

लाल बहादुर शास्त्री राष्ट्रीय प्रशासन अकादमी

L.B.S. National Academy of Administration

मसूरी

MUSSOORIE

पुस्तकालय

LIBRARY

अवधि संख्या

Accession No. 5112

वर्ग संख्या

Class No. Mar 891.464

पुस्तक संख्या

Book No. चिपलू

॥ श्री ॥

निबंधमाला.

लेखक

कै० विष्णु कृष्ण चिपळूणकर.

नवी आवृत्ति.

रा. रा. शंकर नरहर जोशी यांनी ८१८ सदाशिव पेठ, शहर पुणे येथे
आपल्या 'चित्रशाळा' छापखान्यांत छापून प्रसिद्ध केली.

सन १९१७.

किंमत ४ रुपये.

प्रस्तावनेदाखल दोन शब्द.

कै. विष्णुशास्त्री चिपळूणकर यांनी निबंधमाला मासिक पुस्तक सन १८७४ च्या जानेवारीपासून सुरू केलें, व त्याचे एकंदर ८४ अंक काढून तें आपल्या ह्या-र्तांतच बंद केलें. या अवधीत कै० विष्णुशास्त्री यांचेवर कोणकोणते प्रसंग आले व त्यांतून ते पार कसे पडले याचें वर्णन त्यांचे बंधु कै० लक्ष्मणराव चिपळूणकर यांनी त्यांच्या चरित्रांत चांगलें लिहिलें आहे. तें वाचकांनीं अवश्य वाचून घ्यायें. निबंध-माला मासिक पुस्तक शास्त्रीयुवांनीं एकत्र्यानेच चालविलें असून त्यांत प्रारंभी निबंध, नंतर सुभाषितें, विनोदमहदाख्यायिका व निबंधांसंबंधांचा पत्रव्यवहार अशीं सदरें असत. यांपैकीं 'सुभाषितसंग्रह' आणि 'विनोदमहदाख्यायिका' हीं दोन वेगळीं पुस्तकरूपांनीं छापलेलीं आहेत. 'पत्रव्यवहार' मात्र आतां कोठें पहावयास मिळण्याचा संभव नाही.

मासिक रूपानें निबंधमाला छापल्यानंतर त्यांतील निबंधांच्या आणखी दोन आवृत्ति निघाल्या; एक आर्यभूषण छापखान्यानें छापलेली व दुसरी रा. कृ. वा. मांडे यांनीं छापलेली. याखेरीज निबंधमालेंतील काहीं लेख व केसरी, शालापत्रक वगैरे इतर ठिकाणचे शास्त्रीयुवांचे काहीं लेख रा. रा. खंडेराव भिकाजी बेलसरे यांनीं छापले होते, व 'आमच्या देशाची स्थिति' आणि 'इतिहास' हे दोन निबंध स्वतंत्रहि निघाले.

निबंधमालेची ही आवृत्ति छापण्याचें ठरलें तेव्हां चित्रशाळेच्या म्यानेजरांनीं या आवृत्तीचीं पक्कीं मुफें पहाण्याचें काम भजला सांगितलें व तें मीं पतकरलें. या कामाबद्दल चित्रशाळेचे मालकांकडून मला जे मोबदला मिळाला तोहि इतर ठिकाणीं असल्या कामाबद्दल मिळालेल्या मोबदल्याहून पुष्कळच चांगला मिळाला हें येथें आनंदानें नमूद केल्याशिवाय माझ्यानें राहवत नाहीं. असो. ही आवृत्ति छापण्याचें काम १९१५ च्या आगष्ट सप्टेंबरमध्ये जें सुरू झालें तें १९१७ च्या जूनमध्ये संपलें.

ही आवृत्ति छापण्याचे पूर्वी या आवृत्तीला काहीं टीपा जोडाव्या असा चित्रशाळा छापखान्याचा मनोदय होता. परंतु दुर्दैवानें टीपा लिहिण्याचें काम एका अनधिकारी माणसानें आपण होऊनच आपल्या अंगावर घेऊन पहिलीं ६५ पानें आपल्या टीपांनीं खराब करून टाकली. *, †, ‡ इत्यादि खुणांपुढें लिहिलेला मजकूर हा या गृहस्थांचा होय. शेक्सपीयर इंग्रज नाटककार होता आणि जानसन इंग्रज कवि होता असली अगाध विद्वत्ता कोणाची, याबद्दल मीं पुष्कळ शोध चालविला आणि पुढील पानांकरित

काय टीपा लिहिल्या आहेत त्या वाचून पाहिल्या; त्या सर्व टीपा रद्द करून अखेरीस शास्त्रीबुवांनी स्वतः लिहिलेल्या टीपांशिवाय दुसऱ्या कोणाच्याहि टीपा द्यावयाच्या नाहीत असे निश्चून सांगितल्यावर पुढे हा प्रकार बंद झाला. शास्त्रीबुवांच्या टीपांमार्गे १, २, ३ इत्यादि आंकडे आहेत. पहिल्या ६५ पानांत आलेल्या *, †, ‡ इत्यादि खुणांच्या टीपा वाचकांनी खोडून टाकाव्या. वास्तविक एवढी पाने पुन्हा छपावयास पाहिजे होती. पण ही गोष्ट आजच्या परिस्थितीत शक्य नाही हे कोण जाणीत नाही ?

निबंधमालेची ही कांहीं प्रस्तावना नव्हे. केवळ चित्रशाळेने छापलेल्या या आवृत्तीच्या प्रस्तावनेंदाखल हे दोन शब्द आहेत. ते अधिक किती असणार ? पुणे, ता. १२ जून १९१७.

हरि रघुनाथ भागवत.

अनुक्रमणिका.

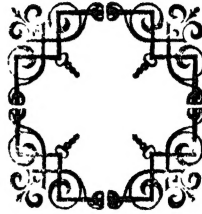
अंक.	विषय.	पृष्ठे
१	मराठी भाषेची सांप्रतची स्थिती.	१
२	प्रस्तुत मालेचा उद्देश.	१३
३, ४	विद्वत्त्व आणि कवित्व.	२५
५	संपत्तीचा उपभोग.	४९
६-८	इतिहास.	६१
९	भाषादृष्ट्या.	१०८
१०	लेखनशुद्धि.	१२२
२६, २७	भाषापद्धति.	१३५
११	वाचन.	१७१
१२	भाषांतर.	१८३
१३, १४, १७	लोकभ्रम.	२११
१६	गर्व.	२५१
१८-२१, २३-२५	वक्तृत्व.	२७३
१५	ग्रंथांवर टीका.	३७९
२२	टॅपेस्ट नाटक.	४००
३१	वेदार्थयत्न.	४०६
३८	रसायनशास्त्र.	४२६
४२	संस्कृत ग्रंथ.	४३४
४४	मराठी पुस्तके.	४५७
४९	काव्येतिहाससंग्रह.	४७७
५१	नवीन पुस्तके.	४९२
६०	तारा नाटक.	५२५
२८-३०, ३२	इंग्रजी भाषा.	५५०
३३-३५, ३७, ३९-४१, ४३	डाक्टर जानसन.	६५१
४५-४७, ५२, ५४-५९, ६२, ६३ }	मोरोपंताची कविता.	७५८

६४-७१, ७३-७६
७७-८४

लोकहितवादी.
आमच्या देशाची स्थिति.

९.५७
१०९.५

निबंधमाला वर्ष १ले.	२०३
” २ रे.	३७६
” ३ रे.	६१७
” ४थे.	९०६
” ५वे.	
” ६वे.	९४५

॥ श्री ॥

नि बं ध मा ला.

मराठी भाषेची सांप्रतची* स्थिति.

तोयैरल्परपि करुणया भीमभानौ निदाधे

मालाकार ! व्यरचि भवता या तरोरस्य पुष्टिः ।

सा किं शक्या जनयितुमिह प्रावृषेण्येन वारां

धारासारानपि विकिरता विश्वतो वारिदेन ॥ जगन्नाथराय.

अंक १ ला.—(१) उपोद्धात, (२) प्रस्तुत विषयाचे दोन विभाग, (३) अलीकडील विद्वानांचें मराठी भाषेविषयीं मत, (४) तिची खरी योग्यता; सांप्रतचा न्हास, व त्याचीं कारणें, (५) तिच्या अभिवृद्ध्यर्थे लोक उपाय सुचवितात ते—त्यांचें खंडन, (६) शंका—तिचें निवारण, (७) आपल्या भाषेची कठिण स्थिति, (८) तिच्या उत्कर्षाचे खरे उपाय, (९) संस्कृत भाषेचें उत्कृष्ट साहाय्य, (१०) उपसंहार, (११) भाषा-भिवृद्धीची हल्लींची दशा, (१२) वर्तमानपत्रें, (१३) मासिक पुस्तकें, (१४) इतर ग्रंथ, (१५) ते चांगले न होण्याचीं कारणें.

१. हा विषय मोठा अगत्याचा आहे. सध्यांच्या वेळीं तर त्याविषयीं विचार करणें फारच जरूर आहे. कां कीं ही वेळ देशाच्या व भाषेच्या स्थित्यंतराची होय आजवर या दोहोंत जे फेरफार होत गेले ते सर्व मिळून त्यांची एकच अवस्था मानली असतां चिंता नाही. कारण दोहोंत जरी पुष्कळ उलथापालथी झाल्या, तरी या-पुढें जें एकंदर अवस्थान्तर होण्याचा रंग दिसत आहे त्यापुढें ते कांहींच नाहींत झटलें असतां चालेल. यास्तव या मोठ्या संधीस मुझांनीं दोहोंच्या स्थितीकडे चांगलेंच लक्ष दिलें पाहिजे.

आतां एकंदर देशाचें अवस्थान्तर पुढील काळांत कोणत्या प्रकारचें होणार हा विषय प्रस्तुत निबंधाचा नव्हे. त्याविषयीं नुसत्या अटकळीहि बांधण्यास मोठमोठ्या इतिहासवेत्त्यांस सुद्धां पंचाईत पडेल यांत संशय नाही. तेव्हां सामान्य जनांनीं तेथपर्यंत न भरकटतां ईश्वराच्या दयालुत्वावर भरंवसा ठेवून स्वस्थ रहावें इतकीच गोष्ट. असो; पण भाषेची अभिवृद्धि ही देशाच्या उत्कर्षाचें एक मोठेंच साधन असून तें प्रयत्नाधीनहि वरेंच आहे. यास्तव त्यासंबंधेंच येथें विचार करूं.

२. मराठी भाषेचा इतिहास—झणजे ती कोणत्या भाषेपासून उत्पन्न झाली, केव्हा झाली, तीत पुढे कसकसे फेरफार होत गेले, वगैरे गहन गोष्टींचें निरूपण—येथें अप्रस्तुत होय. यास्तव त्याविषयी येथें काहीं न लिहितां सध्यां ती कोणत्या स्थितीस येऊन पोचली आहे, व ती सुधारण्याची आशा आहे कीं नाहीं, याविषयी मात्र जे विचार सुचतात ते वाचकांस कळवितां.

३. वरील दोन गोष्टींविषयीं आमच्या लोकांत प्रमुख झणविणारांचें बहुधा कायम मत केव्हांच ठरून गेलें आहेसें दिसतें. आझांस कित्येकांच्या तोंडून ऐकिलें आठवतें कीं, मनातील अभिप्राय खुबीदार रीतीनें स्पष्ट करण्यास मराठी अगदीं अप्रयोजक, तीत काहीं जीव नाहीं. कित्येक शिक्षक इंग्रजींतील अर्थ मराठींत समजून देतांना निरुपय होऊन हात टेकतात; त्यांतून जे कोणी अंमळ चणचणीत असतात ते तर साफ सांगून जातात कीं, छे ! मराठी भाषेंत याचें भाषान्तरच होऊं शकत नाहीं, आपली भाषा फार भिकार पडली. अलीकडील विद्वानांनीं तर जुन्या शास्त्री लोकांवरहि चढ केली ! त्यांस देशभाषेचा विडाळहि सोसत नाहीं. दहा वीस वर्षांमागें शिकेल्या लोकांस मराठींत ग्रंथ लिहिण्याची वरीच हौस घाटत असे; पण आतां ती भाषा कोणास डोळ्यांसमोरहि नको ! आपले अमूल्य विचार प्रदर्शित करणें झालेंच तर इंग्लिश भाषेहून हलक्या द्वारानें ते लोकांच्या मनांत शिरकविणें त्यांस अगदीं आवडत नाहीं. पण सद्धर्मोपदेश करतांना अगर देशहितावद्दल बोध करणें झाल्यास असल्या अडाणी लोकांशीं जेव्हां गांठ पडतेच, तेव्हां त्यांस क्षणभर आपली योग्यता एकीकडे ठेवावी लागते. तरी अशा प्रसंगां सुद्धां आपलीं मानहानि त्यांस सर्वथा सहन होत नाहीं. प्रतिपादन कावयाचे गहन अर्थ कोत्या मराठी भाषेस झेपण्यास कठिण असें वाटून विलायती शिक्षकाचे नवे शब्द त्यांस पदोपदीं आपल्या भाषणांत आणावे लागतात. हे अमूल्य शब्द प्रचारांत कसे झपाट्यानें येत चालले आहेत, बहुतेकांचें त्याविषयीं मत कसें असतें, त्यांची उत्पत्ति कशापासून झाली आहे, वगैरे गोष्टींचें यथास्थित विवरण करणें या स्थलीं अशक्य आहे. पुढें प्रसंगानुसार एकाद्या निबंधांत त्याविषयीं विचार करूं.

४. पण आपल्या भाषेची वरच्याप्रमाणें विटवना व अवहेलना करण्याचें आझांस अगदीं प्रयोजन दिसत नाहीं. जी भाषा बोलणाऱ्यांनीं दिल्लीअटेकपर्यंत आपले झेंडे नेऊन लावले, जीत तुकारामरामदासांसारख्या भगवत्परायण साधूंनीं आपले श्रुतिबंध अर्थ ग्रथित केले, जोस मुक्तेश्वर, वामनपंडित, मोरोपंत इत्यादि कवींनीं आपल्या रसाळ व प्रासादिक वाणीनें संस्कृत भाषेचीच प्रौढी आणली, त्या भाषेस आवेश, गांभीर्य व सरसता या गुणांकरितां कोणत्याहि अन्य भाषेच्या तोंडाकडे वळण्याची खास गरज नाहीं अशी आमचो खात्री आहे ! हें मत कोणास उगीच फुशारकीचें वाटूं नये झणून

सर्वास खात्रीने कळवितों कीं, ज्या कोणास आपल्या भाषेची खरी योग्यता जाणण्याची इच्छा असेल त्यानें मोलस्वर्थ* व क्यांडी† यांच्या कोशांतिल प्रस्तावना वाचून पहाव्या. विशेषतः मोलस्वर्थकृत कोश तर शुद्ध मराठी भाषेचें मार्मिक ज्ञान आपणास होऊं इच्छिणारास फारच उपयोगाचा आहे. तो मोठ्या परिश्रमानें व मोठ्या आस्थेनें तयार केला असून आपल्या भाषेचें विचित्र शब्दभांडार त्यांत समग्र भरले आहे.—माधाणा मताहून इतकें भिन्न मत त्यांचें कां बरें झालें ? अर्थात् एवढ्याचकरितां कीं, कोश रचणाऱ्या अचाट कामांत त्यांस सगळी भाषा धुंडाळणें अवश्य पडून तींतील सर्व गुण त्यांस स्पष्ट दिसून आले. पण मोलस्वर्थसारख्यांचें मत कसेंहि असतें तरी तें त्यांचे कोशांतल्या कोशांत. तें वाचून कोणीं पहावें ? किंवा आमच्या भाषेविषयीं आमचें मत असेल तेंच खरें, त्यांत साहेब कोण मत देणार ? असो; याप्रमाणें स्वभाषेच्या लज्जास्पद अज्ञानास्तव व दुरभिमानास्तव आजपर्यंत मराठी भाषेची फारच हयगय होत गेली. व ज्यांनीं तिच्या अभिवृद्धयर्थे निरंतर उत्साहानें झटावें, त्यांच्यांत सुस्ती, कृतकृत्यताबुद्धि, पंडितमन्यता, वगैरे दोष अखंड वसल्यामुळे तिची मोठीच हानि होऊन ती क्षयाच्याच पंथास दिवसेंदिवस लागत चालली आहे.

५. या भावी अनर्थाच्या परिहारार्थे कित्येक जे उपाय सुचवितात ते मोठे मौजेचे आहेत. कोणी ह्मणतात, युनिवर्सिटीच्या वरच्या परीक्षांत मराठी भाषा पुनः घालावी; मात्रिक्युलेशन परीक्षेस मराठी भाषा आवश्यक करावी. —युनिवर्सिटी स्थापन झाल्यापासून पहिलीं आठ दहा वर्षे वरील दोन्ही प्रकार चालू नव्हते काय ? बरें, मग तितक्या काळांत मराठी भाषेचें कोणतें मोठें हित झालें ? आपला ज्ञानौघ किती ग्रंथकारांनीं तींत ओतला ? पण इतकेंचसें काय ? आज बीस बावीस वर्षे दक्षिणाप्रैज ‡ कमिटी मराठी भाषेच्या हितकर्त्यांस माळ घालण्यास सतत तत्परतेनें उभी नाहीं काय ? मग तिच्या सत्कृतीचा आदर करण्यास असे कोण आले, कीं ज्यांच्या बुद्धीस तिच्या कृपाकटाक्षशिवाय स्फूर्तिच न होती ? युनिवर्सिटीचे किताबवाले तिच्या भजकांत किती सांपडतील ?

* हे मिशनरी असून यांनीं स्वतः हौसेनें इंग्रजी—मराठी कोश तयार केला आहे.

† मेजर क्यांडी हे प्रथम मिलीटरी खात्यांत नोकर असून पुढें शाळाखात्यांत विश्रामबागचे पाठशाळेंत हेडमास्तर होते. यांनीं इंग्रजी—मराठी कोश तयार केला आहे.

‡ पूर्वी पेशवाईत ब्राह्मणांस दक्षिणा देत असत; पेशवाई बुडाल्यावर त्या दक्षिणेचा विनियोग सरकारानें डेक्कन कालेज स्थापण्यांत व मराठी भाषेंत उत्तम ग्रंथ लिहिणारांस बक्षीसें देण्याकडे केला. ग्रंथ तपासणाऱ्या कमिटीचें नांव दक्षिणाप्राइड कमिटी असें होतें. काहीं काळानें ग्रंथकारांना बक्षीस देण्याची ही रक्कम सरकारानें एम. ए. चा अभ्यास करणाऱ्या पंचवीस विद्यार्थ्यांना प्रत्येकीं दरमहा ५० रुपये प्रमाणें देण्याचें ठरविलें, व ग्रंथांकरितां डेक्कन व्हर्न्याक्युलर ट्रान्स्लेशन सोसायटी नांवाची नवीन संस्था काढून तिला फक्त दरसाल एक हजार रुपये ग्रांट चालू केली.

अशा जबरदस्तीच्या उपायांचे पुरस्कर्ते जर क्षणभर विचार करतील तर त्यांस खचित कळून येईल कीं, जगांतील कित्येक भाषांस जी अभियुक्तता आली ती अशा बळजबरीने व लालचीने आली नाही! कोणत्याही कामांत मनुष्य जो नांवालौकिकास चढतो तो वरच्यासारख्या कृत्रिम उपायांनीं कधींहि चढत नाही; तसें होण्यास मूळचा अंकुरच पाहिजे. दुसरे कोणी ह्मणतात कीं, कोडतांतूनहि मराठी भाषा काढण्याचा सरकार यत्न चालवीत आहे हें अगदीं गैर आहे. तीस तेथें थारा अवश्य असावा. -वकीलांच्या अर्ध्याबोवड्या वक्तृत्वानें, -त्यांच्या 'आकटा'नें, 'च्याज्या'नें, कैदीस 'संशयाचा फायदा' दिल्यानें -जर महाराष्ट्र भाषेची अभिवृद्धि होणार, तर तिचे खांव ह्मणून सुतारांनीं, शिष्यांनांहि कां पुढें होऊं नये हें आह्मांस समजत नाही! असो; वरील आक्षेप आमच्या कित्येक वाचकांस कदाचित् फार असमंजस वाटून ते आह्मांस उलट विचारतील कीं, तर मग मराठी भाषा पुढें न देण्यास तजवीज तरी कोणती? या प्रश्नावर आमचें उत्तर एवढेंच आहे कीं, हल्लींची स्वभाषेविषयीं उपेक्षावृद्धि जोंपर्यंत लोकांच्या मनांत अशीच राहिल तोंपर्यंत कोणत्याहि उपायास लवमात्रहि यश येणार नाही; पण जर कांहीं कारणानें ती कमी होत जाऊन नाहीशी झाली, तर वरील उपायांपैकीं एकाची सुद्धां बिलकूल गरज लागणार नाही. वरील दीर्घ प्रयत्न ह्मणजे क्षयरोगी माणसास बळेंच चालवून त्याच्या अंगां शक्ति आणवूं पहाण्यासारखे आहेत. यास्तव ते केवळ व्यर्थ असून विशेष क्लेशकारक मात्र होत. पण जर ईश्वरी कृपेनें रोग्याच्या रोगाच्या मूळावर औषध पोंचलें, तर त्याच्या अवयवांस आलेली ग्लानि दूर करण्यास जसा यत्किंचित्हि प्रयत्न नको; तद्वत्च परभाषादूषणरूप जें क्षयाचें बीज आपल्या भाषेस लागून दिवसेंदिवस तीस खिळूं पहात आहे, तें जर का एकदां दूर होईल, व विद्वानांची तिजकडे प्रवृत्ति होईल, तर तिच्या अभिवृद्धीस आरंभ झाला ह्मणून समजावें. पण हें जर होणार नाही, तर तिचा लय जितका लवकर होईल तितका वराच !

६. या ठिकाणीं आमच्या वाचणारांस एक मोठीच शंका येईल; तिचें निवारण केलें पाहिजे. ते विचारतील कीं, मराठांत मागेहि दोन परभाषा - फारशी व आरबी - पुष्कळच मिसळल्या होत्या, मग आतां इंग्रजीचेंच एवढें भय कसचें ? ही शंका संकट-दर्शनी खरी वाटते; पण अंमळसा बारीक विचार केला तर ती अगदीं शुष्क दिसेल. त्या परकी भाषांचा संबंध मराठीशीं ज्या प्रकारचा होता त्याहून इंग्रजीचा संबंध फारच निराळा आहे. त्यांपैकीं आरबीचा संबंध तर दक्षिणेकडे मुसलमानांचेंच जोंपर्यंत प्राबल्य होतें तोंपर्यंतच असून आतां मुख्यच नाहीसा झाला आहे; सध्यां जे कांहीं आरबी शब्द आढळतात, ते फारशी भाषेच्या द्वारेच आले असावे असें वाटतें. तसाच या दुसऱ्या भाषेचाहि संबंध पेशव्यांच्या कारकीर्दीच्या अखेरपर्यंतच असून तेव्हांपासून नाहीसा झाला आहे. यास्तव चालू मराठी भाषेतून जुने परकी शब्द गेल्या पन्नास

वर्षांत शेंकडों निघून जाऊन कांहीं वर्षांनीं तर ते आंणखाहि कमी होतील असें दिसनें पेशव्यांच्या राज्यांत दप्तर फारशी भाषेत ठेवीत असल्यानें व ब्राह्मण लोक पुष्कळ त्यांतच चाकरीस रहात यास्तव, त्या भाषेचे शब्द प्रचारांत पुष्कळ येऊं लागले. पण त्या वेळचे लोक फारशी ज्या रीतीनें शिकत तांपेक्षां आतांची इंग्रजी शिकण्याची तच्हा फार वेगळी आहे. त्यांचा ती परभाषा शिकण्याचा उद्देश केवळ व्यावहारिक होता, — ह्मणजे सरकारी काम बजावतां येण्यापुरतीच ती शिकत. सध्यांच्या लोकां त इंग्रजांतील अनेक ग्रंथांत निष्णात झालेले विद्वान् जसे शेंकडों सांपडतील तसे त्या वेळेस अगोदर कोणी असलेच तर फार असतीलसे वाटत नाही. बहुतेक तर आतां जशी हिंदुस्थानी भाषा लोक शिकतात त्याप्रमाणेंच सरासरी बोलण्याचा लण्यापुरतीच केवळ शिकत असतील असें दिसते. तेव्हां अशा प्रकारें परभाषांचा संबंध कितीहि काळ जरी असला, तरी त्यापासून चालू देशभाषेस भीतीचें कांहींच कारण नाही हें उघड आहे.

पण इंग्लिश भाषेची गोष्ट तशी आहे काय ? या भाषेचें सामान्य ज्ञान तर आतांशा बहुधा प्रत्येक मनुष्यास जरूर झालें आहे. दिवसेंदिवस तर तीं निपुण होणें हा जीवनाचाच एक उपाय होऊं पहात आहे. चोहोंकडे प्रतिष्ठा मिळविण्याचें तर यासारखें सध्यां दुसरें साधनच नाही. तेव्हां तिचा जो हल्लीं फैलावा झाला आहे, व होत चालला आहे, त्यापुढें वर सांगितलेल्या भाषांची गोष्ट काय बोलावी ? इंग्लिश लोक आपल्या उत्कृष्ट भाषेचा साऱ्या भूमंडळावर प्रसार होत चालला आहे याचा अतिशयित गर्व बहातात, व तो त्यांचा गर्व यथार्थ आहे. आमच्या नुसत्या हिंदुस्थानांतच पाहिलें तर आमच्या तरुण विद्वानांस तिनें इतकें वेडावून टाकलें आहे कीं, त्यांस आपल्या आईवापांशीं बायकांशीं, बहिणींशीं, चाकरांशीं सुद्धां शुद्ध व सरळ बोलण्याची मारामार पडते ! मग ग्रंथांतील भाषेविषयीं तर काय सांगावें ! त्यांच्या मनाचा जो व्यापार चालतो तो सारा इंग्रजी भाषेंत; तेव्हां देशभाषेंत बोलणें किंवा लिहिणें झाल्यास तें भाषान्तर होऊन निघायचें ! असो; तर या सर्व गोष्टींचा क्षणभर विचार केला असतां सहज ध्यानांत येईल कीं, मुसलमानांच्या सहायासानें आपल्या पेहेरावांत जितकी तफावत पडली तितकीच भाषेंतहि पडली. ह्मणजे मूळची साधी रीत जी दोनच वक्त्रें वापरण्याची ती जाऊन ती-हून डोंलाचा जो सध्याचा आंगरखा, पागोटें, उपवस्त्र हा पोषाक जसा त्या लोकांपासून आपण उचलला, त्याप्रमाणेंच त्यांच्या भाषेतून आपल्या भाषेंत कांहीं शब्द येऊन व तींस नवें बळण लागून तींत झोंकदारपणा व आवेश हे गुण मात्र जास्त आले. तेव्हां त्या भाषेच्या मिसळण्यानें आपल्या भाषेचें अहित न होतां हितच झालें, यांत संशय

१ हा तर्क आझी यावरून वरितो कीं, मराठीत जे अजून शेंकडों फारशी व आरबी शब्द आहेत त्यांचे या भाषेंत कांहीं विलक्षण अर्थ होऊन गेले आहेत ! मोलस्वर्थकृत मराठी कोशांत अशा शब्दांचे मूळचे व अपभ्रंश अर्थ दिलेले आहेत, ते पहावे.

नाहीं. पण इंग्लिश भाषेचा प्रचार हाच आतां सार्वत्रिक होऊन मूळच्या भाषेचा लोप होऊं पहात आहे. कारण विचार, कल्पना यांची उत्पत्ति ज्या मनापासून तेंच इंग्रेजी बनल्यावर मूळच्या भाषेची प्रधानता कोठें राहिली ? अर्थात्च नाहीं; तीस सर्व प्रकारें गौणत्व येऊन इंग्रेजी जिकडे नेईल तिकडे जाणें तीस प्राप्त झालें.

७. वरील उपपादनावरून सर्वांच्या ध्यानांत सहज येईल कीं, सध्यां मराठी भाषा मोठ्या कचाटांत सांपडली आहे. इंग्रेजीसारख्या प्रबल परभाषेचा तिजवर अगदीं पगडा वसून तिचें स्वत्व ह्मणजे निराळेपणा नष्ट होण्याच्या बेतांत आहे. तेव्हां अजून जोंवर हें संकट अनिवार्य झालें नाहीं तोंवरच तिच्या कैवाऱ्यांस कंवर बांधण्याचा अवकाश आहे !

८. याप्रमाणें आपल्या भाषेच्या सध्यांच्या स्थितीविषयी थोडेंबहुत निरूपण झालें. आतां तिचा उत्कर्ष होण्याची आशा आहे कीं नाहीं, याविषयी आझांस जें वाटतें तें वाचकांस सादर करितों.

वरच्या आमच्या लिहिण्यावरून सुद्धा वाचकांच्या लक्षांत आलेंच असेल कीं इंग्रेजी वियेचा जो एवढा फैलावा आपल्या लोकांत हल्लीं झाला आहे, व होत चालला आहे, तो आझांस अनिष्टसा वाटतो असें नाहीं तर त्याच्या योगानें त्या परभाषेचें वर्चस्व जें आपल्या मराठीवर होत चाललें आहे त्यापासून होणारा अनर्थ आझांस वाचकांस दाखविला, पण इतकेंच नव्हे. हा अनर्थ होतां होतां एवढा भयंकर होणार आहे कीं, शेवटीं त्याचें अनर्थत्वच नाहींसें होऊन आपल्या भाषेस इंग्रेजी वियेपासून व भाषेपासून लाभ झाला या शब्दांतच कांहीं अर्थ रहाणार नाहीं. कारण जर सध्यां-प्रमाणें इंग्रेजी शब्दांची व रचनेची आपल्या भाषेंत सतत भेसळ होत गेली—आणि जर कांहीं प्रतिबंधक कारण न झालें तर असेंच होणार हें कोणीहि सांगेल!—तर तिचें रूप पालटतां पालटतां असें होईल कीं, ती इंग्रेजीपासून निवडतां येणार नाहीं; व तिच्या मूळच्या रूपाचा मागमूसहि रहाणार नाहीं. मग असें झाल्यावर 'आपल्या भाषेस असे असे लाभ झाले' असें ह्मणतांना 'आपल्या' या शब्दांत कांहीं अर्थ राहिला काय ? तसेंच मराठीस वर सांगितलेली सरूपतामुक्तिच मिळाल्यावर तिचा आधींचा देह कोठें राहिला ? व ह्मणूनच मग अनर्थ तरी कसचा ? यास्तव भोक्षमुल्लरसोहेबांनीं आपल्या देशांतील लोकांस जो धर्माच्या बाबतींत उपदेश केला आहे, तोच आझी एतद्देशीय भाषाविषयी त्यांस करतो. ह्मणजे जर आपण सर्व इंग्रेज व ख्रिस्ती बनलों, तर आपला आपलेपणा अर्थात्च समूळ विनष्ट झाला; मग आमच्या देशाचें आझीं पुनरुज्जीवन केलें हे शब्द सहजच विगतार्थ झाले ! त्याप्रमाणेंच जर मराठी भाषा होतां होतां इंग्रेजीच बनली तर आपल्या लोकांचा तींत ग्रंथ लिहिल्याचा आटाट सर्व केवळ व्यर्थ झालासें होईल ! यास्तव मराठींत इंग्रेजीची भेसळ होऊं देणें हें आपणांस लज्जास्पद आहे इतकेंच नव्हे, तर त्याच्या योगानें आपल्या सर्व प्रयत्नांचा शेवटीं विघातहि

होणार आहे.

इंग्लिश भाषेचा आह्मी द्वेष करीत नाहीं हें तर काय, पण आपल्या मराठीच्या उत्कर्षास ती मोठेंच साधन होईल अशी आमचा खात्री आहे. सर्व जगांतील ज्ञानभांडार तीत सांठवले असल्यामुळे तिचें साहाय्य मराठीसारख्या परिपक्व होऊं पहाणाऱ्या भाषेस जितकें होईल तितकें थोडें आहे ! इतकेंच मात्र कीं, तें ज्ञानभांडार खुद्द आपलेंसें करून घेण्यास आपल्या भाषेचें स्वत्व ह्मणजे निराळेपण कायम राखलें पाहिजे. ज्याप्रमाणें तेच रस शरीरास हितावह होत, कीं जे शरीरप्रकृतीस मानवून जीवतत्वास ढका लावणार नाहीत; त्याचप्रमाणें जे भाषांतरादि ग्रंथ भाषेच्या सरणांस अगदीं बरोबर उतरून तिच्या रचनेस यत्किंचित्हि अपाय न करतील तेच मात्र तीस वर्षक होतील. एरवींच्यानीं जी तिची वृद्धि होईल ती केवळ वातमूलक स्थौल्याप्रमाणें होय. तिच्या योगानें तीस दुरून दिसण्यापुरती बळकटी आलीशी वाटेल खरी, पण वस्तुतः पहाणारापुढें तिच्या अंगीं आलेली क्षीणता क्षणमात्रहि झांकली जाणार नाही. तर मराठी भाषेच्या हितकर्त्या विद्वानांनीं हें पक्कें लक्षांत वागवावें कीं, इंग्रजीतील केवळ अर्थ मात्र घेऊन त्यास शुद्ध मराठीच्या सांच्यांत त्यांनीं ओतलें पाहिजे. अशा तऱ्हेचे ग्रंथ बनले असतां ते भाषेस फारच हितावह होऊन भूषणप्रद होतील.

१. आपल्या भाषेस दुसरी उत्कृष्ट सोय ही आहे कीं, तीस प्रसंगानुरोधानें प्रौढता देण्यास व शास्त्रपरिभाषेचे शब्द नवे बनवण्यास संस्कृत भाषेचें साहित्य तीस अनुकूल आहे. कित्येक शास्त्रें अगोदर संस्कृतांतच असल्यामुळे त्यांची परिभाषा तर ठरलीच आहे. पण दुसरी जीं अनेक अलीकडे युरोपियन लोकांनीं काढलीं आहेत त्यांवरहि ग्रंथ लिहिण्यास मराठीत कांहींच अडचण पडणार नाही. ही उत्तम सोय नसती तर 'मेडिटरेनियन', 'आट्मसफीयर', 'रिफ्रिक्शन', असे कर्णकट्ट अडाणी शब्द मराठीत घेणें भाग पडतें; व 'भूमध्यसमुद्र', 'वातावरण', 'वर्क-भवन', अशा मूळच्या इंग्रजी शब्दांसहि प्रौढतेत व वर्णसौंदर्यांत लाजविणाऱ्या शब्दांस आपण अंतरलों असतो. शिवाय संस्कृत भाषेत फाव्यादि ग्रंथांचा भरणाहि पुष्कळ असल्यामुळे तिचेंहि साहाय्य वरच्या इंग्रजीप्रमाणें आपल्या भाषेस पुष्कळच होणार आहे. मराठीत प्रवीण होऊं पहाणारास निदान काव्यव्युत्पत्तीपुरतें तरी संस्कृत भाषेचें ज्ञान अवश्यमेव हवेंच; कारण दोहोंचा संबंध निकट असल्यामुळे मूळच्या भाषेशिवाय चालू भाषेचें ज्ञान पुरतेपणीं होणें कठिण आहे. आतां इंग्रजीत व संस्कृतांत मराठी भाषेच्या उत्कर्षास कारणभूत होण्याच्या संबंधानें एक मात्र मोठा भेद आहे. तो अर्थात् हाच कीं, पहिली सर्व प्रकारें परभाषा पडल्यानें तिच्या धर्तीवर जाणें जसें तीस अत्यंत दूषणार्ह होणार आहे, तसें ती दुसरीच्या पद्धतीवर पडली असतां केवळ तितकें होणार नाही.

१०. याप्रमाणें आपल्या भाषेची अभिवृद्धि होण्यास एकीकडून संस्कृत व एकीकडून इंग्रजी अशा दोहोंचा आधार तीस बळकट सांपडला पाहिजे. तशीच तिसरी गोष्ट ही आहे की, ती सांप्रत जितपत स्थितास येऊन पोंचली आहे तीहि तिची वृद्धि होण्यास पुष्कळ अनुकूल आहे. सध्यां जर ती केवळ अडाणी अवस्थेंतच असती, तर इंग्लिश व संस्कृत अशा प्रौढ भाषांपासूनहि तीस कांहींएक नफा न होता. पण दैवयोगानें अनेक कारणांस्तव ती आधींच पुष्कळ नांवारूपास आली आहे. यास्तव अशा स्थितीतहि तिची हेळसांड केली असतां आपणांवर फारच दोष येईल यांत संशय नाहीं !

११. आतां आपल्या भाषेच्या वृद्धयर्थ अलीकडे कितपत उद्योग झाला व सध्यां कितपत चालू आहे याविषयी कांहीं लिहून प्रस्तुत विषय पुरा करितों.

गेल्या पन्नास वर्षांत सरकारानें विद्यावृद्धयर्थ किती खटपट केली ती सर्वांस माहीत आहेच; तीविषयी येथें सविस्तर लिहिणें नको. कोश व व्याकरण या दोहोंशिवाय भाषेस ठरीवपणा येत नाहीं, यास्तव सरकारानें पहिल्यानें ती तयार करवून भाषेच्या उत्कर्षास प्रथम पाया घातला. पुढें हळू हळू गद्यग्रंथांची प्रवृत्ति पडून ते वाढविण्याकरितां सरकारानें किसेक उत्तेजनाचे उपाय करून ठेविले. ते अजूनहि चालू आहेत. या सर्व स्तुत्य प्रयत्नांस बरेंच यशहि आलें; व लोकांत समजुत व संप्रयुक्त ज्ञान यांचा बराच प्रसार झाला. पण अलीकडे आठ दहा वर्षांत इंग्रजीचा अभ्यास मनस्वी होत गेल्यानें एका मोठ्या अनिष्टास आरंभ झाला. तें अर्थातच भाषेचें दूषण होय. या दूषणाचा प्रसार निष्प्रतिबंध सतत चालल्यानें सध्यांच कितपत अनर्थ झाला आहे, व पुढें कोठपर्यंत पोंचणार, याविषयी निबंधारंभी आझीं लिहिहेंच आहे. असो; सध्यांच्या काळींहि मराठीच्या तर्फेनें बराच उद्योग चालला आहे. एक पत्र व पुस्तक-कर्त्यांचा; आणि दुसरा स्वतंत्र ग्रंथकारांचा. या दोहोंच्याहि संबंधें अनुक्रमें विचार करूं.

१२. पहिल्यानें वर्तमानपत्रें. हीं आतांशा चोहोंकडे निवृं लागून पुष्कळ झालीं आहेत. हेंच आपल्या लोकांत विद्या अतोनात झाल्याचें एक मोठें चिन्ह होय असा पुष्कळांचा समज आहे. पण आह्मांस तसें वाटत नाहीं. सध्यां जो उठला तो इंग्रजी शिकूं लागतो हें जितपत विद्याभिरुचीचें चिन्ह होय, किंवा किरकोळ जिनसांच्या विक्रीचीं पुष्कळ दुकानें या शहरांत नवीं झालेलीं दृष्टीस पडतात हें जितपत त्यांतील संपत्ति वाढल्याचें दर्शक होय, तितपतच वरील फैलावा विद्यावृद्ध्याचा सूचक होय असें आह्मांस वाटतें. हीं इतकीं वाढल्याचें कारण साधारण ज्ञान लोकांत बरेंच वाढलें, हें एक आहे खरें; पण दुसरें मोठें कारण आह्मांस हें वाटतें कीं, एकांनें केलें ह्मणजे दुसऱ्यानें करूं लागणें हा कब्या समजुतीचा प्रकार. या अल्प समजुतीचीं दुसरींहि

उदाहरणें दृष्टीस पडतात. जिकडे तिकडे वक्तृत्वोत्तेजक सभा, पुस्तकालये, वगैरेंची स्थापना; 'मुक्तमाले' च्या धाटणीवर केलेल्या शेंकडें पानचट गोष्टी, 'पराश्रयन नैट्स,' 'नेटिव नैट्स,' 'सवाईमाधवरावावर नाटक,' इत्यादि सर्व उक्त अनुकरणेच्छेचा उदाहरणें होत. असो; आतां हें खरें कीं, ही अनुकरणेच्छा मनुष्यमात्रास स्वाभाविक आहे; पण आपली योग्यता, शक्ति वगैरे न जाणून केवळ दुसऱ्याचें पाहूनच करण्याची जी बुद्धि ती मनाच्या पराधीनत्वाची व कोतेपणाचीच दर्शक होय यांत संशय नाहीं. असो; पण सांप्रतकाळीं वर्तमानपत्रांचा सुकाळ होण्याचीं कर्त्ताहि कारणें असलीं तरी त्यांपासून आपल्या भाषेला पुष्कळ उपयोग होण्यास तीं साधनें झालीं आहेत ही आमची खात्री आहे. सुमारे आठ दहा वर्षांपूर्वीं उत्कृष्ट पत्रें जितपत चालत होती तितपत आतां अगदीं सामान्य प्रतीचां आहेत तीं चालतात. असें ह्याप्यास हरकत नाहीं. कित्येक तर मोठ्याच योग्यतेस चढलां आहेत, हेहि येथें लिहिण्यास आह्मांस आनंद वाटतो. आतां त्यांतीं मराठी भाषा नेहमीं शुद्धच असते असें नाहीं. पूर्वोक्त दूषितत्वाचा प्रकार त्यांत नजरेस येतो हें खरें आहे; पण यासंबंधेहि त्यांत सुधारणा होत चालली आहे, व कांहीं काळानें पुष्कळ होईल असा आह्मांस अजमास दिसतो.

१३. दुसरी मासिक पुस्तकें. यांपैकीं एकाविषयीं तर आह्मांस लिहितांच येत नाहीं. दुसरीं तीन आहेत. त्यांपैकीं दोन सुमारे दोन वर्षांमागे निर्युं लागून बहुधा तिसऱ्याच्याच धाटणीवर चालू झालीं आहेत. हें तिसरेंच त्या तिहाति कालाच्या व योग्यतेच्या मानानें श्रेष्ठ आहे. त्याची भाषा शुद्ध व प्रौढ असून त्यांतील विषयहि महत्त्वाचे असतात. तारखेच्या तारखेस अंक काढून वर्गणीदारांच्या टपक्यांतून मुटावें एवढीच इच्छा न धरतां हातीं घेतलेल्या कामाचा बोज त्यास चांगला कळतोसे स्पष्ट दिसतें. त्यांतील लेखांवरून लिहिणारांचा देशाभिमान, निर्माडपणा, निर्मत्सरता, गुणग्राहित्व, वगैरे उत्कृष्ट गुण सर्व व्यक्त होतात. दुसरीं जीं दोन सांगितलीं तीं एकंदरीत पहातां बरींच आहेत; तरी त्यांत सुधारणा करण्यास पुष्कळ जागा आहे असें आह्मांस वाटतें. एकाची भाषा शुद्ध असते; पण ज्याच्या त्याच्यावर हत्यार धरण्याचा जो त्यानें बाणा उचलला आहे तो विचारी मनुष्यास खास आवडणार नाहीं. त्याच्या योगानें त्याची योग्यता मात्र कमी होऊन दुसऱ्यास फजीत करण्याचा जो त्याचा उद्देश तो सिद्धीस न जातां उलटा फसून मात्र जातो. मोठमोठ्या इंग्रजी ग्रंथकारांची कोणास खोचा मारण्याची रीत किती संभावितपणाची व किती रामबाण असते हें त्यास ठाऊक असेलच, तर तिचेंच अनुकरण करण्यास

* शाळापत्रक.

† १ दंभहारक, २ विविधज्ञानविस्तार, ३ स्त्रीज्ञानप्रदीप.

आह्मी त्यास शिफारस करतो. शत्रूचा पाडाव करणें असल्यास हातांतील शस्त्राची धार जितकी उपयोगी पडेल तितका तीशिवाय नुसता मनगटाचा जोर कामास येणार नाही हें त्यानें पक्कें लक्षांत ठेवावें. आतां आपल्या धर्माच्या तर्फेनं भांडून त्याच्या प्रतिपक्षांचें खंडण करणें हाच जर त्याचा उद्देश असेल तर तो आमच्या लोकांस कांहींसा मानवेल यांत संशय नाही; व पाद्री, बाटे वगैरे लोकांच्या जो तोंडीं लागेल त्यानें कांहीं अशीं जशास तसें केल्यावांचूनहि उपाय नाही हें खरें आहे. तरी या कामांहि आमच्या देशबंधूनें आपली इतकी विटंबना करून ध्यावी हें आह्मांस सहन होत नाही. हा दोष राहिलेल्या दुसऱ्या पुस्तकांत मात्र अगदीं दिसत नाही. पण त्यांत भाषाशुद्धीकडे चांगली नजर दिलेली नसते. शिवाय विषयांचीहि निवड ह्याण-प्यासारखी चांगली नसते. ज्या विषयांची माहिती वाचकांस मजेची वाटून उपयोगाची होईल, असेच विषय प्रायः सामिक पुस्तकांतून असावे. तादृश प्रसिद्ध नसणाऱ्या पुरुषांची चरित्रें, दूर देशांचें वर्णन, मराठींत नीरस वाटणारी भाषांतरे हीं त्यांत कामाचीं नाहीत. असो; एकंदरीत सर्वांपासून भाषेस बराच फायदा होईलसा सुमार दिसतो.

१४. आतां एका प्रकरणाविषयी मात्र विचार करावयाचा राहिला. तें इतर ग्रंथांचा भरणा आपल्या भाषेत जो कांहीं झाला आहे व होत आहे त्याविषयी होय. हा भरणा जरी अद्याप मोठासा झाला ह्याणतां येत नाही, तरी त्या सर्वाविषयी यथायोग्य लिहिणें बऱ्याच वेळाचें व विचाराचें काम आहे. यास्तव त्याविषयी येथें विशेषतः कांहीं न लिहितां सामान्यतः कांहीं निरूपण करतो.

इंग्लिश भाषेत पहिल्यानेच गति होऊन तींतील सुरस ग्रंथांची आपल्या लोकांस जेव्हां गोडी लागली, तेव्हां त्यांसारखें आपल्याहि भाषेत कांहीं करावें अशी त्यांस सहजच मोठी हौस वाटली. मग पुष्कळांनीं हा उद्देश भाषांतरद्वारा सिद्धीस नेला. यांच्या योगानें लोकांचें पुष्कळ हित झालें, व इंग्रजी भाषेची योग्यता सर्वांस स्पष्टपणें कळून आली. पुढें कित्येकांनीं यावरहि तोड करण्याचें मनांत आणिले. कोणी इंग्रजी ग्रंथांच्या नमुन्यावर कवित कथा, नाटके, व इतर ग्रंथ केले; व कोणी इंग्रजीतीलच गोष्टांचें देशाचारानुरोधानें रूपांतर करून मराठी ग्रंथ बनवले. तशांच संस्कृतांतूनहि काव्यादि ग्रंथांची भाषांतरे होऊन भाषेची व रसिकत्वाची लोकांत वृद्धि होण्यास बराच कारणें झालीं. असो; याप्रमाणें तऱ्हेतऱ्हेचे ग्रंथ होऊन मराठीस पुष्कळ शोभा येत चालली होती. पण पुढें हळू हळू विद्वानांची तिजवर अवकृपा होऊं लागून पहिलें मान फिरतां फिरतां आतां अगदीं फिरून गेलें. तिचीं सूत्रे ज्यांनीं हातांत वागवावीं त्यांनीं तीस सोडल्यापासून तिजवरची कळा उडत चालली. तिच्या-विषयीं थळकळ वाळगणारे असे कोणी राहिलेच नाहीत. नाहीं ह्याणण्यास सध

दोघांचा मात्र आश्रय तीस उरला आहे. एक पाद्री लोकांचा; व दुसरा तिजवर उपजीवन करणाऱ्या ग्रंथादि कर्त्यांचा. पण या आश्रयाची योग्यता कितपत आहे हें सांगणें नको. मिशनरी लोकांच्या लेखांत तर मराठीचें रूप कित्येक ठिकाणीं असे चित्रविचित्र दृष्टीस पडतें कीं, 'ती वेवळच्या बुरुजावरील भाषेचीच वहीण' गोभेल ! ती समजण्यास धोतर नेसलेला, शालजोडी पांघरलेला व डोक्यावर साहेबः टोपा घातलेला महाराष्ट्रसंस्कृतांगभौमभाषाभिज्ञ महापंडितच आणून पुढें उभा केला पाहिजे ! दुसरा मोठा आधार अर्थलुब्ध लोकांचा. अशांचे ग्रंथ कित्येक असे मासलेदार आहेत कीं, त्यांत चोहोंकडे हिंडलें असतांही अर्थाचा पत्ता लागत नाही. दुसऱ्यांचें इकडून तिकडून चोरून आणून सरासरी पानांची भरती करून दिलेली असते.

१५. पण यावरून सध्यां छापला जाणारी सारीं पुस्तकें येथून तेथून अगदीं नादान असतात असा आमच्या लिहिण्याचा अभिप्राय कोणीं समजूं नये. तरी सत्परीक्षकांचा बहुधा अभावच असल्यामुळें चांगल्यांस व वाईटांस हल्लीं एकाच पंक्तींत बसणें येतें हें खरें. सध्यां लिहिण्याची हौस एकंदर लोकांत पुष्कळांच्या ठायीं दृष्टीस पडते; तेव्हां या सर्वांचे लेख सारख्याच योग्यतेचे असतील हें तर मुळींच संभवत नाही. न्यूनाधिकभाव वस्तुगत्याच असायचा. पण हा समजावा कोणास ? स्वतःच्या रूपाची आपल्याच डोळ्यास प्रतीति घडणें जसें केवळ अशक्य, तसेंच आपल्या ठायींचे गुण उत्कृष्ट असले तरी ते आपले आपणास पहिल्यानेंच कळणें स्वभावांच शक्य नव्हे. हें ज्ञान पहिल्याचें जसें आरसानें वगैरे होतें तसें दुसऱ्याचें यथार्थोक्तीनें होतें. येथवर दोहोंचें सादृश्य ठीक आहे; पण पुढें त्यांत एकासंबंधानें मोठाच भेद नजरेस येतो. तो हा कीं, पहिला प्रत्यय घडणें जसें अगदीं सुलभ आहे तसें दुसऱ्याचें नाही. अगोदर यथार्थ ज्ञान कठिण; मग त्याहून एके पक्षीं निर्मत्सरता, व दुसरे पक्षीं स्पष्टवक्तेपणा हा तर विरलच. सारांश, ग्रंथांची यथार्थ परीक्षा करणारे असले, ह्मणजे चांगल्यावाईटाची तेव्हांच निवड होते; व चांगल्यांस उत्तेजन मिळून भाषेचें उत्तरोत्तर हित होत जातें. पण सध्यांची स्थिति त्या प्रकारची नसून कांहीं विलक्षणच आहे. ग्रंथकर्त्यास प्रसिद्ध होण्याचे तीन मार्ग आहेत. एक त्यानें स्वतःच्या जोखमीवर आपलें पुस्तक छापव, — ह्मणजे लोकांकडून आश्रय मिळाला तर नशीब, नाही तर सरासरी छापणावळ तरी काढण्यापुरते कोणा विद्याखात्यांतील अधिकाऱ्याचे आर्जव करावे. या मार्गाचें अवलंबन ज्यास पैशाची कमताई आहे त्याच्या हातून तर अर्थात् होतच नाही. तेव्हां नुसत्या प्रसिद्धीचा मार्गहि पैशाखेरीज कोणास अनुकूल नाही, व यामुळें कोणाचे ठायीं कसाहि गुण असला तरी ठिकाणच्या ठिकाणींच मुरून जाण्याखेरीज त्यास गत्यं. तर नाही. दुसरा मार्ग दक्षिणाप्रेज कमिटी. हा मार्ग वरच्याहून सोईवार खरा; पण या सभेकडे आपला ग्रंथ पाठविण्याचा धीर येण्यास ग्रंथकर्त्यास आपली योग्यता बक्षी-

सापुरती आहे एवढा तरी भरंवसा पक्का असला पाहिजे. हा त्यास कसा यावा ? कोणाच्या अंगी योग्यता वास्तविक असतांही ती त्यास परप्रत्ययाशिवाय भासत नाही, व कोणाच्या अंगी ती थोडी असतां किंवा मुळीच नसतांही स्वाभिमानास्तव मोठी वाटते. यास्तव प्रस्तुत उद्देश पुरता सिद्धीस जात नाही. तिसरा मार्ग विद्याखात्याचे मुख्य अधिकारी यांकडे अर्ज. येथें तरी वरचीच अडचण—ह्मणजे आपल्या योग्यतेचा पक्का भरंवसा आधीं असणें, ही आहेच; पण एवढीच असती तर पुरवती ! एखाद्या चांगल्या अभिज्ञाकडून आपला ग्रंथ मान्य होईल कीं नाहीं याविषयीं अभिप्राय घेतां येतो; पण इतकी तयारी करूनहि वरील अधिकारी तो पसंत करतातच असा काय नेम आहे ? त्यांचा अनन्यभाव दोघां दुसऱ्या कामगारांवर, ते सांगतील तो अखेरचा निकाल, इंग्रजी वैद्यकांत निष्णात ह्मणविलेल्या डाक्टरांचा अभिप्राय जसा वज्रलेप, त्यावर कोणाची कोटीच चालणें नाहीं; त्याचप्रमाणें वरील दोघांचें मत जें एकदां ठरेल तें कायम, त्यांत चुकीचा संभवच रहात नाहीं ! आमचें सरकार त्यांस हुद्द्याचा किताब देतें त्याबरोबरच इटली देशाच्या पोपाप्रमाणें त्यांस प्रमादराहित्याचा महा अधिकारहि देत नसेल ना ! ! कोणीं सांगावें ?—— पण सामान्यजनाच्या समजुतीस तर त्यांच्या प्रमादाभावाचा व सर्वज्ञतेचा त्यांच्या अभिप्रायांशीं मेळ घालतां घालवत नाहीं असें अनेक वेळां होतें ! ग्रंथकर्त्यानें डोक्यांत तेल घालून व कितीहि अचाट श्रम करून ग्रंथ तयार केला असो; त्याची योग्यता एका क्षणार्धांत ओळखून एका टाकासरसा त्याचा निकाल फाडकन् पाडण्याची त्यांची शर्थ खरी ! एरवीं साधारणरीत्या पाहिलें तर कामाकाजास ठेवलेल्या चाकरमाणांशीं त्यांच्या भाषाज्ञानाचा प्रकाश पडत नाहीं, सरासरी खुणाखाणांनीं व्यापार चालतो; सभासदांच्या नात्यानें एखाद्या पुस्तकावर मत देणें आल्यास दुसऱ्याच्या—व विशेषतः चिटणीसांच्याच—अभिप्रायावर निर्वाह करणें भाग पडून तें एका ओळीवर कधींहि लांबत नाहीं; पण एखाद्या हुतभाग्य ग्रंथकाराचें दुदैव उभें राहून त्याच्या श्रमांचा निकाल जेव्हां त्यांस स्वतंत्रतेनें करणें पडतें, तेव्हां त्यांस अकस्मात् कोटून स्फूर्ति होत असेल ती परमेश्वर जाणो ! या धडधडीत अधाराची जेव्हां जेव्हां आह्मांस आठवण होते, तेव्हां तेव्हां सरकारच्या असंमजसपणास किंवा जात्यभिमानास, अथवा या कामगारांच्या धृष्टेस, यांतून कशास जास्त हसावें हें आह्मांस कळत नाहीं ! हा एक प्रकार तर शुद्ध अज्ञानाचा व घमंडीचा झाला. आतां दुसरा प्रकार जो आह्मी सांगणार तो यासारखा केवळ हास्यास्पद नाहीं; तरी अनर्थमूलक होय यांत संशय नाहीं. या दुसऱ्या सरकारतर्फेच्या परीक्षास देशभाषेचें ज्ञान उत्कृष्ट आहे खरें; पण लिहिण्यास खेद वाटतो कीं, ग्रंथाच्या व्याकरणशुद्धीपलीकडे त्याचें लक्षच पोंचत नाहीं. गद्य असो, पद्य असो, शास्त्रीय विषय असो; त्यांत न्हेस्व, दीर्घ, काना, मात्रा, अनुस्वार, शुद्ध प्रयोग,

इतकी त्यानें बसवलेल्या नियमांस अनुसरून असलीं कीं ग्रंथ चांगला; नाही तर वाईट. असो; याप्रमाणें सरकारतर्फें ज्यांच्या हातून ग्रंथांची पारख होते ते त्या कामास यथायोग्य नसल्यामुळें भाषेचे फार हाल होतात. जे ग्रंथ छापल्यान्यांतून निघून लोकांचे हातीं पडल्यावर लवकरच वाण्यांच्या घरीं वास करावयास योग्य, अशाचें मोठ्या चमत्कारानें दैव उचलून त्याची शाळांतून गर्जना ऐकू येते; व ज्यांची चोहोंकडे मानमान्यता वहावी त्यांची फारशी पुस्तापास्तहि न होऊन ते कोनाकोपन्यांत कसरीच्या भक्ष्यस्थानीं पडतात. असा उलटा न्याय झाल्याची उदाहरणें आमच्या अभिज्ञ वाचकांस ठाऊक असतीलच; यास्तव बरील उल्लेखांत केवळ अत्युक्ति केली नाही अशी त्यांची खचित खात्री होईल. असो, आतां या अनर्थाच्या परिहारार्थ आझांस एकच कांहीं अंशीं आपल्या हातचा असा उपाय सुचतो तो येथें सांगतो. पत्रकर्त्यांनीं व मासिकपुस्तककारांनीं सध्यांप्रमाणें नुसती उडवाउडव न करितां जे ग्रंथ त्यांकडे येतील त्यांवर निर्भीडपणानें व निष्पक्षपातबुद्धीनें आपले अभिप्राय प्रगट करावे. तसेंच चांगले असून मागे पडलेल्या ग्रंथांचीहि योग्यता लोकांस लक्षांत आणून देण्याचा यत्न करून फुकट मिरवणाऱ्या हल्लींच्या ग्रंथांची चांगली चर्चा करावी. हें कृत्य भाषेस किती हितावह होईल हें सांगणें नको.

प्रस्तुत मालेचा उद्देश.

पिबामः शास्त्रौघान् ! उत विविधकाव्यामृतरसान् !

भर्तृहरि.

अंक २ रा.—(१) सध्यांची चोहोंकडची गडबड. (२) भाषेच्या संबंधानें उद्योग; पत्रें पुढें सरसावून पुस्तकें मागे पडल्याचीं कारणें. (३) पत्रें व मासिक पुस्तकें यांचें विभक्त होणें. (४) मासिक पुस्तकांचा इतिहास—नव्या जुन्यांची तुलना. (५) अशा पुस्तकांची मूळ कल्पना; ती नीट न उचलल्यामुळें कित्येक पुस्तकांत आलेले मोठे दोष. (६) मासिक पुस्तकाच्या खऱ्या स्वरूपाविषयीं मत; त्यांपासून झालेले लोकहित. (७) तसें इकडे होण्यास कोणती गोष्ट कमी आहे ? (८) अशा पुस्तकांपासून आपणांस होणारे फायदे—(९) मराठीच्या द्वारें सामान्यलोकांस ज्ञान, (१०) ग्रंथाभिरुचीची वृद्धि. (११) भाषेचें पुनरुज्जीवन, विद्वाननिवारण, आणि अभिवृद्धीस आरंभ. (१२) आणखी एक उपयोग. (१३) पुनः सूचना.

मागील अंकांत मराठी भाषेचे एकंदर स्वरूप व ती सध्यांच्या काळीं कोणत्या स्थितीस येऊन पोचली आहे याविषयीं थोडेंसे निपळण केलें. आतां यांत सांप्रत पुस्तक सुरू करण्याचा हेतु काय याविषयीं पहिल्याहून जास्त विस्तारानें येथें लिहितां.

१. अलीकडे दोन तीन वर्षांत चोहोंकडे मोठी गडबड होऊन गेली आहे. पूर्वीप्रमाणें केवळ वाक्पांडित्य न चालतां देशहितार्थ पुष्कळ उद्योग जिकडे तिकडे ख-

रोखरी होऊं लागला आहे हें मोठें सुचिन्ह होय. लोकशिक्षण, वर्तमानपत्रें यांचा पुष्कळ फैलावा होऊन लोकांत ज्ञान व समजूत हीं दिवसेंदिवस वाढत चाललीं आहेत. आपले शहाणें इंग्रेज सरकार आपल्या पाठीवर असतां आतां आपणास काय कमी? दिवसेंदिवस हिंदुस्थानची संपत्ति वाढून उतरोत्तर तीस इंद्रमुक्ताचें साम्य येत चाललें आहे; आज आगगाडी झाली, उद्यां तारायंत्र झालें, परवां सूर्यकिरणांनीं क्षणाधीं तजबीर काढण्याची अलौकिक कला या देशांत आली.—अहो काय आमचें भाग्य ! पेशवाईत कोणाच्या स्वप्नीं तरी या गोष्टी होत्या काय? आज हजारों वर्षे जीं हिंदुस्थानचीं गेलीं ती एक महारात्रच गेली, आज परमेश्वरांनीं महाभाग्यावा सुदिन दाखविला;—असे प्रमादजनित उद्गार नुकते नुकते ऐकूं येत होते, त्यांचा घोष अजून आमचे कानांत लुमते आहे ! पण या समजुती आतां बऱ्याच पालटत चालल्या आहेत; विलायतेतील कांहीं थोड्या थोर लोकांचीं कशींहि मते असलीं, तरी चार हजार कोसांवरून या उष्ण देशांत येऊन व गेलीं शंभर वर्षे सतत युद्धप्रसंग करून जे लोक आपले धनी होऊन बसले त्यांनीं एवढी यातायात केवळ परोपकारबुद्धीनें केली नाही, व हिंदुस्थानचें राज्य करण्यांत या देशाच्या हिताव्यतिरिक्त त्यांचे कांहीं तरी हेतु असवे, हें आतां सर्वांच्या मनांत वागूं लागलें आहे. असो; वरच्या लिहिण्यानें हल्लींच्या राज्याचा आद्वी द्वेष करतो, किंवा त्यानें आपल्या देशावर जे अपरिमित उपकार आजपर्यंत केले व अजूनहि करीत आहे ते आद्वी जाणीत नाही, असें नाही. आद्वांस तर असें वाटतें कीं, असे विचार करण्याची आमच्या अंगीं शक्ति आणून त्यांचा उल्लेख उघडपणें करण्याची जी मोकळीक आमचें सरकार आद्वांस देत आहे, यापरतें औदार्य कोणतेंहि नाही ! तें मनांत येऊन वरच्या सारखे लेख लिहितांना कृतघ्नत्वशंकेनें लेखणी वरचेवर अडखळते. असो; वरील लेखांत आमच्या लोकांची कच्ची समजूत, व आपण मुस्त बसलों तरी देशाची भरभरा आपोआप चालणार आहे हें वेडें मत, या दोहोंवर आमचा मुख्यतः राख होता; पण हीं दोन्ही आतां कमी होऊन स्वतःच्या उद्योगाखेरीज राज्यकर्त्यांचें शहाणपण व उदारपण हीं आपल्या कामास येणार नाहीत असें लोकांस भासूं लागलें आहे.

२. सध्यां भाषेच्या संबंधानें जो उद्योग चालू आहे तो मुख्यतः वर्तमानपत्रांच्या रूपानें चालतो आहे. यांत गेल्या आठ दहा वर्षांत जितकी सुधारणा झाली व दिवसेंदिवस होत आहे, तशी मासिक पुस्तकांत व इतर ग्रंथांत द्वाणण्यासारखी झाली नाही व होतहि नाही. ही गोष्ट एका प्रकारें आश्चर्याची होय. कां कीं, इतक्या काळांत साधारणतः विद्येचा इतका फैलावा झाला असतां व तिचीं साधनें इतकीं वाढलीं असतां वर्तमानपत्रांची जशी भरभरा झाली तशी पुस्तकांचीच कां होऊं नये? असें होण्यास दोन तीन गोष्टी कारणभूत झाल्या आहेत असें आद्वांस वाटतें. एक तर

मागील अंकांत सांगितलेली विद्वान् लोकांची मराठी भाषेविषयीची उपेक्षाबुद्धि. दुसरें वर्तमानपत्रेंच वाचण्याकडे जुन्या नव्या अशा एकंदर लोकांची प्रवृत्ति. ही प्रवृत्तिच वर्तमानपत्रांच्या एवढ्या उत्कार्पाचें कारण व कार्यहि होय;—ह्मणजे तिच्यामुळे त्यांचा एवढा फैलावा झाला व होत आहे; व हा फैलावा झाल्याकारणानें ती अधिक प्रबळहि झाली आहे. लोकांच्या सामान्यतः ज्या नव्या समजुतीं झालेल्या दृष्टीस पडतात त्या सर्वांस हीं पत्रें कारण होत, व एका प्रकारचें ज्ञानहि लोकांत प्रसृत करण्यास तीं उपयोगीं पडतात. यास्तव त्यांची बुद्धि एके रीतीनें अत्यंत अभिनंदनीय होय. तरी वर्तमानपत्रांची योग्यता लोक वास्तविकपणें जाणीत नाहींत हें येथें लिहिणें अवश्य वाटतें. त्यांची समजूत अशी झाली आहे कीं, ज्ञानप्राप्तीचें परमस्थान ह्मणजे हीं पत्रें होत; त्यांच्या पलीकडे ज्ञानाचा मार्गच नाहीं. या समजुतीचें उत्कृष्ट प्रमाण पुस्तकालयांचा जी स्थिति दृष्टीस पडते ती होय. पुस्तकगृह हें सुधारणुकेचें एक मोठें कलम आहे असें जाणून त्यांची स्थापना लहानसान गांवांतून सुद्धा झाल्याचें वरचेवर वाचण्यांत येतें. पण स्थापनाचा समारंभ होऊन त्यावर एकदां अक्षता पडल्या कीं आटपलें; तेव्हांपासून त्यांची चालना, फार करून केर शाडणाच्या गळ्याच्या हातूनच कधींमधीं होत असेल तीं असेल. त्यांच्याहून मऊ हाताचा स्पर्श पुस्तकांस बहुधा होत असेलसा दिसत नाहीं. असो; याप्रमाणें मोठमोठे ग्रंथ नीट लक्षपूर्वक वाचून ज्ञानभांडार सांठविण्यापेक्षां वर्तमानपत्रांतीलच क्षणिक महत्वाच्या गोष्टी मनास सहजरीत्या कर्मणूक करून घटकाभर गप्पा मारण्यास उपयोगीं पडण्याकरितां लोक वाचतात व ही ढब पडून गेल्यामुळे अर्थात्च पत्रें पुष्कळ वाढून पुस्तकें मागें पडलीं. तिसरें कारणां वर्तमानपत्रें चालविणें पुस्तकांहून पुष्कळ सोपें पडतें हेंहि असावें. बातम्या वगैरे तर सारीं पत्रें एकमेकांतून घेतातच; शिवाय नोटिशी, पत्रें, जाहिराती यांनींहि पुष्कळ भाग साजरा होऊन खेरीज मिळकतहि होते. येऊन जाऊन पत्रप्रकाशकास स्वतःचा असा मजकूर दर खेपेस पराकाष्ठा दोन तीन घरें घालणें येतें. तो लिहिण्यास नेहमीं कांहींना कांहीं तरी लौकिक विषय बहुधा उपस्थित झालेला असतोच; व इतरांनीं प्रकट केलेले विचारहि त्यासंबंधें त्यांस उपयोगीं पडण्यासारखे असतातच. पण या सर्वांहून मोठी गोष्ट ही कीं, वर्तमानपत्रांतील मजकूर कसाहि असला तरी तो लोकांपुढें फार वेळ रहात नाहीं. वाचणारे आधीं तो भराभर वाचून जातात; व पुढील अंक आला कीं, मागचा मागें पडून जातो. पण पुस्तकांची गोष्ट फार वेगळी. त्यांत दर वेळेस कांहीं तरी नवें असावें लागतें; व इतर पुस्तकांतील उतारे त्यांत राजरोस घेतां येत नाहींत. शिवाय त्यांत जो लेख एकदां पडला तो पडला, त्याची चर्चा होण्याचा पुष्कळ दिवस संबंध असतो; कां कीं, वर्तमानपत्रांप्रमाणें तो वर्षासहामहिण्यांत वाण्याचें दुकान पाडून प्रायः निर्भय होत नाहीं. याप्रमाणें पुस्तकाचीं इतकीं सर्व पानें स्वतःच्या

मजकुरानें भरून शिवाय त्यांत दोष न रहाण्याविषयीं मोठी खबरदारी ठेवावी लागते.

पुस्तकें मागें पडल्याचीं आमच्या मते हीं तीन कारणें होत. यांपैकीं पहिलीं दोन पुस्तकांच्या वृद्धीस फारच प्रतिबंधक आहेत; पण तीं नाहींशीं झालीं तर तिसरें मुख्यच उरणार नाहीं. असो; आतां पुस्तकांची वृद्धि होणें देशसुधारणुकेस किती आवश्यक आहे, ती कशानें होते, वगैरे गोष्टींविषयीं विचार करूं.

३. कांहीं वर्षांमागें वर्तमानपत्रांतून सर्व प्रकारच्या गोष्टी असत;—ह्याणजे वर्तमानें, व्यापारासंबंधीं माहिती, देशस्थितीवर विचार इत्यादि आतांप्रमाणें असून शिवाय भाषेसंबंधीहि मजकूर असे. निबंध, पुस्तकावर टीका वगैरे पत्रकर्तें लिहितात, व इतर लोकहि तसा मजकूर प्रसिद्ध करण्याकरितां त्यांकडे पाठवतात. पण आतांशा तसा प्रकार मुख्यच नजरेस येत नाहीं. हें पत्राच्या नांवाखालीं जी प्रतिज्ञा असते तिशीं विसंगत दिसतें; व ज्या सदरास पुढारापणाचा मान दिला असतो त्याची दाद वर्षानवर्ष लागत नाहीं हें मोठें हास्यास्पदहि होय. आतां हा विसंगतपणा वाचकांस जर भासत नाहीं, तर पत्रकर्त्यांना तर्ग त्याबद्दल कशाला उठावेव करावी, हें खरें आहे. पण जर वाचकांचें त्यावांचून चालतें, व पत्रकर्त्यांसहि त्याबद्दल उठावेव करण्याचें नको, तर वर सांगितलेलें 'दर मुख्यच कां काढून टाकूं नये?'—किंवा तें उगीच ठेवावयाचें तर दुसऱ्या तिथीच्या शेवटीं घालावें, हें तरी कांहीं बरें; असो; याप्रमाणें भाषेसंबंधी विषयांत वर्तमानपत्रांतून अलीकडे अगदी थारा नाहींसा झाला आहे. ही गोष्ट एके प्रकारें फार चांगली झाली. कारण, पत्रकर्त्यांनीं आपली हद्द नीट रेखून खुद्द भाषेचा विषय—जो वास्तविक त्यांचा नव्हें—तो निराळा केला. तो अर्थातच आतां मासिक पुस्तकें व इतर ग्रंथ करणारांकडे आला. यास्तव आह्मी अशी उमेद बाळगितों कीं, वर्तमानपत्रकर्त्यांनीं आपलें काम जसे खबरदारीनें सांभाळलें आहे तसेंच आमचे पुस्तककर्तेहि करून मागें पडल्याचा जो टपका त्यावर आहे तो ते लवकरच काढून टाकतील.

४. या ठिकाणीं मासिक पुस्तकांचा इतिहास—ह्याणजे हा प्रघात इकडे केव्हां कोणी पाडला, तीं पहिल्यानें कोणत्या प्रकारचीं होती व त्यांचें स्वरूप आतां कसे आहे, वगैरे गोष्टींविषयीं पूर्णपणें लिहिणें आमच्या मनांत होतें. पण तीं पुस्तकें आमच्यापाशीं सगळीं नसल्यामुळें व त्याविषयींची विशेष माहिती होण्याचाहि आह्मांस कधीं योग न आल्यामुळें तें आमच्यानें करवत नाहीं. तरी जवळ असणाऱ्या सामग्रीवरून आह्मांस जें कांहीं वाटतें तें येथें वाचकांस सादर करितों. हा प्रघात पहिल्यानें बाळ गंगाधर शास्त्री नामें करून जो प्रसिद्ध विद्वान् आपणामध्ये प्रथम होऊन गेला

१. या प्रसिद्ध पुरुषाचें चरित्र 'कविचरित्र' नामक पुस्तकांत थोडेंसे लिहिलें आहे तें वाचण्यास आमच्या वाचकांस आह्मी शिफारस करतों.

यानें घातला अर्थें दिसतें. ते 'त्रैमासिक ज्ञानदर्शन' नांवाचें एक पुस्तक काढावें हेने. तशींच त्या वेळेस 'दिग्दर्शन', 'चेदिका', 'ज्ञानप्रसारक' हीं हि मासिक पुस्तकें निघत असत. या सर्वांवरून त्या वेळेस इंग्रजी भाषेच्या द्वारें जें ज्ञान आपणांस नुकतें होऊं लागलें होतें तें आपल्या भाषेच्या द्वारें प्रगट करण्याची पुष्कळांस हौस होती असें दिसतें. वरील सर्व पुस्तकें त्या वेळेस लोकांस फार आवडत होती; कारण इंग्रजी विद्येच्या वेळेस थोडथोडा नुकता प्रचार होऊं लागला असल्यामुळें वर्तमानपत्रांहि थोडींच निघत, यामुळें एकंदर लोकांस ज्ञानाचा मार्ग हाच काय तो एक होता. तसेंच या पुस्तकांतून मनोरंजनाचे व अनेक प्रकारची माहिती होण्यासारखे विषयहि असत. अलीकडे जीं थोडीं पुस्तकें चालू आहेत तीं तरी त्यांच्याच धाटणीवर मुख्यतः निघालीं आहेतसें दिसतें. यांची व पूर्वीच्यांची तुलना करून कित्येकांनीं असें मत प्रदर्शित केलें आहे कीं, पूर्वीच्यांची सर यांत कांहींच येणार नाही. हें मत आह्मांस बहुतेक अशीं अत्युक्तीचें दिसतें. दोहोंची निष्पक्षपातबुद्धीनें जर परीक्षा केली तर वरील मतास कोणी फारकरून मिळणार नाही अशी आह्मांस खात्री वाटते. आतां हें खरें कीं, अशीं पुस्तकें अजून फारच थोडीं निघतात, व हल्लींच्या विद्याप्रसाराच्या मानानें तीं जशीं उत्कृष्ट चालावीं तशीं हि चालत नाहीत. तरी गेल्या बीस वर्षांत आमच्या लोकांच्या बुद्धीची तीव्रता कमी होऊन तीस विशेष माघ आलें असेलसें आमचें मन अगदीं घेत नाही !

५. मासिक पुस्तकांची कल्पना फार अलीकडची आहे. खुद्द इंग्लंड देशांतच तीं निघाल्यास सुमारे दीडशे वर्षे झालीं. आडिसन् नामक कवि पहिल्यानें नामांकित निबंधकार झाला; त्याच्या पुढें जॉन्सन्, गोल्डस्मिथ, वगैरे झाले. यांचे निबंध अगदीं लहान—ह्मणजे सामान्य पुस्तकाचीं दोन तीन पृष्ठे इतकेच—असत. पण पुढें या शतकाच्या आरंभीं तें मान फिरलें. तोंपर्यंत एकंदर लोकांत ज्ञानाची पुष्कळ वृद्धि होत गेल्यामुळें पहिले निबंध फारच लहान वाटून ते सरासरी लहानशा पुस्तकाएवढे मोठे निघू लागले. या अलीकडील निबंधकारांत मेकाले हा फार प्रख्यात झाला. याच्यापुढें हि अर्थात् तोच मोठमोठे निबंध लिहिण्याचा क्रम अजून चालू आहे. असो; हें इतकें येथें लिहिण्याचें कारण हेंच कीं, वरील निबंधकाराचें अनुकरण करतांना आमचे मासिक-पुस्तककार देशस्थितीचा नीट विचार करित नाहीत. पहा कीं, मागील पुस्तकांत अग्रगण्य असें जांभेकर यांचें 'त्रैमासिक ज्ञानदर्शन' हेंच असे. 'त्रैमासिक', या शब्दावरूनच तें विलायतेंतील 'एडिन्बरो', 'क्वार्टरली' अशा पुस्तकांच्या नमुन्यावर येथें सुरू केलें होतें हें स्पष्ट आहे. ज्याची बुद्धि एवढी विशाल होती कीं, एकोणिसाव्या वर्षी विद्यालयांत विद्यागुरू होऊन तें काम वजनदारीनें चालविण्याचें त्याच्या अंगां सामर्थ्य आलें, त्यास 'एडिन्बरो' त्रैमासिकासारख्या पुस्तकांतहि लिहिणें

मोठेंसें कठिण नव्हतें; पण त्यांची मोठी बुद्धि व विद्वत्ता ही त्यांच्या वाचकांस काय होय ? त्यांच्याफरितां झणून जर पुस्तक चालवायाचें, तर त्यांतील विषयांचें ग्रहण करण्यास त्यांची बुद्धि समर्थ होईल कीं नाहीं हा विचार पढिल्यानं करायास नको काय ? भूगर्भशास्त्र, नीतिशास्त्र, दुर्गपखंडाचा इतिहास इत्यादि विषय समजण्या-पुढी त्या काळीं कितीकांची बुद्धि पोक्त असेल ? एवढाले विषय अजूनहि आमच्या मासिक पुस्तकांतून खास शोभणार नाहीत. हीच चूक सध्यांच्याहि पुस्तकांतून दृष्टीस पडते. अर्थशास्त्र, तर्कशास्त्र, असे या पुस्तकांतील विषय कोण वाचीत असतील ते असोत ! ज्यांनीं इंग्रजीत ते विषय समजून घेतले आहेत त्यांस तर त्यांतून ते वाचण्याची गरज नाहीच; व ज्यांस इंग्रजी कळत नाही त्यांस हे किती गोड लागत असतील कोण जाणे ? त्यांतून इंग्रजी तर्कशास्त्रावरून मराठीत त्या विषयावर ग्रंथ लिहिणे हें जर आह्मांस फारच विलक्षण वाटतं ! एक तर या शास्त्राचा व्यवहारदृष्ट्याचा प्रायः मुळावंच उपयोग नाहीं—झणजे तर्कशास्त्र उत्तम पढिलें कीं सर्व खोटीं मतें नाहीशीं होऊन मन सत्यमय होतें असें नाही व हें शास्त्र न पढतांहि पुष्कळांची सत्यासत्यविवेचनशक्ति प्रखर असते असेंहि पण आढळतें. दुसरे असें कीं, या शास्त्रावर संस्कृतांचा ग्रंथ असल्यामुळे याच द्वारे त्यांचें ज्ञान वाचकांस करून दिलें तर त्यापासून मराठी वाचकांस अधिक उपयोग होणार आहे. असो; याप्रमाणें वरच्यासारख्या गहन शास्त्रावर लिहिण्याचा जो उद्योग आमचे मासिक पुस्तककर्ते करतात तो आह्मांस अगदीं व्यर्थ वाटतो. तरी पण अशा शास्त्रें सुद्धां त्यांतून अगदींच असूं नयेत असें आमचें मत नाही. तीं कोणत्या प्रकारें असावीं हें खालीं लिहिण्यांत येईल.

६. तर मग मासिक पुस्तक असावें तरी कसें ? त्याचा उद्देश कोणता ? वगैरे सहजच विचारणें येतें. याविषयी आह्मांस जें वाटतें तें येथें लिहितों. मासिक पुस्तकाचा उद्देश बहुधा पण होय—झणजे तीं वाचलीं असतां थोड्या वेळांत सहज मौजेनें पुष्कळ ज्ञान नानाविध विषयांचें व्हायें. हें ज्ञान त्या त्या विषयावरील मोठमोठे ग्रंथ वाचूनहि होतेंच,—च पूर्ण ज्ञान होण्यास ते मोठेच ग्रंथ वाचले पाहिजेत—पण वाचकांस सामान्यतः हा मार्ग फार कठिण व कंटाळवाणा वाटून त्यांचा उमेद खचते, व निराश होऊन तो उद्योगच बहुधा सोडून देतात. यास्तव मोठमोठ्या कठिण पहाडांतून घाट बांधले असतां वाटसरांची जी सोय होते तीच ज्ञानेच्छु लोकांस मासिक पुस्तकांनीं होते;—झणजे मोठमोठे गहन विषयहि सामान्य बुद्धीच्या लोकांस सुद्धां गम्य होऊन, पुनः श्रम होत नाहीत. असा सहज रीतीनें एकदां प्रवेश झाला झणजे पुढील मार्ग क्रमण्यास उमेद घेऊन गितके आयास पडत नाहीत. हा प्रकार

१ तर्कशास्त्राच्या उपयुक्ततेविषयी एवढें निश्चून मत आह्मां आधारशिवाय लिहिलें नाही. याविषयी ज्यांस संशय असेल त्यानें मेकालेचा 'लॉर्ड बेकन' निबंध पहावा.

प्राचीन काळीं किंवहुना पांचशें वर्षांपूर्वीं युरोपखंडांतहि मुळींच अशक्य होता. कारण मुद्रणकलेचें ज्ञान त्या वेळेस नसल्यामुळें कोणी तसे दिग्दर्शनरूप ग्रंथ केले असेत तरी त्यांचा लोकांत प्रसार होणें फारच कठिण होतें. पण हल्लींच्या काळीं वरील कला पूर्ण देशेस आल्यामुळें, व दुसऱ्याहि खंडा सोयी नव्या झाल्यामुळें, ज्ञानाचा प्रसार आतां फारच त्वरेन होऊं लागला आहे. व्यापारास कोणताहि अटका न राहून पृथ्वीवरील सर्व देशांत सर्व देशांतील जिनस जस सुलभ झाले आहेत, त्याप्रमाणेंच ज्ञानाचा लाभहि सध्यांच्या काळीं सर्वथा निष्प्रतिबंध झाला आहे. देशविशेष किंवा स्थितिविशेष आतां पूर्वींप्रमाणें ज्ञानप्राप्तीस अनुकूल किंवा प्रतिकूल असा राहिला नाहीं. मनुष्य राजधानीसारख्या टोलेजंग शहरांत असो, कीं भिकार खेड्यांत असो; घरचा मोठा संपन्न असो, कीं विपत्तांत असो; ज्यास त्यास ज्ञान संपादन करण्याची साधनें त्याच्या काळीं उत्कृष्ट सोय झाली आहे, या सत्कृत्याच्या संवधानें मनुष्याच्या हातून जेवढें होण्यासारखें होतें तेवढें बहुधा आतां झालें आहे. नाहीं ह्मणण्यास आतां दोन मात्र जयरदस्त अडथळे ज्ञानाच्या मार्गांत अजून राहिले आहेत;—एक आवस व दुसरा ढपणा. यांपुढें मात्र छापखाने, आगगाड्या, आगवोटी, इत्यादि ज्ञानप्रसाराचीं साधनें सारीं नाइलाज होऊन हात टेंकतात ! पण इंग्लंडासारख्या देशांत हेंहि ह्मणतां येणार नाहीं. आवसही लोकांची मिजास सांभाळूंहि त्यांस ज्ञानाच्या मार्गांत ओढण्यास कादंबऱ्या, नाटकें वगैरे पुस्तकांची रेल्वेल होत असून शिवाय नाटकप्रयोग, भाषण-समारंभ इत्यादि त्याहूनहि कमी श्रमाचे प्रकार निरंतर चालू आहेत. मोठा ढ असला तरी तेथें वरचेवर डोळ्यांसमोरून व कानांवरून जाणाऱ्या गोष्टी त्याचे मनांत कांहींना कांहीं तरी बिंबतीलच. सारांश, प्राचीन काळीं महापंडित होणें जितकें कठिण तितकेंच आतां महाशेख होणें कठिण झालें आहे !

७. वरील गोष्ट मुख्यतः इंग्लंडासारख्या देशाची झाली. तिची प्रचीती या देशां-तांहि अलीकडे येत चालली आहे. गेल्या दहा वीस वर्षांत वर्तमानपत्रें, मासिक पुस्तकें, इतर ग्रंथ पुष्कळ वाढल्याने व मुख्यतः इंग्रजी भाषेच्या अभ्यासाच्या योगानें साधारण गोष्टींचें ज्ञान पुष्कळ वाढून लोकांच्या समजुतींतहि पुष्कळ फेर पडत चालला आहे. पण इंग्रज लोकांच्या सहवासासुद्धे ज्ञानप्रसार करण्याचीं जीं त्यांचीं उत्कृष्ट साधनें आपणास अनुकूल झालीं आहेत, त्यांच्या मानानें पहातां वर झालें तें कांहींच झालें नाहीं असें ह्मटलें पाहिजे. वरील साधनांचा ते जिनसा उपयोग करून घेतात त्यांचा लक्षांश करून घेण्यापुरती जर आपल्या लोकांत हिंमत असती, तर आजपर्यंत आपल्या देशांतील चालू भाषा, व त्यांत विशेषतः मराठी भाषा आज फारच निराळ्या स्थितींत असती. इतकेंच पहा कीं, इंग्रज लोकांस संस्कृत भाषेचा शोध लागून नुकतीं पन्नास

पाणशें वर्षें झालीं; पण एवढ्याशा काळांत त्या भाषेच्या संबंधें त्यांनीं किती उद्योग केला ! व अजूनहि किती चालला आहे ! आमच्या देशांतील लक्ष्मी जशी तिकडे जाऊन भरली, तशीच तीहून अमूल्य अशी आमची विद्याहि तिकडेच लुटून नेऊन यापुढें तिचें महार्पाण तिकडेच स्थापिलें जाणार असा अजमास दिसतो. पण आह्मी असे बहादर कीं, पहिल्या गोष्टीबद्दल कधीं स्वप्नींहि खेद न होऊन जसे नेहमीं चैनीत असतो, तसेच दुसरीविषयांहि बेफिकार असून मांजरपाटी कापडाप्रमाणें आमच्याच मालाच्या रूपांतराचें पुनः रूपांतर करून तें चोहोंकडे मिरवितों. भट्टाचार्य हौग* साहेबांनीं आमच्या वेदांचीं ममें काढलीं—कीं धांवला आमचा 'देशहितेच्छु' पुढें ! साहेबमजकुरांस तीं व्याख्यानें लिहितांना इतका गर्व वाटला नसेल, पण त्यांचा महाप्रसाद झेलून तो आपल्या देशबांधवांस नजर केल्यानें त्यांवर अपार उपकार केल्याची वरील 'हितेच्छू' स केवढी धन्य वाटली असेल ! हें वेदांसारख्या विस्तीर्ण व दुर्बोध ग्रंथाविषयीं झालें. आतां दुसरी मौज पहा. आमच्या भाषेंत कांहीं वर्षांपूर्वीं 'वेताळ-पंचविशी' चें भाषांतर झालें. पण झालें कसे ! संस्कृतांतून थेट मराठींत काय ? नाही ! भाषांतरकर्ते प्रस्तावनेंत ती परंपरा लिहितात—हा ग्रंथ मूळचा संस्कृत; त्या भाषेंतून याचा तर्जुमा फारशी भाषेंत झाला; तांतून इंग्रजींत; आणि शेवटीं इंग्रजींतून मराठींत ! ! केवढा द्राविडी प्राणायाम हा ! इंग्रजी भाषा ह्मणजे महातीर्थ होय; तांतून आल्याखेरीज कोणत्याहि ग्रंथास पवित्रता येणें नाहीं ! असो; आपल्या मराठी भाषेविषयीं पाहिलें तरी देखाल तिच्या संबंधाचें मुख्य अचाट काम, ह्मणजे कोश, हे इंग्रजांनींच आपणाकरितां करून ठेवले आहेत. या कोशांची योग्यता अज्ञानास्तव व दुरभिमानास्तव आमचे लोक फारशी मानीत नाहींत; पण आमची अशी खात्री आहे कीं, त्यांनीं महाराष्ट्र भाषेवर जे उपकार करून ठेवले आहेत त्यांस पार नाहीं ! ते तयार करतांना शास्त्री लोकांचें साहाय्य पुष्कळ घेतलें, व दोघां साहेबांसां त्या कामाबद्दल सरकारानें मोठें बक्षीसहि दिलें, हें खरें आहे; पण एवढ्यावरूनच नाक मुरडण्यास कारण तें कोणतें झालें ! तितकें किंवा त्याहून चौपट साहाय्य मिळालें असतें तरी एवढें काम अंगावर घेण्यास आमचे विद्वान् कितीक तयार होते ? एखादें मोठें कृत्य करण्याचा बेत करून तें आमच्या लोकांनीं तडीस नेलें असें कोणतें सांपडेल ? आमच्या

तील. त्यांस येथें सांगणें अवश्य आहे कीं, कलकत्त्यास मर विल्यम् जोन्स नांमें जो विद्वान् न्यायाधीश मागें होता त्यानें सन १७८९ या वर्षीं 'शाकुंतल' नाटकाचें भाषांतर प्रसिद्ध करून युरोपांतील पंडितांचें मन आपल्या अन्वर्थ 'संस्कृत' भाषेकडे वेधविलें. तेव्हांपासून युरोपियन विद्वानांची प्रवृत्ति तिजकडे झाली.

* हे जर्मन पंडित होते.

† मोलस्वर्थ व क्यॉडीसाहेब.

आरंभशूरत्वाचीं कृत्ये एक दोन आहेत काय ? सारांश, आपल्या अंगी गुण नसणें हें एकेपरी वाईट; पण तो दुसऱ्याचे ठायीं दिसत असतां हि त्याचें गुणत्व न भारणें ह्मणजे अंधत्वाची व दुराग्रहाची पराकाष्ठा होय.

हें कांहींसें विषयान्तर झालें. तरी त्याच्या योगानें वर सांगितलेल्या गोष्टी जर आमच्या वाचकांच्या मनावर ठसतील तर त्याबद्दल आलेला दोषहि आर्हः खुशाल पतकरूं. एकंदरीत आमचें आमच्या लोकांस एवढेंच सांगणें आहे कीं, इंग्लिश लोकांच्या उत्कर्षाचाच नुसता हेवा करण्यापेक्षां त्यास कारणभूत जे त्यांचे अनंक गुण त्यांचा मत्सर करणें फार समजस व अत्यंत हितावह होय. असो; तेव्हां आपल्या सुदैवानें ज्ञानप्रसाराचीं जीं अमोलिक साधनें आज आपणास अनुकूल आहेत त्यांचा उपयोग अव्याप व्हावा तसा झाला नाहीं हें मनांत वागवून तो करून घेण्यांत आमच्या देशबंधूंनीं अगदीं कसर करूं नये. असें केलें असतां त्यांनीं आपला धर्म जागविला व आपणांस व आपल्या देशास मोठें भूषण आणलें असें होईल.

८. वर मासिक पुस्तकाच्या स्वरूपाविषयीं आर्हः आपलें मत प्रदर्शित केलें आहे, त्याचप्रमाणें हें पुस्तक करण्याचा आमचा बेत आहे हें सांगायला नकोच. हें प्रस्तुत मालेच्या उद्देशाविषयीं मुख्यतः झालें. आतां अशा पुस्तकांपासून उपयोग कोण-कोणते घडणारे आहेत याविषयीं लिहितां.

९. सध्यां असें झालें आहे कीं, मराठी लिहिण्याची इच्छा आहे एकांस, व शक्ति आहे दुसऱ्यांस. वर्तमानपत्रांत लिहिणारे, त्यांकडे पत्रें पाठविणारे, तसेच या भाषेंत चांगले वाईट ग्रंथ करणारे, हे सर्व लोक बहुधा अर्धेमुर्खे शिकलेले व मराठी वर्तमानपत्रें, पुस्तके यांवरून ज्ञान संपादन करणारे असे आहेत. सध्यां मराठीस मोठा आधार झटला ह्मणजे अशांचाच आहे. हें पहिल्यांविषयीं झालें. आतां दुसरे जे आहेत त्यांस सर्व गोष्टी अनुकूल आहेत; पण इच्छा मुळीच नाहीं. सरकारानें त्यांस इंग्रजींत वाकबगार केलें; संस्कृतादि अभियुक्त भाषांतहि पुष्कळ गति करून दिली. नानाविध विषयांचीहि थोडी बहुत बरीच माहिती करविली;—एकंदरीत उद्देश काय कीं, त्यांस कोणीकडे जरी फेंकलें, तरी त्यांनीं कचरूं नये. पण एवढा जामानिमा करून व शेवटीं चान्सेलरसाहेबांनीं पाठ थोपटून यांचें विसर्जन झाल्यावर हे करतात काय ? त्यांस वाटतें कीं, आज आपण विद्येच्या कडेस लागलों, देशास अक्षय भूषण आणलें, तेव्हां आतां दुसरें काय कर्तव्य उरलें ? आपल्या कडकडीत व सतत जागृत असणाऱ्या तर्कशास्त्राच्या कोट्यांनीं जनाज्ञानांधकाराचा ध्वंस करण्याची परम दीक्षा धारण करून हे आपल्या देशबंधूपुढें आपलें अगाध ज्ञान मिरवीत फिरतात. यथासुख आयुष्यकर्मण करावें हा त्यांचा एक मोठा सिद्धान्त आहेसा दिसतो. मराठींत ग्रंथ लिहून आपल्या इंग्रजी विद्वत्तेस बदा आणणें हें तर त्यांस अगदीं आवडत नाहींच; तरी प्रसंग

आल्यास ते आपल्या महासनावरून मराठींतील ग्रंथावर अभिप्राय देतात. पण तेहि अडाणी लोकांच्या भाषेत त्यांस समजतीलसे नव्हेत ! तर फडेंशाई इंग्रजीत ! ग्रंथकार होऊन लोकांचा प्रसाद जोडणें हें त्यांस हलक्या मनुष्याचें काम वाटून तें त्यांस कधी पत्करत नाहीं; हवें तर आपल्या किताबाच्या शीकांत ते इंग्रजीत कोणाला 'मूर्ख', कोणाला 'पोरकट', कोणाला 'अप्रयोजक' असे अभिप्राय देतील; फारच कृपा झाली तर 'हा ग्रंथ बरा आहे' अशी गुरुमुळीत शिफारस करतील. सारांश, प्राचीन-काळीं राम शहरांत प्याट्रीशियन् (महाजन) आणि प्लोबियन् (सामान्यजन) यांमध्ये जसा द्वंद्वभाव होता, तसाच सांप्रतकाळीं विद्यालयांतून पसार झालेल्या लोकांचा व इतरांचा आहे. हें लिहिणें पुष्कळांस उगीच फुगवून लिहिलें व अगदीं गैरवाजवी असें वाटेल हें आम्ही जाणतो; व असें वाटण्याचें कारणहि उघडच आहे कीं, नवीन विद्वानांविषयीं लोकांच्या मनांत सामान्यतः मोठी आदराची बुद्धि वागते, त्यांस नांव ठेवण्याम कोणी सहसा थंडावत नाहीं. पण आजपर्यंत असा प्रकार घडला नाहीं एवढ्याच वरून आतांहि नां घडूं नये हा कोण न्याय ? भारवीनं ह्मटलें आहे—

हितं मनोहारि च दुर्लभं वचः

'हितकर आणि मनोहरहि असें भाषण दुर्लभ.' हेंच वचन आम्हांस सध्यां मान्य आहे; व आमचे समजस वाचकांहि वरच्यासारखे आमचे लेख वाचतांना तेंच ध्यानांत सतत ठेवतील अशी आमची आशा आहे.

तेव्हां प्रस्तुत निबंधांनीं अशा दुसऱ्या लोकांस—कीं ज्यांस विद्यालयांतील शिक्षणाचा वेगरे लाभ न घडल्यानें ज्ञानाचा मार्ग खुला नाहीं त्यांस—अनेक गोष्टींचें ज्ञान व्हावें हा एक ते लिहिण्याचा उद्देश आहे. संस्कृत व विशेषतः इंग्रजी भाषेत जें अगाध ज्ञान भरलें आहे, त्याचा पाट फोडून जर आपल्या भाषेकडे वळवितां येईल तर केवढी मजा होईल ! सध्यांच्या काळीं इंग्रजी विद्या पुरी शिकण्यापुरतें सामर्थ्य पैशाच्या अडचणीमुळें आपणांत फारच थोड्यांस असतें, व पुष्कळांस तेंहि अनुकूल असून दुसऱ्या कित्येक कारणांनीं विद्याभ्यास सोडून द्यावा लागतो. तेव्हां ज्ञानाचे खरे भोक्ते असे एकंदर लोकांच्या मानानें पहातां सध्यां अगदींच थोडे आहेत यांत संशय नाही. वाकीचे एकंदर लोक अज्ञान व तज्जन्य जे अनर्थ ह्मणजे दुर्मते, आळस व दुराचरण—त्यांत बुद्धि राहिले आहेत. इंग्लंडांत ज्ञानसंपादनाच्या सोयी उत्कृष्ट असल्यामुळें तेथील मजुरांस जें ज्ञान असेल तें या लोकांपैकां मोठे शहाणे ह्मणविणारांसहि नाहीं. ही केवढी दुःखाची गोष्ट आहे ! त्यांतून विशेष वाईट वाटण्याचें कारण हें कीं, आमच्या लोकांत कितीहि दोष असले, तरी बुद्धीचा मंदगणा हा आमचा अत्यंत तिरस्कार करणारांच्यानींहि आमच्या माथी मारवणार नाही ! चलाखपणांत आम्ही कोणत्याहि लोकांस हार जाणार नाहीं अशी आमची खात्री आहे;—आमच्या बुद्धीचे प्रभाव

जगाच्या इतिहासावर अक्षय खोदलेले आहेत; व चंद्र सूर्य आहेत तांवर त्यांचा झेंडा मिरवत राहील !

१०. अशा ग्रंथांपासून लोकांत सदभिरुचीचा प्रसार होऊन ग्रंथ वाचण्याचा त्यांस गोडा लागण्याचा जितका संभव आहे, तितका दुसऱ्या वाचण्याहि उपायापासून नाही. ही सदभिरुचि राष्ट्रास किती हितकर आहे हें इतिहास वाचणारांस माहीत असेलच. अडाणी व सुधारलेल्या राष्ट्रांत मोठा भेद हीच होय असं झटलें असतां चालेल, ही जेथें असेल तेथें विद्येचा व कलांचा उत्कर्ष, सम्य चालनलणूक; वेगरे अर्थात् आलाव. ही आपणांतहि प्राचीनकाळी होतीच, पण परराजांची सत्ता येथें अखंड झाल्यामुळें तिचा अस्त झाला. पण सध्यांच्या उदार व शहाण्या सरकारच्या अमलांत तिचें पुनरुज्जीवन होण्याचा पुष्कळ संभव आहे. असो; याप्रमाणें अशा ग्रंथांतून पुस्तक चांगलें कोणतें, व वाईट कोणतें, त्यांतील गुणदोष काय, वेगरे गोष्टींचें निरूपण वरचेवर होत गेलें, ह्मणजे त्यापासून लोकांस, ग्रंथकारांस व भाषेस फार उपयोग होतो. लोकांत मार्मिकपणा वाढून त्यांस विचार करण्याची संवय लागते, पुस्तकांची परीक्षा अगोदर झालेली असली ह्मणजे त्यांस तीं घेण्यास सोईवार पडतें; मग अर्थातच चांगल्या ग्रंथकारांस तेव्हांच आश्रय मिळून वाईट पुस्तकें निवडलीं जातात; आणि इतकें झालें ह्मणजे भाषेंत सहजच चांगल्या ग्रंथांची समृद्धि होऊन उत्तरोत्तर तीं चांगले ग्रंथकार निपजतात. याप्रमाणें ज्ञानाची वृद्धि होत जाऊन चांगल्या ग्रंथकारांची दैना निघून जाते.

११. वरील दोन उपयोग अशा ग्रंथांपासून सामान्यतः होणारे सांगितले. पण मराठी भाषेच्या सध्यांच्या स्थितीकडे पहातां, असे ग्रंथ तर तीस अगदीं हवेतच; त्यांचाचून तिजवर मोठाले अनर्थ गुदरणारे आहेत;—फार तर काय, पण आतां जर तिनें जीव धरला नाही, तर थोड्याच काळांत तिची समाप्ति होईल ! घरीं दारीं, उठल्या, वसल्या, इंग्रजी तर हल्लीं सुद्धां वरीच झाली आहे. आफ्रिसांतून जाणारे लोक, इंग्रजीचा खरा खोटा वाणा बाळगणारे लोक अशांच्या जिह्यां तर इंग्रजीनें अक्षयीं वऱस केलेला असतोच. पण कित्येक वहादर तर असे आहेत कीं, घेडगुजरी मराठी तोंडांत बसण्याचें कारण जें इंग्रजीचें ज्ञान त्याचाहि पण त्यांस गंध नसतो ! असो; तेव्हां मराठी बुडण्याचीं हीं सर्व भयंकर चिन्हें नव्हेत काय ? देशाभिमान, स्वदेशीय व्यापार, सुधारणा, इत्यादि प्रकरणीं सध्यां चौहोंकडे एवढी गडबड चालली असतां, बिचाऱ्या मराठी भाषेची कोठेंच दाद लागूं नये, हा केवढा चमत्कार आहे ? तिजकडे अगदीं दुर्लक्ष करून तिची परभाषेच्या पायीं अनिवार विटंबना करण्यासहि कारण हाणें हें आमच्या देशाभिमानी विद्वानांस केवढें भूषण होणार आहे ! असो; या संबंधानें गेल्या अंकांत आझी बराच विस्तार केला आहे, यास्तव येथें आणखी लिहिलीं नाहीं. तेव्हां एकंदर सांगण्याची गोष्ट इतकीच कीं, या आणीबाणीच्या वेळीं मराठीस

जें साहाय्य होईल तें तीस अनेक प्रकारांनीं उपयोगीं पडणारें आहे!—एक तर तिचें पुनरुज्जीवन झाल्यासारखें होईल; तसेंच विटंबना निवारण होईल; आणि शिवाय ग्रंथ-समृद्धि होऊन ती उत्कर्षाच्या मार्गास लागेल।

१२. शेवटीं स्वतःच्याहि संबंधें येथें लिहिणें इष्ट वाटतें. तें इतकें कीं, आमच्या या लेखांवरून मराठी भाषेची योग्यता किती आहे हें जर लोकांस कळून येईल तर आह्मी एक मोठेंच काम बजावले असें आह्मी समजूं. आपल्या भाषेच्या अंगीं अर्थ-व्यंजकता, वर्णसौंदर्य फार कमी आहे,—किंबहुना नसल्यासारखेंच आहे—हा अलीकडील विद्वानांचा ग्रह कांहीं अंशीं तरी मोडून टाकण्यास जर आमचे निबंध कारण झाले, तर आमच्या हातून देशहिताचें एक मोठेंच कृत्य घडलेंसें आह्मी मानूं. तसेंच विद्या-ल्यांतून शिकलेल्या लोकांवर इतके दिवस जो उगीच बसण्याचा आरोप लोक ठेवीत असत तो उडून आमचा प्रभाव लोकांस यापुढें जर दाखविण्यांत येऊं लागला, तर हेंहि आह्मांस मोठेंच भूषण झालेंसें होईल. असो, आतां शेवटीं पुनः एकवार पहिलीच सूचना येथें करून लिहिणें आटपतां.

१३. या व मागील निबंधांत पुस्तकांवर, ग्रंथकारांवर वगैरे जेथें जेथें आह्मांस कांहीं विरुद्ध लिहिणें अवश्य वाटलें, तेथें तेथें तें आह्मी स्पष्ट व निर्भीडपणें लिहिलें आहे. याबद्दल कोणास वाईट वाटल्यास आमचा उपाय नाही. एखाद्या गोष्टीविषयीं जो स्वतंत्रपणें विचार करील, व ते लोकांस मोकळ्या मनानें जो प्रदर्शित करील, त्याचे अभिप्राय सर्वांच्या अभिप्रायांशीं नेहमीं जुळतीलच, किंवा ते सर्वांस सारखे आवडतील, असें कदापि घडणार नाही. तरी ते अभिप्राय आह्मी केवळ सत्यनिरूपणाच्याच उद्देशानें लिहूं अशी आमची खात्री आहे. व आह्मी दुसऱ्यास वाजवी रीतीनें नांवें ठेवण्यास ज्याप्रमाणें मागे पुढें पहाणार नाही, त्याचप्रमाणें दुसऱ्यांनीं आमच्या लेखां-विरुद्ध मतें प्रदर्शित केल्यास त्यांत आह्मांसहि अगदीं वाईट वाटणार नाही. आपणांस जें खरें वाटतें तें स्पष्टपणें लिहिण्यास जो भितो, किंवा तसें आपणाविरुद्ध कोणीं लिहिलेलें ज्यास आवडत नाही, तो खरा सत्यनिष्ठ नव्हे, असें आह्मी समजतो! आतां अशा रीतीनें प्रदर्शित केलेलें मत कदाचित् अगदीं खोटें ठरेल; पण तसें ठरलें असतांहि तो मनुष्य प्रशस्तच होय; कां तर तो तसें न करता, तर सत्याचा निवाडा होताना. मिल्टन कवीनें झटलें आहे कीं, 'जुकलेल्या मतांतूनच खरें मत पुढें निर्घेतें.' तर हें उत्कृष्ट वचन आमच्या होतकरू विद्वानांनीं नेहमीं लक्षांत ठेवावें. दुसरे असें कीं, ज्यांवर पुष्कळ प्रकारांनीं मतभेद होण्याचा संभव असे जे भाषेच्या संबंधाचे वगैरे विषय त्यांवर कोणीं आपले विचार प्रगट केले असतां, त्यांवर इतरांची जर कांहींच चर्चा झाली नाही, तर त्यांत त्या लिहिणारास हर्ष मानण्याचें कारण मुळींच नाही !

उल्टें त्याबद्दल त्यास वाईटच वाटणें योग्य आहे; कारण तशानें त्याचा लेख त्याच्याच पार्शी राहिला असें होतें. जानसन ह्मणतो, “ग्रंथकारास उपेक्षेसारखें भयाचें कारण कोणतें नाहीं.” यास्तव आह्मी सर्वास आणखी एकदां शेवटीं असें सुचवितों कां, आमच्या विरुद्ध जर कोणाचे अभिप्राय येतील तर ते आह्मी मोठ्या प्रेमानें वाचूं व ते लिहिणाराचे आभार मानून आमच्या बुद्धीनें जें त्यांवर आह्मांस प्रत्युत्तर देणें सुचेल तें देऊन आमच्या दीन भाषेचा भाग्योदय झाला असें समजूं!

विद्वत्त्व आणि कवित्व.

सौवर्णानि सरोजानि निर्मातुं सन्ति शिल्पिनः ।

तत्र सौरभनिर्माणे चतुरश्चतुराननः ॥ ^१

अंक ३ रा.—(१) काव्यविवेचनशास्त्र; त्याचा आपल्या लोकांत अभाव. (२) प्रकृत निबंधाचा विषय. (३) कवितेच्या स्वरूपाविषयीं निरनिराळ्या लोकांचा निरनिराळा मतें. (४) काव्याचें लक्षण; उदाहरणें. (५) कवित्व ईश्वरी देणें होय; प्रासादिक कवितेचा उदाहरणें. (६) अशा कवितांतील चमत्कारिक खुबी. (७)—

१. काव्यविवेचनविषयक ग्रंथ इंग्रजी भाषेप्रमाणें संस्कृतांत नसल्यामुळें काव्याचें स्वरूप काय, कवीस कोणते गुण अवश्य पाहिजेत, कवित्व ही ईश्वरी देणगी होय किंवा ती प्रयत्नाधीन आहे, वगैरे गोष्टींचें निरूपण केलेलें त्या भाषेंत कोठें सांपडत नाहीं. यावरून वरील विषयांवर संस्कृतांत कोठें कांहींच लिहिलेलें नाहीं असा ह्मणण्याचा अर्थ नाहीं. साहित्यग्रंथांतून तसेंच कोठें कोठें काव्यांतून नाटकांतून वगैरे यासंबंधें मोठे मार्मिक विचार प्रकट केलेले आढळतात. आणि ज्या आपल्या देशाचें भाषावैभव मुख्य कविताच होय, व ज्यांत ती इतक्या परिपक्व दशेस येऊन पोचलेली दृष्टीस पडते त्यांतील लोकांच्या मनांत वरील विचार येऊन त्यांचा उल्लेख जागजागी दृष्टीस पडतो यांत कांहीं नवलहि नाहीं;—तसा तो नसता ह्मणजे मात्र मोठ्या आश्चर्याची गोष्ट होती! असो; तरी या विषयाचें विवेचन अलीकडे इंग्लंड वगैरे देशांत जितपत झालें तितपत या पूर्वी कोठें—ह्मणजे आपल्या देशांत, किंवा ग्रीस, इटाली देशांतहि—झालें नसेल असें ह्मणण्यास हरकत नाहीं. आपल्या लोकांत तर या काव्यविवेचनशास्त्राचा अलीकडे मुळींच लय झाला आहे असें ह्मटल्यास हरकत नाहीं. आपल्या जुन्या पंडितांस काव्याभिरुचि कितपत असते हें त्यांच्या संस्कृत कवितेवरून, त्यांच्या टीकांवरून, व समा-

^१ To an author nothing is more dangerous than neglect.'—Johnson.

२ “सोन्याचीं कमलें कारागिरांच्या हातून होतील; पण त्यांत सुगंध निर्माण करणें ही करामत एका ब्रह्मदेवाचीच !”

षणप्रसंगी मोठमोठ्या संस्कृत कवींच्या ग्रंथांतून ज्या प्रकारची सुभाषिते ते काढतात, त्यावरून अगदी स्पष्ट दिसून येते. युरोपांतील सामान्य पंडितांस आमचे काव्यग्रंथ जसे समजतात तसे इकडील मोठमोठ्या शास्त्रज्ञांसहि अगदीच समजत नाहीत; व त्यांतील अप्रतिम रसाचा आस्वाद घेण्यास जर हे परस्थ लोक आह्मांस न शिकवते तर तो आह्मांस कधीहि समजताना यांतहि अगदी संशय नाही ! सारांश या शास्त्राची चांगली माहिती ज्यास करून घेणें असेल त्यानें या विषयावरील इंग्रजी ग्रंथ वाचून त्यांचें सतत मनन केलें पाहिजे. तें केलें असतां काव्यांचें मर्म जाणण्याची त्यांच्या अंगां उत्कृष्ट शक्ति येऊन आनंदाचें एक मोठें साधन त्यानें अक्षर्यां आपलेसें करून ठेवल्याप्रमाणें होईल.

२. या निबंधांत काव्याविषयीं सविस्तर विवरण करण्याचा उद्देश नाही. यांत एवढ्याच गोष्टीचा विचार करणें आहे कीं, कवित्व आणि विद्वत्त्व यांचा वस्तुतः कांहीं संबंध आहे कीं नाही;—ह्मणजे विद्वान् झाला कीं तो कवि झालाच, किंवा कवि असला कीं तो विद्वान् असावयाचाच असा कांहीं नित्य संबंध आहे किंवा काय ! याविषयीं समजूत होण्यास मराठी वाचकांकरतां अद्याप कोठें कांहींहि लिहिलेलें आढळत नाही; यास्तव हा विषय त्यांस अगदीं नवा व त्यामुळे विशेष मजेचा वाटेल असें जाणून त्याविषयीं या अंकांत लिहितों.

३. आतां पहिल्यानें कविता ह्मणजे काय याविषयीं विचार करूं. कवितेचें खरें स्वरूप आपल्या लोकांत अजूनहि फारच थोड्यांस समजतें. बाकीच्यांनीं त्याविषयीं कधीहि नीट विचार केला नसल्यामुळे, व हा विचार करण्याची योग्यताहि बहुतेकांस नसल्यामुळे, कवितेविषयीं त्यांच्या निरनिराळ्या समजूती असतात. जे अगदींच अप्रबुद्ध आहेत त्यांची समजूत तर अर्थात् हीच असते कीं, छंदोवद्ध पदरचना ह्मणजे पद्य हीच कविता. मग या पद्यांत कांहीं कां असेना ! अमरकोशाचे श्लोक, भर्तृहरीच्या कारिका, वाग्भट्टाचे वैद्यकावरील श्लोक, अलीकडे मुलांकरतां केलेले पद्यरूप लहान इतिहास, हीं सर्व त्यांच्या मते कवितेखालीच मोडतात. उद्यां बाजारांतील सर्व जिनसांच्या भावांचें कोष्टक जर कोणीं कवनें पद्यरूप केलें, तर त्या कोष्टकासहि रघुवंशाबरोबर व शेक्सपीयर कवीच्या नाटकांबरोबर ते काव्याच्या वर्गीत सामील करतील ! सारांश, कवितेचें स्वरूप ते तिच्या नेहमींच्या वेषावरून मात्र जाणतात. जर तिनें गद्याचा वेष घेतला, किंवा गद्यानें तिचा वेष घेतला, तर दोहों ठिकाणीं ते फसून जातात. असोः हा एक प्रकार झाला. याहून वरची पायरी यमक, प्रास इत्यादिकांच्या भोक्त्यांची. यांच्या मते ज्या पद्यांत यमकांची, प्रासांची वगैरे खूप रेलचेल असेल ती उत्कृष्ट कविता. ही परीक्षा ह्मणजे स्त्रियांचें रूप त्यांच्या अंगावरच्या दागदागण्यांवर लेखण्यासारखी होय. या लोकांच्या मते अर्थात्च मोरोपंतासारखा कवि आजपर्यंत

झाला नाही व पुढे होणार नाही ! पण त्यांस एवढें समजत नाही की, यमकांची, प्रासांची गर्दी ही जरी एका प्रकारच्या बुद्धीची दर्शक होय, तरी ही बुद्धि व कवित्व ही एक नव्हेत. अष्टावधानी, अठरा अवधानी असा मनुष्य असला ह्मणजे जसा तो महाबुद्धिमान असतोच असा नेम नाही; किंवा उत्कृष्ट कसरतवाला असला की, तो मोठा शूर असून सैनाधिपत्यास नेहमी योग्य असलेच असाहि नेम सांगता येणार नाही; त्याप्रमाणेच मोठमोठी यमकें, चमत्कारिक प्रास ही साधता येणें हें कवित्वाचें दर्शकच होय असें ह्मणणें व्यर्थ आहे. अशा यमकप्रासप्रचुर पर्यापासून मनास मोठा चमत्कार वाटेल यांत संशय नाही; पण तो चमत्कार वरच्या दोषां मनुष्यांची कृति पाहून जसा वाटेल तसाच. त्यांपासून खरा उपयोग फार थोडा आहे, ह्मणजे मनास कांहीं वेळ मौज वाटेल इतकाच ! याहूनहि वरची पायरी श्लेषप्रिय दुर्विदग्ध लोकांची. या तिसऱ्या वर्गांत सर्व जुन्या शास्त्रांसा घातले असतां चालेल. यांस खऱ्या कवितेचें रमणीयत्व व तिचे मुग्धविलास अगदींच कळत नाहीत ! न्यायर्मांसादि शास्त्रांतील कोठ्यांत घटून पूर्वपक्ष उत्तरपक्ष यांची परस्परान्त नेहमी झटापट करणाऱ्या या प्रंचड मलांचें उग्र रूप पहातांच विचाऱ्या कवितेचा थरकाप होतो ! अशा दांडगाईची तीस कधी संवय नसल्यामुळे ती त्यांच्या हातीं सांपडतांच बहुधा मृतप्राय होते ! मग पुढची गोष्ट कशाला हवी ? हे तिची परीक्षा ह्मणजे एखाद्या शास्त्रवादाप्रमाणें करणार; ह्मणजे कोठ्यांवर कोठ्या लढवून जसें त्यांचें पीठन्पीठ करून सोडायचें, तशीच कवितेचीहि दशा ! तिची ताणाताण करून तांतील पदांवर नानातऱ्हेचे चित्रविचित्र अर्थ बसवा-याचे. शृंगाराचा वैराग्यपर; वैराग्याचा शृंगारपर असा चमत्कारिक अर्थ करून विचाऱ्या कवीच्या स्वप्नांहि आली नसेल अशी त्याच्या ग्रंथाची दुर्दशा करून सोडावयाची. शंकराचार्यांच्या नांवावर 'आनंदलहरी' व 'अमरुशतक' ह्मणून दोन उत्कृष्ट काव्यें संस्कृतांत प्रसिद्ध आहेत. या दोहोंत शृंगाराचा विषय आहे पण आमच्या पंडितांस शब्दाचें प्रसन्नार्थत्व व एकार्थत्व कधीहि सहन होत नसतात. त्यांच्यांतून एकानें आपली तीव्र बुद्धि खर्चून व एकाक्षरी कोशाचें बहुधा बळकट पाटझळ घेऊन वरील काव्यांतील शब्दांचा रंगेलपणा काढून टाकून खऱ्या रसिका-बरोबर त्यांस वैराग्यांत लोडून दिलें आहे ! हाच प्रकार एका शहाण्या टीकाकारानें 'शाकुंतल' नाटकांतील आरंभीच्या श्लोकाशीं केला आहे असेंहि ऐकण्यांत येतें. पण इतक्यावरच गोष्ट गेली असेल तर कालिदासाचें मोठे भाग्यच समजलें पाहिजे ! कां कीं न जाणों, त्याचें तें सगळें नाटकचें नाटक स्वतःस न कळतां वैराग्यपर अर्था-चेंहि बांधलें गेलें असून दोन हजार वर्षांनीं त्याचा गर्भितार्थ जर या विशालबुद्धि टीकाकारानें काढला असता, तर एवढें नाटक रचूनहि त्याचा अर्थ स्वतःसच नीट न कळल्याचें मोठें अज्ञान आपल्या महाकवीच्या पदरीं आलें असतें ! असा बुद्धीचा व

काळाचा अपव्यय केल्याचें आणखीहि एक अलीकडचें उदाहरण येथें सांगितल्यावांचून आमच्यानें रहावत नाही. तें पुष्कळांस सहज प्रत्यक्ष पहातां येईल. आमचे मराठीचे वैय्याकरण व प्रसिद्ध ग्रंथकार दादोबा पांडुरंगः यांनीं 'केकावली'वर सुमारे आठ दहा वर्षांपूर्वी एक भली लांब टीका करून ती प्रसिद्ध केली हें सर्वांस माहीत असेलच. त्यांत त्यांनीं बुद्ध्या आड रानांत शिरून केलेले विलक्षण अर्थ पुष्कळ आहेत. त्यांवर यापूर्वी पुष्कळ चर्चा मागेच झाली; व तींत एवढ्या मोठ्या ग्रंथकाराची व लोकोपकारी सदगृहस्थाची होऊं नये अशा चारगटपणाची विनाकारण पुष्कळ विटंबनाहि झाली हेंहि येथें लिहिणें आम्हांस वाजवी वाटतें. असो; त्या टीकेच्या संबंधानें प्रस्तुत प्रसंगां लिहावयाचें तें हेंच कीं, तींत पहिल्या केकेवर व्याख्या देतांना दादोबांनीं वरील अप्रयोजक टीकाकारांचा बाणा उचलला आहे. पहिल्या मंगलाचरणरूप केकेचा अर्थ अगदीं उघड असतां तीवर पंचवीस तीस पानें व्याख्या देऊन तिचा अर्थ वेदान्तपर लावला आहे! अशो; तेव्हां श्लेष ह्मणजे कवितेचा जीव प्राण, व पांडित्याचा परमोत्कर्ष ह्मणजे चार वर्षांच्या पोराच्या बोलण्यांतहि निरनिराळे अर्थ काढणें, असें मानणाऱ्यांचा हा तिसरा वर्ग झाला. आतां याहूनहि वरचा वर्ग नादलुब्ध लोकांचा. यांच्या मतें कवितेचें सर्वस्व पदरचनेंतली माधुर्य होय. शब्द अंमळ थाटमाटाचे घातलेले असून ते कानास गोड लागतीलसे असले कीं झाली उत्कृष्ट कविता. ही परीक्षा ह्मणजे स्त्रियांच्या रूपाचें मान त्यांच्या गळ्यावर ह्मणजे मधुर स्वरावर बसविण्यासारखें असमंजस आहे. मधुर रचना हें उत्कृष्ट कवितेचें एक अंग खरें; पण तिचें सर्वस्व नव्हे. याप्रमाणें निरनिराळे लोकांचीं कवित्वविषयींचीं भिन्न भिन्न मतें सांगितलीं. पण एवढ्यांतच सर्वांचा समावेश होत नाही. या चौघांशिवाय बाकीचे जे कोणी आहेत त्यांचा कशाविषयींच आग्रह नसतो. त्यांचा अभिप्राय नेहमीं चारचौघां विद्वानांसारखा पडायचा,—ह्मणजे ते जें ह्मणतील त्यांचा अनुवाद करणें हेंच त्यांचें मत! ते स्वतः ह्मणून कधीं विचार करायचे नाहीत. ढालीसारखी पागोटों जाऊन चंबूचा प्रघात पडला, गजरेदार आंगरखे जाऊन पोकळ आंगरख्यांची भास पडली, हें पाहून विद्वानांच्या अभिरुचीस ते जसे अनुसरत गेले, त्याचप्रमाणें त्यांचीं सर्व गोष्टींविषयीं मतें वरचेवर फिरत असतात. तीं अशीं बेचूक कीं, कोणी मनुष्य जर खेडेगांवांत जाऊन राहिला किंवा देशांतरास गेला असला तर पुनः शहरास परत आल्यावर अशा मनुष्याशीं त्यानें चार घटका प्रसंग केला कीं पुरे, त्यास तोंपर्यंत झालेल्या फेरफारांची सगळी माहिती तेव्हांच व्हावयाची! असे लोक जर विद्वानांच्या समाजांत मेजवानीस बसले असले तर त्यांचें लक्ष नेहमीं विद्वानांच्या तोंडाकडे असेल, व त्यांच्या

* हे शाळाखात्यांत नोकर होते व यांनीं 'यशोदा पांडुरंगी' या नांवाची केकावलीवर टीका केली आहे.

तोंडावर जसे रुचिभेदेंकरून विकार झालेले दृष्टीस पडतील, तसे हुबेहुव आपल्याहि तोंडावर ते उठवतील,—ह्मणजे प्रसंगानुसार साखरेच्याहि पदार्थाला तोंड आंबट करतील, किंवा एखादा तुरट पदार्थ मोठा मिष्ट ह्मणून त्याचा स्वाद वाखाणतील ! सारांश, अजून आपल्या लोकांत खरे परीक्षक फारच थोडे आहेत; व यामुळे काव्य ह्मणजे काय हें एकंदर लोकांस कांहींच कळत नाही.

४. काव्याचें बरोबर थोडक्यांत लक्षण देणें फार कठिण आहे तें इंग्रज ग्रंथकारांनीं पांच पंचवीस प्रकारांनीं दिलें आहे. तरी आपल्या संस्कृत ग्रंथांतील ‘रसात्मकं काव्यम्’ ह्मणजे रसयुक्त तें काव्य हें लक्षण सध्यांच्या पक्षां आपणांस पुरे आहे. हें लक्षण ध्यानांत धरलें असतां बरील सर्व भ्रांति दूर होतील, ह्मणजे काव्यास पद्यरचना, यमक, प्रास, श्लेष किंबहुना वर्णमाधुर्य हीं अवश्य हवींच असा कांहीं नेम नाही हें तेव्हांच लक्षांत येईल. अशा प्रकारचीं काव्यें आपल्या मराठींतहि नाहीतशीं नाहीत. हीं उदाहरणें पहा—

“कोणी एक ओगलजी नांवाचा गृहस्थ काश्मीर देशीं रहात होता. तो वैशाखमासीं एके दिवशीं संध्याकाळीं आपला मुलगा आन्या यास संगतीं घेऊन एके लहान डोंगरीवर बसला आहे, आणि तेथून समोर दृष्टीस पडताहेत ते रमणीय पदार्थ त्यास दाखवितो आहे. ते वेळीं सूर्य अस्तास जात होता, तेव्हां त्यास अशी कल्पना झाली कीं, तो सर्व विश्वाला सोनेरी रंगाचें वस्त्र पांघरवून चालला आहे काय ! किंवा हे डोंगर सोन्याचेच आहेत काय ! अशा कल्पना करीत ते सुख घेत बसले असतां, तितक्यांत तिकडून एक धनगर आपला कळप चारणीवरून घराकडे वळवून चालला होता; त्यानें सुस्वर गायन केलें, तें त्या बापलेकांच्या कानीं पडून ते तिकडे पाहूं लागले.”

बाळमित्र—काटेझाड.

ऋतूच वणन.

“बाळा नुक्ताच शेकून आणि ओले गव्हांच्या ओंब्या खाऊन आलेला होता, आणि ह्मणतो ‘अहाहा ! असा सदा हिवाळाच असता तर बरें होतें ! याचें सुख काय सांगूं ! ह्यांत नद्यांचें पाणी किती स्वच्छ आणि किती मिष्ट ! लोंकरी वस्त्रें काय सुख देतात ! पोटांत भूक, अन्नास रुचि, आणि निद्रा तरी काय गाढ येते ती !’ तें ऐकून गोविंदशेट, त्याचा बाप, त्यास ह्मणाला, ‘बरें तर, ह्मणतोस असेंच स्मरणवर्तीत लिहून ठेव.’ बाळानें तसें केलें. पुढें हिवाळा निघून गेला, आणि उन्हाळा आला. तेव्हां संपूर्ण वृक्ष पालवी फुटून फलपुष्पयुक्त झाले आहेत; वायु मंद सुगंध शीतळ वहात आहे; लोक चंदनाच्या उठ्या घेऊन गळ्यांत पुष्पांच्या माळा घालून फिरताहेत, व नानाप्रकारचे शीतळ उपचार करताहेत; बागांमध्ये कारंजीं उडविताहेत; त्यांचे तुषार अंगांस लागून अत्यंत सुख करताहेत, तसेंच पिकलेलीं फळे, आंबे, फणस, जांब,

अंजीर, द्राक्षें इत्यादि जिन्हेंस अमृतासारखी रुचि देताहेत. तें सर्व मुख पाहून बाळा ह्मणतो, 'अहाहा! असाच सदां उन्हाळा असता तर बरें होतें.' गोविंदशेट ह्मणाला, मुला, ह्मणतोस असेंच स्मरणवहीवर लिहून ठेव.' बाळानें तसें केलें. नंतर पावसाळा आला. त्यासमयीं जिकडे तिकडे हिरवीं चार गवतें व नानाप्रकारचीं झाडे उगवलीं आहेत; नद्यांचे प्रवाह चालले आहेत; शाकभाज्या पुष्कळ झालेल्या आहेत; जिकडे तिकडे पाणी जमलें आहे; त्यांतून कागदांचीं तारवें करून मुलें पोंहविताहेत; डोईवर लुच्या, सखलादीच्या टोण्या घेऊन पावसांतून लोक चालले आहेत; पुढें शेतें पिकलीं, त्यांत नानाप्रकारचीं धान्यें झालीं आहेत. तें पाहून बाळा ह्मणाला, बाबा, काय चमत्कार हा! हा पावसाळा सदां असाच असता तर बरें होतें! बाप ह्मणाला, 'मुला, हें त्या वहांत लिहून ठेव!' बाळानें तसें केलें.

कित्ता—तीन काळ.

अशीं काव्यें या ग्रंथांत पुष्कळच आहेत; फार तर काय, पण हें सगळें पुस्तक काव्यमयच आहे असें ह्मटलें असतां चालेल. हें मूळचें एका फ्रेंच बाईनें केलें असून या ग्रंथाची सर्व जगभर प्रसिद्धि झाली आहे. आपल्या मराठांत तर हें भाषांतर इतकें उत्कृष्ट उतरलें आहे कीं, तें परभाषेतलें असेलशी शंका मुद्धां येत नाहीं. हें पुस्तक वाचलें असतां मराठीची दुर्दशा वीस पंचवीस वर्षांत किती झाली हें पुरतेपणीं चित्तावर ठसून फार वाईट वाटतें, व पुढील पंचवीस वर्षांकडे नजर देण्यास भय वाटतें! असो; या प्रसंगीं आमच्या भाषेच्या हितचिंतकांस हा ग्रंथ वरचेवर वाचण्याची फार फार शिफारस केल्यावांचून आमच्यानें पुढें लिहवत नाहीं!

असेच उतारे 'इसापनीति,' 'आरबी भाषेंतील गोष्टी,' 'मुक्तमाला,' 'थोरले माधवराव आणि जयपाळ,' अशा ग्रंथांतूनहि आणखी हवे तितके घेतां येतील.

वरील दोन काव्यें वाचून आमच्या कित्येक वाचकांस कदाचित् असमंजसपणानें हंसूं येईल; पण त्यांनीं पक्कें समजावें कीं, असें जोपर्यंत होईल, व त्यांत त्यांस अंतःकरणास लागण्यासारखें कांहींच भासणार नाहीं, तोपर्यंत कवितेचा स्वाद त्यांस मुळांच कळला नाहीं! तसेंच आमच्या वाचकांत जर कोणी शास्त्री असतील, तर त्यांसहि वरील गोष्टीचा मोठाच चमत्कार वाटेल! आपण कांहीं भलतेंच भ्रांतींत वाचीत आहों, किंवा हें लिहिणारानें तरी कांहीं भलतेंच भ्रांतींत लिहिलें असावें, अशा कल्पना त्यांस बहुधा कराव्या लागतील! पण दोघापैकीं भ्रांतींत कोणीच नाहीं हें दाखविण्याकरितां त्यांच्या परिचयांतलाच असा एक उतारा येथें घेतों—

तत्तु तीरे समासाद्य तमसाया मुनिस्तदा ।

शिष्यमाह स्थितं पार्श्वे दृष्ट्वा तीर्थमकर्दमम् ॥

अकर्दममिदं तीर्थं भारद्वाज निशामय ।

रमणीयं प्रसन्नं च सज्जनानां मनो यथा ॥
इदं तीर्थे समं सौम्यं सुजलं सूक्ष्मचालुकम् ।
न्यस्यतां कलशस्तात दीयतां वल्कलं मम ॥

बालकांड—सर्ग २.

हें आद्यकवीचें काव्य कोणास 'रमणीय' वाटत नाही ? व कोणाचें चित्त 'प्रसन्न' व 'सौम्य' करीत नाही ? वास्तविक पहातां यांत एवढें काय आहे वरें ? गांवढळ कुणव्यांसहि ज्या गोष्टी दररोज दृष्टीस पडतात त्याच येथें वर्णिल्या आहेत. पण ह्याणूनच हीं पद्ये एवढीं रमणीय झालीं आहेत ! तीं समजण्यास यत्किंचितहि श्रम न पडून प्रत्येक मनुष्याच्या मनांत नदी पाहिली असतां ज्या कल्पना सहज भरतात त्याच येथें कवीनें अगदीं साध्या रीतीनें बोलून दाखविल्या आहेत. या वर्णनांत एक मात्र अलंकार घातला आहे,—किंवा घातला आहे ह्याणव्यापेक्षां आला आहे हेंच ह्याणें बरोबर आहे. कां कीं, तो इतका सहज आला आहे,—व ह्याणूनच त्या ठिकाणीं इतका शोभतो कीं, तो आणव्यास कधीस यत्किंचितहि प्रयत्न पडला नसावा. असो; एकंदरीत या काव्याची जितकी स्तुति करावी तितकी थोडीच आहे ! ज्यानें आजपर्यंत कोट्यवधि मनुष्यांचें रंजन करून त्यांच्या प्रशंसेचें मोर्तब जसें काय काळास दाखवीत आहे त्या काव्यास येथच्या स्तुतीच्या दोन शब्दांनीं किती थोरवी येणार !

याचप्रमाणें पुढें कौंच पक्ष्याचा वृत्तान्त लिहिला आहे तोहि किती हृदयंगम आहे ! तो वाचूनहि ज्याची वृत्ति पहिल्याप्रमाणेंच तटस्थ राहिल त्यास देण्यास दुसऱ्या कोणाची उपमा साजणार नाहीं,—एक त्या निषादाचीचः (कोळ्याची) साजेल।

तेव्हां एकंदर सांगायचें काय कीं, सत्काव्यास पथरचना, यमक, प्रास, श्लेष, किंबहुना वर्णमाधुर्यहि, यांपैकी कोणाची सुद्धां बिलकूल गरज नाहीं ! जें वाचल्यानें किंवा ऐकिल्यानें मनाच्या वृत्ति प्रसन्न होऊन तो तो रस अंतःकरणांत सहज बिंबून जातो त्यास काव्य ह्याणावें. पण हें जर होत नाहीं, तर छंद, यमक, श्लेष, मृदुत्व यांविषयींचीं सर्व खटपट व्यर्थ !

५. वरील सर्व गोष्टींचा यथास्थित विचार केला असतां लक्षांत येईल कीं, कवित्व हें अंगीं आणूं जातां येणारें नव्हे; तें ईश्वराचेंच देणें होय. यास्तव सौंदर्य, सुस्वर, इत्यादि मनुष्याच्या अस्वाधीन असणारे गुण बळेंच आपले ठायीं आणणारांच्या प्रयत्नांस जितपत यश येतें, तितपतच अशा दांडगाईनें कवि होऊं पहाणारांचा प्रयत्न सिद्धीस जातो; ह्याणजे नुसत्या छानछुकींत व सुरेखपणांत जितकें अंतर, तितकेंच कृत्रिम प्रकारांनीं आणलेल्या शोभेंत व खऱ्या कवित्वांत ! आणि ज्याप्रमाणें छानछूक ही बहुधा हवें त्यास प्रयत्नांतीं साधण्यासारखी असते, त्याचप्रमाणें कवितेचा बाह्य वेष

ह्मणजे छंद, मृदुरचना इत्यादिहि सामान्य बुद्धीच्या सर्व लोकांस बहुधा साधतां येईल. आतां हें सर्व कोणास अधिक, कोणास कमी, असें साधेल खरें; पण तें फार फार उत्कृष्ट साधलें तरी खऱ्या रसिकास त्यापासून तशी बहार वाटणार नाही; कीं जशी अगदीं साध्या पण अस्सल अशा कवितेच्या चुटक्यानें वाटेल ! उदाहरण—

वर्षावावीण सागर जैसा जळें निर्भर ।
 तैसाचि निरुपचार संतोषी जो ॥
 व्यापक आणि उदास जैसैं कां आकाश ।
 तैसैं जयाचें मानस सर्वत्र गा ॥
 संसारव्यथे फिटला जो नैराश्र्यें निवटला ।
 व्याधाहातोनि सुटला विहंग जैसा ॥
 घरींचियां उजेड करावा परकियां अंधार पाडावा ।
 हें नेणेंचि गा पांडवा दीप जैसा ॥
 जो खांडावया घाव घाली कां लावणी जेणें केली ।
 दोघां एकीचि सावली दे वृक्ष जैसा ॥
 जो निंदेंतें नेधे स्तुतीनें न श्लाघे ।
 आकाशा न लागे लेप जैसा ॥

ज्ञानेश्वरी.

हें भगवद्भक्तांचें वर्णन केवढें उदात्त आहे ! व यांत छंद, पदरचना, वगैरे अगदीं साधी असल्यामुळें तर हें फारच शोभतें. अशा ठिकाणीं संस्कृतांतले शिखरिणी, मंदाक्रांता वगैरे झोकदार मोठाले छंद, किंवा मराठींतलीं साकी, दिंडी इत्यादि मंजुळ वृत्ते अगदींच कामास पडतीं ना !

दुसरें—

कारे नाठविसी कृपालु देवासी । पोशीतो जगासी एकलाची ॥
 फुटे तरुवर उष्णकाळमासीं । जीवन तयासीं कोण घाली ॥
 बाळा दुग्ध कोणां केलेंसैं उत्पत्ती । वाढवी श्रीपती सर्वें दोन्ही ॥
 तुका ह्मणे त्याचें नांव विश्वभर । करा निरंतर ध्यान त्याचें ॥
 ऐसैं संत झाले कळीं । तोंडी तमाखूची नळी ॥
 स्नान संध्या बुडवीली । पुढें भांग ओढवली ॥
 भांगभुर्का हें साधन । पचनीं पडे मद्यपान ॥
 तुका ह्मणे अवघे ढोंग । तेथें कैचा पांडुरंग ॥
 आली सिंहस्थ पर्वणी न्हाव्या भटां झाली घणी ॥
 अंतरीं पापाच्या कोठी । वरी बोडी डोयी दाढी ॥
 जें बोडिलें तें निघालें । सांग काय पालटलें ॥
 पाप गेल्याची खूण । नाहीं पालटले अवगुण ॥
 भक्तिभावेंबीण । तुका ह्मणे अवघा बीण ॥

अंतरीं निर्मळ वाचेचा रसाळ । त्याचे गळां माळ असो नसो ॥
आत्माअनुभवीं चोखाळिल्या वाटा । त्याच्या माथां जटा असो नसो ॥
परस्त्रीचे ठायीं जो कां नपुंसक । त्याचे अंगा राख असो नसो ॥
परद्रव्या अंध निंदेसी जो मुका । तोचि संत देखा तुका ह्मणे ॥

आणखी एक—

(वनाचें वर्णन) देखे प्रचंड महागिरी विशाल पर्वताच्या दरी ।
जळें तुंबलीं सरितासरीं समुद्रतुल्य अगाध ॥
नाना वृक्षांचीं अचाट डागें लागलीं घनदाट ।
माजीं निर्झरोदकाचे पाट सैरावैरा धांवती ॥
माथां उचलूनी दिनकर छायें रक्षिला अंधकार ।
माजीं श्वापदगणांचे भार सुखावले सुखवस्ती ॥
(नदांचें वर्णन) नदी मालिनीं पवित्रजीवनीं वाहे जैशी देवतटिनी ।
तरंगलिंगें सुफेनसुमनीं सुपूजितें शोभती ॥
(पुढील वृत्तांत) मग गर्जनि नराधीशें ह्मणितलें आश्रमीं कोण असे ।
हें परिसोनि इंदिरावेशें लावण्यकलिका प्रगटली ॥
कनकलतिका सौदामिनी कीं चंद्रकलिका तनुधारिणी ।
सुवर्णकेतकीपत्रवर्णी सुवर्णखाणी हरिणाक्षी ॥

मुक्तेश्वर.

६. एवढे उतारे पुरेत. यांवरून खऱ्या कवित्वाचें स्वरूप वाचकांच्या लक्षांत येईल. तें हेंच कीं, इतर कोणत्याहि गोष्टींचें साहाय्य न घेतां अर्थाच्याच केवळ अंग-भूत सौंदर्यानें व तदव्यंजक शब्दांच्या अपूर्व सौष्ठवानें मनास चमत्कार भासविण्याची शक्ति. ही शक्ति कवीशिवाय इतरास समजणें अशक्य होय. फार तर काय, पण कवीची कवीसहि ती सांगतां येणार नाहीं ! व ह्मणूनच या शक्तीस कवि व इतर लोक ईश्वरी प्रेरणा ह्मणतात ! सामान्य मनुष्याची अकल व प्रयत्न कवितेच्या बाह्यांगपर्यंत मात्र पोचेल; व ह्मणूनच काव्यांत रस आणावयाचा असल्यास चांगलीं मोठालीं वृत्तें, अर्थालंकार, शब्दालंकार इत्यादीकांचें मजबूत साह्य घेतल्याखेरीज त्यांचें कधीहि चालणार नाहीं पण बरील उतारे पहा बरें ! त्यांस असें बाहेरचें साहित्य लवमात्रहि लागलें नाहीं. छंद, ओवी व अभंग— ज्यांत इतर छंदांप्रमाणें मोठेंसे माधुर्य आहे असें नाहीं; व ज्यांची रचना साऱ्या वृत्तांत अगदीं सोपी असल्यामुळें गद्यांत व जीत फारसा फेर नाहीं; शब्दालंकार पाहिला तर शेवटले एकाक्षरी यमक एवढाच; आणि अर्थालंकारहि मोठ्या प्रयासानें उत्कृष्ट निवडून घातले आहेत असेंहि नाहीं. बरें, अशा कवितेचा विषय तरी कांहीं अपूर्व असतो काय? कांहीं नाहीं; ज्या गोष्टी चारचौघांस नेहमींच्या माहीत असतात त्याच प्रायः तीत असतात ! पण कवीच्या वाणीनें त्या निघाल्या कीं पुरे; जादूगीराच्या कांडीनें त्याच

पदार्थास जशी अपूर्वता प्राप्त होते, त्याप्रमाणे अशा नेहमीच्या गोष्टींसहि काहीं अपूर्व शोभा येते ! एरवींचीं पद्ये कितीहि उत्कृष्ट असलीं, तरी त्यांचा एकदोनदां वाचतांच कंटाळा येऊन जातो; पण अशांचे साधे सौंदर्य शेंकडोंदां वाचल्यानेंहि कमी न भासतां वाचकांस

प्रतिक्षण नवीच दे रुचि—

७. असो; याप्रमाणे स्वतःसिद्ध अशा महाकवींच्या कवितेचें स्वरूप वर लिहिलें आहे त्यावरून आमच्या वाचकांच्या मनांत बरेच आलें असेल असें आम्हांस वाटतें. येथवर हातीं घेतलेल्या विषयाचा अर्धा भाग—द्वयजे कवित्व द्वयजे काय याविषयी बराच विचार झाला. पण बाकीचा सर्व विषय थोडक्यांत आटपण्यासारखा नव्हे, झणून सध्यां येथेंच थांबून पुढील खेपेस तो पुरा करूं.

हठादाकृष्टानां कतिपयपदानां रचयिता

जनः स्पर्धालुश्चेदहह कविना वश्यवचसा ।

भवेदद्य श्वो वा किमिह बहुना पापिनि कलौ

घटानां निर्मातुस्त्रिभुवनविधातुश्च कलहः ॥ ^१

भवभूति.

अंक ४ था.—(?) अवतरण. (२) कवित्वास विद्वत्त्व अनुकूल होय हा लोकभ्रम. (३) तर्कशास्त्राचा कवित्वाशीं अत्यंत विरोध; कवीचें मन आणि तत्वज्ञानचें मन; उदाहरण—चंद्र. (४) कल्पनेच्या विकासानंतर बुद्धीचा विकास. (५) कवित्वास आवश्यक गुण. (६) 'कवि' शब्दाची व्याख्या. (७) कवीचा मुख्य गुण—सहृदयता—(८) स्वभाववर्णन. (९) प्राचीन कवींच्या उत्कर्षाचीं कारणें. (१०) इतर अप्रधान गुण. (११) दोहोंचा योग. (१२) विद्वत्तेची गति कोठपर्यंत ? (१३) एकंदर सिद्धांत.

१. मागील अंकांत अस्सल कवित्वाचें कांहीं स्वरूप सांगितलें. आतां कृत्रिम कवितेचें—द्वयजे मूळचीं कवित्वस्फूर्ति नसतां विद्वत्तेच्याच जोरावर रचलेल्या काव्यांचें—निरूपण करितों.

२. या विषयाच्या संबंधानें आपल्या लोकांत पुष्कळ दिवसांपासून एक मोठाच भ्रम माजला आहे. तो अर्थात् विद्वत्त्व आणि कवित्व यांचा परस्पर अभेद. फार तर काय, पण 'कवि' या शब्दाचा अर्थ 'शहाणा' असाहि पुढें होऊन गेला. आतां असें होण्याचें कारण काय असें जर कोणी विचारील तर तेंहि सांगणें कठिण आहेस नाहीं.

१ "ओढून ताणून शब्दांची जुळवाजुळव करणारा मनुष्य सरस्वती ज्यास प्रसन्न आहे अशा महाकवीशीं जर स्पर्धा करूं लागला; तर आज उद्यां मळकीं घडणाऱ्या कुमाराचा व त्रिभुवननास ज्यानें निर्माण केले त्या महादेवाचाहि कळव लागेल !! कोणी सांगावें !"

विद्यासंपादनाचा मार्ग पूर्वीचा असा काही चमत्कारिक होता की, मनुष्याने एक अगदीच विद्येशिवाय रहावे किंवा तिच्या सर्व शाखांचे पूर्ण अध्ययन तरी करावे: मध्यंतरी झणून मुळीच मार्ग नव्हता. तेव्हा जे नामांकित कवि होत ते अर्थातच या दुसऱ्या वर्गातलेच असत. पण गुरुच्या घरी बारा किंवा यादूनहि अधिक वर्षे राहून त्यांनी नुसती काव्येच पढून न रहाता व्याकरण, न्याय, मीमांसा इत्यादि शास्त्रांत—की जी कवीस काही उपयोगाची नाहीत, किंबहुना कवित्वास अपायकारकहि होत, त्यांतहि त्यांस पारंगत व्हावे लागे. यास्तव जे कवि निपजत ते अर्थात अशा विद्वानांतूनच. तेव्हा सहजच कवि असला की तो विद्वान् असायचाच असे लोकांच्या नेहमी दृष्टीस पडे. पण याच शब्दांचा जर व्यत्यास केला—झणजे विद्वान् कवि असतात असे झटले—तर नेहमी चालेलच असे नाही; या गोष्टीचा त्यांनी नीट विचार केला नाही! असो; पुढे पुढे तर झणजे माघ, श्रीहर्ष* यांच्या वेळी, कवित्वास शास्त्राध्ययन अवश्य झाले. या कवींच्या ग्रंथांतून व्याकरण, न्याय, मीमांसा, किंबहुना वैद्यक, ज्योतिष इत्यादि शास्त्रांचाहि संबंध आणलेला असतो. असे होतां होतां आलीकडे तर 'रंदागीतानि काव्यानि' येथपर्यंत येऊन मजल टेकली! असो; हा एक प्रकार झाला. दुसरा प्रकार आलीकडे सुरू झालेल्या इंग्रजी विद्येचा. ही विद्याहि मागील संस्कृत विद्येप्रमाणेच कवित्वास अत्यंत अनुकूल आहे, किंबहुना तीशिवाय चांगली कविता करता येणे अशक्य होय, असा एकंदर लोकांचा समज झाला आहेसा दिसतो. अथवा हेंचसे काय; एकंदर सर्व गुणांचे अधिष्ठान इंग्रजी विद्वत्ता होय असा या अप्रबुद्ध लोकांनी सिद्धांत केला आहेसा वाटतो! त्यांच्या मते ही नवी विद्वत्ता झणजे काही मोठी अजब चीज होय! ही जवळ असली की, त्या मनुष्याने सभाग्रभागी उभे राहून बृहस्पतीप्रमाणे श्रोत्यांस आपल्या वक्तृत्वाने थक्क करून टाकावे, कालिदासाप्रमाणे जगास चिरकाळ मोहणारी कविता करावी, शक्यमुनीप्रमाणे † मानसिक व्यापारांची उपपत्ति काढावी, इत्यादि अनेक परस्परविरुद्ध शक्ति अशांच्या ठायी अवश्यमेव आल्याच असे हे समजतात. फार तर काय, पण चार पांच वर्षे विद्यालयांत घालविली की, पृथ्वीवरील व्यापाराची घडामोड, राज्यव्यवस्था इत्यादि गोष्टींत किंबहुना युद्धकलादि-कांतहि निपुणता प्राप्त होते असा सुद्धा कित्येकांचा समज असेल. उद्यां जर गायन-

१ शास्त्रीय कोट्यांत घटून लाखेरीज दुसरे ज्यास काही रुचेनासेच झाले असे आपल्या देशातील जुने पंडित वरील वाक्याने काव्याच्या अप्रतिम रसास तुच्छ करू पहातात. यावरून त्यांची रसिकता स्पष्टच दिसते.

* माघ शिशुपालवध नामक महाकाव्याचा कर्ता; व श्रीहर्ष नैषध नामक महाकाव्याचा कर्ता.

† हा एक बौद्धधर्मातील श्रेष्ठ पुरुष होता.

विद्येचा अभ्यास करावयाचें कोणाच्या मनांत आलें, कीं उत्कृष्ट पाकासिद्धि करायाची असली, तर तो एखाद्या विद्वानाची गांठ घेईल ! सारांश,

प्रायेण सामग्र्यविधौ गुणानां

पराङ्मुखी विश्वसृजः प्रवृत्तिः ॥ ❀

“सर्व गुण एके ठिकाणीं ठेवण्याविषयीं विधात्याची इच्छा दिसत नाही, -तर याच्या उलट दिसते;” असें सुमारे दोन हजार वर्षांपूर्वीं जें कालिदासास वाटलें, व अगदीं अलीकडेपर्यंत लोकांस वाटत असे, तें सध्यांच्या काळीं एकाएकीं खोटें ठरत चाललें कीं काय कोण जाणें असें एखाद्यास वाटेल ! मागील काळीं होमर, † थुसिडिडीस्, ‡ आरिस्टाटल, § आलेक्झांडर, ॥ असे नामांकित पुरुष निपजायास फार दीर्घकाळ लागे, व शिवाय एकेकाच्या ठायीं एकेकच गुण मोठ्या प्रयासानें वास करी; पण इंग्रजांची सत्ता येथें होऊन त्यांची विद्या इकडे नुक्तीच संचार करूं लागली तों सगळेंच मान एकदम फिरलें ! शिल्पशास्त्र मोठ्या उत्कृष्ट दशेस येऊन अलीकडे जसे अदभुत चमत्कार चोहोंकडे दृष्टीस पडतात, त्याहिपेक्षां बुद्धीचे चमत्कार फारच मोठाले दिसूं लागले आहेत. मनुष्याच्या मनास फार थोड्या काळांत पूर्णत्व येऊन त्यांत हर-एक गुणांचा सहज समावेश व्हावा असें झालें आहे. असो; ईश्वरकृपेकरून एवढा प्रकाशाचा लोट आमच्या देशास सहज होवो ह्मणजे झालें !

वरील लेखावर पुष्कळांचे पुष्कळ आक्षेप निघतील हें आह्मी जाणतो. तरी त्या सर्वांचें निराकरण करण्यास पुष्कळ जागा लागून तें या प्रसंगासहि उचित नाही असें समजून त्यासंबंधें येथें कांहीं लिहीत नाहीं. वरच्या लिहिण्यांतील मुख्य मुद्दा हा आहे कीं, कवित्वास विद्वत्तेची अगदीं गरज नाही. निरनिराळ्या शास्त्रांत पुरतेपणीं गति होणें हें कवित्वास अनुकूल होणार नाहीं हें तर काय, पण अगदीं साक्षात् प्रतिकूलच बहुधा होणार आहे. तर्कशास्त्रासारखें तर कवित्वास अपाय करणारें कांहींच नाहीं !

३. हें वाचून आमच्या वाचकांपैकीं पुष्कळांस मोठें आश्चर्य वाटेल; व कांहीं तरी विलक्षण मत स्थापण्याच्या बुद्धीनें आह्मी हें लिहिलें आहे असेंहि कित्येकांस

१ हा काळ अगदीं निश्चित ह्मणून आह्मी येथें लिहिला नव्हें. पण ज्या अर्थी थोरल्या विक्रमादित्य राजाची व आपल्या कवीची तोडातोड अजून कोणीं पक्रेपणीं केली नाहीं, त्या अर्थी तसें होईपर्यंत लोकनादास अनुसरणें आह्मांस प्रशस्त वाटतें.

* कुमारसंभव. सर्ग ३.

† हा यूरोपमधील आद्यकवि असून यानें इलियड नांवाचें काव्य केलें आहे.

‡ हा ग्रीक राजकारणी पुरुष व कायदेपंडित होता.

§ हा ग्रीक तत्त्ववेत्ता होता व आलेक्झांडरचा गुरु होता.

॥ हा ग्रीसचा बादशाहा होता.

वाटत्यावाचून रहाणार नाही. यास्तव एका अनुभविक ग्रंथकाराचें प्रमाण येथें त्यास दाखविणें अवश्य वाटतें—

नटः—नन्वयं (कविः) प्रमाणप्रवीणोऽपि श्रूयते । तदिह चंद्रिकाचंडातपयोरध कवितातार्किकत्वयोरेकाधिकरणतामालोक्य विस्मितोऽस्मि ।

सूत्रधारः—क इह विस्मयः ।

येषां कोमलकाव्यकौशलकलालीलावती भारती

तेषां कर्कशतर्कवक्रवचनोद्गारेऽपि किं हीयते ।

येः कांताकुचमंडले कररुहाः सानंदमारोपिता—

स्तैः किं मत्तकरींद्रकुंभशिखरे नारोपणीयाः शराः ॥

प्रसन्नराधव नाटक.

“नट—हा कवि तर्कशास्त्रांतहि मोठा प्रवीण आहे ह्याणून ऐकनां. तर चांदणें व कडक ऊन हीं जशीं एकत्र असावीं त्याप्रमाणें याचें कवित्व व तर्कशक्ति एके ठिकाणी पाहून मला मोठा चमत्कार वाटतो !”

“सूत्रधार—यांना कसचा चमत्कार ! अरे, ज्यांची वाणी कोमल काव्यरचना प्रस-
वते, तींतूनच तर्कशास्त्राची तीक्ष्ण वचनेंहि निघालीं असतां कोणती हानि झाली ?—
ज्यांनीं कांताकुचमंडलीं आनंदेंकरून नखें रोंविलीं, त्यांसच मदोन्मत्त झालेल्या हत्तीच्या
गंडस्थळावरहि वाण हाणण्यास कांही कठिण आहे काय ?”

याप्रमाणें सुमारे सात आठशें वर्षांपूर्वींच जयदेवासहि * ‘कवितेचा व तार्किक-
त्वाचा’ विरोध भासला. तेव्हां हें मत आह्मीं बळेंच स्वकपोलकल्पित काढलें आहे
असें नाही अशी आमच्या सुज्ञ वाचकांची खचीत खात्री होईल. आणि या विषयाचा
जो अंमळ बारकाईनें विचार करील त्यास खचीत कळून येईल कीं, कवीचें मन व
तत्त्वज्ञाचें मन स्वभावतःच परस्परविरुद्ध होय. कवीच्या मनांत पदार्थमात्राच्या दर्श-
नानें कल्पनेचे नानाविध तरंग उठत असतात. ते अर्थीतच बहुधा भासमय असतात.
तत्त्वज्ञाचें मन पदार्थमात्राच्या वास्तविक स्वरूपाच्या शोधाकडे लागलेलें असतें; यास्तव
सर्व भासमय कल्पनांचा निरास करून तें निवळ सत्याकडेच जातें. कवीचें काम ब्रह्म-
देवाप्रमाणें चित्रविचित्र कल्पनासृष्टि बनविण्याचें असतें. तत्त्वज्ञाचें रसायनवेच्याप्रमाणें
पदार्थमात्राचें पृथक्करण करण्याचें असतें. सारांश, पहिल्याचा विषय कल्पना व दुस-
ऱ्याचा विषय सत्यासत्यविवेचन. ही भिन्नता विशेष स्पष्ट करण्याकरितां एक थोडेंसें
उदाहरण येथें घेतों. साऱ्या सृष्टींत चंद्राहून रमणीय पदार्थ नाही. आतां याकडे
कवीची व तत्त्वज्ञाची मनःप्रवृत्ति कशी होते ती बघा ! ग्रीक व रोमन लोकांनीं चंद्राच्या
सौंदर्यावरून व सौम्यत्वावरून त्यास स्त्री कल्पिलें. त्यांच्या कथासमूहांत ही स्त्री पार-

* हा महान् कवि असून, यानें अष्टपदी व गीतगोविंद या नांवाचें काव्य केले आहे.

धीण असून धनुष्य व भाता घेऊन ही वनांत पशूंसांगें धांवते आहे असें वर्णन आढळते. आपल्या कथासमूहांत तर अशा कल्पनांची गर्दीच आहे. समुद्रांतून उगवलासा दिसतो झणून त्यांतून निघालेलें एक रत्न; तो उगवतांच कुमुदिनी (जणो काय हर्षानें) विकसतात झणून त्यांचा पति; रात्रीच त्याचे किरण प्रकाशमान होतात झणून तिचा नवरा; त्याच्या बिंबावर हरणाची आकृति दिसते झणून मृगांक; त्यास पहातांच समुद्रास (जसें काय आनंदाचें) भरतें येतें, झणून (दुसऱ्या कल्पनेनें) त्याचा मित्र; याच प्रमाणें अधकाराचा शत्रु, राहूचा द्वेष्य इत्यादि संबंधहि त्याजवर आले. त्याचें किरण नेत्रांस व शरीरास सुखद होत झणून शीतकर, चंद्रकांतास द्रवविणारा, इत्यादि कल्पनाहि त्यावर बसल्या. आतां या मनोरम भ्रमांचें तत्वज्ञ कसें निरसन करून टाकतो पहा ! चंद्र समुद्रापासून लाखों कोस दूर आहे हें जाणून तो समुद्रोत्थ रत्न नव्हे असा तो निश्चय करतो; समुद्राची भरती, कमलांचा विकास, हीं आकर्षणादि सृष्टिव्यापारांचीं फळे होत; हरण दिसतें ती चंद्रावरील पर्वतांची छाया; राहु झणतात ती पृथ्वीची छाया; अशा उपपत्ति तो करीत जातो. शेवटीं, चंद्राचे किरण थंडगार आहेत हा लोकानुभवहि त्यास सहन न होऊन उष्णतामापक यंत्रांनें तो चंद्रकिरणांची उष्णता काढतो ! !—झालें ! याप्रमाणें कविपरंपरेनें उभारलेल्या सुंदर मंदिराचा हा कवितप्रिपक्षी आपल्या दुर्बिणीनें व उष्णतामापक यंत्रांनें समूळ विध्वंस करून सर्व सृष्टि उजाड करून सोडतो. वरील उताऱ्यांत कवितेस चांदण्याची व विचारशक्तीस कडक उनाची जी उपमा जयदेवानें दिली आहे तीहि मोठी सरस व समर्पक होय. एक तर चांदणें शांत व रमणीय असतें; आणि ऊन उपयोगाचें खरें, पण त्याची झळई कोणास आवडत नाही. तसेंच कविता समजण्यास सोपी असते, मनाचें रंजन करते, आणि मनास शांति देते; पण शास्त्रावरील ग्रंथ अगोदर दुर्बोध, व समजल्यावरहि त्यापासून मनास प्रगल्भता येते, त्याचें रंजन होत नाही; आणि वादाचे ग्रंथ असले तर त्यांपासून चित्तवृत्ति शांत न होतां उल्टी क्षुब्धच होते. हें एक सादृश्य. दुसरे हें कीं, चांदण्यांत पदार्थ स्पष्ट न दिसल्यामुळे कल्पनाशक्तीस अवकाश सांपडून अवास्तव भासांत रंगण्यास मनास सांपडतें; पण कडकडीत उनांत पदार्थ अगदींच स्पष्ट दिसल्यामुळे कल्पनेस सवडच न सांपडून त्यांचें वास्तविक स्वरूप सहज दृष्टिगोचर होण्यासारखें असतें. हीच गोष्ट कल्पनेच्या द्वारें झालेल्या ज्ञानास व बुद्धीच्या द्वारें झालेल्या ज्ञानास यथानुक्रम लागते.

४. वरील उपपादनावरून दुसरी अशीहि गोष्ट आमच्या सुज्ञ वाचकांच्या लक्षांत येईल कीं, बुद्धीची प्रगल्भता ही कल्पनाविकासाच्या पुढली मनाची दशा होय;—झाणजे आरंभी कल्पनेचा विकास होऊं लागून त्यापुढें बुद्धि विकास पावूं लागते. या गोष्टीचा अनुभव फार थोडक्यांत आहे. लहानपणीं मुलांस खूळखूळ्याची, दिव्याच्या

ज्योतीची, चांदोबाची जी मौज वाटत असते, तिचें बीज हेंच होय कीं, त्या वेळेस त्यांची कल्पनाशक्ति हळू हळू विकास पावूं लागत असते. त्यांस भूताखेताच्या, राक्षसांच्या गोष्टींची फार मजा वाटते, काळोखांत जाण्यास तीं भितात, याचें तरी कारण हेंच, - कीं त्यांची कल्पना मोठी जागृत असून विचारशक्ति बहुधा निद्रिस्त असते. पण पुढें जसजसें त्यांस कळूं लागतें, तसातसा हा गोष्टवेल्हाळपणा कमी कमी होत जाऊन सारासारविचार ह्मणजे तथ्य कशांत आहे कशांत नाही वगैरे विवेचन तीं करूं लागतात. पुष्कळांस स्वतःच्या अनुभवावरून आठवत असेल कीं, लहानपणीं इसापनीतीं-नील गोष्टांची फारच मौज वाटून तात्पर्य वाचतांना डोंकें उठे, पण तो कल्पनेचा काळ जाऊन त्यापुढील दशा मनावर येऊं लागल्यामुळें हल्लीं वरच्या विरुद्ध अनुभव येतो; - ह्मणजे गोष्टीपेक्षां तात्पर्यावर विशेष नजर असते ! असो; आतां हा प्रकार प्रत्येक व्यक्तिभूत मनुष्यांत जसा आढळतो, तसाच पण एकंदर राष्ट्रांतहि आढळतो. पहा, सर्व लोकांत अगदीं पहिले ग्रंथे ह्मणजे कवितेचे असतात; आणि हे केवळ अनुक्रमानेंच पहिले असतात असें नव्हे, तर योग्यतेनेंहि अग्रगण्य असतात. या दोन्ही गोष्टींचें कारण अर्थात् हेंच कीं, त्या अप्रबुद्धतेच्या काळीं कल्पनाशक्ति जशी उदाम आणि अनावर असते, तशी पुढें कधींहि असत नाही. विद्वत्ता ह्मणजे सर्व गुणांचें निधान मानणाऱ्या लोकांस होमर किंवा वाल्मीकि, व्यास यांसारखे पुढें कवि झाले नाहींत या गोष्टीचें मोठें आश्चर्य वाटत असेल ! पण असें ह्मण्याचें कारण वर जें सांगितलें आहे तें लक्षांत आणलें असतां विस्मयास मुळांच जागा रहाणार नाही. तें मन्वंतर निराळें होतें आणि आतांचें निराळें आहे. त्या काळीं कल्पनेचेंच बहुधा प्राबल्य असल्यामुळें तसले जगद्वंद्य काव्यग्रंथ त्या वेळीं निर्माण झाले. पण आतां कल्पना जाऊन तिच्या जागीं विवेचनशक्तीचा जोर दिवसेंदिवस होत चालल्यामुळें तें सामर्थ्य गेलें, आणि नानाविध शास्त्रांचा प्रादुर्भाव झाला. अंतरालांत काय काय चमत्कार आहेत, पृथ्वीच्या पोटांतील रचना कसकशी आहे, मनोवृत्तीचे व्यापार कोणकोणत्या नियमांनीं चालतात, वगैरे गोष्टींच्या शोधाकडे अलीकडे लोकांच्या मनाची प्रवृत्ति झाली. पहिला काळ वसंतमासांप्रमाणें पालवीचा, मोहोराचा व फुलाचा होय; आणि हा पुढील शरन्मासांप्रमाणें फलधान्यसमृद्धीचा होय. तेव्हां दोहोंचें एकाधिकरणत्व ह्मणजे एके ठिकाणीं असणें वस्तुगत्याच शक्य नव्हे !

५. या सर्व गोष्टींचा यथास्थित विचार केला असतां 'सुधारणा कवितेस प्रतिकूल होय,' 'तिची वाढ सज्ञानतेच्या काळीं खुंटते' वगैरे सकृद्दर्शनीं विलक्षण दिसणाऱ्या

१ हा शब्द येथें 'पुस्तक' या अर्थीं योजला नाहीं; तर त्याचा मूळचा अर्थ - 'जुळलेला मजकूर' हाच येथें ध्यावयाचा. वेदांच्या वेळेस किंवा होमरच्या वेळेस लेखनकला होती कीं नाहीं, या भागवतींत पडण्याची येथें जरूर नाहीं.

वाक्यांचा अर्थ आमच्या वाचकांच्या नीट लक्षांत येऊन त्यांची सत्यता त्यांच्या मनावर चांगली ठसेल. असो; आतां कवीचें लक्षण काय, त्याच्या अंगीं कोणते गुण प्राधान्यकरून पाहिजेत, कोणते गौणत्वेकरून हवेत, याविषयीं विचार करूं. तेणें-करून प्रस्तुत विषयाची विशेष फोड होईल.

६. 'कवि' शब्दाचा धात्वर्थ पाहिला तर 'गाणारा' असा आहे. हा अलीकडच्या काळां अर्थात्च नेहमीं लागू पडेल असें नाहीं; कारण गाणें हें निराळें कसबच होऊन बसलें आहे. पण प्राचीनकाळां सर्व देशांत, व अजूनहि तशी स्थिति जेथें असेल तेथें, कवि हेच गाणारे व वाजवणारे असत. संस्कृत नाटकांतून हा पूर्वीचा प्रकार दाखविलेला असतो. राजापाशीं स्तुतिपाठक असत, त्यांस नाटकाच्या परिभाषेत 'वैतालिक' ह्मणत, आणि एरवीं 'बंदिजन'हि ह्मणत. दैत्यगुरु शुक्राचार्यास याच कारणास्तव 'कवि' 'काव्य' हीं नांवें होतीं. ग्रीक लोकांत 'रहापसोडिस्ट्स' (Rhapsodists) नांवाचे लोक असत, त्यांचा धंदा होमर वगैरे प्राचीन सर्वमान्य कवींचीं काव्यें गाऊन व वाद्यावर वाजवून तोंडपाठ ह्मणावीं हा असे. हे काव्यपठक कोणी कोणी स्वतःहि काव्यें रचीत. असो; याप्रमाणें लेखनकला त्यावेळीं नसतांहि आपल्या वेदांप्रमाणें तीं काव्यें पठकपरंपरेनें त्या लोकांत राहिलीं. असो; ही गोष्ट प्राचीन काळची झाली. पण इतकेंहि लांब जाण्याची गरज नाहीं. हा प्रकार सध्यांहि इकडच्या प्रांतीं नुकता दृष्टीस पडत असे. पेशव्यांच्या वेळेस लावण्या, पवाडे या छंदांवर शार्डर कवनें रचून आपणच गात; व त्यांच्या योग्यतेप्रमाणें त्या वेळीं त्यांची संभावना होत असे. ही कविता अजूनहि पठकपरंपरेनें आपणांत राहिली आहे. ही छावून ठार बुडूं न देणें हें देशाभिमानी लोकांस मोठें भूषणास्पद होईल आणि असें केल्यानें भाषाभिज्ञांवर व रसिकांवरहि लहान उपकार होईलसें नाहीं. असो; तेव्हां या रीतीनें 'कवि' शब्दाची आपल्या देशांत रुढि झाली. इंग्रजी भाषेंत एतदर्थवाचक जो शब्द आहे त्याचा अर्थ 'करणारा' असा होतो. यास्तव कवि ह्मणजे कल्पनासृष्टि बनवणारा असा त्या भाषेंतला मूळचा अर्थ होय असें सामान्यतः लोक समजतात. पण एवढा खोल अर्थ त्या अडार्णा लोकांच्या मनांत प्रथमतः आला असेल असें आद्दांस वाटत नाहीं. तर आपल्या 'कवि' शब्दाप्रमाणेंच 'करणारा' ह्मणजे 'पद्यें जुळणारा' इतकाच अर्थ त्यावेळीं मूळचा असेल हें मानणें आमच्या मते अधिक सयुक्तिक होय. असो; येथवर नुसत्या शब्दाची व्याख्या झाली. आतां कवीस अवश्य गुण कोणते पाहिजेत वगैरे गोष्टींविषयीं विचार करूं.

१ कु—'गायन करणें.'

२ Poet—poeo 'I make'

* हे ग्रीस देशातील काव्यपठक होते.

७. कवीच्या अंगी मुख्य गुण सहृदयता पाहिजे:—ह्मणजे हृदयाच्या शृंगार-वीर-करुणादि ज्या नानाविध वृत्ति त्या त्यास अत्यंत सूक्ष्मत्वानें व स्पष्टत्वानें भासल्या पाहिजेत. वरील निरनिराळ्या वृत्तींचा विषय इंद्रियगोचर होतांच कवीचें मन धुव्ध हाऊन जातें, आणि त्या खळाळीसरसे जे उद्गार आपोआप निघून जातात तेच खरी व अस्सल कविता होत. याचें अत्युत्कृष्ट उदाहरण आपल्या आद्यकवीचा कौंचवधनिमित्तक करुणोद्गार होय हें आमच्या वाचकांस मागील अंकावरून आठवेलच ! तसेंच मराठी कवितेंत पहातां असे उत्कृष्ट मासले विशेषेंकरून तुकारामाचेच अभंग होत हेंहि सर्वांच्या ध्यानांत येईल. हा कवि मनाचा मोठा प्रेमळ, साधा, मोकळा व थोर असल्यामुळें कोणत्याहि प्रसंगाचे त्याचे अभंग असोत, त्यांत तो रस जसा काय भरपूर भरलेला असतो; व ह्मणूनच ते आपल्या लोकांस आज दोन अडीचशें वर्षे एवढे प्रिय होऊन राहिले आहेत; आणि जोंपर्यंत त्यांचा आधार जी मराठी भाषा ती या जगांत राहिल तोंपर्यंत आपल्या नांवाप्रमाणें ते खरोखरच 'अभंग' रहाणारे आहेत. असो; तेव्हां निरनिराळ्या वृत्ति पूर्णपणें ज्यांत प्रतिबिंबित होतील असें अंतःकरण कवीचें असायास पाहिजे; ह्मणजे सहृदयता हें कवित्वाचें मुख्य लक्षण होय, हें ज्याच्या ठायीं वसत नाहीं त्याची बुद्धि कितीहि प्रचंड असली तरी ती त्यास या ठिकाणीं अगदीं कामास पडायची नाहीं. अशाविषयींचीं उदाहरणें आपल्या देशांतलीं देणें अशक्य होय; कां कीं, आपल्या प्राचीन किंवा अर्वाचीन ग्रंथकारांची माहिती आपणांपाशीं मुळांच नाहीं ह्मटलें असतां चालेल. यास्तव दुसऱ्या देशांतीलच उदाहरणें सांगणें अवश्य आहे. प्राचीन रोमन लोकांत सिसरो ह्मणून एक महावक्ता होऊन गेला हें आमच्या मराठी वाचकांसहि बहुधा विदित असेलच. हा सिसरो सांस्थानिक कामांतहि मोठा हुशार असून शिवाय महाविद्वान्हि होता. यानें क्याटिलैन्च्याः बंडाचा मोड करून रोम शहर बचावलें, व एकंदर राज्यहि त्यानें त्या संकटसमयीं वांचविलें ह्मणण्यास हरकत नाहीं. तसेच यानें ल्याटिन भाषेंत शेंकडो मोठमोठे ग्रंथ रचून ठवले होते; पण त्यांचा एक विसांश मात्र आतां उरला आहे. असो, पण सांगायचें काय कीं हा एवढा नामांकित विद्वान् व शिवाय वक्ता असतांहि, याची कविता इतकी भिकार आहे कीं तिला तें नांव सुद्धां शोभत नाहीं ! त्याला मात्र स्वाभिमानास्तव तिची योग्यता मोठी वाटे, पण बाकी सर्वांस ती आजपर्यंत अगदीं नादान वाटत आली आहे ! हें उदाहरण मोठें ह्मणून आम्हीं येथें एकच घेतलें. दुसरीहि अशी पुष्कळ आहेत; पण तीं सर्व येथें लिहि-

१ वडस्वर्थ नामक इंग्रजी कवीनें असें कवित्वाचें लक्षण केलें आहे:— "Poetry is the spontaneous overflow of powerful feelings."

* हा राजकारणी पुरुष होता व सिसरोनें यास रोममधून हांकलून दिलें.

प्याचें प्रयोजन नाही. आतां दुसऱ्या देशांतील कांहीं थोडीं सांगतो. जानसन्,* पोप,† डायडन्‡ हे ग्रंथकार केवढे थोर होऊन गेले हें येथें सांगितलें पाहिजे असें नाही. यां पैकीं शेवटल्या दोघांनीं तर आपआपला सारा जन्म कविता लिहिण्यांतच घालविला; व तिघेहि आपआपल्या काळीं बाकीच्या कवींत अग्रगण्य होते. पण आतां यांस फारसा मान नाही; कोणी कोणी तर हे मुळींच कवि नव्हेत असें सुद्धां ह्मणावयास भीत नाहींत! बरें तर, हीं सर्व उदाहरणें महाविद्वान् असून मुळींच कवि नसणारांचीं—किंवा निदान महाकवि नसणारांचीं—झालीं. पण इतकेंच नव्हे. याहूनहि चमत्काराची एक गोष्ट वारंवार आढळण्यांत येते, ती ही कीं, समयविशेषेंकरून खऱ्या कवींचें सुद्धां कवित्व कमीजास्त होतें;—ह्मणजे एखादें काव्य एखाद्या वेळीं उत्कृष्ट साधून जातें, पण दुसऱ्या वेळीं कांहीं केल्या तसें उतरत नाही. मिल्टन§ कवीनें आपणाविषयीं असें लिहिलें आहे कीं माझी प्रतिभा वर्षांच्या कांहीं महिन्यांत विशेष उज्ज्वल असे, व या धोरणावर तो काव्यरचना करीत असे. पोपविषयीं जान्सन्‡ यांनें असें लिहिलें आहे कीं, यांनें वीस वर्षांचा असतां जितकी उत्कृष्ट कविता केली त्याहून वरचढ अशी पुढें त्यास साधलीच नाही. त्याप्रमाणेंच बैरन¶ यानेहि पंचवीस तास वर्षांच्या वयांत जी कविता रचिली ती फारच उत्कृष्ट उतरली; तशी त्यास पुढें साधली नाही इतकेंच नव्हे, तर ती पहिलीच्या मानानें पुढीलच हलकी ठरली. असो; तेव्हां या-सर्व गोष्टांवरून काय बरें स्पष्ट दिसतें? अर्थात् हेंच कीं, कवित्वाचें तत्त्व सहृदयता होय. ही ग्रंथांत जशी कमीजास्त असते त्याप्रमाणें त्या ग्रंथास काव्यत्व येतें. आणि ही आपल्या अंगां बळेंच आणूं जातां येणारी नव्हे हें तर काय, पण ती आपले ठायीं असतांहि नेहमीं आटोक्यांत रहाणारी नव्हे !.

८. तेव्हां इतर मनुष्यांत व कवींत मुख्य विशेष ह्मणून हाच कीं, कवीच्या ठायीं सहृदयता अत्यंत असते. ही एवढी मुद्द्याची गोष्ट नीट ध्यानांत धरली असतां हा विषय सर्वास अगदीं उघड होईल. पहा कीं, ही सहृदयता म्हणजे अंतःकरणाचा कोमळपणा तरुण वयांत मनुष्यास फार असतो, व तसाच अर्थात् अज्ञानावस्थेंत असणाऱ्या राष्ट्रांतहि फार असतो. ह्मणूनच लहान वयांत अंतःकरणवृत्ति सुक्ष्म असून नटकें, कादंबऱ्या, काव्यें अशा ग्रंथांचा अतोनात नाद लागतो; आणि राष्ट्राच्याहि आद्यावस्थेंत उत्कृष्ट कविता उदयास पावते. पण या सौम्य वृत्ति मनुष्यांत व राष्ट्रांत प्रौढ व-

* इंग्रज कवि. यांनें इंग्रजी शब्दकोश प्रथम तयार केला.

† हा इंग्रज कवि. यांनें इलियडचें इंग्रजी भाषांतर केलें.

‡ हा इंग्रज कवि होता.

§ हा प्रसिद्ध इंग्रजकवि होता.

¶ प्रसिद्ध इंग्रजकवि होता.

गाच्या सुमारास मावळू लागून शेवटीं बहुधा अगदींच नाहीशा होतात; व त्या त्या कामां विचारशक्तीचें प्राबल्य होत जाऊन कवित्वाचा न्हास होतो. त्या मूळच्या साध्या काळांत झालेल्या कवींस दुसरी सोयहि ही होती कीं, सृष्टीच्या व भानवी स्वभावाच्या केवळ मूळच्या स्वरूपाशीं त्यांचा नेहमीं परिचय असे; आतांप्रमाणे दोहोंवर त्या काळीं कृत्रिमता आली नव्हती. यास्तव दोहोंची प्रतिमा त्यांच्या विशद मनावर जशी काय सहज ठसून जाऊन ती वर्णनद्वारा त्यांच्या ग्रंथांत प्रगट झाली. पण पुढील कवींच्या मनावर ती अर्थात्त्व पहिल्यांच्याप्रमाणे यथास्थित न उठल्यामुळे स्वभाववर्णन त्यांस पहिल्यांसारखें साधलें नाहीं. असें होतां होतां शेवटीं तर स्वभाववर्णन अगदींच सुद्ध कविता केवळ सामान्य व्यावहारिक कलेप्रमाणें गणमात्रा जुळण्याचेंच काम होऊन वसली. पहिले कवि स्वानुभूत गोष्टींचें व मनोवृत्तींचें वर्णन करीत; पण पुढील काळीं कवितांच्या किंवा पैशाच्या लोभास्तव जेव्हां काव्यें रचण्याचा प्रघात पडला, व कविता करणें हा एक धंद्याच झाला, तेव्हां स्वानुभव हा कवींस नकोसाच झाला. कवितेस सहृदयत्वापेक्षां बुद्धीची व मेहनतीचीच विशेष गरज लागू लागली. ह्याणजे आधींच्या कवितेचें जें साधें अर्थसौंदर्य तें जाऊन त्याच्या जागीं मोठमोठीं मजेदार वृत्ते, पदांचें लालित्य व माधुर्य, अर्थालंकार, शब्दालंकार, असा थोटमाट हळू हळू आला. जे पदार्थ, जे सृष्टिचमत्कार कधीं यावज्जन्म पाहिले नाहींत, ज्या मनाच्या वृत्ति किंवा जे अंतःकरणाचे विकार कधींहि साक्षात् अनुभवास आले नाहींत, किंवा येण्याची योग्यताहि नाहीं, त्यांवरहि या पुढील कवींनीं धाड घालून त्यांचें वर्णन आपल्या ग्रंथांतून आणलें आहे. हें एक असो. पण याहून उपहासास्पद गोष्ट काय कीं, जे सृष्टीतील पदार्थ सहज पहाण्यासारखे असतात त्यांचेंहि वर्णन यांनीं यथावत् केलेलें नसतें. होमरच्या 'इलियड' नामक जगन्मान्य काव्याचें पोप कवीनें इंग्रजींत भाषांतर केलें. त्यांतील आठव्या सर्गाच्या शेवटीं चांदण्या रात्रीचें वर्णन आहे तें इंग्रजींत इतकें चुकलेलें आहे कीं, मेकॉलेच्या मतें, 'त्यांत जितक्या चुका आहेत तितक्या साऱ्या 'इलियड'त सांपडायच्या नाहींत.' तसेंच ड्रायडन् यानें एका नाटकांत एके प्रसंगीं रा-

१. तें वर्णन येणेंप्रमाणें—

As when the moon, refulgent lamp of night,
O'er heaven's clear azure spreads her sacred light,
When not a breath disturbs the deep serene,
And not a cloud o'ercasts the solemn scene,
Around her throne the vivid planets roll,
And stars unnumbered gild the glowing pole,
O'er the dark trees a yellower verdure shed,

त्रीचें वर्णन केलें आहे; त्याची मागें मोठी वाहवा होती, व तसें वर्णन कोणत्याहि कवीस साधलें नाहीं असें जॉनसन सारख्या महारसिकांचें मत होतें. पण तेंच आतां 'अप्रयोजक, व आंत शब्दगौरव मात्र मोठें असून अर्थशून्य' असें ठरलें आहे.' पुढील पुढील संस्कृत कवींचीं वर्णनेंहि जीं इतकीं नीरस उतरलीं आहेत त्याचें तरी कारण हेंच. एकदां अनादिसिद्ध ज्या उपमा ठरून गेल्या, जे कविसंकेत एकदांचे कायम वसूत गेले, त्यांचीच पुनरुक्ति, किंवा स्वतःच्या वेड्यावांकड्या अत्युक्तिरूप विलक्षण कल्पना यांनीं त्यांच्या कृति भरलेल्या असतात. बाह्यसृष्टीचें किंवा अंतःसृष्टीचें अवलोकन ह्मणजे काय हें या बिचान्यांच्या कधीं स्वप्नींहि आलें नसेल ! जुन्या कवींनीं केलेल्या वर्णनावरून सरासरी आपलीं वर्णनें बनवायाचीं, मग तीं कशीं चांगलीं उतरावीं ? अगोदर मोठमोठ्या कवींनीं केलेलीं वर्णनेंहि हुबेहुब उतरत नाहींत,—ह्मणजे ते ते पदार्थ प्रत्यक्ष पाहून जी कल्पना मनांत भरते ती नुसत्या वर्णनावरून कधींहि भरत नाहीं. मग या वर्णनावरूनच जीं प्रतिवर्णनें उतरावयाचीं त्यांच्यांत तथ्य व रस कितपत राहिल ! अर्थात् छायेच्या प्रतिच्छायेत व मूळच्या रूपांत जितपत अंतर तितपतच त्या दोहोंत ! अशा प्रतिकवींचीं वर्णनें ह्मणजे जन्मांधानें जसें वनश्रीचें वर्णन करावें,

And tip with silver every mountain's head;
Then shine the dales, the rocks in prospect rise,
A flood of glory bursts from all the skies;
The conscious swains, rejoicing in the sight,
Eye the blue vault, and bless the useful light.

१ तें हें—

All things are hushed as Nature's self lay dead,
The mountains seem to nod their drowsy head.
The little birds in dreams their songs repeat,
And sleeping flowers beneath the night-dew sweat,
Even Lust and Envy sleep; yet Love denies
Rest to my soul, and slumber to my eyes.

Indian Emperor

(‘These lines are vague, bombastic and senseless’—

Wordsworth.)

२ छायेच्या प्रतिच्छायेचें उदाहरण सृष्टीत दृष्टिगोचर होणारें एक मोठें आहे— तें चंद्राची कोर दिसत असतां अवशिष्ट विंबावर जो अंधक प्रकाश दिसतो तो होय. सूर्याचा पृथ्वीवरील प्रकाश चंद्रविंबावर परावर्तन पावून त्याचें पुनः पृथ्वीवर परावर्तन झाल्यानें वरील अंधक प्रकाश दिसतो.—हा दृष्टान्त मूळच्या अनुभवासिद्ध वर्णनांत व वर्णनाच्या प्रतिवर्णनांत किती भेद होतो हें दाखविण्यास उपयोगी पडेल.

किंवा दुसऱ्या एका तऱ्हेच्या मनुष्याने श्रंगार वर्णावा, त्याप्रमाणेच सर्वथा हास्यास्पद होत.

९. तेव्हा जुन्या कवींची काव्ये एवढी उत्कृष्ट उतरण्याचा हां कारण होत. एक तर त्या काळी कल्पनेचे मोठे प्राबल्य असल्यामुळे ते त्यांच्या आविष्कारास अत्यंत पोषक झाले; दुसरे, बाह्यसृष्टीचे व अंतःसृष्टीचे मूळचे शुद्ध स्वरूप त्यांच्या नेदमा दृष्टीस पडल्यामुळे त्यांच्या कृत्रिमसंस्काररहित शुद्ध मनावर 'रंगः शुक्रपटे यथा' (जसा पांढऱ्या स्वच्छ कापडावर रंग) या न्यायाने त्यांचा ठसा सहजपणे पूर्ण उमटला; तसेच तिसरेहि कारण अर्थात हे की, त्या कवींच्या मनोवृत्ति व हृदयवृत्ति केवळ स्वानुभूत असल्यामुळे त्यांचा आविर्भाव तसाच यथास्थित व स्पष्ट त्यांच्या ग्रंथांत झाला. पदार्थ-विज्ञानांत सांगितलेला पाण्याचा धर्म सर्वास माहीत असेल की, ते जितक्या उंचीवर मूळचे असते तेथपर्यंतच ते चढते. हाच नियम अंतःकरणवृत्तींसहि लागतो. ज्या वृत्ति हृदयासच अगोदर भासल्या नाहीत त्यांचे वाग्वारा वर्णनहि अगदी रसशून्य उतरल्यास काय नवल ? ज्याने वियोगदुःख कधी अनुभविले नाही त्याने पुत्रशोकादिकांचे वर्णन केल्यास, ज्याचा काळ नेहमी ऐषआरामीत जाणार त्याने युद्धादि प्रसंग वर्णिल्यास, वसंतांतील गार झुळूक घेणाराने समुद्रावरील तुफानाचे वर्णन करू गेल्यास, ते किती उत्कृष्ट उतरेल हे काणी सांगेल ! ज्याने पर्वतीद्वन मोठा डोंगर पाहिला नाही त्याने हिमालयाचे वर्णन करू जाणे, ज्याने मुळामुठाच काय त्या मोठ्या नद्या पाहिल्या त्याने गंगायमुनासारख्या महानद्यांच्या वर्णनास हात घालणे, ह्मणजे भांवुरच्यावरून लंडन शहराची कल्पना बांधणे होय ! असो; तेव्हा वर्णावयाच्या गोष्टीचा साक्षात् अनुभव कवीस अगदी अवश्य पाहिजे.

१०. कवीस प्राधान्येकरून ज्या गोष्टी पाहिजेत त्या वर सांगितल्या. याखेरीज बाकीच्या ज्या राहिल्या—ह्मणजे पदलालित्य, मृदुत्व, माधुर्य, सरळ अन्वय, व्याकरण-शुद्धता, छंदांची निर्दोष व्यवस्था, इत्यादि—त्या एके रीतीने गौणच होत. या नसल्याने काव्याची शोभा कमी होते खरी, पण याच नुसत्या असल्याने ती येते असेहि नाही. दुसरे असे की, अगदी सुमारवट बुद्धीच्या मनुष्यासहि हे गौण काव्यगुण साधण्यासारखे आहेत; पण वरील तसे नव्हेत. ते पुष्कळ अंशी मूळचेच अंगी वसले पाहिजेत, व काही अंशी स्थितिर्विशेष व प्रसंगविशेष यांच्या योगाने त्यांचा उत्कर्ष व्हावयास पाहिजे. आरंभीच्या मोठमोठ्या कवींची काव्ये पाहिली, तर त्यांत वरील पदलालित्यादि गुण फारसे सांपडणार नाहीत. रामायणाचा छंद येथून तेथून एक अनुष्टुप आहे, व शब्दांच्या रचनेकडे वगैरे त्यांत विशेष लक्ष अगदीच दिलेले आढळत नाही. 'महाभारता'तहि तोच प्रकार. त्यांत मधून मधून मोठाले छंद कोठे कोठे आहेत, पण त्यांत छंदोभंगादि दोष हवे तितके आहेत. तिसरे प्रसिद्ध पुराण जे 'भाग-

वत' त्यांत मात्र मोठाले छंद, अलंकार वगैरे सांपडतात; व यास्तव.तें अर्वाचीन आहे असें पंडितांचें मत आहे. इंग्लिश लोकांच्या अभिमानाचें परम स्थान होऊन बघलेला जो शेक्सपीयर*—कीं जो इंग्लंडचा कवि नव्हे, तर साऱ्या मनुष्यजातीचा होय, असें युरोपांतील पंडित ह्मणतात—त्याचे ग्रंथहि याच सदराखालीं मोडतात. या बोवांनीं तर कोणत्या दोषास ह्मणजे आपल्या अजरामर कृतींत थारा दिला नाहीं असें प्रायः आढळणार नाहीं !—एकवचनी क्रियापद बहुवचनान्त कर्त्याशीं जोडलें तर आहे; बोहोमिया देशास बेट करून त्याच्या किनाऱ्यावर जहाज तर उतरविलें आहे; ट्रोजन† लोकांच्या हेक्टर‡ नामक वीराकडून शेंकडो वर्षे पुढें झालेल्या आरिस्टॉटलचें एके प्रसंगीं वचन तर ह्मणविलें आहे;—याप्रमाणें या वाग्देवतेच्या लालाचीहि थोडीशी लीला वर्णन केलीं ! बरें, माधुर्य, मार्दव, प्रसाद वगैरे इतर गुण जर कोणी पाहूं लागेल, तर या संबंधेहि शेक्सपीयरच्या ग्रंथांत त्याचें समाधान होईलसें आह्मांस वाटत नाहीं. या कवीच्या पुढल्या काळीं—ह्मणजे ड्रायडन्, पोप, जॉनसन् यांच्या वेळीं—तर वरच्या उलट गुण, ह्मणजे कार्कश्य, क्लिष्टत्व, यास्तव यास कोणीच विचारीत नसे; व आतां जरी हा कवि एवढा लोकप्रिय होऊन गेला आहे तरी दुर्बोध अर्थाचीं याच्या नाटकांत पुष्कळ स्थळें आहेत हें हवें त्यास सहज दिसून येईल. पण एवढ्यानेच झालें नाहीं; आणखीहि दोन मोठाले दोष या कविशिरोमणींच्या मार्था मारले पाहिजेत. एक श्लेषयोजनेची अतोनात हौस; आणि दुसरा दोष अश्लीलत्व. जॉनसन् यानें एके ठिकाणीं

१ या ह्मणण्याचा अर्थ असा का असे पुरुष फार विरळा होतात. अमे लाल केव्हां केव्हां प्रकट करून ईश्वर आपली विभूति दाखवितो. यास्तव अमुकच देशांत ते जन्मास आले ही केवळ माहजिकच गोष्ट असून तीव्रदल त्याच देशविशेषास गर्वाचें कारण नाहीं; कां तर ती कृपा एकंदर मानवजातीवर झाली असें समजायाचें.

२ व्याकरणदोषाचें फार प्रसिद्ध उदाहरण 'जुलियस् सीझर' नाटकांत आहे—
'There is tears for his love.'—प्रस्तुत कवीच्या भूगोलज्ञानाविषयीं जॉनसन् एके ठिकाणीं टिपेंत ह्मणतो—'Our author seldom escapes well when he is entangled in Geography ! (आपले कवि भूगोलाच्या जाळ्यांत अडकले असतां बहुधा बरेपणीं निभावत नाहीत !).—आरिस्टॉटल् शिकंदर बादशहाचा गुरु होता ही गोष्ट आमच्या वाचकांस बहुधा विदित असेलच. यास्तव या तत्त्ववेत्त्याचें वाक्य हेक्टरानें आपल्या भाषणांत आणणें ह्मणजे भीमानें कालिदासाचा श्लोक ह्मणण्याप्रमाणें हास्यास्पद आहे ! !

* हा प्रसिद्ध ईंग्रज नाटककार होय.

† एकजातीचे लोक होते.

‡ ट्रोजन जातीचे लोकांचा वीर पुरुष.

ह्यातलं आहे की, 'श्लेषाची संधि सांपडली असता ती आपल्या कवीस कधी फुकट द्या-
डवत नाही.' तसेच अश्लीलत्व ह्याजें चावटपणा. हा शेक्सपीयरच्या मोठमोठ्या नाट्य-
कांतूनहि खुशाल उघडपणें मोठमोठ्या पात्रांनीं सुद्धां केलेला असतो. याचा प्रत्यय
आमच्या मराठी वाचकांस घेणें असेल तर त्यांनीं कैलासवार्सी महादेवशास्त्री कोल्ह-
टकर* यांनीं केलेलें 'अथेल्लो'चें भाषांतर पहावें. तें पाहिलें असतां आमच्या कांहीं
संस्कृत कवींच्या शृंगारवर्णनाच्या योगानें अंगावर शहारा आणणाऱ्या डॉक्टर हाल प्र-
भते सोंवळ्या साहेबांच्या ढोंगाचा आमच्या लोकांस चमत्कार वाटल्यावांचून रहाणार
नाहीं! असो; या वादाच्या संबंधानें एका थोर निष्पक्षपात इंग्रेज ग्रंथकाराचा अभि-
प्राय येथें दाखवून हें प्रकरण संपन्नितों. शेक्सपीयर कवीनें कांहीं लहान काव्येंहि लि-
हिलीं आहेत; त्यांस उद्देशून हालमसाहेबांनीं ह्यातलें आहे की, हे ग्रंथ या कवीच्या
विशाल कीर्तीस कलंकरूप होत, हे यानें लिहिले नसते तर बरें होतें. असो; पण या
सर्वापेक्षांहि अधिक सदोष कविता पाहणें असल्यास आमची मराठी होय; तींतील ब-
हुतेक कवींस व्याकरणाची, छंदांची वगैरे ओळख सुद्धां नव्हती असें ह्याणण्यास हरकत
नाहीं; मग पदलालित्य, अर्थगोभीर्य वगैरे काव्यगुणांची तर गोष्टच नको! प्रसाद हा
गुणही त्यांच्या कवितेंत सर्वत्र आढळतोच असाहि नेम नाहीं. या सर्व कवींत वामन-
पंडित मोठा विद्वान् होता ह्याणून लौकिक आहे; पण या कवींचेहि पांडित्य त्यांच्या
काव्यांत चांगलेसें दिसत नाहीं. अर्थ पुष्कळ ठिकाणीं क्लृप्त असून शिवाय पदरचने-
विषयीहि पांडितांनीं मोठीशी खटपट केलेली कोठेंहि नजरेस येत नाहीं. असो; तेव्हां
एकंदर सिद्ध करायचें काय की, हे पदलालित्यादि गुण काव्यास शोभादायक खरे,
पण ते काव्याचे सर्वस्व नव्हेत. त्यांचा बहुधा अभावच असतांहि जगास ज्यांचे ग्रंथ
चिरकाळ मान्य होऊन राहिले आहेत अशा महाकवींचीं वर उदाहरणें सांगितलीं. त्यां-
वरून पूर्वोक्त गुण केवळ गौण होत हें आमच्या वाचकांच्या सहज ध्यानांत येईल.

११. पण ते गौण आहेत ह्याणून त्यांची गरज नाहीं असा अर्थ समजावयाचा
नाहीं. केवळ त्यांच्याच योगानें ग्रंथास काव्यत्व येणार नाहीं हें खरें, पण सत्काव्या-

? Our author can never resist the temptation of a pun.

२ हे साहेब दहापंधरा वर्षांमागे कलकत्त्याकडे विद्यागुरु होते. यांनीं सुबंध्यु कवींच्या
'वासवदत्ते'चें प्रकाशन केलें. या ग्रंथाच्या प्रस्तावनेत या साहेबांनीं संस्कृत कवींवर व एकं-
दर हिंदु लोकांवर मोठा कडाका उडविला आहे. यासंबंधें शालापत्रक, पुस्तक १३ अंक ८
वाचकांनीं पहावा.

* महादेवशास्त्री कोल्हटकर—हे गृहस्थ सरकारी नोकर असून लेखक व वक्ते होते व अ-
थेल्लो नाटकाचें मराठी भाषांतर यांनीं केलें आहे.

शीं जर त्यांचा योग झाला तर ते त्यांचें रमणीयत्व फारच वाढवितील यांत तिळमात्रहि संदेह नाही. याशिवायहि काव्याचें सौंदर्य भासणें, किंबहुना एतद्विरुद्ध दोषांनीं प्रस्त झालेल्या ग्रंथांतहि कवित्वाची लगेर उमगणें, हें महारसिकांशिवाय दुसऱ्यांचें सामर्थ्य नव्हे; पण सामान्य जनास जर रमविणें असेल तर रत्न जसे कांदणांत बसवायाचें, तसेंच काव्यास वर सांगितलेल्या साधनांचा अवश्य उपयोग करून घेतला पाहिजे. हाच प्रकार व्हर्जिल* वगैरे त्याटिन व कालिदासादि संस्कृत कवींच्या ग्रंथांतून आहे; व ह्यापूनच त्यांचीं काव्यें मोठ्या मार्मिक रसिकांस जशीं रिझवितात तशींच सामान्यजनांसहि आजपर्यंत आनंद देत आली आहेत.

१२. याप्रमाणें कवीस प्राधान्येंकरून कोणते व गौणत्वेंकरून कोणते गुण अवश्य हवेत याविषयीं वरेंच लांब विवरण झालें. हें यथास्थित ज्यांच्या मनांत भरलें असेल त्यांस प्रस्तुत विषयाचा तेव्हांच उलगडा पाडतां येईल. तो असा कीं, प्रधान जे गुण आहेत—ह्याजें सहृदयता व तज्जन्य स्वभाववर्णन करण्याची शक्ति—ही शेंकडों ग्रंथांचें अध्ययन करून त्यांचें ज्यानें धीठ करून सांडलें व मोठा वादचंचू किंवा महान् ग्रंथकार झाला त्यास सुद्धां त्याच्या विद्वत्तेच्या योगानें लेशमात्रहि येणार नाहीत. मोठा मोठा विद्वान् झाला तरी जसा मनुष्य चित्रकलेंत किंवा गायन अथवा वादनकलेंत निपुण झालाच असें होत नाही, तशीच गोष्ट कवित्वाची होय. रत्नपारल्याची जशी एका प्रकारची नजर असते, ती शिकवून येणारी नव्हे; व तशीच चित्रकलेचें किंवा वादनकलेचें मर्म समजण्याची शक्ति जशी एखाद्याचेच ठायीं ईश्वरानें ठेविली असते; तशीच कवितेचीहि गोष्ट आहे. पण इतकेंच नव्हे. अशा प्रचंड पंडितांस जातीनें कविता करतां येणार नाहीं हें तर आहेच; पण शिवाय तिची परीक्षा किंवा आस्वादन हेंहि त्यास नियमानें शक्य असेलच असेंहि ह्याणवणार नाहीं. याचीं उदाहरणें, इंग्लंडांत मागल्या शतकांत होऊन गेलेला जॉनसन हा कांहीं अंशीं होय; व इकडे अलीकडील आपले जुने शास्त्री प्रायः सर्वथा होत. बाह्यसृष्टीचें वर्णन कर्तव्य असतां तो प्रदेश घटकाभर प्रत्यक्ष आपल्या डोळ्यांनीं पाहिला असतां जी त्याविषयीं मनांत कल्पना भरेल ती जशी नकाशावरून किंवा वर्णनावरून पुष्कळ दिवस अभ्यास केल्यानेंहि येणारी नव्हे; त्याप्रमाणेंच अंतःसृष्टीचीहि गोष्ट होय. त्या त्या रसाच्या विषयाच्या साक्षात् अनुभवांनं जें स्वरूप लक्षांत येईल तें नुसत्या कोरड्या वर्णनाच्या वारंवार वाचनानेंहि आलेंच तर अगदीं अस्पष्ट येईल. सारांश, कवित्वास किंबहुना रसिकतेसहि विद्वत्ता अगदीं कारण नाही. उल्टी ती मागे सांगितल्याप्रमाणें दोहोंस स्वभावतः विगडच होय असेंहि झटलें पाहिजे. तिचा उपयोग झाला तर कवितेचे वर सांगितलेले बाह्य व अप्रधान गुण तिच्या योगानें कदाचित् मोठ्या श्रमानें साधतां येतील, इतका

* हा त्याटिन भाषेत काव्यें लिहिणारा मोठा कवि होता.

च; पण तिच्या तत्त्वापर्यंत तिची गति कदापिहि पोंचणार नाही !

१३. तेव्हा एकंदर सिद्धान्त हा. जो जात्या कवि आहे तो कदाचित् विद्वान्हि असेल—जसे कालिदास, जगन्नाथराय,* मिल्टन्, बायरन इत्यादि; किंवा नसेलहि—जसे शेक्सपीयर, बर्नेस, तुकाराम इत्यादि. पण नितकी जितकी विद्वत्ता अधिक तितकें तितकें कवित्व अधिक ही मात्र मोठी चूक. या पक्षाचीं कांही उदाहरणे मागे सांगितलीं आहेतच.—सिसरो, जॉनसन, आपले जुने शास्त्री. पण हीं फार कां देतां येत नाहीत त्यांचे कारण अंमळ विचार करील त्यास तेव्हाच उमगल;—तें विद्वत्तस सर्वगुणाधिष्ठित मानणाऱ्या भोळ्या भाविकांस मोठे जाचेल यांत संशय नाही तें आझी येथें उघड लिहीत नाही; तें एवढ्यानेच सुचवितां कीं, असें होणे त्या विद्वानांच्या गर्वास किंवा मूर्खपणास योग्य शासन झालें; व या ये गानें त्यांनीं पुढील लोकांस चांगला शहाणपणाचा मार्ग दाखवून ठेवला !

संपत्तीचा उपभोग.

अर्थमनर्थ भावय नित्यं नास्ति ततः सुखलेशः सत्यम् ॥ १

शंकराचार्य.

अंक ५—(१) विषयनिरूपण. (२) प्रस्तुत विषयावर तीन प्रकारचा मतभेद. (३) पाहिलें मत; त्याचें समर्थन. (४) त्याचें खंडन. (५) निर्णय. (६) दुसऱ्या मताचे विवेचन. (७) तिसऱ्याचें विवेचन. (८) मुख्य विषय. (९) संपत्तीच्या उपभोगाचे प्रकार. (१०) कृपण व विषयी. (११) मिजामी लोक. (१२) रिकामपणाचें सुखावहत्व. (१३) रिकामपणाचे अनर्थ. (१४) संपत्तीच्या उपभोगाचा आगली एक प्रकार—धर्म. (१५) युरोपियन लोकांचा कित्ता—एकंदर होणारें द्वित.

१. या विषयावर आपल्या लोकांत, विशेषकरून जुन्या मंडळींत, मोठी विलक्षण मते त्यांच्या मनानें घेतलेलीं आढळतात. हा अर्थात्च पिढ्यानपिढ्या कायम चालून विचार करण्याची कधीं संवय नसल्यामुळे आपल्या लोकांच्या मनांतून कधीं ढळलीं नाहीत. पण सध्यांच्या काळीं त्यांचा खरेखोटेपणा विचारांनीं ठरविणें अवश्य

१ हा स्वशिक्षित कवि स्कॉटलंड देशांत गेल्या शतकांत होऊन गेला. हा अगदीं गरीब असून याचा सारा जन्म शेतकींत गेला.

२ याचा अर्थ पुढें आलाच आहे.

* हे दिल्लीचे बादशहाजवळ मोठे पंडित होते. यांनीं भाग्यनीविलास, गंगालहरी, या नांवाचे ग्रंथ केले आहेत.

आहे. यास्तव या विषयाच्या संबंधे आमच्या ज्या समजुती झाल्या आहेत त्या येथे प्रगट करितों.

२. अर्थशास्त्राची उत्पत्ति होऊन त्याचा युरोपखंडांत सर्वत्र प्रसार झाल्यापासून या विषयाच्या संबंधे लोकमत अगदीं फिरून गेलें आहे. प्राचीन काळीं महाज्ञानी ह्मणविणारांनीं संपत्तीस जसें नेहमीं तुच्छ करूं पडावें; व सुमारे गेल्या शतकापर्यंत ती अनर्थमूलक, व विशेषतः एकंदर राष्ट्रास अत्यंत अपायकारक असें मानण्याकडे जसा सुज्ञ लोकांचा कल होता; तसेंच हल्लींच्या काळीं संपत्तीविषयीं लोकांच्या मनानें वरच्याच्या अगदीं उलट अशा समजुती ग्रहण केल्या आहेत. संपत्ति ह्मणजे सर्व सुखाचें व समाधानाचें परम स्थान होय; तिचा लोभ धण्यांत कांहीं वाईट नाहीं इतकेंच नव्हें, तर तिजविषयींचें प्रेम मोठें प्रतिष्ठादायक होय; असा सर्वांचा अलीकडे सिद्धान्त होऊन गेला आहेसा दिसतो ! असो. तेव्हां आजपर्यंत संपत्तीच्या संबंधे लोकमतांत इतके प्रकार झाले. प्रस्तुत निबंधांत वरील सर्व मते खरी अहेत व खोटी-हि आहेत हें दाखवायाचें आहे.

३. आतां पहिल्यानें प्राचीन मत. सर्व देशांतील महाज्ञानी लोकांचें प्राचीन काळीं असें मत होतें कीं, संपत्ति ही सर्व प्रकारें अनिष्टाचें मूल होय. इहलोकीं तर तिजपासून तिच्या मलकास निगंतर श्रम, काळजी, दौर्बल्य हीं मात्र पैदा होऊन शिवाय याहुनाहि अत्यंत भयंकर काय कीं, संपत्तीच्या करितां तिच्या जोरावर केलेलीं महापातके त्यास परलोकीं अक्षय नरकवास घडण्यास कारण होतात. याप्रमाणें सुखाच्या आशेस गुंतून मनुष्य धनासाठीं जी सारखी यातायात करीत असतें त्याप्रमाणें त्यास कसचाच लाभ न होतां व्यर्थीण मात्र होऊन संतोषसुखास तें मुक्तें; व शिवाय परमार्थास मोठाच धक्का बसतो ! यास्तव सर्व प्राचीन तत्त्वज्ञांचा धनावर मोठा कटाक्ष होता; व यास्तव दारिद्र्यांत व संतोषांत किती सुख आहे तें ते मोठ्या उत्सुकतेनें सांगत. आपले आचार्य* 'मोहमुद्गरांत' आरंभांच हा उपदेश करतात—

मूढ जही हि धनागमनृष्णां कुरु तनुबुद्धे मनसि वितृष्णाम् ।

यद्दुःखं निजकर्मपातं वित्तं तेन विनोदय चित्तम् ॥

अर्थमनर्थ भावय नित्यं नास्ति ततः सुखलेशः सत्यम् ।

पुत्रादपि धनभाजां भीतिः सर्वत्रैषा कथिता नीतिः ॥

“बारे मूढा ! ही धनतृष्णा सोड अरे वेड्या ! मनांत संतोषरूप समाधानवृत्ति धारण कर. पूर्वकर्मानुरूप जेवढे तुला मिळेल तेवढ्यांतच आनंद मानून ऐस.

अथ हा अनर्थावह आहे असें नेहमीं समजत जा. त्यापासून खरोखर सुखाचा लेशाहि प्राप्त होणार नाहीं. पहा कीं धनवान् पुरुषास प्रत्यक्ष पुत्रपासूनहि भीति आहे;

* हं भरतभूमीतील तत्त्ववेत्ते. यांस आद्य शंकराचार्य असें अभिधान आहे.

मग दुसरे तर काय? तस्मात् हा उपदेश चांगला चिंतांत ठसू दे. हाच आजपर्यंत ज्ञाते पुरुष सर्वांस सांगत आले आहेत.”

असाच उपदेश कित्येक संस्कृत काव्यांतून व साऱ्या मराठी कवितेंत आहे. ग्रीक व रोमन लोकांतहि धनास तुच्छ मानणारे पुष्कळ थोर लोक होऊन गेले. त्या सर्वांत सॅक्रिटीस* हा अग्रगण्य होय. हा साऱ्या जन्मभर अकिंचन राहिला. एकेसमयीं एका श्रीमान् गृहस्थाचें ऐश्वर्य व थाटमाट पाहून हा ह्मणाला, “मला ज्यांची गरज नाही, ज्यांचाचून माझे खुशाल चालतें, असे येथें किती पदार्थ आहेत!” दुसऱ्या अशाच प्रसंगीं त्यानें ह्मटले, “मी या श्रीमंतांपेक्षां किती सुखी आहे! यांस एवढें संभालण्यास केवढे आयास पडतात! केवढी काळजी वहावी लागते!” असो; तेव्हां यावरून प्राचीन ज्ञात्या पुरुषांचा एकंदर रोंख तेव्हांच दिग्भुन येतो.

आतां बरील मत खरें आहे व खांटोहि आहे हें सहज दाखवितां येईल. खरें असें कीं, वर सांगितलेले धनाचे अनर्थ सर्वांनीं प्रत्यक्ष पाहिले आहेत;—ह्मणजे तें प्राप्त झाल्याच्या योगानें मनुष्य मदांध होतो, त्यास नानातःहंचे ढंग सुचतात, व्यसनांस वश होऊन तो अनान्वित कृत्यें करूं लागतो, इत्यादि प्रकार झालले ज्यानें पाहिले नाहींत असा मनुष्य सांपडणें नाहीं! श्रीमंतांच्या घोरोघर दुराचार व गृहच्छिद्रे किती असतात हें जवळ जवळच्या लोकांस तरी पूर्णपणें विदित असतें. श्रीमंतीच्या जोरावर हवी तेथे सत्ता चालते, अनेक प्रकारचीं दुष्कर्में बिनधोक करतां येतात, प्रसंगीं न्यायाधीशांची, डाक्टर साहेबांची मूठ दाबायास सांपडते, हें कोणास सांगावयास पाहिजे? असा, तर हीं सर्व अनिष्टे धनजन्य नव्हेत काय? बरें, आपले छंद पुरविण्याकरितां इतकी दुसऱ्यांस पीडा देऊन तो संपत्तीचा उपभोक्ता तरी सुख पावतो काय? आपणापाशीं अपार संपत्ति आहे, हजारों चाकर माणसे आपल्या शब्दावर झुलनाहेत, हवा तो सुखाचा पदार्थ ह्मटल्या वेळेस तयार आहे, इच्छेस कोटोहि अटकाव नाहीं; इतकें असून असे किती लोक सांपडतील, कीं ज्यांस असं वाटत असेल, अहो, आह्मांसारखें सुख व समाधान कोणास आहे? आह्मांस यत्किंचित् तरी दुःख आहे काय? लेशमात्रहि काळजी आहे काय? अहाहा! काय संपत्तीचा प्रभाव! ती जसजशी मिळत गेली तसतसे आह्मी आनंदसागरोत बुडतच चाललों!—अरेरे! असं त्यांच्यानें ह्मणवतें तर मग काय हवें होतें! ज्यांस त्यांची खरी स्थिति माहीत नाही अशा अज्ञान लोकांस त्यांची स्थिति अशीच वाटते खरी; पण काय? दुरून डोंगर साजरे, अंतस्थ प्रकार कसा काय आहे तो जो अंमळ विचारपूर्वक पाहिल त्याची खात्री होईल कीं, शेतांत रत्रंदिवस खपणाऱ्या कुणव्यानेंही त्यांच्या श्रीमंतीचा हेवा करूं नये! सदास-

* हा प्रसिद्ध ग्रीक तत्त्ववेत्ता होता. जिनोफोन व प्लेटो हे दावे याचे शिष्य होते.

वेदा दुखणीं, त्यामुळे शरीरास आलेला दुबळेपणा, व्यायाम नसल्यामुळे मनास नेहमी कंटाळा, सुखोपभोगांचा नित्य सेवनाने आलेला वीट, कर्मणूक दुसरी काहीच नसल्यामुळे दुर्व्यसनांत आसक्ति, व तिचे परिणाम शरीरास व मनास अस्वस्थता, तसेच निरंतर कलह, सदोदित भय, इत्यादिक हे श्रीमंतीचे सोहळे होत ! तेव्हां हे सर्व जाणत असतांही 'धनागमाची तृष्णा मूढा' शिवाय कोण धरील ?

४. पण वरील निरूपण केवळ एकदेशतः झाले. संपत्तीपासून वर सांगितलेले महान् अनर्थ घडतात खरे. पण त्याप्रमाणेच तिजपासून महान् लाभहि होत नाहीत काय ? केवळ स्वतःच्याच संबंधाने पाहिले, तर दारिद्र्याच्या नानाविध विपत्तींपासून ते आपणास सोडविते. हाच काय आधी थोडा लाभ आहे ? मनुष्य केवढाहि मोठा तत्त्वज्ञ झाला, तरी भुकेची तजवीज केल्यावाचून त्यास गत्यंतर नाही ! तसेच थंडी, वारा, पाऊस, ऊन यांस तरी वेदान्ताची भीड पडून तन्निष्ठ ची तो क्षणभर तरी गय करतील असेहि नाही ! तेव्हां जीवितास केवळ आवश्यक जी अन्न, वस्त्र, घर इत्यादि ती ज्याच्या योगाने आपणास प्राप्त होतात, व ज्याच्यामुळे ते पदार्थ दिवसेंदिवस अधिक सोईवार बनताहेत, त्याचा संग्रह व्यर्थ कसा झणावा ? शिवाय, निर्धन पुरुषास कोठेहि मान नसतो, त्यास सर्व तुच्छ करतात; त्याजवर धनवान् लोक अनेक वेळां विनंदाद जुलूम करूं शकतात; त्याच्या अंगां उत्कृष्ट गुण असले तरी त्याचा सर्वथा लोप होऊन जाण्याचाहि पुष्कळ संभव असतो; चोरी, चाहाडी वगैरे गेष्टीहि हलक्यांच्या संगतीने व पैशाच्या लालचीने त्याच्या अंगां जडतात; तेव्हां ही तरी लहान अनिष्टे आहेत काय ? तसेच परोपकारादि जी परमार्थसाधनें तींहि संपत्तीशिवाय तशीं प्रशस्तपणें घडत नाहीत. आतां दुर्बलता, दुःचारप्रवृत्ति, वगैरे जे अनर्थ सांगितले त्यांचा तरी संपत्तीशीं कार्यकारणरूप संबंध नित्यत्वाने रहाता काय ? काहीं नाही. मोठी राजसत्ता भोगीत असतांही वरील विकारांपासून मुक्त असलेल्यांची उदाहरणें इतिहासांत थोडीं आहेत असें नाही; फार तर काय, पण आपला इतिहास जरी फारच थोडा माहीत आहे तरी त्यांत सुद्धा अशीं रत्नें आली आहेत ! असो; तेव्हां पैशापासून जसे अनर्थ होतात झणून वर लिहिले, त्याप्रमाणेच त्यापासून लाभहि पण होतात.

५. याप्रमाणे दोन्ही पक्षांचे साधक बाधक विचार वर प्रदर्शित केले. त्यावरून सुद्धा मनुष्याची खात्री होईल की, मनुष्यांच्या कृतीबद्दलचा दोष बिचाऱ्या संपत्तीवर ठेवणें गैर आहे. एखादे उत्तम शस्त्र आहे तर त्याचा योग्य ठिकाणी उपयोग करणें किंवा भलतेंच करून चोहोंकडे हाहाकार उठविणें जसें सर्वथा त्याच्या मालकाच्या स्वाधीन आहे, तसेंच संपत्तीचेहि होय. अथवा आणखी अग्रीचें उदाहरण घ्या. तो जर आपल्या अटकेंत ठेवून त्याची नीट योजना केली, तर त्यापासून पाकनिष्पत्ति, प्रकाश, इत्यादि अनेक कार्ये करून घेता येतात; पण जर एक ठिणगी गवताच्या गंजीवर टा-

कून दिली, किंवा घरास कोलीत लावलें, तर केवढा अनर्थ होतो बरें ! तर या दोहों उदाहरणांत शस्त्र व अग्नि हीं केवळ मध्यस्थ होत. लाभ व हानि हीं दोन्हीहि त्यांच्या हातीं नाहींत. तीं केवळ साधनें असून योजक जसा भेटेल त्याप्रमाणें तीं वतणारीं आहेत. यास्तव याच न्यायानें संपत्तीची स्तुति व निंदा हीं दोन्ही व्यर्थ होत ! सारांश,

येन श्रियः संश्रयदोषरूढं

स्वभावलोलेत्ययशः प्रमृष्टम्

य श्लोकांत कालिदासाने श्रीच्या झणजे संपत्तीच्या चंचलतेविषयीं जें द्वाटलें आहे तेंच तिच्या अनर्थावहत्वाकडे लावलें असतां वरील वादाचा थोडक्यांत निर्णय होईल !

वर व्यक्तिभूत झणजे एकेक मनुष्याच्या संबंधें संपत्तीचा विचार झाला. आतां एकंदर राष्ट्राच्या संबंधानें पाहूं. गेल्या शतकाच्या सुमार अखेरपर्यंत सर्वांचें याविषयीं असें मत होतें कीं, राष्ट्रांत संगति फार झाली झणजे त्याच्या न्हासास आरंभ झाला झणून समजावें. पैसा फार फार होत चालला झणजे त्याच मानानें ऐषआराम, इक्कीबाजी ही वाढते. ही जसजशी वाढत जाते त्या त्या प्रमाणें लोक दुर्बळ, व्यसन सक्त, अभिम नहीन असे होऊं लागतात. अशी एकंदर राष्ट्राची स्थिति झाली झणजे मग अर्थात्तच त्यावर परचक्रें येऊ लागून त्याचा टिकाव निघेनासा होतो, आणि लवकरच तें परराजांचें अंकित हातें. आजपर्यंत जेवढीं राष्ट्रे उदयास चढलीं त्या सर्वांचीं शेवटीं अशी दशा झाली, आणि सर्वांच्या मोडकळीस धनसमृद्धीनें पाया घातला. असो; याप्रमाणें त्यांचे झणणे असे. आतां हेहि वरच्याप्रमाणेच अंशतः खरें आहे; कारण संगति फार झाली झणजे वरील वर्डट परिणाम व्हावे हें पुष्कळ अंशीं स्वभाविकच आहे. संपत्ति हें एका तऱ्हेचें मद्यच आहे; तें आपला गुण केल्याखेरीज बहुधा सांडणार नाहीं. संस्कृतांत एक झण आहे, 'क्रुद्धिश्चित्तविकारिणी' झणजे 'धनाची विपुलता ही चित्तास विकार करणारी आहे.' असो; पण जो शहाणा आहे तो जसा धनानें केवळ मदीं ध होऊन जात नाहीं, त्याप्रमाणेच ज्या राष्ट्राची राज्यरीति उकृष्ट आहे त्यास धनाची समृद्धि कांहीहि अपाय न करतां उलटी अधिकच बलाढ्य करते. यास उदाहरण अलीकडचीं इंग्लंड, फ्रान्स, प्रशिया इत्यादि राज्ये होत. तशींच प्राचीन काळचीं रोम, कथेंज हींही होती. रोमच्या संस्थानाचा पाया इतका मजबूत होता कीं, तें दोन हजार वर्षांवर टिकले; आणि त्यांत संपत्तीचा शिरकाव होऊन तें

१ 'ज्यानें स्वभावतःच चंचल हा जो लक्ष्मीवरचा अपवाद तो तांम आपले ठायीं निरंतर स्थिर करून काढून टाकिला.' सारांश, लक्ष्मी स्थिर रहात नाहीं हा तिचा दोष नव्हे, तर ज्यापासून ती जाते त्याचा दोष; तो जर मातेभंद किंवा दुर्बल असेल तर त्यास तिनें काय करावें ?

तिचें आगर होऊन बसल्यावरहि कित्येक शतकंपर्यंत त्यानें शत्रूस दाद दिली नाही. कार्येजचें उदाहरण तर रोमच्याहूनहि चांगलें आहे. ज्या संपत्तीविषयां राज्यास हानि-प्रद झणून सध्यां बोलणें चललें आहे त्या संपत्तीच्याच खुद्द जोरावर कार्येजचें संस्थान बलाढ्य झालें होतें; आणि तिच्या योगानें तें हतवीर्य झालें नाहीं हें तर कय, पण त्यानें रोमसारख्या लढाईत कसलेल्या संस्थानाशीं गांठ घालून त्यास रसातळास मिळविण्याच्या लागाम आणलें होतें. बरें, शेवटीं शेवटीं तरी धनविपुलतेमुळे तें निर्बळ झालें असेल झटलें, तर तसेंह नाहीं ! त्याची अंतस्थ रचना अशी उत्कृष्ट होती कीं, आरंभीं त्याच्यांत जी शक्ति व जी हिंमत होती ती शेवटपर्यंत हालली नाहीं. अगदीं अखेरची वेळ येऊन ठेपे तोंपर्यंत तें रोमन लोकांशीं कसें निकरानें लढन होतें तें सर्व इतिहासवेत्त्यांस विदितच आहे. असो; या उदाहरणांवरून स्पष्ट दिसेल कीं, राज्य मांडकळीस आणण्याचा दाष संपत्तीवरच सर्वथा ठेवणें बरोबर नव्हे. आतां उलटपक्षीं पहा कीं, जेथें संपत्तीचें वारें नाहीं, किंवा लागूं दिलें नाहीं, तेथेच प्रकर कसा काय आहे. संपत्तीचें वारें सृष्टीच्या अरंभापासूनहि आजपर्यंत कसें ते मुळीच लागलें नाहीं, असे देश पृथ्वीवर पुष्कळ आहेत. आफ्रिकेंतील बहुतेक देश, तमंच कांहां अमेरिकेंतील देश, पासिफिक महासागरांतील बेटें, यांतील लोक अजूनहि आद्यावस्थेंतच आहेत. बरें, मग दारिद्र्याच्या जोरावर त्यांच्यांत मोठी टोलेजंग अशीं राज्यें किंवा संस्थानें कितीक उठलीं ! हे एक झलें. दुसरें उदाहरण स्पार्टन* लेकांचें. यांचा राज्यव्यवस्थापक जो नामांकित लायर्गस त्यानें यांस संपत्तीचें कर्घं वारें लागूं नये झणून मुद्दाम मोठे कडक कार्यंद करून ठेवले होते; व ते बहुधा शेवटपर्यंत चांगले अंमलांत होते. बरें मग परिणाम काय झाला ? स्पार्टन लोकांनीं कांहीं दिवस ग्रीसदेशावर प्रभुत्व मिरविलें खरें; पण तसेच तितकी खटपट न करतां आश्विनियन, थीबन, मसिडोनियन लोकांनींहि त्यांच्यापक्षां अधिक काळ गाजविले ! बरें, तितकें असूनहि पुढें जेव्हां रोमन लोकांनीं सगळा ग्रीस देश सहज आपल्या हाताखालीं घातला, तेव्हांहि त्या लोकांचें संपत्तीनें कमजोर न झाललें वीर्य कोणीकड गेल ? असो; तेव्हां एकंदर काय कीं, संपत्तीची विपुलता ही उत्कर्षास किंवा अपायास कारण होणें हें राज्य च्या अगर संस्थानाच्या अंगच्या मजबुतीवर आहे; व झणूनच तीं बुडाल्याच अंश तिच्यावर घालणें बरोबर नव्हे.

७. याप्रमाणें पहिल्या दोन मतांचा विचार झाला. आतां तिसऱ्यांत किती तथ्य आहे तें पाहू. हें मत अलीकडील नव्या लोकांचें आहे. या लोकांच्या मनाच्या स्थितीविषयी जर नीट विचार केला तर तेव्हांच लक्षांत येईल कीं, सध्यां ती मोठी चम-

* ग्रीसमधील स्पार्टा प्रांताचे रहिवासी. हे अत्यंत शूर होते. यांनीं इराणच्या शरिजस बादशहाच्या प्रचंड सैन्याला कांहीं काळ थोपवून धरलें होतें.

त्कारिक झाली आहे. जुने विचार, जुनीं मते यांची भास आतां बुडाळी, यास्तव त्यांस अनुसरणें त्यांस नीट वाटत नाही. बरें, नवीच सर्वथा ग्रहण करावी, तर तसें दि-
करणें अजून प्रशस्त झालें नाही. यास्तव दोहोंच्या मध्ये लांबणें त्यांस प्राप्त झालें
आहे. जुनें तेवढें बहुधा वेडगळ, क्रोत्या समजुतीचें; आणि युरोपियन लोकांच्या
संबंधाचें जें जें असेल तें तें शहाणपणाचें, आदरास पात्र, अशा कांहां मरासरी
त्यांच्या कल्पना झालेल्या असतात पण एक चांगलें कां व दुसरें वाईट कां, किंवा
तीं खरोखरीच वाईट किंवा चांगलीं आहेत कां नाहीत, हें जर त्यांस विचारलें,
तर सोनेरी सांखळीचें घड्याळ गळ्यांत अडकविलें असतां चांगलें कां दिसावें, किंवा
मराठी जोडा टाकून विलायती-वूट घालण्यांत नफा कोणता, याचीं कारणें ते जिनपत
सांगलील तितक्याच याचीहि सांगूं शकतील ! असो; तेव्हां आजपर्यंत धनसंचयाच्या
निषेधाविषयी पूर्वीच्या लोकांचीं जीं मते होती, तीं सर्वथैव खोटीं असा निश्चय
करून पैसा जोडणें ह्याजणे एक मनुष्याचें कर्तव्यच आहे अशी यांची समजूत
झाली आहेशी दिसते. आतां पैसा जवळ असल्याशिवाय निर्वाह होणें व सुखासमा-
धानानें असणें कठिण आहे हें मागें आह्मीं एकदां सांगितलेच आहे; व ह्याणून तो बा-
ळगून ठेवणें फार जरूर आहे हेंहि आह्मीं मागें दर्शविलेंच आहे. पण तो सुखाचें व
समाध नाचें मोठे साधन होय अशा समजुतीन त्याविषयी मोठें प्रेम प्रकट करणें किंब-
हुना त्याचा द्वयःस धरणें, ही बुद्धि कृष्णासारख्या नीच प्राण्यासच योग्य ! सारांश,
संपत्ति ही जरी सुखाचें साधन आहे, तरी तिजविषयीं अनिवार तृष्णा उत्पन्न होई-
पर्यंत तिला जीवाशीं धरणें हें परम दुःखास कारण होईल यांत संशय नाही; व
अशा पुरुषाच्या हातून तिचा स्वहितार्थ किंवा परहितार्थ कसाहि विनियोग होणार
नाही होह उघड आहे. संपत्ति ही केवळ साधन आहे, साध्य ह्याजणे साक्षात् उपभोग्य
वस्तु नव्हे, हेंहि ज्यास कळेनासें झालें त्यापरतां मूर्ख व हतभाग्य कोण ?

८. येथवर नुसत्या संपत्तीच्या संबंधानें सामान्यतः विचार झाला. आतां प्रस्तुत
निबंधाचा मुख्य विषय जो तिचा उपभोग त्याविषयीं लिहितां.

९. संपत्ति ही सर्वास इष्ट आहे, व प्रायः सर्वांचा तत्प्राप्त्यर्थ उद्योग चालू आहे
हें सांगायला नकोच. तसेंच तिजकरतां जे सतत श्रम कारायाचे ते तरी तिच्यामुळे
आपण सुखी व्हावें एवढ्याचकरितां हेंहि उघड आहे. बरें, तर आतां या स्थलीं इत-
काच विचार कारायाचा कीं, संपत्ति मिळूनहि सुखलाभाचा जो हेतु तो कितीकाचा
सफळ होता.

१०. या संपत्तिसुखाविषयीं मनुष्यामनुष्यांच्या निरानिराळ्याच समजूती अस-
तात. पहिल्यानें कृष्णबोवा. हे आपल्या नांवानुरूप संपत्तीविषयीं पराकाष्ठेचे 'कृपाळू'
असतात. त्यास तिचा विनियोग लवभर सहन होत नसतो. पैशास पैसा, कबडीस क-

बडी जोडून ते आपल्या देवतेची अशी सेवा करतात, की त्यांच्या जोगवणीस कस-
चीहि उपमा साजत नाही. या निःसीम भक्तीच्या उपहासपर जेथें गोष्टी व ह्याणी ना-
हींत असा पृथ्वीवर एकहि देश नसेल. खरोखर, जर दुसऱ्या एखाद्या गोलावरील
मनुष्य आपल्या पृथ्वीवर कांहीं दिवस येऊन राहिल, असें कल्पिलें, तर कृपाणाची कृति
त्यास केवळ अनर्क्य वाटेल ! निरंतर कष्ट करून जोडायचें, नेहमी जीवापलीकड ज-
तन तर करायचें, पण त्यापासून लाभ करून घेण्याची कल्पनाहि सहन व्हावयाची
नाही ! या वेडेपणास तो काय बरें ह्याणेल ! त्यास खरोखर वाटेल की यास कोणाचा
तरी आप आहे; एखादा एवढी भूल चांगल्या जाणत्या मनुष्यास कशी पडेल ! ! असो;
तर या मूढ अनुकंपनीय जनास संपत्तीचा उपभोग केवळ दर्शनमात्रेकरून, हा उप-
भोगाचा एक प्रकार झाला. यांत सुखोत्पत्तीचा इष्ट हेतु खरोखर सिद्ध झालेसं ह्याणतां
येत नाहीं हें उघडच आहे. दुसरा प्रकार विषयवासनातृप्तीचा. मनुष्यमात्राची स्वभा-
वतःच इकडे प्रवृत्ति असल्यामुळें संपत्तीचा विनियोग अशाच प्रकारचा पुष्कळ होतो.
आतां हा जर समर्थाद असेल तर त्यांत कांहीं वाईट नाही. धर्माच्या व नीतीच्या
आड न येतां परमेश्वरानें जे हजारों सुखाचे पदार्थ या पृथ्वीवर निर्माण केले आहेत
त्यांचें सुख घेणें हें अगदीं रास्त आहे; फार तर काय, आपल्या शास्त्राप्रमाणे असें क-
रणें हें तिसऱ्या पुरुषार्थाचें साधन करणें होय. आणि विचार करून पहातां जगदीशाचें
सृष्टादि असंच दिसतें. कां तर, इंद्रियजन्य सुख जोंवर मर्यादाकालित असतें, तोंवरच
त्याचें सुखत्व रहातें. ती मर्यादा उल्लंघिलीशी झाली, कीं लागलीच तेंच दुःखरूप होऊं
लागतें. पण मनुष्याच्या मूर्खत्वानें ह्याणा, अगर वाईटाकडे त्याचा कलच विशेष ह्याणून
ह्याणा, हें इंद्रियजन्य सुख त्याच्यानें बहुधा आश्रयांत ठववत नाहा. त्यांत अतिशय
भडकून जाऊन जो बहुशः आपणास मोठ्या भयंकर विस्तार पाहून घेतो, आणि सं-
पत्तीचा यथायोग्य उपभोग करून जितके सुखी होतात त्याहून तिच्यापाशीं वर सांगि-
तल्याप्रमाणें अनर्थांतच पडणारे फार—किंबहुना शंभरां निदान नव्वद तरी ह्याटलें
असांचा चालेल—यास्तव यावरच मुख्य रेंख ठेवून प्राचीन सुज्ञ लोक धनाचा पूर्वोक्त-
रीत्या निषेध करीत. असो, तेव्हां हा दुसरा प्रकारहि बहुध सुखावह होत नाही.

११. आतां या दोन्ही अपव्ययांखेरीज संपत्तीच्या उपभोगाचे दुसरे कोणते
मार्ग आहेत ते पाहूं. या ठिकाणीं आपल्या जुन्या लोकांच्या कांहीं विलक्षण समजु-
तीचें स्वरूप उघड करणें अवश्य वाटतें. वरच्या दोन्ही वाईट मार्गांचें अवलंबन न क-
रतांहि पुष्कळ आपल्या धनाचा असमंजसपणानें विनियोग करतात. तो काय ? तर
अतोनात मिजास वाढावेणें. ही मिजास मुसलमानांची आझास लागली असावी असें
वाटतें. हिचा एकंदर रोंख पाहिला तर हा दिसतो की, अगदीं इकडेचें इकडे न हा-
कतां निवळ रिकामपणांत वेळ घालविणें ह्याणजे सुखाचें शिखर ! ताटावरचे पाट वर,

पाटावरचें ताटावर; बसावयाच्या ठिकाणीं जिकडे पडायाचा झील लागेल तिकडे तक्के, लोड आहेतच; अंमळ इकडे तिकडे हिंडणें झालें तर रथ, पालख्या इत्यादि वाहनांची तयारी; वस्त्रें नेसवायास, पांघरावयास, सांवरायास माणसें; स्नान घाऱ्यास, अंग चोळण्यास, हात धुण्यास, जेथें तेथें चाकर; बरें, इतकेंहि हंगून तन्हे तन्हेची चाकरी घेतल्यामुळें झालेला शीण घालविण्यासच कीं काय, कोण जाणें,—निद्रास्थिती पाय घेणें, अंग रगडणें हें पुनः आहेच ! हा श्रीमंतीच्या सोहळ्यांचा नियम, सुखाची परमावधि त्यांच्या व लोकांच्या मते काय ती हीच. आपल्या भाषेत 'सुखी' व 'श्रीमंत' हे शब्द तर पर्यायच होऊन बसले आहेत; यावरून प्रस्तुत विषयावर लोकांचीं मते कशीं आहेत हें दिसून येतें. मागील लोकांच्या श्रीमंतीचीं वर्णनें बहुधा सर्वांनीं ऐकिलीं असतीलच—“अहो काय तो दैवशाली ! त्यास बाहेरचें ऊन कधीं माईत नव्हतें, त्याच्या पायास कधीं खडा लागला नाहीं, कधीं पोटाचें पाणीं हललें नाहीं. श्रीमंती अशी त्यांनीं भोगली ! चारी ठाव चमचमीत भोजन करावें, आणि खुशाल निजावें. शेंकडों माणसें सेवेस तत्पर असतच. त्यांस इकडचें तिकडे हालायासहि लागत नसे !” वाः ! किती अपरंपार सुख हें हो ! पण याचा परिणाम लवकरच कसा होत असे हेंहि येथें सांगितलें पाहिजे. गाड्या, घोडां, पालख्या यांनींच वाहनाचें काम सव्वा पत्करल्यावर, मग ईश्वरदत्त जें वाहन तें कशाला राहील ? तेव्हां पायांनीं जावें. शरीरांतलं कोठ्यास नेहमीं पक्कानें पचवायचा, व व्यायाम झटला तर जेवतांना पानावरचा हात तोंडाशीं न्यायाचा अशा प्रकारचा काय अवश्य घडेल तेवढाच काय तो; तेव्हां अर्थातच पक्कानांनीं आपल्या आश्रितवर्गास—निरनिराळ्या रंगांस—निमंत्रण करावें ! याप्रमाणें लुले व रोगी बनल्यावर मग तर श्रीमंतांचे विलास अधिकच. यापूर्वीं नुसते चाकरच सेवेस तत्पर असत; आतां आणखी त्यांत वैद्यहि सामील व्हावयाचे. आधींच राजश्रींचा आहार नाजूक; मग ही स्थिति प्राप्त झाल्यावर तर कांहीं पुसूंच नये. असो, याप्रमाणें निरंतर उपचार चालले असतां शेवटीं अशी अवस्था प्राप्त होते कीं, सर्व श्रीमंतीच्या सोहळ्यांचा त्या वेळेस कळस होतो कीं इतःपर हालायास चालायास कांहींच नको !—अरें केवढें मूर्खत्व हें ! केवढा वेडेपणा ! ईश्वराने हस्तपादादि जे अवयव दिले ते आपल्या स्वाधीन ठेवून त्यांस दृढतर करायचें टाकून मुद्दाम पराधीनपणा पतकरायाचा, हा एकेपरी मूर्खपणा; त्यांतून त्याचें आणखी भूषण मिरवावयाचें झणजे तर त्याची सीमाच ! कांहीं न करतां स्वस्थ पडून असणें हेंच जर श्रीमंतीचें स्वरूप, तर मग मनुष्याची अंत्यावस्था झणजे खरोखरी स्वर्गस्थितिच झटली असतां चालेल !

१२. येथवर या समजूतीच्या मूर्खपणाबद्दलच लिहिलें. आतां हें क्रियाशून्यत्व वस्तुतः सुखदायक आहे किंवा होणें शक्य तशी आहे काय याविषयीं विचार करूं.

रिकामपणीं सुस्त बसल्यापासून किती बेळपर्यंत सुख होतें याचा अनुभव बहुधा प्रत्येकास असेल. याचें एक थोडेंस उदाहरण घेतों. आठा पंधरा दिवसांची, किंवा महिन्या दोन महिन्यांची सुटी आली असतां विद्यार्थ्यांस पहिल्यानें केवढा आनंद होतो ! त्यांस वाटतें कां, इतके दिवस आतां खुगाल घर्गें बसायास व मौज मारायास सांपडेल ! असें वाटून पहिले चार पांच दिवस त्यांस फार बहारींचे वाटतात; पण पुढें लागलीच असा कंटाळा येऊं लागतो कां, दिवस जातां जात नाहीत; आणि शेवटीं शेवटीं इतका त्रास आलेला असतो कां, पुनः शाळेंत जाण्याच्या दिवशीं सर्वास मोठी हुशारी वाटते. या पोरपणाच्या अनुभवांत सर्गें सुखदुःखांची किल्ली आहे ! नुसतेंच सुख असा काहीं पदार्थ नाही. तें भासण्यास दुःखाचा अनुभव वागत असला पाहिजे. जोंवर पोटांत भूक आहे तोंवरच जेवण्याचें सुख, ताहान आहे तोंवरच पाणी पिण्याचें, थंडी आहे तोंवरच उष्णपेचें, उकाडा होत आहे तोंवरच शीतळ उपचारांचें. याप्रमाणेंच श्रम आणि विश्रांति हेंहि द्वंद्व परस्परसापेक्ष आहे. विश्रांतीचा अनुभव आहे तोंवर श्रम सुखदायक वाटतो, आणि श्रमाचा अनुभव आहे तोंवरच विश्रांतीचें सुख भासतें. हें सर्व जर खरें आहे, तर उद्योग केल्यावांचून रिकामपणाच्या सुखाची आशा करणें आणि श्रम केल्यावांचून विश्रांतिसुख मिळवूं पहाणें, ह्याणजे निरभ्र आकाशापासून वृष्टीची अपेक्षा करण्यासारखें असंमंजस नव्हे काय ? ताहानेल्यास पाणी सुखकर, उन्हांतून आलेल्यास सावली गोड वाटते, ह्याणून जर कोणी मनुष्य पाणी पिण्यांत सुख आहे एवढेंच घेऊन सारखा पाणी पीत बसला, किंवा सावली गोड वाटते एवढाच अर्थ उचलून सुखाच्या आशेनें निरंतर सावलींत बसला, तर आपण त्यास केवढा मूर्ख ह्याणूं ! वर वर्णिलेला श्रीमंतीचा प्रकार थेट यासारखाच आहे हें स्पष्ट आहे. असो; तेव्हां एकंदर सिद्ध काय होतें कां, उद्यांगाखेजीज रिकामपण हें सुख नव्हे हें तर काय, पण महादुःखच आहे; कसें ? तर रिकामपणाशिवाय सतत उद्योग जसा अत्यंत दुःखदायक होईल तसा ! यास्तोच एका मुज व चतुर ग्रंथकारानें ह्मटलें आहे कां, “सतत विश्रांति हें स्वर्गाचें मोठें सुख आहे असं लोक ह्याणोत; मी तर नरकांतल्या ज्या महा घोर यातना त्यांत तीस गाणतो.”

१३. याप्रमाणें रिकामपण सुखास कितपत कारण व्हावें यांवरवीं विचार झाला पण इतकेंच नव्हे. रिकामपणापासून महान् अनर्थहि आहेत हेंहि पुढच्यावरून दिसेल. इंग्रजींत एक ह्याण आहे कां, “किम्या मनांत सैतान आपला कारखाना घालतो.” याचा अर्थ काय कां, मनुष्यास अगदीं रिकामपण सांपडलें कां त्यास नानाप्रकारचे कुमार्गे सुचनात. हें ठीकच आहे. कारण मनुष्याच्या शरीरांतले व्यापार जसे कधीं खळत नाहीत, त्याचप्रमाणें त्याच्या मनाचेहि सारखे चाललेले

असतात. एरवींच्या मनुष्यांचे ईश्वराच्या योजनेनेच शरीराचे व मनाचे व्यापार सद्दो-
दित चालू रहातात; कारण श्रमाशिवाय चरितार्थच न चालण्याने त्यांच्या दोहोचाहि
चाळा नेहमी चालू असावा लागतोच. पण श्रम न करितांही कांहीं थोड्या (एकंदर
लोकांच्या मते भाग्यवान् अशा) लोकांचे चालू तेव्हां अर्थात्च त्यांचे कर व मन
ही दोन्ही इतरांच्या मानाने व्यापारशून्य रहातात. पण अगदी व्यापार नाही अशी
मनाची अवस्था कधीं असू शकत नाही. यास्तव सहजच नानातऱ्हेचे ढंग, व व्यसने
त्यांस जडतात. तीं पैशाच्या जारावर चालली जातात; आणि तशा प्रकारची मंडळी
लवकरच त्यांभाबतीं जमते. अशी एकदां कुमार्गाकडे प्रवृत्ति होऊन निरंतर तोच प्यास
लागल्यावर मग काय विचारांव! कोणी कवि झणतो,

यौवनं धनसंपत्तिः प्रभुत्वमविवेकिता ।

एकैकमप्यनर्थाय किमु यत्र चतुष्टयम् ॥

“तारुण्य, धनाढ्यता, अधिकार आणि अविचार या चौकळ्यांपैकीं एक एक
मनुष्याचा फडशा पाडण्यास पुरे आहे; मग चारी एकत्र मिळाल्यावर तर काय
होईल !” यास्तवच ज्ञानसंपन्न असला तरी मनुष्य तसाच परिपक्व झाल्याखेरीज त्याच्या
हातून वनवासांतहि तपश्चरण होणार नाही. हे ‘रासेलस’ तल्या जोग्याच्या गोष्टींत
जॉनसन यांनीं सुचविलें आहे; आणि ‘शान्तिशतक’ काहि असेंच सांगतो,

वनेषु दोषाः प्रभवन्ति रागिणां । गृहेषु पंचेंद्रियनिग्रहस्तपः ।

अकुत्सिते कर्मणि यः प्रवर्तते । निवृत्तरागस्य गृहं तपोवनम् ॥

“ज्यांच्या मनांत पूर्ण वैराग्य बाणलें नाही अशांकडून वनांतहि मानसिक दांष
घडतात; आणि जो घरीच असून इंद्रियनिग्रह करतो त्यास तप घडतें. सारांश, अनिष्ट
कर्म जो आचरतो, आणि विषयलोभापासून दूर रहातो त्यास त्याचें घरहि तपोवनतुल्य
होय !” सारांश एकांतवासांतहि मन शुद्ध ठेवणें कठिण आहे; त्यास अवकाश सांप-
डला कीं तें दुर्वासनांस वश होतें. आपल्या धर्मांत कर्ममार्गीचा जो एवढा खटाटोप
विहित केला आहे त्याचें बीज हेंच होय.

१४. आतां आणखी एक मात्र संपत्तीचा उपभोग सांगणें राहिला. तो धर्म
होय. यास उपभोग झणणें हें सक्तीनें विलक्षण वाटेल; पण उपभोग झणजे सुख
हाच अर्थ जर आहे, तर धनाचा विनियोग धर्माकडे करणें हाहि त्याचा उपभोगच
होय. कां कीं, धर्म करणारास त्यापासून फार समाधान वाटतें. वास्तविक पद्दतीं
संपत्तीचा अत्यंत थोर उपयोग झणजे ती परोपकारी लावणें हाच होय; यास्तव तशा
महात्मांम अशा विनियोगानें जें चित्तास सुख होत असेल त्यास दुसऱ्या कशाची
उपमा साजणार नाही ! परोपरीच्या भूषणांनीं आपले शरीर लेबवून त्यांत संतोष मा-
णें ही प्राकृत जनांची कोती समजूत होय; तिचें सुख केवळ नेत्रांनींच वेणें हा अत्यंत

मूढ व नीच जो प्राणी कृपण त्याचा प्रकार; आणि धनाचा व्यय केवळ स्वार्थपरैक-बुद्धीनें विषयोपभोगाकडेच करणें, व त्याच्या जोरावर अनेक अनन्वित कृत्यें करणें हें तर मानवजातीस कलंक लावणाऱ्या पशूंचें व राक्षसांचें कर्म होय ! सत्पुरुषांच्या हातून संपत्तीचा वेंच फार निराळ्या तऱ्हेनें होतो. भर्तृहरि ह्मणतो,

श्रोत्रं श्रुतेनैव न कुंडलेन । दानेन पाणिर्नतु कंकणेन ।

विभाति कायः करुणापराणां । परोपकारैर्नतु चंदनेन ॥

“कर्ण हे सच्छास्त्रश्रवणानेच शोभतात, कुंडलांनीं नाही; हात दानानें शोभतो, कंकणानें नाही; आणि जे दयाशील आहेत त्यांचा देह परोपकारांनीं शोभतो, चंदनानें शोभत नाही !” असो; तेव्हां हाच उपभोगप्रकार सर्वांत श्रेष्ठ होय हें उघड आहे. पण धर्म करण्यांत एका गोष्टीकडे अवश्य लक्ष पोंचवावें लागतें; ती गोष्ट पात्रापात्रत्व-विचार होय. जर पात्रां दान घडलें तरच तें उत्तम; नाही तर उलटा दाताच दोषांत पडतो. आतां अलीकडे पात्रापात्रत्वाविषयींचे विचार पहिल्यापेक्षां चांगले झाले आहेत हें सर्वास माहीत आहेच. त्याविषयीं विशेष लिहिणें नको. यापूर्वीं ब्राह्मणांची, विशेषतः भटांची, सर्वथा भर करण्यांत लोक पुण्य मानीत असत; पण आतां समष्टीनें पहातां सर्व विपन्न मनुष्यें धर्मास सारखीच सत्पात्र आहेत अशी उत्तम समजूत पहिलीच्या जागीं आली. पण या नव्या समजुतीनें धर्मबुद्धि वाढली, किंवा पहिल्या इतकीच राहून ती दुसऱ्या चांगल्या मार्गास लागली, असें मात्र दृष्टीस पडत नाही. दुष्काळादि कहरांत सांपडलेले हजारों लोक तर धर्मास अत्यंत पात्र ना ! पण धर्माविषयींचीं सर्वांचीं मते एवढीं सुधारलीं असतां हि ह्मणण्यासारखें दातृत्वाचें श्रेय कितीक घेतात ? तेव्हां एकंदरीत पहातां आमच्या नव्या लोकांची चाल ही दिसते कीं, पथ्यावर पडण्यापुरती मात्र ते सुधारणा उचलितात ! असो; या धर्माच्या संबंधानें दुसरी अशीहि गोष्ट ध्यानांत ठेविली पाहिजे कीं, मुळींच हातचा पैसा न सुटण्यापेक्षां कीर्तीच्याहि हेतूनें धर्म झालेला बरा; पण तो खरा धर्म नव्हे. कां तर, तितका परोपकार कीर्तीसाठीं विकल्यासारखें तें होतें. खरा धर्म तोच, कीं जो अंतःकरणाच्या कळवळ्यानें व निरपेक्ष बुद्धीनें केला असतो; व असाच त्या करणाऱ्यास अत्यंत सुख देतो यांत संशय नाही.

१५. याप्रमाणें संपत्तीच्या उपभोगाचे निरनिराळे प्रकार सांगून प्रत्येकापासून उपभोक्त्यास सुख किती होत असतें हेंहि लिहिलें. आतां शेवटीं इतकेंच सांगतों कीं, ऐश्वर्य काय तें आह्मीच भोगावें हा मूर्खपणाचा अभिमान सोडून देऊन जर आमचे राजेरजवाडे आणि इतर श्रीमान् गृहस्थ यासंबंधें युरोपियन लोकांचा किता उचलतां तर तो त्यांस फार हितावह होईल. या ह्मणण्याचा अर्थ असा नाही, कीं ते सर्वत्र आपल्या पैसाचा चांगला व्यय करीत असतील, किंवा जो जो करतात तो

चांगलाच असतो. या देशांत जी त्यांची कृति दृष्टीस पडते, तीवरून सहज नर्क करता येतो की, एथल्याप्रमाणेच तेथेहि मडम साहेब, बुटणेरे साहेब यांचेच सादे-बाबर प्रबल्य चालत असेल; खुर्च्या वगैरे हरएक सामान, कापडचोपड यांतच पुष्कळ पैसा नासत असेल; शिवाय मद्यादिकांचें सेवन; व्यभिचाराएवजीं राजरोस बॉल नांवाचे नाच, वगैरे मूर्खपणाचे आणखीहि अनेक प्रकार चालू असतील! तसेंच येथच्या आचरणावरून पहातां दुष्काळ युद्धादि प्रसंगीं लोकांस मदत करण्याचेहि मान तेथें बहुतेकांचें तितपतच असेलसें दिसतें. असो, या प्रकारांविषयीं आह्मी बांलत नाही. त्यांजपासून ग्रहण करावयाचे गुण हे कीं, तक्केलोडांशीं बसण्यांत व इकडची काडी इकडे न करण्यांत प्रतिष्ठा न मानतां त्यांसारखे यांनीं व्यायाम करावे, देशाटनें करावीं, तसेंच अक्षरशून्य व नेहमीं रिकामें रहाण्यांत भूषण न मानतां त्यांसारखें विद्यानिपुण होऊन जगांत नांव राखण्याची उमेद धरावी. दानशूरत्वांत त्यांस आमच्या पारशी देशबधूंचें—कीं, ज्यांचा धर्म आणि जीवित महासंकटसमयीं वांचविल्याबद्दलचें या देशाचें ऋण जे कृष्णबुद्धीनें अनेक प्रकारांनीं फेडीत आहेत त्यांचें—आणि विशेषतः त्यांस व एकंदर मनुष्यजातीस भूषणरूप जो महात्मा त्यांच्यांत होऊन गेला त्याचें उत्कृष्ट उदाहरण आहेच. तर याप्रमाणें जर आमचे लोक आपलें वर्तन सुधारतील, तर संतत संपत यांचा विरोध जो आमच्या लोकांस दैवमत्सरकृत वाटतो तो तेव्हांच नाहीसा होऊन, पूर्वीं भगवा झंडा व जरी पटका रणांत नाचवून त्यांच्या पूर्वजांनीं जी कीर्ति मिळविली तीस अजूनहि ते उज्वल करतील!

इतिहास.

कोऽन्यः कालमतिक्रांतं नेतुं प्रत्यक्षतां क्षमः ।

कविप्रजापतीस्त्यक्त्वा रम्यनिर्माणशालिनः ॥ *

राजतरंगिणी.

अंक ६—(१) प्रकृत विषयाचें स्वरूप. (२) 'इतिहास' शब्दाची व्युत्पत्ति; मूळचा व आतांचा अर्थ. (३) इकडच्या प्राचीन इतिहासाचा अभाव; त्याचीं कारणे. (४) उपलब्ध असणारे काही ग्रंथ; त्यांवरून अनुमान. (५) या देशाच्या प्राचीन इतिहासाची माहिती होण्याचीं दुमरीं साधनें. (६) इतिहासाची उत्पत्ति व प्रचार. (७) इतिहासाचा उपयोग; त्यावर आक्षेप घेणारे लोक. (८) पहिला उपयोग—जिज्ञासातृप्ति. (९) दुसरा उपयोग—सदुपदेश. (१०) तिसरा—मनास प्रसन्नत्व व उन्नति.

* रमणीयत्व निर्माण करणाऱ्या ब्रह्मदेवाचाचून आणि कवीचाचून, गत झालेल्या काळाला पुन्हा डोळ्यांपुढें आणून देण्यास दुसरा कोण समर्थ आहे ?

१. हा विषय मोठा दांडगा आहे. यावर जिनकें लिहावें तितकें थोडेंच. कारण खुद्द विषयच अगोदर मोठा असून त्याचीं अंग उपांगहि अनेक आहेत. तीं अशां कीं, यावर लिहिणारानें जगाच्यः इतिहासावर एकंदर नजर पोंचविली पाहिजे. असें केल्यानें त्यास जे मुख्य मोठमोठे सिद्धान्त सामान्यतः दिसतात त्यांचा उल्लेख केला पाहिजे; नंतर प्रत्येक मोठमोठ्या राष्ट्राच्या इतिहासाकडे विशेषतः दृष्टि देऊन त्याच्याविषयीं लिहिलें पाहिजे. तसेंच भूगोल व कालक्रम-कीं ज्यांस इतिहासाचीं नेत्रें ह्याणतात-त्यांविषयीं; देशांच्या स्थितिविशेषाचीं फल ह्याणजे अमुक अमुक देशाची रचना अशा अशा प्रकारची असल्यामुळें असें असे पणिणाम उद्भवले,—याविषयीं; विद्या-कलदिकांचा उत्कर्ष कसकसा होत गेला, तो प्रकार; किंबहुना रीत रिवाज पेहराव, वगैरे लहानसान गोष्टी; यांविषयीं सुद्धां इतिहासांत माहिती आली पाहिजे. सारांश, इतिहास ह्याणजे इतिवृत्त. मूळारंभापासून आजपर्यंतचा ज्या गोष्टी घडल्या त्या सर्वांच टिपण ज्या ग्रंथांत केलें असतें त्याचें नांव इतिहास.

२. आतां पहिल्यानें या शब्दाची व्युत्पत्ति अंमळ चमत्कारिक आहे ह्याणून सांगतां. या शब्दाचे घटकावयव तीन शब्द आहेत—‘इति-इ-आस’ यांचा अर्थ ‘याप्रमाणें झालें’ असा आहे.^१ तेव्हां या शब्दाचा अर्थ ‘मागें घडलेला वृत्तांत’ असा आहे. पण मूळच्या व आतांच्या अर्थांत एक मोठा भेद झाला आहे. या शब्दाचा मूळचा अर्थ पुराणांतील उपकथा ह्याणजे अप्रधान गेष्ट असा होता—जशा धर्मराजास वगैरे निरनिराळ्या प्रसंगां ऋषीनां सांगितलेल्या प्राचीन राजांच्या गोष्टी. पण इल्लीं ‘इतिहास’ हा शब्द ‘बखर’ या अर्थीं योजतात. तेव्हां दोहोंतला भेद उघडच आहे कीं, पहिल्यांस प्रमाण केवळ ऋषींचे पुराणांतील लेखच काय ते होत; पण दुसऱ्यांस त्यांहून सबळ असे अनेक आधार लागतात.

३. वर जो ‘इतिहास’ शब्दाचा जुना अर्थ सांगितला त्यावरून स्पष्ट दिसतें कीं, अर्वाचीन अर्थीं तो शब्द ज्यांस लागेल असे ग्रंथ आपल्या देशांत प्राचीन काळीं नव्हते; ह्याणजे ग्रीक व रोमन लोकांत सप्रमाण व खरे इतिहास लिहिण्याची जशी पुढें प्रवृत्ति पडली, तशी इकडे कधींहि पडली असेलशी दिसत नाहीं. हा एके रीतीनें मोठा चमत्कार आहे. कारण जे प्राचीन हिंदु लोक त्या वेळेस सर्व राष्ट्रांत इराक प्रकारें अग्रगण्य होते, ज्यांच्यांत विद्या तर प्रत्येक रूपानें पूर्ण अवतरली होती, त्यांच्या हातून एवढें ह्मच एक अंग सुटावें ही आश्चर्याची गोष्ट नव्हे काय? अहे खरी. तथापि तीबद्दल कांहीं कारणें सांगतां येतील असें आम्हांस वाटतें. इतिहासाचा उद्भव केव्हां होऊं लागतो याविषयीं जर आपण थोडा विचार केला, तर असें दिसून येईल कीं,

१ या शब्दांत ‘ह’ हें केवळ अव्यय आहे. याचा प्रयोग वेदादि जुन्या ग्रंथांतून आढळतो.

ज्या वेळेस राष्ट्रांत मोठ्या लढाया, मोठ्या राजक्रांति वगैरे कांहीं मोटमोठ्या गोष्टी घडतात तेव्हां. अथेन्स, रोम, इंग्लंड, येथील लोकांत; तसेंच मुसलमान, मोंगल, मराठे या लोकांतहि, घडलेल्या गोष्टींचें वृत्त लिहून ठेवण्याची प्रवृत्ति अशाच प्रसंगां पडली. असो; तेव्हां हें जर खरें आहे, तर प्राचीन हिंदु लोकांत इतिहासग्रंथांचा अभाव कां राहिला याचें कारण वरच स्पष्ट हें ईल. त्यांच्या देशाच्या चतुःसामा बहुधा अलंध्यच असल्यामुळे प्राचीन चिनी लोक प्रमाणें आपले पूर्वजहि आपल्या ठिकाणींच स्वस्थ सुखरूप होते. ग्रीक, रोमन वगैरे लोकांचा शेजारच्या राष्ट्रांशीं जसा नेहमी संबंध पडेन, तसें येथें मुळावें नसल्याच्या यागानें परराष्ट्रांशीं युद्धादि प्रसंग प्राचीन हिंदु लोकांचे कधींच घडले नाहींत. देशांतल्या देशांचा राजेरजवाड्यांच्या एकमेकांशीं लढाया होत असतील खऱ्या, तरी इतिहासरूपानें त्यांचें वर्णन करावें अशा तऱ्हेच्या त्या कधीहि झाल्या अपतीलशा वाटत नाहींत. कारण त्या वेळेचे जे कांहीं संस्कृत ग्रंथ आतां उपलब्ध आहेत त्यांना अनेक राजे स्वतंत्रपणें राज्य करीत असल्याचे उल्लेख आढळतात; पण एकाचें सार्वभौमत्व पवून बाकीच्यांस पादाक्रांत करून टाकिलें आहे असें कोठें आढळत नाहीं. असो; तेव्हां मोठे युद्धप्रसंग, मोठ्या राज्यक्रांति, वगैरे जी इतिहासाची सामग्री ती नसल्यामुळे इतिहास लिहून ठेवण्याचा पाठ इकडे पडला नसेल असें वाटतें. दुसरें एक मोठें कारण असेंहि दिसतें कीं, आपल्या लोकांच्या मनाचा एकंदर कल निवृत्तिमार्गाकडे जेवढा दृष्टीस पडतो तेवढा प्रवृत्तिमार्गाकडे नाहीं. जग सर्व मिथ्या आहे, प्रपंचातील सर्व व्यवहार लटके आहेत, अवघा ईश्वरी मायेचा गोंधळ आहे,

दिसे क्षणिक सर्व हें भरंवसा घडीचा कलें
धरील मन आधिनें बहु परिभ्रमे चाकलें ।

असे विचार ज्यांच्या मनांत नेहमीं घोळायचे, ज्यांचा परमार्थाकडेच विशेष ओढा, अशा लोकांस रक्तपात, राज्यांच्या षडामोडी वगैरे गोष्टींचीं वर्णनें करून नरस्तुति गात बसण्याचा कंटाळा असल्यास काय नवल ? असो; तर आपल्या देशांत इतिहासकार न झाल्याची ही दोन मोठीं कारणे आझांस वाटतात.

४. वर प्राचीन हिंदु लोकांत इतिहास लिहिण्याचा परिपाठ नव्हता झणून झटलें, यावरून त्या विषयाची माहिती मिळण्यास मुळावें मार्ग उरला नाहीं असें समजावयाचें नाहीं. निबंधाच्या अग्रभागीं जें पद्य वातलें आहे त्यावरूनच मार्मिक वाचणाऱ्यांच्या सहज लक्षांत येईल कीं, इतिहासाची योग्यता आपले लोक जाणीत नव्हते असें नाहीं. संस्कृतांत चांगले इतिहास नाहींत खरे, तरी पूर्वीं घडलेल्या गोष्टी लिहून ठेवण्याचा नाद आपणांस अगदीं नव्हता असें नाहीं. वर ज्यांतून उतारा घेतला आहे तो 'राजतरंगिणी' ग्रंथच याविषयीं मोठें प्रमाण आहे. यांत काश्मीरदेशाच्या

राजांचें वर्णन अगदीं मूळारंभापासून तो तहत अकबर बादशहानें तो देश काबीज केला येथपर्यंत आहे. हा इतिहास निरनिराळ्या पंडितांनीं आपआपल्या वेळेपर्यंत आणून पोचविला आहे. संस्कृत ग्रंथकारांचे शक बसविण्यास हा ग्रंथ फार उपयोगी पडतो. असाच दुसरा इतिहासरूप संस्कृत ग्रंथ आह्मांस कांहीं वर्षांपूर्वी पाहिलेला आठवतो; त्यांत बंगाल्याकडील मोंगलांच्या राजांचा वृत्तांत लिहिला होता. 'विविध-ज्ञानविस्तारो'त काशिराजनामक* पंडितानें लिहिलेला पानपतच्या लढाईविषयींचा मज-कूरहि पुष्कळांनीं वाचला असेलच. तो जरी नबाबाच्या सांगण्यावरून त्या पंडितानें फारशी भाषेंत लिहिला, तरी या दोन्ही गोष्टींनीं आमच्या वरच्या ह्मणण्यास बाध येत नाही. उलट्या या दोन्ही आमच्या हिंदु लोकांस—व विशेषतः ब्राह्मणांस—भूषणास्पदच होत. एक तर पदरच्या मुनशास टाकून त्या नबाबानें वरच्या पंडितासच तो वृत्तांत लिहावयास सांगितला यावरून त्याचें त्या भाषेंत अत्यंत निपुणत्व दिसून येतें. आणि दुसरें, चांगला इतिहास लिहिण्यापुरती त्याच्या अंगीं शक्ति व हौसहि होती असें द्मतलें पाहिजे. हौस होती असें ह्मणण्याचें कारण उघडच आहे कीं, ती नसती तर स्वदेशीयांचा त्या घोर युद्धांत जो अगदीं मोड झाला—कीं जो या देशास अजून भोंवतां आहे, आणि यापुढें तर कोणत्या परिणामास नेऊन पोचवील, ईश्वर जाणें!—त्याची हकीकत लिहिण्याचें काम कोणीहि हिंदु स्वचित् पतकरताना ! असो; तेव्हां इतिहास लिहिण्याचा आपल्या लोकांस अगदीं नाद नाहीसा नव्हता हें वरील उदाहरणांवरून दिसून येईल. व आह्मांस असेंहि वाटतें कीं, आपल्याकडे इतिहास लिहिण्याची प्रवृत्ति कमी तर खरीच; परंतु वरच्यासारखे फुटकळ ग्रंथ पूर्वीं पुष्कळ लिहिलेले असतील. त्यांचा कालगत्या लोप होऊन त्यांतले अजूनहि कदाचित् कोठें सांपडण्यासारखे असतील. हा आमचा तर्क खरा असला, तरी आमच्या लोकांस त्या-पासून मोठासा उपयोग नाही हें उघड आहे. नानाप्रकारचे शोध करण्याच्या वगैरे सर्व कामांचा मत्ता आह्मी आमच्या राज्यकर्त्यांस देऊन टाकला आहे त्यांनीं ते शोध करून विलायतेस नेऊन तेथून, मोक्षमुद्गर† डाक्टर हौग अशांच्या शिक्यामोर्ताबासहित ते इकडे आणुं, ह्मणजे मग ते आमच्या अज्ञान व भोळ्या देशवंधूपुढें मोठ्या पांडि-त्याचा आव घालून शोकांनं भिरविण्याचें आमचें काम !

५. पण इतकेंच नव्हे. आपल्या देशाचा प्राचीन इतिहास वरच्यासारख्या ग्रंथा-वरून तर समजतोच; पण याखेरीज दुसरीहि कित्येक साधनें तो समजण्याचीं आहेत. प्राचीन ग्रीक व रोमन लोक मोठे शोधक असत; त्यांस आपल्या देशाची जरी चांगली-शी माहिती नव्हती; तरी उत्तरेकडील भागांविषयीं त्यांच्या कित्येक ग्रंथांतून लेख

* अर्थात् नबाबाजबळ पंडित होते. यांनीं पानपतची बखर लिहिली आहे.

† जर्मन पण्डित होते. यांनीं ऋग्वेदाचें इंग्लिश भाषांतर केले आहे.

आढळतात. ते तेथील प्राचीन इतिहासाची माहिती होण्यास कांहींसे साधन आहेत. ईजिप्ट (मिश्र) देशांत टॉलेमी ह्याणून एक मोठा नामांकित भूगोलवेत्ता होऊन गेला. त्याचे ग्रंथ, तसेच चिनी लोकांचे^१ ग्रंथ, यांवरूनहि प्राचीन हिंदुस्थानाविषयी वरांच माहिती मिळते. त्याप्रमाणे पूर्वीचे जयस्तंभ, ताम्रपत्रे, लेणी वगैरेहि पूर्वीच्या काळाचे ज्ञान होण्यास कांहींशी साधन होतात. याशिवाय 'मुद्राराक्षस', 'मृच्छकटिक' अशा ऐतिहासिक नाटकांवरून वगैरेहि प्रसंगविशेषां प्राचीन इतिहासाच्या कांहीं गोष्टी कळतात. सारांश, आपल्या देशाच्या प्राचीन इतिहासाची माहिती आप्रमाणे तुटक तुटक मात्र होण्याची सध्यां सोय आहे. पहिल्यापासून अनुक्रमाने लिहिलेले इतिहास जर असते, तर जसें पूर्ण ज्ञान होतें, तसें होण्याची आतां मुळीच आशा नको !

६. याप्रमाणे इतिहासाचा अभाव हें आपल्या प्राचीन विद्येचें मोठेंच व्यंग होय. आतां हें शास्त्र केव्हां व कोठें प्रथमतः उत्पन्न झालें, त्याचा प्रसार कसा झाला, याविषयी लिहितों.

सान्या जगांत ज्ञानाचा प्रसार जो झाला आहे त्याचे उगम मुख्यतः दोन होत. एक हिंदुस्थान; आणि दुसरा ग्रीस देश. पहिला देश जसा एशियाखंडाचें नाक होतें, तसा दुसरा देश युरोपाचें होतें. अर्वाचीन काळीं युरोपांतील सर्व देशांत जी सुधारणा झाली आहे तिचें मूळ केवळ ग्रीस देश होय. विद्याकलादिकांची अलीकडे इंग्लंड वगैरे देशांत पुष्कळ वृद्धि झाली, व दिवसेंदिवस होत आहे हें खरें आहे, पण सर्वांचें आदिपीठ पाहिलें असतां वर सांगितलेला देशच होय. असो; तर युरोपांत जी इतिहास लिहिण्याची प्रवृत्ति पडली आहे तिचेंहि कारण ग्रीस देशच होय. या देशांत हिरोडोटस्* हा पहिला इतिहासकार झाला. यास्तव होमर यास आद्यकवि हें पद जसें जोडतात, तसें यास आद्य इतिहासकार ह्याणतात. ग्रीक लोकांचें पारसीकांशी^२ मोठें दारुण युद्ध ज्या काळीं चाललें होतें त्याच काळांत हा जन्मला. यानें दूरदूरच्या देशां प्रवास करून आपल्या इतिहासास उपयोगी पडेलशी पुष्कळ माहिती मिळविली,

१. चिनी लोकांस हिंदुस्थानाविषयी लिहिण्याची गरज कां पडली हें समजण्यास शास्त्रावतारक पुस्तक १६, अंक २ पहावा

२. पारसीक ह्याणजे प्राचीन पारशी लोक. 'पारशी' 'इराणी' हे अगदींच अर्वाचीन शब्द असल्यामुळे कालिदास, बाण, इत्यादि आपल्या जुन्या कवींम ते लोक ज्या नांवानें माहीत होते तोच शब्द येथें योजणें प्रशस्त वाटतें.— 'पारसीकांस्ततो जेतुं प्रतस्थे स्थल-वर्धना— रघुवंश ४.

* ग्रीस देशांतील पहिला इतिहासकार.

आणि ग्रीक भाषेत पहिल्यानें इतिहास रचिला. तो त्यानें 'ऑलिंपिक गेम्स' नांवाचे पांच पांच वर्षांनीं जे सार्वजनिक उत्सव होत असत त्यांतील एका प्रसंगां आपल्या देशबंधूपुढें वाचला. त्यांतील विषयच अगोदर देशाभिमानाचा—ह्मणजे ग्रीक लोकांच्या पराक्रमांचें वर्णन असल्यामुळे, व इतरहि चमत्कारिक माहिती मोठ्या चातुर्यानें आंत घातली असल्यामुळे, तो ग्रंथ सर्व लोकांस फारच प्रिय झाला. इतका कां, त्यांच्यांत नऊ ज्या विद्याधिदेवता मानिल्या असत त्यांचीं नांवें त्या ग्रंथाच्या नऊ सर्गांस जमलेल्या समाजानें लागलीच ठेवलीं. याच प्रसंगां दुसरीहि एक चमत्कारिक गोष्ट अशी सांगतात कीं, वर सांगितलेला इतिहास हिरोडोटस् वाचात असनां त्या समाजांत एका नऊ वर्षांच्या मुलास इतका गहिंवर आला कीं, तो आंसवें डाळूं लागला. तें त्या इतिहासकर्त्यानें पाहून त्या मुलाच्या बापापाशीं असें भाकित केलें कीं, हा तुमचा मुलगा पुढें मोठा नामांकित इतिहासकार निपजेल ! आणि खरोखरीच तसें घडून आलें. तो लहान मुलगा पुढें ग्रीस देशांतला, किंबहुना साऱ्या जगांतला, अत्युत्कृष्ट इतिहासकार थुसिडिडीज् झाला ! असो; याप्रमाणें आणखीहि कित्येक इतिहासकार ग्रीस देशांत होऊन गेले. त्या सर्वांत वरच्या दोहोंसारखा विख्यात झाला ह्मणजे सॉक्रेटीस् याचा शिष्य जिनोफन् हा तिसरा होय. ग्रीक लोकांच्या वीर्याचा व वैभवाचा अस्त झाल्यावर पुढें रोमन लोकांची भरभर झाली. तेव्हां त्यांच्यांतहि कित्येक मोठमोठे इतिहासकार झाले. लिव्ही, सालस्ट, सीजर, प्लुटार्क, टासिटस इत्यादि. पुढें रोमन लोकांनींहि हजार दीड हजार वर्षे राज्यवैभव भोगल्यावर त्यांची सद्दी संपली; आणि आरब व तुर्क लोक यांचें दैव उदयास आलें. या आरबांचें त्यांच्या शौर्याखेरीज त्यांचें स्वतःचेंच असें थोडेंच निघेल ! धर्म तर यहुदी व ख्रिस्ती यांच्या धर्माची भेसळ करून व कांहीं पदरचें घालून सरासरी बनवलेला; तसेंच विद्या व कला याहि ग्रीक व हिंदु लोकांच्याच घेऊन यांनीं आपल्या ह्मणून ह्मणविलेल्या आहेत. तेव्हां सदरहूप्रमाणेंच इतिहास लिहिण्याचा प्रघातहि त्यांचाच मूळचा असेलसें दिसत नाही; तो त्यांनीं ग्रीक लोकांपासून घेतला असावा. असो; याप्रमाणें इतिहासाची उत्पत्ति होऊन त्याचा प्रसार जगांत झाला. अलीकडील इंग्लिश वगैरे लोकांनीं तर थेट ग्रीक व रोमन लोकांपासूनच तो उचलला हें वर सांगण्यांत आलेंच आहे; व हल्लींच्या काळीं हेच लोक बाकी सर्वांहून ज्ञानसंपन्न विशेष असल्यामुळे तो लिहिण्याची उत्कृष्ट पद्धति यांच्यांतच आहे. शिवाय दुसरी गोष्ट ही कीं हल्लीं सगळ्या भूगोलाची माहिती झाली असल्यामुळे इतर सर्व देशांचेहि इतिहास त्यांनीं लिहून ठेवले आहेत.

७. याप्रमाणें प्रस्तुत विषयास उपोद्घातरूपानें जी माहिती सांगणें अवश्य होतें ती सांगितल्या. आतां खुद्द विषयाविषयीं विचार करूं. पहिल्यानें इतिहासाचा उपयोग काय ? हा प्रश्न दिसतांच असमंजस दिसून कोणी करीत नसतीलसें प्रथमतः वाटतें.

कां कीं, दुसरा कोणताहि उपयोग नाहीं झटला, तरी मनुष्याच्या मनास अखंड स्वाभाविक अशी जी जिज्ञासा ती तरी त्याच्या योगानें तृप्त होते हाच काय थोडा उपयोग आहे? हा अगदीं निदानपक्षांचा उपयोग सांगितला,—दुसरे जे इतिहास वाचल्यापासून मोठमोठे नफे आहेत ते पुढें सांगण्यांत येतीलच. असो; पण असें असतां हि इतिहासांत ज्यांस कांहीं एक अर्थ दिसत नाहीं, जे त्याचा तिरस्कार करतात, असे मनुष्य पुष्कळ आढळतात. ज्यांच्या मनांत ज्ञानानें कधीं प्रवेश केला नाहीं, किंवा तो व्हावा असा ज्यांविषयीं ईश्वरी संकेतच दिसत नाहीं, अशांनीं बरील जे प्रगट केल्यास कांहीं नवल नाहीं. पण नवल हें कीं, ज्यांच्या ठायीं विचारशक्ति चांगली प्रखर दृष्टीस पडते, जे समजसतेचा मोठा आवघालतात, अशांमध्येहि इतिहासावरची अप्रीति पुष्कळ वेळां दृष्टीस पडते. इंग्रज लोकांतला प्रसिद्ध ग्रंथकार जॉनसन हा अशाविषयींचे एक मोठें उदाहरण आहे. एकंदर इतिहासाविषयीं, व विशेषतः प्राचीन इतिहासाविषयीं, हा आपला तिरस्कार वारंवार प्रकट करीत असे. या थोर ग्रंथकाराच्या कित्येक विलक्षण समजुती होत्या, व जे हेकटपणाचे कित्येक ग्रह त्याच्या मनास साऱ्या जन्मभर खिळून राहिले होते, त्यांपैकींच वरचा एक होय. असो; आपणांमध्येहि असे पुष्कळ ह्याणणारे सांपडतील कीं, “अहो! मागील काळाशीं आपणाला कय करायचें आहे? ते लोक गेले, मेले, पार झाले; आतां त्यांची कर्मकटकट आपणास कशाला हावी? बाजीरावानें दिल्ली घेतली, नाना फडनविसानें अशी अशी युक्ति लढविली,—आपणाला त्यांत काय लभ्य आहे? सध्यां चाललें आहे तें खरें! ज्यांत आपला कांहीं नफाहि नाहीं व तोटाहि नाहीं, अशा मागच्या गोष्टी मिळवाय्याच्या, जुने लेख पाहाय्याचे, वगैरे जी विनाकारण यातायात कराय्याची तींत काय अर्थ? साहेब लोकांस कांहीं उद्योग नसतो, त्यांचीं हीं कामें! असा रिकामा उद्योग कोणीं करीत वसावें? त्यांत निष्पन्न काय?” खरेंच! जीवमान आहे तोंवर खाऊन घ्यावें, पिऊन घ्यावें; दुपारची वामकुक्षी चुकूं देऊं नये; संध्याकाळच्या खाशा वेळीं शानदारसा पोषाक करून बाहेर पडावें; मग गंध्याचें दुकान, किंवा (विद्येचा षोक अथवा सुधारणेंत पुढारीपणा दाखविणें असल्यास) लायब्ररी, अशा ठिकाणीं चार घटका साऱ्या जगाच्या उलाढाली करून नंतर रमत रमत घरीं यावें; अशा प्रकारचा स्तुत्य आयुष्यक्रम ज्यांनीं निरंतर अबाधित चालवावा, अशा थोर लोकांपुढें बाजीराव काय आणि मोठा शिकंदर बादशाहा झाला ह्याणून तो तरी काय!! जन्मास आल्याचें चीज जर कोणास करून घेणें असेल, तर त्यांनीं अशाच सद्गुरूचे पाय धरावे; कां कीं, एकंदर तत्त्व असें यांनींच ओळखलें! मग काय उशीर? तुकारामवावा ह्याणतात, अशांची थोरवी काय वर्णावी!—

आपणासारखे करिती ताकाळ

नाहीं काळ वेळ त्यांलागीं ॥^१

असो; तर याप्रमाणें इतिहासास नाक मुरडणारे वर सांगितलेले दोन प्रकारचे लोक असतात. एक वरचे वामकुक्षीवाले. यांच्या मतांत अर्थातच मुळांच अर्थ नाही; व त्यांचें मत कोणीं न मानलें तर त्यांतहि त्यांस मोठी मानहानि झालीशी वाटणार आहे असेंहि नाही ! त्यांचें चमचमीत भोजन, वामकुक्षी, तंबाखू, गप्पा, यांस जोपर्यंत कांहीं हरकत होत नाही, तोपर्यंत इतर कशासहि ते मोजीत नाहीत ! हा एक वर्ग, व हा फार मोठा आहे यांत संशय नाही. दुसरा वर्ग जॉनसनसारख्या दुराग्रही व स्थूल-बुद्धि लोकांचा. यांचीं मते इतर विषयांवर केवढीहि मान्य असलीं, तरी ज्यांवर त्यांनीं कधीं व्यासंग केला नाही, व ज्याचा आस्वाद घेण्यास त्यांची स्थूलबुद्धि स्वभावतःच समर्थ नाही, अशा विषयांवरचीं त्यांचीं मते असमंजस मानण्यास कांहीं हरकत नाही; कित्येक इंग्लिश कवींच्या ग्रंथांवर दिलेले अभिप्राय जानसनचे जितपत खरे आहेत, किंवा गाण्याबजावण्यावर त्यानें आपलें मत दिलें असतें तर तें जितपत यथार्थ असण्याचा संभव होता, तितपतच त्याचें प्रस्तुत विषयावरचें मत ग्राह्य होय ! असो, तेव्हां या दोन्ही लोकांचे आक्षेप मनास आणण्यासारखे नाहीत. आतां इतिहासाचे उपयोग कोणकोणते आहेत याविषयी लिहितों.

८. एक तर वर सांगण्यांत आलाच आहे. कोणता ? तर जिज्ञासातृप्ति. ईश्वरानें ही मनोवृत्ति मनुष्याच्या ठायीं मोठी प्रवळ ठेविली आहे. हिचा अंगचा जोर कितपत आहे हें सुधारणेच्या काळीं चांगलें दिसून येत नाही. कां कीं, अशा काळीं मनुष्याच्या मनाची मूळची कळा त्याच्या शरीराप्रमाणें लोकाचाराखालीं पुष्कळ दबली जाते; ह्मणजे मूळची जशी तिची स्वेच्छाप्रवृत्ति असते तशी पुढच्या काळीं रहात नाही. पहा बरें. मनुष्याचा अंतरालांतील गोलांशां काय संबंध आहे ? पृथ्वी फिरत असली कीं सूर्य फिरत असला, चंद्र स्वयंप्रकाश असला कीं परप्रकाशित असला, ग्रहमालेचा मध्य पृथ्वी असली कीं सूर्य असला, तारे कितीहि असले, कांहींहि असलें, तरी त्यांत मनुष्याचें काय बरें हिताहित आहे ? मागे सूर्य फिरतो असें लोक मानीत होते, आतां पृथ्वी फिरते असें लोक मानतात, ह्मणून मनुष्यें काय रोग्याचीं निरोगीं झालीं, कीं दरिद्राचीं संपन्न होऊन बसलीं ? एवढी उठाटेव करून—दुर्विणीची कल्पना काढून, नानाप्रकारचीं गणितें करून, निरनिराळीं प्रमाणें एकत्र करून—ज्योतिष्यांस किंवा जगास कोणता फायदा झाला ?—खरें आहे. एका कवडीचाहि झाला नाही ! हाच उपदेश सर्व मनुष्यांत शहाणा ह्मणून जो निवडला गेला त्या सोंकेटिसानें आपल्या शि-

१. वरचा अर्भंग कवीनें असा व्याजोक्तीनें लिहिला नाहीं. त्याचा मूळचा अर्थ सरळच आहे. पण मूळांतल्या सारख्याच प्रसंगीं लोक तो भाषणांत आणतात, हें बहुधा सर्वांस माहीत असेलच.

ध्यांस व सर्व जगास केला. पण एवढ्या महापंडिताच्या सांगण्यानेंहि लोक राहिले आहेत काय ? सूर्यबिंबाचा चंद्राने प्रास केला, किंवा शुक्र सूर्याच्या आड आला, की लोक कोणी हिंदुस्थानांत, कोणी अमेरिकेंत, कोणी दक्षिण समुद्रांत, थांब घेतल्या की नाहीत ? जिवावर उदार होऊन केवळ जिज्ञासाप्रेरित होतात तोफेच्या गोळ्यांत बसून चंद्रलोकावर स्वारी करतात की नाहीत ? असो; तेव्हां मनुष्यमात्राचे ठाणी जिज्ञासा ही मोठी उच्छृंखल आहे. हिचा मुळीच अभाव असता तर जगाच्या मूळच्या स्थितींत आज फारसा फरक पडता ना हें उघड आहे. असो; तेव्हां सांगायचें काय की अंतरालांतील दूरदूरच्या गोळाविषयांहि जर मनुष्याच्या मनांत जिज्ञासा उत्पन्न होते, तर ज्या गोलावर तो वास करतो त्यावर निरनिराळ्या ठिकाणीं काय-काय वृत्तांत घडले ते समजून घेण्याची त्यास उत्कंठा होणार नाही काय ?

९. वर सांगितलेला इतिहासाचा उपयोग सर्वांत पहिला, साधा व लहान असा होय. तरी इतिहासाची प्रवृत्ति मूळारंभी पडण्यास तोच कारण आहे असें दिसून येईल. त्याहून वरचढ दुसरा उपयोग ह्याटला ह्याजें नीतिबोध. सज्जनांचा जय व दुर्जनांचा अपजय असेंच जरी नेहमीं इतिहासांत आढळत नाही, तरी एकंदरीत परिणाम असाच दृष्टीस पडतो. शिवाय दुसरे हेंहि लक्षांत येतें की, भलेपणानें वागूनहि जरी नेहमीं परिणाम लागतोच असें नाही, तरी पण दुष्टपणा केल्यानें तर तो नाहीच नाही लागत ! मनुष्याचें सर्व प्रकारें हित होणें तें केवळ याच मार्गानें व्हावयाचें; कुमार्गानें तें व्हावें हें वस्तुगत्याच शक्य नव्हे. याप्रमाणेंच मोठ्या प्रसंगींहि ज्यांचें धैर्यवळ दळत नाही असे थोर पुरुष विपत्तींतहि जें सुख पावतात तें दुष्ट व कुत्सित मनाच्या लोकांस मोठ्या भाग्यशालीपणांतहि लाधत नाही. सारांश, या संसाररूप महा-नाटकांत आजपर्यंत कोणकोणतीं पात्रें आपआपली भूमिका आटवून निष्क्रमण करतील अशीं हें चित्तावर चांगलें ठसलें असतां चांगला मार्ग कोणता, वाईट कोणता, हें सुज्ञ मनुष्यास सहज निवडतां येतें. खरें सुख, खरें समाधान, खरी प्रतिष्ठा कशांत आहे हेंहि कळूं लागतें. सहस्रावधि मनुष्यांचा अनुभव थोडक्यांत त्यास आलासा होतो; त्याच्या योगानें त्याची दृष्टि फांकते; आणि तो जर तसा समजुतीचा व दृढ निश्चयाचा असेल, तर लवकरच तो कोणाचा तरी किता उचलून खलाशी लोक धुवाच्या ताऱ्या-वरून जसें नौकेचें नियमन करतात, त्याप्रमाणें तो त्या त्या निवडलेल्या पुरुषाच्या चरित्रावर सारखी नजर ठेवून तदनुरूप आपलें आयुष्यक्रमण करतो. याप्रमाणें इतिहासापासून सदुपदेश प्राप्त होतो; व ह्याणूनच एका थोर ग्रंथकारानें 'इतिहास हा प्रत्यक्ष उदाहरणें दाखवून केलेला बोध होय' असें यथार्थ ह्याटलें आहे.

१. हें वर्तमान हल्लीं कित्येक पत्रांतून समजतें. तें खरें असेलसें बहुधा वाटत नाही. तरी मनुष्याचें धाडस व जिज्ञासा हीं काय करतील याचा नेम सांगवत नाही !

१०. इतिहास हा मनास उन्नति व प्रसन्नत्वहि देणारा आहे. ह्मणजे त्याच्या निरंतर वाचनानें चित्त शांत व स्थिर रहातें, आणि थोर होतें. याचें कारण उघडच आहे. एका चतुर ग्रंथकाराचें असें वचन आहे कीं, 'इतिहास ह्मणजे या जगांत जे महापुरुष होऊन गेले त्यांचीं चरित्रें आहे. ह्मणजे अशा पुरुषांनीं जीं कृत्यें केलीं त्यांनींच इतिहास भरला आहे; तीं काढून निराळीं केलीं तर त्यांत काय उरेल ? अर्थात् कांहीं नाहीं. तेव्हां आजपर्यंत या जगातीस भूषणभूत जीं रत्नें निरनिराळ्या देशांत निपजलीं त्यांचा सहवास जर अक्षर्यां घडेल, तर त्यापरता लाभ कोणता ? फ्लूटार्क नामें करून एक नामांकित इतिहासकार ग्रीस देशांत होऊन गेला, त्याचा अत्यंत प्रसिद्ध व सर्व जगाचा प्रीतिपात्र झालेला असा ग्रंथ 'थोर लोकांचीं चरित्रें' या नांवाचा आहे. यांत त्यानें ग्रीस व इटाली देशांत जीं मोठमोठीं प्रकरणें होऊन गेलीं त्यांचा वृत्तांत लिहिला आहे. त्याच्या प्रस्तावनेंत त्यानें असें ह्मटलें आहे कीं, मला या लोकांच्या उज्वल चरित्रांचें मनन केल्यापासून जो लाभ झाला तो सांगतां पुरवणार नाहीं; जेव्हां जेव्हां कांहीं अनुचित कृत्यांकडे माझ्या मनाचा कल होई, किंवा सदाचरणाविषयीचा उत्साह कमी झालासा वाटे, तेव्हां तेव्हां मी यांचीं चरित्रें वाचीं; तेणेंकरून मला पुनः हुशारी वाटे. असो; सत्समागमाचा महिमा असाच आहे. आपल्या मराठी व संस्कृत कवींनीं या महिम्याविषयीं निरनिराळ्या कथानकांनीं व दृष्टांतांनीं पुष्कळ लिहिलें आहे. या दृष्टांतपैकीं तुकारामादि मराठी कवींची फार आवडती जीं लोहपरिसाची उपमा ती या ठिकाणीं फार सुंदर व समर्पक होय. लोखंड मूळचें किती हलकें असतें व दिसण्यांत किती भिकार दिसतें ! पण परिसाशीं वरच्यावर संघट्टन जसजसें घडेल तसतसें त्याचें सर्व धातूंत श्रेष्ठ व यथार्थनाम जें सुवर्ण तें बनत जातें ! आणि वस्तुतः मनुष्य कसाहि चांगला वाईट निपजणें हें पुष्कळ अंशीं ज्या ज्या स्थिति त्यास प्राप्त होत जातात त्यांचेंच फल असतें. कोणी कोणी तर तें सर्वथाच त्यांचें फल होय असें सुद्धां ह्मणतात. इंग्लंडांत सुमारे दोनशें वर्षांपूर्वीं लॉक नामेंकरून एक मोठा विख्यात तत्त्वज्ञ होऊन गेला त्यानें हें मत स्थापलें. या मताच्या लोकांचें ह्मणणें असें आहे कीं, मनुष्याचें मन हें आरंभीं एखाद्या स्वच्छ आरशाप्रमाणें किंवा कोऱ्या कागदासारखें शुद्ध असतें. त्यास प्राप्त संस्कार ह्मणजे आधींचे वरे वाईट विकार कोणतेच घडलेले नसतात. ते पुढें ज्याच्या त्याच्या स्थितिविशेषानुरूप त्यास जडून त्याचा कल चांगल्याकडे किंवा वाईटाकडे फिरतो. असो; हें कांहींहि असो. पण इतकें खचित आहे कीं, या पुढच्या स्थितीप्रमाणें मन बहुधा चांगले वाईट विकार पावत असतें. संस्कृतांत एक वाक्य आहे—

अतृणे पतितो वह्निः स्वयमेवोपशाम्यति ।

'गवताशिवाय एखाद्या जाग्यावर जर अग्नि पडला, तर तो आपोआपच विझला

जातो.' याप्रमाणेंच मनुष्याचे चांगले वाईट गुण पूर्णपणें विकास पावण्यास तशा प्रकारची स्थिति त्यास अनुकूल असावी लागते. पहा बरें, सध्या आपल्या देशांत शिवाजी सारखा किंवा हैदरासारखा राज्यकर्ता कां निपजत नाही ? किंवा नाना फडनवीससारखा राजकारणी पुरुष कां होत नाही ? कारण उघडच आहे कीं, तसे गुण असले तरी त्यांचा विकास होण्यास हल्लींच्या स्थितींत मुळींच अवकाश नाही. असो; तेव्हा एखाद्या अंगच्या गुणाचा उत्कर्ष व्हावयास तशीतशी स्थिति मनुष्यास अनुकूल असावी लागते. या स्थितिविशेषांतील एक मोठी गोष्ट तशा मनुष्याची संगत हा एक होय. जगांत जे मोठमोठे लोक होऊन गेले ते त्यांस तशी संगत नसती तर कधी न होते. अगदीं अलीकडचेच एक उदाहरण घ्या. इंग्लंडांतला अलीकडचा मोठा प्रसिद्ध ग्रंथकार जॉन् स्टुअर्ट मिल, जो गेल्या वर्षी मरण पावला, त्यास जर त्याच्या बापाची संगत नसती तर त्याची बुद्धि एवढी परिपक्व झाली असती काय ? खचित झाली नसती. तो बुद्धिमानच होता, त्यापेक्षा तो कसा तरी प्रसिद्धीस येता त्यांत संशय नाही; पण एवढ्या योग्यतेस तो एरवीं कधीं चढता ना. हें याच ग्रंथकारानें आपल्या नुकत्या प्रसिद्ध झालेल्या 'स्वरचित चरित्रांत' स्वतः कबूल केलें आहे. या ग्रंथांत तो म्हणतो कीं (बापाच्या शिक्षेमुळे मी पंचवीस वर्षे अगोदर जन्मून जितकें ज्ञान मला झालें असतें तितकें झालें.) असो; याचप्रमाणें प्राचीन काळचे शिकंदर, हानिबल, सिपिओ, इत्यादि व अलीकडचे आपल्या देशांतले थोरला बाजीराव, टिपू सुलतान यांचाहि उदाहरणें देतां येतील. तेव्हां संगतिविशेषाचें फल अर्चित्य होय याचें तरी कारण पाहूं जातां फार खोल आहे असें नाही. मनुष्य जन्मून त्यास जगांतील व्यवहार थोडेबहुत कळूं लागले म्हणजे त्याच्या हातून कांहींना कांहीं तरी व्यापार अवश्य झालाच पाहिजे. त्यास सर्वथा निर्व्यापार असें कधींच रहातां येणार नाही. असें जर आहे तर मग त्यानें कोणतें आचरण करावें ? अर्थात् जवळच्या चारचौघांचें जें पाहील तेंच. हें अगदीं स्वभावास अनुसरून आहे. यास्तवच मुलांस आईबापांचे जितके गुण लागतात-त्यांतूनहि विशेषतः आईचे-तितके दुसऱ्या कोणाचे लागत नाहीत. असो; तर अनुकरणाकडे मनुष्याची प्रवृत्ति जर एवढी साहजिक व बलवत्तर आहे तर लहानपणापासून इतिहास, चरित्रें वगैरे वाचण्याची जर त्यास गोडी लागेल तर ती त्यास किती हितावह होईल बरें ! सज्जन व थोर मनुष्यांशीं निरंतर सहवास असणें हें हजारांमध्ये एखाद्याचें कदाचित् भाग्य असेल; बाकीच्यांस वरच्याविरुद्ध लोकांशींच नेहमीं प्रसंग ! तेव्हां अशांची संगति जो गुण अवश्य करील तो नाहीसा होऊन सदाचरणप्रीति व खरा थोरपणा मनांत बिंबण्यास वरच्याखेरीज दुसरें कोणतें साधन आहे ? दुसरें असें कीं, वरच्या सारखे थोर लोक कोणत्याहि देशांत ईश्वरकृपेनें एखादे वेळेसच उत्पन्न होतात. व तेव्हां त्यांचा वर्तनक्रम पाहून दुसरेहि कित्येक त्यांचा किंता उचलून योग्यतेस चढतात. पण तेव्हा

काळ गेला कीं आटपलें ! इतिहास, चरित्रें वगैरे लिहिण्याचा प्रघात नसला ह्मणजे पांचपन्नास वर्षांत त्यांची आठवणहि पार बुजून जाते ! मग पुढील लोकांच्या ठायीं उत्साह कसा उत्पन्न व्हावा ? व देशाची पहिली थोरवी तरी कशी रहावी ?—वर इतिहासाची अवहेलना करणारे जे सांगितले त्यांस एवढें विचारावें कीं, इतिहासापासून दुसरा विलकूल कांहीं एक फायदा नसला तरी हाच एक काय लहान आहे ? होमर-कवीनें आकिलिसाचा पराक्रम वर्णिला नसता तर शिकंदर होता काय ? व्यासानें पांडवांचें चरित्र गाडलें नसतें तर शिवाजी उत्पन्न होऊन त्यानें यवनांपासून राज्यश्री माघारी हरण केली असती काय ? शिकंदराचा इतिहास नसता तर सीझर कशाला होता ? सीझराचा नसता तर नेपोलियन कशाला होता ? शिवाजी महाराजांची कीर्ति जर मागे न रहाती, तर त्यांच्या पुत्राचा वध होऊन, राजकुल व राजधानी शत्रूच्या कबजांत सांपडून, सर्व शून्याकार झालें असतां हि मराठ्यांनीं दिल्लीच्या अवरंगजेबास पुरे-पुरेसें करून मोठ्या कष्टानें व मोठ्या शर्थेनें अहमदनगरास कशाला पळवून लाविलें असतें ? थोरल्या बाजीराव साहेबांनीं घरचें दामाज्याचें वंड मोडून दिल्लीच्या मोंगलाची व हैद्राबादच्या नवाबाची^१ कशाला खोड मोडली असती ? चिमार्जा आप्पानें फिरंग्यांस कशाचा जेरीस आणलें असतें ? राघोबा भरारी^२ गिलच्यांस अटकेपार कशास पळवून लावता ? थोरला माधवराव साऱ्या जगास भारी असणाऱ्या इंग्रजांसहि जो भारी झाला, त्या हैदरास वरचेवर कसा तुडवून टाकता ? सरतेशेवटीं भेकड, मूर्ख, बायक्या असा धनी पेशव्यांच्या कुळास अक्षय कलंक लावून पळत सुटला असतां, शत्रूवर एकटा चालत जाऊन समशेरवहादुर गोकलखा^३ अष्टास कसा पडता ? असो; तेव्हां अनुकरणाचें फल कांहीं विलक्षण आहे ! पण ते पुरुष होऊन गेल्यावर त्यांचें स्मरण पुढें कोणासच होत नाहीं. यास्तव इतिहास असावे लागतात; कीं देशाची स्थिति जरी अगदीं बदलून गेली, तरी ते वाचून पुढें मागे कोणास तरी त्यांपासून उत्साह व प्रेरणा

१. हल्लीं ज्यास निजाम ह्मणतात त्यास आपले आज पणजे नवाब ह्मणत. ते आपणांस दिल्लीपतीचे आंकत ह्मणवीत ह्मणून त्यांचें तें नांव ठीक होतें. 'निजाम' हें नांव वास्तविक पहातां अप्रयोजक आहे. साऱ्या पेशव्यांस 'माधवराव' किंवा 'बाजीराव' ह्मणण्यासारखें हें होय !

२. इंग्लंडच्या कित्येक जुन्या राजांस जशीं त्यांच्या गुणांवरून उपपदें दिलीं असत, किंवा नेपोलियनच्या शिपायांनीं त्यांचें नांव जसें 'लिट्ल कॉर्पोरल' (छोटा नार्डीक) असें आवडीनें ठेवलें होतें, तसें राघोबादादाच्या रणवेगावरून त्यास 'राघोबा भरारी' असें ह्मणत.— ही गोष्ट व पुढील टीपेंतील माहिती एका वृद्ध मनुष्यापासून आह्मांस मिळाली.

३. बापू गोखल्यापार्शी जे आरव होते ते त्यास 'गोकलखा' असें त्याच्या शौर्यावरून ह्मणत.

प्राप्त होते. प्रीसचें, रोमचें, व अलीकडील इंग्लंड, फ्रान्स वगैरे देशांचीं राज्यें इतके दिवस टिकल्याचें हें एक कारण असावें यांत संशय नाही. पण कोणी ह्मणतील कीं, सर्वांसच लढाऊ व राजकारणी पुरुष होण्याचें कोठें अनुकूल असतें ? नसतें खरें. पण ह्मणून काय झालें ? इतिहासाचा उपयोग कमी झाला काय ? पृथ्वीवर हजारों लाखों लोक गुरूचे उपग्रह व शनीचें कडे दुर्बिणींतून वरचेवर वपतात; मग त्यांस ने उपग्रह व कडे आपल्या ताब्यांत येतील असें वाटत असतें काय ? नाही. ते उपग्रह व तें कडे पाहून विश्व रचणाऱ्या चतुर कारागिराचें जर वैभव त्यांच्या मनांत बिंबलें तर तो लाभ उपग्रह व कडे हों ताब्यांत आल्यापेक्षांहि शतगुणित अधिक नव्हे काय ? तद्गतच नेपोलियन बादशहाचे किंवा शिवाजीचे पराक्रम वाचून जर त्यास वाटलें कीं, अहाहा ! मनुष्याच्या बुद्धीचा प्रभाव केवढा आहे !—कधी कधी एकट्याच मनुष्याच्या हातीं किती लोकांचें कल्याण व नाश करण्याचें असतें !—पहा ! एवढा युरोप हाताखालीं आला असतांहि त्या नेपोलियनास संतोष ह्मणून झालाच नाही, व शेवटीं एका दीडवर्षांत त्याची काय दशा झाली ! मोठमोठे राजे ज्याचे अंकित होऊन ज्यास थरथरां कापत होते तोच दैवानें एक झोला देतांच अफाट समुद्रांत एका भयाण वेदांत जाऊन पडला, आणि जें शरीर जिवंतपणीं सान्या युरोपास दणाणवीत होतें तेंच एका दगडाखालचें खणून आणून त्याच्याच राजधानींत समारंभानें पुरण्यास त्याच्या शत्रूंची परवानगी मागावी लागली ! अरेरे ! लक्षावधि मनुष्यांच्या प्राणांचा नाश करून यानें कांणती जोड केली ! एवढ्या अचाट बुद्धीबरोबर परोपकाराची इच्छा जर याचे ठायीं तिळभरहि असती, तर जगाचें केवढे हित हातें !—शिवाजीचें चरित्र पहा ! बापानें नावडल्या अर्द्धबरोबर पुनवडीस टेवला असतां दादोजी कोंडदेवानें लहानपणीं थोडें बहुत जें त्यास कांहीं शिकवलें तेवढ्याच ज्ञानानें पुढें केवढें अकांडतांडव केलें ! जे लोक मागेंहि कधीं प्रसिद्धीस आले नव्हते व पुढेंहि लवकरच पुनः अप्रसिद्ध झाले, ज्यांच्या अंगां बाहेरून शरीराचें किंवा बुद्धीचेंहि सामर्थ्य दृष्टीस पडत नाही, अशांच्या ठायीं आपणास अत्यंत उपयोगी पडतीलसे गुण ओळखून त्यांस त्यानें आपले जिवलग संवगडे केले. त्यांच्या बळावर जी हिंदूंची राजसत्ता सुमारे हजार वर्षे अस्तास गेली होती तिचा अहणोदय मग्नबळाच्या डोंगरावर पुनः झाला ! थरमोंपिलीच्या लियोनिडसस त्यांच्या तानाजीनें व सूर्याजीनें लाजविलें ! सर्व पृथ्वीभर ज्या शहराच्या मातब्बरीची प्रसिद्धि होती, जें मोंगलांच्या राज्यश्रीचें केवळ कुंकू होतें, तें शहर त्यांनीं दोनदां सावकाश लुटलें. विजापुरास तर हंहें ह्मणतां चिरडून टाकून गर्वांनें माजलेल्या मोंगलांस त्यांनीं असा उच्छाद दिला कीं, शिवाजी एक आहे कीं दोन आहेत असें त्यांस भासविलें ! केवढें सामर्थ्य हें ! व याहीपेक्षां वाखाणण्यासारखे काय, कीं तिचा केवढा सदव्यय झाला !—तेव्हां मोठी बुद्धि असण्यापेक्षां सदाचरणप्रीति असणें हेंच विशेष

हितकारक आहे. मनुष्याच्या मनाचा असा चमत्कार आहे की, 'लालोभः प्रवर्तते'— 'जसा जसा लाभ होत जातो तसा तसा लोभहि वाढतो !' तेव्हा आहे त्यांत संतोष मानून रहाणारा मजूरहि मोठ्या बादशहापेक्षां सुखी असेल यांत संशय नाही ! या-प्रमाणे शहाणपणाच्या अनेक गोष्टी जर त्याच्या मनांत ठसून गेल्या, तर मोठा अधिकार मिळाल्यापेक्षांहि त्यास अधिक लाभ होणार नाही काय ? असो; तर इतिहासा-पासून मनास शांति व उन्नतत्व प्राप्त होतें हा एक त्यापासून मोठा लाभ आहे.

लंकापतेः संकुचितं यशो यत् यत्कीर्तिपात्रं रघुराजपुत्रः ।

स सर्व एवाद्यकवेः प्रभावो न कोपनीयाः कवयः क्षितींद्रैः ॥ १'

बिल्हण.

अंक ७ वा—(१) इतिहासाचा चवथा उपयोग—मनोरंजन. (२) पांचवा—नीतिज्ञान. (३) सहावा—मनाचें पोषण.

१. इतिहासापासून चवथा उपयोग मनाचें रंजन. निरनिराळ्या देशांत घडलेले वृत्तांत समजल्यानें व त्यांचें मनन केल्यानें मागें सांगितल्याप्रमाणें जिज्ञासावृत्तीचें समाधान तर होतेंच, पण जर ते इतिहास तशा शैलीनें लिहिले असतील तर त्यांच्या वाचनानें वाचकांस आल्हादहि होईल. असे इतिहासग्रंथ ग्रीक, ल्याटिन, फारशी या भाषेंत आहेत. तसेंच अलीकडे इंग्लिश भाषेंत झालेले ह्यूम, गिबन, मेकॉले यांचेहि ग्रंथ सर्वत्र प्रसिद्ध आहेतच. अशा इतिहासांची भाषासरणी, यथास्थित ग्रंथरचना, कथानकाची जुळणी, गहन विचार, तच्चेतःचेची माहिती मध्यें घालून देण्याची खुबी, यांच्या योगानें सर्व प्रकारच्या वाचणारांस ते मान्य होतात. ज्यांस केवळ भाषाच शिकायाची असते त्यांस तिचें अत्यंत रमणीय रूप त्यांत पाहायास सांपडतें, ज्यांस विषयाची मांडणी कशी करावी याची समजूत करून घ्यायची असते त्यांस ती घाटणी त्यांतून उचलतां येते, केवळ गोष्टेवल्हाळच जे असतात त्यांस कादंबऱ्यांप्रमाणें त्यांत चमत्कृति भासतें, जे तत्त्वजिज्ञासु असतात त्यांस पोक्तपणाचे व खोल असे विचार त्यांत सादर केले असतात, आणि ज्यांस चमत्कारिक व मौजेच्या गोष्टींचा संग्रह करावासा वाटतो त्यांस तो त्यांतून सहज करतां येतो. याप्रमाणें इतिहास अनेक प्रकारांनीं मनोवेधक होतो. कादंबऱ्या वाचतांना थम न होतां जशी कर्मणूक होते तशीच बहुधा अलीकडील कित्येक उत्कृष्ट इतिहासांनीं होते; व यास्तवच अलीकडे इतिहास वाचण्याची प्रवृत्ति

१ "लेकचा राजा. ११. याची कीर्ति थोडी, व रामराजाचें यश विशाल, हा प्रभाव अवघा आद्यकवींचा (वाल्मीकींचा) होय ! यास्तव मोठे राजे जरी झाले तरी त्यांनीं कवींशीं नम्रच असावें !"

पडून तो सर्वांस सामान्यतः जितका माहीत असतो तितका पूर्वी कधीहि नसेल. ही गोष्ट दोहों तन्हेनें नफ्याची झाली. एक तर इतिहासाचें ज्ञान सर्वांस उपयोगी आहे ह्मणून; आणि दुसरे असें कीं, त्यामुळे कादंबऱ्या, नाटके इत्यादिकांकडेच जो लोकांचा पूर्वी ओढा होता तो कमी झाला. मनोरंजनाचा दुसरा कांहींच प्रकार अनुकूल नसल्यामुळे पूर्वी लोकांचा कादंबऱ्यांकडेच विशेषतः भर असे; व यामुळे मुख्यत्वेकरून तरुण लोकांस त्या फार अनर्थावह होत. त्या वाचणारे बहुधा तरुण वयाचेच असायाचे, व लिहिणारेहि तसेच; मग काय विचारावे ? त्या वयांत अंतःकरणवृत्ति अत्यंत सुक्ष्म असल्यामुळे अद्भुत असंभवी गोष्टींत मन रंगून झुंगारवीरादिरस, जे त्यांत अतिशयोक्तीनें वर्णिले असतात त्यांत तल्लीन होऊन मन भडकून जाई. डॉन् क्विक्सोट^१ किंवा रासेलसांतांल ज्योतिषी यांची जशी अवस्था होऊन गेली तशाच प्रकारची बहुधा या वाचकांची होण्याचा संभव असे. ह्मणजे विलक्षण कल्पना व चमत्कारिक तरंग मनांत नेहमीं भरून लौकिक व्यवहारास हे मनुष्य अगदीं कामाचे नाहींत असे होत. शिवाय मन बिघडण्यास व त्यास अगदीं निःसत्व करून टाकण्यासहि कादंबऱ्या कारण होत. याचें उदाहरण आपल्या मराठीतीलच कित्येक कादंबऱ्या व नाटके आहेत. व इंग्लंडांत सर वॉल्टर स्कॉट यांच्या पूर्वी जे कित्येक कादंबरीकार होऊन गेले त्यांपकीं मोठे नामांकित होते ते मुद्धां महात्मावट होते. पण या चावटगिरीचा अगदीं कळस झालेला ज्यास पहाणें असेल त्यानें 'डिक्यामरॉन्' व 'हेपथ्यामरॉन्' हे ग्रंथ पाहावे. पहिला बोकेशियो नामक इटालियन ग्रंथकारानें रचला व दुसरा त्याच्या नमुन्यावर एका फ्रेंच बार्डेनें रचिला. पहिला ग्रंथ रचण्याचा प्रसंग मोठा ध्यानांत ठेवण्यासारखा आहे. फ्लॉरेन्स (हें नांव विशेषतः इकडच्या लोकांच्या मनांशीं पुष्कळ दिवस खिळून राहील!) या नांवाच्या शहरीं एके समयीं मोठी पटकळी उठली असतां तेथील सात तरुण स्त्रिया व तीन तरुण पुरुष अशीं दहाजणें गांवाबाहेर एका बागेंत जाऊन कांहीं दिवस राहिलीं. तेथें त्यांनीं परस्परांस कर्मणूक करण्याकरितां ज्या चमत्कारिक गोष्टी सांगितल्या त्या एकंदर मिळून हा ग्रंथ झाला आहे. दुसरा ग्रंथ तर वर सांगितल्याप्रमाणें एका स्त्रीनेंच लिहिला असून त्यांत सांगितलेल्या कित्येक गोष्टी तिनें स्वानुभवावरून लिहिल्या आहेत! असो; इतकी बारीक माहिती येथें सांगण्याचा हेतु इतकाच कीं, या दोन ग्रंथांवरून सर्व सुधारणेचें आगर जें युरोपखंड, सर्व सदाचरणचें आगर

१. हा जगादिख्यात ग्रंथ एका स्प्यानिश ग्रंथकारानें दिवाणी तुरुंगांत असतां आपल्या कर्मणुकीकरितां लिहिला. यांतील नायकाचेंच नांव ग्रंथास ठेवलें आहे. यानें 'नार्ईट' लोकांच्या गोष्टी इतक्या वाचल्या कीं त्यांनीं याला वेढ लागून आपणहि त्यासारखे अद्भुत पराक्रम करावे असें याच्या मनांत आलें; व तसें करण्यास तो बाहेर पडला असतां त्यावर जे प्रसंग गुदरले ते या ग्रंथांत वर्णिले आहेत. यांत हास्यरस चोहोंकडे भरपूर आहे.

जो ख्रिस्ती धर्म, सर्व सद्गुणांचें आगर ज्या तिकडील कुलीन स्त्रिया, त्या सर्वांचें किंचित् स्वरूप आमच्या वाचकांच्या लक्षांत यावें ! पण ही गोष्ट इतालियन व फ्रेंच लोक, जे नखरेवाज व इष्की ह्मणून साऱ्या युरोपखंडांत निवडले आहेत, त्यांविषयी झाली. आतां आपले धनी इंग्रज लोक, ज्यांच्या मते नीति व सदाचरण यांचें केवळ निधानच ते होत, त्यांच्यांत तरी वरील पुस्तकांचा कितपत तिटकारा आहे तो पाहूं. यास प्रमाण दोनच गोष्टींचें पुरें आहे. पहिलें हें कीं, त्यांचे आद्यकावे जे चौसर त्यांनींच 'डिव्क्यामेरॉन' मध्यच्या कित्येक गोष्टींचें कवितारूपानें निबंधन केलें आहे. यावरून त्या इतालियन ग्रंथाच' सदाचरणी इंग्लिश लोकांत किती लवकर व केवडा प्रसार झाला हें समजतें दुसरी गोष्ट. अगदीं अलंकडे डूडन व पोर् यांनीं हा तांच प्रका कला आहे.' असो; ग्रंथ लेखणें नेवरीच धांव घे ली; पण वरील माहिती अ मऱ्या कोणत्याहि वाचकांस नकोशी वाटल असें आह्मांस वाटत न हा ! तेव्हां मन विषडण हा कादंबऱ्यांपासून होणारा एक अनर्थ आहे. दुसरा अनर्थ मनाचें दौर्बल्य. कादंबऱ्याच वाचण्याची ज्यास एकदां चटक लागते त्यास मग दुसरें कांहींच वाचावेंसे वाटत नाही. कादंबऱ्या भगमर वाचायाच्या. व त्यात समजण्यासहि कांहीं कठिण नमनें; यास्तव विद्या काय ती हीच असं वाचणाराम वाटू लागून त्याहून वरचढ जे शास्त्रीय वगैरे ग्रंथ त्यां ग त्यास त्रासच येऊं लागतो. त्यां शिकणारानें आपली मति शिरकवावी लागते, कारण ते कठिण व गहन विषय उडले; पण तें याच्यानें होत नाही. अशी एकदां सवय पडून गेली ह्मणजे मग नी कर्धाहि मोडतां येत नाही. याप्रमाणें वाजवीपेक्षा जास्त असा हा कादंबऱ्याचा नाद लागला असतां तो मनास अग्राय करतो. तें अगदीं निःसत्त्व होऊन जाऊन कोणतेंहि श्रमांचें काम त्यास झेपेनासें होतें.

पण मनोरंजक इतिहासाच्या योगानें वरील तिन्ही अनर्थ टळून कादंबऱ्यांचें तर कार्य होतें. त्यांत निवळ सत्यच लिहावयाचें असतें, यास्तव भूताराक्षसांच्या, 'नाइट' लोकांच्या, अशा विलक्षण प्रकारच्या अद्भुत गोष्टी त्यांत येत नाहीत. तरी पण त्यांत अद्भुत रस नसतो असें नाही. नेपोलियनासारख्या वीरांच्या, बौद्दसारख्या कल्पकांच्या, बेकनसारख्या तत्त्वज्ञांच्या चरित्रांत अद्भुत रस काय उर्णाव आहे ! पण दोहोंत फरक किती आहे तो पहा ! पहिल्या वाचून जसे पुष्कळ भ्रमिष्ठ झाले तसे दुसऱ्यांच्या योगानें कधीं तरी होतील काय ? दुसरी गोष्ट मन विषडणें. हेंहि इतिहासवाचनानें होण्याचा अगदीं संभव नाही हें उघडच आहे. तिसरें मनाचें क्षीणत्व. हें इतिहासवाचनानें होण्याचा संभव मुळींच नाही हें तर काय, पण जसजसा इतिहासाचा कोणास

१. चौसरचे व डायडनचे ग्रंथ सहज भिळण्यासारखे नाहीत; त्यातून पहिल्याचे तर समजण्यासारखेहि नाहीत. यास्तव वरील गोष्टीचा ज्यास प्रत्यय घेणें असेल त्यानें पोपचें January and May. हें काव्य पहावें.

नाद लागत जाईल, तसतसें त्यांचें मन विशाल व विचारक्षमच होत जाईल. फार तर काय, पण त्यास हा नाद लागला हेंच वरील दोहोंचें मोठें चिन्ह होय ! तर याप्रमाणें इतिहास हा सर्व प्रकारें हितकर असून कादंबऱ्यांप्रमाणें त्यापासून कोणताहि अपाय होण्याचा संभव नाही. शिवाय सर्वांत मोठी गोष्ट ही की, इतिहास अक्षरशः बरा असल्यामुळे त्यांतील गोष्टी जशा मनावर पकचा ठसल्या जातात, तशा कादंबऱ्यांतील ठसत नाहीत.

२. इतिहासापासून पांचवा उपयोग राज्यकारणी पुरुषांस झणजे मुत्सद्दयांस होय. इतिहासाचा मुख्य उपयोग वास्तविक पहातां हाच असून याचकरितां इतिहासकार पूर्ववत् लिहून ठेवतात. व्यक्तिभूत मनुष्यास जितका चरित्रांचा उपयोग तितकाच मुत्सद्दयांस इतिहासाचाः झणजे 'पुढच्यास ठेंब मागला शहाणा' या मराठी झणणीप्रमाणें पूर्वी होऊन गेलेल्या मनुष्यांचा अनुभव जसा पुढच्यांस उपयोगी पडतो, त्याचप्रमाणें या पृथ्वीवर आजपर्यंत जीं अनेक राज्ये होऊन गेलीं त्यांचा अनुभव हल्लींच्यांस कामास येतो. राज्यास हितकर गोष्टी कोणत्या, अपायकारक कोणत्या, त्यावर अनिष्टे आलीं असतां कोणत्या युक्तिप्रयुक्तीनें त्यांचें निवारण करावें, तेंदे वखडे कशामुळे उत्पन्न होतात, प्रजेस सुखी ठेवण्याचे मार्ग कोणते, कायदेकानू कशा प्रकारचे असावे, वगैरे शकडों गोष्टी पूर्वींच्या इतिहासावरून सध्यांच्या राज्यकर्त्यांस समजल्या आहेत. एकादें जुनाट वडाचें झाड अवाढव्य विस्तार पावून शेवटीं वटलें अमृतां त्याचे नवे सोट जसे वाढत जाऊन मूळच्या झाडाच्या जागीं होतात, त्याप्रमाणेंच रोमच्या अफाट पसरलेल्या बादशाहींतून हळू हळू अलीकडचीं युरोपांतील अनेक राज्ये उद्भवलीं. भाषा, रीतरिवाज वगैरेंचें मूळ जसे तें राज्य होय, तसेंच राज्यव्यवस्थेचा पायाहि सध्यांच्या राष्ट्रांचा तेथपासूनच आहे. हा बळकट आधार नसता, तर युरोपाची स्थिति आज कोणत्या प्रकारची असती हें सांगणें कठिण आहे ! पहा बरें, पंधराव्या शतकांत ग्रीक व रोमन विद्येचें पुनरुज्जीवन होऊन तिचा प्रसार युरोपभर होतांच त्या खंडांतील सगळ्या राष्ट्रांस एकदम किती जोर आला ! हरएक गोष्टींत तेथील लोकांचा पगडा सध्या पृथ्वीवर जो तेव्हांपासून बसला आहे त्यास मुख्य कारण पाहूं जातां वर सांगितलेल्या प्राचीन राष्ट्रांनीं ग्रंथांत सांठवून ठेवलेलें अमोलिक ज्ञानभांडार एकदम त्यांच्या हातास जें लागलें तेंच होय. राज्यरीति, सैन्यव्यवस्था, कायदेकानू वगैरे सर्व वरील जुन्या लोकांमध्येच पूर्ण दशेस आलीं असल्यामुळे तीं अलीकडील राष्ट्रांस आयतींच उपयोगीं पडलीं. तेव्हां हा त्यांस केवढा लाभ झाला ! पूर्वीं नशिरवान नासें करून एका पारसदेशाच्या राजानें^१ मुद्दाम एक वकील हिंदुस्थानांत पाठ-

१. संस्कृत ग्रंथांचा कालक्रम बसण्यास कांहीं गोष्टी ठाकीव माहीत आहेत— जसें शिकंदराची स्वारी, काश्मीरच्या श्रीहर्षराजाचा शक सन १११३, चिनी प्रवाशांचे ग्रंथ.

वून आपल्या संस्कृत 'हितोपदेशा'चें फारशी भाषेंत भाषांतर करविलें, रोमच्या सेनेट सभेनें तसेच तीन वकील अथेन्स शहरास पाठवून तेथून सोलनचे कायदे आणविले; लैकॅर्गसहि स्पार्टन लोकांस राज्यव्यवस्थेचे नियम बांधून द्यावे या उद्देशानें एशिया मेनर, इजिप्त या दूरदूरच्या देशांस जाऊन हिंदुस्थानांतहि आला होता असें ह्मणतात;— असे दीर्घ प्रयत्न त्या वेळच्या लोकांस राज्यनीतिविषयक ज्ञान मिळावयास पडत असत ! आणि तेवढेहि त्या ज्ञानाची योग्यता जाणून लोक करीत ! मग अलीकडच्या हजारों नव्या सोईच्या योगानें तेंच अमोलिक ज्ञान जर सर्वास सुलभ झालं आहे, तर हा लाभ लहानसान काय ? मागें इतिहासाचे जे आक्षेपक सांगितले ते एवढाहि विचार करीत नाहीत, कीं मूळांशिवाय जशी झाडाची स्थिति संभवत नाही, किंवा पायावांचून जसे घर रहाणें अशक्य, त्याप्रमाणेंच प्राचीन स्थितीशिवाय कोणत्याहि राष्ट्राची त्या त्या वेळची नवी स्थिति आली नसते. नुसत्या वरवर पहाणाराची दृष्टि मूळापर्यंत न पोचल्यामुळें त्यास वाटतें कीं, सध्यां जें रूप दिसतें आहे तें स्वयंभूच आहे यास आदिकारण किंवा आधारभूत असें काहींच नाही. ही मूर्ख समजूत मनांत धरून असे लोक आपल्या अज्ञानास, अरसिकतेस, किंवा आळसास इतिहासाचा मुळीं तिरस्कारच करून लपवूं पहातात. असो; तेव्हां एखाद्या राष्ट्राविषयीं पूर्ण साद्यंत ज्ञान ज्यास संपादन करायाचें असेल, त्यास त्याची त्या वेळचीच स्थिति पाहिल्यानें तें कधीं होणार नाही. अगदीं मूळारंभापासून कसकसे फेरफार होत गेले ते पूर्णपणें जेव्हां तो लक्षांत आणील तेव्हांच त्या वेळच्या स्थितीविषयीं त्यास यथार्थ ज्ञान होईल. तसेंच त्याच्या भावी स्थितीविषयीं जर त्यास अटकळी बांधायाच्या असतील तर तेंहि बरील समग्र ज्ञान असल्याखेरीज त्याच्यानें होणार नाही.

३. इतिहासाचा शेवटला एकंदर उपयोग ह्याटला ह्मणजे मनाचें पोषण होय. ह्मणजे त्याच्या वाचनानें व मननानें मनाच्या निरनिराळ्या शक्ति प्रगल्भ दशेस पोचतात. एक तर स्मरणशक्ति. शक, मिति, स्थलांचीं नांवें, मनुष्यांचीं नांवें, एकंदर मजकूर हीं अगदीं बरोबर ध्यानांत ठेवावीं लागल्यामुळें या शक्तीचें काम पडून ती उत्तरोत्तर अवश्य वाढत जाते. दुसरी कल्पनाशक्ति. इतिहास ह्मणजे अर्थात्च गत गोष्टींचा वृत्तांत असल्यामुळें तो मनांत यथास्थित आणण्यास कल्पनेचें काम पडतें. ज्या काळचा, ज्या देशाचा इतिहास वाचायाचा, त्याची विशेष स्थिति पूर्णपणें लक्षांत आणल्यावांचून तो कधीं समजत नसतो; यास्तव तसें होण्यास वाचणाराची कल्पनाशक्ति चांगली चलाख असावी लागते. ही चलाख कल्पना व मोठी पोक्त किंवा सूक्ष्म हीं एक नव्हेत. यास्तवच कविता, कादंबऱ्या, नाटके इत्यादिकांचा तिरस्कार

यांपैकींच बरील राजाचा शक (सुमारें ३०स० ५६०) हा आहे. यावरून कालिदासादि-कांसिद्धे जे आठव्या शतकापर्यंत ओढतात त्यांनीं अंमळ जपून लिहावें.

करणारे जसे मोठे बुद्धिमानहि आढळतात, तद्वतच मागे सांगितल्याप्रमाणे जैनसन सारखे इतिहासास लुच्छ करणारे पंडितहि आढळतात. पण या त्यांच्या अवहेलनेने ते स्वतःस जितका अपाय करून घेतात तितका वरील कवितादिकांच्या अधिदेवतांस होत नाही ! त्यांचे मनोहर सौंदर्य लेशमात्रहि कमी होत नाही, व त्यांच्या रसलुब्ध खऱ्या भजकांतूनहि एकाची सुद्धा भक्ति लवमात्रहि उडत नाही. हे अवहेलना करणारे मात्र कल्पनेचे जड ठरून वृद्धप्रमदान्यायाने उपहास्य होतात. पुरुरवा राजाने उर्वशीस प्रथमच पाहिले असता तिला निर्माण केल्याच्या संबंधाने तो ब्रह्मदेवास उद्देशत जे ह्मणतो तेंच अशा पंडितांस निराळ्या संबंधाने लागेल ! असो; तेव्हां इतिहास— त्यांतूनहि विशेषतः दूच्या देशांचा किंवा काळाचा—यथास्थित समजण्यास व त्याची पुराणेपणीं गोडी लागण्यास वाचकाची कल्पना जागृत असली पाहिजे. असें असल्या-विना त्या त्या इतिहासपात्राशीं तादात्म्य पावून तो तो वृत्तांत केवळ प्रत्यक्षसा मनास भासणे हें घडत नाही. तेव्हां ही शक्ति इतिहास वाचणाराच्या अंगीं मूळची असली पाहिजे. ती असली ह्मणजे मग अर्थात्च याच वाचनाने ती पुढें वृद्धिंगतहि होत जाते. इतिहासांत नानाप्रकारचे देश, पुरुष, प्रसंग यांचे वर्णन असल्यामुळे कल्पनाशक्तीस रमण्यास हवा तेवढा अवकाश सांपडतो; व त्यामुळे तिचे अर्थात्च अधिकाधिक पोषण होत जाते. शिवाय दुसरी गोष्ट ही कीं, इतिहासांतील हकीकत सगळी अक्षरशः खरी असल्यामुळे—कारण तशी ती असेल तरच तो इतिहास—कादंबऱ्यांच्या असल्या-तेमुळे जो एके रीतीने त्यांपासून मनास खेद होतो तो यापासून होत नाही. पहा बरे, 'आरबी भाषेतील गोष्ठी'तल्या सिंदबाद दर्यावर्दाच्या निरनिराळ्या सफरी वाचल्या असतां मनास मोठा चमत्कार वाटून कल्पनाशक्ति त्यांत अगदीं चूर होऊन जाते ! पण काय ? वाचणे संपतांच लागलेच मनांत येते कीं, या सर्व गोष्ठी मोठ्या मौजेच्या खऱ्या, पण शेवटीं काय—येथून तेथून खोऱ्या ! पण तेंच कोलंबसाच्या सफरी वाचा; ह्मणजे मनाची कशी स्थिति होते ! पहिल्याच्या सफरी आजपर्यंत लक्षावधि लोकांनीं वाचल्या असली, व तशाच दुसऱ्याच्याहि वाचल्या असतील; पण पहिल्या वाचल्याबरोबर कोणी भुलून गलबत तयार करून त्याच्या सारखे हिरे आणण्यास निघाला असें वाटत नाही; पण दुसऱ्याचा परिणाम काय झाला तो कोणासहि—विशेषतः हिंदूस तर—सांगायला

१ अस्याः सर्गविधौ प्रजापतिरभूच्चंद्रो नु कांतिप्रदः
शृंगारैकरसः स्वयं नु मदनो मासो नु पुष्पाकरः ।
वेदाभ्यासजडः कथं नु विषयन्यावृत्तकौतुहलो
निर्मातुं प्रभवेन्मनोहरमिदं रूपं पुराणो मुनिः ॥

विक्रमोर्वशीय. अंक १.

‘हिला निर्माण करतेवेळीं चंद्र प्रजापति झाला असावा, किंवा वसंत झाला असावा,

नकोच ! त्याच जगत्प्रसिद्ध पुस्तकांत अल्लादिनाच्या ब्राह्म्याचें वर्णन आहे; आणि इतिहासांत ताजमहालाचें वर्णन आहे. पण दोहोंच्या वाचनानें वाचकांच्या मनांत किती भिन्न वृत्ति उद्भवतात ! याप्रमाणेंच यक्षांनीं, राक्षसांनीं केलेलीं अद्भुत कृत्येहि त्यांत घातलीं आहेत; पण तीं वाचून मनास कांहीं वेळ कर्मणूक होते इतकेंच. इकडे वायु-वेगानें चालणारे अग्निरथ, तेलाशिवाय बत्तीशिवाय जळणारे दिवे, एक ठोका मुंबईस तर दुसरा ठोका लंडनास अशी मनाच्या वेगानें धांवणारी वीज, हत्तीच्या अंगासारख्या धोंडी एकावर एक रचून उभारलेले मनुष्यकृतीचे पर्वत—कों जे आतां जितके जुने भासतात तितकेच हिरॉडटसास भासले,—डोंगर कोस कोस पोंखरून कोरून काढलेली विशाल मंदिरें—ज्यांनीं आपल्या प्रचंडतेपुढें निष्ठुर, हेवेखोर व दुराग्रही अशा यवनांसहि हात टेकायास लावून त्यांकडून त्यांचा दुष्ट हट्ट सोडविला,—इत्यादि मानवी बुद्धीचे व प्रयत्नाचे अद्भुत प्रभाव जेव्हां मनुष्य पहातो तेव्हां त्यास वरील खोठ्या गोष्टी पोरकट वाटू लागतात ! असो; तेव्हां सांगायचें तात्पर्य काय कीं, मनुष्याच्या मनास स्वभावतःच सत्य आवडत असतें, यास्तव खऱ्या इतिहासाकडे त्याची प्रवृत्ति जितकी सहज व जितक्या प्रेमानें होईल तितकी कल्पित कादंबऱ्यांकडे होणार नाही. व ह्याप्रमाणेच मनुष्याची कल्पना इतिहासवृत्तांतांत मोठ्या आवडीनें निःशंक रमते; कारण त्यांत असत्यतादोष मुळांच नसल्यामुळे तींत यथेच्छ विहार केल्याचा तीस अगदीं शीण वाटत नाही. तसेंच इतिहासांतील विषय पुष्कळ प्रत्यक्ष इंद्रियगोचर होण्यासारखे असल्यामुळे त्यांचा ठसा मनावर जितका ठळकठळीत उठण्यासारखा असतो तितका कल्पित कथांतील विषयांचा अर्थात्च नसतो. असो; तर याप्रमाणें कल्पनाशक्तीस रंजविण्याच्या संबंधानें कादंबऱ्यांत व इतिहासांत इतकें अंतर आहे. तेव्हां इतिहासाच्या वाचनानें वाढली जाणारी दुसरी मानसिक शक्ति कल्पना होय. तिसरी विचारशक्ति. ही इतिहासाच्या ज्ञानानें वाढते हें अगदीं उघड आहे,—फार तर काय, पण हें नुस्तें लिहिणें ह्याजें सुद्धां 'सूर्य तेजाळ आहे,' 'पाण्याच्या अंगीं प्रवाहित्वधर्म आहे,' इत्यादि वाक्यांप्रमाणें अत्यंत प्रसिद्ध अर्थाचा अनुवाद केल्याप्रमाणें असमंजस दिसतें. तथापि तीं कां वाढते व कशी वाढते यावर अंमळ विस्तार करणें जरूर आहे. एक तर इतिहासांत तच्चेतच्चेची माहिती असल्यामुळे मनाच्या कोठारांत पुष्कळ नव्या गोष्टींचा भरणा होतो. त्या तर्क चालविण्यास किंवा हातीं घेतलेल्या विषयास वैविध्य किंवा विशदत्व देण्यास उपयोगीं पडतात. दुसरें इतिहासांत निरनिराळ्या पात्रांचे निर-

अथवा एका शृंगारांतच जो नेहमीं रमतो असा साक्षात् मदनच प्रजापति होऊन त्यानें हिला घडली असावी ! कां कीं, सदासर्वकाळ वेद घोकून घोकून ज्याच्या बुद्धीचा जाड्य आलें, व ज्यास विषयांची प्रीति भासेनाशी झाली, तो जुनाट ऋषि (ब्रह्मदेव) असें मनो हर रूप उत्पन्न करण्यास कसा समर्थ होईल ?

निराळे गुणदोष, निरनिराळे स्वभाव, निरनिराळ्या कृति स्पष्ट दाखविल्या असतात. यास्तव मानवी स्वभावाचीं अनेकविध अशीं चित्रविचित्र रूपे वाचकांच्या दृष्टीस पडून त्यांचें व्यवहारांत अत्यंत उपयोगी असें मार्मिक व पूर्ण ज्ञान त्यांस होतें. निरनिराळ्या देशांतील लोकस्थिति, राज्यव्यवस्था, रीतरिवाज, धर्मादि विषयांवर समजुती, धारे कळल्या असतां मनुष्याची नजर दूरवर फांकते. त्यामुळे बुद्धीची पांच वाहून एकंदर वस्तुमात्राविषयी त्यास पहिल्याहून विशेष यथार्थज्ञान होतें; लागतें. एकच स्थितिविशेष नेहमी दृष्टीसमोर असल्याच्या योगानें बुद्धीवर जो संकुचितत्वाचा वाईट संस्कार घडलेला असतो तो मोडण्यास दोनच मार्ग आहेत; एक देशोदेशीं हिंडून परराष्ट्रांविषयी प्रत्यक्ष माहिती करून घेणें; आणि याच्या खालोखालचा दुसरा मार्ग ह्याटला ह्याणजे अर्थात्च तसें ज्यांनीं केले आहे त्यांपासून भाषणद्वारा किंवा लेखनद्वारा तें ज्ञान मिळविणें. आतां पहिला मार्ग व दुसऱ्यांतील पहिली सोय हीं फारच थोड्यांस अनुकूल असतात; यास्तव एकंदर लोकांच्या उपयोगाचा मार्ग ह्याटला ह्याणजे इतिहास, देशांतरवर्णनें, प्रवासाच्या हकीकती वगैरेच होत. यांचा यथास्थित अभ्यास केला असतां कूपमंडूक किंवा उंबरांतले किडे यांसारखी सदोदित अवस्था असल्याच्या योगानें ज्या मूर्ख समजुती व जे दुराग्रह मनास स्वभावतःच जडून काळेंकरून त्यास अगदीं खिळून जातात ते दूर होतात. शहाणे काय ते आह्मी; रीतभात उत्तम ह्याणजे काय ती आमचीच; सर्व सुधारणेचें आगर ह्याणजे आमचाच देश; खरा व सदाचरणप्रवर्तक असा आमचाच धर्म—बाकीच्यांचें ह्याणजे निवळ थोतांड व लोक भ्रष्ट—; देवाचे एकुलते एक लाडके असे आह्मीच; त्यानें आमच्याच भूमींत अवतरून आपले शुभवर्तमान इतर सर्व पापमग्न व मरणोत्तर अक्षय नरकाचे धनी होणाऱ्या लोकांस जाहीर करण्याचा आह्मांस अधिकार दिला; आमची भाषा उत्तम; आमची विद्या, आमच्या कला याच बाकीच्या साऱ्या जगास बंद्य; —फार तर काय, पण आमची पोषाकाची तऱ्हा, आमची जेवणाखाणाची तऱ्हा, आमची तोंड धुण्याची तऱ्हा, ही सुद्धां सर्वांत उत्कृष्ट; अशा प्रकारच्या ज्या निराधार कोत्या समजुती त्या नाहींशा होऊन इतिहासाच्या योगानें आपणांविषयी व इतर राष्ट्रांविषयी यथार्थ ज्ञान वाचकांस होतें.^१ आपली मोठी मानव-

१. इतिहासापासून मनास जें शिक्षण मिळायचें त्याचा उत्कृष्ट भाग वरील होय. हें यथार्थ ज्ञान मोठी निष्पक्षपात व उदार बुद्धि धारण केली, किंवा प्रत्यक्ष तो देश पाहिला, किंवा हुना तेथें राहून तेथील विद्येचेहि अध्ययन केले, तरीहि नियमानें येईलच असें नाहीं. याचें उत्कृष्ट प्रमाण ज्यास पहावयाचें असेल त्यानें हिंदुस्थानचा इतिहासकार **मिल्ल**, प्रसिद्ध ग्रंथकार **मॅकॉले**, 'वासवदेव' चे प्रकाशक **डाक्टर हॉल** यांचे ग्रंथ पहावे ! यांनीं आमच्या देशाच्या संबंधांनें कित्येक ठिकाणीं इतका शहाणपणाचा मजकूर लिहिला आहे कीं, तसा जर कोणी हिंदु त्यांच्या देशाच्या संबंधें लिहिता, तर हेच ग्रंथकार त्यास पोरापेक्षां पोर ठरविते, व त्यास कोठें तोंड काढू देतेना !

जाति, जी साऱ्या भूमंडळावर पसरली आहे, व एकेक राष्ट्र केवढेंहि ज्ञानसंपन्न किंवा थोर असलें तरी तें जिचा केवळ एक कोपरा असतें, तिचें सर्वांशीं जेव्हां पर्यालोचन करावें तेव्हांच तिचें एकंदर खरें स्वरूप लक्षांत येतें. मनुष्यस्वभावाच्या नित्य व शाश्वत स्वरूपापासून त्याचें आगतुक द्वयजें देशकालविशेषजन्य स्वरूप निवडतां येण्यास अर्थात् असेंच एकंदर सर्व राष्ट्रांचें मनानें आकलन झालें पाहिजे. असो; तेव्हां मनाचा दृक्प्रदेश वाढवून कोत्या समजुतीपासून व भ्रमांपासून इतिहास त्यास मुक्त करितो, व आपणांविषयी व इतरांविषयी यथार्थबुद्धि मनांत आणून देऊन इतरांशीं सलोखीनें वागण्यास तो आपणास शिकवितो हाहि त्याच्या अध्ययनानें होणारा एक मोठा लाभ आहे. इंग्रजांचें राज्य या देशांत होऊन इतके दिवस टिकलें, व पुढेंहि बहुधा चिरकाळ असेंच अबाधित चालेल, याचें एक मोठें कारण वरील गोष्टीच्या संबंधें त्यांच्यांत व मुसलमानांत जो मोठा भेद दृष्टीस पडतो तो होय यांत संशय नाहीं. इतिहासाच्या योगानें राजकारणाच्या संबंधें विचारशक्ति वाढते हेंहि वरील कलमांत सांगण्यांत आलेंच आहे. पण तें खुद्द राज्यकर्त्यांसच लागून होतें. प्रस्तुत प्रसंगीं हेंहि दाखवावयाचें आहे कीं, ज्याच्या हातीं राज्याधिकार लहान थोडा सुद्धां नाहीं अशा घरीं बसून असणाऱ्या सुखवस्तु मनुष्यासहि तशा प्रकारचें मार्मिक ज्ञान इतिहासापासून होईल. सध्यां इंग्लंडांत वगैरे अशा प्रकारचे विचार करणारे व अशा विषयांवर ग्रंथ लिहिणारे लोक सगळे मुत्सदीच असतात असें नाहीं; तर वर सांगितले तसे सुखवस्तु असणारे लोकहि अशा विचारांत मग्न असतात. तेव्हां हा विषय राज्यकारणी पुरुषांचाच केवळ आहे असें नव्हे; अगदीं सामान्य मनुष्यांसहि तो विचारार्ह आहे. राज्य-प्रकारांपैकीं उत्कृष्ट कोणता, किंवा अमुक अमुक देशास कोणकोणता विशेष हितकर; प्रजेस राजानें अगदीं अटकावांत ठेवावें कीं मोकळीक द्यावी, द्यावी तर कोठपर्यंत; राज्याचें हित होत असलें तर अनीति आचरावी कीं नाहीं, आचरली असतां तिचा परिणाम काय होईल; देशाच्या स्थितिविशेषाचे परिणाम एकंदर सर्व लोकांच्या मनावर व स्थितीवर काय होतात; राज्याचा आणि धर्मखात्याचा कितपत संबंध असावा; राजानें प्रजेवर धर्माच्या बाबतींत सर्त्ता करावी कीं करूं नये; अशा रीतीचे शेंकडों विषय एकंदर सर्व लोकांच्या संबंधाचे आहेत; यास्तव यांवर इंग्लंड वगैरे देशांतून सारखी वाटाघाट चालू आहे. गेल्या शतकाच्या शेवटीं फ्रान्स देशांत जी मोठी धामधूम झाली त्या वेळेस सर्व युरोप व अमेरिका अगदीं गलबळून गेलीं; व सर्वांच्या तोंडीं लोकस-

१. या शब्दाचा अर्थ आमच्या मराठी वाचकांस अंमळ फोडून सांगितला पाहिजे. हिंदुस्थानांत व साऱ्या एशियाखंडांत पूर्वापासून तों तहत आजपर्यंत राजाच्या सत्तेखेरीज दुसरी सत्ता कोणास माहीत नाहीं. पण युरोपांत अल्पजनसत्ताक, प्रजासत्ताक, लोकसत्ताक असे अनेक संस्थानाचे प्रकार होते, व अजूनहि प्रसंगानुसार स्थापित होतात.

त्ताक संस्थान चांगलें कीं एकराजक चांगलें हा वाद झाला. त्या प्रसंगीं त्या मोठ्या विषयावर शेंकडों ग्रंथ झाले; पण ते आतां सर्व बुद्धन विल्यात वक्ता जो बर्क् त्याचा ग्रंथ 'फ्रान्सच्या राज्यक्रांतीवर विचार' एवढा मात्र अजून सर्वत्र प्रसिद्ध आहे. या ग्रंथावरून त्या थोर तत्त्वज्ञाची विशाल बुद्धि स्पष्ट दिसून येते. या ग्रंथाविषयीं दुसरी विशेषतः सांगायची गोष्ट काय कीं, त्यांत ज्या कित्येक गोष्टींविषयीं मागील इतिहासाच्या अनुभवावरून त्या ग्रंथकारानें भाकीत केलें होतें तें पुढें बरोबर मिळून आलें. असो; बरील शेवटल्या गोष्टीवरून इतिहासाची थोरवी सर्वांच्या लक्षांत आल्यावाचून रहाणार नाही; आणि सर्वांच्या, व विशेषतः राज्यकर्त्यांच्या, उपयोगीं इतिहासाचें ज्ञान किती पडण्यासारखें आहे हेंहि त्यावरून दिसून येईल. कोणी कोणी तर यावरून असेंहि दृष्टतात कीं, कांहीं काळानें इतिहासज्ञांस पूर्वींच्या अनुभवावर पुढें अमुक अमुक देशाची कसकशी स्थिति होईल याविषयीं अगोदर भाकीत करण्याची सुद्धां शक्ति येईल. असो; याशिवाय आणखीहि एका प्रकारें विचारशक्ति वाढते. तो हा कीं, सगळ्या जगाचा इतिहास पहिल्यापासून आजपर्यंत सगळा एकदम मनांत आणला असतां जगदीशाचें वैभव त्यांत दिसून येतें. अगदीं प्राचीन राष्ट्रांची मूळची स्थिति कशी होती, व ती पुढें कमाक्रमानें कालगत्या कशी पाळटत गेली, आणि असें होतां होतां हल्लींच्या काळीं जग कोणत्या स्थितीस येऊन पोचलें आहे, याचा जो यथास्थित विचार करील त्यास एकंदर जगाच्या रहाटीचा रोंख सुधारणुकेकडे आहे असें खास दिसून येईल. या दृष्ट्यास रानटी लोकांनीं रोमन बादशाहीची धूळधाण करून टाकली, ख्रिस्ताच्या जन्मभूमीनिमित्त कोठ्यावधि युरोपियन लोक मरून शेवटीं त्यांसच मुसलमानांनीं माघारी पिडून लावलें, फ्रान्स देशांत दंगा होऊन त्याची व त्याबरोबर सगळ्या युरोपखंडाची नासाडी झाली, वगैरे गोष्टी सकृद्दर्शनीं विरुद्धशा वाटतात; पण याच अनर्थाचे पुढें परिणाम कसे झाले याचा जो अंमळ विचार करील त्यास कळून येईल कीं, ते अनर्थ केवळ तात्कालिक असून त्यांपासून जगाचें चिरकाळ कल्याण झालें आहे. सध्यां जी पृथ्वीवरील सुधारलेल्या देशांची स्थिति आहे तिजमध्ये व चारपांचशें वर्षांमागे जी होती तींत जमीनअस्मानाचा फरक झाला आहे असें झटलें असतां चालेल. हल्लीं अगदीं सामान्य मनुष्यास अशीं शेंकडों सुखें व सोई प्राप्त झाल्या आहेत, कीं ज्या त्या वेळीं मोठ्या बादशहास अनुकूल नव्हत्या. सध्यां पोरांपोरांस अशा कित्येक गोष्टी माहीत आहेत, कीं ज्या त्या वेळच्या मोठमोठ्या पंडितांच्या व तत्त्वज्ञांच्या स्वप्नींहि कधीं आल्या नसतील. प्राचीन काळीं पक्षवायुग्रस्त शरीराप्रमाणें जगाची अवस्था होती; दृष्टांजे एका भागाचें सुखदुःखज्ञान दुसऱ्यास पोचण्याचा बिलकूल मार्ग नसे. यास्तव जवळजवळचे देश सुद्धां परस्परांविषयीं उदासीन असत. ग्रीक लोकांचें व पारसीकांचें युद्ध अनेक वेळां मोठ्या निकराचें झालें; पण एकीकडे रोमन वगैरे लोक

व दुसरीकडे हिंदु वगैरे, अगदीं गार होते. तसेंच दुसऱ्या पक्षां हानिबलानें रोमचें राज्य हालवून दिलें, किंवा इकडे बौद्धधर्मी लोकांस ब्राह्मणांनीं तिबेटांत, लॅकेंत, चिनांत हद्दपार करून घालवलें, पण ग्रीक लोक आपल्या ठिकाणीं स्वस्थ. पण आतां कसा चमत्कार झाला आहे तो पहा ! (अमेरिकेंत लोक भांडतात—एक होतात; आणि त्यांच्या संबंधानें पातालवासी जे मुंबईचे शेटसावकार ते त्या भांडणाच्या योगानें एकदम कोठ्याधीश होतात, आणि भांडण एकाएकीं मिटतांच घरोघर शेणाचे दिवे लागतात)।—सारांश, तारायंत्राची तार जशी सध्यां पृथ्वीच्या एका टोकाशीं हालवली असतां दुसऱ्या टोकापर्यंत तीं हालत जाते, त्याप्रमाणें एका भागाचें सुखदुःख तत्क्षणीं दुसऱ्या भागाच्या अनुभवास येतें; किंवा वरचें सादृश्य येथें घेतलें तर निरोगी मनुष्याच्या शरीराच्या कोणत्याहि भागास झालेलें ज्ञान जसें तत्क्षणीं सार्वत्रिक होतें तसा प्रकार होतो. असो; तेव्हां हा सर्व प्रकार जेव्हां लक्षांत येतो, व एकंदर जगाचा क्रम दिवसेंदिवस सज्ञान व सुखी होण्याचा आहे असें त्यावरून समजतें, तेव्हां धर्मशील पुरुषांस मोठी उमेद येऊन त्यांची परमेश्वराचे ठायीं भक्ति दृढ होते.

याप्रमाणें या अचाट विषयाचें आमच्या वाचकांस किंचित् दिग्दर्शन करविलें. या विषयास साजेलेसें पूर्ण निरूपण करणें ह्याजें सामान्य मनुष्याचें काम नव्हे. त्यास ग्रंथावलोकन पुष्कळ पाहिजे, जगाचा अनुभवहि पुष्कळ हवा, आणि शिवाय विषय प्रतिपादन करण्याची शैलीहि उत्कृष्ट साधलेली पाहिजे. हीं सर्व प्रस्तुत लिहिणाराच्या अंगीं आहेत असें त्यास अगदीं वाटत नाहीं. परंतु तीं सध्यांच्या वाचकांच्या मानानें पहातां त्यांसहि हवीं आहेत, किंवा त्यांपासून त्यांस हल्लींच्या स्थितींत उपयोग होणार आहे, असेंहि पण त्यास वाटत नाहीं. वाचकांचें ज्ञान व विचारक्षमता जसजशी वाढत जाते त्याच मानानें त्यांची सेवा करण्यास तसे ग्रंथकारहि अवश्य निपजत जातात; यास्तव आमचे इकडील वाचक इंग्लंडांतील वाचकांच्या तोडीचे होताहेत तोंपर्यंत आपणांत बर्क, मेकॉले, मिल यांसारखे लिहिणारेहि खास निपजतील यांत संशय नाही ! या दोन्ही गोष्टी परस्परसापेक्ष होत हें उघडच आहे. असो; तेव्हां सध्यांच्या स्थिती-प्रमाणें आमच्या मराठी वाचकांस प्रस्तुत निरूपण पुरें आहे असें आम्हांस वाटतें. या व मागील अंकांत सांगितलेले इतिहासांचे उपयोग नीट मनांत भरून त्याच्या अभ्यासाकडे जर त्यांतून कित्येकांची प्रवृत्ति होईल तर या लेखाचे श्रम फुकट गेले असें होणार नाहीं.

येथवर इतिहासाविषयीं सामान्यतः विचार झाला. पुढील अंकांत विशेषतः आपल्या देशाच्या इतिहासाविषयीं चार शब्द बोलूं.

न यत्र स्थेमानं दधुरतिभयभ्रांतनयना गलदानोद्रेकभ्रमदलिकदंढाः करटिनः ।

लुठन्मुक्ताभारे भवति परलोकं गतवतो हरेरद्य द्वारे शिव शिव शिवानां कलकलः ॥

भामिनीविलास.

अंक ८ वा— (१) आपल्या देशाविषयी एकंदर जगाचें मत. (२) आपलें स्वतःचें मत. (३) 'वाशीराम कोतवाल;' 'पुण्याचें वर्णन.' (४) हिंदुस्थानच्या इतिहासाची इंग्रजांस गोडी व माहिती. (५) आमची गोडी व माहिती. (६) उपसंहार. (७) लोकांस सूचना.

मागील अंकाच्या शेवटीं सुचविल्याप्रमाणें यांत आपल्या देशाच्या इतिहासाविषयी—ह्मणजे या विषयावर इंग्रजींत व मराठींत जे ग्रंथ आहेत ते कसे आहेत, सध्यां एकंदर लोकांस इतिहासाचें ज्ञान कितपत आहे, त्याची योग्यता त्यांस कितपत कळते वगैरे विषयी—लिहावयाचें आहे. आतां या विषयासच खुद्द आरंभ करायच्या पूर्वी एका मोठ्या गोष्टीविषयी बरेंच लिहिलें पाहिजे. ही गोष्ट हिंदुस्थानाविषयी एकंदर जगाचें मत. हें चांगलें लक्षांत आलें असतां पुढील विषय पुरतेपणीं ध्यानांत येण्यास अगदीं सोपें पडेल.

१. अलीकडे पन्नास पाऊणशें वर्षांत या देशाची स्थिति मोठी चमत्कारिक होऊन गेली आहे. त्यास फारां दिवसांनीं मोठ्या सुदैवानें जें स्वराज्याचें वारें लागलें होतें तें एकाएकीं नाहीसें होऊन तो हल्लीं एका टोंकापासून तां दुसऱ्या टोंकापर्यंत परराज्याच्या सत्तेखालीं आला आहे. असें पूर्ण पराधीनत्व त्यास यापूर्वीं कधींहि आलें असेलसें दिसत नाही. आणि याहूनहि विशेष खेदास्पद काय कीं, हींतून मुक्त होऊन त्यास पुनः तर डोकें उचलण्याचा बहुधा प्रसंगहि इतःपर येईलसा वाटत नाही. सध्याच्या अत्यंत कष्टावस्थेंत इंग्रजांच्या तरवारीच्या तिखट घारांशीं दयाव्रतेचा जो कांहीं थोडाबहुत अंश मिश्रित असेल तेवढेंच बहुतकरून आझांस त्राण उरलें आहे. असो; पण हीहि दशा कदाचित् सहा होती. कां कीं, 'नीचैर्गच्छत्युपरि च दशा चक्रनेमिकमेण'^१ या न्यायानेंच एकंदर जगाची रहाटी चालली आहे. जो मनुष्य, जें कुळ, किंवा जें राष्ट्र आज भाग्याच्या परम शिखरास चढलेलें असतें तेंच उद्यां एकाएकीं डबघाईस येऊन पडूं त्याचा मागमूसहि मागे रहात नाही. पहा बरें 'ग्रीक' या नुसत्या नांवाबरोबर किती कल्पना एकदम मनांत उभ्या रहातात ! ज्या देशैकनिष्ठ वीर्यापुढें क्षर्साज राजाचें असंख्यत सैन्य भुसासारखें उडून गेलें, तें वीर्य; सारें जग अजूनहि

१. "ज्या गुहेपुढें आलें असतां मदींमत्त हत्तींनीं भय पावून क्षणभराहि तैथें न ठरतां दूर पडून जावें, जांत हत्तींच्या गंडस्थळांतील. मोत्यांचा खच पडला आहे, त्याच सिंहाच्या गुहेत आतां भालूची गर्जना ऐकूं येते ! शिवशिव ! "

२. 'चाकाच्या धावेप्रमाणें मनुष्याची स्थिति वरचेवर पालटत असते,— ह्मणजे एकदां खालीं होते, पुनः वर होते.'

ज्यांच्या योगानें थक्क होतें असें वाक्चातुर्य व बुद्धि; मोठमोठ्या राजांस ज्याचा धाक पडावा असें उत्साहोद्दीपक वक्तृत्व; प्रत्यक्ष पाषाणास बोलता चालता करण्याची अपूर्व करामत; इत्यादि कल्पना बरील नांवाच्या केवळ उच्चाराबरोबर एकसमयावच्छेदेंकरून मनांत प्रवेश करतात ! व यामुळेच हें नांव आजपर्यंत सर्वांच्या कानास अमृतासारखें मधुर लागत आलें आहे, फार तर काय, पण या विमुक्त्या देशाचा—कीं ज्याचा एकंदर विस्तार येथील एखाद्या जिल्ह्याइतका सुद्धा नसेल, त्याचा—इतिहास सर्व जगास एखाद्या महातीर्थाप्रमाणें पावन व तारकच जणों काय झाला आहे. यानेंच नुकतें सगळ्या युरोपास दीर्घकालिक महानिद्रेंतून एकदम जागविलें, व त्याचा प्रचार व प्रसाद जेथें जेथें होत जाईल तेथें तेथें त्याच्या मागोमाग विद्या व कला या आल्याच असें समजावें. आजवर जे युरोपांत व अमेरिकेंत थोर थोर लोक होऊन गेले त्यांपैकी ज्यांच्या बुद्धीनें येथून पेट घेतला नाहीं असा कदाचित् एकहि मनुष्य सांपडणार नाहीं. असो; पण याच ग्रीक लोकांची लवकरच काय दशा होऊन गेली ! ज्या मासिडोनियन लोकांस ते आपणांहून अत्यंत हीन समजून त्यांची अवगणना करीत तेच साऱ्या ग्रीस देशास शिरजोर झाले; त्यानंतर अक्षरशः जे रोमचे दांडगे शिपाई त्यांनीं सहज तो सगळा देश सर केला; आणि त्यांच्या मागून तर वाळवंटांतून भटकणारे जे आरब त्यांची एक टोळी इकडे येऊन त्यांनीं मूर्ति फोडण्यास व सगळ्या देशाची धूळधाण करण्यास आरंभ केला. लक्ष्मीच्या चंचलतेचें व दैवाच्या अस्थिरपणाचें आणखी उदाहरण हवें असल्यास रोमचेंहि आहे ! या शहरच्या इतिहासापेक्षां चमत्कारास्पद दुसरें काय आहे ! रॉम्युलसानें जी मर्यादा पहिल्यानें नांगरानें आंखून दिली तीच वाढतां वाढतां कोठपर्यंत वाढली ! त्या वेळेस माहीत असलेलें सारें जग तीत आलें ! पण एवढें होऊनहि शेवटीं काय राहिलें ? ज्या रोमन लोकांचा मागें पाय ह्याणून कोठें कधींहि आलाच नाहीं; ज्यांचें धैर्य असें अढळ कीं, केनीच्या मोठ्या लढाईत हानिबलानें त्यांचे बहुधा हातपायच मोडून टाकले असतांहि जे यत्किंचितहि न डगमगतां जो कोणी शत्रूस शरण जाण्याची मसलत काढील त्यास मारून टाकावें असा ज्यांनीं नियम केला, ज्या वीरांचा अद्भुत पराक्रम ऐकून ईजिप्ट, हिंदुस्थान^१ अशा दूरदूरच्या देशांतूनहि त्यांकडे वकील येत; त्यांसच शेवटीं रानटी जे गोल, व्याडल, गोंथ, हन्स, आरब, तुर्क अशा लोकांपुढें थरथरां कांपावें लागलें ! असो; तर याप्रमाणें हें कालचक्र सतत फिरत आहे ! याच्या सपाट्यांत कोणाचें काय होईल याचा नेम आहे ? तेव्हां आमचे पूर्वज केवढेहि थोर असले, व सध्यां आम्ही कितीहि नीच पदवीस आलों

१. हीं गांष्ट इतिहासप्रसिद्ध आहे. मुसलमानांच्या संबंधानें 'रूमशाम' हा शब्दहि आ-
मच्यांत आला आहे. तुर्कस्थानच्या सुलतानास ते हा शब्द लावतात. तसेंच एका हिंदु
चालीच्या कृत्रिम भूगोलवर 'रोमकपत्तनम्' असें नांव पाहिलेलें आम्हांस आठवतें.

असलों, तरी त्यांत चमत्कार कसचा ? जी गति ग्रीक व रोमन लोकांसहि चुकली नाही तीच हिंदूसहि प्राप्त झाली असल्यास नवल कसचें ? याप्रमाणें मध्यांच्या पक्षां मनाचें समाधान करून घेण्यास सवड झाली असती; आणि आमच्या पूर्वीच्या वैभवाकडे पाहून आमचा मान चोहोंकडे अयाप असता ! पण हें तरी कोठें आहे ? आमच्या देशाविषयी व आमच्या लोकांविषयी एकंदर जगाच्या कशा समजुती आहेत त्या येथें विशेष सांगायला पाहिजेत असें नाही. मोठमोठ्या नामांकित इंग्रेज ग्रंथकारांच्या ग्रंथांत, हिंदुस्थानासंबंधी कांहीं प्रकरण निघालें असतां, पार्लमेंट सभेंत, येशू ख्रिस्तानें वरद हस्त डोईवर ठेवून सर्वज्ञ केलेल्या मिशनरी लोकांच्या मोलवान भाषणांत, त्यांच्या प्रसादानें सर्वज्ञतेची झुळूक ज्यांच्यावरून गेली अशा येशूच्या कळपांत जाऊन फसलेल्या विद्याच्या बाट्यांच्या दांभिक बोलण्यांत, किंवा ख्रिस्ताच्या शरीराचें व रक्ताचें भोजन पुरतेंच अर्धें मुधें मेंढे बनून कळपांत शिरलेल्या लबाड लांडग्यांच्या कपटव्याख्यानांत, वगैरे जिकडे तिकडे एक घोष ऐकूं येतो ! त्याचा सारांश हा कीं, आह्मांसारखे मूर्ख, वेडगळ, भितरे, लबाड, दुराचारी असे आह्मीच ! इंग्लंडांत अगोदर हिंदुस्थानाचें नांव निघालें कीं, लोकांच्या कपाळास तिढीक उठते; पण त्यांतूनहि आमच्या देशास आपल्या वास्तव्यानें भूषित करण्यास व आह्मांवर उपकार करण्याच्या बुद्धीनें जे कोणी इकडे येतात, ते येतांना मेकांले साहेबांचे 'लॉर्ड क्लाइव्' 'वॉरेन हेस्टिंग्स्' हे निबंध रेल्वे स्टेशनांवर विकत घेऊन वाचीत असतील ! साहेबांची वृत्ति मूळची सौम्य व ज्ञानहि अगाध असतेंच; त्यांतून हे सुंदर निबंध वाचल्यावर तर हिंदुस्थानावर पाऊल ठेवतांच त्यांच्या मनांत अशा वृत्ति उद्भवत असतील:—'अहो ! क्लाइव् व हेस्टिंग्स् यांस इतके श्रम तरी पडले ! मीं असतों तर एका सपाठ्यास साऱ्या हिंदूस चीत करून दिलें असतें ! मी एक शब्द बोलें तर त्यांचे सगळे ग्रंथ त्यांस कस्पटाप्रमाणें वाटवीन !' आह्मांस खचीत वाटतें कीं, मोठमोठ्या वरिष्ठ कामदारांपासून तों रेल्वेच्या यःकश्चित् गाडीपर्यंत जो अरेरावपणा सर्वांत दृष्टीस पडतो तो इंग्रेज लोकांच्या अंगच्या उदामपणामुळे व त्यांचे हिंदुस्थानावर प्रभुत्व झालें आहे यामुळेच केवळ आलेला नव्हे. हिंदु ह्मणजे काय कस्पटापेक्षां कस्पट, अधमांहून अधम, मूर्खांपेक्षां मूर्ख असे जे वेडगळ समज साऱ्या लोकांचे झाले आहेत, व जे अधिकाधिक दृढ करण्याविषयी ज्याचा त्याचा यत्न चालू आहे, त्यांचें जर आमचे लोक खंडन करतील, आणि आपली योग्यता प्रकट करतील, तर वरील दांडगेपणा बराच कमी होईल यांत संशय नाही. याविषयी दोन उदाहरणांवरून आमच्या वाचकांची खात्री होईल. सर्व इतिहासज्ञांस, किंबहुना इकडील सर्व लोकांस, सर जॉन मालकम् साहेबांचें नांव ठाऊक असेलच. अव्वल इंग्रजांत ज्या साहेबांचीं नांवें या प्रांतांत आबालवृद्धांस माहीत होती, व ज्यांवर एकंदर लोकांचाहि लोभ जडला असे, त्यांत अलिपिष्टन्या खालो-

खाल सदहू मालकम् साहेबांचेंच नांव होतें. या भल्या साहेबानें आपणाविषयीं हा मजकूर लिहिला आहे—

“माझी स्वतःची एतद्देशीय लोकांविषयीं पहिल्यानें काय समजूत होती ती अजून मला आठवते;—व ती आठवली असतां माझी मला मोठी शरम वाटते ! ती अशी होती कीं, माझ्या हाताखालीं जे नेटिव कामगार आहेत ते माझ्यापेक्षां सर्व प्रकारें किती हलके आहेत ! असें मला बरेच दिवस वाटत असे; पण जसजसें येथील लोकांविषयीं व माझे स्वतःविषयीं मला अधिकाधिक कळूं लागलें तसतसा आमच्या-मधील भेद कमी कमी होत गेला. आमचे इंग्रज लोक आपल्या श्रेष्ठपणाचा मोठा डौल मिरवितात हें मीं पुष्कळ ठिकाणीं पाहिलें आहे व ऐकलेंहि आहे; पण युरोपां-तील व हिंदुस्थानांतील निरनिराळ्या प्रतींच्या लोकांची त्यांच्या त्यांच्या मानानें पर-स्पर तुलना केली, तर तिकडच्या लोकांस गर्व मिरविण्यास मोठेसं कारण दिसेल असें वाटत नाही ! तसेंच सगळ्या हिंदूविषयीं एकंदर सरसकट जें मत ज्याच्या त्याच्या तोंडून ऐकूं येतें, कीं ते सारे लोक येथून तेथून लुचे लबाड आहेत, त्यांची भल्यानें संगत करूं नये; आणि ते बुद्धीचे इतके मंद आहेत कीं विद्याभ्यासाच्या योगानें ज्यांचीं मनें विशाल व उदार झालीं अशा युरोपियन लोकांच्या संभाषणास व स्नेहास ते अगदीं लायक नाहीत, हेंहि मला बिलकूल मान्य नाहीं.”

दुसरें उदाहरण कोलब्रूक नामक प्रख्यात संस्कृतज्ञाचें. आपल्या प्राचीन विद्ये-वर व्यासंग करून तिची माहिती युरोपांत ज्यांनीं करून दिली, त्या पंडितांच्या मालिकेंत याची गणना मोठी आहे. असें असतां याच साहेबाचे आधींचे उद्गार येथें दाखल केले असतां सर्वास मोठा चमत्कार वाटेल; व ते पुनः वाचून कोलब्रूक साहे-बास स्वतःहि अनेक वेळां खचीत लाज वाटली असेल ! ज्याची पुढें संस्कृतावर एवढी भक्ति जडली, व फारशी वगैरे भाषांशांहि ज्यानें चांगला परिचय केला, त्यानेंच विल्किन्स नामक संस्कृतज्ञास ‘संस्कृताचें वेड डोक्यांत शिरलेला’ असें ह्मणावें. ‘एशि-याटिक मिसलेनी’ ह्मणून एक बंगाल्यांत पुस्तक काढीत असत त्यास ‘वेडगळ मज-कुराचें आगर’, ‘ऐन अकबरी’ ग्रंथास ‘हा नुसता उकिरडा आहे, यांत एकादें दुसरें मोर्ती सांपडेल न सांपडेल’ असें ह्मणावें ही केवढी चमत्काराची गोष्ट ! या दोन उदा-हरणांवरून आमच्या वाचकांस स्पष्ट दिसून येईल कीं एकंदर जगास आमच्या देशा-विषयीं यथार्थ ज्ञान बिलकूल नाहीं. तसेंच यावरून आह्मांस असेंहि खचीत वाटतें कीं, जे जे युरोपियन लोक येथें येऊन पुनः माघारी गेले व जातात, त्यांच्या हिंदू-विषयीं पहिल्या समजुतींत फारच तफावत पडत असेल ! नाहीं अशी मेकॉलेसारख्या दुराग्रही व कोत्या मनाच्या लोकांची किंवा युरोपांतून शुभवर्तमान घेऊन येऊन तें

बहुधा जसेंचें तसेंच गुंडाळून माधारी न्यावें लागल्यामुळें निराश झालेल्या मिशनरी लोकांची मात्र समजूत पालटत नसेल ! मग हे सद्गृहस्थ तिकडे गेल्यावर आपलें सर्व पांडित्य हिंदूवर खुशाल बिनधोक ओर्तात असतांल. तिकडे अगोदर हिंदुस्थानाविषयां माहिती इतकी जबर कीं, शिंदा हिंदु कीं मुसलमान याची भ्रांत, हैदर दिलीस राज्य करीत होता कीं त्रावणकोरास करीत होता कोण जाणे ! मुंबईस एखाद्यास पत्र लिहिलें असतां मद्रासेस व कलकत्त्यास असणाऱ्या इष्टमित्रांचा समाचार त्यांस पुरा-याचा ! केवळ नकाशाकडे पाहून किंवा इतिहासाच्या चार ओळी वाचून जा माहिती मिळायची तिची इतकी भ्रांत; मग अशा लोकांस हिंदुधर्माची, हिंदूंच्या विषयीची, त्यांच्या भाषांची वगैरे माहिती कितपत असेल हें सांगावयास नकोच ! फार कशाला, अजूनहि हा प्रकार चोहोंकडे दृष्टीस पडत नाहीं काय ! संस्कृतामधें ओ का ठो करतां येत नसतांहि हिंदुधर्माविषयां सव्वा सव्वा हात गप्पा झोंकणारे पाद्रीसाहेब कोणा पाहिले नाहीं ! 'पंचतंत्र' या महाग्रंथाचें अकटोविकट अध्ययन करून खासे पी. एच. डी. बनून आलेले चारी वेद, सहा शास्त्रें, अठरा पुराणें, यांत पारंगत झालेले श्वेत-द्विपीय व शर्मण्यदेशीय शास्त्री कोणास माहीत नाहींत ! पण अं: यांत काय आहे ? संस्कृतचसें काय, एशिया खंडांतल झाडून सान्या भाषांत ज्यांचा कोणी हात धरणारा नाहीं असे 'पूर्वदेशीय भाषांचा बाणा वाळणारे'हि युरोपांत तयार होऊन इकडे येत नाहींत काय ? त्यांस तुझी आरबी विचारा, फारशी विचारा, चिनी विचारा; सग-ळ्यांत तयारी ! प्रश्न करणाचा अवकाश ! साहेबांची बुद्धि येथवर फांकली असल्यावर मग युनिव्हर्सिटींत मराठीचीं बुकें नेमतांना 'विद्येपासून लाभ आणि संतोष', 'ईश्वरी ज्ञान' वगैरे लाखे ग्रंथ त्यांनीं निवडल्यास, किंवा 'दक्षिणा प्राइज-कमिटी'कडे कसाहि गद्यपद्यात्मक ग्रंथ येवो, त्यावर फाडकन न्यायाच्या तराजूंत जोखलेलें मत साहेबांनीं दिल्यास आश्चर्य कोणतें ? वा: ! एकूण अकल हा जिनस हल्लींच्या काळीं युरोप खंडांत जितका रगड पिकतो तितका एकोणिसाव्या शतकाच्या पूर्वीं कधीं कोठेंहि पिकला नसेल!! हा देवानें आपल्या आवडत्या लोकांवर एकदम महाप्रसाद केला असेल, किंवा त्यांच्या पुत्रांनं आपलें शुभवर्तमान भूमंडळावर फैलावलेस पहाऊन खुष होऊन आकाशांतून हें अपूर्व पारितोषिक पाठवून दिलें असेल कोण जाणे ! असो, तेव्हां सांगायचें काय कीं, असे अरण्यपंडित इंग्लंडांत गेल्यावर ' एरंडोऽपि दुमायते' या न्यायानें तेथें मोठी प्र-तिष्ठा व विद्वत्तेबद्दल मान पावतात. मग काय, सांगतील ती पूर्वदिशा ! कोणत्या लोकांस इतरांचा मोठेपणा व थोरवीचें वर्णन कधीं सहन होत नसतेंच; त्यांतून हिंदू-सारखे लोक, जे त्यांच्या सत्तेखालीं आलेले, त्यांचें वर्णन काय करावयाचें आहे ? : यास्तव लोकांस हंसवायासाठीं व आपण किती थोर आहों हें त्यांस समजाविण्यासाठीं हिंदूंचा जितका पाडव्या करवा तितका इष्टच ! त्यांतून दुसरें काय झालें आहे कीं,

हिंदूंचा फार प्राचीन काळापासून संपत्तीविषयी, कलाविषयी, विद्येविषयी वगैरे मोठा लौकिक इतका की, युरोपांतील सर्व राष्ट्रे तिकडून आलेले अमोलिक जिन्नस पाहून हिंदुस्थानाविषयी केवळ वेडीं होऊन गेलीं होती. कोलंबस अमेरिकेजवळील बेटांस जाऊन लागला, पण त्यास आपण हिंदुस्थानच शोधून काढला असें वाटून त्यानें त्यास तेंच नांव दिलें, तें अद्याप चालत आहे. तसेंच ग्रीक व रोमन लोकांतहि आमच्या पूर्वजांची मोठी ख्याति होता असें त्यांच्या ग्रंथांवरून वगैरे दिसतें.^१ तेव्हां एवढ्या नामांकित लोकांचें नाक खालीं करून ते अत्यंत नीच आहेत हें दाखविलें ह्मणजे इंग्रज लोक मोठे थोर कसे नाहीं झाले ? अर्थात्च झाले ! ख्रिस्ती धर्माकरितां वेडे होऊन गेलेल्या मिशनरी लोकांनीं हिंदूविषयीं एकंदरीत, व विशेषतः धर्माच्यासंबंधानें, हवी तितकी बडबड केली तरी ती त्यांच्या थोरपणास व त्यांच्या येशूच्या नांवास शोभते खरी; पण सत्याचा, न्यायाचा व विद्वत्तेचा बाणा बाळगणाऱ्या अशा मोठमोठ्या ग्रंथकारांनींहि आमच्या देशाविषयीं झोटिंगपाच्छाहीचा मजकूर लिहावा हा केवडा चमत्कार आहे ? मेकॉलेसाहेब मोठ्या तऱ्हे बुद्धीचा, बहुश्रुतपणाचा, रसिकतेचा व निःपक्षपातपणाचा बाणा मारीत असतां हिंदुस्थानाच्यासंबंधानें जेथें जेथें त्यांनीं कांहीं ह्मणून लिहिलें आहे, तेथें तेथें अत्यंत दुराग्रह-किंबहुना पोरकटपणाहि-त्यांनीं प्रकट केला आहे. त्यांची माहिती केवढी जबर होती हें त्यांस दहा बारा भाषा येत होत्या यावरून व त्यांच्या ग्रंथांवरून स्पष्ट दिसतेंच. दृष्टान्त देण्याविषयीं तर त्यांची हद्दच होती. प्राचीन ग्रीक व रोमन लोकांच्या ग्रंथांतून, अर्वाचीन युरोपांतील भाषांतल्या ग्रंथांतून, किंबहुना फारशी वगैरे इकडील ग्रंथांतूनहि ते त्यांनीं प्रसंगवशात् दिले आहेत, पण नाहीं असा संस्क्रतांतून ! त्यांच्या तडाक्यांतून आमच्या कालिदासाचें 'शाकुंतल' नाटक, कीं ज्याचें इंग्रजी भाषांतर प्रसिद्ध होताच श्लेजेल, हंबोल्ट, गेटी अशा महापंडितांस त्यानें गर्केच करून टाकलें तें चुकलें असेल असें मुळांच संभवत नाहीं. त्यांतून साहेबमजकूर आमच्या देशांत तीन चार वर्षे येऊन राहिलेहि होते. पण कांहीं नाहीं. फारशी ग्रंथांचा संबंध जसा त्यांनीं आपली माहिती दाखविण्याकरितां आपल्या ग्रंथांत कोठें कोठें आणला आहे, व फर्दोशी, सेक, सादी वगैरे कवींचीं नांवां मोठ्या

१ शिकंदर बादशहा हिंदुस्थानांत आला होता तेव्हां येथील लोकांचें ज्ञान व चातुर्य पाहून तो चकित झाला, ही गोष्ट इतिहासप्रसिद्ध आहे. तसेंच अनेक ग्रीक व रोमन ग्रंथकारांनीं हिंदुस्थानाविषयीं लिहिलें असून येथील लोकांविषयीं त्यांच्या मनांत आदराचा बुद्धि पुष्कळ वागत असावी असें दिसते. पोप कवीनें 'डॅप्ल ऑफ फेम' [कीर्तिमंदिर] या नांवाच्या काव्यांत पूर्वदेशीय विद्वत्समाजांत ब्राह्मणांस घातलें आहे—

'—The sage Chaldeans robed in white appeared,
And Brahmins, deep in desert woods revered.

प्रेमानें आपल्या ग्रंथांत एके ठिकाणीं आणलीं आहेत, तशीं हिंदुकवींचीं मात्र बिलकूल कोठें नाहींत. आझास खचीत वाटतें कीं, त्यांनीं 'शाकुंतला'चें भाषांतर जें एखादे वेळेस कधीं वाचलें असेल, तें त्यांचे बंधु जेम्स मिल इतिहासकार त्यांच्यासारखें घूक-दृष्टीनेंच वाचलें असेल ! बरें, ते इतके दिवस बंगाल्यांत राहिले तेव्हां नंदकुमाराच्या देशबांधवांची वर्तणूक त्यांनीं 'वॉरन् हेस्टिंग्स' या निबंधांत लिहिली आहे तशीच त्यांच्या नजरेस आली असेल काय ? ह्याजें लहानापासून योरापर्यंत सर्वच ऱ्याड, ठक, मूर्ख असे त्यांस आढळले असतील काय ? तसेंच जेवढा टापू त्यांनीं पाहिला असेल तेवढ्यांत कोणत्याहि संबधानें चांगलें ह्याणण्यासारखें त्यांत कांहींच दिसलें नसेल ? काय असेल तें असो. गरीब बिचारा हिंदुस्थान ! त्याच्या धर्माची तर सर्वांनीं पाय-मल्ली करावीच—'दुमी हिंडु लोक' करणाऱ्या पाद्रीसाहेबांपासून तों मोठ्या लाट-साहेबापर्यंत—त्याप्रमाणें प्रस्तुत ग्रंथकारानेंहि एके ठिकाणीं आपल्या नेहमींच्या चाली-प्रमाणें त्यावर वर्षाव केलाच आहे. त्याचा अंमळशानें उल्लेख करूं;—पण नवल पहा काय कीं, आमच्या देशाची संपत्ति ही साहेबमजकूरांस सहज झाली नाहीं ! ! त्यांनीं वर सांगितल्या सर्वप्रसिद्ध निबंधांत असा मजकूर लिहिला आहे— "मोठ्या शहाण्या व्यापाऱ्यांसहि हिंदुस्थानांतील संपत्तीचा मोठा भ्रम असे. त्यांच्या मनांत अशा वेड्या कल्पना घोळत कीं, हिंदुस्थानांत हिऱ्यांचीं जोतीं, रत्नांचे खांबे, सोन्याचे वाडे असं आहेत; पण खरोखरी पहातां हा सगळा भ्रम होता. युरोपांत पोर्तुगाल देश, किंवा त्याहूनहि आयर्लंड देश भिकारी समजतात; पण हिंदुस्थान तर आयर्लंडाहूनहि भिकारी आहे ! ! " लॉर्डसाहेबांचें हें महावचन ऐकून आमचे वाचक खरोखर भांबावून जातील !—काय ? हिंदुस्थान आणि भिकारी !—वाः ! दिवसा डबळ्या सान्या जगाच्या डोळ्यांत माती टाकण्याचें हें साहेबांचें धाडस त्यांचें त्यांसच शोभो ! हिंदुस्थान जर दगिद्री झाला तर मेकॉले साहेबांचा देश कशांनं श्रीमंत झाला कोण जाणे ? शिशाच्या व कोळशांच्या खाणींनीं तर नाहींना ! कोणीं नाहीं ह्याणवें ? उद्यां मेकॉले-साहेबांचे एखादे बंधु सान्या जगास कदाचित् जाहीर करतील कीं, 'अहो ! हिमालयाविषयीं मोठ्या भूगोलवेत्त्यांसहि मोठी भ्रांति आहे. आमच्या इंग्लंडांतील एखादें लहानसें टेकाड त्यास उंबांत हटवून टाकील ! तसेंच गंगा, ब्रह्मपुत्रा यांची सारे लोक रिकामी बढाई सांगतात. आमच्या लंडनांतलें एखादें गटार पुढें होईल तर त्यांस मागें सारून देईल.'—जुलमी राजांनीं प्रजा चरकातून पिळून काढल्यामुळे येथील लोकांस अगदीं त्राण उरलें नसतें असें जर आमच्या साहेबांचें ह्याणणें असेल, तर वरील वाक्य कैव, हेस्टिंग्स अशांच्या देशबंधूस फारच नामी शोभतें ह्याणवयाचें ! असो; यावरील मतावर आणखी विस्तार येथें करित नाहीं; तें आमच्या वाचकां-वरच आझी सोंपवून देतों. आतां वरील महाविद्वान् साहेबांचें आमच्या बिचाऱ्या

धर्मावरिल मत ऐंकों, सरकारनें प्रजेवर धर्माच्या बाबतींत सक्ती करावी कीं नाहीं असा विषय चालला असतां तदनुरोधानें मेकॉले साहेब हिंदुस्थानाविषयीं लिहितात— “परधर्म जबरीनें लोकांवर बसविला असतां जेथें त्यांचें अपरिमित कल्याण होईल असा देश हिंदुस्थानाखेरीज कदाचित् दुसरा कोठेंहि सांपडणार नाहीं. तेथील धर्मासारखा नीचतेस पांचलेला धर्म सान्या पृथ्वीवर कोठेंहि नाहीं. त्याचा समूळ उच्छेद करून ख्रिस्ती धर्माचें अत्यंत हीन काळीं अत्यंत हीन जें स्वरूप कधीं कोठें चालू असेल तें त्याच्या जागीं आणून बसविलें असतांहि त्या देशांतील लोकांचें अतोनात हित होणार आहे !”^१ वाः ! येथें तर आमच्या साहेबांनीं आपल्या सर्वज्ञतेची पाटाकाष्टाच दाखविली ! आमच्या देशाकरितां राज्यसंबंधाचे कायदे करण्याच्या कामांत हे साहेब पुढारी होते, व सध्यां चोहोंकडे चालू असणारी शिक्षणपद्धतिहि त्यांनींच घालून दिली, या डौलावर जाऊन आमच्या धर्मावरहि ते घसरले नसतील ना ! वरील त्यांच्या लेखावरून पहातां हे साहेब येशूचे पुरे भक्त असून आमच्या धर्मांतला त्यांस खडान् खडा माहीत होता याविषयीं आद्मांस संशयच उरला नाहीं। साहेबांचें लिहिणें कोठेंहि पहा; तें अर्थबोबड्या मनुष्यासारखें अर्थमुधें कधीं नसायचेंच. त्यांतून हिंदुस्थानासारख्या देशाविषयीं लिहितांना तर तें अगदीं निक्षूनच असावयाचें. त्यांची व त्यांच्या देशबंधूंची खात्रीच होऊन गेली आहे कीं, आमच्या देशाविषयीं कितीहि वाईट लिहिलें तरी तें पुरें नाहींच होत ! मग कशाला कसर करा ! मानवी भाषेनें जेथवर ह्याणून निंदा व्यक्त करतां येते तेथवर तिचें सत्त्व बघून विचान्या हिंदुस्थानावर वर्षाव ! ही मजा ज्यास पुरतेपणीं पहावयाची असेल त्यांनीं जेम्स मिल्लसाहेबांचा ‘हिंदुस्थानचा इतिहास’ पहावा. यांनीं तर इतिहास लिहिण्याची नवीच तऱ्हा जगांत प्रगट केली. इतिहासकार इंग्लंडांत; ज्याचा इतिहास लिहावयाचा तो देश सात आठ हजार कोस दूर; तेथील लोक काळे का गोरे कधीं पाहिले नाहींत; तेथील भाषांच्या ज्ञानाच्या नांवानें तर आवळ्याएवढेंच ह्याणण्यास कांहीं हरकत नाहीं; अशा थाटांनें हे साहेब इतिहास रचावयास बसले. वरें, इतकेंहि नाहीं झटलें; येथील देशाची हकाकत ज्यांनीं लिहिली त्यांच्या लेखावरच निर्वाह करून इतिहासकारानें आपलें बुद्धिकौशल्य योजून निदान निःपक्षपातबुद्धीनें खरा मजकूर तरी लिहिला असेल ह्याणावें ! पण तसें तर विलकूल नाहीं. स्वतः हिंदुस्थानाविषयीं माहिती तर मेकॉले साहेबांच्याच तोडीची, तेव्हां दुसऱ्यांचे लेख तर पाहावयाला हवेच; पण खुबी काय करावयाची ? जेवढें ह्याणून हिंदूंच्या विरुद्ध लिहिलेलें सांपडेल तितकें मात्र ध्यावयाचें; पण त्याच ग्रंथकारानें त्यांविषयीं जेवढा प्रशंसेचा मजकूर लिहिला असेल तेवढाच नेमका गाळावयाचा ! एवढी सगळी सामुग्री असल्यावर मग हा इतिहास किती उत्कृष्ट उतरला अ-

सेल हें सांगावयास नकाच ! या थोर इंग्रेज इतिहासकाराच्या मनांत आमच्या हिंदुस्थानाविषयी केवढी बळकट अढी होती ती थोडक्या उदाहरणावरून वाचकांस कळवितां. सारें जग ज्यांस पाहून विस्मय पावतें अशा डाकाच्या मलमली, आप्रथाचा ताजम-हाल, कालिदासाचें 'शाकुंतल नाटक,' वेरुळचीं लेणीं, हीं सुद्धां साहेबांच्या पसंतीस उतरलीं नाहींत ! ! लेण्यांविषयी त्यांनां एक तर्क सुचविला आहे तो मोठ्या मौजेचा आहे. साहेबांची कल्पना अशी धांवते कीं, हीं लेणीं कदाचित् भुईतूनच स्वयंभू वर निघालीं असतील किंवा आकाशांतील ढगांतून खालीं कोसळलीं असतील ! ! बिलायती कल्पना खरी ! असो. तेव्हां असे दिव्य इतिहास वाचून एकंदर जग आमच्या-विषयी कल्पना वांछणार ! मग त्यांत आमच्याविषयी त्या आतांप्रमाणें अत्यंत मूर्खत्वाच्या असल्यास नवल काय ?

२. पण वरच्याद्वनहि विशेष मूर्खपणाचा व लज्जेचा प्रकार अजून सांगणें आहे. तो कोणता, तर खुद्द आपल्याच देशांतला. हिंदुस्थानाशीं एवढा निकट संबंध झाला असतांहि इंग्रेजांस, व तदद्वारेच काय तें इतरांस ज्ञान होणार यास्तव बाकीच्या एकंदर जगास, त्याविषयीं यथार्थज्ञान बिलकूल नाहीं यांत वास्तविक पहातां मोठेसें आश्चर्य नाहीं. कारण आह्मांत व इंग्रेजांत हरएक गोष्टींत मनस्वी अंतर आहे. इंग्रेज तरवारीच्या जोरानें अरंराव झालेले, आह्मी हतवीर्य होऊन त्यांचे बंदे बनलेलीं; आह्मी भूर्तिपूजक, ते मूर्तिभंजक; आह्मी फार झालें तर बायकांस बरोबरीनें वागविणारे, त्यांच्यांत तर मडमसाहेब ह्मणजे प्रतिदैवत; आह्मांस तर कांडमुंगीच्या इत्येनेंहि अंगावर शहारा येणार, व प्राणांत ओढवला तरी मयास शिवणें नाहीं; त्यांच्यांत तर दोहोंसहि मनाई नाहीं हें तर काय, पण दोनहि पदार्थ अनुक्रमेंकरून त्यांच्या पैगंबरांचें शरीर व रक्त मानलें असून स्वर्गारोहणाची पहिली पायरीच होत; आमच्या स्त्रियांस परपुरुषाचें वारें सुद्धां पातिव्रत्यभंजक, त्यांच्यांत हें तर काय, पण मोठ्या श्रृंगारवेष्टांनें परक्याबरोबर नृत्य करणें हें अत्यंत प्रतिष्ठादायक ! याप्रमाणें हजारों गोष्टींत आह्मांत व इंग्रेजांत रात्रदिवसाचें अंतर असतां इंग्रेजांनां आपल्या अत्युच्च पदापासून खालीं येऊन हिंदूंनीं स्नेह करावा व त्यांविषयीं यथार्थज्ञान संपादाचें हें व्हावें कसें ? हें ज्ञान त्यांस क्रमाक्रमेणें होत जाईल खरें; पण मिळ, मेकॉले, हे पुरते लबाड ठरण्यास आणखी शंभर दीडशें वर्षे तरी हवीत असें आह्मांस वाटतें ! तेव्हां मुसलमानांचा व आमचा जितपत हल्लीं स्नेहभाव झालेला दृष्टीस पडतो तितका कदाचित् आमचा व इंग्रेजांचा होईल. पण तेथपर्यंत वर लिहिल्यासारखीं मते मोठे ज्ञाते ह्मणविणाऱ्या साहेबांच्याहि मनांतून निघायाचीं नाहींत. तर याप्रमाणें परदेशस्थ लोकांच्या समजुती आमच्याविषयीं कितीहि वाईट असल्या, व कशाहि हेकटपणाच्या असल्या तरी त्यास सवड आहे; पण तशाच, किंबहुना त्याद्वनहि वेडगळ, अशा जर आपणच आपणाविषयीं वागवूं लागलों, तर मग

केवळ्या आश्वर्याची गोष्ट? आमची पुष्कळ दिवसांपासून पक्की खात्री होऊन गेली आहे की, इंग्रज लोकांच्या अज्ञानानें व दुराग्रहानें, ख्रिस्ती भटांच्या मतलबी व हेकटपणाच्या उपदेशानें, त्यांच्या पुढेंपुढें करणाऱ्या बाट्यांच्या व लबाड शिष्यांच्या मूर्ख व्याख्यानांनीं, सुशिक्षित ह्मणविणाऱ्या अर्धबोबड्या लोकांच्या पोकळ शब्दपांडित्यानें, एकंदर देशांत स्वतःविषयींच्या दुर्मतांचें जें महाजाल चोहोंकडे पसरलें आहे, तें पार नाहींसें करून लोकांचीं मनं साफ दुरुस्त करणें ह्मणजे ग्रीक लोकांच्या हर्क्युलीसानें ऑजियस राजाच्या तबेल्यांत फार दिवस बिऱ्हाड करून राहिलेली लीद व घाण दोन नया धरून आंत सोडून जशी पार धुवून टाकली, तसेंच एखाद्या अचाट महावीरानें उठून येथें केल्याखेरीज दुसरा मार्ग नाहीं! ज्या गोष्टी धडधडीत डोळ्यांपुढें जणू काय प्रत्यक्ष दिसणाऱ्या आहेत त्या सुद्धां नाहींशा ह्मणून वरील लबाड व मूर्ख लोकांनीं पंचतंत्रांतील तीन धूर्तांच्या गोष्टीप्रमाणें आमच्या डोळ्यांत माती फेंकली आहे! त्या धूर्तांनीं त्या भोळ्या ब्राह्मणास फसवून प्रत्यक्ष पशुवर जशी कुत्र्याची भ्रांति करविली, त्याप्रमाणें आमचे पूर्वज सर्व राष्ट्रांत अग्रगण्य असतां व साऱ्या जगाचे गुरु असनां त्यांच्या पदरीं या कुत्सित लोकांनीं ब्रेडगूळपणा व मूर्खपणा बांधला आहे. बरें, हेंहि असो; पण प्रत्यक्ष आमच्या पदरीं हल्लीं हे ते मंदता, कूरता, भीरुत्व इत्यादि दोष बांधूं पहात आहेत, तेव्हां त्यांच्या धाडसास काय ह्मणावें? युनिवर्सिटी स्थापन होऊन नुकतीं पंधरा सोळा वर्षे होताहेत तोंच ज्या लोकांत किताबी विद्वान् पैशापासरी या मोलांनं विकूं लागले, ज्यांनीं खुद्द विलायतेंतहि बुद्धिमान् ह्मणून नाक मिरविणाऱ्या लोकांचा पहिल्याच सपाठ्यास त्यांच्याच भाषेत नक्षा उतरविला, ज्यांच्यांत न्यूटनसारख्या महापंडितांच्या ग्रंथावरहि कोटी चालविणारे आढळतात, तेच लोक 'बुद्धिमंद असून विद्वान् युरोपियनांच्या संभाषणास व स्नेहास लायक नाहींत!!' ज्यांच्यांत प्रत्यहीं लक्षावधि निरपराध प्राण्यांचा वध होत आहे, ज्यांच्यांत मद्याचा तर कधीं कोणीच निषेध केला नसून ज्यांची मगरूरी इतकी की, केवळ बोलतां बोलत ज्यांनीं हातघाईस यावें, उन्मत्त पशूप्रमाणें मोठे विद्वान् ह्मणविणारांनींहि द्रव्ययुद्धे करावीं, ज्यांची सुधारलेली कर्मणूक ह्मटली तर 'पिज्यन शूटिंग' ह्मणजे खवुतरांच्या कंड्यांचें झांकण उघडें करून तीं बिचारीं पाखरे वर उडूं लागलीं असतां त्यांच्या नाजुक अंगांत छरे रोंवायाचे अशा प्रकारची, धर्माच्या कलहांत ज्यांनीं लक्षावधि लोकांचे प्राण घेतले, ज्यांच्या पवित्र शास्त्रानें अंगांत इतकी दया संचरते की, सगळे खंडचें खंड जी उजाड करण्यास प्रवृत्त करून मूर्तिपूजक काळ्या निग्रो लोकांवर धाड घालून जनावरांप्रमाणें त्यांचा राजरोस विक्रय केला असतांहि जीस बाध येत नाहीं, ताडावर चढणाऱ्या काळ्या माणसांचीं ज्यांच्या अपूर्व ज्ञानदृष्टीनें माकडे बनून जे त्यांवर छऱ्यांची सहज लीलेनें कृपा करतात, अशा अत्यंत सुशील, अत्यंत दयाळू,

अत्यंत धार्मिक, 'एका गालावर मारली तर दुसरा गाल पुढें करणाऱ्या' देवाच्या आवडत्या पवित्र लोकांपुढें आमच्या बिचाऱ्या हतभाग्य हिंजूचा काय पाड ! तसेच आह्मी भेकड ! खरेंच, वसईच्या किल्ल्यावर भगवा झेंडा रोवतांना भेदारलेल्या एखाद्या पेद्रूला,^१ किंवा सुमारे शंभर वर्षांपूर्वी वडगांव सुक्कामीं दांतीं तृण धरावयास लवलेल्या एखाद्या टोपीवाल्यास विचारलें असतें तर तो आमच्या भेकडपणाचें फार छान वर्णन करता ? फार लांब नको; 'नाना' ह्मणतांच + + वर कांटा उभा राहिलेले अजूनहि शूर साहेब शेंकडों सांपडतां ! असो. तेव्हां अशा धडधडीत सर्वांदिखातां झालेल्या व होणाऱ्या गोष्टीहि ज्या दुरभिमानीं लोकांस दिसत नाहींत त्यांस काय ह्मणावें ? ही तर दुराग्रहाची व मूर्खत्वाची पराकाष्ठाच; पण जे आमचे लोक अशा फू करतां उडून जाणाऱ्या पोकळ शब्दपांडित्यानें हि फसतात त्यांची तर केवढी बहादुरी ! आमच्या लोकांत सध्यां जर स्वतःविषयीं समजुती पाहिल्या तर अशा आहेत— 'अहो ! आह्मी कसचे लोक हो ! आह्मी का शूर आहों, का विद्वान् आहों, का सदाचारी आहों, कां सद्धर्मी आहों ? आमचे पूर्वज तरी कसले ? त्यांनीं ग्रीक व रोमन लोकांप्रमाणें राज्यें काबाज केलीं, का हर्ळांच्या इंग्रजांप्रमाणें आगगाड्या काढल्या, तारायंत्रें रोंवलीं, का कलाकौशल्य वाढविलें ? काय केलें ? आमचा धर्म काय, आमचीं शास्त्रें काय, आमचें ज्ञान काय ? सगळें येथून तेथून वेडगळपणाचें ! या सर्वांचा जेव्हां समूळ उच्छेद होईल तेव्हां कोठें हिंदुस्थानास कांहीं सुधारणुकेची कळा येऊं लागेल !' पाद्री भट्टांनीं, मेकॉलेसारख्या लहान तोंडां मोठा घांस घेणाऱ्या अप्रयोजक ग्रंथकारांनीं, स्वभाषा धेडगुजरी बोलूं लागण्यापुरतें किंवा गिचमीड फडेंशाई सही करण्यापुरतेंच इंग्रजीचें चुटपुटें ज्ञान मिळवून तेवढ्यावरच मोठ्या पांडित्याचा आव घालणाऱ्या आमच्या अलीकडच्या नव्या विद्वानांच्या कोला समजुतींनीं, वगैरे जीं वरच्यासारखीं कुत्सित मतें चाहोंकडे माजविलीं आहेत त्यांचें पूर्ण खंडन केल्यास एक स्वतंत्र ग्रंथच बनेल; पण तसें करणें प्रस्तुत स्थलीं इष्ट नसून तें कोणत्याहि सामान्य समजुतीच्या मनुष्यास मोठेंसें कठिण पडेल असेंहि वाटत नाहीं; यास्तव त्यासंबंधें येथें कांहीं विशेष लिहीत नाहीं. आमच्या लोकांस इतकेंच सुचवितों कीं, केवळ स्वार्थसाधू भिखारी लोकांच्या किंवा अजाणऱ्या हटवादी इंग्रज ग्रंथकारांच्या ह्मणण्यावरून आपली पारख करून घेणें हें अप्रयोजकपणाचें व आपणांस अत्यंत लज्जास्पद असें कृत्य आहे. वरील सादृक्षा लोकांचें अज्ञान व दुराग्रह त्यांच्या पदरांत घालून त्यांस चीप न बसवितां जर त्यांच्या अज्ञातवादावरून उलटी मानच डोलवीत गेलों, तर मग आपण जसे शरीरानें परकी लोकांचे गुलाम झालों आहों तसेच मना-

१. हा शब्द Pedro या फिरंगी शब्दापासून निघाला कीं काय कोण जाणे ? असला तर वरच्या प्रसंगीं कदाचित् निघाला असेल.

नेहि झालेले होऊं ! फार काय, पण आपले धनी इंग्रज हे दुसरे मोठे स्वातंत्र्य जे आपणांस उदारपणाने देत आहेत त्यासहि आपण पात्र नाहीं असें होईल ! आपले दोष आपणांस जितके कळतील तितके चांगलेच, व ते जो कोणी आपणांस दाखवील तो मोठा दावेदारी असला तरी सुद्धा मनःपूर्वक आभार मानण्यासच तो योग्य होय, हें आह्मी पक्कें जाणतो; पण जो दुष्ट आमच्या सर्व गुणांसहि दोषांचें रूप देऊन व दोषांचें अत्युक्तीनें वर्णन करून आह्मी राक्षसतुल्य किंवा पशुतुल्य आहो, असें जगास भासवूं पाहील त्याचे चांगले दांतच पाडणें आपणांस उचित आहे. पण तसें करण्याचें टाकून देऊन आपल्या स्वदेशाच्या निंदेतच जर आपणांस पुरुषार्थ वाटूं लागला व त्या मूर्खांचे आपण उलटे साह्यकारी झालों, तर मग आपल्या सत्यनिष्ठेची व शहाणपणाची पराकाष्ठाच झाली असें झटलें पाहिजे ! आमच्या विद्येविषयी, आमच्या धर्माविषयी, आमच्या इतिहासाविषयी जर यथार्थ ज्ञान कोणास हवें असेल, तर तें त्यानें मेकॉले-पासून, ज्यांचें इकडील भाषांचें ज्ञान एवढें अगाध होतें कीं, Ali-Nagor or Port of God असें आपल्या सर्वज्ञतेच्या घमंडीत अप्रयोजक भाषांतर करून ज्यांनीं आपलें अज्ञान व धाडस साऱ्या जगास विदित मात्र केलें,—किंवा मुंबईच्या डॉक्टर विल्सन-सारख्या हिंदुधर्माचें, मुसलमानी धर्माचें, पारशी धर्माचें एका सपाठ्यासरसें एकदम खंडन करून देणाऱ्या अपूर्व विद्वान् मिशनरीपासून, किंवा मॅरिससारख्या छोटेखानी इतिहासकारापासून तें करून घेणें ह्मणजे आमच्या परसांत भाजी कोणती आहे किंवा तळघरांत भांडी कोणतीं आहेत तीं समजून घेण्यास इंग्लंडांतल्या किंवा अमेरिकेंतल्या एखाद्या मोठ्या प्रसिद्ध भूगोलवेत्त्याकडे जाण्यासारखें हास्यास्पद होय ! ज्या इंग्लिश लोकांचा एवढा वाणा आहे कीं, त्यांच्या भाषेचा नुसता उच्चारहि एका इंग्रेजाशिवाय दुसऱ्या कोणास—प्रत्यक्ष स्कॉटलंडांतल्या त्यांच्यांत हरहमेश वागलेल्या मनुष्यासहि—साध्य नाही, त्यांसच एवढेंहि कळत नाहीं कीं हजारों कोसांवरून दूर आह्मी हिंदूंच्या भाषाविषयी, विद्येविषयी, धर्माविषयी, किंवा अत्यंत ह्रद्गत गोष्टीविषयीहि बंधडक हवा तसा मजकूर लिहितां हें काय ? हा केवढा चमत्कार आहे ! आणि अशा पोरकट वडवडीसहि जे आह्मी महाप्रसाद झणून झेलतो त्या आमच्या शहाणपणाची तर किती तारीफ करावी !

३. गेलीं पंचवीस तीस वर्षे वरील लोकांनीं, विशेषतः मिशनरींनीं, बरेच राज्य भोगलें. त्यांनीं ह्मणावी ती पूर्वदिशा होऊन त्यांच्या पोरकट गोष्टींनीं भरलेल्या पवित्र शुभवर्तमानाची बरीच चौहोंकडे भरभर झाली. येशूख्रिस्ताच्या कळपांत जरी महार, मांग वगैरे हीन जातींतले लोकच काय ते शारीर भुक्तेच केवळ प्रेरित होत्साते शिरले, तरी एकंदर सुशिक्षित ह्मणविलेल्या लोकांच्या मनांत ख्रिस्ती धर्माविषयी बराच अभाव होता. त्या धर्माविषयी व तो आचरणाच्या सुधारलेल्या इंग्रेज लोकांविषयी त्यांच्या

ठायीं एकंदरीत मोठी आदराची बुद्धि वागत असे. इंग्रजी ह्मणलें कीं त्यांत सर्व गुणांचा समावेश झाला. त्यांस इकडील-सर्व गोष्टींची मोठी लाज वाटूं लागली. इंग्रजीशिवाय तर पाणीहि प्यावयाचें नाहीं, तितकें अनुकूल नसलें तर निदान मधून तरा इंग्रजी शब्द बोलण्यांत जितके आणवतील तितके आणावयाचे, निदानपक्षां ग्यारी, घोर, गारव अशी तरी इंग्रजीची उगीच झांक दाखवायाची; मरठी विसरून गेल्यांत मोठी प्रतिष्ठा; गाडीत बसलें असतां कोचमिलास स्वतःच्या पदवीस चढवून जातीनें सारथ्य; पाटलून, बूट वगैरे मिरविण्यांत कांहीं विलक्षण थोरपण; किंवाहुना याहूनहि निंदास्पद व लजास्पद दुसरे विलायतेकडून इकडे आलेले ढंग करण्यांत मोठें भूषण;—इत्यादि प्रकार त्या वेळेस विशेष चालू असत. ते अजूनहि अगदीं मोडले नाहींतच; पण ते आतां अंमळ जुने झाल्यामुळें व एकंदर लोकांत ज्ञान व समजूत हांहि अंमळ जास्त वाढल्यानें, त्यांचे प्राबल्य आतां पहिल्यासारखें नाहीं. सुमारे आठ दहा वर्षांमागेंच इंग्रजी या नांवाला जितका मान होता तितका आतां नाहीं. त्या वेळच्या पत्रांतून, पुस्तकांतून त्या वेळची स्थिति स्पष्ट दिसते. मार्जी मोरोवा कानोबा, स्मॉलकाज कोटांचे जज, यांना सुमारे दहा अकरा वर्षांपूर्वीं 'घाशीराम कोतवाल' या नांवाची एक कादंबरी रचली होती; ती वर सांगितलेल्या पुस्तकाचाच एक भासला होती. हिचा सध्यां विशेष प्रचार नाहीं; तरी एवढ्या मोठ्या हुद्देदारानें ती केली असल्यावरून तिचें नांव अजून पुष्कळांस माहीत असेल. हीत हिंदूस व विशेषतः महाराष्ट्राकडील लोकांस, रानटी, मूर्ख, वेडगळ असे दाखविण्याचा ग्रंथकाराचा उद्देश होता; व शहाणपणा काय तो इंग्रजांत! फार तर काय, पण जे मुसलमान अजूनहि अक्षरशून्य, मंद असे सर्वत्र प्रसिद्ध आहेत त्यांचें सुद्धा ज्ञान आपल्या लोकांपेक्षां विशेष दाखविलें आहे. या कादंबरीवर (सदरील ग्रंथास एवढें नांव तरी केवळ मुरवतीस्त-वच द्यावयाचें!) शालापत्रकांत आमच्या एका कालेजकर मित्रानें फार नामी चरचरीत अशी एक टीका केली आहे; ती सर्व रसिक व देशाभिमानी अशा आमच्या वाचकांस लक्षपूर्वक वाचण्यास आह्मी शिफारस करतो. असो. अशाच प्रकारचें पण अंमळ निराळ्या तऱ्हेचें, असें दुसरेंहि एक पुस्तक सहा सात वर्षांमागें प्रसिद्ध झालें आहे. तें 'पुण्याचें वर्णन' होय. हें पुस्तक पुष्कळांनीं वाचलें असेल; पण लिहिण्यास फार खेद वाटतो कीं, या महा विद्वान् व अत्यंत थोर ग्रंथकारांची जशा शोभा करणें हावी होती तशी कोणी केली नाहीं! यांची विशेष माहिती आह्मांस विलकूल नाहीं; पण त्यांच्या प्रस्तुतच्या ग्रंथावरूनच हे मिशनरी लोकांच्या हाताखालीं शिकले असून त्यांचा उपदेश मनांत पूर्ण बिंबलेल्या शिष्यवर्गापैकीं आहेत हें स्पष्ट दिसतें. असें गुरुमुख असल्याखेरीज 'बेबलचा बुरुज;' सहा दिवस सतत खपून देवानें पृथ्वी घडली व सातव्या

दिवशीं दमून विश्रांति घेतली; आमच्या आईवापांच्या तऱ्हेवाईक अपराधाबद्दल आ-
 ह्यांस भलत्याच ठिकाणीं भयंकर दंड; नोहाच्या एका पोरानें आफ्रिकाखंड, दुसऱ्यानें
 युरोप, तिसऱ्यानें एशिया, अशीं तिन्ही खंडें तिघांनीं वसविलीं (अमेरिकेची व पासि-
 फिक महासागरांतील बेटांची काय वाट झाली असेल ती असो !); पवित्र शास्त्रांतील
 देव सहाव्या दिवसाच्या शेवटीं खोरें कुदळ ठेवून निजला तो सार्वजनिक पुनरुत्था-
 नाच्या दिवशीं पुनः उठणार, तोंवर सगळे पापपुण्याचे खटले तसेच तुंबवून ठेवून त्या
 एका दिवशीं फडाफड कोठ्यानकोटी मनुष्यांचा निवाडा आपण व आपला प्रियपुत्र
 असे बापलेक मिळून करणार; तेव्हां देवाचे लाडके ख्रिस्ती लोक भराभर आपआपलीं
 थडगीं फोडून आयतेच बाहेर निघतील; (पण हिंदूसारखे दहन पावलेले, पारशांसारखे
 गिधाड, घारी, यांच्या पोटांत राहिलेले, तसेच समुद्रांत बुडालेले, वाघांनीं वगैरे खा-
 ळेल्या लोकांची त्या वेळेस 'आकाशांतला बाप' काय तडजोड काढील ती काढो !)
 इत्यादि खऱ्या धर्माचीं रहस्यें पुरतेपणीं कळून आमच्या ग्रंथकर्त्यांच्या हृदयांत एरवीं
 एवढा प्रकाश कसा फांकता ? सद्धर्माची एवढी वळकट प्रतीति घडली असतां येजूच्या
 शरीरांचे व रक्तांचे पवित्र भोजन करून मोठ्या सुदेवांनं हातीं लागलेलें खरें मौल्यवान्
 मोतीं, ते कां स्वीकारीत नाहीत कोण जाणे ! तसें होऊन जर कोठें मेंढपाळ बनले
 असते, तर सांप्रत पुस्तकांत जो त्यांनीं चारगटपणा केला आहे तो त्यांस पुरतेपणीं
 शोभता, व ज्या हतभाग्य वाचकांकरितां त्यांनीं सद्धर्माचे विचार इतके भरपूर जिकडे
 तिकडे ओतून दिले आहेत त्यांच्या मनावरहि ते कांहीं अंशीं तरी ठसते. पण तसें
 न झाल्यामुळें वाचकांस सहजच असा अंदेशा येतो, कां आपल्या उपदेशकांस फसवि-
 ल्याबद्दल त्यांचें कांहीं तरी समाधान करण्याकरितां, किंवा वर सांगितलेल्या भोजनाची
 मोकळीक त्यांच्या प्रसादानें आपणास मिळाली अशा कृतज्ञत्व बुद्धीनें, अगर डॉक्टर
 उईलसन प्रभृति आपल्या सद्धर्मी आश्रयदात्यांस वरचेवर हुंसवून त्यांनीं पुष्कळ प्रती
 घेतल्यासारखी त्यांची कांहीं तरी सेवा करावी, असे उद्देश मनांत धरून हे वर्णनकर्ते
 ग्रंथरचना करण्यास बसले असावे ! कसेंहि असो; पण हें अमोलिक पुस्तक वाचलें अ-
 सतां एक मोठीच गोष्ट मनावर पक्की ठसते. ती ही कीं, ख्रिस्ती शास्त्राचें अध्ययन
 केलें असतां 'मोलवान मोती' हातीं लागून वार्काचे सर्व धर्म एकदम कस्पटासारखे भासूं
 लागतात. हा 'मोलवान' लाभ तर आहेच; पण बुद्धीची अतोनात तीव्रता प्राप्त हो-
 ऊन सर्वज्ञतेचीहि थोडी बहुत छाया मनुष्यावर पडते ! राज्यव्यवस्थेचें, सैन्यव्यवस्थेचें,
 शहराच्या मांडणीचें वगैरे पूर्ण ज्ञान एकदम होऊन जिकडे पहावें तिकडे चुकाच चुका
 मनुष्याच्या नजरेस येऊं लागतात ! अरेरे, काय थोड्यानें गेलें ! पेशव्यांनीं एवढें सैन्य
 रेंवावयाची, एवढे गुणी लोक पदरीं बाळगायाची वगैरे व्यर्थ खटपट न करतां विलाय-
 तहून एक दोन पाद्री जर आणवले असते, तर त्यांनीं असे दिव्य शिष्य तयार करून

दिले असते, कीं त्यांच्या हातून फत्ते झणून झाल्याशिवाय राहिलीच नसती ! एका चार पांच वर्षांत त्यांनीं त्यास युद्धकलेंत, राजनीतीच्या कामांत, शहरांच्या बांधणीच्या कामांत वगैरे असे तरबेज केले असते कीं, त्यांनीं कोणाची मात्रा चालूं दिली नसता ! नाही तर आतां पहा. पर्वतीचें तळें काय बांधलें आहे, ते साडेतीन शहाणे काय, त्यांच्या मसलती काय, पेशवे किती अप्रयोजक, अंगास तीन चिमट्या रान लावून पळालेंच तर कोणत्या उद्देशानें पळवें ? उघडे बांडके होऊन पावसांत जाऊन वेड्यासारखें बसूं नये एवढेंहि त्यांस कळलें नाहीं ! ! असो; एकंदरीत आमच्या बिचाऱ्या पेशव्यांच्या राजधानीचें वर्णन करण्यास एवढ्या ख्रिस्तभक्ताखेरीज दुसरा कोणी मिळाला नाहीं याचें आद्दांस फार वाईट वाटतें. तसेंच चमत्कारहि असा वाटतो कीं, ज्यानें पांच सहा वर्षे या उद्योगामागें लागून एवढी जुनी माहिती मिळविली त्यानें पेशव्यांविषयीं, नानाफडनवीसाविषयीं वगैरे प्रस्तुत ग्रंथांत दाखल केलेल्या पोरकट,^१ अप्रयोजक गोष्टांखेरीज दुसऱ्या कोणत्याच गोष्टी विलकूल ऐकल्या नाहींत ! पण आमच्या शहाण्या वर्णनकर्त्यास बहुधा असें वाटलें असावें कीं, स्वतः मूर्तिपूजक असून त्या अत्यंत घोर पापमार्गाचे पुरस्कर्ते असल्यामुळें पवित्र शास्त्राच्या वचनाप्रमाणें जे अक्षय नरकाचे धनी झाले अशा महापातकी लोकांचें, तसेंच शेषाच्या मस्तकावर पृथ्वी, राहु केतु चंद्रसूर्याचे वैरी, पृथ्वी स्थिर, सूर्य फिरणारा असें मानणाऱ्या महामूर्ख लोकांचें, काय वर्णन करावयाचें आहे ! हल्लींच्या काळचें एखादें पोर त्यांस ज्ञान शिकविण्यास समर्थ झालें असतें ! असें वाटून जगाचे खरे कल्याणकर्ते, अकटो विकट ज्ञानसंपन्न असे मिचेल साहेब, गार्डनर साहेब, व जोतीबा फुले प्रभृति त्यांचे सच्छिष्यमणि अशांच्या नांवांनीं आपल्या पुस्तकास पवित्र करून मधून मधून पवित्र शास्त्रातील अति सुंदर ओंव्या 'वेबलच्या बुरुजा' सारखे अत्यंत सरस दृष्टांत, आमच्या ग्रंथकारानें मोठ्या प्रेमानें मधेमधें गोंवून दिले असावे ! असो; एकंदरीत हा ग्रंथ वाचला असतां मिशनरी लोकांच्या शिक्षणानें बुद्धि केवढी फांक्ते, सत्यनिष्ठा केवढी वाढते, वगैरे गोष्टी स्पष्ट दिसून येतात. तसेंच वरील दोन्ही*ग्रंथांवरून इंग्रजी विद्येचा फैलाव होऊन एकंदर लोकांच्या मनाची पांच किती वाढली, व त्यांचें ज्ञान किती खोल आहे, याचा चांगला अजमास होतो !

४. येथवर जें वर लिहिण्यांत आलें आहे त्याचा चांगला विचार केला असतां आमच्या देशाच्या इतिहासाची एकंदर सर्व लोकांस व आमची आद्दांसच किती गोडी लागण्याचा संभव आहे हें सहजच लक्षांत येईल. उघड आहे; उद्यां जर एखाद्यानें मोठे परिश्रम करून नीग्रो लोकांचा इतिहास जगांत प्रसिद्ध केला तर तो घेणारे व वाचणारे किती मिळतील बरें ! वस्तुतः पहातां वरचाहि दाखला अगदीं बरोबर आहे असें झणतां येणार नाहीं. नीग्रो लोकांविषयीं सर्वांचा, व विशेषतः इंग्रजांचा, जितका कळवळा

आहे तितका त्यांशीं समवर्ण व एकंदर जगाच्या मते त्यांच्याच योग्यतेचे असे जे आद्वी त्यांविषयीं आहे कीं नाहीं हें कोणालाहि सांगायला नको. ज्या पार्लमेंटानें नीग्रो लोकांच्या दास्यमुक्त्यर्थ कोठ्यावधि रुपये खर्चिल तींतच फॉसेट, ब्राइट या वक्त्यांच्या भाषणांचा किती जयजयकार होतो हें सर्वास माहीत आहेच ! नामांकित कवि लार्ड बायरन् यांनीं त्याच सभेंत एक विनोदाचें भाषण केलें तें प्रकृत स्थलीं फार समर्पक आहे. ऐरिश लोकांच्या वतीनें कोणी सभासद तेथें असतां हे एकीकडे वळून आपल्या जवळच्या लोकांस ह्मणाले, “या ऐरिश लोकांचा वर्ण गोरा आहे हें त्यांचें केवढें दुर्भाग्य आहे ! हेच जर काळे असते तर त्यांच्या मुक्त्यर्थ याच सभेनें केवढा खटाटोप केला असता !” असो; तर याप्रमाणें साऱ्या जगांत अज्ञान, दुराचारी, वेडगळ ह्मणून जे निवडले गेले त्यांविषयीं माहिती कोण करून घेतो ? कोणीं घेतलीच, तर मेकॉले, हॉल यांच्याप्रमाणें केवळ उपहास व तिरस्कार करण्याच्या बुद्धीनेंच घेतात ! मेकॉले साहेबांनीं ‘लॉर्ड क्लाइव’च्या आरंभीं वरच्याच गोष्टींविषयीं मोठें आश्चर्य दाखविलें आहे, व क्लाइव प्रभृति वीरांनीं येथें जे मोठमोठे पराक्रम केले ते कोणासहि वाचावेसे कां वाढूं नयेत याचें कारण आह्मांस बिलकूल समजत नाहीं असें ते ह्मणतात. पण कारण उघडच आहे. त्यांनींच स्वतः आपल्या निबंधांत जर हिंदूस परम नीच, परम दुर्बल असे सिद्ध करून दाखविले आहेत, तर अशा तृणप्राय लोकांवर मोठे अद्भुत जय मिळविले ह्मणून नवल कसचें असे अर्थ तूच त्यांचे शहाणे देशबांधव समजत असतील ! आबिसिनियाची मोहीम, अशांटी लोकांची लढाई या जितक्या प्रेमानें लोक वाचतील तितक्याच प्रेमानें अर्थात् हिंदुस्थानवाहि इतिहास वाचतील. आणि हा लोकांचा तिरस्कार त्यांच्या दोन्ही निबंधांनींहि तिळमात्र तरी कमी झाला असेल असाहि पण आह्मांस वाटत नाहीं. असो. तर याप्रमाणें आमच्या देशाचा इतिहास परकी लोकांस केवळ तिरस्कारास्पद आहे. आणि आमच्या देशाच्या संबंधें त्यांचे स्वतःचे पराक्रम वाचण्याचीहि जर त्यांम हौस वाटत नाहीं, तर खुद्द आमच्याच संबंधाचा इतिहास त्यांस किती रुचेल हें सांगायला नको ! हा प्रकार सर्वत्र दृष्टीस पडतो. ‘हिंदुस्थानचा इतिहास’ असें ठळठळीत नांव वर घातलेल्या ग्रंथांतून बहुतेकांत खुद्द हिंदुस्थानाविषयीं किती माहिती असते हें सर्वास ठाऊक असेलच ! उदाहरणार्थ सध्यां चोहोंकडे चालू असणारा मारिस साहेबांचा इतिहास पहा. या साहेबांनीं अगदीं मूळापासून तो तहत इ० सन १७३९ पर्यंतचा इतिहास सरासरी तीस पसतीस पानांत ओढून टाकून बाकीचा सर्व इंग्रजांच्या मजकुरानें भरला आहे. पेशव्यांचें तर त्यांत बिलकूल नांव सुद्धा नाही, आणि ज्या मुसलमानी घराण्यांनीं हिंदुस्थानावर कित्येक वर्षे प्रभुत्व भोगलें त्यांची हकीकत कोणाची दोन ओळी, कोणाची चार ओळी देऊन मनुष्याचा आपल्या कीर्तिविषयींचा गर्व किती व्यर्थ आहे हें प्रकट

केलें आहे ! अकबराचा पत्रास वर्षांचा इतिहास एका पानांत भरला आहे. आमच्या शिवाजीची दशा तर काहीं पुसूच नये ! तो चोर होता येथून आरंभ करून त्यानें केलेला प्रसिद्ध खून मात्र सविस्तर वर्णन केला आहे, आणि बाकीच्या गोष्टींची कल्पना करणें वाचकांवरच सोंपवून दिलें आहे. असा एकंदर मजकूर सुमारे दोन अडीच पानें अहे. पण तेवढ्यांत या विद्वान इतिहासकाराने शंभर चुका केल्या आहेत ! शिवाजी महाराजांचा राज्याभिषेक दहा वर्षे अगोदर ओढला आहे, अफझलनावास तीन वर्षे उशीरानें मारविला आहे, संभाजीचा नध वगैरे गोष्टी शिवाजी जिवंत असतांच घडविल्या आहेत ! बरें एवढी घाई व इतक्या चुका करून साहेब पुढें धांवले तरी कोठें ? अर्थात् मेजर लॉरेन्स, कर्नल मॉनसन, लेफ्टेनंट—अशा महावीर्यशाली शूरांचे पांवाडे गाण्यास ! खरेंच, ‘स्वजातिर्दुरतिक्रमा’ ! तेथें कोणाचा उपाय आहे ! ! परवां सहज ‘पंनी सैक्लोपीडिया’ नांवाच्या सर्वसंग्रह रूप ग्रंथांत मराठ्यांचा इतिहास कसा काय दिला आहे झणून पाहिलें. तां कांहीं अपूर्वच माहिती मिळाली ! बाळाजी विश्वनाथाचा पुत्र बाळाजी बाजीराव; धाकट्या माधवरावाचें खरें नांव शिवाजी माधवराव; त्याचा पुत दुसरा बाजीराव ! ! कां, कशी खाशी माहिती आहे ! पण इतकें कशाला, प्रत्यक्ष आमच्या युनिवर्सिटींतहि हा प्रकार दृष्टीस पडतो. वी. ए. सारख्या परीक्षेस मराठ्यांच्या इतिहासावर असे प्रश्न असतात—‘पेशव्यांची वंशावळी लिहा,’ ‘पानपतची लढाई केव्हां, कोठें व कोणामध्यें झाली ? तिचे परिणाम काय झाले ?’—केवढे जाडे प्रश्न हे ! आह्मांस खचित वाटतें कीं, असे प्रश्न देणाऱ्या परीक्षकांपेक्षां आमच्या मराठी शाळेंतल्या ‘महाराष्ट्रदेश’ शिकणाऱ्या मुलांस मराठ्यांच्या इतिहासाची माहिती पुष्कळ जास्त असते. असो; तेव्हां एकंदरीत आमच्या देशाकडे इंग्रजांचें फारच दुर्लक्ष व फारच तिरस्कार ! मेकाले साहेबांनीं आपल्या दोन निबंधांत जसें केलें आहे त्याप्रमाणें जेव्हां त्यांस हरबऱ्याच्या झाडावर चढवावें, तेव्हां एतद्देशीय इतिहासाचा वगैरे ग्रंथ त्यांस पहावासा वाटतो. आमच्या एका कॉलेजबंधूनें पांच सहा वर्षांपूर्वीं येथील ‘यंग् मेन्स् असोसियेशन’ (हां सभा अजून आहे कीं नाहीं हें वाहेरचे लोकांस सांगायला नकोच !) पुढें ‘ग्रांट डफकृत मरठ्यांच्या इतिहासावर टीका’ या नांवाचा एक उत्कृष्ट निबंध वाचला. त्यांत त्यानें एका इंग्रजी पत्रांतून घेतलेली सदरहू साहेबांची हकीकत वाचली. ती तर आमच्या बरच्या लेखास फारच मजबुती अणते. तींत मराठ्यांच्या इतिहासकारास आपला ग्रंथ छापून बाहेर काढण्यास केवढा भगीरथ प्रयत्न पडला—किती छापखान्यांचें आर्जव करावें लागलें, किती मोठमोठ्या लोकांच्या भिडा खर्ची घालाव्या लागल्या—हें सविस्तर लिहिलें आहे. या प्रसंगीचा मरे (छापखानेवाला) व डफ यांचा संवाद मोठा लक्षांत ठेवण्यासारखा झाला. तो डफ साहेबानें स्वतः असा लिहून ठेवला आहे—“त्यानें मला सांगितलें कीं,

जर तुम्ही ग्रंथाचें नांव बदलाल तर आम्ही तो छापूं. मीं ह्यालें कीं, हा ग्रंथ मराठ्यांची बखर आहे, यास्तव 'मराठ्यांचा इतिहास' हेंच नांव त्यास योग्य आहे. तो ह्याणाला, तें खरें; परंतु मराठ्यांची यत्किंचित् तरी माहिती कोणास आहे? त्यास मीं उत्तर दिलें, 'हें पुस्तक करण्याचें कारण काय तें तेंच, मराठ्यांची माहिती लोकांस फार थोडी आहे.' मरेनें उत्तर केलें, 'ठीक, तुम्हा ह्याणतां तें खरें आहे; पण माहिती असावी अशी तरी इच्छा कोणास आहे? तुम्ही या ग्रंथाचें नांव 'मोगलांचा पाडाव किंवा इंग्रेज लोकांचा उत्कर्ष' असें ठेवल्यास तें ठीक होईल. परंतु 'मराठ्यांची बखर?' छे, हें पुस्तक कोणी विकत घेणार नाही!' मरे साहेबांचें भाकीत अक्षरशः खरें झालें. हिंदुस्थान लुप्त जे गव्हर झाले त्या कोर्ट ऑफ डायरेक्टर्सच्या सभासदांनांच मुळीं चाळीस प्रती घेतल्या. पण त्या पावल्याचें उत्तरदि पाठविल नाही. मग इतर लोकांत या बखरीचा किती खप झाला असेल हें सांगावयासच नको. डफ साहेब शेवटीं लिहितात, "हा जो मी एवढा खटाटोप केला त्यांत मला कवडीचाहि फायदा न होतां उलटा ११७०० पेक्षां जास्ती रुपयांस मात्र मी बुडालों."

५. वरील गोष्टींवरून इंग्रजांस आमच्या देशाचें ज्ञान कितपत आहे व तें मिळविण्याची इच्छा तरी कितपत आहे हें आमच्या वाचकांस पुरतेपणीं कळल्यावांचून रहाणार नाही. तरी त्याबद्दल त्यांस मोठेंसें नांव आम्हांस ठेवतां येत नाही. ज्या त्या प्रकरणीं मोठी घमेंडी मारण्याची जी त्यांस संवय लागून गेली आहे तिचा अप्रयोजकपणा वर दाखल केलेल्या गोष्टींवरून उघड दिसेल खरा; पण ज्या देशाशीं ते अगदीं अपरिचित, जेथील रीतभात, भाषा, लोकांच्या समजुती वगैरे त्यांच्याहून फारच वेगळ्या त्याचा इतिहास वाचण्याची त्यांस गोडी कशी लागवी? 'अहिल्याबाई' 'माधवराव' हीं नांवें जशीं आम्हांस गोड लागतात, तशीं 'Aila Bye,' 'Madhoo Rao'—ज्यांचा उच्चारहि त्यांच्या भाषेनें होणें कठिण, व झाला तरी कानास कर्कश लागणारा,—तीं त्यांस तशीं न लागून त्यांचा त्यांस त्रास येत असल्यास नवल काय? अंसो, तर न्यूहॉलंडचा किंवा अमेरिकेचा इतिहास जसा आम्हांस तसाच आमचा इतिहास त्यांना होय; व यास्तव त्यांची त्यावर अप्रीति असल्यास त्यांत कांहीं विलक्षण नाही. पण हीच अप्रीति खुद्द आमच्यांतच असल्यास मग तर काय ह्याणावें? आमच्या देशाचे प्रख्यात वीर होऊन गेल्यास अजून शंभरहि वर्षे होऊन गेलीं नाहीत—खुद्द आमच्या आमच्या आठवणींतहि आमचें राजतेज शेवटच्या धूमावस्थेंतून एकाएकीं प्रज्वलित होऊन त्याच्या प्रचंड लोळानें सगळ्या हिंदुस्थानास धाक दाखविला, व सगळें जग त्याकडे आश्चर्यानें स्तब्ध होस्तातें पहात राहिलें! तरी आमची देशप्रीति व बुद्धीची तीव्रता केवढी! हवालदील होऊन एकमेकांस साशंक-विचारतो, काय हो आम्ही कसचे लोक—किती भिन्ने, केवढे भागूबाई, आम्हांस हवें त्यानें खुशाल तुडवावें! आमच्यांत

वीर असे हाका मारायला झाले कधी ! आमचे वीर ह्याले ह्याजे बाजीरावासारखे बंदुकीच्या बाराला भिणारे ! मेकांले साहेबांनीं बकऱ्यांची उपमा आह्वांस दिली आहे ती ठीक ! ! वर शौर्याच्या संबंधाने आमच्या तर्कशास्त्राचे तारे तुटले ! तसेच प्रत्येक गोष्टीच्या संबंधानेहि हरहमेश तुटत असतात ! मेकांले, मिह, पाद्री साहेब यांच्या सुविचारांचे अखंड सेवन केल्याने बुद्धीत अतोनात प्रकाश कोंदून तो वरील रूपाने लोककल्याणार्थ बाहेर पडताना पुष्कळांनीं पाहिला असेल; किंवा त्यांचे स्थिर रूप कोणास पहाणे असल्यास तो हेतु मागे सांगितलेले दोन अनुपम ग्रंथ सहज पूर्ण करतील. एकंदर हिंदु लोकांचा थोडक्यांत पराभव करून टाकून अल्पायासाने अरण्यपांडित्य ज्यास मिरविणे असेल त्यास वरील कोटारांत हवीं तितकीं अपूर्व शस्त्रां सांपडतील ! असो; उपाय काय ? सांप्रतच्या स्थितींत जाळ्यांत अडकलेल्या वाघाप्रमाणे जो जो मानभंग होईल तो तो आमच्या देशास सोसणे भाग आहे. मेकांलेच्या देशबांधवांची आमच्या काळ्या लोकांवर जशी सहज लीलेने चाबकांची, छऱ्यांची वगैरे कृपा होते, तशीच त्यांच्यासारख्या महापंडितांची आमच्या विद्यादिकांवरहि होते हें अनुरूपच आहे ! अशांच्या फडेंशाईपुढे आमच्या हिंदु लेखणीनें टिकाव धरावा हें मुळांच संभवत नाहीं; तरी तिच्या सपाट्यानें अगदीं गतप्राणच न होऊन ज्यांच्यांत अजून थोडी धुगधुगी तरी उरली असेल त्यांस जिववण्याचा यथाशक्ति यत्न करणे आह्वांस योग्य वाटते. यास्तव आम्ही अशांस इतकेंच सांगणार कीं, बाबांनीं ! ज्यांच्यांत पाणिनि, वाल्मीकि, कालिदास, आर्यभट्ट, भास्कराचार्य, गदाधरभट्ट, वगैरे असल्यात धेंडे निपजलीं, त्या लोकांची केवळ मूर्खांतच गणना करणे कठिण आहे; ज्यांच्यांत रामपांडवादिक नाहीं धरले तरी विक्रमादित्य, इतिहासप्रसिद्ध पोरस, शिवाजी, बाजीराव, यशवंतराव, रणजितसिंग, विजेच्या गतीनें सैन्यासहवर्तमान धांवणारा परवांचा शूर, असे तरवारबहाद्दर होऊन गेले ते केवळ 'मेंढ्या'च असतीलसे नाहीं; तसेंच ज्यांच्यांत तुकाराम, रामदास, किंवा रामशास्त्री, माधवराव असे निष्पाप महात्मे; व रमाबाई, अहल्याबाई, अशीं भूतलास भूषित व पवित्र करणारीं स्त्रीरत्ने निर्माण झालीं, त्याच लोकांस अघोर, पातकी, दुराचारी, निर्दय ह्याणें ह्याणजे शुद्ध दांडगाई आहे; आणि जो धर्म सर्वांत प्राचीन असून शंकराचार्यासारख्यांनीं ज्याच्या रक्षणार्थ आपली बुद्धि खर्चली तो मेकांले, रेवरेड विलसन किंवा जोतीबासारखे त्यांचे कल्याण, अशांच्या बडबडीनें व शुष्क तर्कांनीं न्हास पावेल हें मुळांच संभवत नाहीं ! वरील गोष्टी इतक्या धडधडीत स्पष्ट दिसत असतांहि आमच्या लोकांस त्या अलीकडे दिसेनाशा झाल्या आहेत; हें तर काय पण आपणांस अधिकाधिक कुत्सित झणून घेण्यांतच पुष्कळांस काहीं विलक्षण प्रतिष्ठा वाटते. 'हिंदु' हा शब्द 'मूर्ख' शब्दाशीं केवळ समानार्थक होय असें ते समजतात, आणि त्यांतून जितकें

सुनून जातां येईल तितकें जाण्याचा बहुतेकांचा प्रयत्न दृष्टीस पडतो. हा हिंदुत्वाचा द्वेष कित्येकांच्या ठायीं इतका जागृत असतो कीं, पोषाक, रीतरिवाज, आचार वगैरे गोष्टींत सर्व प्रकारें इंग्रेजांचा नमुना उचलला असल्यामुळे त्यांच्या पूर्वस्थितीची एक मात्र काय ती मोठी खूण त्यांच्यांत राहिली असते— ती अर्थातच काळा रंग होय. हा जाण्याचा जर एखादा अपूर्व उपाय इंग्लिश लोक काढतील, तर आमच्या देशांत त्यांचे पुष्कळ नवे बंधु बनतील ! असो. तर याप्रमाणें दिवसेंदिवस आमची स्थिति मोठी विलक्षण होत चालली आहे. आमची मूळची स्थिति तर आह्वांला नकोच; पिसें लावून थोरांच्या मंडळांत शिरूं पहातां, पण ते तर आह्मांस नीग्रो, हॉटेटॉट अशांच्याच पंक्तीस सरासरी बसवितात ! चोहोंकडे इंग्रेजी माजल्यानें आमची भाषा आह्मांस येईनाशी झाली, देशाभिमान सहजच विगलित झाला, कारण चांगलें ह्मणण्यासारखें आमच्यांत कांहींच नसून दोष ठेवण्यासारखेंच सारें पडलें, तेव्हां त्याचा अभिमान ह्मणजे दुरभिमानच होय ! धर्माची तर अशी लाज वाटू लागली कीं, कांहीं बोलण्याची सोय नाही. तेव्हां एकंदरीत देश नाही, भाषा नाही, धर्म नाही, रीतरिवाज नाही, असें पोरकें राष्ट्र आह्मी सध्यांच्या स्थितांत झालों आहों ! असें झाल्यामुळे जो कोणी पूर्वींच्या संबंधाचें कांहीं चांगलें ह्मणेल तो एक वेडगळ तरी असेल किंवा मूर्ख तरी असावा असा एकंदर लोकांचा ग्रह होऊन गेला आहे. वर 'मराठ्यांच्या इतिहासावर टीका' ह्मणून एका निबंधाचा आह्मी उल्लेख केला; त्याचा त्या माजी सभेनें व एकंदर लोकांनीं वर सांगितल्या प्रकारेंच आदर केला; ह्मणजे अशा निबंधांपासून तादृश कांहीं उपयोग नाही असा त्या ठिकाणींच लिहिणारास सभेचा अभिप्राय मिळून पुढें त्यानें तो छापला असतां आज सात वर्षे बहुधा जशाचा तसाच छापखान्यांत लोळत पडला आहे. पण इतक्यानेंच झाले नाही; ज्या रात्री तो वाचला त्याच्या दुसऱ्याच दिवशीं 'ज्ञानप्रकाशां' त एकानें पत्र पाठवून सर्वांस कळविलें कीं, त्या निबंधांत कांहीं जीव नव्हता; आणि सभेंत अध्यक्षानों वगैरे जी त्याची कांहीं तारीफ केली तो सर्व प्रकार 'पंचतंत्रा' तील 'पूर्व तावदहं मूर्खो..... सर्व वै मूर्खमंडलम्' असा झाला ! असो; वरील गोष्टीवरून आपल्या इतिहासाची आमच्या लोकांस एकंदरीत किती गोडी आहे ती स्पष्ट दिसून येते. तसेंच आमच्यांत विद्वान् ह्मणविणारांसहि त्याची किती माहिती असते व माहिती करून घेण्याची इच्छा तरी कितपत असते, तीहि येथें विशेषतः सांगावयास पाहिजे असें नाही.

६. असो. प्रस्तुत निबंधांत ज्या विषयाचें विवेचन करावयाचें होतें त्याच्या नुसत्या प्रस्तावनेदाखलच सरासरी इतका मजकूर लिहावा लागला. आतां यापुढें मुख्य विषयावरच जर आणखी लिहूं लागलों, तर त्याचें जसें व्हावें तसें अध्ययन जरी अजून आमचें मुळींच झालें नाही, तरी सुद्धा पुष्कळ लिहिण्यास सांपडेल

आणि हा विषय हिंदूसच स्वतः झटला झणजे मोठा मोहक पडला, यास्तव आरंभ केला असतां एकाएकीं तो सोडतां येणेंहि कठीण. पण आमच्या वाचकांस इतका लांब मजकूर वाचूनहि अगोदर कदाचित् कंटाळाच आला असेल असें आम्हांस वाटतें; यास्तव इकडूनहि पहातां सांप्रत विषय, येथेंच तसा तहकूब ठेवणें आम्हांस बरें वाटतें. या खेपेस आमच्या देशविषयीं ज्यांपासून माहिती आम्हांस मिळते,—कीं, जी बहुधा 'बाबावाक्यं प्रमाणम्' या न्यायानेंच आपण गृहीत धरून चालतो,—त्यांस ती खरी मिळण्याचा संभव किती, व यास्तव ती आपण किती जपून मान्य केली पाहिजे, ही एक मोठी मुद्द्याची गोष्ट जर या अंकावरून आमच्या वाचकांच्या मनावर पक्की ठसेल, तर एक मोठीच गोष्ट मिळविलीशी होईल. तसेंच मनोरंजनांत आपल्या देशाचा इतिहास कोणत्याहि दुसऱ्या देशाच्या इतिहासाहून उणा नाही हेंहि जर या एकंदर निबंधावरून वाचकांच्या लक्षांत येईल, तर तेवढ्यानेंहि तो लिहिल्याचा हेतु सफळ झालासें होईल. असो; तरी लिहावयाच्या एक दोन मोठ्याच गोष्टी राहिल्या; त्यांतील पहिली ही कीं, प्रस्तुतचे इंग्रेजी इतिहास फारच अपुरते असतात,—झणजे संस्थानिक वृत्तांत-खेरीज आमच्या विद्या, कला, स्थिति, रीति, वगैरेविषयीं त्यांत बिलकुल एक अक्षरहि असत नाहीं. दुसरी ही कीं, आमच्या मराठींत इतिहास चांगला वाचण्याजोगा झटला तर मुळींच नाही, व एकंदर लोकांत त्याविषयीं एवढें अज्ञान असण्याचें एक मोठें कारण तेंच आहे. यासारख्या आणखी दुसऱ्या कांहीं न्यूनता मागें एकदोन वेळां सांगितलेल्या 'ग्रॉट डफवर टीका' नांवाच्या निबंधांत चांगल्या रीतीनें दाखविल्या आहेत, त्या प्रस्तुत निबंधाच्या परिशेषार्थ वाचकांनीं पहाव्या. तसेंच मराठींतील विद्यमान इतिहासांवर शालापत्रकाच्याहि एका अंकांत कांहीं विचार प्रदर्शित केले आहेत तेहि वाचण्यास आम्ही त्यांस शिफारस करतो. आतां सरते शेवटीं एकंदर लोकांस या विषयाच्या संबंधानें कांहीं सूचना करण्याजोग्या आहेत त्या येथें लिहून हा अंक पुरा करतो.

७. वर जें इतके विवरण केलें त्यावरून आपल्या देशाचा इतिहास चांगला होऊन त्याची सर्वांस माहिती झाली असतां किती उपयोग होणार आहे हें सर्वांच्या ध्यानांत आलेंच असेल. यास्तव ज्यांस तशा माहिती मिळण्याचा संभव असेल त्यांनीं

१. हा निबंध व मागें सांगितलेली 'घाशीराम कोतवाला'वर टीका ही आमचे कॉलेजबंधु २० २० नोव्हेंबर जनादन कीर्तने यांनीं रचिलीं. हे 'माधवराव पेशवे व जयपाळ' या सर्वमान्य नाटकाचे कर्ते २० २० विनायक जनादन कीर्तने यांचे धाकटे बंधु. यांची लिहिण्याची पद्धति तारीफ करण्यासारखी असून विषयाचें निरूपण ग्रौट व मार्मिक रीतीनें करण्याची यांची शैली उत्कृष्ट आहे. प्रस्तुत निबंधाच्या संबंधानें वरील दोन्ही लेख वाचले असतां वाचकांस हितावह होतील.

२. पुस्तक १२ अंक ५.

ती बुद्ध न देतां तिचा संग्रह ठेवावा. आमचीं जुनीं लहान मोठीं राज्यें अजून सान्या देशभर पुष्कळ आहेत; तर त्यांचा स्वाहा जोंवर झाला नाही तोंवर तरी लोकांनीं सावध होऊन आपल्या नुकत्या होऊन गेलेल्या पराक्रमी पूर्वजांची एवढी तरी सेवा करावी. असें केले असतां आपला देशाभिमान जागविलासा होऊन आपल्या वाडवडीलांचे उपकार फेडलेसे होतील;—कारण त्यांची कीर्ति वाढविणें जर आपल्या हातून होत नाही, तर तिचे रक्षण करून ती बुद्ध न देणें हें तरी आपण श्रेय ध्यावें; आणि हें पहिल्यापेक्षां पुष्कळ सोपेंहि आहे हें उघड आहे. आतां हें कृत्य आपले सध्यांचे धर्मी इंग्रेज लोक यांच्या विरुद्ध केलेसें होईल, किंवा केलेसें ते समजतील, याविषयीं विलकुल संशय धरण्यास जागा नाही. ते इतर संबंधानें कसेहि असले, तरी एवढ्यांत तरी अत्यंत उदार आहेत. फार तर काय, पण त्यांनींच जर ही माहिती मिळवून ठेवली नसती, तर माधवराव काय, आणि बाळाजी विश्वनाथ काय, सर्व आतांपर्यंत आपणांस एकच होऊन गेलें असतें ! शिवाय दुसरे असें कीं, अशी माहिती ग्रांट डफ, मालकम अशांच्या ग्रंथांत कांहीं आहे खरी; पण ती केवळ राजकीय संबंधांची. पूर्वींची किरकोळ माहिती जागोजागच्या लोकांस जशी अजूनहि असेल तशी सर्व अगोदर त्यांस कळली नसेल हें एक; आणि दुसरे, ती सर्व त्यांस आपापल्या ग्रंथांत घालतांहि आली नाही. अशा माहितीचा वास्तविक निराळाच ग्रंथ असला पाहिजे, व ‘पिक्टोरियल ह्यांडबुक ऑफ लंडन्’ अशा तऱ्हेचे निराळेच ग्रंथ इंग्लंडांत वगैरे करतात. तसें आमच्या ‘पुण्याच्या वर्णनांत’ असेलसें पाहिल्याबरोबर सर्वांस वाटतें; पण ग्रंथकर्ते ब्राह्मण धर्माचे, व तेव्हां अर्थात्च पेशव्यांचे वगैरेहि शत्रु असल्यामुळे त्यांचें जिच्या योगानें गौरव होईल अशी एक सुद्धां गोष्ट त्यांनीं आपल्या ग्रंथांत दाखल केली नाही. फुलांतून मधमाशा मध काढतात, पण त्यांतूनच दुसरे किडे विष काढतात, आप्रमाणेंच त्यांनीं कृति केली ! असो; येथें शेवटीं इतकेंच सुचवितों कीं, आमच्या मराठी शहरांची जर आपुढें अशांच कोणीं वर्णनें रचलीं तर तें काम पुरें होईपर्यंत तो रचणारा मोठा भाविक ख्रिस्ती असला तरी त्यानें आपलें पवित्र शास्त्र तोंपर्यंत एकीकडे गुंडाळूनच ठेवावें ! असो; तेव्हां आमच्या लोकांस यासंबंधें हीच सूचना करावयाची कीं, अशी माहिती कितीहि धुल्लक वाटली, तरी तिचा त्यांनीं नाट संग्रह करून ठेवावा; कां कीं, कधीं कधीं एखाद्या अशा धुल्लक गोष्टींतहि असें तात्पर्य असेल कीं तिच्या योगानें कदाचित् इतिहासहि फिरूं शकेल ! त्यांतूनहि नेटिव संस्थानांतून दसरी माहिती किंवा जुने लेख ज्यांपाशीं असतील त्यांनीं तर ती फारच जपून ठेवावी. अशा प्रकारचा उद्योग आमचे बंधु ‘विविधज्ञानविस्तार’ कर्ते यांनीं करण्याचें मनावर घेतलें होतें. पण लोकांच्या अज्ञानास्तव, हयगयीमुळे, किंवा वेड्या समजुतीमुळे त्यांस त्यांत फारसें कोणीं साहाय्य केले नाही असें दिसतें. हा प्रकार अत्यंत शोचनीय होय. असो; याखेरीज

जुन्या माहितीचा आणखी एक मार्ग सध्यां तादृश प्रसिद्ध नसणारे इंग्रजी ग्रंथ होत. गेल्या शंभर दीडशें वर्षांत इकडे आलेल्या इंग्रज लोकांनीं लिहून ठेवलेले पुष्कळ ग्रंथ आहेत, ते कधींमधीं दृष्टीस पडतात. त्या काळीं आपली स्थिति फार निराळ्या तऱ्हेची असल्यामुळे कित्येक तर इतके तळीन होऊन गेले होते कीं, त्यांचीं मूळचीं मते जाऊन बहुतेक आमच्यासारखींच झालीं होती. अशांस सर जेम्स म्याकिंटाश जे कांहीं दिवस मुंबईचे रेकॉर्डर (न्यायाधीश) होते त्यांनीं 'ब्राह्मण बनलेले युरोपियन' असें एके ठिकाणीं झटलें आहे. वास्तविक पहातां यांत कांहीं आश्चर्य नाहीं. कां कीं, त्या काळीं हल्लींप्रमाणें ब्राह्मण्य हें रेल्वेच्या गाडीच्या पायांवारीं जात नव्हतें; तर गजमस्तकारूढ झालेलें, किंवा अश्वारूढ होऊन शत्रूंवर गर्जणारें अशापैकीं होते ! अजूनहि वृद्ध लोकांच्या तोंडून जें आपण ऐकितों, कीं पहिले साहेब फार दयाळू असत, इकडच्या लोकांचा ते फार बोज ठेवीत, तें खोटें नव्हे. आतांप्रमाणें चुट-पुटती विलायतेस परीक्षा देऊन व येतांना मेकालेचे दोन निबंध वाचून अरेराव होऊन आलेले ते नसत. त्यांस लोकांच्या अनुरोधानें वागणें पडे. असो; तर अशांच्या ग्रंथांत आपणांस अनुकूल असा पुष्कळ मजकूर सांपडतो. मालकम साहेबाचा वर एक लेख लिहिला आहेच; व अहिल्यावाईचें त्यानें किती चरित्र मिळवून लिहून ठेवलें आहे तेंहि बहुतेकांस विदित असेलच. तसेंच 'विविधज्ञानविस्तारा' च्या एका अंकांत स्कॉट नामक एका ग्रंथकाराचा अफझुलखानाच्या वधाविषयींचा मजकूरहि पुष्कळांनीं वाचला असेल. अजूनहि हिंदूंचे पक्षपाती इंग्रज लोक कित्येक सांपडतील. 'तारा,' 'सी-ता' 'ठगाची जवानी' या सर्वप्रसिद्ध ग्रंथांचे कर्ते क्यापटन मेडोज टेलर हे अशांत अग्रगण्य होत. यांनीं नुकताच एक हिंदुस्थानाचा इतिहास स्वभाषेंत लिहून प्रसिद्ध केला आहे; त्यांत सर्व भागाचें यथास्थित विवरण केलें असून मॉरिस, मेकॉले, मिळ यांच्यापेक्षां फार निराळ्या तऱ्हेचीं मते त्यांत प्रदर्शित केलीं आहेत. अशाच तऱ्हेचे आणखी एक दोन लहान इतिहास अलीकडे प्रसिद्ध झाले आहेत. असो; तर गेल्या काळाविषयीं चमत्कारिक व खरी माहिती मिळण्याचा हा तिसरा मार्ग आहे. तर याप्रमाणें असत्यरूप व भ्रांतिरूप धुकें जें या देशभर आजपर्यंत पसरून राहिलें आहे त्याचें निरसन करून सत्यरूप सूर्याचा व ज्ञानाचा खरा उदय अजूनहि व्हावा अशी आजची तर स्थिति आहे.

भाषादूषण.

अहो कष्टं सापि प्रतिदिनमधोऽधः प्रविशति ।

भर्तृहरि.

अंक ९—(१) विषयोपेक्षप. (२) दूषणाचें स्वरूप. (३) त्याचीं कारणें. (४) त्याचा प्रचार. (५) इंग्रजांचा व आमचा आपापल्या भाषाविषयीं अभिमान. (६) भाषादूषणाच्या केवल्यांस उत्तर. (७) इंग्रजीच्या अनुकरणाची मर्यादा. (८) परभाषेचें साध्य. (९) भाषादूषणाचीं उदाहरणें. (१०) शुद्धतेचें निश्चित प्रमाण.

प्रस्तुत मालेच्या पहिल्या अंकांत आमच्या मराठी भाषेची विद्यमान स्थिति कशी आहे तीविषयीं सामान्यतः लिहून इंग्रजी भाषेच्या संसर्गानें तीस केवढा अपाय घडत आहे याविषयींहि सामान्यतः लिहिलें होतें. व पुढील एखादे प्रसंगीं त्या विषयावर सविस्तर लिहिण्याचें तेथें आह्मी सुचविलें होतें. त्याप्रमाणें या अंकांत लिहितों.

१. भाषेचें दूषण ह्मणजे तिचें खराब होणें. प्रस्तुत निबंधांत या दूषणाचें स्वरूप, त्याचें कारण, त्याचा प्रचार, इत्यादि सांगून शेवटीं त्याचीं ग्रंथांतून उदाहरणें दाखवूं. तसेंच त्याविषयीं लोकांचें मत एकंदर कसें आहे तेंहि लिहून त्यापासून होणारे अनर्थ कळवूं.

२. आतां पहिल्यानें हें दूषण ह्मणजे काय ? तर अर्थातच आपल्या भाषेंत परभाषेंतील ह्मणजे प्रस्तुत प्रसंगीं इंग्रजी भाषेंतील शब्दांचा अनिवार संकर होणें; व तिची मूळची रचना सुटून ती अगदीं परकी जी इंग्रजी भाषा तिच्या धर्तीवर पडणें. वर इंग्रजी भाषेंतील शब्द ह्मणून झटलें त्याचा अर्थ केवळ अक्षरशः घ्यावयाचा नाही. तसा कांहीं अंशीं घ्यावयाचाच—कारण ‘इष्टेट,’ ‘इस्कूर,’ ‘पाइंट,’ ‘रजिष्टर’ वगैरे पुष्कळ मंजूर शब्द इतक्यांतच घरोघर होऊन बायकांपर्यंत व पोरापर्यंत सुद्धां गेले आहेत ! पण आमचा मुख्य रोख त्यांवर नव्हे. वरील शब्द कितीहि मराठींत आले तरी त्यांपासून तीस तादृश भय नाही. एक तर ते बोलून चालून परकी पडले, तेव्हां त्यांस खुद्द मराठीच असें कोणी ह्मणणार नाही, व त्यांचीहि तीत खुसण्याची इच्छा नाही. शिवाय दुसरे असें कीं, त्यांतून कित्येकांचें मराठींत असणाऱ्या शब्दांनीं कामहि होणारें नव्हे; यास्तव लांबलचक नवे शब्द जे उगीच श्रम घेऊन ओतून काढावे, त्यापेक्षां हेच कां असेनात ? इंग्रजांस जर आमचे Khutput, bandobast, pacca, ghee, असे शब्द चालतात, तर आह्मांसहि ‘बुक,’ ‘टबल,’ ‘नाटपेड’ वगैरे शब्द खुशाल चालवून घेतां येतील. पण या शब्दांविषयीं आह्मांस विशेषतः बोलणें नाही. तर जे धड इंग्रजी नव्हेत धड मराठी नव्हेत; ज्यांचा अर्थ इंग्रजी आणि उच्चार मराठी; असे अर्थे कच्चे मराठींत उतरलेले जे शेंकडों शब्द सध्यां मोठाल्या

ग्रंथांतून, मासिक पुस्तकांतून, वर्तमानपत्रांतून, हजारों नवीन तरुण लोकांच्या भाषणांत हंमेशा आढळतात अशा शब्दांवर आमचें मुख्यतः धोरण आहे. पण इतकेंच नव्हे. नुसते निरनिराळे शब्दच असे अर्धजातीय असतात असें नाहीं, तर एकंदर वाक्याची, किंबहुना एकंदर ग्रंथाची, रचनाहि शुद्ध इंग्रजीच असते. ह्मणजे लिपि पाहिली तर मराठी, अक्षरांचा उच्चार मराठीसारखाच, पण अर्थ पाहूं जावें तो अर्धांमुर्धा कळतो, किंवा कधीं कधीं मुळींच कळत नाहीं. कायद्याचीं जीं मराठींत कांहीं पुस्तकें झालीं आहेत त्यांची मौज पुष्कळांस अनुभवावरून किंवा निदान ऐकून तरी माहीत असेलच ! त्यांतील भाषांतर इतकें सुरेख झालें असतें कीं, कोठें कोठें तें समजण्यास फार जड जातें इतकेंच नव्हे; तर जेथें अर्थ काढण्याची अतिशय मुष्कील पडते तेथें मूळचें इंग्रजी जेव्हां कोणापासून समजून घ्यावें तेव्हां अर्थ उकलतो ! आमच्यांत असे फडें बोलणारे शेंकडों सांपडतील कीं, त्यांच्या बोलण्याचा अर्थ पुनः नीट मराठींतच करण्यास दुभाष्या ठेवल्याचाचून सोय नाही. खरेंच, ज्यांनीं अष्टौप्रहर इंग्रजीचा घ्यास घेऊन तीस केवळ आपलीशी करून टाकली, ज्यांच्या जिह्वाशी त्या भाषेनें सतत वास करावा, तिच्या प्रसादें करून ज्यांचें मन सुप्रकाशित झाल्यामुळे एका द्राड काळ्या रंगाखेरीज त्यांच्या ठायीं इकडचा ह्मणून दुसरा मागमूसहि उरला नाही, त्यांच्या हातीं मराठी पुस्तक किंवा वर्तमानपत्र दृष्टीस पडलें, किंवा एक शुद्ध मराठी वाक्य त्यांच्या तोंडून निघालें, तर मग राहिलें काय ? त्यांच्या इंग्रजी ज्ञानास कलंक लागला नाही काय ? असो; वरील समजूत केवढी थोर आहे याविषयीं येथें वाद करण्याचें प्रयोजन नाही. इंग्रजींत थोडीबहुत गति होतांच पाद्रींच्यासारखें किंवा बाव्यांसारखें घेडगुजरी बोलण्यांत ज्यांस प्रतिष्ठा वाटत असेल त्यांस वाटो; आह्मांस तर हा प्रकार मूर्खतेचा व अत्यंत लज्जास्पद असा वाटतो.

३. आतां हें भाषादूषण जें चोहोंकडे एवढें फैलावलें आहे कीं कांहीं थोड्या नामांकित ग्रंथकारांखेरीज जें बाकी सर्वांच्या ग्रंथांत थोडें बहुत तरी आढळतेंच, मराठी भाषेच्या अभिवृद्धीस साह्य व्हावें ह्मणून चालू केलेल्या मासिक पुस्तकांसहि जें सर्वथा सोडीत नाहीं, वर्तमानपत्रांस तर बहुधा ज्याची फारशी पर्वाहि वाटत नाही, नवीन इंग्रजी विद्वानांच्या भाषणांत व व्याख्यानांत तर जें प्रत्यक्ष मूर्तिमंत जणू काय उभेंच असतें, तें उत्पन्न तरी कशापासून झालें, व त्याचा एवढा प्रचार कसा होत गेला याविषयीं थोडासा विचार करूं. पहिल्या दोन अंकांत लिहिल्याप्रमाणें इंग्रजी भाषेचा सार्वत्रिक अभ्यास त्यास कारण झाला हें एक उघडच आहे. पण हेंच काय तें एक कारण झालें असें ह्मणतां येत नाही. दुसऱ्या भाषेचा पुष्कळ प्रचार झाला कीं पहिली अगदीं बिघडूच जावीच असें जर असतें, तर ज्या भाषेनें आमच्या भाषेची दुर्दशा करून टाकली तेचीच आजपर्यंत कांहीं विलक्षण स्थिति झाली असती ! गेल्या दोनतीनशें वर्षांत

ग्रीक व ल्याटिन भाषेचा प्रचार इंग्लंडांत अतोनात झाला आहे; फ्रेंच, इटालियन वगैरे अर्वाचीन भाषाहि नेहमींच्या दळणवळणाच्या योगानें तेथील लोकांस पुष्कळ परिचित आहेत; बाकीच्या युरोपियन भाषाहि व्यापाराच्या वगैरे संबंधानें पुष्कळांस माहीत असतात; फार तर काय पण वरील व्यापाराच्याच संबंधानें ज्यांतले शब्द इंग्रजींत आले नाहींत अशा भाषा साऱ्या पृथ्वीवर थोड्याच असतील. बरें, मग एका इंग्रजीनें जर आमच्या मराठीची एवढी हैराणगत करून सोडली, तर वरच्यासारख्या तडाक्यांत ती सांपडली असतां तिची काय अवस्था होऊन जाईल कोण जाणे ! असो. तर परभाषेचा केवळ संसर्गच मराठी भाषेस वाधक झाला असें ह्मणतां येत नाहीं. तिच्या दुर्दशेचें खरें कारण वरच्या वाक्यांतच गर्भित होतें. तें काय ? तर अर्थातच आपल्या लोकांच्या मनांत तिजविषयीं मुळांच अभिमान नसणें हें होय. जे आमचे लोक विलायतेस गेले कीं तेथें डोळे चक्क होऊन आपल्या देशाची बहुतेक आठवणहि विसरून जातात, आणि निरुपायास्तव पुनः माघारी आले असतां येथील सर्व गोष्टींची त्यांस लाज वाटूं लागते, त्यांसच इंग्रजी भाषेचें ज्ञान झालें असतां मराठीची सर्वांपरी लाज वाटूं लागते हें अनुरूपच आहे ! त्यांस साहेबी तुमान, साहेबी वूट, साहेबी डगला, साहेबी दाढी यांचा वियोग जसा केवळ दुःसह होतो, त्याप्रमाणेंच यांसाहि विलायती शब्द, विलायती वाक्य-रचना यांचा सहसा त्याग करवत नाहीं. पण इंग्रज पहा ! त्यांचें भ्रमण साऱ्या जग-भर आहे, हव्या तेवढ्या उलाढाली त्यांच्या जेथें तेथें चालल्या आहेत; पण आपल्या देशास माघारी आले कीं, पुनः इंग्रजेचे इंग्रजेच ! त्याचप्रमाणें इतक्या भाषा इंग्रजीशीं मिसळल्या असतांहि ती कायमची कायमच ! असो; तर ज्या अभिमानहानतेनें व इतर प्रकारांनीं एकंदर देशाची दुर्दशा होऊन गेली आहे, तींमुळेच आमच्या भाषेचीहि अशी दशा झाली आहे. तिसरें कारण उपेक्षा किंबहुना तिरस्कारहि झटला असतां चालेल. ज्या गोष्टीविषयीं आपणांस लवलेशिहि अभिमान नसतो तिजविषयीं उपेक्षेची किंवा तिरस्काराचीहि बुद्धि मनांत वागत असल्यास कांहीं नवल नाहीं. असाच आमच्या लोकांचाहि प्रकार आहे. त्यांस मराठी भाषेविषयीं केवढी कळकळ आहे हें त्या भाषेंत ग्रंथ करून ज्यांनीं प्रसिद्ध केले असतील त्यांच्या अनुभवास बहुतकरून पक्षेपर्णी आलें असेल. तसेंच ग्रंथाची पारखहि त्यांस मोठी उत्तमच आहे असें झटलें पाहिजे. हल्लीं पुस्तकांचा जो खप होतो तो तादृश त्यांच्या गुणांवरून होतो असें नाहीं, तर आर्जव व शिफारस यांनीं एरवीं जशीं कामें होतात तसेंच येथेंहि चालतें. सर्व लोकांच्या आश्रयास पात्र असून केरांत पडलेलीं पुस्तकें आह्मांस पुष्कळ दाखवितां येतील, व तसऱ्यांच्या उलटहि प्रकार दाखाविण्यास कांहीं कठिण पडणार नाहीं. मोठी उठाठेव करून लोकहितार्थ श्रम केले असतांहि त्याप्रमाणें प्राप्ति तर कांहीं झाली नाहीं, पण उलटा भुर्दंड भरावा लागला असे हतभाग्य ग्रंथकार आह्मांमध्ये थोडे थो-

डके असतीलसें नाही. एकच सर्वप्रसिद्ध उदाहरण घेतों. 'राणीचें पुस्तक' ह्यानून एक ग्रंथ सुमारे तीन चार वर्षांमागे प्रसिद्ध झाला तो सर्वांस माहीत असेलच. तें त्यांचें गोड नांव, सोनेरी पुष्पा, ग्रंथार्पणपत्र, मधून मधून नामी चित्रे; शेवटी बऱ्या बऱ्या आश्रयदात्यांच्या नांवांची लांब मालिका, हीं सर्व पाहिलीं असतां डोळे दिपून जाऊन एखाद्या बऱ्या दरबाराची आठवण होते. पण आंत वाचूं लागवें तों मजकूर काय, ती भाषापद्धति काय, कविता काय, वडा दरबार पाहून डोळे चक्क झाल्यावर बऱ्या स्टार ऑफ इंडियांचीं, बऱ्या खानबहादुरांचीं भाषणे ऐकून अंतःकरण जिनकें गार होऊन जातें, तितकेंच वरील मजकुराचें होतें. एवढा थाटमाट ज्या पुस्तकाचा त्याचा आदर केवढा झाला असेल तें वाचकांनींच मनांत आणावें. 'राणीचें पुस्तक' ! मग काय, साऱ्या जगास व त्यांत हिंदुस्थानास तें सर्वांपरी बंद झालें ! आतां याच्याच उलट दुसरा प्रकार पहा. 'सर्वसंग्रह' नांवाचें एक अत्यंत उपयुक्त मासिक पुस्तक सुमारे सहा सात वर्षे चालून तें वंद झाल्यास आज तितकांच वर्षे झालीं. तें आजपर्यंत चाललें असतें तर आपल्या मराठी कवींच्या सर्व ग्रंथांचा बहुधा जीर्णोद्धार झाला असता; आणि त्या पुस्तककाराचा एवढा खर्च, मेहनत व आस्था यांचें चीज झालें असतें. एवढा उद्योग पुनः उभा रहाणें परम दुर्घटच; पण त्यांतून जरी यथा-कथंचित् यापुढें तो राहिलाच, तरी नुकत्या कांहीं दिवसांपर्यंत जें त्यास अत्युत्तम साहाय्य होण्यासारखें होतें तेंहि आतां समूळ नाहीसें झालें. वरील शब्द आमच्या साऱ्या वाचकांस लवकर समजतीलसें वाटत नाही, यास्तव त्यांच्या स्पष्टीकरणार्थ येथें सांगतां कीं, थोड्या दिवसांमागे कैलासवासी झालेले रा० रा० परशुरामपंततात्या गोडबोले, ज्यांच्या विद्वत्तेस्तव, सुस्वभावास्तव व मराठी भाषेवर आणि कवितेवर जे त्यांनीं मोठे उपकार करून ठेवले आहेत त्यास्तव वरील गोष्ट ऐकून सर्व हळहळले असतील, ते वरील 'सर्वसंग्रह'चें काम करीत असत. या कामास यांच्या इतका वाकबगार पुरुष दुसरा कोणी नव्हता हें सर्वांस माहीत आहेच; व याचें कारण मराठी कवितेचाच सर्व जन्मभर त्यांनीं मुख्यत्वेन व्यासंग केला होता हें होय. यांनीं तिच्या प्रीत्यर्थ जे श्रम केल ते जर केले नसते तर मराठी कवितेचें ज्ञान आमच्या लोकांस आज कितपत असतें याचा मोठा संशयच वाटतो. असो; तर इतःपर या उद्योगाचे बहुतेक हातपायच मोडले असें ह्याण्य्यास चिंता नाही. सेलर हौस, सोन्याच्या तोफा वगैरे कीर्तिदायक कृत्यांकडे जो पैसा खर्च झाला त्याच्या एका सहस्रांशानें वरील पुस्तकाचा इष्ट हेतु सिद्धास गेला असता, व देशावर फार मोठे उपकार झाले असते. पण आतां बोलून उपयोग काय ? गोष्ट गेली ती गेली ! अशा उत्कृष्ट पुस्तकाचा सरकारानें आपला आश्रय तोडला हें त्यास कितीहि भूषणाह असो, पण एकंदर लोकांच्या समजस्तेस, रसिकतेस आणि उदारत्वास हें चिरकाळ लांछन लागून गेलें यांत संशय

नाहीं ! असो; तर याप्रमाणें वशील्याचा आणि अर्जवाचा या जगांत कांहीं विलक्षण जोर चालतो ! एरवीं अगदीं नादान असणारें पुस्तक सर्वांच्या आश्रयास पात्र होतें, आणि खरोखरी जें अत्यंत उपयोगाचें व सर्वांच्या आश्रयास पात्र त्यास कोणी वर डोकेंहि काढूं देत नाहीं. असो; तर चांगल्या ग्रंथांचीहि अत्यंत शोचनीय उपेक्षा आणि तिरस्कार हे आपल्या भाषेची एवढी खराबी होण्याचें तिसरें कारण होय.

४. आतां या भाषादूषणाचे निरनिराळे कसे प्रकार आहेत ते दाखवितों. हे मुख्यतः तीन आहेत. पहिला प्रकार ह्मटला ह्मणजे चांगले शुद्ध मराठी शब्द, पण त्यांस इंग्रजीचें स्वरूप दिलेलें—जसें, ‘ग्रंथकाराच्या विद्वत्तेची हा ग्रंथ साक्ष देत आहे,’ ‘मीं आपले विचार सभेपुढें ठेवतों अ० मांडतों,’ ‘त्याच्या भाषणाचा ठसा सर्वांवर उठला,’ ‘हा निराळा प्रश्न आहे,’ ‘परीक्षेचा परिणाम,’ ‘मुलांचें भक्ष्य’ इत्यादि. दुसरा प्रकार संस्कृत शब्द, पण त्यांचा मूळचा अर्थ सोडून देऊन भलत्याच रीतीनें त्यांचा प्रयोग केलेला—जसें, ‘स्वकपोलकल्पित ग्रंथ,’ ‘तूं त्याजवर कां नेहमीं अवलंबून राहतोस ?’ ‘निरुपद्रवी’ इत्यादि. तिसरा प्रकार नवेच बनवलेले संस्कृत शब्द—जसें, ‘साल्हादाश्चर्य,’ ‘महत्त्वाकांक्षा,’ ‘आईबापांशीं आज्ञाधारकपणानें वागावें हें मुलांचें मुख्य कर्तव्यकर्म आहे,’ इत्यादि. हे तिसऱ्या प्रकारचे शब्द एकदां जे ठरून बसले आहेत ते आहेत. दुसरें तिसरें बुक शिकायाला लागल्यापासून डिक्शनरींतले शब्द जे एकदां पोरांच्या तोंडांत बसून जातात ते अगदीं शेवटपर्यंत. ते खरे शब्द आहेत, किंवा त्यांच्यापेक्षां शुद्ध मराठी असे शब्द सांपडतील कीं नाहीं, हा विचार कोणीहि करीत नाहीं, व करण्याची गरजहि कोणास पडत नाहीं. ‘त्यांचे भाषण ऐकून सर्वांस साल्हादाश्चर्य वाटलें’—या वेड्यावाकड्या वाक्यापेक्षां—‘सर्वांनीं मोठी वाहवा केली,’—‘सारे तोंडांत बोट घालून राहिले’ वगैरे साहजिक वाक्यें किती शोभतात ! ‘शिवाजीस महत्त्वाकांक्षा होती’ यापेक्षां त्यांस ‘राज्यलोभ होता’ हें वाक्य; किंवा शेवटल्या वेड्यावाकड्या वाक्यापेक्षां ‘आईबापांच्या आज्ञेत चालावें हा मुलांचा धर्म होय’ हें वाक्य किती चांगलें दिसतें ! पण इतका विचार कोणी करावा ? एकदां अनादिसिद्ध परंपरेनें जी वरील शब्दांस वदिवोट मिळाली आहे ती आहे. मोठमोठ्या ग्रंथांतून, भर सभेंत, वर्तमानपत्रांत, एरवींच्या बोलण्यांत वरील शब्द व वाक्यें उच्चारण्यास कोणासहि तिळप्राय सुद्धां शंका वाटत नाहीं. वक्ते व्याख्यान देण्यास उठले कीं अगोदर सर्वांस विनंति करतात कीं, ‘मी तुझांपुढें आपले विचार ठेवतों,’ किंवा हेंहि तितकें पसंतीस न पडून याहूनहि छानी करण्याचें मनांत आल्यास ‘—विचार मांडतों’ असें उत्कृष्ट मराठी बोलून आपल्या मोलवान वक्तृत्वास आरंभ करतात ! बरें पण, त्यांच्यापुढें मेज तरी उभें केलें असतें ! नाहीं तर विचारांस खाली आधार न सांपडल्यामुळे विचारे थोल्याकडे घरंगळत जायचे ! पुढें वक्तेमहाराज या विषयाकडे वळतात, त्या विषयाकडे वळतात,

किंवा एकाच विषयाचें एकदां काळें अंग, दुसऱ्यानें गोरे अंग, असें आपल्या प्रिय श्रोत्यांस अनुक्रमें करून दाखवितात ! ग्रंथकर्त्यांची तरी झांक वक्त्यांहून कमी असते असें नाही. कोणी ह्मणतील न जाणो, कीं पुस्तकांतील मजकूर इकडून तिकडून उपटला असेल, यास्तव मुखपत्रावरच ठळठळीत अक्षरांनीं ते जगास जाहीर करतात, कीं पुढील ग्रंथ असा तसा नव्हे—हा आहे स्वकपोलकल्पित, 'खुद्द आमच्या गालांतून काढलेला !' भाषेचें तिसरें वसतिस्थान न्यायाधीशांच्या कचेऱ्या. या ठिकाणचा मराठी भाषेच्या कैवाऱ्यांस मोठा अभाव आहे. पण तेथें तर जी तिची विटंबना होते तसा पारच नाही ! शेंकडों इंग्रजी शब्दांची भेसळ, त्यांहून दुःसह असा वर सांगितल्यासारखा धेडगुजरी मराठीचा प्रकार, न्यायासनीं वसलेल्या अधिकाऱ्यांकडून तर तिचा उच्चारहि नीट होऊं नये. फार तर काय पण मराठी भाषा जर मूर्तिमंत अवतरली, तर सगळ्या कोर्टांवर वेअब्रू केल्याची फिर्याद तीस पहिल्यानें करावी लागेल ! तिच्या शब्दांचे, वाक्यांचे, उच्चाराचे जे तेथें प्रत्यहीं खून पडतात, तितके एका वर्षांत साऱ्या पृथ्वीवर पडत नसतील ! प्रत्यक्ष न्यायदेड धारण करणाऱ्या कोर्टांकडूनच असा वाक्प्रवाह वहातो, 'अरे ! त्यानें तुला मारलें, तर तूं त्या वेळेस आवाज कां केला नाही ?' 'तूं त्या वेळेस सूर्यांत उभा होतास ?' !! बरे हें एक असो; पण परभाषेची सबब ज्यांस लागू पडत नाही अशा नेटिव वकीलांची तरी स्वभाषेवर केवढी आस्था असते ! मागे कायद्यांच्या भाषांतराचा प्रकार बर्णिला आहे तो याविषयीं एक प्रमाण आहेच; आणि दुसरें त्यांचें कोडतांतील वक्तृत्व. 'अमुक अमुक आक्टाअन्वयें' ('आक्टा'चा आणि 'अन्वय'चा मोठाच गोड अन्वय हा !) 'कैदीस संशयाचा फायदा दिला पाहिजे,' 'या साक्षीदाराच्या जवानीस पुष्कळ वजन दिलें पाहिजे,' अशा प्रकारच्या सुंदर रूपानें मराठी भाषा कोडतांतून प्रकट झालेली दृष्टास पडते. असो; तर याप्रमाणें एवढ्या उंच उंच शिखरांहूनहि आमच्या भाषेचा प्रवाह जर असा अत्यंत दूषित होस्ताताच खालीं येतो, तर नाटकवाल्यांसारख्या अशिक्षित लोकांतहि तो तसाच दिसत असल्यास कांहीं आश्चर्य नाही. 'नाटकार कंपनी' 'नारायणरावाच्या मृत्यूचा फार्स' असे अशुद्ध, दूषित आणि परम उद्देगकारक शब्द ज्या छापखान्यांत त्यांच्या जाहिराती छापतात त्यांस, किंवा ज्या पत्रांतून त्यांच्या नोटिशी घातलेल्या असतात त्यांस, कसेहि भूषणास्पद असोत; पण बहुधा अक्षरशून्य असणाऱ्या आमच्या 'नाटकार' मंडळ्यांस आह्मांस त्यांबद्दल मोठासा दोष लावतां येत नाही. असो; तर याप्रमाणें मोठ्या विद्वान् ह्मणविणाऱ्या ग्रंथकारांपासून तों अगदीं नाटकवाल्या मंडळीपर्यंत, किंबहुना सुतारांपर्यंत, शिऱ्यांपर्यंत आमच्या भाषेची अशी पायमल्ली व्हावी हा मोठा चमत्कार नव्हे काय ? चार पांच वर्षांपूर्वीं युनिवर्सिटीच्या बरच्या परीक्षांतून मराठी भाषा काढली तेव्हां चोहोंकडे मोठा गवगवा होऊन त्याबद्दल कित्येक वर्तमानपत्रांतून, मासिक पुस्तकां-

कांतून, व आमच्या विद्वान् मंडळींत ज्याच्या त्याच्या तोंडीं तो वाद झाला व पुष्कळांनीं मराठी भाषेच्या संबंधें पक्षकारीपणा त्या प्रसंगां प्रदर्शित केला. पण शेवटीं फल काय ! कांहीं नाहीं. त्याच सुमारास दुसरा एक मोठा वाद उत्पन्न होऊन त्याच्या संबंधानें आतां जसें चोहोंकडे गार होऊन गेलें आहे तसेंच याविषयांहि झालें. नवे इंग्रेजी शब्द प्रचारांत आणण्याची, किंवा घेडगुजरी बोलण्याची त्या वेळेस जितकी कोणास शरम वाटत नव्हती तितकीच आतांहि वाटत नाहीं. ज्या पत्रांनीं त्या प्रसंगां स्वभाषेच्या कैवरीनें वादामध्ये पुढारापणा पत्करला, त्यांचा तरी लिहिण्याची पद्धति तेव्हांपासून किती शुद्ध झाली असेल हें सांगवत नाहीं. एकंदरीत, 'वचने का दरिद्रता' या न्यायास आमचे लोक हरएक प्रसंगां फार अनुसरतात !

५. असो; वरच्या लिहिण्यावरून एकंदरीत पहातां मराठी भाषेच्या शुद्धीकडे कोणाचेहि विशेष लक्ष नाहीं असें दिसून येईल. आपला व इंग्रेजांचा वर्णसंकर होऊन प्रभूच्या शरीराचें व रक्ताचें एका मेढ्यांत अथेच्छ भोजन करतां येईल त्या सुदिनाची आमच्या मणले पुष्कळ शहाणें लोक जशी वाट पहात आहेत तशीच दोहोंच्या भाषांच्या संकराचीहि आमचे विद्वान वाट पहात नसतील ना ! पण त्यांनीं पक्कें समजून ठेवावें कीं, वरील गोष्ट होणें परम दुष्ट आहे. आमच्या लोकांचा इंग्रेजांत मिसळण्याचा जितका इच्छा आहे, तितकाच तसें करण्याविषयी इंग्रेजांचा तिरस्कार आहे. याप्रमाणेंच इंग्रेजीच्या संपर्कानें आमच्या मराठीचा मात्र नाश होण्याचा संभव आहे. इंग्रेजांस एकंदर सर्व गोष्टीप्रमाणें आपल्या भाषेविषयां केवढा अभिमान आहे हें मागील अंकांत एके ठिकाणीं सांगितलेंच आहे. आपणांत जशी ह्मण आहे कीं, तार्थी गेल्याखेरीज मुंडन हात नाहीं त्याप्रमाणें ज्यास पक्कें इंग्रेजी शिकायचें असेल त्यानें लंडन शहराचाच वास पत्करला पाहिजे; हें तर काय, पण असें करूनहि ती भाषा साध्य होईलच असें नाहीं; इंग्लिश उच्चार अगदीं वेचूक करणें व ती भाषा वेचूक लिहिणें हें जो इंग्लंडांत जन्मला त्यासच केवळ साध्य होय असें ते लोक ह्मणतात. प्रसिद्ध सर वॉल्टर स्कॉट् व इतिहासकार रॉबर्टसन यांच्याहि ग्रंथांत अशा इंग्रेजीच्या चुका आहेत कीं, लंडनांतलें एखादें पोर त्या शुद्ध करील, असें एके ठिकाणीं गेकालेनें लिहिलें आहे असें असल्यावर मग या ठिकाणीं आम्हां नेटिवांचा काय पाउ ! असो; तर इंग्रेजांस आपल्या भाषेचा अभिमान एवढा जागृत आहे. पण आम्ही पहा ! साहेबांच्या अशुद्ध लिहिण्याचा व उच्चारांचा आम्हांस राग व तिरस्कार न येतां उलटें त्यांचें अनुकरण करण्यांत आम्हांस प्रतिष्ठा वाटते. हें लोकांच्या देशाभिमानास व भाषाभिमानास मोठें लोखण होय. तसाच दुसरा हाहि मोठा चमत्कार आहे कीं, जे इंग्रेज लोक आपल्या भाषेविषयी एवढा मत्सर मनांत वागवितात तेच इतर भाषांच्या ज्ञानाविषयी घमंडी वाळगण्यांत यत्किचित्तिहि कत्तर करीत नाहींत.

नेटिवास इंग्रेजीचा प्रोफेसर करणें तर फारच दूर, पण प्रत्यक्ष संस्कृताचाहि करण्यास मोठाच वाटाघाट करावी लागते, पण युरोपियनास इकडील कोणत्याहि भाषेचें आधिपत्य देण्यास काडीमात्रहि विचार पडत नाही ! प्रोफेसर वेल्स साहेबांनी 'Indian English Corrected' असें कुरंवाजपणाचें नांव देऊन त्यांत शाळेंतील पोरनें वगैरे ज्या चुका करतात त्या खोडून शुद्ध केल्या आहेत. पण त्याच साहेबांनीं स्वतः एक मराठी बक करून त्यांत जी शब्दरचना व वाक्यरचना केली आहे तीच तोड नाही ! त्यांतलीं एका धड्याचें नांव अजून आढांस आठवतें. तें 'पिवळा वाघनमूर्ति' असें अ. उ. त्यामच्या वाचकांस या शब्दाचा अर्थ करण्यास बराच गोंधळ पालवला आमची आत्रा आहे; तसेंच आढांसहि क्षणभर झालें. पण वर पहातों तों इंग्रेजीत 'The Yellow dwarf' असें शब्द होते. तेव्हां साहेबांच्या अगाध ज्ञानाची आढांस एकदम फीति होऊन आढाी क्षणभर चकित होऊन राहिलों. असो; पण अशीं शब्दरत्नें व वाक्यरत्नें ज्यास येथेच हवीं असतील त्यानें पाश्चिमात्य लोकांचें भाषण किंवा लिहिणें यांकडे अंमळ लक्ष पुरवावे ह्याजें झालें. येथील वंडावरील वागेंत आंत उतण्याच्या ठिकाणीं आमच्या लोकांकरितां एक पाटी लावली आहे तीवर लेख असा आहे—'येथील झाडांस व पुष्पांस कोणी हात लावूं नये.' एवढा शब्द झेपत नव्हता तर साहेबांनीं साधा मराठी शब्द घालायाचा होता ! असो; तर चमत्कार काय कीं, मनुष्यस्वभावांत असा विरोध अनेक वेळां दृष्टीस पडतो.

६. याप्रमाणे हल्लीं अनेक प्रकारांनीं मराठी भाषा दूषित होत चालली आहे. याचीं कित्येक कारणें मागे एकदां सांगितलीं आहेतच; आतां या दूषणासहि भूषण मानणाऱ्या कित्येक लोकांचें कांय ह्याणें आहे तें सांगतों. कित्येकांस असें वाटतें कीं 'विचार मांडतों,' 'ग्रंथ साक्ष देत आहे' वगैरे प्रयोग अप्रशस्त कां मानावे ? इंग्रेजीतहि तोच अर्थ त्या शब्दांनीं व्यक्त होतो; मग इंग्रेजीत जर ते वाईट दिसत नाहींत व तशीं रुढ पडून गेली आहे, तर मग मराठीतहि ते आणल्यास काय विघडलें ? हें ह्याणें सकृदर्शनीं समजस वाटतें; पण अंमळ विचार केला असतां सहज लक्षांत येईल कीं, हें गोड तत्त्वज्ञान येथेच चालविलें असतां सान्या भाषांचा एकदम लय होणारा आहे; मराठांत आपण ह्याणेंतों 'थंडी वाजते,' 'मी वाट पहात आहे,' 'त्यानें मार खाव्हा;' मग इंग्रेजीत 'frost rings,' 'I am looking at your way,' 'He ate beating' असें ह्याणण्यास काय हरकत आहे ? मराठीत जर तोच अर्थ व्यक्त होतो, वाक्य वाईट दिसत नाहीं, व अगदीं रुढ होऊन गेलें आहे, तर लंडनांत भर पार्लमेंट सभेंत अशीं वाक्यें बोलण्यास काय हरकत आहे ? पण इतकेंच नव्हे; तर सान्या पृथ्वीवर जेवढ्या ह्याणून भाषा आहेत त्यांत वरील अर्थ ज्या शब्दांनीं व्यक्त करीत असतील त्यांचें हव्या त्या भाषेंत शब्दशः भाषांतर करून बोलल्यास काय विघडलें ?

काहीं नाही. आणि खरोखरच अर्थदृष्ट्या काहीं बिघडले नाही. पण भाषेत जे शुद्धा-
शुद्ध ठरवितात ते केवळ अर्थावरच कधीं ठरत नसते. प्रत्येक भाषेला 'इडियम' ह्याने
शब्दांचा किंवा वाक्यांचा प्रयोगविशेष ह्यानून एक निराळेंच तंत्र असतें; तें भाषेचा
बहुधा जावप्राण होय. त्यांत लवमात्रहि इकडचें तिकडे होतां कामास नये. भाषेचा
शुद्धाशुद्धपणा मुख्यतः त्यावर धरतात, व तिचें स्वारस्यहि सगळें त्यावरच असतें.
यास्तव तत्त्वज्ञानांत शिरून त्याची हयगय लवमात्रहि करतां येत नाही. आणि वस्तुतः प-
हातां हें ठीकच आहे. प्रत्येक राष्ट्रास त्याचा स्वतःचा जसा निराळा पोषाक, निराळा
धर्म, निराळा रीतरिवाज असतो, तसाच वरील प्रयोगविशेषहि असतो. उद्यां जर
कोणी आपणांस असा उपदेश केला कीं अहो, तुम्ही पागोटो घालतां तीं कशाकरितां ?
डोक्यावर कांहीं असावें एवढ्याच करतांना ? मग साहेबांसारख्या टोप्या कां घालना ?
किंवा मुसलमानांत चुलत बहीणीशीं लग्न करतात, मिसर देशांत प्रत्यक्ष सख्या बही-
णीशींही करीत, एवढ्यावरूनच जर कोणी इतर देशांत तशा व्यभिचाराबद्दल कोर्टांत
सबब सांगूं लागला, तर त्यास कोर्ट काय उत्तर देईल ? आपण येथें हातानें जेवतों
ह्यानून इंग्लंडांतल्या खाणावळींतहि तसेंच करून तेथील बुटणेशां जर मोठ्या निकरानें
वाद करूं लागलों, तर तेथील लोक आपणांस काय ह्याणतील ? असो; तर हीच
गोष्ट भाषेसहि लागते. तिचे प्रयोग जे एकदां ठरून गेले ते शिरसा वंघ मानूनच
चाललें पाहिजे. तेथें तर्कशास्त्राची मात्रा चालणें नाही.

७. तरी एका मोठ्या गोष्टीचा आणखी विचार केला पाहिजे. ती ही
की, जे शब्द व जी रचना आपल्या भाषेंत नाही ती आणायची असल्यास काय तोड
करावी ? रसायन, दर्शानुशासन, भूगोल, अर्थशास्त्र वगैरेतील पारिभाषिक शब्दांची
मराठींत काय तजवीज करावी ? याविषयीं आमच्या पहिल्या अंकांत एके ठिकाणीं
लिहिलेंच आहे; कीं संस्कृत भाषेचें साह्य आपल्या भाषेस असल्यामुळें या संबंधें बहुधा
पंचाईत पडण्यासारखी नाही. ह्याने इंग्रजींत ज्याप्रमाणें ग्रिक भाषेंतून नव्या
शास्त्रांचीं नांवें बनवतात त्याप्रमाणें आपल्या मराठीस संस्कृताची अत्युत्कृष्ट सोय आहे.
यास्तव कोणी कोणी ग्रंथकारांनीं अशा ग्रंथांत मूळचीं इंग्रजीच जीं नांवें ठेवलीं आहेत
तें बराबर नाही असें आह्मांस वाटतें. थोड्या यत्नानें त्यांसारखीं किंबहुना त्यांहू-
नहि उत्कृष्ट अशीं नांवें संस्कृतांतून साधतां आलीं असतीं. हा एक प्रकार झाला.
दुसरा प्रकार ग्रंथरचनेचा. मराठींत मूळचे ह्याने कायते छंदोबद्धच ग्रंथ आहेत; गद्य
ग्रंथ झटले ह्याने पंचोपाख्यानासारखे तीन चार गोष्टींचे ग्रंथ आणि बखरी. यास्तव
इंग्रजींतल्या सारखे शास्त्रीय ग्रंथ, व्याख्याने, निबंध वगैरे लिहितांना ग्रंथाची एकंदर
रचना इंग्रजी ग्रंथांच्याच धाटणीवर केली पाहिजे. ह्याने मजकूर कलमवार लिहून
विरामचिन्हें हीं जशीं इंग्रजीच्या नमुन्यावर मराठींत मांडतात, त्याप्रमाणेंच लिहि-

प्याचा एकंदर झोकहि बहुधा इंग्रजीसारखाच आणल्याशिवाय गत्यंतर नाही. यास्तव एवढ्यापुरतें इंग्रजीचें अनुकरण करण्यास चिंता नाही असें आम्हांस वाटतें,—कारण तसा मूळचा प्रकार आपल्या भाषेत सुळीच नाही. याप्रमाणेंच ज्या कल्पना आपणांत पूर्वीच्या नव्हत्या त्यांचे द्योतक जे 'देशाभिमान,' 'लोककल्याण,' 'सुधारणा' वगैरे शब्द ते जरी अगदीं नवे वनवले आहेत तरी ते ग्रंथांत घालण्यास कांहीं हरकत नाही 'अशो आमची आशा आहे,' 'लिहिण्यास आनंद वाटतो कीं,' अशा प्रकारांनीं जे नवे संप्रदाय अलीकडे प्रचारांत आले आहेत तेहि आपणांत पूर्वी नसच्यामुळे असेल तसेच ठेवण्यास कांहीं चिंता नाही असें आम्हांस वाटतें.

८. याप्रमाणें आमच्या मते जेथपर्यंत इंग्रजीचें अनुकरण करण्यास हरकत नाही तितकी मर्यादा सांगितली, हिच्या पलीकडे जें विनाकारण तिचें अनुकरण तें अनर्था- नह होय यांत संशय नाही. परभाषेचें साह्य कोणत्याहि भाषेनें कोठवर घ्यावें या- विषयीं महविख्यात इंग्रजी ग्रंथकार जो ड्यूबन त्यानें एके ठिकाणीं असें लिहिलें आहे कीं, तें साह्य त्या भाषेवरच उलटून जबरदस्ती करूं लागेल येथवर घेऊं नये. भाषेची उणीव नाहीशी करून तें तिच्या खरोखर उपयोगी पडेल इतकेंच तें असावें. नाही तर आपल्या देशाची जशी स्थिति झाली आहे तशीच होण्याचा संभव. मरा- ठ्यांचा इतिहास ज्यांनीं समग्र वाचला असेल त्यांस नाना फडनवीसाची राज्यनीति माहीतच असेल. परराज्यांचा अपहार करण्याची हिकमत पहिल्यानें काढणारा पहिला गव्हर्नर जनरल जो हेस्टिंग्स त्यानें इंग्लिशांचा पगडा सगळ्या मुलखांत करण्याकरतां 'सर्क्सिडियरी आलायन्स' ह्याणजे आपलें सैन्य दुसऱ्या राजांपाशीं चाकरीस ठेवण्याचा तह हा प्रकार काढला. असा तह करण्याविषयीं त्याचा व पुढील गवर्नरांचा नानास आग्रह चालला होता. पण त्यास त्यांतला मतलब कळून एकंदर राज्याची जरी त्या वेळेस फारच तारांबळ झाली होती तरी तो कबूल झाला नाही. त्यानें अनेक निक- डीच्या प्रसंगीं त्यांचें साहाय्य मात्र मागितलें; पण तें इंग्लिशांनीं कधीं दिलें नाही. पण पुढें नाना मरण पावून दोन वर्षेहि पुरतीं लोटलीं नाहीत तोच शेवटल्या पळ- पट्या पेशव्यानें इंग्रजांचा फार दिवस मनांत धरलेला हेतु वसई मुक्कामीं शेवटास नेला. तेथील तहावर जी त्यानें सही केली ती पुढें झालेल्या राज्याच्या राजीनाम्या- वरच केली असें झटलें असतां चालेल. असो; तर आमच्या भाषेचीहि जर तीच गति न होऊं देण्याचें आमच्या लोकांच्या मनांत असेल तर इंग्रजीचा मराठीशीं जो दिवसेंदिवस अधिकाधिक निकट संबंध होऊं पहात आहे त्यास त्यांनीं फार जपलें पाहिजे. या संबंधास वर जी मर्यादा सांगितली तीसहि मराठ्यांच्या इतिहासांतलें वरच्यासारखेंच सादर्य दाखवितां येईल. मराठ्यांच्या लष्करांत मुसलमान, युरोपियन वगैरे सुद्धा असत; महादजी शिंद्यानें तर इंग्रजांच्या सारखीं पलटणें तयार करून त्यांस

त्यांच्या सारखी कवायत शिकविली होती, व तोफखानाही संप्रहास ठेवला होता. त्याचा त्यास फार उपयोग झाला, व तो आणखी बरीच वर्षे वांचता तर त्याच्या योगाने तो काय करता हें सांगवत नाही! तर याप्रमाणे कांहीं वेताचे इंग्रजी शब्द मराठीत घेतले असतां, व तांताल ग्रंथरचनाहि तांतें उतरली असतां तीस अपाय न होतां तिचें हितच होईल. इतकेंच मात्र कीं, यांस मूळच्या भाषेहून शिरजोर होऊं देतां कामास नाही.

९. याप्रमाणें प्रस्तुत विषयाविषयीं सामान्यतः विचार झाला. आतां भाषादूषणाचीं कांहीं उदाहरणें देतों. एक आपल्याच लोकांच्या ग्रंथांतली; आणि दुसरी परकी लोकांच्या ग्रंथांतून. पहिल्या प्रकारच्या ग्रंथांच्या उदाहरणार्थ रा. सा. विश्वनाथ नारायण मंडलिक यांचें प्रसिद्ध पुस्तक 'हिंदुस्थानचा इतिहास' हें घेऊं. हें भाषांतर आज सुमारे पंधरा वर्षे प्रसिद्ध असून युनिव्हर्सिटींत बी. ए. परीक्षेस मराठीकडे नेमलें असे. शिवाय हेंहि लक्षांत आणलें पाहिजे कीं, जेव्हां हें लिहिलें त्या वेळेस इंग्रजीचा प्रसार आतांप्रमाणें झाला नसल्यामुळे मराठी भाषा हल्लींच्या इतकी तेव्हां दूषित झाली नव्हती—

“(भा.२ पृ.३५१) पुढें त्यानें आणखी एक तसाच प्रयत्न केला, तो विशेष मोठा होता. त्याचा प्रकार—शाहूचें दैव खुल्यामुळे मराठ्यांच्या गादीचा दुसरा वारस संभाजी हा झालून गेला होता, तथापि त्यानें आपल्या राज्याची गादी कोव्हापूर येथें स्थापिली होती, आणि तो आपल्या वंशाचें दक्षिणेकडील राज्य हातांत राखून सगळ्या राज्याविषयीं वारसा सांगतच होता. असोफजानें, त्याचा पक्ष विधिपूर्वक उचलिला असें न दाखवितां, मराठ्यांस आपल्या देशासंबंधी जी खंडणी द्यावयाची होती ती कोणास द्यावी, अशा संशयांत पडल्यासारखें हांग केलें; आणि उभय पक्षांच्या लोकांस आपल्या हक्कांची शाविदी दाखविण्याविषयीं सांगितलें. या त्याच्या मागण्यानें शाहूस फार क्रोध आला. तो राग काढण्यास वाजीराव हें त्यास तयारच साधन मिळालें. इ०

“(पृ.२३७) शिवाजी हा मोठ्या सरदाराचा मुलगा असून, त्यानें प्रथम धाडशी व कपटी अशा चोरांच्या सरदारांचा वेष धरून संसार आरंभिला; परंतु पुढें पक्कं दशेस येऊन तो मोठा कुशल सरदार व शहाणा राज्यकर्ता होऊन गेला. तो जी आपली कीर्ति ठेवून गेला, तिची बरोबरी अथवा तिच्या जवळ जवळ चालहि त्याच्या देशांधवांतून अद्यापि कोणा एकानेहि केली नाही. जवळच्या देशांची स्थिति गडबडलेली होती, त्यामुळे ज्या संधि मिळाल्या, त्या योगेंकरून यापेक्षां कमी बुद्धिमान सरदारहि कदाचित् आपलें हित करून घेता; परंतु धर्माविषयीं श्रद्धा जागृत करून तिच्या द्वारानें मराठे लोकांत स्वदेशाभिमान उत्पन्न करणें, आणि त्या

योगानें औरंगजेबानें मुसलमानी धर्माविषयीं दुराग्रह धरून हिंदूंचे लठ्ठ करणें ज्या कांहीं चुक्या केल्या, त्यांची संधि साधून आपला फायदा करून घेणें, हे काम करण्यास शिवाजीसारखाच बुद्धिमान् पाहिजे होता. इ०.

“(किता) शिवाजी प्रथम चकित झाला होता, तो सांवरून पुनः लढाई करूं लागला; तेव्हां आपली समग्री शिवाजीनें मारून नेली असें पाहून नाइलाज होऊन शिंदीकरानें विजापुरचा वेढा उठविला.

“(भा. २ पृ. २७५) या सर्व भारी भेहेन मिथ्या कामांचा विचार करता असतां, त्यांच्या उतार वयामध्ये ज्या संकटांचें व दुःखांचें त्यावर आक्रमण पडलें होतें त्यांतून त्यानें मोठ्या धैर्यानें आपलें डोकें कसें वर मांडलें. याविषयी त्याची स्तुति न करणें हे अशक्य आहे.

“(—पृ. २८५) हे वंदोवस्त होऊन फार वेळ झाला नाही, इतक्यांत आपला अंतकाळ जवळ येत आहे असें त्यास समजलें. त्या भयंकर प्रसंगी त्याणें शाहजादा अश्रीम यास स्वतः पत्र लिहिलें किंवा सांगून दुसऱ्याच्या हातून लिहविलें आहे; त्यांत ऐहिक उपदेश व निर्वाणवादी भाषणें असून मधून मधून कांहीं तुटक तुटक वाक्ये आहेत; त्यांत जे पश्चात्तापाचे उद्गार आणि परलोकची भांति यांहीं नव्हत त्यांचें अंतःकरण गलबललें होतें, तीं बाहेर पडलीं आहेत. इ० इ०

वरच्यासारख्या भाषेचा प्रकार प्रस्तुत भाषांतरांत येथून तेथून आहे. मधून मधून भाषांतर चांगलें आहे खरें, व कोठें कोठें शब्दहि चांगले निवडून घेण्यासारखे घातले आहेत; पण ज्यांकरतां हें भाषांतर ग्रंथकारानें केलें त्यांस याचा काडीइतकाहि उपयोग होण्यासारखा नाही असें ह्याप्रत्येक हरकत नाही. असे इतिहासग्रंथ असल्यावर एकंदर लोकांचे ठायीं इतिहासाचें एवढें अज्ञान असल्यास नवल काय !

आतां दुसऱ्या प्रकारचे ह्याणजे परकी लोकांचे ग्रंथ पाहूं. यांच्या उदाहरणार्थ ‘साधारण प्रार्थना’ हें पुस्तक घेऊं. ख्रिस्ती ‘दीक्षितां’ च्या मंडळीनें तयार केलेलें हें पवित्र पुस्तक सैतानानें आमच्या डोळ्यांवर झोंपड घातलें असल्यामुळे आह्मांस चांगलें वाटत नसेल तर नकळे; पण आमचा आह्मांस जो त्याचा अनुभव वाटतो तो मनोभावानें आह्मी आमच्या वाचकांस कळवितां; आह्मी हें पुस्तक सगळें वाचलें नाही हें मोकळे मनानें कबूल करतां; फार तर काय, पण एक पानहि आसल्यानें संबंध वाचून जाववलें नाही. असा यांत काय गुण असेल तो असो ! तरी डकडून तिकडून चाळून पहातां या पुस्तकापासून दोन चार फार चांगले उपयोग होतीलसे आह्मांस वाटलें. एक ज्यास झोंप येत नसेल त्यानें हें हातां घ्यावें, ह्याणजे दोन चार वाक्यांत झोंप ठेवलेली; कोणास जर करमेनासें झालें तर चार घटका त्यास खों खों हसविण्याए यासारखें साधन नाही; कोणास जर उर्षा सहा शिन्हाची

सक्त मजुरीची शिक्षा द्यावयाची असली, आणि तो तर प्रकृतीने अशक्त आहे, तर हें पुस्तक सर्वंध वाचणें त्या शिक्षेच्या मोबदला दिल्यास चालेल; किंवा अशुद्ध वाक्यें शुद्ध करण्यास विद्यार्थ्यांस जर द्यावयाचीं असलीं, तर हें पुस्तक वाळगलें असतां दुसरीकडे वषण्याची बिलकूल गरज रहाणार नाही !

मागील पुस्तक अंमळ इकडे तिकडे वाचण्याचे तरी आह्वांस श्रम पडले; पण तेहि श्रम प्रस्तुत ग्रंथाचे दयाळू कर्ते आह्वांस देत नाहीत. खरोखरी पहातां 'साधारण प्रार्थने'चे मुखपत्रहि आमच्या उपयोगी पडण्यासारखें आहे; पण तसें करणें फारच अप्रतिष्ठित जाणून प्रस्तावनेंतले थोडके चुटके वाचकांस सादर करतां—

“इंग्लंड देशच्या मंडळीनें पहिलें मंडळीतील भजनाचें पुस्तक रचिलें, त्या वेळापासून त्यांतील गोष्टांहून ज्या भिन्न आहेत त्या हटानें नाकारणें, अथवा सहज अंगीकारणें, ह्या दोन्ही गोष्टी न करतां मध्यम कम धरिला, यांत मोठा शहाणपणा दाखविला आहे. कारण आह्वास अनुभवावरून असें समजून आलें आहे कीं, ज्या गोष्टी विचारपूर्वक स्थापित आहेत, त्यांत फेरफार करण्याचें अगत्य नसून पालट केल्यावरून अनेक प्रकारच्या अडचणी लागल्या आहेत; आणि अशा फेरफारानें ज्या गोष्टी दूर करण्याच्या हेत्या त्यांपेक्षां अडचणी फार व अधिक मोठ्या लागल्या आहेत.” इ. इ.

“सकाळची व संध्याकाळची प्रार्थना मंडळस्थानांत, भजनस्थानांत अथवा कठड्यांत ज्या ठिकाणीं ह्मणत आले आहेत, तेथेंच ह्या प्रदेशांतील धर्माधिकार्यानें निराळा हुकूम दिल्या नसल्यास ह्मणावा. आणखी कठडे मागल्या काळाप्रमाणें राहूं द्यावे.”

“आणि लक्षांत ठेवावें कीं साहावा एडवर्ड राजा याच्या दुसऱ्या वर्षी पार्लिमेंताच्या अधिकारानें या इंग्लंडच्या मंडळींत जीं मंडळीचीं व आचार्यांचीं भूषणें चालत होती, तींच आचार्यत्व करण्यांत नेहमीं राखून उपयोगास लावाय्याचीं आहेत.”

सकाळची प्रार्थना—

“माझ्या पालकांपासून आपलें मुख आवरून घे; व माझें सर्व अन्याय पुसून टाक. गीत ५१.१.

“देवाचे यज्ञ ह्मणजे फुटलेला आत्मा, फुटलेलें व नष्ट झालेलें हृदय, हे देवा, तूं तुच्छ मानणार नाहीस. गीत ५१.१७.

“आपली वस्त्रे नका, तर आपलें हृदय फाडा; आणि परमेश्वर जो तुमचा देव त्याकडे फिरा; कां कीं तो कृपाळू व दयाळू, मंदक्रोध व फार मायाळू आहे, आणि विपत्तीविषयीं अनुतापी आहे. योएल २.१३.

“पश्चात्ताप करा, कां कीं आकाशाचें राज्य जवळ आलें आहे. मात्थी ३.२. आणखी एकच लहानसा उतारा घेतो—

“शुभ्रसप्तकांतील सोमवार—

देवा, त्वां या समयानुसार आपल्या पवित्र आत्म्याचा प्रकाश पाठवून आपल्या विश्वासू लोकांच्या अंतःकरणांस शिकविले तसें आह्मांस त्याच आत्म्याने हरएक गोष्टींत यथार्थ समज प्राप्त होऊन त्याच्या पवित्र सांत्वनानवरून सर्वकाळ आनंद करावा असें कर; आमचा तारणारा ख्रिस्त येशू याच्या पुण्यास्तव, जो तुजबरोबर पवित्र आत्म्याच्या ऐक्यांत एकच देव निरंतर असून युगोयुगीं जगतो व राज्य करितो, आमेन.”

वरील वाक्ये आमच्या वाचकांपैकीं कित्येकांस समजलीं असतील तीं असोत; आह्मांस तर या भाषांतरासारखाच त्याचा हेतुहि बिलकूल कळत नाही. मराठीत भाषांतर ह्मणजे काय ? ज्यास इंग्रजी ग्रंथ कळत नाही त्यास त्यांतील अर्थ मराठी भाषेनें कळावा हाच त्याचा उद्देश कीं नाही ? हा उद्देश ख्रिस्ता लोकांनीं जीं शेकडों भाषांतरें आजपर्यंत केलीं व अजून करीत आहेत त्यांच्यापैकीं कितीएकांनीं सिद्धांस जातो बरे ? प्रस्तुतच्या इतकींच जर तीं सर्व उतरलीं असलीं, तर ते ग्रंथ मूळचे इंग्रजीचे इंग्रजीतच ठेवणें फार बरें होतें असें ह्मणण्यास कांहीं चिंता नाही. भाषांतर उतरण्याचा व छापण्याचा तरी अट्ट तशानें वांढता ! असो; पण एवढी उघड गोष्टहि आमच्या ख्रिस्तभक्तांस दिसत नाही; त्यांस वाटतें कीं आपल्या सद्धर्मीतील ग्रंथ देव-नगरी लिपांत नुसते लोकांच्या दृष्टीस पडले तरी तेवढ्यानेंहि त्यांचें तारण होईल ! असें त्यांचें मत असल्यास आम्ही त्यांस एक सूचना करतो कीं, अलीकडे भराभर बेरीज, गुणाकार वगैरे करण्याचीं जशीं यंत्रे केलीं आहेत तसें एका बाजूला मराठी व्याकरण व दुसऱ्या बाजूस मगठी कोश अशीं आंत घालून भराभर भाषांतरें तयार होण्याचें त्यांनीं एक यंत्र तयार करावें. ह्मणजे तेणेंकरून त्यांच्या शुभवर्तमानाच्या कृपाचा फार त्वरित जगावर प्रसार होईल !

१०. आतां सरतेशेवटीं बोलण्याच्या किंवा लिहिण्याच्या मराठी भाषेच्या शुद्धतेचें एक निश्चित प्रमाण तरी कोणतें धरावें तें सांगतां. एक मराठी कवि व दुसरें प्रमाण आपल्या स्त्रिया वगैरे. पहिल्यांच्या भाषेत परभाषेच्या संस्काराची बिलकूल शंकाहि नाही हें उघडच आहे; यास्तव त्यांत जे शब्द व जे प्रयोग आढळतील ते अर्थातच असत्य शुद्ध होत. दुसरें प्रमाण तरी तसेंच मजबूत आहे. आपल्या बाय-कांच्या भाषेस अजून आपल्याप्रमाणें परभाषेचा विकार जडला नाही यास्तव त्यांचें बोलणें अगदां शुद्ध मराठी धरण्यास चिंता नाही. असेंच वृद्ध मनुष्यांचें, व ज्यांस इंग्रजीचा गंधहि लगला नाही अशा एकंदर सर्व लोकांचेहि बोलणें शुद्धतेचें उत्कृष्ट प्रमाण होय. अशांस समजण्यासारखा जो ग्रंथ झाला त्याच्या शुद्धतेविषयीं मग जास्ती बोलणेंच उरलें नाही. यास्तव जो कोणी मराठी लिहील त्यानें जर नेहमीं हें मनांत ठेवलें कीं, हें वाक्य मीं जर इंग्रजी न समजणाऱ्या एखाद्या मनुष्यापुढें

वाचून दाखविलें तर तें त्यास कितपत समजेल, तर सध्यांचा भाषादृष्ट्याचा दोष हळू हळू अगदीं नाहींसा होऊन जाईल. ईश्वर करो, आणि आमच्या ग्रंथकारांच्या ठायीं स्वभाषेच्या शुद्धतेविषयीं असा अभिमान सतत जागृत राहो !

लेखनशुद्धि.

लिपेर्यथावद्ग्रहणेन वाङ्मयं नदीमुखेनेव समुद्रमाविशत्^१ ।

रघुवंश.

अंक १०— (१) उपोद्घात. (२) शास्त्र आणि रूढि. (३) व्याकरणाचें प्राधान्य. (४) भाषा आणि व्याकरण. (५) त्यांचा परस्पर संबंध. (६) मराठी भाषेची स्थिति. (७) लेखनपद्धति बसविण्याचें साधन. (८) विषयाचीं तीन सदरें. (९) वर्णशुद्धि. (१०) शब्द-शुद्धि. (११) वाक्यशुद्धि. (१२) सारांश.

१. लेखनशुद्धि ह्मणजे शुद्ध लिहिण्याची पद्धति. ही विषयीं सध्यां बरेच नियम ठरले आहेत; आणि शुद्ध कसें लिहावें, ह्मणजे न्दस्व, दीर्घ, अनुस्वार वगैरे विषयीं विद्यार्थ्यांकरितां लहान पुस्तकेंहि कांहीं झाल्या आहेत. या विषयीं आह्मांस कांहीं विशेष लिहिणें नाहीं. तरी या विषयाच्या संबंधाच्या आणखी कांहीं गोष्टी आहेत त्या विषयीं विचार करणें अवश्य आहे. त्या विषयीं पूर्णपणें असें विवेचन आजपर्यंत कोणीच केलेलें नाहीं. असें समजून या अंकांत त्या विषयीं कांहीं विचार प्रदर्शित करतो.

२. कोणत्याहि आचाराची शुद्धता ह्मणजे तो बरोबर आहे कीं नाहीं याचा निर्णय नेहमीं दोन गोष्टींवरून होतो. एक शास्त्र आणि दुसरी रूढि. शास्त्र ह्मणजे तत्त्व-वेत्या पुरुषांनीं चांगला विचार करून घालून दिलेले नियम; आणि रूढि ह्मणजे काल-गत्या पडलेला प्रचार. या दोहोंचा अगदीं प्रथमार्भों अर्थातच पूर्ण मिलाफ असतो, किंवा निदान पुष्कळ असतो; पुढें हळू हळू रूढि ढिली पडत जाऊन कधीं कधीं ती शास्त्राच्या अगदीं उलटहि होते. हा प्रकार लोकव्यवहारांत, धर्मांत, वगैरे जेथें तेथें दृष्टीस पडतो, असो; तर याप्रमाणेंच प्रस्तुत विषयाचाहि विचार आहे. अमुक लिहिणें शुद्ध आणि अमुक अशुद्ध याचा निश्चय झटला ह्मणजे एक शास्त्रावरून ह्मणजे व्याकरणावरून; आणि दुसरा रूढीवरून ह्मणजे बोलण्यांत किंवा लिहिण्यांत तसा प्रयोग होतो यावरून. जेथें दोन्ही प्रकार जमतात तेथें ठीकच आहे; पण जेथें दोहोंचा विरोध येतो, तेथें बरीक मोठी पंचाईत येते. अशा ठिकाणीं कोणता मार्ग काढावा ?

१. “लिपी ह्मणजे बाराखड्या चांगल्या शिकून हा [रघु] नदीच्या मुखानें जसें भ-
फाट समुद्रांत शिरावें त्याप्रमाणें विधेत् शिरला.”

३. आतां खरोखरी झटले असतां असा वाद जेथें उत्पन्न होतो तेथें व्याकरणाप्रमाणें निर्णय करावा; झणजे जो शब्दप्रयोग किंवा वाक्यप्रयोग व्याकरणाच्या नियमांस अनुसरून असेल तोच खरा झणावा. असें केलें असतां भाषा निर्दोष होऊन तांत चोहोंकडे सारखा मेळ बसेल; आणि यामुळें शिकणारास व शिकविणारास दोघांसहि ती जास्त सुलभ होईल. याप्रमाणेंच तिचें बाह्य स्वरूप चांगलें नीटनेटकें होईल. पण वरील प्रकार जर सर्वथैव चालवला, त्यास कांहींच निमित्त मर्यादा केली नाही, तर भाषेची मोठीच हानि होईल. तिचा स्वेच्छाप्रचार बंद होऊन ती व्याकरणाच्या सूत्रांनीं जशी कांहीं अगदीं बद्ध होऊन जाईल. आणि तिचें स्वरूप कांहीं तऱ्हेचाईक, बोजड अशा प्रकारचें होऊन कृत्रिमतेचा मोठा दोष तिजवर सर्वथा येईल. झणजे चालत्या बोलत्या माणसांत आणि मनुष्याचा पुतळा करून त्याच्याकडून नेहमींचे व्यापार यांत्रिक शक्तीनें करविले असतां त्यांत, या दोहोंत जितका भेद दिसेल तितकाच स्वेच्छाप्रचार जिला आहे अशा भाषेंत आणि व्याकरणानें चोहोंकडून बांधून टाकलेल्या भाषेंत दृष्टीस पडेल. सारांश पावसाचें पाणी जसें अगदीं शुद्ध असतें खरें पण अगदीं बेचव लागतें, आणि निर्वाहास अगदीं उपयोगाचें नाही, त्याप्रमाणेंच वर कल्पिलेली शुद्ध भाषा होय; पण तेंच पाणी जमीनीवरून वाहून त्यांत तींतील अनेक द्रव्यें मिसळलीं असतां तें दूषित होतें खरें, पण मधुर होऊन सेवनीय होतें. त्याप्रमाणेंच स्वच्छंदानें चालणाऱ्या भाषेची गोष्ट होय. वैयाकरण्याच्या दृष्टीस जे तिचे दूषणप्रकार दिसतात तेच तिच्या अंगां अर्थव्यंजकता, माधुर्य, चलखपणा बगैरे गुण आणणारे असतात.

४. पण इतकेंच नव्हे. वर व्याकरण प्रधान आहे झणून सांगितलें त्यामुळें केवळ भाषेच्या प्रचारावरूनच शब्दांचा किंवा वाक्यांचा प्रयोग शुद्ध मानणें बरोबर नाही हें खरें; पण एके रीतीनें पहातां प्रचाराकडेच मोठी प्रधानता येते. ती अशी कीं, न्यायदृष्ट्या जरी व्याकरणावरूनच प्रयोगाची शुद्धता मानणें बरोबर आहे; तरी कालदृष्ट्या प्रचारासच अधिक मान दिला पाहिजे, कारण व्याकरणाची उत्पत्ति जर पाहिली तर ती भाषेच्या फारच मागून होते. आणि जेवढीं झणून शास्त्रें आहेत त्यास तरे हीच गोष्ट लागते; कीं प्रचार आधीं; आणि मग त्यावर विचार करून कांहीं नियम बसवून ते नियम हळू हळू पूर्ण झाले, झणजे ते शास्त्र होतात. असें तर खचीत झालें नाही, कीं वैयाकरण अर्धशस्त्रांनीं बसून सर्व राष्ट्र त्याच्यापुढें हात जोडून उभें राहून त्याचीं सूत्रें त्यांनीं उतरून घेतलीं, आणि घरोघर जाऊन त्या सूत्रांप्रमाणें बेचूक बोलण्यास आरंभ केला ! तसेंच जेथें जेथें एखादी पंचाईत पडूं लागेल तेथें तेथें बोलतांना तसेंच अर्थें थांबून वैयाकरणाकडे आले, आणि विचारूं लागले, कीं, महाराज अमुक अमुक शब्दाला विभक्तिप्रत्यय नीट लागत नाही, किंवा

अमुकापासून अमुक अर्थी तद्धित साधतां येत नाही, तर या ठिकाणीं तुझी काय निर्णय देतां तो या; ह्मणजे त्याप्रमाणें मी एका मनुष्याशीं बोलतांना अर्धेच वाक्य टाकून आलों आहें तें जाऊन पुरतें करीन ! असा तर प्रकार खचीत झाला नाहीना ? ज्यास जसा त्या वेळेस प्रत्यय लावतां आला, किंवा प्रयोग करतां आला, तसाच त्यानें दामटला असेल यांत संशय नाही. लहान मुलें जेव्हां पहिल्यानें बोलूं लागतात तेव्हां 'करला,' 'मरला' असे भूतकाळ, किंवा 'बुवा'-'बुवे' अशा अशा प्रकारचीं अनेक वचनें वगैरे रूपें प्रयोगमादश्यावरून साधतात हें पुष्कळांच्या लक्षांत असेलच; व याप्रमाणेंच पहिल्या पहिल्यानें भाषेचा उद्भव हळू हळू होत गेला यांत संशय नाही. त्या वेळेस अष्टाध्यायीच्या अमुक अमुक सूत्रावर अमुक अमुक वार्तिक आहे तस्मात् हा प्रयोग अशुद्ध आहे, असें ह्मणण्यास मुळांच जागा नव्हती हें उघड आहे. तेव्हां भाषेंत व व्याकरणांत इतकें अंतर आहे ! भाषा केव्हां उत्पन्न झाली, कशा झाली, व कोठें झाली याचा विचार झटला ह्मणजे पर्वत केव्हां उत्पन्न झाले, समुद्र केव्हां पाण्यानें भरला या गोष्टींच्या शोधाइतकाच गहन आहे ! आणि व्याकरणांची उत्पत्ति तर सर्व भाषांची सांगतां येईल; कित्येकांची तर अगदीं अलीकडे झाली आहे, आणि अजून अशाहि शेंकडां भाषा असतील कीं ज्यांस व्याकरणाची ओळखहि नाही !

५. बरील उपपादनावरून वाचकांच्या लक्षांत आलेंच असेल कीं, भाषा ही बहुधा अनादि आहे, तेव्हां कायद्याप्रमाणें वहिवाट जर पाहिली तर व्याकरणाच्या तफें फेसला न होतां प्रचाराच्या तफें होईल. जे प्रयोग शेंकडां वर्षे वसून गेले आहेत, कीं भाषेचा आणि त्यांचा जणां काय एकच जीव होऊन गेला आहे, त्यांस व्याकरणांनें उपटून टाकण्याचा यत्न करणें ह्मणजे इंजनेरास सडक बांधायाची असतां त्यानें मशील डोंगर व पर्वत उपटून दूर फेकून देण्यासारखेंच कृत्य आहे ! ज्यांचीं मूळें अगदीं भाषेच्या मूळांतकींच बहुतेक पांचली आहेत असे प्रयोग वैयाकरणांनीं कितीहि आपली शक्ति वेंचली तरी कसे निघतील ? फार झालें तर, आपल्या व्याकरणांत मोठमोठ्या डोळ्यांत भसकन जाणाऱ्या अक्षरांनीं तो अमुक अमुक प्रयोगांस निषिद्ध करून त्यांवर बहिष्कार टाकील; पण रोमच्या पोपमहाराजांच्या बहिष्कारास यत्किंचित्हि न जुमानतां त्यांची आज्ञा एकीकडे झुगारून देऊन पृथ्वी जशी फिरतेच आहे, -फार तर काय, पण त्या युरोपियन शंकराचार्यांचा व्हाटिकन् नामक सुंदर मठ व प्रत्यक्ष धर्ममूर्ति स्वतः यांसहि तिजबरोबर फिरावें लागतेंच, त्याप्रमाणेंच अशा जुलमी व्याकरणकर्त्यांचीहि फजिती होते ! यास्तवच संस्कृत वैयाकरणांचा पहिला मोठा

१. बरील संबंध आगच्या साऱ्या वाचकांच्या लक्षांत येण्यासारखा नाही; यास्तव तो फोडून सांगितला पाहिजे. ग्यालिऑनें पृथ्वीच्या गतीचें नवेंच मत काढल्याबद्दल (पुढें चालू.)

सिद्धांत हा आहे की, 'प्रयोगशरणा वैयाकरणाः' वैयाकरण हे प्रयोगाचे बांधील आहेत, त्यांच्यापुढे यांचे शहाणपण खुंटते ते जसे असतील तसेच घेऊन यास चालले पाहिजे, त्यांशी दांडगाई करून कांहीं उपयोग नाही. भाषा ही कोणी महानदीच होय. हिचा प्रवाह सतत वेगाने धावणारा व अत्यंत उच्छृंखल असा असतो. यास्तव त्यास रोध करणारी जी धरणे, पूल वगैरे बांधणे ती फार जपून बांधावी लागतात. ही जप तिच्या अनुरोधाने बांधली, अशी का तिच्या स्वच्छंद गतीस ती प्रतिबंधक न होत, तरच त्यांचा कांहीं टिकाव ! नाही तर वैयाकरणरूप इंजनेरीना आपली सगळी कर्तबगारी खर्चून जरी आपल्या मते मोठे भक्कम काम केले असले तरी एखादे दिवशी इंजनेरसाहेब खुद्द पुलावर उभे राहून नदीवेगास हुसत असतां वेळेनसार धडाड होऊन नदी आपले सामर्थ्य प्रकट करायची ! असो; तर जसे शहर नदीच्या अनुरोधाने वसते; शहराच्या अनुरोधाने नदी वहात नाही; त्याप्रमाणेच भाषेच्या अनुरोधानेच व्याकरणाने नेहमी चालले पाहिजे, त्याच्या अनुरोधाने ती कधी चालायाची नाही !

६. जो व्याकरण नवे करू जाईल किंवा भाषेचे शोधन करण्याच्या वगैरे खटपटीस पडेल त्याने वरील गांधी चांगल्या पद्धतीने ध्यानांत ठेवल्या पाहिजेत. पण त्यांकडे आपल्या भाषेत सर्वथा लक्ष दिलेले दिसत नाही. भाषेतील रूढ शब्द, रूढ प्रयोग यास बळेच फिरविण्याचा आज बरीच वर्षे उद्योग चालू आहे. याविषयी पुढे विशेषतः लिहिण्यांत येईल. सध्या इतकेंच सुचवितो की, मागील कलमांत भाषेच्या प्राबल्याविषयी जे लिहिले ते आपल्या मराठी भाषेस तर फारच लागू पडते. संस्कृत, इंग्लिश वगैरे भाषा व्याकरणाच्या अटकावांत आज शेंकडो वर्षे तरी आहेत. पण आमच्या मराठीस तो संस्कार नुकता नुकता लागत चालला आहे असें ह्याण्यास हरकत नाही. तिचे नियमन करण्यास्तव आमच्या पाणिनीने उद्योग केल्यासच नुकती कोठे चाळीस वर्षे होत आहेत. त्याच्या आधीचा सर्व काळ तर तीस कोणतेच बंधन माहीत नव्हते. अजून तरी वरील दोन भाषांप्रमाणे तीत कोणी मोठे नामांकित ग्रंथकार होऊन तिचे प्रयोग त्यांनी बसवून टाकले आहेत असेंहि झाले नाही. तिचा प्रचार अजून बहुधा स्वच्छंद वृत्तीचाच आहे. यास्तव तिला जी बंधने करावयाची ती फार जपून केली पाहिजेत, तरच ती कांहीं निभावून भाषेचे हित होईल.

७. आपल्या भाषेच्या मूळ भाषा झटल्या ह्याजे बालभाषा, संस्कृत, फारशी व आरबी या होत; यास्तव तिची लेखनपद्धति बसविण्यास या चारी भाषांचे चांगले

त्याचा पोषमहाराजांनी छळ केला हे सर्वांस माहीत असेलच. पण इतक्यानेच झाले नाही. त्या खिस्ताच्या प्रतिनिधीने लवकरच एक आशापत्र काढले, की पृथ्वीने फिरू नये !!! या एकंदर वृत्तांतारून खिस्ती धर्माने अंगी येणाऱ्या शांतीचे व ज्ञानाचे स्वरूप उत्कृष्ट दृष्टीस पडते !

ज्ञान अगोदर अवश्य पाहिजे. हे अजूनपर्यंत कोणी ह्मणण्यासारखे संपादन केलेले आह्मांस माहीत नाही. अलीकडे युनिव्हर्सिटीच्या परीक्षांत संस्कृत घातल्यामुळे त्याचा प्रचार बराच होऊन हें एक अंग पुष्कळांस साध्य झालें आहे खरें. पण याखेरीज बाकीच्या तिहींचें ज्ञान फारच थोडक्यांस असेल. मोलस्वर्थच्या कोशांत मात्र शब्दव्युत्पत्ति देतांना बरील भाषांतील मूळचीं रूपे पुष्कळ ठिकाणीं दिलीं आहेत. पण त्यावर आज सुमारें पन्नास वर्षांत याविषयीं कोणीं यत्किंचित्हि विचार केला आहेसा दिसत नाही. आह्मीं सहाव्या अंकाच्या शेवटीं ज्या थोड्या चुका दाखविल्या आहेत त्यांवरून पहातां या कोशांत फेरफार करण्यास बरीच जागा अजून असेल यांत अगदीं संशय नाही, असें आह्मांस वाटतें. तर आमच्या भाषेच्या हितचिंतकांस आह्मी येथें इतकेंच सुचविणों कीं, ज्यांस बरील भाषांचें ज्ञान असेल त्यांनीं तें प्रस्तुत विषयास लावून तिची व्युत्पत्ति व लेखनपद्धति हीं जर सुधारलीं तर त्यांच्या ज्ञानाचें चांगलें बीज होणार आहे !

८. आतां प्रस्तुत विषयाचीं तीन सदरें करून त्यांविषयीं विचार करूं. एक वर्णशुद्धि, दुसरी शब्दशुद्धि आणि तिसरी वाक्यशुद्धि. वर्णशुद्धि ह्मणजे मराठी भाषा सध्यां जशी लिहितात ती तन्हा बरोबर आहे कीं नाही; असाच शब्दांविषयीं व वाक्यांविषयींहि विचार करावयाचा.

९. वर्णशुद्धीविषयीं एकंदरीत पहातां सध्यांची पद्धत बहुतकरून बरोबर आहे असें आह्मांस वाटतें. वीस पंचवीस वर्षांपूर्वीं 'स्थ' च्या जागीं 'स्थ', 'च'चा दंततालव्य उच्चार कर्तव्य असतां त्याच्या मागे ऍब घ्यायचें, वगैरे जे विलक्षण प्रकार चालू होते ते आतां कोठेहि दृष्टीस पडत नाहीत. इंग्रजीतील 'ट' 'ड' याच्या जागीं 'त' 'द' असें लिहिण्याचा परिपाठहि अलीकडे अंगळ माजीच पडला असें दिसतें. 'स्कातलंद', 'त्रान्स्लेटर' 'वाशिग्तन्' वगैरे रूपे सरकारी मराठी पुस्तकांतून व मिशनरींच्या ग्रंथांतून अगदीं नेहमीं आढळतात खरीं. पण बाकीच्या पुस्तकांतून बरील नियम तितका अबाधित चालत नाही. 'इंग्लंड', 'अक्टोबर' अशींच रूपे बोलण्यांत व लिहिण्यांत अलीकडे चालू झालीं आहेत.^१ हे बरील तिन्ही फेरफार फार सम-

१. हा विलक्षण प्रघात कशामुळे पडला असेल तो असो ! 'इंग्लंड' शब्दाचें 'इंग्लंद' असें जें रूपांतर करायाचें तें मराठीत 'ड' नाहीं ह्मणून, किंवा तसा उच्चार आह्मी नेहमीं करतो ह्मणून, काय असेल तें असो ! आमच्या लिपींत तर 'ड' आहेच, व इंग्रजी शब्दांचाहि उच्चार 'बटाटा', 'पोट्ट', 'अल्पिष्टन', असाच आमचे लोक करीत आले आहेत. एक मात्र कारण दिसतें, कीं इंग्रजीत 'त' नसल्यानें Calcutta असें इंग्रेज लोक त्या शब्दाचें रूपांतर करतात, तेव्हां असे शब्द पुनः मराठींत आणले असतां 'ट' चा पुनः 'त' करावा लागतो. पण या इंग्रेजी लिपीच्या उणीवेबद्दल मराठीला काय ह्मणून तिसऱ्या ठिकाणीं प्रापक्षित ! !

जस झाले. तरी अद्याप कित्येक शब्दांविषयी लिहिण्यांत धरसोड दिसते. उदाहरणार्थ 'पाहणें,' 'पाणी.' पहिला शब्द कोणी 'पहाणें' असाहि लिहितात; व दुसऱ्यावर बहुधा कोणी अनुस्वार देत नाहीत. पण हे शब्द मूळ कशापासून अपभ्रंश पावले आहेत हें जर पाहिलें, तर 'पाहणें,' 'पाणी' हेंच बरोबर आहे असें सर्वांच्या लक्षांत येईल. पहिल्याचें मूळ रूप 'पद्म' असें आहे; तेव्हां 'साप,' 'आख' याप्रमाणें यांचा अपभ्रंश 'पाह' असाच होईल; 'पहा' असा कदापि होणार नाही. तसेंच 'पानीयम्' याच्या शेवटी नासिक्य वर्ण असल्यामुळे 'रामें,' 'गांव,' 'मैं' याप्रमाणेंच 'पाणी' असें लिहून अनुस्वार ठेवणें बरोबर आहे. असो; तर याप्रमाणें मूळ व्युत्पत्तीचा जर विचार केला, तर पुष्कळ शब्दांची शुद्ध व ग्राह्य रूपे कोणती ती चांगली समजतील. आतां वरच्याशिवाय आणखी एक वर्णशुद्धिविषयीचा प्रकार सांगणें राहिला आहे. तो हा कीं, एरवीं लोक सामान्यतः जसा उच्चार करतात त्यांस अनुसरून न लिहितां भलतेंच रूप लिहिणें. जसें, 'सोई' 'सवई' 'रुचिकर' 'तब्यत' इत्यादि. हेच शब्द जसे आपण ह्याणतो तसेच ह्याणजे अनुक्रमेकडून 'सोय' 'सवय' 'रुचकर', 'तब्येत' असेच लिहिणें विशेष प्रशस्त आहे असें आह्मांस वाटतें.

१०. दुसरें सदर शब्दशुद्धि. हीविषयीहि सध्यां बराच घोंटाळा आहे. मराठींत संस्कृतांतूनच जे शब्द आले आहेत त्यांची कोणी मूळाप्रमाणेंच शुद्ध रूपे लिहितात व कोणी मराठीप्रमाणेंच लिहितात. तरी ज्या ग्रंथकारांस मानमान्यता आहे ते बहुधा पहिलीच पद्धति उचलतात; दुसरीस अनुसरणारे थोडे, आणि ज्यांस विशेष मान नाही असे. उदाहरणार्थ 'जन्म' शब्द घ्या. हा संस्कृतांत नपुंसकलिङ्गी आहे, आणि मराठींत पुल्लिङ्गी आहे, तरी 'त्याचा जन्म झाला' असें न ह्याणतां 'त्याचें जन्म झालें' असें लिहिण्याचा सध्यां बहुधा अगदीं परिपाठ पडून गेला आहे. 'जें वस्तु', 'ती वीणा', किंबहुना 'तो स्वप्न' असेंहि कोणी अगदीं संस्कृताच्या पद्धतीवर पडून लिहितात. पण हा प्रकार आमच्या बुद्धीनें सर्वथा प्रशस्त नव्हे. एक तर मराठी भाषा संस्कृताहून भिन्न आहे; यास्तव ही तिची भिन्नता जितकी कायम राहिल तितकी अवश्य राखली पाहिजे. नाही तर फारशी भाषेविषयी जसें सांगतात कीं ती अर्धामुधी आरबीच आहे; त्याप्रमाणें आपल्या भाषेची दशा होऊन तिचें स्वातंत्र्य नष्ट व्हावयाचें. दुसरें, जर याप्रमाणें मूळ संस्कृत शुद्ध ह्याणून त्याचेंच अनुसरण करण्यास एकदां आरंभ केला, तर मग हा प्रकार चालवावा तरी कोठपर्यंत? शेंकडां शब्दांचीं रूपे बदलून टाकून त्यांस नीटनेटकें करावें लागेल ! 'मी जेवणा अनंतर निजतो', 'हें घडणें दुरापास्त आहे,' 'ही तुला कोठून अवदशा आठवली?' 'मला स्वप्न पडला' त्यानें वीणा वाजविली' 'इंग्लंडांत विदुषी झिया पुष्कळ आहेत' असे प्रयोग करणे भाग पडून सगळी भाषाची भाषा उसकटाची लागेल. शिवाय, संस्कृतापासून आलेल्या

शब्दांस याप्रमाणें पूर्वस्थिति दिली तर मग फारशी व आरबी शब्दांनी तरी काय केले आहे ? त्यांचीहि मूळचीं रूपें व मूळचे अर्थ पुनः आणावे लागून सगळा येथून तेथून गोंधळच गोंधळ होऊन जाईल. तेव्हां प्रशस्त मार्ग हाच दिसतो की, जशीं रूपें एकदां भाषेत रूढ होऊन गेलीं आहेत तशींच कायम राखावीं. ज्यांस संस्कृत, फारशी किंवा आरबी भाषा पूर्ण अवगत आहेत त्यांस सध्यांचीं मराठींतील विलक्षण रूपें व विलक्षण अर्थ पाहून मनास नीट वाटणार नाही, व तीं पुनः पहिल्यासारखीं करावींशीं वाटतील; पण तशा शब्दांचें जर नुसतें सध्यांचेंच रूप मनांत आणलें तर कांहीं विलक्षण वाटणार नाही. पहा की, 'त्याला रूपवान् बायको मिळाली' हें वाक्य 'त्याला चांगला बायको मिळाली' यासारखेंच वस्तुनः अशुद्ध आहे, व ह्याणूनच दुसरें वाक्य मराठी जाणणान्या मनुष्यास जसे कानास अतिशय वाईट लागेल, तसेंच पहिलें संस्कृतज्ञास लागेल यांत आश्चर्य नाही ! तरी तें केवळ प्रचारांत आलें असल्यामुळें त्यास अगदीं काढून टाकणें आह्मांस बरोबर वाटत नाही. ज्या संस्कृतज्ञास तें अगदीं दुःसह होत असेल त्यानें त्या वाक्याकडे केवळ मराठीच्या दृष्टीनें पहावें, ह्याणजे त्यास त्यांत कांहीं वाकणें दिसणार नाही. तें असें की, 'त्यास सुंदर बायको मिळाली' यांत जसें कांहीं वाईट नाही, तसेंच 'सुंदर' या जागीं 'रूपवान्' हा शब्द केवळ विशेषणाप्रमाणें घातला आहे असें जर पाहिलें, तर त्यांत काय वाकडें आहे ? तर याप्रमाणें चालू असणारीं रूपें जशींचीं तशींच ठेवणें आह्मांस बरें वाटतें. फार तर काय, पण 'तिकीट,' 'नाटपेट' 'गटार' वगैरे अगदीं अलीकडे सुरू झालेल्या इंग्रजी शब्दांचीहि रूपें बिघडविणें आह्मांस नीट वाटत नाही. असो; तर हें दुसरें कारण झालें. तिसरें असें की, वर सांगितलेला प्रकार सोपा असल्यामुळें तो सर्वास साध्य आहे, व यामुळें भाषेत जो एकदां चोहोंकडे जम बसून जाईल तो जाईल. लेखनशुद्धि ही एकदां रूढीवर ठरली, ह्याणजे अमुक शब्द कसा लिहावा याविषयी कोणास यत्किंचतहि पंचाईत पडणार नाही. त्या त्या शब्दाचा जसजसा उच्चार होत असेल तसतसा तो खुशालपणें लिहावयास सांपडेल. त्यास संस्कृताचा किंवा आरबीचा अभ्यास करण्याची मुळांच गरज पडणार नाही.

याप्रमाणें शब्दशुद्धि विषयी विचार कर्तव्य असतां रूढीवरच बहुधा अवलंबन करावें हें अनेक कारणांनीं प्रशस्त होय असें आह्मांस वाटतें. तरी प्रसंगविशेषीं वरील नियम मोडल्यास कांहीं हरकत नाही. 'मध्यान्हरात्र,' 'अहोरात्र अहोदिवस' 'पर-स्वाधीन' वगैरे जे मुळींच अर्थासंगतीचे शब्द आहेत ते काढून 'मध्यरात्र,' अहो-रात्र' 'पराधीन' वगैरे शुद्ध रूपें त्यांच्या जागीं घालावीं यास आह्मी कबूल आहों. तसेंच 'अंधःकार,' 'हाहाःकार,' 'दपित्साह' वगैरे शब्दांची 'अंधकार,' 'हाहा-कार' 'दपित्सव' अशीं व्याकरणरतिया शुद्ध रूपें लिहावीं हेंहि आह्मांस ठीक वाटतें,

तसेंच अलीकडे अगदी नवे शब्द जे साधले असतील किंवा यापुढे साधावे लागतील त्यांविषयीहि शुद्ध शुद्धतेबद्दलचा विचार करण्यास आपण मुक्त्यार आहो. पण जे एकदां रूढ होऊन बसले त्यांशीं दांडगाई करण्यांत आह्मांस मोठासा शहाणपणा वाटत नाही. एवढे पाणिन्यादि समर्थ व्याकरणकार, पण त्यांसहि छांदस व आर्ष प्रयोगां-पुढे हात जोडावे लागले, व 'पृषोदरादित्वात्साधुः' अशा प्रकारच्या हिकमता कराव्या लागल्या. इंग्रजीतहि असा घोटाळा नाहीसा नाही. पण हेंचरें काय, मर्व भाषांत तो वस्तुगत्याच असायाचा. वैयाकरणाच्या मनांत साऱ्या भाषेंत जिकडे तिकडे उत्कृष्ट व्यवस्था होऊन वेडे वांकडे कोठे कांहीं दिसूं नये असें असतें. पण तें होतें कसें ? नदी जशी उगमापासून निघाली कीं जिकडे तिला सखल प्रदेश सांगडेल तिकडेच वहात जाते, व तिचें पात्र पुढें मोठें होऊन जसें तुफान वाहूं लागतें, त्या-प्रमाणेंच भाषेचीहि गोष्ट आहे. तिच्या उच्छ्रंखल वेगास जर बळेंच रोध करण्याचा प्रयत्न केला, तर तो सिद्धीम्र जाईलच असा बिलकूल नेम सांगवत नाही. शंभर वाटेनें अशा बांधाऱ्यांची गति नर्मदा, कृष्णा वगैरेंचा वोभाट जसा वरचेवर ऐकूं येतो तशीच व्हावयाची !

११. तिसरें सदर वाक्यशुद्धि. मराठींत प्रयोगांचा घोटाळा किती आहे तो पुष्कळांस माहीत असेलच. 'बाजीरावास पुणें यावें लागलें' इत्यादि प्रयोगांची वाटाघाट आज कित्येक वर्षे चालू आहे; तरी त्यांविषयीं अजून पक्का निश्चय कोणताच होत नाही. तसेंच 'त्यानें त्या पोरीस मारिली,' 'मी अंधोळ केलों' 'त्यानें तुला लहा नाचा मोठा केला,' 'तुझी जेवलांत ?' वगैरे बिलक्षण प्रयोगांविषयींहि मोठाच वाद आहे. मराठी भाषेचें नियमन करण्यांत अग्रभागीं गणण्यास योग्य अशा एका गृहस्थानें बरील प्रयोगांस केवळ अशुद्ध ठरवून त्यांस आपल्या नजरेखालून जाणाऱ्या ग्रंथांत बिलकूल थारा दिलेला नाही. हें त्याचें मत व्याकरणदृष्ट्या बरोबर आहे. कां कीं, बरील प्रयोग शुद्ध रीतीनें झटले ह्मणजे, 'त्यानें त्या पोरीस मारिलें' अ० 'त्यानें ती पोर मारली,' 'मी अंधोळ केली,' 'त्यानें तुला लहानाचें मोठें केलें,' 'तुझी जेवलां ?' असेच अवावे. तसेंच 'तो पुराण पठन करतो,' 'माझे वाक्य श्रवण कर,' 'त्यानें आज चार दिवस अन्न ग्रहण केलें नाही' या प्रयोगांसहि अशुद्ध ठरवून त्यानें त्यांचे जागीं 'तो पुराणाचें पठन करतो,' 'माझ्या वाक्याचें श्रवण कर,' 'त्यानें आज चार दिवस अन्नाचें ग्रहण केलें नाही' असे प्रयोग घातले आहेत. हा व्याकरणा-

१. ज्या शब्दांच्या व्युत्पत्तीचा कांहींच धांग लागत नाही त्यांस ढकलून देण्याकरितां बरील नवें संस्कृत वैयाकरणांनीं एक जबरदस्त करून ठेवला आहे. बरील सूत्राचा अर्थ असा कीं, 'पृषोदर' या अव्युत्पन्न शब्दाचेंच हें भावंड, मग यास व्युत्पत्ति कसची ? रौम्युलसानें चोर, दरबडेखोर, खुनी अशा मनुष्यांकरतां केलेली गुहाच ही !

विषयींचा एवढा पक्षपात आमच्या मते यथायोग्य नव्हे, व्याकरणाचा हक्क एकेरीतीने खरा आहे; पण दुसऱ्या रीतीने पहाता भाषाप्रचाराचाहि तितकाच, किंबहुना अधिकहि, हक्क पोचत नाही काय? या दोहोंच्या हक्कांविषयी वर सविस्तर लिहिलेच आहे, व व्याकरणासच सर्वथा अनुसरलें असतां केवढ्या अडचणी प्राप्त होणाऱ्या आहेत हेहि आमच्या वाचकांस मागील लेखावरून पुरतेपणीं कळलेंच असेल. तेव्हां सदरहू गृहस्थानें वरील अपवादक प्रयोगास अशुद्धच ह्मणून जें निखालस ठरवलें आहे तें आह्मांस मान्य नाही. व्याकरणदृष्ट्या ते अशुद्ध होत हे आह्मी अजून कबूल करतो, पण रूढिदृष्ट्या ते अत्यंत शुद्ध आहेत. ज्याची व्याकरणावर मोठी भाक्ती असेल त्यानें वरील प्रयोग व्याकरणशुद्ध रीतीनें हवे तर लिहावे; पण रूढीस अनुसरून हजारों सुशिक्षित लोकांच्या बालप्याप्रमाणें व अभियुक्त कवींच्या लेखांप्रमाणें जरी त्यानें वरीलच प्रयोग लिहिले, तरी त्यांस अशुद्ध ह्मणण्यास कोणासहि अधिकार नाही !

वर 'अभियुक्त कवींच्या लेखांप्रमाणें' असें ह्मटलें आहे त्यावर एक मोठा आक्षेप निघण्यासारखा आहे. त्यानें येथें समाधान केलें पाहिजे. मराठी कवींच्या मालिकेंत कवित्वाच्या संबंधानें ज्याची गणना मोठी आहे, व शुद्धतेविषयीं तर जो सर्वांत पहिलाच गणिला पाहिजे, त्या मोरोपंताच्या कवितेंत व्याकरणाविषयीं व संस्कृता-विषयीं मोठा पक्षपात आढळतो. वर ज्या प्रयोगांच्या केवळारानें आह्मी लिहिलें तें वरील नामांकित कवीनेंहि आपल्या ग्रंथांतून काढले आहेतसें दिसतें—

पार्थ ह्याने तूं मुनिनीं चित्तां पडरिक्षयार्थ धरिलास !

उद्योगपर्व १.

वरिलासि मत्सखीनें म्यांही वरिलासि तूं मनं. .।

आदिपर्व १०.

जाउनि तो सूत वदे कृष्णे द्यूतांत तूं स्वयं धर्म !

हारविलीस सुयोधनसदनाप्रति य करावया कर्म ॥

सभापर्व ४.

इत्यादि रूढिविरुद्ध व शुद्ध व्याकरणास अनुसरून केलेले प्रयोग सर्वांस माहीत असतीलच. याप्रमाणेच एकंदरीत संस्कृत व्याकरणाच्या शुद्ध पद्धतीवर मराठी भाषा नेण्याचा प्रस्तुत कवीचा रोंख जेथें तेथें दृष्टीस पडतो—

(१) ऐसा स्वप्न विलोकुनि तो श्रीमान् कर्ण जाहला जागा ।

वनपर्व १४.

कूपभोजद्रौणि तिघे पाहुनि राजासि दीन आरडले ।

ते राजदार जैसे तैसे तेही हणोनि हा रडले ॥

स्त्रीपर्व १.

पांडवगुणवर्णन तें विदुरमनोधारेणार्थ हें साचें ।

वरि सरस आंत नीरस मन्नाषण मित्र होय फेंसाचें ॥

आदिपर्व ३५.

वास करुनि परमात्मा सकळा भूतांत एक पूर्ण वसे ।
जो तोचि आपणांत हि आकाश जसा घटांत तेंचि असे ॥

मंत्रभागवत ११.

तों ये तेथ पहावयासि उदरीं ज्याचें तिच्या जन्म ती ।

बृहद्देशम. ५

दुर्योधन पंचाक्षरिमंत्रं परमोग्रभूतसा खवलं ।

पद्मपर्व ३.

भावध होउनि करिसिल जरि लोकप्रत्ययार्थ हे आपण ।

भारती रामायण.

(२) ते नंदयशोदोद्धव^१ रात्रीला नेणतीच मरलीला ।

भागवत १०.

(३) स्मरोनि कृतमंतुला^२ न कविता वधू-स्वीकृती
कराल तरि आयका प्रभु खराच मी दुष्कृती ।

केकावली.

धाली घृतांत सेंधव दुग्धी जंबीर पायसीं कथिका ।

मथि कामशर जया त्या राम ह्याने साधुमोक्षसत्पथिका ॥

बृहद्देशम. ८६.

(४) त्वां हे पांच पति कसे वश केले भजति सर्व एकीतें
थोडें याहुनि पाहुनि नटती^३ कादंबिनीस केकी तें ॥

वनपर्व ६.

वरील सर्व प्रयोगांवरून मोरोपंताचा एकंदर रोंख तेव्हांच दृष्टीस पडतो. तो अर्थात् हाच कीं, मराठी भाषेस जितकी व्याकरणशुद्धता आणतां येईल तितकी आणायाची. पण इतकेंच नव्हे; वरील उदाहरणांवरून हेंहि सहज लक्षांत येईल कीं, संस्कृतांतील व्याकरणप्रयोगहि मराठी कवितेंत आणण्याचा त्यानें यत्न केला आहे. हें पूर्वीच्या एकाहि मराठी कवीनें मुळांच केलें नसल्यामुळे या शेवटल्या कवीचा यांत मोठा धीटपणा उघड दिसतो. पण हेंचसें काय; प्रस्तुत मालेच्या चवथ्या अंकांत

१. 'नंदयशोदोद्धव' हा द्वंद्वसमास होय. याचा संस्कृतांत असा नियम आहे कीं, शेवटल्या पदाचें लिंग साऱ्या समासास लागतें. या नियमासच अनुसरून सगळा सामासिक शब्द येथें पुल्लिङ्गी करून 'ते' या पुल्लिङ्गी बहुवचनान्त सर्वनामाशीं कवीनें अव्यय केला आहे.

२. हा प्रयोगहि संस्कृताच्या पद्धतीवरच केला आहे. संस्कृतांत 'राजांनं त्यास प्रधान केला,' 'मनुष्यांनं सुज्ञ असावें' असे प्रयोग न होतां राजांनं त्यास प्रधानास केला,' 'मनुष्यांनं सुज्ञाने असावें' असे होत असतात. असाच प्रकार वरील दोन पद्यांत केला आहे.

३. 'नट' नाचणें या संस्कृत धातूवरून वरील क्रियापदाचा अर्थ 'नाचतात' असा होतो. संस्कृताच्या पद्धतीवर केलेल्या अशा प्रयोगास Sansoritism असें इंग्रजीत म्हणतां येईल.

सांगितल्याप्रमाणे आमचे बाकीचे महाराष्ट्र कवि बहुतेक सारे व्याकरणापासून केवळ अलिप्त होतात असें ह्याणण्यासहि कांहीं हरकत नाही. त्यांत अगोदर विद्वान् ह्याणण्या-सिरखे तीन चारच निघतील; आणि व्याकरणास बुद्धिपुरःसर अनुसरलेला आह्मांस एक मोरोपंतच दिसतो. बाकीच्यांची कोणाचीहि व्याकरणाकडे तशी करडी नजर दिसत नाही.^१ अपो; तर हा महाप्रसिद्ध कविहि आमच्या पक्षाचा आहे असा वाद करण्यास वरील लोकांस सवड राहून ते ह्याणतील कीं, ज्या अर्थी या कवीनेहि

१, वामनपंडिताच्या ग्रंथांतून जागोजाग अशुद्धें आढळतात—

कैकेयीच्या ये गृहा सानुरागें ।

वे भूमी विप्रप्रवरोत्तमातें ।

करी बळी स्वात्मनिवेदनातें ।

असा मी त्या मातें पुनित करिशी तूं जननिये ।

बस तूं मौन्यपणें अथवा उगा ।

या शेवटच्या एका लहानशा चरणांत तर बहुधा शब्दांशतक्यांच चुका आहेत—(१) 'तुं' याबद्दल 'तूं' असाव. (२) 'मौन्य' हा शब्द अगदीं अशुद्ध आहे, खरा शब्द 'मौन' ('मुनि'पासून तद्धित) होय. (३) तो विशेषण नव्हे, यास्तव 'पण' हा प्रत्यय त्याम लागणें नाही. (४) 'अथवा उगा' याचा कांहींच अर्थ दिसत नाही—'मौन धर' आणि 'उगा बस' हीं दोन्ही केवळ समानार्थक होत !

रघुन थपंडितांहि 'नाडीज्ञान जयाचें,' 'वरुनि मज रवाना' वगैरे भाषाशुद्धीकडे बरेच दुर्लक्ष आढळतें.

असो; वर इतर कवींचे दोष दाखविले त्याप्रमाणेंच खुद्द मारोपंताचेहि कांहीं दाखविले पाहिजेत. हें आमच्या वाचकांपैकीं पुष्कळांस बहुधा अशक्य वाटेल. कां कीं, या शेवटच्या कवीचा वर सांगितल्याप्रमाणें व्याकरणशुद्धतेविषयीं छटला ह्याणजे मोठाच वाणा आहे, व तसा त्याचा लौकिकहि आहे. परंतु पुढे पहा—

ऐसें ह्याणतां स्त्रीच्या कंठां घालुनि मिठी ह्याणे अथि ते ।

कथमेवमुक्तमदर्थं तदर्थं किमनुष्ठितुं क्षमोदयिते ॥

आदिपर्व २९.

'अनुष्ठितुं' ही अर्थातच मोठी चुक आहे. शुद्ध रूप 'अनुष्ठातुं' हें होय. पण 'अनुष्ठित' या भूतकालवाचक धातुमाधितावरून आपला कवि येथें चकला !—

तसेंच एके ठिकाणीं 'पुनीत' असें अशुद्ध रूप वाचल्याचें आह्मांस आठवतें. स्थल पक्कें माहीन नाही. तें अर्थातच 'पूत' असें असावें. 'पुनाति' या रूपावरून कवि फसला हें उघडच आहे. अथवा वरील वामनपंडिताच्या चरणावरूनहि ही चुकी झाली असल्याचें संभवतें.

मारोपंताची व्युत्पत्ति केवळ पुराणिकांशतकीच असल्यामुळे वील चुका त्याच्या हातून घडल्या यांत कांहीं आश्चर्य नाही ! आतांप्रमाणें लहान सुलभ व्याकरण ग्रंथ त्या वेळेस नव्हते हें लक्षांत आणलें पाहिजे. तसेंच 'वैयाकरणास्तृणवः' ही गम्मतहि आमच्या संस्कृत वाचकांस बहुधा माहीत असेलच !

असे शुद्ध प्रयोग मराठीच बळेंच घातले आहेत त्या अर्थी यापुढें आपणहि तोच क्रम चालवला असतां काहीं काळानें रुढिहि फिरवून टाकतां येईल. हें ह्मणणें सकृद्दर्शनी कोणास समजस वाटे; पण वास्तविक पाहिलें असतां कळून येईल कीं, ही केवळ प्रांति आहे. गद्य भाषेंत व पद्य भाषेंत नेहमीं फार अंतर असतें. दोहोंचे नियम अगरीं निराळे; एकांत असा प्रयोग करतात ह्मणून दुसऱ्यांत तो केला असतां कदां शोभणः नाहीं. मोरोपंतानें वरलि प्रयोग जरी आपल्या काव्यांत निर्भयपणें केले आहेत तरी बोलण्याचालण्याच्या भाषेंत 'मीं तूं मारिलास,' 'त्यानं मी धरलों,' 'मीं असा स्वप्न पाहिला,' 'तो माझें मित्र आहे,' 'त्यानं त्याला शहाण्यास केळें' असे प्रयोग तो करीत असेल काय ? इंग्रजींत न्हस्वाचें दीर्घ, दीर्घाचें न्हस्व हवें तसें छंदोऽनुरोधानें करतात, ह्मणून बोलतातहि तसेंच काय ? कालिदासानें

तं पातयां प्रथममास पतात पश्चात् ।

असें काव्यांत घातलें ह्मणून तो नेहमींच्या बोलण्यांतहि आपला निरंकुशत्वाचा इष्क चालवीत असेल काय ? अर्थात्च नाहीं. तेव्हां पद्यरचनेतील प्रयोगावरून गद्यातील प्रयोगांस कांहीं आधार मिळत नाहीं. शिवाय, दुसरें असें कीं, कवींचा एकंदर परिपाठच आहे कीं, बोलण्याचालण्याच्या भाषेपासून जितकी करवेल तितकी कवितेची भाषा निराळी करायाची. प्राकृत व्यवहारांत जी नेहमीं भाषा चालू असते तिच्याच रूपानें कविता लिहिल्यास ती केवळ हास्यास्पद दिसते. यास्तव विभक्ति-प्रत्ययांत, वाक्यरचनेंत वगैरे जेथें तेथें कवितेचें स्वरूप गद्याहून नेहमीं भिन्न करतात, व छंदोऽनुरोधानें वगैरे तें आपोआपहि होतेंच. मिलटन कवीच्या 'प्याराडैज लॉस्ट' काव्यावर आडिसन नामक प्रख्यात निबंधकारानें जे सर्व प्रसिद्ध निबंध लिहिले आहेत त्यांतील एकांत त्यानें कवितेची भाषा प्रौढ करण्याचे दोन तीन उपाय सांगितले आहेत. त्यांतील एक हा आहे कीं, परभाषेंतील प्रयोग आपल्या भाषेंत घ्यावे; कीं तेणेंकरून काव्यरचना गद्याहून निराळी होऊन त्या भाषेचा प्रौढपणा आपल्या भाषेंत उतरतो. आपल्या मराठीस जशी संस्कृत तशी इंग्रजीस त्याटिन भाषा होय; यास्तव मोरोपंताप्रमाणें मिलटन कवीनं त्या प्रौढ भाषेंतील प्रयोग आपल्या काव्यांत कित्येक जागीं उतरले आहेत. आतां आपल्या कवीनं आडिसनचे निबंध न वाचतां वरील गोष्ट त्यास कशी सुचली, याचें आमच्या वाचकांस कदाचित् मोठें आश्चर्य वाटे; त्यांतून विशेषतः काय झालें आहे कीं, तसा प्रयत्न पूर्वींच्या मराठी कवींतून कोणीहि—खुद्द वामनपंडितानेंहि—बिलकूल केला नाहीं. पण वर सांगितलेल्या दुसऱ्या कवीवरूनच या शंकेचें समाधान होईल. ह्मणजे आडिसन यानें निबंध लिहिण्यापूर्वींच जसा

१ 'निरंकुशः कवयः' 'कवि जे जे प्रयोग करतील ते ते चालगारे आहेत' अशी संस्कृतांत एक ह्मण आहे. इंग्रजींत याच अर्थी Poetical license ह्मणतात.

तो प्रकार तिकडे मिलटन यानें केला, तसाच इकडे इतक्या अंतरावर आपल्या कवी-नेहि केला; आडिसनचे निबंध मधल्यामधेंच राहिले ! वस्तुतः जर पाहिलें तर वरील गोष्टीचें कारण असें आहे कीं, नियम हे सामान्य मनुष्यांच्याच उपयोगार्थ होत; जे जात्याच महाबुद्धिमान् असतात त्यांस अन्यकृत नियमांची मुळांच गरज पडत नाहीं. त्यांचेंच स्वतः उद्भूत ज्ञान त्यांस नियमांच्या जागीं होतें. 'लीलावतीनां सहजा विलासाः' 'स्त्रियांचे विलास त्यांस आपोआप प्राप्त होतात' असें भर्तृहरिनें ह्मटलें आहे. तीच गोष्ट वरच्यासारख्या महाकर्वांस लागते. ह्मणजे स्त्रियांस यौवनदशा आली असतां विलास जसे मागून आपोआप आलेच, त्याप्रमाणेंच कवींची बुद्धि एकदां प्रौढ दशेस आली कीं, तिचे जगास मोहनी घालणारे विलासहि सहजच प्रकट होनात ! तीस शिक्षणाची गरज पडत नाहीं.

असो; तर या दोन कारणावरून मोरोपंतानें आपल्या कवितेंत कसेंहि व्याकरण आणलें असलें, तरी तें चालू गद्य भाषेस अगदीं उपयोगीं पडणार नाहीं. काव्य रचणारांनीं हवी तर त्याची पद्धति पुढें चालवावी; पण गद्यरचना करणारानें तीस अनुसरतां कामा नये. जी वेडी वाकडी रचना कवितेस शोभा देते तीच गद्यास ह्यास्यास्पद मान्न करील. ठीकच आहे; पहा कीं, कलावंतीण आपल्या गायनानें व नृत्यानें रसिक विलासी जनांस तल्लीन करून टाकते; ह्मणून नेहमीं बोलतांनाहि जर ती गाऊनच बोलेल किंवा एरवीं चालतांना नाचतच जाईल, तर तें उपहासास्पद होणार नाहीं काय ! हीच गोष्ट भाषेस लागते. कवितारूपानें ती प्रकट झाली असतां जे जे विलास तीं करील ते ते तीस शोभतच जातील, व तितकी तितकी तिचे ठायीं रममाण होणाऱ्या रसिकांस ती अधिकच प्रिय होईल; पण एरवींच्या गद्य रूपास ह्मटलें ह्मणजे तिचें स्वरूप जितकें सरळ व साधें असलें तितकें चांगलें !

१२. याप्रमाणें मागें केलेल्या तिन्ही सदरांचा विचार झाला. या महत्वाच्या विषयावर आजपर्यंत ऊहापोहपूर्वक कोणीच विचार केलासा दिसत नाहीं; यास्तव प्रकृत निबंधांत त्यासंबंधानें जे कांहीं विचार प्रदर्शित केले आहेत त्यांकडे आमच्या भाषेच्या मार्मिक ज्ञात्यांनीं चांगलें लक्ष पुरवावें अशी त्यांस आह्मी सूचना करतो. हा अशा संबंधाचा पहिलाच लेख आहे, यास्तव आमच्या लक्षांत न आलेल्या गोष्टी यांत कित्येक घालायाच्या राहिल्या असतील; किंवा घातल्या आहेत त्यांत फेरफार करणेंहि कदाचित् जरूर पडेल. तरी सदरील निबंधानें या अगत्याच्या विषयाकडे जर आमच्या लोकांचें लक्ष लागेल तर तेवढेंहि आह्मांस बस आहे. असो; आतां या अंकांत एकंदर आपणाकडून आह्मी काय सिद्ध केलें तें थोडक्यांत सांगतो. भाषेचें ह्मणजे पडून गेलेल्या रूढीचें सामर्थ्य केवढें आहे व त्यापुढें व्याकरण किती पंगु, हें दाखवून तीस अटकाव कऱ्हां जाणें हें किती वेडेपणाचें काम आहे तें दर्शविलें. त्यावरून असें

समजावयाचें कीं, जेथें रुढीचा आणि व्याकरणाचा विरोध पडतो तेथें 'शास्त्राद्विर्बलीयसी' 'शास्त्राहून रुढि प्रबळ आहे' याच वचनास प्रायः अनुसरणें उत्तम. तसेंच वर्ण, शब्द, किंवा वाक्य हीं कशीं लिहावीं असा जेथें ह्याणून संदेह पडेल तेथें फार करून केवळ उच्चारानुरूप प्रमाण धरून चालावें. हा नियम अत्यंत सयुक्तिक, साधा, आणि सोपा असून यामुळें लेखी भाषेंत चोहोंकडे एकदम मेळ बसून जाईल हें उघड आहे.

भाषापद्धति.

अंतर्गूढानथानव्यंजयतः प्रसादरहितस्य ।

संदर्भस्य नदस्य च न रसः प्रीत्यै रसज्ञानाम् ॥

आर्यासप्तशती.

अंक २६—(१) विषयोपक्रम. (२) मराठी भाषेची या पूर्वीचा स्थिति. (३) सध्यांची स्थिति. (४) भाषापद्धति. (५) उत्तम पद्धतीचे गुण-शुद्धता. (६) साधेपणा. (७) सुबोधपणा. (८) इतर गुण-अवतरण.

१. भाषापद्धति ह्याणजे बोलण्यांत किंवा लिहिण्यांत जी शब्दयोजना होत तिचा प्रकार. या विषयावर मराठांत अद्याप कोणी कांहींच विवेचन केलेलें नाहीं; फार तर काय, बरील विषयाचें स्वरूपहि पुष्कळांस अद्याप माहीत नसेल. यास्तव प्रस्तुत अंकांत या चित्तवैधक विषयाचें निरूपण करून उदाहरणद्वारा तो परिस्फुट करण्याचें योजिलें आहे.

२. भाषापद्धति ह्याणजे काय हें वर सांगितलेंच आहे. ही आमच्या साधारण लोकांस माहीत नसण्याचें कारण उघडच आहे कीं, अलीकडील वीस पंचवीस वर्षांपूर्वी आमच्या भाषेची स्थिति कांहीं विलक्षणच होती. तींत ग्रंथ ह्याटले ह्याणजे सगळे पद्यरूपच असून गद्याचा प्रकार काय तो बखरीत मात्र असे. या बखरीत इतिहासवृत्तान्त, पौराणिककथा, व सिंहासनबत्तिष्टी, शुकबहात्तरी वगैरे गोष्टी असा विषय असे. त्या साऱ्या मोडीत लिहिल्या असून त्या लिपीच्या रीतीप्रमाणें त्यांत नदस्वदांर्षांचा, अनुस्वारांचा वगैरे अर्थात्च विलकुल विचार नसे. मग वाक्यरचना व शब्दांची आवडनिवड वगैरे गोष्टी तर दूरच राहिल्या. तर याप्रमाणें इंग्लिश वगैरे भाषांतून वाक्यरचना, विरामचिन्हपद्धति, लेखनशुद्धि, इत्यादिकांचे नियम ठरून जाऊन नंतर भाषापद्धतीचे निरनिराळे प्रकार जसे उदयास आले, त्याप्रमाणें आमच्या

१ "ज्याचा अंतस्थ अर्थ [विचार-पदार्थ] स्पष्ट दिसत नाहीं व ज्यांत प्रसाद [सुबोधत्व-स्वच्छपणा] नाहीं अशा प्रबंधाचा व नदाचा रस [सौंदर्य-उदक] खरे रसज्ञा जे अमतात त्यांस आनंद देत नाहींत."

जुन्या मराठी भाषेत कांहींच झालें नाहीं. संस्कृतांतील गद्य जसें पद्यरचनेच्याच धाटणीवर पुष्कळ अंशीं असून विरामादिकांचेहि त्यास चांगलेंसे बंधन नाहीं, त्याप्रमाणेंच वरील वखरींतील मराठी भाषा कांहीं कवितेच्या धाटणीवर कांहीं लोकव्यवहारास अनुसरून अशी अर्धवट होती. महाराष्ट्राज्यकर्त्यांनीं, एक, त्यांस मुळांच न फावल्यामुळे, व दुसरें त्यांच्या मूळ पुरुषाप्रमाणें देशाभिमानाचा आवेश त्यांचे ठायीं पुढें न राहिल्यामुळे, देशभाषेकडे द्वाणण्यासारखें कांहींच लक्ष दिलें नाहीं. स्वराज्यच होतें, त्यापक्षां अवांतर पुष्कळ प्रकारांनीं मराठी भाषेची अभिवृद्धि झाली खरी; तरी तिची व्यवस्था होऊन तिचें नियमन होणें हें गेल्या तीस चाळीस वर्षांतच काय झालें तें झालें. या नियमनाविषयीं मागें एक दोन ठिकाणीं बरेंच लिहिलें आहे. असा; आतां मराठी भाषेचीं सध्यां जी स्थिति आहे तिच्या संबंधानें प्रस्तुत विषयाविषयीं विचार करूं.

३. गेल्या वीस पंचवीस वर्षांत इंग्रजी विद्येचा इकडे पुष्कळ फैलावा झाल्यामुळे त्या भाषेच्या द्वारे अनेक विषयांचें आपल्या लोकांस ज्ञान झाले. त्या भाषेत हरएक विषयावर मोठमोठ्या बुद्धिमान् पुरुषांनीं वर्षांचीं वर्षे खपून पुष्कळ उत्तम ग्रंथ लिहून ठेवले असल्यामुळे व त्यांतील अर्थनिरूपणांची तत्हाहि इकडच्यापेक्षां पुष्कळ निराळी असल्यामुळे आमच्या नव्या लोकांस विद्येचा एक मोठा नवाच मार्ग सांपडल्यासारखा झाला. या मार्गांत ज्ञानरूप उत्तम संपत्तीचा जो त्यांस लाभ झाला तो आपल्या देशबांधवांसहि करून देण्याची त्यांस सहजच इच्छा होऊन त्यांनीं देशभाषेत ग्रंथरचना करण्यास आरंभ केला. हे जे त्यांनीं ग्रंथ केले ते तीन प्रकारचे होत. एक इंग्रजी ग्रंथांची भाषांतर; दुसरें इंग्रजी ग्रंथांच्या आधारें तयार केलेले; आणि तिसरें इंग्रजींतील नमुन्यावर एतद्देशीय भाषेत नवे रचलेले असे कादंबरीनाटकादिक. याखेरीज इतर कांहीं विषयांवरहि आमच्या भाषेत ग्रंथ झाले. या सर्वांच्या योगानें भाषेचें बरेंच नियमन होऊन ती सुधारण्याच्या मार्गास लागली. अद्यापहि या उत्कर्षस्थिताचा नुकता आरंभव आहे; कां की संस्कृत, इंग्रजी वगैरे अभियुक्त भाषांतल्याप्रमाणें मराठीत अद्याप कोणा मोठ्या ग्रंथकारांचे ग्रंथ झाले आहेत असें नाहीं. अपो; तरी प्रस्तुत विषय सुबोध करून देतां येण्याजोगे हल्लींच्या स्थितींतहि तींत बरेच प्रकार आहेत.

४. प्रस्तुत विषयाकडे आमच्या लोकांचें नुकतें लक्ष लागत चाललें आहे. अर्लाकडे मराठी लिहिण्याचा प्रघात दिवसेंदिवस वाढत चालल्यामुळे अमुक पद्धति चांगली व अमुक वाईट असें तारतम्य अर्थातच सर्वांस भासूं लागलें आहे. मागें जसें केवळ अर्थबोधनावरच नजर देऊन लोक लिहांत असत तसें आतां नाहीं. मनांतील अभिप्राय व्यक्त करून शिवाय तो चांगल्या वाङ्मानीं व खुबीदार रीतींनीं वाचणाऱ्यांच्या

मनांत भरवावा अशी उच्छा बहुधा साऱ्या लिहिणारांच्या ठायीं अलीकडे वागू लागला आहे. वर्तमानपत्रें व मासिक पुस्तकें हें हल्लीं पुष्कळ वाढून निरनिराळ्या तऱ्हेचे ग्रंथहि दर वर्षीं पुष्कळ तयार होता आहेत. यावरून सराठीं लोहप्याचा प्रघात अलीकडे किती वाढला आहे व आपल्या भाषेची अभिवृद्धिहि कशी होत चालली आहे हे सहज दिसून येतें. शिवाय अलीकडे इंग्लिश व संस्कृत या भाषांचाहि चोहोंकडे पुष्कळ अभ्यास वाढल्यानें आपल्या भाषेस अनेक प्रकारांनीं पुष्कळच साहाय्य झालें आहे. तेव्हां ऐकंदरीत महाराष्ट्र भाषेची स्थिति सध्यां वरीच सुधरत चालल्यामुळे तीत ग्रंथरचना करणारांनीं प्रकृत विषयाकडे चांगले लक्ष पोचविणें अगदीं अवश्य आहे. यास्तव भाषापद्धति उत्तम कोणती, व तीन निरनिराळ्या तऱ्हा कोणत्या, याविषयीं पुढें विवेचन करून विद्यमान ग्रंथसंग्रहांतून उदाहरणें देऊं.

५. आतां पहिल्यानें उत्तम भाषापद्धतीचें स्वरूप काय याचें निरूपण करतो. ही भाषापद्धति ग्रंथरचनेच्या अनेक गुणांचें फल होय. हे गुण आतां क्रमवार सांगतो. यांत पहिला गुण ह्याटला ह्याणजे शुद्धता होय. शुद्धता ह्याणजे अगोदर वर्ण, शब्द, व वाक्य या तिन्ही प्रकारांनीं रचना निर्देश असणें हे होय. या विषयावर प्रस्तुत मालेचा एक संबंध अंक मागे लिहिला असून त्यांत वरील तिन्ही सदरांचा बराच सविस्तर विचार केला आहे. त्यावरून वरील प्रकारची निर्दिष्टता ग्रंथरचनेत आणण्यास काय करायास पाहिजे याविषयीं आमचे विचार वाचकांस कळलेच आहेत. आतां हें खरें आहे कां, संस्कृत किंवा इंग्रजी वगैरे परिपक्व झालेल्या भाषांस मांड-मोठ्या कोशकारांनीं, व्याकरणांनीं व महान् महान् अभियुक्त ग्रंथकर्त्यांनीं पुष्कळ परिश्रम करून जसा निश्चितपणा आणलेला आहे तसें आमच्या सराठीस अद्याप ह्याणण्यासारखें काहींच झालें नाहीं; व त्यामुळे वरील भाषांप्रमाणें तिचे प्रयोगाह ठरून गेले नाहींत. यास्तव शुद्धाशुद्धतेविषयीं पुष्कळ ठिकाणीं निर्णय झाला नसल्यामुळे लिहिणारांचा अनेक स्थळीं प्रयोगभेद आढळण्यांत येतो. असो; तरी आपल्या भाषेचा प्रचार सध्यांसारखाच पुढें जर पुष्कळ वाढत जाईल तर हल्लींची गैरसोय हळू हळू मोडत जाऊन तिचे ठायीं विशेष शुद्धता न आली तरी निदान निश्चितपणा तरी अधिक येईल यांत संदेह नाहीं. असो; तर वर सांगितलेल्या शुद्धतेचें हें एक अंग झालें;— ह्याणजे व्याकरणदृष्ट्या भाषा शुद्ध असावी. दुसरें अंग ग्राम्यता ह्याणजे गावढळपणा किंवा भाषासंकर ह्याणजे परभाषेतील प्रयोग आपल्या भाषेत आणणें, हे प्रकार नसून रचना सभ्य व भाषासरणीस पूर्ण अनुसरून असावी हें होय. या दुसऱ्या प्रकाराविषयींहि प्रस्तुत पुस्तकातील एका अंकांत बरेच विवरण केलें आहे. तेथें सध्यां चोहोंकडे चालू असणाऱ्या भाषासंकराची कारणें, त्याचें स्वरूप, वगैरेविषयीं लिहून या दोषांचें निरसन करण्यास उपाय काय तोहि सांगितला आहे. तर याप्रमाणें वरील

दोन्ही प्रकारचे दोष जीत बिलकुल नाहीत ती भाषापद्धति शुद्ध होय.

६. उत्तम भाषापद्धतीचा दुसरा गुण साधेपणा. हा गुण साऱ्या कलांत, किंबहुना हरएक गोष्टींत, मोठ्या शोभेस कारण होऊन यथार्थ परीक्षकांस अत्यंत मान्य होतो. तसें त्याच्या विरुद्ध गुण जें कृत्रिमत्व तें कधीं होत नसतें. जे अनभिज्ञ असतात त्यांस साधेपणापेक्षां थाटमाट जास्त आवडतो खरा; पण त्यांचीहि वरील प्रीति बहुतकरून फार दिवस टिकत नाही. गोड अन्नाचा जसा जिभेस लवकरच बीट येतो, पण साध्या पदार्थांचें तसें कधीं होत नाही; त्याचप्रमाणें कोणत्याहि गोष्टींत स्वभावजन्य शोभाच जशी फार वेळ टिकते तशी कृत्रिम असून जी प्रयासानें आणलेली असते ती टिकत नाही. हीच गोष्ट सांप्रत विषयासहि लागते. जी शब्दरचना अगदां साधी असते, ह्मणजे विवक्षित अर्थ जीत केवळ सरळ रीतीनें व्यक्त केलेला असतो, तीच रसिक वाचकांस पसंत होऊन कितीहि काळ लोटला तरी तिच्या रमणीयत्वाची हानि होत नाही. आजपर्यंत सहस्रावधि वर्षे ज्यांची कीर्ति चालत आली आहे अशा सर्व देशांतील महाकवींच्या कृतींत वरील सरळ रचनेचा गुण स्पष्ट दृष्टीस पडतो. या गुणास संस्कृतांतील साहित्यग्रंथांत 'प्रसाद' असें पारिभाषिक नांव आहे. या लहानशा सुंदर शब्दावरून आमच्या पूर्वाजांचें चातुर्य पूर्ण दिसून येतें. यांत विवक्षित अर्थांचें व्यंजकत्व किती उत्कृष्ट तऱ्हेचें आहे, व त्यावर कवित्वाची झांक तरी किती बहारीची आहे ! 'प्रसाद' या शब्दाचा मूळ अर्थ 'स्वच्छपणा,' 'निवळपणा' असा आहे; व तो शरत्कालच्या वगैरे उदकास लावतात. तेथून हा शब्द साहित्यकारांनां घेऊन कवींच्या सरस्वतींस लावला आहे. असो; तर ज्याप्रमाणें पर्वतांवरील अग्रांचें किंवा कित्येक उत्तम नद्यांचें पाणी निवळ शंख असून पुनः खोलाहि असतें, त्याचप्रमाणें अवध्या जगारा आल्हादप्रद झालेल्या ज्या होमर कार्लदास प्रभृति कवीश्वरांच्या कृति, त्यांतहि प्रसन्नार्थत्व व गोमार्थ हे गुण साहचर्यानें सांपडतात. असो; गद्यग्रंथकारांचीहि अशीच गोष्ट आहे. उदाहरणार्थ इंग्लिश भाषेंत पहा. हांत जे ग्रंथकार आजपर्यंत झाले त्या सर्वांत आडिसन याची प्रमुखत्वांनें गणना आहे. याचे 'स्पेक्टटर' नामक पुस्तकांतील निबंध जेव्हां पहिल्यानें निघू लागले तेव्हां त्यांतील सुरस, प्रौढ, व प्रसंगवशात् विनोदात्मक असणारा अर्थ, शुद्ध व सरळ भाषापद्धति, चमत्कारिक व गहन विषय, या सर्वांच्या योगानें ते सर्वास एकदम प्रिय होऊन जाऊन तेव्हांपासून जी त्यांची ख्याति

१. जसे 'रघुवंश' चवथा सर्ग—

प्रससादोदयादेभः कुंभयोनेर्महोजसः ।

तमेन मागे अंक ३ पृष्ठ १०—

इदं तर्था समं सोम्य सुजलं सूक्ष्मबालुकम् ।

रमणीयं प्रसन्नं च सज्जनानां मनो यथा ॥

निबंधारंभीच्या पद्यांत तर प्रस्तुत शब्द दोन्ही अर्थां द्वेषपर याजिला आहे.

चालत आली ती आज दोन शतकें सारखी चालली आहे; व जांवर या पृथ्वीवर इंग्लिश भाषा राहिल तोंवर वरील ग्रंथकाराचे लेख बुडामाचे नाहीत असा खात्रीचा अभिप्राय मोठमोठ्यांनी प्रदर्शित केला आहे. आडिसनच्या पुढें जॉनसन गोल्डस्मिथ वगैरे कित्येक मोठमोठे निबंधकार झाले, व त्यांचे निबंध आंतील मजकुराच्या संबंधानें पहातां 'स्पेक्टेटर'पेक्षां कमी योग्यतेचे आहेत असें नाही; तरी सदरील निबंधांची पद्धति पहिल्यानें काढून ज्यानें लोकप्रतीस पात्र केली त्याची सर पुढच्यांपैकी कोणासहि आली नाही.^१ असें होण्याचें एक मोठें कारण प्रस्तुत भाषापद्धतिच होय. जॉनसनसारख्याच्या निबंधांत 'स्पेक्टेटर' ग्रंथापेक्षां अधिक गहन प्रतिपादन जरी असेल, तरी वरील ग्रंथांत शब्दरचनेची जी अपूर्व करामत आहे ती दुसऱ्या कोठेंहि नाही;^२ व त्यामुळेच एकंदर सर्व वाचकांस वरील निबंध जितके प्रिय होतात तितके दुसऱ्या ग्रंथकारांचे होत नाहीत. सारांश, ज्याप्रमाणें स्वच्छ हंडींत किंवा लखलखांत कंदिलांत दिवा लावला ह्याजें त्याचा प्रकाश बाहेर उजळ पडून त्यास अधिक शोभाहि येते, त्याचप्रमाणें आंतील अर्थ सुंदर असून ग्रंथाची शब्दरचनाहि जर प्रसादगुणकरून युक्त असेल तर तो अर्थ एखादीपेक्षां अधिक खुलेल हें उघडच आहे !

७. उत्कृष्ट भाषापद्धतिचा तिसरा गुण सुबोधत्व होय. हा वस्तुतः पहातां वरच्याहून फारसा निराळा नाही; त्याच्याच अनुपंगानें येणारा किंवा त्याचें कार्यच तो होय. कारण शब्दरचना सोपी असून जेथें वाक्यांची संगति घोटाळ्याची नसते तेथें अर्थबोध होण्यास अगदीं आयास पडत नसतात. जसजसें वाचीत जावें तसतसें सर्व भराभर समजत जातें. पण पुष्कळ विषय असे आहेत कीं, जे स्वरूपतःच सुबोध नसल्यामुळे सोप्या भाषेनें लिहितांच येत नाहीत, त्यांचें निरूपण करणें असल्यास

१. खुद्द जॉनसननेच मत्सरभाव सोडून एके ठिकाणीं आडिसनविषयीं ह्याटलें आहे—“He is the Raphael of essay-writers” (हा निबंधकारांतला रेफीलच होय). या उपमेत जॉनसन यानें 'स्पेक्टेटर' ग्रंथांतील शब्दलालित्य, अर्थसौरस्य, व मनुष्यस्वभावाचें हुवेहुव वर्णन, हे तिन्ही गुण एका शब्दांत सुचविले आहेत.

२. जॉनसन यानें वरील कवीच्या चरित्रांत वरील ग्रंथांतील भाषापद्धतीची जी तारीफ केली आहे ती अगदीं यथार्थ असल्यामुळे सर्वांच्या तोंडीं बसून गेल्यासारखी झाली आहे. ती ही होय—

“Whoever wishes to attain an English style, familiar but not coarse, and elegant but not ostentatious, must give his days and nights to the volumes of Addison.”

(“ज्या कोणास इंग्रजी भाषा लिहिण्याची अशी तऱ्हा उचलायाची असेल, कीं जी प्रचारांतील असून प्रौढहि पण असावी, आणि चटकदार असून पुनः डोळाची दिस नये, त्यानें रातीदिस आडिसनच्या ग्रंथांचा व्यास घेतला पाहिजे.”)

व्यावहारिक साधी भाषा नादश उपयोगी पडत नाही. कारण एक तर जे शास्त्रादि विषय व्यवहारापासून अत्यंत भिन्न त्यांतील कल्पना बोलण्याचालण्याच्या साधारण भाषेनें व्यक्त करता येणें अशक्यच होय; आणि दुसरे असें की, वरच्यासारख्या विषयांच्या प्रगल्भतेस झटलें ह्मणजे प्रौढ भाषेचीच योजना करणें अवश्य होय. तर याप्रमाणें कांहीं अंशीं निरुपायास्तव व कांहीं अंशीं विषयाच्या प्रौढतेमुळे भाषेत कधीं कधीं दुर्बोधता आणल्यावांचून चालत नाही. संस्कृतासारख्या परिपक्व भाषांतून पारिभाषिक शब्द व कांहीं भाषापद्धति ही घ्यावी लागते. असो; पण ह्या प्रकार निराळा; याविषयीं अंमळ पुढें विशेष लिहिण्यांत येईलच. वरच्यासारख्या विषयांखेरीज इतर जे व्यावहारिक विषय असतील ते लिहितांना भाषा अगदीं सुबोधच असावी. ती अशी की, शब्द अगदीं प्रचारांतले घातले असून वाक्यांत दूरान्वय नसावा—ह्मणजे एक शब्द येथें तर त्याचा ज्याच्याशी संबंध तो शब्द त्याहून फार दूर, असें नसावें. वाक्याच्या निरनिराळ्या अवयवांचा अन्वय वाचल्याबरोबर तेव्हाच लक्षांत यावा; व तें फार लांबलचक व गुंतागुंतीचेहि नसावें. शिवाय विषयांचें जें विवरण करावयाचें तेंहि व्यवस्थेनें झालें पाहिजे. ह्मणजे त्याचे यथार्थ भाग विभाग करून त्यांचा क्रमवार यथास्थित रीतीनें विचार केलला असावा. सारांश, सुबोध भाषापद्धति ह्मणजे अशी की, ग्रंथ वाचू लागलें असतां वाचण्यासरसा आंतील मजकूर भराभर समजत जावा, व मजकूर समजल्याबरोबर विषयाचीहि सहज रीतीनें फोड होत जावी.

या ठिकाणीं वर सांगितल्याप्रमाणें एका गोष्टीचा विशेषेंकरून विचार करणें अवश्य आहे. ती गोष्ट ही की, मराठी बोलण्यांत किंवा लिहिण्यांत संस्कृत शब्द आणावे कां नाही. याविषयीं पुष्कळ लोकांचा निरनिराळा मतें आढळण्यांत येतात. कोणां ह्मणतात, निवळ प्राकृत शब्द योजल्यानें भयं प्रौढता किंवा सारस्व हे विलकूल येत नाही; यास्तव संस्कृत शब्दांची रेलचेल जितकी अंगल रीतकी चांगली. हे मत फारकरून जुन्या शास्त्री लोकांचें व अलीकडच्या लोकांत शास्त्रत्वाचा किंवा संस्कृतज्ञतेचा मान चोहाकडे मिरविण्याची

१ ईश्या भाषेत शब्दही महान् महान् ग्रंथकारांनी मोठमोठे नामांकित ग्रंथ लिहून ठेवले आहेत; तेव्हां वरील भाषापद्धतीचा गुण त्यांपैकीं पुष्कळांत उत्तम प्रकारचा सांपडतो हें सज्जच आहे. पण या मर्याद वरील गुणानें सर्वोत्कृष्ट उदाहरण झटतें तर मेकेंलेल्या पेश्यां दुसरे फदाचित् कोणतेंच सांपडणार न ही. या ग्रंथकारांनी ग्रंथरचनेचा कला केवळ शिष्यास नेऊन पांचविली असें झटलें असतां चालेल. इतिहासासारख्या रूक्ष व गहन विषयांसहि त्यांनी आपल्या रचनाचातुर्याच्या योगानें इतकी मनोवेषकता आणली आहे की, कादंबरीनाटकादि ग्रंथांप्रमाणें त्यांच्या वाचनाभिप्राया वाचकांस उत्फेळा उत्पन्न होते. प्रस्तुत ग्रंथकाराच्या लेखांतील प्रकृत गुणविषयीं कोणीं असें लिहिलें आहे की, त्यांच्यावाक्य समजण्यास दोनदां कधींहि नाचावें लागत नाही, त्यांतील अर्थग्रहण पूर्ण होण्यास मात्र तसें केव्हां केव्हां करावें लागतें !

ज्यास विशेष हौस वाटत असते अशांचें होय. हें एक झालें. दुसरें मत काय आहे कीं, संस्कृत शब्द अगदीं कामाचे नाहीत. मराठी भाषा ह्याणावयाची, मग तांति संस्कृत शब्द कां ? मोठमोठाले संस्कृत शब्द घालून कोणास न समजेलशी झालाची रचना करणें यापेक्षां साधे मराठी शब्द योजणें हेंच चांगलें. बालेणें किंवा लिहिणें ते असें असावें कीं जें हवें त्यास सहज कळेल. हें दुसरें मत अलीकडील बहुतेक लोकांचें झालें आहे. तें इतकें कीं, कोणताहि नवा ग्रंथ झाला कीं, पहिल्यानें अगोदर त्याच्या भाषापद्धतीचा विचार होतो. तांत संस्कृत शब्दांचा वराचसा भरणा दृष्टीस पडला कीं, लागलीच त्या पुस्तकावर बहुतेकांचा इतराजां होणे. पण इतकेंच नव्हे. वरील मत जसें गद्यग्रंथाविषयीं पुष्कळ लोक प्रदर्शित करितात, त्याचप्रमाणें पद्यग्रंथाविषयीं ह्याणजे कवितेविषयींहि तें आढळण्यांत येतें. अलाकडे दहा पंधरा वर्षांत झालेली मराठी कविता ज्यानीं उगीच वरवर पाहिली असेल त्यांच्याहि ध्यानांत वरील गोष्ट तेव्हांच आल्यावांचून रहाणार नाही. या नव्या कवींची कवितेविषयींचीं मतां नव्या तऱ्हेचीं असल्यामुळें त्यांच्या कृतींत संस्कृताचा द्वेष पूर्णपणें नजरेस येतो. कोल्हटकरांच्या 'लहान मुंगी' वरील कवितेपासून तां तहत 'राजा शिवाजी' काव्यापर्यंत सारखाच प्रकार दृष्टीस पडतो; तो हा कीं, संस्कृत शब्दांस बिलकूल थारा न देतां निवळ मराठी शब्द योजायाचे. मग अशा रचनेमुळें काव्यास भिकारपणा किंवा बहुना पोरकटपणा आला तरी कांहीं हरकत नाही. नव्या विद्वान् मंडळीचा जुन्या मराठी कवींतून बहुतेकांविषयीं व त्यांतून मोरोपंताविषयीं जो बळकट ग्रह होऊन बसला आहे, कीं त्याची कविता अगदीं नादान, तांत बिलकूल जीव नाही, तो उत्पन्न होण्यास तरी वरीलच कारण झालें आहे. मोरोपंताचा संस्कृत भाषेकडे विशेष ओढा असून तांतील शब्द, प्रयोग, व रचना महाराष्ट्र भाषेंत पुष्कळ आणण्याचा त्यानें यत्न केला आहे, एवढ्यावरूनच त्याच्या काव्यरचनेस नाक मुरडणे हे अलीकडील रसिकवर्गाचें एक पहिलें मोठें कलम ठरून गेलें आहे.^१ असो; तर याप्रमाणें संस्कृत शब्दांचा मुख्य प्रयोग न करतां निवळ मराठी शब्द घालीत जावे असें मानणार हे दुसरे लोक झाले. आतां तिसऱ्यांचें जें मत आहे तें वरील दाहांत तोडजोड करून बनलेले आहे. तें असें आहे कीं दोन्ही शब्द घातले तरी कांहीं चिंता नाही; पण असा मात्र निर्बंध

१. आमच्या देशाविषयींच्या हजारों गोष्टीविषयीं आमच्या विद्वान् व शोधक ह्याणांच्या नव्या लोकांच जे विलक्षण ग्रह आज दीर्घकाळ होऊन बसले आहेत त्यांचा एक उत्कृष्ट मासला प्रस्तुत कवीविषयीं जीं मत्तें पुष्कळांच्या बोलण्यांत व लिहिण्यांत आढळतात तीं होत. त्यांविषयीं सविस्तर विवरण करून त्यांच्या यथाधत्वाची परीक्षा करणें ह्याटलें ह्याणजे एका मोठ्या स्वतंत्र ग्रंथाचाच विषय होय. असो; प्रस्तुत मालेंत वरील उपयुक्त विषयांचें अवकाशानुसार निरूपण करण्याचें आमच्या मनांत आहे.

असावा की, जेथें मराठी शब्द अगोदर आहेच तेथें विनाकारण संस्कृत शब्द नवा आणूं नये. जेथें उपायच नाही तेथें मात्र तो घालण्यास हरकत नाही.

याप्रमाणें प्रस्तुत विषयाविषयी निरनिराळ्या लोकांची निरनिराळीं मतें आहेत. हीं अर्थतत्त्व सर्वथा अयथार्थ आहेत असें नाहीं. कोणतें कसेंहि मत असलें तरी त्यांत बहुतकरून सत्याचा अंश जसा थोडाबहुत असतोच असतो, तसाच तो वरील तिहांतहि आहे. संस्कृत भाषेचा पक्ष उचलणारांचे जें ह्मणणें कीं तिच्या साह्यानें मराठीस प्रौढता व सरसत्व हे गुण येतात हें जसें खरें आहे, त्याचप्रमाणें महाराष्ट्र भाषेच्या पक्षकारांचें जें ह्मणणें कीं संस्कृताचें मिश्रण अतिशय होणें बरोबर नाहीं हेंहि खरें आहे. कारण तसें झालें ह्मणजे मूळच्या भाषेचें मातेरें होऊन जाईल हें उघडच आहे. तसेंच तिसऱ्या मताच्या पुरस्कर्त्यांचा जो मुद्दा कीं विनाकारण परभाषेचा प्रवेश न होऊं देतां तो जितका अवश्य असेल तितकाच मात्र होऊं द्यावा हेंहि वस्तुतः पहातां नीटच आहे. पण इकडेच ह्मणून न रहातां वरील पक्षकार आपापल्या मतांचें निरपेक्षत्वानें विधान करूं पहातात यामुळे त्यांवर असमंजसतेचा दोष येतो. आपापले ह्मणणें जेथंवर सत्यवाला व समंजसतेला अनुसरून आहे तेथपर्यंतच जर ते त्याचा आग्रह धरतील तर तो चालणार आहे. तो अगदीं शेवटपर्यंत नेऊन पोचविल्यानें वर सांगितल्याप्रमाणें अनर्थ होतो. असो; तर वरील वादाचा जो प्रांजल बुद्धीनें विचार करील, त्याग बहुधा असा निर्णय करावा लागेल कीं संस्कृत शब्दांवर व प्रयोगांवर अलीकडील लोकांचा जो विशेष कटाक्ष आढळण्यांत येतो तो सर्व प्रकारें बरोबर नाहीं. संस्कृत भाषा मराठीहून तर काय, पण जगांतील सर्व भाषांहूनहि सुरस व प्रौढ असल्यामुळे तिच्या साह्यानें देशभाषेस अतिशय शोभा येऊन तिला विशेष परिपक्वतेस पोचविण्यासहि ती कारण हाईल हें कोणाहि समंजस मनुष्यास कबूल करणें भग आहे.

पण वरील तिन्ही मतांच्या प्रतिपादकांची एक मोठी चूक अद्याप सांगायची आहे. ती ही कीं, साऱ्या ग्रंथांस सरमकट एकच भाषापद्धति चालण्यासारखी असते ही खोटी समजूत त्यांस स्पष्ट दिसते. कोणत्याहि भाषेतील ग्रंथसंग्रह जो अमळ लक्षपूर्वक पाहिल त्याच्या लक्षांत एक गोष्ट सहज येणारी आहे कीं, विषयभेदाच्या अनुरोधानें भाषापद्धतीहि बदलत असते. जीं भाषा गद्यांत चालते ती पद्यांत चालत नाहीं; व गद्यांत चालते ती तरी साऱ्या विषयांस सारखीच चालते असेंहि नाहीं. कादंबरीची किंवा नाटकाची भाषा निराळी; इतिहासग्रंथांची निराळी; व शास्त्रीय ग्रंथांची निराळी. असे विषयभेदानें भाषेत निरनिराळे प्रकार उत्पन्न होतात; व तसें हाणें हें सहजिकच आहे. साऱ्या सुधारलेल्या राष्ट्रांत निरनिराळ्या प्रसंगांचे निरनिराळे पोषाक जसे असतात, व तसे असावे लागतात, त्याचप्रमाणें प्रौढ दशेस आलेल्या

सान्या भाषांसहि विषयानुरोधास्तव भिन्नभिन्न रूपे प्राप्त होतातच. मग असं जर आहे, तर सान्या ग्रंथांस वरच्यासारखा सरसकट एकच नियम घालून देणें हें किती असमंजस आहे ! बेवंद नगरीतील बादशाहाप्रमाणें एखाद्या राजाने जर असा सरसकट हुकूम फर्मावला कीं, बस सर्वांनीं कापसाच्या वस्त्रांखरीज इतर वस्त्रें कधींहि अंगावर घेऊं नयेत; लग्न असो, कार्य असो, राजाचा दरवार असो; सर्वांनीं वरील साध्या पोशाकांनींच नेहमीं वावरावें; तर त्या राजश्रीच्या शहाणपणाची लोक किती तारीफ करीत रहातील ! तर हीच गोष्ट वरील मतांपैकी दुसरें स्थापित करूं. गहाणारांसहि लागते. जी भाषा 'आरबी भाषेतील गोष्टी'त किंवा 'मुक्तमालें'त दृष्टीस पडते त्याच भाषेत 'अनेकविद्यामूलतत्त्वा'सारखा शास्त्रीय ग्रंथ लिहा किंवा तशाच भाषेत एखादें वीररसप्रधान काव्य रचा असं जर कोणा ह्मटलें, तर तें त्याचें ह्मणणें किती अप्रयोजक होईल ? शास्त्रीय ग्रंथांस जी परिभाषा लागते तिचें शब्द लहान पोरान्या किंवा अडाणी कुणव्याच्या भाषेतून कसे काढावे ? व वरच्या सारख्या ग्रंथांत जी शब्दरचना करायची ती काळचिऊच्या गोष्टीप्रमाणें किंवा आटपाट नगरच्या कहाणीप्रमाणें केल्यास उपहास्यता होणार नाही काय ? यासारखाच याच्या उलटचा प्रकार. संस्कृतांतील श्लोकदार व गोड शब्दांनीं भाषेस शोभा व गांभीर्य हें येतें खरें, पण यावरून वरील गुण जेथें तेथें साधण्याचा यत्न केल्यास चालेल काय ! असे कांहीं विषय आहेत कीं, ज्यांस अगदीं साधी भाषापद्धतिच शोभते. ते शास्त्रीय किंवा कवितेच्या भाषेनें लिहूं गेलें असतां वरच्या सारखाच हास्यास्पदतेचा प्रकार होतो. तर याप्रमाणें भाषापद्धति अमुकच तऱ्हेची असावी याविषयीं आप्रहानें निर्विषय करूं पहाणें हें सर्वथा असमंजसतेचें दर्शक होय. विषयाच्या अनुरोधानें जी भाषापद्धति जेथें शोभेल तेथें ती योजिली असतां अर्थात् दूषणास पात्र होत नाही.

८. वर सांगितलेले तीन गुण उत्कृष्ट भाषापद्धतीस अग्यंत आवश्यक असणारे होत. यांखेरीज इतर जे गुण उत्कृष्ट ग्रंथकारांत सांपडतात त्यांचा बहुधा वरच्यांतच अंशभाव होतो. उदाहरणार्थ अवतरण घ्या. अवतरण ह्मणजे अभियुक्त ग्रंथकारांच्या ग्रंथांतून आपल्या मतास पुष्टि आणण्याकरितां किंवा लेखास शोभा आणण्याकरितां घेतलेलें वचन. हें अवतरण पुष्कळां घेण्याची पुष्कळांस हौस असते. त्याच्या योगानें आपल्या लेखास महत्त्व येऊन विशेष योग्यता येते असं त्यांस वाटतें. पण रसिक ग्रंथकारांच्या प्रचारास हें अनुसरून नाही; कारण दागिन्याचा किंवा उंची वस्त्रांचा अतिशय थाटमाट हें जसें खऱ्या मार्मिकतेचें लक्षण नव्हे; त्याचप्रमाणें वरील अवतरणें फार घेतल्यानें उत्तम पद्धतीच्या गुणांपैकीं दुसरा गुण जो साधेपणा ह्मणून वर सांगितला त्यास बाध येतो. तर याप्रमाणें या विषयाचा विचार वरील गुणाच्या सदराखालीं येतो. असो; आतां या अवतरणाच्या युक्त्यायुक्तेविषयीं थोडा विचार करून प्रस्तुत विषयाचा

हा पहिला भाग आटपतो.

अवतरण ह्याने काय हें वर सांगितलेंच आहे. हा शब्द प्रचारांतील ह्यामी व संस्कृतांतील न्याय यांसहि लावतां येईल. या सर्वचा प्रयोग ग्रंथांत करणे हें बरोबर आहे कीं नाहीं, व तो करणे तर कितपत करावा, याविषयी पुष्कळांचा रुचिभिन्नत्वें- करून बराच मतभेद पडेल. ज्यांस थाटमाट न आवडून अगदीं साधेपणाच आवडतो त्यांचा अभिप्राय बहुधा असा पडेल, कीं असलीं सोपें ग्रंथांत मुळांच आणूं नयेत. तसेंच त्यांच्या विरुद्ध पक्षाचा वरील प्रकरणीं उलट तऱ्हेचा आग्रह दृष्टीस पडेल, कीं ग्रंथरचनेस विशेष शोभा आणण्याकरितां वरील प्रकार जितके आणावे तितके चांगलेच. जे नव्याने ग्रंथरचना करूं लागतात त्यांचा तर वरील दुसऱ्या मताकडे विशेष व कल दृष्टीस पडतो. आपला लेख जितका छानदार व डौलाचा दिसेल तितका करण्या- विषयी त्यांचा यत्न चालू असतो. पण पुढें जसजशी ग्रंथकर्तृत्वाचीं ममें त्यांस कळूं लागतात तसतशी वरील अडडपणाची त्यांची हौस कमी कमी होत जाऊन पोक्त व गंभीर अशी रचना त्यांस अधिक मान्य होत जाते.^१ असो; तर याप्रमाणें प्रस्तुत विषयावर देन प्रकारचे अभिप्राय पडणारे आहेत. त्यांविषयीं अगदीं बरोबर निर्णय करणे कठिण आहे; व त्याची येथें जरूरीहि नाहीं. अभियुक्त व सर्वमान्य ग्रंथकारांची मात्र पद्धति येथें सांगितली असतां वस् आहे. ती प्रायः अशी आढळते कीं, अवतरण मुळांच ध्यावयाचें नाहीं असा त्याचा जरी नेम नसतो, तरी तें फार वेतानें व फार विरळा ते घेतात. ह्याने जेथें प्रकृत अर्थास घेतलेल्या वचनानें, ह्यानीं, किंवा न्यायानें पुष्कळ दडता येऊन दोघांचा जम अगदीं बरोबर बसत असेल, किंवा तो अर्थ वरील तिहींनीं उत्तम तऱ्हेचा खुलत असल, तेथेंच त्यांस ते आपल्या लेखांत जागा देतात. एरवीं उगीच ग्रंथास सुशोभित करण्याकरितां तसें करीत नाहींत. हा दुसरा प्रकार अप्रबुद्ध ग्रंथकारांत फार आढळतो. यांची रीत कधीं कधीं तर अशीहि नजरेस येते

१. वरील गोष्टीचें श्रेष्ठ ग्रंथकारांतील एक प्रसिद्ध उदाहरण मेकालेंचें आहे. यानें 'एडिन्बर्ग रिन्ड्यू' नामक अद्यापि चाललेल्या जर्णलसिद्ध नैमासिकांत मिल्थन कवीवर एक शानदार निबंध पहिल्याप्रथम लिहिला. त्या वेळीं तो सारा पंचवीस वर्षांचा होता. या निबंधाची त्या वेळीं चोहोकडे पुष्कळ नागीफ झाली, व निबंधकारांत पुढें लवकरच जें अग्रगण्य व वरील ग्रंथकारास मिळालें त्यास वरील लेखन कारण झाला. पण पुढील जाणत्या व्यांत मेकालेंच वरील निबंधाचें अत्युच्च स्वरूप आवडेलनायें झालें. त्यांत अलंकारिक भाषेची रेलचेल फारच झाली आहे असें त्यानें आपल्या निबंधांच्या प्रभावानें एके ठिकाणीं लिहिलें आहे. अमो. प्रस्तुत ग्रंथकारानें वेकन व ब्रॅक यांच्याविषयीं नाजू विषयाच्या संबंधानें एक चमत्कारिक गोष्ट लिहून ठेवली आहे कीं, पहिल्यानें जाणजे पूर्वव्यांत दोघांसहि साधा भाषापद्धति रुचत नसून पुढे शेवटीं अलंकारिक भाषेची अतानात आवड उत्पन्न झाली. हा नेहमींच्यापेक्षां विपरीत क्रम झाला !

कां, एखादें उत्तम वचन वर्गेस त्यांस माहांत असलें ह्मणजे त्यास स्थळ देण्याकरिता सुद्धा ओढून ताणून तिकडे मूळ अर्थाचा संबंध न्यावयाचा. तसेंच भाषेतील ह्मणा जितक्या आंत घालाव्या तितकी लेखास शोभा येने असाह ते समजतात. पण हा शब्दाला तर मोठी चूक आहे. तसे केल्याने एक तर ओलीपणा दिसतो, आणि शिवाय लिहिण्यास मनोवधकना येण्याचा एककडेच राहून उलटी प्रत्यक्ष क. व येते. वरचेवर बोलण्यांत ह्मणी आणायच्या हा प्रकार प्रत्यक्ष लेखां व विशेषतः बायकांत, चालू असल्यामुळे तो प्रकार प्रौढ व सम्य केल्या जितका थोडा घेईल तितका चांगला. व ह्मणूनच मोठमोठ्या नामांकिनेस पायलेल्या प्रकारांत तर तो प्रायः कधीहि दृष्टीस पडत नाही.

वर जें अवतरणाविषयी लिहिलें तेंच दृष्टान्त, उपमा, वर्गेस अलंकारांची योजना प्रसंग न पहातां व सुमार न ठेवतां करण्याचा जो प्रघात त्यांसहि लागू पडतें. हा प्रघात वरच्याप्रमाणेच नूतन किंवा अप्रबुद्ध अशा ग्रंथकारांचे ठायीं आढळतो; व चांगल्या ग्रंथांत तो कां आढळत नाही याचे कारणहि वरच्यासारखेंच आहे. आमच्या मराठींत तर अलाकडे ग्रंथांत व भाषणांतहि शब्दालंकार घालण्याची एक अप्रयोजक तन्हा निघाली आहे. ती किती निथ व हास्यास्पद होय हें आमच्या मुक्त वाचकांस सांगणें नकोच. असो; एकेदरींत वरील दोन्ही प्रकार फार समजसतेने व वेतावातने जेव्हां योजावे तेव्हांच शोभतात; व सर्व भाषांतील मोठमोठ्या ग्रंथकारांचे ठायीं ते अशाच तन्हेने आढळतात.

येथवर प्रस्तुत विषयाचा पहिला भाग ह्मणजे उत्तम भाषापद्धतीचीं लक्षणे कोणतीं याविषयी झालें. पुढील अंकांत आरंभां उपक्षेप केल्याप्रमाणें राहिलेल्या भागाचें निरूपण करूं.

शीलभारवती कांता पुष्पभारवती लता ।

अर्थभारवती वाणी भजते कामपि श्रियम् ॥

अंक २७—(१) प्रस्तुत अंकाचा विषय. (२) भाषापद्धतीच्या भिन्नत्वाचीं उपपत्ति. (३) रंगील भेदांत उत्तम कोणता या प्रश्नाचा विचार. (४) लोकमान्य ग्रंथांची भाषापद्धति. (५) सरळ व सोपी भाषा. (६) प्रौढ भाषासरणी. (७) इतर प्रकार. (८) इंग्रजीच्या अनुकरणेनें सुरू झालेल्या तन्हा. (९) गद्याची प्रवृत्ति. (१०) नवे प्रकार. (११) विनोदात्मक लेख. (१२) सृष्टिवर्णन. (१३) आणखी कांही उतांर.

१. ही अलीकडील कित्येक कादंबऱ्यांतून आढळत. पुण्यासारख्या ठिकाणाच्या वस्तुत्व पसंगांदि वरील पोरकट हौस कित्येकांनीं केलेली कथी कथी इथीस पणने व वनमानपत्रांतूनहि नी कचित् दिसते.

२. "शाश्वततेचा भार वागविणारी व्यो, फुलांचा भार लीन राहण अशा अशी वेची अर्णि जेन अर्थगौरव आहे अशी वाणी, या निधीची कांती स्पष्ट सोपा चित्ने ।"

१. मागील खेपेस भाषापद्धतीचा उत्तम प्रकार कोणता याविषयी सांगितलें. आतां तिच्या निरनिराळ्या तऱ्हा सांगून मराठी भाषेतल्या ग्रंथांत त्या कितपत आहेत त्या दाखवूं.

२. भाषा ही मनुष्याच्या मनोवृत्तीचा व हृदयवृत्तीचा उद्गार होय; ह्याणजे त्याच्या मनांत जे विचार उत्पन्न होतात किंवा अंतःकरणास क्षोभ होऊन जे तरंग उठतात ते ज्या रूपानें प्रकट होतात तें रूप भाषा होय. असें आहं तेव्हां अर्थात्च मूळ ठिकाणीं जितकें निरनिराळें प्रकार आढळतात तितकेंच वरील प्रगट होणाऱ्या रूपांत ह्याणजे भाषेतहि सांपडतात. मनुष्य जसा स्वभावेंकरून किंवा प्रसंगविशेषांनं गंभीर किंवा लाघवी, उदाम किंवा रंगेल, मंद किंवा तापट, वगैरे असेल त्या त्याप्रमाणें त्याची बोलण्याची किंवा लिहिण्याची तऱ्हाहि दिसून येईल. त्याचप्रमाणें हृदयाच्या नाना विध वृत्तींचेहि प्रसंगवशान् स्वरूप प्रकट होऊन तो तो रस त्या त्या ठिकाणीं आविर्भूत होईल. तर याप्रमाणें जर सांगितल्यामारखे भाषापद्धतीचे भेद होणें हें साहजिकच आहे; व ह्याणून ते सामान्य परिपक्व दशेस येऊन पोहोचलेल्या भाषांतून आढळतात.

३. आतां वरील भाषापद्धतींत उत्तम कोणती असें जर कंणीं विचारलें तर तें सांगणें फार कठिण आहे. फार तर काय, पण वरील पक्ष पुष्कळ अंशीं असमंजसतेच्या दोषास पात्र होतो असें ह्याटलें असतांहि चालणार आहे. ज्याप्रमाणें तांबडा, हिरवा, निळा वगैरे रंगांत, किंवा गोड, आंबट, निरपट वगैरे रसांत अमुकच उत्कृष्ट हें सांगणें अशक्य असून तसें कळं पहाणें हें अरसिकत्वाचें दर्शक होय; त्याचप्रमाणें भाषासरणीच्या वरील निरनिराळ्या तऱ्हांपैकीं सर्वांत चांगली कोणती याचा निखालसपणें निर्णय करूं जाणें हें वेडेपणाचें काम आहे. वरील दोन्ही गोष्टींत निरनिराळ्या मनुष्यांचीं निरनिराळीं मतें पडणें हें जसें साहजिक असून तें रुचिवैचित्र्याचें फळ होय; व शिवाय जें एका ठिकाणीं चांगलें तें चोहोकडे चांगलें नसून तो चांगलेपणा स्थानभेदानेंहि प्राप्त झालेला असतो; तसेंच प्रस्तुत विषयाचें आहे. जी भाषापद्धति एका विषयाला शांभते तीच दुसऱ्या ठिकाणीं योजिली असतां ती अगदीं अप्रयोजक होते; व तसेंच जी एका मनुष्याला परांत पडते ती सर्वांस तशींच चांगली वाटतें असाहि नेम नाही. सारांश, प्रस्तुत विषयान्तर कोणत्याहि प्रकारें व्यापक नियम देतां येणार नाहींत. यास्तव या ठिकाणीं लोकोपयोगी ग्रंथांची भाषा कशी असावी एवढ्याचविषयी सामान्यतः कांहीं लिहून मागें सांगितल्याप्रमाणें प्रस्तुत काळीं प्रसिद्ध असणाऱ्या ग्रंथांतील कांहीं वेंचे वाचकांस सादर करतो.

४. आमच्या महाराष्ट्र भाषेत ग्रंथरचनेची तऱ्हा जशी चालू असावी तशी कल्याण झालेली नाहीं. इंग्रिज वगैरे भाषांत मोठमोठ्या गद्दन निष्पादकहि पायाऱ्या

मनुष्यांस सहज समजण्यासारखे जसे अनेक ग्रंथ आहेत तसे इकडे कोठेच झालेले नाहीत. असें होणें हें सध्यांच्या स्थितीस अत्यंत आवश्यक आहे. लिहिण्या वाचण्याचा प्रघात अलीकडे सरकारानें सुरू केलेल्या लोकशिक्षणाच्या योगानें एकदम फैलावल्यामुळें वरील उपायानें देशहिताच्या कामाला जशी मरत होणार असे त्या अलीकडे बड्या बड्या लोकांनीं सुरू केलेल्या पुष्कळ अचाट उद्योगांनीं पुढ्यांचे ह्मण-सारखी दिसत नाही. इंग्लिश भाषेत ज्याप्रमाणे हरएक उपयुक्त व मनोरंजक विषयावर शंकडो बालबोध ग्रंथ झालेले आहेत, व प्रविष्टी तयार होत आहेत, तसेंच एक-टील देशभाषांतून जर होईल, तर सहस्रावाधे लोकांस अल्पायासानें अल्प काळानें व अल्प अर्थानें पुष्कळ ज्ञान करून दिलें होईल. पदार्थविज्ञानाच्या ज्योतिष, रसायन, दर्शनानुशासन, भूगर्भशास्त्र, यंत्रशास्त्र, इत्यादि निरनिराळ्या शाखांवर, तसेंच इतिहास, साहित्य, वैषयांवर, व अनेक लैकिक विषयांवर जर सुवांध ग्रंथ लोकांस वाचावयास मिळतील तर हल्लीं सामान्य गोष्टींचेहि एकंदर लोकांत जे लज्जास्पद अज्ञान दृष्टीस पडतें तें दूर होईल; व विद्यानंदाचा खरा अनुभव सर्वांस घडून आपले सर्व प्रकारचे हक्कहि लोकांस कळूं लागतील. असो; आतां वरील इष्ट हेतूची सिद्धि होण्यास एक मोठें साधन कोणतें कर्मा आहे कीं, लोकांच्या मनांत ज्ञानाचा जेणेकरून सुलभ रीतीनें प्रवेश होईल असा मार्ग अद्याप चांगलासा झाला नाही. तो होऊन निरंतर प्रचारानें चांगला सुरळीत चालू झाला पाहिजे. हा मार्ग झटला झणजे वरील लोक-मान्य ग्रंथांस उचित असा भाषापद्धतीचा प्रकार होय. हा अलीकडील कित्येक सर्व-मान्य झालेल्या इंग्रजी ग्रंथकारांचे अनुकरण केले असतां आपल्या भाषेस अनुकूल होणार आहे. त्यांतील मुख्य गुण हेच कीं, वाक्यरचना सरळ असावी, अर्थ चांगला खुलासेवार मजेदार रीतीनें लिहिला असावा,—असा कीं, तो सहज मनांत भरून वाचण्याची सारखी हासच वाटत जावी—आणि एकंदर लिहिण्यांत आंश किंवा झोंकदारपणा असावा. हे गुण आमच्या ग्रंथकर्त्यांच्या अंगीं बरेच आले झणजे अलीकडील नव्या शिक्षणानें आपल्या लोकांस जें अमूल्य ज्ञान प्राप्त झालें आहे व दिवसानुदिवस होत चाललें आहे त्याचा विनियोग देशकल्याणाकडे झाल्यानें त्याचें योग्य चीज झालें होईल. आणि सिसरानें साक्रेटिसाविषयीं जें झटलें आहे कीं, त्यानें देवलोकींचें नीतिज्ञान मनुष्यलोकीं आणून तें सामान्य जनांसहि सुलभ करून टाकलें; त्याचप्रमाणें यापूर्वीं जे महासिद्धान्त मोठमोठ्या पंडितांस मात्र अवगत होते, व ज्या कल्पनातरंगांनीं विद्वानांचेंच तेवढें रंजन होत असे, त्या दोहोंपर्यंतहि प्राकृत जनांची सुद्धां गति झालीशी होऊन तज्जन्य महानंदाचें तेहि अधिकारी होतील.

५. आतां वरील कलमांत लोकमान्यतेस पात्र होऊं पहाणाऱ्या ग्रंथांस अवश्य जे गुण सांगितले त्यांपैकीं सध्यांच्या ग्रंथांतून ते कितीसे आढळतात हें उदाहरणद्वारा

दशविंशतीं. पहिल्यानें भाषापद्धतीचें सरलत्व. हा गुण अलीकडील ग्रंथांपैकीं कित्येक उत्तम धरलेल्या ग्रंथांतून पूर्णपणें आढळतो; जसें 'बाळमित्र,' 'इसापनीति,' 'आरबी मापेंताल गोष्टी,' 'अनेकविद्यामृतलत्त्व,' 'मधुमक्षिका,' 'मुक्तमाला,' इत्यादि. वरील पुस्तकांत शब्दव्या कादंबरीखेरीज बाकी सारीं इंग्रजी ग्रंथांचीं भाषांतरे आहेत. अशांत वरील गुण पूर्णपणें राखणें हें मोठ्या चातुर्याचें काम होय, व कोठें कोठें तर तें फारच कष्टीण पडतें. याविषयीं मागें अनेक ठिकाणीं बरेच लिहिलेलें आहे. असो; आतां प्रस्तुत गुणाच्या उदाहरणार्थ वरील ग्रंथांतून कांहीं निवडक उतारे येथें दाखल करतो.

'बाळमित्रां'तले दोन उतारे प्रस्तुत पुस्तकाच्या तिसऱ्या अंकांत घेतले आहेत ते या ठिकाणींहि लागू पडण्यासारखे आहेत. यास्तव आणखी एकच लहानसा उतारा येथें घेतां—

“चिमणी.

“गोदावरीचाई झणून एक शहाणी भली आणि मायाळ बायको होती. तिची वडील मुलगी गंगा झणून होती; तिनें एके दिवशा कांहीं अन्याय केला, झणून आईनें तीस मगतेनें धमकावलें. ते आईचे मायाळ शब्द ऐकून आणि आपला अन्याय स्मरून गंगा रडूं लागली. तें पाहून तिची लहान बहीण चिमणी तीन वर्षांची होती तिनें हळूच माघारून येऊन एका हातानें परकराचा पदर घेऊन आपल्या बहिणीचीं आसवें पुसली; आणि दुसरे हातानें आपले तोंडांतला खडेसाखरेचा खडा तिचे तोंडांत घातला.

“मला असें वाटतें कीं, कोणी चांगल्या चिंताऱ्यानें याविषयीं चित्र काढलें असतां काय वेधक होईल !”

‘इसापनीती’तील—

“नकल्या आणि गांवढेकर.

“मागें एके वेळेस, रुमनामें राजधानींत एक मोठा धनवान् शेट होता; त्याच्या मनांत आलें कीं लोकांस तमाशा दाखवून, त्यांस रंजवून, कीर्ति मिळवावी; झणून त्यानें शहरांत जाहीरनामा लावला कीं, नवा उत्कृष्ट तमाशा कोणी दाखवील, तर त्यास मोठें बक्षीस मिळेल अशी अवाई पडल्यावर बक्षीसाचे लालचीनें जिकडून तिकडून तमाशेवाले आले. त्यांमध्ये एक नकल्या आला होता; तो झणाला कीं, लोकांनी कधीं पाहिला नाहीं असा तमाशा मी करून दाखवीन. या गोष्टीचा पुकारा होऊन तो खेळ पहावयास सगळें शहर लोटलें. रंगभूमींत अशी दाटी झाली कीं, कितीकांस उभें रहावयासहि जागा मिळेना. मग तो नकल्या एकटा पुढें आला; त्याजबळ दुसरें कोणी नाहीं, व सरंजाम कांहीं नाहीं, असें पाहून, हा आतां काय करील झणून त्याकडे डोळे लावून लोक कौतुकानें पाहूं लागले. तेव्हां त्या नकल्यानें आपलें

मस्तक उरावर टंकून डुकराच्या पोरान्या केंकण्याचा नकल केली. ती इतकी हुबे-हुब झाली की, खरेंच डुकराचें पोर त्याच्या खाकेंत आहे असें लोकांस खास वाग्न त्याचा झाडा घेतल्यावांचून त्यांस राहवेना. त्याचा झाडा घेतल्यावर जेव्हां त्याज पासिं कांहीं सांपडलें नाहीं, तेव्हां लोकांनीं त्याची वाहवा करून वाखाणणीचा सुमार ठेवला नाहीं. तेथें कोणी गांवडेकर कुणबी बसला होता तो हें पाहून झगला की, हा खेळ मला याहून चांगला करता येतो. मग त्यानें सर्व लोकांपुढें प्रतिज्ञा केली की, जर तुझी उद्यां सारे याल, तर मी तुमच्या समक्ष याव कांन कार्पन. दुसऱ्या दिवशीं तमाशा पहावयास पहिल्यापेक्षां लोकांचे तोंडाचें लंड आले. लोकांनीं मनांत की, पहिला नकल्या मोठा करूबी त्याची स्तुति करावी; आणि दुसरा गांवडेकर अडाणी, याला काय येतें, झणून त्याची छी थू करावी; अशी सर्वांची तयारी होती. लोक जमल्यावर ते दोघे पुढें आले. त्यांतून पहिल्या नकल्यानें पूर्ववत् डुकराच्या पोरान्या ओरडण्याची नकल करून पराकाष्ठेची शाबासकी मिळविली. त्याचा खेळ संपल्यावर गांवडेकर पुढें सरला. त्यानें डुकराचें पोर खरेंच अगोदर आपल्या घोंगडींत लपविलें होतें, तें कोणास न समजावें झणून वळेंच लपविण्याचा भाव करून दाखविला, आणि तें पोर केंकावूं लागेपर्यंत त्याचा कान चेपून धरला. तेव्हां सर्वांनीं एकच आरोळी केली की, पहिली नकल हुबेहुब झाली खरी; ही कांहीं चांगली उतरली नाहीं. असें झणून ते गांवडेकरास छी थू करून हाकून लावणार, इतक्यांत त्यानें घोंगडींतून डुकराचें पोर बाहेर काढून सर्वांस दाखवून, झटलें, गड्यांनीं, तुझी भले गाजरपारखे दिसतां ! तुझी मांठे चतुर साबाजीच आहां ! वास्तविक डुकराचे पोरान्या जो शब्द तो न ओळखतां खोटा मानून खोटा शब्द तो खरा, चांगला झणतां ! आहा ! काय तुमची अकल !

तात्पर्य—“जे वास्तविक आहे तें लोकांच्या मनांत बहुतकरून भरतें असें नाहीं; तर आपापल्या मनाचा जसा कल असतो, तसतशी मनाची समजूत. एखादा मनुष्य चांगला गुणी आहे, आणि त्याजविषयीं जर आपल्या मनांत गांठ आहे तर त्याचा चांगुलपणा किंवा त्याचे गुण आपल्या मनांत येत नाहींत. तसेंच एखादा वाईट मनुष्य असून, हा चांगला झणून मनानें घेतला आहे, तर त्याचा वाईटपणा कधीं मनांत यावयाचा नाहीं. सारांश, मनाच्या झोंकाप्रमाणें मनुष्याची वेढी वांकडी समजून होते.”

‘आरबी भाषेंतील गोष्टी’—

“मासे धरणाच्या कोळ्याची गोष्ट.

“शाहजादी पादशहास झणते, महाराज, प्राचीन काळीं समुद्रतीरीं एके नग-

रात एक कोळी रहात असे. तो फारच दरिद्री होता. त्यास आपला व बायकापोरांचा निर्वाह करण्यापुरतें सुद्धां द्रव्य मिळत नसे. त्याचा पाठ असा होता कीं, दररोज मोठ्या पहाटेस उठून मासे धरावयास समुद्रावर जावें. व चार वेळ जाळें टाकून, तितक्यांत जे मासे सांपडतील, तितक्यांवर चरितार्थ चालवावा, यापेक्षां अधिक वेळ जाळें त्यानें कधींहि टाकूं नये. तो कोळी एका दिवशीं मोठ्या पहाटेस उठून चांदण्यांत मासे धरण्याकरितां समुद्रावर जाऊन आंगावरवीं पांघरुणें काढून ठेवून, जाळें समुद्रांत टाकून तीरीं बसला. नंतर अमळशानें जाळें ओढून पहातो तों, तें फारज जड आल्यामुळें पुष्कळ मासे लागलेसें त्यास वाटून मनांत मोठा आनंद पावला. पण जाळीं तीरावर ओढून आंत मासा एक देखील नाहीं, गाढवाच्या हाडांचा एक सांगाडा मात्र लागला आहे; हें पाहून त्यास फारच वाईट वाटलें. नंतर त्यानें गाढव फेकून देऊन, व जाळें कितीएक ठिकाणीं तुटलें होतें, तें सांघून नीट करून पुनः समुद्रांत टाकलें, आणि ओढूं लागला, तेव्हां तें लोंकर ओढत नाहींसें पाहून पुष्कळ मासे सांपडले असें त्यास वाटून पुनः मोठा संतोष झाला. आणि तीरावर जाळें ओढून आंत पहातो, तों चिखलानें व वाळूनें गच्च भरलेला मोठा हारा त्याच्या नजरेस पडल्यावरून तो फारच संतापला, आणि त्या खेदाच्या आवेशांत दैवास करुणास्वरानें ह्वाणतो, अरे दैवा, मजवर इतका कोप करूं नको. अरे मला वांचव, ह्वाणून तुजपाशीं नेहमीं दैन्य भाकीत असतां, तूं मज गरीबाच्या कां बरें इतकें हात धुवून पाठीस लागलें आहेस ? अरे पोटाच्या पाठीस लागून कांहीं मिळेल ह्वाणून मी येथें आलों; आणि तूं कारे माझा जीव घेऊं पहातेस ? मला या धंद्याखेरीज दुसरा धंदा पोट भरावयास नाहीं. अरे, मरे तोंपर्यंत मी मेहनत करतो; तरी माझ्या कुटुंबास ओलीकोरडी भाकरी व अंगास फाटकीं तुटकीं धडुतें मिळण्याची सुद्धां पंचाईत ! कांठेंच माझें तूं पुरें पडूं देत नाहींस, असें तुझे काय मीं केलें आहे ? अथवा मी तुला नांव ठेवलों, हा माझाच अपराध आहे. भल्या मनुष्यास गांजण्यास तुला मोठा संतोष होतो. खऱ्या व थोर मनुष्यास तूं कधीं वर डोकें काढूं देत नाहींस; असा तुझा स्वभावच आहे. दुष्टावर तुझी कृपा फार. जे कुमार्गानें वागतात, त्यांस तूं नेहमीं बरकत देतेस, हें सर्वांस माहीतच आहे.”

‘मधुमक्षिका’—

“निद्राभ्रम.

“एके रात्रीं एक तास पावेतां तो आपले बिछान्यावर स्वस्थ निजून, झोंपेंत एकाएकीं उभा राहिला, आणि कांहीं बोलणें ऐकिलेंसें करून मोठ्यानीं गदगदांईसला. नंतर हाताचीं बोटे बाहेर झाडल्यासारखीं करून, जें ऐकिलें त्यांत कांहीं

हांशील नाही, असें त्यानें दाखविलें. मग दुसऱ्या कोणा माणसाकडे वळल्यासारखे करून तपकिरीकरितां चिमूट पुढें केला, पण तेथें शेजारां कोणी नव्हतें; तेव्हां तो अमळसा हिरमुसत्यासारखा होऊन मागे वळला. नंतर त्यानें आपली डवी काढिता तीत कांहीं नव्हतें, तर तीत बोटे घाल्यालून विमाठी घाल्यास त्यानें पुन्हा पुन्हा केला, तो सर्व व्यर्थ गेला; तेव्हां संशयमुद्धेनें नोटांकडे पाहून, ती उघड करून पाहिली खिशांत टाकिली. पुढें कांहीं वेळ स्तब्ध वसून कांहीं उघड करण नसावा अशा प्रकारे तो पराकाष्ठेचा संतापला, आणि शिब्या शाप देऊं लागला. अतः उघड शपथा वाहूं लागला. इतकी कृति करून पाहून इतर मठवासां कंटाळून उठून गेले.

“तो पुनः एके रात्री निद्राभ्रमांतच उठून, मोठ्या लगवगीनें, त्या मठांतील पवित्र यज्ञशालेंत गेला. तो, तेथें एक ताट ठेवता असत, तें चोरून आणण्याच्या धंद्यानें गेला असावा असें वाटतें. परंतु आदले दिवशीं तें घांसण्याकरितां बाहेर टाकिलें होतें, झणून तेथें त्याला कांहां सांपडलें नाहीं. तेणेंकरून त्याला फार संताप आला; आणि रिक्तहस्तें आपल्या खोलीत परत जावयाचेंच नाहीं; असा पक्का निश्चय करून, तेथें जवळच कांहीं मठवाशांचे यज्ञकमें करते वेळीं घालण्याचे उंची उंची रेशमी झगे होते, त्यांतले दोन तांन हलकें उचलून घेऊन, स्वारी भयभोग होतसाती पळत पळत आपल्या खोलींत आला, आणि ते कपडे आपल्या गादींखाली लपवून ठेवून, वर स्वस्थ निजली. हें ज्यांनीं पाहिलें होतें, तें, हा राक्षाळच्या प्रहरीं काय करतो हें पहाण्यास फार उत्सुक झाले होते.

“तो सकाळीं जागा होऊन पहातो तो, त्याचे आंथरुणाला मथ्येंच एक गाळा आलेला त्याचे दृष्टीस पडला. तेणेंकरून त्याला मोठें आश्चर्य वाटलें; आणि ते झगे आहेत, असें पाहून तर त्याची बुद्धिच गुंग होऊन गेली. तो बाहेर जाऊन लोकांस विचारूं लागला कीं, हें झालें तरी कसें? तेव्हां मठवाशांनीं त्याला कधी हकीकत कळविली. ती ऐकून, तां लाजून, मान खाली घालून एक अक्षरहि न बोलतां चालता झाला; आणि ते झगे त्यानें तात्काळ जिकडचे तिकडे पोहोंचविले.”

वरील चारी उताऱ्यांत महाराष्ट्र भाषेचें स्वरूप अगदीं साधें दृष्टीस पडते. चारीहि मूळ इंग्रजी ग्रंथांचीं भाषांतरे होत; तरी तीं अशीं चोख उतरलीं गेलीं आहेत कीं तीं त्या त्या ग्रंथकारांनीं मराठी भाषेंत केवळ आपल्या कल्पनेनेंच लिहिलीं आहेत काय असें वाटतें. शब्द अगदीं सोपे व व्यवहारिक घातले असून वरील वाक्यांतील रचनाहि भाषांतरकारांनीं अगदीं सरळ केली आहे. गोष्टी ज्या भाषेंत लिहावयाच्या ती वरच्यासारखीच अगदीं सोपी व साधी असायास पाहिजे. तीत मोठमोठे शब्द पाळून व वाक्यरचना पौढ करून गोष्टीची व्याख्यानां पन्न केवळ समजा नो पका

जौनसनच्या 'रासेल्स' वगैरे ग्रंथांत कित्येक स्थलीं जशी हास्यास्पदता आली आहे तसा उपहास्य होतो. शब्दरचना व अर्थरचना यांची नेहमीं परस्पर अनुरूपता असावी लागत; ह्मणजे आंतांल अर्थ जशा योग्यतेचा असेल तितक्याच प्रतीची तद्वजक शब्दरचनाहि असावी. अर्थ अगदीं सामान्य किंवा पोरकट आहे, आणि तो मोठमोठ्या शब्दांनीं व्यक्त करण्याचा घाट घातला, तर गाढवावर मखमाली झाल घातल्याप्रमाणें, किंवा चार वर्षांच्या पोरानें आपणास न झेपेसें मोठें पागोटें डोक्यास घातल्याप्रमाणें हास्यास्पदतेचा प्रकार होतो. तसेंच दुसऱ्या पक्षीं अर्थ मोठा प्रौढ व गंभीर आहे आणि तो रस्त्यावरील किंवा बाजारांतील भाषेनं सांगितला किंवा लिहिला, तर निकडूनहि ऐकणारास व वाचणारास हसूं आल्याविना रहाणार नाही. आतां हें खरें कीं, हा दुसरा प्रकार पहिल्याहून बरा, कारण त्यांतील विसदृशतेवरून बोलणाराचा किंवा लिहिणाराचा असमंजसपणाच फार तर दिसून येईल. मोठ्या तेजस्वी हिऱ्याला कथिलाचें कोंदण केलें असतां हि त्याची लकार्का जशी कमी व्हावयाची नाही; त्याचप्रमाणें सुझ पुरुष वरील सुंदर अथावरच नजर देऊन शब्दरचनेकडे दुर्लक्ष करतील. तरी एकंदरीत त्यांस अंतर्बाह्य विसंवादाची विलक्षणता भासल्यावांचून रहाणार नाही. असो; तर वरील ग्रंथांत विषयानुरूपच भाषापद्धति योजली असल्यामुळें तीं पूर्वोक्त गुणामुळें विशेष शोभली आहे.

६. आतां वरच्यासारखी तऱ्हा नसून जेथें शास्त्रादिकांचा विषय असतो तेथील भाषापद्धतीचा प्रकार पाहूं. याची उदाहरणें वरच्यासारखीं पुष्कळ देतां येणार नाहीत. कारण पदार्थविज्ञानांत अंतर्भूत होणारीं नाना अर्वाचीन शास्त्रें, किंवा इतिहास, अगर प्रतिपादन करण्याचे नानाप्रकारचे गहन विषय, यांपैकीं कशावरहि मराठींत ह्मणण्यासारखे अद्याप मुळींच ग्रंथ झालेले नाहीत. यास्तव प्रौढ भाषापद्धतीचें स्वरूप वाचकांस वरच्यासारखें चांगलेंसें दाखविण्याची सोय नाही. ह्मणून एक दोन ग्रंथांतीलच उदाहरणें देतां.—

‘अनेकविद्यामूलतत्त्व’—

सृष्टपदार्थांचे तीन वर्ग.

“हें जें वर सृष्टपदार्थांच्या तीन प्रधान वर्गांचें व त्यांतील मुख्य मुख्य अवांतर विभागांचें वर्णन केलें, तें लिनियस नामें कोणी स्वीदन देशांत सुमारे शंभर वर्षांपूर्वीं महापंडित झाला होता, त्याच्या ग्रंथाच्या आधाराने केलें आहे. हे तीन प्रधान वर्ग स्वरूपतः भिन्न आहेत; तथापि त्यांचा परस्परांशीं संबंध आहे; व कितीएक पदार्थ असे आहेत, कीं ते कोणत्या वर्गांतले आहेत हें सांगायला फारच कठिण पडतें. आतां हें खरें आहे कीं, खनिजवर्ग व इतर वर्ग यांची परस्परांवर आंति कदापि व्हावयाची नाहो. कारण निर्यात पदार्थांस इतर दोन वर्गांच्या पदार्थांप्रमाणें जीव व

शारीररचना ही असत नाहीत, व ते बाहेरून नवें द्रव्य चिकटून वाढतात, सजीव पदार्थासारखे शरीरांत पोषकरस जाऊन तद्द्वारा वाढत नाहीत, असा स्पष्ट भेद आहे; परंतु सजीव पदार्थांचे जे दोन वर्ग आहेत, ह्यांजें वनस्पतिवर्ग व प्राणिवर्ग, त्यांतील कितीएक पदार्थांचे एकमेकांशीं इतके सारखेपण असते, कीं ते पदार्थ वनस्पति आणि प्राणी किंवा प्राणी आहेत, हें स्पष्टपणें सांगवत नाही. असे पदार्थ समुद्रांत कितीही सांपडतात. आतां आपणांस असे जर कोणी विचारलें, कीं शेंवटच्या दोन वर्गांतल्या पदार्थांचे ठायीं त्यांचा पहिल्या वर्गातल्या पदार्थांपासून भेद करणारे असें जीवतत्त्व ह्याणून जें आहे, तें काय ? तर ही गोष्ट आह्मांस अगदीं टाऊक नाही, असें कबूल केलें पाहिजे. आपण ईश्वरास जसा त्याच्या कृतीनें जाणतो; स्वरूपतः जाणत नाही; तसेंच जीवतत्त्वाच्या स्वरूपाचें आपणांस ज्ञान नाही; तर त्याच्या कार्यावरून मात्र तें समजावयाचें.”

‘महाराष्ट्र भाषेचें व्याकरण’—

“मागल्या दहा पंधरा वर्षांपासून महाराष्ट्र भाषेंत गयात्मक ग्रंथ लिहिण्याचा प्रचार वाढूं लागला; तेव्हांपासून मोठमोठालीं वाक्यें तर काय, परंतु त्यांतील प्रत्येक शब्द, व त्या शब्दांतील प्रत्येक वर्णरूप अवयवहि शुद्ध व नियमास अनुसरून असावा, आणि तेणेंकरून सर्वांची लिहिण्याची पद्धति एकसारखी पडून सांप्रत जी लिहिण्यांत अवयवस्था आढळते, ती दूर व्हावी, अशी इच्छा माझ्या मनांत उद्भवली होती; कारण जशी भाषा, तशी तिची लेखनपद्धतिहि, तदंतर्गत गूढस्थित जे नियम त्यांचें उद्घाटन करून त्यांजवर वशिवणें, हाच व्याकरणशास्त्राचा मुख्य उद्देश होय. आणि याच उद्देशानें गालवशानैककात्यायनशाकटायनादि जे प्रतिशाख्यादिवेदव्याकरणभाष्यकार, व त्यानंतर पुढें यास्कपाणिन्यादि जे वैयाकरण झाले, व तदनंतर अर्वाचीन काळीं भट्टोजी दीक्षित, महीधरभट्ट, बोपदेव, आदिकरून जे व्याकरणग्रंथकार प्रसिद्ध झाले, त्या सर्वांनीं परिश्रम केले; ह्याणोनच संस्कृत भाषा इतक्या प्रगल्भ दशेस येऊन विद्वज्जनचित्तचक्रोरास चंद्रीभूत होऊन, वाल्मीकिव्यासशंकराद्रीहर्षकालिदासभवभूत्यादि जे प्राचीन आणि अर्वाचीन कवि त्यांच्या वाग्देवतेस इतकी रम्यस्थानाहं झाली; नाहीं तर संस्कृत वाणीप्रमाणें जिचें काठिन्य, विस्तार, आणि जिच्या ठायीं, सहस्रशः सूक्ष्म-नियमरूप तंतूंचें गुंतलेलें जाल, अशा भाषेस मार्दवदशेस आणून, तिचें हें दुर्निवार जाल उकलून, त्या सूत्रांनीं विणून, सिद्ध केलेला जो पट तो कविजनचित्रकारांच्या अनेक मुरसरंगभरित कल्पनांस लेखनाहं झाला नसता. ह्याणोन या यशाचे जे अंशभाक् त्यांची परिगणना केली असतां, पतंजलिकात्यायनपाणिन्यादि जे शब्दशास्त्रनियंते त्यांसच आद्यस्थानापन्न केलें पाहिजे.”

प्रस्तावना.

या शेवटल्या उताऱ्यांत वरील ग्रंथकर्त्यांचा नेहमींची तऱ्हा पूर्णपणे लक्षांत येते. ती सर्वांस माहीतच आहे की, संस्कृतांतले मोठमोठाले शब्द ब लांब लांब समास घालून देण्याची हास होय. ही इंग्रजी भाषेंतील जानसनच्या ग्रंथांवरून प्रस्तुत ग्रंथकाराने मराठींत सुरू केली की काय नकळे. असें जर असेल, तर त्यानें वरील पद्धतीविषयीं राख्यां सर्वे रसिक वाचकांचें काय मत झालें आहे तें चांगलेसें लक्षांत आणिलें नाहीं असें ह्मणणें भाग आहे. जानसनची पद्धति मनापासून चाहून तीस बुद्धिपुरःसर अनुसरणारा मनुष्य सध्यां तर कोणीहि मिळेल असें वाटत नाहीं; व त्या महापंडिताच्या हयातींत व पुढें कांहीं वेळ त्याची तऱ्हा जरी बरीच लोकमान्य होऊन गेली होती, तरी त्यापुढें ती कोणाहि नामांकित ग्रंथकारानें पुनः चालू करण्याचें मनांत आणिलें नाहीं. असे; तर असल्या तऱ्हेचें अनुकरण आमच्या भाषेत जितकें वेताचें न जितकें थोडें होईल तितकें चांगलें. आतां हें खरें आहे की, वरील उताऱ्यांत प्रौढ विषयावरून लिहावयाचे असल्यामुळें वरील रचना केवळ विशोभितच दिसते असें नाहीं. निजवर दोष एवढाच येतो की ती असावी त्यापेक्षां दुर्बोध झालेली असून ग्रंथकारानें आपले पांडित्य मिरविण्याच्या उद्देशानें तिची योजना केली आहे असा नाचफांना समज होतो.

आतां वरच्यासारख्या डौलाची रचना ही येथें विषयानुरूपतेमुळें साजरी जाऊन मनोविषयक हेतुने असेंहि एक उदाहरण ग्रंथ देतां. तें वरील सर्वप्रसिद्ध ग्रंथकारांच्याच एका प्रसिद्ध ग्रंथांतील होय---

“आणखी अशी अटकळ हेतुने की, जेव्हां प्रथम मोरोपंताच्या आर्या वारामनातून बाहेर निघूं लागल्या, त्या काळांच वारामतांजवळ सोलापुरांत रामजोशी या नांवाचे व्युत्पन्न आणि परम रसिक कवि असून त्यांनां हरिदासाच्या वृत्तीचें अवलंबन केलें होतें; आणि नुकतेच कांतांच्या अंगणांत जाण्यास उमट्यावरून बाहेर पाऊल टाकीत होते; तो इतक्यांत त्यांस पंताच्या कृतिकुमारिकेचा आल्हादजनक शकुन भेटला; तिच्या सौंदर्यानें आणि निमंत्रणरूप आनंदजनक अशा प्रेमकटाक्षानें आकर्षितांतःकरण होऊन ही उपवर कन्या आपण वरावा अशी मनांत आवड धरून त्याणीं तिच्या पित्याचा शोध करण्याकरितां तिचेंच अनुसरण केलें. पित्यांनींहि आपल्या मन्येच्या गुणांस हा इतका लुब्ध पाहून तिणें याचें पाणिग्रहण केलें असतां ती लवकरच सुखी होईल ह्मणून तसें करण्यास आपलें पूर्ण अनुमोदन दिलें. हा प्रसंग कोणी खाली लिहिलेल्या आर्येंत असाच वर्णिला आहे---

जैशी जनकें दिधली सच्चिधन राम जो सिता त्याला ।

नैशी मयुरें दिधली ती आर्या रामजोसि तात्याला ॥

“किन्हुना बसेहि ऐकण्यांत आहे की, मोरोपंताच्या आर्यांनांच रामजोशानी

वृत्ति हरिकीर्तनाकडे बळविली. त्या पूर्वी ते कलगीतुऱ्याच्या नादांत असून, त्यांच्याच्या छंदावर कवनें करून, स्वच्छंदानें डफ तुणतुणें सारंगी आणि नाचेगोर ह्यांन घेऊन चरितार्थ चालवीत होते. ही वेळ बाजीराव रघुनाथ पेशवे यांच्या विलासाच्या आरंभाची असावी अशी अटकळ होते. त्या काळी रावबाजीच्या उत्तेजनानें पुणें शहरांत व त्या शहराचा वारा लागून जेथें तेथें शिमग्याचें चांदणें वाढत चाललें तेथें दिवसास ब्रह्मभोजनाचा थाट आणि दिव्यांत वात पडली नाहीं तों मंदिरांत नवघडे, सणया यांचा मंजुळ घोष; श्रीमंतांच्या व सरदार लोकांच्या वाड्यांत सरकारी ताग फांचे मुजरे; रात्रीस रस्त्यांत आणि बोळांत फिरणाऱ्या विलासी लोकांचीं मनं आपणाकडे ओढून घेणारे नुकतेच चिमणी, साळू, मैना, यांच्या मंजुळ कंठांत होणाजी बाळानें घातलेले खडे सूर, आणि फौजेकडील शिलेदार, वारगीर, शिपाई, आणि शहरांतील सुखवस्तु शिंपी, माळी, सराफ, दुकानदार, यांस रिजविण्याकरितां बहिरू मल्हारी, धोंडीबापु, सगनभाऊ आणि रामा गोंधळी, यांनीं सजविलेले डफ तुणतुऱ्याचे तमासे आणि कलगी तुऱ्याचीं भांडणें; हे सर्व थाट रावबाजीच्या उद्गसित मनोवृत्तीच्या प्रेरणेनें पुणें शहरांत जेथें तेथें गाजून राहिले होते. मग 'यथा राजा तथा प्रजा' या न्यायानें त्या प्रेरणेचा अंमल सर्व पेशवाईंत पसरला नसेल असें संभवत नाहीं. त्या काळीं सर्व गुणिजनांचे आशेनें भरलेले डोळे पुणें शहराकडे लागले असून त्या शहरानें जो किता घातला होता, त्याची नकळ जेथें तेथें होऊन कित्येक ठिकाणीं त्या नकलेवर तान करणारे उमेदवारहि निपजू लागले. रामजोशांसहि यद्यपि अशा उमेदवारांमध्ये गणिलें तथापि त्याच्या गुणांस न्यूनत्व न येतां उलटी ती त्यांची उमेद प्रशंसेस पात्र होईल; कारण त्यांच्या कवनावरून रामजोशी हे चांगले व्युत्पन्न आणि साहित्यशास्त्रज्ञ असावे असें अनुमान होतें. असें असतां त्यांनीं आपलें लक्ष त्या काळाच्या इतर पंडितांप्रमाणें सभेंत शुष्क वादविवाद करून शालजोड्यांची आणि दक्षणेची प्रतिष्ठा मिळविण्याकडे न लावितां, सर्व लोकांचें मनोरंजन करून त्यांमध्ये वाहवा मिळविण्याकडेस लाविलें हें आश्चर्य होय. त्यांत आणखी ब्राह्मणानें विद्वानाची पूज्य प्रतिष्ठा तुच्छ मानून केवळ लोकरंजनार्थ शूद्रवृत्ति धारण करून तमासगीरांच्या निर्भर्त्सनेचा अंगीकार केला, येणेंकरून रामजोशी हे मोठे उदार मनाचे पुरुष होते असें दिसतें; तसें असल्यावांचून त्या काळीं इतक्या धैर्याचें कर्म त्यांजकडून घडणें कठिण, ह्मणून माझ्या मतें ते मोठे प्रशंसेस योग्य होत.”

‘केकावलि’-प्रस्तावना.

७. याप्रमाणें भाषेंत असणारे दोन मोठमोठाले प्रकार वर सांगून त्यांचें उदाहरणहि केलें. आतां याशिवाय बाकीचे जे आढळणारे आहेत ते आपल्या भाषेंत अद्याप चांगलेसे रूढ न झाल्यामुळें त्याविषयीं एकंदरीनें निराळ्या सदरांतच विचार

करूं. हें सदर इंग्रजी भाषेचें अनुकरण होय.

८. इंग्रजी भाषेचें अनुकरण ह्याणजे इंग्रजींत ज्या पद्धति आढळतात त्या इकडे आणण्याचा गेल्या वीस पंचवीस वर्षांत आपल्या लोकांचा जो उद्योग चालू झाला आहे तो होय. हा उद्योग इंग्रजी भाषेचा इकडे जो आजपर्यंत प्रसार झाला व उत्तरोत्तर होत आहे त्याचें फळ होय. तो आजला जितका व्हावा व जितका होणे इष्ट आहे तितका अद्याप झाला नाही खरा; तरी तो काळंकरून पुष्कळ वाढत जाईल असा सुमार दिसतो. हे नवे प्रकार ह्याटले ह्याणजे वर्तमानपत्रें, मासिक पुस्तकें व काव्यनाटकादि इतर ग्रंथ हे होत. यांपैकी पहिल्या दोहोंविषयी प्रस्तुत मालेच्या पहिल्या दोन अंकांत बराच मजकूर लिहिला आहे. त्यांच्या स्थितींत मध्यंतरी गेलेल्या अल्पकाळांत ह्याणण्यासारखा कांहींच विशेष फेरफार न झाल्यामुळे तेथल्याहून येथें कांहीं जास्त लिहिण्याचें प्रयोजन नाही. यास्तव इतर ग्रंथांच्या संबंधानें मात्र येथें विचार करूं.

९. कोणत्याहि दोन भाषांचा जेव्हां परस्पर संगम होतो, तेव्हां दोहोंच्या मिश्रणाच्या योगानें दोघांचे गुण एकमेकांस लागतात. याविषयी इतिहासांत पुष्कळ उदाहरणें आहेत; व एका राष्ट्राच्या ग्रंथसंग्रहास दुसऱ्या राष्ट्राच्या ग्रंथसमूहानें कसं साहाय्य झालें किंवा त्यांत कोणते फेरफार घडले हा विषय माषाभिन्न लोकांस मोठा मनोरंजनावद् झाला आहे. आतां जेथें मराठी व इंग्रजीसारख्या परस्परांहून अत्यंत भिन्न असणाऱ्या व परिपक्वतेच्या मानानें ज्यांत अतिशयित अंतर आहे अशा दोन भाषांची गांठ पडते, तेथें तर वरच्याहून पुष्कळ निराळा प्रकार घडण्यांत येतो. तो असा कीं, हीन भाषेस अभियुक्त भाषेची पद्धत लागून तींतील ग्रंथसंग्रह त्या दुसऱ्या भाषेची अभिवृद्धि होण्यास कारणभूत होतो. हा प्रकार संस्कृताच्या योगानें आमच्या भाषेस यापूर्वी पुष्कळच झाला आहे; व इतउत्तर वरील संस्कार मराठीस आणखी जास्त होत जाण्याचाहि संभव आहे. तीच गोष्ट इंग्रजी भाषेसहि लागते. हिचा परिचय गेल्या पंचवीस तीस वर्षांत आमच्या लोकांस पुष्कळ झाल्यामुळे महाराष्ट्र भाषेचें सगळें स्वरूप तिनें बदलून टाकलें आहे असें ह्याणण्यास हरकत नाही. आतां वरील फेरफार होतांना आमच्या भाषेची पुष्कळ हानि झाली, व कांहीं वेळ तर तीस अतिशय अपाय घडण्याचेंहि भय होतें, हें खरें आहे; पण सध्यां चोहेंकडे जी गडबड दिसत आहे तिजवरून पहातां वरील भय नाहीस होऊन तिचा उत्कर्ष होण्याचीं बरींच सुचिन्हें दिसूं लागली आहेत असें ह्याणणें भाग आहे. असो; आतां इंग्रजी भाषेच्या अनुकरणानें मराठींत नवे प्रकार कोणते सुरू झाले हें जर पाहिलें, तर अगोदर गद्याची तीत पद्धति पडली ही गोष्ट तेव्हांच लक्षांत येणारी आहे. ही पद्धति हिंदुस्थानांत यापूर्वी कधींच नव्हती ह्याटलें तरी चालेल; कारण संस्कृतांतहि सर्व ग्रंथ

प्रायः पद्यरूपच आहेत. ही नवी पद्धति पद्यरचनेपेक्षां सोपी व साहाजिक असल्यामुळे व नाना प्रकारच्या विषयांच्या विवेचनासहि ती सारखी उपयोगी पडणारी आहे, यास्तव तिचा प्रचार अलीकडे चांगला पडून गेला हा महाराष्ट्र भाषेस मोठाच लाभ झाला असें द्यालें पाहिजे. अलीकडे दहावीस वर्षांत पुष्कळ निरनिराळ्या विषयांवर जी मराठींत ग्रंथरचना झाली ती एरवीं होताना. ही पद्धत वर्तमानाच्या व मासिक पुस्तकांच्या फैलाव्यानें दिवसेंदिवस विशेष निश्चित होत जाऊन कादंबऱ्या, नाटके, वगैरे जे कित्येक नवे प्रकार अलीकडे सुरू झाले आहेत त्यांच्या योगानेहि तीस साह्य झालें आहे. तीस अद्याप द्वाणण्यासारखी चांगली स्थिति आली नाहीं; तरी सध्यांचा क्रम असाच पुढें चालल्यास तींत पुष्कळ सुधारणा होण्याची आशा दिसत आहे.

१०. आतां सरीतेशेवटीं वरील कादंबऱ्यादि नवे प्रकार आपल्या भाषेंत कसे सुरू झाले, त्यांची आजला कोणती स्थिति आहे, वगैरेविषयीं लिहून एकंदर विषयाची परिसमाप्ति करतो. इंग्रेज लोक इकडे आल्यानें सर्व गोष्टींत दोन प्रकारचा बदल झाला आहे,—कीं कांहीं नव्या उत्पन्न झाल्या आहेत, व कांहींचे पहिले स्वरूप पालटून फेरफार झाला आहे,—तसेंच आमच्या ग्रंथांतहि झालें आहे. कवितेची व इतिहासाची जुनी तऱ्हा बदलून नवी होत चालली आहे; व कादंबरी आणि नाटक हे अपूर्व प्रकार प्रचारांत येत आहेत. आतां या चोहोंविषयीं अनुक्रमेंकरून विचार करूं.

पहिल्यानें कवितेविषयीं जर पाहिलें तर तिजविषयीं अलीकडे आपणांत प्रमुख द्वाणविणाऱ्या मंडळींच्या समजुती किती पालटल्या आहेत याविषयीं यापूर्वीं अनेक ठिकाणीं प्रसंगोपात्त उल्लेख केलाच आहे. त्यावरून आमच्या वाचकांच्या लक्षांत आलेंच असेल कीं, आमच्या देशासंबंधींच्या इतर बहुतेक गोष्टींविषयीं नव्या मंडळींचीं मतें प्रायः जशीं अज्ञानमूलक व भ्रांतिमय आहेत तशींच प्रस्तुत विषयावरीलहि होत. हें सविस्तर व प्रमाणपूर्वक दाखविण्यास एका स्वतंत्र लेखाचीच जरूर आहे.^१ तो

१. वरील विषयावर माजी शालापत्रकाच्या गेल्या वर्षाच्या एप्रिल महिन्याच्या अंकांत बराच मजकूर लिहिलेला आहे. सदरील पुस्तकांत मराठी कवितेविषयीं विवेचन करण्याचा पुस्तककर्त्याचा संकेत असून त्यास आरंभहि झाला होता. पण पुढें एकाएकीं तो विषय बंद पडून हजारों वेळां चर्चितचर्चण झालेला 'शिक्षण'चा विषयच एकदम सुरू होऊन तोच शेवटपर्यंत चालू झाला, व वर्षाच्या अखेरीबरोबर पुस्तकाचीहि अखेर झाली ! हा सर्व प्रकार काय झाला असेल तो असो ! आमच्या ऐकण्यांत असे आहे कीं, वरील माहे एप्रिलच्या अंकांत आमच्या पाद्री बंधूंचे जें थोडेंसे खंडन केलें आहे तें सदरील पत्रकाम अपायकारक झालें. असें असेल तर वरील परम धार्मिक लोकांची व विद्याखात्यांनील अधिकाऱ्यांची मोठी तारीफ केल्यावाचून राहवत नाहीं.

प्रस्तुत पुस्तकांत कदाचित् यथावकाश येईल. असो; प्रकृत स्थळीं एवढेंच सांगणें पुरें आहे कीं, मराठी कवितेचा ओघ आजपर्यंत ज्या दिशेनें वहात आला ती दिशा आतां बदलली. तो मुळींच बंद न होतां जर इतउत्तर पुढें चाललाच, तर त्याचा रोंख अगदीं निराळा होईल यांत संशय नाही. तो कांहीं इंग्रजी कवितेच्या व कांहीं संस्कृत कवितेच्या मार्गाकडे वळेल, किंवा कवीच्या रच्येनुरूप तो वरच्यांपैकीं एकेका पंथासच अनुसरेल. हा प्रकार सध्यांही कांहीं दृष्टीस पडूं लागला आहे. पहिल्या प्रकारचें उदाहरण 'गंगावर्णना' हें दोन तीन वर्षांमागे प्रसिद्ध झालेलें एक लहानसें काव्य होय; व दुसऱ्या दोहोंचीं 'राजा शिवाजी' व 'दैवसेनी,' आणि 'विद्याधनप्रशंसा' हीं उदाहरणें होत. या चारी काव्यांची योग्यता अर्थात्च फार निरनिराळी आहे. ती बरोबर ठरविण्याचें सध्यां आमचें काम नाही. तरी वरील कृतींचें स्वरूप आमच्या वाचकांच्या कांहीं लक्षांत घेण्याकरतां येथें इतकें सांगणें जरूर आहे कीं, 'गंगावर्णना' हें काव्य कांहीं इंग्रजी कवींच्या व पुष्कळ अंशीं संस्कृत कवींच्या धाटणीवर आहे. पुढलीं दोन अनुक्रमेकरून मिल्टनचें 'प्याराडिज लॉस्ट' आणि स्कॉटचें 'लेडी आफ दि लेक' यांच्या हतोदीवर आहे; आणि शेवटलें केवळ जुन्या मराठी कवींच्या पद्धतीवर रचिलें आहे. असो, तर याप्रमाणें अलीकडे आमच्या कवितेचें रूपांतर होत आहे.

दुसरें रूपांतर इतिहासाचें. आमच्या जुन्या मराठी व ब्राह्मणी घराण्यांचे इतिहास कोणत्या रूपानें दृष्टीस पडतात हें आमच्या वाचकांपैकीं कित्याकांस कदाचित् माहीत असेल. तें रूप बखर हें होय. ही ऐतिहासिक वृत्तांत लिहून ठेवण्याची तच्चा आमच्या लोकांत चांगली पूर्णतेस कधीहि आली नाही; तरी झालेल्या हकीकती साद्यंत लिहून ठेवण्याची जी वरील चाल त्या काळीं चोहोंकडे सुरू होती तीवरून आपल्या लोकांचा उद्योग व जिज्ञासा हीं दोन्ही स्पष्ट होतात. आपल्या देशाचा खरा इतिहास मिळविण्याचें वरील लेखक चांगलें साधन होत हें आदमीं मागे सांगितलेंच आहे; व असें असण्याचीं कारणेहि दर्शविली आहेत. तसेंच वरील उद्योग आतां जर केला नाही, तर तो पुढें होण्याची मुळीं शक्यताहि रहाणार नाही हेंहि मागे आठव्या अंकाच्या

१ 'राजा शिवाजी' व 'दैवसेनी' हे ग्रंथ प्रसिद्धच आहेत. राहिलेले दोन मात्र सर्वांस माहीत नसतील असें वाटतें. त्यांपैकीं पहिला 'गंगावर्णना' हा ग्रंथ दक्षिणाप्रेज कमिटीच्या बक्षीसाम लायक ठरून तो आमचे विद्यालयबंधु रा० सा० पांडुरंग व्यंकटेश चिंतामणी पेटकर यांनीं रचिला आहे. वरील कमिटीकडे असल्या मासल्याची कविता फारच क्वचित् आली असेल. हा अभिप्राय त्या कमिटीच्या चिटणीसांनीं वरील काव्याची जी तारीफ केलेली आढळते तीवरून स्पष्ट होतो. दुसरें काव्य 'विद्याधनप्रशंसा' यावर शालापत्रकाच्या एका अंकांत (पुस्तक १२ अंक ३) चांगला अभिप्राय दिलेला आढळतो. एकंदरीत वरील कवितेंत पुष्कळ श्लाघ्य गुण आहेत असें आम्हांसहि वाटतें.

शेवर्टा सुचविलें आहे. असो; पण आतां वरील तन्हा बदलली. इंग्लिश भाषेंत जे शेंकडां मोठमोठे इतिहास ग्रंथ आहेत त्यांची सरणी आपल्या लोकांस माहीत झाल्यामुळे यापुढें पहिल्या अडाणी रीतीस आतां कोणी अनुसरणार नाहीं. गेल्या तीस चाव्दारा वर्षांत आपल्या भाषेची क्रमाक्रमानें स्थिति सुधारत जाऊन ती अद्यापहि पुढें तशीच चालू आहे, हेंहि वरील इतिहासरचनेस चांगलें अनुकूल होणार आहे. तेव्हां एकंदरीत या विषयाच्या संबंधानें इंग्लिश भाषेचा आमच्या भाषेशी जो संसर्ग घडला आहे तो सर्वथा हितावहच होईल. मागील कवितेच्या संबंधानें त्याचें हितावहत्व जसे संशयात्मक होय तसें याविषयी नाहीं. असो; पण हे सर्व मनाचे तरंग पुढील काळाच्या संबंधानें झाले. त्यांचा साक्षात् प्रत्यय केव्हां येईल तो येवो. सध्यां तर आजपर्यंत चालत आल्याप्रमाणेच स्वदेशाच्या इतिहासाविषयी बहुधा सर्वांची अनास्था दिसते. ज्या गोष्टींचें यथावत् स्वरूप आह्मांस मात्र समजणें शक्य, व यास्तव त्याविषयीं निर्णय देण्यास वस्तुतः पाहिलें असतां आह्मांस मात्र अधिकार, त्यांविषयीं मते देण्याचा पतकर बडे बडे रेवरंड, मोठमोठे हुद्देदार साहेब, व इकडेच अक्षरहि माहीत नसतां उंटावरून शेल्या हाकणारे महान् महान् इंग्रज ग्रंथकार हे बेधडक घेतात; आणि पेनाच्या सफाईंत किंवा जिव्हाग्राच्या चापल्यांत (त्यांतून त्या चापल्याचा विलायती रसाच्या संस्कारानें परमोत्कर्ष झाला असल्यास मग तर आमचा पुराच भाग्योदय !) वक्तृत्वरूप ओषांत जे कांहीं वाहवतात ते अतोनात ! पण याहून चमत्कार काय कीं त्यांच्या पोकळ शब्दावडेंवराचें आह्मांस हसूं न येतां किंवा तिरस्कार न वाटतां सत्याचें व ज्ञानाचें जणां काय मथन करून दोहोंचे सारच त्यांनीं आह्मांस अर्पण केलें आहे अशा भावानें त्यांचीं वचनें आझी शिरसाबंध करतां; आणि त्यांची पोपटपंची भरसभेत करून आमच्या लोकांचा खुळेपणा व अधमपणा सर्वास दाखवून दिला ह्मणजे आह्मांस जन्माचें भूषण झालें असें मानतां ! असो; आज आमच्या भाषेंत आमच्या देशाचे जे इतिहास आहेत त्यांत शब्दास शब्द भाषांतर नसतां स्वतंत्र आपल्याच बुद्धीनें लिहिलेले असे दोन मात्र आह्मांस माहीत आहेत— एक जांभेर यांचा ‘हिंदुस्थानांतील इंग्लिशांच्या राज्याचा इतिहास,’ आणि दुसरा रा० विनायक कोंडदेव ओक यांचा ‘हिंदुस्थानकथारस.’ या दोघां ग्रंथकारांनीं, व त्यांतून विशेषतः दुसऱ्यानें स्वतंत्र इतिहासरचना करण्याचा जो आपल्या देशबंधूस किता घालून दिला आहे त्याजबद्दल त्यांचे सर्वांनीं मोठे आभार मानणें अवश्य होय हें उघडच आहे. तथापि खरोखरी पहातां दोघांनांहि आपापल्या ग्रंथांत केवळ शब्दरचनेच्या पलीकडे कोणत्याहि प्रकारें स्वातंत्र्य दाखविलें आहे असें नाहीं. इंग्रज ग्रंथकारांच्या ओजळीनें पाणी पिण्याचा प्रकार आहे तो आहेच.^१ हें जोंपर्यंत

१. मेकाळे, मारिम्मारख्या महासमर्थ ग्रंथकारांनीं आमच्या इतिहासमिथूनें आलाइन

नाहींसं झालें नाहीं तोंपर्यंत इतिहासाचें खरें वास्तव्य आपल्या भाषेंत झालेंसं मुळींच झणतां येणार नाहीं.

आतां आपल्या भाषेंत पूर्वी मुळीं नसून नवेच सुरू झालेले दोन प्रकार जे कादंबरी व नाटक त्यांविषयीं लिहूं. हे दोन्ही प्रकार संस्कृतांत आहेत. नाटक तर मोठ्याच पूर्णतेस पावलेलें असून कादंबरीचा प्रकार इंग्रजींतील 'नाव्हल'सारखा जरी सर्वांशीं नाहीं, तरी तो संविधानकादि अनेक गुणांनीं परिपूर्ण आहे. पण मराठींत जे वरील दोन्ही प्रकार उत्पन्न झाले आहेत ते संस्कृतावरून घेतलेले नव्हेत. त्यांस मूळ इंग्रजी ग्रंथच होत. इंग्लंडांत गेल्या शंभर वर्षांत 'नाव्हल' झणून एक कल्पित कथेची तच्चा निघून ती लवकरच मोठ्या उत्कर्षास जाऊन पोचली. नाटके तर त्या भाषेंत दोन तानशे वर्षांपूर्वीच मोठी उत्कृष्ट झालेली आहेत. तर या दोहोंच्या अनुकरणानें वरील दोन्ही तच्चा मराठींत सुरू झाल्या आहेत. त्या पूर्णत्वाच्या दशेस पोचण्यास अर्थात् अद्याप पुष्कळ काळ गेला पाहिजे. तरी सध्यांहि त्यांच्यांत कांहीं मासले बऱ्याच चांगल्या प्रतीचे दाखवितां येतील. या नव्या कादंबऱ्यांत आह्मी अद्याप जितक्या वाचल्या आहेत तितक्यांत 'मुक्तमाला,' 'बोधसुधा,' व 'हंबीरराव आणि पुतळाबाई' या आमच्या मतें उत्तम आहेत. त्याप्रमाणेंच इंग्रजीच्या घाटणीवर जीं जीं नाटके

करून आह्मी परग हुबेल, परम नांच, परम मूर्ख अशीं सत्ताचां रहस्यें जीं आह्मांस नजर केली आहेत ती अद्यापहि आह्मां उराशींच वाळगिली आहेत, तीं तेथून केव्हां निघतील तीं निघोत. आमच्या साधारण संभाषणांत मोठमोठ्या समांतून लोकमान्य ग्रंथांतूनहि वरच्यासारख्याच कल्पना व विचार आढळून येतात. वर सांगितलेल्या 'कथारसांत' ग्रंथकारानें कित्येक ठिकाणी आपल्या समजुती सदरूपमाणेच प्रगट केल्या आहेत. त्यांचा मासला ज्या कोणास पहाणें असेल त्यानें तो वरील ग्रंथाच्या शेवटीं सत्तावन सालच्या वडाच्या संबंधानें दोन लेख लिहिले आहेत त्यांत पहावा. अथवा त्याच ग्रंथकत्यानें 'शिपायांच्या वडाचा इतिहास' झणून एक नवें पुस्तक प्रसिद्ध केलें आहे तें पहावें. या नव्या इतिहासांत २० ओक यांनीं आपली राजनिष्ठा मोठ्या वहादरीनें दाखविली आहे यांत संशय नाहीं; पण त्याच मानानें त्यांत सत्यानिष्ठचा प्रकार जर दिसता तर बरे होतें असें आह्मांस वाटतें. वरील दोन्ही लेख त्यांनीं लोकप्रतीतिनें निरसन करण्याच्या स्तुत्य उद्देशानें लिहिले आहेत; व याच काम-गिरीबद्दल सरकारच्या उदार आश्रयाचा अनुभव त्यांस घडला असावा असें वाटतें. असें असेल तर आमची त्यांस अशी सूचना आहे कीं, गेल्या सालीं गाजी गायकवाडांनीं विषप्रयोगाचें घोर कृत्य केल्याबद्दल आमच्या न्यायदंडधारी कुपाळू सरकारानें त्यांस जें यथायोग्य शासन दिलें त्यावरहि त्यांनीं इतिहासरचना करून लक्षावधि राजनिष्ठ लोकांच्या मनांत ब्रिटिश सरकारच्या न्यायत्वाबद्दल व्यर्थ जो किंतु आला आहे तोहि नाहींसा करावा. 'हिंदु-स्थानकथारसा'चा हा शेवटचा पुटका त्यांनीं तयार केला असतां त्यांच्या आमाचें वैफल्य होईल असें जाहीर होणें नकोच !

झालीं आहेत त्यांत 'थारेले माधवराव,' 'जयपाळ,' व 'मनोरमा' हीं आह्मांस उत्कृष्ट वाटतात. अशा प्रकारचे ग्रंथ कसे असावेत, त्यांतील गुण कोणते, व ते साधण्यास उपाय काय, वगैरे गोष्टींचा यथास्थित उद्गापोह करून तो आमच्या लोकांस समजाविणें हें मोठें अवश्य आहे. पण तें अद्याप कोणींच न केल्यामुळें कादंबऱ्या व नाटकें हीं सध्यां यद्दृच्छेनें जो तो हर्वां तशीं लिहितो. त्यामुळें तीं सामान्यतः इतकीं भिकार व पचपचीत निपजतात. साधारणपणें बरें असें एखादेंहि त्यांत सांपडण्याची मारामार पडते. असो; तर इंग्रजी भाषेच्या संसर्गानें हे दोन प्रकार आमच्या भाषेंत नवे सुरू होऊन त्यांची आज वर सांगितलेल्या प्रकारची स्थिति आहे.

११. आतां वरील कलमांत सांगितलेल्या स्थित्यंतराच्या योगानें आमच्या भाषेंत भाषापद्धतीचे नवे प्रकार कोणते निघाले तें सांगतां. एक विनोदाचा; विनोदात्मक लेखाची प्रवृत्ति मराठींत पूर्वीं गद्यांत नव्हती व पद्यांतहि नव्हती हें उघडच आहे. तशीच ती संस्कृतांतहि विशेष ह्मणण्यासारखा नाही हें तद्भाषाभिज्ञांस माहीत असेलच. त्या भाषेंत इतकीं नाटकें आहेत; पण हास्यरसाचा विशेष प्रकार असा एका मृच्छकटिकांत मात्र आहे. प्रहसन नांवाचा एक नाट्यप्रकार प्रसिद्ध आहे खरा; पण त्यांतील विनोद विशेष वाखाणण्यासारखा नसतो. असो; तर ही वरील रीत इंग्रजी भाषेवरून इकडे आली. वर्तमानपत्रें सुरू होऊन त्यांचा फैलावा जसा होत चालला, व जनमनोरंजन हें त्यांचें तत्त्व होऊन बसलें, तसतसा वरील प्रघात वाढत चालला. लोक-

१. वरील ग्रंथाची आह्मां उत्तमांत गणना केली हें पुष्कळांस कदाचित् विलक्षण वाटेल; व वरील नाटकांत बीभत्स रसाचा वगैरे पुष्कळ निष्ठ प्रकार जो आहे तो आह्मांस अमान्य नाही अशी त्यांची समजूत होईल. पण असें अगदीं नव्हे. 'विविधज्ञानाविस्तारांत' (पुस्तक ३ अंक १०) सदरील पुस्तकावर जी चरचरीत टीका केली होती ती बहुतेक अशीं आह्मांस मान्य आहे; व पुस्तकें कीर्तीहि चांगली असली तरी तीं जर चावट आहेत तर तीं न आलेलीं पुरवलीं असें आमचें मत आहे. कारण असल्या ग्रंथांत जितके गुण अधिक तितका त्यांपासून अधिक अनर्थ होण्याचा संभव. तथापि ज्याप्रमाणें वेद्या दुराचारिणी खरी तरी तिचें रूप जर मनोहर आहे, तर नुसत्या रूपाचाच विचार कर्तव्य असतां तिचें दुष्कर्म मनांत आणण्यांत हंशील नाही; त्याप्रमाणें ग्रंथाच्या रचनेवरच जर नजर घावयाची असली तर त्याच्या बीभत्सत्वाचा वगैरे विचार निराळाच ठेविला पाहिजे. चिंताऱ्याचें किंवा मूर्ति-काराचें कसब बीभत्सपणामुळें जसें कमी धरतां येत नाही तशीच ग्रंथकारांचीहि गोष्ट होय. पहा कीं, 'बोक्शियो' सारखा चावट व विचकट ग्रंथकर्ता आजपर्यंत या भूमंडळावर थोडासाच झाला असेल; पण त्याच्या भाषासौंदर्यास्तव त्याच्या गोष्टी आज सहाशें वर्षे युरोपांत सर्वमान्य होऊन त्या चिरकाळ या जगांत रहातील यांत तिळमात्रहि संशय नाही. त्याचप्रमाणें शेक्सपीयर, वायर्न वगैरे इंग्लिश कवींची, व कालिदास, जयदेव इत्यादि संस्कृत कवींचीहि गोष्ट होय. असो; तर वरील नाटकांत काहीं संविधानकाचें चातुर्थ्य व विशेषतः भाषणांचा चटकदारपणा हे गुण चांगले असल्यामुळें त्यास वरील पक्षांत वसाविणें भाग आहे.

प्रसिद्ध गोष्टींविषयी व लोकप्रसिद्ध मनुष्यांस अनुलक्षून लिहिलेला मजकूर लोकांस मनो-
 वेधक होत गेल्यानें तो मार्मिक रीतीनें लिहिण्याची रीत पडली. त्याप्रमाणेंच ग्रंथ
 लिहिण्याचा प्रघातहि अलीकडे वाढत चालल्यानें टीका करण्याचा प्रचारहि अलीकडे
 वाढत चालला आहे. ग्रंथांचे गुणावगुण लोकांस दिवसेंदिवस बरेच चांगले कळूं लागले
 आहेत; व मासिक पुस्तकांचा प्रचार सध्यांहून जर पुष्कळ वाढत चालला तर ग्रंथप-
 रीक्षणांत वाचकांची निपुणताहि अधिकाधिक होत जाईल हें उघड आहे. असो; आतां
 वरील दोन्ही ठिकाणीं विनोदाचा बराच उत्तम द्वाणण्यासारखा मासला भाजपर्यंत कोण-
 कोणता दिसण्यांत आला तो सांगतां. एक येथील ज्ञानप्रकाशांतील 'पिशाच' सहीचीं
 पत्रें. यांतील विषय जरी नेहमीं विशेष महत्वाचा नसे, तरी आंतील मजकूर हास्यपर
 असल्यामुळे तीं पुष्कळ वाचकांस अत्यंत प्रिय झालेलीं असत. त्यांतील रोंख कोणा
 व्यक्तीवर नसून लौकिक विषयांच्या संबंधानेंच तीं प्रायः लिहिलीं असत. दुसरा
 मासला वरच्याहून निराळा होता. तो वरील पत्रांत एकदां व एकदां माजी 'लोक-
 कल्याणेच्छं'त असा दोनदां चांगला दृष्टीस पडला. तो अद्यापहि येथील लोक तरी
 निदान विसरले नसतील. पुण्यांतील दोन प्रसिद्ध व्यक्तींस अनुलक्षून 'लोककल्या-
 णेच्छं'त 'गेल्या भुवड' या सहीचीं दोन पत्रें व 'ज्ञानप्रकाशां'त 'पढत मूर्ख' या
 सहीचे एक पत्र अशीं सुमारे चार पांच वर्षांपूर्वीं तीन पत्रें प्रसिद्ध झालीं होतीं. तीं
 अशीं खुबीदार लिहिलीं होतीं कीं, कांहीं दिवसपर्यंत लोकांच्या तोंडीं त्याशिवाय
 दुसरा विषयच नाहीसा झाला. जो तो त्या लोकप्रिय व्यक्तींचे चरित्र गाऊं लागला.
 तसेंच त्या पत्रावरून वरील दोघां महापुरुषांस पुरतेपणीं कळून आलें कीं, पुण्याचें
 गाणी कांहीं निराळें आहे; वनजंबूकन्यायानें आपण पूर्वींच्या ठिकाणीं जी विचित्र
 लाला केली ती या पुण्यपत्तनांत खपली जाणार नाही; येथें मोठमोठ्यांचीहि मर्ति
 कुंठित होते ! असो; ग्रंथावरील टीकेंत यावयाचा जो विनोदाचा प्रकार तो अद्याप
 पुष्कळसा दृष्टीस पडूं लागला नाही. यापूर्वीं वरील प्रकार ज्यांत दृष्टीस पडला अशीं
 पुस्तकें दोनच होत; एक माजी 'शालापत्रक' व दुसरे 'विविधज्ञानविस्तार.' या दोहों-
 पैकीं पहिल्यांतील 'घाशाराम कोतवाला'वरील टीका ही आत्मांस वरील विनोदा-
 त्मक टीकेचें एक चांगलें उदाहरण वाटतें; व त्याच्या खालोखाल दुसऱ्या पुस्तकां-
 तीलहि कांहीं टीका आहेत.

१२. इंग्रजी ग्रंथांचे ज्ञान चाहोंकडे फैलावल्यानें नवा सुरू झालेला प्रकार
 आणखी एक सांगणें आहे. तो संप्रवर्णन होय. हा जुन्या मराठी कवींच्या ग्रंथांन
 रान्त आढळता; व संस्कृतांतहि त्याची एक निराळा तऱ्हाच आहे." इंग्रजी कवि-

१. पृष्ठक ५ अंक १०.

२. या महत्वाच्या विषयावर थोडेंसे विवेचन केलेले शालापत्रक पुस्तक १२ अंक १
 यांत सापडेल.

नेत व गद्यग्रंथांत मात्र तो अलीकडे मोठ्या पूर्ण दशेस येऊन पोचला आहे. त्याचंच अनुकरण अलीकडे आमचे ग्रंथकार करूं लागले आहेत. वस्तुतः पहातां आमच्या देशाचें सृष्टिवैभव एवढें अवाढव्य, चित्रविचित्र, व चित्तास आल्हाद व उन्नति देणारे असल्यामुळे वरील प्रकारचा उत्कर्ष होण्यास आमच्या देशवासी लोकांस जशी भाधनें आहेत तशी पृथ्वीवरील दुसऱ्या कोणत्याहि देशांतील लोकांस नाहींत असें झटलें असतां चालणार आहे. यास्तव इंग्रजी ग्रंथांच्या परिचयानें सृष्टिवैभव पहाण्याचा आह्मांस जसजशी गोडी लागत जाईल, व चोहोंकडे प्रवास करण्याचा प्रघात आमच्या लोकांत वाढत जाईल; तसतशी आमच्या ग्रंथांतून प्रस्तुत प्रकारची अभिवृद्धि होत जाईल असा सुमार दिसतो. असे; आतां सध्यांच्या स्थितीला वरील वर्णनाचा प्रघात कितपत सुरू झाला आहे तो दाखवितों.—

“पर्जन्यकाळ संपत येऊन हस्तनक्षत्रास आरंभ झाला असतां मोठमोठाले ढग आकाशांतून हिंकडून निकडे फिरूं लागले. मोठ्या जोराचा बारा सुटून कोठें कोठें वादळेंहि होऊं लागलीं. विद्युल्लतेचे मोठे भयंकर कडकडाट चालू झाले. कोठें कोठें मोठ्या जोराचा पाऊसहि पडत आहे. चोहोंकडील नदीनाले भरून चालले आहेत. कितीएक पांथस्थ लोक पावसाच्या सपाट्यानें भिजून नदीनाले इत्यादिकांस उतार नसल्यामुळे खुडखुडत उभे राहिले आहेत. कितीएकांस, विजेच्या व वादळाच्या सपाट्यांत आपण सांपडलों कीं काय असें होऊन गेलें आहे. जिकडून वादळ जात आहे तिकडे अतिशय धुरळा उसळून वृक्ष आपापलीं मस्तकें मोठ्या जोरानें हालवीत आहेत. आणि मेघांच्या भयंकर गर्जननें चारी दिशा व्यापून गेल्या आहेत.

“अशा भीतिदायक प्रसंगांत, उज्जनीपासून सुमारे दोन कोशांवर, आमचा सोमदत्त सांपडला. शुक्लाक्षाच्या वगीनें भद्राक्षाची मोठ्या जाग्यावर नेमणूक होतांच सोमदत्तानें बंदिखान्यावरील अधिकाऱ्यास एक हजार रुपये लांच देऊन आपली सुटका करून घेतली. आणि पहाटेस उठून दोन कोस गेला नाहीं तों वादळाच्या सपाट्यांत सांपडला. बारा इतका जोराचा सुटला कीं, तो घोड्यासुद्धां कोठें भलतीकडे नेऊन एकतो कीं काय असें त्यास वाटलें; धुरळा इतका होऊन गेला कीं, डोळे उघडण्याची सोय नाहीं. मध्यें थोडा अवकाश सापडतांच तो घोड्यावरून खालीं उतरला. आणि एक झाड होतें त्याचे आड जाऊन उभा राहिला. चाकरहि मोठ्या प्रयत्नानें घोडा तेथें घेऊन गेला. इतक्यांत पहिल्यापेक्षांहि अधिक जोराचा बारा सुटला. तेणें करून तो वृक्ष उमळून पडून त्या खालीं आपला चुराडा होतो कीं काय असें त्यास वाटलें. अशा अवस्थेंत तो आहे तों मोठ्या सपाट्याचा पाऊस व मोठमोठ्या गारा पडण्यास आरंभ झाला. वाऱ्याच्या जोरामुळे जसा दगडाचा मार व्हावा तसा गारांचा मार चालला. इतक्यांत अंतःकरणांत धडकी भरण्यासारखा विजेचा कडकडाट झाला.

यांतून आतां प्राण वाचणें कठिण असें सोमदत्तास वाटलें. सुमारे आठ महिने बंदि-
खान्यांत असल्यामुळें व रात्रंदिवस मुक्तमालेच्या काळजीमुळें तो आधींच अशक्त
होऊन गेला होता. त्या बंदांतून सुटून बाहेर पडतो तों लागलाच या अनर्थांत सांप-
ल्यामुळें त्यास असें वाटलें कीं आपणावर ईश्वर कोपला. मग यश कोटून येणार ?
तर आतां त्यासच शरण जावें ह्मणजे त्यास दया आली तर येईल. असा निश्चय
करून त्यानें अनन्यभावानें त्याचें चिंतन चालविलें.

“मागे सांगितल्याप्रमाणें एक घटकाभर गारांचा पाऊस पडला. नंतर तो
वळवाचा पाऊस जसा एकाएकीं आला तसाच एकदम उडाला. मेघांनीं आकाश
व्यापून गेलें होतें तें तेव्हांच वितळून जाऊन स्वच्छ ऊन्ह पडलें. जिकडे तिकडे पा-
णीच पाणी होऊन गेलें होतें. सोमदत्ताचें सर्वांग गारांच्या मारानें बरेंच ठेंबून गेलें व
कपाळावर एक दोन ठिकाणीं टेंगळेंहि आलीं. सर्व चिरगुटें भिजून चिब झाल्यामुळें
कोरडें वस्त्रहि नेसावयास राहिलें नाहीं. घोड्यावरीलहि सर्व सामान भिजून गेलें. हा
आपला अपमृत्युच टळला असें वाटून सर्व भिजलें व गारांचा मार बसला तरी त्यास
फारसें दुःख झालें नाहीं; आकाश स्वच्छ होऊन ऊन्ह पडल्यामुळें कांहींसा त्याचे
जीवास धीर आला.”

‘मुक्तमाला’ भाग ८.

“स्वप्न असें पाहिलें कीं, मी वाज्यांतून निघून गंगातीरीं गेलों; आणि तेथें
पहातां तों अमर्याद पूर आला असल्यामुळें, ती गंगाबाई दुथड्यांचें उल्लंघन करून,
महावेगानें “फूफू” असा शब्द करीत चालली होती. कोणी ह्मणेल ही बया गिरिराज
जनकावर हसून तट फुगून, गाव्हाणें गातच आपल्या प्रियपात्र रत्नाकराकडे जात
आहे कीं काय कोण जाणे ! इतक्यांत तिची ती शीघ्रगति मंद झाली, तिच्या
प्रचंड लाटा कमी झाल्या; तिचें विस्तीर्ण पात्र आकुंचित झालें; तिचें गडूळ उदक
स्वच्छ स्फटिकासारखें झालें; सारांश कोणी ह्मणेल सख्या रत्नाकरानें अंजारून गोंजा-
रून, लडिवाळपणानें मांडीवर घेऊन इचें शांतवन केलें. इकडे आसमंतात भागींच्या
प्रदेशांत नाना तऱ्हेचीं धान्ये इतकीं विपुल उगवलेलीं दिसलीं, कीं आज पृथ्वीनें
आपलें सर्वच वैभव बाहेर काढले कीं काय असा मला घटकाभर भास झाला. जय-
पाळा, सरासरी दोन अडीच घटकांच्या आंत हा सातदां चमत्कार पाहिला. मग परतावें
ह्मणून निघालों तों एकाएकीं गंगाबाईचें होतें तें उदक आटूं लागलें. आटतां आटतां,
पांच सात पुरुष पाणी अस्त्रावयाच्या ठिकाणीं, नेत्रस्पर्शास टिपूसभर देखील उरलें
नाहीं. तिच्यामध्ये विहार करून सुखानें रहाणारे जे मत्स्यादि जीव, त्यांनीं तळमळ
तळमळ करून पटापटा प्राण टाकले. चव्दूं बाजूंच्या घान्यांची राख झाली. जिकडे
दृष्टि थावी तिकडे बालुकामय दिसूं लागले. हाहि चमत्कार सातदां पाहिला.

‘जयपाळ.’ अंक ३.

१३. येथवर आरंभी संकल्प केल्याप्रमाणे सगळ्या विषय आटपला. आतां सरते शेवटीं उत्कृष्ट भाषांतराचे कांहीं मासले येथें दाखल करून प्रस्तुत लेख आटपला. हे देण्याचा अभिप्राय एवढाच आहे कीं, जे प्रकार आपल्या भाषेंत अद्याप चांगलेसे दृष्टीस पडूं लागले नाहींत ते तीत येण्याची योग्यता तरी तिचे अंगीं आहे कीं नाहीं हें वाचकांस कळावें. ही योग्यता पुढील भाषांतरें जितकीं उत्कृष्ट उत्तरलीं असतील तितक्यावरून विशेष कळणार आहे. पहिलें उदाहरण अत्यंत आवेशयुक्त व मृत्वाचें—

“पण महेशबांधवहो, किती वेळ तुमच्या कानांशीं ओरडावें. तुम्ही उपेक्ष करितां पाहून, पहा, माझा जीव पराकाष्ठेचा चडफडतो. अरे, तुम्ही आलस्यनिवृत्त जागे होऊन युद्ध करण्याविषयीं कंवर कधीं बांधणार? काय, कांहीं मोठा एखादा अनर्थ घडल्यावाचून तुमचे डोळे उघडत नाहींत ! आतां घरां बसवत नाहीं, शत्रु येऊन वेशीशीं पोंहचला; असें झालें पाहिजे काय ? अरे, आजपर्यंत ज्या तुमच्या मानखंडना झाल्या त्याविषयीं तुम्हांस कांहींच वाटत नाहीं ? आजपर्यंत जें झालें, तितक्यानें तुमचा आळस जात नाहीं ? याहिपेक्षां मोठा कांहीं अनर्थ कोसळला पाहिजे ? शहरच्या रस्त्यानीं उगीच फिरत असावें; आणि एकमेकांस पोकाळ बातम्या विचाराव्या; अशा व्यर्थ गमण्याखालीं, तुम्हां बाबांना, किती तरी वेळ घालविणार ? अरे, मासिदनवाल्यानें आथेन्स संस्थान जिंकून सर्व ग्रीस देशावर आपला पगडा बसविला; असें घोर वर्तमान या शहरांत आजपर्यंत कधीं आले होते ? आणखी तुम्हां एकमेकांस विचारितां, “काय हो फिलिप मेला ?” एक उत्तर देतो “अद्यापि मेला तर नाहीं; पण तो फार हैराण आहे.” अरे, महेशबांधवहो, कोण तुमचा हा वेडेपणा ? अरे फिलिप हैराण असला किंवा बरा असला, तर त्यापासून तुमचें कायरे, बरें किंवा वाईट आहे ? समजा कीं, फिलिप मेला; पण तेणेंकरून तुम्हांस काय नफा ? तो मेला; तर तुमचा आळस त्याच्या जागीं लौकरच आणखी नवा फिलिप उत्पन्न करील: अरे, फिलिप जो आज इतका प्रबळ झाला आहे, तो काय आपल्या आंगच्या पराक्रमाने झाला आहे ? नाहीं तुमच्या आळसाने झाला आहे. हा तुमचा आळस अलीकडे इतका कांहीं वाढला आहे कीं, तुम्हांस स्वतः शत्रूपेक्षां प्रबल होतां येत नाहीं, व दुसऱ्या कोणीं तुम्हांस प्रबल केले तर, तें प्राबल्य तुमच्यानें राखवत नाहीं.”

‘अनेकविद्यामूलतत्त्व.’

तोच प्रकार; पण वरच्याप्रमाणे वीरपर व निर्भर्त्सनपर नसून करुणापर व अभ्यर्थनापर—

“जिकडे जिकडे पहावें तिकडे तिकडे भय व घोर अनर्थ हींच माझ्या नज-

रेस येतात, निर्भय असं ठिकाण कोठेहि नाही. आपल्या पूर्वजांच्या राजधानीकडे जाईन ह्मटलें, तर माझ्या भावाचा मारेकरी माझ्या बापाचें तक्त बळकाऊन बसला आहे; मी जातांच जे हात माझ्या भावाच्या रक्तानें लाल झाले आहेत तेच माझ्याहि रक्तानें भरविण्यास तो चुकेल काय ? जर दुसऱ्या एखाद्या राजाचा आश्रय पहावा, किंवा त्यापाशीं साह्य मागावें, तर तेंहि व्यर्थ; कां कीं, रोमन प्रजासत्ताक राज्यानें हि मला अंगाबाहेर टाकल्यावर मला आपलासा ह्मणणारा दुसरा कोण सांपडणार ? माझीं ममतेचीं कुटुंबांतलें माणसें किंवा इष्टमित्र यांची तर गोष्ट बोलावयासच नको. माझा बाप केव्हांच लोकांतरास गेला, तेथें त्यास शत्रूचा अपकार कधींहि पोचणार नाही; व दुःखांनीं गांजलेल्या त्याच्या पुत्राचा आक्रोशहि त्याच्या कार्नीं कधींहि जाणार नाही. माझा भाऊ जरी जिवंत असता, तरी परस्परांच्या कळवळ्यानें दोघांचें दुःख हलकें झालें असतें; पण काय सांगावें ? न्युमिडिया देशाच्या राजकुळांतील मनुष्यावर ज्याचा हात कदापि वाहूं नये त्यानेंच कृतज्ञतेचें ओझें एकीकडे झुगारून देऊन त्यास अल्पवयांतच संसारयात्रेंतून मुक्त केलें. शिवाय माझ्या पक्षाचे जे जे लोक त्यास वाटले त्यांचाहि जुगार्थानें एकदम सप्पा उडविला. कोणास सुळावर चढवून त्या घोर यातनांनीं त्यांचे प्राण घेतले. कित्येकांस सिंहादिक क्रूर पशूंकडून खावून त्यांहूनहि क्रूर अशा मनुष्यांस त्यांचा तमाशा दाखविला. अजूनहि त्या लोकांपैकीं जे कोणी जगले असतील त्यांस अंधारकोठड्यांत टाकून प्रत्यक्ष मरणाहूनहि दुःसह असे त्यांचे हाल तो करवीत असेल.

“आर्यजनहो ! जे तुझी या रोम नगरांत अत्युच्चपदीं विराजमान असून संपूर्ण जगाचीं सूत्रें चालवीत आहां, त्या तुमच्या पायांशीं हा दीन राजपुत्र जुगार्थानें दिलेल्या दुर्धर संतापानें पीडित होत्साता शरण आला आहे, याचें रक्षण करा. तुझांस तुमच्या मुलाबाळांची, तुमच्या देशाची, तुमच्या धर्माची, तुमच्या राज्याची व ज्या ज्या वस्तु तुझांस पूज्य किंवा प्रिय आहेत, त्या सर्वांची शपथ घालून ह्यान जोडून एवढेंच मागतों कीं, मीं कोणास यत्किंचित्हि दुखविलें नसून जो दुःखाचा कहर मजवर विनाकारण लोटला आहे, त्यापासून मला सोडवा, आणि न्युमिडियाच्या राज्याची मालकी तुझांकडे आहे यास्तव त्यांत जो दंगा उसळला आहे व जीं अघोर कृत्यें होताहेत त्यांचा बंदोबस्त करून तेथें निरंतर स्वस्थता नोंदेल असें करा.”

सेनेट सभेपुढें आधरबालचें भाषण.

सृष्टिवर्णन—

“मग कवि होण्याचा निश्चय केल्यावर या नवीन उद्देशानें जेव्हां मी सृष्टीचें अवलोकन करूं लागलों, तेव्हां पूर्वी पाहिलेलीच सृष्टि मला नवीन भासूं लागली. ज्या

गोष्टीकडे पूर्वी लक्ष पांहुचत नव्हतें त्या लक्षांत येऊं लागल्या; सर्व प्रकारच्या माहितीची मला आतां गरज वाटूं लागली. नाना प्रकारचे उपमादि अलंकार सुनावे व मनोरंजक वर्णन करतां यावें, ह्मणून मी पर्वतावर व अरण्यांत पुष्कळ फिरलों; अनेक प्रकारच्या वृक्षांच्या व पुष्पांच्या तसबिरी स्मृतिरूप पटावर उतरून घेतल्या; पर्वतांचे मोठमोठे कडे व राजमंदिरांचीं शिखरें यांचें एकसारखें लक्ष देऊन अवलोकन केलें. कधीं कधीं मी वनांत एखादा चांगला स्वच्छ ओढा वहातां दृष्टास पडला असतां, त्याच्या वळणावळणांनीं त्याच्या तीरांवरची शोभा पहात पहात कोस कोस लांब जाई; व कधीं कधीं संध्याकाळीं पश्चिमेस चित्रविचित्र रंगांचे मेघ दिसतात, व क्षणोक्षणीं त्यांचे आकार बदलत असतात, त्यांजकडे पहात उभा राहूं. कवीला अनुपयुक्त असा कोणताहि विषय नाही. या सृष्टींत जे जे अत्यंत रमणीय किंवा अत्यंत भयंकर विषय आहेत ते त्यास सर्वदा उपस्थित पाहिजेत; जें जें विशाल असल्यामुळें प्रचंड, किंवा सूक्ष्म असल्यामुळें गोजिरवाणें असेल त्या सर्वांची त्यास माहिती पाहिजे. बागांतील झाडें, व अरण्यांतील जनावरें, जमिनींतील खनिज पदार्थ, आकाशांतील ग्रह तारे वगैरे, या सर्व विषयांचें ज्ञान त्यास पाहिजे. कवीचा मुख्य उद्देश ह्मणजे वाचणाऱ्यांची सदाचरणाकडे प्रवृत्ति व्हावी व दुराचरणापासून निवृत्ति व्हावी हा आहे, आणि या प्रकारचा त्याचा उपदेश गोड लागून मनांत ठसण्याविषयी प्रसंगवशात् सर्व प्रकारच्या कल्पना त्याच्या उपयोगी पडतात. यास्तव ज्यास माहिती फार, त्यास आपल्या वर्णनांत वैचित्र्य व गोडी आणण्याची व दूरदूरचे दाखले आणून व उपदेश करून वाचणाऱ्यांचें मनोरंजन करण्याची शक्तीहि फार येते हें सिद्धच आहे.”

‘रासेलस’ भाग १०.

“हे सागरा ! तुझ्या अफाट विस्ताराकडे पाहून जों जों विचार करूं लागवे तों तों नव्या नव्याच कल्पना मनांत येऊं लागून बुद्धीस अधिकाधिक चमत्कार भासतात, आणि आश्चर्यभरांत चित्त अगदीं थक्क होऊन जातें ! ज्याप्रमाणें मनुष्यांच्या पिढ्यानिःपिढ्या एका मागून एक जन्मास येऊन कांहीं काळानें लागलीच विलयास जातात, त्याप्रमाणें तुजवर हजारों लाटा एकावर एक येऊन भराभर बुजून नाहीशा होतात, आणि त्यांच्या प्रमाणेंच यांच्या वास्तव्याची मागें खूण देखील रहात नाही ! तुझ्या लाटा साऱ्या पृथ्वीच्या किनाऱ्यांवर आदळत आहेत, आणि ज्यांचें निकट सान्निध्य त्यांच्या अक्षय्य वैरास मात्र कारणभूत होतें, अशा देशांची तोडातोडा करून तूं त्यांचें कलाकौशल्य व संपत्ति हीं परस्परांस देववितोस, व येणेंकरून सर्व जगास तुझ्यामुळें सुखाचा व समृद्धीचा लाभ होत आहे.

“तुझे देखावे तरी निरस्त्राळ्या समयीं किती बिचित्र असतात ? त्यांची

शोभा व भव्यपणा हीं कोठवर वर्णावीं !—कधीं वाऱ्याची हालचाल अगदीं बंद होऊन तुझा सर्व विस्तार अगदीं निश्चल दिसतो—कधीं नुकताच सूर्योदय झाला असल्यामुळे क्षितिजाची कड रुप्यानें जणां काय मदविलीच आहे अशी भासते—कधीं तोच सूर्य अस्तास जाऊं लागून संध्याकाळचे आकाश त्यांच्या सोनेरी किरणांनीं देदीप्यमान झाले असतें, व अशा वेळेस आरशाप्रमाणें स्थिर अशा तुझ्या पाण्यावर जेव्हां आकाशाची कमानची कमान शाबूद उठलेली असते तेव्हां ती तर काय शोभा सांगायची?—पण हीं सर्व सौम्य रूपें टाकून जेव्हां तूं आपलें उग्र स्वरूप धारण करतोस—जेव्हां काळ्या दाट ढगांनीं आकाशांत गाढ अंधार होऊन तुफानांच्या वाऱ्यांच्या सोसाळ्यांनीं तूं अगदीं खवळून जातोस, व तुझ्या प्रचंड लाटा उसळून मेघमंडळाशीं एकवट होऊं पहातात—जेव्हां मृत्यु आपलें भयंकर आधिपत्य तुजवर चोहोंकडे गाजवीत असतो—जेव्हां अशा तडाक्यांत सांपडलेला विचारा खलाशी भयानें गर्भगळित होऊन त्याचे सर्व प्रयत्न निष्फळ होतात, व त्याचे इष्टमित्र त्याजकरितां जागच्या जागीं हळहळत असतात. अशा भयंकर प्रसंगीं तुजकडे पहाण्याची कोणाची छाती आहे !

“याप्रमाणें विचार पुढें चालविले असतां बुद्धि अगदीं कुंठित होऊन जाते. पण जेव्हां तुझ्या भरती ओहोटीविषयीं विचार करावा—कां ज्या जगाच्या आरंभापासून आजपर्यंत कधींहि टळल्या नाहींत,—तेव्हां ज्यानें आपल्या अपार सामर्थ्यानें तुला निर्माण केलें, व तुझ्या मर्यादा अशा रेखून टाकिल्या कीं, तूं एवढा उच्छ्वसळ खरा, परंतु त्यांचें उद्बोधन तुझ्यानें होऊंच नये, त्याच्या अगाध महिम्याकडे लक्ष लागून विचारशक्ति गुंग होऊन जाते, व तिची गतिच पुढें होत नाहीं !”

समुद्र—‘शालापत्रकां’तून.

एका तत्त्वज्ञाची स्वोक्ति—

“अहो ! मनुष्याचें ज्ञान फार फार झालें तरी तें किती अत्यल्प ! मां आपला सारा जन्म ज्ञानसंपादन करण्यांत घालविलाना ! पण इतकें करूनाहि मला समजते तें काय ! सृष्टीच्या रहस्यांचा खुलासा लावण्याची उमेद धरून मी खोल खोल विचारांत जां जां शिरूं लागतो, तां तां माझी बुद्धि अगदींच गुंग होऊन मला कांहींच कळनासें होतें. पहिल्या पहिल्यानें माझी मति कांहीशीं चालते खरी, पण माझे निश्चित ज्ञान असें तेवढेंच; त्यापुढें नुसत्या कल्पनाच बांधाव्या लागतात. एकूण अज्ञानदशेपेक्षां सज्ञानदेशत मोठा विशेष झटला ह्मणजे एवढाच कीं, सृष्टिकर्त्याच्या अपार योजनेचें आकलन होण्यास मनुष्याची बुद्धि किती पंगू याचा तोंत असल्यानें पूर्णपणें सिद्धान्त होतो !

“आतां सूर्याचें परिमाण व ग्रहांचीं अंतरें हीं मला काढतां येतात, तसेंच त्यांचे वेध घेऊन त्यांच्या गति वर्तविणें, व मनास थक्क करणाऱ्या अशा त्यांच्या प्रद-

क्षिणांचे नियम सिद्ध करणे, या गोष्टीहि मला अगदी सहज आहेत, हे सर्व खरे; परंतु त्यांची रचना कशी काय आहे, त्यावर प्राणी वास करितात कीं न हां, करिता असल तर त्यांची जीवनस्थिति व रहाण्याच्या सोई कोणत्या प्रकारच्या आहेत, इत्यादिविषयी माहिती माझी व अडाण्या कुणव्याची सारखीच.—पण हें फार दूरच्या अशा अंतरालांतील गोळाविषयीं झालें; ज्या पृथ्वीवर मी खुद्द रहातां तिच्या सृष्टि-व्यवस्थेविषयीं तरी मला कितपत माहिती आहे ! ज्या वायुजलादिकांस मृच्छव्यं समजून 'पंचमहाभूते' अशी संज्ञा पूर्वापारपामून लोक देत आले, त्यांचीहि पृथक्करण करून त्यांच्या घटकावयवांस मी नांवें दिलीं, हें खरें; पण अग्नीची दहनक्रिया कशी चालेल किंवा जलास प्रवाहित्वधर्म कशामुळें आला आहे, इत्यादि गोष्टींचें उपपादन माझ्यानें करवेल काय ? अग्नि व उदक हीं वस्तुतः काय आहेत हा विचार मुझां कधीं मनांत न आणतां सर्व जग त्यांचे सेवन करितें, त्यास वरील गोष्टींचा उलगडा पाडण्यास जशी मोठीच पंचाईत येऊन पडेल त्याचप्रमाणें मलाहि होतें; माझी कुशाग्रबुद्धि व तत्त्वज्ञता यांची येथें र्थकिंचित्हि गति न होतां सारी माझी माझ्यापाशांचे रहाते.—पदार्थ निराधार असला कीं, तो जमीनीवर पडायचाच हा नियम सर्वत्र मी पहातो; व शास्त्रकारांच्या उपपत्तीवरून मला असे समजलें आहे कीं, हें गुरुत्वाकर्षणाचें फल होय. पण हें समजूनहि मला नवीन तें काय कळलें ? ज्यास पूर्वीं मी 'पतन' ह्मणत होतो त्यासच आतां 'आकर्षण' ह्मणतां एवढाच काय तो फरक ! अवध्या पदार्थमात्रांचो ज्या अतर्क्य व अदृश्य सूत्राच्या यांगानें एका केंद्राकडे गर्तित होत आहे, त्यांच्या स्वरूपाचा बोध वरील शब्दानें मला र्थकिंचित् तरी होतो काय ?—सृष्टिविषयक शास्त्रांत निष्णात आल्यामुळे प्राणिवर्ग, उद्भिजवर्ग, व खनिजवर्ग असे तीन मुख्य विभाग, तशाच अवांतर जाति व उपजाति, या सर्वांचा निवडानिवड मला करितां येत; पण इतके परिश्रम करूनहि हिरव्या गवताच्या एका पातेचा तरी पोषणप्रकार माझ्यानें सांगवेल काय ? मीं फार फार सूक्ष्म विचार केला तरी सृष्टिकर्त्या चतुर कारागिराचें जें मारु कलम वनपुष्पांस चित्रविचित्र रंगांनीं रंगवितें त्याचा मला शोध लागेल काय ? तसेंच माणिकावर व पांचवर जे रंग अलंकृत, व तन्हेतन्हेच्या शिंपावर ज्या लकरी मारतात, त्यांचें कारण तरी आजपर्यंत विचार करून मला काय उमगलें आहे ?— इतर प्राण्यांचें चातुर्य जें माझ्या नजरेग येतें त्यास मी उपजतबुद्धि ह्मणतां, व सन्तुष्याच्या विचारशक्तीशीं तीं कोणकोणत्या जनावरांचे ठायीं किती किती मिळूं पहाते याविषयीहि माझा तर्क चालतो; परंतु एकंदरीत पहातां, पशुंस माझे मनोधर्म जितपत कळतात तितपतच त्यांचेहि मला कळतात असें ह्मणणे भाग येतें. जेव्हां पक्ष्यांचा थवा आकाशांत धिरव्या घालतांना मी पहातो, किंवा एखाद्या दूरच्या प्रदेशाकडे त्यांचे कळप निघालेले असतात, तेव्हांच

त्यांचे संकेत व शब्द, पांडितांच्या भाषा जशा एखाद्या अक्षरशून्य मजुराला, त्याप्रमाणेच मलाहि ते अत्यंत गूढ होत. धर्मशास्त्रावरील ग्रंथांत जितकी त्यांची गांते तितकीच माझीहि त्यांच्या वर्तननियमांत व व्यवस्थेत होय.

“हर हर ! एकूण ज्ञानाचा हव्यास धरून त्याच्या प्राप्तीस्तव सर्व जन्मभर जो मां शोण केला त्यासारखे त्यांचे सार्थक ते मला काय झाले ! माझी बुद्धि किती पंग ! अज्ञान केवढे थोर, या गोष्टींचा पूर्ण प्रत्यय माझ्या मनास येऊन माझे शुद्धत्व मला स्पष्टपणे भासू लागले, एतकेंच की नव्हे ! शिव शिव ! मनुष्याच्या अंगा पराकाष्ठेचा विद्वत्ता आला, तरी आपल्या ज्ञानगर्व मिरवण्यास त्याम किती अत्यल्प अवकाश वस्तो ! त्याची बुद्ध वस्तुतः इतकी कोता असून व संपादिलेले ज्ञानहि तसेच अपूर्ण असून नुसत्या भूषणाचा त्याने गर्व वाढावा व आपली योग्यता मोठी मानावी हा त्याचा केवढा मूर्खपणा !”

मनुष्याचे अटोकाट ज्ञान ‘शालापत्रकी’तून.

— — —

पापला एकत्र उतारा देतो. तो ‘अथेष्टा’ नाटकांतला आहे. प्रसंग मोठा व हजेतारा वसरवणाग असून तो मूळ कवीने व भाषांतरकारानेहि मोठ्या सफाईने माहेर नेला आहे. —

“निजण्याची खोली

“देखिमीना विळान्यावर ओपा गेली आहे. बाजूस दिवा जळतो आहे; वशा समयी अथेष्टा तिचा प्राण ध्यावा या हेतूने आंत शिरतो; आणि आपल्यासच क्षणता, हे सना, या अधोर कुठ्याने नेच बाज वरं, नेच बाज, अहो पवित्र नागंमणांनो ने सी आपणांजवळ या नोदानें वर्दू नगे; पण नीज नेच. तरी ना मुंद मना केव्हाय करणे आप या हातून वटणें नाहीं हिचं काया नम पहा वशा वर्षी खारवी जून आहे तो, पाणि येमावर तज पहा करो लपलपल आहे ने, वशो मात घाटान येगमगदगे फुलोन ! अशा तुळतुळान आणि नेजस्वा शरीरातम पात मरण्यास त्यापला कोटा दान वाढ्याचा नाहो, (असे द्वापून तरवार आटपने), पण हिंला । त्वंकोट डेवण्याची सोय नाहीं; कारण तसे केल्यास ही विश्वासाने पुष्कळांचे अस गळे कार्पाल. याकांस्तो सारकीहि पाहिजेन; पण अगोदर दिवा मालवावा आणि मग-हे प्रकाशदायका दावा जरा मी तुला मालावले तरी मला जर वाटेल तर पुनः तुला पूर्वाप्रमाणे प्रकाशित करता येईल. (श्रीकोडे दृष्टि जाऊन) अहाहा ! आपले रत्न मोक्षान्य व अकल स्वर्गून परमेश्वराने तुला हाय ही अप्रतिम सौंदर्याची मूर्ति निर्माण करी आहे ! या तुझ्या मूर्तीतल अंतर्दाव जर मी समूळ मालाविला तर त्यास पुन प्रदीप करावयास सजीवनी विद्या मजपाशी कोठे आहे ! हे गुलाबानें फूल जर मी

तोडले तर याला पुनः जीव प्राणण्याची शक्ति माझेया अंगांत नाही; तेव्हा कथातच यास कोमेजून गेले पाहिजे, असा; झाडावर आहं तोंपर्यंत याचा उपयोग तरा घेऊ या (असें ह्मणून तिचें मोठ्या प्रेमानें खुंवन करितों) आहाहा ! काय मधुर खुंवन हे, या माधुर्याच्या योगानें प्रत्यक्ष न्यायदेवतेला देखील आपला गवडग मोडून दाखवावी बुद्धि निपजू लागत्ये. (खुंवनाचो तृप्त न होऊन) आणखी एकदां आणखी एकदां प्रिये तूं मरून अशीच राहा ह्मणजे मी तुजवर अत्यंत प्रीति करीन. पुनः आणखी एकदां आणि आतां हें शेवटचें. तुमकें गोड असें प्राण घेणें कष्ट नव्हतें, खंडे तर कांहीं आपल्याला आवरत नाही; पण हे अशु महादुष्ट आहेंत, हें दुःख मेढें अलौकिकच आहे ! अहो ज्या ठिकाणीं प्रीति करायची त्याच ठिकाणीं घाव घालायचा ! अ ! ही नागी झाली.-- "

अंक ५ प्रवेश २.

वाचन.

अथास्य तत्त्वेषु कृतेऽवभासे । समुन्मिमीलेव चिराय शब्दः ।

किरातार्जुनीय.

अंक ११-(१) विषयस्वरूप. (२) व्युत्पत्ति. (३) दोन लाभ. (४) मत्तारंजन. (५) इतर प्रकारांशीं तलना. (६) दमग लाभ—ज्ञान. (७) विशेषतः निरूपण (८) मराठीतील ग्रंथसंग्रह. (९) हलाचा वाचनाचा प्रधान. (१०) त्याची गरी रीत.

१. प्रस्तुत अंकांत वाचन ह्मणजे वाचण्याची कला याविषयी लिहावयाचें नाही. ह्मणजे उत्कृष्ट वाचनाचे जे कांहीं नियम आहेत ते दाखल करून त्यांचा उपयोग सांगणें हा याचा उद्देश नाही. तर ग्रंथ वाचण्याचा निरंतर नाद असणें हें किती हितावद्द आहे, तो प्रघात आपल्या लोकांत कितीपत आहे, वाचायाचें ग्रंथ कसे असावे, ते वाचावे कसे, वगैरे गोष्टीविषयी या निबंधांत विचार करूं.

२. येथें पहिल्यानें 'वाचन' या शब्दाची व्युत्पत्ति अंमळ चमत्कारिक आहे ती सांगतां. हा शब्द अर्थातच 'वच्' (बोलणे) या धातूपासून निघाला आहे; आणि हें रूप प्रयोजक रूपावरून साधलेले क्रियावाचक नाम होय. तेव्हां 'वाचन' ह्मणजे 'बोलवणें' 'पुस्तक वाच' ह्मणजे 'पुस्तकास बोलव' असा अर्थ ! यावरून कागदास—किंवा कागद तरी कसचा !—वृक्षत्वचांस वगैरे बोलतें करण्याची^१ लेखनकला जेव्हां

१ 'याप्रमाणें तत्त्वांचा बोध होऊन त्याच्या हृदयांत ज्ञानप्रदीप उग्रळला असतां, त्याचे फार दिवस मिटलेले डोळे जणां काय एकदम उघडले !

२ 'लेखन' हा शब्द तरी 'वाचन' शब्दाप्रमाणेंच ऐतिहासिक ह्मणजे पूर्वस्थितिसूचक होय. 'लेख' ह्मणजे 'ओरसडणें,' यावरून लिहिण्याचा प्रघात पहिल्यानें आडांच्या माली वगैरे कठिण पदार्थावर आला हें उघड दिसतें.

पहिल्यानें निघाली, तेव्हां आपल्या पूर्वजांस जें आश्चर्य वाटलें तें वरील शब्दांत गर्भित होतें.

३. असो; आतां मुख्य विषयाविषयी विचार करूं. वाचनापासून लाभ कोण-कोणते आहेत ते सर्वास विदितच आहेत. ते मुख्यतः दोन—एक मनोरंजन आणि दुसरा ज्ञान. आतां यांविषयी अनुक्रमें करून लिहूं.

४. पहिलें मनोरंजन. याचा अनुभव थोडाबहुत बहुधा सर्वास असेल. लहान वयांत तर हा गोष्ट विशेषतः अनुभवास येते. लहान मुलांस प्रथमतः वाचतां येऊं लागले झणजे पुस्तकें वाचण्याची त्यांस केवढी हौस वाटत असते हें सर्वांना पाहिलेंच असेल. अक्षरओळख होऊन आपणास वाचतां येऊं लागले हीच अगोदर मोठी गोष्ट मिळविलीशी वाटून तिजबद्दल त्यांस मोठाच हर्ष व अभिमान वाटूं लागतो. त्या भरांत त्यांस जी उमेद व हौस वाटत असते ती त्यांच्या विद्याभ्यासास फार उपयोगी पडते. त्या मौजेच्या काळीं मनोरंजन व ज्ञान हीं दोन्ही एकरूपच असतात. झणजे पुढील वयांत ज्ञानसंपादनाची हौस कमी होऊन अभ्यास करण्याचा जसा वास येतो तसें त्या वेळेस मुळाच न होऊन नव्या गोष्टी शिकणें हे मनास केवळ रंजन करणारेच होतें. शरीरानें तीं जशीं चपळ असतात,—मुस्त वसणें बिलकूल न आवडून कांहींना कांहीं तरी त्यांस करीत असल्यावांचून चैनच पडत नाहीं. त्याचप्रमाणें त्यांच्या मनाची स्थिति असते. ज्ञानग्रहण करण्यास त्यांचें कावळें मन तेव्हां इतकें प्रवाण असतें कीं, व्याकरण, भूगोल, गणित वगैरे जे नारस शुष्कप्राय विषय नेहिल्यास मोठ्या मजेचे वाटून मनोरंजक गोष्टींप्रमाणेंच त्यांविषयांहि त्यांस जी हौस वाटत असते ती कांहीं पराकाष्ठेची ! वरील दोन्ही गोष्टी जगनियंत्या परमेश्वरानें, त्यानें निर्माण केलेला क्षुद्र प्राणी जो मनुष्य त्याच्या कल्याणाकडे केवढें लक्ष आर्ह याविषयी प्रमाणभूत होत. मनुष्य जन्मास आल्यापासून तो स्वतःविषयी स्वबुद्धी होईपर्यंत मध्यंतरी पुष्कळ काल जातो. हा काळ लहानपणा होय. यांत ईश्वराचा असा संकेत उघड दिसतो कीं, मनुष्याच्या पुढील संसारास उपयोगी असं शरीर व मानसिक सामर्थ्य त्यानें या काळांत संपादन करून ठेवावें. असो; तर ज्याप्रमाणें मुलांस उलण्याबागडण्याचीं अनांनान हौस असते, त्याप्रमाणेंच त्यांच्या मनासहि त्या वेळेस स्वभावतःच मोठी प्रचळ जिज्ञासा वाटत असते. या दोहोंचा नाट उपयोग करून घेणें हें सुजाण मातापितरांचें व शिक्षकांचें काम आहे. असो; तर वाचनापासून मनोरंजन केवढें होतें हा लहानपणाचा अनुभव सर्व सुशिक्षित लोकांस अर्थात् आहं. ण इतकेंच नव्हे. ती लहानपणाची संवय नीट वाढविली असतां अगदीं शेवटपर्यंत ती मनुष्यास सारखी खिळून रहाते. आजपर्यंत जे मोठमोठे ग्रंथकार होऊन गेले ते बहुतेकरून सर्व मोठे जव्वर वाचणारे होत असं आढळेल. यांत वस्तुतः पहातां कांहीं

आश्चर्य नाही. कारण कोणाची बुद्धि केवढीहि उज्वल असली तरी खाणांतल्या हिऱ्या-प्रमाणे तावर जर कांहींच संस्कार घडला नाही तर तिचे तेज कधीहि प्रगट होणार नाही. किंवा दुसरा दृष्टान्त घ्या. जमीन मोठी पिकाऊ आहे पण तिची नीट मशागत करून जर तीत कांहींच पेरले नाही; तर अर्थात्च तुसती रानझाडे किंवा कोटेकुणे हे मात्र तिजवर उगवतील ! तर याप्रमाणेच विशाल बुद्धीचे महान् ग्रंथकर्ते जे आजपर्यंत होऊन गेले त्यांस बरील गोष्टी पुरतेपणीं अनुभवाम येऊन आपल्या मनास लागूच संस्कार आधिकाधिक करतांना ते कधी थांबले नाहीत. ग्रंथवाचन हेच त्यांस परम मुखकर वाटून त्यांशिवाय त्यांस चैनच पडू नये. इटाली देशांत सुमारे पांचशे वर्षांपूर्वी पेट्रार्क नांमं करून एक मोठा नामांकित कवि होऊन गेला त्याविषयी अशी एक गोष्ट लिहिली आहे की, तो एकदां आपल्या एका मित्राच्या येथे राहिला असतां त्याची प्रकृति अंमळ विघडलीशी पाहून तो मित्र त्यास झणाला, “तुझ्याला बरं वाटत नाही, यास्तव दहा दिवसपर्यंत तुमचीं बुकें, कागद, लेखणी, शाई हीं मला अडकवून ठेवू या.” पेट्रार्क बरं झणाला. मग त्यानें तसें केले असतां पहिला दिवस पेट्रार्कचा मोठा कंटाळवाणा गेला. दुसऱ्या दिवशीं भारी डोकें दुखू लागले; आणि तिसऱ्या दिवशीं तर बारीक ताप भरूं लागला. हीं अधिकाधिक चिन्हं पाहून त्या मित्रास मोठा धाक पडला आणि त्यानें मुकाट्यानें त्याच्या पुस्तकालयाची किडी त्याच्या पुनः स्वाधीन केली. दुसऱ्या दिवशीं तो कवि पुनः पहिल्यासारखा हुशार झाला. असा; तर याप्रमाणे विद्याप्रिय लोकांचा पुस्तकोविषयी अनोनात दव्यास असतो.

५. आतां या मनोरंजनाच्या प्रकारांत व इतर जे लोकांत चालू आहेत त्यांत किती भेद आहे तो पाहूं. कालक्रमण करण्याचे प्रकार विद्वज्जनांचे कोणते व तदितर-जनांचे कोणते याविषयी एका संस्कृत कवीनें ह्मटलें आहे—

काव्यशास्त्रविनोदेन कालो गच्छति धीमताम् ।

व्यसनेन तु मूर्खाणां निद्रया कलहेन वा ॥

“बुद्धिमाम् जे आहेत त्यांचा काळ काव्य किंवा शास्त्र यांचें अध्ययन, अथवा विनोद या तिहींत जातो; आणि मूर्खांचा ह्मटला झणजे व्यसनांत, निद्रेंत किंवा कलहांत !” हें वचन अगदीं यथार्थ आहे यांत संशय नाही. अज्ञ किंवा अल्पज्ञ जे लोक असतात त्यांचें नेहमींचें वर्तन जर पाहिलें, तर बरील श्लोकांच्या उत्तरार्धात त्यांचा बहुधा समावेश होईल. आणि एकंदर जगांत पाहिलें असतां, अशांचीच कोटी फार फार मोठी आहे. बरील श्लोकांचें पूर्वार्ध ज्यांस खरोखरी लागेल असे लोक किती थोडे ! त्यांतून आमच्या हिंदुस्थानांत तर विचारूच नये. युरोपखंडांत वगैरे अलीकडे वियेचा पुष्कळच फैलाव झाला असल्यामुळे काळाचा वर सांगितल्याप्रमाणें सद्-

व्यय करणारे निकडेच काय सांपडतील ते सांपडतील. बाकीच्या जगाच्या बहुतेक भागांत दुसऱ्या चरणानेच फार कमी प्राक्व्य आढळेल. आमच्या देशांत जग्या पद्धतीने जे लोक आहेत त्यांचा एकंदरीत पहाता वाईटच काळ जातो असे द्वाणभांगेणार नाही; तरी त्यांचा विद्याभ्यास फारच मोकडा असल्यामुळे ज्ञानासारखे होणारा जो परमानंद त्यांचा अनुभव त्यांस कधीहि घडत नाही. विद्येचे स्वरूप कोही ज्यांस कळत नाही त्यांच्याच असे जे शास्त्री, पंडित वगैरे त्यांचीहि शिक्षणाची पद्धति कोही विलक्षणच असल्यामुळे बरील आनंद त्यांच्याहि द्वाणण्यासारखा अनुभवास येत असे-लसे वाटत नाही. हा साधारण एकंदर लोकांची स्थिति झाली. श्रीमंतांची व शिरोपतः संस्थानिकांची जर बाबांच्या देशांतली स्थिति पाहिली, तर ती फारच जोम-स्पद वाईट. सगळ्या देशभर जी लहानमोठ्या राजेरजवाड्यांची रांग लावली होती आहे त्यांत चांगले हुशार तर काय, पण सरासरी समजून तरी ज्यांस आहे अशीहि फारच थोडे निघतात ! मागे त्यांस मोठ्या मोठ्या जोग्यमांवांचा सरकारा काय कर-याची पडत, शत्रूंचे निरंतर भय असे, त्यामुळे लांस सत्ता दुशारीने राताने लागे. पण सध्याच्या छाळां वर्गील दोन्ही प्रकार विलकूल नाहीसे झाल्यामुळे पोरगाराची व अज्ञान लोकांची जी कल्पना का, राजाला द्वाणजे कोही करायाची नका, जेथे तेथे नाकर, निरंतर पक्षांने खावो, ख्यालीखुशाली करावी, इतकेच त्यांचे काम, त्या दिवसेंदिवस पूर्णपणे खरा होत चालली आहे ! 'तुम्हा काय राजे आहां' या वाक्याला 'राजे' शब्दाचा जो अर्थ तो दिवसेंदिवस अधिकधिक गथार्थ होत चालला आहे, असे झाल्यावर मग राज्यांतील व्यवस्था किती उत्तम असेल, तद्वचारांतली भलीच कशा प्रकारची असतील, याची कल्पना सहजच करता येईल; व वर्तमानपत्रद्वारा व बहुतेक प्रकार सर्वांस विदित होतानाच, असा; तर मग अशा ठिकाणा बरील ज्ञानाच कोणते अर्थ लागते ते आमच्या वाचकांस फोडून नांगरवायस नकोच !

बरील लेखावरून हे ध्यानांत येईलच की, मग जे विद्याभ्यास ते जग्या पद्धतीच्या लोकांस बहुतकरून झुजाच माहीत नाही. यास्तव मगारजनांचे हे मोठे साधन त्यांस अगदी अंतरले. आमच्या मगठांत वाचण्याचे ग्रंथ मगार जवळचे असे नाही, पण ते अगोदर थोडे, आणि त्यांतून दुर्मिळ. गद्यग्रंथ झाले द्वाणजे इतिहासाच्या किंवा पौराणिक विषयांच्या बखरी, आणि पंचोपाख्याना, विदुरनीति वगैरे किंवा पुस्तके इतकीच काय ती. पद्यग्रंथ तरच्याहुन पुष्कळ होते खरे, पण त्यांचा संग्रह झाला तर हरदास वगैरे लोकांपाशांचे काय ती. छापण्याच्या उच्छ्रुत साधन अगूढ नसल्यामुळे जे आपणास हवे असेल ते हाताने उचलून घेतल्याखेरीज सोय भले. पण या सर्वांहून जबरदस्त अडवण झाली मगजे लोकशिक्षणाचा मुळाव प्रवाह नसल्यामुळे लोकांत विद्याभिरुचीचा जो मुळीच अभाव होता तो होय.

मरासरी काव्यव्युत्पत्ति पुष्कळांस असल्यामुळे पुराणादि ग्रंथ, तसेच ज्ञानेश्वरी आदिकरून प्राकृत ग्रंथ, हजारों लोक वाचतात, व अजूनहि वाचनात; पण ते केवळ पारमार्थिक युद्धांने, ह्याजें तसे करणें हे पुण्यकर्म आहे, एवढेंच समजून ते करावयाचें, अर्थज्ञान किंवा रसानुभव येऊन वाचणार फारच थोडे. असो; तर या प्रमाणें ग्रंथवाचनरूप जो कर्मणुकीचा उत्तम मार्ग तो पूर्वीच्या लोकांस मुळाच अनुकूल नसल्यामुळे सोंगल्या दुर्दैवां वगैरे खेळ, कैफ, किंवा व्यापार अशाच पारकळ निवड व लजास्पद साधनें त्यांस जवळ करावा लागत. फार तर काय, पण अजूनहि नेटिव संस्थानांतून बहुतेकांत वरील प्रकार भरपूर आढळून येतात. त्यांच केवळ दिग्दर्शन करणें हे सुद्धा एतद्दर्शय मनुष्यांस अत्यंत लजेने व खेदाचे काम होईल.

तर याप्रमाणें वाचनाना पहिला मोठा उपयोग झटला ह्याजें त्याच्या योगानें चित्ताचें उत्कृष्ट रंजन होऊन दुसरे ते अज्ञान व मूर्ख लोकांचे शेकडों कर्मणुकीचे उपाय त्यांचे बिलकूल गरज रहात नाहा. सर्गद्वारेने एके ठिकाणां झटले आहे.—

सुकविता यद्यस्ति राज्येन किम् ।

‘उत्कृष्ट कायता जर आहे तर नापुढें राज्य काय ?’ हेच वचन वाकीच्याहि सवें प्रकारच्या प्रवासा लागेल. खरा रासिक व विद्वान् हा आपल्या पुस्तकालयांत बसून ग्रंथवाचनांत निमग्न झाला असता त्यास त्या वेळेस जें मुख्य होत असेल, तें मोठ्या सार्वभौम राजास भर दरबारांत राज्यासनावर बसल्यापामूनहि नसेल ! आणि खरो-भरच नुसत्या सुखाच्या संबंधांनेहि पहातां तें विद्येपासून जितकें साध्य होतें तितकें राज्यापासून होणें नाहीं. रामन लोकांचे लोकसत्तात्मक राज्य वृद्धन बादशाही अंमल सुरू झाल्यावर पुढें जे कित्येक बादशाहा झाले त्यांनी हकीकत वाचली असतां वरील उद्देशाची प्रचीति कळून येईल. त्यांची सत्ता त्या वेळच्या बहुधा मान्या जगावर अस-नाहि त्यांस रात्रोदयस येत पडूं नये. शेकडो राजोपचार निरंतर चालले असतां त्यांचा त्यांस थगडा बीट येऊन त्यांना नाना तऱ्हेचे फंदे व चाले करावे. अर्जां नामेंकरून ते पारसिकांचा राजा होऊन गेला, त्याने वीस लक्ष सैन्य जमा करून ग्रांस देशा-वर स्वारी केली, त्याविषयां अशीच एक गोष्ट लिहिली आहे, कीं जो कोणी एखादा नवा कर्मणुकीचा खेळ काढील त्यास त्याच्याकडून मोठे बक्षीस मिळे. असो; तेव्हां एकंदरीत स्पष्ट काय दिसतें कीं, केवळ शारीरमुखें स्वभावतःच अल्पकालिक होत; त्यांचा तेव्हांच बीट येऊन मन लयकरच उदास होतें. मौजेच्या खेळाचीहि गोष्ट नीच. व्यसनें तर यांहूनहि भयंकर; त्यांच्या योगानें शरीरास बहुतकरून जन्माचा अपाय होऊन निरंतर जीवास खाण्याचें मात्र साधन पैदा होतें. तेव्हां वरील कोणताहि दोष नसून उलटें अत्यंत शुद्ध, अत्यंत प्रतिष्ठादायक, आणि अत्यंत मनोरंजनावह असें कर्मणुकीचे साधन एक वाचन मात्र होय.

६. दुसरा लाभ ज्ञान. हें संपादन करण्याचा ग्रंथवाचन एक मोठें साधन आहे हें उघडच आहे. सिसरोनें एके ठिकाणीं ह्मटलें आहे कीं, लेखनकला जर नसती, तर मूळारंभीं जी जगाची स्थिति होती तिजपेक्षां पुढें पाऊल पडतेंच ना. उघडच आहे. सांप्रतकाळीं मानवजाति जी एवढ्या उत्कृष्टास पांचवी आहे त्या सर्वांचा मूळ पाया पाहिला तर बावन्न मातृकाच होत ! हल्लींच्या काळाच्या आश्चर्यकारक सुधारणेचा जी एवढी भव्य इमारत उभी आहे ती असंख्य कारागीरांच्या श्रमाचें फळ होय ! मागल्यानें रचलेलें थर पुढच्याच्या उपयोगीं पडावे अशी आजपर्यंत अनादिसिद्ध परंपरा चालत आली आहे. व हीस एक कारण काय ती लिहिण्याची अमोलिक कलाच होय. ही नसती तर आज लक्षावधि महाबुद्धिमान लोकांचे अत्यंत परिपक्व विचार आपणांस नाहींसे झाले असते ! प्रख्यात ग्रंथकार लॉर्ड बेकन याने एके ठिकाणां या मूळाक्षरांस जहाजांशीं तुळिलें आहे, आणि ह्मणतो कीं, या जहाजांनीं कालरूप समुद्राच्या फार दूर दूरच्या बंदरांवरून आपणांकडे माल आणून यापुढेंहि तशाच अत्यंत दूरच्या बंदरांत तो तीं पांचवितल ! असो; तर याप्रमाणें सर्व काळच्या व सर्व देशाच्या महान् महान् लोकांची आपणास हवी तेव्हां, हवी तेथें, हवी तेवढा वेळ परमानंदकारक संगति होण्याची जी अद्भुत सांय सर्वांस झाली आहे तिचें माल किती ह्मणून सांगावें ! त्यांतून अलीकडे तर मुद्रणकला, अग्निरथ वगैरे अनेक साधनांनीं वरील सुख तर चोहोंकडे होऊन केवळ दारिद्र्यावस्थेंत असणाऱ्या मनुष्यासहि तें अनुकूल झालें आहे. तसेंच विद्येच्या सर्व शाखांवरहि अलीकडे ग्रंथ होऊन कांही अमुक शाखाच पढल्याच्या योगाने पूर्वीच्या काळां बुद्धीवर जो संकुचितत्वाचा वाईट संस्कार घडत असे तोहि हल्लींच्या काळां नाहींसा करण्याचा सांय होऊन अलीकडील शिक्षणपद्धतीचा मुख्य रंख तोच आहे. आपल्याच देशातील पूर्वीची स्थिति पाहिली तर विद्याभ्यासाची यत्ता निदान तरा वारा वर्षे होती. तितका काळपावेतो गुरूच्या घरीं राहून एकनिष्ठें जेव्हां अध्ययन करावें तेव्हां कांहीं ह्मणण्यासारखी विद्वत्ता शिष्याच्या ठायीं यावी. आणि इतकेंहि करून बहुधा कोणत्या तरी एकाच शास्त्रांत त्याची गति ! न्याय आहे तर व्याकरण नाहीं, व्याकरण आहे तर मांमांसा नाहीं, असा प्रकार अर्थान्च होत असे. कारण जें शास्त्र हातीं घरावयाचें न शेवटास पांचविल्यावांचून थांबायाचेंच नाहीं. ही त्यांची शिक्षणपद्धति पुष्कळ नन्वे-वाईकच होती यांत संशय नाहीं. तिचा एक मोठा गुण होता खरा, कीं जेवढे ह्मणून कोणी शिकेल तेवढे अगदीं ठाम; एकदां त्याचें पठण झालें ह्मणजे त्यांत लेखपेचपणा बिलकूल राहायाचा नाहीं. कोणतेहि शास्त्र घेतलें कीं, त्यावरील मुख्य ग्रंथ, उपग्रंथ, टीका, प्रतिटीका, वगैरे जेवढे ह्मणून ग्रंथ असतील तेवढे पार मुखोद्गत केल्यावांचून प्रायः सोडायचे नाहींत. मुळीं परंपरेनेंच तशी वद्दिवाढ चालत आलेली ! गुरू

आपल्या आसनावर बसून पांक्ति सांगायला लागले ह्याजें शिष्याच्या हातांत जेवढें पुस्तक असेल तेवढेंच काय तें; गुरुंनीं ह्याणून पाठ सांगतांना पोथी हातीं धरयाचीच नाही. तसें करावें लागलें तर तो गुरु कसचा? असो; तर असाच वाणा पूर्वीपासून चालत आलेला असल्यामुळें पुढें जे शिष्य गुरुस्थानापर्यंत होतात तेहि तो तसाच पुढें अबाधित चालवतात. याप्रमाणें अलीकडची जी पोपटपंची तीस पूर्वीं मुळांच धारा न मिळून जे कोणा पंडित होत ते आपआपल्या शास्त्रांत केवळ निष्णान असेन होत. अलीकडील इंग्रजी युनिवर्सिटीच्या पद्धतीनें झटलें ह्याजें हवा तो विषय ज्यांस अवगत आहे असे विद्वान् तयार करावयाचे. हमालांचे जसे टापे असतात त्यांप्रमाणें आधींच निःशक्त झालेल्या आमच्या गरीब विद्यार्थ्यांवर वर्षानुवर्ष अधिकच विषयांचें ओझें लादून त्यांनीं अमुक दिवसांत अमुक मजल मारली पाहिजे असा ठराव झालेला असतो. मग विद्यार्थीहि निरुपायास्तव जेमतेम करून तेवढा यातायात करतात; पण एकदां सुटले ह्याजें बुकांना जा एकदां रजा मिळते ती मिळते. त्यांच्या कृपाळू आईनें एवढा खटाटोप करून जें नाना विषयांचें ज्ञान त्यांचे ठायीं सांठविलें असतें तें लवकरच घालवून ते बहुधा पहिल्यासायखेच पुन्हां लखलखांत होऊन वसतात ! असो; तर या माननें पद्दातीं पहिली एकधोरणी रीतच कांहीं अंशीं बरी होती असें आह्मांस वाटतें. तरी अलीकडे जे सर्व विषयांवर उत्कृष्ट रीतीनें लिहिलेले ग्रंथ युरोपांतील भाषांत झालेले आहेत त्यांच्या योगानें फार काळ व थम न पडतां मनुष्याचें मन विशाल व बहुश्रुत होतें; व पूर्वीच्या पद्धतीनें मनास जडणारे जे वेडेपणाचे ग्रह व दुष्कल्पना त्या यामुळें बहुतेक नाहींशा होऊन जातात हा लाभ लहानसान ह्याणतां येत नाहीं.

७. याप्रमाणें प्रकृत विषयाविषयीं सामान्यतः कांहीं विचार प्रदर्शित केले. आतां खुद्द आपल्या स्वतःच्या स्थितीविषयीं कांहीं लिहून हा विषय संपवितों.

८. आतां पहिल्यानें हें उघडच आहे कीं, वाचन झटलें ह्याजें अगोदर भाषेंत ग्रंथसंग्रह पाहिजे. आमच्या मराठींत तो मूळचा कोणत्या प्रकारचा होता हें वर लिहिण्यांत आलेंच आहे. तसेंच अलीकडे तो कोणत्या प्रकारचा झाला आहे व होत आहे याविषयीं हि प्रस्तुत मालेच्या पहिल्या दोन अंकांत कांहीं लिहिलें आहे. आतां हा ग्रंथसंग्रह सगळा एकंदरीत धरला तरी अर्वाचीन युरोपियन भाषांशीं किंवा संस्कृतादि प्राचीन भाषांशीं व्यासंबंधानें आमच्या गरीब मराठी भाषेस टक्कर मारतां येईल हें अगदीं संभवत नाहीं खरें; तरी सध्यांच्या स्थितींत सुद्धां तीस आपल्या दारिद्र्यास्तव केवळ खालींच पहावयास हावें असें आह्मांस अगदीं वाटत नाहीं. एतद्देशीय इतर भाषांत तर तिच्याहून कोणत्याहि संबंधें बरचढशी भाषा एकहि नाहीं असें आह्मांस वाटतें; तसेंच सुमारे तीनचारशें वर्षांपूर्वीं इंग्लिश वगैरे युरोपियन

भाषांची जी स्थिति होता तीपक्षहि सध्यां देखील तिची स्थिति बरी आहे. सारांश, केवळ अज्ञानास्तव, दुराग्रहास्तव, व आळसामुळे मराठीचा जे तिरस्कार करूं पहातात व तिची ज्यांस गोठी लाज वाटते त्यांस तसें करण्यास वरच्याशिवाय दुसरे कोणतेहि समर्पक कारण नाही हें त्यांना पक्कें समजावें. तसेंच जे फांकडे नवीच विद्वान् जुन्या शास्त्रज्ञांवाल्या शास्त्रांप्रमाणे मराठी भाषेवर नाक मुरडतात त्यांवर दोन प्रकारचा दोष येतो. एक तर जिचे ज्ञान आपण पुरतेपणी कधीहि संपादन केलें नाही तीस विनाकारण दूषण देणें हे; आणि दुसरे असें कां जी न्यूनता त्यांनीं पूर्ण करायची ती न केली हे तर एकीकडेच राहिलें, पण पुनः तीबद्दल भाषेसच दोष ! भाषेच्या त्यागी रानांतील जसोनाप्रमाणे तर शक्ति नाहीना ! कां तनि जसे गगनचुंबित वृक्ष आपोआप उत्पन्न होतात व वाढतात त्याप्रमाणे मोठमोठे ग्रंथ भाषेत आपले आपोआप व्हावेत ! काव्ये, नाटके, कादंबऱ्या, शास्त्रीय ग्रंथ हे केवळ स्वतःच उत्पन्न व्हावे, मनुष्याच्या श्रम या द्वाणून त्यांस बिलकुल गरज लागूं नये, असा जर सर्गाचा नियम असता, तर बरीच बरील मराठीवरची दूषणे ठीक होती ! पण अशी स्थिति मुळीच नाही हें स्पष्ट आहे. ग्रंथसंग्रह हें मुख्यतः उद्योगाचें फळ होय. मोठमोठे कवि, कादंबरीकार, किंवा शास्त्रकार नगरे निपजणें ही गोष्ट केवळ एकेका देशाच्या भाष्याची होय; ती येथे घरायानी नाही. पण एकंदर लोकांच्या हितार्थ इतर भाषांतील ग्रंथांची भाषांतरे करणे किंवा त्यांच्या नमुन्यावर आपल्या भाषेत तसे ग्रंथ उतरणें असल्या सामान्य कुल्याकरितां ईश्वराचे लालच निर्माण झाले पाहिजेत असें नाही ! गुणराजें, शिष्यांचें, वगैरे काम जसे त्यांत कांहीं दिवस पडलें द्वाणजे बहुधा सर्वोस येण्यासारखे आहे तशाच मासल्याची बरील कामें होत. इंग्लिश भाषेत जे आज लाखों ग्रंथ झाले आहेत व होत आहेत त्या सर्वांचेच कर्ते प्रतिमिल्टन, प्रतियूटन असे आहेत काय ? कांहीं नाही. पुष्कळ अंशी त्या लोकांच्या अचाट उद्योगाचेच केवळ ते फळ होय. पण आमच्यांत बहादुर पहा करो आहेत ! नांव लिहावयाचें झालें तर पुढे हात राव्या हात किनाव, देशाभिमानाविषयी तर पहिल्या प्रतीचा बाणा, देशकल्याणाचें कोणतेहि काम निघो, त्यांत प्रमुख मंडळांत नांव, पण देशभाषेत जर चार शब्द बोलण्याचा किंवा लिहिण्याचा प्रसंग आला, तर बहुधा प्राणसंकट ! असो; तर येथे स्वभाषेचे एवढें ज्ञान व संविषया एवढी आस्था दृष्टीस पडने तेथील स्थिती काय सांगावी ? ती सर्व प्रकारे अत्यंत शोचनीय असून तिच्यासंबंधें येथवर अनेक वेळां मागे आह्मां लिहिलेच आहे; यास्तव जास्त पुनः लिहिण्याची गरज दिसत नाही. असो; एकंदरीत मराठीतील ग्रंथसंग्रहाविषयी आह्मांस असें वाटतें की, सध्यां तो जितपत आहे त्याची इतरांच्या मानानें पहातां फार मोठी योग्यता जरी नाही, तरी आह्मी सध्यां जितपत स्थितीस येऊन पोचलों आहों तितक्या

स्थितीला तो चांगला उपयोगी पडण्यासारखा आहे; व आमचे पाऊल जमजसे पडत जाईल त्या त्याप्रमाणे आमच्या भाषेची आंगवी योग्यता व लोकांचे कर्तव्य पहाता तो वाढत जाण्याचेहि आह्मांस अगदीं कठिण वाटत नाही.

९. आतां वाचनाचा प्रघात आपल्या लोकांत सध्यां कितपत आहे तो पाहूं. पूर्वीच्या पद्धतीचे जे लोक आहेत त्यांच्या वाचनाचा वर एक प्रकार मंगितलाच आहे,—कीं ज्ञानेश्वरी, भगवद्गीता अशासारखे ग्रंथ ते नियमानें वाचतात; पण ते केवळ भाविकपणानें, ह्मणजे आपण जें वाचतो त्याचा अर्थ आपणांस झळावा इतकी सुखा शोच्यांचीच इच्छा असते ! हें असलें वाचन विद्येच्या दृष्टीनें केवळ निरर्थक होय हें उघड आहे. आतां नव्या पद्धतीचे लोक पाहूं. यांपैकी फार करून सगळ्यांचें मुख्य वाचन झटलें ह्मणजे वर्तमानपत्रेंच होत. साजसकाळ लायब्ररीत खेप घालून आलें ह्मणजे त्या दिवसाचें कर्तव्यकर्म आपण बजावलें असा पुष्कळांचा समज दिसतो. पण खरोखरीची जी लायब्ररी तिजकडे बहुधा कोणीं महिन्याचे महिने वुंकूनहि पहात नाही. तेथें खरा अक्षय वास झटला ह्मणजे अंधाराचा व केराचा, पुस्तकांचा खरा चालक झटला ह्मणजे महिन्या दोन महिन्यांनां त्यावर सांचलेला मळ झाडणारा गडी, आणि त्यांचे खरे उपभोक्ते झटले ह्मणजे कृमिकीटक ! हा हास्यास्पद प्रकार बहुधा जेथें तेथें दृष्टीस पडत असेल यांत संशय नाही. पण याबद्दल कोणामहि कधीं कांहीं चमत्कार वाटला आहे, किंवा तो मोडायचें मनांत आलें आहे, असें बिलकूल आढळत नाही ! याचें कारण काय असावें बरें ? एकंदर लोकांत एकाएकी ज्ञानाची भरता येऊन आजपर्यंत मोठे मानलेले ग्रंथहि त्यांस आज एकदम नादान घाटूं लागले; किंवा देशांत विद्येची अगदीं रेलचेल होऊन गेल्यामुळें अधिक शिकण्यास आतां जागाच उरली नाही; अथवा सर्व लोक एकंदर लोककल्याणाच्या कामास लागून मार्ग तयार करण्याच्या किंवा कलाकशैल्य वाढवण्याच्या कामास तर गुंतले नाहीत ना ! काय असेल तें असो. याचें कारण आह्मांस एक सुचतें. तें हें कीं, वरच्यासारखे प्रकार केवळ लोकांचाराचे होत. सुधारलेले शहर झटलें ह्मणजे जशी त्यांत म्युनिसिपल्टी पाहिजे, सभागृह, नाटकगृह बागैरहि अवश्य आलीच; त्याचप्रमाणें पुस्तकालय. त्याची एकदां स्थापना होऊन गेली पाहिजे; मग पुढें त्याची व्यवस्था कांहीं कां होईना ? त्याचा मूळचा अर्थ असा खरा, कीं उपयुक्त व मनोरंजक पुस्तकें त्यांत ठेवून तीं लोकांनीं वाचावीं, व तेणेंकरून ज्ञानप्राप्ति करून घेऊन देशभाषेत तसे ग्रंथ रचण्याची त्यांस उमेद यावी; व पहिल्या पहिल्यानें हा त्यांचा उद्देश बराच सिद्धीस गेला. पण त्याचें आतां काय ? जें पहिल्यानें खरोखर उपयोग करितां होतें तें आतां केवळ शोभेचें कलम झालें आहे. सारांश, आमच्या राजेरजवाड्यांस कमरेस रेशमी म्यानांत लटकणाऱ्या तरवारीचा जितका उपयोग, किंवा कित्येक शौकीन गृहस्थांच्या

वंश्यांच्या कर्ण्यांत टिकटिक करणाऱ्या धाकट्या घड्याळांचा त्यास जितका उपयोग, तितकाच घरच्या दिवाणग्याऱ्यांत सुंदर सोनेरी पुट्ट करवून नीट बेतावातानें ठेवलेल्या लाथबरांतील चुकांचा ! असो; एकंदरीत सांगावयाचें काय कीं, याप्रमाणें ग्रंथवाचनाचा प्रघात बहुतेक सोडून नुसतीं वर्तमानपत्रेंच वाचण्याकडे आमच्या लोकांचा दिवसेंदिवस कल होत चालला आहे. यावरून वर्तमानपत्रें वाचणें अगदीं निरर्थक, त्यांस लोकांना आश्रय देणें अगदीं गैर आहे, असें ह्मणण्याचा आमचा विलकूल रोख नाही. तीं वाढविणें हें भाषेच्या संबंधानें व सरकारच्या संबंधानें लोकांस फार हितावह होय अशी आमची पक्की खात्री आहे. पण त्यांपलीकडे ज्ञानाचें साधनच नाही, ही जी लोकांची समजूत होत चालली आहे ती मात्र फार गैर आहे हें आम्हांस दाखविणें आहे. वर्तमानपत्रें वाचणें हें इंग्रज लोक सकाळीं जसा चहा घेतात त्यासारखेंच पुष्कळ अशीं होय. ह्मणजे अर्धे पोषण अर्धी कर्मणूक असाच दोहोंचा प्रकार आहे. शरीराचा निर्वाह होऊन त्याचें यथास्थित पोषण होण्यास जसे चांगले जेवणच पाहिजे त्याप्रमाणेंच खरी उपयोगाची अशी विद्वत्ता ज्यास संपादन करणें असेल त्यानें मोठमोठ्या नानाविधविषयक ग्रंथांचा ऊहापोहपूर्वक यथास्थित व्यासंगच केला पाहिजे. हे परिश्रम केल्यानें आलेला शीण घटकाभर दूर करण्यास व जगांत काय उलाढाली चालल्या आहेत त्या समजण्यास वरील पत्रांचा आदर करणें बरोबर आहे; पण त्यांस विद्येच्या शिखरावर वसवून ठेवणें हें अगदीं शोभत नाही. फार तर काय, पण कित्येक मोठमोठ्या ग्रंथकारांचें असेंहि मत आहे कीं, वर्तमानपत्रें, मासिक पुस्तकें, इत्यादिकांची समृद्धि लोकांस अपायकारक होय. कां कीं, हींच चाळून पाळून वरवर वाचण्याची सवय एकदां मनास लागून गेली ह्मणजे विचारपूर्वक व शोधक बुद्धीनें मोठमोठे ग्रंथ सावकाश वाचण्याचा मनास कंटाळा येऊं लागतो. व यामुळें वरवरचें शुष्क पांडित्य मात्र चोहोंकडे माजून खऱ्या विद्वत्तेचा लोप होतो.

१०. प्रस्तुत विषयावर निरनिराळ्या संबंधानें आणखी पुष्कळ लिहितां येईल. पण सरतेशेवटीं एका मात्र गोष्टीविषयीं कांहीं लिहून हा निबंध आटपतो. ज्यांस ग्रंथ वाचण्याचा नाद असतो, किंवा डोळाकरतां जे तसा आव घालतात, ते बहुधा आपली विद्वत्ता वाचलेल्या पानांच्या संख्येवर लेखतात, ह्मणजे जितकीं पानें आपण वाचलीं तितक्या मानानें आपले ठायीं अधिक ज्ञान आलें असें ते समजतात. पण हा केवढा भ्रम आहे हें हवें त्यास अंमळ विचार केला असतां कळण्यासारखें आहे. जितकें जितकें ज्यानें वाचलें तितका तितका तो विशेष ज्ञानसंपन्न व शहाण्णपणांत श्रेष्ठ असता; कारण हल्लीं जितके ग्रंथ झाले आहेत व होताहेत, व लोकांत वाचनाचा सध्या जेवढा प्रचार आहे त्याचा लक्षांशहि प्राचीन काळीं नव्हता. पण चम-

त्कार पहा काय आहे, कीं अत्यंत प्राचीन काळचेच महान् महान् ग्रंथकार कीर्तिमंदि-
राच्या अत्युच्च पदांवर जे एकदां अठळ बसले आहेत ते आहेत ! हल्लींच्या काळा
ज्ञानाचा केवढाहि फैलावा झाला तरी त्यांची सर कोणासहि येत नाही ! तेव्हा या-
रून स्पष्टच दिसते कीं, वाचलेल्या ग्रंथांच्या संख्येचा आणि विद्वानेचा मेल घाटणें हें
नेहमीं बरोबरच असतें असा नेम नाही. ज्यानें दहाच ग्रंथ वाचले पण मननपूर्वक
शोधक बुद्धीनें वाचले त्याचें ज्ञान, आणि ज्यानें शेंकडों भराभर वाचून फक्तून दिलें
त्याचें ज्ञान, या दोहोंत कांहींच साम्य धरतां येणार नाही. पारसीकांच मोठ्या डामडो-
लाचें अफाट सैन्य आणि शिकंदराचें थोडकेंच पण कसलेलें सैन्य या दोहोंचा सामना
झाला असतां जो परिणाम झाला तोच वरील दोन पांटांचे वाग्बुद्ध झालें असतां
व्हावयाचा. पण इतकेंच नव्हे. असें 'भराभर केलेलें पाटांतर' सर्वथा 'व्यर्थ' होय इत-
केंच नव्हे, तर तें अत्यंत अनर्थकारकहि होय. वरच्या गैन्याचाच दृष्टान्त घेऊन पहा.
त्यांत कोणाचा जोडा कोणाच्याच पायांत नसल्यामुळें व जो तो आपल्याच धाटांत अस-
ल्यामुळें ऐन गर्दीच्या वेळेस सगळा घोंटाळाच घोंटाळा होऊन सैन्याची संख्याच त्याच्या
नाशास जशी कारण होत, त्याप्रमाणेंच वरील ग्रंथसंख्या वाचणारास उपयोगी पडत तर
नाहींच, पण उलटी गर्वोत्पत्तीस मात्र कारण होऊन त्यास प्रसंगीं गोत्यांन आणण्यास मात्र
खाशी उपयोगी पडते ! अथवा सर्वांच्या अतिशय परिचयांतला जो व्यापार भोजन
त्याचा दाखला द्या. अन्न जसें शरीरास तसें वाचन श्रवण वगैरे जीं ज्ञानाचीं साधनें
तीं मनास होत. एकांनें जसें शरीराचें पोषण होतें तसेंच दुसऱ्यानें मनाचें होतें. या
दोन्ही व्यापारांत पुष्कळ प्रकारचें मोठें चमत्कारिक साम्य आहे. तें असें—जेवण जसें
सावकाश नेमस्तपणाचें व नियमानें असेंच केलें असतां अंगीं लागून शरीरास हिता-
वह होतें, त्याप्रमाणेंच वाचायाचे ग्रंथ जर पूर्ण लक्ष देऊन मननपूर्वक असें बेताबातानें
वाचले तरच त्यापासून ज्ञानाचा लाभ होऊन निरनिराळ्या मानसिक शक्ति वृद्धिंगत
होत जातील. नाहीं तर जसा अधाशी मनुष्य अन्नाशीं गांठ पडली असतां आकंठ
तृप्ति करून घेऊन पुढें मग आमांशाच्या योगानें होणारी पीडा भोगीत वसतो त्याप्र-
माणेंच वाचणाराचीहि स्थिति होते. ह्याणजे सगळेंच अंधंमुधें माहीत, पक्कें निश्चित
असें कांहींच नाहीं, असें असल्यामुळें भलभलत्या कल्पना व विलक्षण वेडगळ मते
त्याच्या मनांत शिरून तीं अभिमानास्तव त्यास कधीहि टाकावींशीं वाटत नाहींत.
तेव्हा अन्नाचा परिपाक होऊन तें रक्तरूपानें शरीरास मिळालें ह्याणजे जसें त्याचें
सार्थक झालें त्याप्रमाणेंच आपण जें वाचलें त्याचें पुरतेपर्णी विवेचन करून त्यांतलें
ग्राह्य कोणतें त्याज्य कोणतें वगैरेची नीट व्यवस्था झाली ह्याणजे तो मजकूर ज्ञानरू-
पानें आपल्या मनाशीं मिळून तो आपला झाला असें समजावें. या ठिकाणीं मांसाहा-
राचा दृष्टान्त फार समर्पक होय. पशुपक्ष्यादिकांचें मांस खावें ह्याणजे तें जसें तरक्षणींच

शरीराच्या मांसाशी मिळत नाही, तर जठराग्नीने त्याचें पुनः पृथकरण होऊन व तेथील सर्व व्यापार त्यावर कर्माक्रमानें होऊन शेवटीं जेव्हां त्याचें रक्त बनतें व रक्ताचें मांस होतें, तेव्हांच ते जसें खाणाराच्या मांसाशी मिळतें, तशीच गोष्ट ग्रंथ-वाचनाची होय. शंकडो जाडे मोठमोठाले ग्रंथ जरी घोकून टाकले, तरी जोंपर्यंत त्यांचें विवेचन करण्यास वाचणारानें आपल्या विचारशक्तीचा उपयोग केला नाही, तोंपर्यंत तितकी विद्या त्या जाडी पुस्तकांतल्या पुस्तकांतच राहिली. त्याचा लवलेशहि याच्या मनांत शिरला नाही. इसापर्नातीतील उंटप्रमाणें त्याच्या पाठीवर मात्र अन्न-सामग्री पुष्कळ झाली, पण पोटांत कांहीं नाहीं ! त्या खाशे ओझ्यानें यास वाहण्याचें मात्र श्रम होतात, व मूर्खत्वास्तव त्याच्या भाराचा यास मोठा गर्वहि वाटेल; पण उपयोग ह्याटला तर जो कोणी शहाणा त्यांतील अन्न काढून करून घेईल त्यासच !

असो; बरील अर्थ्याकच्चया विद्वत्तेचे अनर्थ फार प्राचीन काळापासून सर्व देशांतल्या पंडितांनीं पाहून ठेवले आहेत. ते सर्व भाषांतील ह्याणीत व सुभाषितांत बहुधा सांपडतील. त्यांपैकीं आह्मांस अवगत असलेल्या तीन भाषांतले तीन चुटके येथें लिहून हा लेख पुरा करतो.

आपल्या मराठींतील ह्याण आमच्या सर्व वाचकांस माहीत असेलच—

‘उयळ पाण्याला खळखळाट फार.’

पोप कवीनें आपल्या एकालहानशा काव्यांत (Essay on Criticism) ह्याटलें आहे—

A little learning is a dangerous thing;
Drink deep, or taste not the Pierian spring,
'There shallow draughts intoxicate the brain,
But drinking largely sobers us again.

“चुटपुटती विद्या ही फार भयंकर आहे. विद्यारूप झऱ्याशीं तोंड लावून एक यथेच्छ प्राशन तरी कर, नाही तर एक विंदुहि घेऊं नको. कारण त्याचा असा विचित्र गुण आहे कीं, थोडेच घोट घेतले असतां त्यांनीं माथें फिरून जातें; पण तेच पुष्कळ जसजसे ध्यावे तसतसा मद उतरत जातो !”

भर्तृहरि ‘नीतिशतका’च्या आरंभी ह्याणतो—

अज्ञः सुखमाराध्यः सुखतरमाराध्यने विशेषज्ञः ।

ज्ञानलवदुर्विदग्धं ब्रह्मापि च तं नरं न रंजयति ॥

“जो केवळ अज्ञान आहे त्याची लवकर समजूत करून देतां येते; किंवा जो ज्ञाता आहे त्याची तर त्याहिपेक्षा लवकर करतां येते. पण ज्ञानाचा अर्धासुधान संस्का

ज्यास घडला आहे अशास नमस्कार असो ! साक्षात् ब्रह्मदेवाच्यानेंहि त्याचें समाधान करवणार नाही !^१

भाषांतर.

सानुमती—अहो पपा राजर्षेर्निपुणता । जाने स्वस्वी अमृतो मे वर्तेत इति ।^२

शाकुंतल-६.

अंक १२—(१) 'भाषांतर' शब्दाचा इतिहास व व्याख्या. (२) पुढांचा भाषांतराचा प्रघात. (३) अलीकडील भाषांतरे. (४)—(५) भाषांतरकर्त्याम लागणारा माध्यम. (६) भाषांतराचे प्रकार. (७) आणखी दोन विभाग. (८) गोष्टांचीं वर्गें भाषांतरे. (९) शास्त्रीय ग्रंथांचां. (१०) कविताग्रंथांचीं. (११) भाषांतराच्या उत्कृष्टत्वाचें प्रमाण. (१२) एका आक्षेपाचें निवारण.

१. 'भाषांतर' हा शब्द अलीकडे इंग्रजींत नवीन बनलेल्या शब्दांपैकी दिसतो. प्राचीन संस्कृतांत तर हा शब्द आढळत नाहीच; कारण त्याच्या प्रयोगाचें कधीं कारणच पडलें नसावें. भोंवतालचीं राष्ट्रे त्या काळीं आमच्या आर्थे लोकांपेक्षां फार कमी ज्ञानसंपन्न असल्यामुळे त्यांच्या ग्रंथांचीं भाषांतरे संस्कृतांत व्हावीं असा कधींच योग आला नाही. उलटीं संस्कृताचीं मात्र त्या वेळीं व पुढें जवळच्या लोकांनीं भाषांतरे केलीं ही गोष्ट कांहीं अनुमानावरून व कांहीं प्रत्यक्ष प्रमाणावरून सिद्ध आहे. असो; पुढें संस्कृत भाजी पडून प्राकृत किंवा बालभाषा यांचा जेव्हां प्रचार झाला, तेव्हां त्यांचें संस्कृतांत व संस्कृताचें त्यांत भाषांतर करण्याचा प्रसंग आला. पण यास 'भाषांतर' ही संज्ञा नसून 'छाया' हें नांव राजपर्यंत चालत आलें आहे. 'छाया' ह्याजें 'प्रतिबिंब.' आपल्या मराठींतहि जुने लोक बरील शब्द ह्याणत नाहीत. तर त्याच्या जागीं 'प्राकृतांत अर्थ करणें' असें ह्याणतात. अथवा 'टीका' 'व्याख्या' हे शब्द घालतात. तेव्हां प्रस्तुत शब्द शुद्ध इंग्रजींतल्या आहे असें वाटें

१ वामनानें बरील आर्थेचें असें भाषांतर केले आहे—

करू ये समाधान जो मूर्ख त्याचें, धरू ये सुखें चित्त पें जाणत्याचें ।

न जाणे न नेणे अशा पामशाला, बुझावूं शकेना विधाता तयाला ॥

२ 'सानुमती' (नामें अप्सरा रुपें दुर्धृतांमार्गे आकाशांत उभी अस्तां शकुंतलेची सजवीर पाडून) ह्याणते—“अहो या राजर्षीची (दुष्यताचा) चित्रकर्मित सुद्धां काय निपुणता ही ! माझी सखी (शकुंतला) माझ्यापुढें जणू उभीच आहे काय असें मला वाटतें !)”

या शब्दाचा मूळ अर्थ 'दुसरी भाषा 'असा होय.' हा कर्मधारय समास असून संस्कृत रीतीने 'अन्या भाषेति भाषांतरम्' (दुसरी भाषा ह्मणजे भाषांतर) असा याचा विग्रह करतात. तेव्हां भाषांतर करणे ह्मणजे जो अर्थ एखाद्या विवक्षित भाषेत असेल तो दुसऱ्या भाषेत उतरणे.

२. आतां हा प्रघात मराठी भाषेत कसकसा पडत गेला तो पाहू. पूर्वी गद्य ग्रंथच मागे सांगितल्याप्रमाणे अगोदर थोडे होते, व आतांप्रमाणे परभाषेचा अभ्यासहि लोकांत होत नव्हता. तेव्हां हल्लीं जशीं इंग्रजींतून अनेक भाषांतरे मराठींत आली आहेत तशा त्या वेळेस फारशींतून किंवा आरबींतून होत नव्हती; एका संस्कृतांतून मात्र होत होती खरी, पण ती काव्यांतील किंवा शास्त्रीय ग्रंथांतील मुळांच नसून केवळ पुराणांतून प्राकृत कर्वांनीं देशभाषेत छंदोबद्ध रचलेलीं होती. या ह्मणण्याचा अर्थ असा अर्थात्च नाहीं कीं, मराठी कविता जेवढी ह्मणून आहे तेवढी सर्व संस्कृताचे शुद्ध भाषांतर आहे. हे मत बहुतेकांचे, किंबहुना मोठे ज्ञाने ह्मणविणारांनिहि आहे. यांच्या मते मराठी भाषा तर एकंदरीत निर्जिविच; आणि त्यांतून मराठी कविता तर कांहीं पुसूंच नये. तीत भाकड कथा, वेदान्ताचीं वेडगळ मते, वेडगळ धर्म हींच काय तीं भरलीं आहेत. पदलालित्य, अर्थगोभीर्य, सुंदर अलंकार वगैरे प्रकार तीं विलकूल नाहींत. एकंदरीत तीस 'कविता' हें नांव तरी कितपत शोभेल याची शंकाच आहे ! असो; या सर्व मतांचा विचार यथे करायाचा नाहीं. तो सविस्तर केल्यास एक बराच मोठा स्वतंत्र ग्रंथ होईल. प्रस्तुत स्थलां इतकेच सांगायचे कीं, मराठी कविता संस्कृताचे केवळ भाषांतरच आहे किंवा निराळी स्वतंत्र आहे याचा पुरतेपणीं धुणभरहि कधीं विचार न करतां तिच्या प्रतिकूल जे खुशालपणें आपले निदून मत देतात त्यांची सत्यावर निष्ठा केवढी असेल किंवा आपले अभिप्राय किती तारतम्यविवेचार करून ते देत असतात हें स्पष्ट दिसतें । तुकारामाचे हजारों निरनिराळ्या प्रयोगीं यद्दृष्टेनें निघालेले उद्गार; वामनाने, आनंदतनयाने वगैरे रचलेलीं समुद्र प्रकरणें; महीपतीनें रचलेला 'संतविजय,' 'भक्तविजय' इत्यादि; मोरोपंताचे 'ककावली,' 'रामणिमाला,' 'संशयरत्नमाला,' 'अष्टोत्तरशत रामायणें' इत्यादि ग्रंथ; रामजोशाच्या लावण्या; अमृतरायांचे कटाव— हीं सर्व जर संस्कृताचीं शुद्ध भाषांतरेच होत, तर शेकसादीचे 'गुलिस्तान' किंवा मिल्दनचे 'प्याराडैज लास्ट' हींहि तशाच कां नव्हत ? वरें हेंहि सोडून दिलें; मुक्तेश्वराचे किंवा मोरोपंताचे 'भारत' व्या. हे ग्रंथ तरी व्यासकृत 'महाभारत'चीं भाषांतरे आहेत काय ? 'महाभारत'

१. या अर्थ

'नयापि भाषांतरलोलुपोऽहं'

१। नरय अमच्या संस्कृत वाचकांस आठवेलच. (अंक २. पृष्ठ २१, श्लोक २).

हा केवढा प्रचंड ग्रंथ आहे, यावरूनच सुसुतं पहातां कळून येईल कीं, त्याचें शुद्ध भाषांतर झालें ह्याजें त्याहूनहि प्रचंड होणार ! (पण वरील ग्रंथ पाहिले तर तां त्याची लहान पिलीशीच शोभतील.) बरें, दोन्ही भाषांतरें संक्षेपानें केलीं असतील ह्याबाबें, तरी मोरोपंतानें एवढालीं लांब लांब यमकें, गंधून मधून चमत्कारिक प्रसंग वगैरे जें साधले आहेत ते सर्व असूनहि त्याच्या ग्रंथाचें भाषांतर रचणें ह्याजें लहानसान आश्चर्य नव्हे ! तेव्हां वरच्यासारख्या आपल्या विद्वत्तेच्या मर्यादे निःशकापणें मी देतात त्यांनीं यावरून अंमळ सुविचार शिकावा कीं, अभिप्रायाल, खरपणा जें येतें तें तो सप्रमाण असल्यानेंच येतें; तो गोठ्या डौलदार शब्दांनीं पृथक्प्रथक् झोकून दिला असतां अज्ञान व भोळे असे थोडे किंवा वाचक मोठ्या पूज्यभावानें त्यास झेलतील खरें, पण तसें करणें ठीक नव्हे. एक तर तें पांडित्यास कलंकभूत होय; शिवाय त्याच्या योगानें असत्याचा प्रसार होऊन जो कोणी अंमळ शोधक बुद्धीनें त्यांच्या मतांचा विचार करूं जातो, त्यास तेव्हांच त्यांचा पोकळपणा कळून येऊन त्यांची पत मात्र नाहांशीं होते!

(वरील गोष्टीच्या प्रत्ययाथे आमच्या वाचकांपैकीं जें कोणी संस्कृतज्ञ असतील त्यांनीं आदिपर्वातील शकुंतलोपाख्यानाशी मुक्तेश्वराच्या ओंव्या व मोरोपंताच्या आयां ताडून पहाव्या. तसें केलें असतां मराठी कवितेचें भाषांतरत्व किंमत उरतें तें त्यास तेव्हांच कळून येईल. तितकें कळूनहि जें वरील ओंव्यांस व आर्यांस भाषांतरच ह्याणतांल, त्यांनीं मग कालिदासाच्या जगाद्विख्यात 'शकुंतल' नाटकास, तसेंच भवभूतीच्या 'उत्तररामचरिता'स वगैरेहि तोंच दोष ठेवल्यास तितकेंच साजणार आहे !

३. हें मागील काळाविषयीं झालें. आतां गेल्या पांचपन्नास वर्षांत ह्याजें इकडे इंग्रजी झाल्यापासून जो प्रघात पडला तो पाहूं. आमचा भाषा अव्वल इंग्रजीत कशी होता, तिजकडे लक्ष देऊन तिच्या नियमनाथ व अभिवृद्धयर्थ आमच्या प्रस्तुतच्या सरकारानें केवढा उद्योग केला, वगैरे गोष्टींचें संक्षेपतः निरूपण आतां पाहिल्या दोन अंकांत केलें आहे; तें आमच्या वाचकांच्या लक्षांत असेलच. ही भाषेचा अभिवृद्धि मुख्यत्वेकून भाषांतरांनीं झाली. हीं भाषांतरें मुख्यतः इंग्रजीतून आण त्याच्या खालोखाल संस्कृतांतून झालीं. इंग्रजीतलं भाषांतरें नानाप्रकारच्या विषयांवर झालीं. भूगोलविद्या, ज्योतिषशास्त्र, पदार्थविज्ञान, गणिताच्या शाखा वगैरे शास्त्रांय विषयांवर; व चरित्रें, देशवर्णनें, गोष्टींचीं पुस्तकें, इत्यादिकांवरहि तां झालीं. या पुस्तकांपैकीं अजून दृष्टीस पडणारीं अशीं थोडींच उरलीं आहेत. असो; दुसरा प्रकार संस्कृताचीं भाषांतरें. हीं बहुतेक सर्व दक्षिणा प्रैज कमिटीच्या विद्यमानें झालीं. कालिदास, भवभूति, श्रीहर्ष इत्यादि संस्कृत कवींचीं नाटके बहुतेक मराठींत होऊन कित्येक ह्यापून प्रसिद्धहि झालीं आहेत. हे भाषांतरकार सर्व जुने पांडित असून

सगळ्या देशाची भिस्त उज्रावर असे आमचे नवीन विद्वान् मात्र त्यांत कोणीच नाहीत ! ही गोष्ट चांगली ध्यानांत ठेवण्यासारखी असून तींत अर्थहि थोडा आहे असे नाही ! असो; वरील भाषांतरकार कैलासवासी परशुरामपंततात्या गोडबोले; वे० शा० सं० कृष्णशास्त्री राजवाडे, व गणेशशास्त्री लेले हे होत. त्यांत रा० लेले यांची भाषांतरे तर मूळार्थास धरून असून पुनः अत्यंत सरस व शुद्ध असल्याबद्दल त्या वेळच्या चिटणीसांनी त्यांची रिपोर्टांत विशेष तारीफ केलेली आढळते. असो; पण वर सांगितल्याप्रमाणे संस्कृत नाटकांची जशी भाषांतरे झाली, तशी त्या भाषेतील 'रघुवंश'दि अत्यंत प्रसिद्ध काव्यांचीहि कांहीच झाली नाहीत ही मोठ्या आश्चर्याची गोष्ट आहे ! याचे कारण काय झाले असेल तें असो !

४. याप्रमाणे आजवर भाषांतररूपाने जो ग्रंथसंग्रह आमच्या भाषेत झाला त्याविषयी लिहिले. आतां भाषांतर कसे असावे, त्याच्या उत्कृष्टतेचे प्रमाण कोणते, वगैरे गोष्टींविषयी विचार करूं.

१. उत्कृष्ट भाषांतरकार झटला झणजे त्यास इतके गुण अवश्य पाहिजेत. एक तर ज्या भाषेतून तो भाषांतर करणार ती त्यास पूर्ण अवगत व्हावी. झणजे व्याकरणरचना, अर्थस्वारस्य वगैरे त्याचे त्यास यथास्थित कळले पाहिजे, - दुसऱ्याच्या भाषांतरावर, सांगण्यावर वगैरे त्याने जातां कामा नये. याप्रमाणे मूळ ग्रंथाचा अर्थ सर्व यथास्थित त्याने आपल्या मनांत भरून घेऊन मग तो भाषांतरद्वारा दुसऱ्या भाषेत त्याने ओतून लागावे. दुसरे ज्या भाषेत भाषांतर उतरावयाचे तिचेहि पहिल्यासारखेच त्यास पूर्ण ज्ञान पाहिजे. तरच पहिल्या भाषेतील अर्थ दुसरीत त्यास नीट ठाकठिकीने बसवतां येईल. हे काम पहिल्यापेक्षा किती कठिण आहे हे सांगायलास नकोच ! पुष्कळांस स्वतःच्या अनुभवावरून त्याची प्रचीती आली असेलच. मूळ भाषेचा अर्थ चांगला पक्का समजणेहि तादृश कठिण नाही. पण तोच दुसऱ्या भाषेने यथास्थित व्यक्त करणे झणजे पुष्कळ वेळां मोठी मारामार पडते. ज्याच्या त्याच भाषेत तो अर्थ व्हावा तर अनेक प्रकारांनी व्यक्त करतांहि येईल, पण त्याची कल्पना बरोबर परभाषेत ठेवून देणे झणजे परम दुर्घट ! उघडच आहे. भाषाभाषांत अनेक प्रकारची तफावत असते. कित्येकांत शब्दसंग्रह अगदी थोडा, कित्येकांत पुष्कळ, कित्येकांत संस्कृताप्रमाणे शब्दसाधनिकेची पुष्कळ सोय असते, - झणजे एका शब्दावरून निरनिराळ्या अर्थाचे वाचक असे शब्द लगेहात हावे तितके करतां येतात; कित्येकांत ही सोय फारच थोडी असते; कित्येकांत अशा कांहीं कल्पना असतात की, दुसऱ्या भाषेने त्या व्यक्त करतांच येत नाहीत. किंवा त्याच्याच तर केवळ सरासरी मात्र करतां येतात; याखेरीज शब्दांचे मृदुत्व, सौंदर्य, लालित्य इत्यादि प्रकार वाक्यरचनेची रीत, याप्रापद्धतीची शैली, वगैरेहि आणखी अनेक भेद असतात. तेव्हां या

सर्व अडचणींतून बरेपणीं निभावून जाणें लहानसान काम नव्हे. त्यास मनुष्याच्या अंगी संपंजसता व चातुर्य असून भाषांतराच्या कामांत तो चांगला घटावलेलाहि असला पाहिजे. असो; तिसरी गोष्ट ज्याचें भाषांतर करायचें तें. तें भाषांतर होण्यासारखें पाहिजे. याचा आमच्या कित्येक वाचकांस कदाचित् मोठा अवघा वाटेल ! ते ह्मणतील कीं, याचा काय अर्थ ! हवें त्याचें भाषांतर होण्यासारखें आहे. नाहीं असें काय आहे ? पण याचें विवरण अंमळ पुढें सविस्तर करण्यांत येईल. असो; तर याप्रमाणें दोहों भाषांची पुरी माहिती भाषांतर करणारास असून ज्यानें भाषांतर करावयाचें त्याची तशी योग्यता हवी, हीं उत्कृष्ट भाषांतरांस तीन साधनें मुख्यतः अनुकूल असलीं पाहिजेत. याखेरीज चवथीहि एक गोष्ट येथें सांगितलेला पाहिजे. ती ही कीं, भाषांतरकर्ता मूळ ग्रंथकाराशीं समवृत्ति असला पाहिजे. ह्मणजे मूळच्या ग्रंथकाराची वृत्ति जशी रंगेल, थट्टेखोर, किंवा गंभीर, कडक वगैरे असेल तशीच भाषांतर करणाराची असायास पाहिजे; किंबहुना एकाच ग्रंथांत अशा वृत्ति जस-जशा त्यानें जागोजाग प्रगट केल्या असतील तसतशा अनुक्रमानें भाषांतरांत उतरल्या पाहिजेत पण हें काम हवें त्यास साधणार आहे असें नाहीं. कोणी स्वभावतः केवळ थट्टेखोरच असतात; कोणास थट्टा कशी ती मुळींच भासतहि नाहीं ! यास्तव जो तशा ग्रंथाचें भाषांतर करूं जाईल तो केवढाहि बुद्धिमान् असला तरी तें काम त्याच्यानें निभणार नाहीं. धर्माच्या किंवा वेदान्ताच्या विषयास भाषांतरकार तसाच पाहिजे; व 'डॅनकिक्सोड्' सारख्या ग्रंथास तसाच निराळा पाहिजे. असो; याचप्रमाणें मूळ ग्रंथाच्या भाषापद्धतीकडे वगैरेहि भाषांतर करणारानें लक्ष दिलें पाहिजे.

६. याप्रमाणें उत्कृष्ट भाषांतर होण्यास कोणकोणतें साहित्य पाहिजे तें सांगितलें. आतां भाषांतराचे निरनिराळे प्रकार पाहूं. ग्रंथाचें एकंदर मोठे दोन विभाग आहेत; एक गद्यग्रंथ आणि दुसरे पद्यग्रंथ, ह्मणजे कविता. आतां दोहोंविषयीं अनुक्रमानें लिहूं.

७. गद्यग्रंथांतहि दोन प्रकार; एक शास्त्रीय, आणि दुसरे वाकीच, — ह्मणजे गोष्टी. कादंबऱ्या, चरित्रे इतिहास वगैरे. आतां या दुसऱ्याविषयीं प्रथमतः लिहून मग पहिल्याविषयीं विचार करूं.

८. गोष्टीचीं भाषांतरें करणें हें एकंदरीत जरी फार कठिण नाहीं; तरी तें उत्कृष्ट साधणेंहि एखाद्याचीच हातोटी ! मनुष्य जसा जन्मतःच कवि निपजावा लागतो तसाच गोष्टी सांगणाराहि निपजायासच पाहिजे असें एका ग्रंथकाराचें वचन आहे. हें कोणास केवळ अत्युक्तिरूप वाटेल; पण तसें नव्हे. चित्तवेधक गीतीनें गोष्टीची रचना करायची किंवा ती सांगायची ही लहान कला आहे असें नाहीं. हें काम

किंती कठिण आहे याचा अनुभव ज्यास घेणे असेल त्याने बुकाने वाचलेली एखादी मजेदार गोष्ट किंवा हरदासाने सांगितलेली नकल आपण होऊन दुसऱ्यास सांगू लागू, ह्मणजे त्या ग्रंथकारांत किंवा हरदासांत आणि आपणांत केवढी तफावत पडते ती त्यास तेव्हांच दिसून येईल. एकका मनुष्यास बोलण्याची छाप अशी साधून गेलेली असते की, तशी त्याशी निरंतर सहवास केल्यानेहि दुसऱ्यास साधूच नये. गोष्ट जुळण्याची खुबी; ज्या शब्दांनी ती सांगायची ते जसे काय अगदी टाकलेले-त्यांत लेखापेचा शब्द पडायचाच नाही; गोष्टीस ओघाओघाने एकदम आरंभ करावयाचा; निचा शेवटहि तसाच झोंकाने करावयाचा; निरनिराळ्या पात्रांचे ज्याचे त्यास शोभेसे बोलणे; इत्यादि गोष्टी जो ह्मणेल त्यास साधण्यासारख्या आहेत असे नाही! असो; तर ज्याप्रमाणे वरील बोलणारांस किंवा लिहिणारांस रसवंती अनुकूल असावी लागते त्याचप्रमाणे ती खुबी व ती मजा परभाषेत उतरण्यास भाषांतरकर्त्याच्याहि अंगी तो गुण असला पाहिजे. यास्तव अशी भाषांतरें हवा तो करूं गेल्यास त्यास अगदी साधणारी नव्हत. आह्मी असे ऐकिले आहे की, कौपरचा प्रसिद्ध पुस्तक 'जॉन गिल्पिन' याचे कोणी मराठीत छंदोबद्ध भाषांतर केले आहे. हे आह्मी अचूक पाहिले नाही; पण न पहातांहि वरील भाषांतराविषयी अभिप्राय देण्यास आह्मांस काडीइतकेंहि भय वाटत नाही. ते भाषांतर निवळ फसले असेल असे आह्मां खात्रीने सांगतो. आणि याचे कारणहि उघड आहे की, त्यांत जो नाजूक तऱ्हेचा विनाद आहे तो केवळ इंग्रजी पद्धतीचाच आहे. तो मराठीत उतरणे केवळ अशक्य होय! दुसरे उदाहरण 'अथेले'. शेक्सपियरकृत त्या अत्यंत प्रसिद्ध नाटकाचे भाषांतर कैलासवासी महादेवशास्त्री कोल्हटकर यांनी सुमारे दहा बारा वर्षांपूर्वी केले ते एकंदरीत फार उत्कृष्ट साधले आहे, -व ते इतके मराठीत उतरलेसे आह्मांला वाटलेहि नव्हते! पण याचे कारण अर्थातच भाषांतरकर्त्याचा रंगेल स्वभाव हे एक; आणि दुसरे त्या नाटकाची निवड. असो; पण याविषयी पुढे आणखी विशेषतः लिहिण्यांत येईल. तेव्हां गोष्टीची, कादंबऱ्यांची, नाटकांची वगैरे भाषांतरे करतांना त्यांची मराठीत उतरतां येण्याची योग्यता व त्या कामास आपली स्वतःची योग्यता ही नीट पाहून मग त्या उद्योगास घालणाराने हात घालावा. इतिहास व चरित्रे यांच्या भाषांतराची गोष्ट मात्र तशीच केवळ ह्मणतां येत नाही. दोहों भाषांचे पूर्ण ज्ञान व वाकबगारी मनुष्यास असली ह्मणजे ते होण्यास, विशेष अडचण पडणार नाही.

१. दुसरे कलम शास्त्रीय ग्रंथ. यांचे भाषांतर एखादी पहातां सगळ्यांत सोपे आहे; कारण त्या त्या शास्त्रांतील सिद्धांत वगैरे जसे असतील तसे या दुसऱ्या भाषेत ठेवून दिले ह्मणजे झाले. मूळच्या ग्रंथांतील रस भाषांतरात उतरला पाहिजे वगैरे

संबंध यांत बिलकूल नसल्यामुळे केवळ व्याकरणशुद्ध व रुढिशुद्ध असा साध्या सात्वत रीतीचा तर्जुमा इकडे उतरला ह्याजें पुरे होतें. पण एक मात्र मोठा जबरदस्त अडचण वरचेवर येऊन पडते. ती अर्थात्तच परिभाषिक शब्दांची. प्रत्येक शास्त्राला त्याचे त्याचे असे ठरलेले कांहीं शब्द असतात; त्यांस संस्कृतांत परिभाषा ह्याणतात. या परिभाषेला प्रतिपरिभाषा दुसऱ्या भाषेंत बनवणें हें मोठ्या चातुर्याचें व प्रमाचें काम असतें. असे जे नवे शब्द बनवायाचे त्यांत इतकें गुण असावे लागतात. एक तर या शब्दांचें वरचेवर काम लागणार, तेव्हां ते लांबलचक अवजड असे नसावे; तर जेव्हा थोडक्यांत येतील तेवढे चांगले; जसे 'भूगर्भशास्त्र,' 'पदार्थविज्ञान,' 'वक्त्रीभवन,' इत्यादि. दुसरें, ते ओबडधोबड अथवा कर्कश नसून कानास चांगले मृदु व मधुर लागावे. तिसरें, ते व्यवहारेक भाषेपेक्षां जितके निराळे असतील तितकें चांगलें; कारण जे शब्द नेहमीं बोलण्याचालण्यांत वगैरे आलेले ते शास्त्रीय ग्रंथांत शोभत नाहींत. असो; आतां या सर्व सोयी संस्कृतामुळे मराठीस फार उत्कृष्ट साध्य झाल्या आहेत हें मागें एक दोन वेळां आम्हीं लिहिलेंच आहे. एक तर तींत समासांची व संधींची अत्युत्कृष्ट रचना असल्यामुळे नवा शब्द थोडक्यांत व वेमालूम असा बनवतां येतो. दुसरें, त्या भाषेंत शब्दसंग्रह फार मोठा असल्यामुळे व भाषाच एकंदर मोठी डौलदार व सुंदर असल्यामुळे वर सांगितलेले दोन गुण मारिव आणि माथुर्य-हेहि सहज साधतां येतात; तिसरा गुण-अपरिचितत्व-हा तर ती भाषा निराळी पडल्यामुळे अर्थात् आहेच आहे. शिवाय त्या भाषेच्या रीतीप्रमाणें एक शब्द साधला असतां त्यापासून जवळ जवळच्या अर्थाचे शब्दहि तेव्हांच साधता येतात; जसे 'इतिहास' शब्दापासून 'ऐतिहासिक,' 'इतिहासज्ञ' इत्यादि. सारांश, सोन्याच्याच्या उंच नाण्यास जसे गुण असतात तसेच परिभाषेंत असावे. ह्याजें रुपयाची किंवा मोहरेची जशी किंमत फार असून वजन मात्र थोडकें असतें, कीं त्यांस बरोबर नेण्याची अगदीं अडचण पडूं नये, त्याप्रमाणेंच परिभाषेच्या शब्दांत अर्थ पुष्कळ असून ते दुमदारसे, लहान असावे, कीं उच्चारण्यास व वारंवार त्यांचा प्रयोग करण्यास श्रम पडूं नयेत. दुसरें वरील नाणें ठाकटिनीं पाडलें असून जसें दिसण्यांतहि सुंदर दिसतें, तसेच वरील शब्दांत झोंकदारपणा व सुरेखपणा हे गुण असावे. तिसरें अपरिचितत्व. रुपये, मोहऱा या सामान्य लोकांस ह्याजें गरीबगुनीबांस कशांनं दृष्टीस पडावयाच्या आहेत ? हल्ली आमच्या देशांत तर असे हजारों लोक आहेत कीं ज्यांनीं सोन्याचें नाणें तर काय पण संबंध रुपयाहि यावज्जन्म पाहिला नाहीं ! तर याप्रमाणेंच परिभाषिक शब्दहि अगदीं व्यवहारबाह्य असावे. चवथें सादर्य वरील नाण्याची मोड ह्याजें मोहोरांच्या पुतळ्या, किंवा रुपयांच्या अधेल्या पावल्या वगैरे जशा करतां येतात, तसेंच हें विभाजत्व परिभाषेंतील शब्दांत असावें. ह्याजें 'तं जाणणारा,' 'तत्संबंधी,' इत्यादि-

वाची शब्दांची साधनिका मूळ शब्दापासून सुलभतेने होण्यासारखी असावी. सरते-शेवटी, देशाचें राज्य चालवणाऱ्या राजाचा शिक्षा एकदां ठोकला, ह्मणजे तें नाणें बनून सर्वास जसे ग्राह्य होतें, त्याप्रमाणेंच इकडे मोठमोठ्या ग्रंथकारांनीं आपली बुद्धि व चातुर्य खर्चून एकदां परिभाषा ठरवून टाकली, कीं ती मग चालली ! असो; तर वर सांगितल्याप्रमाणें आमच्या देशाच्या व भाषांच्या भाग्यानें जेव्हां चोहोंकडे टांकसाळ सुरू होतील तेव्हां वरील गोष्टींकडे आमच्या पंडितांस अवश्य लक्ष पुरवावें लागेल.

१०. आतां एक मात्र सदर राहिलें,—पद्यग्रंथ ह्मणजे कविता. याविषयींचा विचार वरच्याहूनहि विशेष महत्वाचा आहे; कारण कवितेचें भाषांतर ह्मणजे फारच कठिण ! हें ह्मणणें आमच्या बहुतेक वाचकांस फार विलक्षण वाटेल; कारण इतर ग्रंथांचीं जशीं भाषांतरे झालीं आहेत, तशींच आमच्या मराठी कविताग्रंथांचींहि बरींच झालीं आहेत, व तीं विशेष जड गेलीं असेहि पण कोणास वाटत नाहीं. याचें कारण पाहूं जातां कवितेच्या स्वरूपाचें एकंदर लोकांस थोडेंच ज्ञान आहे हे होय. कविता ह्मणजे नुसत्या पद्यरचनेच्या पलीकडे कांहीं पदार्थ आहे ही कल्पनाहि बहुतेकांच्या मनांत अजून आली नाहीं, व ज्यास ती ऐकून माहीत आहे त्याच्यापैकीं कितीकांस तिचा पूर्ण प्रत्यय मनास भासत असेल तो असो ! आमच्या जुन्या मराठी कवितेविषयीं जर पाहिलें, तर ती ज्यांनीं वाचली आहे व यास्तव तींविषयीं मत दिलें असतां ज्यांस कांहीं तरी शोभेल अशा लोकांपेक्षां वाचण्याच्या किंवा वाचून समजण्याच्या नांवानें तर पूज्य पण तिजविषयीं रामबाण मत देणारांत मात्र अग्रगण्य अशांचीच संख्या फार आहे. मराठी कवि एकंदर येथून तेथून अप्रयोजक,^१ त्यांतून मोरोपंतासारखा नादान कवि (अथवा 'कवि' तरी कसचा ? 'यमकें जुळणारा') तर आजपर्यंत कधींच झाला नसेल, अशीं मते लेखनद्वारा व भाषणद्वारा ज्यांनीं अनेकशः प्रणीत केलीं आहेत अशा गृहस्थांपैकीं आह्मांस कित्येक असे माहीत आहेत कीं, ज्यास 'केकावली'सारख्या अंमळ कठिण काव्यांची तर काय, पण आर्येची, श्लोकाची सुद्धां भ्रांत ! हे श्लोक किंवा या आर्या त्यांस ह्मणजे समजणार नाहींत असें आमचें विलकूल ह्मणणें नाहीं; पण त्या समजण्याच्या अगोदर त्याविषयीं मत देण्याचा पतकर जो ते खुशाल बिनधाक आपणावर घेतात; तो पाहून मात्र हंसूं येतें. पण अंमळ जास्ती नजर फांकविली असतां यांतहि मोठेंसें आश्चर्य वाटणार नाहीं ! अलीकडील इंग्रेजी विद्वत्तेचा बहुतेक ठिकाणीं असाच कांहीं अद्भुत प्रभाव दिसण्यांत

१. हो ! पण चुकलों ! वर सरसकट मराठी कवींस ओढलें तें बरोबर नाहीं. अलीकडे पांच सहा वर्षांत माजी डॅरेक्टर ग्रॅटि साहेब यांच्या प्रसादानें तुकाराम मात्र एकटा चांगल्या कवीत मोडूं लागला आहे. यास्तव त्यास वरील पंक्तीस बसवतां येत नाहीं !

येतो कीं, आपणास जें माहीत असेल त्याविषयी कोणीहि मत देईल, पण ज्याची आपली बापजन्मीहि ओळख नाही, जें समजण्याविषयी आपण कधी यत्किंचित्हि प्रयत्न केला नाही, किंबहुना योग्यता नाही, त्याविषयी फाडकन भर सभेंत मत झोकून दिलें, तर ती विद्वत्ता ! ही शकल इंग्रेज लोकांनीं प्रथम काढली अमुन त्यांचे पुरे शिष्य बनलेल्या आमच्या कित्येक विद्वानांनीं ती त्यांच्यापासून नरपूर उचलिली आहेशी दिसते ! असो, तर याप्रमाणें आमच्यांत आमच्या जुन्या कवितेविषयां ज्ञान आहे. आतां तीपेक्षां इंग्रेजी कवितेशीं पुष्कळांचा अधिक परिचय झाला असतो खरा, - कारण कीं, बिचाऱ्या मराठा कवितेप्रमाणें तिजकडे तसें दुर्लक्ष करतां येत नाही-तरी कवितेची अभिरुचि प्राप्त होण्यास केवळ शाळांतील व विद्यालयांतील शिक्षण मोठेंसं उपयोगी पडण्यासारखें असतें असें आम्हांस बिलकूल वाटत नाही. कारण शेंकडों विषयांचे सारखेच अध्ययन करायाचें, तेव्हां त्यांत कवितेचीच काय मातब्बरी ! बरील अभिरुचि प्राप्त करून घेण्यास विद्यार्थ्यांचा स्वतःचा निराळा व्यासंगच कारण होय यांत संशय नाही. असो; तर याप्रमाणें सध्यांच्या स्थितींत कवितेची खरी अभिरुचि फारच थोड्यांस प्राप्त होते. त्यांतून मराठा कवितेची तर वर सांगितल्या प्रकारची दशा ! तेव्हां ती वाचणारे अगोदर थोडे, समजणारे तर त्यांहून थोडे, आणि खरे उपभोक्ते तर विरळाच ! यास्तव वर जीं मराठींत कविताग्रंथांचीं भाषांतरें झालीं ह्याणून सांगितलीं त्यांविषयी यथार्थज्ञान आमच्या लोकांस तितपतच आहे. अमुक अमुक भाषांतरें झालीं आहेत एवढें कित्येकांस माहीत आहे; पण तीं कशीं आहेत, त्यांत मूळच्या ग्रंथाचे गुण किंतपत उतरले आहेत, हें समजणें पुष्कळांस अर्थात्च अशक्य होय. कारण तसें होण्यास दोन्ही भाषांचें पूर्ण ज्ञान परीक्षकास असलें पाहिजे. ही स्थिति सध्यां फारच थोड्यांची आहे; ती पुष्कळ लोकांची होण्यास अजून पुष्कळच अवधि पाहिजे. असो; तर यास्तव कवितेचें भाषांतर करणें फारच कठिण ह्याणून आम्ही वर जें ह्मटलें त्याचा अर्थ पुष्कळांच्या लक्षांत मुळांच येणार नाही यांत कांहीं आश्चर्य नाही.

कवितेचें भाषांतर ह्याणजे काय याची कल्पना अद्याप तर एकंदर लोकांचा अशीच आहे कीं, मूळच्यातील अर्थ पदरूपानें परभाषेंत उतरला ह्याणजे झालें. ही कल्पना किती पोरकळ आहे याविषयी प्रस्तुत मालेच्या तिसऱ्या अंकात आरंभो आम्ही बराच विस्तार केला आहे. केवळ छंदोबंध हा कवितेचा किती लहान भाग आहे याविषयी आमच्या वाचकांस बहुधा संशय नसेलच. मूळच्या कविताग्रंथांचें भाषांतर केवळ वरच्या प्रकारांनंच जर होत असेल तर भाषांतराभाषांतरांत बिलकूल फरक रक्षाणार नाही; व साऱ्या उक्कृष्ट कवितांचीं भराभर भाषांतरें होऊं शकतील. कारण सुताराच्या लोहाराच्या वगैरे व्यावहारिक कामासारखेंच हें काम झालें !

एकदां पद्यें जुळण्याचें कसब साधलें ह्मणजे झालें ! पण असें नव्हे. उत्तम कविता ह्मणली ह्मणजे तिचीं अनेक अंगें असतात. एक तर पद्यरचना, ही पद्यरचना ह्मणजे 'ट' ला 'ट' व 'प' ला 'प' जुळवीत वसविण्याचें कसब नव्हे. हें तर हवें त्यास साधणारें आहे; व अशा कविता कितीहि श्रम करून केल्या तरी त्यांचा निर्जावपणा माझिक वाचकांस वेढांचा सासतो. कविता दोन प्रकारची आहे. एक हठकविता ह्मणजे वळेंच ओडून ताणून टाक्याठकांनीं जुळविलेली; आणि दुसरी प्रासादिक ह्मणजे सरस्वताच्या कृपेचें फळ. आतां पहिल्या हठकवींची कविता ह्मणली ह्मणजे 'कुंभारांनीं घडलेल्या मडक्यांसारखा' किंवा फार बुद्धि खर्चून केली असली तर 'सोन्याच्या कमळासारखा'च काय तो दुर्दिल ! याच्या पर्यायकडे तिची मजल कधीं पोचणार नाही. प्राण्यांच्या शरीरांत जावनच पालणें किंवा जनस्पतिवर्गास टवटवी, स्वाद, सुगंध वगैरे देणे हें जसें एका ह्रस्वदेवाच्याच हाती; त्याचप्रमाणें कवितेच्या पदरचनेंत कवित्व ओतून देणें हें एक वरील प्रासादिक कवीनां त्यांचें त्यांनीच करावें ! अथवा याह ह्मणण्यांत अंमळ चूकच आहे. वरील कवित्व न ओतून देतात असें नव्हे, तर ते स्वतःसिद्धच बाहेर पडतें असे ह्मणायाला हवें ! अशा खऱ्या खऱ्या कवींस काव्यरचनेचें कठिण पडत नाही हें तर काय, पण त्यांचे जे जे उद्गार निघतील ते कवित्वमय निघावे हा त्यांचा स्वभावधर्मच केवळ होय. भवभूतीनें 'उत्तररामचरितां'त ह्मडलें आहे—

लौकिकानां हि साधूनामर्थं वागनुवर्तते ।

ऋषीणां पुनराद्यानां वाचमर्थोऽनुधावर्तते ॥

"लोकांत वागणारे जे साधु असतात त्यांची वाणां अर्थास अनुसरते, ह्मणजे अर्थास अनुलक्षून न वोलतात; पण वाल्मीकिप्रभृति जे पुरातन ऋषि त्यांच्या पाठीमागे अर्थ धांवता !—ह्मणजे त्यांचे वोलणें वरच्यांच्यासारखें अर्थावर धोरण ठेवून झालेलें नसतें, तर आधींच होऊन मग अर्थ हा आपोआप त्यास येऊन मिळतो !" ही उक्ति रामाची असून तेथें आशावादाच्या संबंधानें केला आहे. पण नाच प्रकृत प्रसंगीं कवित्वाच्याकडे लावली असतां शोभणार आहे !

असो; तर याप्रमाणें पद्यरचनेची गोष्ट आहे. तांतील मृदुत्व, माधुर्य, लालित्य हे गुण फार श्रमानें कोणाकोणास कदाचित् साध्य होतात; पण कवित्वाच्या भरांत जी शब्दांची ठेवण प्रासादिक कवींस वरचेवर साधते ती इतरांस कितीहि श्रम केले तरी साधणारी नव्हे. फार तर काय, पण प्रत्यक्ष त्या कवींसहि तशी पुनः साधेल असा नेम नाही ! अशा अमृतयोगावर निर्माण झालेली आपली कृति पाहून कवीस स्वतःच जो विलक्षण विस्मय वाटत असेल तो पुढील श्लोकांत वर्णिल्यासारखाच ह्मणायाचा—

दृशः पृथुतराकृता जितनिजाब्जपत्रत्विष—

श्रुताभिरपि साधुसाध्विति मुखैः समं व्याहृतम् ।

शिरोसि चलितानि विस्मयवशात् ध्रुवं वेधसो

विधाय ललनां जगज्जनललामभूतामिमाम् ॥

“साऱ्या जगाचें केवळ नाक अशी ही स्त्री निर्माण झाली असतां, ब्रह्मदेव खरोखर अगदी चकित होऊन राहिला असेल !—आपल्या आमनाच्या कमलाच्या पत्रांहून आपले डोळे मोठे करून तो हिजकडे टकमकां पाहूं लागला असेल; चारी मुखांनी एकदम ‘वाः’ ‘वाः’ असें केलें असेल; आणि आश्चर्यांत बुडून जाऊन त्यानें आपलीं मस्तकें डोलविलीं असतील !” अशीं स्थले मोठमोठ्या कवींच्या ग्रंथांतून रसिक वाचकांस हवीं तितकीं सांपडतील व अशी जेथें मूळ ग्रंथकर्त्याची तक्षीनता झाली असते तेथेंच वाचकांचाहि होतो हें उघडच आहे ! ‘ग्याराडैज लॅस्ट’ नावाच्या मिल्टनकृत काव्याविषयी लिहितांना मेकॉलेनें आपल्या पहिल्या प्रथमच्या निबंधांत काय लिहिलें आहे तें आमच्या इंग्रजी जाणणाऱ्या वाचकांपैकीं पुष्कळांस माहीत असेलच. तो द्वाणतो, ‘मिल्टनचा प्रत्येक शब्द कवित्वानें भारलेला आहे; त्यांतला एक अंमळ इकडचा इकडे करा, कां सगलें बिघडलें !’ शेक्सपीयर, प्र इत्यादि कवींच्या कित्येक पद्यांविषयीहि कितीक पांडितांनीं असें लिहिलें आहे कीं, त्यांतील शब्दांत काय चेटुक करून ठेवलें असेल तें असो, त्यांनीं वाचकाला मोहनीच पडते ! आपल्याकडचें कालिदासाचें उदाहरण घ्या. ‘शकुंतल’ नाटक निर्माण झालें असेल तेव्हां वरील ब्रह्मदेवाप्रमाणेंच आमच्या महाकवीस आपल्या कृतीचा विस्मय वाटून त्यानें खरोखर मस्तक डोलविला असेल ! या आमच्या स्वारीनेंहि त्यांतील चवथ्या अंकावर व विशेषतः त्यांतील ‘शोकचतुष्टयावर’ काय फुक मारून ठेविली असेल ती

१. विलसन् मद्देवानें वरील प्रोकाच्या पहिल्या चरणार्थें भाषांतर निराळेंच केलें आहे. तें असें कीं, ‘आपल्या आमनाच्या कमलाच्या पत्रांसारखे सुंदर असे तिचे डोळे पाहून—ब्रह्मदेव चकित झाला.’ त्याप्रमाणेंच वरील चरणाचा पाठ—निजात—पत्रत्वपः’ असाच दोन तीन पुस्तकांत आढळतो. पण हा दोन्ही आमच्या मते बरोबर नाहींत.

२. ‘रत्नावली’ नाटक अंक २. नायिकेची तजवीर पाहिली असतां राजास आश्चर्य वाटून त्यानें केलेली ही उक्ति होय.

३. Essay on Milton.

४. जुन्या पंडितांत एक चुटका प्रसिद्ध आहे—

काव्येषु नाटकं रम्यं तत्र रम्यं शकुंतला ।

तत्रापि च चतुर्थोऽङ्कस्तत्र श्लोकचतुष्टयम् ॥

“काव्यांत नाटक रम्य, नाटकांत ‘शकुंतला’ रम्य, ‘शकुंतलें’त चवथा अंक, आणि चवथ्या अंकांत ‘श्लोकचतुष्टय’. हें ‘श्लोकचतुष्टय’ द्वाणजे शकुंतला सासरी जाण्यास निघाली असतां कणाचे गिरनिराळ्या प्रसंगां जे उद्गार निघाले ते होत.”

असो ! सगळ्या जगाची त्यावर मुरकुंडी वळते !^१ आमच्या महाराष्ट्रकवीविषयी बोलण्यास भय वाटते; कारण आमच्या अलीकडील महाराष्ट्रपंडितांनी त्यांस केव्हाच नादान ठरवून ठेविले आहेत ! तरी एवढ्या पंडितांच्या मताविरोधाम भोत भी-
मच आम्ही येथे असा अभिप्राय देतो की, आमच्या पंतासहि केकावली लिहितांना स्वप्न भरी साधली, त्यांतहि शेवटल्या शेवटल्या पंधरा सोळा केका लिहितांना ! असो; तर अशा प्रकारची स्थलं हांच कवितेचे जावप्राण होत. मनुष्याच्या जीवत-
त्वाचा जसा आजपर्यंत कोणासहि थांग लागला नाही, व बहुधा पुढेहि कधीच लाग-
णार नाही, त्याप्रमाणेच वरील कवितेचें होय. इकडे जसे बाहेरचे जड शरीर मात्र दृश्यगोचर होत, पण त्याचा चालक जो जावात्मा तो केवळ अवाङ्मनसगोचर होय,
क्षणजे वाणाच्या व मनाच्या टायाबाहेर आढे, तसेच निकडे बाहेरचे शब्द मात्र का-
नावर पडतात व त्यांचा आल्हादजनक अर्थ मनास भासतो, पण एवढा अपूर्व गुण त्यांत कशामुळे आला आहे हें मात्र कधी समजायाचें नाही ! एके पक्षा मोठ्या उ-
त्कृष्ट व कुशल शस्त्रवैद्याची शस्त्रे जशी व्यर्थ होत, त्याप्रमाणेच दुसऱ्या पक्षा शब्दवि-
वेचकाचें पंडित्य अगदी खंडून जातें. पण इतकेंच नव्हे. वरील शस्त्रवैद्याच्या दृष्टी-
तांच आणखी हेंहि स्पष्ट होतें की, जीवतत्वाचा शोध लावण्याच्या हेतूने त्याने ए-
खाद्या प्राण्याच्या शरीरावर जर शस्त्रप्रयोग केला तर ते जसे नाहीसे मात्र होऊन तो प्राणी त्यास पुनः शाब्द करता यावयाचा नाही, त्याप्रमाणेच वरील कवितेचें मर्म काढून ते परभाषेत जो ठेवू पाहील त्याचा प्रयत्नहि तितकाच राफळ होईल ! अथवा आडाचे उग्रादरण घेतले तरी चाळणार आहे. आड जसे उपद्राचें अमळशानें त्या-
नरचा दंतदंती नाहोशी होत, पांजे गगळी गळून जाताना, त्याचप्रमाणे मृत्यूचा भाषेत जो शब्दांची ठेवण नेमग अमन ना दुसऱ्या भाषे आणणे हे परम दुर्घट, किंबहुना अशक्यच झटले असतां नायले. सर विल्यम जोन्स यानें 'आकुंतल' नाटकाचें जें इंग्रजीत भाषीत केले आहे त्याच्या प्रस्तावनेत त्याने असाच अभिप्राय दर्शविला आहे. तेथें तो म्हणतो, की एका भाषेतील कवित्व दुसऱ्या भाषेत नेण्याचा जो प्रयत्न

१. मृदु गिरि गढेवांसहि एकंदर कवितेशी व विशेषतः हिंदूविषयी जो त्यांचा वळकत विरोध होता तो क्षणभंग विस्मय असे लिहिले लागले—

"The poem (!) has, indeed, some beautiful passages..... The scene which takes place when Sacontala is about to leave the peaceful hermitage where she had happily spent her youth, her expressions of tenderness to her friends, her affectionate parting with the domestic animals she had tended, and even with the flowers and trees in which she had delighted, breathe more than pastoral sweetness."

करतो, त्याचा उद्योग एका कुर्पीतील अत्तर दुसऱ्या कुर्पीत जो घालतो त्याच्या सांग-
खान होय. ह्याणजे या अत्तरवाल्याची जशी फजीती होते तशीच भाषांतरकर्त्याचा !
बूच उघडल्याबरोबर जो वास जायला लागतो तो दुसऱ्या कुर्पीला बूच पडे तोंपर्यंत
बहुधा सगळा निघून जातो; आणि याप्रमाणे दुसऱ्या कुर्पीत निवळ पाणी मात्र रहाते !

बरील गोष्टीच्या प्रत्ययार्थ एक सर्वप्रसिद्ध उदाहरण घेऊं, आपल्या देशचा
आद्यकवि जसा वाल्मीकि तसा युरोपातील कवीत होमर होय हें आमच्या वाचकां-
पैकीं बहुतेकांस माहीत असेलच. या कवीच्या 'इलियड' नामक काव्याचा नुसत्या
इंग्रजीतच दहा वारा भाषांतरें झालीं आहेत. पण मूळच्याच्या बरोबरीला कोही तरी
उतरलीं अशीं एक दोनच आहेत. एक चापमनचें, आणि दुसरें त्याहून विशेष
प्रख्यात असें पोपचें. अजून सर्वत्र प्रसिद्ध व सर्वांस प्रिय असें पोपचेंच भाषांतर होय.
पण या पोपचीच हें भाषांतर उतरतांना काय त्रेधा उडाली ती त्यानेच स्वतः वर्णिली
आहे. या भाषांतरास हात घालण्यापूर्वीच या कवीची फार कीर्ति झाली होती, व
तिच्या भरावरच एवढा बोजा त्यानें आपल्या शिरावर घेतला असावा यांत संशय
नाहीं. यानें आपला बेत वर्तमानपत्रद्वारा जोहोंकडे सर्वांस जाहीर करून शेंकडे बडे
लोकांच्या वर्गण्या घेऊन ठेवल्या; व असा संकल्प केला कीं, दररोज पन्नास ओळीं-
प्रमाणें सुमारें वर्षी सध्वा वर्षांत सगळे चोवीस सर्ग संपवून टाकायाचे. हे सर्व बेत
होई तोंपर्यंत ठाक होतें; पण जेव्हां का भाषांतराला त्यानें प्रत्यक्ष आरंभ केला, तेव्हां
त्याला कळून आलें ! त्यास चैन पडेनासें झालें, रात्रीं झोंप येऊं नये, येऊन जाऊन
भाषांतराचा धोशा ! पुढें पुढें तर त्यास इतका त्रास आला कीं, मला कोणी फार्सी
देईल तर बरें असें त्यास होऊन गेलें ! शेवटीं अशा विपत्तींत रखडतां रखडतां जें
काम तो वर्षी सध्वा वर्षांत आटपून टाकणार होता तें पांच वर्षांत त्यास आटपतां
आटपेना; व जर तो वर्गणीदारांचा पैसा घेऊन बसल्यामुळे अडकून न रहाता तर हें
ओझें तो केव्हांच झुगारूनहि देता यांत संशय नाहीं ! बरें इतकें करूनहि भाषांतर
तरी कितपत उतरलें आहे ? ज्यास मूळ काव्याची ओळख नाहीं त्यास तें फार मजेचें
वाटतें खरें, पण बाकीच्यांच्या मते त्याची योग्यता सुमाराचीच आहे. पोपच्या वेळे-
स व वेंटली नामेंकरून ग्रीक व ल्याटिन भाषेत अत्यंत निपुण असा एक महाविख्यात
पंडित होता, त्यानें पोपच्या तोंडावरच त्यास सांगितलें कीं, तुमचें भाषांतर ह्याणजे
मजेदारशी दृमदार कविता आहे खरी, पण तींत होमरचे गुण बिलकूल उतरले
नाहींत !^१ आणि अलीकडे तर मेकॉलेनें एके ठिकाणीं या भाषांतराची खुशाल निवळ

१. बरील अभिप्राय वेंटलीनें ज्या प्रसंगी दिला तो अंमळ विशेषतः सांगण्यासारखा
आहे. हा ग्रीक व ल्याटिन पंडित पोपचा वर्गणीदार असून 'इलियड'च्या भाषांतराचे जस-
(पुढें चालू.)

यशच केली आहे. असो; तर कवितेचें भाषांतर करणें ह्मणजे एवढी जोखीम अंगावर घेणें आहे. स्वतंत्र निराळी कविता करणें हें एके परी बरें; कारण आपल्या कवित्याचा आपणास अजमास असून ती आपणास साधेल त्या विषयावर हव्या तेवढ्या विस्तारानें करतां येते. पण परभाषेतील कविता आपल्या भाषेंत आणायची ह्मणजे बरीक मोठी पंचाईत ! मूळ ग्रंथाचें संधान राखून मग आपलें राखायाचें, व शिवाय आपणांत नसणाऱ्या त्यांतील कल्पना वगैरे आपल्या भाषेनें व्यक्त करायाच्या, शब्दसौष्टवादि गुण साधावयाचे, ह्मणजे केवळ अचटच काम ! असो; तेव्हा असें अंगावर घ्यावयाचें तें मोठ्या विचारानेंच घेणारानें घेतलें पाहिजे.

यथेतर कवितेचें भाषांतर यथास्थित रीतीने उतरणें हें किती कठिण आहे हें सांगितले. तरी अशा कठिण कामांतहि कित्येकांस यश आलें तें सांगितलें पाहिजे. इटालियन भाषेंत डबाटी नामक कवीचें जें प्रख्यात काव्य आहे त्याचें इंग्रजी भाषांतर केरी नामककून एका पंडितानें केलें आहे तें अशाचें एक नामांकित उदाहरण आहे. वर सांगितलेलें पोपचें 'इलियड' तरी सर्वासच केवळ अमान्य आहे असें नाहीं. जॉनसनच्या मते तर तसें भाषांतर आजपर्यंत झालेंच नाहीं; व बाकीच्या सर्वांहून त्याचीच जी आजपर्यंत प्रसिद्धि चालत आली आहे तीहि तसेच गुण कांहीं असल्याखेरीज आली नाहीं हें खास आहे. असो; जानसननेहि जुवेनल नामक ल्याटिन कवीच्या घाटणीवर कांहीं उत्कृष्ट लहान काव्ये रचली आहेत. तसेंच पोपचे 'मेसाया' नांवाचें एक इंग्रजी काव्य आहे, त्याचें जानसन यानें ल्याटिन भाषेत असें शानदार भाषांतर केलें कीं, ते वाचून पोप याग फार विस्मय वाटून तो ह्मणाला कीं, हा नवा कवि सर्वास लवकरच संदेहांत पाडील कीं, मूळचें काव्य कोणतें, व भाषांतर कोणतें, कोण जणें ! आमच्या भाषेंत अशीं उदाहरणें देणें कठिण आहे. तरी 'पयस्नावली'त जगन्नाथरायांच्या 'भामिनीविलास'तील एका तुटक्याचें जें मराठी भाषांतर केलें आहे तें प्रस्तुत प्रसंगीं घेतलें असतां चालेल.

पण असें होणें विरळा. त्यांतून हीहि दुसरी गोष्ट येथें घ्यानांत आणली पाहिजे, कीं इटालियन अगर ल्याटिन आणि इंग्लिश, किंवा संस्कृत आणि मराठी या भाषा परस्पर पुष्कळ जवळ जवळ आहेत, यास्तव भाषांतराचें कठिणत्व यांत तितकें जसे भाग तवार होत गेले तन्तसे उत्तर वर्गीयादारांप्रमाणें यामहि पोंचत गेले एके समर्थी असें झालें कीं, हे भाग नुकतेच चोडांकडे वाटले असतां पोपची व वेंटलीची गांठ पडली. तेव्हां पोपनें म्हजच विचारलें, 'कांही तुमचो बुकें तुमांस पांचलीं ना ?' वेंटलीनें बळेंच न कळल्याचें मोंग करून परत पुसलें, 'अ, बुकें—कसलां बुकें ?' पोपनें सांगितलें, 'मादया होमरशी'—तेव्हां आठवलेसें करून त्या गर्विष्ठ पंडितानें कुरेंवाजपणानें उत्तर दिलें, 'पोप, तीस तुमी दुमदार मोजेची कविता हवी तर ह्मणा, तीस तुमांस मां होमर वणूं देणार नाहीं !

दिसून येणारं नव्हे. शिवाय वरील उदाहरणांत मूळ ग्रंथकाराचा आणि भाषांतर करणाराचा काळ, समजुती वगैरे गोष्टींतहि ह्मणण्यासारखा भेद नाही. पण संस्कृत अगर चिनी ग्रंथांचें इंग्रजीत भाषांतर, किंवा इंग्रजी कवितेचें अगर नाटकांचें मराठीत भाषांतर ह्मणजे विलक्षणच काम आहे. यावर कोणी असा आक्षेप काढतील कीं, असें आहे तर मग इतकी भाषांतरें झालीं आहेत व होत आहेत तीं ? पण या ह्मणण्यांत कांहीं अर्थ नाही. भाषांतरें झालीं आहेत खरी; पण ज्यांच्याकरितां तीं तयार केलीं त्यांपैकी कितीकांस तीं गोड लागतात ! गाजी डायरेक्टर हार्डसाहेब यांच्या दुसऱ्या बुकाच्या दुसऱ्या भागांत त्यांनीं ह्मटलें आहे कीं, ज्यांस संस्कृत समजतें त्यांसच मात्र कालिदासाचे ग्रंथ समजतात. हें त्यांचें ह्मणणें आम्हांस अगदीं यथार्थ वाटतें. फार तर काय, पण दोन तीन लोकोत्तर रसिकां-खेरीज 'शाकुंतल' नाटकांत ज्यास गोडी लागली असा संस्कृत न जाणणारा युरोपियन ग्रंथकार थोडाच सांपडेल ! मिळ साहेबांचा एकंदर झोंक मागें एकदां दर्शविला आहेच; व मेकॉले साहेबांनींहि एखाद्या ठिकाणीं तरी कालिदासावर वगैरे यथास्थित झोड उडविली असलीच ही आमची पक्की खात्री आहे; पण जेजेल, हंजेल, गेटी, जोन्स, विल्सन, अशांच्या पुढें त्यांचा दम निघाला नसावा असें वाटतें ! अशींच आणखीहि एक दोन विरुद्ध मतें आमच्या वाचण्यांत आली आहेत. एक क्यांपबेल नामक प्रख्यात इंग्लिश कवीचें, आणि दुसरें फॉरेस्टर नामक एका नामांकित पाद्री ग्रंथकाराचें. पहिल्यानें एके ठिकाणीं ह्मटलें आहे कीं, हिंदु लोकांची कविता फार विलक्षण आहे. तींत मदनाचें धनुष्य हें फुलाचें, धनुष्याची दोरी भ्रमराची, बाण स्त्रियांचे कटाक्ष, साह्यकारी चंद्र वगैरे वर्णन असतें, त्याचा काय अर्थ असेल तो असो ! दुसऱ्या ग्रंथकारानें 'रामायण'वर हत्यार धरले आहे, आणि ह्मणतात—'यांत शुद्ध येथून तेथून सारखी बडबड आहे दुसरें बिलकूल कांहीं सांपडावयाचें नाही' ! हा एवढ्या संस्कृतज्ञाचा अभिप्राय आमच्या खिस्ती मित्रांस खूप मानवेल यांत संशय नाही; व कित्येकांनीं तो आपल्या हृत्पट्टिकेवर खोदूनही ठेवला असेल ! असो; तर जोन्स, विल्सन असे भाषांतर करणारे असतांहि संस्कृत भाषांतरांची ही दशा; तर यावरून काय स्पष्ट होतें ? दुसरें, मागें एक दोन वेळां आलेलें कैलासवासी काल्हटकर यांचें 'अथेन्नो'चें भाषांतर ध्या. हें फार चांगलें साधलें आहे ह्मणून आम्हीं वर ह्मटलें आहे. पण हें चांगलें कोणाला ? जोन्सचें, विल्सनचें भाषांतर जसें संस्कृतज्ञांस चांगलें, तसें वरील भाषांतर ज्यांना इंग्रजी समजतें आहे त्यांनाच चांगलें ! ज्यास नुसतें मराठी कळतें तो मोठा रसिक असला तरी तें त्याला किती गोड लागेल ? आम्हांस खर्चात वाटतें कीं, मुळींच लागणार नाही. याच्या स्पष्टीकरणार्थ दोन तीन उदाहरणें घेतां—

“अथेल्लो—सखे प्राणवल्लभे, तूं माझ्या अगोदर येथें येऊन पाहचलास हे पाहून मला परकाष्ठेचें आश्चर्य वाटून अतिशय आनंद झाला आहे. आजच्या वादळाचा शेवट जसा गोड झाला तसाच जर प्रत्येक वादळाचा होऊं लागला तर साक्षात् मृत्यु जागा होई एवढ्या सपाठ्यानें कां वापडा वारा वाहीना, आणि ओलेंपस पर्वताएवढ्या समुद्रांतील लाटांच्या शिखरावर कां तारूं जाऊन बसेना, आणि तें पुनः असमानापासून जितकी जमान खोल तितकें कां तळीं जाईना ! आतां मरण जरी आलें तरी तें देखील मोठें सुखाचें; कारण, सांप्रत जीवात्म्यास जसें सुख झालें आहे तसें ह्मणजे पुढें कधीं होईल असा मला भरंवसा वाटत नाही !”

अंक २.

“यागो—महाराज, आपली वायको व्यभिचारिणी आहे अशी कल्पना एकदां मनुष्याच्या मनांत आली, कां मग त्याला चैन ह्मणून कधीं पडायचें नाही, याकरतां या गोष्टीविषयीं मात्र आपण फार जपा. कल्पनेसारखें द्राव कोणी नाही. ती शुद्ध घाऱ्या डोळ्यांची राक्षसीण आहे. नाही ते संशय घेऊनच घोळीत बसते. मग त्यांतले काहीं टाकून देते, पुनः आणखी घेते. हा खेळ चाललेला असतो...”

अंक ३ प्रवेश ३.

“अथेल्लो—अरे त्या गुलामाला चाळीस हजार देह पाहिजे होते, कारण मला सुड घेण्याकरितां एक देह काय अगदीं बापुडवाणा पासंगास देखील पुरावयाचा नाही. आतां मला पक्कें दिसूं लागलें कीं, हें सर्व खरें आहे—इकडे बघ, यागो, ही पहा मी आपली चट सारी प्रीति आकाशांत फुंकून दिली. आतां प्रीतीचें ह्मणून नांव देखील नको ध्यायला. साधेल तितका द्वेष उगविला पाहिजे. हे कृष्णवर्णी वैराग्या, आपल्या नरकदरीतून निघून तूं असा बाहेर ये. हे प्रेमा, तूं आपला मुगुट व माझ्या हृदयांत जें तुझें सिंहासन आहे तेंहि त्या जुलमी द्वेषाच्या स्वाधीन कर. अंतःकरणा, आतां तुझे विषतुल्य तरंग चालून तूं उलून जा. कारण द्वेष हा काळसर्प आहे.”

किंसा.

वरील स्थळें ह्याटलीं ह्मणजे प्रस्तुत नाटकांतील अत्युत्कृष्टपैकीं होत. पण हीं वाचून ज्यांस आनंद होईल असें मराठी वाचक किती सांपडतील ! हें नाटक असें जर रंगभूमीवर करून दाखविलें, तर लोकांना एक दोन अंकपर्यंत तरी दम निघेल कीं नाही कोण जाणे ! उघडच आहे. अगोदर ही तऱ्हाच मुळीं अगदीं निराळी;—विचार निराळे, कल्पना निराळ्या, वाक्यरचना निराळी; सगळेंच अपरिचित ! ‘ओलेंपस पर्वत’ ह्मणजे काय, ‘घाऱ्या डोळ्यांची राक्षसीण’ काय, आणि ‘कृष्णवर्ण वैराग्य’ तरी काय ? मूळ ग्रंथांत या शब्दांचा अर्थ जसा तेव्हांच समजला जातो व गोड दिसतो, तसें मराठींत काय होणार ? अशा ठिकाणीं भाषांतरकर्त्यास निरुपायास्तव

हातच टेकणें येतें.

दुसरें उदाहरण पहा—

“हाय हाय ! काय हा अनर्थ ! काण अंदाधुंदी ! शिव शिव ! हे त्रतंत्रां, कोणीकडे गेलीस ? पूर्वी स्वतंत्रता हा शब्द हर एक रोमन गृहस्थाच्या काय कासा अमृतासारखा गोड लागत होता : ‘रोमन गृहस्थ’ या पदवीचा मान भागें देवढा होता ! पण हाय हाय ! आतां मातीपेक्षांहि कमी मोलाची ती पदवी झाली ! अहो सभासदहो, पण पुढें काय ! काय हा असा काळ आला काय ! अरे, काय रोमन लोकांनीं नेमलेल्या शुल्लक सुभेदारानें रोमन प्रांतांत इटालीच्या शेजारी, रोमन गृहस्थास विनाकारण बांधावें, कोरळ्यांनीं मारावें, तापलेल्या लोखंडाच्या पत्र्यांनीं भाजून हाल करावे, आणि शेवटीं अपमान करून गुलामासारखें कुसानें खिळून जिवें मारावें ? आणि काय, त्या निरपराध मनुष्यानें दुःखानें कळवळून केलेला आक्रोश, पहाणाऱ्या लोकांच्या डोळ्यांस आलेले अश्रु, रोमन लोकांचा प्रभाव, न्याय होऊन शिक्षा होण्याचें भय, यां पैकीं एकाहि गोष्टीनें किंवा एकंदर या सर्व गोष्टींनीं त्या राक्षसाच्या क्रूरतेचा व दुष्टपणाचा प्रतिबिंब होऊं नये ? तो आपल्या संपत्तीच्या मदानें व बलानें सर्वांस तुच्छ मानून स्वातंत्र्याच्या मूळावर निर्भयपणें कुन्हाड घालीत असतां आम्हीं सर्वांनीं उगीच बसावें असा समय आला काय ?”

अनेकविद्यामूलतत्त्वसंग्रह.

वरील उतारा सिसरोनं वेरिसच्या विरुद्ध जें भाषण केलें त्याच्या भाषांतरांतील होय हें आमच्या वाचकांस बहुधा माहीत असेलच. हें भाषण त्याच्या सर्व भाषणांत उत्तम गणिलें आहे, आणि यांतच सिसरोचा नामांकित सारालंकार आहे. वरील भाषांतर कसें उतरलें आहे हेंहि येथें सांगितलें पाहिजे असें नाहीं. असो; पण हा उतारा येथें देण्याचें कारण उघडच आहे कीं, त्यांत ‘स्वतंत्रते’विषयीं जो उल्लेख आहे तो इंग्रजी न कळणाऱ्या वाचकांस बिलकूल कळणार नाहीं; तसेंच ‘रोमन गृहस्थ’ या शब्दावर जो त्यांत रोख आहे तोहि त्यांस मुळीच भासणार नाहीं. हे शब्द ‘रोमन सिटिझन’ याचें भाषांतर होत; पण ‘भाषांतर’ या शब्दाचा अर्थ जर असा घेतला कीं, मूळ शब्दांनीं जितका व जसा अर्थ मनांत बिंबतो तितका व तसा त्या दुसऱ्या शब्दांनीं बिंबावा तर वरील भाषांतर अगदीं व्यर्थ आहे यांत कांहीं संशय नाहीं. असो; तर याप्रमाणें देशदेशाचे आचार, रीतभात, विचार, समजुती वगैरे अगदीं भिन्न असल्यामुळें तसला संबंध जेथें असतो तेथें भाषांतर होणें केवळ अशक्य होय. आणि असले संबंध काव्यांतून, नाटकांतून, कादंबऱ्यांतून वगैरे भरभूर असा-

१. या अलंकाराचें इंग्रजी नांव *olimax* आहे. एकाहून एक वरचढ अशी मालिका रीतीनें असणां वरील अलंकार होतो.

याचे; तेव्हा त्यांची भाषांतरं अन्यभाषांत—त्यांतून विशेषतः फार दूर देशच्या भाषांत—होणें केवळ अशक्य होय.

वरील प्रतिपादनावरून सर्वांच्या ध्यानांत येईलच कीं, मिल्टन, शेक्सपीयर, स्कॉट यांचे ग्रंथ इंग्रजींत फार रमणीय आहेत ह्यानून मराठींत ते तसे होणार नाहीत. उल्टे कंटाळवाणे होऊन हास्यास्पद मात्र होतील. ते वाचून व त्यांतील खुब्या नीट ध्यानांत ठेवून त्यांतील इकडे उतरण्यासारख्या ज्या असतील त्या मात्र आपल्या भाषेंत आणल्या असतां साजणार आहे.

११. असो; याप्रमाणें तिन्ही सदरांचा विचार झाला. आतां भाषांतराच्या उत्कृष्टत्वाविषयी अगदीं बरोबर असें एक प्रमाण सांगतों. तें हें कीं, ज्या ग्रंथाचें दुसऱ्या भाषेंत भाषांतर करायाचें त्याचा कर्ता, तो ग्रंथ या दुसऱ्या भाषेंत आपण स्वतः कसा लिहिता हें मनांत आणावें; व त्यासारखें जेव्हां भाषांतर उतरेल तेव्हां तें अत्युत्तम झालें. हें प्रमाण बरोबर सांपडणें अर्थात्च अशक्य आहे; तरी मूळ ग्रंथकाराची स्थितिरीति, स्वभाव, समजुती, विचारांचा झोंक, भाषापद्धति या सर्वांशीं दृढ परिचय झाला असतां भाषांतरांत त्याची धाटणी बरीच उतरतां येईल यांत संदेह नाही.

१२. आतां सरते शेवटीं एका गोष्टीविषयी लिहून हा लांबलचक निबंध पुरा करतों. प्रस्तुत मालेच्या पहिल्या अंकांत आरंभीं आहीं ह्याटलें होतें कीं, इंग्रजीचें मराठींत भाषांतर करतांना कित्येकांस मोठी मुसकील पडून ते मराठी भाषेसच दोष लावतात कीं, तींत प्रौढ व खोल अर्थ व्यक्त करण्यास शब्दच नाहीत. आतां हें ह्मणणें कितपत खरें आहे याविषयी विचार करूं. यांत पहिल्यानें हें एक लक्षांत आणलें पाहिजेच कीं, वरील मत जे देतात त्यांपैकीं यासंबंधानें मत देण्यास खरोखर लायक असे किती. ही शंका मूळारंभींच येण्याचें कारण उघडच आहे कीं, हल्लीं मराठीचा अभ्यास ह्मणजे मोठ्या आस्थेनें होत असतो असें नाही. मुलांस लिहितां वाचतां येऊन व्याकरण, भूगोल वगैरें समजू लागतांच इंग्रजीचा अभ्यास जो सुरू होतो तो शेवटपर्यंत; मराठीकडे तादृश लक्ष देण्यास त्यांस फावतच नाही. व तसें करण्याचें मोठेंसं अगत्याह कधीं त्यांस पडत नाही. तर अशी स्थिति असल्यावर मराठी भाषेची पोंच कोठपर्यंत आहे; प्रौढ, सरस, किंवा खोल अर्थ तिच्यानें कोठपर्यंत झेपला जाईल याची त्यांस वास्तविक कल्पना होणें अंमळ दुरापास्तच खरें । पण जेथे प्रत्युक्तीचें भय नाही तथें हवी तशी वल्गना चालली जाते; व हेंच समजून वरील अभिप्राय चोहोंकडे हवा तो देता. हें मत शिक्षकांस व भाषांतरकारांस तर खासें पश्यावरच पडतें. कारण इंग्रजींतील अर्थ वर्गांत समजून देतांना किंवा एखाद्या अवघड ग्रंथानें पैशाच्या अगर लौकिकाच्या लोभानें भाषांतर करण्याचें पतकरलें असतां, जेथे जड जड लागेल, तेथे आपली आगती सबब तयार आहेत;—काय

करावें हो ! आपली भाषा पडली फार भिकार, यापुढें इलाज नाही; नाही तर भाषांतर करण्यास काय कठिण आहे ! असो; तर याप्रमाणें वरील मत कांहीं अज्ञानास्तव व कांहीं अपमतलबीपणामुळें चेहोंकडे पसरलें आहे. आमची भाषा इतक्यांतच इंग्रजीसारख्या भाषांशीं टक्कर मारील असें आर्ह्या ह्मणत नाही,—व गितक्या उजगारीस ती कधीं तरी पोंचेल कीं नाही याचा संशय आहे,—पण अर्थव्यंजकता वगैरे गुण तिच्यांत फारच नेमस्तपणाचे आहेत, किंवा मुळींच नाहीत, असें जे पुष्कळ मानतात त्यांची समजूत अगदीं गैर आहे. खरोखरी जर पाहिलें, तर मराठीस सांयी काय थोड्या आहेत ? व्यवहारिक वोलण्याच्या चालण्याच्या वगैरे भाषेस आमची साधारण भाषा पुरे आहेच; शास्त्रीय भाषेस तर संस्कृताचें अत्युत्कृष्ट साहाय्य; दरबारी, लष्करी वगैरे भाषेस फारशा व आरबी यांची मदत आहेच. इंग्लिश लोकांचा इकडे संचार होण्यापूर्वीच आमचें राष्ट्र सर्व प्रकारें पूर्णावस्थेस येऊन पोचलें असल्यामुळें कवितेची भाषा, नेहमीच्या व्यवहाराची भाषा, दरबारी भाषा, लष्करी भाषा, व्यापारी भाषा, न्यायमनसुव्याची भाषा, धर्मोपदेशाची भाषा, कलाकौशल्याची भाषा, इत्यादि सर्व येथें केव्हांच ठरून गेल्या होत्या. कोणत्याहि ठिकाणीं ह्मणजे आतां नवे शब्द शोधून काढले पाहिजेत असें नव्हतें. एक मात्र मोठी उणीव होती खरी. ती ही कीं, गद्यग्रंथांचा मुळींच प्रघात नसल्यामुळें तो भाषेचा प्रकार इकडे बिलकूल नव्हता; व भाषेकडेहि शास्त्रदृष्ट्या कोणीं लक्ष दिले नव्हतें. ह्मणजे व्याकरण कोश वगैरेची रचना संस्कृतांत जशी आहे तसें इकडे मुळींच कधीं झालें नाही.^१ ही उणीव प्रस्तुत सरकारानें आपल्या उदार आभ्रयानें भरून टाकली ही मोठी गोष्ट केली खरी; कारण तिच्याशिवाय आमच्या भाषेच्या पूर्वीच्या अभिवृद्धीचा कांहींच उपयोग होताना. पण गद्यग्रंथांची पद्धति आतां चांगली बसून गेल्यामुळें लोकशिक्षणाचा उत्कृष्ट मार्ग तोंतून निष्पन्न झाला, व भाषेच्या अभिवृद्धीसहि ती पुष्कळ कारणीभूत झाली. असो; तर एवढ्या स्थितीस जी भाषा अगोदरच येऊन पोचली होती ती केवळ रानटी अवस्थेंत होती असें ह्मणतां येणार नाही. पण आमचे लोक स्वतःस अज्ञान व रानटी ह्मणून घेण्यास जसे अगदीं खूष आहेत, तद्वतच भाषेचीहि मानहानि केल्याचें ते बिलकूल दुःख मानीत नाहीत. मराठी भाषेंत अद्याप ग्रंथसंख्या फार झाली नाही. तरी गोष्टी, कादंबऱ्या, नाटकें, इतिहास, शास्त्रीय ग्रंथ असे प्रकार बरेच झाले आहेत; व कोण्या ग्रंथकाराची लेखणी अमुक विषयावर लिहितांना भाषेच्या कोतेपणामुळें ह्मणजे थांबली अशी हाकाक अजून कोणाच्या कानीं

१. आह्मांस एका मित्राच्या मागण्यावरून कळलें आहे कीं, कानडी भाषेंत संस्कृतसारखी व्याकरणें व कोश रचलेले आहेत. हिंदुस्थानांतिल विद्यमान भाषांत यमा प्रकार दुसरीकडे कोठेंहि असेलसा वाटत नाही.

आली नाही ! असो; तेव्हां वरील आक्षेप केवळ व्यर्थ होय असें आह्मांस वाटतें.

तरी आमची भाषा इतक्यांतच पूर्णतेच्या शिखरास पोचली आहे, किंवा को-
त्याहि भाषेतील कोणताहि अर्थ मराठी भाषेत चांगला हवा तसा नियमानें व्यक्त
करतां येईलच, असा व्यर्थ अभिमान तिजवद्दल आह्मां वहात नाहीं. आमचें ह्मणणें
इतकेंच आहे कीं, तीं सध्यांहि बऱ्याच पक्कं दशेस आली असून इंग्लिश वगैरे भाषा
जशा क्रमाक्रमाने वाढत गेल्या तशी वाढत जाण्यास तीस पुष्कळ हवी तशी सोय
आहे. हीमुळे कालगत्या हवा ती अर्थ त्या भाषेनें लिहितां व बोलतां येईल. आतां
एवढें खरें आहे कीं, जे प्रकार इकडे कधींच नव्हते त्यांच्यासंबंधाचे शब्द आमच्या
भाषेत मिळणार नाहींत. उदाहरणार्थ अधिकडील यंत्रांचे वाचक शब्द, किंवा रसा-
यनादि ज्या शास्त्रांचा अलीकडे प्रचुरभाव झाला त्यांची परिभाषा, हीं नवींच बन-
वावीं लागतात. तसेच 'लोकसत्ताक राज्य' 'सार्वजनिक सभा', 'विद्यालय', 'पुस्त-
कालय', 'देखावा', 'देशाभिमाना', 'मुद्रणकला', 'वेअब्रूची फिरीद' वगैरेहि सर्व
नव्याच अर्थीचे वाचक शब्द मराठीत आणावे लागले. यांत आमच्या भाषेची कम-
ताई आहे खरी; पण हीवद्दल मराठी भाषेस दोष कोण लाविल ? ज्या कल्पना लो-
कांच्या कधीं मनांतच आल्या नाहींत त्यांचे वाचक शब्द किंवा वाक्ये त्या भाषेत
असावीं कशी ? कांहीं दिवसांपूर्वी आमच्या एका मित्रानें आह्मांस एक इंग्रजी वाक्य
देऊन त्याचे भाषांतर करण्यास सांगितलें. तें वाक्य हें—'He sympathises
with me fully in this movement' याचें भाषांतर आह्मी कांहीं
जरा सरासरी केले, पण तें आमच्याहि मनःस आलें नाहीं, व त्याच्याहि आले नाहीं.
पण यांत दोष कोणाचा ? अर्थात्च कोणाचाच नाहीं. 'Hearth', 'Oak',
'Skating', 'Aurora Borealis', 'Swallow', वगैरे शब्दांस मरा-
ठीत प्रतिशब्द असं सांपडणें नाहींत, तसेच 'Parliament', 'limited mo-
narchy', 'Whig', 'Tory', 'representation', 'popular
movement' वगैरेस तरी कसे सांपडतील ? वर, अशांनं मराठीवर दारिद्र्येचें
दूषण येईल काय ? तिकडे कांहीं जिनस होतात ते इकडे होत नाहींत ह्मणून आमचा
देश जसा भिकारा होता नाहा त्याप्रमाणेंच तिकडील कांहीं कल्पना व विचार इक-
डच्या भाषास मुळाच माहात नसले ह्मणून या भिकारच ठरल्या असेंहि पण होत
नाहीं. असो; तर अशा आक्षेपांत कांहीं जीव नाहीं; व ज्यांस आपल्या भाषेचा
अजून अभिमान वाटत असेल व निचें हित करण्याची बुद्धि असेल त्यांनीं असल्या
पोकळ पांडित्यास लागदी जुमानूं नये. शिवाय आमच्या वरील मित्रांनींहि ही
मांडी गोष्ट ध्यानांत वागावली पाहिजे कीं, भाषा जी प्रगल्भ दशेस चढते ती केवळ
गणिनिगमानुसारानेंच चढते असें नाहीं; ह्मणजे प्राणी किंवा वनस्पति यांची षाढ

जशी नेमानें व्हावयाचीच, तशी कोही भाषेची गोष्ट नाही. तिची अभिवृद्धि मुख्यतः मनुष्यप्रयत्नांनीच आहे. तर ग्रंथकारांनी भाषेच्या भिकारपणाचें रडगाणें गाणें ह्मणजे त्यांसच पुष्कळ अंशी लज्जास्पद आहे. याखेरीज दुसरी उत्साह येण्यासारखीहि ही गोष्ट आहे की, भाषा भिकार असतां तीत चांगली ग्रंथरचना करण्यांत जितकें भूषण आहे, तितकें ती अगोदरच चांगली असतां करण्यांत मुळीच नाही. यास्तव आमच्या भाषेच्या सध्यांच्या वाईट मानलल्या स्थितीतहि जे ग्रंथकार परिश्रम करून मनोरम ग्रंथ रचतील त्यांनी वाहवा अलीकडील मोठे नामांकित झालून मोडले जाणारे जे इंग्रज ग्रंथकार त्यांच्यातूनहि अधिक होईल हे उघडच आहे !

निबंधमाला, - वर्ष १ ले.

या पुस्तकाचें आज पहिलें वर्ष संपलें. यास्तव या प्रसंगां कांहीं विचार प्रदर्शित केल्यावांचून राहवत नाही. पहिल्यानें संपूर्ण विश्वाचें सूत्र चालवणारा जो परमेश्वर, ज्याच्या कृपेशिवाय सर्व मनुष्यप्रयत्न व्यर्थ होत, त्यास आह्मी मनोभावानें कृतज्ञतापूर्वक नमन करतां; आणि आमच्या कृत्यास यश येण्याकरतां त्याचा प्रसाद मागतों. संपत आलेल्या वर्षाच्या आरंभीं जेव्हां सदृष्ट मासिक पुस्तक काढण्याचें आह्मी मनांत आणलें, तेव्हां एवढें काम कसे निभेल, त्याम लेकांचा आश्रय कसा मिळेल, वगैरे गोष्टी वरचेवर मनांत येऊन आह्मांस मोठा धाक वाटत होता. पण जगदीशाच्या सत्तेनें त्याचा वराच निभाव लागला हें पाहून आह्मांस जो संतोष वाटतो आहे त्याचा येथें उल्लेख केल्यावांचून राहवत नाही. असें; या ठिकाणीं प्रस्तुत पुस्तकास ज्यांनां आपण होऊन आपला आश्रय दिला त्यांचेहि आभार आह्मी मनःपूर्वक मानतो.

पुस्तककर्त्यास, किंबहुना कोणत्याहि मनुष्यास, आपल्या स्वतःविषयीं बोलणें ह्मणजे मोठी पंचईत असते. कारण तसे करण्याचें बीज अदंकारच होय असें सामान्यतः लोक समजतात. तरी तसे केल्यावांचून परिणाम नाही असे पुष्कळ वेळां मनुष्यास प्रसंग येतात. तसें तो न करील तर त्याच्याविषयीं लोकांचे कधीं कधीं जे भलतेच ग्रह झालेले असतात ते तसेच राहून ते दिवसेंदिवस अधिकाधिकच दृढ होता जातील. यास्तव प्रस्तुत मालेच्या पांचव्या अंकाच्या शेवटीं आह्मी स्वतःविषयीं कांहीं मजकूर लिहिला होता, तसाच आतां वर्षाच्या अखेरच्या या संधीस कांहीं लिहिणें अवश्य वाटून तो लिहितों.

जगाची रीत ज्यानें यत्किंचित्हि पाहिली असेल त्यास अर्थात्च कळून येणारें आहे की, मनुष्यामनुष्यांत, रूप, स्वर, बोलण्याचालण्याची दब वगैरे गोष्टीत जसा

फरक नेहमीं दृष्टीस पडतोच त्याचप्रमाणे स्वभाव, रुचि, समजूत यांतहि नेहमीं तो असायाचाच. यास्तव एका मनुष्यास जी गोष्ट चांगली वाटते तीच दुसऱ्यास त्याच्या विपरीत वाटल्यास कांहीं नवल नाही. याप्रमाणेच सगळ्यांचे ज्ञानहि वस्तुगत्याच सारखे नसल्यामुळे लोकांच्या समजुतींतहि परस्पर फेर पडल्यास मोठी विलक्षण गोष्ट झाली असें ह्मणतां येत नाही. हा प्रकार जांपर्यंत मनुष्याचे मन सध्या आहे असेंच राहिल तांपर्यंत अर्थातच चालणारा आहे. यास्तव सुज्ञ जे असतात त्यांस दुसऱ्यांच्या मतविरोधाचे कधीं आश्चर्य वाटत नाही व रागहि यत नाही; कां कीं, मानवी स्वभावाचा हा धर्मच होय. असें समजून ते आपला ज्या विषयावर मतभेद पडत असेल त्याची वाटाघाट करण्याकरतां एकत्र जमतात, आणि सत्यैकानिष्ठ बुद्धीनें व शान्त मनानें खरें खोटें निवडतात. जेथें असा साफ निर्णय झाला तेथें जो हटतो तो आपल्या पराभवाचें किमपि दुःख न मानतां सत्याचा लाभ झाला यावरच नजर देऊन आपणास जिंकणाराचीहि प्रशंसाच करतो; असो तर शहाण्या व सालस लोकांची चाल अशी आहे. पण ही जगांत कितपतशी दृष्टीस पडते याचा शोध जो करूं जाईल त्याची खात्री होऊन जाईल कीं, तिची अपेक्षा व अभाव हों परस्परांशीं सम आहेत. ह्मणजे जगाचें कल्याण होण्यास तिची अवश्यकता जेवढी मोठी आहे तितकाच मोठा तिचा जगांत अभावहि पण आहे. ही मनाची शांत वृत्ति व सत्यप्रीति यांचें मान विद्वत्तेवर नाही हें तर काय, पण पुष्कळ ठिकाणीं जितकी जितकी विद्वत्ता अधिक तितका तितका वरच्या उलट गुणांचा मात्र पगडा मनुष्यावर झालेला दृष्टीस पडतो. अशाविषयींची उदाहरणे मागील काळचीं व हल्लींच्या काळचींहि पुष्कळ देतां येतील. असो; पण त्यांशीं आह्मांला गरज नाही. त्याच्या विरुद्ध मात्र एक उत्कृष्ट उदाहरण आमच्या वाचकांच्या प्रत्ययार्थ आह्मी येथें सांगतो. मेकॉले व मिल्ल साहेब यांची ओळख आमचे वाचक विसरले नसतीलच. या दोघां साहेबांचा सुमारे चाळीस वर्षां-मागे मोठा वाद लागला होता; आणि खरोखर पहातां हिंदुस्थानाचा द्वेष किंवा तिरस्कार असं कांहीं थोडे विषय खेरीज करून या दोघांचा ज्यांवर मिलाफ व्हावा असे थोडेच विषय होते ! असो; हा वाद मिल्लच्या एका राज्यप्रकरणीं निबंधावरून उत्पन्न झाला. यांत मेकॉले साहेबांनीं आपल्या प्रतिपक्षाची आपल्या नेहमींच्या चाली-प्रमाणे^१ वाजवीपेक्षां फाजील शोभा अगोदर खूपच केली; पण पुढें त्यांचें त्यांसच

१ मेकॉले साहेबांवर जी आह्मां टीका केली तिला एक्या अक्षरानेंहि उत्तर देण्याची पंचाईत न करतां आमच्या ग्विस्ती बंधूंनीं आह्मांवर नुसती शिष्यांची मात्र फेर झाडली ! पण ते पखाद्या साधारण प्रतीक्षा विद्वान् साहेबांस—कारण हिंदूचें तसें वजन पडायचें नाही—जर पुसतील तर त्यांस कळून येईल कीं, मेकॉले साहेबांचें जें त्यांम परब्रह्म एवढें पुढें चालू.

वाईट वाटून एवढ्या थोर ग्रंथकारांशी आपण फार गैर रीतीने वागलों असे त्यांनीं कबूल केलें. त्यांतून प्रकृत प्रसंगी विशेष सांगण्यासारखें काय कीं, पुढें लवकरच दोघांचा जो परस्पर स्नेह जमला तो आमरणान्त राहिला ! तर यांचें नांव खरा थोरपणा व सौजन्य ! हें सामान्यतः सर्व मनुष्यांस, व विशेषतः जे गंधागण लोकांपेक्षां आपण विशेष ज्ञानसंपन्न झणून मिरवितात अशा वर्तमानपत्रकर्त्यांस, पुस्तककर्त्यांस व ग्रंथकारांस तर फारच उचित होय !

वरील लेखाचा रोंख आमच्या मर्मज्ञ वाचकांच्या ध्यानांत आला असेलच. तो आद्दीहि येथें विशेष स्पष्टतेनें सांगतां. आज एक वर्षभर आमच्या पुस्तकांतून जे विचार प्रदर्शित होत गेले ते सर्व लोकांस सारखे मान्य झाले नाहींत. कित्येकांस तर ते अत्यंत दुःसह होऊन त्यांचें आद्दीं शत्रुत्व मात्र संपादन केलें हें आद्दी पक्कें जाणतां. तरी ज्याअर्थी हें पुस्तक सुरू करण्याचा उद्देश अर्थप्राप्ति किंवा कोणाचें आर्जव करणें हा बिलकूल नव्हता, त्याअर्थी वरील दोन्ही गोष्टींची आद्दी काडी-इतकीहि पर्वा करीत नाहीं. आजपर्यंत आमच्या देशाच्या हरएक गोष्टीविषयीं— आमच्या विद्येविषयीं, स्वभावाविषयीं, आचारांविषयीं, धर्माविषयीं, भाषांविषयीं, कवितेविषयीं, वगैरे, ज्या लोकांच्या समजुती ठरून गेल्या होत्या त्यांपैकीं कित्येक आद्दीं निःशंकपणें खोडून टाकून खोट्या ठरविल्या आहेत. तरी असें करतांना आद्दीं कोणास विनाकारण दुखविलें आहे, किंवा कोणाची खरी योग्यता न ओळखतां मान-हानि केली आहे असे आद्दींस वाटत नाहीं. तसेंच लोकांच्या समजुतीच्या विरुद्ध उगीच डौलानें केवळ लिहावयाचें असंहि आमच्या हातून घडल्याचें आद्दींस माहीत नाहीं. तर आमच्या बुद्धीनें जें जें आद्दींस खरें भासलें व ज्याच्या सत्यत्वाविषयी आद्दींस स्वतः संशय उरला नाहीं, तें तें कितीहि लोकमतविरुद्ध असलें तरी आमच्या सुज्ञ व निःपक्षपात वाचकांस आद्दीं प्रमाणासहित सादर केलें. तसेंच पहिल्या दोन अंकांच्या शेवटीं ज्या आद्दीं कांहीं सूचना केल्या होत्या त्याप्रमाणें आमच्या आक्षेपकांस आद्दीं उत्तरें देऊन योग्य वाटला तेवढा त्यांचा मजकूर ग्रहण केला.

सदरह पुस्तकाविषयीं कितीकांच्या ज्या कल्पना झाल्या आहेत त्याचें आद्दींस मोठें नवल वाटतें. या पुस्तकाचा उद्देश ज्यास त्यास शिव्या द्याव्या, ज्याची त्याची फजीति करावी, एवढाच पुष्कळांच्या मतें आहे. इंग्लिश लोक, नवीन विद्वान्, मोठ-मोठे ग्रंथकार वगैरेंची मानहानि करून आपली प्रतिष्ठा मिरवावी इतकाच या लिहि-वाटतें तसें कोणीहि सध्यां मानीत नाहीं ! कित्येकांनीं त्यांची योग्यता तर फारच थोडी धरली आहे. असो, एकंदरीत आमच्या वरील साडेबांची फगवून लिडण्याची खोड फार खरी. त्यांच्या प्रासिद्ध निबंधांतच कित्येक ठिकाणीं त्यांनीं स्वतःच मूळचा मजकूर फिरवून घातलेला आढळतो.

गाराचा उद्देश आहे असे कित्येकांचे मत आझास समजले आहे. आमचे ख्रिस्ती बंधु 'ज्ञानोदय' महाराज यांनी तर आझावर मोठाच कडाका उठवून राजद्रोहहि ते आझावर शाबीत करून पढात आहेत.' या सर्व गोष्टीवरून वरील लोकांस मराठी फार उत्कृष्ट समजते, ग्रंथ वाचणे तो ते फार लक्ष लावून वाचतात, व त्यांची विचारशक्तिहि मोठीच जाज्वल असावी. याविषयी आझास बिलकूल संशय उरला नाही ! इंग्रज लोक ह्याजें केवळ देवमाणसे, हिंदु ह्याजें कुमिकीटकाहन नीच; जेवढे जेवढे ह्याणून उत्कृष्ट मनानें कल्पितां येईल किंवा भाषेनें व्यक्त करितां येईल तेवढ्याचें आगर युरोपखंड, व त्यांतून इंग्लंड देश, वरच्याच्या अगदीं जें जें उलट त्याची भरपूर भरती बरीक विचाऱ्या एशियाखंडांत, व विशेषतः आमच्या हतभाग्य हिंदुस्थानांत; खरा

१. 'ज्ञानोदय' महाराजांम आमच्या 'पुस्तकरूप पिळा'नें काय शिकवावें ह्याणा; पण पोरपणाचा अनिवारपणा कांहीं अधिक आहे ! आमचें मूळचें वाक्य 'मेन्यामद्वर्तमान धांवणारा परवांना शूर' हें बरोबर न वाटून आमच्या वयावृद्ध व ज्ञानवृद्ध बंधूनें त्याच्या जागीं 'स्वरे पाहिले असतां चुकांच्या (?) देत पळणारा' असा शोध घातला. याप्रमाणें मळ वाक्याचें राजद्रोहाधिकत्व मोडून त्याच्या अंगां खरी राजनिष्ठा आमच्या बंधूनें आणली. ही त्याची आपल्या धाकट्या भावंडाविषयीं समता पाहून आझांम खरोखर मोठा मने प वाटतो. तरी पुढील वाक्याकडे आमच्या प्रिय बंधूनीं आपली ज्ञानदृष्टि अंमळ फेंकावी अशी त्यांस विनंति आहे—

"Tantia Topee fought to the last This able general, whose movements Russell's graphic pen compared to forked lightning, and who led our troops so many weary marches—crossing the Nerbudda to and fro, passing between our columns, behind them, and before them, traversing mountains, ravines, valleys, swamps, and marching for weeks together thirty and forty miles a day—was a comely well-made Brahmin fifty years of age, with a large finely-shaped head, piercing black eyes, sharply arched grey eyebrows, and an abundant head of grey hair with whiskers, beard, and moustache of the same colour. When apprehended and heavily ironed, he was quite calm—said he wanted no trial, and expected nothing but death. Only he wished that it might be speedy, and that his captive family might not be made to suffer on his account. He was tried by court-martial and hanged."—Martin's British India—pp. 80-1.

वरील मजकूर वाचून आमच्या राजनिष्ठ बंधूची म्हात्री होईल का, निबंधमालाकर्त्या-पूर्वी पुष्कळांनीं 'महादुष्ट बंडवाल्याची प्रशंसा' केली आहे.

धर्म हाटला ह्मणजे सीनिया पर्वतान्या शिखरावर विजा चमकतोहेत, मेघ गडगडना-
हेत, अशा थाटांत जो प्रगट झाला तो, निवळ थोतांड हाटला ह्मणजे ब्रह्मदेवाच्या
चारी मुखोत्तुन जो निघाला तो; विद्वत्त्व, शूरत्व, सुशीलत्व वगैरे सर्व गोऱ्या कातड्या-
कडे, काळ्याच्या बिचाऱ्याच्या मार्था मात्र मूर्खत्व, भीरुत्व, क्रूरत्व हे ब्रह्मदेवानेच
जन्मकाळीं बांधलेले;—फार तर काय, पण 'ज्ञानोदय' महाराज 'बुद्धिभांडू ११,' सौज-
न्यता' असे, पाणिनीस एकीकडे गुंडाळून ठेवणारे प्रयोग करूनहि अत्यंत 'परिपक्व
पांडित,' आणि 'निबंधमाले'चा कर्ता बिचारा 'अपक्व,' 'अर्धाकच्चा,' असो; भाग्य
आमच्या देशाचें !—तर अशीं उत्कृष्ट मते ज्यांचीं आज वास पंचवीस वर्षे कायम
बनून गेलीं त्यांस त्यांचें अकस्मात् झालेले खंडन कसे पाहवेल ! मेकाले, मिद्ध, अशा
जगद्विख्यात ग्रंथकारावरहि जो 'आपली क्षुद्र लेखणी उचलतो' तो महा मूर्ख कसा
नव्हे ! इंग्रेज लोकांनीं त्यांच्या देशावर जन्मोजन्मीहि न फिटणारे जे असंख्य उपकार
करून ठेवले आहेत ते न जाणतां जो प्रत्येक इंग्रजास प्रतिश्रिस्त मानीत नाहीं; ख्रिस्ती
धर्म खरा, हिंदु धर्म खोटा अशा ज्याची अजून खात्री झाली नाहीं; पार्थावर घाव
घेऊन तक्रर पत्रालेला इंग्रजी सोजरही आमच्या बाजीरावपेक्षां, रणजितसिंगापेक्षां
शतपट अधिक शूर असें ज्यास भासत नाहीं; ज्याची पूर्वजप्रीति इंग्रेजी ज्ञानानें नष्ट
होत नाहीं; महाराणाचे ठायींच्या राजनिष्ठेचा आणि आपल्या देशाच्या शूरांच्या वर्ण-
नाचा केवढा जबरदस्त विरोध आहे तो ज्यास दिसत नाहीं;—तो केवढा नष्ट, केवढा
कृतघ्न तरी !! असो; एकंदरीत 'ज्ञानोदय' प्रगृहीत आमच्या प्रतिपक्ष्यांस आमचें इत-
केंच सांगणें आहे की, जेव्हां 'सीराज् ऑफ् लेसन्स' 'मेरेज इंडिया' हीं पुस्तके
ह्मणजे इंग्रेजी विद्येचें शिखर होतीं; म्याट्रिक्युलेशन परीक्षा उतरली ह्मणजे त्या उत्त-
रणारास आज मी काय ब्रह्मदेवच झालों असें वाटावें; रस्त्यानें जाणाऱ्या एखाद्या
सोजरासहि वडासाहेब समजून लोक कौतुकानें त्यास पहाण्यास धांवत; दयाळू इंग्रेज
सरकार ह्मणजे रयतेचे केवळ मायबाप, नागपूरवाल्यास, लखनौवाल्यास लॉर्ड डाल-
हौसी साहेबांनीं जें नागावलें तें केवळ आमच्या हिताकरितां,—परवां मेजवान्यावर जो
कोणाच्या कधीं स्वप्रीति न आलेला कर आमच्या सरकारानें वसविला होता तो
आह्मांस मितभोजी, मितव्ययी करण्याकरितां,—आह्मांस शहाणे करून व आमच्या
देशाचें आधिपत्य देऊन इंग्रेज लोक आह्मांस सरते शेवटीं रामराम करून परत निज-
धामास जाणार; अशी बोंडल्यानें दूध पिण्याची स्थिति मागेच निघून गेली ! त्या
काळांत व सध्यांच्यांत विद्येच्या, धर्माच्या, सरकाराच्या वगैरेसंबंधानें पुष्कळच फेर-
फार झाला आहे. तेव्हां जेथें म्याट्रिक्युलेशन होती तेथें सध्यां बी. ए. ची परीक्षा
झाली आहे; त्या वेळेस जीं अत्युत्कृष्ट ह्मणून पत्रें चालत असत तितपत आतां अगदीं
सामान्य प्रतीचीं चालतात; त्या वेळेस जे ज्ञानकिरण शिखराशिखरांवर असत ते

आतां अगदीं पायथ्यापर्यंत पोचले आहेत. धर्माच्या संबंधानें तरी तसेंच. त्या वेळेसहि इंग्रजी ज्ञानानें हिंदुधर्मास हळु हळु धक्का पोचू लागला होता खरा; पण मिशनरी लोकांच्या इच्छेप्रमाणें ख्रिस्ती धर्मास त्या धक्काच्या योगानें बळकटी आली असें मात्र घडलें नाहीं. जीं बुद्ध्याची प्रखरता हिंदु धर्मास अपायकारक झाली तीच ख्रिस्ती धर्मासहि तितकीच झाली. उघडच आहे. तुकाराम देहासकट वैकुंठास गेला ही गोष्ट खांदी ठरवून जर तोच मिशनरी ख्रिस्ताविषयीं तीच गोष्ट सांगू लागला, तर कोण ऐकेल ! शेषाच्या मस्तकावर पृथ्वी आहे हें धडधडीत खोटें आहे ह्याणून ज्यानें टाकून दिलें तो किड्यांनीं खाऊन टाकलेले शरीर पुनरुत्थानाच्या दिवशीं पुनः उठेल हें कसें खरें मानील ! असो; सरकारच्या संबंधानेंहि लोकांच्या समजुतींत किती फेर पडला आहे तो सर्वांस माहीत आहेच. तर याप्रमाणें गेल्या वीस पंचवीस वर्षांत जें स्थित्यंतर झालें आहे तें आमच्या आक्षेपकांनीं पूर्णपणें लक्षांत आणावें. मेकॉले, मिह्ल वगैरेच्या तोंडून जें जें निघेल तें ब्रह्मवाक्य, बैबल ह्याणजे सर्व जगास शिरसावेद्य, इंग्रज लोक ह्याणजे सारे देवाचे अवतार, मिशनरी ह्याणजे केवळ ज्ञानसागर व सत्यमूर्ति, इत्यादि भावना जर आमच्या लोकांच्या मनांत पूर्ण बिंबवायाच्या होत्या तर त्यास एक मात्र खासा उपाय होता. तो अर्थात्च लोकशिक्षणाची बंदी. लोकांस जर पूर्वींप्रमाणें अज्ञान ठेवले असते, किंवा 'सेरीज ऑफ लेसनस' येथवरच त्यांची गति असें जर केले असतें, तर ख्रिस्ती धर्मावर ज्यांचा पूर्ण निर्धार, महाराणी साहेबांचे ठायीं ज्यांची अपार राजनिष्ठा, आणि सगळ्या इंग्रजी ग्रंथकारांचे पुरे निःसीम भक्त, अशा आमच्या 'ज्ञानोदय' महाराजांचा क्रोधाग्नि एवढा मडकला नसता ! पण आतां काय ! मसलत पहिल्यानेंच चुकली ती चुकली !'

असो; हा मजकूर आमच्या पूर्वसंकल्पापेक्षां पुष्कळ वाढला. पण आमच्या पुस्तकाचे खरे उद्देश आमच्या वाचकांस पुनः एकवार कळवावे, व त्यांविषयीं भल-भलते ग्रह जे कित्येकांचे झाले आहेत ते काढण्याचा यत्न करावा, या हेतूनें एवढा विस्तार करावा लागला. आतां सरने शेंवटीं पुनः थोडक्यांत एकंदर सारांश सांगतो

१. हा अन्वय चाळीस वर्षांपूर्वींच मेकॉलेमारख्यांच्या मनांत येऊन चुकला. वरील थोर सान्नेबांन 'हिंदुस्थानचा राज्यराति' या विषयावर जें पार्लमेंटांत भाषण केलें त्यांत झटलें—

“Are we to keep the people of India ignorant in order that we may keep them submissive? Or do we think that we can give them knowledge without awakening ambition? Or do we mean to awake ambition and to provide it with no legitimate vent? Who will answer any of these questions in the affirmative?—

की, इंग्रेज सरकारने आमचे हित किती केले आहे; त्या लोकांची विद्वत्ता, ज्ञान, शौर्यपणा, सौजन्य हे केवढे आहे; मेकालेसारख्या महाविभ्यान ग्रंथकारांचे फलान् जगावर व विशेषतः आमच्या देशावर केवढे उपकार आहेत; वगैरे सर्व आदमी पूर्णपणे जाणीत आहेत. फार तर काय, पण ख्रिस्ती धर्मात, तद्धर्मा लोकांत, व त्यांच्या पुस्तकांत ज्या कित्येक चांगल्या गोष्टी आहेत त्यांसहि आदमी मनापासून मान देत. व अशाविषयांचे उल्लेख आमच्या पुस्तकांत जागोजाग सांपडतील. पण इंग्रेज सरकार सादणें दाखून पूर्वीचे सर्व प्रकार वेडगळ; इंग्रेज लोक विद्वान, शूर, मृशाल दाखून आमचे लोक भूर्ख, भिन्न, व दुःशील; इंग्रजांची कविता, यास्त्रे, कला वगैरे उच्छृङ्खल, दाखून अमचा सर्व अर्थानच त्यांच्या उलट; ख्रिस्ती धर्मात कांही चांगल्या गोष्टी आहेत दाखून आमचा अत्यंत नाच; हल्लीच्या सरकारने पुष्कळ चांगल्या गोष्टी केल्या आहेत दाखून ते जे जे करील ते बंधन; मेकाले वगैरे ग्रंथकारांची विद्वत्ता मोठी, दाखून त्यांचे ग्रंथ सर्वथा निदोष; असे मात्र आदमी कधी कधील करणार नाही. आणि ज्याला लेशमात्र दाखून ज्ञान आहे तोहि कधी करणार नाही. या जगांत पूर्णविस्थेस पावलेले कांहीच नाही, सर्वांत कांहींना कांहीं तरा दोष आहेतच यास्तव केवळ स्तुति किंवा केवळ निंदा ही कशासच होमत नाहीत. इंग्रेज जसे देव नव्हता, तसेच आदमीहि पशु किंवा राक्षस नाही. दोषांहि गुणदोष आहेतच आहेत; आणि त्यांविषयी वाटाघाट करण्याचा अधिकार इंग्रेज ग्रंथकारांस जसा आहे तसाच तो आदमींसाहि पण आहे. तो चालवणें हें आमच्या 'ज्ञानोदय' कर्त्यांच्या मने कृतघ्नता व राजद्रोहदुर्मुख होय; पण आदमींस तसे वाटत नाही. आदमींस तर असे वाटत का, आमचे खरे गुण व इंग्रजांचे खरे दोष प्रकट केले असतां ते आमच्या रेवरेड बंधूंस व इतर हेकटखोर लोकांस न आवडोत, पण ज्यांस सत्यप्राप्ति आहे अशा कित्येक थोर इंग्रजांस ते फार पसंत पडतील; व द्रोणाचार्याने अर्जुनाचे प्रणामवाण (यथे आमच्या पाद्री बंधूंची क्षमाच मागितली पाहिजे!) जसे प्रेमाने ग्रहण केले, तसेच आमचे वाग्वाणहि त्यांस फार प्रेमळ लागतील अशी आमची खात्री आहे! तसेच प्रस्तुत सरकारच्या राज्यरीतीतील दोष आदमी दाखवून दिले असतां ते रागावेल याची शंकाच नको; ते इतके मूर्ख आहेतसे आमच्या ख्रिस्ती बंधूंच्या महावननप्रासाण्यावरूनहि आमचे मन घेत नाही. एवढ्या तेवढ्या लेखावरून ते रागावत नाहीत हे तर काय, पण रथानेचा गाव्हणी व शिव्या आपणास ऐकण्यावकरतांच खुद्द एका स्वतंत्र कामगाराची नेमणूक आहे. हें नीट न समजून आमच्या बंधूने आदमींस वागुलवावा दाखविण्याची जी नवीनच शकल काढली आहे तिचे आदमींस फार हसू येते. असे; तर एकंदरीत निःपक्षपातपणाने मरा जो मजकूर आदमींस वांटेल तो आदमी अवश्य लिहिणार; मग तो कोणास आवडो; कोणास न आवडो! 'सत्यास मरण नाही' ही

आमच्या भाषेतील उत्कृष्ट वाण आत्मांस सर्वथैव मान्य होय !

लोकभ्रम.

—१—

यांणीं जाणतीं शकुन भूत भाविष्य वर्तमान ।

त्यांचा आत्मांसि कंठाळा पाहों नावडती डोळां ॥

तुकाराम.

अंक १३.—(१) विषयोपक्षण. (२) मुत्तरेखें. (३) त्यांविषयी लोकांच्या कल्पना. (४) त्यांचें अस्तित्व. (५) अंधार व ओसाड जागा यांची आवड. (६) दुसरे प्रत्यय.

१. या निबंधांत आपल्या लोकांत आज फार दिवसांपासून जीं कित्येक खुळें माजलां आहेत त्यांविषयी लिहावयाचें आहे. हा खुळें ह्मणजे भुतंखेते, शकुन, मंत्र प्रह्नांचे शुभाशुभ योग, दैव, नवस, किमया, रमल इत्यादि होत. यांवर बहुतेक लोकांचा विश्वास असल्यामुळें लवाडांस फावून लोकांचें फार नुकसान होतें. एक तर हे सर्व निवळ भ्रांतीचे प्रकार असल्यामुळें हे मनास जडलें असतां त्यास क्षीणत्व येतें. शिवाय काळाचा, थमाचा व पैशाचा विनाकारण खर्च होतो. असो, तर या विषयी आतां क्रमाक्रमानें विचार करूं.

२. पहिल्यानें मुत्तरेखें. अगदीं प्राचीन काळापासून मनुष्यमात्राचा असा एक समज होऊन गेला आहे कीं, मनुष्याचे मरणसमयी त्याचे दोन भाग जे चित् आणि जड, ह्मणजे आत्मा आणि शरीर, यांचा जो वियोग होतो तो आल्यानंतरहि ज्या ठिकाणीं मेलेल्या माणसाची आशा गुंतून राहिली असते तेथें त्याचा आत्मा पिशाच-रूपानें भ्रमण करतो. हा समज मनुष्यमात्राच्या मनास बहुधा खिळून गेला आहे; इतका कीं, ज्यानें अशा प्रकारच्या कांहीं तरी गोष्टी ऐकल्या नाहींत असा साऱ्या पृथ्वीवर एकहि मनुष्य सांपडायचा नहि. 'आडिसननें' एके ठिकाणीं मौजेनें ह्मटलें आहे, कीं 'ज्यांत भूत नाहीं असें इंग्लंडांत एकहि गांव किंवा खेडें नाहीं;' हेंच त्याचें ह्मणणे पृथ्वीवरील एकंदर शहरांस, गांवांस, व खेड्यांसहि लागेल. आमच्याच देशांत भुतं, समंध, ब्रह्मसमंध, हाडद्री, डाकिणी, मुंजे, पैशाच्या डबोल्यांवर बसलेले रक्षक नाग, यांविषयी लोकांनीं सांगितलेल्या गोष्टी कांणीं ऐकल्या नाहींत ? तसेंच अमुक अमुक वाऱ्यांत समंध आहे, तो कोणास आंत नाई देत नाहीं, अशा प्रकारच्या लोकवातावरून ओसाड पडलेलीं ठिकाणींहि कोणास माहीत नाहीं ? पण पिशाचादिंसांचा मुख्य आग्राडा ह्मणला जाणजे मरणवर्तीत तेथें त्यांच्या कीडा, चेष्टा,

३. आडिसनच्या 'स्पेक्टर'मध्ये प्रकृत विषयावर एक शानदार निबंध आहे तो आमच्या या वाचकांनीं पुढील्लें माहीत असलेंच.

वेताळाची स्वारी' वगैरे सर्व यथास्थित दृष्टीस पडायचे! भवभूतांच्या 'मालतीमाधव' नाटकाच्या पांचव्या अंकाच्या आरंभी हा सर्व प्रकार फार उत्कृष्ट रीतीने वर्णित आहे. तो आमच्या असंस्कृतज्ञ वाचकांसहि त्या नाटकाच्या मराठी भाषांतर्गत वाचता येईल. असो; तर स्मशान हे पिशाचादिकांचे मुख्य वसतिस्थान याचे कारणहि उघडच आहे, की सारां प्रेतकर्म तेथेच होत असल्यामुळे त्या स्थळाच्या दर्शनाने किंवा स्मरणाने दुसरी कल्पना मनांत येतच नाही. यास्तवच कोणास भुत दाखवावयाची असतां देवमुखे, वीरमंत्री वगैरे लुके लोक भोळ्या लोकांसाठीं तेथेच नेऊन फसवतात. भुते दिव्यां दिसावयाची नाहीत, तीं रात्रां मात्र दिसायाचीं; त्यांतून काळोख्या रात्री, विशेषतः अवसेस; हे समज लोकांचे आयतंठ ठरले असल्यामुळे त्यांच्या पथ्यावर फार पडतात. कां की, काळोख्या रात्री, अंधारांत भुत दाखविण्याची तयारी त्यांस सर्व अगोदर कोणास न कळतां करतां येते. ती तयारी ह्याली ह्याणजे अर्थात्च जिवंत आशाळभूत भूतें तेथे अगोदर नेऊन ठेवून त्यांच्याकडून खऱ्या भुतांच्या सर्व चेष्टा करून दाखवायाच्या. त्यांतून तो भूतवाला पहाणारास दूर उभे करून ताकीद देत असतो की, पहा, जर जवळ जाल तर भूत गवांडी धराल ! याप्रमाणे त्यांचे सर्व कामे अगोदरपासून बनवलेले असतात. पण त्यांतूनहि जर तसाच कोणी वस्ताद भेटला, तर वेळेनसार त्यांची फजीतीहि होते. असो; याप्रमाणेंच कोणास भंत्रसाधन करून घेणे असतां तेहि स्मशानावांचून होत नाही. कोणी नादिष्ट लोक गारुड्याच्या मागे लागले असतां तो त्यांस मथ्यनरात्रीं मसणवटीं फिरवतो, आणि पुरलेल्या व जाळलेल्या माणसांच्या कंवड्या हाडे वगैरे जमा करण्याचा नादां लावून त्यांस वरचेवर भूलथापा देत असतो. शेवटीं यांपासून आतां जास्त काही

१. हा प्रकाश मसणवटींत, रानांतील दलदलींत वगैरे दिसतो. याचें कारण अजून वरचेवर समजलें नाही. प्राण्यांचीं शरीरें व वनस्पति ही कुत्र पडलीं अमतां त्यांतून निघणारा प्लावादा ज्वालामुखी वायु (त्यास) हा अमावा अमें ह्मणतात. याची मोज अशी मांगनात की, यांत पुष्कळ ज्योति हवेंत तरंगताहेतशा दिसून त्यांच्या जवळ जसजमें जावें तसतशा त्या दूर दूर जातात. हा प्रकार मनुष्य चाळू लागला असतां मध्यरात्रीच्या निश्चय हवेंत त्याच्या चालण्यानें ज्या लाटा होतात त्यांच्या योगानें होतो. याचें व्याख्यान नांव 'इसिस फायट्यूड' (फसवणारा प्रकाश) अमें आहे. इंग्रजीतील तर मराठीतल्यासारखीच आहेत--'बिल ऑफ दि विस्य', 'जाक विथ दि लांटेन' (कोलित किंवा कंदील घेतलेला बोवा) !

२. भर्तृहरिनें लिहिलें आहे—

‘भंत्राराधनतत्परेण मनसा नीताः श्मशाने निशाः’

(भंत्राराधन करण्याच्या हेतूनें रात्रीं मसणवटींत हिंडलों)

यावरून स्पष्ट दिसतें कीं, जगांतील सर्व प्रकारचे अनुभव घेऊन हा कवि चुकला होता !

लभ्य नाही असे पाहून एकाद्विंशो निसटून जातो द्वाणजे झाले. असा; तर या-
सारख्या अनेक प्रकारांनी 'दुनिया अकती है' या द्वाणीप्रमाणे भोळ्या लोकांवर लबा-
डांचा चरितार्थ चालत आहे.

३. आतां भूतांविषयी वगैरे लोकांच्या ज्या अनेक कल्पना आहेत त्यांनील
तथ्य पाहू. पहिल्याने त्यांचे अस्तित्व, द्वाणजे ती आहेत की नाहीत याविषयी.

४. कोणत्याहि गोष्टीच्या खरेपणाविषयी खात्री हाण्यास तीन प्रकार लागतात.
एक तिची स्वतःची संभाव्यता; दुसरे प्रत्यक्ष प्रमाण, तिसरे विश्वासपात्र मनुष्याचे
भाषण किंवा लेख. आतां भुतंखेते दृष्टीस पडणे हे संभवते की नाही याचा
अंगादर विचार करू. भूत द्वाणजे काय याची जर कल्पना मनांत आणली
तर ती अर्थात् हीच की, शरीरास सोडून गेलेला आत्मा. तेव्हां भूत द्वाणजे
तो आत्मा होय; इंद्रियगोचर जे जड शरीर ते नव्हे हे अर्थानेच झाले. मर-
णसमयी जे नष्ट झाले ते तो आत्मा होय; जड शरीर हे पहिल्यासारखे कायमचे
कायमच असते; त्याची मरणोत्तर काय व्यवस्था होते ती तर सर्वांस दिभतेच. तर
मग या दहन पावलेल्या किंवा पुरून टाकलेल्या शरीरासहवर्तमान तो नष्ट झालेला
आत्मा पुनः दिसावा हे कसे घडेल ! जो मनुष्य द्वाणतो का मी आपल्या मित्रास
किंवा कोणा मनुष्यास भूत झालेला पाहिला वगैरे, त्याने जर यांकिंचित विचार
केला तर त्यास कळून येईल की, जे शरीर त्याने प्रत्यक्ष आपल्या उज्ज्याने जाळ-
लेले किंवा पुरलेले वगैरे पाहिले तेच पुनः दृष्टिगोचर कसे होईल ! पण कोणी
कदाचित् द्वाणतांल की, तेच शरीर जरी दृष्टीस न पडले, तरी त्यासारखे शरीर धारण
करण्याचे पिशाचांचे अंगी सामर्थ्य असेल. अशा शंकेवर उत्तर देणे कठिण आहे खरे;
कारण या पंचेंद्रियविषयक सर्वांखेरीज दुसऱ्या गृष्टीचे आपणारा विलकूल ज्ञान नाही;
तसेच यमपुरांतील, पट्टेच्या नगरांतील, किंवा पगोटरींतील व्यवस्थाहि इहलोकां
कळण्याचा विलकूल मार्ग नाही ! असा; तर भूतांच्या अस्तित्वाच्या संभाव्यतेविषयाचा
विचार झाला. आतां दुसरे प्रत्यक्ष प्रमाण प्रस्तुत वादास किती उपयोगी पडते ते पाहू.
हे प्रमाणहि येथे कोणतेच पडते. आमचा स्वतःचा अनुभव जर कोणी विचारील, तरी
आह्मां असे स्पष्ट सांगू की, गृष्टीतील अद्भुत चमत्कार पहाण्याची जशी मनुष्यमात्रास
जात्याच हौस अर्पण व असावी. त्याप्रमाणेच आह्मांसहि या गोष्टीची अतोनात हौस
आहे; व जर कोणी या गोष्टीविषयी आमची पर्का खात्री करून देईल तर ती करून
घेण्याची आमची फार खुपी आहे. फार तर काय, पण जगांतील सर्व विद्वान्

१. बरील मजकूर केवळ ऐकवावरून आधी लिहिले नाही हे आपल्या वाचकांस कळ-
विण्याकरतां स्वतःम घडलेला एक वृत्तांत येथे मागतां. पुण्यांतील एका प्रसिद्ध गृष्ट्याकडे
(पुढे चालू.)

शोधक लोकांची आह्मी विनयोक हमी भरतीं कीं, कितीहि अकाळ विकाळ भूतार, ब्रह्मसमंथांची, मुंजेवुवांची, किंवा वेताळ महाराजांची स्वारी प्रत्यक्ष दखविल्या ! जर कोणामध्ये शक्ति असेल, तर सूर्यग्रहणाळा, गेल्या अकथुनाळा, मारी आली नाहीं अशी देशोदेशच्या लक्षावधि लोकांची वरील चमत्कार पहाण्यास जावे ! जमेल ! शिवाय वारसंत्रांनी एवढी भरी ज्यास साधल्या त्यास पर्याचाहि पांवा मारत कुंवर यापासूनहि प्रत्यक्ष मिळणारी नव्हे अशा संपत्ति त्यास देशोदेशाचे लोका देतील. हवा तर खुद्द महाराणीच्या शिष्याचा भ्रातृवद्द, मर्गोभावद्द त्या सहाभाष्यवान मनुष्यास पेट्टेंचा चांदहि मिळेल ! असो; पण भूते नाहीं यांचे हेंच एक मोठे साक्षात् प्रमाण आहे कीं, अशी गोष्ट आजपर्यंत कधीं झाल नाहीं ! ममजा की एखाद्यास पिशाच अनुकूल अमून हवे ते चमत्कार त्यास करता येत त्यांत, तर तो त्या सौम्यवर लोकांपासून हवा तितका पैसा काढणार नाहीं काय ! जो आपल्या मज्जत्या पिशाचास आज्ञा करून हलवायान्या घरती पेटेवरफा आणवतो, त्यासच आपली पोगडी वगळत मात्तून आपल्या भिकार खावडी, गेल्यावर ओल्याकोरच्या भिकारीचीहि कां वीं पंचाईत पडावी ! तसेच ज्याच्या लहान कांडाचा असा परक्रम का तो हातावरून फिरविला असतां मुठालाठ पैश्याना स्वर्गदशां तपया होतो नीच कांडा त्याच्या विव्हाडी कां स्वस्थ पडून रहाते ! एखाद्या मनुष्यास जर परीस सांगला तर त्याचे सामर्थ्य दारोदार दाखवून त्यावर पैसा दोन पैसे मिळवण्यास त्यास दिवसे लागेल काय ! असो; तर पिशाच कोणाच्या स्वाधीन असणे हें सुखीच संभवना नाहीं. व म्हणूनच तीं दुष्टास पाडावण्याचे कोणामध्ये सामर्थ्य आहे हीहि गोष्ट संप्रवर्तुक्तिक द्वाणतां येत नाहीं. आतां तिसरे प्रमाण भाषण किंवा लेख, यांत पहिल्या भाषणाविषयी जर पाहिले तर त्यांत पहिल्याने हा चमत्कार आलेखल कीं, जो अशा गोष्टी सांगतो त्यास जर विचारले का तुझी ही गोष्ट प्रत्यक्ष पाहिली काय ! तर एक सुतशाला येऊन त्यांचे मी सुत दाखवतो अशी प्रतीक्षा मानाय. कोठे जाणून विचारतां त्यानें नंडोवाचा माळ सांगितला. ते हां होत नांवा या या करून नातची एकेदर दहा पंधरा मेढळी भूतांच्या दर्शनाथ तेथे डेहून कालेजापासा दाखल पाळो. ती रात रातपांख्या मागेशीषे मडिल्याची पोणिमा होती. आकाश निरअ असून चांभो (त्या भूतवाल्याची चांगली फजितीच करण्याकरितां कीं काय, कोण जाणे !) फार चांगी पडले होते. पण तेथें जाऊन पहातो तो काय आहे ? भूते तर नाहींतच; पण भूतांचीच गोष्ट काढण्यासारखे आमच्या कालेजातील विद्यार्थी ती वातमी मसतून बाहेर इकडे तिकडे फिरवतात. ते मात्र रात्री वाट चुकलेल्या एखाद्या मनुष्यास त्या ओसाड ठिकाणी पिशाचचच सामने खरे ! असे; पण त्या भूतवाल्यांनी जेव्हां पाहिले, कीं आतां तर दहा वाराची पतामसाळ मेढळी आली-तेव्हां मग काहीं वैद्यावांकांच्या मज्जी मांणून त्यांनी आपल्या लपविल्ल्या भोगाच्यामदवत मान निवटता पाय घेतला !

‘पाहिली’ असे उत्तर न येतां नेहमीं ‘ऐकिलें’ असेंच येईल ! तसेंच जो मनुष्य खांदें बोलणारा नव्हे त्याच्याहि तोंडून मीं अमुक अमुक वेळीं अमुक अमुक ठिकाणून जात असतां पिंपळावर मुंजा, ‘चिंचेवर जखीण’ किंवा वडावर वेताळ पाहिला असेंहि कधीं येणार नाही. पण जे तरच्या प्रकारचे मनुष्य नव्हेत, तर निवळ खोट्या गोष्टीहि जे केवळ मौजेखातर बनयून सांगत असतात किंवा अशा भीति उत्पन्न करणाऱ्या गोष्टी सांगून ज्यांस कांहीं स्वार्थ साधायचा असतो, अशा लोकांच्याच तोंडून वरील गोष्टी बहुधा ऐकूं येतात; व त्यांस सत्याची पूर्वी बिलकूल नसल्यामुळें शपथा आणा घेऊनहि वरील खोटा वनावट मजकूर सांगतांना ते तिळमात्रहि कांकूं करतात नाहींत. तर या तिन्ही गोष्टींचा नाट विचार करतां हि भूतांच्या अस्तित्वाचा मोठाच संशय येता. आतां शेवटीं एक मात्र शुद्ध राहिला—लेख. याचाहि निकाल पाडण्यास फार पंचाईत नको. कीं कीं कोणी प्राचीन किंवा अर्वाचीन ग्रंथकारानें मीं प्रत्यक्ष असा असा भूतांचा चमत्कार पाहिला असा लिहून ठेवलेलें आढळत नाहीं. निदान अलीकडे तरी असा चमत्कार दृष्टीस पडण्यासारखा असता तर तो कधींहि गुप्त रहाताना ! सोसायटी-(भंडळी)-चा पुस्तकें, भासिक पुस्तकें, वर्तमानपत्रें यांतून कोठें कोनाकोपण्यांत जरी अशा गोष्ट पडली तरी ती सर्वीस जाहीर झाल्याखेरीज कधीं राहायची नाही. पण मीं जशी दिवसारा भितात त्याप्रमाणेंच वरील प्रसिद्धीच्या साधनांसहि भिन्न, इसापुर्नानींताल उंदरांनीं जगा वेंत केला होता कीं कोणीहि फळाखाली उत्तरे नये त्याप्रमाणेंच इतःपर कोणी कोठेहि हुंकांचूं मुद्धां करूं नये असें जर सर्वांनीं कौन्सल भरून ठरविले असेल तर मात्र न केले ! असो; तर याप्रमाणें वरील तिन्ही प्रमाणांवस्तु पहातां भूतांच्या विस्तृत निकाल होईल.

५. याप्रमाणें पिशाचांच्या अस्तित्वाविषयी वस्तुदृष्ट्या विचार झाला. आतां त्याविषयी लोकांच्या मनांत जे कित्येक समज आहेत, तीं ज्यांवरून भूतसृष्टीच्या अस्तित्वाचें ते प्रमाण धरतात त्यांत कितपत समजसंपणा आहे तो पाहूं. पहिला मोठा समज हा कीं, मीं अधारांत मात्र दृष्टीस पडयाचा. शैवसर्पायच्या ‘ह्याम-लेट’ नामक प्रसिद्ध नाटकांत आरंभी जे भूत दिसल्याचे एक दोन उत्कृष्ट प्रवेश आहेत त्यांत त्या कवनां हीन सर्व लोकांची कल्पना तथें दर्शविली आहे. त्या राजपुत्राचा मून झालेला बाप मध्यरात्र उलटून गेल्यानंतर पहारा करणाऱ्या संन्यास व त्यास दिसे, व कोंवड्याचा शब्द कानीं पडतांच उचकून ‘हवेंतल्या

१ हा शब्द ‘यक्षिणा’ शब्दाचा अपभ्रंश आहे. वरील मराठी शब्दांत अक्षरावरोधर अथानादि अपभ्रंशच झालातें दिसतें. ‘भेषदुतां’ तील नायिकेच ‘जखीण’ कोण काणेल !—‘तां अख्य क्षान्तां जालां आं’ या वाक्यांत ‘यक्ष’ शब्दाचा तमाच दुहेरी अपभ्रंश दृष्टीस पडतो.

हनेत दिसेनासा हेई !' असो; आतां या कल्पनेचें जर तथ्य पाहिलें तर काय निघेल ? भूत जर मनुष्यास अदृश्य आहे व हवें तेवढें रूप त्यास घेतां येतें, तर मग उजेडांत नहि येण्यास त्यास कां शंका वाटावी ! जे मुखींच अदृश्य त्यास अंधार काय आणि उजेड काय ! तसेंच सात ताड ज्यास उंच होतां येतें त्यास यःकश्चित् मनुष्याच्या व शक्ती काय पर्वा ! शिवाय लोकांची भूताविषयी अशी कल्पना आहे कां, ज्याचा आशा मागे राहिली, किंवा ज्यास दावेदाराचा सूड जिवंतपणां उगवतां आला नाहीं, ते भूत होऊन आपल्या वैच्यास छळतो. आतां ही दुसरी कल्पना जर खरी आहे, तर त्या भूताला आपल्या दावेदाराचा सूड घेण्यास किती उत्कृष्ट सोय झाली बरें ! स्वतः अदृश्य, हवें तितकें बळ, हवें तथ्य हव्या तेवढ्या त्वरेनें जाण्याची मोकळीक, हवें तें करण्याचें सामर्थ्य; इतकी सामर्थ्य असल्यावर मग त्या वैच्याच्या घरादाराचें वाटोळें करून त्याचें निसंतान मुळां त्यास क्षणाघात करतां येईल. मग असे आजपर्यंत कोठेंहि झाल्याचें बिलकुल ऐकूं येत नाहीं असें कां बरें असावें ? भूतांस समंधांसाहे हायकोटांचा तर धाक वाटत नसेलना ! काय असेल तें असो ! दुसरी कल्पना अशी कीं, ती नेहमीं ओसाड जाग्यांतच दिसायाची. अशा जाग्यांत मात्र ती आपला नेहमींचा क्रम मोडून एकदां दुकड्या मनुष्यास कधीं मर्धा दिवसासहि दिसतात. पण हें त्यांनें करणेंहि वरच्यासारखेंच विचित्र होय. मनुष्यास एवढें बुजण्याची त्यांस काय गरज आहे ! बरें, शिवाय ओसाड एकान्त प्रदेश व अंधार हीं जर त्यांस अत्यंत आवडतात, व अशा ठिकाणां त्यांचा नेहमींचा वास असायाचाच असें जर असतें, तर आमच्या शिवाजीसारखे सेनापति, ज्यांचा सारा जन्म निर्जन अरण्यांतून व डोंगरांतून वगैरे गर्जाच्या रात्रीं फिरतां गेला, त्यांस कोठेंच भतांनां भेवडावळें नाहीं, किंवा त्यांस अटकाव केला नाहीं, हें कसें झालें ! तेव्हां भूताविषयीच्या वरील कल्पना केवळ व्यर्थ होत.

६. वरील गोष्टी सर्व विचारी मनुष्यांच्या सहज ध्यानांत येणार आहेत; व त्यांवरून एकंदरीत पहातां भूताविषयीच्या चोहोंकडे ऐकूं येणाऱ्या गोष्टी सगळ्या निवळ गप्पा आहेत असाच सिद्धांत होतो. या ह्मणण्यावर कोणा कदाचित् अशी शंका काढतील कीं, असेंच निखालस कसें एकदम ह्मणावें ! जिकडे तिकडे साऱ्या जगभर ज्या भूतांच्या गोष्टी ऐकूं येतात त्यांपैकी पुष्कळ जरी लुच्चे किंवा भोळसर लोकांनीं सांगितलेल्या असल्या, तरी त्यांपैकी काहीं तरी खऱ्या झालेल्या असल्या. उगाच आर्गाशिवाय कसा धूर निघेल ! हें ह्मणणें सकृदृशींनीं बरेंच समजत वाटतें, व कित्येक नामांकित ग्रंथकारांनीं असाच गुळमुळीत अभिप्राय देऊन ठेवला आहे.^१

१. वर जो अडिसनचा भूताविषयांचा निबंध सांगितला त्याचा एकंदर शोक निरा-

पण अंमळ विचार केला असतां कळून येईल कीं, अशा ठिकाणीं सगळ्या जगांना अभिप्राय कोठों उपयोगा पडायचा नाहीं. 'पांचा मुखो परमेश्वर' वगैरे हाणीं अशा ठिकाणीं बिलकूल लागू पडत नाहींत. एखाद्या रत्नाची परीक्षा करणें असतां ती जशीं लोकांचा मोठा जमाव जमवून त्यांच्या बहुमतानें ठरवणें केवळ अप्रयोजक होईल, त्याचप्रमाणें जेथे बुद्धीच्या मूक्षमत्वाचें काम लागतें तेथें सगळ्या जगाचें मत घेण्यांत कांढा जोव नाहा. पहिल्या उदाहरणांत रत्नपारख्याचें एकाचें मत जसें लक्षावधि मनुष्यांच्या मतांहून ज्यास्त योग्यतेचें धरयाचें, त्याचप्रमाणेंच दुसऱ्या उदाहरणांत तत्त्वविनोदकाचें मत माया जगाहून भारीं असें समजावें. पृथ्वी फिरत कीं अचल आहे, अटलांटिक महासागराच्या पलीकडे भूमि आहे कीं नाहा, या दोन्ही वादांत जसें सगळ्या दुान्येचें मत खोटे ठरून, व पोप महाराजांचेंहि आज्ञापत्र मध्यच्या मध्येच राहून, ग्यालिलियो व कोलंबस हेच शहाणें ठरले, त्याचप्रमाणें आजपर्यंत हर-एक गोष्टांत होत आहे. उघडच आहे; ज्याची दृष्टि शाबूत आहे अशा एकदया मनुष्याचे पट्टणें खरें, कीं शेसर बांधिले आहेत आणि पांच पक्षांस डोळ्यांतून मारा लाविले लोक आहेत त्यांचें बहुमत नरें ! आतां हीच गोष्ट प्रस्तुतच्या वादाम लावून पहा. त्यांचा लोक भूतविषया अधपरंपरेनें चालून आलेल्या गोष्टी सांगतात, कांही थोडे मात्र आद्यां पाहिलीं क्षणिक सांगतात; पण हे लुके भोळसर, किंवा वेडगळलेले अशा प्रकारचे; पण बरील दोन्ही प्रकार ज्यांचे नाहात. ज्याचें मत नव्वय आरशासारखे स्वच्छ, त्यास मात्र काणताचे अनुसर प्रत्यक्ष पडत नाहा. नेव्हों अर्थात् नकारावळेच त्याचा कल होतो. असा; नेव्हों पिशाचादिकांच्या गोष्टी माग्या जगभर जरी आहेत तरी यावरून कांही निष्पन्न होत नाहीं. कीं कीं, मनुष्याच्या मनाना हा भयंकर आहे कीं, डोळ्यास जसें नानाप्रकारचे आभास होतात त्याचप्रमाणें त्यासहि व्हावे. हाणजे डोळ्यास जसें सूर्यावर्षाचें संभ्यासमयी प्रसरण व अरक्तता, अरण्यांतील भगजल, वगैरे अनेक आभास होतात, त्याचप्रमाणें मनसहि होत असतें हे प्रस निनागोन्या योगानें मनुष्यास जमजसें यथार्थ ज्ञान प्राप्त होतें तसतसे नाहींसे

मान असें नेव्होनी नांनप्राय मात्र अमळ निमित्तच आत. पण तो शेवटचा मजकूर त्या पंधराव्यानें ताजी फीन लिखला असतांही नांनोम वाटतें. ज्ञानमनुष्या परितेकसांच तर त्या पंधराव्यानें नेव्होनी मनोवृत्त स्पष्ट लिहिली आहे. ज्ञानमनु आपणावर कांढा मोठ्या घडून पड्या परी तयारावर्षीं सुताला बोलण्याकारिता येता होता, व तो सर्व नेक एका नेक दहा वर्षांच्या लयात पोराता होता हे पुढें उमगले. हा गोष्ट त्याच्या चारजांत पोमळ आहे. या स्वप्नोमळ जगातान नाव 'कोक लेन घोस्ट' (कोक नांवाच्या गळीतील भूत) हे असून नावकल्याच्याकड नाकक विनोद कवीनें जाचमन्ची रूप फिज्जती उद-विवा क्षता.

होत जातात. पण हें जेव्हां नसतें तेव्हां वरील आभासांचा मनुष्याच्या मनावर पूर्ण अंमल चालू असतो; जसे लहानपणी, मादक पदार्थांचें सेवन केलें असतां, उग्र-सृष्टीत वगैरे वरील तिन्ही अवस्थांत मनुष्याला जे जे भास होत असतात ते सर्व खरेच वाटत असतात, ह्मणून त्यांतून सुटल्यावरहि पाहिलेल्या सर्व गोष्टी खऱ्याच असें कोणी तरी ह्मणेल काय ? तर याचप्रमाणे अज्ञानाच्या कार्त्तिके लोकांची एकंदर स्थिति असते. खरें खोटें निवडण्यापुरता त्या वेळेस लोकांच्या बुद्धीस पोक्तपणा आलेला नसतो, यास्तव निबंधारंभी जे कित्येक भ्रम सांगितले आहेत ते सर्व त्याच्या ठायीं माजलेले आढळतात. व ते सर्वजनसाधारण असल्यामुळे मोठमोठ्या पंडितांच्या मनालाहि अंशतः लागून राहिलेले आढळतात. असो; तर ज्या अर्थी भूताविषयीं प्रमाण ह्मणजे अशाच भ्रांतींत युक्तकळत राहिलेल्या लोकांचें धरायाचें, त्या अर्थी अशांची संख्या केवढीहि असली, किंवा कधीं कधीं मोठ्या नामांकित ग्रंथकारांचेहि तसेच समज झालेले असले, तरी तेवढ्यानेच त्यांचीं मते खरीं होतात असा अर्थ नाही.

७. असो; तर याप्रमाणें भूताखेतांविषयीं जो बारीक रीतीनें विचार करील त्याचा एकंदर कल आमच्यासारखाच होईल. तो असा कीं, प्रत्यक्ष प्रमाण ह्मणून त्यास बिलकुल मिळणार नाही; तसेंच ज्याच्या खरेपणावर त्याचा पूर्ण विश्वास आहे असाहि मनुष्य मीं भूत पाहिलें असें प्रतिज्ञेवर सांगणारा त्यास अगदीं सांपडणार नाही. शिवाय इतकेहि न करतां प्रकृत विषयाविषयीं जो आपणाशींच वस्तुतः शोध करूं लागेल त्यासहि त्याचा शुष्कपणा पूर्ण कळून येईल, कीं या सर्व अज्ञान लोकांच्या भ्रांति असून पाहूं गेले असतां त्यांत तथ्य हें मुळींच संभवत नाही. या असंभव्यतेचीं वर कित्येक प्रमाणे सांगितलीं, पण आतां सरतेशेवटीं आणखीहि कांहीं अधिक सांगतां. एक हें कीं, भूते जर दिसतात, तर जीं आपणांस माहीत आहेत तेवढीं कां दिसावीं ? शंभर दोनशें वर्षांमागाल एखादे भूत आतां कां दृष्टीस पडूं नये ? तसेंच मनुष्यांचींच तेवढीं भूतें कां व्हावीं ? देह सोडून गेलेला आत्मा ह्मणजे जर भूत तर पशुपक्ष्यादिकांचाहि तसा प्रकार दृष्टीस पडावा; कां नये पडूं ? मग आ-

१. हें अर्थ तच आमच्या धर्माच्या लोकांचेंच मत होय. ख्रिस्ती वगैरे लोकांस हें अथात्तच मान्य होणार नाही. आत्मा असा फक्त मनुष्यास मात्र आहे, व बाकीच्या कोणत्याहि प्राण्यास नाही हें त्यांच्या धर्मातील एक मुख्य मत आहे. यावरच पुनर्जन्माचा अभाव व हिंसेची निर्दोषता तद्धर्मी लोक ठरवतात. असो; या मताच्या तथ्यत्वाचा येथें आह्मांस विचार करणें नाही. तरी वरील मतामारखेंच दुसरेंहि एक मत येथें सांगितल्या-वांचून राहणत नाही. महामदी धर्माप्रमाणें खियाहि आत्मशून्य होत ! आह्मांस तर असें वाटतें कीं, या मताचे प्रतिपादक मात्र तसे खरे !

मचा मेलला घोडा किंवा कुतरा भूत होऊन-खिकाळतो किंवा भोकतो असे कोणाच्या सांगण्यात येत नाही इं करं ! असो; तेव्हां यावरून उघडच दिसते कीं, या सर्व ज्याच्या त्याच्या मनास भासणाऱ्या शुष्क भांति आहेत. जें ज्या वेळेस मनांत फार भरलें असतें तें जसे स्वप्नांत क्षणभर प्रत्यक्ष दिसतें, किंवा अंमलाच्या गुंगीत जसा प्रकार होतो, तसाच कल्पनाशक्ति अनावर होऊन उच्छ्वसल झाली असतां होतो. हा प्रकार मुलांत व अज्ञान लोकांतच काय तो दृष्टीस पडतो याचेहि कारण तेच. ज्याची विचारशक्ति कल्पनेहून प्रवळ झाली त्याच्या भूत वधीहि वाटे जाणार नाही ! आमच्या इकडच्या प्रांतांत भूतविषयी कोंकण फार प्रसिद्ध आहे, व यावरून 'कोंकणीं भुत' अशी झणहि पडली आहे. पण हांच भुते शहरांत वगैरे कधीं दृष्टीस पडत नाहीत याचें कारण काय ! शेंकडो साहेब लोक लोकवस्तीपासून दूर अशा बंगल्यांत किंवा तंबूंत निराळेच राहिलेले असतात, पण त्यांस कधीहि पिशाचानें पछाडलेले ऐकण्यांत नाही. ते रातें तोंडतात, डोंगर पोखरांत, पण कोणीहि त्यांच्या वाटे जात नाही. त्यांच्या उग्रस्वरूपापुढे भूतांचाहि थरकांपच होतो कां काय कोण जाणे ! असो; तेव्हां एकंदरीत सर्व प्रकार निवळ भीतीच आहेत. 'मित्या-पाठीं ब्रह्मराक्षस' या झणांत तरी हाच अर्थ सूचविला आहे; कां भूत, ब्रह्मराक्षस हे सर्व कल्पनेचे खेळ आहेत. सुविचाराचे योगानें ज्यानें तत्त्वशोध वेला त्यास भूतपिशाचादिकांची शंकाहि मनांत यावयाची नाही, मग भीति तर कोटली ?

१. भूताविषयी सुविचाराचे योगानें निर्भीत न होतां जो वेळ घट्टांने भुतार्थी सामना करील त्याची खाली लिहिल्याप्रमाणे फजीती होण्याचा संभव आहे. पुढील गोष्ट येथेंच घडलेली आम्हां ऐकिली आहे. एका मंत्रमंडळीचा अशा विषयावर वाद चालला असतां पैज पडली कीं, जो अवसेच्या दिवशीं मसणवटींत जाऊन तेथें खुंदी ठोकून येईल तो खरा धोड. त्याला स्वर्गाची अमुक अमुक रुपये द्यावे. असें बोलणें होतांच एकजण भीति काम करतो असें जाणून छापीस हात लावन तयार झाला. मग अवसेच्या दिवशीं मध्यानाच्या सुमारास सारी मंडळी येथील आंकश्वराच्या देवळाशी जाऊन बसली, व तो पैज मारणारा गद्दी एका हातांत लांकडाची मेख व दुसऱ्यांत ठेकावयास एक चांगला भक्षम धोंडा अशा सरजामानें मसणवटीकडे निघाला. जात्या खारी धोटच होती, तेव्हा काळाखातून वेधडक अर्ध्या वाळवंटापर्यंत गेली. नंतर तेथून आपल्या सोबत्यांस हाक मारून ओरडला, 'पडारे, येथें मेख ठांको !' ही फुशारकीची आंगोळी त्याच्या मंडळीनें ऐकली; पण फार वेळ गेला नाही तेंच दुसरी निराळ्याच प्रकारची विकाळी त्यांच्या कानीं आली—'मलों रे मे—!' ती ऐकून त्याच्या सोबत्यांच्या उरांत धटाउ झाले. मग वधी देळाने ते सारे व दुसरी आणखी मंडळी असे वंदील घेऊन समक्षानांत उतरले. भीति भीत जाऊन जवळ जाऊन पहातात तों राजश्री गिर्पांचित पडले आहेत ! मग त्यांस उठवूं लागले तेव्हां बोथडी वळल्याचे कारण उमगलें. काय ? तर मेख ठोकतांना आंगरखा मांवरून न बसल्यामुळे ती आंगरख्याबरोबरच (पुढें चालू.)

असो; या खेपेस निबंधाच्या आरंभी लोकभ्रमाने जे अनेक प्रकार सांगितले त्यांपैकी एकाचें विवेचन झालें. पुढल्याचें क्रमाक्रमानें पुढील निबंधांत होत जाईल अशा विषयावर लोकांचीं मनं निर्भीत करण अगदीं अवश्य आहे. आतां यावरून जुन्या पद्धतीच्या कित्येक लोकांच्या मनांत अशा कल्पना येण्याचा संभव आहे, कीं अशा विषयावर उघडपणें आपले विचार प्रदर्शित केले असतां लोकांचो धर्मावरील श्रद्धा कमी होऊन नास्तिकपणा वाढविलासा होईल. पण ही चिंतन प्रीति होय. वर जे लोकभ्रमाचे आह्वा विषय काढले आहेत त्यांचा आर्था धर्माचा बिलकूल संबंध नाही. उलटा त्यांना धर्माशीं कांहीं अंशी विरोधच आहे असें ह्याटले पाहिजे. आजपर्यंत सर्व देशांत दोहोंचें ऐक्यच सर्व मानीत आले आहेत; पण आतां तसें कोणी मानीत नाहींत, फार तर काय, आमच्या महाराष्ट्रांतहि जे मोठे विख्यात साधु होऊन गेले त्यांनींहि तें सर्व निवळ धातांढ ह्मणून खुशाल ह्याटले आहे. हेंच दाखविण्याकरतां निबंधारंभाचा चुटका तुकारामाच्या ग्रंथांला घेतला असून आतां सरतेशेवटीं रामदासाचे प्रस्तुत विषयास उद्देशून लिहिलेले सर्वप्रसिद्ध अभंग येथे दाखल करतां-

वाजें पाऊल आपले ह्मणें मागे कोण आले ।

कोण धावतसे आड पाहीं जातां झाले झाड ।

भावीतसे अभ्यंतरीं कोण चाले बरोबरी ।

शब्दपडसाद ऊटला ह्मणें कोण रे बोलिला ।

रामीं रामदास ह्मणें संशयाचीं हों लक्षण ॥

कांहीं दिसे अकस्मात तेथें वाटे आलें भूत ।

वायां पडावे संदेहीं मुळीं तेथें कांहीं नाहीं ।

झाडझुडुप देखिले जिघां वाटे कोणी आलें ।

रामदास सांगे खुण भितो आपणा आपण ॥

छाया देखुनी आपली शंका अंतरीं वाटली ।

ऐसें भ्रमाचें लक्षण भुले आपणा आपण ।

मुखें बोलतां उत्तर तेथें झालें प्रत्युत्तर ।

डोळां घालितां आंगोळी एकाचीं तीं दोन झालीं ।

वाढून ठोकली गेली तेव्हां अर्थांतच उठूं लागलांच भूतानें पळाडल्याचा बोवांम भाम झाला असो, पुढील वृत्तांत उघडच आहे. सर्वांनीं त्या भूतांच्या प्रतिमडाम प्रेमभूतांतून प्रेमसंप्रदायाविरुद्ध माधारी उचलून आणून देवळांत ठेवले. नंतर तोंडावर पाणीवणी शिंपडल्यावर चार सदा घटकांनीं खारी मावध झाली. याप्रमाणे पेंजेपरी पेंच बुडली आणि भंडाळींचे हसें मात्र झालें,—पण बरें तितक्यावरच गेलें, जिवावरच येऊन बेतली होती ती प्रसंग वैद्ययोगांन टळला !—तर वेडपणाची धट्टाई अशी एखाद्या वेळीं सोवते !

पोटी आपण कल्पिलें तेंचि आलेंसें वाटलें ।
दास ह्मणे हे उपाधी शंका धरितां अधिक बाधी ।

ग्रहाणां चरितं स्वप्नोऽनिमित्तोत्पादकं तथा ।
फलंति काकतालीयं तेभ्यः प्राज्ञो न बिभ्यति ॥^१

वेणीसंहार २.

अंक १४—(१) शकुन. (२) या भ्रमाचा प्रचार. (३) निरनिराळे प्रकार.—परदेशांतले. (४) आपल्या देशांतले. (५) शकुनांचा खरेपणा. (६) शंकेवर उत्तर. (७) या भ्रमापासून हानि. (८) परधर्मी लोकांचे अपशकुन. (९) आपल्यांतोच प्रकार. (१०) शकुनांवर विद्वानांचा विश्वास. (११) शंकानिवारण; सारांश.

१. मागील अंकांत चालू विषयांपैकीं एक कलम झालें. आतां यांत दुसऱ्या एकाचा विचार करूं. हें कलम शकुन होय.

२. हा भ्रमाचा प्रकारहि मागल्या प्रमाणेंच सार्वत्रिक आहे. कोणत्याहि देशांत शकुनाचे निरनिराळे प्रकार नव्हतेसे नाहींत. युरोपांतिल प्राचीन ज्ञानसंपन्न राष्ट्रे ग्रीक व रोमन लोक यांच्याहि इतिहासांत हे खूळ पुष्कळच दृष्टीस पडतें; व अद्यापहि त्या खंडांत अडाणी लोकांमध्ये भुतंखेनें, ग्रहफले, जादू वगैरेवर जमा विश्वास आहे तसाच शकुनांवरहि बहुधा असेलच. आमच्या देशांत तर हा प्रकार आजपर्यंत भरपूर चालत आला आहेच. असो; आतां हे सर्व प्रकार अनुक्रमानें सांगून नंतर त्यान तथ्य असाण्याचा संभव किती याविषयां विवेचन करूं.

३. शकुन ह्मणजे पुढे घडणाऱ्या शुभाशुभ गोष्टीचें सूचक. यावरून शकुन अर्थात् दान प्रकारचे झाले; एक शुभ आणि दुसरा अशुभ. या दोहोंविषयी निश्चित प्रमाण ह्मणून काहींच नसल्यामुळे असे अर्थात्च होत असेल, कीं जें एका देशांत शुभ त्यासच दुसऱ्यांत अशुभ मानीत असतील, व अशुभास शुभ. शकुन पुष्कळ गोष्टींवरून मानतात. पक्ष्यांच्या शब्दांवरून व गतांवरून, कोणत्याहि आवाजावरून, पोरांच्या साहजिक बोलण्यावरून, नेत्रादि स्फुरण पावल्यावरून, वगैरे; तसेंच मांजर, चासपक्षी, कावळा, घुबड,^२ पिंगळे, कवडा,^३ इत्यादि प्राणीहि शुभाशुभसूचक मानले आहेत.

१. “ग्रहांच योग, स्वप्न, आणि अपशकुन यांचें फळ कवळ काकतालीयन्यायाने दृष्टोत्पत्तीस येतें ! यास्तव जाणते पुरुष त्यांना धाक मानीत नाहींत.”

२. या पक्ष्याचें संस्कृत नांव ‘कौशिक’ अर्जे मोठें पवित्र आहे. पण हल्लीं त्याचें मराठींनीं नांव उच्चारण्यासाह लोक भितात. तमें करणें पाप मानून त्यावरुल बोलणेंच शाल्यास ‘दिवाभीत’ हा त्या शब्दाचा पर्याय योजतात. या पक्ष्याचा शब्द अपशकुनी मानून लोक याविषयां संहि सांगतात कीं, याम दगड मारिला असता तो तें झेळतें, आणि उगाळीत वसतें; आणि त्या उगाळण्याने तो दगड जसजसा शिजत जातो, तसतसे तें माणूसहि शिजत (पुढें चालू).

ग्रहांचे योग तर चोहोंकडे शुभावह व अशुभावह मानलेले असून आमच्या देशांत तर त्यांचाचून कांहीहि चालत नाही. सैपाकघरांत जुली घालण्यापासून तो मोल्ता मोहीमेस बाहेर पडण्यापर्यंत ग्रहांचे आनुकूल्य अगोदर करून घ्यावे लागते. हा प्रकार ग्रीक व रोमन लोकांतहि पुष्कळ होता हे वर लिहिलेच आहे. त्यांच्या इतिहासांत अशी उदाहरणे सापडतात. एकदां कोणत्या एका देवतेस रोम शहरांत येऊन चालला असता पशूंच्या शरीरांतले काळीजच नाहीसे झाले. ते देवताक्षोभचें दर्शन व अन्यथा अशुभ जाणून लोक फार भ्याले. दुसरे एके प्रसंगीं असें झाले कीं, देवाचा कोवड्याचीं पिलीं चारा खाईनात, तेव्हां त्यांचा रक्षक भयाभीत होऊन त्यानें सेनापतीस वरदी दिली कीं, हें मोठें अशुभ झालें आहे तर या वेळेस शत्रूशीं लढाई करूं नये. तो सेनापति आपला असाच होता; त्यानें त्या अपशकुनाची मुळीच पर्वा न करतां त्या रक्षकाचीच उलटी निर्भर्त्सना केली, आणि त्या कोवड्याच्या पोरांस उचलून समुद्रांत झुगारून दिलें, आणि ह्मणाला, “बरं चारा नको तर नको, पाणी कां पिईनात!” या धर्म-पणाचें त्यास लवकरच प्रायश्चित्त भोगावें लागलें. कार्थेजिनियन लोकांनीं त्याचा समुद्रावर अगदीं पराभव करून टाकला, व त्यामुळे वरच्या दांडगाई-बद्दल त्याला रोमन लोकांनीं कामावरून दूर केला. आथेनियन व स्पार्टन लोकांतहि हें खूळ हांते. पारसीकांनीं पहिल्यानें जी ग्रीस देशावर स्वारी केली त्या वेळेस आथे-

जातें, आणि शेवटीं मरतें!—या पक्ष्यास एके ठिकाणीं मात्र मोठा मान असे; तो अशा तशा ठिकाणीं नव्हे, तर आथेन्स शहरांत ! त्या लोकांची मुख्य विद्याधिदेवता जी मिनवा निला हा पक्षी प्रिय अगून तिच्या निशाणावर याची प्रतिमा असे. असा जगद्विलक्षण मान त्या चतुर लोकांनीं या पक्ष्यास देण्याचा आशय असा दिसतो कीं, वियेच्या उपाम्कांचे आणि मिनवा देवीच्या आवडत्या अशा या पक्ष्याचें पुष्कळ साम्य दिसतें, तें असें—दोहोंचा निशाचरवृत्ति, जगापासून अलिप्तपणा, सुद्रा गंभीर, आणि एकंदर व्यवहार शांतपणाचे !

३. हा शब्द ‘कपोत’ शब्दाचा अपभ्रंश दिसतो. हा पक्षी अशुभसूचक होय. हें गिरोपनाच्या पुढील आयेंवरून दिसून येईल. विद्र शकुनास उद्देशून ह्मणतो—

‘हा न भला बुडवाया शिरला या राजमंदिरां कवडा’

समापर्व.

१. यासारखाच धट्टपणा दुर्योधनानें ‘वेणीमंदार’ नाटकांत केला आहे. मोठें वारें सुटून रथाचा ध्वज मोडून पडला अमतां त्याचा कंचुकी ‘भंस’ ‘भंस’ करीत एकाएकी ओरडत आला, आणि भावी घोर अनर्थाचें सूचक जें ध्वजपतन तें त्यानें मोठ्या भयान्या मुद्देनें आन घेऊन त्यास निवेदन केलें. पण दुर्योधनास त्या अपशकुनाचें कांहींच न वाटून तो त्या घाबरलेल्या कंचुकीस रागें मात्र भरला. आतां शेवट ह्मणाला कीं, ‘भं, यांतरे काय आहे ! जा, वाड्यांत जाऊन पुरोहितास सांग, ह्मणजे तो याचा शांतीविषी वाढी करील !’—निबंधारंभीचें वचन याच वड्या राजश्रीचें आहे !

न्सच्या साहाय्यास स्पार्टन लोक आले नाहीत. कां तर पौर्णिमेच्या अगोदर लढाईस निघून नये असा त्याचा नियम होता ! तसेच पुढें स्पार्टन व आर्थीनियन लोकांचें जें सत्तावीस वर्षे अत्यंत घोर युद्ध चाललें होतें त्यांत सिसिली बेटावर जी आर्थीनियन लोकांनीं स्वारी केली तीतिहि वरीलच प्रकार घडला. तेथून गुप्तपणें निसटून माघारी येण्याचा त्यांनी बेत केला होता, पण इतक्यांत चंद्रग्रहण लागल्यामुळें शकुनज्ञ लोकांनीं त्यांस कळविलें कीं, या ग्रहणावरून देवाची अशी सूचना दिसते कीं, पुढील पौर्णिमेपर्यंत आपण येथून निघून नये. त्याप्रमाणें निघून जाण्याचा बेत रद्दित झाला. मग तितक्या अवकाशांत शत्रूंनीं तयारी करून त्यांचा अगदीं मोड केला. असो; तसेंच वरील दोन्ही लोकांत शकुनज्ञ द्वाणून निराळे शिकवलेलेच लोक असत. यांस पाठशाळांत पढवून शकुन कसे पहावे व त्यांचा अर्थ कसा करावा हे शिकवीत. हें शकुनशास्त्र त्यांनीं कसे रचलें असेल व त्यांत नियम वगैरे काय करून ठेवले असतील तें पाहावयास सांपडलें असतें तर मोठी मौज होती !

४. असो; आतां आपल्या लोकांत निरनिराळे प्रकार आहेत ते पाहूं. पहिला सर्वांत मोठा शकुन झटला द्वाणजे मांजराचा होय. कोणी कांहीं कार्यानिमित्त बाहेर पडला, आणि वाटेनें मांजर आडवें गेलें, कीं गेली मसलत ! ही मांजराची गम्मत पुष्कळांनीं पाहिली असेल. एखादे वेळेस दोघे चौघे कोठें निघाले अमतां मधेंच एखाद्या घरांतून मांजर निघतें व माणसांच्या भयाने तें रस्ता ओलांडून समोरच्या घराकडे पळत जाऊं लागतें. त्या विचान्याच्या घ्यांनीं मनीहि नसतें, कीं आपल्या साहजिक जाण्यानें या गृहस्थांस आपण अपशकुन करीत आहों; व आपल्या केवळ सदृच्छेच्या गतीचा जाणान्या गृहस्थांच्या कार्यावर एवढा जबरदस्त परिणाम घडणार आहे ! यास्तव तें खुशाल विनधोक जात असतें. पण इतक्यांत हे गृहस्थ हाकाटी करून दोघे इकडे होतात—दोघे तिकडे होतात; आणि त्यास हुसकूं लागतात. मांजरास आपणावर एकाएकी एवढा गहजब गुजण्याचा अर्थ काहींच न कळून विचारें अगदीं गांगरून जातें, आणि इकडे पळ तिकडे पळ अशी त्याची त्रेधा उडते ! मग त्या धांदलांत बहुधा या गृहस्थांच्या इच्छेविरुद्धच त्यांचें गमन होतें ! याप्रमाणें घडणाऱ्या शकुनास बळेंच माघारी फिरविण्याचा त्यांचा यत्न निष्फळ झाला असतां हे हिरमुसले होऊन माघारी फिरतात; किंवा त्या अपशकुनावरहि कांहीं तडजोड चालवून पुनः मार्गस्थ होतात ! यप्रमाणेंच विधवेचें दर्शन, प्रेत समोरून येणें, वगैरेहि अशुभसूचक होत. हिंदुस्थानांत द्वाणजे शिंयाच्या होळकराच्या वगैरे मुलखांकडे

१. शकुनविषय इंग्रजी नांव augury असें आहे. संस्कृतांत पक्ष्यां 'शकुनि' असा एक पर्याय आहे. आणि वरील इंग्रजी शब्दाची व्युत्पत्तिहि तशीच आहे—'avis' 'a bird' (पक्षी) !—यावरून शकुन पहाण्याचें मुख्य ठिकाण पक्षी होते असें असलें दिसतें.

शिकणें हेंहि अपशकुन मानतात. वाटेनें निघालें असतां वगेरे कोणी शिकतां कामा नये. गाईकवाडाच्या मुलखांत विधेवंप्रमाणेंच विधुराचेंहि मुखावलोकन अशुभ धरतात. जो विधुर ह्मणजे गतस्त्रीक झाला त्याला राजवाडा वर्ज्य ! अन्याय व अंदा-धुंदी याविषयी प्रसिद्ध असणाऱ्या आमच्या बरील मराठी संस्थानांत हा मोट व न्याय घडतो असें सर्व स्त्रीपक्षपाती लोक कबूल करतील. असो; तर अस अपशकुनाचे अनेक प्रकार आहेत.

आतां कांहीं शुभ शकुन सांगतां. सकाळचे प्रहर्ग कोल्हाचे तोंड दृष्टीस पडणे; डावा डोळा लवणे; उजवा बाहु स्फुरण पावणे वगेरे. तसेच घराच्या बाहेर पडतांच सवाण बायका कडेवर पाण्यानें भरलेल्या घागरी घेऊन सामोऱ्या येणें. हा शेवटला शकुन फार उत्कृष्ट समजतात; व मागील पद्धतीच्या श्रामंत लोकांची अशी चालहि सांगतात कीं, ते कांहीं एखाद्या मोठ्या कार्यास बाहेर पडले असतां दहा पांच बायका वर सांगितल्याप्रमाणें मुद्दाम तयारी करून स्वारी घराबाहेर पडतें आहे तोंच त्यांस सामोऱ्या याव्या अशी आधींच तजवीज करून ठेवायाची ! तसेंच ज्या वाटेनें बडी स्वारी जायची त्या वाटेत कोणी अपशकुनी माणूस येऊं नये ह्मणून अगोदर शिपायांनीं पुढें धावून बंदेबस्त करून ठेवायाचा ! हें वाचून सर्व सुविचारी मनुष्यांस हसून आल्याखेरीज रहाणार नाही. एक तर शकुन अपशकुन ह्मणजे सारी निवळ भ्रांति. त्यांतून त्यांस यदच्छेनें घडूं न देतां अपशकुनांस पिटून लावून चांगल्या शुभ अशा शकुनास मुद्दाम कैद करून आणून पुढें उभें करणें व तसल्या मारून मुटवून आणलेल्या शकुनाचें शुभत्व मानणें ह्मणजे मूर्खत्वाची कांहीं सोम झाली ! अशा जुलमाच्या शकुनांचा हर्ष मानणें ह्मणजे सांगण्या खेळत असतां दर वेळेस फांसि हवे तसे जुळून जसेच तसेच खालीं ठेवून दुसऱ्यावर डाव करणें, व त्यांत फुशारकी मिरविणें; किंवा रंगभूमीवर रामाचें किंवा भीमाचें सोंग घेऊन रावणाचा पराभव केल्याबद्दल किंवा जीमूतमल्लास चीत केल्याबद्दल शौर्याची व बळाची प्रौढी शोकणें यासारखेंच हास्यास्पद होय ! असो; तर याप्रमाणें मूर्खत्वाच्या एका प्रकारास थारा मिळाला असतां त्याचे भाऊबंद दुसरे अनेक प्रकार त्याच्या भोंवतीं जमतात !

५. वर शकुनाचे कांहीं निरनिराळे प्रकार सांगितले. आतां यावर विश्वास ठेवणें यांत समजसपणा कितपत आहे याविषयी विचार करूं. कोणतीहि गोष्ट खरी मानण्यास अनुभवसिद्ध प्रमाण पाहिजे; तें इतर लोकभ्रमांप्रमाणेंच यासहि बिलकूल मिळणार नाही. वर सांगितलेलें मांजराचेंच नेहमीचें उदाहरण घ्या. कांहीं कामास निघालें असतां मांजर आडवें गेलें, आणि तें काम हटवून झालें नाहीं असें कोणाच्या तरी अनुभवास आजपर्यंत आलें असेल काय ? कार्याचें स्वरूप, कर्त्याचें शहाणपण व हिंमत, साधनांचा योग्यायोग्यपणा, इत्यादिकांवर हातीं घेतलेल्या कामांत यश अगर

अपयश येणें हें सदास्वदा असतें. त्यांत बिचाऱ्या मांजराच्या जाण्याचा कांहींच संबंध नसतो. दुसरे जसे लक्षावधि व्यापार त्या वेळेस सृष्टींत चाललेले असतात त्या-प्रमाणेच मांजरानें रस्ता ओलांडून जाणें हा एक होय. मग होणाऱ्या कार्याची असिद्धि ही त्या बिचाऱ्या एकट्यावरच कां लोटावी ? दिसण्यांत परस्पर असंबद्ध असणाऱ्या लक्षावधि कार्यांचा जर कांही अपूर्व संबंध असलेच, तर वाटेनें निघालेल्या मनुष्याचें काय न होणें याचा संबंध केवळ खुर्षखातर इकडून तिकडे जाणाऱ्या मांजरावर जितका येईल तितकाच कोट्यावधि दुसऱ्या गोष्टीवरहि येईल. समजा कीं, पुणें मुक्कामी कोणी गोमाजा तिमार्जास भेटण्याकनितां गेले, आणि तिमार्जा भेटले नाहीत, तर ते अपेक्ष सोम्या नांवाच्या मांजरावरच कां ? गोमाजींनीं त्या वेळेस पांढर पागोटें घातले होते, किंवा वादल्या रात्री ते जेवले नव्हते, हेंच भेट न होण्याचें कारण कशावरून नसेल ? अथवा हेतुस काय, त्याच क्षणीं लंडन शहरांत अमुक अमुक ठिकाणीं अमुक अमुक मनुष्यास अमुक अमुक झालें तें आमच्या शकुनभोळ्या गृहस्थास कशावरून बद्धक झाले नसेल ? विचारें मांजर तेवढें पुढें दिसले त्यानेंच काय पाप केलें ? पुढ्याच्या मार्गानें लक्षांत न येणारा असा कांहीं विलक्षणच कार्यकारणसंबंध हजारों गोष्टीत असतां असें जर एकदां झटले, तर मग अमुकापासूनच अमुक कार्य झालें असे ह्मणण्यास जागा कोणती राहिली ? निश्चित असें कांही नाही, सारेंच अनिश्चित, असें जथे झाले, तथे एकाच व्यक्तीवर निमित्त ठेवण्यास आधार काय ? ईश्वराच्या परचे तंत्र सगळेच जर असे तद्देवाईक असले, तर मग त्यांत मनुष्यानें अमुक अमुकच नियम करून ठेवणें हा केवडा मूर्खपणा ! असो; तर असे विचित्र संबंध जोडीत वसणें हा निवळ वेडेपणा आहे. आणि त्यांचा खोटेपणा जर पावलोपावली प्रत्ययास येतो तर त्यांवर विश्वास ठेवणें अगदीं अप्रयोजक होय.

६. पण यावर कोणी अशा शंका घेतील कीं, आजपर्यंत हा विश्वास साऱ्या देशांतल लोकांचा पूर्ण होता, आणि अज्ञानहि लक्षावधि लोकांचा आहे, तर हे सर्व लोक कांहींच प्रमाण पाहिल्याशिवाय विश्वास धरीत असतील काय ? अशा ह्मणण्याचा गेल्या अर्कांत बराच विचार केला आहे. तरी त्यावर आणखीहि लिहिण्यास पुष्कळ आहे. अज्ञान जे असतात त्यांच्या तोंडून हें वाक्य नेहमीं ऐकूं येतें. त्यांना एखादी नवी च सत्कुर्दर्शनी विलक्षण वाटण्यासारखी गोष्ट सांगा, कीं हा वाद पुढे ठेवलेला ! काय हो, हजारों लाखों लोकांचे असे मत आहे, आणि हाच काय तो शहाणा, इतक्या सगळ्या लोकांना ज्ञान शिकविणारा ! आजपर्यंत साक्रेटीस, कोलंबस, ग्यालिलियो, न्यूटन, बेकन, वॉट, वगैरे जे मोठमोठे शोधक होऊन गेले त्या सर्वांशीं बाकीच्या अज्ञानप्रस्त जगाचें हें भांडण;—आज हाच निघाला दीड शहाणा आश्वास सांगायाला; आजपर्यंत लोक झाले ते सगळे मूर्खच ! तर याप्रमाणें मनानें

एकदा घेतलेले प्रह सोडण्याची जगास नेहमीं मारामार पडते. — एकंदर लोकांची दुसरीहि एक मोठी चूक अशी दृष्टीस पडते, कीं एखाद्या गोष्टीचा खरेपणा किंवा खोटेपणा तिच्या स्वरूपावरूनच न पहातां ते नेहमीं बहुमताकडे धांवत असतात ! ह्मणजे शरीराच्या संबंधानें जसें जिकडे पुष्कळ मंडळी असेल तिकडे जाणें सुरक्षित, तसंच मनाच्याहि संबंधानें असेलसें त्यांस वाटतें. पण ही अर्थात्च मोठी चूक आहे. हजारों लोक जर एकीकडे आहेत, आणि दुसरीकडे एकट्याच मनुष्य त्यांच्याशीं भांडणारा असला, तर हा दुसरा तेव्हांच चिरडून जाईल यांत संशय नाही; पण मनाच्या संबंधानें हीच गोष्ट अगदीं उलटी पडते. ह्मणजे ज्याच्यापाशीं मजबूत प्रमाण आहे तो मनुष्य उलट पक्षाच्या कोट्यानुकोटी मनुष्यांसहि भारीच होतो ! ठीकच आहे; पहा कीं, ज्यापाशीं दिवा आहे तो त्या दिव्यावर अंधाराने डोंगरचे डोंगर आणून लोटले तरी डगमगेल काय ? असो; पण अशा सत्यरूप ज्योतीचे किरण एकंदर जगाच्या ज्ञाननेत्रांत सुलंकून कधीहि प्रवेश करीत नाहीत; त्यास अनेक प्रकारचे दोष जडले असल्यामुळे अगोदर त्यांचा त्यांत रिधाव होणें हें सुद्धां बहुतेक ठिकाणीं केवळ दुरापास्तच असते ! तेव्हां अर्थात्च सर्वास बहुधा एक धोपट मार्ग माहीत असतो, कीं पुष्कळांचें जें मत असेल तेंच आपलें मत ह्मणावें; सगळ्यांची वाट ती आपली वाट ! हाच एकंदर जगाचा कल लक्षांत आणून कोणी तत्त्वज्ञानें झटले आहे—

गतानुगतिको लोको न लोकः पारमार्थिकः

“एकानें केलें ह्मणून दुसऱ्यानें करावें हाच प्रकार या जनाचा आहे; परमार्थ ह्मणजे तत्त्व जाणणारा थोडा” तसेंच कालिदासाचें वचन आहे—

सन्तः परीक्ष्यान्यतरद्भजन्ते मूढः परप्रत्ययनेयबुद्धिः ।

“जे ज्ञात आहेत ते दोन्ही पक्ष पाहून चांगलें आढळेल तें पसंत करतात; पण मूर्खीचा प्रकार वेगळा. त्यांचा अभिप्राय नेहमीं दुसऱ्यांवर टेकलेला असतो !”

असो; तर याप्रमाणें या जगाची रहाटी आहे. जें एकदां मत पडून गेलें त्यासच सारे अनुसरतात; मग तें खरें असो कीं खोटें असो ! त्याच्या स्वरूपाविषयीं बारांक विचार करण्याचें कोणाच्या मनांतहि येत नाही, आणि तसें करण्याची योग्यताहि थोड्यांचीच असते. याचकरतां लोकशिक्षणाचा जेवढा फैलाव होईल तेवढा देशास हितावहच होतो. त्याच्या योगानें लोकांचे भ्रमजाल तुनून सत्यासत्याची निवड करण्याचें त्यांच्या अंगीं सामर्थ्य येऊं लागतें. पण याचा प्रसार जेथें झालेला नसतो तेथें अर्थात्च वरचा गतानुगतिकत्वाचाच न्याय; तेथें प्रमाणें कसलीं आणि अनुभव कसला !

बरें; पण शकुनादिकांवर ज्याचा पूर्ण भरंवसा आहे त्याला जर कोणी विचारले कीं, तूं हें सवें खरें मानतोस, तर याचा दाखला तूं कोणता पाहिजे आहेस ?

तर तो मनुष्य उगीच बसायाचा नाही; तसा ठोका आल्याचीं तो पांच सात उदाहरणे सांगल, आणि त्यांवरून सिद्धांत करील कीं, हें सर्व खरें आहे. हीच अशा लोकांची मोठी चूक असते. जेवढी आपल्या तर्फेची क्षणजे शकुन पटल्याचीं उदाहरणे असतात तेवढीच ते घेतात पण त्यांच्या उलटचा मात्र बिलकूल घेत नाहीत. याविषयी बेकननं एके ठिकाणीं एक मजेदार गोंष्ट लिहिली आहे. प्राचीन काळीं ग्रीस देशांत इतर सर्व राष्ट्रांतल्याप्रमाणेच मूर्तिपूजेचा प्रचार असे, आणि पुष्कळ देवता उपदेवता वगैरे ते लोक मानीत. एकदां असें झाले कीं, नवसाच्या पुष्कळ प्रचीतीबद्दल वाद चालला असतां तो वाद करणाऱ्यानें आपल्या प्रतिपक्ष्यास त्याची खात्री करण्याकरतां नेपच्युनच्या देवळांत नेले. नेपच्युन हा हिंदु लोकांच्या वरुणाप्रमाणें समुद्राचें दैवत होते. तेथें त्यानें त्या नास्तिकास देवास नवस करून वाहिलेला पुष्कळ सरंजाम दाखविला, आणि शेवटीं क्षणाला. 'पहा, किती लोकांस हा देव पावला तो !' त्याच्या प्रतिपक्ष्यानें उत्तर दिलें, 'क्षणतोस तें खरें; पण असें न होऊन ज्यांचीं जहाजे बुडालीं असतील त्यांची खूण येथें कोठे आहे ? त्या जर असत्या, तर त्याहि मीं तुला दाखविल्या असत्या !' असे; तर शकुनांच्या खेरपणाविषयींचीं प्रमाणे लोक जीं सांगतात तीं सारीं अशा प्रकारचीं असतात. कोणी बहादर काहीं कामाला निघाले, आणि तोंडांत मारल्यासारखे माघारी आले, कीं तें सारें अपश सामोरे आलेल्या मांजरावर ! आणि असें एकदां दोनदां झाले, कीं झाला तो ठोका ! पण ज्या कामाला हात घातला तेंच जर ह्याण्यासारखें नसलें, किंवा या राजर्थांच्या अंगचें कर्तृत्वच तितकें असलें, तर त्या बिचाऱ्या मांजराकडे काय बोल ? पण तें काहीं नाहीं. अपेक्षास मूळ कारण तें मांजरच ! एरवीं यांच्या हातून फत्ते झाल्याखेरीज राहायाचीच नाही !

७. असे; तर याप्रमाणें हा शुद्ध भ्रातीचा प्रकार आहे; त्यांत तथ्य पाहूं जातां बिलकूल सांगडणार नाही. आतां यापासून अनर्थ कोणतें कोणतें आहेत ते पहा. एक तर हा निबळ भ्रम असल्यामुळे तो मनास चिकटल्यानें त्यास दुर्बलता प्राप्त होते, क्षणजे सदसद्विवेचनरूप जी उत्कृष्ट शक्ति परमेश्वरानें मनुष्याचे ठायीं ठेविली आहे तिचा व्यापार या अज्ञानजन्य भ्रमानें काहींसा कुंठित होतो. शिवाय, व्यवहारांत याचे योगानें अनेक हानि झाल्या आहेत व होत आहेत. स्पार्टन व आर्थोनीयन लोकांचा वृत्तांत वर एक लिहिलाच आहे. व या शकुनांच्या पायीं लोकांस वरचेवर किती अद्दल घडते, किती घोटाळा होतो, वगैरे गोष्टी विशेषेंकरून आमच्या लोकांस सांगण्याची तर मुळांच गरज नाही. शकुनांनीं आमची जशी पाठ पुरविली आहे तशी धोड्यांचीच असेल ! आझास त्याशिवाय इकडच्या इकडे बहुधा हालतांही येत नाही. कोणतेंहि काम हातीं धेण्य पूर्वीं तिथि, वार, नक्षत्रे वगैरे काय क्षणतात तें अवश्य समजून घ्यावें लागतें, आणि त्यांचा स्कार पडला तर सगळ्या गोष्टी. करा-

वयाचें काम कितीहि निकडीचें असलें तरी बरील सल्ला अगोदर घ्यावा तेव्हां तें करायास लागवें. कधीं नवानवसानें सद्बुद्धि सुचून एकदां बेत आरंभण्याचें आह्मी मनांत आणणार, तों चमत्कार पहा, — त्या दिवशीं आपला शुक्रवार ठेवलेला ! आमच्या देशांत जागोजाग ज्या सभा, मंडळ्या, समाज वगैरे खडोगणती उत्पन्न होतात, आणि लवकरच चोहोंकडे सामसूस होतें, त्यांस बरील वाराची तर बाधा होता नसेलना ! — तसेंच आमच्यांतील कोणी बहादुर एखाद्या बड्या कामास बंहेर पडले, आणि पुढें जातात तों सुळकणू या घरांतलें मांजर निघून त्या घरांत गेलें, कां फिरेला मोर्चा मागें ! कार्ये जेमतेम करून होण्यासारखें असलें तरी त्या अपशकुनाचा धाक सारखा मनांत राहून हातच कामाला नीट वाहायाचा नाही; कां कीं, मनास पक्की गांठ मारून गेलेली, कीं निघतांच बेटें मांजर आडवें निघून गेलेलें आहे, तें कसचें काम होऊं देतें ! याप्रमाणेंच कोठें निघालें तर िघांनीं जाऊं नये; आपल्या ठिकाणीं नवव्या दिवशीं परत येऊं नये; एका घरांतून निघून दुसऱ्यांत जावयाचें, परगांवीं जायचें वगैरे हरएक लहान मोठ्या प्रसंगां शुभाशुभ योग अवश्य साधले पाहिजेत; अशा प्रकारच्या नानाविध निरर्थक निर्बंधांनीं वेळ, पैसा यांचा व्यर्थ व्यय होऊन कार्यास पुष्कळ वेळां मोठाच व्यर्थय घडतो, आणि वेडेपणाचीं शुष्क भयें मनांत माजतात.

८. पण बरील प्रकार नुसता मूर्खपणाचाच झाला. याहुनहि उद्देगकारक जे शकुनांचे आणखी परिणाम घडून येतात ते सांगाय्याचेच आहेत. ते असे. जों-पर्यंत शकुन हे पशुक्षयादिकांवरच अमतात तोंवर मोठींशीं वाईट गोष्ट झाली असें ह्मणतां येत नाही. खुबड, पिंगळे वगैरे पक्षी; किंवा मांजर, गाढव वगैरे जन वरें यांचा मनुष्यानें कितीहि त्रास मानला, तरी त्यांत त्यांचें कांहीं वाईट नसतें; ह्मणजे त्या योगानें त्यांस मनुष्यापासून उपद्रव पोंचतो किंवा त्यांची मानहानि होते असा कांहींच प्रकार घडत नाही. पण प्रत्यक्ष मनुष्याकडेच जेव्हां हें शुभाशुभत्व येतें तेव्हां बरीक मनुष्याच्या अंगभूत मूर्खत्वाचा व उद्धटपणाचा कळस होतो. ह्मणजे मनुष्यजातींतच एकांनें दुसऱ्यास विन कारण भ्रष्ट, अशकुनी, अमंगळ असें मनाचें हें अत्यंत लज्जास्पद होय. धर्माधर्मांत व राष्ट्रांराष्ट्रांत हा वेडगळ व निथ प्रकार किती आहे हें सर्वास माहीत असेलच. तसाच हा अगदीं प्राचीन काळापासून चालत आलेला आहे. ग्रीक लोक एकंदर सान्या राष्ट्रांस 'बार्बेरियन्स' ह्मणजे रानटी समजत, आमचे पूर्वज सर्वास म्लेच्छ ह्मणत, तसेंच सांप्रतकाळीं इंग्रेज लोक व त्यांचे धर्मपुत्र जे आमच्या देशांत कित्येक आहेत त्यांच्या मते सारी सुधारणा काय ती ईंग्लंडांत नेऊन सांठविली आहे ! पण याहिपेक्षां धर्माच्या हेकटपणानें जें पिसें अंगांत शिरतें त्याची तर कांहीं सीमा आहे ! प्रत्येकाच्या मते बाकीचे लोक सर्वथा

अपवित्र व पापरूपी होत. मुसलमान इतर धर्माच्या कोणत्याहि लोकांशी गांठ पडली असता 'बिसमिल्ला रहिमान' वगैरे एखादें कुराणांतील सूक्त झालून आपणास त्या पापापासून धुवून काढील; हिंदूस तर तसें प्रत्यक्षच करावें लागेल; आणि मनुष्यमात्राचें बंधुत्व मानणारा व केवळ दयेचा सागर जो ख्रिस्ताधर्म तो पाळणारास परधर्मी लोकांचा विटाळ उडविण्यास अंगावर पवित्र क्रूस काढावा लागेल !' आमचे शेवटले बाजीराव पेशवे दहा घटका दिवस येईपर्यंत मुसलमानाचें तोंड पहात नसत; आणि त्यांचेच बंधु माजी गायकवाड खंडेराव महाराज हे ब्राह्मणाच्या दर्शनाचा अपशकून मानीत ! या दि-
ग्विजयी ममशेर बहादुरांनीं शेवटीं शेवटीं आपल्या वंशाचा धर्म सोडून ते अगदी इमाम

१. वरच्या गोष्टीची येथे अंमळ स्पष्टता केली पाहिजे. आमच्या देशांत जेवढे ख्रिस्ती दृष्टीस पडतात त्यांपैकीं कोणति वर सांगितलेला क्रूम काढीत नाहींत हें खरें आहे. पण ख्रिस्ती धर्माचें मूळचें खरें स्वरूप यांचेठायीं जें दृष्टीस पडतें तें नव्हे. ब्रह्मपंथातील किंवा प्रार्थनामार्जातील लोक जसे खरे ब्राह्मण नव्हेत, तसेच प्रॉटेस्टंट पंथांतलेहि खरे ख्रिस्ती नाहींत. सरा ख्रिस्ती झाला ह्याजें स्पेन देशांतला किंवा रोम शहरांतला भाविक व्याथ-
 लिक. त्यांचे आचार वर सांगितल्याप्रकारचेच आहेत. सर वॉल्टर स्कॉटच्या 'एव्हेनो' नांवाच्या कादंबरींत वर्गल क्रमाचा प्रकार आढळतो. यहुदी लोकांच्या केवळ दर्शनांहि वि-
 टाळ होऊन त्यांतील कित्येक पात्रांना वरील 'विष्णवं नमः'चा प्रकार केला आहे !

२. वरील शब्द वाचून आमच्या ख्रिस्ती बंधूंस आमची केवळ पोरबुद्धि वाटून हसूं येतल हें आम्ही जाणतो ! पण गेल्या महिन्याच्या अंकांत त्यांच्या एका बंधूंस निबंधमालेच्या आठव्या अंकावर जी एक ताण झाडली आहे ती पाहिली असतां त्यांस हेसण्यास फारशी जागा रहाणार नाहीं. सदरील अंकांत त्या पुस्तककारांनीं आमच्यावर कुतूहलवाचे वगैरे जे आरोप ठेवले आहेत ते कांहीं अपूर्व आहेत ! आणि त्या सर्वांत एक तर फारच भयंकर आहे; कोणता ? तर 'जो धर्म आपली महाराणी अंतःकरणपूर्वक पाळीत आहे त्याची मनास वाटेल तशी निंदा' आम्हीं केली आहे !! आमच्या मलिकामाभ्रमा महाराणीचें राज्यवेभव ख्रिस्ती धर्मास बळकटी आणण्यास कसें उपयोगीं पडलें व आमच्या दयाळू राज्यकर्त्रींनीं आपला १८५८ सालचा जाहीरनामा रद्द करून मिशनरींस व वाट्यांस मात्र तोंड सोडण्यास कोणत्या आ-
 कृत्यांनीं मुभा दिली, हें आम्हांस माहीत नाहीं. एकंदरीत आम्हांस याचें फारच आश्चर्य वाटतें कां, जे दोहों धर्मांची परस्पर तुलना करून आपस्वर्षींनीं ख्रिस्ती जाले, ज्यांनीं गेलीं वीस वर्षें त्या धर्माच्या सत्यतेचा जातनीं अनुभव घेतला व त्यावर्षीं सतत विचार केला, ज्यांनीं आमचे विचारे शाश्वती पुराणिक यांस केव्हांच वादांत हटवून त्यांच्या धर्माची असत्यता त्यांच्या पदरीत घातली, व तेव्हांपासून आम्हां पापी लोकांच्या हृदयांत सत्याचा व ज्ञानाचा उजेड पाडणाऱ्या मंडळीत जे प्रमुख आहेत, त्यांनीं खऱ्या धर्माविषयी चांगलीं सबळ प्रमाणें आम्हांस मुळांच न दाखवितां 'बाबावाक्यं प्रमाणम्' या महाबावयावरच सरतेशेवटीं आणून काय तें थडकविलें ! एकूण जसा प्रभु बदलेल तसा त्याबरोबर धर्माचा खरेपणाहि बदलतो असें आमच्या 'सत्यदीपिका'कारांचें ह्याणें झालें ! ह्याणें मोगलांचें राज्य होतें तोंवर मईमदी धर्म खरा, पेशव्यांचें होतें तोंवर ब्राह्मणधर्म खरा, आणि आतां महाराणीचें झालें ह्याणून ख्रिस्ती धर्म खरा ! वाह्वारे सत्य आणि वाह्वारे दीपिका ! !

बनले होते व साठ लक्षांची एक रत्नखचित चादर मक्केस पाठविण्याकरिता त्यांनी न्याय केली होती हीहि गोष्ट सर्वांस महशूर असेलच. त्यांच्या ब्राह्मणद्वेषाची व एतद्दर स्वभावाची एक चमत्कारिक गोष्ट येथें लिहिल्यावांचून राहवत नाही. एके दिवशी सकाळीं खासा स्वारी शिकारीस निघाली होती. बरोबर त्यांचे मंत्री, मया भाऊ शिंदे, हे होते. स्वारी शहराबाहेर पडत असतांच रस्त्यांत एक गरीब ब्राह्मण एका बाजूम उभा राहिलेला दृष्टीस पडला. खंडेराव महाराजांची सद्गुण त्याजकडे नजर गेली मात्र, तों लागलीच मागे वळून मागल्या हत्तीवर भाऊ शिंदे होते त्यांस महाराज ह्याने, “हा दोड ब्राह्मण आमच्या ह्यारें कां आला ? आज चांगली शिकार सांपडली तर बरें, नाही तर याला मारून टाकायाचा !” मग उशीर काय ? लागलीच त्या भटजीस पकडून भाऊंनी आपल्या कांहीं लोकांबरोबर त्यास वाड्यांत पाठवून दिलें. पण त्याबरोबर त्या लोकांस हद्दूच असेंहि सांगितलें कीं, आपल्या शिकारखान्यांतला एक वाघ काढून त्याला लवकर आमच्या अगोदर शिकारीच्या वाटेवर एका जाडींत दडवून ठेवा. त्याप्रमाणें त्या लोकांनीं केलें. अंमळशानें महाराजांची स्वारी तेथून जाऊ लागली तों भाऊंनीं तो वाघ दाखविला. मग काय ? तावडतोब मर्जी सुप्रसन्न होऊन उद्गार निघाला, “कां भाऊ ! ब्राह्मण लई पायगुणाचा, शिकार तर अक्षीं पडिल्या झपाट्यांत घावली !” नंतर भाऊंनीं सुचविलें कीं, आतां परत गेल्यावर त्या ब्राह्मणाला कडी, कंठी घातली पाहिजेत. त्यास महाराजांचाहि स्कार पडून स्वारी माघारी आल्यावर जो ब्राह्मण अगदीं घाबरून जाऊन मरणाची वाट पहात होता त्याची एकदम वरील संकल्पाप्रमाणें मेठी संभावना झाली ! ! असो; तर धर्माच्या हेकटपणानें असे विचित्र प्रकार घडून येतात.

९. आतां विशेषतः आपल्याच लोकांत चालू असणारे कांहीं प्रकार येथें सांगतां. पहिला मोठा अपशकुन विधवा स्त्रियांचा. या करुणास्पद विषयाविषयी क्षणभरहि विचार करतांना ज्याचें हृदय अत्यंत खेदानें व संतापानें व्याप्त होऊन जात नाही त्यास केवळ पाषाणहृदय व अधमाधम ह्याणण्यास कांहीं हरकत नाही. स्त्रियांचें जिणें सुलीच पराधीन असल्याने व संसारदुःखाचें मोठें ओझे त्यांच्यावरच नेहमीं असल्याने त्यांची स्थिति एकंदरीत कठिणच; पण त्यातूनहि वैधव्याच्या योगानें त्यांचा सगळाच आधार जेव्हां एकदम तुटतो तेव्हां त्यांच्या विपत्तीची तर सीमाच होते. त्यांतहि आमच्या देशांत जी त्यांची स्थिति दृष्टीस पडते तीहून दुःखास्पद अशी स्थिति थोडीच ! इतरांस दुःखाची स्थिति प्राप्त झाली असतां ते लागलेच सर्वांच्या दयेस व मैत्रीस पात्र होतात; पण तेंच सगळें वरील अनाथ प्राण्यांच्या ठायीं विपरीत होतें. ज्या वैधव्यदुःखाची वेदना सहन न होऊन विचान्या स्त्रियांनीं सुष्ट दुष्ट कसाहि नवरा असला तरी आपल्या पातिव्रत्यधर्मास जागून अंगावर शहरा येणाऱ्या

रीतीनें त्याच्या चितेवर आपल्या देहाची आहुति द्यावी, किंवा तसें न झालें तर आमरणान्त त्याच्या करतां केवळ तपस्व्याच्या वृत्तीनें राहावें, त्याच महादुःखाबद्दल त्यांचा कळवळा कोणास येत नाही इतकेंच नव्हे, तर त्यांच्याच प्रारब्धदशेचें तें फळ असें द्वाणून त्यांचा उलटा छळच होण्यास आरंभ होतो, हा प्रकार आमच्या देशास अत्यंत लोछनरूप होय यांत संशय नाही. असो; यासंबंधी जितकें लिहावें तितकें थोडेंच, प्रस्तुत स्थलीं इतकेंच सांगतो कीं, ज्या अपशकुनाच्या प्रकारासंबंधें सध्या आम्ही लिहीत आहों तो सर्वथा व्यर्थ आहे हें तर आहेच; पण शिवाय तो मानणें हें विपद्ग्रस्त मानवी प्राण्याचा उपमर्द करणेंहि होय. केवळ दैवयोगानें किंवा यद-च्छेनें प्राप्त होणाऱ्या स्थितिविशेषावरून मनुष्यास मंगळ किंवा अमंगळ मानावें हा केवढा अन्याय आहे ! स्त्रियांचें वैधव्य हें जर त्यांच्या अशुभत्वास कारण, तर बाप भाऊ बहीण वगैरे कोणी मेल्यानें त्यांच्या नातेवाईकांचें तरी कां तोंड बघावें ? पण मुळींच हा केवढा मूर्खत्वाचा प्रकार आहे ? जी अत्यंत सदाचरणानें आपले आयुष्य कमून आपल्या कुलास तर काय पण सगळ्या मनुष्यजातीस भूषण आणीत आहे,— कारण मनुष्याचें अंतःकरण स्वभावतःच किती अस्थिर व दुष्ट असतें हें सर्वप्रसिद्धच आहे !—त्याच साध्वीचें दर्शन, पुरते तेरा दिवसहि जाऊं न देतां जो निर्लज्ज व विषयांध पुनः नवरा मुलगा होऊन उभाच, अशा पुरुषानें अशुभ मानावें हा केवढा उलटा न्याय ! आणि अशा निष्पाप स्त्रीचें दर्शन जर शुभ नव्हे, तर सगळ्या कपाळभर जिनें कुंकवाचा पट्टा ओढला आहे अशा एखाद्या नगरभवानीचें अथवा उभयकुलांस आणि अवघ्या मनुष्यजातीस जिनें स्त्रियांचें सहज भूषण जी लज्जा ती समूळ टाकून देऊन काळोखी आणली अशा बाजारबसवीचें तिच्या केवळ बाह्य वंषा-वरून अत्यंत शुद्ध दर्शन झालें काय ? असो; तर याप्रमाणें सुविचारानें दिसणारा मार्ग आणि जगाचा धोपट मार्ग या देहोंत अनेक वेळां इतकें अंतर असतें. यासारखेच दुसरेहि वेडगळ अपशकुन. कोणी दाराबाहेर पडतो आहे इतक्यांत पुढें जर बोडका ब्राह्मण आला तर कुंठलेच त्याचें जाणें ! मग हा ब्राह्मण चांगला सत्पात्र, सुशील सज्जन असाहि कां असेना ! पण तोच जर एखादा महाशंख मोठी शाल-जोडी पांघरून व मोठ्या लफ्याचा पदर लावून पुढें आला कीं शकुन उत्तम ! तसेंच कोणी क्लीबांचेंहि दर्शन तसेंच अशुभावह मानतात. हें करणें द्वाणजे जें मनुष्याच्या स्वाधीनचें नाही त्याबद्दल उगीच विनाकारण त्यास द्विणाषणें आहे.

याप्रमाणें मुळावर आल्याचेंहि एक मोठें बंड आहे. एखादें मुलें जन्मतांच आई किंवा बाप यातून कोणी मेलें, किंवा दुसरें कोणी कुटुंबांतील मनुष्य गचा-वले, कीं आलें तें अपेक्ष त्या विद्याच्या पोरान्या मार्या ! मग त्या पोराला कोणी नैन पडूं द्यायचें नाही. एखाद्या वैन्याशीं जसें वागावें त्याप्रमाणें त्या पोराने सारखे

हाल चालायचे. याहूनहि भयंकर प्रकार सुनेचा. ती घरांत आली, आणि सासू सासरा नवरा व इतर आससंबंधी हीं सारीं जर पुढें बरींच वर्षे निभावलीं तर ठीक गोष्ट; नाही तर मध्येच जर कांहीं विपरीत झालें कीं त्या विचाऱ्या पोरीचें नशीब उसकटलें ! नवऱ्याची स्वारी दुर्घ्यसनी निघून त्यांत जरी पुढें मागे त्यांचा शेवट झाला, तसेंच सासूस सासऱ्यास वगैरे अशाच स्वतःच्या मूर्खपणाने किंवा आकस्मिक रोगाने मृत्युपंथास लावलें, कीं सारें सूनबाईच्या प्रारब्धाचें फळ ! अशा प्रकारचा उदाहरणें आमच्या सर्व वाचकांस कांहीना कांहीं तरी माहूत अगतीलच. यास्ता यात्रिषयीं आणखी विस्तार करण्याची विलकूल गरज नाही व हा केवडा घोर अन्याय आहे हेहि एखाद्या शुद्ध टोणप्याखेरीज हवें त्यास सहज समजणारें आहे.

१०. असो; येथपर्यंत प्रस्तुत विषयावर बराच विस्तार झाला. आतां हें शकु. नाचें वेड केवळ आमच्यातच आहेसं नाही, तर युरोपांतील अगदीं अगदीं अलीकडच्याहि कित्येक मोठमोठ्या नामांकित पुरुषांमध्ये होतं याचा थोडासा मासला दाखवितां. लॉर्ड बायरन ह्याणून इंग्लंडांत सुमारें पन्नास वर्षांपूर्वीं एक मोठा नामांकित कवि होऊन गेला. त्यास एके समर्थी इंग्लंडाहून पत्र आलें असतां तें फोडल्याच्या अगोदर तो ह्याणाला, “या पत्रांत कांहीं तरी वाईट बातमी मला खास समजायची आहे.” असें ह्याणून त्यानें पत्र फोडून वाचून पाहिलें तों खरेंच ! त्या प्रसंगीं त्यानें असा लेख लिहिला आहे—“काल रात्रीपासूनच मला कांहीं चमत्कारिक वाटत होतं, कीं माझ्या परिचयांतला कोणी मरण पावला, आणि पहातां तों तसें खरेंच—असा ठोका आल्यावर शकुनांवर विश्वास कसा ठेवूं नये ? सर वॉल्टर स्कॉट याचा दिव्य दृष्टीवर विश्वास असे; रॉसी (फ्रेंच कवी) झाडाच्या बुंधाशीं नेम धरून त्यावरून पाही, कीं मरणोत्तर आपण अक्षय नरकांत पडणार कीं नाही; गेटी (जर्मन कवी) चाकूर तोंडाचा वाफारा टाकून पाही कीं आपण हातीं घेतलेलें काम तडीस जाईल कीं नाही !” याच कवीनें दुसरे एके ठिकाणीं लिहिलें आहे—“माझ्या जन्म दिवशीं पुष्कळ विलक्षण गोष्टी आजपर्यंत घडून आल्या. तसेंच नेपोलियनालाहि झालें. आणि मेरी ऑग्रेनेट (फ्रान्सची राणी) हिला तर एक फारच चमत्कारिक प्रसंग घडून आला. माझ्या लग्नाच्या वेळेस माझ्या असें अकस्मात् मनांत आलें कीं, मी आपल्या मरणचिद्रीवर सही करीत आहे. त्या वेळेस जर मला पळून जातं

१. दिव्यदृष्टि ह्याणजे पुढें होणाऱ्या गोष्टींचें अगोदर ज्ञान होणें. ही शक्ति कोणाकोणा- मध्ये असते असें स्कॉटलंडांतील कित्येक लोक मानतात.

२. बायरन कवि आपल्या वाचकांशीं भाडून व तिजशीं घटस्फोट करून देशांतशस चालता झाला या गोष्टीवर वर लक्ष आहे. या वेळेस तो जो बाहेर पडला तो पुनः स्वदेशास माघारी आलाच नाही.

येतें तर मां तसें करणार होतां. मनःप्रेरणेच्या शकुनावर माझा दृढ विश्वास आहे. सॉकेटीसाचा गुप्त यक्ष होता ह्यापून जें ह्याणतात तें खेपें नव्हे; मॅक ल्युईस यालाहि तशीच कोणी देवता अनुकूल होती; आणि नेपोलियनाला पुष्कळ दैवी सूचना वारंवार होत !'' आपल्या लोकांत जसे घातवार मानतात तसाच वरील कवीचा प्रकार होता. तो शुक्रवारी कोणास भेटावयास जात नसे; याप्रमाणेंच आणखीहि पुष्कळ चमत्कारिक गोष्टी सांगतां येतील. हाच बायरन ज्या वेळेस फ्रांस देशांत मृत्यु पावला त्या वेळेस एक मोठी भयंकर वावटळ सुटली होती; व हाच प्रकार नेपोलियन व क्रॉमवेल यांच्या मरणममयीं झाला. जुलियस सीजर ज्या दिवशीं मारला गेला त्याच्या आदल्या रात्री विलक्षणच उत्पात चोंहोंकडे झालेले प्लुटार्क यानें त्याच्या चरित्रांत लिहून ठेवले आहेत. त्यांचे कवितारूप शानदार वर्णन शेक्सपीयरच्या प्रसिद्ध नाटकांत आहे. त्यांत सीजरच्या बायकोला कसलें स्वप्न पडलें, तिला त्याचें किती भय वाटलें, व त्याला मारण्यास झालेल्या लोकांपैकीं एकानें त्याचा लाक्षणिक अर्थ सीजरला कसा चातुर्यानें वगवून सांगितला, हें सर्व या नाटकांत आमच्या वाचकांपैकीं पुष्कळांनीं वाचलें असेलच. असो; अशीं उदाहरणें आमच्या इकडे इतिहासांतील मुळीच देतां येत नाहींत; कारण तो लिहिलेलाच नाही. तरी टिप्पू सुलतानाचें एक उदाहरण आहे. श्रीरंगपट्टण घेतल्यावर टिप्पूचे कागदपत्र जे सांपडले त्यांत त्याचीं स्वप्न व त्यांचा अर्थ केलेला असा एक लेख सांपडला. त्यांतील एक स्वप्न मोठें चमत्कारिक आहे. मराठ्यांचें लष्कर आपणावर चालून येत आहे हें त्यास माहीत असतां त्यास एकदां असें स्वप्न पडलें कीं, एक तरणा मनुष्य आपणाकडे येऊन आपणापाशीं बोलतो आहे. पण बोलतां बोलतां तो मनुष्य बदलून आपणाकडे येऊन आपणापुढें स्त्री उभी आहे असें त्यानें पाहिलें. या स्वप्नाचा सुलतान साहेबांनीं असा अर्थ केला कीं, मराठे हे पहिल्यानें मोठे शूरसे दिगतील पण लढाईत केवळ बायकांप्रमाणें नामर्द ठरतील ! असो; तर याप्रमाणें मागील निबंधांत भूतांवर विश्वास ठेवणारे जसे सांगितले तसेच शकुनांवरहि ज्यांचा विश्वास होना असे कित्येक नामांकित पुरुष वर सांगण्यांत आले.

११. वरील उदाहरणांवरून कित्येकांस कदाचित् असें वाटेल कीं निबंधांत जें आह्मी प्रतिपादन केले त्याचे वरील मोठमोठ्या उदाहरणांनींच खंडन होतें. पण असें निलकूल नाहां. प्रस्तुत निबंधाच्या अप्रभागां दुर्योधन महाराज जसें ह्याणताहेत तसेंच आह्मांस यादतें कीं शकुनादिकांचा कसाहि ठोका मिळाला तरी ज्या अर्थी तो नियमानें मिळत नाही त्या अर्थी तसें केवळ काकनालीय न्यायानें घडतें असेंच ह्याटलें

१. असाच प्रसंग 'वैष्णोमंदार' नाटकांत आहे. भानुमतीस एक अत्यंत अशुभ स्वप्न पडून तें तिनें आपल्या नवऱ्यास सांगितलें आहे. निबंधारंभीचें पद्य दुर्योधनाचीच वरील प्रसंगाची उक्ति शोय.

पाहिजे. त्यावर पूर्ण भरंवसा ठेवून भिणें हें शहाण्याचें काम नव्हे. तर मग वरील शहाण्यांनीं तरी त्यावर कसा भरंवसा ठेवला ? असें कोणीं विचारल्यास त्यावर आमचें उत्तर इतकेंच आहे कीं, त्यांचा तरी त्यावर अगदी पक्का विश्वासच होता असें नाहीं. एखाद्या भलत्याच नादास लागून मोठे शहाणेहि जसे फसतात तसाच हा त्यांचा केवळ नाद असेल; यापेक्षां कांहीं नाहीं. त्यांची जर त्याविषयी पक्की खात्रीच झाली असती तर तसें त्यांनीं खचित लिहून ठेवलें असतें, व सबळ प्रमाण दाखविलीं असतीं. पण वरील गोष्टी तशा बिलकूल नसून त्यांच्या मनानें घेतलेल्या समजुती मात्र त्यांत दाखविल्या आहेत. असो; तर एकंदरीत शकुन वगैरे सर्व निवळ भ्रम आहेत. त्यावर विश्वास ठेवून कोणीहि हर्षविषाद पावूं नये, व त्याचें भयहि बिलकूल बाळगूं नये. तुकोबा सांगतात—

अवघा तो शकुन हृदयीं देवाचे चरण ।

येथें नसतां वियोग लाभा उणें काय मग ।

संग हरीच्या नामाचा शुचिर्भूत सदा वाचा ।

तुका ह्याने हरीच्या दासा शुभ काळ दाही दिशा ॥

चतुर्गबलो राजा जगतीं वशमानयेत् । अहं पंचांगबलवानाकाशं वशमानये ॥^१

अंक १७—(१) ज्योतिष. (२) विषयस्वरूप. (३) प्रस्तुत शास्त्राच्या उदयाचीं कारणें. (४) त्याचा प्रचार—या प्रचाराचीं कारणें. (५) मुख्य विषय—आक्षेपावर उत्तर. (६) प्रश्रुति आणि संसारकृत्यें यांचा परस्पर संबंध असण्याचा संभव. (७) प्रत्यक्ष अनुभव. (८) दुसरे कांहीं विचार. (९) कुतर्काचें विवरण. (१०) खऱ्या ज्योतिषाची योग्यता व उपयोग.

१. मागील दोन निबंधांत भुतें व शकुन यांविषयीं आह्मीं आपले विचार प्रदर्शित केले. आतां या खेपेस ज्योतिषाविषयीं ह्याणजे ग्रहदशेवर वगैरे जो लोकांचा दृढ विश्वास आढळतो त्याविषयीं लिहूं.

२. प्रस्तुत निबंधांत खऱ्या ज्योतिषाविषयीं—ह्याणजे ज्या आश्चर्यमय शास्त्रांत आपल्या पृथ्वीविषयीं व सूर्यवंदादि स्वस्थ पदार्थांविषयीं यथार्थ निरूपण केलेलें आढळतें, व ज्यासारखें कवीच्या, तत्त्वज्ञाच्या आणि भाविकाच्या मनास आल्हाद देणारें दुसरें कांहीं नाहीं, त्याविषयीं विवेचन कर्तव्य नाहीं. तर त्याचा उदय होण्यास जें भ्रांतिमूलक शास्त्र कारण झालें त्याविषयींच फक्त यांत विचार करावयाचा आहे. ह्याणजे त्याचा उदय कसा झाला, केव्हां झाला, त्याचा सध्यां कितपत प्रसार आहे, त्यांत तथ्य कितीसें आहे, वगैरे गोष्टीच काय त्या सांप्रतच्या निबंधांत येतील.

१. “चतुर्गबलेंकरून ह्याणजे इत्ती, घोडे, पायदळ इत्यादि चारी भोंगे ज्याचीं परिपूर्ण आहेत अशा सैन्याच्या योगानें राजा पृथ्वीस वश करूं शकतो; तसाच मी पंचांगबलेंकरून ह्याणजे पंचांगाच्या जोरावर आकाशास आपल्या स्तैत आणतो !”

३. आतां प्रथमतः या शास्त्राच्या उदय कसा झाला असावा हें पाहूं. ज्योतिषाची माहिती थोडीबहुत बहुतेक राष्ट्रांत सांपडते; त्यांतून खालिडयन, मिसरी, हिंदु, चीन वगैरे अत्यंत प्राचीन राष्ट्रांत तर हें शास्त्र पुष्कळच पूर्णावस्थेस येऊन पोचलें होतें, असें समजतें. तेव्हां यावरून आकाशांतील चमत्कारांविषयी जिज्ञासा व शोधक बुद्धि हीं मनुष्यस्वभावास केवळ साहजिक होत हें स्पष्ट दिसतें. पण बाल्यावस्थेंत असणाऱ्या राष्ट्रांस स्वाभाविक असणाऱ्या ज्या वरच्या दोन मनोवृत्ति त्यांरोबर त्याच स्थितांच्या अप्रबुद्धत्वास साहजिक जी मनाची भ्रान्तिमयता तीहि पुष्कळ आढळते. ह्याणजे हल्लींच्या काळीं जो कोणी ज्योतिष शिकतो तो तें जसें केवळ त्यांतील प्रमेयांचा बोध व्हावा एवढ्याच हेतूनें शिकतो, तसें प्राचीन काळीं नसून शिकणाराचा उद्देश वरच्या खेरीज आणखी एक निराळाच असे. तो अर्थात् हा कीं, ज्योतिषांत पारंगत होऊन ग्रहफलें वर्तवितां येऊं लागलां ह्याणजे भावी काळाचें आपणास ज्ञान व्हावें. हा हेतु वरील शास्त्राच्या अध्ययनानें कितपत सिद्ध होतो व कितपत व्हावा याविषयी पुढें विवेचन करण्यांत येईलच. प्रस्तुत स्थळीं त्याच्या संबंधानें इतकेंच सांगावयाचें कीं, मागील काळां वरील हेतु केवळ भ्रांतिमूलक होय हे सामान्यजनास तर काय, पण मोठमोठ्या विद्वानांसहि पक्कें ठाऊक नसे. मागे विवेचन केल्या दोन भ्रमांस अनुसरणारे जसे पुष्कळ असत तसेच यावर पूर्ण भरंवसा ठेवणारेहि होत. असो; तर याप्रमाणें वरील समज सर्वांचा होऊन गेला असल्यामुळे प्राचीन काळां ज्योतिषाचें ज्ञान करून घेण्याची उत्कंठा व त्यांत नवे नवे शोध लावण्याची हौसहि पुष्कळ लोकांस असावी यांत संशय नाही. आणि याच दोन्ही गोष्टी प्रस्तुत शास्त्राच्या उदयास कारणीभूत झाल्या असाव्या. असें नसतें तर तारास ज्ञानसंपन्न नसणाऱ्या राष्ट्रांतहि या शास्त्राची बरीच माहिती असल्याचें आढळतें ना. पण यावर कोणी कदाचित् अशी शंका घेतील कीं, हें शास्त्र जर केवळ भ्रांतिमयच होय, तर याचा अभ्यास एवढे पारिश्रम घेऊन लोक करीत असत हें कसें? ग्रहांचीं फले वगैरे गोष्टी सर्व खोल्याच जर असत्या तर तीं समजण्याविषयी सर्वांनीं एवढा अटाट कशाला केला असता? या शंकेचें समाधान असें आहे कीं, ज्या वेळेस या शास्त्राचें वर सांगितल्याप्रमाणें मोठ्या हौसनें लोक आपणास ज्ञान करून घेत त्या वेळेस त्याचें खोटेंपण प्रगट झालें नव्हतें. नवग्रह, राशिचक्र, नक्षत्रे वगैरेची व्यवस्था करून लोक जेव्हां पहिल्यानें गर्णित करूं लागले व कुंडल्या मांडूं लागले, तेव्हां ते सर्व खरे आहे अशा समजुतीवरच लोकांत तो प्रघात पडला. अंतरिक्षांतील ग्रहांच्या गत्यादिकांवर इहलोकच्या रांसारदि कृत्यांचा ठोक्ताळा मिळतो या समजुतीवर ज्योतिष्यांनीं पहिल्यानें नियम बांधले, - कीं अमुक अमुक योग आला असतां त्याचें अमुक अमुक फल प्राप्त व्हावयाचेंच. हेच नियम पुढें हळू हळू विस्तार पावून होता होता प्रस्तुत काळां

निरनिराळ्या देशांत या विषयावर जे सर्वमान्य ग्रंथ होऊन बसले आहेत ते निर्माण झाले. आणि त्यांवर विश्वास ठेवण्याचाहि प्रघात पितृपुत्रपरंपरेनें फारी दिवसोपासून चालत आल्यानें तोच अजूनपर्यंतहि सामान्यतः भावीच्छन्नपणे चालू असलेला आढळतो. तरी प्रस्तुत विषयाविषयी ज्यांनीं यथार्थपणे विचार केला त्यांस या शास्त्रातील नियमांचा असंबद्धपणा लक्षांत येऊन ग्रहणक्षत्रादिकांवरचा त्यांचा विश्वास उडाला असें मागील काळाच्या इतिहासावरून सुद्धा पुष्कळ दिसून येतें. अशीं उदाहरणं कांहीं पुढें देण्यांत येतीलच. त्यांवरून आमच्या वाचकांच्या लक्षांत येईलच कीं, ज्योतिषावर पूर्वीपासूनहि सर्वांचाच सारखा विश्वास होता असें नाहीं. हा विश्वास होता होता हल्लींच्या काळीं तर सर्व सुधारलेल्या देशांतून बहुतेक नाहींसाच झालेला आहे. असो; तर याप्रमाणें प्रस्तुत शास्त्राच्या असत्यत्वाचें अज्ञान हेंच त्याच्या वृद्धीस कारण झालें; आणि शेवटीं त्यांतला असत्याचा जेवढा भाग होता तेवढा निराळा होऊन खरें जें ज्योतिष तें मात आद्यतें जगांत प्रगट झालें.

वर जो ज्योतिषाचा प्रकार सांगितला तसाच प्रकार रसायनशास्त्र व खनिज-पदार्थाविषयक शास्त्र यांचाहि झाला. तो असा कीं, या शास्त्रांतले शोध करण्याविषयी लोकांची पहिल्यानें प्रवृत्ति जी झाली ती केवळ भ्रमासुद्धें झाली, आणि होतां होतां सरते शेवटीं त्यांतून वरील उपयुक्त शास्त्रांचा प्रादुर्भाव झाला. तांच्याचें सोनें करण्याचा रस, लोखंडास घासल्याबरोबर त्याचें सोनें वनवणारा परीस, काया अमर करणाऱ्या वनस्पति, द्रव्याजन, वगैरे केवळ मनःकल्पित पदार्थ शोभून काढण्याकडे लक्ष्याधि भ्रांतिष्ठ लोकांची प्रवृत्ति झाल्यानें एकंदर जगाचें फार कल्याण झालें. ह्मणजे वरील वस्तु सांपडल्या असें तर नाहीं, पण वरील नादास इतके लोक गुंतल्यामुद्धें लोकांच्या ध्यानीं मनींहि नव्हत्या अशा अनेक गोष्टी उदयास आल्या. उदाहरणार्थ लोहचुंबक ध्या. या खनिज द्रव्याच्या अंगां केवढे अद्भुत गुण आहेत, व त्यांच्या योगानें जगाचें केवढें अपरिमित कल्याण झालें आहे, या गोष्टी कोणास सांगावयाला पाहिजेत ! या एकट्या पदार्थानें जगांत जेवढे चमत्कार झाले आहेत त्याचा शतांशहि परीस खरोखरच सांपडल्यानें झाला असता काय ? समजा कीं इतक्या लोकांच्या वेडेपणाच्या भ्रमाची कीं व येऊन देवानें त्यांस परीस सांपडूं दिले असते तर जगांत सध्यां आहे त्याहून कितीशी बदल झाली असती ! जो क्षणभर विचार करील त्यास सहज कळून येईल कीं, अपूर्णाकांतील भाजकांस आणि भाज्यास सारख्याच केवढ्याहि मोठ्या संख्येनें गुणिलें असतां जसा मुळीच फरक पडत नाहीं, त्याचप्रमाणें सध्यां आहे त्याच्या कोट्यावधियट सोनें जरी पृथ्वीवर झालेंसें कल्पिलें, तरी तिळमात्रहि मनुष्याच्या स्थितींत फेर पडणार नाहीं. वरील अपूर्णाकांत दोन्ही आंकाडे बरीक जसे भले मोठे भव्य देसतील, त्याप्रमाणें घरीं दारीं जिकडे तिकडे सोनेंच

सोनें होऊन शिलंगणाच्या दिसचा मात्र थाट उडेल; पण त्या खऱ्याखऱ्या सोन्याची किंमत त्या नामधारी सोन्याहून फार जास्त होणार नाही.^१ असो; तर याप्रमाणे वरील भ्रमांच्या मार्गे लागतां लागतां मनुष्यास खऱ्याखऱ्याच मोठमोठ्या वस्तूंचा लाभ झाला; तसा त्या भ्रमात्मक पदार्थांच्या प्राप्तीनेंहि होताना. हा सगळा प्रकार मृगजळाचा पाठलाग करतां करतां खरीखुरीच एखादी चांगली नदी लागण्याप्रमाणे होय. किंवा इसापनीतींतील शेतकऱ्यांच्या लेकांच्या सारखा होय. त्यांनीं ज्याप्रमाणे शेतांत ठेवा मुळींच नसतां ते शेत चोहोकडून चांगले पोंखरले, आणि सरतेशेवटीं बापाचें डबोलें जरी सांपडलें नाहीं, तरी शेताचें पीक फार आल्यानें त्यांची भरपाई झाली; त्याप्रमाणेंच वरील भ्रमांनीं वेडे होऊन लोक हिंडतां हिंडतां त्यांस वरील शास्त्रांतील कित्येक गूढ रहस्ये कळून येऊन त्यांचा क्रमाक्रमानें जगांत प्रसार झाला.

४. वर प्रस्तुत शास्त्राची उत्पत्ति व प्रसार कसा झाला याविषयी लिहिलें. आतां त्याचा पूर्वाधारपसून प्रचार कसा चालत आला आहे तो पाहूं. मार्गे सांगितले आहेच कीं, या शास्त्राची माहिती फार प्राचीन काळच्या राष्ट्रांसहि होती; तेव्हां यावरून स्पष्ट आहे कीं ग्रहनक्षत्रादिकांचें माहात्म्य तेव्हांपासून चालत आलें आहे. आणि अलीकडच्या कालापेक्षां तो मागला काळच कोणत्याहि प्रकारचा विश्वास विशेष दृढ बसण्यास पुष्कळ कारणभूत होता हें उघड आहे. कारण एक तर दिवसेंदिवस जगांत ज्ञानाचा अधिकाधिक प्रसार होत चालला आहे, तेव्हां समंजसतेच्या संबंधानें पूर्वींच्या काळाला व आतांला पुष्कळच फेर आहे. दुसरें असें कीं, दिवसेंदिवस मनुष्य अधिक शहाणें व लबाड होत चालल्यामुळे पूर्वींच्या सारखा भोळेपणा व भाविकपणा आतां कोठेहि राहिला नाहीं. तिसरी गोष्ट अशी कीं, प्राचीन काळां अर्वाचीन काळाइतकें सृष्टिज्ञान चोहोंकडे फैलावले नसल्यामुळे सृष्टींत कोहीं उत्पात

१. अमेरिकेचा शोध लागून तेथील सोन्याच्या खाणी जेव्हां स्पेन देशाच्या ताब्यांत आल्या, तेव्हां कित्येक वर्षेपर्यंत सोन्याचा भाव पुष्कळ उतरला होता ही गोष्ट अर्थशास्त्रप्रसिद्ध आहे. तशीच लॅटेंट गेलेल्या न्हाव्याचीहि गोष्ट आमच्या वाचकांपैकीं कित्येकांस कदाचित् माहीत असेलच. ती अशी कीं, कोणी एका न्हावी लॅटेंतील सोन्याच्या विटांची कीर्ति ऐकून तेथें आपलें काम चालवण्याकरितां गेला. मग पहिल्याच हजामतीम एकदम पांच विटा मिळालेल्या पाहून त्यानें मनांत आणले कीं, आतां बरें झालें; जन्माची दगदग चुकली ! याप्रमाणे मनाचे मांडे बघेच्छ खातो आहे इतक्यांत वायकोनें येऊन मांगितलें कीं, घरांत दाणे नाहीत. यानें उत्तर केलें कीं आतां कोणत्याहि गोष्टीची ददात नाहीं, आजच्या पांच विटा आपल्याच जन्माला तर काय, पण आपल्या पाठीमागेहि पिढ्यानिपिढ्या पुरण्यासारख्या आहेत ! अशा घमेंडींत स्वारी बाजारांत जों गेली तीं शेरभर दाण्यांस चार विटा एकदम खावदिशीं गेल्या ! सारांश, सोन्याची आणि संपत्तीची वस्तुतः एकात्मता नाहीं; आहे ती केवळ त्यांच्या वैरव्यावरूनच होय.

किंवा अपूर्व चमत्कार एकाएकी घडून आले असतां मागल्याप्रमाणें आतां लोक भयाभीत होऊन जात नाहीत. ज्या गोष्टीचें आतां कोणास कांहींहि वाटत नाही त्याचाच पूर्वीच्या लोकांस केवढा धाक वाटत असे हें पाहून मोठी मौज वाटत । ग्रीस देशाच्या इतिहासांत अशी एक गोष्ट लिहिलेली आढळते कीं, एशिया मेनर प्रांतांत पूर्वी लिडिया आणि मीडिया नांवाचीं दोन राज्ये होती. यांची निकट संबंधामुळे वरचेवर परस्पर युद्धे होत. एकदां असें झाले कीं, दोन्ही पक्षांचा दळें समरांगणांत समोरासमोर उभी राहून आतां चकमक उडावी. इतक्यांत सूर्याच ग्रहण लागून खग्रास पडत चालला. होतां होतां पूर्ण ग्रास होऊन सगळ्या रणभूमीवर ठिक्कर काळोख पडला. नक्षत्रे पुनः दिसूं लागली. पशुपक्ष्यादि प्राणिजान व वन-स्पातिवर्ग हीं एकाएकी भयचकित झाल्यासारखीं होऊन क्षणभर व्यापारशून्य व स्तब्ध झालीं. संपूर्ण सृष्टि अतिशयित उदास व भयाण वाटूं लागली. सारांश, तो अपूर्व देखावा पाहून दोहों पक्षांचे वीर भयानें अगदीं गडबडून गेले, आणि आपणांवर ईश्वराचा अत्यंत क्षोभ झाला असें मानून दोन्ही सैन्यांनीं युद्धाचा संकल्प तात्काळ सोडून दिला आणि तीं परत आपआपल्या स्थलास गेलीं.^१ कोलंबसाविषयीहि अशी एक गोष्ट वाचण्यांत आली आहे कीं, तो अमेरिकेजवळील एका बेटांत असतां लवकरच चंद्रग्रहण येणारें आहे असें जाणून तेथील लोकांस आपले अगदीं आझांकित करून टाकण्याचा त्यानें त्या ग्रहणावरून बेट योजला. तो असा कीं, ते लोक आपणास पूर्वीप्रमाणें न भजतां आपली अंमळ अवज्ञा करूं लागले असें पाहून त्यानें त्यांच्या मनांत दहशत बसण्याकरतां त्यांस असें कळविणें कीं, तुमची वर्तणूक अलीकडे अगदीं गैर होत चालली आहे तर मी याबद्दल देवाच्या कानावर घालून तुझांस शासन करवीन. अशी त्यांस धमकी देऊन ग्रहणाच्या दिवशीं त्यानें त्यांस सांगितलें कीं, तुझीं अजून माझे ऐकत नाहीं, तर पहा आज रात्री मी आपलें सामर्थ्य तुमच्या चांगलें टळटळीत प्रत्ययास आणून देतों. मग पौर्णिमेचा चंद्र नेहमीप्रमाणें अत्यंत देदीप्यमान उगवला असतां कांहीं वेळानें तो काळा होत जाताना जेव्हां त्या बेटांतील लोकांनीं पाहिला, तेव्हां त्यांस मोठी धास्ती पडून ते कोलंबसापाशीं मोठ्या नम्रपणानें आले, आणि त्याच्या पायां पडून आपल्याबद्दल देवापाशीं रदबदली करण्याविषयी ते त्याची विनवणी करूं लागले. कोलंबसानें त्यांचें बोलणें मान्य करून सांगितलें कीं, जर तुझांस खरोखरच पश्चात्ताप झाला अ-

१. सूर्याचें खग्रास ग्रहण इतिहासप्रासद्ध असणारें असे हे पडिले होय. हे ३० स०च्या पूर्वी ५८४ व्या वर्षी घडलें. हेंच ग्रहण थेल्सनामक ग्रीक पंडितानें आधीं वर्तवून ठेविलें होतें, यावरून बरील दोन प्रांतांतील लोकांपेक्षा त्या वेळीहि ग्रीक लोक अधिक ज्ञानसंपन्न होते हें स्पष्ट दिसतें.

सेल तर तुमचें संकट दूर करण्याविषयी मी पुनः देवाची प्रार्थना करतो. असें ह्मणून तो प्रार्थना करण्याचे निमित्तानें आपले खोलांत एकांतीं गेला. मग कांहीं वेळानें सृष्टि-नियमाप्रमाणे ग्रहण सुटलेंच; पण तें कोलंबसाच्या योगानें झालें अशी त्या अडाणी लोकांची खात्री होऊन तेव्हांपासून ते कोलंबसास पुष्कळच मान देऊं लागले. असो; तर याप्रमाणें सूर्याच्या व चंद्राच्या ग्रहणांची वास्तविक उपपत्ति माहीत नसल्यामुळें प्राचीन काळीं त्यांचें लोकांस इतकें भय वाटत असे. असाच प्रकार धूमकेतूंचा. हे तर वरील ग्रहणांहूनहि क्वचित् येणारे असल्यामुळें व यांचा आकारहि मोठा विचित्र असल्यामुळें यांचा वरच्याहूनहि धाक लोकांस पडे. हीं शेंडीं नक्षत्रें आकाशांत दिसूं लागलीं कीं, देशांत दुष्काळ, सांथी, लढाया, धरणीकंप वगैरे प्रलय कांहीं तरी व्हावयाचेच अशी साऱ्या जगाची समजूत होऊन बसली आहे. असो; तर याप्रमाणें सृष्टातील अमत्कारांचें यथावत् स्वरूप मागील काळच्या लोकांस समजत नसल्यामुळें ज्योतिषावर वगैरे त्यांचा सर्वथैव निर्धार असे. शिवाय दुसरे असें कीं, ज्योतिषांतील कांहीं भागांची ह्मणजे ग्रहणांची वगैरे लोकांस नेहमीं बरोबर प्रचीती येत असे; तेव्हां इतर भागांसहि त्याप्रमाणेंच खरें मानणें त्यांस भाग पडे. आतां जसा त्या शास्त्रांनील खऱ्या खोऱ्या भागांचा साफ निकाल झालेला आहे तसें पूर्वीं नसल्यामुळें संदेहात्मक भागांवरहि लोकमतें निश्चयात्मकताच येत असे. तर याप्रमाणें प्राचीनकाळीं ग्रहनक्षत्रादिकांच्या शुभाशुभत्वावर लोकांचा पक्का विश्वास बसून राहिला होता. आणि पुढें हळू हळू धर्मांत व लोकव्यवहारांत ज्योतिष शिरून मुहूर्तांचा वगैरे जेव्हां विचार होऊं लागला, तेव्हां वरील विश्वासास तर अधिकच बळकटी आली. ती अशी कीं, वरील विश्वास हें धर्माचें व लोकाचाराचें एक कलमच बनून जाऊन त्याचा अभाव हें नास्तिकपणाचें व तऱ्हेवाईकपणाचें चिन्ह झालें. असो; तर ज्योतिषाचें प्राबल्य सर्व जुन्या राष्ट्रांत जें इतकें माजलें त्याचीं कारणें वर सांगितल्याप्रमाणें होत. हें प्राबल्य अजूनहि सर्वथैव मोडलेंसें ह्मणतां येत नाहीं. सुधारलेले ह्मणविणाऱ्या देशांतूनहि वरील प्रकार आढळतातच आणि त्यांतून आमच्या देशांत तर कांहीं विचारूंच नये ! विद्वान् अविद्वान् वगैरे सर्व लोकांचा प्रस्तुत विषयावर केवढा विश्वास आढळतो, व त्याचा प्रचार किती बारीक गोष्टीपर्यंत गेलेला आहे याची माहिती आमच्या वाचकांपैकीं कोणासहि नवी श्रावयास पाहिजे असें नाहीं.

५. येथपर्यंत प्रस्तुत विषयाचें उपोद्घातरूपानें कांहीं विवेचन झालें. आतां मुख्य विषयाविषयींच विचार करूं;—ह्मणजे ज्योतिषाची लोकभ्रमांत कां गणना केली याचीं कारणें लिहितों. हें करण्याच्या अगोदर पुढील प्रतिपादनावर येणाऱ्या एका आक्षेपाचें निवारण केलें पाहिजे, तो हा कीं, यापुढें ज्योतिषाच्या विरुद्ध जें आह्मां मत देणार तें त्या विषयावरील ग्रंथ वाचल्याशिवाय अगोदरच देण्यास आह्मांस अधिकार

काय ? 'सुहृत्तमातृङ्', 'बृहज्जातक' वगैरे ग्रंथांचें यथास्थित अध्ययन करून त्याप्रमाणें गणितें करून त्यांचा ठोका जेव्हां पहावा तेव्हां मग त्यांच्या खरेखाटेपणानिषया बोलौं. आधीं बोलण्यांत काय जीव ? असा वाद जर कोणी प्रस्तुत विषयाचे केंवारीं घेतील तर त्यांस आमचें उत्तर असें आहे कां मागील दोन खेपेस जसे आह्मां नूत विद्या किंवा शकुनविद्या न शिकतां केवळ चार चौघांच्या समनुतीवहनच अभिप्राय दिले त्याचप्रमाणे प्रस्तुत विद्येविषयीहि होण्यासारखे आहे, ह्मणजे आकाशांतल गोलार्थाच्या गतीवर मनुष्यास होणाऱ्या इष्टानिष्ट गोष्टींचें बस्तान असण्याचा संभव किता, य ज्योतिष्यांनीं केलेल्या गणितांचा ठोक्ताळा किती वेळां बरोबर उतरतो, या दोन गोष्टींचा शोधक बुद्धीनें जो अंमळ विचार करील त्यास प्रस्तुत विषयावर निर्णय देण्यास फार आयास पडणार नाहीत. आणि हा निर्णय कोणी मनुष्यानें बरील ज्योतिषग्रंथ मुळींच न पहातां जरी दिला, तरी तसें असल्यानें त्याच्या निर्णयास यत्किंचित्हि दुर्बलत्व येणारें आहे असें नाही.

६. तर आतां बरील दोन गोष्टीविषयीं यथानुक्रम विचार करूं. पहिली गोष्ट ही कीं, अंतरालांतील गोल आणि या आपल्या गोलवर जीं आपण मनुष्ये आहां यांचीं संसारकृत्यें यांचा परस्पर कांहीं संबंध आहे कीं नाही. अशा प्रश्नावर निश्चयात्मक उत्तर देणें फार कठिण आहे; कां कीं, सगळ्या सृष्टींचा परस्पर किती संबंध आहे किंवा मुळींच नाही वगैरे गोष्टीविषयीं अल्पज्ञ जो मनुष्य त्यास कसें ज्ञान व्हावें ? या सर्व गोष्टी एका सृष्टिकर्त्यास मात्र माहीत ! असो; पण एवढें खरें आहे कीं, असा जर कांही विचित्र संबंध असलाच, तर तो मनुष्यास कळण्याचा बिलकूल मार्ग नाही. आणि हल्लीं जे संबंध ज्योतिषग्रंथांत लिहून ठेवले आहेत ते केवळ काल्पनिक होत. ह्मणजे ग्रहनक्षत्रादिकांचा अमुक अमुक योग आला असतां अमुक अमुक व्हावें असें, तशीं गोष्ट केवळ यदृच्छेनें एक दोन वेळां घडली असतां ज्योतिषकारांनीं लिहून ठेविलें असावें इतकेंच दिसतें. याच्या पलीकडे तसल्या नियमांत कांहीं तथ्य नाही. याखेरीज दुसऱ्याहि आणखी कित्येक गोष्टी मनांत येतात, कां ज्यावरून अमुक अमुक ग्रह आला असतां अमक्या अमक्या मनुष्यास वाईट वगैरे सर्व निवळ भ्रांति आहे अशी खात्री होते. पहा कां, आपल्या भाषेतील ह्मणांप्रमाणें दररोज सव्वा लक्षाची घडामोड आहे, ह्मणजे प्रतिदिवशीं लाखों मनुष्ये जन्मास येत आहेत आणि लाखों मरण पावताहेत. आतां या लाखांमध्ये अगदीं त्याच पळास किंवाहुना विपळास जन्मलेलीं मनुष्ये किती सांपडतील वरें ? समजा कीं, आपण एक विविक्षित काळ धरला, आणि त्याच काळां अगदीं बराबर जन्मास आलेलीं एक दहा हजार मनुष्ये घेतलीं. आतां ज्योतिषविद्येच्या सिद्धांताप्रमाणें झटलें ह्मणजे या दहा हजार मनुष्यांचे जन्मकाळचे योग अगदीं सारखे असल्यामुळे त्यांचे

पुढील संसारांत सारख्याच बऱ्या वाईट गोष्टी घडून त्या सर्वांची आयुष्यमर्यादाहि अगदीं सारखी असायास पाहिजे. पण अशी प्रचीती कधीं तरी येते काय ? असुक अमुक दोन मनुष्यांस सारख्याच विपत्ति आल्या व सारखांच सुखें प्राप्त झालीं असें कधीं कोणाच्या ऐकण्यांत आलें आहे ? ज्यास त्यास बहुतकरून ज्याच्या त्याच्या वऱ्या वाईट कृतीप्रमाणें बरे वाईट परिणाम आजपर्यंत घडत आले आहेतच. जी रास व जें नक्षत्र एकास रंकाचा राजा करतें तीच रास व तेंच नक्षत्र दुसऱ्यास राज्यपदावरून खालीं ढकलून देतें. तेव्हां यावरून हें स्पष्ट दिसत नाहीं काय, कीं, ज्या अर्थीं वरील नक्षत्रांपासून व नक्षत्रराशींपासून एकेच प्रसंगीं अशीं परस्परविरुद्ध कार्ये घडतात त्या अर्थीं त्या प्रसंगीं त्यांवर कारणत्वाचा आरोप करणें हें केवळ अस-मंजस होय !

इंग्रेजी ज्योतिषाची—झणजे प्राचीन काळच्या ज्योतिषावर इंग्रज वगैरे लोकांनीं अलीकडे जे पुष्कळ नवे नवे चमत्कारिक शोध केले आहेत त्यांची—ज्यांस माहिती असेल त्यांस प्रस्तुत विषयावर आणखीहि कांहीं चमत्कारिक आक्षेप काढतां येतील. ते असे, आमच्या वाचकांपैकीं पुष्कळांस बहुधा माहीत असेलच कीं, गेल्या शंभर वर्षांत पुष्कळच नव्या ग्रहांचा शोध लागला आहे. इ० स० १७८१ सालापर्यंत साऱ्या जगास माहीत असलेले ग्रह झटले झणजे बुध, शुक्र, मंगळ, गुरु आणि शनि असे पांचच काय ते होते. पण तेव्हांपासून आजपर्यंत एकामागून एक असे नवे ग्रह सांपडतां सांपडतां सध्यां त्यांची संख्या शंभरावर गेली आहे; आणि यापुढें आणखी कितीकांचा शोध लागेल हेंहि सांगवत नाहीं. मग या गोष्टीवरून ही एक मोठी शंका प्राप्त होत नाहीं काय, कीं जर वर सांगितल्या पांचांचीच फळें सगळ्या जगाला बाधतात तर या बाकीच्या मंडळींचीहि कां बाधूं नयेत ? पूर्वीच्या ज्योतिष्यांस न दिसले झणून हे सर्व नवे ग्रह सगळ्यांच्या राशीस लागायास चुकले असतील काय ? बाकीच्यांच्या प्रमाणेंच यांनींहि शक्यनुसार जगास पीडा व सुख हीं दिलीं असतीलच. पण चमत्कार पहा कीं, गेल्या शंभर वर्षांपर्यंत पांचांची मात्र गणना होऊन बाकीची एवढी मंडळी धड जमेंत ना खर्चीत !! आणि याखेरीज सूर्य-मालेच्या आणखी दूर दूर कोपऱ्यांत आजपर्यंत दृष्टि चुकवून जे कोणी बसले असतील ते निराळेंच ! दुसरा आक्षेप असा कीं, आपली पृथ्वी ही ग्रहगणांतच मोडते; झणजे सूर्यमालेंत पहिला ग्रह बुध, दुसरा शुक्र आणि तिसरी पृथ्वी होय. तेव्हां यावरून सहज ध्यानांत येईल कीं, या गोलावरील लोकांस जसा बुधाचा, शुक्राचा, मंगळाचा धाक वाटतो, त्याप्रमाणेंच वरील ग्रहांवर रहाणाऱ्या लोकांसहि (लोक असले तर !) आमच्या पृथ्वीचा धाक वाटत असेल. तेव्हां ज्योतिषांनीं गणित करतांना आपल्या पायांखालच्या ग्रहांचेहि फळ वर्तविलें पाहिजे !! तें वगळतां कामा नये !

आणखी असें पहा कीं, ग्रहांच्या गतीवर मनुष्यमात्राच्या सुखदुःखाचे जर अवश्य अवलंबन आहे, तर जो प्रकार एके देशांत आढळावा तोच सर्वत्रहि आढळण्यांत यावा हें न्यायाच्या दृष्टीनें युक्त आहे कीं नाहीं ? जर आहे, तर तसा प्रकार दृष्टीस पडतो काय ? आमच्या देशांत जर बारावा वृहस्पति वाईट, अमुक स्थानीं असलेला मंगळ चांगला, तर तसेंच चोहोंकडेहि लागू पडावें. पण निरनिगाळ्या राष्ट्रांतील ज्योतिषविद्येचे प्रकार पाहिले तर ते सारखेच जमतील असे वाटत नाहीं. एका देशांत ज्या स्थानाचा जो ग्रह इष्ट किंवा अनिष्टकारक मानला असेल त्याच स्थानाचा तोच ग्रह दुसऱ्या देशां विपरीत असेल. शिवाय वरील ग्रहांची सर्वांवर सारखीच दृष्टि असावी. एका मनुष्यास जर त्यापासून पीडा झाली तर दुसऱ्यासहि ती अवश्य व्हावयासच पाहिजे. पण असें कोठें आढळतें ? येथें कोणाच्या राशीवर शनि महाराजांची स्वारी वळली कीं, त्यांच्या प्रीत्यर्थ लोहदान, तिलदान वगैरे हजारों धर्मकृत्यें केलीं तरी त्यांचा रोष कमी होत नाहीं; पण तीच स्वारी इंग्लंडांतल्या वगैरे मनुष्यांच्या बिलकूल वाटेस न जातां खुशाल आल्या वाटेनें चालती होते. तेव्हां या त्यांच्या पंक्तिप्रपंचाचें काय वरें बीज असावें ! ज्या अत्युग्र ग्रहानें प्रत्यक्ष शंकरावरहि दोन तीन घटका आपला प्रभाव गाजविला, ज्याची दृष्टि लंकापतीच्या सिंहासनावर सारखी लागली असतां लवकरच चौदावौकड्याचें राज्य फडशा होऊन गेलें, त्याचेच सागर्थ्य यःकश्चित् परद्वीपस्थ मनुष्यांवर चालूं नये हें केवढें आश्चर्य ! तेव्हां एकंदरीत 'भित्त्यापाठीं ब्रह्मराक्षस' ही ह्मण मागील दोन लोकभ्रमांच्या संबंधानें जशी लागू पडते तशीच ती प्रस्तुतच्या संबंधानेहि पडते असें सहजच ह्मणणें येतें.

७. आतां प्रस्तुत विषयाच्या तर्फेचें दुसरें प्रमाण जो प्रत्यक्ष अनुभव त्याविषयीं विचार करूं. हें प्रमाणहि वरच्यासारखेच प्रकृत विषयाचें खरेंपण सिद्ध करण्यास वांगलेसें उपयोगी पडणार नाहीं, हें सर्वास स्वतःच्या प्रतीतिवरून बहुधा माहीत असलेच. पहा कीं, जन्मपत्रिका, वर्षफल, मुहूर्त, प्रश्न वगैरे जे ज्योतिष्यांचे भविष्यवादाचे अनेक प्रकार असतात त्यांतून सर्वांशीं बरोबर प्रत्ययास उतरलेला एक तरी सांपडतो काय ? अमुक अमुक गोष्ट अमुक अमुक वेळीं घडेल असे सांगितलें, आणि तिचा नेमका ठोका आला, असें दोन चारदां तरी झालेलें कोणाच्या ध्यानीं असेल ? अशा गोष्टी कदाचित् एखाद्या दुसऱ्या वेळीं झालेल्या फार तर कोणीं पाहिल्या असतील; पण ज्या अर्थी त्या नेहमीं न होतां एखाद्या दुसऱ्या वेळेसच काय त्या घडतात, त्या अर्थी त्यांवर नियम बांधतां न येऊन त्या केवळ यदृच्छेनें घडल्या असें मानायला नको काय ? अर्थात् असेंच मानलें पाहिजे; त्याशिवाय गम्यंतर नाहीं. पण असें नमून, समजा कीं पुढें होणाऱ्या गोष्टीचें ज्ञान होण्याचा

मार्ग मनुष्यास सांगडला, तर त्यापासून केवढा उपयोग होईल बरं ! सर्व मनुष्यांस व विशेषतः राजकारणी पुरुषांस, तर अशा ज्ञानापासून आपलें, केवढे हित करून घेतां येईल ? सध्यांच्या अज्ञान स्थितीत जसें करायाला जावे एक आणि होतें एक, दुसऱ्यास आपण मोठ्या युक्तीने डावपेंच घालायला जावें, आणि मधेंच कांहीं अकल्पित गोष्टी घडून आपल्याच तंगड्या आपल्या गळ्यांत याव्या असे प्रकार भावी गोष्टींचें ज्ञान आपणास झालें असतां अगदीं टाळतां येतील हें उघड आहे. असो; तर याप्रमाणें भविष्यकाळाचें ज्ञान मनुष्यास अत्यंत हितावह होणारें आहे; आणि हें प्राप्त करून घेण्याचा एखादा खरा मार्ग जर आजपर्यंत कोणास उमगला असता, तर त्याच्या शोधार्थ लक्षावधि लोकांचे प्रयत्न सुरू झाले असतें यांत अगदीं संशय नाहीं. पण प्रस्तुतच्या ज्योतिष विद्येसारखे जे कांहीं मार्ग चोहोंकडे प्रसिद्ध आहेत ते केवळ अनिश्चित होत, यास्तव यांच्यावर मोठे व भाविक अशा लोकांखेरीज कोणाचाहि पक्का विश्वास जडत नाहीं. असो; एकंदरीत हें भविष्यज्ञान ईश्वरानें केवळ आपणाकडेच ठेवून तें मनुष्यास होण्याचा विलकूल मार्ग ठेवला नाहीं हें फार चांगलें झालें असेंहि आम्ही समजतो. कारण मनुष्याचा स्वभाव एकंदरीत पहातां मोठासा सुधा आहे असे नाहीं; आणि त्यांतून वरील ज्ञान त्यास अनुकूल झालें तर जगांत आणखी किती अनर्थ होतील हें सांगायला नको ! सारांश, भविष्यकाळीं होणाऱ्या गोष्टींचें ज्ञान मनुष्यास होण्याचा अद्याप एकहि मार्ग कोणास सांपडलेला नाहीं; आणि तो आजपर्यंत न सांपडला व पुढेंहि कधीं सांपडूं नये यांतच एकंदर जगाचा निभाव आहे !

दुसरे प्रत्यंतर असें पहा कीं, ज्योतिषविद्येवरून पुढें होणाऱ्या गोष्टी जर सगळ्या विनचूक कळतात, तर मग इतर सामान्य मनुष्यांप्रमाणेंच ज्योतिष्यांवरहि संसारांतील संकटे कां गुदगतात ? जर त्यांस ग्रहांच्या गतीवरून भावी संकटे अगोदर समजतात, व त्यांचा प्रतिकार कसा करावा हेंहि जर त्यांस माहीत असतें, तर मग सर्व उपद्रवांपासून सर्व विपत्तींपासून वेगळे ते अगदीं मुक्त अमावे कां नाहींत ? पण असा प्रकार कोठें तरी आढळतो काय ? असो; तेव्हां या सर्व गोष्टींवरून एकंदरीत स्पष्ट दिसतें कीं, जोशांचा ठोका वेगळे सर्व लोकांची बोलणीं केवळ भ्रांतिमूलक होत. मार्ग शकुनांच्या निबंधांत सांगितलेल्या नेपचूनच्या गोष्टींप्रमाणें अज्ञान लोक फसले जातात इतकेंच काय तें. झणजे जेवढ्या गोष्टी पटतात तेवढ्या मात्र घेऊन लोक त्यांवरून एकंदर सिद्धांत ठरवतात हीच त्यांची मोठी चूक असते. बाकी, जो मनुष्य प्रांजल बुद्धीनें पटलेलीं व न पटलेलीं अशीं दोन्हीहि उदाहरणे घेऊन त्या दोहोंवरून सत्यासत्यत्वाचा निवाडा करूं पाहील त्याच्या ध्यानांत खरें तथ्य तेव्हांच आल्यावांचून कधींहि रहाणार नाहीं.

याप्रमाणें प्रस्तुत विषयावर दोन प्रकारचीं प्रमाणें दाखविलीं. त्यावरून आमच्या समजस वाचकांची खात्री झाल्याविना रहाणार नाही की, लहान मोठ्या सर्व कृत्यांत तिथि, वार, नक्षत्रे वगैरेंचीं फले पहाण्याचा जो प्रघात आपल्या देशांत आज हजारों वर्षे चालत आलेला आहे तो केवळ भ्रमात्मक होय. अंतर्गत जे लक्षावधि गोल फिरताहेत त्यांच्या अनादिसिद्ध गतीचा आणि आपल्या या स्थिति श्रुद्ग गोलावर कीटवत् इतस्ततः संचार करणारे जे आपण भानवी प्राणी त्यांच्या संसार-कृत्यांचा परस्पर संबंध असावा हें मुळींच संभवत नाही. जगत्रियं याच्या इच्छा-मात्रेंकरून प्रेरित होतस तीं वरील तेजें आपापलीं नियतकालिक परिभ्रमणें अंतरिक्षांत परिपूर्ण करत आहेत;—त्यांस या आमच्या लहानशा जगांत आमच्या मते मोठ-मोठ्या उलाढाली झाल्या तरी त्यांशीं काय कर्तव्य आहे? तीं कोणीकडे आणि आद्दी कोणी-कडे! आमचे महाराज महाराज पदच्युत होऊन जन्मकैदेन गेले, किंवा उद्यां राशियन लोकांनीं सगळा अफगाणिस्थान सर केला, तर या गोष्टीचा पुकारा सगळ्या जगभर करण्यास शनीनें अमुक स्थानीं यावें, गुरूनें अमुक अमुक जागा पतकरावी, सूर्यानें आपल्या भोंवतीं खळें उत्पन्न करावें, किंवा एखाद्या धूमकेतूनें उद्यास यावें एवढी खटपट वरील खस्थ पदार्थांस करण्याची काय गरज आहे? बडोद्याचे गायकवाड, सेंटपिटर्सबर्गचे झार, यांची कीर्ति सूर्यमालेंतील दूरदूरच्या ग्रहांपर्यंतहि गेली आहे काय? आणि एकाचा अपकर्ष व दुसऱ्याचा उत्कर्ष या गोष्टी एकंदर सृष्टीच्या मानानें पहातां एवढ्या महत्त्वाच्या आहेत काय, कीं खरेंखोटें दुःखप्रदर्शन किंवा आनंद-प्रदर्शन करण्यास येथें जसे जागोजाग लोक जमतात त्याचप्रमाणें आकाशांतहि चोहों-कडे एकदम मोठा हाहाकार व्हावा! आद्दास तर वाटतें कीं, एकंदर विश्वाच्या मानानें पहातां आमच्या पृथ्वीवरील मोटमोठे बादशहा व सार्वभौम राजे यांची योग्यता आणि मघाच्या पोळ्यावर स्वामित्व गाजविणारी राणी माशी किंवा वारुळाची नायकीण राणी मुंगी यांची योग्यता या परस्पर सारख्याच होत !! ज्या काली पृथ्वी ही अवघ्या विश्वाचा मध्य असून सर्व ग्रहगण व ज्योतिर्गण तिच्याभोवतीं सतत भ्रमण करताहेत अशी एकंदर जगाची समजूत होती, व सूर्यनैर्वादि खस्थ पदार्थांचें वास्तविक परिमाण माहीत नसून सूर्यमालेची यथावत् स्थिति लोकांत प्रगट झालेली नव्हती, तेव्हां वरील कल्पना होत्या हें ठीकच होतें. त्या वेळेस जग काय तें आपली पृथ्वी मात्र मानली असून बाकीचे सर्व खस्थ पदार्थ हे केवळ तीवर रहाणाऱ्या प्राणिमात्राकरतां व विशेषतः मनुष्याकरतां व निर्माण केले आहेत असें सर्व समजत असत. जसें एखादें मोठें मंदिर असावें आणि त्यां हजारों पदार्थ कांहीं

१. ज्योतिषशास्त्रसंबंधी पुष्कळ चमत्कारिक नवे शोध करून तें पूर्णत्वास आणल्याचा (पुढें चाकू).

उपयोगाकरतां व काहीं केवळ शोभेकरतां ठेवले असावे, त्याचप्रमाणें आपली पृथ्वी ही देवानें मनुष्याकरतां बांधलेला एक मोठा महाल असून सूर्यचंद्र हे त्यास प्रकाश देण्याकरतां व नक्षत्रे, ग्रह वगैरे हे केवळ शोभेकरतां उत्पन्न केले आहेत अशी पुरातन काळच्या लोकांची समजूत होती. अशा वेळीं पृथ्वीवरील मोठमोठे राजे यांचें एकंदर विश्वाच्या मानानें—(त्या वेळेस एकंदर विश्व ह्याजें पृथ्वीच काय ती !) मोठेच महत्त्व असून त्यांस घडलेल्या इष्टानिष्ठ गोष्टींचीं चिन्हें सगळ्या सृष्टीत दिसावीं हें साहजिकच होतें; ह्याचें प्राचीन महाकाव्यांतून जीं वरील प्रसंगीं उत्पातादिकांचीं वर्णनें असतात तीं त्या वेळच्या लोकांस तशीं वाटावीं हें सहजच आहे. पण हल्लींच्या काळीं वरील मान सगळें अगदीच फिरून गेलें आहे. ह्याजें सूर्य व त्याच्या भोंवतालचें आपली पृथ्वी आदिकरून ग्रहांचें लटांबर यांचीहि एकंदर विश्वांत कोणीकडच्या कोणीकडे मुळीच दाद लागत नाही. समुद्रावरील वाळवंटांतला एखादा खडा नाहीसा झाला असतां जसा तो कोणास कधीहि उमगला जाणार नाही, त्याचप्रमाणें अवघ्या विश्वाच्या एकंदर अवाढव्य विस्तारांतून आमची सूर्यमालाची माला अजीवात गडप जरी झाली तरी सुद्धा कांहीं समजण्यांत येणार नाही असें ज्योतिषवेत्ते ह्याणतात! मग एवढ्या प्रचंड सूर्याची व शनि गुरु सारख्या शंभर ग्रहांची ज्या विश्वांत इतकी योग्यता तेथें आमच्या एवढ्याशा एका गोलाला कोण विचारतो ! आणि सरतेशेवटीं या यःकश्चित् गोळ्यावर तीन साडेतीन हाताची आपली भव्य मूर्ति मिरविणारे, 'स्टार ऑफ इंडिया' नांवाचे दहा पांच चांद अंगावर चमकणारे आणि 'नजर रखो' ह्याणून मोठ्या धाटांत ललकारत जाणारे, अशा आमच्या सेनाखासखेलांची किंवा तशीच झार महाराजांची स्वारी मनांत आणावी;—ह्याजें ज्यांचें शुभाशुभ दाखविण्याकरितां नक्षत्रांनीं, ग्रहांनीं, धूमकेतूंनीं वगैरें नेहमीं जपत असलें पाहिजे, त्यांचा खरोखरी पहातां एकंदर सृष्टीत केवढा बडिवार आहे याची कल्पना वाचकांच्या मनावर चांगली ठसल्याविना रहाणार नाही ! !

वरील प्रतिपादनावरून आमच्या सर्व सुज्ञ वाचकांच्या मनांत येईल कीं, या भूतलावर क्षणमात्र इतस्ततः संचार करणारा जो कीटकप्राय मनुष्य त्याच्या भातुकळीं.

मान जरी खिस्ती लोकांकडे आहे, तरी त्यांच्या 'पवित्र शास्त्रांत' या शास्त्राचें अज्ञान भरपूर दिसून येतें. यास वरील 'ईश्वरप्रणीत शुभवर्तमाना'ची पहिली ओवीच मोठें प्रमाण आहे. ही ओवी पुष्काळास माहीत असेलचः—“ईश्वरानें आदीं आकाशें व पृथ्वी यांस उत्पन्न केलें.”

वरील शब्द भाषांतरकाराच्या महाराष्ट्रभाषाभिज्ञतेचें जसें उत्कृष्ट प्रमाण होतं; त्याप्रमाणेंच 'पवित्र शास्त्रा'चा खग कर्ता कोण हेंहि ते साऱ्या जगाम बांदत करीत आहेत ! या दिहीदरवाज्यावरून आंतील इमारतीची बळकटी सर्वांस दिसून येईलच ! !

तल्यासारख्या चुटपुटत्या गृहकृत्यांचा आणि आकाशात फिरणाऱ्या ग्रहनक्षत्रादि-
कांचा बिलकूल संबंध नाही. यास्तव त्यांच्या योगायोगांचा त्यानें हर्षहि मानूं नये व
विषादहि मनांत बाळगूं नये. गिरणीत काम करणाऱ्या मनुष्याचें वरें वाईट होणें हें
जसें भोंतालीं फिरणाऱ्या शेंकडों चाकांच्या गतीवर नाही, किंवा घड्याळाच्या तबकडीवरून
जाणाऱ्या मुंगीचें शुभाशुभ लंबकाच्या हेलकाव्यावर किंवा आंतील चक्रांच्या फिरण्या-
वर नाही, त्याचप्रमाणें मनुष्याची या भूगोलावर स्थिति आहे. आकाशात फिरणारीं
तेजें ही त्याच्या कल्याणाविषयीं अगर अकल्याणाविषयीं केवळ उदामीन होत. येथील
लोकांस शनीचा एवढा निरंतर धाक वाटतो, पण गेल्या वर्षी कांहीं लोक तोफे-
च्या गोळ्यांत बसून जसे चंद्रावर गेले होते तसेच पुढें एखादे वेळेस जर कोणी शनीवर
जातील, तर तेथील लोकांस आमच्या विलक्षण व निरर्थक भयाचें मोठें आश्चर्य वाटेल;
व आझी जसे त्यांच्या गोलास भितां तसेच तेहि कदाचित् आमच्या ग्रहाच्या वक्रदृष्टीस
अर्थरां कापत असतील! असो; तर या सर्व गोष्टी मनांत आणल्या असतां आमच्या
वाचकांची खात्री होईल कीं, ज्योतिषविद्येवर आजपर्यंत जो सर्व लोकांचा विश्वास
पक्का जडला असे त्यास त्यांचें अज्ञान व बुद्धीचा अपकपणा हीच केवळ कारणे होतीं.
हीं आतां पुष्कळांच्या ठायीं दूर झालीं असल्यामुळें त्यांचे ठिकाणीं मागील काळचा
अज्ञानजन्य विश्वास अजून रहावा हें मुळांच संभवत नाही.

९. येथवर मुख्य विषयाचा बहुतेक विचार झाला. आतां आणखी एक दोन
गोष्टींविषयीं लिहून हा निबंध आटपतो. एकही कीं, वर प्रस्तुत विद्येचें आझी खंड-
न केलें यावरून तिचें प्रणयन करणारे व तिची पुढें वृद्धि करणारे जे होऊन गेले ते
केवळ मूर्ख होते किंवा लोकांस फसवण्याच्याच हेतूनें त्यांनीं वरील ग्रंथ लिहिले असें
ह्याणण्याचा आमचा बिलकूल रोख नाही. उलटें आझी मागे एकदां सांगितलेंच आहे
कीं, प्रस्तुत शास्त्राच्या उदयास ज्ञानप्राप्तीची मनुष्याची स्वाभाविक उत्कंठा हीच मु-
ख्यतः कारण झाली; आणि तिचे योगानें पहिल्या पहिल्यानें जरी भ्रमाचा मात्र
प्रसार झाला तरी पुढें त्या भ्रमांतूनच खऱ्या शास्त्राचा प्रादुर्भाव झाला. यास्तव हल्लीं-
च्या ज्ञानसंपन्नतेच्या काळीं जरी वरील शास्त्राचें विलक्षणत्व व असंमजसत्त्व पाहून
आपणास हसूं आलें, तरी त्यापासून पुढें परिणाम कोणते झाले या गोष्टीवरच मुख्य-
त्वेकरून लक्ष देऊन त्या व्यर्थ भ्रम पावलेल्या शोधकांस आपण विशेष मानच दिला
पाहिजे. दुसरें असेंहि आपण लक्षांत आणावें कीं, ते ज्या वेळीं जन्मास आले त्या
वेळेस जग मूळच्या बाल्यावस्थेतून नुकतेंच वर येऊं लागलें हातें, यास्तव हल्लींच्या
इतका ज्ञानाचा प्रसार त्यावेळेस झाला नसल्याकारणानें वर वर्णिलेला भ्रम मनास जडणे
हें केवळ साहजिकच होतें. पहा कीं, सूर्याच्या व चंद्राच्या ग्रहणांची उपपत्ति ज्यास
माहीत नाही त्यास त्या दोहोंचीं बिबें एकाएकी काळीं ठिकर पडतांना पाहून मोठें

आश्चर्ये व भय वाटणार नाही काय ? त्यास वाटेल की, सृष्टीचा नेहमीचा क्रम बदलून हा एवढा उत्पात एकाएकी कशामुळे झाला असावा बरे ? सगळ्या राष्ट्रांवर ईश्वराचा क्षोभ होऊन त्याचे दर्शक तर हे नसेल ना ! कोलंबसाने अटलांटिक महासागरावर पहिल्याने धाड घातली असता होकयंत्राचा काटा एकाएकी उत्तरेकडचा दक्षिणेकडे वळतांना पाहून त्याच्या खलाशांस भय वाटले तें जसें साहजिक होतें तसाच वरील प्रकार होय. या चमत्काराचे अजूनहि कांहींच कारण उगमले नाही; पण पुढें कांहीं काळाने जर तें उगमले तर कोलंबसास व त्याच्या खलाशांस विनाकारण भय वाटल्याबद्दल हसणें हें त्या वेळेस जसें असमंजस होईल, किंवा सध्यां तें कारण उमगलें नसतांहि तसें करणें हा जसा मूर्खपणा होय, तसाच वरचा प्रकार आहे. वरील प्रहणांचें किंवा होकयंत्राचा काटा ढळल्याचें आपणास सध्यां जें भय वाटत नाही त्याचें कारण वरील प्रकार हळू हळू आंगवळणी पडल्यासारखे झाले आहेत हें होय; व सर्वांस समजून आले आहे की, यागमून कांहीं होत नाही. पण असे चमत्कार ज्या लोकांस पहिल्यानेच दृष्टीस पडतात ते अत्यंत भयचकित होऊन जात असतील त्यांत कांहीं नवल नाही. दुसरे उदाहरण धूमकेतूचें पहा. यांचें भ्रमण सरासरी अनिश्चितच आहे; व त्यामुळे यांच्या कक्षा सुमारानेहि काढण्यास मोठ्या पटाईत ज्योतिष्यांसहि मोठीच मारामार पडते. तेव्हां यांचें दर्शन आकाशांत जें कधीं कधीं पडतें तें अर्थात्च अकल्पित घडून त्यांचें वास्तव्यहि अनिश्चितच असतें. शिवाय यांचा आकारहि बाकीच्या खस्थ पदार्थांहून अगदी निराळा व तद्देवाईक असल्यामुळे हे दिसूं लागले न लागले कीं सर्वांचे लक्ष यांच्याकडे लागतें. मग काकतालीयन्यायानें त्या देशांत किंवा आसपासच्या देशांत एखादा भयंकर उत्तगत त्याच वेळेस सुरू असला किंवा पुढें लागलीच झाला, कीं लागलीच सर्वांची सहजच कल्पना वसते कीं, हें शेंडें नक्षत्र या उत्पाताचें सूचक होय. परस्पर केवळ असंबद्ध असणाऱ्या गोष्टाचाहि असा जम बसवणें हा मनुष्याच्या मनाचा एक धर्मच होय; यास इंग्रेंजांत 'आसोसिएशन ऑफ ऐडियाज' [कल्पनांची संगति] असें ह्मणतात. ही संगति एकदां झाली ह्मणजे विरुद्ध प्रमाणें चांगली बलवत्तर दृष्टीस पडल्याखेरीज ती कधींहि मोडली जात नाही; ह्मणजे मनानें घेतलेल्या कर्णांचा व कार्यांचा असंबंध पुष्कळां दृष्टीस पडल्याखेरीज वरील प्रह नाहीसा होत नाही. असो; तर याप्रमाणें सूर्यचंद्रांचीं ग्रहणें व शेंडी नक्षत्रे हीं कधींमधीं एखादे वेळेसच काय तीं दृष्टीस पडणारीं असल्यामुळे वरच्यासारखी खेटी कल्पनासंगति लोक जी करीत ती स्वाभाविक करीत. समजा कीं, दररोज रात्री एक दोन शेंडी नक्षत्रें उगवावीं असें जर असतें; किंवा गुरूवर, शनीवर वगैरे^१ जसा

१. गुरूला चार चंद्र [उपग्रह] आहेत. यास्तव त्यांच्या व सूर्याच्या मधामध एका (पुढें चालू).

प्रकार आहे त्याप्रमाणेच या आपल्या पृथ्वीवरहि दर रात्री चंद्रग्रहण असून सूर्यग्रहणेहि महिन्यातून दहा पांचदां व्हावीं असें जर असतें; तर बिचाऱ्या शेंडे नक्षत्रावरचा व राहुकेतूवरचा आरोप केव्हाच उठून जाता, किंवाहुना आरंभोच जडताना ! आपला चंद्र कधी अर्धा असतो, कधी सगळा होतो, कधी मुळीच नाहीसा होतो, याचा जसा विलक्षणपणा कोणास कधीहि वाटला नाही;—कां की, तो सृष्टिक्रमच होय अशी तेव्हांच एकदम मनुष्याची समजूत होऊन बसली—त्याचप्रमाणें वरील नक्षत्रांच्या लांब शेपटांचा व चंद्रसूर्यावर अकस्मात् येणाऱ्या काळिमेचा कोणासहि मुळीच आचंबा वाटताना ! ‘अतिपरिचयावद्वा’ ‘अति परिचय झाल्याच्या पोटी अवज्ञा उत्पन्न होते’ ही ह्मण लौकिकांत जशी खरी आहे तशीच चोहोंकडेहि आहे. धूमकेतूची स्वारी कधी मधीं एखादे वेळेस बीस पंचवीस वर्षांनीं दृष्टीस पडते, व पुनः प्रस्थानहि लवकरच करते, त्यामुळें त्यांची साऱ्या दुनियेभर जी मानमरातब रहाते ती पुनः पुनः आगमन केलें तर अगदीं रहाणार नाही. ‘इसाबनीती’तील बेडकांच्या गोष्टीप्रमाणें त्यांचीहि गत होईल. ह्मणजे जुपिटरानें आकाशातून लांकडाचा ओंडा खालीं टाकला असतां तो पाण्यावर मोठ्यानें आदळल्यामुळें सगळे बेडक जसे पहिल्यानें अगदीं चपापले व कोणी हुं का चूं सुद्धां न करतां कांहीं वेळ आपआपल्या जागीं स्तब्ध होऊन राहिले; पण त्यांचा राजा कांहींच हालचाल करीनासें पाहून सर्व जसे जसे हळू हळू त्याच्या जवळ आले—त्याच्या अंगावर चढूं लागले—त्याशीं खेळूं लागले—आणि लवकरच सर्वास त्याच्या अतिशय मद्रपणाचा अगदीं त्रास येऊन त्यास काणीच विचारीतनासे झाले, त्याचप्रमाणें धूमकेतूचीहि दुर्दशा झाली असती, असा; तर याप्रमाणें वरील अंतरिक्षांतील चमत्कार क्वचित् होणारे असल्यामुळें त्याकडे लोकांचें लक्ष फार लागे. आणि या पृथ्वीवर घडणाऱ्या घडामोडींचें सूत्र सगळें आकाशांत आहे अशी कल्पनाहि मनुष्यास सहज होण्यासारखी असल्यामुळें ती सर्वांनीं उचलून प्रस्तुत शास्त्राचा जो सार्वत्रिक प्रचार आढळतो तो चोहोंकडे सुरू झाला असावा असें अनुमान होतें. तर याप्रमाणें ज्योतिषविद्या ज्यांनीं पहिल्यानें प्रवर्तविली त्यांनीं तसें करण्यांत आपला मूर्खपणा प्रगट केला किंवा जगास फसवण्याचा मार्ग काढला असें ह्मणणें अगदींच शोभत नाही.

१०. आतां सरते शेवटीं प्रस्तुत भ्रमरूप शास्त्रांतून उद्भवलेलें जें खरें ज्योतिष

केंद्रांन आलेला असा त्यापैकीं कोणी ना कोणी तरी असतोच. यापुढें दरात्रां ह्मणजे नेहमीं [कारण रात्रहि कोठें ना कोठें तरी असायाचीच !] गुरूवर चंद्रग्रहणाचा योग असतो. हीं ग्रहणे खलाशांस फार उपयोगी आहेत, व तीं त्यांच्या पंचांगांत नेहमीं दाखल केलेलीं असतात. याच गुरूच्या चंद्रग्रहणावरून दर्शनानुशासनांतील एक मोठी गोष्ट सिद्ध झाली. ती गोष्ट प्रकाशाचा प्रसरणधर्म व गति ही होय. शनीला तर आठ उपग्रह आहेत !

त्याची योग्यता व उपयोग याविषयी थोडेंसे लिहून हा विषय आटपतां. प्रस्तुत निबंधाच्या आरंभी लिहिलेंच आहे कीं, या शास्त्रापासून कवि, तत्त्वज्ञ, व ईश्वरपरायण अशा तिघा प्रकारच्या मनुष्यांस अत्यंत आनंद होण्यासारखा आहे. तो असा. पहिल्यानें कवि. कवीचा विषय झटला ह्मणजे कल्पनाशक्ति होय. ह्मणजे चित्तास जेणें-करून चमत्कृति भासेल त्यांत ते रममाण होतात. ही चमत्कृति ज्योतिषशास्त्रांत जी आहे ती त्या शास्त्राचा विषय जें विश्व त्यासारखीच केवळ अपार आहे ! प्रत्येक राष्ट्राच्या कवींनीं सूर्यचंद्रादि खस्थ पदार्थांचीं वर्णनें किती निरनिराळ्या प्रकारांनीं केलीं आहेत, त्यांपासून उपमारूपकादि भांडार त्यांस किती ध्यावयास सांपडतें; व हिंदु, ग्रीक वगैरे राष्ट्रांच्या पुराणग्रंथांतून वरील तेजांस देवते कल्पून त्यांविषयीं किती चमत्कारिक कथा लिहिलेल्या आहेत, हें सर्व जो मनांत आणील त्यास प्रस्तुत शास्त्राचा कवितेशीं किती निकट संबंध आहे तो चांगला लक्षांत आल्यावांचून रहाणार नाही. त्यांतून अलीकडे तर या शास्त्रांत जे शेंकडों नवे नवे शोध झाले आहेत व होत आहेत त्यांच्या योगानें तर कवींच्या कल्पनाशक्तीस रंजवण्याचें साधन याज-मध्ये किती जास्त आलें आहे ! गुरूचे चंद्र, शनीचे उपग्रह व कंडें, सूर्यावरचे डाग, धूमकेतूंचा लक्षावधि कोस लांबवर पसरलेला प्रकाशाचा झोत, इत्यादिकांचें दृग्गन्धर्वा प्रत्यक्ष झालें असतां कोणास मौज वाटणार नाही ! त्याप्रमाणेंच सूर्यमालेची एकंदर अवाढव्य रचना-तींतील ग्रहांचें आकारमान, मनास थक्क करून टाकणारा त्यांचा वेग, त्यांचीं अमर्याद अंतरें, कधीं न चुकणारी अशी सुयंत्र गति; हें सर्व मनांत आणलें असतां केवढा चमत्कार वाटतो ! सारांश, आडिसन यानें आपल्या सर्व-प्रसिद्ध निबंधांत 'चित्तचमत्कृती'चे जे तीन हेतु प्रतिपादन केले आहेत-एक महत्त्व, दुसरें सौंदर्य, आणि तिसरी विचित्रता-त्या सर्वंचा प्रस्तुत विषयांत पूर्ण समावेश होत असून तिन्हीहि यांत अनंतत्वानें रहाताहेत ! असो; आतां दुसरें तत्त्वज्ञ ह्मणजे वस्तुमात्राचा तत्त्वतः शोध करणारें अशांसहि प्रकृत शास्त्रांतील सिद्धांत अत्यंत विस्मयास्पद वाटतील हें उघडच आहे. लोकांस स्वतःसिद्ध वाटणाऱ्या गोष्टी, किंवा हुना प्रत्यक्ष इंद्रियजन्य अनुभव, यांसहि खोटीं करणारीं जीं सूर्याची स्थिरता, पृथ्वीचें भ्रमण, तिची अंतरालांत निराधार स्थिति, पदार्थमात्राचें आकर्षण करण्याची तिच्या अंगाची शक्ति, इत्यादि ज्योतिषांतील प्रमेये त्यांचें सोपपत्तिक ज्ञान होऊन संपूर्ण सृष्टीचें नग्न ज्ञाननेत्रानें जेव्हां मनुष्य अवलोकन करूं लागतो तेव्हांचा त्याचा अधि-कार काय सांगावा ! मोठ्या उंच पर्वताच्या शिखरावर उभा राहिलेल्या मनुष्याची नजर जशी खूप लांबवर पोचून त्याचा दृक्प्रदेश वाढतो त्यासारखीच मनाच्या संबंधानें पहातां वरील मनुष्याची स्थिति होय. ह्मणजे त्याच्या ज्ञाननेत्राचा टप्पा सृष्टीच्या सीमेपर्यंत जाऊन पोचतो असें ह्मणावयास चिता नाही ! तसेंच सृष्टीचे अनेक गुप्त

व्यापारहि त्यास कळून सामान्य जनास अज्ञानास्तव ज्या गोष्टीचें खरें स्वरूप काहीच कळत नाही, किंवा ज्याविषयी विचार करूं गेले असता त्यांची बुद्धि अगदी गोंधळून जाते, किंवा ज्यांचे त्यांस अत्यंत भय वाटते,^१ त्या सर्वांचे यास सोपगन्तिज्ञान झालें असतां मुलांचें एखाद्या गोष्टीविषयी चोज किंवा बागुलबोबाचा धाक पाहून वयस्क मनुष्यास जसें हसूं येतें त्याप्रमाणेच यासहि हेंतें. असो, पण हें सब तरां वरील शास्त्र शिकणारांविषयीच झालें. त्या शास्त्रांत नवे नवे शोध करून ल्यानें गुरुत्व ज्यांनीं आपणाकडे घेतलें त्या महाबुद्धिमान् पुरुषांचें भाग्य तर काय सांगावें ! थेप्स नामें मागे सांगितलेल्या ग्रीक पंडितांनै ६० स० च्या पूर्वी ५८४ व्या वर्षीचें 'खप्रास सूर्यग्रहण वर्तवून तें जेव्हां लोकांच्या बरोबर प्रत्ययास उतरलें असेल तेव्हां त्याच्या बुद्धिसामर्थ्याचा लोकांस केवढा आचंबा वाटला असेल, व त्यास स्वतः केवढा हर्ष झाला असेल ! ग्यालिलियोनें नवी दुर्बीण स्वतः तयार करून आकाशाचें जेव्हां पहिल्यानें सीमोलंघन केलें, व पहिल्याच तडाक्यास गुरुचे उपग्रह, शनीचें कडे, सूर्यबैबावरचे डाग, चंद्रावरील पर्वत,^३ ही लट्ट भूलोकास आणली, तेव्हां त्याच्या

१. सूर्य आकाशांतून एकाएकी नाहींभा झाला असतां अजाणत्या लोकांस केवढे भय वाटण्यामारगें आहे याचें उदाहरण मागे [पृ० २३७] एक सांगितलेंच आहे. आतां वरच्या-विरुद्ध एक उदाहरण ग्रीसच्या इतिहासांतील येथें सांग्तां. आथेन्स आणि स्पार्टा या संस्थानांची लढाई चालली असतां एकदां असें झालें कीं, पहिल्या संस्थानानें दुसऱ्यावर चालून जाण्याकरितां एक मोठें आरमार तयार केलें. पण ते आतां निवणार इतक्यांत सूर्यास ग्रहण लागलें. त्याच्या योगानें अत्यंत भयाभीत होऊन मुख्य गलवतावरील नाखुदा हातांत सुकाणू धरीना. तेव्हां मागील जहाजावर पेरिक्लीज होता, त्यानें त्याच्याकडे जाऊन त्याच्या डोळ्यांवर आपला हाता घातला, आणि झटलें, "यांत तुला कांहीं भयंकर दिसतें काय ?" नाखुदा झणाला, 'नाहीं.' "मग पेरिक्लीज झणाला, अरे, मग यांत आणि या ग्रहणांत रे काय भेद आहे ?—इतकेंच ना, कीं माझ्या डग्याहून फार मोठा पदार्थ तुझ्या दृष्टीआड आला आहे !"

२. या ग्रहणाचें उलट गणित करतां हें वरील वर्षांच्या मे महिन्याच्या २८ वे तारखेस झालें असें समजतें !

३. या पर्वतांस उद्देशून मिल्टन कवीनें आपल्या महाकाव्याच्या पहिल्या सर्गांत झटलें आहे—

—His poudorous shield,
Ethereal temper, massy, large and round,
Behind him cast ; the broad circumference
Hung on his shoulders like the Moon, whose orb
Through optic glass the Tuscan artist views

(उडें चाखू).

चित्तास केवढा उल्हास झाला असेल ! अशीच केप्लरची गोष्ट. प्रहांच्या गतींविषयी सिद्ध करून दाखविलेले तीन नियम याच्या नांवावर ज्योतिषशास्त्रांत प्रसिद्ध आहेत. यांतील प्रत्येकाची सिद्धता करण्यास यास वर्षांचीं वर्षे सतत खपावे लागले. यांच्या योगानें ज्योतिषास किती पूर्णत्व आलें हें त्या शास्त्राच्या अभिज्ञांस चांगलें माहीत आहे. असा; या ज्योतिष्यानंदि वरील सिद्धांत पक्के ठरले असतां जो आनंद प्रदर्शित केला त्याचे उद्गार त्याच्या चरित्रांत सांपडतात. या आनंदभरांत त्यानें आपणास 'आकाशाचा नियंता' असें झटले, व हा किताब आजपर्यंत तसाच त्याच्या नांवाबरोबर चालत आला आहे. पण या सर्वांहून मोठी गोष्ट झटली ह्मणजे सर ऐझाक न्यूटन याची. हा एक दिवशीं बागेंत बसला असतां एक फळ झाडावरून खाली पडतांना पाहून तेवढ्याशा गोष्टीवर त्यानें केवढा विभु रचला हें सर्वास विंदित आहेच. ज्या गुरुत्वाकर्षणाच्या नियमावर विशेषेंकरून त्याची कीर्ति आजपर्यंत चालत आली आहे व पुढेंहि जगाचा अंत होईपर्यंत चालत राहाल, त्याची सिद्धता पुष्कळ वर्षे गणित करून जेव्हां त्यास सांपडली, व त्यास हावे होते तसे आंकडे त्या गणितांत क्रमाक्रमानें येऊं लागले,--तेव्हां असे सांगतात कीं, त्यास इतका आनंद झाला व कंपस्वेदादि अष्टभाव प्रगट होऊन इतके प्रबळ झाले, कीं त्याच्यानें पुढें गणित करवना ! तेव्हां तें टाकून देऊन आपल्या एका मित्राकडून त्यानें तें पुरें करविलें ! आतां सर-तेशेवटीं एक मात्र भाग राहिला. तो हा कीं, प्रस्तुत शास्त्राच्या अभ्ययनानें व मननानें मनुष्याच्या ठायीं आस्तित्व उत्पन्न होऊन जगत्कर्त्या परमेश्वराच्या ठायीं भक्ति वद्धिगत होते. पहिल्यानें आस्तित्व जें उत्पन्न होतें तें असें कीं, तो एवढी अपार सृष्टि आपणाभोंवतालीं पसरलेली जेव्हां पहातो, व तिचा व्यापार आज युगानुयुगे अस्खलित व सुयंत्र चाललेला जेव्हां मनांत आणतो, तेव्हां एवढें अवडंबर कोणी कर्त्या-शिवाय खास उत्पन्न झालें नाहीं, व एवढी रद्दाटी जी आज अनंत वर्षे चालली आहे ती कोणी नियंत्यखेरीज खचीत चालली नाहीं, अशी त्याच्या मनाची पक्की खात्री होऊन जाते ! एखादी टोलेजंग व सुशोभित इमारत एखाद्या वालुकामय व निर्जन प्रदेशांत एखाद्यानें पाहिली असतां जी त्यास कल्पना होईल तीच वरील मनुष्यास होते; आणि ज्यानें एवढी भव्य व अवाढव्य रचना केली त्याचें सामर्थ्य व चातुर्य किती असावे असें त्याच्या सहजच मनांत येऊन तो थक्क होऊन जातो ! ही एक पहिली गोष्ट झाली. ह्मणजे सर्व धार्मिकपणाचें मूळ जी वरील आस्तित्वबुद्धि ती घर सांगितल्याप्रमाणें प्रस्तुत शास्त्रानें मनुष्याच्या मनांत दृढ होते. नंतर दुसरी गोष्ट परमे-

At evening from the top of P'esole,
Or in Valdarno, to descry new lands,
Rivers or mountains in her spotty globe.

श्वराचे ठायीं प्रीति व भक्ति. या दोन्ही वृत्तिहि सृष्टीचें लेशमात्रहि अवलोकन लक्ष-पूर्वक केलें असतां सर्व सुन्न मनुष्यांच्या हृदयांत उत्पन्न होणाऱ्या आहेत. जसें मूल मोठें होऊन त्यास जाणतेंपणा येऊं लागला असतां आपल्या मातापितरांनीं आपलें लालनपालन कसें केलें, आपणावर आलेले किंवा येऊं पहाणारे दुःखप्रसंग कसे टाळले, वगैरे गोष्टी त्यास कळूं लागतात, व त्या मनांत येऊन त्याची जन्मसिद्ध व सहवासरूढ प्रीति व भक्ति या वृद्धिगत होतात; त्याचप्रमाणे जगत्कुटुंबी तो परमेश्वर त्यानें संपूर्ण सृष्टीच्या रक्षणार्थ व सुखार्थ ज्या हजारों लाखों तर्जावजी व युक्ति करून ठेवल्या आहेत,—ज्या सृष्टिविषयक प्रत्येक शास्त्राच्या वृद्धीबरोबर अधिकाधिक उदयास येत चालल्या आहेत व अशाच पुढें अनंतकालावधि अवश्य येत जातीलच—त्या सर्व मनांत आणल्या असतां दुराग्रही व मूर्ख अशा लोकांखेरीज बाकी सर्वांच्या मनांत वरील दोन वृत्ति अवश्य उत्पन्न होतीलच होतील; आणि जोंपर्यंत हें चराचर विश्व त्यांस दृष्टिगोचर होत आहे तोंपर्यंत त्या कशानेंहि ढळणार नाहीत हें उघड आहे !

गर्व.

अभिमानधनस्य गत्वरेरसुभिः स्थानु यशश्चिषतः ।

अचिरांशुर्बलासचंचला ननु लक्ष्मीः फलमानुषंगिकम् ॥^१

किरातार्जुनीय.

अंक १६—(१) मानसशास्त्र. (२) प्रस्तुत विषयाचें स्वरूप. (३) त्याविषयी वाचकांस होणाऱ्या कल्पना. (४) प्रकृत विवेचनाचा उद्देश—पडिपु. (५) गर्वाचीं दोन स्थाने. (६) दोषरूप गर्व. (७) अदोषरूप गर्व—(८) योग्य रीतीचा गर्व. (९) दुसरे प्रकार—स्वाभिमान ३०. (१०) प्रस्तुत मनोवृत्तीचें प्रयोजन.

१. प्रस्तुत विषय मानसशास्त्राचा होय. मानसशास्त्र ह्याजें मनुष्याच्या मनाच्या व हृदयाच्या ज्या नानाविध वृत्ति आहेत त्यांचें विवरण ज्यांत केलें असतें तें होय. जसें शारीरकांत मानवी शरीराचे घटकावयव जे, रक्त, मांस, हाडे इत्यादी यांविषयी विवेचन असतें, त्याप्रमाणेंच वरील शास्त्रांत मानसिक व्यापारांविषयी विचार केला असतो. या शास्त्राचें ग्रंथरूपानें प्रणयन यापूर्वी आमच्या देशांत कधीहि झालेलें माहीत नाही. इंग्रजी भाषेंत मात्र अर्थात्तुच याहि शास्त्रावर इतरांप्रमाणें पुष्कळ सर्वमान्य ग्रंथ झाले आहेत. असो, तर प्रस्तुत शास्त्राचें ज्यास अध्ययन करायचें असेल त्यास इंग्रजी भाषेशिवाय सध्यां दुसरें द्वार नाही.

२. प्रस्तुत निबंधांत वरील मनोवृत्तीचें जें विवरण करायचें आहे तें शास्त्र-

१. “क्षणभंगुर जे प्राण ते खचून एचरकाल रक्षणांरें यश मिळवूं शकणारा जो मानी पुरुष तो संपत्तीची ह्याजें पत्रां करीत असतो असें नाही, कां तर ती विवृल्लतेप्रमाणें चंचल असून त्याच्या शौर्याचें केवळ अनुषंगिक फलच होय !”

रीत्या करायचें नाहीं. ह्मणजे त्याच्या स्वरूपाविषयी सूक्ष्म विचार, त्याच्या उत्पत्तीचे कारण, त्याच्या प्रतिकाराविषयी उपाय, वगैरेविषयी यांत लिहावयाचें नाहीं. तर फक्त व्यवहाररीत्याच त्याविषयी विचार करूं. ह्मणजे तो मनुष्यांत असणें हें योग्य कीं अयोग्य, त्यापासून हिताहित कोणतें, वगैरेविषयी लोकांत जशी वाटाघाट चालते त्याप्रमाणेच येथें प्रस्तुत विषयावर कांही विचार प्रदर्शित करायचे आहेत.

३. आतां मूळारंभी प्रकृत विषयावर सामान्यतः लोकांच्या काय समजुती आहेत त्याविषयी थोडेसें लिहिलें पाहिजे. आझांस खचीत वाटतें कीं, या निबंधांतील विषयाचें वरील नांव पदातांच आमच्या बहुतेक वाचकांस असे वाटेल कीं, या विषयावर नवें तें लिहण्यासारखें काय आहे ? गर्व ही मनोवृत्ति दुष्ट असून ती सर्वथा त्याज्य होय हें उघडच आहे; मग तीविषयी मोठें विवेचन केलें तरी अधिक काय सिद्ध होणार ? जो मनुष्य गर्विष्ठ झालून लोकांस माहीत झाला त्याची सर्व हेळणा करितात, व त्या दुर्गुणाखाली त्याचे असते नसतंही गुण बहुधा लोपून जातात, हा प्रकार जनांत पुष्कळ दृष्टीस पडतोच; व यास्तवच जगांत बागलेले लोक नव्या उमेदवार पूर्ववर्ती लोकांस सर्वांशीं लीनतनेंच वागण्याविषयी उपदेश करतात हें सर्वास माहीत आहेच. तसेंच जुन्या तत्त्वज्ञानी लोकांनीं मनुष्याचे ठायीं संचार करणारे षड्विध झालून जे वर्णिले आहेत त्यांपैकीच वरील गर्वही होय. तेव्हां यावरून पदातां या मनोविकाराच्या युक्तायुक्ततेविषयी आणखी विचार तो कसचा करायचा ? 'विकार' या शब्दांतच त्याचे अयुक्तत्व आलें. व यास्तवच त्यापासून मनुष्याचें सर्वथा अहित होणार हेंहि उघड झालें. मग यापुढें हिताहितत्वाचा विचार तो आणखी काय राहिला ? तेव्हां हें दुसरें प्रतिपादनहि वरच्या प्रमाणेच निरर्थक झालें. असो; तर याप्रमाणें प्रस्तुत विषयावर सर्वांचा निर्णय अगोदरच ठरला असून त्यावर जास्त विचार करण्यासारखें कांही नाहींच असें बहुधा सर्वास वाटेल.

४. पण वरील निर्णय सर्वांशीं अगदां खराच आहे असें नाहीं, व प्रस्तुत विषयावर सविस्तर उपपादन करण्यास जागाहि पुष्कळ आहे, हें पुढील मजकुरावरून आमच्या वाचकांस दाखविण्याचा आमचा उद्देश आहे. या पुढील मजकुरांत आजपर्यंत परंपरेनें चालत आलेलीं कांहीं जुनीं मतें व एकंदर लोकांचे साधारण समज यांस पुष्कळ ठिकाणीं विरोध पडलेला दिसेल. असो; आतां पहिल्यानें याचाच विचार करूं कीं, गर्वाची 'मद' या पर्यायानें षड्विध जी गणना केली आहे ती कितपत खरी आहे. कामादि षड्वर्गास आजपर्यंत मनुष्याचे रिपु ह्मणजे त्याच्या हिताच्या आड येऊन त्यास अनर्थांत घालणारे मनोविकार असेच सर्व ह्मणत आले आहेत. पण हें ह्मणणें केवळ एकदेशीय होय असें अंमळ विचार केला असतां स-

वीस कळून येईल. कामक्रोधादि मनोविकृति केवळ अनावर होऊन त्यांचा मनुष्यावर पगडा झाला असता मोठमोठे अनर्थ होतात हें खरें आहे; पण ते या जगातून मुळीच नाहीसे झाले असे समजा, तर जगाची काय अवस्था होईल बरे ! सवात अग्रगण्य जो काम त्याच्या अभावी तर जगाचा अवश्यमेव लयच होईल हें त्यांचे आहे. त्याच्यापुढे क्रोध. याचाहि समूळ नाश होऊन सर्वांनी धर्मेराजाचा वृत्ति धरली, किंवा खऱ्या किस्त्याप्रमाणें एका गालावर मारली असतां दुसरा गाल पुड करणाऱ्याचा निर्धार केला, तर जगांत काय अनर्थ होतील ! असो, याप्रमाणेंच वास्तविक मनोविकाराविषयीहि समजावें. तेव्हां यावरून स्पष्ट दिसेल कीं, वरील सहा जण हे जगाचे केवळ शत्रुच आहेत असें नाही. उलटें असेंहि द्वाणतां येईल कीं ते जगाचे हितकर्ते मित्रहि पण होत. आणि आमचा असा पक्का भरंवसा आहे कीं मनुष्याच्या शरीराचा जसा कोणताहि अवयव वावगा नाही, व कोणताहि व्यापार निरर्थक नाही, त्याप्रमाणेंच मनाचीहि गोष्ट होय. परमेश्वरानें मनाच्या ज्या निरनिराळ्या शक्ति निर्माण केल्या आहेत व त्यास निरनिराळ्या वृत्ति जडविल्या आहेत त्यांस अहेतुक किंवा अनर्थावह द्वाणणें हें धर्माच्या दृष्टीनें पाप व न्यायाच्या दृष्टीनें मूर्खत्व होय ! आतां यावर जर कोणी अशी शंका काढील कीं असें आहे तर सर्व देशांतील जाते पुरुष व आपले शास्त्रकार यांनी वरील मनोवृत्तींचा एवढा निखालस निषेध कां केला ? तर तिचें समाधान करणें अवघड आहे असें नाही. एक तर असें कीं वर जा निषेध सांगितला तो त्या त्या विकाराच्या अतिरिक्तेचा समजायाचा; साक्षात् त्या वृत्तीचाच नव्हे. कारण तसें असतें तर विवाह करणें हें पातककर्म मानलें असतें;^१ 'काम' हा तिसरा पुरुषार्थ धरला नसता; आणि कामदेवाची हिंदु, ग्रीक वगैरे जुन्या राष्ट्रांत पूजा झाली नसती. त्याप्रमाणेंच थोर पुरुषांच्या कथातून त्यांच्या क्रोधावेशाचें वगैरे जें प्रशंसापूर्वक वर्णन केलेलें असतें तेंहि आढळतेंना. दुसरें असें कीं, जगाच्या व्यवहारांत सामान्यतः पहातां वरील कामक्रोधादि वृत्तीचें योग्य आकलन फारच थोड्या ठिकाणीं झालेलें सांपडतें; त्या दुर्धर होऊन मनुष्य अरिष्टांच्या कचाट्यांत सांपडलेलाच फार आढळतो. यास्तव या सामान्यतः दृष्टीस पडणाऱ्या प्रकारावरच मुख्यतः कटाक्ष ठेवून वरील अंमळ एकदेशीय वर्णन वरील लोकांनीं केलें आहे हें उघड आहे. वस्तुतः पहातां वरील वृत्तिच अनर्थकारक आहेत असें नव्हे. परमेश्वरानें त्या मनुष्याच्या ठायीं ज्या ठेवल्या आहेत त्या उगीच नव्हेत. त्यांपासून त्यास फार उपयोग आहे. इतकेंच मात्र कीं, त्यांस मनुष्यानें आपल्या नेहमीं स्वार्थाने ठेवून त्यांस आपण सर्वथा वश कधींहि हेतां कामा नये जसें. थोड्या वर बसणें. थोडा हा आपलें सामर्थ्य

^१ हा प्रकार रामन वयाथालक पंथांत अद्याप चालू आहे. त्यांच्यातल्या धर्माधिकार्यास लक्ष करतां कामा नये !

आणि वेग मनुष्याच्या अगदीं स्वाधीन करून देतो, आणि त्याच्या योगानें बसणारा चांगला चतुर असेल तर त्यास हवा तसा उपयोग करून घेतां येतो हें सर्वप्रसिद्ध आहे. पण बसणारा जर कच्चा असेल किंवा मूर्ख असेल, तर घोड्याच्या अंगने वरील दोन गुणच त्याच्या नाशास कारण होऊन तो बसणारास एखाद्या खड्ड्यांत नेऊन टाकणार नाहीं काय ?

५. वर काम आदिकरून सहा मनोविकारांविषयीं साधारणपणें जें प्रतिपादन केले आहे तेंच प्रस्तुतच्या निबंधाचा विषय जो गर्व त्यासहि लागतें. ह्याजें तो वस्तुतः वाईट नसून त्याचा बरेवाईटपणा मनुष्याच्या बरेवाईटपणावरच सर्वथा असतो. तेव्हां यावरून वरील मनोवृत्ति अर्थात्च दोन प्रकारचा झाली. एक शाहाण्या समजस अशा लोकांच्या ठायीं जी आढळते ती; आणि दुसरी मूर्ख लोकांच्या ठायीं जी दृष्टीस पडते ती. आतां दोहोंविषयीहि अनुक्रमानें विवेचन करूं.

६. पहिल्यान मूर्ख लोकांतला प्रकार. यांसच पाहल्यानें पुढें आणण्याचें कारण 'दुर्जनं प्रथमं नंदे' हें सर्वप्रसिद्ध सूत्र एक आहेच; आणि दुसरें असें कीं, यांचीच थोडी जगदीशाच्या इच्छेनें जनांत फार मोठी आहे. तेव्हां बहुपक्षाचा अगोदर मान करणें हेंच आह्मांस उचित दिसतें. असो; आतां एवढ्या समुदायास गर्व जो बाधा करतो तो एका प्रकारानें नव्हे हें उघडच आहे. निरनिराळ्या द्वारांनीं आंत प्रवेश करून वरील 'रिपु' अंतःकरणरूप गढास सर करून घेतो. कोणास आपल्या पक्षाचा गर्व असतो. बलिष्ठ काय तो मी, माझ्याशीं सर्वांनीं बेतानें असलें पाहिजे, मला कोणाचें दुरुस्त खपायाचें नाहीं, मी मात्र हवें त्यास हवें तें बोलणार; असें लोकांस वाटत असतें. हा दीप विशिष्ट करून आमच्या तालिमबाज लोकांत फार आढळतो. कोणी उगीच महिना दोन महिने कां तालमीत जाईना—आणि जाऊनहि कांहीं येण्याच्या मानानें शुन्य कां असना—लागलीच ती चालण्याची बोलण्याची वगैरे अकड त्यानें उचललीच ! पण इतकेंहि करून कोणी मोठा मोठा बलवान झाला समजा,—इतका कीं, मोठाल्या पदारां त्यानें सहज वांकवाव्या, किंवा पाण्यानें भरलेले हांटे दांतांनीं सहज वर उचलावे; तरी असलें अचाट बलहि नुसतेच प्रशंसेस पात्र होणार नाहीं हें उघड आहे. कारण टोणग्याचा, हत्तीचा वगैरे दृष्टान्त सर्वांच्या जवळ आहेच. असो; वरील लिहिण्यानें तालमीत मेहनत करून शरीरसामर्थ्य संपादन करणें वाईट असें ह्याणण्याचा आमचा अर्थांत मुळींच रोंख नाहीं,—सांप्रतकाळीं तर तें अनेक कारणांनीं फारच इष्ट झालें आहे—; आह्मांस सांगावयाचें इतकेंच आहे कीं, जें संपादन केलें त्याविषयीं सदासर्वदा गर्व वहाणें हें मूर्खत्वाचें चिन्ह आहे. दुसरा प्रकार संपत्तीचा. हें तर गर्वाचें वर-याहूनहि मोठे कारण होय. मनुष्य बळकट असूनहि जर त्यापार्शीं कांहीं ऐपत नसली किंवा त्याचें वजन नसलें, तर नुसत्या

बघाला कोणी वचकत नाही. पण संपत्ति असली की, सान्या मनुष्यांस त्याचा दारु बाळगावा लागतो. थोडी बहुत सत्ता हातीं असल्यामुळे व पैशांचें मोठें पाठबळ असल्याच्या योगानें गरीब गुरीबांचा मनांत आल्यास नाश करण्याचें त्यांच्या हातांत बरेंच असतें. यामुळे जो तो त्यांच्याशीं नमून असतो, व पुष्कळ आशाया लोका त्यांजपाशीं नेहमीं हांजी हांजी करण्यास तयार असतात. आपण थोर, आपण माणस, आपण गुणवान्, आपल्या आश्रयावर इतक्या लोकांचा चरितार्थ चालला आहे, वगैरे प्रसंगींच्या खऱ्या खोट्या प्रशंसा याच काय त्या त्यांच्या नेहमाचा प्रतीक पडल्यामुळे, व आपल्या पाठीमागे आपणास लोक काय ह्मणत असतील हें कदा त्यांस स्वप्नादि ठाऊक नसल्यामुळे, श्रीमंत लोक गर्वीचा आगरे शालेला असतात यांत कांही आश्चर्य नाही. त्यांतूनहि जे स्वतःच्याच पराक्रमानें वैभव प्राप्त झालेले असतात त्यांस वरील गर्व कांही तरी शोभतो. पण वाडवडिलांनीं संपादन करून ठेवलेल्या संपत्तीवरच जे डौल भिरवितात त्यांस तर तो मुळीच शोभत नाही. कारण एखाद्या कुळांत जन्माग येणें ही जी केवळ देवायत गोष्ट तीवरच फुकाची फुशारकी मारणें हें काय ! अशा कुलीन पुरुषांचा आपल्या कुलवंतपणाबद्दलचा पोकळ गर्व दसापनीतीतील खंचराच्या सारखा केवळ हास्यास्पद होय. किंबहुना त्यांच्या पूर्वजांचा उज्वल कीर्ति हीच त्यांच्या दुष्कीर्तीस विशेष कारणमूत होते असेंहि द्यालें असतां चालेल; कारण पांडव्या स्वच्छ कापडावर बगैरे जसा अगदीं लहान उगाहि तेव्हांच उमगतो, त्याप्रमाणेच गर्वीचा विषय जें कुलीनत्व तेच या वंशजांचा दुर्लभिक विशेष स्पष्ट दिसण्यास मात्र कारण होतें. तसाच या लोकांचा आपल्या दागदागिऱ्यांचा आणि उंची पोषाकाचा गर्व, या गर्वीची व्यर्थता सोलन नामक विख्यात ग्राक तत्त्वज्ञानें एके प्रसंगीं जशा स्पष्ट दाखविली तशी फारच थोड्यांनीं दाखविली असेल. त्यास कोणी राजानें आपले वरील वैभव मोठ्या दिमाखानें दाखविलें असतां त्यानं थोड्याच शब्दांत त्याच्या गर्वीचें पूर्ण खंडन केलें. तो ह्मणाला, “हे राजा ! तुजपेक्षां मोर मला जास्त श्रीमंत दिसतो, व त्याचा गर्वहि अधिक यथार्थ वाटतो !” असो; तिसरा प्रकार रूपाचा, याबद्दचा अभिमान पुरुषांस मुळीच शोभत नाही; तो बायकांचाच सर्वथा विषय होय. नवऱ्याची प्रीति आपणावर स्थिर करण्याचें तें स्त्रियांस एक मोठें साधन असतें, यास्तव तें राखण्याविषयीची व वाढविण्याविषयीची त्यांची तर्तूद त्यांस शोभते; व पुरुषास आपल्या अंगच्या हिंमतीचा, हुषारीचा बगैरे गर्व जसा शोभतो तसाच स्त्रियांस आपल्या रूपाचाहि शोभतो; कारण तें त्यांच्या जातींत एक मोठें भूषण धरलें असतें. पण त्यांचें मृदुत्व, भीरुत्व बगैरे गुण जसे पुरुषांचे ठायीं दोषरूप होतात, त्याप्रमाणेच रूपवत्त्वाचा गर्व व नटण्यामुडण्याची हौसहि पुरुषजातींत केवळ निष मात्र होते. असो. आतां शेवटला मोठा प्रकार विद्येचा. या सद्धराचा

प्रस्तुत कार्की वरच्याहून पुष्कळ विस्तारानें विचार केला पाहिजे. कारण हल्लीं आमचा देश सगळा एकदम महानिद्रेंतून एकाएकीं जागा केल्यासारखा होऊन बहुतेकरून घरोघर विद्वत्ता झालेली सध्या दृष्टीस पडत आहे. आमच्या प्रस्तुतच्या दयाळू सरकारानें आत्मास ज्ञानामृत पाजण्याचा जो चोहोंकडे उद्योग सुरू केला आहे, त्याचीं आतांपासुनच जीं फळे दृष्टीस पडूं लागलीं आहेत त्यांवरून पहातां सरकारचा उद्योग सरकारासच लवकर फळें लागेल असा सुमार दिसूं लागला आहे. ज्ञानामृताचा पेला तांडाशां नेऊन त्याचा एक झुरकाच नुकता आझी कोठें घेतला न घेतला तो इतक्यांतच चोहोंकडे एकदम केवढाले चमत्कार झाले आहेत पहा ! खुद्द होमरच्या, मिलटनच्या गृद्धा तोंडात मारणारं महाकवि; येशू ख्रिस्त, मंदमद अशांस एकीकडे झुगारून देणारे धर्मसंस्थापक; डिभास्थेनीस, सिसरो अशांनां मुद्धां ज्यांचो सुरस भाषणें ऐकून तटस्थ व्हावें असे महावक्ता; ऐसेच मोठमोठे पंडित, मोठमोठे शिल्पज्ञ, वगैरे महाजनांचा समुदाय जिकडे तिकडे उत्पन्न होऊन त्यांनां सगळा देश गजबजून टाकला आहे ! एवढ्याशा अल्पकाळांत एवढा गर्दी झालेल्या पाहून पुढें तर काय होईल कोण जाणें असा मोठाच विस्मय प्राप्त होतो ! हजारों महाकवींचे विणे सजून त्या सर्वांचा एकसमयावच्छेदेंकरून नाद खुमूं लागला असतां, व हजारों महावक्त्यांची एकदम गर्जना सुरू झाला असतां आकाशमंडप लवकरच खाली येईल कीं काय कोण जाणें ! असो; एकंदरीत वरील चमत्कार पाहून मनास अशी कल्पना होते कीं, ख्रिस्त प्रभु साक्षात् अवतरून जगाच्या शेवटीं एक हजार वर्षें राज्य करणार आहे झणून जें पवित्र शास्त्रांत सांगितलें आहे त्या परम सुखाच्या काळाजवळ जवळ तर आझी येऊं लागलों नाहीं ना ? त्या प्रभूने आपला पहिला अवतार आमच्या एशिया खंडांतच घेतला; त्याचप्रमाणें शेवटलाहि इकडेच घेण्याचा त्याचा विचार झाला आहे कीं काय न कळे ! सारांश, आमच्या देशांत दोहोंकडे इतक्यांतच विद्वत्तेचा वगैरे जो फैलावा झाला आहे तो कांहीं अपूर्व आहे. पण या फैलाव्याप्रमाणें लोकांत खरोखर ज्ञान व समजूत हीं किती वाडली आहेत हें जो पाहिल त्याची खात्री कांहीं निराळ्या तऱ्हेचीच होईल. आमच्या लोकांच्या बुद्धिविलासानें अचाट प्रकार जे वर सांगितले त्यांचें वास्तविक स्वरूप पाहिलें तर ज्ञानाचा संस्कार आमच्या लोकांस जो नुकता नुकता होऊं लागला आहे त्याचे योगानें झालेले दुर्विकार ते बाहेर पडले आहेत असें सर्व समजस लोकांस वाटल्या-वाचून रहाणार नाहीं. मनुष्याच्या मनांत ज्ञानाचा प्रवेश होऊं लागला असतां प्रथमतः गर्वीत दुर्विकार त्यास कसे जडतात हें मागे एके ठिकाणीं सांगण्यांत आलेंच आहे;^१ त्यावरच येथें अंमळ विस्तार करतो. भर्तृहरिनें नीतिशतकांत द्यालें आहे—

यदा किंचिश्चोऽहं द्विप इव मदाधः समभवं
तदा सर्वज्ञोऽस्मीत्यभवदवलितं मम मनः ।
यदा किंचित् किंचित् बुधजनसकाशादवगतं
तदा मूर्खोऽस्मीति ज्वर इव मम मे व्यपगतः ॥

“जेव्हां मला उगीच थोडें समजत होतें तेव्हां हत्ताप्रमाणें मां मदोन्मत्त (‘मद’ शब्द द्वयार्थी आहे) असें, आणि मी सर्वज्ञ आहे असा गर्व वाह्या; पण पुढे जसजसे शहाण्या लोकांपासून मला थोडथोडें ज्ञान प्राप्त होऊं लागलें तसतशी माझी खात्री होत चालली कीं, मी मूर्ख आहे. याप्रमाणें जसा अंगांतून हळू हळू ज्वर नार्हासा होत जावा तसा माझा मद उतरत गेला !”

वरील पद्य कवीनें स्वानुभवावरून लिहिलें आहे हें उघड आहे. आणि खऱ्या ज्ञानापर्यंत जे पोचले असतील त्या सर्वांस वरील गोष्टीचा प्रत्यय आला असेलच. आणि जो कोणी शिकण्याचे विषय किती आहेत, मनुष्याची बुद्धि किती अल्प आहे, इत्यादि गोष्टींचा यथास्थित विचार करील त्यास मनुष्याचा आपल्या ज्ञानाविषयांचा गर्व किती मूर्खत्वाचा असतो हें तेव्हांच लक्षांत येईल. कोणीहि मनुष्य पहिल्यानें शिकूं लागला ह्याजें त्यास असें वाटतें कीं, मां जेवढें शिकणार आहे तेवढें आटपलें ह्याजें यापुढें मग काय उरलें आहे ! पण तोच मनुष्य जसजसा अधिकाधिक ज्ञान संपादन करूं लागतो तसतसा ज्ञानाचा प्रदेश अधिकाधिक विस्तृत होत जाईसा त्यास दिसूं लागतो. याप्रमाणें होतां होतां ज्ञानाची सीमा आकाशाच्या सीमेप्रमाणें सरत-शेवटीं अगदीं अनंत होय अशी त्याची खात्री होते.”

१. वरील श्लोकावर वामनी टीका—

जधीं कांहीं कांहीं ‘हरि’ ‘कवि’ असे शब्द शिकलों
तधीं मी सर्वज्ञ द्विपसम मदें याच भरलों ।
जधीं कांहीं नेणे ह्याणुनि घडले पंडित मला
तदा माझा गर्वज्वर सकळही हा उतरला ॥

२. हें निरूपण पोपनें एके ठिकाणीं फार सरस दृष्ट नानें केलें आहे—

Fired at first sight with what the Muse imparts,
In fearless youth we tempt the heights of arts,
While from the bounded level of our mind,
Short views we take, nor see the lengths behind.
But more advanced, behold with strange surprise
New distant scenes of endless science rise !
So pleased at first the towering Alps we try,
Mount o'er the vales, and seem to tread the sky,
(पुढें चालू).

वरील गोष्ट ज्यांच्या पूर्णपणं मनांत बिंबली असेल त्यांस 'कळून येईल कीं, मनुष्याचें ज्ञान हें केवळ सापेक्ष आहे; ज्ञानजे अमुक अमुक मनुष्य शहाणा किंवा विद्वान् आहे असें जेव्हां आपण ज्ञानांतो तेव्हां तो दुसऱ्या कोणाच्या मानानें पहातां तसा आहे इतकाच अर्थ समजायाचा. असें काहीं मान न घेतां त्यास ज्ञानविशिष्ट ज्ञानें हें पृथ्वीवरील एखाद्या पदार्थाच्याविषयीं निरपेक्षत्वानें उचतेचें विधान करण्यासारखें अप्रयोजक होईल. ज्ञानजे पृथ्वीवरील एखाद्या फार उंच वृक्ष, मनोरा, किंवा डोंगर ध्या, त्याची उंची जशीं भोंवतालच्या पदार्थाच्या ठेंगणेपणामुळेच त्यास आली—वस्तुतः एकंदर पृथ्वीच्या मानानें पहातां तो अति उंच पदार्थ आणि भुईवरून चालणारी मुंगी हीं दोन्ही सारखींच; त्याचप्रमाणें इतर मनुष्यांचा संबंध जर मनांत न आणला तर फार फार मोठा विद्वान् आणि केवळ निरक्षर मनुष्य हे दोन्ही सारखेच ! पहा कीं, पृथ्वीवर सर्वांत उंच पदार्थ ह्याटला ज्ञानजे हिमालयाचें एवरेस्ट नामक शिखर होय, व खोल ह्याटला ज्ञानजे हिंदु महासागरांतलं काहीं भागांचा तळ होय, पण एवढी पांच मैलांची उंची व पांच मैलांची खोली जमेस धरूनहि पृथ्वीचा एकंदर पृष्ठभाग खासा गुळगुळीत वर्तुळाकारच आहे ! ! याचा प्रत्यक्ष प्रत्यय चंद्राचें बिंब होय. ज्ञानजे चंद्रावर पृथ्वीप्रमाणेच डोंगर वगैरे असतां हि येथून त्याची कड सारखी वाटोळीच दिसते. किंवा पृथ्वीचाच एकंदर पृष्ठभाग खुद्द पहाणें असल्यास तो चंद्रग्रहणसमयीं सर्वांस छायारूपानें चंद्रबिंबावर प्रत्यक्ष दृष्टिगोचर होता. हिमालयादि पर्वतांनीं आपआपलीं उंच उंच शिखरें आकाशांत जरी हजारों उभारलीं आहेत, तरी वरील ग्रहणाच्या समयीं भूपृष्ठाची छाया चंद्रबिंबावर खाशी नाभी वाटोळीच पडते ! एवढ्या प्रचंड पर्वतांच्या योगानेंहि त्या कंसाकृतींत कोठेंहि इतका सुद्धा फाटा फुटलेला बिलकूल दिसत नाहीं. असो; तर वरील दृष्टांतावरून आमच्या वाचकांच्या सहज लक्षांत येईल कीं, पदार्थांचा उंचपणा हा जसा नेहमीं सापेक्षच असतो त्याचप्रमाणें मनुष्याच्या ज्ञानाचीहि गोष्ट होय.

वरील उपपादनावरूनच ही मोठी गोष्ट अर्थातच सिद्ध होते कीं, ज्ञान हें अनंत आहे; व यास्तव आपल्या मोठ्या ज्ञानाचा गर्व वहाणें हें मनुष्यासारख्या अल्पज्ञ शुद्ध प्रण्यास मुळींच शोभत नाहीं. आपणाढून ज्यांस कमी ज्ञान आहे त्यांजवर हवा

The eternal snows appear already past,
And the first clouds and mountains seem the last;
But those attained, we tremble to survey
The growing labours of the lengthened way,
The increasing prospect tires our wandering eyes,
Hills peep o'er hills, and Alps on Alps arise !
Essay on Criticism.

तर त्याने मोठा डौल मिरवावा; पण तो डौल खरोखरी झटला ह्मणजे बांगळ्याने आपण मुंगीहून मोठे आहो! ह्मणून डौल मारण्यासारखा धुल्लक प्रकारचा होय. हाच गोष्ट मनांत आणून खरे ज्ञाते आहेत ते आपल्या ज्ञानाने फुगून जाऊन दुसऱ्याची अवहेलना कधीहि करीत नसतात. त्यांस आपल्या ज्ञानाची इयत्ता केवढी थोडी आहे, व आपले अज्ञान केवढे अपरंपार आहे, या दोन गोष्टींचा मनास पूर्ण प्रत्यय येऊ न चुकलेला असतो. हा प्रत्यय होणे हीच तत्त्वज्ञानाची खरी निशाणी आहे; आणि त्याच्या विरुद्ध प्रकार ही अत्यंत मूर्खत्वाची होय. यास्तव कोणी चतुर ग्रंथकाराचे असे एक वचन आहे कीं, तत्त्वज्ञानाच्या मते आपण ज्ञानशून्य आहो! असे असते व मूर्खाच्या मते मी सर्वज्ञ आहे! असे असते ! या दोहों प्रकारांची उदाहरणे थोडी आहेत असे नाही. साक्रेटीसाची गोष्ट आमच्या बहुतेक काचकांस माहीत असेलच. डेलफायच्या देवाने साक्रेटीस साऱ्या ग्रीस देशांतील लोकांहून शहाणा आहे असा कौल दिला असता तो अगदीं गोंधळून गेला. तो असा वुचकळ्यांत पडला कीं, माझ्या मते तर माझे ज्ञान फारच अल्प आहे आणि देवाचे वचन तर मी सर्वांत मोठा ज्ञानसंपन्न आहे ह्मणून आले, तेव्हां या दोन्ही परस्परविरुद्ध गोष्टी एकदम संभ- बतात तरी कशा ! पण पुढे शोध करतां करतां त्याची खात्री झाली कीं, मोठे शहाणे ह्मणून जे लोक मिरवतात त्यांचे ज्ञान वस्तुतः फार अल्प आहे; आणि त्यांच्यांत व आपणांत मोठा विशेष ह्मणून हाच कीं, आपले अज्ञान आप- णास समजते, आणि त्यांस समजत नाही ! दुसरे असेच मोठे उदाहरण म्यूटनचे होय. या महापंडिताने एवढे अपूर्व शोध करून जगांत प्रगट केले असतां मरणापूर्वी काहीं वर्षे त्याने आपणाविषयी असा चमत्कारिक लेख लिहून ठेवला आहे—‘माझ्याविषयी लोकांस केवढेहि आश्चर्य वाटो; पण माझे मला कसे वाटते ह्मणाल तर जसे एखादे पोर समुद्रकिनाऱ्यावर खेळत असतां ही चमत्कारिक गार- गोटी वाटली, ती चमत्कारिक वाटली, असे ह्मणून त्या गोळा करीत असतें त्याप्र- माणे माझी अवस्था आहे;—मला ठाऊक नसणाऱ्या कोट्यावधि प्रमेयांचा सागर तर मजपासून फारच दूर आहे !’ असो; तर सर्व देशांत मोठमोठे तत्त्वज्ञ ह्मणून जे होऊन गेले त्या सर्वांच्या मनाचा पूर्ण सिद्धांत होऊन ठरलेला तो हा. आतां वर- च्याच्या उलट प्रकार पहा. हा जगांत पुष्कळ ठिकाणीं भरपूर भरलेला आढळेल. या लोकांस आपले अज्ञान किती आहे हे कधीहि कळत नाही, व कळण्याची इच्छाहि नसते. त्यांच्या मते आपणास सर्व लोकांनीं सर्वज्ञतेचा मान द्यावा असे असते; व या हेतूस्तव ते सर्व विषयांत सारखाच बाणा मारीत असतात. पण हा साधतो कसा ? तेव्हां अर्थात्च ‘एक ना धड भाराभर चिंध्या’ या ह्मणीप्रमाणे पुष्कळ विषयांची त्यांनीं उगीच चावाचाव मात्र करून ठेवलेली असते. हे सर्वतोमुख ज्ञान भोळ्या

मूर्ख अशा लोकांस कांहीं वेळ फसविण्यास मात्र उपयोगी पडतें खरें; पण जगांतील लोक सगळेच वरच्यासारखे नसल्यामुळे त्यांचा कावा लवकरच बाहेर पडतो, आणि फजिती मात्र उडते. अमो; तर याप्रमाणें सुज्ञ व मूर्ख लोकांचे निरनिराळे समज असतात.

७. येथवर प्रस्तुत विषयाच्या एका अंगाचा विचार झाला. ह्मणजे कोत्या समजुतीच्या लोकांत गर्वाचे जे प्रकार दृष्टीस पडतात, ते सांगितले. आतां वरील मनोवृत्तीचें दोषरूपत्व ज्या प्रसंगां नाहींस होऊन ती मनुष्यास उलटी शोभादायकहि होते त्यांचा निर्देश करतो.

गर्वाच्या ज्या प्रकारांविषयीं वर विचार झाला ते प्रकार आपल्या भाषेंत 'उन्मत्तपणा,' 'ताठा,' 'अहंपणा,' 'मीपणा,' वगैरे निंदाव्यंजक शब्दांनीं जे दर्शविले जातात ते होत. हे अर्थात्त्व सर्वथा कूषणास्पद असून सर्व सुज्ञ लोकांहि समूळ त्याज्य होत. पण यांच्यासारखें दुष्ट स्वरूप ज्यांचें नाहीं, असे कांहीं गर्वाचेच प्रकार सज्जन व थोर मनुष्यांचे ठायीं आढळतात. त्यांचें निरूपण यापुढें करतो.

८. एक प्रकार तर योग्य रीतीचा गर्व. आपल्या ठायीं जे वास्तविक गुण आहेत त्यांविषयीं नेहमीं क्लगना करीत बसणें जरी मनुष्यास शोभत नाहीं, व त्यामुळे ऐकणारासहि त्रास येतो; तरी त्यांविषयीं यथायोग्य गर्व वहाण्यानें मनुष्य केवळ दोषासच पात्र होतो असें नाहीं. जे अशा मनुष्याचे द्वेषी असतील, किंवा स्वभावतःच दुसऱ्याचा उत्कर्ष ज्यांस देखू शकत नाहीं, असे मत्सरी मनुष्य, यांस त्याचा यथार्थ गर्वाह दुःसह होईल खरा, व ते त्याबद्दल त्याची निंदा करण्यास कधीं चुकणार नाहींत हें खरें; पण जे न्यायी व सत्यपक्षपाती लोक असतील त्यांस त्याच्या वर्तनांत कांहीं गैर दिसणार नाहीं. यास व्यावहारिक दाखला पहा. जो तो मनुष्य आपापल्या ऐपतीप्रमाणें वागून आपणांस शोभे अशाच पोषाकानें बहुधा लोकांत मिरवतो, व असें करण्याबद्दल कोणास कोणीहि नांव ठेवीत नाहीं. ही मर्यादा मोडून जो नुसता डोल आपले ठायीं आणतो त्यास मात्र लोक हंसतात, व तें ठीकच आहे. आणि याचप्रमाणें आपल्या खऱ्या योग्यतेहून उगीच जास्त विद्वत्तेची जो घमंडी मारतो त्याचीहि दशा होते. पण आपल्या पायरीप्रमाणें जो जगांत वागतो त्यास जसें नांव ठेवतां येत नाहीं, त्याचप्रमाणें आपल्या वास्तविक योग्यतेनुरूप जो आपल्या गुणांचा खरा अभिमान मनांत बाळगतो तोहि दोषास बिलकूल पात्र होत नाहीं. पण हें तरी साऱ्या लोकांविषयीं एकंदर सरसकट रीतीनें झालें, गुणिजनांत अप्रगण्य असून जगाच्या पूज्यत्वबुद्धीस व प्रशंसेस जे पात्र झाले, त्यांची गोष्ट तर वरच्या-हूनहि अधिक. सामान्य प्रतीच्या नामांकित लोकांस त्यांचा यथायोग्य गर्व दोषास पात्र करीत नाहीं इतकेंच काय तें; पण वरच्या सारख्या बऱ्या मंडळीस तर तो

दोषाबद्द मुळीच न होतां उलटा विशेष शोभादायकच होतो !—कां ज्याप्रमाणें सार्वभौम राजांस आपलें वैभव जेवढें बाहेर काढावें तेवढें शोभतेंच ! वरील दृष्टांत ज्यांस अगदीं यथार्थ वाटेल त्यांस निरनिराळ्या देशांत होऊन गेलेल्या महान् महान् ग्रंथकारांचे वगैरे आत्मश्लाघेचे उद्गार वाचून अगदीं आश्चर्य वटणार नाही, आणि ते वाचतांना हृदयवृत्ति कोणत्या प्रकारची झाली पाहिजे हेहि त्यांस कळेल. असें; आतां या प्रकारचीं कांहीं उदाहरणें येथें घेतां.

इंग्लंडांत सुमारे दोनशें वर्षांपूर्वी मिल्टन ह्याणून एक मोठा नामांकित कवि होऊन गेला, हें सर्वांस विश्रुत असेलच. या कवीच्या लेखांत वर सांगितल्यासारखे आत्मश्लाघापर उद्गार जागोजाग सांपडतात. आपल्या काळच्या अरसिक लोकांत आपल्या अर्वाचीनत्वासुद्धें आपल्या अद्भुत कवित्वाचें तेज पडत नाही हें जाणून वरील कवीनें एके ठिकाणीं असें लिहिलें आहे कीं, ‘मी या काळीं न जन्मतां जर मागेच जन्मलों असतो, तर बरें होतें !’^१ तसेंच या कवीचा उत्तर काळ त्याच्या पक्षाचा समूळ नाश होऊन विरुद्ध पक्षाचा जय झाल्याकारणानें मोठ्या विपत्तींत गेला, या गोष्टीस उद्देशूनहि त्यानें आपल्या काव्यांत कोठें कोठें लिहिलें आहे. तसेंच पूर्ववर्ती अतिशय अभ्यास केल्याच्या योगानें शेवटीं त्याचे डोळे गेले, व त्या परम दुःखकारक स्थितींत त्यानें ह्यातारपणीं अनेक तऱ्हेचे हाल काढले, याचाहि संबंध दोन मोठ्या ठिकाणीं त्यानें आणलेला आहे. एक त्याच्या महाकाव्याच्या तिसऱ्या सर्गाच्या आरंभीं, आणि दुसरा ‘स्यामसन एगोनिस्टिस’ नामक नाटकांतहि पहिल्या पहिल्यानेंच. या दोहों स्थलींचे त्याचे उद्गार वाचून ज्यांचें हृदय करुण व उदास रसांनीं व्याप्त होऊन जात नाही त्यांस धन्य पुरुष ह्याणण्यास कांहीं हरकत नाही ! असो; हें एक उदाहरण झालें. दुसरें वर्ड्स्वर्थ नामक सुमारे पंचवीस वर्षांपूर्वीं निवर्तलेल्या कवीचें. हा कवि जरी वरच्याच योग्यतेचा नव्हता, तरी चालू शतकांत इंग्लंडांत जे कित्येक मोठमोठे कवि होऊन गेले त्यांच्यांत सर्वानुमतें याची प्रमुखत्वानें गणना आहे. पण हा मान यास अलीकडेच प्राप्त झालेला आहे. तेथपर्यंत लहान थोर रसिक अरसिक विद्वान् अविद्वान् सर्वच याच्या कवितेचा अतिशयित उपाहासच करीत असत. पण इतक्यांच्याहि बडबडीस न जुमानतां हा थोर मनाचा कवि पुढील काळावर सारखी नजर देऊन धैर्यानें कालक्रमण करीत होता; आणि शेवटीं

१. असाच अभिप्राय वरील कवीचा प्रतिपक्षी जो जानसन त्यानें अमळ निराळ्या रीतीनें लिहिला आहे—

“His work is not the greatest of heroic poems, only because it is not the first.”

Life of Milton.

त्याचेंच खरें झालें. असो; तर याच्याहि लेखांत आत्मस्तुतीचे जागोजाग उल्लेख आहेत. आमच्या संस्कृत कवींतहि वरील प्रकार नाहीसा नाही. वर सांगितलेल्या वर्डस्वर्थ कवीप्रमाणेच आमच्या प्रसिद्ध भवभूतीचीहि दशा झाली असावी असें अनुमान होतें. सामान्यतः पंडितजनांची जरी अशी समजूत आहे कीं, भोजराजापाशीं जीं कविरत्नें होती त्यांच्यांतच कालिदासादिकांच्या मंडळींत वरील कवि होता, तरी शोधकांच्या मते वरील गोष्ट खरी नव्हे असें ठरलें आहे. भवभूतीच्या ग्रंथांत काहीं ठिकाणीं जे उल्लेख आहेत त्यावरून गुणज्ञांची प्रशंसा व राजसत्कार हीं दोन्हीहि त्यास प्राप्त झालीं नाहीत हें स्पष्ट दिसतें.^१ उलटी त्याची अरसिकांच्या पायीं विटंबना मात्र पुष्कळ झाली असावी असें दिसतें. यास प्रत्यक्ष प्रमाण—

ये नाम केचिदिह नः प्रथयंस्वज्ञां
जानंतु ते किमपि तान् प्रति नैष यत्नः ।
उत्पत्स्यतेऽस्ति मम कोऽपि समानधर्मा
कालो ह्ययं निरवधिर्विपुला च पृथ्वी ॥

मालतीमाधव.

“जे कोणी आमची अवहेलना चोहोंकडे पसरवितात त्यांनीं पक्कें समजून ठेवावें कीं, त्यांच्या करतां हा माझा मुळांच यत्न नव्हे. मला पूर्ण भरंवसा आहे कीं, ज्याचे मनाचे धर्म माझ्या सारखे आहेत असा पुढें मागें कोणीना कोणी तरी निपजेलच निपजेल; को तर काळ हा अनंत आहे आणि पृथ्वी विस्तीर्ण आहे !”

वरील श्लोकाचें भाषांतर इंग्रजींत पद्यरूपानें जर केलें तर तें वर्डस्वर्थनेंच लिहिलें आहे असें ह्मणण्यास कोणीहि चुकणार नाही; इतकें दोहोंत अत्यंत साम्य आहे. असो; तर आपल्या काळच्या लोकांची गुणानभिज्ञता पाहून महाशय कवींचे असे लोकभर्त्सनपर उद्गार वारंवार प्रगट केलेले आढळण्यांत येतात; व ते सहृदय वाचकांस अत्यंत तल्लीन करून टाकतात. असाच, किंवा याहूनहि विशेष उद्दामत्वाचा प्रकार अगदीं अर्वाचीन संस्कृत कवि जगन्नाथपंडित याच्याहि लेखांत आढळतो. याचे काहीं मासले पुढें देतो.

‘भामिनी विलासा’च्या पहिल्या भागांत प्रायः सगळ्या अन्योक्तिं आहेत; त्यांत ओरंभींच पंडितराय गर्जतात—

दिगंते श्रूयन्ते मदमलिनगंडाः करटिनः
करिष्यः कारुण्यास्पदमसमशीलाः खलु मृगाः ।
इदानीं लोकेऽस्मिन्ननुपमशिखानां पुनरयं

१. या विषयावर सविस्तर विवेचन केंद्रें पहाणें अमर्यास शालापत्रक पुस्तक १२ अंक ६ आणि ११ हे पहावे.

नखांनां पांडित्यं प्रकटयतु कस्मिन्मृगपतिः ॥

“मदस्त्रावाने ज्यांचीं गंडस्थळें मलिन झालीं आहेत असे मदोन्मत्त हत्ती दि-
गंतरीं आहेत असा जनवाद कानीं येतो; आणि सभोवतीं पहावें तों केवळ कारुण्यास
पात्र अशा हत्तिणी व क्षुद्र पशु हेच दृष्टीस पडतात; तर अशा समयास मृगराज जो
सिंह त्यानें आपल्या अत्यंत तीव्र नखांचें पांडित्य कांठें प्रगट करावें !”

तसेंच बरील ग्रंथाच्या शेवटीं शेवटीं—

आमूलाद्भुतसानोर्मलयवलयितादा च कूलात्पयोधेः

यावंतः संति काव्यप्रणयनपटवस्ते विशंके वदंतु ।

मृद्वीकामध्यनिर्यन्मसृणमदधुरीमाधुरीभाग्यभाजां

वाचामाचार्येतायाः पदमनुभवितुं कोऽस्ति धन्यो मदन्यः ॥

“सुमेरु पर्वताच्या पायथ्यापासून तों मलयवेष्टित सागराच्या तीरापर्यंत—
(ह्मणजे सगळ्या भारतवर्षांत)—जे जे काव्यरचनानिपुण असतील त्या सर्वांनीं निः-
शंकपणें सांगावें कीं, द्राक्षांपासून निघणाऱ्या रसाप्रमाणें अत्यंत मधुर अशा वाणीचें
स्वामित्व मजवांचून दुसऱ्या कोणास आहे !—(ह्मणजे माझ्या इतकी रसभरित काव्य-
रचना करणारा दुसरा कोण आहे !)”

याप्रमाणेंच अगदीं सरतेशेवटचा श्लोक—

शास्त्राण्याकलितानि नित्यविधयः सर्वेऽपि संभाविताः

दिल्लीवल्लभपाणिपल्लवतले नीतं नवीनं वयः ।

संप्रत्युद्भिन्नतमासनं मधुपुरीमध्ये हरिः सेव्यते

सर्वं पंडितराजराजितिलकेनाकारि लोकाधिकम् ॥

“संपूर्ण शास्त्रांचें आकलन केलें, सारे नित्यविधि आचरिले, दिल्लीपतीच्या
करतलावर नवीन वय घालविलें (इ. तुरुणपर्णी दिल्लीच्या बादशहाच्या अत्यंत आद-
रास पात्र शालें,) हल्लीं सर्वपरित्याग करून मथुरेंत हरिसेवेंत रत आहे;—तर या-
प्रमाणें पंडितराजमालिकेंत जो अग्रगण्य त्यानें लोकोत्तर असें काय केलें नाहीं !”

रंगील श्लोकांत प्रस्तुत कवीविषयीं चोहोंकडे असणाऱ्या प्रसिद्धीचें प्रत्यक्ष
प्रमाण आहे हें आमच्या साऱ्या वाचकांच्या ध्यानांत येईलच.”

१. बरील आरंभाची अन्योक्ति कवीनें आत्मपर लिहिली आहे. त्याचा अभिप्राय
असा आहे कीं, पुरातनकाळीं कालिदासप्रभृति जे महाकावे. होऊन गेले त्यासारखे आतां
कोणीच नाहींत,—जे जे कोणी आहेत ते केवळ ‘कारुण्यास्पद’ व क्षुद्र असेच आहेत. तेव्हां
आतां ट्झर मारायाची ती कोणाशीं मारावी !

२. अकबर पादशहास उद्देशून लिहिलेला एक संस्कृत श्लोक आह्मांस आढळला आहे.
तो असा—

(पुढें चालू).

असो; आतां सरतेशेवटीं आमच्या महाराष्ट्रभाषेंतील कवींकडे पाहूं. यांची तऱ्हा एकंदरीत बाकीच्या सर्व भाषांतील कवींहून अगदीं निराळीच असल्यामुळे, ह्याणजे जेवढे काव्यरचना करणारे झाले तेवढे बहुधा साधुच असल्यामुळे, वरील आत्मश्लाघेचा प्रकार यांत आढळणें कठिण हें सर्वांच्या सहज ध्यानांत येईलच. आणि खरोखरीच तसें आहं. साधूचा आणि अहंकाराचा परस्पर अत्यंत विरोध असल्यामुळे पूर्वोक्त गर्वोक्तीसारखें त्यांच्या ग्रंथांत कांहीं आढळणार नाहीं. तथापि जरी कवित्वाचा गर्व न आढळला, तरी तुकारामासारख्यांनीं आपले स्वतःविषयींचेहि अभिप्राय जागोजाग स्पष्ट बोलून दाखवितांना अगदीं कमी केलें नाहीं. जसे—

मऊ मेणाहुनी आह्मी विष्णुदास कठिण वज्रास भेदूं ऐसे ।

मेले जीत असों निजोनिया जागें जो जो जें जें मागें तें तें देऊं ।

भले तरी देऊं गांडीची लंगोटी नाठाळाचे काठी देऊं माथां ।

मायबापाहुनी बहु मायवंत करूं घातपात शत्रुहुनी ।

अमृत तें काय गोड आह्मांपुढें विष तें बापुडें कडू किती ।

तुका ह्याणे आह्मी अवघेची गोड ज्याचें पुरवूं कोड त्याचे परी ।

तसेंच—

तोंवरी तो करी जंबुक गर्जना जंव पंचानना देखिलें नाहीं ।

तोंवरीच सिंधु करी तो गर्जना जंव त्या ब्राह्मणा देखिलें नाहीं ।

जोंवरी तोंवरी वैराग्याच्या गोष्टी सुंदर वनिता दृष्टी पडली नाहीं ।

तोंवरी तोंवरी शूरत्वाच्या गोष्टी जव परवीर दृष्टी पडला नाहीं ।

तोंवरी तोंवरी माळामूढभूषण जंव तुक्याचें दर्शन झालें नाहीं ।

एके ठिकाणीं प्रस्तुत कवीनं सर्व संतांत आपलें श्रेष्ठत्व वर्णिलें आहे—

संतकृपा झाली इमारत फळा आली ।

ज्ञानदेवें रचिला पाया बांधियेलें देवाल्या ।

नामा त्याचा किंकर तेणें केला हा विस्तार ।

जनादेन एकनाथें ध्वज केला भागवतें ।

भजन करा सावकाश तुका झालासे कळस ।

याप्रमाणेंच ईश्वरापाशां केवळ सरूपता पावल्याचा मनांत भाव धरून तुकारा-

जगद्गलन भूपते वदति यद्यपि त्वां नृप ।

मर्त तु हरिशर्मणो हरिरसि त्वमेव ध्रुवम् ।

अकळबरमहीश्वर ज्वलद्वासुप्रासतः

प्रजाः सह निजात्मना कथमथाम्यथा रक्षिताः ॥

वरील हरिशर्मा कोण असला तो असो !

माने कोठे कोठे हाटलें आहे—

अणु रेणु या थोकडा तुका आकाशा एवढा ।

गिळुनि सांडिलें कलेवर भवभ्रमाचा आकार ।

सांडिलें त्रिपुटी दीप उजळीला घटी ।

तुका ह्मणे आतां उरलों उपकारा पुरता ।

तसाच पुढील सर्वप्रसिद्ध अभंग—

आधीं होता संतसंग तुका झाला पांडुरंग ।

त्याचे भजन राहिना मूळस्वभाव जाईना ।

असो; पण हा प्रकार निराळा. वर दाखल केलेल्या उदाहरणांप्रमाणे जर आमच्या मराठी कवितेंतील स्थले पाह्याचीं असतील तर तीं दोन तीन कवींच्या ग्रंथांतच काय तीं सांपडतील. हे कवि मोरोपंत, रघुनाथपंडित, रामजोशी हेच मुख्यतः होत. आतां यांपैकीं पहिल्याचे कांहीं उद्गार येथें सादर करितों.

‘मंत्ररामायणा’च्या शेवटीं ‘विद्वत्प्रार्थने’त वरील कवि ह्मणतो—

जसे होती देव प्रमुदित शैवनायकवनीं

तसे सारज्ञाते तुमजन मयूरशकवनीं ।

भडाराष्ट्रप्रंभीं रसिक कवि जे तेचि रमता

परंतु ज्ञात्यांची पळहि न असावी चैर मती ॥

‘आर्यामुक्तामाले’च्या शेवटीं हाटलें आहे—

आर्यामुक्तामाला दाविन परि जरि तुझी न मागाल ।

त्यागाल प्रभुकंठीं घालूं फुगवील कीं रमा गाल ॥’

तसेच ‘भारता’च्या सारते शेवटीं जो उपसंहार केला आहे त्यांत आपल्या मातापित्यांस नामनिर्देशपूर्वक अभिवंदन करून आमच्या कवीनें ‘भारत’प्रणेता जो व्यास त्याशीं आपली समता व्यंग्योक्तीनें सुचवून दिली आहे.

धन्य श्रीराम पिता धन्या लक्ष्मी प्रभू जगीं झाली ।

आली सैत्यवतीची कीं भारतकीर्ति सुतुखीं आली ॥

याप्रमाणेंच आपल्या काव्याचे दूषक जे खल त्यांस उद्देशून वरील ‘विद्वत्प्रार्थने’च्या शेवटीं मोरोपंत ह्मणतो—

१. इंद्राच्या नंदनपनांत. २. चंचल. ३. गाता. ४. सखी. ५. व्यासाची अहे.

२. कवीचा अभिप्राय असा कीं, जर या ‘भोत्यांच्या माळा’ मीं तुझांस दाखविल्या आणि त्या गजपाभून घेऊन तुझी ईश्वरास अर्पण करू लागलों, तर लक्ष्मी रसेल; कां कीं भगवंतास कंठालिखन करण्याचा तिचाच अधिकार, तो माळा घेऊं पहातील तर तिला कसा सहन होईल ?

माझी सत्कृति दूषिली जरी खले उच्छेखले आप्रहे
 सेवाचक्र परंतु नित्य रसिके हे सद्गुणांच्या गृहे ।
 चांडाल निदशापणेन बसला की धेनुला स्पर्शला
 त्यांचे श्रोत्रियदेवसेव्य पयही त्याही सदा निर्मला ॥

ज्या आमच्या कवींस अलीकडील म्हापंडितांनी कवित्वाच्या पदावरून के-
 ल्यांन जुगारून दिले आहे व ज्यांचे ग्रंथ छापून काढण्यापुरती त्यांची योग्यता अली-
 कडे कोणासहि भासत नाही, त्यानेच आपल्या 'सत्कृती'विषयी जेथे तेथे एवढी
 प्रौढी झोकावी हे आमच्या सर्व वाचकांस बहुधा मोठे विलक्षण वाटेल यांत संशय
 नाही ! पण आमची तर अशी खात्री आहे की, 'केकावली'सारख्या अप्रतिम
 काव्याच्या रचणारास जर वरील गर्वोक्ति शोभत नाहीत, तर त्या कोणत्याहि कवीस
 शोभाण नाहीत. असो; एकंदरीत सरतेशेवटी असेहि येथे लिहिल्यावांचून अम-
 च्याने राहवा नाही की, आमच्या कवींच्या प्राकृत काव्यास नाक मुरडणारे मोठ-
 मोठे 'शास्त्री,' 'पंडित,' 'आचार्य,' 'उपाध्याय' आदिकरून सर्व बडी मंडळी जशी
 हळू हळू विस्मयनाच्या पंथास लागून आजला पार नव्हंशी झाली, त्याचप्रमाणे त्याचे
 आधुनिक प्राणिपक्षी जरी मोठेमोठे 'उपपद्धारी' अमले तरी काळाच्या तडाखात या
 लांब लांब किनावांचेहि चुराडा होऊन जाऊन आमच्या साऱ्या कवींची कीर्ति आज-
 न्वर जशी अधोघात झालेली आली तशाच पुढे चालून गिरंग उज्वलच राहील !

असो; मोरंतीनाशिवाय दुसरे जे दोन कवि वर सांगितले त्यांच्या ग्रंथांत वर-
 व्यासारखे अत्मवाचक निराळे उल्लेख सांगित नाहीत. प्रसंगोपात्त व काव्याच्या
 आरंभी शेवटी वगैरे आले नांव घालण्याची जशी कवींची चाल आहे त्याप्रमाणे
 माझ त्यांना आपल्या कृतीस केलेले आढळते. व विशेष झटले ह्मणजे 'कविराय,'
 'कवाड' वगैरे उपरंदे कोठे कोठे जोडलेला आढळतात, इतकेच.

याप्रमाणे प्रेक्षा, संस्कृत व मराठी कवींनी आपापल्या ग्रंथांतून जे स्तुतिपर
 उद्गार जागोजाग उघडणें प्रगट केले आहेत त्यांपैकी काहां वर सांगितले. आतां यावर
 आमच्या वाचकांच्या पुष्कळांस बहुधा असे विचारणें येईल की, आपल्याच तोंडांन
 आपली स्तुति कधी कसे नये, तसे करणे हे मूर्खत्वाचे चिन्ह होय, वगैरे जे सारे
 शहाणे लोक सामान्य अस्ततात ते आणि या वरील बलगता हीं परस्पर जुळतात कशी ?
 वरील कवि एवढे ज्ञानी असून त्यांच्या हातून असे अनुचित कर्म कसे घडले, व ते
 करणें त्यांस बरे कसे वाटले ? यावर आमचे असे उत्तर आहे की, वरील नियम
 जरी सामान्यतः पहातो खरा आहे, तरी तो पुष्कळ ठिकाणीं अपवादक होतो. पहा
 कीं आपल्या स्वतःविषयी बोलणें हे जरी प्रशस्त नाही, तरी तूम्, गिवन, मिल्

बगेरे ग्रंथकारांनीं आपलीं चरित्रे आपल्याच हातांनीं लिहून ठेविलीं आहेत, न त्याच-
हल कोणी त्यांस गांव ठेवीत नाहीत उत्केंच नव्हे, पण तीं स्वर्गविषय चरित्रे ऐत
उलटीं अधिक आवडीनेच वाचतात. त्याप्रमाणेंच सीजर व बावर यांनीं आपापल्या
ग्रंथांत आपल्याच पराक्रमांचें जरी स्वतः वर्णन केले आहे, तरी ते दोघरूय न होता
जगास प्रियच झाले आहे. तेव्हां यावरून काय स्पष्ट होतें बरे ? अर्थत् उंच तीं
स्वतःविषयींचें जरी वर्णन असलें, तरी जर तें यथार्थ आहे, तर दृग्गणस पात्र होत
नाहीं. दुसरें असें कीं गुणिजनांचे चहातें असून त्यांमसून जेव्हां त्यांस आदरच
मानमान्यता प्राप्त होते, तेव्हां आत्मश्लाघेचा प्रसंगच येत नाही. सत्परीक्षकांनीं
केलेल्या प्रशंसेनें संतुष्ट होऊन गुणवान मनुष्य आपल्या श्रमांचें सार्थक झालेसें मानतो,
आणि स्वस्थ रहातो. पण वरच्याच्या विपरीत जेव्हां प्रकार घडतो,—क्षणजे
गुणाची चहा न होतां उलटी श्रदा व हेटणा मात्र होतें, जेव्हां

नैसर्गिकी सुरभिणः कुसुमस्य सिद्धा

मूर्ध्नि स्थितिर्न चरणैरवताडनानि ॥

“सुवामिक पुष्पाची स्वभावसिद्ध योग्यता ह्याटली क्षणजे डोवयावर असणें ही
होय, पायाखालीं तुडवून जाणें ह्या नव्हे !” हें विसरून जाऊन लोक एखाद्या महान
ग्रंथकाराची अवज्ञा करूं पहातात, तेव्हां स्वतःची योग्यता प्रकट कर यास आत्मप्रशं-
सेखेरीज मार्गच रहात नाही. तसें तो ग्रंथकार न करील तर, मोठा नेजस्वी हिराहि
जसा अजाणल्या अडाणी लोकांच्या हेवरांजीनें कोणीकडे लोंपून जाऊन हरवेत, त्याप्र-
माणेंच त्याचे गुणहि अप्रसिद्धच रहातील. वर ज्या कवींच्या ग्रंथांतून उत्तरे दिले
आहेत त्या सर्वांनीं ही अवहलना स्वतः अनुभविली असून निच्या संदेवानेंच वरील
दर्पोक्ति प्रकट केल्या आहेत. तेव्हां या रीतीनें पहाताहि त्यांवर गर्वाचा दोषारोप
करतां येत नाही. याखेरीज वर एकदां सांगण्यांत आलेच आहे कीं, आपआपल्या
योग्यप्रमाणे उंची पांषाक केलेला जसा सर्वास चालतो, त्यांत जनदृष्ट्या कांहीं वावरां
दिसत नाही, तसाच ग्रंथकारांसहि यथायोग्य अभिमान असल्यास तो निय होत
नाहीं. तर इकडून पाहिलें असतां हि जे ग्रंथकार साऱ्या जगास बंध होऊन राहिले
आहेत त्यांचा स्वतःविषयीचा गर्व राजाधिराजांच्या महावैभवाप्रमाणें दृग्गणस मुळींच
पात्र न होतां त्यांस उलटा भूषणास्पदच होतो.

पण इतकेंच नव्हे. वर जीं किंथेक कारणे दर्शविली तीं पूर्वीक आत्मश्लाघेचा
प्रकार दोषरूप समजून त्याचें दोषरूपत्व उडविण्याकरतां कळविण्यांत आलीं. आतां
तो प्रकार वस्तुतः किंवा निदान रासिकजनांच्या दृष्टीनें तसा मुळींच नव्हे हे दाखवितो.
पहा कीं, कोणाचेहि यथावत् गुणदोषवर्णन करणें हें चिंतन्याच्या किंवा मूर्तिका-
राच्या कसबाप्रमाणें आहे; क्षणजे वरील दोन कारागीर जशी हुबेहुब प्रतिमा उतर-

नात तसेंच करणें हें गुणदोषविवेचकांचें काम आहे. आतां अशी कल्पना करा कीं, कोणा एकाला आपली तजवीर उत्कृष्ट काढावयाची आहे किंवा उत्कृष्ट पुतळा बनवा-याचा आहे; तर तो मनुष्य कोणाकडे जाईल बरें ? अर्थातच एखाद्या नामांकित चित्ताच्याकडे किंवा मूर्तिकाराकडे हें उघड आहे. पण पुनः असें समजा कीं त्या सर्वोत्कृष्ट चित्ताच्यास किंवा मूर्तिकारासच अशी इच्छा उत्पन्न झाली की, आपणामागे आपली कीर्ति कायम रहावी यास्तव आपली एक तजवीर किंवा मूर्ति तयार करवावी; तर मग त्यानें कोणाकडे जावे ? त्याच्यासारख्या कारागिराच्या कीर्तीस साजेसें काम करण्यास धजावणारा त्यास कांण सांपडेल ? व तें काम अत्युत्तम जसें व्हावें तसें इतर कोणाच्या हातून होणार आहे ? ग्रीस देशाच्या इतिहासांत तद्देशीय एका अत्युत्कृष्ट मूर्तिकाराचीं जशी एक गंष्ट लिहिली आहे कीं, अथेन्स शहरीं एक मोठें देवालय बांधलें असतां त्याच्या बाहेरच्या सेहेरपीवर तेथील देवाचीं चित्रें खोदून वसविलीं असतां त्या कारागिरानें त्या गर्दीच एक आपलें आणि एक आपल्या यजमानाचें असें चित्र कोणास कळूं न देतां वसवून दिलें. पण तें पुढें जेव्हां कळून आलें तेव्हां त्याच्या शत्रूंनीं त्याबद्दल त्याजवर सरकारांत फिर्दा लावून त्यास मोठी शिक्षा देवविली. असो; तर याप्रमाणें महाविद्याल जे पुरूप होऊन जातात त्यांचे ठायीं स्वाभिमान असा अनेक वेळां दृष्टीस पडतो. पण जे खरे रमिक आहेत ते त्याबद्दल वरील मत्सरी लोकांप्रमाणें त्यांच्यावर कर्षाह न उलटतां त्यांचा अधिक मत्कारच करतील अशी आमची खात्री आहे. असो; तर हेन सादर्य तरील कवीकडे घेऊन असें दाणायाचें कीं, ज्याप्रमाणें फिडयस याचा पुतळा बनवण्यास किंवा रेफीलची तजवीर काढणें असल्यास तें काम फिडयस किंवा रेफील यांच्यासारखें दुसऱ्या कोणाच्याहि हातून होणें नाहीं, त्याप्रमाणेंच भिन्टन किंवा जगन्नाथराय अशा महाकवींच्या वाणीचें मधुरत्व अत्यंत उत्कृष्टानें वर्णयाचें असल्यास तें काम नीच स्वतः जितक्या सरसत्वानें करील तितकें इतराकडून कदापि व्हावयाचें नाहीं. यास्तव स्वमुखांनं केलेलें गुणवर्णन जरी सामान्यतः दुसऱ्यास कंटाळाच आणतें, तरी वरच्यासारख्या प्रसंगीं त्या वर्णनाच्या माधुर्यानें न यथार्थत्वाचें न चित्तवृत्ति इतकी

१. हा मूर्तिकार फिडयस होय. याच्या जोडीचा कारागिर आजपर्यंत कोणा झालाच नाहीं. ज्यूपिटर (इंद्र) वगैरे देवाच्या याच्या मूर्ति अजून जपान देशाच्या आहेत. त्यांकडे वचून आजपर्यंत हजारों कारागिरांनीं हात ठेकले. हा कारागिर पोग्रेजीच याचा जिवलग मित्र होता. याचीच एक मूर्ति फिडयसानें आपल्या मूर्तिगोदर स्वाली लिहिल्याप्रमाणें खोदून तयार केली होती. पुढील वृत्तांत खाला आला आहेच.

२. रेफील हा वरच्या फिडयसासारखाच आपल्या कामवांत अगदीं वस्ताद होऊन गेला. याचां चित्रें अद्याप रोम शहरीं आहेत. तां कितीहि पन्ना दिला तरी तेथील लोक कोणाम देत नाहींत. या चित्ताच्याच्याहि बरोबरीचा आजपर्यंत काणीहि झाला नाहीं.

तन्मय होऊन जाते कीं, त्या आनंदभरांत वरील दोषाकडे वाचकांचें लक्षच जाणवत नाही. सारांश, ज्याप्रमाणे समरांगणां महावीरांच्या वीरशक्ति आत्मश्लाघापर असतां हि ऐकणारास त्रास न देतां उलट्या अर्थान आत्मादच देतात, किंवा मानिनां स्त्रियांचा आपल्या रूपत्वाचा अभिमान त्यांच्या सौंदर्यास विशेष रमणीय करून प्राचीं निर्मत्सीनपर भाषणां हि त्यांच्या बटभांस उलटें अधिक ह्या वाटकीं, लोचप्रमाणें संपूर्ण जगाच्या प्रेमाचें स्थान होऊन बसलेल्या कवीश्रवांचे लोकांप्रियपर उद्गारा हि रसिकजनमनारा काहीं विलक्षण रीतीनें मोहून टाकतात ! ते वाचकांना त्यांत तृप्ति न होतां दर खेपेस ते त्यांत अधिकाधिक तन्मयच होऊन जातात !

९. असो; येथवर आपल्या अंगी वास्तविकपणे असणाऱ्या गुणांचा अभिमान मनुष्यास असल्यास तो दोषरूप होत नाही याविषयी निरूपण झालें. हा वरील सदराचा एक भाग झाला. याचेरूनच अदोषपण गर्वचे आणखीहि कित्येक प्रकार आहेत. ते स्वाभिमान, कुलभिमान, जात्याभिमान, देशाभिमान इत्यादि होत. यांविषयीं हवें तसें विवेचन करण्यास पुष्कळ जागा पाहिजे; ती प्रस्तुतच्या अंकांत घेतां येत नाही. यास्तव पुढें एखेद वेळेस निराळ्याच निबंधांत त्या सर्वांविषयीं पृथक् विचार करूं. असो; आतां सरें दोघटां प्रस्तुत विषयावर आणखी कांहीं थोडे विचार प्रदर्शित करून हा लेख आटपवों.

१०. प्रस्तुत निबंधाच्या आरंभीं आम्हीं दाखविलें आहे कीं, मनुष्याचे ठायीं परमेश्वराचें ज्या निरनिराळ्या वृत्ति ठेव्या आहेत त्या व्यर्थ किंवा अवायकारक मुळीच नाहीत; तर त्या शरीरावयवप्रमाणें मनुष्याच्या कल्याणार्थच गूच्या दिल्या असून केवळ त्याच्याच असमंजसपणाने त्या प्रमेगानुसार त्यास बंधक होतात. हीच गोष्ट सांप्रत विवेचनाचा विषय जां गर्व त्यासहि लागू पडत कशी ती पहा. जसा क्रोध हा मनुष्यास योग्य प्रसंगीं अवश्य आलाच पाहिजे, — कोणजे ज्या वेळेस कोणी कोणाच्या विनाकारण वाटेस जाईल व त्यास कोणत्याहि प्रकारची नाहक इजा करील तेव्हां त्याचें पारिपत्य त्यानें अवश्य केलेंच पाहिजे. — त्याचप्रमाणें आपली खरी योग्यता लोकांत कर्मा करण्याचा जो यत्न करील त्याशीं गर्वाची वागणूकहि समजदार मनुष्यास अवश्य करावी लागते. तसें तो न करील तर वरील प्रसंगीं सर्वस्वाची किंबहुना शरीराचीहि हानि होण्याचा जसा संभव, त्याचप्रमाणें या दुसऱ्या प्रसंगीं आपल्या अगच्या योग्यतेचाहि नाश अवश्य व्हावयाचा. याचा उक्कृष्ट प्रत्यय सध्या आमच्या देशांतच आहे. आमचें वैभव होतां होतां अगदी नष्ट झाल्यापासून आज पांच पन्नास वर्षे इंग्रेज ग्रंथकार, इंग्रेजी शिक्षक, इंग्रेजी मिशनरी वगैरे सर्व लोकांनीं एकवट होऊन आमच्या लोकांस जें कांहीं घाबरे करून सोडलें आहे तें कांहीं पुसूं नये. एखाद्या विद्याच्या हरणावर कुत्र्यांची झुंड सुटून त्यांनीं त्याजवर लगट करून

त्यास पाडाव करावें, आणि मग जशी त्याशी दुर्दशा, त्याचप्रमाणें वरील ज्ञानसंपन्न लोकांपैकी ज्यानें उठावें त्यानें आह्मांस अज्ञानांधकारांतून वर काढण्याचा जसा काय पतकरच घेऊन सर्वांनीं आह्मांस एका मोठ्या तच्चावें पक्कें ज्ञान करून दिलें आहे कीं, आह्मांस ज्ञान ह्मणून कसें तें सुळीच नाही ! आह्मी सर्व केवळ मतिमंद, कर्तृत्व-अन्य व अत्यंत नीच असे कोणी क्षुद्र प्राणी असून इसा-नीतींतील ओड्यानें लादलेल्या गाढवाप्रमाणें आज यांचें उद्यां त्यांचें असें सतत पिढ्यान्पिढ्या ओझें वागविण्यासच केवळ निमीण झालों आहों. आह्मांस योग्य कामें झटलीं ह्मणजे नांगर धरणें, पोरें हाकणें, कागद घासणें, छोटेखानी शिपाई वतून हडेल हप करणें इतकींच काय तीं ? अंसळ मोठ्याशा वरील कामांवरहि आह्मांस नेमतां कामा नये,—कारण न जाणो आमच्या अजागळपणानें सरकारच्या गळ्यांत एखादें जवरदस्त घोंगडें येऊन पडलें तर मग कोणी उगीच पंचाईत करीत वसावी ! तेव्हां पहिल्यापासूनच सावधगिरी ठेवलेली वरी नव्हे ? असा; एकंदरीत सध्यांच्या काळां अमुक अमुक गुण ह्मणजे आमच्या ठिकाणीं आहे असे ह्मणण्यास सुळीच जागा राहिलेली नाही. जगांत जेवढे ह्मणून गुण आहेत त्यांपैकी झालून एकूण एक आमच्या राजकर्त्यांनीं आपणांकडे ओढून घेऊन सगळे अवगुण तेवढे दरोवस्त आह्मांकडे सोंपवून दिले आहेत. फार तर काय पण ज्या गोष्टी केवळ निर्विवादशा आजपर्यंत आह्मांस वाटत होत्या त्याहि अलीकडे निवळ खोळा टारत चालल्या आहेत ! आमचा देश साऱ्या पृथ्वीत कंगाल असून आमच्या निमित्त आमच्या दशाळू राजकर्त्यांस दर वर्षी विलायतेतून अगणित द्रव्य उलटें इकडेच आणावें लागते ही गोष्ट आजपर्यंत काणास कळली होती ! आभाळांत दगडफोडीचा कारसाग असून आयती तयार झालेलीं देवळेचीं देवळे एखादे नेळेस मजेखातर खाली कोसळतात हें शुभवर्तमान आजपर्यंत कोणीं जगांत जाहीर केले होतें ! ‘रामायण’ हें होमरच्या काव्यांवरून उतरलें आहे, ‘भगवद्गीता’ ‘पर्वत्र शास्त्रां’तील मजकूर चारून बर्नावली आहे, बगैरे ग्रंथकर्तृत्वाचीं परम गूढ रहस्ये प्रणीत करण्याची युरोपीय महापंडितांशिवाय कोणा इतराची छाती झाली असती ! तेव्हां एकंदरीत आमच्या देशास उगीच वर मान करण्यास जेथें जेथें ह्मणून सांपडल तथे तसे देवाच्या आवडत्या सत्यनिष्ठ लोकांनीं वरच्याप्रमाणें टोला हाणलाच ! एकूण घन्य त्यांची यांत संशय नाही. इतःपर एतद्देशीय लोकांस, आणि त्यांतून विशेषतः हिंदूंस, कोणत्याहि संबंधें उगीच प्रौढी मिरविण्याचें बिलकूल कारण उरलें नाही. हें तर काय पण मनुष्यमात्राम जे कांहीं स्वाभाविक हक्क असतात तेहि त्यांस जागवितो कामा नयेत. वरील हक्कांपैकी दोन मुख्य झटले ह्मणजे एक शरीराचें स्वातंत्र्य ह्मणजे हवें ते करण्याची मोकळीक, आणि दुसरा मनाचें स्वातंत्र्य ह्मणजे हवा तसा विचार करण्याची मोकळीक हे होत. हे दोन्ही अधिकार मनुष्यास

जन्मसिद्ध आहेत. पण हेहि हल्लींच्या काळीं निप्रतिबंध चालतात असें नाही. वांटें जातांना जर सोजर साहेबांची गांठ पडली,—त्यांतूनहि त्यांच्या हातांत अतिशय असलें,—तर मग बिचाऱ्या नेटिवानें ती वाट आपली सोडून द्यावी हें बरें; कां की साहेब मजकूर स्वभावतःच किती सालस व दयाळू असतात, व पुढें बोटोतातून अशा खटल्याचे निवाडे कसे होतात हें कोणासहि माझीत नाहीं. दुसरें स्वातंत्र्य मनाचें. हें आमच्यापासून हिसकूनच घेतलें आहे असें नाही; तरा वरच्याप्रमाणेना तें चालण्यास पुष्कळच अटकाव आहेत हें उघड आहे. जीं गोष्ट आमच्या गौरवर्ण बांधवांनीं केली असतां खुशाल चलते, किंवा तीं वढल त्यांची वाहवाहि होते, तींच गोष्ट केली असतां नेटिवास चोहोंकडून सर्व खायाला उठतात. तेव्हां न्याय अन्याय तोलण्याचा कांटा युरोपियन लोकांना एक आणि आह्मांला एक अशी सांप्रतची व्यवस्था आहे. विद्येकडे वगैरेहि हाच वैपश्यभाव आढळतो. एखादी जागा युरोपियनास भिळावयाची असतां जितकी विद्वत्ता लागत तिच्या दसपट किंवा शंभरपट विद्वत्ता अंगीं असतांहि ती नेटिवास भिळण्यास मारामार पडते. तेव्हां दहा किंवा शंभर नेटिवांवरोबर एक युरोपियन असें प्रमाण पडलें. आह्मां एतद्देशीय लोकांस कित्येक वर्षे उरस्फोट करूनहि इंग्लिश भाषेचे प्रयोग नीट करतां येतच नाहींत. यास्तव कित्येक दयाळू इंग्रेज ग्रंथकारांनीं आह्मांकरतां लहान लहान ग्रंथ करून ठेवले आहेत; त्यांतूनहि इंग्रेजीचे उच्चार^१ झटले तर ते आह्मांस कधांच साध्य व्हावयाचें नाहींत, तसें हाण्यास जन्मोजन्मी तपश्र्चयी करून जेव्हां खुद्द लंडन शहरांतच जन्मास यावें तेव्हांच तो महालाभ व्हावयाचा, याप्रमाणें मोटमोठे विद्वान् व अनुभवशीर असे तद्देशीय पंडित सर्वास सांगतात. पण तीच आमच्या इकडच्या भाषांची गोष्ट पहा. यांचे प्रयोग युरोपियन लोकांस नीट करतां येत नाहींत हें तर नाहींच,—छे छे! असें झणेल त्याची जिव्हा झडो!—पण खुद्द आमच्याच लोकांनीं केलेले ग्रंथ आमच्या भाषांच्या सरणीस यथस्थित उतरले आहेत कीं नाहींत याविषयीची राक्ष वरील परस्थ पंडित देतात! कोणी कसाहि नवीन ग्रंथ तयार केला कीं त्याच्या शुद्धाशुद्धतेविषयी मत देणारे कोण!—अर्थात्च मिचेलसाहेब, विलसनसाहेब, हौगसाहेब वगैरे! आमच्या बिचाऱ्या एतद्देशीय पंडितास दोन तीन भाषांचाच पुरेसा

१. इंग्रेजीचा उच्चारविषयीची वरची जी घमंडी तिकडील लोकांच्या तोंडून हांगेप ऐकूं येते ती अगदीं खोदी असले असें आह्मी झणत नाहीं. तरी इतकें सरें आहे कीं, इकडील लोकांस तिकडच्या भाषांचे उच्चार जितके साधतात तितके तिकडच्यांस इकडचे साधत नाहींत. आमच्या देशांतून प्रख्यात बाबू केशवचंद्र-सेन यासारखे जे कित्येक विद्वान तिकडे गेले होते त्यांचें बोलणें ऐकून त्यांच्या उच्चाराची व सफाईची तिकडील पुष्कळ लोकांनीं खुप ताराफ केली असें ऐकण्यांत येतें.

अभ्यास करतांना मोठी पंचाईत पडते, पण आमच्या युरोपीय पंडितांस आपली जन्म-भाषा शिकून शिवाय इंग्लिश, फ्रेंच वगैरे अर्वाचीन व ल्याटिन, ग्रीक वगैरे प्राचीन भाषांत पारंगत होऊन खेगीज आमच्या इकडच्याहि दहा पांच सहज बगलेत मारतां येतात ही मोठ्या अचव्याची गोष्ट नव्हे काय ! काय असेल तें असो ! एशिया खंडाकडील लोक चटसरे नामद व धेवंदशाई हा युरोपियन इतिहासकारांचा एक मोठा सिद्धान्त होऊन गेलेला आहे, तसाच कांहीं प्रकार इकडच्या भाषांचाहि नसेल ना ! असो; असाच किंवा यादूनहि विचित्र प्रकार उच्चारांचा. इंग्लिश भाषेतील शब्दांचा स्वरहि अंमळ इकडे तिकडे झालेला कोणास खबर नाही, — तेवढ्यावरूनहि त्या बोलणाराची भाषाज्ञानाची परीक्षा करूं जातात; पण आमच्या एतद्देशीय भाषांस कोण विचारतो ? जेथें खुद्द व्याकरणावर व भाषाप्रयोगावरहि धाड पडते तेथें एवढ्याशा तेवढ्याशा उच्चाराना कोण पर्वा करतो ? मेकालेसाहेबांनीं आपल्या देश-बांधवांचीं आम-भाशीं तुलना करून कांटेगें झाडलें आहे कीं, इंग्लंडांत एक मनुष्याचें डोकें फुटलें असतां तितका लोकां गवगवा होतो तितका हिंदुस्थानांत तीन कचकचीत लढाया झाल्या तरी होत नाही; तर हीच गोष्ट इंग्लिश व एतद्देशीय भाषांस अनुक्रमेंकरून लागते, असो; तर याप्रमाणें युरोपियन व नेटिव यांत इतकी तफावत हरएक पाबतीत पडलेली आढळते.

परील पाह्याळवार सजकुराचें एकंदर धारण आमच्या वाक्कांच्या लक्षांत आलें असेलच. तें झकेंच आई कीं, आग-या देशाची सांप्रत काळी अत्यंत निकुट अवस्था आली असल्यामुळे तो समज्या जगाच्या व विशेषेंकरून बहुतेक इंग्लिश लोकांच्या दृष्टीनें केवळ अनेहलनेराच पात्र झाला आहे. तर जे खरे देशाभिमाना असतील व सत्यनिष्ठ असतील त्यांस प्रस्तुत निबंधाच्या या शेवटल्या भागांत आह्मी इंग्लेज सुनविणार कीं, त्यांनीं परीक निंदनें विलकूल खचून जाऊं नये; आणि मेकालेसारख्यांच्या मोठ्या नांवरा मिळत न जातां व भिन्नरी, पाद्री, वाटे वगैरे लोकांच्या शिष्यांस व सम्रास अगदी न मुजागरी आपल्या देशावर वरील लोकांनीं जो अज्ञानमूलक व दुराप्रदजन्य परीपरीचीं द्वेषे वळेच जाणून बुजून दिल्या आहेत त्यांचें यथास्थित खंडन करारें. असें केलें असतां त्यांच याच देशावर तर काय, पण एकंदर समज्या जगावरहि मोठे उपकार होतील !

असो; तर य प्रमाणें प्रस्तुत मनोवृत्तीचा मनुष्यास अत्यंत उपयोग आहे. हा त्याचे ठायीं वास करीत नसेल तर भत्सरी व द्वेषी मनुष्यांच्या निर्भर्सनेसालीं तो तेव्हांच खचून जाऊन त्याच्या अंगवि खर गुणहि कदाचित् लोपून जातील. यास्तव भर्तृहरिनें 'नीतिशतकांत' झटलें आहे—

कदर्थितस्यापि च धैर्यवृत्तने शक्यते धैर्यगुणः प्रमार्ष्टुम् ।

अधःकृतस्यापि तनूनपातो नाधः शिखा याति कदाचिदेव ॥

“गंभीर मनाचे जे पुरुष असतात ते सर्वांनीं अवमानना केली असतांहे अंगचा धैर्यगुण कदापि सोडीत नाहीत. कसे ? तर जसा अग्नि उलटा केला. अश- तांही त्याची शिखा खालीं न रहातां वरच जाते !”

वक्तृत्व.

तद्वक्ता सदासि ब्रवीतु वचनं यच्छृण्वतां चेतसः

प्रोह्लासं रसपूरणं श्रवणयोरङ्गोर्वैकासश्रियम् ।

क्षुब्धिद्राघ्रमदुःखकालगतिहन् कायांतरप्रस्मृतिं

प्रोत्कंडामनिशं श्रुतां वितनुते शोकं विरामार्दपि ॥^१

अंक १८—(१) विषयोपक्षेप. (२) 'वक्तृत्व' शब्दाची व्याख्या. (३) प्रस्तुत विषयाचे विभाग. (४) वक्तृत्वगुणाची उत्पत्ति. (५) विवा लोकसत्तात्मक राज्याशी संबंध. (६) उदाहरणे.—(७) ग्रीस देश, (८) डिगास्वेनीस. (९) रोम. (१०) सिसरो. (११) इंग्लंड. (१२) नर्क.

१. हा विषय फार महत्त्वाचा आहे. त्यांतून आलीकडे पांच सहा वर्षे तर याकडे लोकांचे चोहोंकडे विशेष लक्ष लागले असल्यामुळे याविषयी थोडा बहुत कांहीच विचार न केलेले फार थोडे लोक सांपडतील. यास्तव या खेपेस सदरील विषयावर कांहीं विचार प्रगट करण्याचे मनांत आणले आहे. पुस्तककर्त्यांचे मुख्य काम ह्याटले ह्याजे निरनिराळ्या विषयावर लोकांची जीं मते ठरून गेलीं असतील त्यांचा खरेखोटेपणा पाहून तीं नीट करण्याचा यत्न करणे हें होय. यास्तव प्रस्तुत विषयावर लोकांत सामान्यतः जीं मते आढळतात त्यांविषयी विचार करून या विषयाचे स्वरूपहि आमच्या वाचकांच्या लक्षांत विशेष यथार्थत्वाने आणावे या हेतूने पुढील निरूपण करतां.

२. आतां प्रथमतः 'वक्तृत्व' शब्दाचा मूळ अर्थ पाहिला तर 'बोलणारेपणा' ह्याजे 'बोलण्याची शक्ति' असा होय. पण हा केवळ यौगिक अर्थ झाला. रुढीवरून पाहिले असतां नुसत्या वाचाशक्तीस वरील शब्द लागत नाही; त्याच्या पोटी वरच्या- हून पुष्कळ जास्त अर्थ- गर्भित होतो. तो पुढें वक्तृत्वाच्या अंगां कोणकोणते गुण

१. समत उभे राहून वाक्याने बोलणे तर असे बोलणे की, ते ऐकणांंना श्रोत्यांचा अंतःकरणे प्रसन्न व्हावीं, कर्ण वाग्रसानें भरून जावे, आणि डोळे आश्चर्याने विकास पावावे; तसेंच ध्रुवा, निद्रा, श्रम, दुःख आणि कालगति यांचें त्यांस मान राहूं नये; इतर सर्व कार्यांचें विस्मरण पडून भाषण ऐकण्याकडेच त्यांस अतिशय उत्कंठा वाढावी, आणि ते संपले असतां फार वाईट वाटवें !”

अवश्य असले पाहिजेत त्यांचे वर्णन करतांना स्पष्ट होईलच. सध्या प्रसंगानुसार थोडक्यांत एवढेच सांगतां कीं, 'वक्तृत्वा'चे मुख्य लक्षण मोहकपणा होय. ह्मणजे जें भाषण एकतांच धोऱ्यांची चित्तवृत्ति तटस्थ होऊन ती बोलणाराकडे अगदीं वेधून जावी त्याचें नांव वक्तृत्व.

३. आतां प्रस्तुत विषयाचे चार भाग करून त्यांचा क्रमवार विचार करूं. ते चार भाग असे— एक वक्तृत्वाचें आदिपीठ जो ग्रीस देश तेथें त्याची उत्पत्ति होऊन प्रसार कसा झाला व तेथें तें कोणत्या देशेस येऊन पोचलें याविषयी लिहून नंतर तेथून इतर देशांत त्याचा फैलावा कसा व कितपत झाला वगैरे वृत्तान्त लिहूं. याप्रमाणें पहिल्या भागांत देशांतराचें कथन करून दुसऱ्यांत या आपल्या देशांत प्रस्तुत प्रकार कितपत होता याविषयी निरूपण करूं. तिसऱ्यांत हल्लीं वक्तृत्वोत्तेजनाचा जो प्रकार चालू आहे त्याविषयी कोहीं लिहूं. आणि चवथ्यांत सदरील विषयाविषयी एकंदरीनें विवेचन करून वक्त्याचे अंगीं गुण कोणकोणते असण्यास पाहिजेत, वक्तृत्वापासून उपयोग काय, इत्यादि गोष्टीविषयीं विवेचन करूं.

४. तेव्हां प्रथमतः प्रस्तुत वक्तृत्वगुणाची उत्पत्ति कशी होती व त्याचा फैलावा होण्यास कोणत्या गोष्टी कारणभूत होतात याविषयी विचार करावयाचा. आतां एकंदर इतिहासावरून जर पाहिलें तर एक मोठी गोष्ट कळून येते कीं, जेथें जेथें लोकसत्तात्मक राज्यें होती तेथें तेथें वरील गुणांचें वास्तव्य होतें. पहा कीं, सगळ्या ग्रीस देशांत आर्थेन्स येथेंच काय तो वरील राज्यप्रकार चालू असल्यामुळें मोठमोठे नामांकित वक्ते तेथेंच मात्र निपजले. बाकी, त्या शहराच्या जोडीचीं दुसरीं जीं स्पार्टा, थीब्स, मासिडन वगैरे संस्थाने होती त्यांच्या सगळ्या इतिहासांत कोणा मोठा वक्ता होऊन गेल्याचें एक सुद्धा उदाहरण सांपडत नाहीं. तोच प्रकार पुढें इटाली देशांतहि नजरेस येतो. त्या देशांतहि ग्रीसप्रमाणेंच अनेक संस्थाने होती; पण मोठे वक्ते झालेले असे रोम शहरीं मात्र इतिहासांत प्रसिद्ध आहेत. तोच प्रकार अर्वाचीन काळीं अलीकडे सुमारे शंभर दोनशे वर्षे इंग्लंडांतहि दृष्टीस पडतो. तो तरी केव्हांपासून ह्मणाल तर राजांचे आणि प्रजेचे मोठे युद्ध होऊन दुसऱ्या पक्षास अधिकाधिक स्वातंत्र्य ज्या वेळेपासून मिळूं लागलें तेव्हांपासूनच. तसेंच सुमारे शंभर वर्षांपूर्वी फ्रान्स देशांत मोठी धामधूम होऊन तद्देशीय लोकांस जें क्षणिक स्वातंत्र्य प्राप्त झाले होतें त्या प्रसंगांहि एवढ्याशा थोड्या वेळांत सुद्धा वक्तृत्वशक्तीचा क्षणमात्र उदय झाला होता. तसाच अलीकडे अमेरिकेंतील नव्या प्रजासत्तात्मक राज्यांतहि झाला आहे. आतां तोच प्रकार उलट पहा. इकडे एशियाखंडांत आजपर्यंत शेंकडों मोठमोठीं राज्यें होऊन गेलीं; पण एकांतहि वक्त्यांच्या भाषणानें सगळे लोक एकदम वेदून गेले आहेत, वक्त्यांच्या पाठशाळा घातल्या असून त्यांतून

मोठ्या नामांकित गुरूंचें शिष्यांस व्याख्यान चाललें आहे, अथवा संस्थाजिक कार-
भाराच्या मोठाल्या सभांतून दोन वक्तव्यांच्या परस्परावर कोठ्या प्रतिकोठ्या चालत्या आ-
हेत, असा प्रकार बिलकूलहि आढळत नाही. फार तर काय, पण 'वक्ता' व 'वक्तृत्व'
हे शब्दहि अलीकडील नव्या अर्थीचे दर्शक असे एशिया खंडांतील कोणत्याहि भाषेत
सांपडतीलसें वाटत नाहीत. कारण कोणत्याहि शब्दानें वाच्य जो अर्थ तांचे जर
लोकांच्या मनांत कधींच आला नसेल तर त्याचा व्यंजक शब्द भाषेत कधीं असणार
नाहीं हें उघडच आहे. असो; तसेंच दुसरे प्रत्यंतर हें पहा कीं, आमच्या प्राचीन
हिंदु लोकांत अनेक शास्त्रे व विद्या उदयास आल्या होत्या, व यास्तव ग्रीक, रोमन
वगैरे जुन्या राष्ट्रांतून जे जे प्रकार आढळतात ते सर्व आमच्या देशांत होते, पण
नव्हते असे दोन मात्र. एक इतिहास आणि दुसरें वक्तृत्व. यांपैकीं पहिल्याचा
अभाव असण्याचीं कारणें गेल्या सालच्या जून महिन्याच्या अंकांत दाखल केलीं
आहेतच. आणि दुसऱ्याच्या अभावाची उपपत्ति प्रस्तुत प्रतिपादनावरून सहजच
होईल. ती अर्थात् अशी कीं, आमच्या देशांत राज्यांचा प्रकार काय तो साम्राज्या-
चाच होता; ह्मणजे सगळी सत्ता एका राजाच्या हातीं असून सर्व प्रजा त्याची
केवळ अंकित अशीच राज्यरीति अगदीं प्राचीन काळापासून ती आजपर्यंत सारखी
चालत आली आहे. यास्तव वक्तृत्वाची उत्पत्ति येथे कधीं झाली नाही ती ठीकच.
मुसलमानांचा इतिहास जर पाहिला तर त्यावरून तर प्रकृत सिद्धांतास फारच मोठी
दृढता येते. पहा कीं, महमंदाच्या अनुयायांनीं आरबस्थान, इराण, हिंदुस्थान,
चीन असे पूर्वकडील देश व पश्चिमकडे मिसर देश, आफ्रिकेचा उत्तर किनारा, स्पेन,
फ्रान्स, व हल्लीं ज्यास तुर्कस्थान ह्मणतात ते दोन देश, एवढा पृथ्वीचा अफाट वि-
स्तार व्यापून इतकीं निरनिराळीं राज्यें स्थापलीं असतां, - व त्यांतून विशेष काय कीं,
ग्रीक व रोमन लोकांच्या सगळ्या विद्या त्यांनीं आपल्याशा करून टाकल्या असतां,
लोकसत्तात्मक राज्यांची कल्पनाहि कधीं त्यांच्या मनांत आली नाही. आणि ग्रीस
लोकांचे वैद्यकावरील, ज्योतिषावरील, अध्यात्मविद्येवरील वगैरे सर्व ग्रंथ जरी त्यांनीं
आपल्या भाषेत उतरवून त्यांचा मोठ्या हौसेनें अभ्यास केला, तरी त्या भाषेतील
वक्तृत्वाचे जे अत्युत्तम ग्रंथ ते मात्र त्यांच्या राज्यरीतीस अगदीं विरुद्ध असल्यामुळे
त्यांस विशेष प्रिय झाले नाहीत असें दिसतें. कारण ते प्रिय ह्मणून त्यांतील मते जर
त्यांच्या मनावर ठसलीं, तर ग्रीक व रोमन लोकांच्या सारखे एखादे तरी लोकसत्ता-
त्मक राज्य त्यांच्या एवढ्या अफाट मुलखांत कोठें तरी स्थापित झालें असतें. असो;
पण वरील लोकसत्तात्मक राज्याची कल्पना इकडील पूर्वदेशीय लोकांच्या मनास किती
अत्यंत अपरिचित आहे याची उक्कृष्ट प्रचीती आम्हांस आमच्या घर्वाच आहे. हल्लीं
आमच्या देशांत इतक्या हजारों सभा दर वर्षीं उपस्थित होतात व लवकरच लयासहि

पावतान. याचें मुख्य कारण पाहूं गेलें असतां ही सभांची पद्धत केवळ अन्यदेशीय असल्यामुळें तिचें बीं इकडील लोकप्रचारांत रुजण्यास अजून पुष्कळ काळ पाहिजे हें होय असं आह्मांस वाटतें. आज हजारों वर्षें लोकप्रवृत्तीचा जो ओघ चालत आला आहे त्यास एकाएकीच नवें वळण देऊं लागले असतां कसे चालेल ? असो; तेव्हां वरील उल्लेखावरून एकंदर सिद्ध काय होतें कीं, लोकसत्तात्मक राज्याची कल्पना एशियाकडील लोकांस विलकूल माहीन नव्हती. ह्मणून संस्कृत, फारशी, आरबी वगैरे भाषांतून ग्रीक व ल्याटिन भाषांप्रमाणें वक्तृत्वाचे ग्रंथ मुळांच नाहीं यांत कांहीं आश्चर्य नाहीं.

५. वरील प्रतिपादनाचा रोंख आमच्या वाचकांच्या सहज लक्षांत आलाच असेल कीं, वक्तृत्वशक्तीचा उदय होण्यास देशांतील राज्यरीति एका विशेष प्रकारची असायला लागते. हा विशेष प्रकार लोकसत्तात्मक राज्य हा होय. आतां हाच प्रकार मात्र वक्तृत्वाच्या उत्पत्तीस व अभिवृद्धीस कां कारण व्हावा, व इतरांत वरील दोन गोष्टी कां होऊं नयेत, याचें कारण जर कोणी विचारील, तर तें सांगण्यास फार कठिण आहे असे नाहीं. पहा कीं, मनुष्याचा काय अगर प्राण्याचा काय, कोणाचाहि अंगभूत गुण प्रगट होण्यास कांहीं विशेष प्रसंगच यावा लागतो; तो जर आला नाहीं तर तो कधीहि दृष्टोत्पत्तीस यावयाचा नाहीं. तर याचप्रमाणें कोणा मनुष्याच्या ठायीं वक्तृत्वशक्ति कितीहि उत्कृष्ट असली, तरी जांपर्यंत तिचा विकास होण्यास हवा तसा अवकाश मिळाला नाहीं, तोपर्यंत ती त्याची त्याजपाशींन त्यास स्वतः सहि न कळतां राहिल हे उघड आहे. तर यावरून सहजच दिसून येईल कीं, लोकसत्तात्मक राज्य असून समाजाच्या किंवा सभेच्या बहुमतानें जेव्हां राज्यकारभार नेहमीं चालत असतो, तेव्हां बुद्धिमान् पुरुषांस अशा समाजाचें किंवा सभांचें एकचित्त करून आपल्यासारखा एखादा सल्ला करून घेणें असतां त्यांस वक्तृत्वासारखें जबरदस्त हत्यार कोणतेंहि सांपडणार नाहीं. तें ज्याजपाशीं पुरें असेल त्याच्या मग सर्व लोक मुठीत आले असं समजायाचें. तो ह्मणेल ती पूर्व दिशा ह्याऊन सगळ्या संस्थानावर त्याचाच अंमल चालू आहे असें ह्मणण्यास हरकत नाहीं. असो; तर याप्रमाणें सर्व राज्यप्रकारांत लोकसत्तात्मक राज्य हेंच वक्तृत्वशक्तीच्या उदयास अनुकूल होय; कारण बाकी कोणत्याहि प्रकारांत बहुजनांच्या मतावर राज्यकारभार चालत नसल्यामुळें बहुजनांचें मन आपल्या मताकडे वळविण्याची कला जें वक्तृत्व त्याची गरजच पडत नाहीं; आणि याप्रमाणें वरील कलेचें मूळच खुंटल्यामुळें तिचा विस्तार होण्याचा संभवच नाहीं हें उघड आहे.

६. वरील दोन कलमांत वक्तृत्वशक्तीचा उदय होण्यास कोणच्या प्रकारची स्थिति असावी लागते याविषयी सामान्यतः लिहिलें, आतां वरील नियमाचीं कांहीं

इतिहासप्रसिद्ध उदाहरणें दाखल करतो. त्यांवरून वरच्या नियमाचा खरेपणा आमच्या वाचकांच्या चांगला लक्षांत येईल.

७. पहिलें मोठें उदाहरण ग्रीस देश. या देशाचा इतिहास^१ ज्याने वाचला नाही त्याने मानवी बुद्धीचे अद्भुत अद्भुत चमत्कार मुळांच पाहिले नाहीत असे वाटले पाहिजे. हा देश पृथ्वीच्या साऱ्या खंडांत अगदी लहान जें युरोपखंड त्याच्या नकाशांतहि पाहिला असतां पुरता टीचभरहि भरणाऱा नाही. पण एवढासा चिमकुल देश असतांहि 'मूर्त लहान पण कीर्त मोठी' या आपल्या भाषेंतलं द्वाणीप्रमाणें याच्या कीर्तीचा दुंदुभि आजपर्यंत साऱ्या जगभर वाजत आहे, व तसाच तो जगप्रलयावाधे वाजत राहील ! याच्याहून शंभरपट हजारपट मोठमोठाले असे दुसरे कित्येक देश आहेत, व कित्येकांत देवाच्या पैगंबरांना आकाशातून उतरून त्याच्या प्रियत्वाबद्दल लोकांस आश्वासन दिलें आहे; पण वरील देश आकारमानानें एवढा लहान असतां व देवाचा लाडका नसतांहि त्याने केवळ स्वतःच्या बुद्धिवळावर जें आपलें नांव गाजविलें आहे त्याची सर आजपर्यंत कोणत्याहि अन्य देशास आली नाही, व पुढेहि येईलशी वाटत नाही ! असो; या देशाविषयीं प्रस्तुत विषयाच्या संबंधानें हेंच सांगायचा आहे कीं, वक्तृत्वाचा यांतच पहिल्यानें उदय होऊन तें लवकरच अगदीं कळसास जाऊन पोचलें; आणि येथूनच अन्य देशांत तें पसरून अद्यापहि त्याचें वास्तव्य जें देशोदेशीं आहे त्याचें मुख्य कारण हाच देश होय. शिवाय दुसरे असे आहे कीं, प्रस्तुत कला याच देशांत जें पूर्णत्व पावली त्यावर वरचढ आज दोन हजार वर्षांत कोठेहि झाली नाही. असो; आतां या वक्तृत्वरूप महोपाचा उगम जर पाहूं गेलें तर तो आथेन्स शहरचें लोकसत्तात्मक राज्य होय हें तेव्हांच ध्यानांत येईल. या शहरी प्रस्तुत राज्यप्रकाराचें स्वरूप जेथपर्यंत जाऊन पोचलें होतें तेथपर्यंत दुसऱ्या कोणत्याहि ठिकाणीं तें प्राचीन काळीं पोचलेलें नव्हतें व अद्यापहि कोणत्याहि देशांत पोचलें नाही. संस्थानांतील अगदीं गरीबगुरीबांपर्यंत सर्वांचीं मनें घेऊन मग जे ठरेल तो निकाल समजून त्याप्रमाणें जें काय होणें तें होत असे. तेव्हां अशा समर्थी साऱ्या लोकसमाजाएढें उभें राहून जो भाषण करील व आपल्या अभिप्रायास सर्वांचीं मनें अनुकूल करून घेईल तोच संस्थानांत मुख्य होत असे, व सगळें राज्यसूत्र त्याच्याच तंत्रानें चाले. आथेन्स शहरी मोठमोठे मुत्सदी जितके ह्मणून होऊन गेले ते सर्व वरील वक्तृत्वगुणानें विशिष्ट हेतु, व तो गुण त्यांच्या ठायीं अप्रतिम असल्याच्या योगानेंच त्यांची सत्ता दीर्घकाळ अबाधित चालली. या मुत्सद्द्यांत शेवटला जो डि-

१. आमच्या मराठी भाषेंत बहुधा सर्व विषयांवर कांहींना कांहीं तरी लहान मोठे असे ग्रंथ आहेतच. पण ग्रीस व रोम यांचे इतिहास करण्याचें अद्याप कोणाच्याच मनांत आलें नाही हा चमत्कार आहे.

मॅसथेनीस याची वक्तृत्वशक्ति तर अद्याप जगभर गाजते आहे. मासिडन देशचा राजा फिलिप याने सगळ्या ग्रीस देश पादाक्रांत करण्याचा वेत मांडला असता वरील वक्ता-सारखे जे कित्येक देशाभिमानी पुरुष होते त्यांच्या जीवांस सारखी चटपट लागून गेली होती. त्यांनी आपली वक्तृत्वशक्ति सर्व वेंचून व जेवढा ह्मणून हातून प्रयत्न होण्यासारखा होता तेवढा सर्व करून फिलिप राजाशी एकदां समरांगणांत गांठ घातली. या प्रसंगी सगळ्या बाकीचीं संस्थाने मासिडनाच्या विरुद्ध होती; पण फिलिपाच्या क्वाइतीपुढे व हिंमतीपुढे इतक्यांचाहि टिकाव न निघून त्या एका लढाईत सगळा देश एका सपाट्यास जो र्चात होऊन गेला तो गेला; त्याने पुनः वर डोकें काढलेंच नाही !^१ असो; याप्रमाणे डिमोसथेनीस वगैरे देशाभिमानी लोकांच्या पक्षाचा जरी अगदी मोड होऊन गेला तरी त्यांचे श्रम सर्वथा व्यर्थ गेले असे नाही. कां की, जेव्हा देशैकनिष्ठेची व वक्तृत्वाची या जगांत प्रशंसा होईल तोंवर त्यांचीं नांवें निघतीलच निघतील. फार तर काय, पण त्यांचा शत्रु जो फिलिप त्यासहि मोठमोठ्या सैन्याचा धाक वाटत नसे, पण यांचा वाटत असे. इतका की, आथेन्स शहरीं जे नामांकित बारा वक्ते होते त्यांस मोठे मोठे लांच देऊन वश करून घेण्याचा त्यानें उद्योग चालविला होता; व तो काळ ग्रीसच्या उत्तरत्या पायाचाच असल्यामुळे त्या बारा जणांतहि कांही त्यास आतून अनुकूल झाले. असो; तर याप्रमाणे लोक-सत्तात्मक राज्याच्या संबंधाने ग्रीस देशांत वक्तृत्वाचा उद्भव होऊन ते वर सांगितल्या इतक्या पूर्ण स्थितीस येऊन पोचले होते.

८. या ठिकाणीं विषयनिरूपणाच्या ओघाने सगळ्या ग्रीस देशांत, किंबहुना सान्या जगांत, जो अप्रतिम ठरला त्या डिमोसथेनीसाचे थोडेंसे वृत्त दिलें असतां अप्रासंगिक होणार नाही असे वाटते. यास्तव त्याचे संक्षेपतः कथन करतो. हा महाविख्यात वक्ता आथेन्स शहरीं जन्मला. हा पुढे जरी तेवढ्या योग्यतेस चढला तरी याचे अंगचे साहित्य प्रथमतः कच्चेच होते. ते असे की, आवाज कोता, उच्चार साफ नाही, आणि अंगविक्षेप श्रोत्यांचे चित्त वेधून टाकणारा असा नव्हता. यास्तव हा जेव्हा एके प्रसंगी समेत पहिल्यानेच बोलायास उभा राहिला, तेव्हां सर्वांनी वरील दोषांस्तव त्याची हुरेवडी करून दिली. पण तामुळे हा खचून न जाता त्याने आपल्या अंगचे वरील दोष काढून टाकण्याविषयी व वक्त्यास अवश्य ज्या दुसऱ्या कित्येक गोष्टी त्या संपादन करण्याविषयी सतत उद्योग चालवला. तो असा.

१. वरील गुटप्रसंग ३० सु० पूर्वा ३३८ व्या वर्षी झाला. तेव्हांपासून ग्रीस देशास जी परतवता आली ती त्यास सारखी दोन हजार वर्षे भोगावी लागली. हे नष्टचर्य त्याचे सन १८२७ या वर्षी सुरून तेव्हांपासून आज सुमारे पन्नास वर्षे त्यास पुनः स्वातंत्र्याचे वारें लागले आहे. तरी पहिले वारें जे एकदां गेलें तें गेलेंच !

त्याचा आवाज कोता होता, यास्तव तो मोठा व गंभीर करण्याकरिता त्याने समुद्र तीरीं एकांतीं जावे, आणि समुद्राच्या प्रचंड लाटा उसळूं लागून त्यांची मोठी गर्जना होत असतां तेथे खूब मोठ्यानें आपली भाषणे द्यावी. तसेच डोंगरांच्या दरडीतून खालीं वर पळत जाण्याची संवय करून त्यास दम छोटत नसे तो त्यानें लपटेसा केला. आणि उच्चार तोंडांतून साफ होत नसे यास्तव तोंडांत वागोक गारगेठ्या धरून त्यानें आपला शब्द बाहेर चांगला उमट्टेसा केला. याप्रमाणें वागीचे अंगठें दोष होते तेवढे काढून टाकिल्यानंतर डिमोसथेनीसानें तिचें मोहकत्व वाढविणार जे दुसरे कित्थेक गुण ते आपल्या ठायीं आणण्याचा यत्न चालवला. आथेन्स येथें रंगभूमीवर नाटकप्रयोग होत असत; यास्तव त्या कलेंत अत्यंत प्रवीण असणाऱ्या चांही नटांवाशीं तो अंग-विशेषादिक शिकला. तसेंच आपल्या भाषणाची रचना प्रौढ, रसभरित व मनोवेषक अशी आपणास करतां यावी या उद्देशानें नामांकित इतिहासकार जो थुसिडिडीज त्याचा ग्रंथ त्यानें आठदां आपल्या हातानें लिहून काढला. असो; तर याप्रमाणें एवढें अचाट श्रम कित्येक वर्षेपर्यंत जेव्हां डिमोसथेनीस यानें केले तेव्हां त्याच्या देशबांधवांत त्याचें तेज पडून सर्वांवर त्याचा पगडा बसला; आणि देशहिताचीं मोठ-मोठीं कामें जीं त्यानें केलीं तीं त्याच्या हातून घडलीं !

मनुष्याच्या अंगचा कोणताहि गुण पूर्णपणें प्रगट होण्यास तसाच कांहीं विशेष प्रसंग घडून यावा लागत असतो. असा प्रसंग डिमोसथेनीस यास कोणता घडून आला व त्यानें आपल्या देशाची सेवा केली ती कोणत्या संकटसमयीं केलीं हें सर्व इतिहासज्ञांस विश्रुत आहे. हा प्रसंग नुकता वर सांगण्यांत आलाच आहे; कीं, मार्सिडन प्रांताचा राजा फिलिप यानें आपली सत्ता वाढवून सगळा ग्रीस देश कार्याज करण्याचा शेत मांडला होता. असो; या प्रसंगां डिमोसथेनीसचे आवेशादि वक्तृत्व-गुण सर्व प्रगट झाले. या समयींचीं याचीं भाषणे इतकीं उत्कृष्ट आहेत कीं, तीं साऱ्या जगास मान्य होऊन तेव्हांपासून तशा प्रकारच्या सर्व भाषणांस त्याचेंच नांव प्राप्त झालें आहे. ह्मणजे एखाद्या मनुष्यावर ज्या भाषणांत खूप भडिमार करून सोडिला असतो त्यास इंग्रजी भाषेंत 'फिलिपिक' असें ह्मणतात ! या भाषणांचा मार्सिडनच्या राजास इतका धाक वाटे कीं, त्यांनीं डिमोसथेनीसास आपलें स्वाधीन करण्याविषयीं आथेन्सच्या लोकांपाशीं अनेक वेळां बोलणीं केलीं; आणि सरतेशेवटीं वरील प्रांताच्या राजाच्या भयास्तवच या वक्त्यास विषप्रयोगानें आत्महत्या करणें भाग पडलें. असो; तर एवढा ज्यांचा प्रभाव तीं भाषणे किती अत्युत्तम असतील याचें सर्वास सहज अनुमान करतां येईलच. त्यांचा मासला 'अनेकविद्यामूलतत्त्व-संग्रह'त आमच्या मराठी वाचकांस पहाण्यास सांपडेल; त्यावरून त्यांनीं मूलच्या

ग्रीक ग्रंथाची कल्पना करावी !^१

९. दुसरे उदाहरण रोम. या शहरींहि लोकसत्तात्मकच राज्यप्रकार चालत असल्यामुळे अगदी पूर्वीपासून येथे वक्तृत्वगुणाची गरज पडून त्याची चहा असे. महाजन आणि सामान्यजन असे रोमन लोकांत दोन तट असून त्यांच्या भांडण्याच्या एका समर्थी पहिल्या पक्षाकडील एका चतुर वक्त्यानें इसाबनीतींतील 'पोट आणि अवयव' ही गोष्ट दुसऱ्यास सांगून तंटा मिटवला आणि दोघांची एकी केली, ही गोष्ट इतिहासांत प्रसिद्ध आहे. ह्रीवरून त्या वेळीं रोमन लोक किती साधे भोळे होते व वक्तृत्वकला त्यांच्यांत किती आधोपासून होती हे स्पष्ट दिसतं. त्याप्रमाणेंच पुढें पिन्डस राजाचा मंत्री सिनियस-ज्याची ख्याति इतिहासांत अशी लिहिली आहे कीं, त्याच्या चित्तवधक बोलण्यानें जितकीं शहरे वश झालीं तितकीं त्याच्या धन्याच्या तरवारीनें झालीं नाहींत- तो रोम शहरां येऊन त्यानें आपल्या अंपूर्व वक्तृत्वानें रोमन लोकांसहि क्षणभर तन्मय करून टाकलें असतां सरतेशेवटीं एका वयोवृद्ध व अंध सभासदानें मुद्दाम सेनेट सभेंत येऊन सभेचें मोहजाल जेव्हां दूर केलें व पिन्डस राजाचें कपट सर्वांच्या नजरेस आणून दिलें, तेव्हां त्यांचे डोळे उघडून त्यांना त्या वकीलास ताबडतोब रोम शहर सोडून जाण्याविषयी हुकूम दिला ह्रीहि गोष्ट इतिहासेवच्यांस माहीत आहे. तसेंच पुढें सिपीयो, केटो वगैरे कित्येक नामांकित राजकारणी पुरुष प्रस्तुत कलेत चांगले निपुण असून जो जो संस्थानिक कामांत पुढारी झाला त्यास त्यास वक्तृत्वगुणहि अवश्यच झाला. मेरियस व सीजर हे दोघे मोठे प्रख्यात सरदार होऊन गेले व काहीं वेळ हे दोघे सगळ्या राज्याचे आधारस्तंभच होऊन राहिले होते; तरी त्यांसहि वरील कलेन निपुणत्व संपादनें भाग पडलें. पहिल्याच्या वक्तृत्वाचा मासला वरील 'अनेकविद्यामूलतत्त्वसंग्रह' पुस्तकांत एक आहे. दुसऱ्याची तर प्रस्तुत गुणांत इतकी परिपूर्णता होती कीं, खुद्द सिसरोनेंहि त्याबद्दल त्याची प्रशंसा केली; आणि त्याच्या खालोखाल पायरी सीजराचीच अशी त्या वेळेस त्याची ख्याति होती ! सीजराच्या मागे इतिहासप्रसिद्ध ब्रूटस व आंटनी यांचाहि वक्तृत्वगुणाविषयी लौकिक होता. या दोघांचीं भाषणें शेक्सपीयर कवीनें आपल्या सर्वप्रसिद्ध नाटकांत मोठीं खुबीदार घातली आहेत. तीं वाचलीं असतां रोम शहरांत घडलेला तो महाप्रसंग जसा काय टळटळीत डेळ्यांपुढें उभा रहातो. तसेंच त्यावरून वक्तृत्वाचें सामर्थ्य केवढें आहे हेंहि स्पष्ट दिसून येतं. पहा कीं, ज्याप्रमाणें वाऱ्याच्या सांसाट्यानें समुद्राचा समुद्र सगळा हव्या त्या दिशेला

१. डिमोसथेनीसच्या भाषणांविषयी मेकालेनें एके ठिकाणीं असे लिहिलें आहे कीं, त्यांपैकीं कित्येक इतकीं उत्कृष्ट आहेत कीं, त्यांतला एक शब्दाहि इकडचा इकडे करतां येणार नाहीं !

उचंचळला जातो, त्याप्रमाणे पहिल्या वक्त्याने हागजे ब्रूटसने आपले बेतावाताने संक्षिप्त भाषण करताच सगळ्या लोकांची खात्री झाली की, सीजराना भारला ता ठाक. भारला; सगळ्या लोकांच्या स्वातंत्र्यावर जो उडला होता त्या दुष्टास यथायोग्य शासन झाले! पण तेच आंटीनीने आपल्या करुणरसभारत भाषणास आरंभ करताच सगळे मान एकदस फिरून गेले. जे लोक चुकतेच सीनराला शिव्या देत होते त्यांसच त्याने यथार्थ गुगवणन ऐकून मोठा गर्हिकर आला; आणि ज्या ब्रूटस वगेर मागे करी लोकांची त्यांनी नुसतीच प्रसंसा केली होती तेव त्यांचे घरेंदरि जाळून पोहोच फस्त करण्याकरिता मोठ्या आवेशाने दान ओठ चार्वातून त्यांच्या फांटेपाठ निघाले! तेव्हां वक्तृत्वाच्या अद्भुत सामर्थ्याने आणखी दुसरे कोणत उदाहरण पाहिजे? असो; तर याप्रमाणे रोम शहरी जोवर लोकसत्ता होती सोवर वर सांगितल्याप्रमाणे ती वक्तृत्वाच्या आश्चर्यास कारणभूत होऊन ते इतक्या परिपक्व दशेस येऊन पोचले होते. आतां सांगील अजुकमाप्रमाणे राग्या रोमन लोकांत जो अप्रतिम वक्ता उरला; व ज्याच्याहून डिमोस्तेनीसखेरीज दुसरा कोणीहि वरनष्ट नाही, त्या सिसरोचा थोडीशी हर्क काय येथे द्या.

१. सिसरो हा मूळचा हीन कुटुंबातला होता. हा व वर सांगितलेला मेरियस हा दोघे एकाच गांवी जन्मले असून दोघांदि केवळ अशाच्या हिंमतीनेच पुढे मोठ्या पदवीस चढले. मेरियस हा लफ्फरा खात्यांत शिरला, आणि सिसरोने कायद्याचा अभ्यास करून लवकरच नांव काढल. सिसरोच्या बरोवरीचे आणखी दोन तीन हुशार वकील होते; पण त्यांची व याची शक्कसक उडून त्यांस लवकरच सिसरोशी स्पर्धा करणे सोडून द्यावे लागले. याप्रमाणे न्यायसभेत सिसरोचे पक्के वजन बसले असतां तो हळू हळू लोकमान्यतेस चढला. त्यास संस्थानांतील हुद्दे एकापुढे एक मिळून सरते शेवटी तो कांसलची पदवी पावला. हा मोठा अधिकार सिसरोस ज्या वर्षी मिळाला त्याच वर्षी रोम शहरावर व सगळ्या राज्यावर एक मोठा कहर गुजरणार होता. हा रोमच्या इतिहासांत 'क्याटिलेनचा कट' या नांवाने प्रसिद्ध आहे. पण सिसरोने मोठी हुशारी ठेवून वरील कट मोडला, आणि त्या संकटसमयी राजधानीचा व एकंदर राज्याचा बचाव केला. असो; याप्रमाणे जो सिसरो पहिल्याने केवळ यःकश्चित् वकील होता तो पुढे रोमच्या संस्थानांतील एक बडे प्रकरण होऊन बसला; आणि पांघे, सीजर अशा रणधुरंधरांवरोबर त्याची लोकांत मानमान्यता झाली. पण थोरपणामागे सदोदित भयें लागला असतात. आणि या जगांत भल्या मनुष्यांचा दुर्जेनांकडून सदैव छळ होतच असतो; याप्रमाणेच सिसरोची अवस्था झाली. त्याने रोमन लोकांवर एवढे थोर उपकार करून ठेवले असतां, व आपल्या उज्वल कीर्तीने त्यांस अक्षय्य भूषण आणले असतां त्यांनीच त्यास दोनदां हद्दपार करून दिले. आणि सरतेशेवटी रोम

शहरीं दुष्टांचें आधिपत्य होऊन सान्या लोकांवर मोठी संकांत येऊन गुजरली असतां या विहयात वक्त्याचा त्याच धामधुर्मीत शेवट झाला. त्याच्या शत्रूंनीं त्यावर मारेकरी घालून त्याचें शिर कापून आणविलें, आणि सेनेट सभेंत ज्या उच्चस्थानीं आरूढ होऊन तो लोकांचीं मनं खयळून टाकीत असे, त्याच ठिकाणीं त्याचें शिर खिळून टाकिलें! केवढा हा अधमपणा ! !

वर सिसरोचें ऐतिहासिक चरित्र सांगितले. आतां ज्या गुणानें तो सान्या जगास विद्रुत आहे, त्याच्या संवधानें कांहीं वृत्तांत येथें लिहितों.

वर सांगितलें आहेच कीं, सिसरोचें पहिल्यानें कायद्याचा अभ्यास करून तो वर्काळीचा धंदा करीत असे. या धंद्याचा वक्तृत्वशक्तीशीं निकट संबंध आहे. तेव्हां प्रस्तुत वक्त्याची ती शक्ति या ठिकाणीं पहिल्यानें उदयास आली. त्या काळीं आयेंन्स, न्दोइस हीं दोन वक्तृत्वाच्या पाठशाळांचीं दोन मोठीं प्रसिद्ध स्थळें होतीं. यास्तव या दोहों ठिकाणीं मोठ्या नामांकित गुरूंपाशीं कित्येक वर्षे सिसरोनें वक्तृत्वाचा अभ्यास केला. त्याच्या योगानें त्याचें न्यायसभेंत विशेषच तेज पडून मागें सांगितल्याप्रमाणें तें तेज त्याच्या प्रसिद्धीस व लोकप्रियत्वास कारण झालें. पुढें त्यास सरकारी हुद्देहि मोठ-मोठे मिळून ते त्यानें मोठ्या दक्षतेनें व सचोटीनें बहिवाटल्यावरून त्याचा लौकिक दिवसेंदिवस अधिकाधिकच होत गेला. त्या काळीं रोमन लोकांची नीति व सदाचरण हें पुष्कळच सुटत चाललें होतें, यास्तव सिसरोचा प्रामाणिकपणा व निस्पृहपणा त्या वेळच्या लोकांत विशेषच टळटळीत दिसूं लागला. आणि वक्तृत्वाचे हत्यार त्याज-पाशीं चांगलें मजबूत असल्यानें त्यास लोक इतके वचकायाला लागले कीं, मोठमोठ्या अरेरावांसहि त्याचा धाक वाटे. एके समयी सला नांवाच्या प्रसिद्ध सरदाराचा त्याच्या विरुद्ध पक्षास जबर आसरा असतां सिसरोनें भांडून दावा आपल्यासारखा केला. वेहेरीस नांवाच्या जुलमी सुभेदाराची तर त्यानें कशी खोड मोडून टाकली ती सर्वास विदित आहेच.^१ पुढें क्यॉटिलेन नांवाच्या मानवरूपी राक्षसानें मोठा पुंडावा मांडला असतां त्याचें सिसरोनें पारिपत्य केलें हेंहि वर सांगण्यांत आलेंच आहे. या आणी-वाणीच्या प्रसंगां सिसरोची फारच चहा झाली; आणि त्याच्या भाग्याचा व वैभवाचा कळस झाला. या वेळेस त्यानें सेनेट सभेंत केलेलीं भाषणें मागील वेहेरीसच्या संवधाच्या भाषणांप्रमाणेच फार प्रसिद्ध आहेत. पण इतक्यानेंच झालें नाहीं. वरील दोन समयांहूनहि घोरतर प्रसंग रोम शहरावर गुजरून त्यांत सिसरोच्या वक्तृत्वाचा विकास अद्याप पूर्णपणें व्हावयाचा होता ! हा महाप्रसंग अर्थात्च सीजराचा वध होय. सीजर यास छत्रजणांनीं एकवट होऊन सभास्थानीं मारला असतां त्यानें अनाट्र धम करून रचलेला राज्यव्यूह सगळा जेव्हां एकदम उकलला तेव्हां सगळ्या

१. या प्रसंगीनें दत्त भाषण 'अनकविद्याभूतत्वसंग्रहात' आहे.

राज्यभर कित्येक वर्षे बेबंदाईच चालली होती. या समयीं मागे सांगितलेला आंठनी हा सीजरच्या कुपेंतला असल्यामुळे त्याने लोकांचीं मनं आपणाकडे वळवून घेऊन आपणच सगळी सत्ता बळकावण्याचा वेत मांडला होता. हें सिसरोच्या व त्याज-सारखे इतर जे लोकसत्तात्मक राज्याचे अभिमानां होते त्यांच्या लक्षांत येऊन त्यांनी त्यास विरोध करण्यास आरंभ केला. तरी आंठनी हा आपल्या पक्षाच्या लोकांच्या बळावर कांहीं दिवसपर्यंत त्यांस डोकें देऊन राहिला होता. शेवटीं सिसरोच्या तडाक्यासभोर आपला निभाव लागणार नाहीसे पाहून त्यानें एक काढला. मग तर सिसरोने त्याचा सारखा पिच्छाच पुरवून त्याजवर रोम शहरांतून फौज रवाना केली. असो; तर या प्रसंगीं प्रस्तुत वक्त्यास आपलें शक्तिमूर्तत्व प्रकट करावें लागलें. ही या समयीची भाषणें आंठनीच्या विरुद्ध घोललेलीं असून त्यांत त्यावर इतका भडिमार करून सोडला आहे की, मागे सांगितलेला 'फिलिपिक' हा शब्द त्यास लावतात. हीं भाषणें एकंदर वीस पंचवीस आहेत. हीं सर्व ऐकण्यास आंठनी रोम शहरां राहिला नाहीं. पहिल्या दुसऱ्या तडाक्यासच त्यास दे माय घरणीं ठाय होऊन येथून मी धडपणीं निघून जातां कसा असं त्यास होऊन गेलें; आणि रोम शहराच्या आणि आपल्यामध्ये आपसचे पहाड जेव्हां त्यानें केले तेव्हां त्याच्या जीवांत जीव आला. मग तेथें त्यानें अनेक कारस्थानें रचून आपणावर चालून आलेले दोषे सरदार आपलेसे करून घेतले; आणि पुनः रोम शहरां आपला अंमल बसवून मागे सांगितल्याप्रमाणें सिसरोचा सूड घेतला. असो; तर असा सरस्वतीचा महिमा आहे।

११. याप्रमाणें वक्तृत्वाच्या दोन आदिपीठांचा वृत्तांत झाला, आतां आपल्या देशाशीं ज्याचा दैवयोगेकरून संबंध जडला आहे त्या इंग्लंड देशाची सदरदृष्टीप्रमाणें थोडीशी हकीकत देतो. वर एके ठिकाणीं सांगण्यांत आलेंच आहे कीं, इंग्लंडांत राजाचें व लोकांचें जें सुमारे दोनशें वर्षांपूर्वीं भयंकर युद्ध झालें तेव्हांपासून त्या देशांत प्रस्तुत गुणाची प्रवृत्ति झाली; व ती त्या वेळेसच कां झाली याचेहि कारण वर सांगितलें आहेच. असो; आतां वरील देशांत जे मोठमोठे वक्ते होऊन गेले त्यांचीं नांवें येथें सांगतो.

वर सांगितलेल्या भयंकर लढाईच्या वेळींच पार्लमेंत सभेंत कित्येक सभासदांचा वक्तृत्वाविषयी मोठा लौकिक होता. त्यांचीं नांवें इतिहासांत प्रसिद्ध आहेत; पण तीं वक्तृत्वाच्या संबंधानें तितकीं विख्यात नसल्यामुळे देत नाहीं. तसेंच पुढेहि कित्येक वर्षेपर्यंत इंग्लंडांत चांगले नामांकित वक्ते कित्येक निपजले. पण त्यांच्याहि नांवांचा निर्देश वरील कारणास्तवच करीत नाहीं. आतां वरील लोकांचीं नांवें त्यांच्याच मात्र काळांत प्रसिद्ध असतां तीं पुढें कां मागे पडलीं याचीं कारणें पाहूं गेलें असतां दोन दिसतात. एक तर हें कीं, सध्यां इंग्लंडांत जी एक उपयुक्त कला

कित्येक वर्षे नालू आहे ती त्या वेळेस नव्हती. ही कला शीघ्रलिपि ह्याणजे वक्ता वोलत असतांच त्याचे शब्द झटपट उतरून घेण्याची युक्ति ही होय. ही आतां चांगल्या पूर्ण दशेस आली असल्यामुळे व चोहोंकडे प्रसिद्ध असल्यामुळे अगदीं साधारण वक्त्यांचीं भाषणे सुद्धां शब्दानशब्द उतरतां येऊन त्यांचा तेव्हांच चोहोंकडे हवा तेवढा फैलावा करून देतां येतो. पार्लमेंट सभेंत तर राभाबद्द उजाडतां उठून परत घरीं येताहेत तोच त्यांचीं भाषणे छापून चोहोंकडे वांटून पार वेव्हांच निष्काल होऊन गेलेला असतो; व लवकरच कांहीं दिवसांत त्यांची प्रसिद्धि सान्या जगभर होते! अशी हल्लींच्या काळी वक्त्यांस उत्कृष्ट सोय होऊन गेलेली आहे, पण पूर्वीं यापैकी कांद्वाच नसे. सभांतल्या सभांत आंत काय होई तें होई; आणि वक्त्यांची बाहेर लोकांत प्रसिद्धि झटली ह्याणजे ऐकणारांच्या सामोपसंगीतस्वरुपी काय होईल ती होईल असें असे. फार काय, पण गेल्या शतकाच्या पूर्वार्धाच्या शेवटीं शेवटीं सुद्धां पार्लमेंटांतील भाषणे एकेंदर लोकांत समजण्याचा विलकूल मार्ग नसून त्या वेळेस चालणाऱ्या पत्रांतून त्यांचा गोषवारा दिलेला असे. एका पत्रांत मात्र तीं भाषणे सगळींचीं सगळीं दिलीं असत; पण तीं शब्दशः बरांवर नसून सरसरी तो मतलब मात्र त्यांत आणलेला असे.^१ अगो; नर याप्रमाणें वरील शीघ्रलिपि निष्पन्नापूर्वीं वक्त्यांच्या प्रसिद्धीस गोठा अडथळा होता; व यामुळेच त्या काळांत होऊन गेलेल्या कित्येकांची नुसली वक्तृत्वाविषयी कीर्ति मात्र उरली आहे. फार तर काय, पण ज्यास भरून अद्याप पुरती शंभरांहि वर्षे लोटलीं नाहींत त्या पिट नामक विद्वान वक्त्याचीं सुद्धां भाषणे सध्यां केवळ अंशानः मात्र उपलब्ध आहेत; बाकींच्यांचा वरील कलेच्या अभावास्तव केव्हांच लोप होऊन गेला.

दुसरे कारण असें कीं, चिंतान्यास किंवा मूर्तिकारास ज्याप्रमाणें मूर्त्यें रूप जसें उत्कृष्ट असेल तसें आपल्या कृतींत उतरतां येत, किंवा उत्कृष्ट विषय असला ह्याणजे कवीच्या स्फूर्तीस तेज चहून काव्यास जसें विशेष रमणीयत्व येत, त्याचप्रमाणें वक्त्यासहि प्रसंगविशेषाची अनुकूलता लागत असते. या सिद्धताचा प्रत्यय मागील दोन महावक्त्यांच्या वृत्तांतारून आमच्या वाचकांस आलाच असेल. तर हेहि नर सांगितलेल्या वक्त्यांची कीर्ति पुढें न उरल्याचें एक मोठें कारण असावें. ज्या विषयावर त्यांनीं आपली वक्तृत्वशक्ति खर्चली ते विषय एकेंदर जगास महत्त्वाचे वाटण्यासारखे नसल्यामुळे त्यांवर आधिभूमी जी त्यांची वक्तृत्वकीर्ति तीहि अर्थातच लवकर विनष्ट झाली. आणि शिवाय ते विषय तसे सामान्य प्रतीचेच असल्यामुळे त्यांच्या वक्तृत्वाचा ओषधि त्यांवर सुमाराचाच वाहिला असेल. पदार्थविज्ञानांत

१. हे पत्र 'जटलमेन्स भागौन' नावाचें मागे इंग्लंडांत निघत असे. यांत वरील भाषणें जोनसन या लिहीत असे. तो लोकांनीं आणलेल्या टिपणावरून ही रचितां असे.

पाण्याच्या दाबाचा जसा नियम आहे की, तें मूळचे जितकें उंच असेल तितकेंच नळांत वगैरे दुसऱ्या बाजूस उंच चढतें, तोच नियम सर्व कलांस लागतो. विषयाचो जशी योग्यता असेल त्याप्रमाणें कारागिराचें कसब दिसून येतें. तर याप्रमाणें वक्ता दोन कारणांस्तव अलीकडील कित्येक नामांकित वक्त्यांच्या पूर्वी होऊन गेल्या अनेक वक्त्यांची कीर्ति फार वेळ टिकली नाहीं असा सुमार दिसतो.

असो; आतां इंग्लंड देशांत ज्यांची कीर्ति विशेष स्थिर होऊन तीं बिरकाळ रहाण्याचा संभव आहे अशा कांहीं अत्यंत प्रसिद्ध वक्त्यांचें थेंबें निर्देश करतो. या सर्वांत कालानें, व कांहीं अंशीं योग्यतेनेहि, पहिला असा विल्यम पिट् जॉर्ज लॅंड च्याथम हा होय. हा 'हौस आफ कामन्स'मध्ये शिरून त्या सभेचा यानें मोठा नांवलौकिक मिळविला. आपल्या आवश्याक्त वक्तृत्वानें यानें ती सभा केवळ आपलीशी करून कांहीं काळपर्यंत सगळें राज्यभूत आपल्याच हातांत वागविलें. तसाच त्या वेळेस फॉक्स नामंकरून याच्या जोडीचा एक प्रसिद्ध वक्ता होता. तोहि याच्या प्रमाणेंच लोकपक्षास मिळाला असून शेवटपर्यंत त्याच पक्षास बळकट धरून राहिला. असो; वरील च्याथम मरण पावल्यावर त्याचा दुसरा मुलगा विल्यम पिट् जो याच साऱ्या नांवानें शेवटपर्यंत प्रसिद्ध होता, तो आपल्या बापाच्या जागेवर आला. यांचेहि थोरल्या पिट्सारखेंच वक्तृत्व असून प्रामाणिकपणा, राजनिष्ठा इत्यादि गुणांतहि तो त्यासारखाच होता. पण एक मात्र झालें की, त्याच्या बापाला जस राज्यकारणांत यश आलें तसें यास आलें नाही, -अथवा तें पहाणें याच्या नशीबीं नव्हतें असें व द्वाटलें पाहिजे. थोरल्या पिट्चें राज्यांत चांगलें वजन वसलें असतां युरोपांत, अमेरिकेंत, हिंदुस्थानांत वगैरे सर्व ठिकाणीं इंग्लिशाचा उत्कर्ष होत गेला; पण दुसऱ्याच्या वेळेस तर खुद्द इंग्लंडच वांघवें कीं नाही याचीच शंका होती ! आतां हें खरें कीं, या दुसऱ्याच्याहि कारकीर्दींत इंग्लिशांस फुफळ जय मिळाले; व जे अपजय झाले ते याच्यामुळें मुळांच झाले नसून शिवाय पुढे कांहीं वर्षांनीं लवकरच त्यांचा वचपाहि निघाला; पण इतकें खरें कीं, यास जिवंतपणीं आपल्या देशाची दुर्दशाच पहावी लागली. हा प्रसंग या शतकाच्या आरंभीं नेपोलियन वादशहानें सगळ्या दुनियाभर केलेला दंगा होय. नेपोलियनानें बहुधा सगळें युरोप पाळथें घालून एशिया खंडावरहि त्याचा डोळा होता; व इंग्लिशांचें कांहीं वर्षें सगळ्या युरोपभर त्यानें मोतरें करून टाकलें होतें; व एके सालीं तर खुद्द इंग्लंडावर चढ करण्याचा त्यानें मोठाच घाट घातला होता; या गोष्टी सर्व इतिहासज्ञास माहीत आहेत. असो; तर याच शेवटल्या भयंकर संकटाच्या सुमारास वरील पिट् हा मृत्यु पावला.^१ पुढें

१. पिट्च्या मरणाचा शक इ० स० १८०५ हा होय. या वर्षांत ट्राफल्गर येथें (पुढें चालू).

वेलिंगटन, ब्लूजर, कुटुसाँफा' वगैरे सरदारांनीं फ्रेंच लोकांचा मोड करून फ्रान्स देशावरच चोहोंकडून गर्दी केली ती पहाण्यास तो वांचला नाही. असो; याच वेळेस दुसरेहि आणखी बरेच वक्ते होऊन गेले. पण त्या सर्वांत मुख्य झटले ह्मणजे वर्क व शेरिड्यान हे होत. यांपैकी पहिल्याचा यापुढें सविस्तर वृत्तांत द्यावयाचा आहे; व त्यांतच दुसऱ्याविषयीहि मजकूर लिहिण्यांत येईलच: यास्तव दोघांविषयीहि येथें कांहीं विशेष लिहिणें नको. यानंतर आजपर्यंतहि प्रस्तुत गुण इंग्लंडांत बराच वास करीत आहे. यापूर्वीं मेकॉलेसारखे कांहीं नामांकित ग्रंथकार व सध्याचे ग्ल्याड-स्टन, डिजरेली, ब्राइट वगैरे गुत्सही यांची वक्तृत्वांत बऱ्याच प्रतीची गणना आहे, आणि अलीकडे विलायतेंत विद्येचा फैलावा दिवसेंदिवस अधिकाधिक होत गेल्यानें वक्तृत्वाचा अभ्यास व त्याच्या ख्यातीविषयीं हौसहि मेठमोठ्या सभांपासून तां लहान लहान शाळांतील वर्गांपर्यंतहि पांचली आहे. तेव्हां या गुणाचा सदरील देशांत अगदींच लोप बहुधा कधीहि होणार नाही.

१२. आतां वर सांगितल्याप्रमाणें वरील क्रमास अनुसरून बर्क याची येथें थोडीशी हकीकत देतां. यचें कारण वरील विख्यात पुरुषाची वक्तृत्वाच्या संबंधानें फार मोठी गणना आहे हें मुख्य आहेच; व शिवाय विद्वत्तेच्या व बुद्धिमत्त्वाच्या मानानेंहि त्याच्या सारखे मनुष्य इंग्लंडांत थोडेच निपजले हीहि गोष्ट त्याच्याविषयीं विशेष सांगण्यासारखी आहे. पण आमच्या वाचकांस या विख्यात वक्तृत्वाचा विशेष परिचय करून देण्याचें एक तिसरेंहि मोठें कारण आहे. तें कारण हें कीं, सध्यांच्या फॉसेट साहेबांप्रमाणें सुमारें शंभर वर्षांपूर्वीं बर्क हा आपल्या देशाच्या तर्फे पार्लमेंटांत सारखा सात वर्षे भांडत होता. तो सर्व वृत्तांत पुढें यथास्थलीं येईलच.

इंग्लंडाचा मोठा जय झाला, आणि पुढें दोन महिन्यांतच ऑस्टरिझ येथें नेपोलियनास मोठा विजय प्राप्त होऊन सगळें युरोप त्याच्या हातीं आलें. या लढाईचें वर्तमान ऐकतांच पिझ्झा कालजास मोठा धक्का बसला. त्यापामून तो पुढें सांवरलाच नाही. सोनपत पान-पतची खबर घेऊन नानास्पदेवाची जा अवस्था झाली तीच त्याची होऊन लवकरच त्याचा अंत झाला. वरील प्रसंगां युरोपाच्या भावी स्थितीविषयीं त्याची इतकी निराशा होऊन गेली कीं, वरील बातमी खरीशी समजतांच तो ह्मणाला, “तो समोरचा युरोपचा नकाशा आतां गुंडाळून ठेवा; त्याची आतां पुढील पांच पन्नास वर्षे अगदीं गरज पडणार नाही.” तसेंच मरतेसमयीं “हाय हाय! आतां माझ्या देशाची काय गति होईल!” असे शब्द त्यानें उच्चारले असें ह्मणतात!

२. वेलिंगटन कोण हें आमच्या वाचकांस माहीत अमेलच. ज्यानें वाजीरावास गादी वर बसविलें; टिपूचा आणि शिवाचा मोड केला; आणि ज्याचें नांव वेलसली पूल या नांवावरून निगस्तमालपर्यंत सर्वांच्या तोंडां होतें तो तो होय.—वरील दुसरे दोघे सरदार अनुक्रमेंकरून प्रशियन आणि रशियन लोकांचे मुख्य होत.

असो बर्क हा जॉनसनच्या वेळेस होता. दोघांचें नाटें सत्य आसून दोघांचेहि मनांत एकमेकांविषयीं सोठां सन्मानबुद्धि वागत होती. तसेव दोघांचे पडिल्यानें दावेच वस्थेंत असून पुढेहि मोठ्या भाग्यास चढले असें झालें नाहीं. तरी आपआपक्यापणीं ते सर्वांहून श्रेष्ठत्व पावले. जॉनसन हा सर्व ग्रंथकारांत अग्रगण्य होऊन गेलो; आता तसाच तिकडे वक्तृत्वगुणांत व राजकारणांत बहूतून वरचढ आसीत नाहेला. बरोबर शंबर वर्षांपूर्वीं अमेरिकन लोकांचें इंग्लंडाशीं मोटें कलाम्कानें भांडण चाललें असतां कित्येक दूरदर्शी व थोर मनाचे मनुष्य तिकडील आकाश्या पक्षानें नेट्रमों घालत असत; अशांतच प्रस्तुत वक्त्याची गणना होती. या प्रसंगांचीं यांचीं भाषणें ऐकून खुद्द लॉर्ड च्याथम यानेंहि मस्तक डोलविलें. हा वक्त्या वक्तृत्वाचा पहिला आंग; व एव्हांपासून त्याची चोहोंकडे हळू हळू प्रसिद्ध होऊं लागली. ती होत होता त्याच्या आयुष्याच्या शेवटीं शेवटीं अगदीं शिखरास जाऊन पोचली. त्या वेळेस पार्लमेंटांतील सभासदांत याची पायरी सर्वांवर होती. इ. स. १८८९ या सालीं फ्रान्स देशांत जो रयतेचा मोठा दंगा झाला,—कीं ज्याच्या योगानें फ्रान्स देशांत दोन तीन वर्षांतच आकाश आणि पाताळ एकच होऊन गेलें, आणि ज्या अपूर्व उत्पाताचा सगळ्या युरोपास धाक पडून त्याप्रमाणें बीस पंचवीस वर्षे सगळ्या देशांतून सारखी धुमश्रुकी चालली होती,—त्याच्याच संबंधानें प्रस्तुत वक्त्याची वक्तृत्व-शक्ति पूर्ण उदयास आली. तरी त्यासमयीं यास पुत्रशोक होऊन त्याच्या योगानें याचें चित्त अत्यंत उद्धिग झालें असल्यामुळें, व सगळ्या फ्रान्स देशभर हाहाकार उठून पारिस राजधानी त्या वेळेस तर नेवळ यमपुरीच वसून राहिली असल्यामुळें तेथील लोकांविषयीं याच्या मनांत जो संताप व जी चिळस येऊन गेली होती, त्याच्या योगानें, व इतर कांहीं कारणांमुळें नुकल्या उगवलेल्या चंद्राचा प्रकाश जसा प्रसन्न व आल्हादकारक नसतो, त्याप्रमाणेंच वरील प्रसंगांचें याचें वक्तृत्व त्याच्या पूर्वींच्या वाग्विलासांसारखें रमणीय नाहीं. त्याच्या उज्वल बुद्धीवर वरील दुष्ट विका-राचें पटल आल्यामुळें तिचें शुद्ध स्वरूप त्यांत दृष्टीस पडत नाहीं.

असो; तर याप्रमाणें बर्कचीं हीं शेवटलीं भाषणें सर्वांत उत्तम धरण्यासारखीं नाहींत. यास्तव वरील प्रसंगाच्या आधीं जो त्याच्या वक्तृत्वाचा विकास झाला तो

१. बर्क याची इतर सर्व तत्कालीन लोकांप्रमाणें जॉनसनविषयीं मोठी पूज्यबुद्धि होती यांत कांहीं विशेष नाहीं. पण जॉनसन हा स्वभावानें कांहींसा गांवेष्ट व कोणास न मोजणारा असतां त्याचें बर्कविषयीं अत्यंत प्रेम व सन्मानबुद्धि होती ही गोष्ट सांगण्यासारखी आहे. तो बर्कविषयीं असें झणें कीं, जर एखाद्या मनुष्यास मध्यें पावसानें गांठून तो व बर्क एखाद्या आडोशास एके ठिकाणीं उभे राहिले, तर तितक्या थोड्या वेळांतहि बर्क हा कोणी लोकोत्तर पुरुष असावा असें त्यास वाटल्यावांचून रहाणार नाहीं !

अत्यंत उज्ज्वल समजला पाहिजे. हा विकास द्वाटला ह्याणजे मागे सांगितल्याप्रमाणे यानें आपल्या देशाचा जो कैदार घेताला त्या प्रसंगांचा होय. हिंदुस्थानचा पहिला गवर्नर जनरल वॉरन हेस्टिंग्स याने येथील राजेरजवाड्यांवर अतोनात जुद्धम केला असतां, व इंग्रजी शिपाई भाड्यावारी लावून कंपनीची तिजोरी भरण्याचा उद्योग आरंभला असतां, इंग्लंडांतील लोकांस, राज्याच्या देशाचा नांवलौकिक यानें दबडला जाणून हेस्टिंग्स याचा फार संताप येऊन गेला होता. त्यांतून बर्कसारखे जे कोणी मतांमं होते त्यांस तर हिंदुस्थानांत चाललेले कहर कानांनी ऐकवनातसे होऊन क्रोध, हेस्टिंग्स वगैरे मुख्य मुख्य लोकांवर ते सारखे दांव ओढू लागत होते.^१ असो, तर असा प्रकार कित्येक वर्षे चालला असतां सरनेमदंडां वॉरन हेस्टिंग्स हा आपला अधिकार सोडून परत स्वदेशास जेव्हां गेला, तेव्हां बर्क जमूनि त्याच्या प्रांतपदयांनीं लाजविरुद्ध पार्लमेंटांत फिर्याद केली, हा सगळा प्रसंग एकंदरांत मोठाच गव्य झाला. याचें मेकाले साहेबांनीं आपल्या निबंधांत फार शानदार वर्णन केले आहे. ही चौकशी सन १७८८ पासून तो १७९५ पर्यंत अशीं सान वर्षे चालली होती. फिर्यादींत प्रमुख असे तिघे चौघे मोठे नामांकित मनुष्य होते. एक तर वर सांगितलेला बर्क आणि दुसरे फॉक्स, शेरिड्यान, फ्रान्सिस हे होते. फिर्यादीचीं कलमें एकंदर वाचीस होतां. त्यांत बर्क यानें सर्वांत मोठें व धडधडीत अन्यायाचें कलम जी रोहिंदे लोकांवर विनाकारण घातलेली धाड तें उचललें. पण या प्रसंगां आपलें सर्व कौशल्य खर्चून बर्क यानें जरी मोठें मनोबोधक भाषण केलें, तरी त्यापासून जितकें कार्य व्हावेंसे त्यास वाटलें होतें तितकें झालें नाहीं. त्यानंतर फॉक्स पुढें झाला; आणि काशीचा राजा चतर्सिंग याचें राज्य बला-

१. बरीज पोर ग्रन्थ इकडे चालून अमरां चिकडील लोकांच्या मनाची स्थिति कशी होत होता हें त्या वेळच्या कादों लेखांवरून स्पष्ट होते—

“Is India free? and does she wear her plumed
And jewell'd turban with a smile of peace,
Or do we grind her still?”

The Task

“—That she is rigid in denouncing death
On petty robbers, and indulges life
And liberty, and oftentimes honour too,
To peculators of the public gold;
That thieves at home must hang; but he that puts
Into his overgorged and bloated purse
The wealth of Indian provinces, escapes.”

Ibid.

त्कारानें घेतल्याबद्दलवें दुसरें कलम त्यानें हातीं घेऊन त्यावरहि मोठें उन्मुक्त भाषण केलें. पण या दोषांवरहि तिसऱ्या वक्त्यानें कडी केली. शेरिव्द्यान यानें अयोध्येच्या बेगमांच्या संबंधानें जें तिसरें कलम त्यावर आपली वाक्शक्ति अशी कांहीं लडविली कां, सर्वश्रोते जागच्या जागीं केवळ चित्रांसारखे उदस्थ झाले. असें भाषण ऐकण्याजोग जगांत कधींच झालें नाहीं असें सर्वांस वाटून तेथल्या तेथें त्याच्या श्रोत्यांपैकीं तेलक-जणांनां त्यास विनंति केली कीं, जर हें छापण्याची आपण आज्ञास परवानगी द्याल तर आपणास दहा हजार रुपये देण्यास आम्ही कबूल आहों. तसेंच वरील भाषणांत त्या गरीब बिचाऱ्या राजस्त्रियांचा इंग्लिशांनां जो पराकाष्ठचा लढा केला त्याचें वर्णन इतकें हृदयभेदक केलें होतें, व त्या संबंधानें आगिषांवर अग्ना विलक्षण भडिमार करून झाला होता कीं, त्या वेळेस एकणारांचीं मनं अत्यंत क्षुब्ध होऊन गेल्यामुळें सभेचें काम पुढें चालेनासें झालें, आणि त्या दिवशीं तें तसेंच तहकूब ठेवावें लागलें. असो तर याप्रमाणें या प्रसंगां वॉरन हेस्टिंग्स याजवर असलाले जबरदस्त वक्ते उठले होते;— कीं ज्यांनीं या समर्थीच्या आपल्या वाक्पांडित्यानें आपलाळीं नांवें आणि आपल्या प्रतिपक्ष्याचें नांव हीं जगांत चिरकाल चालतीलसें करून टाकलें आहे ! मागे जे आथेन्स व रोम शहरीं झालेले वक्तृत्वाचे मोठमोठे प्रसंग सांगितले त्यांच्याशीं तुळण्या-सारखा इंग्लंडांत घडलेला प्रसंग हाच होय. असो; तर आम्हां भारतवर्षीय जनांस वर्क यानें नांव विशेष प्रिय होण्यासारखें आहे ह्याणून जें मागे सांगितलें तो हा वर वर्णिलेला प्रसंग होय. व या महाप्रसंगाच्या संबंधानेंच प्रस्तुत वक्त्याचें नांव सर्व रसिक व थोर हृदयाच्या लोकांत चिरकाल राहील हें उघड आहे !

दाता वक्ता योद्धा तेजस्वी मानधन असामान्य ।

अतुले पितृप्रसादे पंडित देवव्रता असा मान्य ॥

कर्णपर्व.

अंक १९.—(१) अवतरण. (२) प्रस्तुत अंकाचा विषय. (३) प्रस्तुत गुणाचा प्रचार. (४) त्याच्या अभिवृद्धीचें एक मोठें कारण. (५) त्याचें संस्कृत व असंस्कृत रूप. (६) प्रस्तुत विषयाचे तीन विभाग—प्राचीन काळ. (७) मध्यम काळ. (८) महाराष्ट्र देश. (९) वक्तृत्वविशिष्ट राजकारणी पुरुष.—

१. मागील अंकांत प्रस्तुत विषयाच्या एका भागाविषयीं निरूपण केलें. आतां यांत प्रस्तुत वक्तृत्वाचा प्रकार आपल्या देशांत कितपत होता याविषयीं विचार करावयाचा आहे.

२. गेल्या अंकांत प्रकृत गुणाच्या उत्पत्तीविषयीं सांगतांना आपल्या देशावि-
षयीं लिहिण्यांत आलेच आहे कीं, येथील राज्यस्थिति त्याच्या उत्पत्तीस व अभि-
वृद्धीस अनुकूल नव्हती. ह्याणजे आथेन्स व रोम येथें लोकसत्तात्मक राज्यप्रकार चालू

असल्यामुळे वक्तृत्व गुण तेथे जसा सहज उदयास येऊन तो तेथील लोकांत उत्तरोत्तर वृद्धिगत होत गेला, तसे येथे कधीहि झाले नाही. तेव्हां यावरून एखाद्यास सकृदर्शनीं असे वाटणार आहे की, आपल्या देशाच्या संबंधानें प्रस्तुत गुणाविषयीं कांय लिहावयास सांभोणार आहे? या देशांत त्याचा अभावच पहिल्यापासून नांदत असल्यामुळे त्याविषयीं सगळे बोलणेंच खुटले. असो; ही समजूत कितपत खरी आहे याचा निकाल पुढील लेखावरून होईल.

३. वक्तृत्व ह्या गुण असा आहे की, त्याचें वास्तव्य या जगांत अगदीं मूळारंभापासून असले पाहिजे. ह्मणजे सरस्वतीच्या उदयापासून प्रस्तुत गुणाचा उदय या जगांत झाला असे ह्मणण्यास हरकत नाही. मानवी भाषेचा जेव्हांपासून प्रचार झाला तेव्हांपासून ती कांहीं थोड्या मनुष्यांची सर्वथा अंकित होऊन इतरांस मोडून टाकण्याचें त्यांच्यामध्ये सामर्थ्य दृष्टीस पडूं लागले असावे. साधारणतः जगांत पाहिलें अगतां असा प्रकार दृष्टीस पडेल की, अगदीं अजणी लोकांत सुद्धां कोणा एखाद्या मनुष्यास आपल्या बोलण्यानें दुसऱ्याचे चित्त घेवून टाकण्याची कांहीं चमत्कारिक हातोटी साधलेली असते! त्याच्या वाणीचा असा कांहीं गुण असतो कीं सर्वांनीं त्याचें बोलणें ऐकाच रहावे! हाच प्रकार सर्व राष्ट्रांच्या आयावस्थेंतहि दृष्टीस पडतो. पहा कीं युरोपखंडातील साऱ्या देशांत ग्रीस इतका जुना देश नाही; आणि त्या देशाच्या भाषेंत होनरकृत 'इलियड' नामक काव्यादत्तका जुना दुसरा ग्रंथ नाही; पण त्यांतहि वक्तृत्वाचा प्रकार स्पष्ट आढळतो. ट्रॉय नामक शहरावर ग्रीस देशांतील जे राजे गेले होते त्यांत भिन्न भिन्न गुणांनीं विशिष्ट असे कित्येकजण होते. त्यांत युलिसिस नामें करून राजाची वक्तृत्वगुणाविषयीं ख्याति होती. तसेच भारती युद्धांत प्रसिद्ध जो पितामह भीष्म त्याच्या जेडीचा एक वृद्ध राजा मेस्टर नामेंकरून वरील काव्यांत प्रसिद्ध आहे; त्याची तर प्रकृत गुणाविषयीं वरच्या युलिसिसपेक्षांहि ज्यास्त प्रसिद्धि होती. वरील राजांत येननस्या उगम होऊन ते आपसाआपसांत भांडूं लागले असतां आपल्या पोक्त भाषणानें त्यांचे त्यांची समजूत करावी. असो; ही वरील भाषणें होमर कवीनें आपल्या अजरामर काव्यांत फार उत्कृष्ट तऱ्हेचीं घातलीं आहेत. त्यावरून ज्या ग्रीस देशांत पुढें वक्तृत्वगुणांत केवळ कळस करून टाकला त्याची आद्यस्थिति लक्षांत येऊन प्रस्तुत केल्या अगम त्यांत स्पष्ट दिसतो. तर याप्रमाणें युरोपांतील अत्यंत प्राचीन काळची स्थिति होय. आतां इकडे एशिया खंडांत पहा. यांतील अत्यंत प्राचीन देश झटले ह्मणजे हिंदुस्थान व चीन हे दोन होत. यांपैकीं दुसऱ्याविषयीं विशेष झणण्यासारखी माहिती अजमास अद्याप कोणत्याच प्रकारची नाही. यास्तव त्याच्या संबंधानें काहींच लिहूत नाही. आपल्या हिंदुस्थानाविषयीं वरच्यापेक्षां बरीच पुष्कळ माहिती आपणांस आहे. तीवरून पहातां प्रस्तुत गुणाचें वास्तव्य ग्रीस देशा-

प्रमाणें इकडेहि होतें असें जरी दिसत नाही, तरी पूर्वोक्त युरोपीय काव्याच्या जॉ-
डीचीं इकडचीं काव्यें जीं 'रामायण' व 'महाभारत' त्यांत, न विशेषतः 'महाभारत'ीं
त, प्रस्तुत प्रकार बराच दृष्टीस पडतो. असो; तर याप्रमाणें 'वक्तृत्व' शब्दाच्या
अलीकडील अर्थास अनुसरून जरी प्रस्तुत गुणाचा प्रचार प्राचीन काळां किंवा अजून
नहि सर्वत्र दृष्टीस पडत नाही; तरी त्या गुणाचें वास्तव्य अगदीं ग्रहिल्याप्रमाणे या
जगांत आहे यांत संशय नाही.

४. प्रस्तुत गुणाच्या अभिवृद्धीचें दुसरें एक मोठें कारण असें आहे कीं, तो
सदोदित उजळ रहाण्याची सोय असते. तशी दुसऱ्या कोणत्याहि कलेस असत
नाहीं. पहा कीं, काव्यरचना, चित्रकर्म, वादनकला, नानाप्रकारच्या शिल्पविद्या,
नाट्य, मल्लविद्या, युद्धकौशल्य इत्यादि कोणतीहि कला घेतला, तरी तिचा सतत
अभ्यास ठेवणें ह्मणजे केवढा खटाटोप करायाम पाहिजे व केवढे श्रम आहेत! कवि-
तेचा अभ्यास ठेवणें ह्मणजे कागद, लेखणी, शार्ड नेहमीं जवळ बाळगून गणमात्रा
जुळण्याचे श्रम करित वगलें पाहिजे. त्याप्रमाणेंच चित्रें काढणें, वाद्य वाजविणें,
कुस्ती किंवा कसरत करणें वगैरे कोणतेहि काम घटायचाचें झटले ह्मणजे त्याकरतां
मुद्दाम सगळी सामग्री जेव्हां जमवावी तेव्हां तें साध्य होणार; व त्यावरच सारखे
परिश्रम करण्यानें लवकरच कंटाळा येण्याचा संभव. त्यांतून मूर्ति घडवणें, इमारती
बांधणें वगैरे कामें तर फारच अट्टाचीं असून युद्धादि प्रसंग तर स्वाधीनचेहि नाहीत.
असो; तर याप्रमाणें इतर कलांचा सतत परिचय ठेवण्यास सामग्रीची सिद्धि, श्रम,
वगैरे अनेक गैरसोयी असतात. पण वक्तृत्वकलेची गोष्ट अगदीं निराळी. तिची
सामग्री भिन्नवण्यास तर अगदींच आयास नाहीत व क्षणाचाहि विलंब नको हें उघडच
आहे. परमेश्वरानें आपलें अगाध चातुर्य खर्चून मानवजातीस अद्भुत देणगी दिली
आहे ती सदैव सिद्धच आहे. जिव्हा दंतपक्ति; व वर्णेषासाचीं कंठतालवादि स्थानें
इत्यादि साहित्य जन्मसिद्ध व अंगभूतच असल्यामुळें वक्त्याच्या इच्छेचीच केवळ
तीं वाट पहात असतात. इतर कलांच्या उपकरणांप्रमाणें यांस सज्ज करण्यास यत्किं-
चित्हि काल न लागून व आयास न पडून स्थलकालादिकांची अनुकूलताहि यांस
लागत नाही. शिवाय त्यांवर कालाचा तडाखाहि वरच्यांच्या सारखा न चालून
वक्त्याच्या जीवमानापर्यंत बहुधा तीं टिकाव धरून असतात. असो; तर याप्र-
माणें प्रस्तुत कलेचें साहित्य असें उकृष्ट सोयीचें आहे. हें एक झालें. दुसरें असें
कीं, मागें सांगितल्याप्रमाणें इतर कलांचा अभ्यास फार श्रमदायक असतो. तसा हा
मुळींच नाही झटला असतां चालेल; कारण वक्तृत्व ह्मणजे नुसतें बोलायाचें काम.
पण तिसरी सोय तर वरच्या दोहोंहूनहि मोठी मौजेची आहे. ती ही कीं साधारण
नित्याच्या व्यवहारांतच प्रस्तुत गुणाचें अनायासानें सहज उज्वलन होणें असतें तें

असें कीं, नेहमींच्या बोलण्याचालण्यांत किंवा इष्टमित्रांच्या मेळ्यांत वगैरे सहजच वाक्शक्तीचा उपयोग करणें पडून तिचे निरनिराळे गुण उत्तरोत्तर वृद्धिंगत होत जातात. इतर कलांत निपुणत्व संपादनं असतां त्याकरितां जशी निराळी यातायात करायाला हवी तसें येथें न पडून व्यवहाराचा व्यवहार आणि अभ्यासचा अभ्यास अशीं दोन कामें एकेच वेळीं सहजगत्या साधून जातात. आणि पुनः श्रम ह्मणून बिलकूल नसून उलटें मनोरंजनहि त्यांत होतें.

५. असो; तर याप्रमाणें प्रकृत गुण हा इतर सर्व गुणांप्रमाणें केवळ स्वभावसिद्ध असल्यामुळें अत्यंत प्राचीन काळापासून सर्व देशांत असेल यांत संशय नाही आणि मागील कलमांत सांगितल्याप्रमाणे त्याचा व्यवहारांत नेहमीं उपयोग असल्यामुळे तो सर्व देशां व सर्व काळीं बऱ्याच प्रौढदशेस येऊन पोचण्याचा पुष्कळ संभव आहे हेहि उघड आहे. आतां हें खरें आहे कीं, ज्ञानसंपन्न राष्ट्रांत वरील गुण ज्या रूपानें दृष्टीस पडेल त्या रूपानें तो अज्ञान लोकांत दृष्टीस पडायचा नाही. ह्मणजे मागे होऊन गेलेल्या मोठमोठ्या वक्त्रांच्या भाषणांत किंवा अलीकडच्यांच्या व्याख्यानांत जसे शब्दलालित्य, अलंकार, विषयरचना इत्यादि गुण सांपडतील तसे त्यांच्यांत कदाचित् सुर्वीच दृष्टीस पडणार नाहीत. उलटा अपशब्दांचाहि पुष्कळ भरणा असून विषयाची मांडणी तर कधीं कधीं सुर्वीच नसल. लोकसमाजांत उठून जें त्या अवसरास सुबल तेंच वरील वक्ता बोलेल. सारांश, पहिल्या वक्त्राच्या भाषणांत रसिकता, कोमलता इत्यादि गुणांचा जसा समावेश असेल तसा दुसऱ्यांत नसून उद्दामपणाचेच सर्व गुण त्यांत असतील; इतके कीं, स्थलविशेषीं कोमल मनाच्या मनुष्यास त्यांच्यामुळें तें भाषण अत्यंत दुःश्राव्यहि वाटेल. पण याप्रमाणें वरील दोहो भाषणांत बाह्यरूपदृष्ट्या जरी बराच फरक दृष्टीस पडेल, तरी वक्तृत्वाचे बीज जो मोहकपणा तो दोहोंतहि आढळेल; आणि त्यामुळे वस्तुतः पहातां पहिल्यास जशी वक्तृत्व ही संज्ञा लागेल, तशीच ती दुसऱ्यामहि पण लागेल. दोहोंत भेद ह्मटला ह्मणजे पुरस्त्रीच्या आणि वनस्त्रीच्या रमणीयत्वांत जितका दृष्टीस पडेल, तितकाच. ह्मणजे दोहोंचहि सौंदर्य वस्तुतः सारखें असतां पहिलीस जशी जडावाच्या व सोन्याच्याच्या दागिन्यांनीं व उंची उंची वस्त्रांनीं विशेष शोभा येईल व बोलण्याचालण्याची ढब वगैरे तीस उत्तम लागली असल्यामुळें पुरवासी रसिकजनांस तिची रमणीयता अधिक वाटेल, तशीच गोष्ट पहिल्या वक्तृत्वाची होय. पण जो खरा मार्मिक आहे, जो अंतर्गत गुणाचा वस्तुतः शोध करणारा, त्यास दुसरें वक्तृत्वहि वरच्यासारखेंच मोहून टाकील; किंबहुना स्वाभाविकत्वास्तव तेंच त्यास जास्त पसंत पडेल. कसें ? तर ज्याप्रमाणें दुष्यंत राजास कण्वाच्या तपोवनांत शकुंतलेचें वल्कलाच्छादित मुग्ध लावण्य व अप्रगल्भत्व हींच अंतःपुरांतील स्त्रियांच्या उज्ज्वल वेषांहून व नाट्याचा-

यांनीं शिकवलेल्या विभ्रमांहून विशेष आल्हादप्रद झालीं.

६. आतां आपल्या भरतखंडांत वक्तृत्वाचे प्रकार कोणकोणते होत, व अती-
कडे कोणते असून हल्लीं कोणते नवे चालू झाले आहेत याचा विचार करूं. त्यांत पहि-
ल्यानें आपल्या देशांतील प्राचीन काळाविषयीं जर पाहिलें तर त्याविषयीं जरी आप-
णांस ह्मणण्यासारखीं कांहींच विशेष माहिती नाही, तरी वक्तृत्वगुणांचीं त्या वेळेस
चहा होती एवढें ह्मणण्यास कांहीं हरकत नाही. पुराणादि जुन्या ग्रंथांतून प्रस्तुत गुणांची
अधिदेवता ह्मणून सरस्वतीचे वर्णन केलेलें आढळत, व देवांचा गुरु बृहस्पति यांचेहि
प्रकृत गुणाच्या संबंधानेंच प्रधानत्वानें वर्णन असून अद्याप आपल्या मराठी भाषेतहि
मोठ्या वक्त्यास वरीलच शब्द लावतात, इत्यादि प्रमाणांवरून वरील गोष्ट सिद्ध होते.
त्याप्रमाणेंच 'वाग्मी' 'वाग्निवद्' इत्यादि शब्दांचा 'रामायणा'च्या वेळेपासून प्रचार आहे
यावरूनहि वरीलच अनुमान निघतें. शिवाय पृथ्वीवरील वाकीचीं राष्ट्रे गाढ अज्ञाननिद्रेंत
स्वस्थ घोरत असतां आमच्या देशांत धर्माच्या लोकव्यवस्थेच्या वगैरेंसंबंधानें
शेंकडों उलटापालटी होऊन नवीं मते, नवीं दर्शनें, नवे पंथ वगैरेंची जेव्हां सारखी
गडबड चालली असे तेव्हां प्रस्तुत गुणाची आमच्या देशांत मोठी जागृत वस्ती
असेल यांत संशय नाही. ब्राह्मण, बौद्ध, जैन, चार्वाकमति, इत्यादिकांचे धर्मविषयक
वाद व नैयायिक, भीमांसक, सांख्यवादी इत्यादिकांचे पदार्थमात्राविषयीं सूक्ष्म
विचार, यांची ज्या वेळेस चांद्वांकडे गर्दी असेल त्या वेळेस अनेक नामांकित वक्ते
निपजले असतील असें ह्मणण्यास हरकत नाही. आतां यावर जर कोणी अशी शंका
घेईल कीं, वरील गोष्टीस कोठें ग्रंथांतरी आधार नसतां किंवा दुसरेंहि निश्चित प्रमाण
नसतां ती खरी कशी मानावी, तर तीवर आमचें उत्तर असे आहे कीं वरील
उल्लेखास अनुमान हें प्रमाण जबरदस्त आहे; मिसर देशांतील पर्वतप्राय विशाळ
मनोरे पाहून किंवा इकडील भव्य व विस्तीर्ण लेणी पाहून प्राचीन मिसरी लोकांचें व
आर्थलोकांचें बुद्धिसामर्थ्य जसें सहज अनुमानसिद्ध होतें, त्याप्रमाणेंच वरील वक्तृत्वा-
विषयीं जरी कोठेहि बिलकूल आधार न सांपडला, तरी तें गृहीत धरण्यास अगदीं
अडचण नाही. कारण ज्या वेळेस हल्लीं प्रमाणें ग्रंथ छापण्याची कला माहीत नसल्यामुळें
वादविवाद व्हावयाचा तो केवळ तोंडीच व्हावयाचा असें असे, त्या वेळेस लिहि-
ण्याच्या चातुर्यापेक्षां बोलण्याच्याच चातुर्यास अतिशय उत्तेजन मिळालें असेल यांत
संशय नाही. आणि ज्या वादास आज निदान दोन हजार तरी वर्षे होऊन गेलीं
असतांहि 'शंकराचार्य', 'मंडनमिश्र', 'कुमारिलभट्ट' अशीं नांवें लोकवार्तेच्या केवळ
वाच्यावर उडत हल्लीं पर्यंत येऊन पोचली आहेत, आणि ज्यांचा परिणाम एवढा झाला
कीं, अर्ध्या एशिा खंडास त्याच्य मुळें नवा धर्म मिळाला,' ते वाद केवढे कडाव्याचे

१. ब्राह्मणधर्माची व बौद्धधर्माची प्रॉटेस्टंट व क्याथलिक पंथाप्रमाणें पुष्कळ दिवस मोठी

(पुढें चालू).

झाले असतील याची सहज कल्पना होते ! असो; तर याप्रमाणे प्राचीन भरतखंडांत प्रकृत गुणांचे वास्तव्य होतें याविषयी केवळ प्रत्यक्ष प्रमाण जरी न मिळालें, तरी तें अनुमानानें सिद्ध होतें. हें अनुमान वरच्या कलेप्रमाणे इतरहि कांहीं कलांस तसेंच लागतें. उदाहरणार्थ नाट्यकला आणि चित्रविद्या ध्या. या दांडोहिविषयी इतर देशांप्रमाणें आमच्या देशाची मुळाव प्रसिद्धि नाही. ग्रीस देशांत रॉशस नामें करून एक मोठा विख्यात नट होऊन गेला; व सुमारे शंभर वर्षांपूर्वी त्याच्या बरोबरीचा ग्यारिकी ह्याणून एक नट इंग्लंडांत झाला. पण इकडे सॉफोक्लीज व शेक्सपीयर यांच्या बरोबरीचे नाटककार निपजले असतां वरील नटांसारखी मात्र इकडे कोणाचीहि नांवें आढळत नाहीं. त्याप्रमाणेंच ग्रीस देशांत आपिलीज, इटालींत रेफील, व इंग्लंडांत जॉनसनचा परम मित्र रेनॉल्डस् हे चित्रकर्मीत मोठे निपुण होऊन गेले. पण प्राचीन काळीं आपल्या देशांत अमुक अमुक मोठे चित्रकार झाले असें कोठेहि आढळत नाहीं. तर या दोन अभावांचे काय वरें कारण असावें ! ज्या आमच्या देशांत 'शाकुंतल', 'उत्तररामचरित', 'मृच्छकटिक' अशीं नाटके रचणारे कवि निपजले त्याच देशांत त्यांचा उन्कट अभिनय करणारा नट कोणीच झाला नाहीं काय ? तसेंच अशोक, चंद्रगुप्त, विक्रमादित्य, शालिवाहन असे मोठमोठे पृथ्वीपति येथें नांदत असतां व बहुनकरून दर एक संस्कृत नाटकांत चित्रपट, आलेख्य, तूलिका, इत्यादिकांचे नेहमीं वर्णन येत असतां कोणाहि चित्रकाराची सार्वत्रिक प्रसिद्धि झाली नाहीं काय ? वरील दोन्हीहि गोष्टी केवळ असंभाव्य होत हें आमच्या सर्व समजस वाचकांच्या लक्षांत येईल; आणि ज्या अर्थी इतर कलांत व विद्यांत आपल्या पूर्वजांनीं एवढी कीर्ति मिळविली, त्या अर्थी वरील दोन कलांतहि त्यांनीं निदान पक्षीं वरेंच निपुणत्व संपादिले असेल असा तर्क सहज होतो. वरें, पण मग वरील कला आपल्या देशांत असून त्यांचा पुढें मागमूसहि कसा उरला नाहीं हें जर कोणी विचारील, तर त्याचें उत्तर अर्थात् हेंच कीं, वरील दोन कला व प्रस्तुत वक्तृत्वकला या अशा प्रकारच्या आहेत कीं, या स्वभावानःच अचिरस्थायी ह्याणजे फार वेळ न टिकणाऱ्या आहेत. पहा कीं, एखाद्या उन्कट नटानें फार उत्तम अभिनय केला तर तो चिरकालिक करण्यास कांहीं तरी उपाय आहे काय ! तो जोवर रंगभूमीवर आहे तोवच त्याचें

शटापट लागून सरते शेवटीं बौद्धांचा मोड झाला, व त्यास सिंहलद्वीप, तिबेट, चीन, वगैरे देशांत जावें लागलें ही गोष्ट इतिहासप्रसिद्ध आहे. बौद्धांची संख्या एकंदर ६ कोट आहे व एकंदर मनुष्यवस्तीचा सरासरी अर्धा भाग या धर्माचा आहे.—सुमात्रा, जावा वगैरे बेटांतूनहि हिंदुधर्माच्या खुणा कित्येक अधाप स्पष्ट आहेत.

१. या विख्यात नटाविषयी 'महदाख्यायिका' या सदराखालीं मागें मजकूर लिहिला आहे तो आमच्या वाचकांस आठवत असेलच.

कसब. शिल्पकारानें तयार केलेल्या वस्तु जशा पुष्कळ दिवस राहूं शकतील किंन् एखाद्या उत्तम कवीचें काव्य एकदां रचलें ह्मणजे तें जगत्प्रलयापर्यंत जसेंच नसेंच ठेवितां येईल तशी गोष्ट वरील मनुष्याच्या कृतीविषयी आहे काय ? फार फार झालें तर त्या नटाच्या हयातीपर्यंत तो लोकांस रंजवाल. पण त्याचा अवतार एकदां आटपला कीं पुढें त्याची करामत कशी होती आणि काय होती ती सांगतां येणेंहि मुसकाल आहे. जी मूर्ति एकदां लोपली ती लोपली ! या सारखीच मरासरी चितान्याचीहि गोष्ट आहे. चित्राचा आधार जो कागद, भित्त, किंवा कापड हा जोवर आहेत तोवरच त्याचें अस्तित्व; शिवाय रंगाची तकाकी वगैरे तर वरच्याहूनहि लवकरच नाहीशी होणारी. कालगत्या सगळ्या राष्ट्रांत जी बदल होत जायची ती मोठ्या चितान्याच्या कसबाकडे पाहून होण्याची ह्मणजे क्षणभरहि राहिल असें नाही ! मागें आपिलीज ह्मणून जो ग्रीस देशांत होऊन गेलेला चितारी सांगितला त्याच्याहि तजबिरी वरील कारणास्तवच आतां कोठेंहि राहिल्या नाहींत आणि वरील देशाची मूर्तिकारांवद्दल जशी प्रसिद्धि अद्याप आहे तशी चित्रकारांवद्दल नाही याचेंहि कारण वरीलच असावें. असो; तर याप्रमाणें ज्या लोकांची कामे लागलीच किंवा लवकरच नाहीशी होणारी असतात तीं पुढें दृष्टीस न पडलीं इतक्यावरून त्यांचें वास्तव्य अमुक अमुक देशांत मुळीच नव्हतें असें ह्मणणें रास्त नाहीं. यास्तव वक्तृत्वाची तरी वरच्यासारखीच गोष्ट आहे. एक तर अगदीं अलंकडेपर्यंतहि शीघ्र लिपि ही कला युरोपांत सुद्धां माहीत नव्हती; त्यामुळे कोणी एखादें उच्छ्रुत भाषण केलें तर तें टिपून घेण्याची मुळीच सोय नव्हती. शिवाय दुसरी मोठी गोष्ट आणखी अशी आहे कीं,

१. वरील चित्रकार शिकंदर बादशहाच्या परीं होता; व तो विद्यामंथ असल्यामुळे त्याचा शिकंदराशी स्नेहसंबंध होता. याच्याविषयी. इतिहासांत कांहीं आख्यायिका प्रसिद्ध आहेत. त्यांपैकीं दोन येथें सांगतां. एकदां असें झालें कीं, वरील राजपुत्र हा आपल्या स्नेह्याच्या चित्रशालेंत गेला. तेथें कित्येक तसविरा तयार झाल्या असून कित्येक तयार होत होत्या. शिकंदरास चित्रकलेंत विशेष गम्य नमतांदि तो आपल्या राजवैभवाच्या घमंडीत तेथील चित्रांत कांहीं चुका काढूं लागला. तें ऐकून आपिलीजानें त्याची पुढील उत्तरानें खुबीनें फज्ती केली;—ह्मणाला, “भिन्ना अंमळ दृष्ट् तरी धोल, तीं पलीकडे पोरें रंग उगाळीत बसलीं आहेत तीं तुला हंसतील !” दुसरी गोष्ट अशी आहे कीं, शिकंदराचा प्रख्यात घोडा बुसेफेलस याचें वरील चितान्यानें एक त्याच्याचप्रमाणें चित्र काढलें. तें इतकें हुबेहुब उठलें होतें कीं, तें पाहिलें असतां चित्र ह्मणून भासत नसे. शिकंदरानें वरच्याप्रमाणेंच या चित्रावरहि कांहीं टीका केली. आपिलीसानें कांहींएक उत्तर न करितां त्या घोड्यासच तेथें आणविलें. तो जवळ येतांच तेथें दुसरा आपल्यासारखाच घोडा बांधला आहे असें त्यास वाटून तो खिंकाडूं लागला. तेव्हां आपिलीस शिकंदरास ह्मणाला, “खरो-खर, तुझ्यापेक्षां तुझ्या घोड्यास चित्रकलेचें ममज्ञान विशेष आहे !”

पुष्कळ भाषणांचा रस त्या प्रसंगासुद्धेच वृद्धिंगत झालेला असतो; तो इतका की, पुढे कांही काळ लोटल्यावर जर तींच वाचली किंवा ऐकली तर तीं अगदीं नीरस वाटतील. फार कशाला, मागील अंकांत सांगिलेल्या शेरिड्यान नामक वक्त्याच्या भाषणानें त्या वेळेस सगळ्या लोकांस जरी एवढा चटका लावून सोडला, व प्रत्यक्ष फॉक्स यानेहि एके प्रसंगी त्यास सर्वोत्कृष्ट ह्मणून ह्मटलें,^१ तरी हल्लीं तें वाचलें असतां त्यांत एवढा अद्भुत गुण कांहीं दिसत नाहीं. खुद्द डिमॉस्थेनीसच्याहि कांहीं थोड्या सर्वप्रसिद्ध भाषणांस खेरजि करून बाकीचीं वरच्याप्रमाणेंच सध्यां नीरस झालीं आहेत. याचें कारण उघडच आहे. अन्न निवाल्यावर जशी त्याची गोडी रहात नाहीं, त्याप्रमाणेंच एखाद्या प्रसंगविशेषानेंच जें लोकांस रुचिलें असतें तें मग तो प्रसंग निघून गेल्यावर पहिल्यासारखें कसें रुचेल ? खेरीज वक्त्यानें भाषण केलेलें खुद्द ऐकणें आणि तें कागदावरून वाचणें यांत पुष्कळदां फारच तफावत असते. मोठमोठ्या वक्त्यांच्या भाषणांत तर वरील भेद फारच असेल यांत संशय नाहीं. कारण वक्तृत्व ह्मणजे नुसतें बोलणेंच नव्हें; तर उंच व मनोवेषक स्वर, अंगविक्षेपांचा नोक-झोक, चेहऱ्यावर निरनिराळ्या मनोवृत्तींचा आविर्भाव, व आणखीहि कित्येक बारीक सारीक गोष्टी या सर्वांचें संमेलन होय.^२ शिवाय वक्तृत्वस्थानाची शोभा, एकंदर लोकांचा थाट, वगैरे गोष्टींनीं आर्थाचें सुप्रसन्न होऊन गेलेल्या मनावर वक्त्याच्या भाषणाचा जसा रंग उठेल तसा पांढऱ्यावर काळें केलेलें नुसतें वाचून कांहींच उदावयाचा नाहीं हें उघड आहे. फार तर काय, जण नुसतें ऐकणें व वाचणें या दोन व्यापारांतहि मुखाच्या संवधानें थोडा भेद आहे असें नाहीं. वाचण्याचा जसा तेव्हांच त्रास येतो तसें ऐकण्याचें नाहीं. असो; तर याप्रमाणें वक्तृत्वसभेचा थाट पाहून तेथें झालेले भाषण खुद्द ऐकणें आणि तें दुसऱ्या दिवशीं किंवा पुढें वर्तमानपत्रात किंवा पुस्तकांत वाचणें या दोहोंत फारच फेर आहे. त्यांतून एखाद्या लौकिक प्रसंगविशेषानें लोकांचीं मनं धुव

१. फॉक्स कोण होता हें मागील अंकावरून आपल्या सर्व वाचकांस माहीत झालें असेलच. या वक्त्यास एवढां कोणी असा प्रश्न केला कीं, आपण इतके दिवस पार्लमेंटांत अनेक भाषणें ऐकली, त्या सर्वांत तज्ज्ञांस अत्युत्तम कोणतें वाटतें ? फॉक्सनें उत्तर केलें “वेगमांच्या संवधानें शेरिड्यान यानें जें केलें तें.”

२. वरील सर्व अंग वक्त्यास किती आवश्यक आहेत हें मागे डिमॉस्थेनीसच्या संवधानें जें सांगिलें, तीं ती त्यानें मोठमोठ्या नटांपासून शिकून घेतलीं यावरून एक स्पष्ट दिसतेंच. शिवाय वरील बाल्यास एक सर्वप्रसिद्ध वचन असें आहे. एके समर्थी कोणा एकानें त्यास विचारलें कीं, वक्त्यास अगदीं आवश्यक अशा कोणकोणत्या गोष्टी आहेत ? डिमॉस्थेनीसनें उत्तर केलें, “नाट्य”—दुसरी कोणकोणती ?—“नाट्यें !”—वरें तिसरी ?—“नाट्य !” पहिले विल्यम पिट ऊर्फ लार्डनाथम यांस वरील “नाट्य” किती अंगवळणीं पडून गेले हींतीं हें मेकॉलच्या त्याविषयाच्या निबंधावरून चांगलें ध्यानांत घेईल.

होऊन गेली असता त्या संधीस तर भाषणाचा जो रंग पडेल तो ती वेळ निघून गेल्यावर अगदी नाहींसा होऊन त्याची कल्पनाहि पुनः करता येणार नाहीं. सारांश, ज्याप्रमाणे कमलपत्रावर जलबिंदूस मोत्यांची शोभा येते, किंवा संध्यासमयीं सूयांचा कोमल व सोनेरी किरणे पश्चिमेकडील ढगांवर पडली असता त्यांस रंग चढून त्यांचा देखावा कांहीं मोठा अपूर्व दिसून येतो, त्याप्रमाणे प्रसंगाविशेषी झालेले वक्तृत्व कांहीं चमत्कारिक रीतीनें खुलतें! ती खुमारी ना प्रसंग आटपझ का अगदी नाहींशी होऊन जाते. कशी! तर जसे वरील ढग क्षणभर आले विचित्र वैभव मिरवून सूर्य अंमलसा ग्वालां जातांव राखेसारखे दिप्त लागून आधेकच निस्तेज दिसतात!

असो; तर याप्रमाणें वक्त्यानें कलेले भाषण उतरल्यानें ते अधिक नारस मात्र लागणारें असल्यामुळे वरील निष्कळ प्रयत्न कोणां केला नसेल हेहि संभवतें. शिवाय हातानें लिहिण्याचा श्रम वाचविण्याचें जें मुद्रणरूप साधन तें प्राचीन काळा नव्हते हेहि लक्षांत आणलें पाहिजे. तर याप्रमाणें अनेक कारणास्तव आपल्या देशांतील प्राचीन वक्तृत्वाचा आजला विलकूल मागमूस उरला नाहीं हें ठाकच आहे. त्यांतून ग्रीक व रोमन लोकांप्रमाणे इतिहास लिहून ठेवण्याची जर आपणांत प्रवृत्ति असती तर निदान अमुक अमुक काळा अमुक अमुक प्रसंगांन अमुक अमुक पंडितांची वक्तृत्वाविषयी मोठी ख्याति झाली असा नुमता उल्लेख तरी सांपडता. पण इतिहासाच्या अभावामुळे तोहि आधार आपणांस अनुकूल नाहीं. तेव्हां एकंदरीत प्रस्तुत कलेवें वास्तव्य केवळ अनुमानावरून सिद्ध करायावें. त्यास प्रत्यक्ष प्रमाण मुळांच नाहीं. तरी ज्याप्रमाणें एखाद्या अरण्यांत राखेचा व कोळशांचा चोहोंकडे ढीग पडलेला पाहिला असतां वणव्याच्या ज्वाळाच प्रत्यक्ष पाहायला नकोत, किंवा भुईत खचलेले वाडे व दर आलेल्या विहीरी पाहिल्या असतां भूमीचा कंप प्रत्यक्षच दृष्टिगोचर होण्याची गरज लागत नाहीं, त्याचप्रमाणें अर्ध्या एशिया खंडावर पसरलेला हिंदुस्थानांतल धर्म व खुद्द हिंदुस्थानांतच मागे चालू असलेले व अद्याप चालत असणारे हजारों पंथ व निरनिराळीं मतें, हीं मोठमोठे वक्तृत्व ग्रंथ प्रत्यक्ष पाहिल्यापेक्षांहि प्रस्तुत विषयाविषयीं विशेष निर्णायक होत!

७. वर प्राचीन काळाविषयीं प्रस्तुत गुणाच्या संबंधे विचार झाला. आतां मध्यतरीं ह्मणजे त्या काळाच्या व हल्लींच्या मध्ये जो पुष्कळ काळ लोटला त्याविषयीं विचार करूं. या काळाविषयीं मागील काळाप्रमाणेच ह्मणण्यासारखी कांहींच आपणांस माहिती नाहीं, तरी आमच्या देशाच्या एका भागाविषया निदान एक दोन शतकांपर्यंत वरील माहिती लिहिण्यासारखी आहे. हा भाग आमचा महाराष्ट्र देश असून वरील शतकें ह्मणजे यापूर्वीच गेलेला काळ होय.

८. आमच्या सर्व वाचकांस माहीत आहेच की, या देशाचे प्राचीन वैभव नष्ट होऊन कित्येक शतके लोटल्यानंतर एका कोपऱ्यांतल्या लोकांनी एकाएकी घर डोकें उचलून थोडक्याच काळांत सगळा देश व्यावून टाकला. या त्यांच्या उदयामुळे प्राचीन अर्थ लोकांचा धर्म, विद्या, आचार, इत्यादीकांचा जो सर्वथा लोपच होऊन जाण्याचा रंग आला होता तो समय दैवयोगाने टळला. या पराक्रमी लोकांनी माया देशभर जी जागोजाग ठाणा घातली व मोठमोठी राज्ये स्थापन केली, त्यांच्या योगाने यवनांना व म्लेच्छांनी उच्छेद करून टाकल्यामुळे आर्यांच्या धर्मादि-कांवर जी ग्लानि येत चालली होती ती मागे हटून हिंदुत्वाचे जणीं काय पुनरुज्जीवनच झाले. आमच्या जुन्या विद्या, कला इत्यादिकांस उत्तेजन मिळून आमच्या गतवैभवाचा कळा आझावर पुनः कऱ्याच प्रमाणाने आली. हावेरेवर मोठमोठ्या राष्ट्रांत आढळणारे जे निरनिराळे उज्वल गुण त्यांचाहि पुनः उदय आला. हे गुण धैर्य, साहस, शौर्य, प्रामाणिकपणा, बुद्धिप्रागल्भ्य इत्यादि होत. यांचे उदाहरणें सहाराष्ट्र देशाच्या इतिहासांत जी सांपडतील त्यांहून मोठा इतर कोणत्याहि प्राचीन किंवा अर्वाचीन देशाच्या इतिहासांत सांपडणे नाहात. असो; प्रस्तुत गुण वक्तृत्व हाहि वरच्यांच्या मालिकेंतलच एक होय. मराठ्यांचा इतिहास ज्या थोड्यांनी सविस्तर वाचला असेल, व आपल्या देशाचा गेल्या दोसऱ्या वषांतील स्थिति जे पुरतेंपणी ध्यानांत आणतील, त्यांची वरील गुणाच्या वास्तव्याविषयी खात्री झाल्यानेरीज रहाणार नाहीं. आझी मागे सांगितलेच आहे की वक्तृत्व याचा अर्थ प्राचीन ग्रीस व रोमच्या इतिहासावरून जो एकंदर जगाच्या मनांत वसून गेला आहे, व जो अलीकडे आपल्या देशांतहि सामान्यतः सर्व समजलागले आहेत, तो त्याचा केवळ एकदेश होय. वक्तृत्वसभेत उभे राहून सभोवतीं थाटलेल्या समाजास 'अहो, वीर हो', 'हे मदेशबांधव हो' वगैरे खरी किंवा खोटी संवोधनें करून मोठ्या गंभीर स्वरांनी व मोठा आविर्भाव आणून उद्देष्ट वोलणें हे जसे वक्तृत्व; त्यापेक्षां सेनपतीनें रणांगणावर आपल्या सैन्यास वोललेले वीर्योत्साहप्रक शब्द, किंवा धर्मोपदेशकांनीं देवळांत केलेले धर्मव्याख्यान, किंवा मुझ बापांनीं आपल्या पुत्रास घरगुती केलेला बुद्धिवाद, हे प्रकार वरच्याहून वस्तुतः पहातां कर्मा आहेत असे नाहीं. जो गुण पांडुरंगसभेत झळकणारा तोच वरील प्रसंगां द्वारेज उणा पडेल असे नाहीं. सोने किंवा रुपे यांच्या अंगा जशा स्वतःसिद्ध योग्यता असून त्यांवर छार अतो किंवा नसो; त्यांची योग्यता खरा परीक्षक तेव्हांच जाणतो त्याप्रमाणें जगांतील सामान्य व्यवहारांतहि प्रस्तुत गुण खऱ्या मर्मज्ञाच्या लागलीच लक्षांत आल्यावांचून रहाणार नाहीं. असो; जर याप्रमाणें पेशव्यांच्या या जुन्या राजधानींत व इतर ठिकाणीं जरी वक्तृत्वाच्या समारंभाकरतां आथेन्स व रोम येथल्याप्रमाणें मोठाल्या दोलेजंग इमारती

बाधल्या नव्हत्या, व न्होड्य् वेदांतन्याप्रमाणें येथें त्या कलेचा अभ्यास करण्याकारितां पाठशाळा घातल्या नव्हत्या, तरी प्रकृत गुण वरील राज्यांत अनेक रूपांनीं प्रगट झालेला होता यांत संशय नाही. हें क्षणभ्यास आधार काय हें पुढील लिहिण्यावरून स्पष्ट होईल.

९. मनुष्याच्या करणावरून त्याच्या अंगां असणाऱ्या निरनिराळ्या गुणांचें अनुमान करतां येतें हें जर खरें असेल. तर ज्या महापरत्तमा पुण्यानें हिंदूस दास्य मुक्त करून सुमारे शंभर दीडशे वर्षे त्यांस स्वातंत्र्यसुखाचा व राज्यैश्वर्याचा अनुभव करविला त्याचे ठायीं प्रकृत गुणांचें वास्तव्य वरंच कल्पिलें घाटिजे असे आश्वासन वाटते. यापूर्वी शिकंदरप्रभृति जे अनेक रणधुरंधर महाविख्यात राज्यकर्ते होऊन गेले त्यांपैकी बहुतेकांची राज्यसाधनसामग्री त्यांच्या पूर्वजांनाच अगोदर करून ठेवलेली होती. यास्तव एखाद्या कारागारास उत्तम प्रकारचा हत्यारें आयतां तयार करून दिलीं असतां मग जशी त्यांवर त्याने आली करामत दाखवावी, तसाच प्रकार शिकंदर, सीजर, नेपोलियन इत्यादि राज्यकर्त्यांचा झाला. पण मराठी वादशाहीचा ज्याने पाया घातला त्यास सगळें राज्य विश्वकर्मोप्रमाणें केवळ नवेंच बनवावें लागलें. त्याचा मूळची सामग्री झटली क्षणजे लोखंडासारखें भक्कम शरीर आणि मोठी विशाल बुद्धि एवढीच काय ती होती. जे मावळे लोक आतांप्रमाणेंच शेतमान, मोलमजुरी किंवा काबाडकष्ट करूनच पिढ्यान्पिढ्या राहिलेले, व अगदीं मावडे व भित्री असल्यामुळें हूं कां चूं न करतां परराज्याचा जुलूम सोसण्यास अगदीं घटावून गेलेले, त्यांचाच स्वभाव अगदीं बदलून टाकून मोठे कडवे व अभिमानांनीं जे मुसलमान व रजपूत त्यांशीं झगतीं भिडावून लढण्याचें सामर्थ्य शिवाजीनें त्यांच्यांत आणलें. फार तर काय, पण ज्यांस आपला धर्म काय, आपला देश काय, याची साधारण चांगलीशी कल्पनाहि कधीं झाली नसेल, त्यांचा मुसलमानांशीं पुरा दुजेभाव करून देऊन त्यांचा रणोत्साह व आपल्या ठायीं अनन्यभाव त्यानें इतका वाढविला कीं, हर-एक प्रसंगीं आपापलीं शिरें हातावर घेऊन व प्रत्यक्ष प्राणहि अर्पण करून त्यांची कामगिरी त्यांनीं वजाविली. सिंहगडावर कल्याण दरवाजाशीं जो घोरतर प्रसंग झाला—कीं ज्या वेळेस काळोख तर ऐन-मध्यान्हीचा, जवळ दिवा ना बत्ती, चढा-याचा कडा सारखा पंचवीस तीस हात उंच, खालच्या लोकांची चाहूल ऐकून वरील रजपूत हत्यारबंद होऊन तयार झालेले, त्यांतून सर्वांत धैर्य खचण्यासारखी गोष्ट काय कीं, ऐन गर्दीच्या वेळेस त्यांचा मोहरा पडून सर्वांचें काळीज उडून गेलेलें. कां कीं, पुढें जावें तर रजपूतांच्या तरवारीशीं गांठ, मागें हटावें तर कडेलोट होऊन अंगाच्या ठिकन्यान् ठिकन्या उडायच्या. असो; पण अशा भयंकर प्रसंगीं हि-कीं जो नुसता मनांत आणला असतां हि अंगाचा धरकांप सुटतो—तानाजीचा धाकटा भाऊ सूर्याजी

तिळमात्रहि धैर्यभंग न होतो आपल्या सोबत्यांस सांगतो, “गड्यांनीं, मागच्या शि-
ज्यांच्या आशेवर तुझीं मागें परतूं पहात असाल, तर दोर मी मर्चाच कापून टाकले,
तर आतां वांचायचा मार्ग झटला झणजे येथील शिपायांवर तुरून पडल्याखेरीज
दुसरा कोणता नाही;” असे झणून स्वतः त्यांचा झोरण्या होऊन त्यानें रजपुतांस
कापून काढले, आणि पंधरा कोस दुरून गडाकडे डोळे लावलेल्या आपल्या धन्यास
तेथील एका खोपट्यास आग लावून फत्ते झाल्याची वार्ता दिली!—तर असे प्रसंग
लक्षांत आणले असतां आपल्या जवळच्या लोकांस अगदीं आपलेसे करून टाकण्यानें
सामर्थ्य शिवाजीच्या अंगां किती अद्भुत असेल हें काय सांगावें! वस्तुतः पहातां तो
कोण व मावळ लोक कोण? बरें, पैशाच्या लाखीचीं त्यांनीं त्याचा आश्रय धरला
असेल झणावें तर वरील प्रसंगां खुद्द थर्मापिलांवरहि कडी झाली असतां शिवाजीनें
आपल्या सवंगड्यास एवढीं बक्षींसें तरां काय दिलीं झणाल तर पांच सात रुपयांचें
एक एक रुप्याचें कडें किंवा एखादें भंडासें! तेव्हां वरील अद्भुत सामर्थ्य आमच्या
महावीराच्या वाकपटुत्वाचें होय यांत संशय नाही. वरील गुण त्यानें अडाणी व
साधेभोळे जे मावळे लोक त्यांस वश करून घेण्यांत जसा दाखविला, तसाच विजा-
पूरच्या दरवारी वागलेल्या वकीलाशीं बोलणें लावून त्यावर आपली पूर्ण छाप ठेव-
ण्यांत व तसेंच पुढें मोगल सरदारांस वगैरे आतून आपल्या पक्षास अनुकूल करून
घेण्यांतहि प्रगट केला. असो; तर याप्रमाणें महाराष्ट्र देशाच्या इतिहासांतल वक्तृ-
त्वाचें पहिलें उदाहरण त्या इतिहासाचा मुख्य आधारस्तंभ जो वरील पुरुष तो होय.
दुसरे उदाहरण मराठी राज्य विमरळित झाले असतां त्यास आपल्या अंगच्या व
बुद्धीच्या पराक्रमानें ज्यानें जोरदार केले, व मोगल, पठाण, मराठे आणि फिरंगी
यांस ब्राह्मणांच्या शौर्यापुढें कांपायास लावले, त्या वाजीरावाचें होय. हा पेशवा
शिपाईगिरींत, राजकारणांत, वगैरे बहुतेक गोष्टींत शिवाजी राजाशीं समत्व पावतो;
व महाराष्ट्र देशाच्या सगळ्या इतिहासांत पाहिले असतां त्याहून वरवीं पायरी अशी
एका शिवाजीचीच आहे. असो; याच्या वक्तृत्वगुणाचा उल्लेख मराठ्यांच्या इति-
हासकारानें आपल्या ग्रंथांत केला आहे. त्यावरून व शाहू राजास त्यानें व बाळाजी
विश्वनाथानें असा वापलेकांना मिळून अगदीं आपल्या मुठींत ठेवला होता यावरूनहि
प्रस्तुत गुणाची अनुकूलता दोघांस किती होती हें स्पष्ट दिसून येतें. पहिल्यानें पेश-
व्यानें तर पेशवाईचा अधिकार आपल्या वाक्चातुर्यावरच मिळविला ही गोष्ट आ-
मच्या सान्या वाचकांस बहुधा विश्रुत असेलच. आंग्र्यानें मोठा पुंडावा करून खुद्द
सातान्यावरहि येण्याचा संकेत केला असतां बाळाजीनें त्याशीं मोठे युक्तीनें तहाचे
बोलणें लावून शेवटीं त्यास अगदीं आपलासा करून उलटीं शाहूसच खंडणी देण्याचे
श्याकडून कवूल करविलें ही गोष्ट इतिहासप्रसिद्ध आहे. तसेंच हरएक प्रसंगां शाहूस

शाहाणपणाची मसलत देणारा व संकटसमयी पुढें तोंड देणारा वरील पंतप्रधानच होता हा पेशवा किती उत्तम प्रकारच्या चढाईत होता हें सर्वास माहीतच असेल, की स्वारी घोड्यावर बसली असतां दोहोंकडून दोघांनीं त्यास धरावें लागत असे ! तरा दिळोपर्यंत मोहीमा करून यानें आपल्या शेवटल्या मोहीमेंत स्वराज्य चौथाई यश्र- देशमुखी या हक्कांच्या बादशाहि सनदा आपल्या धन्यास आणून दिल्या. त्याही हीं सर्व कार्ये करताना त्यास तरवारीच्या पाण्यापेक्षां वाणीचा सरळगणध मुल्यवेकरून उपयोगी पडला असेल यांत संशय नाही. या गुणास्तव भारील लोकांत सांगितलेला जो पिढ्हेस राजाचा मंत्री सिनियस त्याची उगमा यास साजेल. असो; आतां दुसरा पेशवा बाजीराव बळाळ याचा वक्तृत्वप्रसंग सांगतां. शाहूच्या दरवारी साऱ्या प्रधानमंडळांत वरील पेशवा शिर्जोणपणान वागे, व साऱ्या मुलखांत मराठ्यांचा डंका जो फिरत होता तो याच्याच जोरावर. हें त्याचें महत्त्व सहन न होऊन श्रीपतराव नामें करून त्या वेळेस प्रतिनिधि होता तो याचा फार द्वेष करी. एके समयी असें झाले कीं, बाजीरावानें हिंदुस्थानावर जातीनिशां स्वारी करण्याची आपली मसलत राजास कळविली असतां वरील प्रतिनिधि त्या वेतास आडवा येऊन असें करणें फार अविचाराचें आहे असें शाहूस समजावून देऊं लागला. त्यानें आपला विचार असा सांगितला कीं, करनाटकांतील वगैरे आपल्या हाताचे जे मुख्य गेले आहेत, ते अगोदर माघारी घेऊन मग मोगलांवर चालून जावें. बाजीरावानें उत्तर केलें कीं, जर शिवाजी महाराजांची बुद्धि प्रतिनिधीसारखी असती, तर विजापूर व गोवळकोंडें आधीं ध्यावें, आणि मग हळूच युक्तीनें करनाटकांत प्रवेश करावा असें त्यांच्या मनांत येतें. पण ते अभिमानी, साहसी,—त्यांची बुद्धि थोर; त्यांनीं एकदांच करनाटक सर केलें ! तर याचप्रमाणें या विस्तीर्ण व जुनाट वृक्षाच्या वृडाशींच आपण कुन्हाड घालूं, झणजे फांया आपोआप खाला आल्याच !—याप्रमाणें प्रतिनिधीनें जो विचार काढला होता त्याचें खंडन करून बाजीरावानें शेवटीं विनंति केली कीं, “जर मला आज्ञा होईल, तर कृष्णपासून कटकनरीपर्यंत मी महाराजांचा झेंडा लावीन !” हें पेशव्याचें वीर्येत्साहयुक्त भाषण ऐकून शाहूराजा तन्मय होऊन गेला; आणि त्याच्या आज्ञाचा आवेश क्षणमात्र त्याच्या शरीरांत संचरून सद्गदित होत्साता झणाला, “शाबास ! तुमचे वडील मोठे थोर होते, त्यांचे तुझी पुत्रहि योग्यच आहां. मराठ्यांचा झेंडा तुझी हिमालयाच्या मस्तकावर नेऊन रांवाल अशी माझी खात्री आहे !

बाजीराव बळाळ यापुढें जे चार पेशवे गादीवर आले त्यांकीं वरील दोघांप्रमाणें वाक्पटुत्वाविषयी कोणाचीहि कोठें विशेष वर्णना केलेली आढळत नाही. ती शेषवृत्त्याविषयी मात्र आढळते. हे शेवटले राजमणि अद्याप सर्वास पूर्ण माहीत आहेत, व यांच्या दुष्कीर्तीचा कलंक केवळ त्यांच्याच नांवास लागून न रहातां त्यांच्या पूर्व-

जांच्या शुभ्र यशासहि तो बाघक झाला आहे. 'पेशवाई' हें नांव काढता ज्यानें पुणें वसविलें, ज्याच्या शयानें नादिरशाहास येथें धडगत न दिसून माघारा पाय घ्यावा लागला,^१ जो संपूर्ण चंद्राप्रमाणें पूर्ण आधिपत्य पावून यवनम्लेंच्छादिकांनीं दीर्घकाळ संताप दिलेल्या जगतीस सुद्धांमात्र शान्त्यविना झाला, जो दुष्टांस काळासारखा व सन्मार्गवर्ती मनुष्यांस केवळ पितृतुल्य असा प्रत्यक्ष धर्मच अवतरला होता, ज्या राजेंदूस उदयकाळानंतर लवकरच दुर्दैवराहूनें घासलें, ज्या राजबिड्यास खड्याचा मोठा जयहो अपजयपेक्षा अधिक खेदास्पद झाला,—या सगळ्या राजपरंपरेची मुळाच आठवण न होनां ज्या गोजिरवाण्या दिमणान्या दुष्ट सर्पानें काळियाप्रमाणें सर्वांचा जीवनेहेतु, जो राज्यरुह-डोह त्यास आपल्या विषारानें लवकरच विषमय करून टाकिलें, दुर्जनरूप नकांस आंत विव्हाड दिलें, आणि आपल्या आईचें डाव जें तिच्या जिवंतपणां तीस घेतां आले नाहींत ते निर्धास्तपणें घेतले—ज्या अधमानें नसतें दुराचार आपल्या नगरांत माजवून केवळ विषयांधनेनं पुण्यक्षेत्राचें ठिकाणीं हिंदुधर्माना अत्यंत धार मानलेलें जें ब्रह्मघातचें पातक तेहि जोडण्यास मागे पुढें पाहिलें नाहीं, आपल्या पदरच्या सरदारास अत्यंत नीच अपराध्यास योग्य जें शासन तें देऊन आपल्या डोक्यानें पारणें फेडलें, आणि त्यांचा समंशरवहादर भाऊ जेव्हां छातीवर नडून आला तेव्हां भागृवाद्प्रमाणें पळ काढला, आणि सरतेशेवटीं ज्यांच्या जीवावर उज्या मारून पंधरा वर्स वर्षे राज्यसुख भोगले त्यांवरच उलटून दीपशलभग्यायानें आपल्याच दाता आपल्या व आपल्या प्रजेचा नाश करून घेतला,—त्या राजश्रीचीच मूर्ति मनांत उभी रहाते! असो; वरील पेशव्याचा दुर्लौकिक विशेष

१. नगील उहेलाचें आमच्या वाचकांस वृद्धा आश्चर्य वाटेल, व ही उगीच निराधार प्रांढी झोकली आहे असा आरोप घेण्यामादि आगेचें प्रतिपक्षी चुकणार नाहींत. याम्मव प्रमाण दाखल केलें पाहिजे. ते हे पदा—

"The ravages of the Persians were confined to Hindustan, and their departure was hastened by fear of the Mahrattas, then ably ruled by Bajee Rao, the second Peishwa."—*Martin's British India*. p. 6.

दुसरे—

"If Bajee Rao had been near Delhi when Nadir Shah arrived, it is not improbable that he would have joined the emperor in the defence of the empire; and could he have done so, or the Mahratta troops have been employed as auxiliaries, Nadir Shah's invasion would probably have had a very different conclusion."—*Taylor's Manual*, p. 381.

स्पष्टतेने दिसण्यास दुसरें आणखी असें कारण झालें आहे कीं, त्याचा सत्ता त्याच्या मागे उया राज्यकर्त्याच्या हातीं आली, त्यांचें शहाणपण, नीति, शौर्य, व्यवस्थितपण; वगैरे गुण सर्वांच्या प्रत्ययास येऊन देहांत राज्यरीतीतील जमीन अस्मानची नफावत सर्वांच्या नजरेस आली. तर या दोन कारणावरून बाजीराव हाणजे मूर्खाला मुखे, त्याच्या अंगी बिलकूल कर्तृत्व नव्हतें, असा एकंदर लोकांचा समज हाडून गेला आहे. पण ही मोठी चूक आहे. सदराल पेशव्याच्या नवा त्याच्या पूर्वीचे शौर्यादि गुण तर नव्हतेच; पण देहांची त्याच्या अंगी नारायणपूजा होती. एक आंतल्या आंत लावालावी करून काढोपकड रत्नप्याचा आण. दुसरा आपल्या बोलण्यानें दुसऱ्यास अगदी मोडून टाकण्याचा. या दोन्ही गुणांचा क्रम जे दहा वीस वर्षे त्यानें राज्य केलें त्या सर्व काळभर समज चालला होता. त्यास गादी मिळाली व ती त्यानें घालविली हे तरी वरील देहांचेच फळ. नानाफडणवीसानें धाकट्या माधवरावाशीं प्रतिस्पर्धा करणारा कोणा नसावा या हेतूने बाजीराव व त्याचा धाकटा भाऊ यांस राज्योपयोगी शिक्षण मुळाच न देतां केवळ वैदिक कर्मांतच त्यांस निपुण करून ठेवले होते; व त्यांची आई निवर्तल्यापासून त्यांवर मोठा सक्त पहारा ठेवला होता. पण तशा अडचणीतहि वरील देहांचा गुणांच्या योगानें बाजीरावानें पेशव्याशीं संधान बांधले. पुढें ते सर्व वेड व हेर पडून पेशव्याच्या, नानाच्या, व एकंदर राज्याच्या नाशास कसें कारण झालें ते सर्वांस भाईत आहेच, पण वरील गुप्त पत्रव्यवहारापासून बाजीरावास एक मोठा गोष्ट साध्य झाली ती ही कीं, त्याच्या पुतण्यानें आपला अधिकार आपल्या पत्त्यास त्यास असावा असें लिहून ठेवले. ते छपवण्याचा नानानें पुष्कळ उद्योग केला; पण तो सिद्धासन जातां व्हावयाचें ते झालेंच. बाजीरावानें शिंद्यास अनुकूल करून घेऊन आपणास गांधीचा मालक करून घेतलें. असो; तर याप्रमाणें शेवटल्या पेशव्यानें पेशवाई मिळविली तीच मूळारंभी प्रस्तुत गुणांच्या बळावर. हा गुण अणखीहि देान तीन प्रसंगां त्यानें दाखविता. पण त्यांचें वर्णन करण्यास कोणत्याहि महाराष्ट्रासी जनास उत्साह घाटणार नाहीं. कारण त्या गुणाचा उपयोग मागे सांगितल्यासारखा कीर्तिदायक प्रसंगां न होतां केवळ नीच क्रुत्यांच्या संबंधानेंच तो झाला. तरी कसेंहि असलें तरी तो गुण वर्णनीय होता यांत संशय नाहीं. असो; आतां ते प्रसंग सांगतां. एक तर, नाना फडणवीस एवढा चाणाक्ष व धूर्त असतां व साडेतीन शहाण्यांत मोडत असतां, सदरहू पेशव्यानें त्यास दोनदां फसविलें. तें असें कीं, त्यास पकडून कैद करण्याची आंतून मसलत चालली असतां आपली त्यावर अत्यंत भक्ति आहे असें त्यास आपल्या गोड बोलण्यानें व मोठ्या नाटकी अविर्भावानें भासवून दिलें. तें सर्व त्यास खरें वाटून बाजीरावाचें अंतःकरण आपणाविषयीं शुद्ध आहे अशा श्रमांत तो दोनदां पडला. त्याप्रमाणेंच

अगदीं शेवटीं ईंग्रजीशीं लढण्याची तयारी सपाठ्याने चालली असता माहुली येथें सर जान मालकम साहेबाशीं जे बाजीरावाचें बोलणें झाले त्यांतहि त्याने वरील साहेबावर अशी छाप ठेवून दिली की, कंपनी सरकाराविषयी याच्या शनांत मोठा खेदभाव लागत आहे अशी त्याची पक्की खात्री झाली; आणि त्याने कलकत्त्यास लिहून धाडलें की, पेंडाच्याच्या लढाईत आपणास पेशव्यापासून उत्कृष्ट तऱ्हेची मदत मिळेल. या मदतीचा प्रकार मालकम साहेबांस लवकरच पुढें कळून आला असेल असे; तिसरा प्रसंग गंगाधर शास्त्र्याचा. त्या भोंवसर ब्राह्मणास पेशव्यापासून व त्रिवर्ज्या डंगळ्या पासून दूर रहाण्याविषयी पुष्कळ सांगत होते; तरी देशांच्या मानभावी बोलण्यास भुलून तो कालपाशाकृष्ट होताता त्यावेळी पंढरपुरास निघाला. तेथे पोचल्यावर तर त्याच्या आदरस्काराने तो जो कांहीं चढून गेला तो कांहीं विचारूं नये. कंपनी सरकारचें अभयवचन त्यास सुदर्शनसारखे वाटून मारेकऱ्यांच्या तरवारीहि आपल्या अंगास लागणारच नाहींत असे त्यास वाटलें की काय न केलें असे; तर याप्रमाणें ज्या सरस्वतीप्रसादानें ब्राह्मण वादशाहीचा पाया घालून पहिल्या पेशव्यांच्या कीर्तीस अधिक उज्वल केलें तोच शिवटल्याच्या अणकीर्तीस मालनतर कहेन घरील राज्यरूप इमारतीस धुळीस मिळवून टाकण्यास सरतेशेवटीं कारण झाले।

कीर्तनसुखार्थ झाला अवतारचि अमृतराय जीवाचा।

मलत्या मुखांतनि अशी सुरसखनि निघेल काय जी वाचा ॥

सन्मणिमाला.

अंक २०-(१) प्रस्तुत लेखाचा निषय. (२) हिंदुधर्माचे उद्भावन. (३) धर्मव्याख्यान. (४) आमच्या देशाचा अध्यात्म विचारकडे धर्मा. (५) राष्ट्रे सुरू झालेला एक नवा प्रकार. (६) त्याची प्रवृत्ति व भगवतांच्या उद्देशास याचा संबंध. (७) 'कीर्तन' शब्दाचा अर्थ व मूळ प्रकार. (८) तो रूढ्यांच्या स्थितीस लागून पेंडण्याचा क्रम. (९) या गुणांत नामां-
कितपणा पावलेले लोक. (१०) राष्ट्रांचे व नांवाचे झालेले हित.

१. मागील खेपेस महाराष्ट्र देशात राजकारणाच्या संबंधानें वक्तृत्व उदयास आल्याचा प्रकार सांगितला. आता त्याच गुणाचा वरच्याहून फार भिन्न रीतीने जो आविर्भाव झाला—की जो अद्यापहि दृष्टीस पडतो—त्याजिविषयी लिहूं.

२. मागे सांगितलेच आहे की, मराठ्यांची संज्ञा या देशांत चांद्देकडे पसरल्यामुळें एक मोठी गोष्ट ही झाली की, परराष्ट्रांच्या तडाग्यापुढें हिंदूंचा टिकाव न निघून ते अगदीं क्षुद्रत्वास जाऊन पेंचण्याचा किंवा त्यांचें भिन्नत्व नष्ट होण्याचा जो समय येऊं लागला होता तो अगदीं उरला, पण मुलखातून येऊन ज्या ज्या लोकांनी हिंदुस्थानात ठाणें घातलीं होती व हिंदूंस तृणवत् मानून त्यांवर निर्धास्तपणें जुलूम

चालवला होता त्या सर्वांचा वरील लोकांनीं चांगला समाचार घेतला. त्यामुळे हिंदूंची स्वतःविषयीची क्षुब्धगुद्धि व त्यांविषयीं परक्यांचा तिरस्कार ही दोन्ही तेव्हाच नाहीशी झाली. 'हिंदु' या नांवास हल्लीप्रमाणें तेव्हां जो अगदीं हलकेपणा आला होता तो जाऊन त्यास राज्यवैभवांमुळे मोठें गौरव प्राप्त झालें. असें झालें असतां आमच्या धर्मासहि पहिल्याहून विशेष मान प्राप्त झाला हें उघडच आहे. ज्या मुसलमानी धर्मानें हल्लींच्या त्याच्या वडील भावाप्रमाणें येथील धर्माचा समूळ उच्छेद करण्याकरितां कंबर बांधली होती तोच पुढें हळू हळू त्याशीं मित्रत्वानें रहाण्यास खुषी झाला; व कोठें कोठें तर स्वतःचा पराभवहि त्यास मुकाब्यानें सहन करावा लागला. असो; तर याप्रमाणें परधर्माचा पाय मागे हटून हिंदुधर्माचें पुनः सर्वत्र संजीवन झालें. हें होण्यास वरील कारणाखेरीज दुसरी एक मोठीच गोष्ट कारणाभूत झाली. ती प्रस्तुत अंकाचा विषय होय.

३. वस्त्यांच्या व्याख्यानास आधारभूत जे अनेक मोठमोठे विषय आहेत त्यांपैकीच धर्म हा एक होय. किंबहुना याचेंच प्राधान्य सर्व्ववर आहे असें ह्याटलें असतां चालेल. कां कीं, ज्या देशांत वकील किंवा बारिस्टर हे शब्द कोणास माहीत नाहीत; व राजकारणाच्या संबंधानें किंवा देशाभिमानाच्या स्फूर्तीनें कोणी आपलें वस्तुत्व प्रगट केलेलें कधीं ऐकूं येत नाहीं, अशा देशांतून धर्मव्याख्यान मात्र निरनिराळ्या रूपांनीं सतत चालू असलेलें दृष्टीस पडतें. त्यांतून सर्व्वांश्या पूर्वास्थितींत तर वरील प्रकार विशेषच आढळून येतो. याचें कारण उघडच आहे. राष्ट्रांची आद्यस्थिति ह्याणजे मनुष्याच्या आद्यस्थितीसारखी होय. ह्याणजे लहानपणीं, किंबहुना पूर्ववयांतहि, कुतूहल जसें सतत जागृत असतें, ह्याणजे जी जी वस्तु पहावी तिची मौजव घाडून नव्या नव्या गोष्टींचा शोध करण्याकडे मनाची साहजिक प्रवृत्ति असते; त्याप्रमाणें जें राष्ट्र वाल्यावस्थेंत असतें, किंवा तां दशा संपून वरच्या स्थितीस नुकतें येऊं लागलें असतें, त्यास सृष्टीची जी आश्चर्यमय राहाटी आज अनंतकाल चालली आहे, व समुद्र, पर्वत, नद्या, सूर्य, चंद्र, पर्जन्य, विद्युत् इत्यादि सहस्रावधि महाभूतांचे जे खेळ तांत चालले आहेत, ते पाहून मोठा चमत्कार वाटतो. एखाद्या गांवढळ मनुष्यास मोठ्या पदार्थसंग्रहालयांत सोडून देऊन त्याची गुप्तपणें मौज पहायास बसलें असतां त्याचें ज्या त्या पदार्थाविषयीं जसें चोज व कौतुक दृष्टीस पडेल त्यासारखीच अज्ञान राष्ट्रांतील लोकांची स्थिति होय. सज्ञान राष्ट्रांस पदार्थविज्ञानादि अनेक शास्त्रांची माहिती होऊन सृष्ट पदार्थाविषयीं बरेंच यथार्थ ज्ञान झालें असल्यामुळे त्यांची जिज्ञासा जशी तृप्त झाली असते तशी वरील लोकांची झाली नसल्यामुळे जो जो सृष्टीतील पदार्थ पहावा त्याच्या विचारांत त्यांची अप्रौढ बुद्धि अगदीं गुंग

होऊन जाते. त्यास कसलाच कांहीं थांग लागत नाही.^१ पण वरील गोष्ट केवळ बाह्य सृष्टीचीच झाली. अंतःसृष्टि जी आहे—ह्मणजे पिंडास आणि ब्रह्मांडास चाळवणाऱीं तत्वे आणि त्यांचे व्यापार, यांविषयीं तर कांहीं बोलूंच नये ! बाह्यसृष्टीविषयीं पुष्कळ सतत विचार करून मोठमोठ्या पांडितांनीं अनेक गहन शोध आजपर्यंत कांहीं तरी लावले आहेत; पण या दुसऱ्या सृष्टीतील एकहि निश्चित गोष्ट आपणांस आजपर्यंत कळली आहे असें ह्मणण्यास कठिण पडेल. शरीरचालक जो आत्मा व विश्वचालक परमात्मा यांच्या स्वरूपाविषयीं फार प्राचीन काळापासून मोठमोठे ज्ञाते विचार करीत आले, पण त्यांचा निश्चय ह्मणून कोणत्याच गोष्टींविषयीं बिलकुल झाला नाही. मनुष्याची मरणोत्तर काय स्थिति होते, त्याचें जनन होतें तें तरी कसें होतें—ह्मणजे चित् आणि जड यांचे धर्म परस्पर एवढे भिन्न असतां त्यांचा संयोग कसा होतो,—मनुष्याची पूर्वावस्था काय असते, त्यास निर्माण करण्याचा हेतु काय, त्यास इहलोकीं जें सुखदुःख प्राप्त होतें तें कशामुळे, वगैरे शतशः गोष्टींविषयीं मनुष्य अद्याप संशयजालांत जशाचा तसाच गुंतून राहिलेला आहे. असो; तर याप्रमाणें राष्ट्रांच्या आद्यावस्थेंत वरील दोन्ही सृष्टींविषयीं मनुष्य केवळ अजाण असून त्या मानानेंच त्याची जिज्ञासाहि अतिशयित जागृत असते. त्यांतून दुसऱ्या सृष्टीविषयीं ज्ञान करून घेण्याची व तिजविषयीं विचार करण्याची तर त्यास विशेषच उत्कंठा असते. कारण एक तर ती अत्यंत अगोचर आहे; आणि जिज्ञासावृत्तीचा असा नियम आहे कीं तिचा विषय जितका गूढ, व तिच्या तृप्तीस जितके विशेष आयास, तितका तिचा जोर अधिक ! दुसरें कारण असें कीं, या दुसऱ्या सृष्टीशीं मनुष्याच्या हिताहिताचा जितका निकट संबंध आहे तितका पहिलींशीं नाही; कां कीं, पहिलींशीं जो त्याचा संबंध आहे तो केवळ नियतकालिक असून दुसरा संबंध वरच्याहून अगदीं भिन्न आहे. ह्मणजे या दृश्य जगाशीं मनुष्याचा जो संबंध आहे तो केवळ त्याच्या

१. मनुष्याच्या मूळ अज्ञानावस्थेंत बाह्य सृष्टीचा व्यापार त्याच्या ज्ञानसंस्कारविरहित मनावर कसा होतो, व अगाच्या नियंत्याचा कल्पना त्याच्या हृदयावर कशी ठसते, हें पोप कवीच्या पुढील पद्यावरून लक्षांत येईल—

Lo the poor Indian, whose untutored mind

Sees God in clouds, or hears him in the wind !

प्राचीन आर्य व ग्रीक लोकांनीं सृष्टीतील महाभूतांवर देवतत्वाची कल्पना करून 'भेषा'चा राजा जो इंद्र त्यास मुख्य देव काविला, व त्याविषयींच्या व इतर देवांविषयींच्या त्यांच्या व हिंदु लोकांच्या पुष्कळ कल्पनांचा मेळ वसतो, या गोष्टींची उपपत्ति वरील उक्तीवरून होते. अलीकडे कोणी महापांडितांनीं 'इंद्र' ह्मणजे 'ईश्वर', 'सूर्य' ह्मणजे 'ईश्वर', 'ब्रह्म' ह्मणजे 'ईश्वर' व असा जो पांडित्याचा कळस करून दिला आहे त्यांत लक्ष्य कितापत आहे हें सररील टीपेवरून वाचकांत फ़डून येईल !

जीविताच्या मर्यादेपर्यंतच शरीरांतील जीवतत्व नष्ट होऊन त्याच्या परमाणूंचा सृष्टी-तील तत्त्वांशी पुनः संयोग होऊं लागला, कीं परस्परांचा संबंध तुटला. त्यापुढें ह्मणजे मरणोत्तर जी त्यास स्थिति प्राप्त होणार ती वरच्यासारखी क्षणिक नसल्यानें ति-जविषयींचा विचार त्यास वरच्यापेक्षां अतिशयित महत्त्वाचा आहे. असो; तर याप्रमाणें परलोकाविषयींचे विचार मनुष्याच्या मनांत येणें अगदीं स्वाभाविक आहे. आणि त्यांतून ज्या राष्ट्रांस असल्या विचारांच्या गहनत्वाचा पूर्ण अनुभवा येऊन चुकला नसतो, ह्मणजे असले विचार करण्यास मानवी बुद्धि किती पंगु आहे हें ज्यांस कळलें नसतें, अशांस तर त्यांचा अतिशयच हव्यास असतो. हा हव्यास पुढें अनुभवांतीं जरी पुष्कळ कमी होत जातो, तरी तो अगदीं नाहींसा असा मनुष्याच्या मनांतून कधींच होत नाही.

४. वर धर्माच्या संबंधानें जें सांगितलें, कीं त्या विषयावर विचारांची प्रवृत्ति होणें हें मनुष्यास अगदीं स्वाभाविक आहे, तें आमच्या देशास तर विशेष लागू पडतें. अध्यात्म विषयावर या देशांत पूर्वीपासून जितका विचार झाला, व एकंदर लोकांच्या मनाचा तिकडे जितका पूर्ण कल आढळण्यांत येतो, तितका बहुधा पृथ्वी-वरील इतर थोड्याच देशांत सांपडेल. याचें कारण काय असलें तें असो; पण कोणी ग्रंथकार वरील वृत्तीची उपपत्ति करतांना या देशांतील उष्ण हवा, जमीनीचा पिकाऊ-पणा, नदीपर्वतादिकांचें विशालत्व इत्यादि बाह्य सृष्टीवरच सर्वथा निर्वाह करतात, तें आमच्या अल्प बुद्धीस केवळ प्रशस्त वाटत नाही. असो; पण वरील वृत्तीचा उद्भव कशांपासूनहि झाला असला, तरी एवढे खरें आहे कीं, तिचा प्रबलपणा या देशांत काहीं विलक्षण आहे. प्राचीन काळाची गोष्ट तर राहूं याच; पण अलीकडे अजून-पर्यंतहि एतद्देशीय लोकांचा कल वरील विषयाकडे मोठाच दृष्टीस पडतो. पहा कीं, कवितेचे विषय इतके नानाविध असतां, व तितक्या निरनिराळ्या प्रकारांनीं ती जगां-तील इतर भाषांत आढळत असतां, एतद्देशीय सर्व भाषांत तिचा धर्माच्या व परमा-र्थाच्या विषयांकडेच विशेष रोंख दृष्टीस पडतो. याप्रमाणेंच वक्तृत्व या शक्तीचा ओष प्राचीन ग्रीक व रोमन लोकांच्या प्रमाणें येथें ऐहिक विषयांकडे न वळतां केवळ पारलौकिक हिताच्या साधनाकडेच वळला.

५. धर्मविषयक व्याख्यान प्राचीन काळीं कसें होत असे याविषयीं हल्लीं आ-पणांस काहीं माहीत नाही. तसेंच बंगाल, कर्नाटक वगैरे इतर प्रांतीं वरील प्रकार कसा चालू आहे हेंहि आमच्यानें सांगवत नाही. प्रस्तुत प्रसंगीं इकडे महाराष्ट्र देशांत गेल्या शेंदोनशें वर्षांत जो एक नवा प्रकार सुरू झाला, किंवा त्यास विशेष स्वरूप प्राप्त होऊन तो मोठ्या प्रगल्भ दशेस येऊन पोचला, त्याविषयीं मात्र येथें लिहितों.

६. वर कोणत्या प्रकारास अनुलक्षून लिहिलें आहे हें आमच्या सुज्ञ वाचकांच्या लक्षांत येऊन चुकलें असेलच. हा प्रकार अर्थात् कथा किंवा कीर्तन या नांवानें जो अद्याप प्रसिद्ध आहे तो होय. याची प्रवृत्ति प्रसिद्ध साधु व शिवाजी महाराजांचे गुरु रामदास यांनी पाडलां असें ह्मणतात. ही गोष्ट कितपत खरी आहे हें सांगवत नाही; पण एवढें खर्चीत कीं, वरील स्वामींच्या दिग्विजयी चेल्यानें सगळा हिंदुस्थान दणाणून दिल्यापासून प्रस्तुत प्रकार जरी पूर्वी पासून चालत आलेला असला तरी तेव्हापासून त्यास विशेष तेज आलें. हिंदु धर्माचा यवनादिकांकडून कित्येक शतके छळ चालला होता तो मराठ्यांच्या उदयानें बंद झाला. हाच गोष्ट अगोदर लहानसान आहे असें नाही. त्यांतून तद्धर्मी लोकांचा चोहोंकडे पगडा झाल्यानें वरील वृत्त प्रकारास पुष्कळ उत्तेजन आलें असेल हे हि उघडच आहे. पण मराठ्यांच्या शौर्यानें प्रस्तुत कीर्तनास जें साह्य झालें तें असें एकपक्षाच केवळ नव्हतें; तर तें उभयपक्षां सारखेंच झालें. ह्मणजे त्या लोकांच्या वार्यावर हिंदुधर्माचा वचाव होऊन वरच्यासारख्या अनेक प्रकारांनीं त्याचा पुनः उत्कर्ष जसा झाला; त्याचप्रमाणें कीर्तनादिकेंकरून त्यांच्या शिपाईगिरीसहि पण साह्य झालें. खुद्द शिवाजीसच त्याच्या बापांनं ठेवलेला कारभारी दादोजी कोंडदेव याच्या शिक्षणानें व आईच्या धर्मुगुती शिकवण्यानें स्वधर्माच्या रक्षणीं केवढा अभिमान पडला, व आपण शककर्ता होऊन पुरातन काळीं होऊन गेलेल्या राजांप्रमाणें पुनः धर्मसंस्थापनाच करावी या कृतसंकल्पावर त्यानें साऱ्या जन्मभर केवढा प्रचंड उद्योग केला, हे सर्वांस विदित आहेच. तसेंच इकडे होऊन गेलेल्या संतमंडळींत प्रमुख जे रामदास व तुकाराम त्या दोघांविषयी त्याचे ठायीं किती पूज्यत्वभाव वागत होता हेहि सर्वप्रसिद्धच आहे.^१ ग्रॉन्ड डफ

१. शिवाजीच्या आईचें नांव जिजाबाई. हिचेवर शिवाजीची अतिशय भक्ति होती. एखाद्या अवघड कामास हात घालायाचा अमतां अगोदर तो मातोश्रीच्या चरणांवर मस्तक ठेवून तिचा आशीर्वाद घेत असे.—येथील कमव्याच्या गणपतीचें देऊळ हिनेंच बांधलें असें सांगतात.

२. रामदासास तर शिवाजीनें आपले गुरु करून त्यांस सगळें राज्य वाहिलें होतें, व हें सुचण्यास आपल्या पदरीं 'भगवा डेंडा' वाळगला होता, ही गोष्ट प्रसिद्धच आहे. पण तुकारामाचा आणि त्याचा घडलेला पसंग सर्वांस माहीत नसेल. तो दा कीं, तुकारामाची योग्यता ऐकून शिवाजीनें त्यास आपल्या भेटीस आणण्याकरितां कारकून, घोडे, अवदागिरी वगैरे मोठा लवाजमा पाठवून दिला. पण तुकारामानें तो तसाच भावारी लावन देऊन सांगितलें कीं, 'आपण रामदासाकडे जावे, मी झूट असल्यामुळें उपदेश देण्याचा मला अधिकार नाही.' पुढे शिवाजी स्वतः होऊन भेटण्यास आला, आणि पुष्कळ जवाहीर नजराणा ह्मणून त्यानें तुकारामाच्या पुढें ठेवलें. पण तितक्या रत्नांच्या प्रकाशानेहि त्या जन्मविरक्त योग्याचें (पुढें चालू).

यानें एके ठिकाणीं असेंहि लिहिलें आहे कीं, शिवाजीस कथा ऐकण्याची अतोनात गोडी असल्यामुळें त्यानें केलेले वेत त्यास पुष्कळ वेळां तहकूब ठेवावे लागत; व एके प्रसंगीं तर तुकाराम बाबांच्या कीर्तनांत हा आसक्त होऊन राहिला असतां शत्रूंची एक टोळी त्यावर छापा घालण्यास आली. पण ते त्यास अगदीं आयत्या वेळेस वळून येऊन तो तेथून युक्तीनें निसटून गेला. असा; तर याप्रमाणे शिवाजीच्या हृदयांत जन्मतःच जें राजतेज स्फुरत होतें त्याचें धर्माभिमानानें विशेष उद्दीप्त झालें. ही वृत्त त्यानें आपल्या अनुयायांच्या ठायीं, किंबहुना एकंदर राष्ट्रांतहि मोठी बळकट उत्पन्न केली. तिच्यामुळेच त्यानें रचलेला राज्यव्यूह जरी पुढें मोडून लोकदृष्ट्या अगदीं नाहीसा झाला होता, तरी जसें एखादें जोरदार झाड खर्ची करून टाकलें असतां अधिक जोरानें मात्र फोफावतें, त्याप्रमाणें मराठे हे पहिल्यापेक्षांहि प्रबळ होऊन त्यांनीं अवरांग-जेवाची व मस्त झालेल्या मोगलांची लवकरच चांगली खबर घेतली. तर याप्रमाणें हिंदूंचा धर्म आणि त्यांची राजसत्ता यांचा परस्परांमुळें उभयतांचाहि उत्कर्ष होत गेला. मराठ्यांचा इतिहास वाचणारांनीं वरील गोष्ट चांगली लक्षांत ठेविली पाहिजे. महंमदी लोकांचा इतिहास जसा वरील गोष्टांशिवाय बिलकूल समजणार नाही, त्याप्रमाणेंच इकडील लोकांचा अंमल एवढ्या थोड्या काळांत चोहोंकडे कसा पसरला व यवनांची मोठमोठी राज्ये लयास कशीं गेलीं हेहि वरील धोरण ठेवल्याखेरीज चांगलें लक्षांत येणार नाही.

७. असो; आतां हा कीर्तनाचा प्रकार कसा सुरू झाला, व तो अधिकाधिक पूर्णत्वास कसा पावत गेला; त्यांत वस्ताद कोण कोण होऊन गेले, व त्यापासून देशास उपयोग काय झाला, याविषयीं अनुक्रमानें लिहूं. पहिल्यानें कीर्तनांची प्रवृत्ति. 'कीर्तन' शब्दाचा धातुवर्थ 'यशाची वर्णना करणें' हा होय. यावरून ध्यानांत येईलच कीं, रामकृष्णादि अवतारी पुरुषांच्या पुराणांतून ज्या कथा आहेत त्या निवेदन करून तद्द्वारा ईश्वराचे गुणानुवाद गाणें, यांचें नांव कथा किंवा कीर्तन. पण या अर्थी वरील शब्द योजलेला संस्कृतांत कोठेहि सांपडत नाही; त्याप्रमाणेंच 'कथा' या शब्दाचाहि मराठींतल्याप्रमाणें मूल-संस्कृतांत अर्थ नाही. 'या शब्दाचा अर्थ अनुक्रमेंकरून 'यशो-

चित्त विरघळलें नाही. त्यानें त्यांचा उलटा अत्यंत तिरस्कार दाखविला. असो; याच काळीं वामन पंडिताचीहि कवित्वाविषयीं व साधुत्वाविषयीं ख्याती झाली होती; पण शिवाजीचा आणि त्यांचा प्रसंग घडलेला कांहीं ऐकण्यांत नाही.

१. वरील शब्द नव्या अर्थानें योजलेले पुढील दोन श्लोकांत आढळतात—

(१) येषां श्रीमद्यशोदायुतपदकमले नास्ति भक्तिर्नाराणां
येपामाभीरकन्याप्रियगुणकथनेनानुरक्ता रसज्ञा ।
(पुढें चालू).

वर्णन' आणि 'सांगणे' किंवा 'गोष्ट' इतकाच मूळचा आहे. असो; तेव्हा यावरून प्रस्तुत प्रकार अगदी अलीकडे सुरू झालेला आहे हे स्पष्ट दिसते. पण एरवी पाहिले असताहि ही प्रवृत्ति नवीन पडली असावी हे सहज समजेल. कथेचे अगदी मूळचे रूप, ह्मणजे पौराणिक कथांचे देवळांत वगैरे जमलेल्या श्रोतेमंडळीस नुसते निरूपण करणे, हे ज्या वेळी चालू असेल तोहि काळ अर्वाचीनच असला पाहिजे. कारण ज्या वेळेस मूळची संस्कृत भाषा सर्वांस समजत असेल, तेव्हा 'रामायणा'दि ग्रंथ सर्वांस सुबोध असल्यामुळे कथेकथांची, पुराणिकांची वगैरे गरजच नव्हती हे उघड आहे. तेव्हा संस्कृत भाषा मोडकळीस येऊन तिचे प्राकृत रूपाने जेव्हा अनेक भेद झाले तेव्हापासून कथापुराणादिकांची रीत पडली असावी. असो; आतां या व्याख्यानविशेषाचे मूळचे रूप कसे असेल व ते हळू हळू बदलत जाऊन सध्याच्या स्थितीपर्यंत कसे पोचले असेल याविषयी लिहूं.

८. प्रस्तुत धर्मव्याख्यानाचे मूळचे रूप वर सांगण्यांत आलेच आहे की, ज्या वेळी संस्कृत भाषा वृद्ध प्राकृत व तिच्या देशभेदेकरून झालेल्या शाखा यांचाच पूर्ण प्रचार झाला तेव्हा पुराणांतील कथांचे लोकसमाजापुढे निरूपण करणे इतकाच अगदी आरंभीचा प्रकार असावा. ज्ञानेश्वर, नामदेव, तुकाराम यांच्या वेळीं वरील साध्या रूपानेच कीर्तनाची प्रवृत्ति असे. त्या वेळेस मराठी भाषा तादृश परिपक्वतेस आली नव्हती, चोहोंकडे यवनी अंमल चालू असून एतद्देशीय धर्माचा लोप होत चालला होता, आणि पुढे महाराष्ट्रांतील लोकांस प्रभुत्व प्राप्त झाल्यामुळे जसे अनेक कवि उदयास आले, धर्माचे उर्जीवन झाले, गायनादि कलांचा प्रसार झाला, तसें पूर्वी कांहीं नसल्यामुळे प्रकृत धर्मव्याख्यानास पुढे जसा रंग आला तसा त्या वेळेस बिलकूल नव्हता. तुकारामाविषयी तर असे सांगतात की, त्याची गायनसामग्री ह्मणजे एक काय तो टाळ; त्याखेरीज तो दुसरे कांहीं जवळ बाळगीत नसे. तसेंच कथेत तो प्रायः आलेच आधीं केलेले किंवा प्रसंगवशात् तेथल्या तेथेंच केलेले अभंग

येपां श्रीकृष्णलीलालितगुणकथा सादरौ नैव कर्णौ

धिक् तान् धिक् तान् धिगेतान् कथयति नितरां कीर्तनस्थो मृदंगः ॥

(२) निद्राप्रियो यः खलु कुंभकर्णौ

हतः समीके स रघूत्तमेन ।

वैधव्यमापद्यत तस्य कांता

श्रोतुं समायाति कथां पुराणम् ॥

पण हे दोन्ही अगदी अर्वाचीन आहेत. पहिला श्रीधरस्वामिकृत 'व्रजविहारां'तील होय. हा कवि कोण हे कांहीं माहीत नाही; पण अगदी अलीकडचा असेल यांत संदेह नाही. दुसऱ्याचा कर्ता माहीत नाही; पण त्याच्या रचनेवरून त्याचे नवीनत्व व्यक्त होत आहे.

झण, आणि त्यांवर व्याख्यान करी. त्याला कीर्तनांचा पहिल्यापासून नाद असल्यामुळे व त्याच्या आधींचे महाराष्ट्रकवि जे मुकुंदराज, ज्ञानेश्वर एकनाथ, नामदेव; आणि कबीर, सुरदास, तुळसीदास, वगैरे हिंदुस्थानी कवि यांची कविता त्याने पुष्कळ वाचली व ऐकली असल्यामुळे तो जातीचा शूद्र होता तरी त्यास पुष्कळ ज्ञान प्राप्त होऊन वक्तृत्वकला त्यास साध्य झाली होती. शिवाय गीता, भागवत, योगवासिष्ठ इत्यादि अध्यात्मविषयक ग्रंथ त्याने अनधिकारास्तव स्वतः जरी कदाचित् वाचले नसतील, तरी हरदासांच्या वगैरे तोंडून त्याचे त्यास श्रवण झाले असेलच. हे त्याच्या ग्रंथावरून दिसते.^१ असो; तर याप्रमाणे मराठी राज्याचा चोहोंकडे डंका वाजून सध्या चालू असणारा कथेचा प्रकार सुरू होण्यापूर्वी तो वरील स्थितीस येऊन पोचला होता. झणजे पुराणांतील एखाद्या कथेचे आख्यान, त्यावर एखाद्या कवीच्या ओंव्या किंवा अभंग असतील तर ते, वेदान्ताचा विषय निघाला असता ज्ञानेश्वरी विवेकासिंधु वगैरे ग्रंथांतील वचने, इतक्याच काय त्या तऱ्हा त्या वेळेस असत, पण पुढे लवकरच वामनपंडिताने संस्कृतांतील मोठमोठालीं गणवृत्ते—ज्यांस एकंदर लोक श्लोक झणतात—तीं प्रचारांत आणून त्यांत निरनिराळ्या पौराणिक विषयांवर सुरस काव्यरचना केली. अमृतरायाने कटाव, चूर्णिका वगैरे नवेच छंद निर्माण करून त्यांत कविता केली. शेवटीं सवाई, साकी, दिंडी, पद, हेहि संस्कृतांत नसणारे नवेच प्रकार मराठींत सुरू झाले. मोरोपंताने आर्यावृत्तांत मोठी प्रौढ, सरस, व शब्दार्थचमत्कारयुक्त कविता करून, व रघुनाथकवीने संस्कृतांतील महाकाव्यांचा थाट मराठींत उतरून देऊन जनमनोरंजनाचे व कीर्तनास रंग आणण्याचे मोठे साहित्य करून ठेवले. आणि सरतेशेवटीं रामजोशी यांनीं सर्वजनांस अत्यंत प्रिय जो लावणी छंद त्यास तमासगीरांच्या डफावरून काढून हरदासांच्या मृदंगावर आणून बीभत्स शृंगारास जो उद्दिपक व्हावयाचा त्यासच आपल्या वाक्प्रभावाने श्रोतृजनांच्या हृदयांत वैराग्यवृत्ति बळकट वाणविण्यास साधनीभूत केला. असो; तर याप्रमाणे नामदेव, तुकाराम यांच्या वेळेस ओंव्या आणि अभंग या दोन अगदीं साध्या छंदांतच जी मराठी कविता होती ती

१. तुकारामाचे भगवद्गीतेवर भाषांतररूप अभंग प्राप्त आहेत. ते 'तीर्थबोधेनी' नांवाच्या कांहा वर्षापूर्वी प्रसिद्ध केलेल्या एका ग्रंथांत आहेत. सदरील पुस्तकांत वामनाची समशेकी, मोरोपंताची आर्या, कवीराचे दोहोरे, ज्ञानेश्वराच्या ओंव्या, आणि तुकारामाचे अभंग हे प्रत्येक श्लोकाच्या खालीं दाखल केले आहेत. शिवाय प्रस्तुत कवीच्या ग्रंथांतून मूळांत सांगितलेल्या भागवतादि ग्रंथांतील वचने पुष्कळ भाषांतररूपाने आढळतात. जसे—

नाहं वसामि चैकुंडे योगिनां हृदये रचौ

मद्भक्ता यत्र गायंति तत्र तिष्ठामि नारद ॥

तुकारामाचा अभंग—

माझे भक्त गाती जेथ ॥ नारदा मी उभा तेथ ॥

पुढें हळू हळू संस्कृतांतील जुन्या वृत्तांनीं व मराठी कवींनीं जीं कित्येक नवींच काढलीं त्यांनीं अत्यंत सुशोभित झाली. त्यांच्या योगानें कीर्तनास पाहिल्यापेक्षां अतिशयित रमणीयत्व व वैचित्र्य आलें हें उघडच आहे. दुसरें असें कीं एतद्देशीय जुन्या विद्यवें पुनरुज्जीवन होऊन तीस बहुधा सगळ्या देशभर पुष्कळ उत्तेजन मिळत गेल्यामुळें संस्कृताचा अभ्यास पुष्कळ वाढला, साधारण गृहस्थांसहि थोडी बहुत काव्यव्युत्पत्ति संपादन करणें अवश्य होऊन तसा प्रघातच पडून गेला. असें झालें अमतां हरदासांस अर्थात्च संस्कृताचें अंग चांगलें वळकट ठेवणें जरूर पडलें. यास्तव प्राकृत कवितेचा भरणा जवळ बाळगून शिवाय पुराणें, काव्यें, चंपू, सुभाषित, वगैरेचें साहित्यहि त्यांस आवश्यक झालें. यांच्याहि योगानें वरील दोन गुण जे वैचित्र्य व रमणीयत्व ते कीर्तनाच्या ठायीं वरच्याहूनहि अधिक वाढले. असो; तर या दोन गोष्टींनीं पहिल्या साध्या कीर्तनांत आणि गेल्या शंभर वर्षांत जी नवी पद्धति पडली तींत इतका फेर पडला. पण वरील देहेंशिवाय तिसऱ्याहि एका गोष्टीचा येथें उल्लेख केला पाहिजे. ही गोष्ट कथांत तात्कालिक लौकिक वृत्तांतांस उद्देशून बोलणें व नकला करणें हें होय. हें अंग वरील दोहोंप्रमाणेंच अर्वाचीन कीर्तनास नवेंच जडलें; व यामुळें पूर्वांक्त दोन गुणांत आणखीहि अधिक भर पडली. वेदांताचा वगैरे गहन विषय सारखाच चालल्यानें श्रोत्यांस जो कंटाळा यावयाचा तो वरील गोष्टींनीं नाहींसा करण्यास वरील साहित्य चांगले यांत संशय नाहीं; व मधून मधून असा गंमतीचा विषय निघाल्यानें एकंदर व्याख्यानास वैचित्र्यहि येतें. गेल्या शंभर दीडशें वर्षांत या देशांत चोहोंकडे जी धामधूम चालली होती, व त्यांत महाराष्ट्राच्या लोकांचा चोहोंकडे जयजयकार होता होता, यामुळें येथील शेंकडों विख्यात कौरांच्या व प्रसिद्ध राजकारणी पुरुषांच्या चमत्कारिक आख्यायिका सर्वांच्या तोंडी होत्या. त्या अद्यापि वृद्ध लोकांच्या तोंडून कांहीं कांहीं कानीं पडतात. तर प्रस्तुत व्याख्यानास अलीकडे जे जनमनोरंजकत्व विशेषकरून आलें त्याम निरांरं कारण वरील आख्यायिका व लोकव्यवहारांतील विनोदात्मक गोष्टी या होत. अगो; तर याप्रमाणें प्रस्तुत व्याख्यानप्रकार जो केवळ धर्मशील व विरक्त अशा पुरुषांसच रुचण्यासारखा मूळचा होता, तो होता होता लहान थोर, विरक्त रक्त, सुज्ञ अज्ञ, अशा सर्व लोकांस मनोरंजनावह झाला.

९. आतां प्राकृत गुणांच्या संवधानें महाराष्ट्र देशांत कोण कोण मोठ्या लौकिकास चढले तें लिहूं. हा लेख अर्थातच अगदीं संक्षिप्त व अपुरता होईल. कारण एक तर आपल्यांत गत वतान लिहून ठेवण्याची चाल जशी असावी तशी नाहीं.^१

१. पेशवाईत व मुसलमानी राज्यांतून दरोजचा वृत्तांत लिहून ठेवणार अकबरनवीस (पुढें चालू).

आणि दुसरें असें कीं, या प्रांताचा इतिहास ज्या ग्रंथकारानें लिहिला त्यानें मागें आठव्या अंकांत सांगितल्याप्रमाणें अशी अर्वांतर प्रकारची माहिती ग्रंथविस्तारभगा-स्तव ह्याणा, अगर न मिळाल्यामुळें ह्याणा, ह्याणण्यासारखी कोणतीच दिली नाही. जेवढा संबंध आला तेवढ्यापुरती मात्र कोठें कोठें कांहीं थोडीशी दिली आहे. अशी; तर आतां पुढें जें आम्ही लिहितों तें कांहीं ऐकिवावरून व कांहीं कोठें कोठें जें लिहिलेलें आहे त्यावरूनच होय असें वाचकांनीं समजावें.

कीर्तनकारांत पहिला अत्यंत विख्यात ह्यटला ह्याणजे तुकाराम होय. या कवीच्या कथाविषयीं वर लिहिण्यांत आलेंच आहे कीं, शिवाजी राजाची त्यांवर मोठी भक्ति असे. असा वक्ता आणि असा श्रोता असच्यावर कीर्तनाचा रंग काय पुसा-याचा आहे! जे प्रस्तुत कवीचे अभंग सध्यां दोन शतकें उल्लून गेलीं असतां हि त्याच्या देशबांधवांत लहान थोरांच्या सर्वांच्या तोंडीं आहेत, ज्याची योग्यता पर-धर्मी लोकांसहि वाखाणणें भाग पडतें,^१ ते आदि उगमापासून कानीं पडले असतां स्वधर्माभिमानां व रामदासाचा शिष्य जो वरील राज्यकर्ता तो किती तल्लीन होऊन जात असेल व त्याच्या शौर्याचें किती उद्दीपन होत असेल हें सहजच ध्यानांत येणारें आहे! एके प्रसंगां तर बोवांचा संसाराच्या मिथ्यत्वाविषयींचा उपदेश शिवाजीच्या

ह्याणून सरकारी कामगार असत हें पुष्कळांस माहीत असेल; व तशीच मोठमोठ्या गोष्टांचीं टिपणें करून ठेवण्याची चालहि मागें पुष्कळांच्या घरोघर होती, हेंहि खरें आहे. तरी वरील लेखांकडे आपल्या लोकांचें तादृश लक्ष होतें अमें दिसत नाही. सध्यां तर अशी स्थिति आली आहे कीं, वाण्याच्या दुकानांतून जिनसांचीं जीं पुडकीं आणार्वीं तीं सोडून पहातां कधीं कधीं जुने महत्वाचे लेख किंवा शास्त्रीय वगैरे ग्रंथांचीं पृष्ठें हीं केव्हां केव्हां आढळतात! आमच्या देशास आलेल्या भिक्कारपणाचें व मतिमंस्त्वाचें दुसरें कागते प्रमाण पाहिजे?

१. माजी डायरेक्टर सर आलेक्जंडर ग्रॉटसाहेब यांनीं मुंबईच्या 'एज्युकेशनल रेकॉर्ड' पत्रांत तुकारामावर एक निबंध लिहिलेला आहे तो आमच्या वाचकांपैकीं कित्याकां माहीत असेलच. सदरील निबंधाचा प्रभाव केवढा झाला याविषयीं मागें एके ठिकाणीं आमी लिहिलेंच आहे. वरील विद्वान् व रसिक साहेबांनं प्रस्तुत कवीचे अभंग छापण्यास २४००० रुपये दिले, व ते अभंग दोन भाग मिळून छापून प्रसिद्ध झाले आहेत, हेंहि पुष्कळांस महशूर असेलच. वरील निबंधांत तुकारामाच्या व एकंदर हिंदुधर्माच्या संबंधानें लिहिलेल्या कांहीं वाक्यांवा आणि गतवर्षी या महिन्याच्या अंकांत दाखल केलेल्या मेकॉलेच्या व मिशनरीच्या महावचनांचा मेळ घातला असतां मोठीच मोज दिसणार आहे! देहूच्या वारकरीनां उपरें श करणाऱ्या ख्रिस्तभक्तांनीं व मेकॉलेसारख्या लेखनवादादारांनीं पुढील वाक्याकडे नजर पुरविली असतां त्यांचें चापल्य बरेंच कमी होईल.

“It must be hard to convince a people who have Tukaram in their mouths of the intrinsic moral superiority of the Christian doctrine.”

हृदयांत इतका ठसला की, त्यानें राज्य सोडून देऊन तो अगदीं विरक्त झाला; तेव्हां त्याची आई जिजाबाई तुकारामाकडे जाऊन तिनें विनविल्यावरून त्यानें शिवाजीस क्षत्रियांच्या धर्मावर व्याख्यान देऊन पुनः ताळ्यावर आणला; अशी गोष्ट 'संतविजय' ग्रंथांत महिपतीनें लिहिली आहे. असो; तुकारामाच्या पुढें दुसरें नांव अमृतरायाचें. हाहि तुकारामासारखाच स्वतः कवि असून वैराग्यशील व तात्कालिक काव्यरचना करणारा होता. मराठी वृत्तांत 'कटाव' ह्यापून जो छंदोभेद आहे त्यांत यानेंच पहिल्यानें कविता केली. सदरील वृत्त वर्णनाच्या प्रसंगास किती उत्कृष्ट आहे व त्यांत प्रस्तुत कवीनें किती बहार करून दिली आहे, हें सर्वास माहीत असेलच. हा अवरांगाबादचा रहाणारा असून मूळचा मोठा संपन्न असतां यानें पुढें विरक्तता धारण केली. याचा मरणकाल 'नवनीतांत' ३० स० १७५३ असा दिला आहे. त्यावरून पेशवाईची अगदीं भरभराट असतां वरील कवि हयातींत होता असें दिसतें. नानासाहेब पेशव्याच्या कारकीर्दींत अमृतराय पुण्यास आला होता, व सरकारवाड्यांत त्याचा एक कथा झाला, असें ह्याणतात.^१ या कवीचें कीर्तन किती रसाळ होत असेल हें त्याचीं कवनें जीं अद्याप आहेत त्यांवरून व निबंधारंभीच्या पद्यांत मोरोपंतांनं त्यास बृहस्पतीचा अवतार असें झटलें आहे यावरून स्पष्ट दिसतें. वरील आयेंत प्रस्तुत कीर्तनकाराच्या वाणीच्या रसाचें जें वर्णन केलें आहे तें कवीनें स्वतःच्या अनुभवावरून लिहिल्यासारखें दिसत आहे. असो; अमृतरायानें हिंदुस्थानी भाषेंतहि पुष्कळ कविता केली आहे असें ह्याणतात. तिच्या योगानें व गायनाच्या साहित्यानें याच्या वाणीचा रस व कीर्तनाचा रंग हीं विशेषच खुलत असतील. अमृतरायाच्या पुढली असामी सोलापूरकर रामजोशीबोवा. यांच्याविषयीच्या लोक ज्या गोष्टी सांगतात त्यांवरून ही स्वारी मोठी विलक्षण असावी असें दिसतें. हे पहिल्यानें मोठे फकड, रंगेल व फंदी होते; आणि हा वृत्ति यांच्या शंगारपर लावण्यांवरून स्पष्ट दिसते. पण पुढें मोरोपंताच्या आर्यांनीं यांची मनोवृत्ति तन्मय करून टाकून परमार्थाकडे ओढली. ती इतकी की, जो वागविलासाचा भर प्रस्तुत कवीनें असभ्य काव्यरचना करून रंगेल लोकांस अधिकच व्यसननिमग्न करण्याच्या अनुचित कार्याकडे योजिला होता, तोच पुढें जनांचें मन विषयपराड्मुख करून आपल्या खऱ्या हिताकडे वळविण्यास त्यानें योजला. ज्यानें विषयासक्त होऊन स्त्रियांच्या लावण्याचें व विलासांचें मनोवेधक वर्णन करावें, त्याचेच ठायीं परमार्थाची वृत्ति इतकी दृढ व्हावी की, त्यानें विषयसुखाची अनर्थावहता व असारत्व हीं वाचकांच्या किंवा श्रोत्यांच्या हृदयावर ठाम उठवून द्यावी हें सकृद्दर्शनीं विरोधात्मक दिसतें. आणि सामान्य प्राकृत जनांचे ठायीं वरील दोन्ही गोष्टींचा मेळ कधीहि दृष्टीस पडत नाही हेंहि खरें. जे एकदां

१. 'नवनीता'स जोडलेलें 'कवीचें वर्णन.'

विषयलंपट होऊन बसले, व ज्यांची चित्तवृत्ति केवळ तदाकार बनून राहिली, त्यांस वैराग्याच्या स्थितीची कधी कल्पनाहि होत नसते. पण विशाल मनावे जे असतात त्यांचा प्रकार निराळा. तो वर सांगितलेल्या कवीच्या सारखा असतो. अशी उदाहरणे आणखीहि कांहीं कवींची देता येतील. भर्तृहरिचीं तीन शतके आमच्या वाचकांपैकीं बहुधा सर्वांस ऐकून तरी माहीत असतीलच. त्यांतील चमत्कारहि असाच आहे. जो भर्तृहरि 'शृंगारशतकांत' स्त्रियांची एवढी वाखाणणी करतो, तांच पुढें 'वैराग्यशतकांत' त्यांस केवळ तुच्छ मानतो व त्यांचा तिरस्कार करतो. जगन्नाथपंडिताच्या 'भामिनीविलासा'चीहि अशीच गोष्ट आहे. पहिला भाग शृंगारात्मक असतां शेवटल्यांत त्याच्या विरुद्ध विषय आहे. फार तर काय, पण ज्या विलासी पुरुषानें यवनीच्या पायाशीं आपलें सर्वस्व वाहिलें, त्यानेंच आपल्या नातवांस 'अश्वधाटी' नामक प्रसिद्ध काव्यांत विरक्तीचा उपदेश करून भक्तिमार्ग सांगितला आहे. पण नवल काय कीं, शृंगार जसा साधला तसाच शांतरसहि वरील काव्यांत उत्कृष्ट उतरला आहे. तेव्हां या सर्व उदाहरणांवरून काय दिसतें कीं, कवीच्या मनांत मानवी प्रकृतीच्या सर्व वृत्तींचा समावेश होऊन साऱ्याच अतिशयित प्रबळ असतात; आणि जिचा ज्या वेळेस पगडा असेल ती त्या समर्थी त्यांच्या कृतींत पुरतेपणीं उठते. यास दृष्टांत, कीं ज्याप्रमाणें स्वच्छ तेजस्वी दिव्यासमोर जो जो रंग असेल तो तो त्यांत अगदीं पूर्णपणें प्रतिबिंबित होतो !

असो; तर वर सांगितल्याप्रमाणें रामजोशाच्या लावण्यांत शृंगारवर्णन जसे उत्तम आहे, त्याप्रमाणेंच वैराग्यहि हृदयावर टळटळीत ठसण्यासारखें आहे. या कवीनें कीर्तनांत स्वकृत लावण्यांचा प्रवेश करून दिला हें मागें सांगितलेंच आहे. या गोष्टीवरून व वरील लावण्यांत त्यानें याज्ञिकांवर धर्माचे देभ माजविणारांवर, वगैरे जो खूप भडिमार करून दिला आहे त्यावरून कवीच्या अंगचा धीटपणा, उद्दामपणा, व आवेश हे सर्व गुण व्यक्त होतात. प्रस्तुत स्वरचित कवनें तो जेव्हां कथेंत ह्मणत असेल तेव्हां सामाजिकांच्या मनावर त्यांचा प्रभाव कांहीं

१. असाच प्रकार ग्लिटन कवीचीं दोन लहान काव्यें 'एल आलेग्रो' आणि 'इल पेन सेरेसो' नांवाचीं आहेत त्यांमध्ये आहे. एक वाचलें अमतां रंगेलपणा आणि दुसरे वाचलें अमतां उदात्तपणा अशा दोन वृत्ति अनुक्रमेकरून मनांत उभ्या रहातात !

२. कीर्तनांत लावण्या ह्मणण्यावरून अद्यापि लोकांचा ग्रह अगदीं कमी झाला नाहीं. मागें सुमारे दहा वर्षांपूर्वीं पन्ढळकर छापून एक नामांकित हरदास येथें आले होते. त्यांचे कीर्तन वरील कारणास्तव पुष्कळ असमंजस व अरसिक लोकांस अप्रशस्त वाटे. वरील गोसाव्याजवळ इतर मराठी कवींच्यासारखा रामजोशाच्या लावण्यांचा पुष्कळ भ्रमण होता. आणि त्या ह्मणण्याची त्यांची रीत फारच बक्षारदार असे. मराठी कवितेची माहिती करून घेऊन तिचा आस्वाद ज्यांस घेणें असेल त्यांनीं वरच्यामारखे प्रसंग कधीं दवडूं नयेत.

विलक्षण होत असेल यांत संदेह नाही ! शिवाय तो चतुर वक्ता असल्यामुळे त्याची त्या वेळच्या कीर्तनकारांत मोठीच कीर्ति असेल असे अनुमान होतें. या कीर्तनाच्या संबंधें प्रस्तुत कवीविषयीं अशी एक गोष्ट सांगतात कीं, एका सावकाराचें त्याजकडे पांच सहा हजारांचें येणें असतां तें त्यानें एका कीर्तनाची कबुलायत करून घेऊन सोडून दिलें. याप्रमाणेंच त्याजवर ब्राह्मणांनीं बहिष्कार घातला असतां शंकराचार्यांनीं खुद्द आपण होऊन त्यास पंक्तिपावन करून घेतलें, वगैरे पुष्कळ चमत्कारिक आख्यायिका याविषयीं लोकांच्या सांगण्यांत आहेत.

रामजोशाच्या पुढें लोकप्रसिद्ध हरदास विशेषकरून नांव घेण्यासारखे असे एक दोनच आहेत. एक संगमनेरास रहाणारा अनंतफंदी, आणि दुसरे, बाजीरावाचे पुढें जे दिवाण झाले ते माणकेश्वर. यांपैकीं दुसऱ्याविषयींच्या लोकप्रसिद्ध दोन आख्यायिका मागें एका अंकांत सांगितल्याच आहेत. ग्रांट डफ साहेबांनीं आपल्या इतिहासांत वरील ऐतिहासिक पुरुषाविषयीं लिहितांना त्याचें थोडेंसे वृत्त टीपतें लिहिलें आहे. तीवरून असें समजतें कीं, माणकेश्वर हे मोठे गवय्ये असून शिवाय यांनीं पुष्कळ कवनेंहि केली आहेत. त्यांची वरील इतिहासकारांनें वरीच प्रशंसा करून तीं जमविण्याविषयीं आपल्या स्वदेशीयांस शिफारस केली आहे. या शिफारशाप्रमाणें आजपर्यंत कांहीं झाल्याचें कोठें समजण्यांत नाही; आणि मूळ इतिहासाचीच कोण दुर्दशा झाली हें मनांत आणलें असतां त्यांतील टीपेकडे कोणी विशेष लक्ष न दिलें याचें मोठेंसे आश्चर्यहि वाटावयास नको ! असो; वरील शिफारस आझी आमच्या वाचकांसहि वरील दोघां कीर्तनकारांच्या संबंधानें करतो. तीं वरच्यासारखी फुकट न जावो ह्मणजे झालें.^१

१०. येथवर कीर्तनाच्या स्वरूपाचें वगैरे कथन करून त्या गुणांत प्रख्यातीस आलेल्या मनुष्यांचें कांहीं वर्णन केलें. आतां सरतेशेवटीं या व्याख्यानविशेषापासून एकंदर राष्ट्राच्या व भाषेच्या संबंधानें कोणतीं कार्यें उद्भवलीं याविषयीं विचार करूं. मराठ्यांच्या शौर्याचें उद्दीपन करण्यास व हिंदुधर्माचें उज्जीवन करून त्याचा प्रसार

१. दोघांचाहि कवनें प्रयत्न केला असतां मिळण्यासारखी आहेत. तीं छापून प्रसिद्ध केली असतां तीं संग्रहास ठेवूं इच्छिणारे पुष्कळ लोक सांपडतील असें वाटतें. मी स्वयं च्या कोशांत 'मुरकुंडी' या शब्दाची व्याख्या करवांना "अनंतफंदीच्या कथेवर हजारां माणसांच्या मुरकुंड्या पडतात" असें उदाहरण दिलें आहे. यावरून त्या कालीं [सुमारे १८३०] फंदीच्या कथेची केवढी कीर्ति असेल हें दिसून येतें ! हा कविहि रामजोशासारखाच मोठा फर्दिंग होता असें ह्मणतात. यानें बाजीरावाच्या शेवटच्या गर्दीचें मोठें मौजेचें वर्णन केलें आहे; आणि बाजीरावाविषयीं भर कथेंत वगैरे बोलवयास तो अगदीं वचकत नसे असें सांगतात.

करण्यास प्रस्तुत कथांचा किती उपयोग झाला हें एक वर सांगण्यांत आलेंच आहे. शिवाय ज्या काळीं सध्यांप्रमाणें चोहोंकडे शाळाशिक्षणाचा क्रम चालू नव्हता, व ग्रंथ-वाचनाच्या आतांप्रमाणें सोयी नसल्यामुळें व्यवहारचातुर्य, रसिकता, बहुश्रुतपणा वगैरे संपादन करण्यास कोणताच मार्ग नव्हता, अशा वेळेस कीर्तनाचा उपयोग वरील संबंधानें मोठाच समजला पाहिजे. हें एक झालें. आतां मराठी भाषेक कथेच्या प्रवृत्तीपासून कोणकोणते फायदे झाले ते पहा. एक तर महाराष्ट्र भाषेंतील कविता कीर्तनामुळे वांचली गेली; ही प्रवृत्ति नसती तर ती सफाई धुडण्याचाच रंग होता. कारण हल्लींप्रमाणें त्या वेळेस छापण्याची सोय नसल्यामुळें पैसा खर्च करून किंवा कोणा मोठ्या मनुष्याचा आश्रय मिळवूनहि ग्रंथाचा अगोदर नुसता प्रसार होण्याची सुद्धां सोय नसे. जें काव्य किंवा जो ग्रंथ खरोखरीच योग्यतेचा असून लोकप्रिय होईल तोच उतरून घेऊन पदरीं बाळगण्याची लोक आस्था धरीत. अशी त्या वेळची स्थिति होती. तेव्हां अशा रीतीनें मराठी कवींचीं काव्ये किती वेळ तगलीं असतीं ? पण कीर्तनकारांस त्यांचें अगत्यच पडल्यामुळें, व जितका मोठा भरणा असेल तितका त्यांस उपयोगी असल्यामुळें, त्यांस वरील कवितेचा संग्रह करावाच लागला. मग त्यांच्या तोंडून प्रस्तुत कवींचीं उत्कृष्ट उत्कृष्ट पद्ये सर्वांच्या कानां पडल्यामुळें लोकांत त्यांचा प्रसार होऊन श्रीमान् व रसिक गृहस्थांस लेखकांकडून सगळे ग्रंथचे ग्रंथ उतरवून जवळ संग्रहास ठेवण्याची इच्छा झाली. असो; तर याप्रमाणें कवींच्या वित्ताचे संरक्षक हरदास हे झाले, पण इतकेंच नव्हे. या लोकांनीं जुन्या कवींच्या यशोरूप देहाचें जसें रक्षण केलें तसेंच पण पुढच्यांचें पोषण करणारेहि हेच झाले. गेल्या शंभर दोनशें वर्षांत जे वामन, अमृतराय, मोरोपंत, रघुनाथपंडित इत्यादि कवि होऊन गेले त्यांच्या कृतींचा चोहोंकडे आदर होण्यास व प्रसार होण्यास वरील पुरस्कर्त्यांशिवाय दुसरें कोणतेंहि साधन नव्हतें. यांच्या व्याख्यानान्या द्वारांनींच ते लोकांच्या हृदयांत शिरून तेथें अढळपद पावते झाले. मोरोपंताच्या आर्यांस लोकप्रीतिपात्र करण्यास^१ रामजोशीच कारणभूत झाला ही गोष्ट तर सर्वास माहीत आहेच. असेच इतर सर्व कवींचेहि कोणी कोणी विशेष चहाते होऊन त्यांच्या परिश्रमानें त्या कवींच्या कीर्तीचा प्रसार झाला असेल

१. या कवींच्या वृत्तीचा पालट मोरोपंतांच्या कवितेंनें केला. यावपथा गाग गलाह-लेंच आहे. कवींचा आणि रसिकांचा परस्पर संबंध सासऱ्याच्या आणि जांबयाच्या सारखाच बहुतांशी आहे. याच अर्थास अनुलक्षून वरील दोषांविषयीं कोणी आर्या केली आहे—

जैशी जनकें दिधली सच्चिद्वधन राम जो सिता त्याला ।
तैशी दिधलि मयूरें स्वार्था ती रामजोसितात्याला ॥

यांत संशय नाही. असे; तर महाराष्ट्रांत जी आजपर्यंत कविता झाली तिचें रक्षण व प्रसार केव्हामुळें कीर्तनकर्त्यांचा मराठी भाषेवर मोठान उपाकार झाला. दुसरे असें कीं, हरदारास मागे सांगितल्याप्रमाणे संस्कृताचें अध्ययन करणे भाग पडल्यामुळें व कथेंत मोठे प्रौढ शब्द योजावे लागल्यामुळें एतद्देशीय भाषेंत संस्कृत शब्दांची पुष्कळ भर पडून तीस प्रगल्भता व वैचित्र्य हीं प्राप्त झालीं. तसेंच हिंदुस्थानी, फारशी वगैरे शब्दहि मराठी^१ व हिंदुस्थानी कवींनीं केलेली त्या भाषेंतली कविता कथेंत निघाल्यामुळें देशभाषेंत सामील झाले. तर याप्रमाणें प्रस्तुत व्याख्यानाचे योगानें महाराष्ट्र भाषेच्या अभिवृद्धीस साहाय्य झालें. हा त्यापामून झालेला दुसरा नफा. याखेरीज ऐतिहासिक वृत्तांत प्रकृत प्रसंगीं निघाल्यानें वनकला, विनोद यांचाहि कथेंत समावेश असल्यानें इतिहासाची माहिती एकंदर लोकांस सहज रीतीनें झाल्यासारखी होऊन विनोदात्मक भाषेचीहि सरणी आमच्या भाषेंत क्रमाक्रमानें पडत गेली, अशा आणखीहि कांहीं गोष्टी सांगतां येतील. तर याप्रमाणें एकंदरीत या संप्रदायापासून एकंदर राष्ट्रांत व देशभाषेस पुष्कळ उपयोग घडला यांत संदेह नाही.

अल्पाक्षररमणीयं यः कथयति निश्चितं स खलु वाग्मी ।

बहुवचनमल्पसारं यः कथयति विप्रलापी सः ॥^२

अंक २१—(१) प्रकृत विषयाचा तिसरा विभाग. (२) विषयोपक्षेप. (३) वक्तृत्वाची विद्यमान स्थिति. (४) बाल्यावस्था. (५) मागल्या स्थितांत व सध्यांच्यांत अंतर. (६) वक्तृत्वांतें जक सभा. (७) त्यापामून अपेक्षित कार्य. (८) वक्तृत्वादि गुणांचें उत्तेज्यत्व.

१. गेल्या तीन अंकांत प्रस्तुत विषयाचे दोन विभाग आटपले. आतां यांत आमच्या देशांत अलीकडे जो वक्तृत्वचा नवा प्रकार दृष्टीस पडूं लागला आहे त्याविषयी लिहूं.

२. हा प्रकार अर्थात्च पाश्चात्यजनांच्या संपर्काचें फल होय. या लोकांचें प्रभुत्व आज सुमारे पांचपन्नास वर्षे या स न्या देशभर निष्फेद व सुयंत्र चालल्यामुळें त्यांच्या विद्या, कला वगैरेचा प्रसार चोहोंकडे क्रमाक्रमानें होत गेला, व तसा अद्यापहि चालला आहे. आणि यापुढेहि वरील प्रसार जर असाच दीर्घकाल होत गेला,

१. अमृतरायानें हिंदुस्थानी भाषेंत कविता केली आहे हें मागे सांगितलेंच आहे. तशीच तुकारामानेंहि कांहीं केली आहे. ती सुवर्ण नुकत्या छापलेल्या आवृत्तींत घातली आहे.

२. “थोड्याच शब्दांत जो मधुर व निश्चित असें भाषण करतो तो वक्ता ज्यांत अर्थ तर थोडा, पण शब्दविस्तार फार, असें भाषण करणारास विप्रलापी ह्मणजे बडबड करणारा हेंच नांव योग्य !”

तर देशाचें स्वातंत्र्य हरण केल्यानें जी विपत्ति वरील लोकांनीं त्यास आणली आहे तिचें बरेंच विस्मरण पाडण्यासारखे आमच्या लोकांस पुष्कळ लाभ होतील असा सुमार दिसतो. असे; तर लोकसमाजांत उभें राहून तात्कालिक स्फूर्तीनें वादास्पद विषयावर भाषण करणें किंवा अगोदर घडून येऊन एखाद्या नेमलेल्या विषयावर वक्तृत्व करणें, हा अलीकडील प्रकार इंग्रजी वियेचा जा सगळ्या हिंदुस्थानभर हल्लीं फैलाव होत चालला आहे त्याच्यामुळे सुरू झालेला आहे. आतां ही नव्या तऱ्हेची वक्तृत्वकला आजला आमच्या देशांत कोणत्या स्थितीस येऊन पोचली आहे, तिचा उत्कर्ष यापुढें होण्यासारखा आहे कीं नाहीं, हा उत्कर्ष होण्यास साधनें कोणतीं, वगैरे गोष्टींची प्रस्तुत निबंधांत चर्चा करूं.

३. आतां प्रस्तुत कलेच्या विद्यमान स्थितीविषयी जर विचार केल्या, तर ती हल्लीं अगदीं बाल्यावस्थेतच आहे असें झटलें पाहिजे. हें झणणें आमच्या वाचकांस बहुधा मोठें चमत्कारास्पद वाटेल. कां तर, आमच्या देशांत हल्लीं वक्तृत्वाविषयीं नामांकित असणारे बरेच पुरुष चोहोंकडे गाजताहेत, जिकडे तिकडे वक्तृत्वाच्या सभांतून वक्त्यांचीं भाषणें दर वर्षीं होत आहेत, कोणी रावसाहेब किंवा रावबहादूर यांची अत्तर गुलवानें संभावना झाली असतां त्यांचें भाषण नेहमीं 'सुरस' 'मनोवेधक' वगैरे झाल्याचा गांवोगांवच्या वर्तमानपत्रांतून नेहमीं पुकार होतच असतो;—मग इतकें असूनहि वक्तृत्वाची बाल्यावस्थाच ! असा आमच्या वाचकांस फार करून अचंबा वाटल्याशिवाय रहाणार नाहीं. पण वक्तृत्वाचें वास्तविक स्वरूप काय, व तें वर सांगितलेल्या लोकांच्यां ठायीं कितपत आढळेल, याविषयीं जो माभिकपणें विचार करील त्यास प्रकृत विषयाविषयीं बिलकूल संशय उरणार नाहीं. हल्लीं वक्तृत्वाच्या संबंधानें ज्यांची चोहोंकडे थोडीबहुत प्रसिद्धि आहे, त्यांचे अंगां प्रस्तुत गुण वस्तुतः पहातां किती वसत आहे याविषयीं प्रस्तुत अंकांत जें आह्मीं कांहीं विवरण करूं त्यावरून, व पुढील अंकांत वक्त्यांस आवश्यक गुण कोणकोणते ते जे सांगण्यांत येतील, त्यावरून सांप्रत काळच्या वक्तृत्वाची यथार्थ परीक्षा करण्यास आमच्या वाचकांस विशेष अडचण पडणार नाहीं, असें वाटतें. प्रस्तुत स्थलीं वरील उल्लेखाचीं इतर जीं कांहीं उघड दिसण्यासारखीं कारणें आहेत तीं दाखल करतो.

४. प्रस्तुत गुण हल्लींच्या काळां आमच्या देशांत कितीसा असण्याचा संभव आहे याचाच नुसता जो अगोदर विचार करील त्यास कळून येणारें आहे कीं, सांप्रतची स्थिति त्याच्या उत्पत्तीस व वास्तव्यास अत्यंत प्रतिकूल आहे. मागील दोन निबंधांत दाखविल्याप्रमाणें राजदरबार किंवा देवालय हींच वक्तृत्वाचा प्रकाश होण्याचीं दोन मुख्य स्थानें होत. मग असें जर आहे तर हल्लींच्या देशस्थितींत

वक्तृत्वाचा उदय कसा व्हावा ? आमच्या देशचा राज्यकारभार आमच्या हातीं किती आहे हें कोणालाहि सांगायला नकोच;—आमच्या हातांत एक मात्र मोठें साधन सरकारानें ठेविलें आहे, तें आरडाओरड करणें इतकेंच काय तें होय ! हें एक झालें. दुसरा विषय धर्माचा. यासंबंधानेंहि मागील काळांत व आजच्या स्थितींत किती फरक आहे तो सर्वास दिसतोच आहे. इंग्रजी विद्येचा फैलाव होऊन नव्या ज्ञानाचा व कल्पनांचा चोहोंकडे प्रसार होत गेल्यानें, व ख्रिस्ती धर्माच्या निरनिराळ्या शाखा, शिवाय ब्रह्मसमाज, प्रार्थनासमाज, आर्यसमाज, सत्याला सोधणारी मंडळी, देवाचा शोध लावणारी मंडळी, अशा शेंकडों नव्या नव्या पंथांनीं लोकांच्या मनाचें शतशः विदारण होऊन इसापनीतींतील शंभर युक्तीवाल्या कोळ्याप्रमाणें त्याची अवस्था होऊन गेली आहे. त्याच गोष्टींतील एकच युक्ति माहीत असणाऱ्या मांजराप्रमाणें यापूर्वी जी या देशाची व पृथ्वीवरील इतर देशांचीहि स्थिति होती तीच पुष्कळ अंशां बरी असून प्रस्तुत गुणाच्या अभिवृद्धीस चांगली अनुकूल होती. असो; तर याप्रमाणें वरील दोन्ही मोठमोठ्या विषयांस आपण अगदीं मुकलों आहों. आतां वरच्या खेरीज दुसरे जे विधेसंबंधीं विषय किंवा देशस्थितीच्या वगैरे संबंधें बोलणें, लोकांचा देशाभिमान जागृत करणें, हें आपणास अनुकूल आहे खरें; पण हे विषय अगदीं नेवे निघाले असल्यामुळें लोकांस अद्याप पुरते समजूंहि लागले नाहींत. तसें होऊन वक्त्याच्या व श्रोत्यांच्या हृदयांत ते पूर्णपणें बिंबण्यास अद्याप बराच काळ लोटला पाहिजे. तर हल्लींच्या काळां विषयांचा अभाव हें एक प्रस्तुत गुणास प्रतिबंधक आहे. हें एक झालें. दुसरें असें आहे कीं, वक्तृत्व हा गुण काहीं सामान्य नव्हे. इतर सर्व मोठमोठ्या गुणांप्रमाणें हाहि फार विरळ मनुष्यांत सांपडतो. शिवाय तो मूळचा अंगांत असून त्यास इतर जीं कित्येक साधनें लागतात त्या सर्वांच्या योगानें त्याचा कोणा मनुष्याचे ठायीं पूर्ण विकास होणें हें मोठेंच दुरापास्त आहे यांत संशय नाहीं. डिमोस्थनीसास प्रस्तुत गुणाची अत्यंत परिपूर्णता आपले ठायीं करून घेण्यास केवढा खटाटोप करावा लागला तें मागें अठराव्या अंकांत लिहिलेंच आहे; आणि आजपर्यंत ज्यांची प्रकृत गुणाच्या संवेधानें मोठी ख्याति झाली त्या सर्वास वरच्यासारखेच अतिशयित श्रम करावे लागले. असो; मग असें जर आहे, तर ज्या आमच्या लोकांस वक्तृत्व ह्मणजे काय हें नुकतें कोठेंस कळूं मात्र लागलें आहे त्यांच्यांत तो गुण हल्लीं कोणत्या पायरीला येऊन पोचला असेल, व त्याची परीक्षा करणारे जे एकंदर लोक त्यांचे ठायीं त्याविषयांची अभिज्ञता कितपत आली असेल हें सहजच दिसण्यासारखें आहे. पण हल्लींच्या आमच्या लोकांची ही एक मोठी मौज आहे कीं, ‘बाळमित्रां’तील महत्वाकांक्षी मुलांप्रमाणें त्यांस मोठपणाचा वाव घालण्याची मोठी हौस धाटते; कशास काहीं ठिकाण नसतांहि आपल्या अंगाची

योग्यता जी त्यांस कांहीं वाटत असते ती अतोनात ! अलीकडे तीन चार वर्षां तर जिकडे तिकडे अशी विलक्षण गडबड होऊन गेली आहे की, ज्याला त्याला असे वाटू लागलें आहे की, हा आमचा देश एकदांचा परमोत्कर्षाच्या स्थितीस येऊन पोचतो कसा ! मग काय, कोणी कलाकौशल्य हाती घेतलें, कोणी धर्माचो सुधारणा करण्याचे पतकरलें, कोणी नवे माग तयार करून म्याचेस्टरबरोबर उक्कर मारण्या-करितां कंबर बांधली, कोणी पाहिलें की, इंग्लंडची जी एवढा सुधारणा झाली आहे ती केवळ वस्तुत्वामुळे झाली आहे, तेव्हा 'वक्त्रांचे वर्ग' सुरू करूं या !' याप्रमाणें देशसुधारणेच्या एकेक खांबांचे एकेक काम तेव्हांच पतकरलें; पण तें होणें शक्य तरी आहे की नाही, किंवा निदान आपलें सामर्थ्य तरी कित त आहे, याचा विचार एकानेहि क्षणमात्र सुद्धा केला नाही. असें असल्यावर वरील सर्व कामाची जी स्थिति आज दृष्टीस पडत आहे तशी असल्यास नवल काय ! दरवाज्याच्या फळीवर नांव काय—'कौशल्यशेक्षक मंडळी' ! आणि आंत जाऊन पहावें तों वरील नांवाच्या अक्षरांच्या निम्मानेहि आंत शिकणारी मंडळी नाही; आणि एवढें कौशल्य तरी काणतें झगल तर ज्यास तें नांव देणें वरील मंडळीशिवाय कोणासहि समजस वाटणार नाही. वरील मंडळीच्या शेजारीच दुसरी एक मंडळी आहे. पहिलीचा उद्देश जसा लोकांचें ऐहिक हित करण्याचा आहे तसा दुसरीचा लोकांस स्वर्गाचें दार मोकळें करून देण्याचा आहे. या मंडळीच्या शाखा आमच्या देशांत बऱ्याच ठिकाणीं पसरलेल्या आहेत; आणि या भक्तमंडळीची अशी उमेद आहे की, यापुढें सान्या पृथ्वीवर जर एखादा धर्म पसरणें असेल तर तो आमचाच पसरेल यांत संशय नाही. हें याचें भाकीत पुढें कितपतसें प्रचीतीस येईल तें येवो; पण वरील मंडळीची सध्याची जर स्थिति पाहिली, तर इतर लोकांत व यांच्यांत कोणत्याहि संबंधें लवमात्रहि फरक नजरेस येईल असें आम्हांस वाटत नाही. मनुष्यमात्रांत संवार करणाऱ्या सहा रिपूंचें प्राबल्य इतरांत जसें आढळतें त्याहून वरच्या सद्धर्मपालक मंडळींत कमी

१. ही अत्यंत सयुक्तिक कल्पना देशकल्याणाच्या कामांत, वस्तुत्वांत, व शहाणपणांत आपणास पुढारी मानणाऱ्या अशा येथील एका गृहस्थाची आहे. वरील 'वर्ग' स्थापन करून देशकल्याण केल्याचें श्रेय घेण्याविषयी त्यानें कित्येकांस सांगून पाहिलें; पण त्याचा उपदेश त्यांपैकीं कोणाच्याहि हृदयांत यथास्थित न उतरल्यामुळे त्याची मनीषा अद्याप पूर्ण झाली नाही. ती परमेश्वरकृपेनें कधीं सिद्धीस जाईल ती जावो ! एका नकल्या गृहस्थानें तर वरील पंडितांच्या तांडून वस्तुत्वाचें माहात्म्य वरचेवर ऐकण्यास कंटाळून येथील 'ज्ञान-प्रकाशांत' हालेवच्या गोळ्यांच्या घाटणीवर एक पत्र लिहून त्यांचा स्पष्टपणें उपहासच केला. तो आपचे येथील वाचक तरी निदान विस्मयून गेले नसतील असें वाटतें. असो; एकंदरीत वरील गोष्टी सदरू गृहस्थाच्या वस्तुत्वविकारावर वरील शापक झाली !

आढळतें असें नाहीं; किंवा वरील मंडळींत कोणी मूळचा दुष्ट असतां डोळे मिटल्यानें, गायन केल्यानें, किंवा जगाची पापमग्नता पाहून मोठ्या सद्गदित अंतःकरणानें प्रसंगविशेषां अशु ढाळल्यानें मोठा सज्जन झाला असेंहि पण थोडेंच आढळेल. याप्रमाणेंच इतरहि सर्व लौकिक कृत्यांची स्थिति आहे. कोणतेंहि काम ह्मणजे आह्मां हातीं घेतलें, आणि त्यांत आमची फजिती झाली नाहीं, असें एकहि आढळणार नाहीं. पण आमची धांव केवढी ! ल्थरानें युरोपांत धर्मक्रांति केली, त्याप्रमाणें इकडे नवा धर्म उत्पन्न करावयाचा; तिकडे मोठमोठ्या व्यापाराच्या मंडळ्या आहेत तोच मासला इकडे उचलून देशाची नष्ट झालेली संपत्ति पुनः माघारी आणायाची; युरोपांत तीन मोठमोठ्या कवींनीं आपआपल्या भाषेत जगप्रसिद्ध अशीं वीररसप्रधान काव्यें रचून अक्षय भूषण आणलें, तसाच प्रकार इकडे मराठींत उतरून द्यावयाचा; फार तर काय, पण ज्या आह्मांस मोठमोठ्या प्रचंड विद्वानांपासून तो अगदीं शाळें-तील मुलांपर्यंत महिन्यापंधरा दिवसांनीं भरणारी सभा किंवा मासिक त्रैमासिक वगैरे पुस्तक हेंहि सतत चालविण्याचें सामर्थ्य नाहीं, खाजगी शाळा घातल्या तर त्यांत पहिल्या प्रतीची अंदाधुंदी, ज्या आह्मांस धर्मविषयक वादानें दुफळी पडली असतां, सरकारच्या घरापर्यंत तें भांडण गेल्याखेरीज तंट्या मिटतच नाहीं, वक्तृत्वोत्तेजक सभेसारखा छोट्यासा समारंभ,—पण तोहि चार वर्षें मुरळीत चालून सर्वांस अचंबा जां वाटूं लागतो आहे तोंच त्यास दष्ट पडून पांचव्या वर्षीं असा जबरदस्त कहर उसळवा कीं, सभेच्या पुनर्जन्माचीच वेळ आलीशी सर्वांस वाटावी, आणि चार दिवसांत चार वेत होऊन बखेडा कोणासहि मोडतां येऊं नये—तेच आह्मी लोक खुद्द ऐरिश व स्कॉच यांसहि मोठ्या मिनतवारीनें जो प्राप्त झाला, व अमेरिकन लोकांनीं युद्ध करण्यास कंभरा बांधल्या असतांहि जो त्यांस प्राप्त झाला नाहीं, तो पार्लमेंट सभेंत बसण्याचा हक्क मागतों; तेव्हां आमची केवढी वरें बहादुरी ! असो; एकंदरीत आपलें बळाबळ न जाणतां हव्या त्या अचाट उद्योगास हात घालण्याची जी विलक्षण हौस आपल्या अलीकडच्या लोकांत दृष्टीस पडते तिजपासून देशाचें फार नुकसान होत आहे. तें असें कीं, एक तर देशाची अपकीर्ति होऊन भारंभस्वरूपा, कोती बुद्धि, कमनिथ्रयापणा, वगैरे आपले गुण मात्र चोहोंकडे प्रसिद्ध होताहेत; व त्यामुळे आमचें स्वतःचेंच धैर्य खचून पुढें कोणतेंहि कार्य हातीं घेण्याविषयीं मनास नादश उत्साह वाटत नाहीं. दुसरे असें कीं, वरच्यासारख्या दुर्घट कार्यांकडेच लोकांची बुद्धि खर्चली गेल्यामुळे होण्यासारखे जे दुसरे उद्योग आहेत तेहि घडत नाहींत, तर याप्रमाणें मोठाली कामें आमच्या दुर्बळपणानें आह्मांस झेंपत नाहींत, आणि जीं वरच्याहून लहान पण होण्यासारखी आहेत तीं आमच्या अहंपणामुळे आह्मांस सुच्छ वाळून आह्मी तिरस्कारानें लोडून देतो.

आमच्या देशाचे सर्व प्रकारे हित करून त्यास सुधारणेच्या मार्गास लावण्याचे काम ज्यांनी पतकरले आहे, किंवा निदान लौकिकांत तसा आव तरी जे घालतात, त्यांची इतर गोष्टीच्या संबंधाने जी वर स्थिति सांगितली आहे तीच प्रस्तुत विषयाविषयीहि लागू पडते. ह्मणजे येथील वक्त्यांच्या डौलांत किंवा त्यांच्या अनभिज्ञ श्रोत्यांच्या वाखाणणीत जरी कांहीं कमी नाही, तरी दुसऱ्या प्रत्येक गोष्टीच्या संबंधे आमची सध्यांची स्थिति जशी निष्कृष्टेची आहे तशीच या संबंधेहि ती वस्तुतः पहाता आहे. ह्मणजे युरोपांतल देशाभिमाना उरुपांत आणि येथच्यांत जितकें अंतर, तिकडील कलाकौशल्याच्या सभांत आणि इकडील वर सांगितलेल्या सारख्या कौशल्यशिक्षण मंडळांत जी तफावत, तिकडील लूथर आणि इकडेचे नुकते पुण्यांत गाजलेले श्रीमद्ग्यानंद यांत जो भेद, तोच तिकडील वक्त्यांत आणि इकडेच्या वक्त्यांत आढळेल. आतां या वरील लिहिण्याने आम्ही आमच्या लोकांस नुसते दूषण वळेच लावतां, किंवा प्रस्तुत गुणाचा इकडे जो प्रचार होऊं लागला आहे त्याची वास्तविक जिनकी योग्यता आज दृष्टीस पडत आहे तितकाहि आम्ही ओळखीत नाहीं असे नाही. वरील आमच्या लिहिण्याचा आशय इतकाच आहे कीं, वक्तृत्वाचा अलीकडील नवी तऱ्हा इकडे नुकतीच सुरू झाली असल्यामुळे ती अद्याप बाल्यावस्थेंतच आहे; आणि तिची आज इतकीच मजल येऊन पोचली आहे यांत कांहीं आश्चर्यहि नाही. पण हें न समजतां वक्तृत्वाच्या शिखराला आजच आमचा हात लागला असें जे समजतात त्यांच्या असमंजसपणाचा उपहास केल्यावांचून कोणीहि खरा ज्ञाता रहाणार नाही !

५. तर एकंदरीत पहातां हल्लीं वक्तृत्वकलेची आपल्या देशांत केवळ बाल्यावस्था आहे. पण सुमारे दहा वीस वर्षांपूर्वी जी स्थिति होती तिशीं ताडून पाहिलें असतां आजचें पाऊलहि बरेच पुढें आहे असें ह्मणावें लागेल. यास कारण इतक्या कालांत जी विद्यावृद्धि झाली ही एक मुख्यतः आहेच; आणि याशिवाय

१. 'स्वदेशाभिमान' 'लोककल्याण' वगैरे शब्द आपल्या एतद्देशीय भाषांत जसे अद्याप रुजले नाहींत, त्याप्रमाणेंच तद्व्यंज्य जो अर्थ तोहि लोक अजून चांगलासा समजूं लागले नाहींत असें जे प्रस्तुत अंकांत वर ह्याले आहे त्याचें एक उत्कृष्ट उदाहरण नुकतें घडून आलें आहे. तें अत्यंत समर्पक असतां हि येथें स्पष्ट दाखल करण्यास आमचें मन घेत नाहीं. यास्तव इतकेंच दिग्दर्शन करतो कीं, जे बडे वक्ते गेल्या सालीं येथें जागोजाग मोठी मानमान्यता पावले; 'आर्यजननी' 'स्वदेशमाता', 'देशबांधवही' वगैरे यथेष्ट पोपटपंची करून जे चार चार हात उंच उडत असत; ते नुकतेच बडिरीससाण्याची भगरी पुण्यावर घालण्यास आले होते ! पण इतकें बरें झाले कीं, त्यांच्या गर्वांत एखादें भोळसर भक्ष्य सांपडण्याच्या पूर्वीच त्यांचीं शीप ओळखली जाऊन चंचुघाताखेरीज त्यांस दुसरा कांहीं लाभ आला नाहीं !

वक्तृत्वोत्तेजक वगैरे सभा चोहोंकडे सुरू झालेल्या आहेत हें दुसरें होय. या सभांचा हल्ली बराच चोहोंकडे फैलाव होत चालला आहे; यास्तव त्यांच्यासंबंधें थोडें बहुत लिहिणें येथें इष्ट होय.

६. ही सभा प्रथमतः मुंबईस मुमारे आठ नऊ वर्षांपूर्वी सुरू झाली. मग तेथून पुणे, सातारा, नगर वगैरे ठिकाणीहि तिची स्थापना होत गेली. पुण्यास गेल्या समारंभासकट तिचे पांच समारंभ एकंदर झाले; अगणि एकंदरीने पहातां या सभेचें तेज पुण्यास जसे पडलें, तसे इतर कोणत्याहि ठिकाणी पडलें नाहीं, व अद्यापहि पडत नाहीं. जेथें तिची मूळ स्थापना झाली तेथें तर ती आज बरेच दिवस क्षयाच्या पंथास लागत जाऊन गेल्या वर्षी तर मजल येथवर येऊन टेंकली होती कीं, सभेनें वक्तृत्वाचा विषयच 'आपल्या लोकांचा आरंभशूरपणा आणि तो नाहींसा होण्यास उपाय' असा कांहीं एक नेमला होता. असो; पुण्याच्या समारंभास तरी दृष्ट लागण्याचा समय नुकता येत आहे तोच गेल्या खेास त्यावर केवढें अरिष्ट आलें होतं, व तें कितपतसें टळलें आहे, हें येथील सर्व लोकांस माहीत आहेच; व त्याच्या संबंधानें थोडासा उल्लेख आम्हीं वर केलाच आहे. असो; ही सदरील सभांची थोडीशी हकीकत झाली. आतां त्यांचे मूळच उद्देश काय आहेत, व ते गेल्या काळांत कितपतसे सिद्धीस गेले, वगैरेविषयी थोडेंसें लिहूं.

या सभांचा उद्देश त्यांच्या नांवावरून स्पष्टच आहे कीं, आपल्या देशांतील लोकांत वक्तृत्व हा गुण अगदीं नाहीं, तर तो उत्पन्न करायाचा;—झणजे ज्या कोणांच्या अंगां तो वसन असेल त्यांस अशा सभांमुळे तो प्रगट करण्याचा प्रसंग आणून तो त्यांच्या ठायीं वृद्धिगत करायाचा. हा उद्देश अर्थातच अत्यंत स्तुत्य व अत्यंत इष्ट होय. पण उद्देशाची तारीफ केल्यानें उद्योगाची तारीफ नेहमीं होतेच असें नाहीं. उद्देश चांगला असणें हें एक निराळें; आणि तो शक्य असणें झणजे आपल्या किंवा कोणाच्याहि हातून तो सिद्धीस जाण्यासारखा असणें, हें एक निराळें. आतां वरील उद्योगाच्या विषयी वरील संबंधानें जर विचार केला,—झणजे देशांत वक्ते उत्पन्न होणें हें कितीहि इष्ट असलें तरी प्रस्तुत सभांनीं तो उद्देश कितीसा सिद्धीस जाणारा आहे हें जर पाहिलें, तर आमच्या कित्येक वर्षांच्या अनुभवावरून सर्वांच्या सहज लक्षांत येईल कीं तो मूळ संकल्पप्रमाणें सिद्धीस जाण्याचा रंग अद्याप तर झणण्यासारखा कांहींच दिसत नाहीं. एवढें खरें कीं, कांही काळापूर्वी मोठ्या सभेत उभें राहून पेढेवांकडे कांहीं चार शब्द जरी बोलले तरी तेवढ्यावरूनहि त्या बोलणाराच्या सभाधीटपणाची व वक्तृत्वाची जशी तारीफ होत असे तशी आतां होत नाहीं. तसेंच प्रसंगविशेषीं

१. सालमजकुरीं येथें जो वक्तृत्वाचा समारंभ झाला त्यांत दोन दिवस नुसती (पुढें चालू).

केवळ तात्कालिक स्फूर्तीनेंहि थोडे बहुत भाषण करण्याची शक्तिहि लोकांत कांहींशी आली आहे. आणि एकंदरीत वन्याच लोकांस अमुक भाषण बरे झालें आणि अमुक वाईट झालें इतकें साहजिक रीतीनें आपोआप समजण्याचेहि तारतम्य आलें आहे. हें इतकें फळ वरील सभांच प्रसंग जागोजाग व वेळोवेळ झाल्याचें होय. पण धान्या पलीकडे अजून कोणतीच सिद्धि झाली नाही. प्रस्तुत वार्षिक समारंभाच्या वेळा जी भाषणें होतात ती बहुधा सारीं महिना महिना अगोदर घांफट्टी करून पाठ करून टाकिलेली असतात; आणि त्यांतलींही वरीं व कनिशांचीं स्वतःचीं नसून दुसऱ्यांनीं तयार करून दिलेलीं असतात. आतां हें खरें कीं, वरील भाषणें थोकीं व असोत, किंबहुना दुसऱ्यानें रचून दिलेलींही असोत; सभेपुढें तीं बोलणाराने आपलें काम जर चांगल्या रीतीनें बजावले, तर सभेस तेवढेहि वस आहे. पण तसाहि प्रकार आजच्या स्थितीस दृष्टीस पडत नाही. वक्ता सभास्थानीं येऊन उभा राहिल्याबरोबर आपल्या संश्लेष जो आरंभ करतो तो तीं संपल्याखेरीज मधें झणून बिलकूल थांबत नाही. कोणत्याहि प्रसंगां कोणी मनुष्य दुसऱ्याशीं जो बोलतो तो नाटकांतील पात्राप्रमाणें तोंडपाठ केलेले बोलणें कधींहि बोलत नसतो हें वरील लोकांच्या लक्षांत येत नाही. त्याप्रमाणेंच कोणत्या प्रसंगाला कोणतें भाषण उचित, कोणतें अप्रयोजक, याचाहि सुमार न राहून समयविशेषीं भरकटणारेहि पुष्कळ. तेव्हां एकंदरीत घडून तयार करून आणलेलें जी भाषण असलें तरी तें सावकाश व साहजिक रीतीनें बोलून दाखवून पाठ केल्याचें चिन्ह अगदीं न दाखविणें हें फारकरून कोणासहि साधत नाही. आणि त्या त्या विवक्षित भाषणांत जी जी मनोवृत्ति श्रोत्यांच्या हृदयांत पूर्ण उत्पन्न व्हावयाची असते तिचा आविर्भाव वक्त्याच्या भाषणांतच अगोदर चांगला आला नसल्यामुळे व अंगविशेषादिकांवरूनहि त्यास तो बाहेर पुरतेपणीं उमटवितां न आल्यामुळे श्रोत्यांच्या हृदयास तर तो विकार फारच थोडा होतो, किंबहुना मुळीच होत

वडळी चाल गी असतां वरील गोष्ट चांगली प्रत्यक्ष आली. वरील प्रसंगां दोघीं पक्षांकडील लोकांचीं व तिन्हांनाचीं जीं कांहीं भाषणें झालीं त्यांतल कित्येकांत प्रस्तुत सभेच्या उद्योगाची जितकी कृतार्थता दृष्टीस पडली तितकी गेद्या पांच वर्षांत झालेल्या नकली भाषणापैकीं एकांनोड झाली नाही असें आश्चर्य वाटतें ! उगडच आहे कीं, विधी पेटवून आणून आणि फांफू करून मोठ्या केलेल्या जाळापेक्षां चकमक उडून निघालेल्या लहान ठिगणांचींहि जास्त योग्यता आहे !

१. वरील प्रकार बहुतेक भाषणांचा जो अस्वरूपित ओघ चालत असतो त्यावरून तर दिसतोच; पण कित्येकांची जी भरधांव डाक चालत असते तींवरून तर तो अगदींच स्पष्ट होतो. या दुसऱ्या तऱ्हेचीं एखादे वेळस अशीं गमत होते कीं, एकाएकीं मधेंच गाडी थांबून तीं कांहीं केव्हा पुढें चालेनाशींच बेते. मग पुनः पडिल्यापासून पाठ झणावा लागतो; किंवा टाळ्यांच्या गजरांत पड्यात निष्क्रमण करावें लागतें !

नाहीं, हें उघड आहे. असो; तर प्रस्तुत सभेपुढें वक्ते जीं भाषणें करतात त्यांत वरील दोष बरेच आढळतात.

७. वरील लिहिण्यावरून वक्तृत्वोत्तेजक सभांची सध्यांची स्थिति कांहीं लक्षांत येईल. आतां त्यांपासून त्यांचे स्थापक व एकंदर दुसरे लोक ज्या कार्याची अपेक्षा करतात त्याविषयी कांहीं थोडेंसे लिहिणें येथें अवश्य वाटतें. या सभांची अलीकडे उत्पत्ति जी झाली ती कशी झाली हें पुष्कळांस अवगत असेलच. सुमारें आठ दहा वर्षांपासून आमच्या लोकांचें देशस्थितीकडे विशेष लक्ष लागत चाललें आहे. हिंदु-स्थानास हल्लीं जी अवस्था प्राप्त झाली आहे तिचीं कारणें काय, ती चांगली होण्यास उपाय कोणते, वगैरे अत्यंत गहन विषयांविषयी बड्या बड्या विद्वानांपासून तों लहानसान पोरांसारांपर्यंत सर्वांचे विचार चालू आहेत. कित्येकांस तर वरील विचारांचून रात्रंदिवस चैन पडत नाही. 'लोककल्याण,' 'हिंदुस्थानची स्थिति' वगैरे शब्दांची त्यांनीं जणां काय जपमाळच घेतलेली आहे ! असो; तर याप्रमाणें या 'आर्यजननी'च्या उद्धारार्थ हजारों जणांच्या हजारों ज्या युक्तिप्रयुक्ति निघाल्या त्यांत कित्येकांची मनोदेवता अशी वाहिली कीं, वक्तृत्वगुणाखेरीज सर्व व्यर्थ होय. आज युरोपांतील देशांची एवढी भरभर जी चालली आहे ती सगळी वाक्चातुर्याच्या जोरावर. तेव्हां कसेंहि करून ही अमोलिक चीज आपल्या हातांत आली पाहिजे. ती एकदां आली कीं, सग सगळे लोक आपल्या मुठींत, सगळा हिंदुस्थान आपला ! कोणतेंहि देशहिताचें काम असो, तें एका वक्त्याकडे सांपवून देऊन त्याच्या मनोबोधक भाषणानें लोकांचीं मनं वळविलीं कीं, झालें काम फत्ते ! सारांश, ज्याप्रमाणें प्राचीन इतिहासांत डिमोस्थेनीस किंवा सिसरो यांच्या भाषणांचा अद्भुत प्रभाव दृष्टीस पडतो, तशीच मजा इकडेहि उठवून देण्याचा पुष्कळांनीं संकल्प केला. या संकल्पास अनुसरून मुंबई, पुणें, वगैरे ठिकाणीं वक्तृत्वाचे समाज अगोदर स्थापले जाऊन मग त्यांना इतर जागीं फैलावा झाला. असो; येथवर ठीक झालें. पण एवढ्या केलेल्या उद्योगाचीं फळे जां पुढें पाहिलीं तों तीं भलतींच दृष्टी पडूं लागलीं. वक्तृत्वसभांच्या स्थापकांचा मूळचा उद्देश काय कीं, आझी जे वक्ते तयार करूं, त्यांनीं मग पुढें आमच्या उपयोगीं पडावें. ठीकच; जर पन्नास साठ रुपयांचें एक दोन वेळां बक्षीस देऊन कोणाची वक्तृत्वशक्ति त्यांनीं उदयास आणली, तर तो उपकार स्मरून त्या वक्त्यांनीं स्वशक्त्यनुसार आपल्या धन्यांची थोडीशी तरी सेवा करावी हें अगदीं रास्त आहे. पण एवढी कृतज्ञत्वबुद्धि हल्लींच्या काळीं मनुष्यांत राहिली आहे कोठें ? वरील वक्ते सभेपासून तेवढें बक्षीस उपटून जे नाहीसे होतात ते मग लोकांपुढें कधींहि येत नाहीत. संपादन करून दिलेल्या वाक्पटुत्वाच्या गुणानें लोकांत जो त्यांनीं ज्ञानप्रसार करावयाचा तो करण्याचें त्यांच्या कधीं स्वप्नींहि येत नाही. हा त्यांच्या लबाडीचा

प्रकार पाहून कित्येक सभास्थापकांनीं अशी हिकमत काढली होती कीं, जे जे वक्तृ सभेपुढें पसंत होतील, त्यांकडून बक्षीस देण्यापूर्वीं असा करार करून घ्यावा कीं, आम्हां दर वर्षीस निदान एक दोन तरी व्याख्यानें देऊन प्रस्तुत सभेची कामगिरी बजावीत जाऊं; पण ही सक्ती कशी चालवावी याची पंचाईत पडून सरते शेवटीं तो बेत रहित झाला. असो; तर याप्रमाणें प्रस्तुत सभेचा मुख्य जो उद्देश कीं, वक्तृत्वाचें पीक येऊन एकंदर देशास उपयोग व्हावा, तो सरासरी अगदीं फसलाच !

८. वरील कलमांत प्रस्तुत सभाविषयीं उपासरीत्या जो आह्मीं मजकूर लिहिला आहे तो आमच्या कित्येक वाचकांस कदाचित् आवडणार नाही; व वक्तृत्वाचें वेड डोक्यांत शिरून उठतां वसतां त्यावाचून ज्यांस दुसरें कांहीं सुचतच नाही त्यांस तर आपला उपमर्द केलासाहि कदाचित् वाटे. पण आपल्या बुद्धीस जें वाटतें तें मोकळ्या मनानें जो बोलूं जाईल त्यास अशा प्रसंगास भिऊन उपयोग नाही. जें त्यास वाटे तें त्यानें स्पष्टपणें खुशाल बोलून दाखविलें पाहिजे. तर याच आमच्या कृतसंकल्पास अनुसरून प्रस्तुत सभाविषयीं आह्मीं आपलें असें मत प्रदर्शित करतो कीं, त्या न चालाव्या असें जरी आमचें द्वाणणें नाही, किंबहुना त्यापासून झालेला व पुढें होणारा फायदाहि आह्मीं वर दाखविला आहे, तरी त्यापासून मोठमोठ्या कार्यांची जे अपेक्षा करतात त्यांच्या असमंजसपणाचें इसूं आल्यावाचून रहात नाही. सध्यां आमच्यांत देशकल्याणाच्या कामांत पुढारीपणानें वागणाऱ्या लोकांत पुष्कळ जण असे आहेत कीं, ज्यांस आपण काय करते आहो, आपल्या उद्योगाचा परिणाम काय होईल, याविषयीं बिलकूल पोंच नसतो. प्रायः लोकांत इकडे तिकडे मिरविण्याच्या इच्छेनें, व क्वचित् खरोखरीच लोकहितबुद्धीनें, प्रेरित होत्साते शेंकडों स्वदेशाभिमानी पुरुष हल्लीं चोहोंकडे वावरतांना दृष्टीस पडताहेत. पण यांतील बहुतेकांची स्थिति 'सॅक्रेटीसाच्या चरित्रां'तील ग्लाको नामक फांकड्या सरदारासारखीच होय. त्या बाणेदार गृहस्थाच्या मी यंत्र करीन मी तंत्र करीन अशा वल्गना ऐकून सॅक्रेटीसानें एके समयी त्यास रस्त्यांत हटकून जसें फजीत केलें,^१ त्याप्रमाणेंच सध्यांच्या काळीं लोककल्याणाचें वारें अंगांत भरून यथेष्ट कल्पना करणाऱ्या कित्येकांस चांगलें बळकट औषध पोंचण्याची तजवीज होणें फारच जरूरीचें आहे. असो; प्रस्तुत विषयाच्या संबंधानें वरील लोकांच्या समजुतीविषयीं आह्मांस इतकेंच लिहावयाचें आहे कीं त्यांनीं आपल्या उद्योगापासून होणाऱ्या कार्यांचा जो आपल्या मनांत विभु रचलेला आहे तो 'आरबी गोष्टी'तील अलनासकराच्या मनोराज्याचेंच भावंड होय. किंबहुना 'वक्त्यांचे वर्ग' स्थापणाऱ्या व एका वक्तृत्वाच्या खांबावर सगळ्या देशाची वैभवस्वरूप इमारत रचूं पहाणाऱ्या आमच्या शहाण्या देशबंधूंनीं वरील मिया-

साहेबहि बरे असें आह्वांस वाटतें. कारण त्यांनीं चुटक्याचे मांडव यथास्थित रचून खुद्द वजीराच्या लेकीवरहि आपल्या नाजूक पायाचा प्रयोग जरी योजिला होता, तरी तो सोहळाहि त्यांस केवळ अशक्यच होता असें ह्मणतां येणार नाहीं. पण 'वक्त्यांच्या वर्गा'ची जी कांहीं कल्पना आहे तीस तोड नाहीं ! आमच्या देशांत हल्लीं हें एक वेड भारीं माजलें आहे कीं, कोणत्याहि प्रकारची कोणास उणीव भासो, लागलीच फंड उभा करून त्याच्या 'उत्तेजना'स किंवा 'वर्धना'स आरंभ करायाचा. हिंदुस्थानांतील प्रजा हल्लीं अशक्त होत चालली आहे काय ? काढा 'बलवर्धक' सभा ! देशास एवढी घुडवणूक जी आली आहे ती एकी नसल्यामुळेच आली आहे;—असें आहे काय ? कांहीं विंता नाही; 'ऐक्यवर्धिनी सभा,' 'जेवणाच्या मंडळ्या,' 'चहा बुंध पिण्याच्या मंडळ्या,' वगैरे स्थापा ह्मणजे झालें; एकी एकी ह्मणजे काय, चार दिवसांत सगळ्या हिंदुस्थानांत एकी करून देऊं ! आमच्या फोकड्या नव्या विद्वानांस शोभेसा व त्यांस चांगला सोईवार पडे असा एखादा धर्म पाहिजे आहे काय ? कुच फिकीर नाही;—'पाहिजे आहे' अशा मोठ्या अक्षरांनीं नोटीस देऊन बक्षीस नेमा ह्मणजे झालें; अथवा नेटिवांकडून हें काम नीट न होईसें वाटल्यास 'ट्रेवर आणि को' किंवा 'बाळकृष्ण आणि मार्गन' यांकडे ऑर्डर पाठवून या ह्मणजे काम झालें. कीं ईश्वरास पसंत पडेशा धर्माचें साहित्य ते तावडतोव रवाना करून देतील ! अमच्या देशांत गदाधर, भट्टोजी दीक्षित, नागोजीभट्ट वगैरे मंडळीची सध्यां उणीव आहे काय ? 'वेदशास्त्रोत्तेजना'र्थ एक सभा काढा ह्मणजे झालें. मग काय कमी ? पेशव्यांच्या दक्षणेला आले नाहांत असे मूर्तिमान व्यास, गौतम व पाणिनि येथे चोडोकडून उड्या टाकीत येतील. असो; एकंदरीत लक्ष्मीचा प्रभाव अलीकडे जसा आमच्या देशहितचिंतकांस कळून येऊं लागला आहे तसा पूर्वीं कोणासहि अला नसेल. पैसा उभा करून 'मंडळी' किंवा 'सभा' उत्पन्न केली कीं, हवें तें कार्य होतें आहे ! पण वरील समजुतीचा मूर्खपणा किती आहे हें क्षणमात्र विचार केला असतां हवें त्यास सहज समजणारें आहे. पहा वरें ! सुया गुंड्यांसारख्या व्यापाराच्या जिनसांचे जसे कारखाने देशोदेशीं आहेत व ते हवे तेथें घालतां येतील, त्याप्रमाणेंच वक्तृत्व, विद्वत्त्व, कवित्व, शिल्पकौशल्य इत्यादिकांची गोष्ट आहे काय ? कालिदासासारख्यांची मधुर वाणी, शिवाजीच्या सारख्या राज्यकर्त्यांचें युद्धकौशल्य व राजकारण, फिडियस व रेफील अशांच्या सारखें शिल्प हीं किती पैसा खर्च केला असतां पैदा होतील बरें ? किती वक्तृत्वोत्तेजक सभा मिळून डिमेंस्थेनीस तर दूरच, पण अगदीं सामान्य प्रतीचा वक्ता तरी निर्माण करण्याचा पतकर घेतील ? जॉनसन किंवा मेकॉलेच्या सारखे ग्रंथ मराठींत करून देण्यास किती 'दक्षिणात्रैजकमिटी'स मक्ता दिला अजतां काम होईल ? असो; तर केवळ सभा स्थापून वक्षीसांची लाखूच दाखविल्यानें

आपल्या देशांत वक्ते वक्ते होतील ही जी सदरील मंडळीची किंवा निदान त्यांतील कित्येक चाणाक्ष गृहस्थांची आशा आहे ती केवळ वेडगळपणाची आहे; आणि 'वक्त्यांचे वर्ग' हे शब्द 'हिऱ्यांचा कारखाना' या शब्दासारखे सर्वथा अप्रयोजक होत !^१

९. वरील कलमांत वक्तृत्वाविषयीं जें लिहिलें आहे तें सर्व गुणांच सारखेंच लागणारें आहे. तरी हें नीट न समजल्यामुळे वरील भ्रम बहुधा सर्वांच्या मनास जडलेला आढळतो. याची उदाहरणें वर दिलीं आहेतच. तीं सांगतांना लोकांच्या अस. मंजसतेचा जो आह्मी उगहास केला आहे तो ज्यांस यथार्थ वाटणार नाही त्यांस मेकालेचा एतद्विषयक एक प्रसिद्ध लेख वाचण्याविषयीं आह्मी शिफारस करतो. तो वाचला असतां कोणतीहि कला किंवा गुण यांची अभिवृद्धि कर्तव्य असतां पैशाचें साधन किती अप्रयोजक होय याविषयीं वाचकांची खात्री होईल. उघडच आहे कीं, पैशाचा लोभ ही जी मनुष्याच्या अंगची एक प्रबळ वासना आहे ती ह्मणजे मोठीशी थोर आहे असें नाही. तेव्हां तिच्या योगानें प्रवृत्ति होऊन मनुष्याच्या हातून कोण-तेंहि श्लाघ्य कृत्य घडवें हें मुळींच संभवत नाही. शिवाय नुसत्या द्रव्यलोभापासून एका परिश्रमाखेरीज दुसरे कोणतें कार्य होणार ? पुढें लालूच असली ह्मणजे तेव-ळ्यापुरती मेहनत मनुष्य करील इतकेंच काय तें. कोणत्याहि कलेंत पूर्णत्व पानण्यास उत्साहपूर्वक व्यासंग किंवा द्वौस जी एक लागत असते ती अर्थलाभाच्या केवळ आशेनें मनुष्यांत कशी उत्पन्न होईल ? आणि त्याहिपेक्षां मूळची बुद्धि किंवा स्वाभाविक पटुत्व जें गुणी मनुष्यांत असावें लागतें तें पैशाच्या राशीच्या राशी पुढें मांड-ल्यानें तरी लवमात्रहि उत्पन्न होईल काय ? तेव्हां एकंदरीत पैशाच्या योगानें हवें

१. कोणी कदाचित् असा आक्षेप घेतील कीं, वर जें लिहिलें आहे तसा प्रस्तुत सभांचा विलकूल उद्देश नाही. पण दोन तीन गोष्टींवरून पाहिलें असतां त्यांचा रोंख वर-च्यासारखाच दिसतो असें ह्मणणें भाग येतें. एक ही कां, कोणा उमेदवारास दोनदां बक्षीस मिळालें कीं, प्रस्तुत गुण त्यास प्रतेपणीं साध्य झाला असें समजून त्यास पुनः बांधू देत नाहीत. दुसरी गोष्ट मार्गे एके ठिकाणीं सांगण्यांत आलीच आहे कीं, वरील पसार झालेल्या वक्त्यांनीं आपल्या वक्तृत्वाचा प्रकाश जनहितार्थ पाडावा अशी वरील मंडळीची मोठी अपेक्षा होती व अद्याप आहे. शिवाय तिसरें असें कीं, सदरील समारंभात बक्षीस मिळालें कीं, सरस्वतीचा वरद इस्त त्या मनुष्याच्या मस्तकीं चढलाच असें समजून त्यास तेथल्या तेथें भाषण करायास सां. जें. मुंबईच्या इ० स० १८७० सालच्या समारंभांत अंशी एकदां मौज झाली कीं, वरच्याप्रमाणें केवळ तात्कालिक स्फूर्तीनें भाषण करायास नुकत्या तयार झालेल्या एका प्रसिद्ध वक्त्यास सांगितलें असतां तो सभेंत भलतेंच बोलून गेला ! तेणेंकरून साऱ्या सभासदांस खालीं पडवें लागून वरील प्रकार कोटून केला असें त्यांस झालें !

२. 'Royal Society of Literature'—Miscellaneous Writings.

तें करतां येईल. आणि आमच्या देशांत हल्लीं पैसा नाहींसा झाल्यामुळे लोककल्याणाचीं कामें होण्यास अडचण पडते, या दांन्ही समजुती निवळ खोळ्या आहेत. मनुष्यास खुपसुरत करण्याचें साधन किंवा रत्नें निपजविण्याची कृति हीं जशीं मुळींच संभवत नाहीत, त्याचप्रमाणें कोणा कोणा मनुष्यामध्ये ईश्वरदत्त जे गुण कधीं कधीं विरल सांपडणारे ते उत्पन्न करण्याची आशा धरणें यासारखा वेडेपणा दुसरा नाही. असो; आतां बरील महत्त्वाच्या गोष्टीचें प्रत्यक्ष प्रमाण आमच्या वाचकांस दाखवून प्रस्तुत विषयाचा हा विभाग आटपतों. एक प्रमाण दक्षिणाप्रैजकमिटी. ही सभा आमच्या साऱ्या वाचकांस माहीत असेलच. हिचें वास्तव्य आज सुमारे पंचवीस वर्षे आहे. इतक्या काळांत हिजकडे शेंकडों पुस्तकें नजर होऊन आजपर्यंत पुष्कळ ग्रंथकारांस हिजकडून बक्षीस पेंचली. आतां या कमिटीच्या द्वारे आजपर्यंत जो सरकारी पैशाचा विनियोग झाला त्याविषयीं जर विचार केला, तर इतकी रक्कम केवळ पाण्यांत गेली असें जरी झणतां येणार नाही, तरी निदान मूळच्या उद्देशाप्रमाणें तिचें मोठेंसें चीज झालें असें कोणासहि वाटणार नाही. तोच पैसा पूर्वीं जसा गोरगरीब ब्राह्मणांस फुकट वाटला जात असे, त्याचप्रमाणें तो गेलीं पंचवीस वर्षे गद्य-पद्यांच्या रचनेच्या श्रमाबद्दल विपन्न ग्रंथकारांस दिला जाऊन तितक्या गरीब लोकांस अन्नास लावण्यांत गेला इतकेंच सरासरी त्याविषयीं झणतां येईल. बाकी सभेचा जो खरा हेतु, कीं मराठी भाषेंत नवे नवे ग्रंथ होऊन ती सुधारणेच्या मार्गाला लागावी तो एकंदरीत तितपतच सिद्धीस गेला ! आतां हें खरें कीं, सदरहू कमिटीस नजर आलेल्या ग्रंथांत कोही सर्वमान्यतेच्या पदवीस पावले आहेत; पण त्याबद्दल कमिटीनें आपणाकडे मान वळेंच ओढून घ्यावा हें अगदीं रास्त नाही. कांहीं महिन्यांपूर्वीं येथील एका प्रसिद्ध पहिलवानानें सातान्यास कुस्ती मारली. याबद्दल येथील 'बलवर्धक सभे'नें कृतार्थता मानणें किंवा प्रौढी झोकणें जसें बरोबर होणार नाही, त्याचप्रमाणें बरील कमिटीनें प्रसंत केल्यापैकीं कांहीं पुस्तकें उत्कृष्ट ठरून लोकमान्य झालीं याचाहि मान तीस आपणाकडे बिलकूल घेतां येणार नाही. कां कीं, प्रस्तुत सभा मुळींच नसती, तर तीं पुस्तकें होण्यास किंवा लोकांस आवडण्यासरहातीं असें मुळींच संभवत नाही. असो; हें एक उदाहरण झालें. दुसरे अलीकडील इंग्रजी शिक्षणक्रम होय. इंग्रज सरकारचा या देशावर सर्वांत मोठा झालेला उपकार हाच होय, कीं, ज्ञानाची अमोलिक देणगी त्यानें एतद्देशीयांस दिली व अद्याप देत आहे. गेल्या पन्नास पाऊणशें वर्षांत या देशांत चोहोंकडे ही नवी विद्या हळू हळू प्रसार पावून हल्लीं तिचा पुष्कळच फैलावा झाला आहे. सुमारे चाळीस वर्षांपूर्वीं मेकालेनें जी नवी पद्धति सुरू केली तिच्यामुळे तर बरील प्रसारास फारच साह्य होऊन त्यामुळे देशाची एकंदर स्थिति आजला अगदीं बदलून गेली आहे असें झटलें असतां चालेल. पण

इतकें होऊनहि एतद्देशीय शाळांविषयी व विद्यालयांविषयी सरकारचा, इंग्रेज लोकांचा व आपला जो बोभाट वरचेवर ऐकूं येतो तो सर्वांस माहीत असेलच. तो हा की, लोकशिक्षणाकडे देशाचें उत्पन्न इतकें खर्च होत असतां त्याचें ह्मणण्यासारखें चर्ज काहीच होत नाही. शिक्षणाच्या सर्व सोयी करून ठेवून ज्यांकडून सरकारानें दहा दहा बारा बारा वर्षें विद्याभ्यास करविला, त्यांतून कित्येकांस तर पदरच्या दम-डीच्या कवड्याहि खर्चायास न लागतां नेमणुका, पगारी जागा वगैरे करून देऊन खुशाल विद्या संपादन करण्याची सवड करून दिली, आणि शेवटीं सगळा विद्या-भ्यास आटपून संपूर्ण शस्त्रास्त्रांनीं सज्ज होत्साते जे सरकारच्या दरबारीं मानाचा विडा पावून देशहिताची दीक्षा पावले, ते एकदां सुखवस्तु होऊन संसारमुखाचा अनुभव घेऊं लागले कीं लागलीच पूर्वींच्या गोष्टी सर्व विसरून जातात. आपल्या शिरीं स्वदेशाचें ऋण असून तें आपणास फेडलें पाहिजे, व चान्सेलर साहेबांनीं केलेला मंत्रोपदेश त्या वेळेस दिलेल्या चर्मपत्रांतच केवळ गुंडाळून ठेवायाचा नाही, या दोन्ही गोष्टींची त्यांस पुढें कधींहि आठवण सुद्धां होत नाही. वर्षानुवर्षे खपून मिळविलेल्या ज्ञानाचें व किताबांचें सार्थक स्टार्किंग बूट चोहोंकडे मिरविण्यापलीकडे किंवा हंसून खेळून मौजेंत काळ घालविण्यापलीकडे वरील लोकांपैकीं कोणासहि बिलकूल दिसत नाही. बाकी प्रस्तुत शिक्षणक्रम इकडे सुरू करण्याच्या वेळेस मेकालेसाहेबांच्या मनांत केवढाले तरंग येऊन चुकले असतील ! कीं लवकरच या देशांतील अज्ञानाचा संपूर्ण विध्वंस होऊन विद्वत्त, रसिकतेंत, देशाभिमानादि गुणांत वगैरे आमचे लोक इंग्लंडांतील लोकांशीं ढळू ढळू समत्व पावत जातील; व त्यांसारखे मोठमोठे ग्रंथकार येथें निपजून स्वदेशीय लोकांस देशभाषेच्या द्वारें ज्ञानाचा मार्ग खुला करून देतील. या शेवटल्या गोष्टीचा तर साहेब मजकुरांस मोठाच भरवसा होता; आणि तिच्या संबंधें तर आमच्या नवीन विद्वानांनीं त्यांस जसा दगा दिला तसा कोणताच दिला नाही. मेकाले साहेबांस मोठी आशा होती कीं, आपल्या नव्या तऱ्हेनें या लोकांत ज्ञानाचा जो थोडथोडा प्रसार होत जाईल तो सगळ्या देशभर फैलावण्याच्या कामीं हे नवे लोक आपल्या फार उपयोगीं पडतील. ते असे कीं, ज्यांस इंग्रेजी शिक्षकांकडून व इंग्रेजी ग्रंथांच्या द्वारें साक्षात् ज्ञान मिळणार नाही अशा आपल्या इतर लक्षावधि देशबांधवांस हे लोक त्यांच्याच भाषेनें नव्या कल्पना व नवे विचार मोठ्या प्रीतीनें व हौसेनें कळवीत जातील. हा विचार मनांत आणून या लोकांस वरील साहेबानें 'इंटरप्रेटर' ह्मणजे 'दुभाष्ये' असें नांव प्रकृतविषयक लेखांत दिलें आहे. आतां हा 'दुभाष्य'पणा या लोकांनीं कितपत केलासा आढळेल बरें ! मेकाले साहेब आज चाळीस वर्षांनीं पुनः हिंदुस्थानांत येऊन आपण लावलेला वृक्ष कितीसा लागवडीस आला हें जर पहाते, तर मूळच्या संकल्पांत आणि प्रत्यक्ष सिद्धीत पडलेली एवढी

तफावत पाहून ते अगदी थक्क होऊन जाते! ज्यांनीं इंग्रजी विद्येच्या समुद्रांत सतत अवगाहन करून मनाच्या सर्व वृत्ति वृद्धिंगत करायच्या, अंतःकरणास उक्कृष्ट संस्कार द्यावयाचा, आणि तेंच उत्तम फळ आपल्या इतर ज्ञानरहित देशबंधूस मिळवून देण्याचा मार्ग-ह्मणजे देशभाषेंत ग्रंथ करणे-याविषयीं उद्योग करायचा, त्याची स्थिति सर्वांपरी वरच्याच्या अगदीं उलटच असून बरील 'दुभाष्ये'पणा करण्याविषयीं तर त्यांच्या मनांत अतिशयित तिरस्कार वागतो आहे, हें पाहून साहेब मजकुरांस वर सांगितलेल्या आपल्या निबंधाचीच पुरतेपणीं आठवण झाली असती! असो; तर या दोन उदाहरणांवरून पूर्वीक सिद्धांताचा उक्कृष्ट प्रत्यय आमच्या वाचकांस आल्या-शिवाय रहाणार नाही. तेव्हां एकंदरीत सरते शेवटीं बरील गोष्ट पुनः दृष्टांतरूपानें येथें सांगतो कीं, पैशाचें साधन हें केवळ उदकासारखें आहे. जेथें अपेक्षित गुण बीजरूपानें गुप्त असेल तेथें जर बरील साधन त्यास जाऊन पोंचलें तर त्याचें चीज होईल यांत संशय नाही. पण वनस्पतीचें पोषक उदक आहे एवढेंच समजून केवळ उदकाचा संप्रह केल्यानें अपेक्षित वृक्षची उत्पत्ति, वृद्धि, व फलद्रूपता या गोष्टी आपल्या स्वाधीनच्या झाल्या असें समजून केवळ यट्छेनें त्याचा विनियोग करणें, व त्यापासून फलप्राप्तीची आशा करून रहाणें, यासारखें असमंजस व उपहासास्पद दुसरें काहीं नाही! !

यत्र विद्वज्जनो नास्ति श्लाघ्यस्तत्राल्पधीरपि ।

निरस्तपादपे देशे एरंडोऽपि द्रुमायते ॥^१

अंक २३—(१) अवतरण. (२) वस्तुत्वगुणाच्या उत्कर्षाचा संभव. (३) सध्याची स्थिति. (४) उत्कर्षाचीं साधनें. (५) अलीकडील वक्ते.

१. शेवटच्या अंकांत प्रस्तुत विषयाचें आधुनिक स्वरूप सांगितलें. आतां त्यांत उपोद्घात केल्याप्रमाणें प्रस्तुत कलेचा यापुढें उत्कर्ष होण्यासारखा आहे कीं नाही, व तो होण्यास साधनें कोणतीं याविषयीं लिहूं.

२. मागें एके ठिकाणीं सांगण्यांत आलेंच आहे कीं, प्रकृत गुणाची आपल्या लोकांस अलीकडे जी ओळख झाली आहे ती परस्थ लोकांच्या परिचयानें. तेव्हां त्यांच्या सहवासानें आमच्या देशांत त्यांचे इतर गुण जसे क्रमाक्रमानें प्रसार पावत जातील त्याचप्रमाणें हाहि जाईल हें उघड आहे. लोकशिक्षणाच्या व इतर द्वारांनीं चोहोंकडे विद्येचा व ज्ञानाचा जसजसा फैलाव होत जाईल तसतशी ग्रीस, रोम, इंग्लंड, यांत झालेल्या वक्त्यांची आमच्या लोकांस माहिती विशेष होत जाऊन, व

१. 'जेथे विद्वज्जन नसतात तेथे अल्पबुद्धि मनुष्यहि प्रशंसेम पात्र होतो; ज्याप्रमाणें ज्या माळावर काहींच झाडझूड नाही तेथें एरंड ह्मणजे मोठा वृक्ष !'

इंग्लिश लोकांच्या साक्षात् परिचयानें प्रस्तुत गुण जो त्यांत सांप्रत विद्यमान आहे त्याचें अनुकरण होऊन तो उत्तरोत्तर वृद्धि पावत जाईल यांत संशय नाही. हल्लीं हि बाबू केशवचंद्र सेनासारख्या कित्येक एतद्देशीय विद्वानांस प्रकृत कला बरीच साय झाली आहे; आणि ज्या ज्या ठिकाणीं इंग्रजी विद्येचा बराच फैलाव झाला आहे तेथें सर्भांचा वगैरे कसलाहि समारंभ झाला तरी थोडेंवहुत बऱ्याच प्रकारें भाषण करणारे लोक कोणी ना कोणी तरी असतातच. असो; तर याप्रमाणें हल्लीं हि वक्तृत्वाचा अंकुर जो फुटलेला दृष्टीस पडतो तो यापुढें असाच जर सतत पोषण पावत गेला, तर येथील जमीनीच्या उत्कृष्ट पिकाऊपणामुळे तो पुढें चांगला सरसावत जाईल यांत आम्हांस बिलकूल संदेह वाटत नाही.

३. पण वक्तृत्वाची वृद्धि होऊन त्याचा एकंदर लोकांस उपयोग होणें जर असेल, तर प्रस्तुतचा कम पुष्कळ बदलायास पाहिजे. वर सांगितल्याप्रमाणें वक्तृत्वाचें बीज अंकुररूपानें देशांत जागोजाग आविर्भूत झालें आहे खरें; पण हल्लींच्या स्थितीस सामान्य लोकांस त्यापासून कांहींएक फायदा घडण्यासारखा नाही. मोठ-मोठी व्याख्यानें देऊन एतद्देशीय पंडितांनीं विलायतेतील लोकांसहि तोंडांत बोट घालायास लावलें, किंवा आपल्या देशबांधवांस क्षणभर चकित करून सोडलें, तरी ज्यांस नवें शिक्षण प्राप्त न झाल्यामुळे इंग्रजी भाषा व इंग्रजी विचार कळत नाहीत, अशा लाखोंगणती लोकांस तें काय होय! त्यांनीं त्यांचा लौकिक ऐकून स्वस्थ बसाचें इतकीच गोष्ट. तसेंच वरील लोकांच्या वक्तृत्वशक्तीचें चीजहि शेंदोनशें लोकांनीं टाळ्या पिटल्याच्या पलीकडे काहीं नाही. पण तेवढ्यानेंच त्यांस कृतार्थता वाटून आपल्या कलेचा खरा उपयोग करण्याचें त्यांच्या कधीं मनांतहि येत नाही. हा एक प्रकार झाला. दुसरा प्रकार अशिक्षित लोकांचा. यांच्या मंडळांत कोणा कोणास बरेंच वाकपटुत्व असतें; पण वक्त्यांस अवश्य जीं अनेक साधनें तीं यांस मुळींच अनुकूल नसल्यामुळे, फार तर काय, पण व्याकरणाची सुद्धां कित्येकांस भ्रांत असल्यामुळे, त्यांच्या अंगीं प्रस्तुत गुण थोडा बहुत असताहि तो प्रगट होण्याची सोय नसते.

४. तर आतां प्रस्तुत गुण आपल्या भाषेच्या द्वारानें उदयास येऊन सर्व लोकांस तो हितावह होण्यास काय काय सामग्री पाहिजे ती सांगतों. पहिलें कलम अर्थातच उत्तम भाषा. चित्रे करणारास जशी उत्तम माती, आचार्यास जसें उत्तम प्रकारचें साहित्य, तशीच वक्त्यास उत्तम भाषा अवगदीं अवश्य होय. ती त्यास अनुकूल नसेल तर त्याच्या अंगीं मोठी करामत असली तरी ती त्याची त्याच्या-पार्शीच राहील, रस्यांतील मातीचा ढीग पुढें आणून टाकून एखाद्या उत्कृष्ट जिनगरास त्याची उत्तम पुतळी बनविण्यास सांगितलें, किंवा भाजीभाकरीचे साहित्य

देऊन पंचपक्रान्नांचा थाट उडाविण्यास एखाद्या उत्तम आचाऱ्यास सांगितलें, तर तसें करणें जसें अत्यंत हास्यास्पद होईल; त्याचप्रमाणें भाषा सुधारण्याचा बिलकूल प्रयत्न न करतां उत्तम वक्तृत्व निपजाविण्याचा जो आमच्या लोकांचा चोहोंकडे जारी उद्योग चालला आहे तोहि उपहासास्पद होय. भाषा सर्वथा अंकित असणें हें वक्त्यांस किती जहरीलें आहे हें डिमॉस्थेनीसची मागे जी हकीकत दिली आहे तीवरून आमच्या वाचकांच्या लक्षांत आलें असेलच; आणि आजपर्यंत प्रसिद्धीस आलेल्या कोणत्याहि वक्त्याचें चरित्र पाहिलें तरी तोच प्रकार आढळेल. तर उत्तम भाषा हें वक्तृत्वाचें पहिलें मोठें साधन होय. यास्तव आपल्या देशांत वक्ते उत्पन्न होऊन जन-भाषेनेंच सर्वांचीं मनें एखाद्या विवक्षित कार्याकडे वळविण्याचें त्यांच्या अंगां सामर्थ्य यावें असा जर हेतु असेल, तर एतद्देशीय भाषा द्व्यणजे काय अप्रयोजक, ती चांगल्या तऱ्हेनें शिकण्याची कोणी उगीच रिकामी उठाटेव करावी, ती सुधरून काय करावयाचें आहे; दिवसेंदिवस सर्वसाधारण होऊं पहाणारी जी इंग्रजी भाषा ती आली द्व्यणजे बस आहे, बगैरे कोत्या समजुती ज्या आज चोहोंकडे पसरल्या आहेत त्या अगोदर नाहींशा झाल्या पाहिजेत. या समजुतीचें खंडन आझीं यापूर्वीं अनेक वेळां केलें आहे; फार तर काय, पण आमचें पुस्तकच एके रीतीनें त्याचें खंडन होय ! असो; तर याप्रमाणें आपल्या देशांत प्रस्तुत केलेचा उत्कर्ष होण्याचें पहिलें मोठें साधन झटलें द्व्यणजे देशभाषा सुधारणें—द्व्यणजे तिच्या अंगचे सर्व गुण तिच्या ठायीं प्रगट करणें, आणि संस्कृतादि अन्य भाषांच्या साहाय्यानें तिला विशेष परिपक्वतेस आणणें—हें होय, हें एक झालें. दुसरें साधन विद्वत्त्व व बहुश्रुतपणा. हीहि गोष्ट आमचें लोक बिलकूल लक्षांत आणीत नाहींत. वक्तृत्वगुणाविषयीं अनेकांचे जे अनेक तरंग आहेत त्यांतील एक मोठा हा होय, कीं ज्या अर्थीं प्रकृत गुण हा केवळ ईश्वरदत्त होय त्या अर्थीं वक्ता द्व्यणजे असा असला पाहिजे कीं, त्यास एकदम झोंपतून उठवून सभास्थानीं आणून उभा केला तरी विषय सांगतांच त्याच्या सरस्वतीचा ओघ तात्काळ उच्छृंखलपणें व अस्खलितेनें चालला पाहिजे ! असा वक्ता वस्तुतः पहातां त्रिभुवनोत्तिहि सांपडायचा नाहीं. डिमॉस्थेनीस सिसरो यांच्या सारख्यांसहि भाषणाच्या अगोदर चांगली मजबूत तयारी करून यावें लागत असे. एवढें खरें कीं एखाद्या मोठ्या निकराच्या प्रसंगीं मोठमोठ्या वक्त्यांनीं केवळ तात्कालिक स्फूर्तीनें समयविशेषीं भाषणें केलीं आहेत; पण तींहि अगदींच अकल्पित त्रिषयावर केलीं आहेत असें नाहीं. तयारी केलेल्या विषयास सोडून अंमळ इकडे तिकडे त्यांनीं थोडीशी भरारी मारली इतकेंच. असो; तर वरील समजुत केवळ पोरकटपणाचा आहे. मनुष्याच्या अंगां कसाहि गुण असला, तरी परिश्रमाखेरीज व अभ्यासाखेरीज त्याचें तेज कधीहि पडायचें नाहीं. खाणींतून नुकता खणून काढलेला हिरा जसा तादृश

तेजस्वी नसून शिल्पकारांच्या संस्कारप्रयोगाची त्यास अपेक्षा अमते त्याचप्रमाणे गुणिजनांच्या अंगी वसणारी कलाहि दिश्याखेरीज पूर्णत्वाने कदा प्रगट होत नसे. असो; तर याचप्रमाणे वक्तृत्व हें जरी नुन्याच्या अंगी जन्मीसद्वच असले पाहिजे तरी तें तसे कोणाचे ठायीं असताहि-विद्वत्तेखेरीज तें पूर्ण शोभा कधीहि पातय नाहीं. विद्वान् व रसिक लोकांस तुष्ट करून त्यांचीं मनं आपल्या भाषणानें ज्येष्ठ वळविणें असेल त्यानें भाषाशुद्धता, अर्थसंगति, सुंदर व प्रौढ विचार, हे सर्व साध्य केलीं पाहिजेत. ह्याजे अर्थात्च व्याकरण, तर्क, अलंकार या शास्त्रांचा अभ्यास करून शिवाय मोठमोठ्या नामांकित काव्यांचें, नाटकांचें, इतिहासांचें वगैरेहि ज्ञान संपादन करून त्यांनीं त्यानें सतत परिचय केला पाहिजे. याखेरीज इतरहि अनेक विषयांची माहिती त्यास असली तर चांगलीच; कारण दृष्टांत वगैरे देण्यास व भाषणास वैचित्र्य व मनोरंजकता आणण्यास ती फार उपयोगी पडते. तर प्रस्तुत कला आपल्या देशांत वाढण्यास वरील गोष्टींकडे आपल्या लोकांनीं लक्ष दिलें पाहिजे. सध्यां जसें जो उठला तो वक्तृत्व करूं लागतो, तसा प्रकार उपयोगी नाहीं. तिसरें साधन अनुकरण. कोणताहि गुण साध्य करून घेण्यास अनुकरणासारखा उत्तम मार्ग दुसरा नाहीं. यास्तव वक्तृत्वाची आपल्या लोकांस चांगली ओळख करून देण्यास प्राचीन व अर्वाचीन काळीं उदयास आलेल्या नामांकित वक्त्यांचीं भाषणें जर सर्वांस सुलभ होतील तर मोठा उपयोग होईल. आमच्या मराठी भाषेत वरील सोय अद्याप ह्याण्यासारखी झाली नाहीं. 'अनेकविद्यामूलतत्वा'त, 'शालापत्रकां'त व 'गद्यरत्नावली'त मात्र कांहीं भाषणांचीं भाषांतरे आहेत. त्यांखेरीज दुसरीं कोठें नाहींत. तर वक्तृत्ववृद्धीच्छु लोकांनीं 'वक्त्यांचे वर्ग' वगैरे स्थापण्याच्या व्यर्थ भरीस न पडतां वरील लाभ जर सर्व लोकांस विशेषतः इंग्रजींत तादृश निपुण न झालेल्यांस करून दिला तर त्यापासून इष्ट हेतु सिद्धीस जाण्याचा पुष्कळ संभव आहे.

याप्रमाणें वक्तृत्वाचा उत्कर्ष होण्यास मुख्य साधनें कोणतीं हवीं तीं सांगितलीं. याखेरीज अंगविक्षेप, स्वर वगैरे जीं दुसरीं वक्तृत्वाचीं अंगे आहेत तीं गौण होत; यास्तव त्यांविषयीं कांहीं लिहीत नाहीं. सोन्यारुप्याच्या डागांस झिलई दिल्यानें जशी त्यांची प्रभा अधिक फांकते, त्याप्रमाणें वक्तृत्वास विशेष शोभा आणण्याचीं वरील उपकरणें होत. त्यांस स्वतःसिद्ध योग्यता विशेष नाहीं. यास्तव हल्लींच्या स्थितींत त्यांकडे विशेष लक्ष दिलें नाहीं तरी चालणार आहे.

५. येथवर प्रस्तुत विषयाच्या तिसऱ्या भागाविषयीं निरूपण झालें. आतां सरते शेवटचा भाग हातीं घेण्यापूर्वीं सदरील अंकांत अलीकडे प्रसिद्ध झालेल्या व सध्यां प्रसिद्ध असणाऱ्या वक्त्यांविषयीं कांहीं लिहितों.

खालील लेख लिहिण्याचीं दोन तीन कारणें आहेत. एक तर जे प्रसिद्ध

होऊन गेले त्यांचा कांही तरी निर्देश करणे हें अत्यंत उचित होय झणून. दुसरें त्यांविषयी लोकांची यथार्थ बुद्धि करणें; आणि तिसरें निबंधाची पूर्णता, झणजे मागे जे कांही विचार प्रदर्शित केले आहेत ते अप्रमाण नाहींत असे दाखविणें. असो; इकडे झणजे महाराष्ट्र देशांत इंग्रजीचा आरंभ बंगाल्यापेक्षा व मद्रासेपेक्षा फार उशीरानें झाला, यास्तव त्या विद्येची वक्तृत्वादि जीं फळें तीं त्याच मानानें इकडे पुष्कळ वेळानें झणजे अगदीं अलीकडे दृष्टीस पडूं लागली आहेत. हें सर्वासमाहीत आहेच. तथापि या प्रांताचे लोक हिंदुस्थानाच्या कोणत्याहि भागांतील लोकांहून बुद्धीनें कमी तर मुळींच नसल्यामुळे वरील नवीन विद्येचा फैलावा गेल्या वीस पंचवीस वर्षांतहि पुष्कळ झाला. या नवीन विद्वन्मंडळांत प्रस्तुत गुणाच्या संबंधानें प्रख्यातीस आलेले दोन गृहस्थ होते. ते दोघेहि पूर्ववर्णांतच कांहीं वर्षांपूर्वी परलोकवासी झाले. एक रावसाहेब महादेवशास्त्री कोल्हटकर, आणि दुसरे रावबहादूर विष्णु परशुराम रानडे. कोल्हटकर यांच्या 'अथेली' नाटकाविषयी प्रस्तुत मालेंत आह्मी अनेक वेळा लिहिलेंच आहे. त्याखेरीज 'कोल्हटकरांच्या वृत्तांत,' 'पदार्थ आणि चलन' वगैरे आणखीहि कांहीं थोडां पुस्तकें त्यांच्या नांवावर प्रसिद्ध आहेत. रानडे यांचें नांव ग्रंथकारांच्या मालिकेंत मुळींच नाहीं झटलें असतां चालेल. त्यांचा लौकिक त्यांच्या निबंधांवर व वर्तमानपत्रांत ते मजकूर लिहीत असत त्यावरच काय तो आहे. या गृहस्थानें इंग्लिश भाषेचा फार चांगला अभ्यास केला होता; तो इतका कीं, त्याचे त्या भाषेतील लेख वाचून खुद्द इंग्रजांसहि भ्रांति पडावी ! हे सर्व लेख एकत्र करून छापण्याचा व ते लिहिणाराचा जीवनवृत्तांतहि त्यांबरोबर सविस्तर देण्याचा बेत होऊन तें काम एका प्रसिद्ध विद्वानानें हातीं घेतलें होतें; पण त्याचें पुढें काय झालें तें समजण्यांत कांहीच आलें नाहीं. आमच्या नव्या लोकांचे दर वर्षी हजारों बेत होऊन ते ज्या पंथाला बहुधा जातात तीच त्यांचीं रीति झाली असावी ! असो; तर वरील दोघां गृहस्थांचा सामान्यतः विद्वत्तेविषयी व हुशारीविषयी जसा लौकिक होता तसाच वक्तृत्वाविषयीहि होता. कोल्हटकर हे डेप्युटी एज्युकेशनल इन्स्पेक्टर असून आपल्या वक्तृत्वाच्या योगानें फार लोकप्रिय होऊन गेले होते. त्यांची भव्य मुखश्री व गंभीर स्वर यांच्या योगानें त्यांच्या भाषणास विशेष मनोवेषकता येऊन तें ऐकण्याविषयी श्रोत्यांचीं मनें अगोदरच उत्कंठित होत. रानडे हेहि चेहऱ्यावरून मोठे पाणीदार दिसत; आणि त्यांचा स्वरहि खणखणीत असल्यामुळें त्यांचें भाषण ऐकणाऱ्यांच्या हृदयावर चांगलें ठसे. हे शेवटीं शेवटीं डेप्युटी कलेक्टरच्या जागेपर्यंत चढले असून त्या कामांतहि त्यांचें तेज चांगलें पडलें.^१ असो; या दोघांचेहि वक्तृत्व

१. वरील हुद्द्यावर असतां रावबहादुरांनीं आपल्या अंगच्या हिंमतीचें व लोकहितपर (पुढें चाख).

आमच्या कानीं चांगलेंसे कधींहि न पडल्यामुळे त्याविषयी खात्रीचा अपा कोणत्याहि तऱ्हेचा आमच्यानें अभिप्राय देवत नाही. वर सांगितलेल्या गोष्टी दहा पंचरा वर्षांमागच्या असल्यामुळे त्यांची वक्तृत्वाची दयाति मूळचा खरोखर किती, ह्यागानें आलेली किती, व श्रोत्यांच्या अज्ञानानें व अनभिज्ञतेनें किती, हें आश्वास सांगत नाही. पण इतकें खरें दिसतें कीं, ज्या अर्थी वर सांगितलेला वरील गृहस्थांच्या लौकिक विद्वानांच्या व अविद्वानांच्याहि तोंडीं असे, त्या अर्थी प्रस्तुत गुणांचे वास्तव्य त्यांच्या अंगीं बरेंच असावें. हे निवर्तल्यापासून यांच्या मागे विशेष नांवाजलेले कोणी फार करून नाहीत. एका गृहस्थास मात्र त्यांच्या बरोबरीनें कदाचित् बसवतां येईल असें वाटतें. या नव्या वक्त्याचा विद्वत्ता वरील दोषांच्या पेक्षा निराळी आहे; व स्वभावाच्या, चालचलणुकीच्या वगैरे इतर संबंधांनींहि त्याच्यात व वरील दोषांत पुष्कळच तफावत आहे. वक्तृत्वाच्या संबंधानें पाहिले तर तें प्रसंगविशेषी चांगलें चित्तवैधक व समर्पक असतें यात संशय नाही. पण वळवाच्या पावसासारखा त्याचा नेम झगून कधीं धरत नाही. मनाच्या अस्थैर्यास्तव, कधीं विद्वत्तेच्या, कधीं हुद्याच्या डौलांत, कधीं मत्सरास्तव, कधीं कांहीं एक विशेष कारण नसतां केवळ हुक्की-खातर, वरील वक्त्यास स्वतःचेंच भान न राहून तो कोणीकडेच्या कोणीकडेच भरकटत जातो ! मग एखादे वेळेस असें होतें कीं, तें त्याचें वक्तृत्व त्याचें त्यासच सांवरतां सांवरतां पुरे वाट होते ! असो; एकंदरीत तात्कालिक स्फूर्तीनें श्रोत्यांच्या चित्तास लागण्यासारखे भाषण करण्याची या गृहस्थाच्या अंगीं बरीच शक्ति आहे; पण वरच्याप्रमाणें तें बहुधा अनियमित असल्यामुळे व स्वतःविषयींचा मजकूर यांत नेहमीं कांहींना कांहीं तरी घुसवून दिल्यामुळे, त्यापासून श्रोत्यांस पुष्कळ वेळां झगण्यासारखें ज्ञान कांहींच न होऊन हंसण्यास मात्र विषय होतों !

या ठिकाणीं हिंदुस्थानाच्या इतर भागांतील प्रसिद्ध वक्त्यांचाहि कांहीं निर्देश

बुद्धीचें एक उत्कृष्ट उदाहरण दाखविऊं तें येथे सांगितल्यावाचून राहवत नाही. हें अर्थातच पंढरपूरच्या देवळाचीं दारें फोडून मोठमोठें करून बडव्याच्या व उत्पातांच्या दांडगाईस, अनाचारास, व द्रव्यहरणास जो त्यांनीं त्रिकाल रहाण्याजोगा प्रतिबंध केला तो होय. एकंदरीत वरील गृहस्थाच्या अंगीं देशकल्याणाची खरी इच्छा, व त्यांहुन विशेष दुर्भम जो आस्थापूर्वक उत्साह, तो पुष्कळ होता यांत संशय नाही. कोळ पुढें पुढें भिरवणाऱ्या हल्लीच्या क्लृप्त लोककल्याणेच्छूप्रमाणें शुष्क पांडित्य करण्याची त्यांन आवड नसे. लोकाचाराच्या संबंधानें त्यांच्या वागणुकांत कित्यक मोठमोठे दोष होते खरे; व धर्मासंबंधीहि त्यांचीं मते ठीक नव्हतीं. तरी शबटों अतकाळपर्यंत त्यांची जीं जीं अगदीं स्वस्थ व नेहमीं-प्रमाणें आनंदित राहिली, तिजबद्दल तारीफ केल्यावांचून श्राव्य वाटल्यावांचून कोणासहि राहवणार नाही. इंग्लंडांतील प्रसिद्ध मंधकार ह्यूम यांनी उपना वरील संबंधानें त्यांस सर्व प्रकारें पूर्ण साजेल.

करणे अवश्य होय. कां कीं, दिवसानुदिवस एकराज्याच्या संबंधानें, व राजकीय, लौकिक, धर्मसंबंधीं वगैरे प्रकरणांनीं हि दूर दूरच्या प्रांतांत परस्पराविषयीं यापूर्वीं जें औदासीन्य किंवा दुर्जेभाव असे तो मोडत जाऊन स्नेह जमत चालल्यामुळे देशाच्या एके भागाच्या जी हिताहिताची गोष्ट तीच बाकीच्या सर्वांस लागेशीं झाली आहे. शिवाय ज्यांविषयीं पुढें उल्लेख करावयाचा आहे, त्यांची प्रसिद्धि साऱ्या देशभर असून ते चोहोंकडे फिरलेलेहि आहेत. तेव्हां त्यांची वक्तृत्वशक्ति अनुभविलेले इकडे पुष्कळ लोक असल्यामुळे त्यांचा उल्लेख इकडील वक्त्यांप्रमाणेच केला असतां चालणार आहे. असो; आधुनिक वक्तृवर्गांत मुख्यत्वेकरून पहिलें नांव ह्यटलें ह्यणजे बाबू केशवचंद्र सेन याचें होय. हे ब्रह्मसमाजाच्या मंडळींत अग्रगण्य असून त्या मार्गाच्या प्रीत्यर्थ यांनीं युरोपांत व अमेरिकेंतहि आपली वक्तृत्वशक्ति गाजविली हें सर्वांस माहीत आहेच. हे विलायतेस गेले होते तेव्हां यांच्या विद्वत्तेची व वक्तृत्वाची चोहोंकडे प्रशंसा होऊन कित्येक पुरुष व वायका लागल्याच आपला ख्रिस्ती धर्म सोडून यांच्या पंथास अनुसरल्या. तसाच प्रकार अमेरिकेंतहि घडून आल्याचें समजतें. असो; एकंदरीत या सर्व गोष्टींवरून प्रस्तुत गुण बाबू मजकुराच्या अंगीं अप्रतिम असावा असें दिसतें. यांच्या खालोखाल प्रसिद्धि पाहिली तर बाबू प्रतापचंद्र यांची होय. यांचाहि विद्वत्त्व व वक्तृत्व या गुणांविषयीं चोहोंकडे मोठा लौकिक आहे. केशवचंद्र सेनांप्रमाणेच हेहि काहीं महिन्यांपूर्वीं विलायत गाजवून आले. तीन चार वर्षांपूर्वीं हे येथेंहि आले होते; व चालीप्रमाणे चोहोंकडे व्याख्यानें, उपदेश वगैरे प्रकार झाले. ब्रह्मसमाजाचीं येथें शाखा स्थापण्याकरतां बाबूंनीं पुष्कळ खटपट केली, पण थोल्यांस स्वतःचें हित त्यांच्यापेक्षा बरें करून कोणी ह्यणयासारखा त्यांस हुकार दिला नाहीं. इतर समारंभांप्रमाणेच वरील समारंभ मंडळीनें साजरा करून वक्त्याचे आभार मानणें वगैरे सर्व यथाविधि केलें; पण आपल्या वक्तृत्ववृक्षास गारोड्याच्या आंव्याप्रमाणे तत्क्षणांच फलद्रूपता व्हावी हा जो हेतु वरील धर्मोपदेशकानें मनांत धारण केला होता तो मात्र बिलकूल सिद्धीस गेला नाहीं. असा आशाभंग झाला तेव्हां बाबूंनीं दुसरीकडे संधान करण्याचा यत्न केला. येथील रडत कडत चाललेल्या प्रार्थनासमाजानें व मयत 'थीइस्टिक आसोशियेशन' (देवशोधक मंडळी) हिनें ब्रह्मसमाजाशीं एकात्मक होऊन आपल्या पंथाचें नांव धारण करावें, असा त्यांनीं विचार काढला; पण काय झालें असेल तें असो, तोहि वरील भक्तमंडळीस मान्य झाला नाहीं. असो; एकंदरीत वरील वक्त्याचें देशांत पुष्कळ होऊन त्यांची प्रस्तुत गुणावद्दल जिकडे तिकडे ख्याति आहे. पण वरील बाबूंची एक दोन भाषणें ऐकून आमची जी समजूत झाली ती येथें स्पष्ट लिहिली पाहिजे. ती ही कीं, समेंत उभें राहून साधारण चार चौघे बोलतात त्याप्रमाणे इंग्रजींत भाषण कर-

प्याची शक्ति त्यांच्या अंगी आहे खरी; पण त्यांच्या सार्वत्रिक प्रसिद्धीसारखा त्यांच्या भाषणांत मोठा अद्भुतसा गुण आह्मांस कोणताहि दिसला नाही. तोपर्यंत इकडील लोकांनीं शंगाल्यांतील बाबू कसा तो मुळीच पहिला नव्हता यास्तव, व त्यांची ख्यातिहि सर्वांनीं अगोदरच ऐकिली होती यामुळे, त्यांची प्रशंसा लहानपैरांच्या सर्वांच्या तोंडीं तेव्हांच झाली असें आह्मांस वाटतें. त्यांच्या भाषणांत ह्मणजे कांहीं अपूर्व रस होता, व तो समजण्याजोगती मंडळींच्या ठिकाणीं आभंगता होती, हें ह्मणणें ह्मणजे अंमळ पंचाईतीचेंच ! या आमच्या मतास प्रस्तुत भाषणांचें फळ कितीसं दृष्टोत्पत्तीस आलें याविषयीं जें वर नुकतेंच वाचकांस कळविलें आहे त्यावरून चांगलीच बळकटी येते. ज्या लोकांनीं त्या प्रसंगीं यथेच्छ माना डोलवल्या व टाळ्यांचा गजर केला, व कोणीं विद्वत्तेची, कोणीं धर्मपरायण बुद्धीची, कोणीं इंप्रेजीच्या ज्ञानाची, कोणीं वक्तृत्वशक्तीची, अशी आपआपल्या प्रकारें भाषणकर्त्याची खूप तारीफ केली, त्यांनीं ब्रह्मसमाजास मिळण्याची खुषी असल्याबद्दल हात वर करण्याचा जेव्हा प्रसंग आला तेव्हां कोणीं सगळा तर कोणीं अर्धाच, आणि तोहि तिघां चौघांनीं, असाच हात वर केला ! शिवाय वरील वक्त्याच्या भाषणाचा असाहि प्रकार नजरेस येतो कीं, जें भाषण मुंबईस होऊन थोटुंमंडळींच्या आपद्वास्तव छापलें गेलें, तेंच येथें व तेंच लंडनमध्ये ! त्याच सुमारास एक अमेरिकन प्रोफेसर सीलिले नामंकरून येथें आले होते; त्यांची जशी छपील भाषण करण्याची तच्चा होती,^१ तसाच प्रकार प्रतापचंद्र यांचा आहेसा दिसतो. तसेंच धर्मोपदेशकाच्या अंगी जी गंभीरता व औत्सुक्य दृष्टीस पडवें तेंहि प्रस्तुत वक्त्याच्या अंगी विशेष दिसत नाही. पुण्यांतून नुकते यशस्वी होऊन गेलेले जे दयानंदस्वामी यांच्याप्रमाणेंच वरील बाबूंस कुवेष्टा करण्यांत मोठी प्रतिष्ठा वाटते. नवा धर्म जो स्थापायाचा तो जुन्याची विटंबना केल्यानें व पोरानसोरांस व मूख लोकांस हंसविण्यानें, एवढ्यानेंच केवळ स्थापिला जाईल अशी त्यांची समजूत आहेशी दिसते. असे; एकंदरीत सर्व गुणांनीं या दुसऱ्या वक्त्याची योग्यता पहिल्याहून पुष्कळ कमी येईल असें आह्मांस खास वाटतें.

आतां सरते शेवटीं वरील दोघांहूनहि जाडी प्रकरण जे वरील महाविख्यात स्वामी त्यांच्याविषयीं कांहीं लिहून हा अंक व हा भाग आटपतो. यांस वरील दोघां व बून्याहूनहि वरच्या पदवीस चढविण्याचें कारण उघडच आहे कीं, ते त्यांच्यासारखे केवळ प्रेषित होऊं पहात नाहीत; तर बुद्ध, ख्रिस्त, महंमद, राममोहनराय, यांच्याप्र-

१. वरील साहेबांनीं ख्रिस्ती धर्माच्या गौरवाचें अर्भे एक व्याख्यान येथें दिलें. तें पहिल्या प्रसंगास बरेंच चित्तवेषक होतें. पण पुढे एके दिवशीं पद्मानां तें जलेचें तसें शब्दानशब्द एका लहानशा पुस्तकांत वरील प्रोफेसरांचे नांवांनीं छापलेलें सांपडलें ! हा प्रकार आपलेच द्वय आपण चोरल्यासारखा होय !

माणे नव्या पंथाचा प्रवर्तकच होण्याची त्यांनी उमेद धरली आहे. स्वामी महाराजांनी आमच्या पुण्यपत्तनास आपल्या पवित्र मूर्तीने पावन करून काही महिन्यांपूर्वी देशोन्नत्यर्थी जी अनेक व्याख्याने दिली त्यांतील एकांत आपल्या भाविक शिष्यवृंदास आपला त्यांनी चरित्रमहिमा ऐकविला. त्यावरून असें कळतें कीं, आर्यसमाजवाल्यांची पुण्यभूमि व महातीर्थ गुजराथेंतील अजमीर नामक गांव होणार ! कबीर, तुळसादास, तुकाराम, वगैरे आजपर्यंत थोर व पुण्यशील मानलेल्या महामूर्ख व महादुष्ट लोकांची तेजोहानि करून महार मांगप्रभृति शूद्रजातीचा अभ्युदय करणारें तेज तथें उदय पावले. हें या आर्यभूमीवर तिच्या मोठ्या सुदैवानें आज चाळीस वर्षे झळकत असून अलीकडे दोन तीन वर्षांपर्यंत तें जागच्या जागीच दडून कसे राहिलें याचा आद्वांस मोठा चमत्कार वाटतो व चित्तास अत्यंत विषाद होतो ! प्रस्तुत भद्रपुरुष हे आपल्या देशभूंच्या पारलौकिक हिताची एवढी कळकळ बाळगीत असतां आज निदान वीस वर्षे तरी मूर्तिपूजेच्या घोर पापमार्गास अनुसरल्यानें कोठ्यावाधि लोकांच्या आत्म्यांचे जें आज अक्षय नुकसान झालें तें त्यांच्यानें खुशालपणीं कसे पहावले कोण जाण ! त्यांचे कित्येक महाविद्वान् शिष्य तर त्यांस लूथरची उपमा देतात; व सकृदर्शनीं निदान बहिरंगदृष्ट्या तरी तिजवर कोणीहि आक्षेप घेईलसें वाटत नाही. मग स्वामीचे अंतरंगच एवढे कठोर कां बरे ? त्यांनीं स्वचरित्रांत सांगितलें आहे कीं त्यांचा मामा वारला असतां ते वयानें लहान असतांहि त्यांच्या डोळ्यास टिपूसहि आले नाहीं; तेंच निर्वाण निर्ममत्व तर वयःपरत्वे उत्तरोत्तर परिपक्व दशेस आलें नसेल ना !

दयानंदजींनीं धर्मविषयावर जीं अलीकडे कित्येक नवीं मते प्रगट केली आहेत,—कीं जीं त्यांच्या सच्छिष्यांनीं मोठ्या प्रेमळ भक्तीनें टिपून घेऊन त्यांचा चोहोंकडे मोठ्या आस्थेनें प्रसार मांडला आहे; व ज्यांच्या योगानें संस्कृतशब्दामहि अकस्मात् विद्वत्त्वाची स्फूर्ति होऊन बड्या बड्या पंडितांशींहि टक्कर मारण्याचें अंगीं सामर्थ्य येतें,^१—त्याविषयीं येथें विचार करावयाचा नाही. त्याविषयीं पुढें प्रसंगोपात्त एखादे निबंधांत स्वतंत्रपणें लिहितां येईल. तसेंच स्वामींची विद्वत्ता कशी काय आहे याविषयींहि आद्वांस लिहिण्याचें प्रयोजन नाही. त्यांच्या प्रसादानें

१. वरील प्रसाद केवळ एतद्देशीयांमच झाला असना तर इतकें नवल नव्हतें; पण चमत्कार काय कीं, जेथें वेदविद्येचा किंवहुना नुमत्या संस्कृतज्ञानाचाहि प्रवेश होण्याचा फारसा संभव नाहीं, अशा माजिस्ट्रेटी कोटोसहि तो लाभ झाला. स्वामींच्या मिरवणुकीपासून उत्पन्न झालेल्या गाढवाच्या खट्यावर आमच्या मिटी माजिस्ट्रेट साहेबांनीं जें फाईन्ग (अनिप्राय) लिहिलें आहे तें मोक्षमुखर साहेबांनीं किंवा हीन साहेबांनीं लिहिलें आहे कीं काय असा भास होतो !

ज्यांस चार दिवसांत चार वेद पालथे घालतां आले, व यजुर्वेद तर पांढऱ्याचा काळा व काळ्याचा पांढरा होऊन गेला, त्यांजवरच स्वामीचे पोवाडे गाण्याचें, किंवा कवित्वशक्ति शेष राहिली असल्यास एखादे वाररसप्रधान काव्य रचण्याचें आह्मी सोंपवून देतो. या ठिकाणीं फक्त वस्तुत्वाच्या संबंधाने प्रस्तुत परमहंसांची योग्यता कितीशी आहे ती पाहूं.

वरील वस्तुत्वाचें स्वरूप या शहरच्या लोकांत जसें पूर्णपणे दृष्टीस पडल तसें इतर कोणत्याहि ठिकाणीं पडलें नसेल. बाकी पुष्कळ ठिकाणीं ह्याजने मुंबई, अमदाबाद, नाशिक, सातारा वगैरे शहरां सद्वर्तमानाचेनेछु लोकांनीं स्वामीस पाचारण करून त्यांचें अमूल्य ज्ञान मोठ्या भक्तीनें श्रवण केलें; पण पुण्यास जसा धाट उडाला तसा कोठेंहि नाही. गेल्या जुलई व आगस्ट महिन्याभर स्वामींच्या नांवावर सगळें शहर जसें काय झुलत होतें! दर रोज रात्रीं दिवसां स्वामींच्या भोवतीं झनेंछु मंडळीची सारखी शिमड! फार तर काय, पण सगळ्या लोकांत ज्ञानाच्या संबंधाने केवळ श्रेष्ठ ह्याणून मिरविणाऱ्या अशा पुण्याच्या पुढारी लोकांसहि स्वामींनीं असे आपले अंकित करून सोडले होते कीं, त्यांच्या सेवेव्यतिरिक्त त्यांस कांहीं दुसरें सुचेनासेंच झालें! तेव्हांतीस कोटी देव सेडून देऊन एका देवास भजा, मूर्तिपूजनाचा घोर पापमार्ग सोडून या, तो देवास खचीत अगदीं आवडत नाही, व त्यामुळेंच तर आपल्या देशाचें व प्राचीन ग्रीक, रोमन, मिसरी, पारसीक इत्यादि लोकांचें देवानें रागानें वाटोळें करून टाकलें, दोन तीन वर्षांमागे पंढरपूरच्या देवास जशी भिक्षा मिळाली तसा प्रकार जेव्हां घोरोघर सुरू कराल तेव्हांच देशाच्या उन्नतीस आरंभ होईल, ब्राह्मणांचें व भटांचें माहात्म्य वाढवून त्यांनीं उपदेशिलेल्या मार्गास अनुसरून रे तुमचें काय कल्याण होणार!—मराठीशाहि बुडून चोहोंकडे इंग्रजी झाली आहे हेहि तुझी कसें लक्षांत आणीत नाहीं! तीं तुमचीं जुनीं देवळें, जुनीं व्यासपीठें, जुनीं धर्मपुस्तकें वगैरे सर्व आतां विसरा; हल्लीं इंग्रजी राज्यांत नवीं नव्या पद्धतीचीं मंदिरें जेव्हां बांधाल, खुर्च्या, टेबलें आंत ठेवाल, 'प्रार्थनासंगीता'-सारखीं अगदीं गाळाव धर्मतत्त्वांचीं अत्यंत शुद्ध अशीं जेव्हां पुस्तकें बाळगाल, व युनिव्हर्सिटींत प्रसार होऊन मोठाले किताब मिळविलेल्या एखाद्या विद्वानास धरून त्याच्या धोरणानें जेव्हां चालाल तेव्हां स्वर्गाचा मार्ग तुझ्यास दिसेल; पूर्वीचे मार्ग आतां सारे बंद झाले आहेत—अशा प्रकारचा उपदेश मिशनरी लोक व त्यांच्याच मतांचें थोडेंसें रूपांतर करून देशास नवा धर्म देऊं पहाणारे आमचे नवीन पांडित हे आज वर्षानुवर्षे करीत आले. पण त्यांच्या इतक्या दिवसांच्या उपदेशानें, इतक्या व्याख्यानांनीं, इतक्या मासिक पुस्तकांनीं व इतक्या प्रयोगांनीं तेव्हांतीस कोटीतला एकहि देव कमी झाला नाही, किंवा एकादि मूर्ति भंगली नाही! तेव्हां अशा खंचीस

प्रस्तुत परमहंसाचा जो उदय झाला तो त्यास किती अभिनंदनीय होय हें सर्वास सहज समजेल ! वरील मंडळीचें फसे काय, कीं ज्यांच्या उद्धारार्थ ते स्वर्गास शिष्या लावण्याची तजवीज करीत त्या सामान्य लोकांचा त्यांजवर बिलकूल विश्वासच मुळीं बसत नसे. ख्रिस्ती धर्म स्वीकारलेल्या लोकांस तर ते बाटेच ह्मणत, व इतरांस धर्मभ्रष्ट किंवा नास्तिक ह्मणत. तेव्हां उपदेशाचा मार्ग येथेंच अगोदर खुंटला. पण दयानंदजींची कशी मौज आहे ! ते परिव्राजकाचार्य असल्यामुळे विरक्त धर्मशील वगैरे तर झालेच; शिवाय विद्वत्तेची मोठी ख्याति असून वेदग्रंथांचा तर त्यांस अतोनात अभिमान;—तो दूरएक प्रसंगीं ते बोलून दाखवितातच ! तेव्हां वरील गुणांनीं लोकांचा विश्वास जडण्याचें त्यांजपाशीं उक्थु साधन असून शिवाय वरील धर्मस्थापकांचा मुख्य जो मुद्दा कीं कसा तरी मूर्तीचा एकदां सत्यानास होवो, तो कटाक्ष वरील बोवांचा तर त्यांच्यादूनहि चौपट ! तर याप्रमाणें वरील सर्वोक्थु सोयी असल्यामुळे स्वामीमजकुरांचा जेथे तेथें मोठा आदरसंस्कार झाला. शिष्यपरिवारासह यथेच्छ चमचमीत पाहुणचार, धर्मजिज्ञासु व मुमुक्षु जनांची दर्शनार्थ नेहमीं दाटी, विद्वत्तादि गुणांचा सर्वतोमुख जयजयकार अशा सोहळ्यांत त्यांचें जेथें तेथें कालक्रमण झालें. पुण्यांत तर मागें सांगितल्याप्रमाणें स्वामींचा जो सत्कार झाला तो कांहीं विचारूंनये ! त्यांतून 'हिंदुक्लब' मध्ये व्याख्यानसमयीं जो थाट नजरेस पडे तो तर कांहीं अवर्णनीय ! श्रीमत्परमहंसपरिव्राजकाचार्य उंच व्यासपीठावर खुर्चीवर बसलेले, त्यांच्या सरस्वतीच्या ओघाचा थेंब ना थेंब टिपून घेण्यास लेखक मंडळी जवळ बसलेली, भोंवताली स्वामींचे मुख्य पुरस्कर्ते असे कोणी बडे विद्वान् कोणी छोटे विद्वान् वक्तृत्वाचें सेवन करून डोलवण्यास व हंसून विनोदास रंग आणण्यास सदा तत्पर असलेले, आणि सगळ्या दिवाणखान्यांत कोणी केवळ मौज पहाण्याकरतां, कोणी मूर्तिपूजेस कंटाळून तींतून सप्रमाण मुक्त होण्याकरितां, कोणी वक्तृत्वाचा लाभ करून घेण्याकरतां, कोणी ब्राह्मणांची व भटांची फजिती ऐकण्याकरितां, अशा निरनिराळ्या उद्देशांनीं जमलेल्या मंडळीचा थाट ! असा अपूर्व श्रोतृवृंद पाहून कोणत्या वक्त्यास आपली धन्य वाटणार नाही ! मग अगोदरच पंडितमन्य

१. इंग्लंडांत शंभर वर्षांपूर्वी 'जॉनसनचा कुत्रा' ह्मणून एक मोठमोठ्या नामांकित पंडितांची मंडळी दर आठवड्यास एके ठिकाणी जमत असे. त्या घाटणीवर बराच 'कुत्रा' येथे एका प्रसिद्ध ठिकाणी कांहीं दिवस जमत असे. पण इंग्लंड तो इंग्लंड आणि हिंदुस्थान तो हिंदुस्थान ! 'जॉनसनचा कुत्रा' सुमारें पन्नास साठ वर्षे सारखा चालला होता; आणि आमचा तितके दिवसाडे चालला कीं नाही कोण जाणें ! कांहीं दिवसांपूर्वी त्याचा मिलाफ येथील 'गायनसमाजा'शीं होणार ह्मणून ऐकिलें होतें. हा अपूर्व संयोग कोणत्या रसायन-व्यापारानें होणार होता कोण जाणें !

व अहंकाराचें केवळ वसतिस्थान असे आमचे परमहंस तर केवळ अकांड तोडव करूं लागले यांत काय आश्चर्य ? प्रार्थनासमाजाच्या धुरंधरांनीं पुढें पुढें करून आपली जी एवढी मिजास चालविली आहे, व मंडळीचा थोट समजून ते आपणांस हातावर झेलीत आहेत, याचें गुप्त बाज काय याचा विचार स्वामी महाराज आपली विशाल बुद्धि अंमळ खर्च करून जर करते; तर त्यांचा खात्री झाली असती कीं, ज्यांचा जन्म वेदशास्त्रादिकांचा निवळ अज्ञानानें व दुराग्रहाणें उपहास करण्यांत गेला, ज्यांस या देशांत नुसतें बरें ह्मणण्याजोगतेंहि आजपर्यंत काहींच दिसलें नाहीं, वैदिक मार्गाचा उत्कर्ष करण्याची ज्यांची इच्छा तर अशी प्रबळ आहे कीं, तो सगळा एकीकडे गुंडाळून ठेवून किंबहुना त्याचा उच्छेद करून डोळे मिटण्याचा न गाणें बजावणें करण्याचा धर्म चोहोंकडे फैलावण्याचा ज्यांचा यत्न सतत चालू आहे, ते आपल्या चरणीं एवढे लीन जे झाले आहेत ते आपलें अज्ञान नाहींसें करून घेऊन आपला मूर्खपणा पदरीं घेण्याकरतां झाले असतील असें नाहीं ! मनुष्यस्वभावाची ज्यास लेशमात्र ह्मणून ओळख आहे, त्यासहि वरील विरोध तेव्हांच भासला असता, व यांत काहीं तरी गोम आहे असा संशय आला असता. पण स्वामींस तसें बिलकूल झाले नाहीं. आपल्या दररोजच्या चंदीस भुलून गेल्यामुळें त्यांची जुत्ती, प्रमाण, अनुमान वगैरे सर्व लटपटून गेलें ! ज्यास खरोखरच धर्माची सुधारणा करण्याचें मनांत असून नवा पंथ स्थापायाचा असेल, तो आपल्या प्रतिपक्ष्यांच्या मतलबी मानसन्मानास कधीं भुलायाचा नाहीं. त्यांतून भारती युद्धांत शिखंडीनें जें पांडवांचें कार्य करून दिलें, किंवा एखाद्या किड्याचा दरवाजा फोडणें असतां उंटास पुढें करून जें काम करून घेतात, तसा उपयोग आपली अंजारणी गोंजारणी करून कोणीं करून घेण्याचें मनांत आणल्यास कोणत्याहि सामान्य मनुष्यास अतिशय राग येईल. पण प्रार्थनासमाजाच्या अध्वर्यूंनीं आपल्या पंथाच्या पुष्ट्यर्थ बऱ्या देयाकरतां आर्थसमाजाची स्वामींच्या द्वारे उत्पत्ति करून त्याचें वरील दुष्ट हेतूनें पोषण करण्याचा घाट घातला असतां त्याच्या जनकाच्या बिचान्याच्या तें मुळींच ध्यानीं मनींहि नाहीं !

स्वामींच्या वक्तृत्वाच्या परीक्षेस एवढी प्रस्तावना पुरे आहे. ही इतकी लांब लिहिली हेंहि कित्येकांस कदाचित् नीट वाटणार नाहीं. पण या शहरांत महिना दोन महिने सारखे गाजून केवळ अजेयत्वानें जे चोहोंकडे मिरवत होते, ज्यांचीं व्याख्यानें (एवढा शब्द तरी स्वामींच्या मतलबी पुरस्कर्त्यांनींच त्यांच्या भाषणांस दिलेला, एरवीं त्यांस तो पुरतेपणीं शोभण्याची मारामारच !) बडे बडे विद्वानूद्धि शिगें मोडून वासरांत शिरून पोरांपोरांबरोबर मोठीं भक्तिपुरस्सर ऐकत होते, ज्यांनीं आज हजारों वर्षे पडलेल्या प्रवाहास सहस्रबाहु अर्जुनाप्रमाणें सहसा रोध करून या आर्थ-

भूमीच्या हितकर्त्यांत पहिली पायरी पटकावण्याची हांव बांधली आहे, व वरील महान् उक्तांबद्दल पदरजीं लीन होत्यात्या ज्यांच्या सच्छिष्यांनीं त्यांस गजेंद्रमस्त-कारूढ करून मोठ्या जयघोषानें व समारंभानें एखाद्या समरविजयी वीराप्रमाणें त्यां-कडून पुरप्रवेश करविला, अशा श्रीमत्परमहंसपरिव्राजकाचार्यवर्यत्वाद्यनेकगुणविराज-

१. श्रीमत्परमहंसांनीं आपल्या चुटपुटत्या शास्त्रज्ञानानें पुण्याच्याचशा काय, पण एकंदर सगळ्या भारतवर्षीय पंडितांचाहि पराभव करून टाकला, व त्यांच्याशीं वादास उभें रहाण्यास कोणाचीहि छाती होईना, एवढा प्रताप आमच्या मते कोणत्याहि समजस व सुज्ञ मनुष्यास पुरेसा झाला असता. पण रिपुषटकाचा स्वामींनीं जय केला असताहि त्यांतील पांचवा एकाएकी उच्छृंखल होऊन त्यानें शिष्यमंडळीस जें प्रेमाचें व भक्तीचें भरतें आलें त्यास साहाय्य केले. स्वामींची एखाद्या नव्या नवऱ्या मुलाप्रमाणें मोठ्या थाटाची वरात निघणार ही बातमी पुष्कळांस अगोदर खरीशीहि वाटेना; गटारयंत्रावरील भटांनीं उगीच द्वेषबुद्धीनें ती पिकविली जसेल असें वाटलें. पण अंमळानें पक्षात तों सर्वांची अति फिटली. महारापोरांनीं व कामाठ्यांनीं मशाली व दिवड्या धरल्या आहेत, परमहंस गजेंद्रावर आरूढ झाले आहेत, पुढें बाजांचे ताफे चालू आहेत, व लबाड आणि दुष्ट ब्राह्मणांच्या चिरकालिक दास्यातून विमुक्त झालेले असे त्यांचे शिष्य मोठी कृतकृत्यता मानून आपल्या सद्गुरूंचा पार्श्वभाग सुशोभित करताहेत, अशा थाटानें पालखीत भिरविलेल्या शास्त्राच्या सवाईनें सारी ब्राह्मणांचें नाक ठेंवीतच शहरांत प्रवेश करती झाली. शेवटीं बुधवारात दाखल होऊन ज्या ठिकाणाहून दयेचें व आनंदाचें शुभवर्तमान चौदोंकडे फैलावले त्या पवित्र जागीं सगळे वऱ्हाडी येऊन दाखल झाले. श्रीमंत निहासनावर चढले; मग सद्धर्माच्या प्रीत्यर्थ एवढा खटाटोप करून थकलेली भागलेली अशी शिष्यमंडळी मोठी कृतकृत्य होत्याती जागजागीं बसली. नंतर एका दोघां सच्छिष्यांनीं सुरस भाषणें करून एका पंडिताकडून जगद्गुरूंचा स्तुतिपाठ करविला. याप्रमाणें महिना दीड महिना चाललेल्या खटपटीचा सर्व नव्या प्रकार शेंवट होऊन एका समाजस्थापनाखेरीज कोणतीहि कर्तव्यता उरली नाहींशी दिसली. पण देवाची लीला अगाध ! त्याचें भूतत्व नाहींसें करून एकून वास्तव स्वरूपाची प्रतीति लोकांच्या हृदयांत ठसविण्यास दयानंदजींनीं व त्यांच्या चेल्यांनीं एवढा विमु रचला असताहि तो अकस्मात ढासळून सर्वांवर दे माय धरणी ठाय असा प्रसंग एकाएकां येऊन गुजरला. छविऱ्याची मंडळी जी बाहेर उभी राहिली होती तिचा व त्यांच्याहून आत्म्याची कळकळ ज्यांस विशेष अशी खाशी मंडळी जी वर माडीवर बसली होती तिची एका अर्ध्या घटकेत जी तारंबळ व जी त्रेधा उडून गेली ती सांगतां पुरवत नाहीं ! ज्या गजेंद्रानें स्वामींचा वरात सुशोभित करून आपलें जीवित धन्य करून घेतलें त्याची कोणी शेंपूट ओढून कोणी सोंड ओढून व महातांस तिच्या ठिकाणीं फुकटाफाकट प्रायश्चित्त भिडून पुण्याच्या दुष्ट व दांडग्या ब्राह्मणांनीं गाढवासारखा माघारी पार पळवून लावला; ज्या दीपिका या शहरांतील शंभर दीडशें वर्षे सांचलेल्या मूर्तिजन्य अंधकारासच जणां काय दूर करीत होत्या त्याहि एकदम मालवून दिवड्यांस पळायन करण्यांतच निभावणूक दिसली; बाजेबाल्यांनीं व तासेवाल्यांनीं तोच मुक्तीचा मार्ग पसंत केला; (पुढें चालू).

मान दयानंदजींचा गुणानुवाद पृष्ठ अर्धपृष्ठांत कसा आटपेल ! शिष्यांनी मीमांसा जगात यशोदुंदुभे पत्रोपत्रीं अनेकदा वाजून त्यांच्या उपासकांतांवर तो दगदगच्या प्रेरणेने स्थित पांचून दीर्घ काळ रहाण्याचीहि मागे सांगितल्याप्रमाणे तत्त्वज्ञ केलो आहे. तेव्हां त्यांस अनुरूप झटले ह्मणजे वर जो विस्तार झाला तो काहींच नाही उरून झटले पाहिजे. मूर्तिपूजेवर व तदनुषंगंकरून तत्प्रतिपादक ग्रंथांवर व लोकांवर स्वामींनी आपल्या व्याख्यानांत जो पांडित्याचा भयंकर कहर उसळवून दिलो आहे, त्यांत तथ्य कितपत आहे; प्रस्तुत मार्गास वेदांत आधार आहे की नाही; स्वामींच्या व्याख्यानांत यज्ञाविषयी, हवा शुद्ध होण्याविषयी, विमानांविषयी, तारायंत्राविषयी, वगैरे सत्य आहे तो 'प्रमाणसे, बुक्तीसे, अनुमानसे' कितपतसा खरा ठरेल, की सारा पाळकारांच होय; तसेंच निरनिराळ्या शास्त्रांतील वगैरे जे आधार दाखविले आहेत ते अगदी यथार्थ असून पंडितजींची आखेलशास्त्रपारंगतता सत्य आहे, की त्यांच्या भाविक शिष्यवर्गाची ती केवळ प्रेमाची उकळी आहे; वगैरे गोष्टीविषयी जर यथास्थित निरूपण करूं झटले तर वराच ग्रंथ माजेल. यास्तव स्वामींच्या निमित्त येथें जो मोठा समारंभ झाला त्याची, आर्थसमाजाची, व खुद्द स्वामींची, वर जी धोडी हकीकत दिली ती विषयांचे मूळच पहातां वाचकांस अप्रासंगिक वाटणार नाही असे आम्हांस वाटतें.

आतां स्वामींचें वक्तृत्व. या फारा दिवसांनां सांपडलेल्या सहस्रहंचे ठायीं त्यांचे चेले ज्या ज्या गुणांचा मोठया प्रेमळ व भाविक बुद्धीने आरोप करतात त्यांपैकीं वरील गुण हा एक मोठा आहे. स्वामींची विद्वता कांहींहि असो; त्यांच्या व्याख्यानांत व कोठ्यांत 'बुक्ती' कितीहि असो; निदानपक्षी प्रस्तुत वक्तृत्वाचा गुण तरी त्यांच्यांत मोठा वर्णनीय आहे यांत कांहीं संशय नाही, असा वरील शिष्यांचा व

स्तवधार्ता पेलीसचे शिपाई धांवत आहे. त्यांचाच चार पांच हजार लोकांच्या गर्शेत मोठ्या मारामारीनें रिवाव होऊन मग त्यांनीं जो दांडक्यांचा व वाद्यांचा मार सुरू केला तो मोठा कठिग ! शेकडों लोकांस स्वामींचें वक्तृत्व व त्यांच्या सच्छिष्यांची प्रेमळ भक्ति ही फळास आली;—कोणाच्या वाट्यास दांडकी, कोणाच्या चाबूक, कोणाच्या थोंडे, निदान चिंग-त्याचे लपके तरी, जगा प्रसन्न स्वयंसेवक पंक्तिभेद न होतां भरपूर वांटवून घेऊन. मांडीवरून मंडळी खिडक्या लावून बसली होती; कोणीं मधें मधें उगीच एखादी अंमळ छिक्कीळकी करून खालची गोंज पाई लागवें नों आलाच चिखलाचा लपका ! याप्रमाणे सप्टेंबर महिन्याची पांचवा तारीख माझेरमच्या दहावीप्रमाणें या वर्षी पुण्यास गात्रलो ! अहो; या छोट्याशा नाटकाची परिसमाप्ति शेवटीं अशी झाली की, स्वामींच्या जवळ निदानींच्या समयीं एकहि सच्छिष्य न राहून ज्यानें त्यानें आपली वाट काढली. शेवटीं पंधरा वीस एके वाजूस व पंधरा वीस दुसरे वाजूस अशी पोळीसांची रांग दुतर्फां चाळून मागून जय-घोष होस्ताती स्वामींची स्वारी निजघामाला चालती होती !

इतर पुष्कळ लोकांचाहि अभिप्राय पडेल. पण याच्या पूर्वीच्या अंकांत वक्तृत्वाची दशा हल्लीं आपल्या देशांत कोणती आहे व त्याची अभिज्ञता तरी कितपत आहे यां-विषयीं जें लिहिलें आहे त्यावरून पदातां वरील अभिप्रायाचें कोणत्याहि समजस मनुष्यास फारसें आश्चर्य वाटणार नाही. वक्तृत्वाचें तेज हुद्द्याच्या व लौकिकाच्या जोरावर किती पडत असतें याविषयीं आह्मीं मागे लिहिलेंच आहे. गवरनर साहेब, कलेक्टर साहेब वगैरेंची गोष्ट तर राहोच; पण एखाद्या मामलेदारानें किंवा शाळावरील इन्स्पेक्टरानें कोठें कसेहि भाषण केलें, तरी तें 'सुरस' 'मनोबोधक' वगैरे असा-याचेंच. तसें व स्वदेशाच्या हलाकीबद्दल, धर्माच्या नीचावस्थेबद्दल वगैरे कोणीं व्याख्यान दिलें किंवा कीर्तन केलें, कीं विद्वान् व सुज्ञ मंडळी अवश्य गोळा होऊन त्या वक्त्याच्या भाषणास किंवा कीर्तनकाराच्या शोकपर आख्यानास अवश्य मान मिळायचाच. पूर्वीच्या धर्ममोठ्या लोकांचा कीर्तनावर जसा भाव असे, व कीर्त-नास जातांना दर एक पावलास शंभर अश्रुमेष केल्याचें पुण्य लागतें वगैरे समजुती असत, त्याचप्रमाणें हल्लीं नव्या तऱ्हेचे भक्तिभाव जडले आहेत. पुस्तकालय, पदार्थ-संग्रहालय वगैरेंची स्थापना होत असल्यास कधीं आडकाठी घालूं नये, मग त्यांकरितां उभ्या वर्षांत कोणी हुंकूनहि पाहिलें नाही तरी चिंता नाही; भटाभिभुक्तांच्या हातीं कधीं एक छदामहि लागूं देऊं नये. पण दधानंदजीच्यासारखे एखादे अगदीं निःस्पृह देशाहेतचित्तक कोठेहि गेल असतां शिष्यपरिवारासह त्यांची बरदास्त जितकी भर-पूर ठेवावी तितकी आर्थजननीच्या घरीं रुजू होते; एखादा उत्कृष्ट कीर्तनकार गांवांत आला तर त्यास कोणीहि विचारायाचें नाही, पण स्वदेशाचा विषय पुढें करून कोणी रडगाणें गाय्यास उभा राहिल; कीं विद्वान् मंडळीची ऐकायला दाटी; कैलासवासी परशुरामपंत गोडबोल्यासारखा सज्जन व खरा परोपकारी गृहस्थ मरण पावला तर त्याबद्दल फारशीं विचारपूसहि व्हावयाची नाही, पण एखादे बंडे साहेब शेंकडें लोकांना बुडवून स्वर्गवासी झाले, कीं लागींच त्याच्या पराक्रमोंचें स्मारक कृत्य! तर याच नव्या भक्तिभावास अनुसरून प्रस्तुत वक्त्याचा जो चाहोंकरडे महिमा गाजतो आहे तो होय. मागील अंकाच्या एका टीपेंत एका वसईकर वक्त्याचा लौकिक लिहिला होता तो जसा त्यास केवळ नुसत्या धोलकेपणावरून मिळाला, व येथेंहि एका वक्तृत्वनिष्ठ गृहस्थास प्रस्तुत गुणांबद्दल जसा गेल्या सालापर्यंत बराच मान मिळत असे, तशीच स्वामींचीहि गोष्ट आहे. हे बोवा येथें इतके दिवस गाजले ह. जर त्यांच्या रसवंतीचाच केवळ प्रताप ह्मणावा, तर मग मुंबई वगैरे ठिकाणींहि तसें का झालें नाही? येथील 'ज्ञानप्रकाश' वगैरे पत्रांत स्वामींचा महिमा जसा सारखा गाजत होता तसें कांही महिन्यांपूर्वी 'इंदुप्रकाश'दि

पत्रांतहि का दृष्टीस पडले नाही ? उघडन आहे की, भावी आर्यसमाजाच्या दोघां खंबीर खांबांनी येथे स्वामींस जसे झेलून धरले होते, तसा पुरस्कार स्वामींस दुसऱ्या कोणांतहि ठिकाणी मिळाला नाही, आणि त्यामुळेच परमहंसांच्या जिह्वावर वाग्देवीने येथे जसे निर्भर तांडव केले तसे इतर ठिकाणी कोठेहि झाले नाही. तर याप्रमाणे पंडितजींच्या वक्तृत्वकीर्तीचे पहिले कारण स्थानमाहात्म्य होय. 'ड्यापनी-ती'तील खोपटावर चढलेल्या करडाप्रमाणे त्यांस महदाश्रयाने उन्नति जर प्राप्त न होता तर भटावर, ज्योतिष्यावर, देवावर, मूर्तीवर, पुराणावर फार तर काय, पण तुकाराम, तुळशीदास यांवर, व विचाऱ्या कालेदासावरहि, हे बडे वक्ते जसे गथास्थित घसरले तसे त्यांस घमरायास न सांपडते ! त्यांचा 'मतलबसिंधु', 'गडबडाध्याय', 'गोलंकार' वगैरे चटसारे त्यांचे त्यांच्यापाशींच रहाते ! दुसरे कारण विषयमाहात्म्य होय. आमच्या देशांत चोहोंकडे इंग्रजी अंमल बसून राणीसाहेबांच्या रत्नजडित मुगुटाने, कमांडर इन् चीफच्या तुऱ्याने, व मडमांच्या गळचूर्णाने, तसेच आगगाडी, तारायंत्र, फोटोग्राफ वगैरे आश्चर्यमय कलांनीं ख्रिस्ती धर्मास अपूर्व शोभा येऊन तो इकडे जेव्हा चमकू लागला तेव्हा आमच्या नव्या शिकलेल्या लोकांचे डोळे तेव्हाच दिपून गेले. त्यांस वाटू लागले की, ज्या धर्मांत इतक्या मौजा आहेत तोच खरा असला पाहिजे. आमचे बुधवारी पंचे नेसणारे भट, शालजोडी उडावणारे शास्त्री, यांच्यापाशीं कोठून खरा धर्म असणार ! त्यांतून पात्री साहेबांची कपटी आर्जवे व निरनिराळ्या लालुची दाखविणे. तेव्हा अर्थात्च या सर्व कारणांनीं ख्रिस्ती धर्माचे मोठे गौरव होऊन त्याच मानाने जुन्या धर्माची विटंबना. हा विटंबना आज चांगली वीस पंचवीस वर्षे मोठी जारी चालली आहे. नव्या विद्वन्मंडळांत वरील उपहासाचे सुख ज्याने घेतले नाही असा कदाचित् एकहि पंडित सांपडणार नाही. असो; तेव्हा असा मौजेचा विषय असल्यावर व आमच्या स्वामींसारखे रंगेल नकले असल्यावर मग ती बहार काय विचारावी ! चांगल्या प्रतिष्ठित ठिकाणी व बड्या बड्या विद्वानांच्या मेळांत तमाशांतली मौज जर ऐकायास सांपडते आहे, व त्यांतून पातक न होता उलटा फुकटाफाकट पुण्यसंग्रहहि जर होतो आहे; तर मग असली लाख रुपयांची वेळ का दवडा ! तर स्वामींचे वक्तृत्व कान भरून ऐकण्यास व हंशा पिकविण्यास जी शेंकडों मंडळी 'हिंदु क्लब'मध्ये नेहमी भरे त्यांचे बीज वरील होय. आपल्या वक्तृत्वाचे सामर्थ्य किती आहे हे पाहायाचे असल्यास

१. बर ज्यास 'भावी' झटले तो आर्यसमाज स्वामींनीं येथून प्रयाण केल्यापासून दोनदां स्थापना गेली. हा असा बरचेवर कां दासळनो कौग जाणे. प्रागप्रतिष्ठेचा एखादा खरा मंत्र करून स्वामी आपल्या शिष्यांस देतील तर त्यांत दोघांचाहि उपहास न होण्याची तजवीज होईल.

स्वामींनीं मूर्तिपूजेचें मंडन किंवा दुसरा एखादा विषय घेऊन पाहण्याचा होता, झणजे त्याच ठिकाणीं रेवरेंड नाईकंठशास्त्री यांच्या व्याख्यानाची जी मजा उडे तीच खास उडली असती !^१ असो; तर ज्या वक्तृत्वह्यातीवर स्वामींचे भक्त एवढ्या उज्या मारतात त्याचीं दोन मुख्य कारणे वरील होत. याखेरीज परमहंसांचा झिगध व गंभीर आवाज, तीं भव्य फुगीर सुद्वा, भगवती कफनी, मुकटा डोक्यास गुंडाळून ते शोकदार सोडलेले कळे, डौलाचे नाटकी हावभाव, उंच आसन, वगैरे सर्व सामग्री यानांत आणली असतां वक्तृत्वाचा परिपाक इतका उत्कृष्ट उतरला याचें कोणासहि आश्चर्य वाटणार नाही !

असो; येथवर प्रस्तुत विषयाचा तिसरा भाग आटपला. आतां यापुढें शेवटल्या झणजे चौथ्याविषयीं लिहून प्रस्तुत विषय समाप्त करूं.

केयूरा न विभूषयंति पुरुषं हारा न चंद्रोऽज्ज्वालाः
न स्नानं न विलेपनं न कुपुसं नालंक्रुता मूर्धजाः ।
वाण्येका समलंकरोति पुरुषं या संस्कृता धार्यते
श्रीयते खलु भूषणानि सततं वाग्भूषणं भूषणम् ॥^२

नीतिशतक.

अंक २५—(१) प्रस्तुत अंकाचा विषय. (२) वक्त्याचे गुण. (३) मनाचा शुद्धपणा. (४) विद्वत्त्व. (५) इतर गुण. (६) वक्तृत्वापासून उपयोग.

१. येथपर्यंत प्रस्तुत विषयाचें तीन विभाग झाले. आतां शेवटल्याविषयीं विचार करूं. यांतील विषय, वक्त्यास अत्यंत आवश्यक गुण कोणते, व प्रस्तुत कलेपासून उपयोग काय, वगैरे होय.

२. आतां पहिल्यानें वक्त्याचे गुण. हे गुण झणजे मागे एके ठिकाणीं (अंक २३ कलम ४) वक्त्यास अवश्यक असणारीं जीं साधनें सांगितलीं तीं नव्हेत. वरील साधनें सर्वथा वाह्य व प्रयत्नसाध्य होत. हे गुण झटले झणजे मागे तिसऱ्या व चवथ्या अंकांत कवींचे कित्येक अंगभूत गुण जसे सांगितले तशासारखे वक्त्याच्या

१. 'हिंदू कवच'मध्ये गेल्या जुलै महिन्यांत मोठी लावारट चालली होती. एक दिवस स्वामींचें व्याख्यान आणि दुसरे दिवशीं वरील रेवरेंड वक्तांचें. त्यात मोठे काय दोई को स्वामींच्या वेळेस दिवागखान्यांत जाण्याचा राध नसे; आणि रेवरेंड शास्त्रीवांचांच्या वेळेस एकेच श्रेष्ठ्यानें वरीलर मारकण वाणून प्रभू येशूचें आसन करण्याचें मनांत आणलें असतें तरी हवी नितवी जाणा होती ! आणि हातक्याची गरजहि सरीच !

२. "पुरुषाम शोभा जायते ता वाद्भूषणांनीं, चंद्रासारख्या तेजस्वा हारांनीं. स्नानांत, गंध-दिहिलेनाने, फुग्यानी, किंवा केशसेस्कारांत येत नाला; तर एका संस्कारानुक्त वाणिनेच मनुष्य शोभा पावो ! कां कां, वरील सर्व भूषण अल्पकालिक असून वाणिनें भूषण भाव सतत रहायारें होय."

अंगी जे जन्मसिद्धच असले पाहिजेत ते होत. हे एकदा चांगले समजले असतां कोणाहि मनुष्यास कितपतसं वक्तृत्व करतां येईल याचा तेव्हांच अजमास काढतां येत जाईल.

३. वरील गुणां पहिला ह्याटला असतां मनाचा शुद्धपणा ह्याजें जें बोलणें न केवळ मनावामून व मनाची पूर्ण खात्री होऊन बोलणें हें होय. प्रस्तुत मालेच्या चवथ्या अंकांत वरील गुण कवीस किंता अवश्यक होय, व स्वानुभवांचून केलेलें वर्णनें किती नीरस व अप्रयोजक उतरतात हें वरेंच सविस्तर सांगितल आहे तेंच प्रस्तुत कलेसहि लागू पडतें. कारण कवि व वक्ता या दोघांचाहि अंश हृदयश्रुतीस क्षोभ उत्पन्न करायचा असल्यामुळें त्यांचे गुण पुष्कळ अंशा एकमेकाशी मिळतात. दोघांत मोठा भेद इतकाच आहे कीं, वक्त्यास तर्कशाल्याचाहि जसा अवश्य प्रयोग करावा लागतो तसा कवीस लागत नाही. चित्ताचें रंजन होऊन अंतःकरणांत रसाविर्भाव झाला ह्याजें झालें कवीचें काम; मग त्यानें वर्णिलेल्या गोष्टी निवळ खोख्या असल्या, व केलेलें प्रतिपादन अगदीं चुकलेले असलें तरी काहीं हरकत नाही. पण वक्त्यास दोन्हीहि सांभाळावीं लागतात. नुसतें मनोरंजन झालें, व हृदयास मोठा द्रव येऊन डोळ्यावाटे अश्रुधारा चालल्या, तर तेवढ्यानेंच वक्त्याचें कार्य झालें असें नाही. जे बुद्धीचे कोते असतील व युक्तिग्रह असतील त्यांस वरच्यासारखीं भाषणें यथार्थ वाटतील खरीं; पण सदमद्विवेचनानें ज्यांच्या बुद्धीस रुक्षता व प्रखरत्व हीं आलीं असतील त्यांस वरील प्रकार मुळांच मान्य न होऊन त्यांस तो उलटा तिरस्कारास्पद व उग्रास्यहि वाटेल. असो; तर कवींत व वक्त्यांत हा विशेष आहे. तरी ज्या पक्षां वक्तृत्वाचा मुख्य भाग श्रोत्यांचीं अंतःकरणें वश करून घेणें हाच होय, त्या पक्षां वरील स्वानुभव कवीस जसा अवश्य होय तसाच तो वक्त्यासहि होय. पण तो पूर्णपणें होणें हें वरील शुद्धतेखेरीज संभवत नाही. कालिदासानें ह्याटलें आहे,

छाया न मूर्च्छति मलोपहतप्रसादे

शुद्धे तु दर्पणतले सुलभाचकाशा ॥

“मळानें ज्याचा स्वच्छपणा नाहीसा झाला आहे अशा आरशाच्या भिंगावर छाया नीट उठत नाही, पण तेंच शुद्ध ह्याजें निर्मळ असेल तर तिचा प्रवेश आंत सहज होतो.” तर हीच गोष्ट मनुष्याच्या मनासहि लागते. ज्याच्या मनावर दंभ, स्वार्थबुद्धि, वगैरे दुर्विकारांचें पटल सांचलें नसेल त्याच्याच ठायीं कोणतीहि थोर मनोवृत्ति यथास्थित प्रतिबिंबित होईल. आणि तसें झालें असतां प्रकाशकिरणांच्या धर्माप्रमाणें तिचें परावर्तनहि तसेंच निर्मळ पडेल !

वर सांगितलेल्या गोष्टीचा प्रत्यय आजपर्यंत मोठ्या प्रमाणातीस चढलेल्या सर्व वक्त्यांच्या चरित्रावरून येईल. पाहिल्यानें डिमास्थेनीस घ्या. या वक्त्याची स्वदेश-

प्रीति केवढी बलवत्तर होती हें त्याच्या मागे सांगितलेल्या वृत्तांतावरून व त्याचा अंत कसा झाला यावरून स्पष्ट दिसून येतें. ज्या फिलिप राजावर तो एवढा भडिमार करून सगळ्या ग्रीस देशाचें सतत प्रोत्साहन करित होता त्याजपासून इतर काहीं वक्त्यांप्रमाणें जर तो लांच घेता व त्याचा लाचार होऊन बसता, तर त्याच्या वक्तृत्वास कोणी विचारताना, व तें अशा कडाक्याबेहि होतें ना. तसेंच त्या वक्तृत्वापासून जें मोठें कार्य निष्पन्न झालें कीं, त्याचे सगळे देशबांधव एकवट होऊन त्यांनीं मासिडनच्या राजाशीं शेवटला समरप्रसंग केला, त्याची तर एरवीं वातांति नको होती. दुसरें उदाहरण सिसरोचें. याच्याहि वेळीं रोम शहराची स्थिति डिमास्थेनीसच्या वेळेच्या सारखीच झाली होती. ग्रीक लोकांचें पूर्वींचें शौर्य व देशप्रीति हीं नष्ट होत जाऊन फिलिप राजास सगळा देश जसा सहज पादाक्रांत करून टाकता आला, त्याचप्रमाणें रोमन लोकांचेंहि पिन्हुस, हानिबल यांच्या वेळचें पान, सिसरोच्या वेळेस अगदीं पालटून गेलें होतें. बुद्धीच्या व तरवारीच्या जोरांनीं जो सर्वांस डेईजड होईल त्यास सगळें राज्य आपल्या कबजांत आणण्यास फारसा प्रयत्न नको होता. हा गोष्ट सीजर यानें बहुतेक साध्य केलीच होती हें सर्वास माहीत असेलच. असो; तर याप्रमाणें वरील वक्त्याच्या काळीं रोमन लोकांचें पूर्वींचें सत्त्व अगदीं निघून गेलें होतें. अपार संपत्तीपासून होणारे वाईट परिणाम जे बलहीनत्व व दुराचारप्रीति यांचा त्या काळीं जिकडे तिकडे पुष्कळ प्रादुर्भाव झाला होता. अशा, वेळीहि 'भागेंत तुळस' या द्विणीप्रमाणें कोणी कोणी सज्जन व थोर मनुष्य विरलतेनें आढळतातच. अशापैकींच त्या वेळेस सिसरो हा होता. चोहोंकडे व विशेषतः श्रीमंत लोकांच्या घरोघर नाना तऱ्हेचे दुराचार माजले असतां, व पूर्वींच्या रोमन लोकांचे सर्व सद्गुण नष्ट होत चालले असतां, सिसरोचे ठायीं मात्र पूर्वींच्या लोकांप्रमाणें स्वदेशप्रीति, सदाचरण, धर्मनिष्ठा हे गुण वसत होते. तर तात्पर्य काय कीं, वरील गुणांनीं प्रस्तुत वक्त्याचें मन अत्यंत शुद्ध राहिलें असल्यामुळेच त्यानें वेरिस, क्वाटिलैन, ऑटनी, यांवर जो तडाका उडविला तो उडाला. आपला मतलब साधण्या करतां किंवा प्रतिष्ठा मिळविण्याकरतां जर तो सभाप्रस्थांनीं उभा राहून पांडित्य करता, तर सला, सीजर अशांसहि जो त्याचा धाक वाटे व क्वाटिलैन, ऑटनी अशा सारख्यांस त्यानें जें पळवून लाविलें, तें कधींहि झालें नसतें. तिसरें उदाहरण इंग्लंडातील वक्त्यांचें. या वक्तृवर्गीत प्रमुख जो बर्क त्याविषयीं मागे अठराव्या अंकांत बराच मजकूर लिहिला आहे. त्यावरून आपल्या देशाशीं त्याचा बिलकूल संबंध नसता केवळ भूतदयेनें व अंतःकरणाच्या कळवळ्यानें त्यानें इकडची अतोनात माहिती मिळविली, सात वर्षे हेस्टिंग्स याचा पार्लमेंट सभेंत सारखा पिच्छा पुरविला, व सात हजार कोस दूर असणाऱ्या हिंदुस्थानातील लोकांचा स्वतःच वकील बनून

त्यांच्या तर्फेने पहिल्या गवरनर जनरलास आरोपी ठरवून पार्लमेंटातील पिंजऱ्यात उभा केला, या सर्व गोष्टींवरून त्याच्या मनाचा थोरपणा व शुद्धपणा स्पष्ट दिसून येतो. हेस्टिंग्स याजवर त्याने सात वर्षे सारखा जो गहजव उडवून दिला याचे कारण त्याची पूर्वीची काही चुरस होती ती होय, असे जे कित्येक ह्मणत असत त्याचे मेकालेने आपल्या निबंधांत खंडन करून टाकले आहे, व असे दर्शविले आहे की, प्रस्तुत वक्त्याने बंगाल लुटूनल्या प्रतिष्ठित दरबखोरावर जो पगडा धिभु म्चला तो केवळ त्याच्या राक्षसी क्रत्यांचा त्यास अतोनात संताप येऊन गेल्यामुळेच होय. असो; तर वर जो वक्तृत्वास अत्यंत आवश्यक ह्मणून गुण सांगितला तो या तिसऱ्या महावक्त्याच्या ठायींही अगदी परिपूर्ण होना. त्याच्या योगानेच त्या सगळ्या प्रकारास अतिशयित शोभा येऊन तो प्रसंग एकंदर जगाच्या चिरकाळ ध्यानांत रहाण्यासारखा झाला आहे. वरील गुणाने बर्कच्या वक्तृत्वाचे तेज किती वाढले व त्याच्या प्रतिपक्ष्यास ते केवढे दुःसह झाले याचा दाखला आम्हांपाशीं एक फार पसंत आहे. तो दुसऱ्या तिसऱ्याचा नव्हे; तर खुद्द खाशा स्वारींचाच आहे. हिंदुस्थानाचे पहिले अधिपति एक गुडवा टेंकून पार्लमेंटाच्या पिंजऱ्यांत जेव्हां उभे राहिले, व पहिल्याने बर्क याने फिर्दादीची कलमें वाचून व एकंदर मोकदम्याचे स्वरूप सर्वांच्या लक्षांत आणून देऊन मुख्य आरोपीवर जेव्हां भडिमार चालविला, तेव्हां त्याच्या मनाची जी स्थिति झाली ती त्याने येणेप्रमाणे लिहून ठेविली आहे. तो ह्मणतो, “त्या वेळेस एक अर्धा तासभर मी केवळ आश्चर्यस्तब्ध होतसाता वक्त्याकडे पहात होतो; आणि त्याचे शब्द माझ्या हृदयास इतके टांचले कीं, काही वेळपर्यंत पृथ्वीच्या पाठीवर माझ्यासारखा दुष्ट कोणी मनुष्य नसेल असे मला वाटत होते!”

असो; बर्कच्या खालोखालचे मोठे नामांकित वक्ते जे दोघे पिट व फॉक्स वगैरे दुसरे कित्येक वक्ते, त्यांचीहि अशीच गोष्ट होय. पहिला पिट ऊर्फ लार्ड च्याथम याचे उदाहरण तर वरील सिद्धांताचा प्रत्यय दाखविणारे व त्याचे दृढीकरण करणारे मोठेच उक्कृष्ट आहे. हा जेव्हां ‘हौस आफ कामन्स’ (मध्यम प्रताच्या लोकांची सभा) हात पहिल्याने बोलू लागला, त्या वेळेस राजाचे दिवाण सर राबर्ट

१ प्रस्तुत विषयाच्या संबंधाचा मेकालेचा लेख फार उत्कृष्ट आहे ह्मणून मार्गे एके ठिकाणी सांगितलेच आहे. तो वरील वक्त्याची योग्यता चांगली ध्यानांत घेण्याकरतां समग्र वाचण्याविषयी आह्वी येथे आमच्या वाचकांस पुनः शिफारस करतो. वॉरन हेस्टिंग्स याच्या एकंदर वर्तुकीविषयी व प्रस्तुत ग्रंथकाराचे गोड गोड व लडिबाळपणाचे लेख कोणत्याहि सत्यपक्षपाती व न्यायाभिमानी मनुष्यास, व त्यांतून एतद्देशीय वाचकांस तर, विलकूल पसंत पडणार नाहीत हे खरे; तरी वरील निबंध मोठया सफाईने लिहिला असल्यामुळे व वरच्या सारखा उत्कृष्ट स्थळे त्यांत असल्यामुळे इकडील लोकांनी तो विशेषकरून वाचण्यासारखा आहे.

वॉलपोल हे सगळा राज्यकारभार आपण हाकीत होते. वरील सभा केवळ नांवाला मात्र असून वॉलपोल जी करील ती पूर्वदिशा असा प्रकार होता. राजाचा खजिना स्वाधीन असल्यामुळे लोकांच्या तर्फेने जो भांडायाला उठेल त्याची मूठ गच्च भरून दिवाण साहेबांनी त्यास खाली बसवून टाकावे. या श्लाघ्य कृत्यांत त्यांस इतकें यश आलें कीं, 'प्रत्येक मनुष्याची ज्याची त्याला किंमत आहे' अशी त्यांनीं एक ह्मणव करून टाकिली. ती यांच्या नांवावर अद्याप चालत आहे. असो; पण सरतेशेवटीं वरील प्रख्यात वक्ता मात्र त्यांस मोठा वस्ताद भेटला. त्यावर त्याने कुटिल प्रयोग सर्व व्यर्थ होऊन त्यांस आपली आवडती ह्मण मावारी ध्यावी लागली. पिट हा त्या वेळेस वयानें लहान होता, पण वरील अमूल्य गुणस्तव त्याचें वजन चोहोंकडे एकदम असें बसून गेलें, व त्याच्या सरस्वतीच्या ओघास त्याच्या योगानें अशी उद्दामता प्राप्त झाली कीं, वरील दिवाणानें तेज या नव्या वक्त्यापुढें लोपत चाललें. सरतेशेवटीं त्यास आपल्या हुद्द्याचा राजीनामा देणें भाग पडून सगळें राजतंत्र पिट याच्या हातीं आलें. नें त्यानें कांहीं वर्षे मोठ्या दक्षतेनें सांभाळून आपल्या नांवाचा सगळ्या जगभर जय-जयकार करून सोडला. आणि त्याच वेळेपासून कामन्स लोकांच्या सभेचें जें राज्यांत वजन आहे तें वसलें.

असो; तर याचप्रमाणें मनाचें शुद्धत्व हा वक्त्यास अवश्य असणाऱ्या गुणांपैकी पहिला होय. जें श्रोत्यांस सांगावयाचें तें वक्त्यास पूर्णपणें भासून त्यानें अंतःकरणाच्या केवळ कट्टवळ्यानें जर प्रगट केलें नसेल, तर तें ऐकणारांच्या हृदयास विशेष ह्मणण्यासारखा विकार करील हें मुळीच संभवत नाहीं. त्यानें ओढून ताणून आणलेल्या आवेशास कांहीं अतश्छ लोक कदाचित् भुलून जाऊन फसतील; पण खऱ्या मार्मिक श्रोत्यांस केवळ लटपटपंची केल्यानें लेशमात्रहिं द्रव येणार नाहीं. यास्तव 'पुराणांतील वांगीं पुराणांत' असा कपटभाव मनांत धरून जो वक्तृत्व करील त्यानें नें न केलेले बरें; कारण तशानें त्याचे श्रम तरी वांचतील. आपल्या भाषेत एक उत्कृष्ट ह्मण आहे, कीं 'जाळावांचून कड नाहीं; आणि मायेवांचून रड नाहीं.' तर या लहानशा वाक्यांत येथवर सांगितलेल्या सर्व गोष्टींचा थोडक्यांत समावेश होतो.

४. वक्त्याच्या अंगीं अवश्य पाहिजे असा दुसरा गुण विद्वत्त्व होय, ह्मणजे

१. 'Every man has his own price.' वा जणीवरून खरा प्रामाणिकपणा झणून जगांत मुळीच नाहीं. अशा तराल प्रवांनाची समजूत होती हें स्पष्ट दिसतें. हें अर्थी. तूच सर्वांशां खरें नाहीं. असें ह्मणजे ह्मणजे एकादर मनुष्यजातीचीं अन्न घेईं होय. असो, महितीपदेशांत अशाच अथावी पण निराळ्या अभिप्रायानें केलेली एक उक्ति आहे—

पंचभिर्याति दासत्वं पुराणैः कोऽपि मानवः ।

कोऽपि लक्षैः कृती कोऽपि लक्षैरपि न लभ्यते ॥

ज्याविषयी बोलाम्याचें त्याविषयीची पूर्ण माहिती असून साधक बाधक प्रमाणें त्यास सारीं अवगत पाहिजेत. शिवाय अनेक ग्रंथांच्या अवलोकनां जे बहुश्रुत्व अंगीं येतें तेंहि त्यास अनुकूल पाहिजे. अशीं सर्व सामग्री असली ह्मणजे ज्या विषयावर बोलाम्याचें त्याचें त्यास परिपूर्णतेनें उद्घाटन करतां येऊन श्रोत्यांचें मन संशयमुक्त होतें, व केलेलें भाषण त्यांच्या हृदयावर पूर्णपणें ठसतें. वर सांगितलेले तिन्ही वक्ते याप्रमाणेंच मोठे विद्वान् होते, व त्यांच्या कोटिक्रमापुढें कोणाचाहि टिकाव निघत नसे. वरील गुण मुख्यत्वेकरून वकीलांच्या अंगीं अवश्य पाहिजेत. सिसरो तर मूळचा वकीलच होता; व बर्केनेंहि पार्लमेंटांत आमच्या देशाची एक पैहि फी न घेतां वकीलीच केली; आणि काळ्या गोऱ्या लोकांचा मोकदमा चालला असतां जसे अद्याप फैसले झालेले दृष्टीस पडतात तसाच वरील महाप्रसंगांहि एवढें अवडंबर रचलें असा- तांहि झाला. असो; या ठिकाणीं विख्यात तत्त्वज्ञ जो सर फ्रान्सिस बेकन त्याच्या वकीलीविषयी प्रसिद्ध कवि बॅन जॉनसन यानें लिहिलेला एक उत्कृष्ट चुटका सरते- शेवटीं देतो. हा कवि महाविख्यात जो शेक्सपीयर त्याचा जिवलग मित्र होता, व त्याच्याप्रमाणें याचीहि कीर्ति त्याच्या नाटकांवरच आजपर्यंत चालत आली आहे. हा बेकन याच्याहून पुष्कळ वडील होता; तरी त्याच्या कीर्तीचा व वैभवांचा त्यास तिळमात्रहि मत्सर न वाटतां त्यानें बेकनच्या स्तुतिपर पुष्कळ मजकूर लिहून ठेवला; तो अद्याप प्रसिद्ध आहे. बेकनच्या वक्तृत्वाविषयी तो येणेप्रमाणें लिहितो—

“माझ्या वेळीं एक उत्कृष्ट वक्ता चोहोंकडे गाजत होता. त्याचें भाषण मोठें प्रौढ असे. ज्या वेळेस तो विनोद करी त्याखेरीज करून त्याचें भाषण नेहमीं अतिशय गंभीरतेचें असे. त्याच्या सारखा बेंताब्रतानें, युक्तीस धरून, व अर्थगंभीर्यानें बोल- णारा माझ्या पहाण्यांत दुसरा कोणी आला नाहीं; त्याच्या बोलण्यांत वायफळ असा एक शब्द किंवा एक अक्षरहि नसे. ज्या त्या शब्दास त्याचीच अशी कांहींना कांहीं तरी खुबी असायाचीच. त्याच्या श्रोत्यांतून एखाद्यानें जर क्षणभर एकीकडे पाहिलें किंवा कोणाला खोकला आला, तर तितक्यांतहि कांहीं गहन अथाचे शब्द निघून जाऊन त्यांची त्यास हळहळ वाटावी. तो बोलायला उठला कीं सर्वांनीं स्तब्ध होऊन त्याच्या बोलण्याकडे एकाग्र चित्त द्यावें; आणि न्यायाधीशाचे रागद्वेष केवळ त्याच्या स्वाधीन असत. त्यांच्या सान्या मनोवृत्ति या वक्त्याच्या जशा काय मुठांत होत्या. सान्या श्रोत्यांस असा नेहमीं धाक वाटे कीं, हा इतक्यांतच आटपतो कीं काय !”

असो; तर ही गहनार्थता व युक्तिमत्त्व पुरतेपणीं साधण्यास वक्त्याची बुद्धि कुशाग्र व विशाल असून तिच्या योगानें त्यानें मोठी विद्वत्ता संगदन करून ठेवलेली असली पाहिजे.

१. प्रस्तुत विषयाच्या आरंभां जें संस्कृत पद्य घातलें आहे त्यातील पुष्कळ अर्थ वरच्या वचनांहीं मोठ्या अमत्सादिक शैलीनें जमता !

५. वरच्या खेरीज सहृदयत्व, तार्किकता, विषय जुळण्याची शैली, अर्थवि-
शदत्व, वगैरे जे कित्येक गुण उत्तम वक्त्याचे ठायी अवश्य असले पाहिजेत त्यांवि-
षयी येथें आणखी सविस्तर लिहीत नाहीं; कां कीं, वर सांगितलेल्या दोन्ही गुणांत
त्यांचा बराच समावेश होतो; व त्यांचें स्वरूप उत्तम भाषणांकडे नीट लक्ष पुरविलें
असतां सर्वांच्या तेव्हांच ध्यानांत येणारें आहे. शिवाय समग्र विषयाचें श्रोत्यांस
सुखानें ग्रहण करतां येई अशी त्याची रचना कशी करावी, व त्यावर केलेलें प्रति-
पादन सर्वास सुबोध होण्यास काय करावें याविषयी नियम सांगणें कठिण आहे.
अशा पुष्कळ गोष्टी असतात कीं, त्या चांगल्या करतां येणें हें केवळ अनुकरणसाध्य
मात्र असतें; त्यांविषयी नियम द्याले द्वाणजे करतांहि येत नाहींत, व केले तर ते
सर्वव्यापक होत नसल्यामुळे त्यांपासून तादृश उपयोगहि होत नाहीं. तर अशा प्रका-
रच्याच बरील दोन गोष्टी होत. यास्तव ज्या कोणास त्या शिकणें असतील त्यांनीं
प्राचीन व अर्वाचीन काळच्या महावक्त्यांचीं भाषणें लक्षपूर्वक वाचावीं व त्यांवर
मनन करावें एवढाच काय तो चांगलासा उपाय आहे.

६. याप्रमाणें वक्त्याच्या अंगीं स्वभावतःच जे गुण असले पाहिजेत त्यांचें निरू-
पण झालें. आतां सरते शेवटीं या कलेपासून उपयोग काय याविषयी लिहून प्रस्तुत वि-
षय आटपतो. हा उपयोग दोन तऱ्हेचा आहे. एक व्यक्तिदृष्ट्या व दुसरा लोकदृष्ट्या.
व्यक्तिदृष्ट्या प्रस्तुत कलेचा उपयोग उघडच आहे कीं, ती ज्याजपाशीं वसत असते
तो सर्वास प्रिय व सन्मानार्ह होतो. अशा मनुष्याचा सहवास करण्याविषयी लोक
नेहमीं उत्सुक असतात, व आपल्या भाषणाच्या मोहनीनें तो सर्वांचीं चितें आपणास
वश करून घेतो. शिवाय हा गुण प्रस्तुत अंकाच्या आरंभीं घातलेल्या पद्यांत सांगि-
तल्याप्रमाणें त्यास मोठा अलंकारहि होतो. हा सहज अलंकार त्यास श्रमाशिवाय व
निर्भयपणें धारण करतां येऊन यावज्जन्म त्यास शोभादायक होतो. पण इतकेंच नव्हे.
एखाद्या शूर सरदारास त्याच्या कमरेस लटकलेली तरवार जशी केवळ शोभाच देते
असें नाहीं, तर त्याच्या सामर्थ्याची ती निशाणी असून तिची लकाकी शत्रूंच्या काळ-
जास थरारवीत असते, त्याचप्रमाणें वाक्शस्त्राचें तीव्रत्वहि प्रतिपक्षिजनास अत्यंत
भयावह असतें. मिलिटसानें सॅक्रेटीसावर द्वेषबुद्धीनें कारस्थान रचून न्यायसभेंत
त्यावरचे सगळे बनावट व शुष्क आरोप जेव्हां बोलून दाखविले, तेव्हां सरते शेवटीं
आपल्या पक्षाची दुर्बलता व आपल्या प्रतिपक्षाचें बुद्धिसामर्थ्य मनांत आणून न्याया-
धीशास त्यानें विनंति केली कीं, “महाराज, सॅक्रेटीस शब्दपांडित्यानें आपणांस
मोहित करील, तर आपण फार सावध असावे; व तो आपणांस फसविण्यासाठीं
गोड गोड काव्याचीं भाषणें करील, तर आपण त्याचें बोलणें बहुतकरून खरें मानूं
नये.” असो; तर याप्रमाणें प्रस्तुत गुणानें मनुष्य भूषित होऊन त्याचें सर्वांवर बजब

बसण्यास तो कारण होतो. आतां राष्ट्राच्या संबंधानें पहा. या संबंधाची उदाहरणे मागील अंकांतून ग्रीस, रोम, इंग्लंड, व हिंदुस्थान या देशांतील दिलीच आहेत. त्यांवरून एका मनुष्याच्या वक्तृत्वशक्तीचा प्रभाव प्रसंगविशेषां किती दृष्टीस पडतो याचा प्रत्यय आमच्या वाचकांस चांगला आलाच असेल. तसली उदाहरणे आणखी बहुधा प्रत्येक देशाच्या इतिहासांतूनहि देतां येतील. असो; आतां प्रस्तुत देश-स्थितीला सांप्रत कलेचा कितीसा उपयोग होईल याविषयी कांहीं लिहून एकंदर विषयाची परिसमाप्ति करतो.

यापूर्वीं अलीकडे चालू झालेल्या वक्तृत्वोत्तेजनाच्या प्रकाराविषयी जें आह्मी लिहिलें आहे त्यावरून त्या उद्योगाविषयी आमचें काय मत आहे, व प्रस्तुत कला सुधारणें असल्यास काय केलें पाहिजे, हें आमच्या वाचकांस कळलेंच आहे. त्याविषयी येथें जास्त सांगण्यासारखें एवढेंच आहे कीं, युरोपांतील कोणताहि प्रकार पाहून त्यासारखें येथें करण्याचा प्रयत्न करणें हें फार अशुभमंजस होय. एकाच्या शरीर-प्रकृतीला जें मानवलें तें दुसऱ्यास मानवेलच हा जसा नेम धरवत नाही, त्याप्रमाणें युरोपच्या स्थितिविशेषाला लागू ज्या गोष्टी त्या इकडे लागतीलच हें कदापि होणार नाही. रोम, आथेन्स वगैरे ठिकाणीं लोकसत्तःत्मक राज्यप्रकार होता, तेव्हां आंदनी, डिमास्थेनीस वगैरे पुरुषांचे जे प्रभाव इतिहासांत दाखल केले आहेत ते तेथें घडण्यांत आले हें सहजच आहे. पण तो नमुना धरून येथें जर तशा गोष्टी बळेंच घडवून आणण्याचा घाट घातला, तर येथें तसली सामग्री काय आहे ? एशियाखंडांतील कोणत्याहि राष्ट्रास राजसत्तेखेरीज दुसरा कोणताहि प्रकार आजपर्यंत कधींच माहीत झाला नाही; व लोकस्वातंत्र्याची कल्पना त्यांच्या कधीं स्वप्नांहि आली नाही. रोमन लोकांस 'राजा' हा शब्दहि सहन होत नसून सीजरासारख्यांस त्यांनीं कट करून ठार मारून टाकलें ही गोष्ट येथील लोकांस अतिशय विलक्षण वाटणारी आहे; कीं, ज्याप्रमाणें एवढ्याशा काडतुसाच्या चिरडीवरून बंगाल्यांत झालेला दंगा युरोपियन लोकांस विचित्र वाटला ! असो; तर एकंदरीत एका राष्ट्राची प्रकृति दुसऱ्या राष्ट्राच्या प्रकृतीशीं सर्वांशीं कधीं मिळायची नाही. त्यांतून इंग्लंड व हिंदुस्थान अशा हरएक प्रकारें भिन्न असणाऱ्या देशांविषयीं तर कांहीं बोलायलाच नको. यास्तव वक्ते तयार होऊन त्यांनीं लोकांचीं मनं आपणाकडे ओढून घ्यावीं, व हवा तो फेरफार एकंदर राष्ट्रांत सुरू करावा, वगैरे बेत जे आमच्या लोकांच्या मनांत घोळताहेत ते सगळे पुष्कळ अंशीं व्यर्थच होत. वक्तृत्वाचा एवढा प्रभाव येथें दृष्टीस पडूं लागण्यास अद्याप पुष्कळच काळ लोटला पाहिजे; व तितका लोटल्यावरहि तो निश्चयानें पडेलच असेंहि सांगवत नाही. तर याप्रमाणें प्रस्तुत देशस्थितीला वक्तृत्वाची अतिशय आवश्यकता आहे, व तो गुण नसल्यामुळे

देशाचें मोठें नुकसान होत आहे, हें मत आमच्या मते पुष्कळ अंशीं अत्युक्तीचें व असमंजस असं होय.

तेव्हां प्रस्तुत कलेचा उपयोग हल्लीं आमच्या देशास ह्याटला ह्याणजे कविता, चित्रविद्या, इत्यादि इतर कलांप्रमाणेच होय. ह्याणजे ती आपल्या देशांत वाढली असतां लोकरंजनाचें एक उत्तम साधन होऊन देशास भूषण होणार आहे. तसेंच हल्लीं जे लोककल्याणाचें कित्येक उद्योग चांहांकडे सुरू झाले आहेत त्यांची वृद्धि करण्यासहि तिचा बराच उपयोग होईल खरा; पण तसें होण्यास हल्लींपेक्षा तिचें स्वरूप फार निराळ्या प्रकाराने प्रगट झालें पाहिजे. हल्लीं ज्याप्रमाणे एक वाक्शक्ति व एके रीतीचा धांपणा एवढीच सामग्री वक्तृत्वास पुरते, तसा प्रकार कामाचा नाही. कोणत्याहि विषयाविषयीं जो लोकांस आपल्या मताला मिळवूं पहाणार त्यानें अगोदर तो विषय चांगला समजून घेऊन नंतर मनोवैधक रीतीनें त्याचें प्रतिपादन केलें पाहिजे. असं करतां येण्यास त्यानें कोणतीं साधनें आपणास अनुकूल करून घेतलीं पाहिजेत तीं मागे सांगण्यांत आलींच आहेत. असें जर न केलें, तर हल्लीं जसें वक्तृत्व बहुधा निष्फळ होतें; किंवा त्यापासून कांहीं निष्पन्न झालेंच तर भलतीं मते लोकांच्या मनांत अर्धोर्ध्वां शिरून जातात; तसा मात्र प्रकार होईल. असो; तर प्रकृत कलेपासून विद्यमान स्थितींत आपल्या देशास जो उपयोग होणार तो वरच्या इतका मात्र होईल असें आम्हांस वाटतें.

— नहि प्रिय

प्रवक्तुमिच्छन्ति मृषा हितैषिणः ॥^१

किरातार्जुनीय.

अंक २४—पत्र—त्यास उत्तर.

रा. रा. निबंधमालाकतें यांस—

वि. वि. त्हाही अलीकडे तीन चार अंकांत वक्तृत्वाविषयीं विवरण करून त्या विषयाची वास्तविक योग्यता लोकांच्या ध्यानीं आणून देण्याविषयीं जो यत्न करीत आहां त्यापासून वक्तृत्वाच्या प्रवृत्तीस योग्य उपयोग व्हावा असें मी मनापासून इच्छितों. यास्तव त्या विषयाचे संबंधानें तुमचें निबंध-विषयीं, व विशेषकरून अंक २१ माहे मसंबर याविषयीं, जे थोडे विचार सूचतात ते तुम्हांस लिहून कळवावे या हेतूनें हें पत्र लिहिलें आहे. सगळं झाल्यास कृपा करून यास आपल्या पुढील अंकांत जागा घाऊ अशी आशा करतो.

विषयास आरंभ करण्याचे पूर्वी वक्तृत्वाचें जें लक्षण संस्कृत पद्यरूपांनें तुम्हां दिलें आहे तें अगदीं योग्य आहे, व या देशातील वक्तृत्वाचे प्राचीन काळचे स्थिति-विषयीं जे विचार

१. “जे आपले खरे हितचिंतक असतात ते आपणास प्रिय वाटण्याकरितां खोटी गोष्ट कधीं सांगत नसतात !”

तुम्ही प्रदर्शित केले आहेत ते प्रायः सर्वसमत आहेत. या देशातील प्राचीन काळच्या वक्तृ-
त्वाविषयी ज्ञान केवळ काही, पुराणे, इत्यादिक ग्रंथांवरून अनुमानाने होतें. तथापि शिष्टा-
ईच्या वगैरे संवधानें अंगद, कृष्ण, विदुर इत्यादिकांचीं जीं भाषणें रामायणमहाभारतादि
ग्रंथांत आहेत, त्यांवरून वक्तृत्वशक्ति आपल्या पूर्वजांतील पुढारी लोकांत बरीच होनी असे
दिसतें. परंतु ग्रीस किंवा रोम, इंग्लंड किंवा फ्रान्स, या देशांतील प्राचीन व अब्जिनि
वक्त्यांचीं भाषणें जशां विषयाच्या संवधानें पराकाष्ठेची व्यापकता प्राप्त. तशां भाषणें कर-
ण्याजोगें व्यापक ज्ञान प्राचीन काळांत आपल्या लोकांत असे असे प्रतीतीत दिसत नाहीं साधम
नाहीं. वक्तृत्वाची विशेष आवश्यकता व प्रवृत्ति लोकसमाजास आकर्षण करण्याच्या संवधानें
असल्यामुळे, प्रायः प्रजासत्तात्मक राज्यांतच या कलेचा विशेष उदय झाला आहे यांत
आश्चर्य नाहीं.

अलीकडील काळांत वक्तृत्वाच्या संवधानें हरदास किंवा कीर्तन कारणे बाजविषयीं
तुम्हीं जें लिहिलें आहे तें सर्वांशीं बरोबर आहे असें मला वाटत नाहीं. कांहीं काळांपूर्वीच्या
दोन तीन वीतन कारणांसाठीं नांवें मागून त्यांच्या संवधानें तुम्हीं कांहीं लिहिलें आहे. ते
स्वतः कवि असून कीर्तनांत आपणें नवीन केलेलीं पद्ये वगैरे हाणून त्यांचा अर्थ लोकांस सांगून
गायन, शब्दालंकार, व भाषणाची मधुरता या गुणांनीं आपल्या श्रोत्यांचें मनोरंजन त्यांनीं
केलें असेल यांत संशय नाहीं. परंतु पद्याचा प्रतिपाद्य विषयाच्या संवधानें व्यापक बुद्धीनें सर्व
साधक बाधक प्रमाणें योजून विषयप्रतिपादन करून श्रोत्यांच्या चिंताची खात्री आणि तद-
नुरूप प्रवृत्ति करण्याची शक्ति त्यांचे अंगी होती, असें त्यांच्या वेळेपामून चालत आलेला
जो कीर्तनाचा पांढरा त्यावरून दिसत नाहीं. कीर्तनांत दोन भाग मात्र जे असोवे तसें कर-
ण्याचा हेतु दिसतो; हाणजे प्रथम पद्याचा धर्म किंवा नीतीच्या विषयाचें प्रतिपादन, व नंतर
त्यास समर्थक असा इतिहासातील किंवा पुराणांतील वृष्टांत. परंतु हा हेतु एकीकडेच राहून
कीर्तनांत आधीं ब्रह्मज्ञान (किंवा ब्रह्मघोष झटले तरी चालेल) मागण्याचा प्रवात आहे.
यांत वक्त्याम आपला प्रतिपाद्य विषय कोणत्या, त्यास साधक बाधक प्रमाणें कोणची, याचें
मान न रहातां स्व घेंटाळा होऊन जातो. यामुळे कीर्तनसंवधानें वक्तृत्वाचा हा मुख्य भाग
असून तो ऐकण्याचें श्रोते टाळावयास सांपडेल तितकें टाळण्याचा यत्न करितात. यावरून
कीर्तन करणारांचे वक्तृत्वाचें अनुमान सहजें करिता येतें. तसेंच कीर्तनांत जे रस येऊं
नयेत ते कीर्तन करणारे निःशंकपणें आणितात; व बेंदधा बांधेच्या चावट गोष्टीहि केवळ
बालिश लोकांन हसविण्याकरितां सांगतात. आणि पुष्कळ प्रसंगीं तर असें होतें कीं, कीर्त-
नाच्या पद्धिच्या भागांती प्रतिपाद्य विषय धर्म किंवा नीति, भक्ति किंवा शांति, किंवा वैराग्य
असून पुढें वृष्टांत रूपानें एखाद्यां उल्कृष्ट शृंगाररमयुक्त, किंवा रौद्र किंवा वीरभस्तरसंयुक्त आख्यांन
लागून पूर्व भागानें यथाकथंचित् उत्पन्न झालेला शांत भाव मुळीच नाहींना होऊन, मनावर
शृंगारादिकां वा मात्र ठसो रहातो. या सर्व गोष्टींचा विचार केला असता आपल्या कीर्तन
करणारांस प्रायः धक्के हें नांव मुळांच शोभत नाहीं असे कबूल करावें लागेल. कीर्तन करणारांनीं
आपले भाषणें व प्रतिपाद्य तंत्रधर्माचें ज्ञान पुष्कळ वादविषयांविषयीं यत्न करून वर सांगितलेले
दोष त्यांतून काढून टाकिले, तर धर्मसंबंधी वक्तृत्वाच्या कीर्तन हा धर्म अति उत्तम प्रकार
होईल यांत संशय नाहीं. शक्य आपले वाचक व कीर्तन करणारे लक्ष्य देशील अशी भी आशा
करितों.

या विषयाचे संबंधानें आणखी एक गोष्ट येथें सांगितली पाहिजे ती ही कीं, धर्मसंबंधी व्रोधास अनुकूल जे शांत, करुण, इत्यादि रस त्यांचा जेणेंकरून आविर्भाव होईल असे इतिहासांतील निवडक भाग काढून पुराणिकांनीं श्रौत्यांस त्यांचें प्राकृत भाषेंत (पदरचें बांधीं न घालतां) मधुर वाणीनें विवरण करण्याची चाल घातली, तर पुराण सांगण्याची पद्धति आहे तीहि धर्मसंबंधी वक्तृत्वाचा चांगला प्रकार होईल असें वाटते.

आतां अंक २१ यांत प्रस्तुतच्या वक्तृत्वाच्या स्थितीविषयी जें तुझीं लिहिलें आहे तें लिहितांना त्या अंकाचे मुखपृष्ठावर जें पद्य तुझीं घातलें आहे त्याच्या, व 'सत्याय भितभाषिणां' या महाकाविवचनाच्या, तात्पर्यावर दृष्ट देऊन जें लिहिणें तें आहलें असतें, तर फार वरें झालें असतें. तसें केलें असतां कदाचित् तुमचा निबंध इतका लांबला नसता. परंतु तुमचा लेख यथार्थ होऊन राहिलेली जागा दुसऱ्या एखाद्या चांगल्या विषयास उपयोगी पडली असती.

अलीकडील सुधारणेच्या ज्या कितीएक पद्धति निघाल्या आहेत त्यांचीं कारणें, त्यांतील वास्तविक गुणाचा अंश, व पुढें होणारा परिणाम, या सर्व गोष्टींकडे "मार्मिक" लक्ष न पुरवितां त्याची केवळ तटवचनाच करण्यांत तुमांस मोठें भूषण किंवा मौन वाटतं याचें मला मोठें आश्चर्य वाटतें! तुमची 'निबंधमाला' हि अशाच पद्धतींतली एक पद्धत आहे अशी प्रायः सर्वांची समजूत आहे. व तुमचा एकंदर विषयप्रतिपादन करण्याचा प्रकार पाहिला तर वृथा डौल घालण्याविषयी जो दोष तुझी इतर सुधारणा करूं इच्छितां स लांबतां तोच तुमच्यावरहि येऊं पहातो. निबंधाचा मुख्य विषय मात्र खरा असून, त्याचें प्रतिपादन करतांना ज्या अनेक गोष्टी येतात त्यांच्या सत्यासत्याचा विचार न करतां हवें तसें लांबलचक लिहिलें, तर तेवढ्यानेच निबंध चांगला होत नाही. निबंधाचा मुख्य विषय व त्यासंबंधानें लिहावयाच्या बारीकसारीक सर्व गोष्टी सत्य असून, त्यांच्या संबंधानें जें विषयक व्यक्तीविषयी लिहिणें येईल तें विचारपूर्वक लिहिलें पाहिजे. हल्लींच्या अंकांत ही गोष्ट तुझीं ध्यानांत ठेविली आहे असें मला वाटत नाही. तुमच्या या अंकांतील मुख्य विषय वक्तृत्वाची कला प्रस्तुत कालीं अगदीं वाल्यावस्थेंत आहे हा दिसतो. या गोष्टीची सत्यता सर्व विचारी मनुष्य कबूल करतील याविषयी मला संशय नाही; व सुधारणेचे कामांत पुढें झाल्यामुळे ज्या ज्या कोणास प्रसंगविशेषी भाषण करण्याचा प्रसंग येता तोहि ही गोष्ट पक्केपणीं समजत असतांल असें मला वाटतें. याचें कारण हेंच कीं, वक्तृत्वकलेच्या प्राप्तीविषयी बुद्ध्या यत्न करणारे सुशिक्षित लोक निश्चय आपल्या या महाराष्ट्र देशांत तर मुळींच नाहीत ह्यातली तरी चालेल. ही कला चांगली येण्याकरतां सुभाषित, इतिहास, काव्यनाटकादि प्रबंध, अलंकारशास्त्र, प्राचीन व अवाचीन वक्त्यांचीं रसिक भाषणें, यांचा उत्तम अभ्यास केला पाहिजे; तसेंच इतर अनेक विषयांचेहि वरंच व्यापक ज्ञान संपादिलें पाहिजे; व प्रत्येक भाषण करणें नें, प्रतिपाद्य विषयाचें परिपूर्ण आलोचन करून विवांशित साधक बाधक प्रमाणांची उत्तम व्यवस्था करून, भाषणाचा प्रसंग, श्रोत्यांची योग्यता, व मनाची स्थिति या सर्व गोष्टींकडे लक्ष देऊन करण्याचा अभ्यास ठेविला पाहिजे. वक्तृत्वगुणाचे प्राप्तीस हीं सर्व साधनें अत्यंत अवश्यक आहेत. यास्तव आपल्या वक्तृत्वशक्तीनें स्वदेशकल्याण करूं इच्छितां व वक्तृत्वोत्तेजक मंडळ्या या अवश्य गोष्टींकडे लक्ष पुरविलील अशी मी आशा करितों.

परंतु अलीकडील राज्यरीति व धर्मसंबंधी स्थिति वक्तृत्वकलेच्या वृद्धीस अगदीं प्रतिब-

धक आहेत, व पूर्वीची स्थिति होती तीच बरी, असें जें तुम्हां लिहिलें आहे तें यथार्थ नाहीं. हल्लीं वा राजपरीने व धर्मस्थिति इंग्लिश लोकांच्या इकडे येण्यानें व इंग्रजी विद्येच्या अभ्यासानें झाली आहे, हें तुम्हां उपक्रमां सांगितलें आहे. या गोष्टी तुम्हांस इष्ट आहेत कीं अनिष्ट आहेत याचा विचार केला तर एकंदरीनें त्या तुम्हांस इष्ट आहेत असें निबंधाचा उपक्रम व उपसंहार पहातां दिसते. हें ठीकच आहे. कारण या गोष्टी घडल्या नसत्या तर आज मित्सीस आपली 'निबंधमाला' व निस्पृहपणानें (पुष्कळ वेळां अविचारानें) विद्यमान व्यक्ति स्थिति यांजविषयीं लिहिण्याचा मार्ग कोणीकडे असता? तेन्हां एकंदरीनें या गोष्टी हिताच्या आहेत असें परिणामाकडे दृष्टि देऊन सर्व विचारी मनुष्यांस कबूल केलें पाहिजे. तर आपली 'निबंधमाला' खेरीब करून ज्या सर्व सुधारणेच्या पद्धतींची तुम्हां यथेच्छ विवेचना केली आहे त्याहि तुमच्या 'निबंधमाले' प्रमाणेंच त्याच गोष्टींचा तात्कालिक परिणाम होय असें कां ह्याणूं नये? व हा तात्कालिक परिणाम सर्वांशीं वाईट असें ह्याणें अगदीं अविचाराचें आहे. हल्लीं याच निबंधांन एक ठिकाणीं कबूल करतां कीं "सुमारे दहा बीस वर्षांपूर्वी जी स्थिति होता तिशां ताडून पाहिलें असतां आजचे पाऊलहि बरेंच पुढें आहे असें ह्याणवें लागेल" याचें कारण विद्यावृद्धि व वक्तृत्वोत्तेजक सभा असेंहि तुम्हीच कबूल करतां. आणि त्याच विद्यावृद्धीपासून साहजिक मनांत उठणारे अनेक रंग कार्यरूपानें प्रकट होऊं पहात आहेत त्याची तुम्ही विवेचना करतां. व ज्या वक्तृत्वोत्तेजक सभांच्या योगानें (तुमच्या मनें) अलीकडील वक्तृत्वाची स्थिति बरी आहे, त्याच सभांची प्रवृत्त करणाऱ्या सर्व पुढारी लोकांचा तुम्ही अभ्यास उपहास करितां. या वक्तृत्वोत्तेजक सभांच्या व इतर सुधारणेच्या संवधानें आजपर्यंत कित्येक पुरुष घरांत बसून गोष्टी सांगण्याचें सोडून देऊन आपलें विचार यथामति लोकांस कळविण्यास पुढें सरसावले नसते, तर आज मित्सीस जें कित्येकांस समेंत एखाद्या विषयाचें पूर्वापेक्षां बरेंच प्रतिपादन करितां यजं लागलें आहे तें तरी कसें झालें असतें? या गोष्टीचा विचार न करतां फक्त कोणी बोलताना एकेक हात उडतो, कोणी अशीच मान करतो, कोणी असेंच तोंड करितो, कोणी असाच आव घालतो, कोणी असा डौल करितो, इत्यादि क्षुद्र गोष्टी पुढें करीत बसण्यांत तुम्हांस काय आनंद वाटत असल तो वाटो! मला तर त्यापासून कांहीं हांशील नसत नाहीं! साधारणपणें एक पद्धति एके ठिकाणीं झाली ह्याणूनच तिचा किंता इतर ठिकाणीं ध्यावा हें योग्य नाहीं. परंतु सर्वच सुधारणेच्या पद्धति व्यर्थ व पोकर व आरंभशूरपणाच्या, व त्यांचा उपक्रम करणारे सर्व लक्षप्रतिष्ठ, डौल मिरविणारे, दांभिक, भलताच आव घालणारे, अविचारी, व आरंभशूर असें ह्याणें एकांशीं देखील खरें नाहीं. मला तर असें वाटतें कीं, एखाद्या नष्ट देशेस आलेल्या देशाची उत्तम सुधारलेल्या देशाशीं एकदम गांठ पडली असतां अशा तऱ्हेचा फेरफार होणें हें अगदीं साहजिक आहे. हा सर्वच फेरफार सर्वांशीं चांगला असें तर कधींच होत नाहीं. व सुधारणेच्याहि अनेक पद्धति प्रचारांत येऊन नष्ट होतां होतां कांहीं काळानें निकृष्ट प्रतीच्या देशास वत्या प्रकारची स्थिरावस्था येते. आणि ईश्वरकृपेनें या देशांतहि तसेंच होईल अशी आशा आहे.

हल्लीं जी या देशांत अनेक प्रकारची खळबळ सुरू झाली आहे ही काय सर्वांशीं अकल्याणाची आहे? माझ्या मते अशी गोष्ट खचीत नाहीं. तुम्हां आपल्या 'निबंधमाले'त "लोकाभ्रमा" विषयीं वीरे जें विवरण केलें आहे तेंहि याच खळबळाची एडर तुमच्या

अंतःकरमात्र उत्पन्न होऊन केवळ आदि यांचे संशय नाही. त्याचप्रमाणे ब्रह्मसमाज, प्रार्थनासमाज, वज्रतुल्यतेतक, व्यापारोत्तेतक, कोशलप्राप्तेतक इत्यादि मंडळी व त्यांचे उद्योग त्याच खल्वळीमुळे उपस्थित झाले आहेत. आपल्या देशांत धर्माचे अलीकडे जे अज्ञान व जी वज्रवज्र झाली आहे, व त्याचे योगाने अनेक वेडसर व कित्येक अंशां अनीतीच्या व अकल्याणकारक चाली व त्यांस अनुकूल प्रतिपादक ग्रंथ प्रचारांत आले आहेत, त्यांपासून लोकांचीं मनें नेवृत्त होऊन धर्म व नीति यांच्या तत्त्वाविषयीं ज्ञान व आस्था उत्पन्न होण्यास कित्येक वास्तविक परोपकारी गृहस्थांनीं ब्रह्मसमाज, प्रार्थनासमाज, बालविवाहनिषेधक मंडळी, विधवाविगृहोत्तेजक मंडळी, इत्यादि प्रकारचे प्रयत्न चालू केले आहेत, ते केवळ ढील भिरविण्याकरितां व देशाच्या अकल्याणकारितां मतलबीपणाने केले आहेत काय? व त्यापासून बार्डेट परिणाम तरी आजपर्यंत कोणते झाले आहेत? ढोळे उघडे ठेवन ईश्वरोपासना करण्यापेक्षां ढोळे भिडून उपासना करण्यानें मनुष्य विशेष चांगलें होत नाही हें क्षणभर कळू केलें. तरी तोंडांनो कांहीं तरी भ्रमावांचून बडबड व हातांनीं हावभाव करणें, किंवा धर्मविचाराकडे अत्यंत दुर्लक्ष करून तो निरर्थक असें मानणें, यापेक्षां आपल्याम व इतरांस समजतील अशा शब्दांनीं जगान्निर्यत्वाची उपासना करणें, त्याचे मंगल गुण आठवन तदाकारवृत्ति व तदनु रूप आचरण करण्याचा यत्न करणें, हा मार्ग विशेष श्रेयस्कर होणार नाही असें सहसा वांचून कोणाच्यानें झणवेल? हल्लीं ब्रह्मसमाज किंवा प्रार्थनासमाज यांतील लोक व इतर लोक यांजमध्यें षड्भुजयाचे संबंधांनो फरक दिसत नाहीं ह्यागून पुढेही कधीं होणार नाहीं असें कोणाच्यानें झणवेल? धर्मोन्नति इतर सर्व सध्या गेष्टीं पक्षां अत्यंत महत्त्वाची जशी आहे, तशीच अत्यंत महत्त्वाची आहे. ती अति अल्पकाळांत व्हावी अशी अपेक्षा करणें हें अविचाराचें काम होय. तुम्हीं ज्या गोष्टींचा मुळांच अनुभव घेतला नाही, व जो विषय तुम्हांस अगदीं उपेक्षणीय वाटतो, त्याजविषयीं इतरांच्या नुकत्याच आरंभलेल्या उद्ये गाविषयीं बरा बार्डेट अभिप्राय देणें हें मला अगदीं साहसाचें काम वाटतें. व हीच गोष्ट इतर सुधारणेच्या यत्नांविषयीं आहे. त्यांत कोणी कांहीं मोठी चूक किंवा अन्याय करीत आहे, किंवा निःसंशय वेळू प्रातःसाठीं ढोंग करीत आहे, याविषयीं चांगल्या अनुभवांनीं खाली होईल, तेव्हां तेवढा दुर्गुण नित्यहपणें (मर्मभेदकपणाने नव्हे) स्पष्ट करून दाखविलें आणि योग्य मार्ग सांगणें हे तुम्हांसारख्या निबंधकर्त्यांचें काम होय. हें न करतां सर्व सुधारणेच्या उद्योगांत जो सखेत व गुणलेश असेल तिकडे दुर्लक्ष करून दयानंद सरस्वती सारख्या वास्तविक परोपकारबुद्धीच्या व्यक्तींचा, व ब्रह्मसमाजासारख्या राममोहनराय, बाबू देवेंद्रनाथ टागोर (टाकूर), बाबू कशब चंद्र सेन, इत्यादि केवळ सद्बुद्धिप्रेरित, परोपकारी, खऱ्या स्वदेशाभिमांनी लोकांनी आरंभलेल्या उद्योगांचा, अनुभवावांचून यथेच्छ उपहास करणें, यापासून तुम्हां स्वतःस किंवा तुमच्या वाचणारांस, किंवा ज्या या सर्व देशाच्या कल्याणार्थ तुम्हीं आपल्या पद्धतीनें बल चालविला आहे त्यास, कांहीं फळ होईल असें मला वाटत नाही. कळावें हे विनांत.

मु. रत्नागिरी ता० २० डिसेंबर १८७५.

निबंधमालाहितेच्छु.

१. षडित दयानंद सरस्वती यांचे वेदाविषयीं मत सुयुक्तिक आहे असे मला वाटत नाही.

(पुढे चालू).

वरील पत्राच्या उत्तरास आरंभ करण्यापूर्वी तें लिहिणाराविषयीं दोन शब्द बोलले पाहिजेत. एक तर वरील लिहिणाराचीं मते आमच्याहून इतकीं भिन्न असतां आमच्या लहान पुस्तकाविषयीं त्याच्या मनांत यत्किंचित्हि द्वेषभाव नसून त्याचा तो उलटा हितचिंतक आहे याबद्दल आम्ही त्याचे उपकार मानून त्याच्या औदार्याची तारीफ करतो. शिवाय आमच्या लेखावर आपले विचार त्यानें इतके उघड बोलून दाखविल्याबद्दलहि आम्ही त्याचे आभारी आहों. असले अभिप्राय कितीहि कडक रीतीनें लिहिले असले तरी गुळमुळीत शिफारशीपेक्षा व व्यर्थ स्तुतीपेक्षा त्याची योग्यता आम्ही फार जास्त समजतो.

सदरील पत्र वाचून आमच्या वाचकांस कळून आलें असलच कीं तें लिहिण्यास प्रस्तुत पुस्तकाचा २१ वा अंक कारण झाला. त्या अंकांत वक्तृत्वोत्तेजक सभाविषयीं व त्या संबंधानें आपल्या देशांत अलीकडे चालू झालेल्या दुसऱ्या कित्येक उलाढालींविषयीं जें लिहिलें आहे तें 'हितेच्छू'स यथार्थ न वाटून त्यांनीं आपले स्वतःचे त्यांविषयींचे अभिप्राय आम्हांस कळविले आहेत. मुख्य विषयाविषयीं त्यांचा आमचा मुळीच मतभेद नसून त्यास असळ सोडून प्रस्तुत देशस्थितीविषयीं जे आम्हां कित्येक विचार प्रदर्शित केले आहेत ते व त्यांचा एकंदर रोख हे त्यास अगदीं मान्य नाहींत.

आतां 'हितेच्छूनी' आमच्या लेखांवर जीं कृष्णें काढली आहेत तीं प्रथम सांगून नंतर त्यांवर अनुक्रमानें आम्हां आपले विचार प्रगट करूं. हीं कृष्णें मुख्यत्वेकरून तीन आहेत. एक हें कीं, अलीकडे या देशांत सर्व विषयांच्या संबंधानें जी खळबळ सुरू झाली आहे;—क्षणजे धर्म, नीति, विद्या, लोकाचार वगैरेविषयीं जुनीं जीं मते होती तीं बदलत चाललीं आहेत किंवा नाहींशीं होत चाललीं आहेत,—तिजविषयीं आमच्या समजुती बरोबर नाहींत. दुसरें असें कीं, वरील खळबळांत प्रमुख असणारी जीं मंडळी तिचे गुण मुळीच न घेतां केवळ दोष व बाहेर काढण्याची आम्हांस हौस वाटते. आणि तिसरें कृष्ण हें कीं, वरील दोष जे दाखवायाचे ते केवळ प्रांजळ बुद्धीनें न दाखवितां त्यांचा अमर्याद उपहास करण्यांतच आम्हांस विलक्षण कांहीं भूषण वाटतें।

आतां पहिल्यानें वरील खळबळ क्षणजे नवे विचार व नव्या समजुती. या खळबळीविषयीं प्रस्तुत पुस्तकांत आज दोन वर्षे आमचीं मते अनेक ठिकाणां प्रगट

तथापि त्यांची निस्पृहता, स्वदेशाविषयीं योग्य आभिमान, व खरा कळबळा, व त्याचे भावी स्थितीविषयीं सद्बुद्धी, आणि ते सिद्धीस नेण्याविषयीं (त्यांच्या समजुतीप्रमाणें) बहुत दिवस निर्भयपणें व निर्भीडपणें सतत प्रयत्न, हे गुण आपल्या लोकांत फारच थोड्यांचे अर्गी असल्यामुळे त्यांजविषयीं आपली छुतखतामुदि असली पाहिजे असें मला वाटतें.

झालीं आहेत. त्यांवरून आमच्या वाचकांच्या लक्षांत आलेच असेल की, गेल्या दहा वीस वर्षांत तीविषयी लोकांच्या ज्या समजुती होऊन बसल्या होत्या, व पुष्कळ अंशीं अजूनहि आहेत, त्यांपेक्षां आमच्या फार निराळ्या आहेत. इंग्रजांच्या ऐश्वर्यास व विद्योत्कर्षास भुलून जाऊन, आणि इंग्रज ग्रंथकारांच्या अज्ञानमूलक गर्वोक्ति व पाद्रीसाहेबांचे हेकटपणाचे व मतलबाचे लेख व भाषणे हीं सर्व खरीं मानून, आमच्या नवीन विद्वानांनीं सर्वमते असं एक जबरदस्त सिद्धांत करून टाकला होता की, जुनें तेवढें सर्व अतिनिध व नवें इंग्रजी तेवढें सर्वथा स्तुतीस पात्र. हा समज कांहीं अंशीं स्वाभाविकच होता. कोणा एका चतुर ग्रंथकारानें असें झटलें आहे की, आपण मनुष्ये हीं सरब्बासारखीं आहों; त्याचा रंग जसा वरचेवर बदलतो त्याप्रमाणेंच संगतिविशेषानें आपलेहि गुण, रुचि, व मनें हीं नेहमीं पालटत असतात. तर या सर्वसाधारण नियमावरून पहातां दहा वीस वर्षांमागच्या लोकांच्या मनावर वर सांगितलेला संस्कार झाला यांत कांहीं मोठेसें विचित्र नाहीं. कोणत्याहि गोष्टीचे खरें स्वरूप व खरी योग्यता हीं समजण्यास नेहमीं कांहीं तरी काळ जावा लागतोच. असो; तर याप्रमाणें ही नवी खळबळ वरील लोकांस सर्वांशीं श्रेयस्करच वाटून पहिलें सर्व अगदीं मोडून टाकण्याचा किंवा तें पालटून टाकून त्यास नवें स्वरूप देण्याचा वरील लोकांचा सारखा प्रयत्न चालला होता, व अद्यापहि बराच चालला आहे. प्रस्तुत लिहिणाराचीं मते आमच्या देशाच्या संबंधानें सारीं कशीं काय आहेत हें आम्हांस चांगलेंसें माहीत नाहीं; तरी वरील पत्रांत (पृष्ठ ३५९) त्यास त्यांनीं 'नष्ट दशेस आलेला', व 'निकृष्ट प्रतीचा' अशीं विशेषणें दिलीं आहेत यावरून व पत्राच्या एकंदर मजकूरावरूनहि त्यांचा झोक बराच दृष्टीस पडतो. आम्हांस खचीत वाटतें, व हा समज यापूर्वीं आम्हांस अनेक वेळां बोलून दाखविला आहे, कीं आमच्यांत प्रमुख क्षणविणाऱ्या लोकांस स्वतःची योग्यता, ज्ञान, व कर्तृत्व हीं जरी केवळ अकटोविकट वाटतात, व जगांत आजपर्यंत महान् महान् पुरुषांनीं जीं कृत्ये केलीं तीं करण्याचा पतकराहि जरी ते खुशाल घेतात, तरी वस्तुतः पाहिलें तर वरील तिन्ही गुणांत त्यांचा कमतरपणा पुष्कळच आहे असें सर्व यथार्थ पहाणारांस वाटे. इल्लीं थोरापासून तों लहानापर्यंत ज्यानें उठावें त्यानें सगळ्या हिंदुस्थानावर धाड घालून त्यास सांप्रत जी अवस्था प्राप्त झाली आहे ती अशा अशामुळेच झाली आहे व ती अमुक अमुक उपाय केले असतां खास दूर होईल, वगैरे यथेष्ट जल्पना निःशंकपणें करावी यासारखें दुसरे काय बरें हास्यास्पद आहे! एवढा अवाढव्य देश—ज्यांत आज लक्षावधि फेरफार होऊन गेले, ज्यांत हजारों तऱ्हेचे कोट्यावधि लोक आहेत, ज्याच्या प्राचीन इतिहासाची क्षणण्यासारखी माहिती कोणास कांहींच नाहीं—त्याच्या एकंदर स्थितीविषयीचे खात्रीचे विचार देऊन अमुक अमुक मात्रा या क्षणजे त्याचा

रोग हटून त्यास खचीत आराम पडेल असे अभिप्राय देणें ह्याणजे केवढें साहसाचें काम आहे? इंग्रेज लोकांचें आज निदान शंभर वर्षे तरी या देशांत राज्य चालू असून व एतद्देशीयांचा स्वभाव, रीतभात वगैरे माहिती त्यांनीं आजपर्यंत मतत उद्योग करून इतकी मिळविली असतांहि, वरच्यासारखे विचार प्रगट करण्यास त्यांस मोठी भीति वाटते. एतद्देशीय लोकांचें मन हें एक जोटें फोडेंच अगेंद असें समजून कोणताहि फेरफार वगैरे करणें तो ते फार जपून करीत असतात. तरी दहा वर्षांनीं सत्तावन सालासारखी किंवा नुकत्या झालेल्या बडोदे प्रकरणासारखी भयंकर चूक होतेच होते! मग अशी जर आमच्या चतुर, ज्ञानी, व अनुभवी राजकर्त्यांच्या घरची व्यवस्था आहे; तर ज्या आह्मांत शोधक बुद्धीनें प्रवास करण्याचा ज्याला शोक असा एकहि मनुष्य सांपडायचा नाही, ज्याची सर्व माहिती काय ती वर्तमानपत्रांवरून वगैरे मिळविलेली, ज्यांचा जातीचा अनुभव झटला ह्याणजे शून्यच, असे आह्मी जर सगळ्या देशाच्या उलाढाली करण्यास हात घातला तर आमच्या राहणपणाची किती तारीफ करावी? एखाद्या प्रचंड राक्षसास गेग होऊन तो बेजार होऊन पडला असतां छोट्या छोट्या माणसांनीं त्याच्या शरीरव्यापारांची माहिती करून घेण्याची बिलकूल खटपट न करतां पट्या बांध, पलिभरें मार, दवा दे, असा जर धूम सपाटा चालवला, किंवा होडगे वल्हवायाला शिकलेल्या नावाड्यांनीं आपलें नाविकज्ञान समुद्रांत अडून राहिलेल्या किंवा तुफानांत सांपडलेल्या मोठ्या जहाजावर चालवण्याविषयीं जर कंबर बांधली, तर वरील दोन्ही शूरत्वाच्या कृति पाहून कोणास हसूं आल्यावांचून राहिल? असो; तर वरील पत्र लिहिणारानें व्यापारोत्तेजनादि ज्या अनेक उलाढालींच्या कैवारानें आह्मांस दोष दिला आहे त्या सर्व आह्मांस वरच्यासारख्या वाटतात; आणि वरील सादर त्यांस पुरतेपणीं लागतें कीं नाही याचा प्रत्यय वरील सर्व मंडळ्यांची स्थिति क्षणभर ध्यानांत आणली असतां कोणासहि पुरतेपणीं आल्यावांचून रहाणार नाहीं.

आतां एवढें खरें कीं, वरील उलाढाली कितीहि हास्यास्पद असल्या तरी त्यांपासून मुळीच उपयोग नाही असें नाही. असा उल्लेख या पूर्वी आह्मी कोठेहि केला असेलसें आह्मांस वाटत नाही. कोणतेंहि कृत्य केलें आणि तें पुढें सारखें चालेनासें होऊन वंदहि जरी पडलें, तरी त्यापासून कांहीं थोडी तरी कार्यनिष्पत्ति होतेच होते. निदानपक्षीं असा असा उद्योग आरंभिला असतां त्यांत यश येईल कीं नाही, व आलें तर कितपतसें येईल, याचा सुमार तरी लागतो. शिवाय कोणतेंहि मोठें कृत्य चांगलें सिद्धीस जाण्यास पहिल्यानें पुष्कळ प्रयत्न करावे लागतात व ते अनेक वेळां फसतातहि. हें सर्व आह्मी कबूल करतो. गेल्या एकविसाव्या अंकांत वरील मंडळ्यांवर वगैरे जे आह्मी दोष दिले ते फक्त एवढ्याचकरितां कीं कोणतीहि

मंडळी किंवा सभा स्थापन करण्यापूर्वी तिच्यापासून कितीसा उपयोग होईल, ती चालण्याचा संभव आहे की नाही, वगैरे गोष्टींचा चांगलासा विचार बिलकूल न करता केवळ अनुकरणेच्छेने किंवा प्रतिष्ठेच्या आशेनेच त्यास लोक हात घालतात. असे केल्यापासून देशाचे कोणते अहित होतात ते मागे सांगितलेच आहे.

हे एक कलम झाले. आता 'हितेच्छु'चा आह्मावर दुसरा दोष हा आहे की, वरील सभादिकांचे गुण मुळीच न घेता त्यांचे दोष मात्र बाहेर काढण्याची आह्मांस हीस वाटते. हा आह्मावर केवळ वृथा आरोप आहे अशी आमची खात्री आहे. प्रस्तुत पत्र लिहिणारास कदाचित् एवढे झणता येईल खरे, की ज्या लोकांचे मंडळ्यांचे दोष बाहेर काढण्याचा सर्वांस आजपर्यंत संकोच किंवा भीति वाटत असे त्यावरहि प्रसंगानुसार टीका करण्यास आह्मी अगदी कमी करीत नाही. प्रत्येक विषयावर आमची जी मते आह्मांस यथार्थ वाटतात ती उघडपणे व निर्भीडपणाने आह्मी बोलून दाखवितो. पण वरील अभिप्राय केवळ एकपक्षीय असतात, झणजे गुण तेवढे छपवून ठेवून कोणाचेहि दोष तेवढे आह्मी उघडकीस आणतो, असे झाल्याचे निदान आह्मांस तर माहीत नाही. तसा प्रकार होता असल्यास आमची चूक आह्मांस दाखविण्याविषयी अगदी दहिल्या अंकापासून आह्मी सर्वांस विनंति केली आहे. प्रस्तुत लिहिणाराने पत्र तरी वरेंच रागाने लिहिले असता सदरील अंकांत जसेंच तसे घालून त्यावर हे उत्तर आह्मी लिहीत आहो हेहि मूळच्या संकल्पासच अनुसरून होय हे येथे सांगितले पाहिजे असे नाही.

तेव्हा प्रस्तुत दूषण जे आह्मांस लावले आहे ते केवळ विनाकारण लावले आहे. वक्तृत्वोत्तेजक आदिकरून ज्या अनेक सर्वाविषयी व मंडळ्याविषयी हा वाद आहे त्यांपैकी जिचा 'वास्तविक गुणाचा अंश' आह्मां घेतला नाही अशी कोणती आहे? आता एवढे खरे की, जेथे गुणाचा अंश आह्मांस विशेष मुळांचे दिसला नाही तेथे आह्मां त्याचा आरोप केला नाही. यास जर 'हितेच्छु' वृथा दोषाविष्करण झणत असतील तर झणोत. आमच्या पुण्यास ज्या अनेक मंडळ्या व सभा आहेत त्यांत सर्वाजनांक सभा, वक्तृत्वोत्तेजक मंडळी, तसेच चालू साली झालेले प्रदर्शन, वगैरे काही प्रकार वगैरे रीतीने चालल्यामुळे त्यांत दोष व न्यूनता जरी आहेत तरी त्यास सर्वथा नांव ठेवणारा मनुष्य कोणीहि आढळणार नाही. त्याप्रमाणेच ब्रह्मसमाज, विधवाविवाहोत्तेजक, बालविवाहोत्तेजक वगैरे मंडळ्या व केशवचंद्र सेन, बाबू सत्येंद्रनाथ, राममोहन राय इत्यादि खरोखर 'केवळ सद्बुद्धिप्रेरित, परोपकारी, व स्वःस्वदेशाभिमान' पुरुषांचीहि आमच्या पुस्तकांत कोठेहि बिलकूल विटंबना केलेली नाही. त्यांविषयी मजकूर आढळलाच तर उलट्या तऱ्हेचा मात्र आमच्या वाचकांस आढळला असेल. पण वरील काही मंडळ्या व काही व्यक्ति स्तुतीस पात्र असल्या

झणून ज्याने ज्याने स्वदेशाचा झेंडा मिरवून नाचू लागायें तो तो अवघा प्रशंसित पात्र झालाच काय ? उद्देश चांगला असला झणजे त्याच्या संबंधाने केलेले कृत्य नेहमी चांगलेच असतें काय ? मनांत धरलेला उद्देश मुळीच सिद्धीस जाण्यासारखा आहे कीं नाही, किंवा निदान आरंभलेल्या उद्योगानें तो कितपतसा सिद्धीस जाईल याविषयी विचार करावयास नकोच काय ? टिट्ठि झणून एक पक्षी आहे तो रात्री निजला झणजे आपले पाय बर करून निजतो, व त्यास वाटत कीं, असें केल्यानं मी साऱ्या आकाशमंडळास सांवरून धरतो; मी असें न करीन तर आकाश कडकडून खाली पडेल व साऱ्या प्राणिमात्राचा नाश होईल ! तर अशा प्रतीचे जे कित्येक बहादुर आमच्या देशांत आहेत त्यांस असें सांगावयास नको काय, कीं टिट्ठि महाराज ! तुमचा हेतु मोठा स्तुत्य आहे खरा, पण आकाश कोणीकडे आणि तुमचे भुवनाधारभूत पाय कोणीकडे ! ते एक रात्रभर आपल्या पोटाशी आंखून घेऊन जर आपण खुशाल निद्रासुख घ्याल, तर दुसऱ्या दिवशीं आपणास कळेल कीं, अवघ्या जीवसृष्टीच्या हितार्थ आपण जे एवढे श्रमी होत होता ते उगीच फुकटाफुकट ! जगाची एवढी कामगिरी न पतकरतां आपल्या योग्यतेनुरूप जर एखादें स्वल्प काम आपण सांभाळाल, तर त्यांत तुमचेहि बरे होऊन जनाहिताविषयी जी आपली अनिवार मनीषा तीहि बरीच पूर्ण झाल्यासारखी होईल ! तर लांककल्याणाची जरी खरी इच्छा हृदयांत वागत असली, तरी असमंजसपणामुळे ती ज्यांच्या ठायीं केवळ उपहासास मात्र पात्र होते अशांचा हा एक प्रकार झाला. पण हाहि पुष्कळ अंशीं घरा. 'कौशल्यशिक्षक मंडळी', 'धर्मसभा' अशांचे स्थापक व पुरस्कर्ते फार तर असमंजसपणाच्याच दोषास पात्र होतात. पण दाम्भिकत्वाचा व लब्ध-प्रतिष्ठत्वाचा दोष तर वरच्याडून फारच भयंकर ! सदरील पत्र लिहिणारास वरील दोषांचा आरोप जो आझीं कित्येक सभांवर व लोकांवर केला तो अगदीं खपला नाही. 'तो एकाहि अंशीं खरा नसून उलटा आमच्यावरच तो बराच येऊं पहातो' असें त्यानें झटलें आहे. येथें आमच्यासंबंधानें आझी कांहीं लिहीत नाहीं. आमचें पुस्तक आज दोन वर्षें लोकांसमोर आहे, तेव्हां प्रस्तुत दूषणाविषयीं आमचे वाचक स्वतंत्रपणें विचार करतीलच. वरील सभांविषयीं व व्यक्तींविषयीं वरील पत्रांत जें लिहिलें आहे त्याविषयीं मात्र येथें विचार करूं.

पत्रकर्ते झणतात, वरील आरोप 'एकाहि अंशीं खरा नाही.' तर मग 'हितेच्छे'च्या मतें सुधारणेच्या पद्धति आजपर्यंत जेवढ्या निघाल्या तेवढ्या सर्व समंजसपणानें व केवळ निस्पृहपणानें काढल्या असून आजपर्यंत चांगल्या सुरळीत चालल्या आहेत असें आहे काय ? असें त्यांच्यानें खास झणवणार नाहीं असें आझांस वाटतें. आपल्या नव्या लोकांच्या अंगीं कोणतेंहि काम सारखें नेटानें चालवण्याचा बिलकूल

दम नाही, त्यांचीं कृत्यं आजपर्यंत जेवढीं झालीं तेवढ्यांत त्यांचा आरंभशूरपणा मात्र दिसून आला, व “निस्पृहपणा, स्वदेशाविषयी योग्य अभिमान, खरा कळवळा, व कोणत्याहि कार्याच्या सिद्धयर्थ निर्भयपणें व निर्भाडपणें सतत प्रयत्न करणें हे गुण आपल्या लोकांत फारच थोड्यांच्या अंगी आहेत” हें कोणास माहीत नाही, व या-विषयी आजपर्यंत कोणीं खेदोद्वेग प्रगट केले नाहीत ? वरील अवतरणचिन्हांतर्गत शब्द ‘हितेच्छं’चेच स्वतःचे आहेत हें आमच्या वाचकांच्या लक्षांत आलें असेलच; व पंडित दयानंदजींचा स्तुतिपाठ करतांना त्यांच्या तोंडून देशाच्या खऱ्या स्थितीचे वाचक शब्द नकळत निघून गेले यांत संशय नाही ! आतां खरोखरी पहातां वरील शब्द जे सदरील पत्राच्या शेवटीं टीपेंत दिले आहेत ते जर प्रस्तुत लिहिणारांनं मिथ्या स्तुतीच्या भरीत लिहिले नसून मनापासून लिहिले असतील, तर परस्परां-मधील वादाचें तोंडच मिटलें ! गेल्या एकविसाव्या अंकांत सांप्रत देशांत चालू असणाऱ्या मंडळ्यांवर, सभांवर वगैरे जी आह्मी चर्चा केली तिचा सारांश सारा वरील शब्दांत आला आहे. यास्तव ‘हितेच्छं’नीं व त्यांच्यासारख्या ज्यांचीं मते असतील त्यांनीं वरील शब्द पतकरावे ह्मणजे झालें; यापेक्षा आमचें कांहीं जास्त ह्मणणें नाही.

पण आमच्या इष्टार्थाचें प्रतिपादन करण्यास असा वादच्छल नको. तो सिद्ध करणें असल्यास त्याविषयींचीं प्रमाणें इतकीं मजबूत आहेत, व इतकीं सर्वप्रसिद्ध आहेत, कीं त्यांचा उल्लेख करण्याचा मात्र अवकाश; तीं सांगितलीं असतां त्यांवर वाद घेण्यास मुळीं जागाच नाही. फार तर काय, पण तीं येथें दाखल करणें हेंहि पुष्कळ अंशीं अयोग्य होईल; कां कीं एक तर तीं कोणास माहीत नाहीत असें नाही; आणि शिवाय त्यांचा यथास्थित उल्लेख करून त्यांवर जशी हवी तशी चर्चा करणें हें जो आमच्या देशाचा शत्रु असेल त्याच्याखेरीज कोणाच्याहि हातून सहसा होणार नाही ! असो; पण ज्या अर्थी प्रस्तुत उत्तराचा मुख्य भाग तो आहे, व त्याविषयीं कांहींच लिहिलें नाही तर वरील पत्रांतील मुख्य दोषारोप आह्मी अंगीकारलासें होईल, त्या अर्थी वरील प्रमाणांपैकीं कांहीं येथें अवश्य लिहिलीं पाहिजेत. आमच्या नव्या मंडळीनें देशस्थिति सुधारण्यास ज्या अनेक तऱ्हा केल्या त्यांपैकीं विधवाविवाहोत्तेजन, स्वदेशीयव्यापारोत्तेजन आणि प्रार्थनासमाज व आर्यसमाज हे दोन धर्मपंथ, हे चार प्रकार मुख्य धरले असतां चालणार आहेत. आतां असें समजा कीं, गेल्या दहा पंधरा वर्षांचा इतिहास एखाद्यानें लिहिण्यास आरंभ केला, तर वरील प्रकाराविषयीं निःपक्षपातपणानें त्यास काय मजकूर लिहावा लागेल वरें ? त्यास असें लिहावयास नको काय, कीं ‘नववैधव्याच्या असह्य वेदनां’पासून बिचाऱ्या हतभाग्य बालविधवांस सोडविण्याकरितां आमच्या देशांतील नव्या नव्या उमेदवार विद्वानांनीं व पंडितांनीं पहिल्या

पहिल्यानें खूप कंबर बांधली; पण हळूहळू त्यांचा आवेश व उत्साह कमी कमी होत जाऊन लवकरच चोहोंकडे अगदीं सामसूम होऊन गेले. लोककल्याणाची उष्णता जी कांहीं थोडा वेळ २१२ अंशावर अगदीं टबटळीत येऊन पोंचलीशी दिसत होती ती लवकरच खाली जायाला लागून जातां जातां ३२ च्याहि कांहीं अंश खाली गेली ! विधवांच्या मनोरथास नुकता अंकुर जो कुठें फूटूं लागतो न लागतो, तेंच चोहोंकडे गारठा पसरायाला लागून तो जागच्या जागींच कोमेजून गेला. जोपर्यंत समेत पांडित्य करणें, वादविषयक ग्रंथ लिहून विद्वत्ता प्रगट करणें, व परस्पर वऱ्हाडापणा मिरविणें हें होतें तोंवर ठीक होतें; पण परमेश्वरानें लवकरच गान्धाणें ऐकून विधवांच्या मुक्त्यर्थ त्यांच्या कैवाऱ्यांस जेव्हां मोठे नवस करूनहि न यावी अशी सोन्यासारखी संधि आणली, तेव्हां स्वदेशाभिमान, आर्तजनाविषयी दया, आणि दीर्घकाळ केलेल्या पांडित्याचें व नव्या विद्वत्तेचें बीज, हीं दाखविण्याचें धैर्य एकाचें तरी झालें काय ? लूथराविषयी आणि बॉशिंगटनाविषयी नेहमीं गप्पा झोकणारींनीं, व वरील गप्पा झोकल्यानेंच त्यांची वीरश्री आपल्या ठायीं आलीशी मानून आह्मी असें करूं, आह्मी तसें करूं अशा यथेच्छ वल्गना करणारींनीं, देशकार्याच्या धुरेला आपला खांदा जातीनें असा एकानें तरी लावला काय ? नाही; तर कोनाकोपऱ्यांतून शोधून काढून कोणाला तरी मारून सुटकून नवरा मुलगा सजवून उभा करावा, आणि “शुभमंगल” करून टाळ्या पिटण्याचें मात्र काम आपलें ! बरें, हेंहि एकीकडे ठेवूं. धैर्य हा पुष्कळ अंशीं स्वभावजन्यच गुण होय; तो मोठी विद्वत्ता संपादन केल्यानें किंवा पुष्कळ पुस्तकें वाचल्यानें अंगीं येतो असें नाही. पण निदान एवढें तरी खरें कीं नाही, कीं समरांगणांत सरसावून पुढें जाण्याचें ज्यांचें धैर्य झालें नाही त्यांनीं निदान तळ तरी राखावा ! का तेथूनहि तटक पळ काढून भराभर स्नानें करून मोकळें व्हावें, व ज्यांस लाथा मारल्या त्यांच्यापुढेंच नाक घासण्याला तयार व्हावें ? असो; एकंदरीत या उलाढालींत आमच्या नव्या लोकांची जी फटफजिती झाली ती कांहीं पुंसू नये. तिच्या योगानें त्यांसच काय, पण सगळ्या देशासहि निरंतर खालीं पहाण्याचा प्रसंग आला आहे ! असो; आतां दुसरी व्यापारोत्तेजनाची मौज पहा. हें काम तर वरच्याहून पुष्कळ सोपें होतें ना ! यांत यश येण्यास इतक्याच गोष्टी हव्या होत्या कीं, सर्वांनीं एकमतानें व सचोटीनें एकमेकांशीं वागून यथाशक्ति आरंभलेल्या कार्यास साहाय्य करावें. पण इतकें तरी आमच्या हातून व्हावें कसें ? स्थापना होतांना अगदीं ईस्ट इंडिया कंपनीप्रमाणें शेअर्स(भाग), कोर्ट आफ प्रोप्रायटर्स (भागीदारांची मंडळी), कोर्ट आफ डेरेक्टर्स (व्यवस्थापक मंडळी), खजिनदार, चिटणीस, शिपाई, वगैरे सर्व यथासांग झाले; पण पुढें काम सुरूकीत चालेल तेव्हां कीं नाही ! अनुकरणाच्या इच्छेनें शरीरास प्रतिशरीर कसें तरी बनवून दिलें; पण त्याचा चालक

जो जीव तो कसा घालता येईल ? हा जीव झटला ह्याणजे सान्या सभासदांची स्वदेशकल्याणाविषयीं कळकळ होय. पण ही सर्वांच्या ठायीं किती नांदत होती हें पुढील प्रकारांवरून स्पष्ट दिसतेंच. कोणी डॅरेक्टर आह्मांस बोलावणें पाठविलें नाहीं किंवा आपला इतमाम बरोबर राहिला नाहीं ह्याणून रुसणार; कोणी इतर निमित्तांनीं आप-आपसांत भांडणार; प्रेसिडेंट (अध्यक्ष) साहबांस कोणाहि सभासदाचें दुरुस्तर किंवा नकार खपायाचा नाहीं,—ते ह्याणणार, “बस बस, आह्मी सांगूं तें सर्वांनीं निमूटपणें ऐकिलें पाहिजे, आह्मी प्रेसिडेंट आहां !” सग अशी सामग्री असल्यावर आमच्या सभांपुढें म्यांचेस्तरानें आणि लिवरपूलनें कां कांपूं नये ! असो; तर एकंदरीत आमच्या लोकांची पहिल्यानें उडी मोठी, आणि पुढें हातून मात्र कांहीं होणें नाहीं, ही तऱ्हा बरील दोन्ही उदाहरणांवरून स्पष्ट दिसते.

बरील दोन्ही प्रकार केवळ लोकव्यवहाराचे झाले. आतां आमच्या मंडळीनें देशाच्या अवध्या विपत्तीच्या मूळास घात घालून जुन्या वेडगळ धर्माचा न्हास करून त्याच्या जागीं अत्यंत सोज्ज्वल अशा नव्याचें रोपण करण्याचा जो प्रचंड उद्योग आरंभला आह्म त्याविषयीं लिहूं. ‘हितेच्छू’स आमच्या पुस्तकाचा जो राग आला तो मुख्यतः याच विषयावरून आला असावासा वाटतो; यास्तव याविषयींचीं आमचीं मतें अंमळ विशेष विस्तारानें लिहिणें अवश्य आहे.

प्रस्तुत विषयावर आमच्या काय समजुती आहेत त्या आह्मां अद्याप कोठेंहि केवळ निश्चितपणें लिहून प्रगट केल्या नाहींत; तरी आज दोन वर्षांच्या झोंकावरून आमच्या वाचकांच्या लक्षांत आलें असेलच कीं, प्रभु येशू, महंमद, राममोहन राय, पाळ्डे,^१ किंवा दयानंदस्वामी यांपैकीं आह्मी कोणाचेहि चेलें नसून त्यांच्या पंथाकडे

१. बरील नकळ आमच्या येथील समेत शार्दा. मागें जें आह्मां दोन तीनदां लिहिलें आहे कीं, हे नवे प्रकार आपल्या देशांत जरी चोडांकडे वळेंच चालू केले आहेत तरी ते अपूर्व असल्यामुळें त्यांचें स्वरूप पंढर लोकांस अद्याप मुळीच समजू लागलें नाहीं. त्याचेंच बरील एक चांगलें उदाहरण आहे. बरील मजेदार भाषणावरून अध्यक्षस्थान पतकरण्यांत बरील गृहस्थाचा हेतु काय होता तो स्पष्ट दिसतांच आहे. त्याचप्रमाणें कसलीहि सभा असली—ती अंमळ वजनदार मात्र पाहिजे—तरी अध्यक्ष, उपाध्यक्ष, खजीनदार किंवा चिटणीस यांपैकीं कोणता तरी हुद्दा पटकावून कसेंहि करून एकदां आपणें नांव वर्तमानपत्रांतून वगैरे कोठें तरी झळका याविषयीं पुष्कळ लोकांची किती झगपट चालत असते हेंहि सर्वांस माहीत आहेच. कित्येकांनीं तर ‘येन केन प्रकारेण प्रसिद्धः पुरुषो भवेत्’ हें महावाक्य आपल्या पदरीं बांधून निरंतर उराशींच बाळगलें आह्म काय असें वाटतें !

२. कैलासवासी भास्कर दामोदर पाळ्डे यांनीं केलेलें ‘रत्नमाला’ नामक पुस्तक हें ‘प्रार्थनासमाज’चा धर्मग्रंथ होय, यास्तव त्यांचेंच नांव बरील मालिकेंत घातलें आहे. असें (पुढें चालू).

आमचा विशेष ओढा आहे असें नाही. तसेंच वरील साऱ्या मार्गाच्या अनुयायांस सांप्रत चालू असणारा हिंदुधर्म जसा केवळ उपहास्य व उच्छेद्य वाटतो, त्यांत गुणाचा लेशहि नसून दोषांनीं मात्र तो ओतप्रोत भरला आहे, व या भरतखंडाच्या उन्नतीस तोच मुख्यतः मोठा जबरदस्त अडथळा असें वाटतें; तसेंहि पण आह्मांस बिलकूल वाटत नाही. प्रस्तुत एकंदर विषयावर, व विशेषतः आमच्या अंकांत गीत मानलेल्या हिंदुधर्माविषयी, आह्मी अवकाशानुसार आपली मते आमच्या ११ वक्रांस सादर करूं; तेव्हां वरील दोन नव्या निघालेल्या पंथांविषयी आमचे विचार यथास्थित प्रकट करण्यांत येतील. सांप्रत स्थळीं वरील पत्राच्या संबंधानेंच जें लिहिण्यासारखें आहे तेवढें लिहितों.

‘हितेच्छु’ यांच्या सदरील पत्रावरून आमच्या पात्रकांच्या लक्षांत आलेंच असेल कीं, त्यांचीं मते अलीकडे नव्या निघालेल्या धर्ममार्गास अनुसरून आहेत. यास्तव त्या मार्गाच्या संबंधानें एकविताव्या अंकांत वगैरे आह्मी जो टोचून मजकूर लिहिला आहे तो त्यांस अगदीं अमान्य होऊन, प्रस्तुत विषयाचा आह्मांस मुळींच अनुभव नाही, तो आह्मांस अगदीं उपेक्षणीय वाटतो, व यास्तव त्यासंबंधानें आमचें लिहिणें केवळ साहसाचें आहे, असें दोष त्यांनीं आह्मांस दिले आहेत. आतां यावर आमचें ह्मणणें इतकेंच आहे कीं, कोणाचीं धर्मसंबंधीं कशीहि मते असलीं तरी त्या विषयीं आमचें कांहीं बोलणें नाही. जो ज्यास धर्म खरा वाटतो त्याचें जर तो निस्पृह व शुद्ध मनानें यथासांग अनुवर्तन करील तर त्यास कोणीहि दोष लावणार नाही, किंबहुना बहुधा सर्व लोक त्यास मानहि देतील. हें तर काय, पण कोणास, विद्यमान धर्म अत्यंत दुष्ट असून त्यास अनुसरल्यानें आपल्या देशबांधवांचें फार अकल्याण होत आहे, असें मनापासून वाटून तो सुधारण्याचें किंवा तो नष्ट करून टाकून नवा प्रवृत्त करण्याचें जर तो मनांत आणील व त्याकरतां बुद्धिपुरःसर निर्मळ अंतःकरणानें झटेल, तर त्याचा अत्यंत द्वेष करणाऱ्या त्याच्या प्रत्यक्ष शत्रूसहि त्याची योग्यता वाखाणवी लागेल. अशा प्रकारचें आमच्या देशांतील अलांकडचें उदाहरण राजा राममोहन राय याचें होय; व एकंदर जगाच्या इतिहासांत असलीं उदाहरणें

करण्याचें कारण उघडच आहे कीं, प्रस्तुत समाजाचा इतर पंथांप्रमाणें कोणा एकाच प्रवृत्तीचाचें असें नांव लागलेलें नाही. ही त्यास मोठी गैरसोय आहे. शिवाय दुसरी ही मोठी माज आहे कीं, ज्यांनीं वरील भक्तभंडळीम आपली ‘माला’ गुंफून दिली ते समाजांत मुळींच नसून उलटे मूर्तीनें उपासक होते ! प्रस्तुत समाजांत एवढी बडी भंडळी असतां स्वतः पयसचें काम करण्याचें काम तिजपैकीं कोणी एखाद्यानें कां पतकरलें नाही कोण जाणें ! त्यांतून महाराष्ट्र कवीचें शिरोरत्न त्यांजपाशीं असतां ‘रत्नमाले’चीच त्यांस काय एवढी थोरवी पडली !

आणखी पुष्कळ आहेत. पण वरच्यासारखे कांहीच नसून असा जर प्रकार कोणाच्या पहाण्यांत आला,—कीं, आज प्रार्थनासमाजाची स्थापना केली तर उद्यां त्याच हातांनीं आर्यसमाजाचें प्रतिष्ठापन करावयाचें; सकाळीं वेदमूर्ति वनून बघट्कार केला, तर दुपारीं येथूचें पवित्र भोजन करून त्याची सांगता, कीं लगेच संध्याकाळीं 'अल्ला-बिसमिल्ला'दि कुराणसूक्ताचा पाठ करून परिसमाप्ति; दिवसा परमेश्वराचें निर्गुण निराकार स्वरूप डोळे मिटून मोठ्या भक्तीनें मनांत आणलें, तर रात्रीं साकार सगुण रुपाचें चंद्रचकोर न्यायानें डोळे भरून ध्यान करावयाचें; आज सद्धर्माचा आवेश अंगांत भरून मूर्तसिं लाथेनें झुगाहून दिलें तर उद्यां अत्यंत उपरति होऊन त्यांस पुनः देव्हांयांत चढवून त्यांवर रुद्राचें आवर्तन;—इत्यादि 'अनेक बुद्धितरंग कोणाचे दृष्टीस पडून ते जर क्षणक्षणा पालटूं' लागले, तर त्यांच्या धार्मिकत्वाची मीमांसा काय करावी बरें? अमची बुद्धि तर येथें अगदीं गुंग होऊन जाते! मग 'हितेच्छूं'च्या ह्मणण्याप्रमाणें आह्मांस प्रत्यक्ष अनुभव नसल्यामुळें असें होतें कीं काय न कळे! असें असेल तर आमची सर्वीस एवढीच प्रार्थना आहे कीं, प्रस्तुत धर्मप्रवाहांत गाढ अवगाहन केल्यामुळें ज्यांचें अंतःकरण शुद्ध होऊन बुद्धीस अत्यंत तीव्रता आली असेल, व अगदीं उगमाच्या स्वच्छ झऱ्याशीं तत्त्वप्राशन करून जे परमपावन झाले असतील त्यांनीं वरील संशयजालाचें एकदां पूर्ण निरसन करून टाकावें ह्मणजे सहस्रावधि अज्ञानांच्या हृदयांत सद्धर्मप्रकाश फांकून लक्षावधि लोकांस स्वर्गाचा दरवाजा खुला करून दिलासा होईल!

आतां 'हितेच्छूं'चें असें ह्मणणें आहं कीं, 'प्रार्थनासमाज' व 'आर्यसमाज' हे अद्याप बाल्यावस्थेंत आहेत, यास्तव सध्यां त्यांच्यापासून विशेष कार्यनिष्पत्ति झालेली जरी दृष्टीस न पडली, तरी कालेंकरून त्यांचा प्रभाव अवश्य फैलावत जाणार. 'आर्यसमाजाची' नुकती जी पुनः स्थापना झाली ह्मणून मागील अंकांत एके ठिकाणीं सांगितलें त्या प्रसंगां अध्यक्षांनीं जें सुरस भाषण केलें, त्यांत त्यांनीं असा कोटिक्रम बसविला कीं, या भूपृष्ठावर आजपर्यंत जेवढे ह्मणून धर्म स्थापले गेले त्यांचे आरंभ आमच्या प्रस्तुत समाजाप्रमाणेंच लहान होते; तर एवढ्यावरूनच या नव्या सुरू झालेल्या पंथाच्या भावी स्थितीविषयीं कोणी मनांत संशय आणूं नये; याहि पंथाचा त्याच्या अप्रजोप्रमाणें भविष्यत्कालीं प्रताप गाजेलच! या दर्पोक्तीवरून आह्मांस एका करवीरस्थ महाकवीचीं आठवण होते. त्याच्या वीररसप्रधान काव्यावर जे कोणी मूर्ख समजुतीमुळें व अरसिकत्वास्तव टीका करितात त्यांस तो असें उत्तर देतो कीं, "थांबा असे हातघाईवर येऊं नका; मीं जो आपल्या बुद्धीचा एवढा विलास प्रकट केला आहे

१. या कवीविषयीं एक आख्यायिका १६ व्या अंकाच्या 'र्विनोद' या सदराखाली दिली आहे ती आमच्या वाचकांस आठवत असेलच.

तो केवळ तुझ्याकरितांच नव्हे. अरे खुळ्यांनो, केवळ 'ट' ला 'ट' आणि 'प' ला 'प' जुळवून तात्कालिक लोकांसच रंजवूं पहाणारा हा सरस्वतीचा लाल नव्हे! आह्वासारख्या महाकवींनीं तुझाला एकट्यांनाच घेऊन रे काय करावें? आमची नजर किती दूरवर असते! जेव्हां तुझापैकीं मोठे मोठे नामांकित झणून गाजणारेहि केव्हांच धुळीस मिळून जाऊन त्यांच्या कीर्तीचा मागमूसहि रहाणार नाही, व तुमच्या खापरपंतूंचे खापरपंतू जातिभेद, मूर्तिपूजा वगैरे सव गोलंकार मोडून टाकून प्राचीन विजारी व डोक्याला टांग्या घातलेले दयानंदजींच्या वैदिक विमानांत बसून उलूपी राजकन्यांचा देश (अमेरिका), श्वेतद्वीप (ब्रिटन) वगैरे खुशाल मोजेनं हिंदू लागतील, व आमचे दयाळू राज्यकर्ते या सुवर्णभूमीची विभूति रत्नराजाप्रमाणे मृत्पात्रशेष करून आपल्या काळ्या बंधूस प्रेमालिंगन देऊन व त्यांचा मोठ्या गौरवानें निरोप घेऊन परत निजधामास जाण्याच्या तयारीनें आगबोटीवर पाय ठेवतील, तेव्हांहि राजा शिवाजीचा पोवाडा दृष्टीपेक्षां लोकांस अतोनात आवडून त्याचा कडाका सगळ्या देशभर गर्जत राहिल !' याप्रमाणें हे दोन्ही भविष्यवाद एकासारखे एक आहेत; व ते तसे असण्याचें कारणहि उघडच आहे. आतां ते कितपत खरे होतील याची प्रचीती तर आधुनिक लोकांपैकीं कोणासहि सांपडायची नाही हें उघडच आहे; तरी दयानंदस्वामींनीं आह्वाला जी 'जुक्ति, प्रमाण, अनुमान,' वगैरेची सामग्री देऊन ठेविली आहे तीवरून पहातां त्यांच्या आर्यसमाजाची व त्याच्या भावंडाची धडशी गत दिसत नाही. कारण जो 'आर्यसमाज' आज चार दिवसांत चारदां ढासळला, व स्थापनाच्या वेळेस ज्यास पांच सात ठरीव भक्तमंडळीखेरीज जास्ती कोणी मिळेचना; तसेंच ज्या 'प्रार्थनासमाजाच्या' पहिल्याच महोत्सवाच्या दिवशीं त्याच्या मंदिराचे स्तंभ एकमेकांवर कोसळूं लागून प्रथम मंगल दिवशींच अत्यंत अमंगल झालें, त्यांचा टिकाव किती काळ निघेल याचें अनुमान कोणासहि सहज होणारें आहे! जुक्तीपेक्षां भावाचें प्राबल्य ज्याच्या ठायीं जास्त झालें असेल किंवा समंजसतेवर दुराग्रहाचा पगडा बसला असेल त्यास मात्र वरील गोष्ट कदाचित् दिसणार नाही. आतां वरील आचार्यांचें असें झणणें आहे कीं, आज हजारों वर्षे चालू असणारे इतर धर्महि आरंभीं असेच लहान होते;—होते खरे, पण एवढ्यावरूनच त्याचें नूतन बालक त्या इतरांसारखें प्रचंड विस्तार पावेल असें झालें का? वटवृक्षाचा आरंभ लहान अंकुर असतो, व तेरज्याचाहि तोच असतो; झणून या दुसऱ्या महावृक्षाची प्रशंसा करून जर एखादे महापंडित सांगूं लागले, कीं हा सध्यां तुझाला छोटासा अंकुर दिसत आहे यावर जाऊं नका, या अंकुराचाच काही वर्षांनीं मोठा सपाटा बुंधा बनणार आहे, असा कीं दहा दहा मनुष्यांच्या वेगेंतहि तो मावणार नाही; याचें शिखर मेघमंडळास भेदून जाऊन फांद्याचा मोठा प्रचंड विस्तार

होईल; आणि असें होऊन लक्षावधि प्राण्यांस हा आधारभूत होऊन त्यांचा विश्रान्तिहेतु व जीवनहेतु होणार आहे;—अशा बाता जर कोणी झोंकूं लागला, व प्रमाण काय झणून विचारले असतां जर शेजारच्या वडाकडे बोट दाखवूं लागला, तर ऐकणारास अतिशय दसूं आल्यावांचून राहिल काय ? बौद्ध धर्माचा, ख्रिस्ती धर्माचा, व मुसलमानी धर्माचा आरंभ 'आर्यसमाजा'प्रमाणेच आधीं क्षुद्र होता खरा, पण पहिल्यानें अर्धे एशियाखंड व्यापलें, दुसऱ्यानें युरोप व्यापून नवें जगहि पाहिलें आहे, आणि 'सत्यदीपिका'कारांसारख्यांचे उल्लेख जर खरोखरांच 'सत्य' असतील तर त्या धर्माचा पाय (निदान संख्येच्या संबंधानें तरी) प्रतिवर्षीं पुढेंच आहे असें झणणें भाग आहे; महंमदाचा धर्म तर त्याच्या ह्यातीतिव सगळ्या आरबस्थानावर पसरून सुमारे शंभर वर्षांतच तो एकाकडे अटलांटिक महासागरापर्यंत व दुसरीकडे पसिफिक महासागरापर्यंत पसरला ! मग दयानंदी धर्माचाहि असाच प्रकार होणार आहे काय ? कोण जाणे बोवा, वेदांतून व शतपथ ब्राह्मणांतून स्वामींच्या सांगण्याप्रमाणें आगगाड्या तारायंत्रें. व विमानें निघून तसे झालें तर कोणी सांगावें ! ! असां; एकंदरीत समाजमजकुराच्या महाविद्वान् स्थापकांस आमचें एवढेच सांगणें आहे कीं, असल्याचा उच्छेद करून सत्याचा उदय करण्याची व देशसुधारणा करण्याची जर त्यांची खरोखरच इच्छा असेल, व आपली चोहोंकडे जी प्रतिष्ठा आहे ती कायम राहून लोकांचा विश्वास आपणावरचा समूळ उद्दून जाऊं नये असें जर बाटत असेल, तर स्वामींच्या प्रीत्यर्थ व त्यांनीं काढलेल्या सांगाच्या प्रीत्यर्थ त्यांनीं अलीकडे जो कित्येक महिने लपंडाव सुरू केला आहे, तो त्यांनीं अगदीं सोडून द्यावा; त्याच्या योगानें सध्याहि थोडा अनर्थ झाला आहे असें नाही ! तसेंच त्यांनीं गेल्या दहा वर्षांत झालेल्या कालानराकडेहि भरपूर नजर पुरवावी. दयानंदजींस पुढें करून शास्त्री लोकांचीं तोडें बंद करून टाकतां आलीं, व वेदचतुष्टयाचें मूर्तत्व आपल्या ठायीं स्थापून घेऊन त्या विचार्या लोकांचा भरसमेंत आपणांस यथेच्छ उपमर्द करतां आला, एवढ्यानेंच कृता-र्थता मानून आपला दिग्विजय झाला असें मानूं नये. 'आर्यसमाजा'चे प्रतिपक्षी केवळ बरील लोकच आहेत असें नाही. श्रीमत्परमहंसांच्या उद्दामपणानें, पोरकट कोट्यांनीं, असंबद्ध प्रलापानीं, व दोन महिने धोशक्रेच्या जोरावर यथेच्छ केलेल्या चारगटपणानें, तसेंच त्यांच्या पुरस्कर्त्यांच्या कौटिल्यानें, ज्यांचीं मनें पुरतेपर्णीं विडून जाऊन संतप्त होऊन गेलीं आहेत असे लोक थोडे आहेत असें नाही. त्यांस सभेंत उभें राहून अद्वातद्वा चर्पटपंजरी करण्याचें जरी सामर्थ्य नसलें, व अनेक कारणांस्तव त्यांचा राग त्यांस आंतल्या आंतच जरी गिळावा लागला, तरी तसें ते नेहमीं व सर्वच करतील असें नाही. एकंदरीत ज्ञानाचें निधान काय ते आझी, व जुत्तीचा वास काय तो आमच्याच पाशीं, अशा भ्रमांत राहून जाऊन 'निर्वीरमुर्षी'.

तलम्' असा आव वरील लोक जितका थोडा घालतील तितका बरा !

'हितेच्छे'चा आह्मावर तिसरा आरोप हा आहे की, समांचा व व्यक्तींचा व्यर्थ उपहास करण्यांत आह्मांस कांहीं विलक्षण भूषण वाटतें. ह आरोप वरील दुसऱ्या आरोपावरच सर्वथा अवलंबून रहाणारा आहे. वरील समास वगैरे जे व्याख्याने ते अयथार्थ नव्हेत अशी ज्यांची खात्री असेल त्यांस तिसऱ्या दूषणाची दिशे, मान-वरी वाटणार नाही. कारण जें सर्वथा किंवा बहुतेक अंशी एखाद्याम अग्रयोजन वाटतें, व ज्या गोष्टीविषयी त्याची विशेष पूज्यवृद्धि नसून इतरांची तरी ती कां असावी हें त्यास कळत नाही, त्यावर नुसतीं कोरडीं दूषणें देण्यापेक्षां आपल्या श्रोत्यांस किंवा वाचकांस ह्मांवेण्याचीहि जर त्यास संधी सांपडली, तर ती तो व्यर्थ घालवील असें नाही. हा प्रकार अगदीं प्राचीन काळापासून चालत आला आहे; व त्यांत माझ्या बुद्धीस कांहीं गैरहि दिसत नाही. त्यांतून जें कित्त आमच्यापुढें इतका ठळक-व्हीत दिसत आहे तो आह्मां कां गिरवूं नये ? मेकाले, मित्र सारख्या महापंडितांनीं विचार्यांनीं क्षणमात्रहि विचार न करतां आमच्या देशभर आपली चतोरपणाची व कडकपणाची लेखणी जर खुशाल फिरविली आहे, व तिच्या शार्डें आपल्या कीर्तीच्या मुखास कालिमा लावून आमच्या हृदयांत चिरकाल भिनून राहीसें विष तिच्या मुखांतून जर ओकविलें आहे; तेंच व्रत पुढें जगत्तारकाच्या प्रेषितांनीं व त्यांच्या भुलथापीस भुलून आकाशाच्या राज्याचा तुकडा ज्यांनीं आपापलासा करून घेतला अशा वाटे मंडळीनें जर आज तीस चाळीस वर्षे कायावाचामनेंकरून निर्बाध चालविलें आहे; फार तर काय, पण आमचे देशबंधु व आमच्या हिताची अतोनात कळकळ बाळगणारे असे जे महाविद्वान् व महावक्ते बाबू प्रतापचंद्र व साक्षात् जगद्गुरु दयानंदजी यांसहि हास्यरस यथास्थित पिकविल्याखेरीज आपलें व्याख्यान रंगलेंसें वाटतच नाही, तर तोच श्लाघ्य क्रम पुढें चालवण्यास आमच्या 'निबंधमाले'सच कां आडकाठी असावी ? आमच्या जुन्या लोकांत व त्यांच्या आचारांत हास्यरसाला पुष्कळ विषय आहे हें जसें आमच्या नव्या मंडळीनें जगजाहीर करून टाकिलें आहे; त्याचप्रमाणे न्यायानें ह्मटलें ह्मणजे नव्या मंडळीचेहि गुणदोष जगापुढें विशेष उघडपणें आणले असतां त्यांत कोणास वाईट वाडूं नये. बालविधवांचा दुःखाकोश कानांनीं ऐकवत नाही ह्मणून शास्त्रकर्त्यांच्या व भटीच्या नांवानें नेहमीं खडे फोडून ते दुष्ट, पक्षपाती, कोत्या समजुतीचे, व आपमतलबी ह्मणून हाका मारायाच्या, व देशकार्यरूप नौकेचें सुकाणूं आपण स्वतः हातीं धरायाचें; पण पुढें लवकरच आपला कपटकोप, लोककल्याणाविषयीं कळकळ, बालविधवांस दिलेलें आश्वासन, आपला, आपल्या मंडळीचा, व एकंदर देशाचा लौकिक, वगैरे चट सारें एका क्षणांत एकीकडे गुंडाळून ठेवून केवळ विषयलंपटतेस वश होऊन आपल्या एकट्याच्याच नियतकालिक सुखा-

करतां सगळें जहाजचें जहाज समुद्राच्या तळीं नेऊन बसवितांना तिलप्रायहि मनांत शंका आणायाची नाही ! मूर्तिपूजा, जातिभेद, वगैरे आक्षेप बिलकूल मानीत नाहीं ह्याणून शेंकडों वेळां ईश्वरोपासनेच्या वेळीं संदिहांत सांगून बाहेर आले कीं, पुन्हां लागले जगाच्या रुढीला ! दुसऱ्यांच्या पुनर्विवाहोत्सवाला वऱ्हाडी; पण घरचें कार्य निघालें कीं कपाळ दुखायाला लागून हवा पालटल्याखेरीज चालायचेंच नाही ! इंग्रजी विद्येच्या अध्ययनानें जुन्या धर्माची लाज वाटायला लागून मोठा समाज जमवून त्यांत मोठ्या समारंभानें ईश्वराविषयी प्रेम, मनुष्यमात्राविषयी बंधुप्रीति, वगैरे भाव पूर्ण दाखवून खळखळां रडावयाचें; पण तेथून निघाले कीं लागलेंच याच्यावर तोंड टाक, त्याच्या नाशाचा उद्योग कर, वगैरे अंगांत बिंबलेलें दुष्टत्व व नीचत्व प्रगट झालेंच; सकाळीं संध्याकाळीं ईश्वराचे गुणानुवाद मोठ्या प्रेमानें गाऊन आत्म्यास अक्षय सुखांत ठेवण्याविषयीं त्याजपाशीं प्रार्थना करायची; आणि रात्रीच्या समयीं ईश्वराच्या दृष्टीस न पडतां त्याचें जगद्व्यापकत्व गुंडाळून ठेवून शरीरसुखसाधनाच्या ठिकाणीं गुप्त प्रवेश करायचा ! याप्रमाणें शेंकडों कुलंगडीं जीं आमच्या नव्या मंडळींत सर्वास ढळढळीत दिसत आहेत तींच तेवढीं छपवून ठेवण्याचें कोणीहि सत्यपक्षपाती व न्यायी मनुष्य पतकारावयाचा नाही. शिवाय वरील उपहासापासून कांहीं उपयोग नाही असें जें आमच्या ग्रंथकाराचें ह्याणें आहे तेंहि आह्मांस बरोबर वाटत नाही. त्याचा उपयोग उघडच आहे कीं, त्यामुळें जे लोक इतःपर देशहिताच्या उलाढालींत पुढारीपणा घेऊं पहातील ते पूर्वींप्रमाणें खुशाल मौजेखातर तें काम कधीं हातीं घेणार नाहीत. आपण या कामांत शिरणार तर अगोदर पूर्ण विचार करून शिरलें पाहिजे, व यांत आपण दक्षता दाखविली नाही किंवा लबाडी केली तर सान्या लोकांचा आपणावर गद्दजब होईल हेंहि ते पक्षेपणीं समजून रहातील.

असो; याप्रमाणें 'हितेच्छू'च्या तीन दोषारोपांवर आह्मी आपले विचार त्यांस व आमच्या एकंदर सर्व वाचकांस कळविले आहेत. ते निबंधारंभोच्या कविवचनास अनुसरून वरील पत्राच्या रीतीप्रमाणेंच केवळ उघडपणें आह्मी प्रदर्शित केले आहेत. ते सर्वास रुचतील असें अर्थातच होणार नाही; कारण कोणताहि विषय घेतला तरी त्यावर लोकांचा परस्पर मतभेद नेहमी असतोच; आणि शिवाय कितीहि विद्वत्ता अंगां असली किंवा लोकांत मान्यता असली तरी अप्रिय जें सत्य तें साहणारे लोक फार थोडे ह्यातलें आहे, "अप्रियस्य च पथ्यस्य वक्ता श्रोता च दुर्लभः" "जें भाषण पथ्य ह्याणजे हितकर आहे पण अप्रिय आहे असें बोलणाराहि दुर्लभ व ऐकणाराहि विरळा." तेव्हां वरील उत्तरांत आमच्या देशांतील अलीकडील लोकांविषयी सामान्यतः विशेषतः जे इतके उल्लेख स्पष्टरीत्या केले आहेत ते पुष्कळांस न आवडून कांहीं बड्या मंडळींचा आह्मांवर अत्यंत क्षोभहि होईल हें आह्मी समजून

आहों. पण यापूर्वी आह्मी अनेक वेळां आमच्या वाचकांस कळविलेच आहे कीं, आमच्या बुद्धीनें आह्मांस जें खरें भासतें तें जाहीर करण्यास आह्मां कोणाचेहि भय किंवा धाक तिळमात्रहि मनांत वागविणार नाहीं. ईश्वरकृपेनें सरकारचें मित्रे स्नातंग-वांचून व बड्या मंडळींची ओशाळगत वागविल्यावांचून आमचें पुस्तक आज जे वर्षे खासें सुरळीत चाललें आहे. महाराष्ट्र भाषेविषयीं कळकळ, स्वदेशाचा आभिमान, किंवा ज्ञानाविषयीं उत्कंठा, यांहीं प्रेरित होतऱ्या लोकांचा आह्मांस बळकट आश्रय आहे, व तो दिवसेंदिवस वाढत आहे. आमचा पुरस्कर्त्यांच्या मालिकेंत आमच्या देशाच्या गतवैभवाचें स्मारक व त्याचें अवशिष्टांशभूत असें जें जुनं राजमंडळ त्यांचीहि नांवें मधून मधून झळकतात. या देशवर्त्या गोष्टींचा आह्मांस मोठा संतोष व मोठा अभिमान वाटतो; व तो प्रदर्शित करण्यांत आह्मांस कांहीं एक दोष दिसत नाही. असो; तर याप्रमाणें जर आमच्या पुस्तकाची स्थिति आहे तर त्यावर कोणाची इतराजी होईल या भयास्तव किंवा व्यर्थ मुरवतीस्तव सत्याचें तेज मुळींच झांकणें किंवा मलिन करणें आह्मांस अगदीं उचित वाटत नाहीं ।

हा मजकूर येथवर बराच लांब झाला आहे. तरी प्रस्तुत लेख आटपण्यापूर्वीं गेल्या एकविसाव्या अंकांतील मजकुराच्या संबंधानें कांहीं लिहिणें अवश्य वाटतें. त्या अंकांत अलीकडे स्थापन झालेल्या बहुतेक सभाविषयीं वगैरे जो मजकूर लिहिला आहे तो वरील पत्र लिहिणारास जसा वृथा डौल मिरविण्याकरतां लिहिला आहेसा घाटला तसाच पुष्कळांस वाटण्यासारखा आहे. कारण त्यांविषयीं आजपर्यंत कोणाहि विरुद्ध अभिप्राय विशेष उघड रीतीनें प्रसिद्ध केलेला नाही. तेव्हां त्यांवर एकदम गर्दी केलेली पाहिली असतां वरील कल्पना होणें कांहीं अंशीं साहजिकच आहे. तरी वरील अंक चांगला लक्षपूर्वक व शांत मनानें वाचला असतां कोणासहि कळून येईल कीं, त्यांत जी टीका केली आहे ती वरील सभांवर ह्मणजे त्यांच्या उद्देशांवर तादृश नसून, त्यांचें स्वरूप जें हल्लीं दृष्टीस पडत आहे त्यावर, त्यांपासून अपेक्षा केलेल्या कार्यावर, व त्यांतील सभासदांवरच मुख्यत्वेकरून होय. मूळचा संकल्प कितीहि चांगला असला तरी तो सिद्धीस नेण्याचा मार्ग जर कोणीं भलताच धरला, व त्यापासून विलक्षण कार्याची सिद्धि होईल असा भ्रम लोकांत माजविला किंवा स्वार्थसाधनाच्या आशेनें तें कार्य हातीं घेतलें, तर या तिन्ही गोष्टींच्यामुळे त्यावर टीका करण्यास जागा होते हें उघडच आहे. तर वरील अंकांतील टीका पुष्कळ अंशीं अशाच प्रकारची आहे. तिजवरून अलीकडे आमच्या लोकांचे जे निरनिराळ्या प्रकारचे उद्योग सुरू झाले आहेत ते सर्व अगदीं व्यर्थ आहेत व त्यांचे पुरस्कर्ते सर्वच दौर्भिक, लब्धप्रतिष्ठ वगैरे आहेत असें ह्मणण्याचा आमचा बिलकूल इरादा नाही. ज्या व्यक्तींवर विशेषेंकरून वरील दोष येऊं पहातो

१. कित्येक व्यक्तींविषयीं आह्मी केवळ 'अविचारानें' मजकूर लिहिला आहे असा दोष

त्याविषयी व वरील उद्योगांचा जेवढा भाग आमच्या मते दूषणीय वाटतो तेवढ्या-
विषयी आमची मते प्रगट झालीच आहेत. तेव्हा व्यक्तिविशेषाविषयी व एकदेशा-
विषयी जे झटले ते एकंदर सर्वांस व साऱ्या उद्योगांस लागू पडतें असें समजूं नये.

निबंधमाला, - वर्ष दुसरें.

या अंकाच्या अखेरीस आमच्या पुस्तकाच्या दुसऱ्या वर्षाचा क्रम संपला.
यास्तव सालगुदस्तप्रमाणे एकंदर वर्षाच्या संवंधाने कांहीं थोडा मजकूर येथें लिहितां.

पहिल्यानें सर्वधर्मसंमत जो सुज्ञसंप्रदाय त्यास अनुसरून जगत्रियंत्यास येथें
सद्भावपूर्वक प्रणाम करतो. अवघ्या जीवसृष्टीची कृति केवळ त्याच्याच सत्तेनें
चालली असल्यामुळे ज्ञानवान् प्राणी जो मनुष्य त्यानें आपल्या महाधिकाराप्रमाणें
आपल्या वस्तुत्वाचें मूळ ओळखून त्याशीं अनन्यभावेंकरून नम्र असावे. हें त्यास
उचित होय. यास्तव प्रस्तुत देशकार्याचें दुसरें वर्ष ज्याच्या कृपेनें निर्विघ्नपणें तडीस
लागलें त्याचे कृतज्ञताबुद्धीनें व आनंदभरानें येथें उपकार आठवतो.

गेलेलें वर्ष एकंदरीत पुष्कळ गोष्टींनां दीर्घकाळ ध्यानांत रहाण्यासारखें झालें.
युरोपांत तर रूमशामच्या आज चारशें वर्षे चाललेल्या राज्यावर एकदम मोठाच
प्रसंग गुदरला असून त्यामुळे सगळ्या खंडाच्या खंडास मोठी धास्ती येऊन पडली
आहे. आमच्या देशांत दोन मोठे भयंकर प्रलय होऊन एक मोठीच राज्यक्रांति
झाली, व दुसरी हाण्याचेंहि चिन्ह थोडेंसें भासूं लागलें होतें. जिकडे तिकडे रडारड
व पळापळाी सुरू होऊन मनुष्यमात्राचा मोठाच संहार झाला. लक्षावधि लोकांस
इष्टजनवियोगाच्या दुःसह वेदनांचा अनुभव होऊन दुःखसागरांत बुडून रहावे लागलें.
आमच्या बडोदें सरकारचा आमच्या राज्यकर्त्यांशीं आज इतके वर्षे अखंड चाललेला
स्नेह एकाएका भंग पावून दोघांमध्ये जें वितुष्ट पडलें त्याचा डंका साऱ्या जगभर
वाजून त्यापासून अनेक अनर्थ झाले. हैदराबादच्या दिवाणाची व बडे साहेबांची बोला-

‘हितेच्छु’नीं आह्मांस एके ठिकाणीं दिला आहे. एवढ्या सन्मानार्ह व्यक्ति कोणत्या त्या
आह्मांस बरोबर माहीत नाहींत. पण निदान एका व्यक्तीचा तरी कैवार आमच्या ‘हितेच्छु’
दायविणारांनां ध्यावयाचा नव्हता. ज्या अधमाधमानें शें दोनशें रुपयांच्या लालचीस मुलून
दगेखोरपणाचें काम पत्करलें, व आपल्या ‘आयंजननी’स अक्षय काळोख लावून ‘देशबांध-
वां’स गळफांस लावण्याचा प्रयत्न केला, त्याची लीला ज्यांस लडिवाळपणाचीच वाटते
त्यांची धन्य द्वागाया वा; दुसरें काय ! आम्ही तर आमचा कृतसंकल्प येथें स्पष्ट लिहून
कळवितां कीं, आमच्या महाराष्ट्र भाषेंत जेवढे द्वाणून कठोर शब्द आहेत व तिच्या अंगां
निदाय्यंजकत्व जेवढे द्वाणून आहे तेवढ्या सर्वांचा असल्या महापातकी मनुष्यांवर वर्षाव के
ल्याखेरीज आम्ही कधीं रक्षणार नाहीं !

चाली होऊन पुढें काय होतें कोण जाणे असें सर्वांस वाटूं लागलें. असो; एकंदरीत या वर्षी आमच्या देशांत अनेक मोठमोठे उत्पातच झाले असें ह्मणण्यास हरकत नाहीं. शेवटीं मात्र एक मोठा उत्सव चोहोंकडे गाजला; तो अर्थात्च युवराजनिमित्त जिकडे तिकडे चालू झालेला समारंभ होय. हा अद्याप चालू आहेच.

वर जे उत्पात झाले ह्मणून सांगितले त्यांचीच एक लहर आमच्या शहरावरहि येऊन आदळली कीं काय कोण जाणे ! येथीहू गेल्या साला दोन अर्धे प्रसंग घडले. एक मे महिन्यांत वक्तृत्वोत्तेजक सभेंत झालेला दंगा. याद्विषयी गेल्या एद-विसाव्या अंकांत थोडासा उल्लेख केलाच आहे. त्याहून अधिक यथे इतकेच सांगाय-याचें कीं, तो सगळा प्रकार पुनः मनांत आणला असतां मोठा चमत्कार वाटतो ! वरील समारंभ अगोदर चार वर्षे चांगला चालला असतां पहिल्यानें यथःस्थित् कारण नें काय झालें, पुढें जातां जातां गोष्ट गेली कोणत्या थरावर, सभेंत चोहोंकडे एकदम बजबजपुरी माजून तीस कोणी धनी ना गांसावी अशी एकदम तिची तारंबळ काय झाली, कोणास काय पाहिजे तें तो बोलायास लागून वज्या वज्या मंडळीचा बोज वार तो काय झाला, हें सर्व मनांत आलें ह्मणजे बुद्धि अगदी गुंग होऊन जाते ! एवढा कहर एकदम कगलेंत उसळला असेल याची कांहीं कल्पनाच करवत नाही. असो; परमेश्वराच्या दयेनें तरी वेळ पुनः न येवो ह्मणजे झालें! दुसरा प्रसंग दयानंद सरस्वतीचा. यांच्या समारंभाचा वृत्तांत गेल्या अंकांत बराच दिला आहे. त्यावरून बाहेरील लोकांस स्वामींच्या निमित्त येथें जो महात्सव झाला त्याची बहुधा बरीच कल्पना करतां येईल. येथील लोकांस तर निदान दहा वीस वर्षे तरी परमहंसांची वरात व वे० रा० रा० श्रीगर्दभाचार्य यांचा छविना यांचा विसर पडणार नाही. ज्या कोणा भाग्यवान् पुरुषांच्या वांट्यांस लुला हात, दगडाची खोंच किंवा चाबकाचे वळ वेगळे महा-प्रसाद आला असेल ते तर जन्मपर्यंत स्वामींचा गुणनुवाद गात बसतील. असो; पण अशांस स्वामींच्या तर्फें आह्मी असें आश्वासन देतो कीं, झाल्या गोष्टीचा त्यांनीं व्यर्थ विषाद करूं नये. नुकत्या वर सांगितलेल्या वेदमूर्तिस परमहंसांनीं आपल्या शिष्यांकरवी तत्त्वमयीचा बोध करून तावडतोब लोकांतरास रवाना केले आहे. तेथें त्यांनीं आपल्या कर्णदैर्घ्याचा संन्यास करून सुंदर परिव्रज्या धारण केली आहे, व महामीमांसक बनून व्याख्यानंचा भारी सपाटा चालवला आहे. आर्यसमाजाची स्थापना होऊन स्वामीमहाराजांस त्या लोकांचें आधिपत्य घेण्याविषयी लवकरच सूचना येईल असा रंग दिसतो. तर वरील लोकां वरील लोकांची त्यांस मिळालेल्या प्रसादाच्या मानानें अवश्य संभावना केली जाईल ! अघो, एकंदरीत आह्मांस एवढा मोठा संतोष वाटतो, व साऱ्या पुणेंकरांसहि तो तसाच वाटेल, कीं येथील जुनें वैभव गेल्यापासून आज सुमारे साठ वर्षे हत्तीची मोठ्या थाटाची खारी जी कोणाच्या

कधीं दृष्टीस पडली नव्हती, व पुढेहि कधीं पडण्याचा योग नव्हता, ती सत्यशोधकांच्या व आर्यसमाजवाल्यांच्या हासेमुळे सर्वांस अनायासे पहावयास सांपडली.

असा; याप्रमाणें गेल्या सालची एरवींची हकीकत झाली. आतां आमच्या पुस्तकाच्या संबंधाची जर पाहिली तर ती फारशी विशेष नाही. या सालांत आमच्या आश्रयदात्यांची संख्या सुमारे दुप्पट झाली. याबद्दल आमच्या देशबंधूंचे आद्वी भारी आभारी आदों हें उघडच आहे. व यासंबंधाने यापूर्वी अंमळ वर लिहिण्यांत आलेच आहे. गेल्या वर्षांत आमच्याकडे पत्रेहि पुष्कळ आलीं. हीहि गोष्ट आमच्या हितचिंतकांस अभिनेदनीयच वाटेल. या पत्रापैकीं कांहींस आह्मांकडून उत्तरे मिळून कांही नुसतीच छापलीं गेलीं. असें करण्याचें कारण कांहींस उत्तर नकोच होतें, आणि कांहीं विशेष देण्यासारखे नव्हतें हें होय. गेल्या वर्षभर आमच्या पुस्तकावर मागील वर्षाप्रमाणें कोठें टीकाहि केलेली आमच्या पहाण्यांत किंवा ऐकण्यांत आली नाही.^१ आमचे मुख्य प्रतिपक्षी व परंपरागत चालत आलेले वैरी जे ख्रिस्तोपासक त्यांनीं हि यंदां बिलकूल कांहीं खटपट किंवा गडबड केलेली कोठें ऐकण्यांत नाही. त्यांच्या पवित्र शास्त्रावर व पवित्र लांकांवर सत्याच्या पक्षास अनुसरून गेल्या बारा अंकांत नेहमीं प्रमाणें बरीच चर्चा झाली असतां, ती सर्व त्यांनीं यशनें शिकविलेल्या क्षमेस व शांतीस अनुसरून सर्व निमूटपणीं ऐकून घेतलींसे वाटतें. अशी साधुत्वाची वृत्ति भांडणानंतर पतकरण्यापेक्षां त्यांच्या अगोदरच ते पतकरीत जातील, तर त्यांत त्यांचा व त्यांच्या शुभवर्तमानाचा बराच आब रहात जाईल. असो; या वर्षी आमच्या एका मित्रानें दिलेला मोरोपंताचा 'मुक्तामाला' ग्रंथ सुमारे अर्धा टीकेसहित छापला गेला हेहि येथें लिहिले पाहिजे. अशी मेहेरबानी आमच्या महाराष्ट्रकवींचे कोणी भक्त करीत जातील तर आह्मांवर व एकंदर लोकांवर मोठेच उपकार होतील हें उघड आहे.

१ वर मलांचे टीका झाली नाही असें झटले यांत अंमळ त्रुटी झाली. येथील 'शिवाजी' पत्रात कांहीं मोठ्यापूर्वी आमच्या पुस्तकाच्या सातव्या अंकातील कांहीं वाक्यांवर कोणी एकांनीं कांहीं वेडावाकडा मजकूर लिहिला होता. पण जी टीका सातवा अंक निघून एक वर्ष होईपर्यंत आमच्या प्रातःपक्ष्यास प्राप्त झालेले वीर्ये झाले नाही किंवा मनांत आले नाही, आणि ज्यास 'शिवाजी' हून अधिक योग्यतेच्या ठिकाणीं जागा मिळाली नाही, तिनें याह्यांस विस्मरण झाले व तज्जकडे आह्मां सर्वथा दुर्लक्ष केलें यानें कोणाहि समजस मनुष्यास मोठेंस आश्चर्य वाटणार नाही !

ग्रंथांवर टीका.

नीरक्षीरविवेके हंसाऽऽलस्य त्वमेव तनुये चेत् ।

विश्वस्मिन्नधुनाऽन्यः कुलव्रतं पालयिष्यति कः ॥^१

भामिनीविलास.

अंक १५.—(१) ग्रंथसमृद्धि. (२) ग्रंथकाराची स्थिति. (३) मी स्मरणार्थ्यास उपाय. (४) ग्रंथपरीक्षेचा हल्लीचा प्रकार. (५) त्यांचे परिणाम. (६) प्रस्तुत विषयावर सामान्य विचार. (७) त्याची हकीकत. (८) टीका करणारास आवश्यक गुण-मूलग्रंथांचे ज्ञान. (९) सत्यप्रीति. (१०) शांत स्वभाव. (११) सहृदयता. (१२) टीकेचे सामान्य प्रकार. (१३) खरा टीकाकर्ता. (१४) प्रस्तुत विषयाविषयी लोकांच्या गैरसमजुती. (१५) चांगले टीकाकार निप-पत्रल्यापासून उपयोग.

१. गेल्या पांचपंचवीस वर्षांत आमच्या भाषेंत बरीच ग्रंथसमृद्धि होऊन दिवसेंदिवस ती बरीच वाढतहि चालली आहे. निदान पांचपंचवीस तरी लहान मोठी, वाईट चांगली अशी नवी पुस्तके निघाल्यावांचून वर्ष बहुधा सुने जात नसेल. ही गोष्ट आम्हांस सर्व प्रकारें अभिनेदनीय वाटते. कारण या प्रतिवर्षी तयार होणाऱ्या पुस्तकांत जरी नांव घेण्यासारखीं सगळींच नसलीं, किंबहुना मुळींच नसलीं, तरी निदान पक्षी इतक्या ग्रंथकारांनी आपल्या श्रमाचा व काळाचा केवळ अपव्यय केला नाही, व इतक्या छापखान्यांस काम मिळालें, एवढे तरी निदान ह्मणतां येईल ! पण ही कल्पना ह्मणजे अगदीं कडेलोटची इतक्या थरास ग्रंथ पांचवें हें बहुधा मुळींच संभवत नाही. कारण एक तर ग्रंथ छापणें हें कोणी उगीच मौजेखातर करीत नाही, तो घेणारे कोणी तरी सांपडतील अशा समजुतीवरच कोणी ग्रंथकार आपलें पुस्तक छापतो; आणि दुसरे असें की, जो आपला ग्रंथ छापण्यास निघाला तो बहुधा त्यांत छापण्यासारखें काहीं तरी असल्याशिवाय तसें करण्यास सहसा प्रवृत्त होणार नाही; फजितीचें भय ज्याला त्याला आहेच.

२. पण ही ग्रंथांची संख्या जशी दिवसेंदिवस वाढत चालली आहे, त्या मानानें त्यांस अत्यंत हितावह अशी गुणदोषविवेचकांची संख्याहि वाढत जावी हें अत्यंत इष्ट होय. पण हें मात्र बहुधा मुळींच आढळत नाही. सध्यांची स्थिति पाहिली तर अशी आहे; ग्रंथ छापखान्यांतून बाहेर पडनात, आणि पुढें त्यांची काहीं तरी यत्नेनें व्यवस्था होते. काहींस लोकांचा आश्रय मिळतो; काहीं शिफारशांनीं, वशि-ल्यांनीं वगैरे खपतात; आणि पुष्कळ तर ग्रंथकराच्याच अंगावर पडून 'मला ही

१. "हे हंसा ! पाणी आणि दूध हें वेगळें वेगळें करण्याचा जर तूहि आळस केलास, तर या जगां हें तुझें कुलव्रत दुसरा कोण चालवील ?"

कोटून बुद्धि सुचली' असें त्यास करून टाकतात। याप्रमाणें लोकांचा आश्रय हा केवळ अनिश्चित असल्यामुळे कोणीहि ग्रंथ छापण्यास सहसा धजावत नाही. आमच्या देशांत इंग्लंडांत वगैरे जसे बडे लोकहि ग्रंथकारांच्या पंक्तीत सांपडतात तसें अजून मुळींच झाले नाही, व केव्हां होईल याचा सुमारहि करवत नाही; तसेंच जे ग्रंथकार झाले असतां सारे लोक त्यांस अवश्य आश्रय देतील, किंबहुना त्यांपासून अपेक्षित जी ज्ञानवृष्टि तिची सर्व चातकवत् प्रतीक्षा करीत आहेत, अशा आमच्या नवीन विद्वानांच्याहि कधीं स्वप्नां सुद्धां तो विचार येत नाही. तेव्हां ग्रंथरचना करणारे ह्मणजे ह्मणजे अर्थात्च वरील दोहों प्रकारचे ज्यांच्या पदरीं बहुधा अठरा विश्वे दारिद्र्य तेच काय ते. अशांनीं भीत भीत एखादा ग्रंथ लोकांपुढे आणला आणि त्यास कोणींच विचारले नाही, ह्मणजे आटपले! आर्धांच तुटपुंजीचा व्यापार; त्यांतून एकदां जबर ठोकर लागून चांगले डोळे उघडले, ह्मणजे मग तो कशाला पुनः या भानगडीत पडणे आहे! याप्रमाणें त्याची स्वतःची हिंसत पार खचून जाऊन दुसऱ्यांचेहि त्याची ती दशा पाहून हात पाय मोडतात. असो; तर याप्रमाणें ग्रंथकारांची सध्या स्थिति आहे. पुस्तक छापून त्याची छापणावळ सरासरी बाहेर पडली ह्मणजे अगोदर निमे मिळविली. मग पुढला विचार पुढे. त्यांतूनहि यथाकथांचित् सगळ्या प्रती खपून जाऊन सगळ्या क्रुत्यांत एकंदरीत नफा झालाच, तरी दुसऱ्या आवृत्तीची गोष्टहि नको! आजपर्यंत जे शेंकडों ग्रंथ आमच्या भाषेत होऊन गेले, त्यांत सरकारी पुस्तकांखेरीज दुसरी आवृत्ति पाहिलेले फारच थोडे निघतील. पराकाष्ठा चार पांचावर निघणार नाहीत असें आम्हांस खास वाटतें. तर ही केवढी विलक्षण स्थिति! ज्या आमच्या देशांत विद्याभिरुचि चोहोंकडे एवढी फैलावली आहे; ज्यांत प्रतिवर्षी गांवोगांवां छापखानें, पत्रें, पुस्तकें, पुस्तकालये, सभा वगैरे नवे नवे प्रकार होत चालले आहेत; ज्यांत देशाभिमान, विद्वत्त्व, कवित्व, वक्तृत्व वगैरेंची चोहोंकडे एवढी गर्दी दृष्टीस पडते; ज्यांत नवा धर्म स्थापणें, देशाचें गेलेलें कलाकौशल्य पुनः माघारी आणणें, कवितेच्या नव्या शाखा स्थापणें, नवीं यंत्रें तयार करून विलायतेशीं व्यापारांत टक्कर मारणें, फार तर काय, पण ज्या गांष्टी येथें व साऱ्या एशिया खंडांत कधीं कोणी कानीं ऐकल्याहि नाहीत अशा—ह्मणजे प्रति डिमॉस्थेनीस, प्रति सिसरो, व प्रति पार्लमेट येथें बनवणें,—इत्यादि अचाट कामें हातीं घेण्यासहि लोक मागेपुढे पहात नाहीत;—त्यांतव इंग्लंडांतील केवळ सामान्य प्रतीच्या ग्रंथकारांच्या योग्यतेचेहि ग्रंथकार सांपडूं नयेत, व शेंपावशाच्या पहिल्या आवृत्तिनंतर मोठ्या नामांकित ग्रंथकर्त्यांसहि दुसरी काढण्याची छाती होऊंच नये, हा केवडा चमत्कार आहे? आमच्या सार्वजनिक सभांतून गेलेले हिंदुस्थानतर्फेचे मुखयार हौस आफ कामन्समध्ये तेथील सभासदांशीं जेव्हां खुबाशीं खुर्ची लावून

बसतील, तेव्हा इकडील वियेची वरील स्थिति ऐकून तेथील सभासदांस केवढं आश्चर्य वाटेल ! त्यांची समजूत जी की, देशास थोरपणा येण्यास तेथील भाषा चांगल्या क्रांति-दशेस आली पाहिजे, तीत सर्व प्रकारच्या विषयांवर मोठे मोठे ग्रंथ असले पाहिजेत, लोकांच्या अंगांत विलक्षण हिंमत असून जेथें त्यांनीं एकदां पुढें पाऊल ठेवलें तेथें ते मार्गे सरतच नाहीत असा त्यांचा लौकिक व्हायाम द्या, हा नियम जां सर्व मोठ्या राष्ट्रांस लागतो त्यास आमचाच देश मात्र अपवादक पाहून त्यांस मोठा अच्चा हाईल ! आणि खरोखरीच, जे लोक आपल्या देशभाषेची योग्यता केवळ हलकट, अविद्वान् अशा लोकांस मात्र ती उपयोगी इतकीच समजतात, तोंस व्याकरण किंवा कांश तयार करण्याचें ज्यांच्या कधीं फारसें मनान्हि आलें नाहीं, तीं जगें का मरो या विषयीं जे सोळा आणे बेफिकीर आहेत, ज्यांच्यांत पांच पंचवीस वर्षे तरी वांचावी इतक्या प्रतीचीहि कविता निपजत नाही, ज्यांच्यातील मोठ्या प्रसिद्ध वक्त्यांचें भाषण एकदां ऐकतानाहि कंटाळा येतो, ज्यांच्या भाषेनें सामान्य प्रतीच्या लोकांस ज्ञानप्राप्ति होण्याचा बिलकूल संभव नाहीं, ज्यांचे इतिहास, पदार्थविज्ञान, वैद्यक वगैरे विषयां-वरील ग्रंथ झटले झणजे पोरनीच्या भातुकलींतील पदार्थासारखे होत, ज्यांच्यातील व्यापाराच्या मंडळ्या, कौशल्यशिक्षक गृहे, भजनसमाज, पुस्तकालये वगैरेचा थाट पाहिला तर युरोपांतून आलेल्या एखाद्या गृहस्थास पोटा भरून हसूं मात्र येईल,— त्याच लोकांचा पार्लमेंटांत जागा मिळवण्याचा उद्योग चाललेला पाहून कोण तोंडांत बोटा घालून रहाणार नाही ? असो; एकंदरीत आमच्या भाषांची विद्यमान स्थिति व ग्रंथकारीचा लोकांकडून आदर या दोन्ही गोष्टी एकंदर देशाच्या स्थितीविषयीं उत्कृष्ट सूचक आहेत असें आम्हांस वाटतें; आणि हीं चिन्हें अशीं व जोंपर्यंत दृष्टीस पडतील तोंपर्यंत देशाच्या मोठेपणाविषयीं लोक कितीहि भकले तरी तें सर्व व्यर्थ होय यांत अगदीं संशय नाही.

३. देशभाषेची सुधारणा व तीत उत्कृष्ट ग्रंथांची समाप्ति होणें याचा देशाच्या हिताशीं केवढा निकट संबंध असतो याविषयीं जे निःसंशय असतील त्यांस वरचें लिहिणें केवळ यथार्थ वाटेल अशी आमची खात्री आहे. आतां वरील दोन्ही गोष्टी घडण्यास काय झालें पाहिजे याचा विचार करूं. प्रस्तुत मालेच्या पहिल्या दोन अंकांत आम्हां वाचकांस कळविलें आहेच की, ग्रंथाचे यथार्थ परीक्षक असणें हें फार अवश्य आहे; व असे असले झणजे भाषेस अनेक प्रकारांनीं उपयोग होतो. हे प्रकार या निबंधांत पुढें सांगण्यांत येतील. आतां हें ग्रंथाचें गुणदोषविवेचन सध्यां कितपत होतें तें पाहूं.

४. हा प्रकार बहुधा सर्वांच्या लक्षांत असेलच. आमच्या मराठी वर्तमानपत्रां-तील कित्येकांच्या अग्रभागीं इंग्रजी पत्रांवरून उचललेली एक लांबलचक प्रतिज्ञा असते

की, अमुक अमुक विषय आमच्या पत्रांत येत जातील. आतां या विषयांत पहिल्यानें कोणता मांडलेला असतो ह्याणाल, तर Literature ह्या भाषेतील ग्रंथ ! आणि पत्र जर उलटून सारें वाचून पाहिलें, तर वरील सदर केवळ नामधारी होय असें तेव्हांच लक्षांत येतें. हा प्रकार केवळ एकाच अंकांत नव्हे, तर महिन्यांचे महिने, किंवा वर्षांचीं वर्षे चाललेला दृष्टीस पडेल. आतां वरील सदराचा अर्थ पत्राच्या दोहों बाजूस नवीन पुस्तकांच्या ज्या जाहिराती दिल्या असतात त्या, किंवा 'तुला—होतों काय ! रक्त शुद्ध कर' अशा प्रकारचे जे मजेदार चुटके दिले असतात ते असल्यास न कळे ! एरवीं त्यांपासून त्यांच्या वाचकांस भाषेची किंवा तांतील ग्रंथांची माहिती किती होत असेल ती त्या पत्रकर्त्यांस किंवा त्यांच्या वाचकांसच माहीत. बरें हें एक असो; वर्तमानपत्रांचा तो मुख्यतः विषय नसल्यामुळे, व दर खेपेस वरील सदराचा मजकूर लिहिण्यास सांपडणें अशक्य झालून तो वरचेवर येत नाहीं असें झटलें, पण महिन्या दोन महिन्यांनीं कोणी नवीन ग्रंथकार आपलें पुस्तक त्यांच्या परीक्षकरितां जेव्हां त्यांकडे नजर करतो तेव्हां तर वरील सदर जागवण्यास चांगली संधि ना ! पण अशा प्रसंगीं आमचे वर्तमानपत्रकर्ते कशी हिकमत लढवतात ती पुष्कळांस माहीत असेलच. कोणी 'पोंच' या सदराखाली त्या ग्रंथकाराच्या नांवाना यथास्थित निर्देश करून पुस्तक पाठविल्याबद्दल त्यांचे फार फार आभार मानतात, एवढीच त्यांच्या ग्रंथावर टीका ! दुसरे कित्येक वरील छापील आभार प्रदर्शित करून नंतर ग्रंथाची छापणी फार सुरेख आहे, बांधणी मोठी मनोवेधक आहे, कागद तर कांहीं पुसुंच नये, अशा प्रकारच्या गोड गोड शिफारशी करतात. एवढें नाभी गुणदोषविवेचन करण्यास त्या विद्वान् पत्रकर्त्यांस केवढे श्रम पडत असतील बरें ! व विनाच्या ग्रंथकर्त्यांस आपली शिफारस सगळी कागदांच्या कारखानदागळे, छापणाराकडे व चुकें बांधणाराकडेच खपली जाऊन स्वतःच्या वांछ्याला एक शब्दहि उरला नाहींसें पाहून केवढा संतोष वाटत असेल ! असो; तर अशा दोन तऱ्हांनीं प्रायः नवीन पुस्तकावर मत प्रदर्शित केलें जातें. पण यादूनहि खुबीची एक तिसरी तऱ्हा मांगयाची राहिली आहे. ती ही—'अमुक अमुक बूक आह्मांस पावलें; आम्ही ग्रंथकर्त्यांचे याबद्दल फार आभारी आहों. आमचें मत पुढील खेपेस देण्यांत येईल'. किंवा इतकेंहि आपणांस बांधून ध्यावयाचें मनांत नसल्यास 'मत सवडीप्रमाणें प्रकट करूं'. असें लिहावें ह्याणजे आटपलें. पुढील खेप किंवा सवड यायला नको, आणि मत द्यायला नको. ही पुढील खेप येणें ह्याणजे नारदमुनीची उलट फेरीच ह्याणायाची ! त्या मोळया स्वारीनें सहाद्रीकडून दंडवत घालवून त्यास जशी थाप दिली, कीं बारे ! असाच असळ राहा, मी आतां रामेश्वराहून परत आलों पहा ! आणि मग परत कपूरचें आणि काय कसचें—याप्रमाणेंच वरील पत्रकारांचा

वेळ मारून नेण्याचाच केवळ मतलब असतो ! असो; तर नवीन ग्रंथ करून तो अभिप्रायाकरता जो कोणी वर्तमानपत्रांकडे वगैरे पाठवतो, त्याची वासलात वगैरे तिन्ही प्रकारांतूनच बहुधा एकाचें होते.

वरील विचित्र स्थिति पाहून काय बरें मनांत येते ? अर्थात् हेंच की. असें होण्याचें कारण ग्रंथ वाचण्याचा एक आनंद तरी असेल; किंवा गुणदोषपरीक्षेचें काम लोकांस अंमळ जडच जातें. काहींहि असणें, निदान एवढें खरें कां, ग्रंथदाराची अशी हेळसांड होणें हें आमच्या विद्वत्तेस व देशाभिमानास माठें दळित असून यापासून भाषेची व तद्द्वारा एकंदर लोकांची मोठीच हानि होत. ग्रंथांची निफारस करणेसमया बहुतेक शिफारस पुस्तकाच्या पुढ्यावरून व छापणीवरूनच करणें हें किती अप्रयोजक आहे ! कसाहि लोक जशी गुणांची परीक्षा त्यांच्या अंगाच्या चांचणीवरून करतात तशीच गोष्ट ग्रंथांची असते काय ? 'साधारण प्रार्थने' सारखें धर्मपुस्तक किंवा 'मंजु-घोषे' सारखी कादंबरी मोठ्या शानदार पुढ्यांनी बांधून त्यावर मोठें नामी असे मिऱ्याचें किंबहुना जडावाचें काम केलें ह्मणजे तीं पुस्तकें खरोखरी वाचनीय झालीं काय ? आणि 'बाळमित्र' किंवा 'पथरत्नावली' हीं अगदीं भिकारकागदावर भिकार ठाणांची छापून अगदीं भिकार रीतीनें बांधलीं ह्मणजे त्यांची योग्यता कमी झाली काय ? रद्दी घेणाऱ्या वाण्यानें किंवा आताऱ्यानें पुस्तकांची त्यांच्या बाह्य स्वरूपावरून जर पारख केली तर ती त्यास शोभणार आहे; पण स्वतः अर्थज्ञ व अत्यंत भासिक ह्मणून जे लोकांस एखाद्या ग्रंथाची शिफारस करणार त्यांनीं ग्रंथांची पारख वाण्यासारखी किंवा अत्तरवाल्यासारखी करावी हें किती हास्यास्पद होय ! अशी शिफारस झाली ह्मणजे ग्रंथकारांस आपली केवळ मानहानि केलीशीच वाटावी, व ती करणारासहि त्याबद्दल मोठा संकोचच वाटावा. पण ही वृत्ति उभयपक्षांहि बहुधा दिसत नाही; दोघांसहि बाह्यरूपाची प्रशंसाच पुरेशी होते. असो; एकंदरीत वरील प्रकारच्या ग्रंथपरीक्षेनें भाषेचे फार अहित होतें. कारण खरोखरी परीक्षक कोणीच नसल्यामुळे कसाहि ग्रंथ असला तरी 'टक्का शेर भाजी टक्का शेर खाज्या' या न्यायानेंच त्याची प्रायः योग्यता ठरते. ह्मणजे 'मुक्तमाला' सुरस आणि 'मंजुघोषा'हि सुरस; 'अथेल्लो' उत्कृष्ट भाषांतर, तसेंच वर्षा दोन वर्षांमागे तयार होऊन लोळत पडलेलें 'जुलियस सीजर'चें एक भिकार भाषांतरहि उत्कृष्टच; 'पुण्याच्या वर्णना' सारखा ग्रंथ पुस्तकालयां संग्रहास असण्यास जितक्या योग्यतेचा, तितकाच 'राणीच्या पुस्तका' सारखा केवळ राजमान्य ग्रंथहि योग्यच ! सगळे ग्रंथ अर्थातच सारख्या योग्यतेचे कधीहि असणार नाहीत; पण अवशेषाच्या दाट काळोखांत जसे सगळे पदार्थ सारख्याच आकारमानाचे, सारख्याच रंगाचे, आणि सारखेच सुरेख; व्याप्रमाणेंच सत्परीक्षकांच्या अभावीं सगळे ग्रंथ येथून तेथून सारखेच. हा जडघोट्या होण्याची कारणे

प्रस्तुत मालेच्या पहिल्या अंकांत कांहीं सांगण्यांत आली आहेतच. या सर्वांत आमच्या नवीन विद्वानांची स्वभाषेविषयींची उपेक्षायुद्धि हीच मुख्य द्वाटली असता चालेल. कारण ग्रंथपरीक्षा करण्याचे सामर्थ्य यांच्या अंगां येण्याचा जितका संभव आहे तितका अर्थातच इतरांच्या नाही. याचे तरी कारण मुख्यतः हेच आहे की, इंग्रजी भाषेत ज्ञानसन, मेकाले वगैरे नामांकित ग्रंथकारांचे ग्रंथ प्रस्तुत विषयावर मोठे उत्कृष्ट असून त्यांचा परिचय कालेजांतील विद्यार्थ्यांस हरहमेश घडतो. शिवाय इतरहि पुष्कळ माहिती त्यांस झाली असते. यामुळे एखाद्या ग्रंथावर ते जसा मार्मिक अभिप्राय देतील तसा केवळ मराठीतच हुशार असा मनुष्य किंवा मोठा व्युत्पन्न शास्त्री याच्या हातूनहि देणें होणार नाही. असो; पण ही केवळ शक्यत्वाची उक्ति झाली. ह्मणजे इतकें करण्याचे त्यांच्या अंगां सामर्थ्य आहे, किंवा निदान योग्यता तरी आहे, इतकेंच. हें सर्व ते करतातच असा अर्थ नाही. शेक्सपीयर साहेबांची नायिका ह्मणते—

If to do were as easy as to know what where good to do, chapels had been churches and poor men's cottages princes' palaces !^१

हाच न्याय प्रस्तुत प्रसंगी किंचित् फिरवून लावता येईल. असो; पण या ह्युगथीमुळे देशाचा तोटा किती होतो हें उघडच आहे. ग्रंथांचा खरा चाहता कोणी नसल्यामुळे चांगल्या ग्रंथकारांस वाईटांतच सामील होऊन बसावे हें तरी एक त्यांच्या कपाळीं येतें किंवा आपली योग्यता जर प्रगट करणे असली तर आत्मश्लाघेचें अश्लाघ्य कृत्य करण्याखेरीज त्यांस दुसरा मार्ग रहात नाही. पण हा मार्ग आचरणें हें नेहमीच फलदायक होतें असें नाही. पुष्कळां त्याचे योगानें लोकांच्या मनावर वाईट प्रह मात्र होऊन जाता. असो; तर याप्रमाणें तिन्हाईतपणें निष्पक्षपातपणानें ग्रंथांची योग्य प्रशंसा करणारे असले, ह्मणजे चांगल्या ग्रंथकारांस उमेद येते व लोकांपासून त्यांस आश्रय मिळाल्याच्या योगानें भाषेत चांगल्या ग्रंथांची संख्या उत्तरोत्तर वाढते. आणि त्याप्रमाणेंच वाईट तेवढें निवडले जाऊन त्यांचा क्रमाक्रमानें न्हास होतो. पण असें जेव्हां असत नाही तेव्हां अर्थातच हल्लीप्रमाणें चांगलें काय आणि वाईट काय दोन्ही एकच होऊन जाऊन भाषेची मोठीच हानि होते; आणि लोकांचे हातीं चांगलेच ग्रंथ पडून त्यांच्या मानसिक शक्ति वृद्धिगत होत जाव्या असें जें व्हावे तें मुळीच न होऊन त्यांस उलटा अपाय मात्र घडतो.

१ “अमुक अमुक करणे चांगले हें समजणें तसें सोपें आहे त्याप्रमाणेंच तें करणेहि जर सोपें असतें, तर लहान देवळें या मोठीं देवाल्ले वनलां अमनां आणि गरीबगुनीनांच्या खोपऱ्यांचे दोळेजग पात्रवाडे झाले असते !”

६. येथवर आमच्या भाषेतील ग्रंथकारांच्या सांप्रतच्या स्थितीविषयी विशेषतः निरूपण झाले. आतां प्रस्तुत विषयावर सामान्यतः विचार करूं. ह्याणजे ग्रंथावर टीका करण्याचें काम जो हातां घेतो त्याच्या अंगीं कोणते गुण असले पाहिजेत, त्यास साधनें कोणतीं हवीं, हा टीका करण्याचा प्रकार केव्हां उद्भवला, त्यापासून हिताहित कोणतें वगैरे.

७. पहिल्यानें या प्रकाराची हकीकत. हा प्रकार आपल्या देशांत पाचांन काळीं ह्याण्यासारखा नव्हता, व अर्वाचीन काळीं तर अगदींच बुडून अलीकडे दहा पंधरा वर्षांतच इंग्रजी ग्रंथकारांच्या परिचयानें नुकता कोठे सुरू होत चालला आहे. या विषयाच्या संबंधानें प्रस्तुत मालेच्या तिसऱ्या व चवथ्या अंकांत आर्झी कांहीं विचार प्रदर्शित केले आहेत, त्यावरून या काळाच्या पूर्वीची स्थिति कांहीं लक्षांत येईलच; यास्तव तिजविषयी आणखी येथें लिहिणें जरूर नाहीं. प्रस्तुत स्थलीं अलीकडच्या स्थितीस उद्देशून मात्र लिहितों. नुकतें वर लिहिण्यांत आलेच आहे कीं, इंग्रजी विद्येचा इकडे फैलाव होऊं लागल्यापासून ग्रंथांच्या गुणदोषांचें विवेचन करण्याचा इकडे प्रघात पडला. प्रतिवर्षीं नवीं जीं पुस्तकें निघतात त्यावरं वर्तमानपत्रांतून थोडीबहुत चर्चा होऊं लागली व त्याच उद्देशानें मासिक पुस्तकेहि सुरू झालीं. या पुस्तकांचा विषय भाषा व विद्या होच केवळ होत, वर्तमानपत्रांप्रमाणें आणखी दुसरी व्यवधानें त्यांस बिलकूल नाहींत, यास्तव वरील गुणदोषविवेचनाचें काम वस्तुतः पहातां त्यांचेंच विशेषकरून होय. देशांत चालणाऱ्या राज्यकारभाराविषयी, व्यापाराविषयी व इतर अनेक लौकिक गोष्टीविषयी लोकांचीं मनें बरोबर करणें हे जसें वर्तमानपत्रांचें काम, तसेंच मासिक पुस्तकांचें विद्येच्या संबंधानें होय. ह्याणजे नानाविध विषयांविषयी थोडक्यांत चांगल्या रीतीनें वाचकांस माहिती जेणेंकरून होईल ते करणें हेंच त्यांचें मुख्य काम होय; व याबरोबर विद्यावृद्धयर्थ सरकारचे किंवा लोकांचे जे प्रयत्न चालले असतील त्यांची चर्चा करणें हेंहि त्यांकडेच येतें. यास्तवच नवीं पुस्तकें जेवढीं होतील त्यांपैकीं खरोखरी उपयोगाचीं कोणतीं व नादान किंवा अपायकारक कोणतीं तींहि लोकांस कळविणें त्यांचेंच कर्तव्य होय. हा प्रकार बिलायतेतील मासिक व त्रैमासिक पुस्तकें जीं आपल्या दृष्टीस पडतात त्या सर्वांत आढळतो. कोणत्याहि विषयावर नवे बुक झालें न झालें कीं लागलीच चोहोंकडे मासिक पुस्तकांतून त्याची वाटाघाट सुरू होते. हें तर काय, पण पुस्तकालयांतून, वादविवादाच्या सभांतून, चहा बुंद वगैरे पिण्याच्या ठिकाणीं, किंबहुना भेजवाऱ्यांच्या प्रसंगीं सुद्धां वरील चर्चा जिकडे तिकडे चालू असते. असो; तर नवीन पुस्तकांविषयीं मते प्रदर्शित करून त्यांपैकीं लोकांच्या आश्रयास पात्र कोणतीं व नाहींत कोणतीं हें ठरविणें ह्या अधिकार मुख्यतः मासिक पुस्तकांचा होय. पण आमच्या भाषेत जीं आहेत

व मागें होतीं त्यांपैकी वरील काम बरेंच वजाविलेलें व वजावणारें आह्मांस एक मात्र दिसतें. ते 'विविधज्ञानविस्तार' होय हें सर्वांच्या सहज ध्यानांत येईलच. अगो; तर याप्रमाणें ग्रंथांवर टीका करण्याचा प्रकार आमच्या भाषेत अगदीं नवा सुरू झाला आहे. व अद्य प त्याचा प्रचारहि फारच थोडा आहे. तो वाढणें हें भाषेच्या अभिवृद्धीस व लोकांच्या हितास फार आवश्यक आहे.

८. वर प्रस्तुत प्रकाराचा कांहीं इतिहास झाला. आतां ग्रंथांवर टीका करणाराचे अंगी अवश्य गुण कोणकोणते हवेत तें सांगतों. प्रथमतः अर्थातच मूळ ग्रंथाचें ज्ञान. हें असल्याशिवाय टीकाकार एखादी केवढाहि विद्वान् असला तरी तें व्यर्थ होय; हें उघड आहे. ही गोष्ट वास्तविक पहातां अगदीं स्पष्ट होय; कारण ज्या मनुष्यास एखाद्या वस्तूनें पूर्ण ज्ञान नाहीं, किंवाहुना मुळीच नाहीं, त्यानें त्याविषयी आपलें मत सांगणें हें मुळीच शोभत नाहीं हें अगदीं उघड आहे. पण मनुष्याच्या मनाचा असा काही चमत्कार आहे की, स्वतःच्या अज्ञानाची केवळ कल्पनाहि त्यास सहन होत नसते. आपणास अमुक अमुक विषय अगदीं कळत नाहीं व यास्तव त्यावर मत देण्यास आपण सर्वथा अयोग्य, अशी मनाची पक्की खात्री फारच थोड्या सुज्ञ लोकांची झाली असते. बाकी कोणास कोणत्याहि विषयाविषयी पुसा; बहुतकरून उत्तर नाहीं असें व्हावयाचेंच नाहीं. ज्या त्यास बहुधा असें वाटत असतें कीं, मला जितकें ज्ञान आहे त्यापेक्षां अधिक दुसऱ्यास काय असावयाचं आहे ? व माझी जीं मते आहेत त्यांत चुकीचा संभव असल तरी कसा ? तर असा मूर्खपणाचा दुर्गमिमान बहुतेक लोकांच्या मनास जडला असल्यामुळे हव्या त्या गोष्टीवर हवें तसें मत झोकून न देणार फार थोडे. फार तर काय, पण जो विषय त्यांस अगोदर असलाच तर फारच थोडा अवगत असण्याचा संभव, त्यावरहि बरें वाईट ह्यागण्यास मागे पुढें बिलकूल न पहाणार शकडी गृहस्थ सांपडतात. बेकनने कोर्टेंस एक माठ मार्मिक वचन लिहिले आहे कीं, 'असं कित्येकजण आढळतात कीं ज्यास आपणास माहीत काय नाहीं तेच माहीत नसतें !' असो; तर ग्रंथांवर टीका करण्यास निघालेले गृहस्थ अशा प्रतीचे कामाने नाहींत. आपण ज्याचे गुणदोष लोकांस दाखविणार तो ग्रंथ खरोखर आपणास पुरतेपणां समजला आहे असा निश्चय झाल्यावरच टीका करणारानें त्या कामास हात घालवा. नाहीं तर तो अर्ध-सुर्धा समजून तितक्यावरूनच जर गुणदोषाविवेचनास आरंभ केला तर तें त्या कर्त्याच्या उपहासास मात्र कारण होईल; व लोकांत सत्याचा प्रसार होणें एकीकडेच राहून मूर्खपणाचीं मते मात्र चोहोकडे माजतील.

९. दुसरा गुण सत्यप्रीति. हाहि गुण वरच्यासारखाच टीकाकर्त्याच्या अंगी अवश्य असला पाहिजे. याची योग्यता तर वरच्याहूनहि अधिक आहे; पण त्याच

मानानें तो जगांत फारच विरळा आढळतो. दुसऱ्याच्या ग्रंथावर जी टीका करावयाची ती केवळ सत्यास अनुसरूनच करावयाची, व ती करण्यांत सत्याचा उदय व असत्याचा न्हास करणे एवढाच काय तो हेतु, हा प्रकार फारच थोडा सांपडेल. एखादी टीका करणारांचे सामान्यतः उद्देश पाहिले तर द्वेषबुद्धान, मत्सरानें किंवा उगीत गमतीखातर दुसऱ्याची निंदा करावी, त्याची फजिती वाढवावी, त्याची कीर्ति दुर्षित करावी, इतकाच असतो. किंवा इतकेंहि नमलें तरी निंदा आपलें नांव लोकांपुढें यावें, आपली विद्वत्ता प्रदर्शित व्हावी, इतका तरी असतो. आतां हे खरें कां, वरील दुष्ट मनावृत्तींच्या प्रेरणेतच काणीं एखाद्या ग्रंथावर बर्बा केली अमुनाहि जर तींत असत्याचा लेशाहि नमला, तर ती केवळ दंष्ट्रापात्र होत नाही; तरी वरील वृत्तींचें अवलंबन सर्वथा अश्लाघ्यच होय. सुविचाराचे योगानें ज्यांच मन थोर झालें असतें ते त्यांस आपल्या निर्मळ अंतःकरणांत कधी थारा देत नमनात. असो; तर जो कोणी एखाद्या ग्रंथकाराचे गुणदोष जगास प्रगट करण्याकनितां हातीं लेखणी धरील त्याने अगोदर सत्यास स्मरावें आणि त्यास धरूनच मी पुढील सगळा मजकूर लिहीन असा अगोदर निश्चय करावा. असें करणे केवळ परमार्थबुद्धिस्तवच त्यास योग्य आहे असें नव्हे, तर त्याने निवळ स्वार्थ पाहिला तरी सुद्धा वरीलच मार्ग श्रेयस्कर हाय हे त्याच्या लक्षांत येईल; कारण जरी त्याने आपल्या विद्वत्तेच्या व कीर्तीच्या भरवर चढून जाऊन खेटांच मते लोकांच्या मनात भरवून देऊन त्यास कांहीं बळ फसलें व त्याबद्दल तात्कालिक कृतार्थता मानली; तरी कधी ना कधी तरी त्याची लबाडी बाहेर पडेलच पडेल हें त्याने खूब समजून ठेवावें. याविषयी ह्याम, जॉनसन मेकाले ह्या सर्व प्रसिद्ध उदाहरणे आहेत. पडिल्यान आपल्या इंग्लंडच ज्ञान-हामांत पुष्कळच खोटा मजकूर लहला असल्यामुळे त्याची पत आतां बहुतक अगदीं बुडल्यासारखाच आहे; व दुसरे दोषहि आपल्या हेकटपणाच्या लहरींत अनेक प्रसंगां पुष्कळच भटकले असल्यामुळे त्यांची मते ग्रहण करणे तीं लोक फार जपून करतात ! असो; तर सत्यरूप दैवत असे कडक व जाज्वल आहे. त्याच्या क्षोभापुढे मोठमोठ्या प्रबंड ग्रंथकारांचाहि चुराडा होऊन जातो ! मग छोट्यानी छोटपुढ्या ग्रंथकारांचा खुर्द तर कोणीकडेच्या कोणीकडे उसळून जात असल कोण जणे ! असो; तर याप्रमाणें वर जी सत्यानुसरणाविषयीं आह्मी सूचना केली ती केवळ स्वार्थदृष्ट्याहि यथार्थ होय. ग्रंथाविषयी जो यथार्थ विवर्ण करील, ह्याजें गुण असतील तेवढे गुण व दोष असतील तेवढे दोष जो यथास्थित दाखवून देईल, त्याचीच टीका चिरकाल जगास मान्य होऊन राहील.

१० मिसरा गुण शांत स्वभाव. हा हि टीका करणारांच्या अंगी अवश्य पाहिजे असून बरच्यासारखाच कवित् आढळतो. याचें कारण वरील कलमांतच आलें

आहे. तें अर्थात्तुच हें कीं, टीकाकर्त्यांचा प्रवृत्ति मुळीच वर सांगितलेल्या द्वेषमत्सरादिकानींच प्रायः होत असल्यामुळे वरील गुणास जागाच रहात नाही. क्रोधास वश होऊन जेथें चित्ताचा क्षोभ झाला तेथें शांतता कशी रहावी ? असो; पण या क्षोभाचाहि उद्गार बाहेर पडण्यास मनास कांहांशी तरी शांति असावी लागत. ती मुळीच नसून चित्तास अतिशयित क्षोभच जर केवळ झाला असला, तर मनाचें व्यापारहि नीट चालण्यास कठिण पडेल. ह्मणजे जसा मनुष्य अतिशयच रागावला असला तर त्याचा कंठ दाटून येऊन शब्दहि पुरता तोंडावाटे निघेनासा होतो; त्याप्रमाणेंच मनुष्य रागानें अगदीं देहभान विसरून गेला ह्मणजे त्याची बुद्धिहि गोंधळून जाते. काय बोलायाचें किंवा लिहायाचें तें त्यास एरवीं जेवढें सुचेल तेवढेहि त्या हातघाईच्या वेळीं न सुचून तो अगदीं बेफाम होऊन जातो, व वेळ्यासारखें भलभलतेंच बरकूं सुद्धां लागतो. असें कीं, तोंच मनुष्य पुढें कांहीं दिवसांनीं आपला वेडेगणा पाहून विस्मय पावेल. असो; तर मनाच्या शांततेची इतकी आवश्यकता आहे, कीं रागाचें बोलणें किंवा लिहिणें संगतवार होण्यास सुद्धां तीवांचून चालत नाही. मग हजारों वाचकांस मान्य होईशी ग्रंथरचना करायची असल्यास तर तिचें अगत्य केवढें आहे हें काय सांगावे ? कां कीं, ग्रंथ रचयाचा ह्मणजे सगळा विषय अगोदर साद्यंत मनांत आणून त्याची यथास्थित मांडणी करायची असते; व वाक्यरचना वगैरे जितकी उत्कृष्ट होईल तितकी साधावी लागते. तेव्हां हें सर्व क्षोभ पावलेल्या मनुष्यापेक्षां शांत स्थिर मनाच्या मनुष्यास जास्त साधल हें उघड आहे. हें एक झालें. दुसरे असें कीं, एखाद्या ग्रंथावर वगैरे जो अभिप्राय देणें तो शांत, गंभीर व सभ्य अशा रीतीनें दिला असतां त्याचें कांहीं निराळेंच वजन पडतें, आणि त्यानें जें काम होतें तें रागाच्या सपाख्यांत उगीच पुष्कळ गोंगाट केला, वेळ्या वांकड्या शिव्या आंसडल्या, अशानें अगदींच होत नाही. या दुसऱ्या प्रकारानें टीका करणारावरून मात्र लेकांचें मन उडतें. व त्याचा हलकटपणा व पोरकटपणा जगांत प्रगट होतो. शिवाय वरील शिव्यांनीं त्याच्या पक्षास वज्रकटी यायची ती तर एकीकडेच राहून त्याची दुर्बलता मात्र लोकांस भासूं लागते. कारण लोक पक्कें समजतात कीं, ज्या अर्थी यानें शिव्यांचा एवढा भडिमार केला आहे त्या अर्थी याजपाशीं प्रमाणें तितपतच असनील. खेरीज ग्रंथकाराच्या थोरपणाला ह्मटलें ह्मणजे शिमग्याचा झगडा जागविणें हें अगदींच अप्रशस्त. रस्त्यांतील भांडणारांत तोंडाच्या जोरावर जसा कज्याचा निकाल होतो, ह्मणजे जो माठयानें ओरडत असल त्याचाच पक्ष खरा असें भोवतालच्या तमासगीरांस वाटतें, तसा प्रकार ग्रंथांत करूं पहाणें यासारखें निथ व हास्यास्पद कांहीं नाही. असें जो करतो त्यास आपला बोज कळत नाही हें एक दिसतें, आणि शिवाय हातीं घेतलेजें टीका करण्याचें कामहि त्यास बिलकूल कळत

नाहीं हें दुसरें स्पष्ट होतें. कारण ज्याजवळ सबळ प्रमाणें आहेत तो शब्दपांडित्याच्या किंवा शिष्यांचा भडिमार करण्याच्या भरीस कधी पडणार नाही. जो ठोक प्रमाण त्यास माहीत असतील तीं देखून तो खुशाल विनम्र वसेल. आपल्या प्रतिपक्ष्यांच्या शिष्यांचीहि तो काडीतकीहि परवा करणार नाही. कारण त्यांना पोकळपणा त्यास धडधडीत दिसून येईल, व जे सुज्ञ आहेत ते याने कधी फसले जाणार नाहीत हेंहि तो पक्कें समजेल. असा; तर याप्रमाणे मनाची शांतता ही योकाकर्म्यास अत्यंत आवश्यक असून तिच्या योगाने त्याच्या लक्षास काहीं विलक्षण थोरवी व मव्यपणा होयतात, की ज्याप्रमाणें दोहों पक्षांच्या वकीलांच्या कोट्या व एकतर्फी उत्तरें प्रत्युत्तरें सगळीं ऐकून घेतल्यावर न्यायाधीश आपल्या उंच आसनावरून निःपक्षपातपणाचा चोख निवाडा अगदीं स्वस्थ अंतःकरणाने बोलून जातो त्याप्रमाणें. सारांश, टीकाकर्त्याचा अभिप्राय वकीलाप्रमाणे एकतर्फी कधी नसावा, तर न्यायाधीशाच्या निर्णयाप्रमाणें केवळ सत्याच्या तर्फेचाच असावा.

११. चवथा गुण सहृदयता. सहृदयता ह्याजें ज्यावर टीका करायाची त्यांत हृदयाचा पूर्ण अभिनिवेश होण्याची योग्यता. ही योग्यता अर्थात् सर्व मनुष्यांच्या ठायीं असत नाहीं, अथवा असली तरी सारख्या प्रमाणानें असत नाहीं. जगांत जें एवढें मतवैचित्र्य दृष्टीस पडतें यास मुख्य कारण वरील होय. प्रत्येक मनुष्याची जन्मसिद्ध प्रकृतिच निराळी पडल्यामुळे व पुढें ज्या ज्या अवस्था त्यास प्राप्त होतात त्याहि सर्वांच्या सारख्या नसल्यामुळे, मनुष्या मनुष्यामध्ये रुचिभिन्नत्व उत्पन्न होतें हें साहजिकच आहे. पण त्यांतूनहि कित्येक मनुष्यांच्या ठायीं वरील सहृदयतागुण इतरांच्याहून जास्त आढळतो. ह्याजें दुसऱ्याच्या मनोवृत्तीशीं आपली मनोवृत्ति मिळविणें हें त्यास सहज करतां येतें. हा गुण असणें हें मनाच्या किंवा हृदयाच्या विशालत्वाचें चिन्ह होय, आणि त्याचा अभाव हा अर्थात्च त्याच्या उलट गुणाचें ह्याजें वरील दोहोंच्या संकुचितत्वाचें दर्शक होय. तर जो एखाद्या ग्रंथावर टीका करण्याचें मनांत आणील त्यानें अगोदर आपल्याशीं हें पहावें कीं, याशीं सहृदयत्व पावण्याची माझी योग्यता आहे, कीं नाहीं. नाहीं तर काय प्रकार होईल तो उघडच आहे. समजा कीं, जयदेवाच्या 'गीतगोविंद' काव्यावर किंवा मराठीशाहींत रामजोशासारखे सुरस लावण्या करणारे जे कित्येक कवे झाले त्यांच्या कवनावर टीका करण्यास शुकाचार्यासारख्या परमहंसांनीं हातांन लेखणी घेतली, किंवा वृद्धवानें अगर सष्टीच्या चुकीनें मदनव्यापारशून्य असणाऱ्या मनुष्यानें तें काम पत्करलें, तर टीका किती उत्तम तऱ्हेची होईल याचें अनुमान सहज करतां येईल ! तसेंच धर्मप्रतिपादक किंवा वेदान्तविषयक ग्रंथावर एखाद्या रंगेल विनोदी मनुष्यानें जर टीका करण्यास आरंभिलें तर तें त्यास किती साधेल ? बिशप बटलर नांवाच्या एका धर्माध्यक्षानें इंग्रजी भाषेंत एक मोठा वि-

द्वयान् ग्रंथ वरील विषयावर रचलेला आहे, त्याविषयीं कित्येकांनीं असें मत प्रदर्शित केलें आहे कीं, तो ग्रंथ पाहिल्याचारांवर आमचें डोकें दुखू लागे. याप्रमाणेंच मिळ स हंवांचें शेंकसपीयरविषयीं मत, आमच्या कालिदासाविषयीं मत, जैनसनचें कित्येक इंग्रेजी कवींविषयीं व इतिहासाविषयीं; मेकलेंचें हिंदूंच्या विद्यादिकांविषयीं; या सर्वांची योग्यता किती धरायाची हें आमच्या वाचकांस तेव्हांच कळेल. एलिझाबेथ राणीचे खजीनदार लॉर्ड बर्ले ह्यापून कोणी होते, त्यांस, स्पेन्सरच्या सर्वप्रासद्ध काव्याबद्दल राणीने त्यास कांहीं इनाम करून दिले या गोष्टीचें मोठें आश्चर्य वाटलें; त्या प्रसंगीं त्यांचा असा उद्गार निघाला, 'अहे, हें काय वेड आहे, नुसतें एक यःकश्चित् गाणें केल्याबद्दल एवढे इनाम ?' दुसऱ्या एका प्रसंगीं असें झालें कीं, कोणा काव्याची कोणीं फार फार प्रशंसा केली असतां एका तत्त्वज्ञाचा उद्गार निघाला, 'अः-यांत काय आहे ? या काव्यच्या योगानें वाजारांत दाणें स्वस्त झाले कीं काय हें मला सांगा !' असो; तर याप्रमाणें ज्यांत आपणाला गम्य नाहीं त्यांत वेडेगणानें शिरलें ह्याणजे अशीं विचित्र मीं उत्पन्न होतात. यास्तव एखाद्या ग्रंथावर लेखणी उचलण्यापूर्वीं टीकाकारानें याचा अगोदर नीट सुमार पहावा कीं, मीं हें काम हातीं घेणार खरें, पण याशीं सहृदयता पवण्याची माझी योग्यता आहे काय ? नसली तर अंधल्यानें तजवीरीची परीक्षा करूं गेल्यासरखें त्याचें मत वेडगळ ठरेल. या ठिकाणीं कोणास असा भ्रम उत्पन्न होईल कीं, मनुष्याची विद्वत्ता मोठी असल्यावर त्यास हवें त्यावर मत देण्यास काय हरकत आहे ? पण या भ्रमाचें वरील जैनसन, मिळ बगेरेंच्या उदाहरणांवरूनच पूर्ण निरसन होतें; आणि त्याविषयीं अधिक उपपादन केलेलें पहाणें असल्यास प्रस्तुत मालवा तिसरा व चवथा अंक पहावा. असो; तर एकंदरीत या सहृदयतागुणाची नुसत्या विद्वत्तेहून फारच अधिक योग्यता आहे. व ह्याणूनच एखाद्या ग्रंथावरील अभिप्राय जरी मोठी विद्वत्ता खर्चून लिहिला असला तरी वरील गुणाच्या अभावीं वरील मत केवळ कवडीचा माल होय.

१२. याप्रमाणें उत्तम प्रकारची टीका करता येण्यास ती करूं जाणाराच्या अंगां जे गुण लागतात ते वर सांगितले. यांत बार्कच्यांचा समावेश होईल असें आम्हांस वाटतें. आतां जगां सामान्यतः जीं ग्रंथादिकांवर लोकांची टीका चालते ती कितपत योग्यतेची अमते व काणकाणच्या प्रकारची दृष्टीस पडते याविषयीं थोडेंसें निरूपण करणें अवश्य आहे. प्रथमतः लोकव्यवहारांत हा प्रकार सर्वच्या सहज ध्यानांत येणारा आहे कीं, एकंदर लोकांची स्तुतीपक्षां निंदेकडे फारच विशेष प्रवृत्ति असत. कोणीं अंमळ वर डाकें काढतें न काढलें, कोणाची अंमळ कांठे प्रशंसा झाली न झाली, कीं लोकांस तें सदेनासें हाऊन लागलीच चोहोंकडे त्याचे निंदक उभे रहातात. ह्याणूनच पुष्कळ मोठमोठ्या ग्रंथकारांनीं व विशेषतः बहुतेक सर्व कवींनीं

आपआपल्या ग्रंथांच्या प्रस्तावनांतून खलांचें माहात्म्य वर्णिल्लें आढळतें. असो; तर यावरून स्पष्टच आहे कीं, टीकेचें सामान्य स्वरूप ह्यांतलें ह्याणजे मूळ ग्रंथाचें स्वरूप किंवा खंडन हेंच होय. दुसऱ्याची स्तुति कऱ्हाकरितां कोणी एखाद्या ग्रंथावर विवेचन केलें आहे असें बहुधा कांहीं आंतमनलव असल्याशिवां झालेले सांपडणार नाही. आतां एकंदर सगळ्या लोकांचा दुसऱ्यास नावें ठेवण्याकडेच एनडा रोख कां दिसून येतो याविषयी जर अंमळ विचार केला तर त्याचें कारण स्वाभिमान होय इ तें वेदांचे लक्षांत येईल. ज्याच्या त्याच्या मते शहाणा काय तो मो, साक्षेन सर्वांनीं गुणधर्षण करावें, असेंच बहुधा असतें; यास्तव दुसऱ्याची जेवढी प्रशंसा झाला तेवढी आपल्यांतून वजाच झाली असें मनाच्या कांतेपणामुळे त्यास वाटतें. यामुळें दुसऱ्याच्या निंदेस जो तो बहुधा सतत जपलेला असतो. कित्येक जे खरोखरच बुद्धिमान व शहाणे ह्याणून निवडले असतात त्यांची अशी समजूत असते कीं, दुसऱ्याच्या कऱ्हास आपण सर्वथेव चांगलें ह्याणून त्यात कांदाच दोष काढला नाही, तर आपला थोरपणा तो काय राहिला? यास्तव अलीकडील नव्या सुरू झालेल्या युनिव्हर्सिटीच्या वगैरे परीक्षांतून परीक्षकांना जसा प्रकार आढळतो, कीं, त्यांच्या हातून भरपूर गुण ह्याणून पडायचेच नाहीत,—दहा पांच तरी स्वतःच्या गौरवास्तव त्यांतले एकीकडे शाबूत काढून ठेवायचेच—तसेंच हे टीकाकार करतात. स्वतः सुद्धा जी ग्रंथरचना हातून घडायची नाही तिची परीक्षा करतानाहि कांहीं गुणांचा उल्लेख करून शेवटीं कांहीना कांहीं तरी खरी किंवा खोटी कुलंगडा काढून स्तुति आणि निंदा शेवटीं सरासरी समानच करून टाकतात ! हा प्रकार वरच्याहुन पुष्कळ बरा, पण टीकाकारांच्या सत्यनिष्ठेस याचे योगानें कलंक लागता हें उघड आहे. दुसरे कोणी असे असतात कीं त्यांस गुण व दोष देव्ही दाखवावे लागतातच; पण दोषांवर पांडित्य करणें त्यांस जितकें आवडतें तितकें गुणांवर विवरण करणें अगदीं आवडत नाही. यास्तव गुणांचा उल्लेख सरासरी कांहीं थोडासा करून मग दोषांवर ते यथास्थित घसरतात. हा प्रकार अर्थात्च द्वेषवुद्धांशिवाय किंवा मत्सरी स्वभावाशिवाय घडत नाही. पण कसाहि असला तरी सरळ स्वभावाच्या मनुष्यास तो खचीत पसंत पडणार नाही. कोणाच्या स्वभावांत पक्षगतीपणाचें इतकें प्राबल्य असतें, व प्रकृति इतकी हेकटपणाची असते कीं, त्यांस एक गुण तर गुणच, नाही तर दोष तर दोषच, याखेरीज कांहीं बिलकूल दिसत नसतें. त्यांच्या आवडीचे किंवा त्यांच्या मतासारखे जे ग्रंथ असतील त्यांत त्यांस सर्वच गुणमय दिसून दोषांचा लवलेशिहि सांपडायचा नाही; आणि वरच्या उल्टे ठिकाणीं सर्वच दोषरूप भासून गुणांचा लेशहि सहज व्हावयाचा नाही. अशा टीकाकारांच्या ठायीं अर्थात्च दुराग्रह ह्याणजे अगदीं जागरूक असतो; कारण कोणतीहि वस्तु केवळ गुणमय किंवा केवळ दोषमय

असावी हें सृष्टिनियमासच मुळीं विरुद्ध होय. तेव्हां अशा टीकाकर्त्यास सहजच सत्याचा उपमर्द करून गुणांस दोषांचें व दोषांस गुणांचें रूप देण्याची खटपट करावी लागते. असा; तर याप्रमाणे बहुधा ग्रंथांवरील टीकांचे प्रकार अनेक दृष्टीस पडतात.

१३. वर जे प्रकार सांगितले ते अहंकारादि दुष्ट मनोवृत्तांचां फलें असल्यामुळे अर्थात्च थोडेवहुत सर्व दूषणाहूच होत. आतां खऱ्या टीकाकर्त्याचें स्वरूप येथें थोडक्यांत सांग्तां. ज्या ग्रंथावर टीका करावयाची त्याचें पूर्णज्ञान व त्याशीं सहृदयता हे गुण त्याच्या अंगीं अगोदर हवेत हें वर सांगण्यांत आलेच आहे. पण यांहून दुसरे जे गुण सांगितले ते तर टीकाकर्त्यास अधिकच अवश्य होत. त्याच्या यांगांनं टीकेस खरी शोभा व खरी योग्यता येते; व ती सर्वांस मान्य होते. फार तर काय पण ग्रंथकर्ता जर समंजस असला तर तोहि तीस मान डोलवल्यावांचून रहाणार नाहीं. ही टीका ह्मणजे अशी कीं, ती केवळ तिन्हाईतपणें व निःपक्षपातपणानें केली असून केवळ सत्यनिरूपणाखेरीज तीत टीकाकाराचा दुसरा बिलकूल कांहीं एक उद्देश नाहीं असें स्पष्ट दिसलें पाहिजे. टीकाकाराचें काम गुण व दोष दोन्हीहि दाखविण्याचें आहे; यास्तव ते दोन्ही प्रगट करून त्यांचा उद्बल कशाचीहि लेशमात्रहि अत्युक्ति न करतां त्यानं केवळ प्रांजलपणें केलेला असावा. दोष दाखवितांना मूळ ग्रंथकर्त्यावर शेखी मिरवण्याची आपली हास आहे असे टीकाकर्त्याकडून जितकें न दाखविले तितकें बरें; तसेच गुण दाखवितांना तो त्याचा मित्र असल्यास त्याची फाजील प्रशंसा करणें हेंहि अगदी वाजवी नाहीं. तर जे दोष असतील ते उघड निर्भीडपणानें स्पष्ट बोलून जाऊन जे गुण असतील त्यांबद्दल ग्रंथकर्त्याची त्यानं वाजवी रीतीची तारीफ करावी. असा; एकंदरीत ज्याप्रमाणें खरा न्यायाधीश शत्रुमित्रभाव अगदीं विसरून जाऊन केवळ उदासीनपणें कैदीचा इनसाफ करतो; किंवा खरा व्यापारी खऱ्या वजनानां गिन्हाईकाच्या पदरांत चोख माप घालतो; किंवा खरा उत्कृष्ट चित्तारी जसा मूळचा चेहरा असेल तसाच हुबहुब तसबरीतीत उतरून देतो; त्याप्रमाणेंच ग्रंथावर टीका करणारा असावा !

१४. येथवर प्रस्तुत विषयाचें बहुतेक विवेचन झालें. आतां या ठिकाणीं हल्लीं एकंदर लोकांत प्रकृत विषयाच्या संबंधें ज्या कित्येक विलक्षण समजुती नजरेस येतात त्याविषयां थोडेंसे लिहिणें इष्ट वाटतें. हें लिहिणें कांहीं अंशीं याच पुस्तकाच्या संबंधनें येईल. यास्तव या गोष्टींबद्दल आमच्या समंजस वाचकांनीं अगोदर क्षमा मागणें अवश्य आहे. या समजुतींपैकी पहिली ही मोठी समजूत दृष्टीस पडते कीं, जो दुसऱ्याचे दोष काढतो तो तसें अहंपणानें फुगून जाऊन किंवा द्वेषयुद्धीनेंच केवळ करतो; यास्तव तो मोठा गर्विष्ठ व दुष्ट मनुष्य असावा. ही समजूत, होण्यास कारणें कोणतीं झालीं आहेत हें मागील लेखावरून आमच्या वाचकांच्या ध्यानांत आलें

असेलच. पण ही सभजून नेहमी खरी असायचीच असा कांहीं नियम नाही. अगदी निकट गवंधाच्या व गारख्या स्वभावाच्या लोकांतहि मतेभद हरहंमेश दृष्टी. पडतोच, व तो पडला अगदी कांहीं विलक्षण आश्चर्याचा गोष्ट झाली असे होत नसत. याविषयी गेल्या सालच्या शेवटच्या अंकाच्या शेवटी कांहीं विवेचन केले आहे. त्यावरून आमच्या वाचकांची यासंबंधी खात्री झाली असेलच. यास्तव त्यावर जेणे आणखी विस्तार करण्याची गरज नाही. इतकेंच सांगतो की, वरील दोघांप्रमाणे वरील दोन हेतूवरून होण्याचा जसा संभव आहे तसेच पण तो केवळ सत्यानिष्ठतासून हि संभवतें. यास्तव तसा लेख लिहिणारावर वरील दोन अनेकवर्तीक आरोप निखालसपणे करणें ही कांहींशी दांडगाईच होय. हें एक श्रांति; दुसरें असे की, ज्यानें गर्वीनें किंवा दुष्टबुद्धीनें दुसऱ्याची निनाकारण निंदा केली, त्यावर तोच वाडाका उठवण्यास त्या निंदिलेल्या मनुष्यास किंवा त्याच्या कैवाऱ्यास कोणां मनाई केली आहे ! त्याच्या निंदेस आपण पात्र नाहीं असे ज्यास वाटत असेल त्यानें तो दोषारोप आपणावरून न उडवितां की स्वस्थ बसावे ? तसें न केलें तर आपण त्या सर्व दूषणांस कबूल आहो असे लोक समजतात हें त्यास कळत नाहीं काय ! तर याप्रमाणें द्वेषमूलक निंदेपासूनहि यत्किंचित् सुद्धां अनर्थ होण्याचा बिलकूल संभव नाही हें उघट आहे. असो; दुसरी समजूत अशी की, आपणांहून जे थोर आहेत त्यांचे दोष काढण्यास आपणांस अधिकार नाही; ही समजूत आमच्या जुन्या भोग्या भातिका लोकांचा जर असती तर तिचा आह्मांस मोठासा चमत्कार वाटला नसता. कारण वाट बडीलांविषयी वगैरे आमच्या लोकांचा पूज्यबुद्धि किती दृष्टास पडतें हें सर्वांस विदित आहेच. पण जुन्या वेड्या कल्पनांच्या दास्यांतून नवीन विद्वत्तेनें आपणास मुक्त केलें झालून जे आपणांस परम धन्य मानतात, आजपर्यंत हिंदुस्थानांत इतके राज्यकर्ते होऊन गेले पण सांप्रतच्या दयाळू सरकाराप्रमाणें मनाचें स्वातंत्र्य कोणीहि प्रजेस दिलें नाहीं झालून जे त्यांचे पोवाडे गातात, आपल्या थोर पूर्वजांचा चारगणपणानें हवी तशी निंदा करण्यास ज्यांनां कधींच मागे पुढें पाहिलें नाही, आमच्या प्रभूचा धर्म शांतीचा सागर असून तो जबरदस्तीनें नव्हे तर लोकांचीं मनें बळवूनच वाढविण्याची आह्मांस आज्ञा आहे झालून जे चोहोकडे डांगोरा पिटात आहेत, त्यांनांच मेकाले, भिल सारख्या प्रंधकारांची निंदा वाचतांच अंगावर शहारा आणून कानांत बोटे घालावीं, डाक्टर विलसन सारख्यांस कोणत्याहि संबंधानें नांव ठेवणें हे केवळ सहाय्य महापातकच मानावें, आपल्या महाराणी साहेबांचे पायां तिच्या सर्व प्रजेनें आपली धर्मनिष्ठा, सत्यप्रीति, व ईश्वरदत्त सदसद्विवेचनशक्ति वगैरे सर्व वाढून टाकावें असा प्रसिद्धपणें उपदेश करावा ही केवढी आश्चर्याची गोष्ट आहे ! पण वरील अधिकार मनुष्यमात्रास आहे कीं नाहीं याचा निर्णय जो क्षणभर विचार करील त्यासहि

सहज समजण्यासारखा आहे. केवळ पोरबुद्धि टाकून मनुष्यांच्या गुणागुणांविषयी यत्किंचित्हि विचार करण्याचें ज्याच्या बुद्धीस सामर्थ्य आलें, त्यास जगाचें अवलोकन उगीच थोडेंसें केल्यावरहि लक्षांत येणारें आहे कीं, सर्व गुणांनीं संपन्न असा मनुष्य एकाहि सांपडणार नाही; तसेंच ज्यांत लेशमात्रहि दोष आढळणार नाही असाहि सांपडणें केवळ अशक्य होय. दोषांचा सर्वथा अभाव हा एक परमेश्वराचे ठायीं मात्र संभवतो. त्याचीं मनुष्यानें स्पृहा करणें, किंवा त्याचें वास्तव्य आपले अंगीं मानणें, यासारखें भयंकर मूर्खत्व कोणतें नाही ! मग असें जर स्पष्ट आहे तर कोणी केवढाहि थोर असला तरी त्याचे ठायीं कांहीं ना कांहीं तरी दोष दिसल्यास व ते कोणी काढल्यास नवल कसेंच ? पण कोणी कदाचित् ह्मणतील कीं, मोठ्यांच्या अंगीं जरी दोष असले तरी ते लहानांनां काढूं नयेत. हें ह्मणणें ह्मणजे चंद्रास कलंकी ह्मणूं नये, सूर्य च्या बिंबावरचे काळे डाग पाहूं नयेत, असें ह्मणण्यासारखेंच असमंजस झालें. वरील दोन ज्योतींची प्रकाश त्यांच्या डागांनीं कमी होतो काय ? किंवा त्या डागांचा नकाशा जे ज्योतिषी काढतात ते तसें करण्यानें त्यांच्या तेजाची निंदा करूं पहातात काय ? कांहीं नाही. त्यांचा उद्देश त्यांचें यथार्थ स्वरूप प्रगट करवें इतकाच काय तो असतो. पण इतकेंच नव्हे. हें महद्दोषविवरण वर सांगितल्याप्रमाणें केवळ निदोष तर आहेच; पण शिवाय तें अत्यंत उपयोगाचेंहि होय. एक उपयोग तर सत्याचा लाभ हा उघड आहेच. दुसरा असा कीं, त्याच्या योगानें मनुष्याच्या त्रुट्यांचें उत्कृष्ट खंडन होऊन परमेश्वराच्या पूर्णत्वाकडे चांगलें लक्ष लागतें. तें असें कीं, आपण ज्यांस फार फार थोर ह्मणतो त्यांच्या ठिकाणींहि जेव्हां अपूर्णत्व दृष्टीस पडतें, तेव्हां बाकीच्या यःकश्चित् शुद्ध मनुष्यांस आपला वेडेपणाचा गर्व सहजच समूळ टाकून द्यावा लागतो, आणि सर्व गुण व ऐश्वर्य हीं सृष्टिकर्त्या देवाच्या ठिकाणीं मात्र आहेत अशी मनाची खात्री होऊन जाते. आणखी तिसरा उपयोग असा आहे कीं, थोरांच्या दोषांपासून जो एक मोठा अनर्थ होतो तो बंद होतो. कोणी चतुर इंग्रज ग्रंथकारानें ह्मटलें आहे कीं, 'मोठ्यांच्या ठायीं असणाऱ्या दोषांसारखें भयंकर कांहीं नाही'. उघडच आहे कीं, मनुष्याचा स्वभाव दुसऱ्याचें अनुकरण करण्याचा असल्यामुळे मोठ्यांच्या दुर्गुणांचा किता घेणारे हजारों निघतात, आणि त्या दुर्गुणांतहि कांहीं विलक्षण प्रतिष्ठा आहे असें पुष्कळांस वाटूं लागतें. तेव्हां त्या दुर्गुणांचेंच एकदां यथास्थित खंडन झालें असलें ह्मणजे ते पुढें लोकांस तादृश बाधक होत नाहींत. असो; तर याप्रमाणें कोणी केवढाहि मोठा असला तरी त्याचे दोष काढण्यांत कांहीं गैर नसून तसें करणें अत्यंत उपयोगाचें आहे असेंहि पण आह्मी वर दाखविलें. तिसरी समजूत अशी कीं, वरील दोषाविष्करणानें त्यांचा उपमर्द होतो. हीहि समजूत अगदीं खोटी आहे. वर जें सांगितलें आहे कीं मनुष्यानें आपण सर्वगुणसंपन्न आहों

असा अभिमान बाळगणें हें अत्यंत मूर्खत्व होय, हें जर खरें आहे, तर आपल्या दोषांचें वर्णन सहन न होणें हां तरी वरचाच प्रकार झाला. जो मनुष्य आपल्या गुणांची लोकांनीं प्रशंसा करावी असें इच्छितो, त्यानेंच आपल्या दोषांची निंदा ऐकण्यासहि को सिद्ध नसावें ? आपले गुण तेवढे काढून दोष तेवढे लोकांनीं झाकून ठेवावे असें त्यास वाटतें काय ? व जनाची प्रवृत्ति ज्यानें यत्किंचित्हि अवलोकन केली असेल तो अशी वेडी आशा तरी बाळगील काय ? शिवाय आपण जसे दुसऱ्यांचे दोष काढण्यास काडीइतकाहि अनमान करीत नाही, तसेंच दुसऱ्यांनींहि आपणाविषयीं कां करूं नये ? सर्वांस सर्वांच्या गुणदोषांची चर्चा करण्यास अर्थात् पूर्ण अधिकार आहे; इतकेंच मात्र कां, काहीं गोष्टी उघडपणें बोलून दाखविल्या असतां चालतात, आणि काहीं चालत नाहीत. बरें; पण ही बऱ्यावाईटाची निवडानिवड तरी खरोखरी पद्दातां जगाच्या सद्गतिनास अत्यंत इष्टच नव्हे काय ? अर्थात् इष्टच आहे; आणि तिच्या हितावद्दत्वाविषयीं एक स्वतंत्र निबंध लिहितां येईल. यास्तवच या जनचर्चेचा ज्ञाते पुरुष कधीं त्रास मानीत नाहीत; आणि नसत्या गुणांबद्दल आपली उगीच प्रशंसा झाल्यापेक्षां नसत्या दोषांबद्दल झालेली निंदाहि त्यांस एकवार पतकरेल, इतका त्यांस वावग्या स्तुतीचा कंटाळा असतो. मग स्वतःच्या यथार्थ दूषणाबद्दल त्यांस राग तर कोठचा ? असो; तर वरील कारणांवरून सहज ध्यानांत येईल कां, खरोखर जे आपल्या ठायीं दोष आहेत ते दाखविल्याचा सुज्ञ मनुष्यास कधीं राग येणार नाही; आणि ते दाखविले असतां कोणाचा उपमर्द होतो हाहि अगदीं खोटी समजूत आहे.

पण ग्रंथकर्त्यास तर वरील गोष्ट विशेषच लागू पडते. एरवीं व्यवहारांत नातीं, स्नेहसंबंध, भीडमुरवत वगैरे प्रकारांमुळे आपणांस कोणाविषयीं जें वाटेल तें अगदीं यथार्थ असतांहि स्पष्ट बोलून दाखवितां येत नाही. तसाच सरकारी नात्यानेंहि मनुष्य बांधला जातो. कोणाचें कोणाविषयीं मत कितीहि वाईट असले; रागानें, मत्सरानें, तिरस्कारानें वगैरे मनुष्य कितीहि आंतल्या आंत जळफळत असला, तरी सरकारी संबंधास्तव वरकरणीं तरी उभयपक्षां गोडीगुलाबी ठेवावी लागते. तसेंच कायद्याचेंहि बंधन. प्रत्यक्ष हाडवैरी जरी असले, एकोकडे गांठ पडली असतां एकमेकांच्या उरावर बसण्यासहि जरी चुकले नाहीत, तरी त्याच मनुष्यांस चारचौघांत आपआपलीं मते स्पष्टपणें बोलून दाखवितां येणार नाहीत. कां तर लायबेलच्या फियादीचा धाक ! पण कोणी मनुष्य ग्रंथकाराच्या नात्यानें जगापुढें आला कीं वरील मान सर्व अगदीं फिरून जातें. तेथें लपण्यास मग कांहीं सांपडत नाही. तो घरचा मोठा संपन्न असो; मोठा हुद्देदार असो; मोठा विद्वान् असो; मोठ्या अब्रूचा मनुष्य असो; जो त्यावर हत्यार उचलील, त्यास त्याच्या कशाचेंहि तिळमात्र सुद्धां भय बाळगण्याची गरज नाही. त्याचे दोष जे त्याच्या बुद्धीनें वाटतील ते खुशाल निर्भांडपणें सर्वांस जाहीर

करून त्याची हवी तशी फजिती उडविण्यास त्यास पूर्ण अखत्यार असतो. आतां हे खरे कीं असें आहे ह्मणून एखाद्याचा विनाकारण वध्ना करणें, व भलभलतीं बळेंच दुष्टें लावून त्याची योग्यता लोकांत कमी होईलसें करूं पहाणें हें केवळ नीचपणाचें व अत्यंत अश्लाघ्य असें कृत्य होय. हें करण्यास प्रवृत्त होणार लोक पुष्कळ आढळतात मर; पण यावरून वरील अधिकार सर्वांस असणें हें वाईट आहे असें कदापि सिद्ध व्हावयाचें नाहीं. सर्व गोष्टींचा चांगलेवाईटपणा ज्याच्या त्याच्या बऱ्यावाईट कृतीवर असतो; त्याचप्रमाणें वरील अधिकाराचीहि गोष्ट होय. सत्यप्रिय व समंजस जे असतील त्यांच्या हातून त्याचा चांगला उपयोग होईल; आणि हेकटखोर अथवा दुष्ट असतील त्यांच्या हातून वाईट होईल. असो; आतां हा अधिकार सर्वांस कशावरून आला असें जर कोणा पुसल, तर त्यांचे उत्तर थोडे आहे. तें इतकेंच कीं, बाजारां-नील जिवास चांगला वाईट ठरवणें हा हक्क जसा हवा त्यास आहे, तसाच ग्रंथांचे गुणदोषविवेचन करण्याचाहि साऱ्या वाचकांस आहे. वरील साम्य आमच्या कित्येक वाचकांस कदाचित् उपहासास्पद वाटेल; पण वस्तुतः पहातां ग्रंथकाराची आणि दुकानदाराची गोष्ट अगदीं सारखी आहे. अलीकडे तर लापखाने निघाल्यापासून वरील सादृश्य अधिकच बळ झालें आहे. पण पूर्वीपासून जरी पाहिलें तरी सगळी दुनिया हाच कोणा बाजार, यांत आपला ग्रंथरूप माल घेऊन कीर्तिरूपद्रव्याच्या आशेनेच सर्व ग्रंथकार येतात असें दाटल्यास कांहीं हरकत नाहीं. मग असें जर आहे तर बाजारांत दुकानदारांची जी दशा होते तीच ग्रंथकारांच्या कपाळां आल्यास त्यांनीं कां खेद मानावा ! ह्मणजे हजारों गिऱ्हाईक आणि त्यांचीं हजारों बोलणी, तीं सर्व वरील दुकानवाऱ्यास निमूटपणें सोसणें जसें भाग पडतें, त्याप्रमाणेंच लोकांचे आपल्या ग्रंथांवर नानाप्रकारचे अभिप्राय ग्रंथकारांनो निमूटपणें ऐकून कां घेऊं नये ? अथवा दुसरा अर्थ. रंगभूमीवर नाटकपाव आलें असतां त्याच्या अभिनयाची, किंवा एखाद्या गभेत कोणी वक्ते उद्भूत त्यांनीं भाषणाम आरंभ केला असतां त्यांच्या वक्तृत्वाची, परीक्षा करण्याचा अधिकार सर्व श्रोत्यांस नाहीं काय ? आणि समजा कीं, वरील दोषेजण आपआपल्या कलेंत अत्यंत निपुण असतांहि सगळ्यांनीं टाळ्या पि-टल्या व हुंरवडी करून दिली, तरी त्याबद्दल आपली मानहानि झालीशी वाटून त्या शोषांनीं सवे लोकांवर बेअर्ज केल्याची जर फर्याद केली तर तें त्यांस किती शोभेल व कोर्ट तरी त्यांस काय जबाब देईल ! तर या वरील तीन दृष्टांतांवरून आमच्या वाचकांच्या तेव्हांच लक्षांत येईल कीं, कोणाच्याहि ग्रंथांवर कोणास हवें त्यास हवा तसा अभिप्राय प्रगट करण्याची पूर्ण मोकळीक आहे.

वरील गोष्ट इतकी स्पष्ट अगतांहि पुष्कळ लोकांस व त्यांतून विद्वान् व ज्ञाते ह्मणविणाऱ्यांपैकीहि कित्येकांस, चांगलीशी कळत नाहींशी दिसते. कांहीं वर्षांपूर्वी

‘विविधज्ञानविस्तारा’च्या एक अंकांत मोरोपंताविषयी कांहीं मजकूर लिहिला होता. त्यांत लिहिणारानें त्या कवीवर कांहीं खरी व कांहीं केवळ शुष्क अशीं त्यांत दिली होती. तीं त्या कवीच्या भजकांस न आवडून त्यांपैकीं एकांनं एके पंतांनं असा मजकूर प्रसिद्ध केला होता कीं, पंतांचे कोणी पुरस्कर्ते जग या वेळेस असतं तर त्यांनीं वरील लिहिणारावर वेअत्रबद्दल फिर्याद ठोकली असता. पण तसें नसल्यामुळे हवें त्यांनं त्यांवर हवे तसे दांपारोप करावे अशी स्थिति झाली आहे. ही वेडी समजूत त्या लिहिणारास वरील गुन्ह्याचें स्वरूप पुरतें माहीत नसल्याच्या योगाने जडली हें उघडच आहे. अगोः वरच्याप्रमाणेच आमच्या पुस्तकाच्या दहाव्या अंकांत जीं कांहीं मराठा कवींस आद्दां दूषणें दिल्या आहेत ती पाहूनहि कित्येक नाखुप झाले असं आमच्या कानीं आलें आहे. पण गुणदापविवेचनाच्या अधिकाराविषयी वगैरे जो मजकूर वर लिहिला तो सगळा लक्षांत आणला असतां आद्दां केले तें गैर केलें अशी समजूत थोड्यांचीच होईल, असा आद्दांस भरंवसा आहे. पण वरील अज्ञान आमच्या आठव्या अंकाच्या खेपेस तर आमच्या नव्वेस पुष्कळच आलें. कित्येकांनीं मोठ्या गंभीर मुद्रें आद्दांस लायवेलचा आवट वाचण्यास सांगितलें; कित्येकांनीं असा धाक घातला कीं, हें जर सरकारच्या कानीं गेलें तर मोठें कठिण जाईल; कित्येकांस असं भय पडलें कीं, त्यांतील मजकूर लिहिण्यास आद्दांस कोठून बुद्धि सुचली कोण जाणे; कित्येकांनीं पुस्तक वंद केलें जाईल असाहि भविष्यवाद केला ! आमच्या दयाळू व सत्याभिमानी ख्रिस्ती बंधूंनीं तर आद्दांवर जीं तरवार उपसली ती तर अतिच भयंकर ! एखाद्या लुच्च्याचा ठकविद्या जाणून त्याची पुंगी कोणी बंद केली असतां त्याचा जसा माथा फिरून जाता त्याचप्रमाणें लोकांत ज्ञानाचा उदय करणारे व सत्याचा दीप पाजळणारे आमचे बंधु अगदीं खवळून गेले, आणि त्यांच्या शुभवर्तमानावर जे आद्दां कांहीं आक्षेप काढले ते नाद्दांस करून ख्रिस्ती धर्माचें सत्यत्व प्रतिपादन करण्यास जो त्यांनीं खटाटोप केला त्यास भगीरथ प्रयत्न म्हणण्यास कांहीं हरकत नाहीः—इतकेंच मात्र कीं, वरील शब्दांत कायांच्या सिद्धीचा जो अर्थ गर्भित होतो तो बरीक वरील ठिकाणीं लागू पडत नाही ! असो; एकंदरींत वरील प्रसंगावरून आमचे लोकांस आपले हक्क किंमत समजतात, व एकदां कायम होऊन बसलेलीं जीं मतें तीं सोडण्यास केवढा आयास पडतो, हें स्पष्ट कळून येतें.

आद्दां अद्याप लायवेलचा आवट वाचला नाही, व पुढेहि वाचूं कीं नाही याचा संशयच आहे; पण आद्दांस एवढें स्पष्ट कळतें आहे कीं, जर भेकाले, जॉनसन वगैरे हजारों मोठ्या थोर मानलेल्या ग्रंथकारांनीं आपआपल्या ग्रंथांतून मोठमोठे कवि, इतिहासकार, तत्त्वज्ञ इत्यादिकांविषयी हवा तेवढा कडक मजकूर लिहिला आहे व तो सर्वांस मान्य आहे; जर पोप कवीनं खुद्द वेकनला उद्देशून,

“The greatest, brightest, meanest of mankind.”

“सर्व मनुष्याहून अति बुद्धिमान्, अति चतुर, आणि अति नीच !” असें झटलें असताहि जर पोपवर बेअग्रू केल्याचा गुन्हा येत नाही, व त्या जगद्विख्यात अद्वितीय पंडिताची विद्वान् लोकांतील कीर्तिहि लवमात्र सुद्धा कमी होत नाही; तर मेकाले, मिळ यांसारखे ग्रंथकार केवढेहि मोठे असले, व त्यांस आहों कितीहि शिष्या दिल्या असल्या, तरीहि पण वरच्याप्रमाणेच कोणतीहि गोष्ट ठरत नाही. तसेच पाद्री लोकांनीं आज पांचपन्नास वर्षें हिंदु व इतर धर्माविरुद्ध सहस्रावधि अप्रयोजक ग्रंथ जर आजपर्यंत प्रसिद्ध केले आहेत, व अजूनहि ‘ज्ञानोदय’ सारख्या कर्पांची बडबड सतत सुरूच आहे, तर आमच्याच लोकांची लेखणी कोणी धरीलसें वाटत नाही. पण हेंचसें काय ? आमच्या ‘सन्मान्य’ पाद्री बंधूंस खुद्द इंग्लंडांतच ख्रिस्ती धर्मावर लोकांचा केवढा विश्वास आहे हें माहीत नाही काय ? टॉमस पेन, हासलम वगैरे ग्रंथकारांनीं ‘पवित्रशास्त्रा’ची केवढी धूळधाण करून दिली आहे हेंहि त्यांस ठाऊक नसेल काय ? ह्यूम, गिबन, दोषे मिळ हे विलायती धर्माचे केवढे शत्रु होते हें कोणास माहीत नाही ? नुकतें काहीं महिन्यांपूर्वीच मांजी जॉन स्टुअर्ट मिळ यांचे ‘धर्मावर तीन निबंध’ छापून ते लक्षावधि लोकांच्या पुस्तकालयांत जाऊन पडले हें कोण जाणत नाही ? आमच्या ‘ज्ञानोदय’ महाराजांनीं मेकाले व मिळ या दोघांम हात देऊन सांवरलें, पण दोघांचेहि ग्रंथ जर त्यांनीं उगीच वरवर तरी वाचले असते, तर त्यांस कळून आलें असतें की, यांची जगाच्या तारणाच्या प्रभूवर मोठीशी भक्ति होती असें नाही. असो; तिसरा मोठा आरोप बंडवाल्यांच्या नांवाचा उल्लेख. गेल्या वर्षाच्या बाराव्या अंकांत एका इंग्लिश इतिहासकाराचा तात्या टोप्याविषयी जो उतारा दिला आहे, व त्या शूर पुरुषाची खुद्द रसेल साहेबांनीं केलेली मोठी तारीफ त्यांत जी मोडी अक्षरांनीं लिहिली आहे, ती वाचून आमच्या पाद्री बंधूंशेवाय बाकी सर्वांची खात्री होईल की, ‘महादुष्ट बंडवाल्या’च्याहि योग्य स्तुतीनें इंग्रजांची लेखणी ही केवळ विटाळतेच असें नाही; मग एतद्देशीय लिहिणाराची तर नाहीच नाही ! असो; तेव्हां एकंदरीत सारांश हाच की, कोणी केवढाहि योग्यतेचा ग्रंथ-

१. हा नामांकित ग्रंथकार जगद्विख्यात ‘लंडन टैम्स’ पत्राचा बातमीदार होता. आदल्या वर्षी किमियाच्या लढाईचा वृत्तांत त्या पत्रास पोचवून बंडाच्या सालीं हा हिंदुस्थानांत आला होता. येथील वृत्तांतहि या साहेबांनं अगदीं चोख रीतीनें आपल्या देशीं कळविला. असे; एकंदरीत आमच्यावर राज्य करणाऱ्या लोकांच्या अनेक सद्गुणांपैकी प्रत्यक्ष शत्रूंचाहि वाहवा करण्याची जी औदार्यान्वित सत्यप्रति त्यांच्यांत दिसून येते ती परम आश्चर्यकारक खरी ! आणि आमच्या मेकाले सद्देवांप्रमाणें किंवा पाद्री बंधूप्रमाणें सगळेच सत्यनिष्ठ नाहीत हीहि मोठ्याच आनंदाची गोष्ट होय !

कार असला तरी त्यावर हवी तशी चर्चा केल्यास हवा त्यास अधिकार आहे; आणि जांपर्यंत आपण कोणाच्या घरगुती वगैरे गोष्टी न काढतां केवळ लौकिक संबंधांन कोणाविषयी बोलत आहों, तोंवर त्याची हवा तशी शोभा केल्यास कांहीं गुन्हा होत नाही. इतकें मात्र खरें की, एवढें जो धाडस करील त्यानें त्याविषयी अगोदर आपणापाशीं तशीच कडेकोट तयारी करून ठेविली पाहिजे; आणि लोकांचा द्वेष जे त्यावर येईल त्यानेंही आपण कचरणार नाहीं असा मनाचा पक्का धडा करून ठेवला पाहिजे.

१५. असो; आतां सरते शेवटीं वर सांगितलेल्या गुणांनीं विशेषतः असं टीकाकार निपजले असतां भाषेचें व तद्द्वारा लोकांचें हित कोणतें होतें तें सांगतों. चांगलें वाईट अशा कांहींच निवडानिवड न करतां हवे तें अत्र खाल्लें असतां जसे शरीराचें पोषण होणें एकीकडेच राहून उलट्या त्यास व्याधि मात्र जडतात त्याचप्रमाणें ग्रंथवाचनाचाहि गोष्ट होय. जे ग्रंथ खरोखर वाचण्यालायक असतांल,—ह्मणजे ज्यांची भाषासरणी उत्तम, विषयप्रतिपादन प्रौढ व सरस, ज्यांपासून मनोरंजन किंवा उपदेश अथवा दोन्हीहि एकदम प्राप्त होतात; असेच वाचणारांनीं वाचावे. पण हें होण्यास वरच्यासारखे ग्रंथ कोणते हें अगोदर अवश्य समजलें पाहिजे. हें ज्ञान वाचणारास प्रथमतः मुळांच नसतें; तें अनेक ग्रंथांचें बहुतकाल जेव्हां सतत परिशीलन करावें तेव्हांच प्राप्त व्हावयाचें. तेव्हां अमुक ग्रंथ वाचण्यासारखा आहे आणि अमुक नाही हें ज्ञान वाचकांस करून देण्यास अर्थात्च निराळेच लोक पाहिजेत. हे लोक टीकाकार होत. मागील काळच्या श्रीमंतांच्या घरीं जसे चोखे वाळगलेले असत, कीं त्यांनीं पदार्थ वाढायाला आला असतां अगोदर आपण चोखून तो नीट उतरला असला तरच आपल्या यजमानांकडे जाऊं द्यावा, त्यांच्यासारखेंच कांहीं अंशीं टीकाकर्त्यांचें काम होय. ग्रंथकार हे मुदपाकांतील पाकाध्यक्षांसारखे होत, आपली सर्व करामत खर्च करून पदार्थ तयार करण्याचें त्यांचें काम; एकंदर वाचणारे लोक हे पाटावर बसलेल्या यजमानासारखे, त्यांस जातीनें पदार्थाचा बरेवाईटपणा फार करून कळायाचा नाहीच; आणि ग्रंथांचे गुणदोषपरीक्षक हे अर्थात्च वर सांगितलेल्या चोखेमंडळीसारखे; यांच्या सर्वानुमते किंवा बहुमतें जो पदार्थ पसार होईल तो मग पुढे खाशांकडे जायचा. असो; तर याप्रमाणें चांगले गुणदोषविवेचक असले ह्मणजे एकंदर लोकांचें त्यापासून एवढें हित होतें. हें एक शालें ह्मणजे याच्या पोटी दुसऱ्याहि अनेक गोष्टी आल्या. चांगले ग्रंथकार निवडले गेले ह्मणजे तशांसच उत्तेजन मिळून त्यांच्या हातून उत्तरोत्तर भाषेची सुधारणा होत जाते. ते तिचें व्याकरण नीट बसवून तिजमधील अव्यवस्था मोडून टाकतात, आणि शेंकडों नवे शब्द व नवे प्रयोग वगैरे प्रचारांत आणून तिची अभिवृद्धि करतात. याप्रमाणें तिच्या ऊर्जित दशेस १५-

कदा आरंभ झाला ह्मणजे कविजनपरंपरेच्या प्रसादाने तिजवर अधिकाधिक कळा येऊं लागून कांहीं काळांने अभियुक्त भाषांच्या वर्गांत मोडूं लागण्याची तिचे ठायी योग्यता येते. ही नेम्यना आली असतां ती भाषा लोकांत ज्ञानाचा प्रसार होण्यास केवढी साधनाभूत होणे, व हा प्रसार देशाच्या वैभवाचें केवढें कारण आहे वगैरे गोष्टी सर्व निवारी मनुष्यांस पूर्णपणे माहीत आहेतच. असो; सरते शेवटीं हाहि एक मोठा नफा सांगितला पाहिजे कीं, निःपक्षपात व सहृदय असे ग्रंथांचे परीक्षक असले ह्मणजे बुद्धिमान मनुष्यांस एखाद्या साधारण लोकांप्रमाणे मूर्ख व दुष्ट अशा धनिकांचें आर्जव करण्याची किंवा वरिष्ठ अधिकारांच्या पुढें पुढें करून पदरीं लघुत्व घेण्याची प्रवृत्तिल गरज रहात नाही. तर त्यांच्या बुद्धिमत्त्वास श्रेयंत अनुकूल, उचित आणि शोभादायक जी निःस्पृहता व स्वतंत्रता नी खुशाल मिरवायास सांपडते.

‘ट्रॅपेस्ट’ नाटक.

‘अवदरसदशमाखिलं भुवनतलं यत्प्रसादतः कवयः ।
पश्यन्ति मधुमसतयः सा जयति सरस्वती देवी ॥’

वासवदत्ता.

अंक २२. ‘ट्रॅपेस्ट’ नाटकावर आत्मप्राय.

हे पुस्तक रा. रा. नाळकंठ जनादेन कांतीने यांनीं नुकतेंच छापवून कांहीं दिवसांपूर्वी आमच्याकडे त्याची एक प्रत मेहेरबानांनीं पाठवून दिली. तिचा आभारपूर्वक स्वीकार करून सदरहू ग्रंथाबद्दल चार शब्द लिहिण्यासारखे आहेत ते येथें लिहितों.

प्रस्तुत नाटकाचे कर्ते आमच्या वाचकांच्या माहितीतलं नाहींतसें नाहीं. आ-

१. जी नुकच सोय छापव्याने निपाठ्यापासून ग्रंथकारांस अनकूल झाली आहे. इंग्ल-
यंड हिच्या नेमाने संपत्तिमान पाऊन पुनः स्वतंत्र राहिलेला पहिला कवि पोप होय. याग
योग्यता मग हाका त्याच्या भाषांतर्गते पन्नास हजारोंवर रुपये मिळून वतनवाडी वागवर्गाचा
जमा यांत रहातो आले. त्याने पाटले आहे—

And thanks to Homer, since I live and thrive.

Indebted to no prince or peer alive !

नामसागे सर मॅल्टर स्कॉट यास पेंसल लागव्ण्याची व्यापारांत ठोकर लागली
म्हणजे आपल्या कादंबरीत त्याने जी त्याने पैसाजमिना फेडून घेतली ती गोष्ट सर्वप्रसिद्ध
आलीच. आपल्या सदाचाराने जवळचे राजकावे येनिसन यांचाहि प्राप्ति अशीच आहे. वया
जवळ वयाची एकाद्वे काव्य रचणे कीं तीन चार लाखांची वेतमा !

२. “जिच्या प्रसादे करून मधुमति होताते कवि अवद्या भुवनतलास हातावरील
योगप्रमाणे पडतात ती सरस्वती देवी स्वास बंध होय !”

मन्या मालेच्या आठव्या अंकांत हिंदुस्थानाच्या व विशेषतः महाराष्ट्रदेशाच्या, इतिहासाविषयी लिहितांना वरील ग्रंथकाराच्या एक दोन लेखांचा निर्देश करून त्यांतील एकाचा तर त्यांत पुष्कळच उपयोग झाला आहे. तसेंच वरील निबंधांतील एके टीपेंत रा. कीर्तने यांच्या मराठी लिहिण्याची तारीफ केली आहे तीहि आमच्या वाचकांच्या ध्यानांत असेलच. असो; आतां प्रस्तुतच्या प्रसंगी वरील प्रसंगेचें या आर्थेव विशेष पूर्णपणे आमच्या वाचकांच्या लक्षांत आणून देण्याचा योग फार चांगला आहे हें पाहून आम्हांस मोठा संतोष वाटतो.

‘टेंपेस्ट’ ह्याजे ‘वादळ’ हें नाटक शेक्सपियर कवीच्या नाटकांत उत्तम ह्याणजे जीं निवडलीं आहेत त्यांपैकीं एक होय. याचा शेषतः ‘आथेनो’ वगैरे नाटकांसारखा दुःखाचा न होतां संस्कृत नाटकांप्रमाणें गोड झालेला आहे. यांतल मुख्य पात्र पोस्पेरो, हा मांत्रिक आहे; आणि याच्या आज्ञेत वागणारी भूतें व पिशाचें यांच्या खेळांनीं हें भरलें आहे. यांतील स्थळ एक निर्जन बेट असून वरच्या भूतपिशाचादिकांखेरीज यांतील दुसरीं पात्रें झटलीं ह्याणजे पूर्वांक्त मांत्रिक आणि त्याची एकुलती एक आवडती कन्या, मिरांदा, हीं होत. यावरून वाचकांच्या लक्षांत येईल कीं, प्रस्तुत नाटकांतील विषय सामान्य नाटकांप्रमाणें लौकिक वृत्तांचा नाहीं. तो याच कवीच्या ‘मिडसमर नैट्स ड्रीम’ (‘ऐन उन्हाळ्याच्या रात्री पडलेलें स्वप्न’) या नां. वाच्या नाटकाप्रमाणें, किंवा आमच्या कालिदासाच्या ‘शाकुंतल’ व ‘विक्रमोर्वशी’ या जगत्प्रसिद्ध नाटकांसारखा केवळ कल्पनामय आहे. असो; शिवाय या नाटकांत मिल्टन कवीच्या ‘प्याराडैज लॉस्ट’ नामक महाकाव्याप्रमाणें, व वरील ‘शाकुंतल’ नाटकाप्रमाणें, शृंगाराचा एक मोठा मौजेचा प्रकार आहे. तो असा कीं, ‘प्याराडैज लॉस्ट’ यांत पृथ्वीवर प्रथम निर्माण केलेल्या जोड्याचें परस्परविषयक अकृत्रिम प्रेम जसें वर्णिलें आहे, व विशेषतः आडम यास ईवच्या प्रथम दर्शनानें झालेल्या हृदय-विकाराचें जसें वर्णन केलें आहे; तसेंच ‘शाकुंतल’त वनांतील लतेप्रमाणें कणवाच्या आश्रमांत वाढलेली जी नायिका तिचा दुष्यंत राजाशीं अकस्मात गांठ पडली असतां पूर्वी कधींहि न अनुभविलेल्या अशा चमत्कारिक वृत्तीचा जो तिचे ठायीं एकदम उद्भव झाला त्याची जशी काय हुबेहुब तजबीर उठवून देऊन कालिदासाने मनुष्यस्वभावाची पुरी माहीतगारी व अप्रतिम कवित्वशक्ति जशी प्रकट केली आहे; तसाच प्रकार प्रकृत नाटकांत आहे. यांतील नायिका मिरांदा ही शकुंतलेप्रमाणेंच अगदीं लहानपणापासून वरील बेटांत वाढली असून तिच्याशीं पुढें लग्न झालेला जो राजपुत्र फर्दिनांद त्याच्या पूर्वी आपल्या बापाखेरीज तिनें कोणीहि पुरुष पाहिला नव्हता. यास्तव आपल्याशीं समवयस्क व सुस्वरूप अशा वरील राजपुत्रास पहातांच आश्चर्य, प्रेमभाव, व व्याडून निघे खोल व्यथी दुसरीच एक अननुभूतपूर्व व्यथी नाचूक मनोवृत्ति, या

सर्वांचा एकसमयावच्छेदकरून तिच्या हृदयांत प्रादुर्भाव झाला. असो; तर 'टोपेस्ट' नाटकांतील मुख्य बहार ही आहे. याशिवाय राजेरजवाडे, राजदरवारी लोक, नाविक, भुतंखेते, या साऱ्या भिन्न भिन्न पात्रांची ज्यास त्यास शोभतशी जी भाषणें घानली आहेत त्यांवरूनहि प्रस्तुत कथांची अपूर्व बुद्धि लक्षांत येते.

येथवर खुद्द मूळ नाटकाविषयांचे झाले. आतां सदरू ग्रंथाचें सारस्य आपल्या महाराष्ट्र भाषेनें एतद्देशीय वाचकांस सुलभ करून देण्याचा जो रा. कीर्तने यांनीं प्रयत्न केला आहे त्यांत त्यांस कितपत यश आलें आहे याविषयी विचार करूं.

प्रस्तुत नाटक मूळ इंग्रजीतून आझीं अद्याप समग्र वाचलें नाहीं. अलीकडाले पासकर ग्रंथकार चार्लस त्यांचे यानें शेक्सपियरच्या ऐतिहासिक खेरीज करून वाक्कांच्या बहुतेक नाटकांचीं संविधानकें कथारूपानें जीं रचिलीं आहेत त्यांवरून वरील नाटकांतील कथासूत्र मात्र आझांस माहीत होतें. तेव्हां टीकावश्यक ग्रंथ आझांस प्रथमतः जो वाचला तो केवळ वरील कथासूत्राच्या अनुसंधानानें. पण असें असतांहि प्रकृत भाषांतर आझांस मुळाचें दुर्बोध वाटलें नाहीं इतकेंच नव्हे; तर बहुतेक भागां अत्यंत गमनायहि वाटले. यावरून प्रस्तुत भाषांतर कसें उतरलें आहे याविषयी निराळा नाराज करणें नको. इंग्रजी व मराठी या भाषा परस्परांहून इतक्या भिन्न असतां, व त्यांतून पाश्चात्य कवींच्या कल्पना, विचार वगैरे तर इकडच्याहून फारच निराळे असतां, दुर्बोध व नीरस न होतां सरासरी घरेव चित्तरंजन होई इतपत जरा कोणत्याहि भाषेत कोणत्याहि ग्रंथाचें, व विशेषतः काव्यनाटकादिकांचें, भाषांतर उतरलें, तर त्याच्या कर्त्याचें कौशल्य थोडें ह्मणतां येत नाहीं ! हा प्रकार प्रस्तुत नाटकांत पुष्कळ ठिकांस पडतो. युरोपांतील रीतमान, भाषा, मनोव्यापार, हीं येथल्यापेक्षां फारच निराळा पडलीं; तेव्हां तिकडाले काव्यनाटकादिकांचें यथास्थित रूपांतर इकडच्या भाषांतून होणें हें वस्तुगत्याच अशक्य होय; तें पुरेतपणीं तर साध्याचेंच नाहीं. पण जेथपर्यंत वरील प्रकार शक्य होय तेथपर्यंत मूळच्यांतील रस मराठींत उतरतांना भाषांतरकर्त्यानें यत्किंचिद्हि कसर केली नाहीं असें आझांस वाटतें. फ्रांसेरोच्या प्रौढ व रसाळ भाषणापासून व मिरांडोच्या लडिवाळपणाच्या आणि कोमलनेच्या बोलण्यापासून तो कयालबनचें अभद्र व कुत्सित भाषण आणि जहाजावरील मोकदमाचें आडदांड व उद्धटपणाचें बोलणें, यांपर्यंत सर्व अगदीं यथास्थित साधलें आहे. तसेंच त्या त्या मनोवृत्तीचा व्यंजक जो जो भाषणप्रकार तोहि भाषांतरकर्त्यानें यथापात्र शुद्ध मराठी रीतीचा योजला आहे. सारांश, शेक्सपियरच्या मूळ नाटकाची प्रस्तुत भाषांतरावरून रसिक व अभिज्ञ अशा मराठी वाचकांस सुद्धां वरील कल्पना होईल असें आझांस वाटतें.

पण वरील वाचकांपेक्षां इंग्रजी कवितेचा अभ्यास करणाऱ्या विद्यार्थ्यांस व शुद्ध

आणि सरस भाषांतर करण्याची कला शिकणारांस तर सांप्रत पुस्तक फारच उपयोगच आहे. आमच्या मराठीत भाषेच्या सरणीस अगदीं यथास्थित उतरलेली भाषांतरे अगोदर थोडीं; त्यांतून कॉलेजाचे वॉर लागून गर्वानें ताठलेल्या व इंग्रजीचा तोरा मिरविणाऱ्या आमच्या नव्या मंडळींत तर वरील उदाहरण शपथेसहि सांपडायचें नाहीं. मराठी पुस्तकांचें अवलोकन ज्यांस उभ्या वर्षांतहि घडत नसेल, तसेंच सगळ्या ‘अहोरात्रांत’ साधारण व्यवहाराखेरीज मराठी बोलण्याचाहि ज्यांस थोडाच प्रसंग. पत्रव्यवहार, सभेत बोलणें वगैरेहि सर्व ज्यांचें हरहुमेश इंग्रजींतच चालायचें, अशा आमच्या नवीन विद्वानांस चार शब्दहि बोलणें किंवा लिहिणें झाल्यास गेल्या. फेब्रुवारीच्या अंकांतील भरे आणि लानमन यांच्या ‘साखरावगुंठित गोळी’सारखा प्रकार होय. असेल यांत नवल कसचें? असो; पण लिहिण्यास आनंद वाटतो कां आमचे मित्र प्रस्तुत भाषांतरकांते हे इंग्रजींत पुरे वाकवगार असतां यांच्या लेखांत वरील लज्जास्पद दूषणाचा प्रकार आढळलाच तर फार कचित् आढळेल. यांची लिहिण्याची एकंदर पद्धति पलंत शुद्ध व मराठी चालीची असून शिवाय मार्मिकहि व चित्तवेषक असते. प्रस्तुत भाषांतरांतच पहा! बरें, प्रत्येक पावाचें ज्याचें त्यास शोभेसं भाषण कसें खुबीनें उतरून दिलें आहे तें! पहिले दोन प्रवेशच घ्या. पहिल्यांत जहाजावर झालेली तारंबळ व आकांत, आणि नावाड्यांचा आणि मोकड्याची एकच होऊन राहिलेली गदां, हां किती हुबेहुब मराठींत साधलीं आहेत! वरील प्रवेश वाचणाऱ्या वाचकांस भूमध्यसमुद्राची व युरोपियन खलाशांची विलकूल आठवण न होतां वरील प्रसंग एत-इंग्रजी लोकांवरच कोठें तरी गुदरला आहे असें वाटेल. तसेंच पुढील प्रवेशांत बापाचें व लेकीचें जें संभाषण दाखल केलें आहे तें तरी इकडच्या सारखेंच दिसण्यासारखें किती उत्तम साधलें आहे! ‘बाळमित्रां’तील मैनेचा धनीण मनी हिचा मूळचा इंग्रजी क्षणा काढून त्या चतुर भाषांतरकर्त्यानें तीस इकडचा वेष जसा अगदीं पूर्णपणें देऊन तिची मूळचा ओळखहि वाचकांस पट्टूनये असें केलें आहे, त्याचप्रमाणें सांप्रत रसिक भाषांतरकारानें मिरादेस अगदीं नवी करून टाकली आहे. आह्मांस खरस वाटतें कीं, प्रवेशांभींचें वादळाचें थोडेंसें वर्णन व पुढें आपल्या आजीबाईविषयीं मिरादेनें झोकून दिलेला उद्गार,^१ या दोहोंखेरीज करून बाकीचें तिचें सर्व बोलणें येथाल

१. पृष्ठ १४. अतलीं चावटगिरीचीं बोलणीं शेक्सपियरच्या नाटकांत व काव्यांत भर-
पर आहेत. प्रस्तुत नाटकांतच ती फार थोडा आहेत असें दाखलें पाहिजे. वरच्यासारखें
दुसरें उदाहरण चवथ्या अंकाच्या पहिल्या प्रवेशांत मात्र आहे. ‘आधेलो’ नाटकांत तर कांही
विचारूच नये. असो; मिरादेचें वरील बोलणें नाथिकेच्या शालीनतेस अत्यंत विघातक असून
शिवाय स्वभाववर्णनासहि अगदीं विरुद्ध होय. कां कीं, जी कबळ निजेन बेदांत जन्मली
(पुढें नाट्य.).

एखाद्या कुलीन सरदाराच्या मुलास पुरतेपर्णी शोभण्यासारखे आहे। असो; तेव्हा एकंदरीत इंग्रजीचे मराठीत रूपांतर कसे करावे हे ज्यास शिकणे अमेल त्यास मांत्रत 'टॅपेस्ट' नाटक चांगला नमुना होय.

असो; याप्रमाणे प्रस्तुत ग्रंथाचे सामान्यतः निरूपण केले, व यापासून वाचकांस काय उपयोग होईल तोहि सांगितला. आतां सगळे शेवटीं एका गोष्टीविषयी मात्र शोडेसे लिहिणे अवश्य वाटते. ती ही की, वर जी आह्मी या नाटकाची तारीफ केली आहे, तीवरून हे मराठीतील एखाद्या नाटकाप्रमाणे किंवा कादंबरीसारखे सर्वोस सारखेच मनोरंजक होईल असे कोणी समजू नये. आमच्या मराठी वाचकांस अद्याप ह्मणण्यासारखी कांहीच रमिकता आलेली नाही, तेव्हा एखाद्या ग्रंथाच्या बेरेवाईटपणाबद्दल सहसा अभिप्राय देण्याचे किंवा तो आपल्या मनाशीं ठरवून ठेवण्याचे त्यांनीं पतकरूं नये. शिवाय प्रस्तुत नाटक परभाषेतले व परराष्ट्राचे असल्यामुळे त्याचे यथास्थित भाषांतर आपल्या भाषेत होणे फार कठिण असून मूळच्यातला रस सर्वथैव उतरणे तर केवळ अशक्यच होय हेहि त्यांनीं लक्षांत ठेवावे. मागे वाराव्या अंकांत याविषयी बरेच विवरण केले असून 'आथेल्लो' नाटकांतील जे दोन तीन प्रसिद्ध उतारे तेथे घेतले आहेत त्यांवरून प्रकृत सिद्धांताचा वाचकांस प्रत्यय येऊन चुकला असेलच. तर तांच दुर्बोधत्वाचा व रसापकर्षाचा प्रकार प्रस्तुत नाटकांतहि कोठे कोठे सांपडेल. पण त्याबद्दल अभिज्ञ वाचक भाषांतर करणारावर टपका ठेवणार नाहीत. गृह्यांतील रस भाषांतरांत न उतरल्याबद्दल दोष न देतां जितका उतरला आहे नितक्याबद्दलच भाषांतरकर्त्याची तारीफ करणे अशा प्रसंगी उचित होय; कां की, जी निरुपायाची गोष्ट ती न करतां आल्याबद्दल कोणी दोषास पात्र होत नाही. दुसरे असे की, अशा भाषांतराचा प्रकार आपल्या भाषेत अगदीं नवाच झालेला आहे. दहा वर्षांमागे 'आथेल्लो'चे भाषांतर झाले; त्यावर दुसरे

असत नायकाचे प्रथम दर्शन होतां त्यास गुंदर पिशाच समजरी, तिला स्त्रीपुरुषसमागमाची आणि त्यांतून व्यभिचाराची, कल्पना व्हावी हे अगदींच संभवत नाही ! तजान अमली प्र-
प्रयोजक फलपता आपल्या आज्ञेच्या संवेधानें करून ती खुशाल गोंधनें लोकून यावी हे इंग्लिश लोकांच्या आचाराम व रम्यतेस मात्र शोभेसें आहे !!

१. वरील स्पष्टपणाची उक्ति प्रस्तुत पुरतकांत कदाचित् कुतन्मत्वदोषास पात्र होईल. पण वास्तविक जी स्थिति दृष्टीस पडत आहे ती सांगितल्यावांचून रहावत नाही. नव्या अंकांत नगरे कोठे कोठे प्रस्तुत विषयावर कांही उल्लेख आहेतच; पण येथे आणखी एक ध्यानांत ठेवण्यासारखे उदाहरण सांगण्याजोगे आहे. 'माधवराव', 'जयपाळ', 'पद्मरत्नावली' इत्यादि ग्रंथांची ह्मणण्यासारखी कांहीच बहा नसून 'मंजुघोषे'च्या तीन तीन चार चार आवृत्ति निघून मोठ्या अपाठ्यानें त्यांचा खप चालू आहे.

झटलें झणजे हेंच. तेव्हां हा मार्ग आपल्या ग्रंथकारांस अद्याप अगदी अपांजित असल्यामुळे प्रस्तुतसारख्या ग्रंथांकडे विशेष करडी नजर करणे बरोबर नाही. हा प्रभाव असाच पुढें चालला असतां असले ग्रंथ पुढें किती चांगले होतील, किंवा प्रस्तुत भाषांतरकारासारख्यांच या कामांत आणखी प्रयत्नल्यानें कितपत जास्त यश येईल याची आज कांहीं कल्पना करतां येत नाही. यास्तव प्रस्तुत ग्रंथाची कल्पना जी मध्य मार्गी ती त्याची त्यावरूनच केली पाहिजे. ती तशी केली असतां आम्हांला वाटते. आम्हांला प्रायःप्रमाणेंच बहुधा सर्वांचा पडेल असें आम्हांस वाटतें. असें शिवाय प्रथम नाटकाच्या संबंधानें तिसरी हीहि गोष्ट लक्षांत आणायला पाहिजे. ती ही भाषांतर गुणवत्तः विद्यार्थ्यांकरितां तयार केलेलें आहे. एरवींच्या वाचकांच्या गंतरेतजार्थी अर पुस्तककर्त्यांचा हा प्रयत्न असता, तर सध्यांपेक्षां जास्त खबर्दारी घेणें त्यांस कदाचित् जरूर वाटलें असतें.

आतां वरील ग्रंथांत जे कित्येक दोष किंवा न्यूनता आहेत त्या सांगून हा लेख आटपतो. इंग्रजी तऱ्हेचें लिहिणें न येण्याबद्दल जरी ग्रंथकर्त्यानें आपणाकडून पुष्कळ खबर्दारी ठेविली आहे, तरी कित्येक ठिकाणीं तमा प्रकार अद्याप राहिल्या आहे. याची उदाहरणे येथें देण्याची गरज नाही. शार्मिक वाचपाराच्या ती स्थले सहज लक्षांत येणारी आहेत. आतां त्यांपैकी कांहीं निरुपायास्तव राहून कोणाच्यानेहि तीं न निघण्यासारखीं कदाचित् असतील व त्यांबद्दल भाषांतर करणाराच्या भाषाशुद्धतेवरहि विशेष टपका ठेववणार नाही हें खरें. कारण भाषांतर करतांना एरवीं प्रमाणें ग्रंथकारास स्वातंत्र्य नसतें. असो; दुसरा दोष असा कीं, कांहीं ठिकाणीं वाक्यें लांब, लांब होऊन त्यांची गुंतागुंत झाली असल्यामुळे प्रथमतः सर्वास, व विशेषतः इंग्रजी न समजणारांस, तर तीं विशेषच दुर्बोध होतील. हा दोष विद्यार्थ्यांकरितां प्रस्तुत पुस्तक रचण्याचा जो हेतु ग्रंथकर्त्यानें मनांत धारण केला त्यामुळे बराच उत्पन्न झाला असावा असें वाटतें. तसेंच कांहीं ठिकाणीं टीपांची जरूर असून त्या नसल्यामुळे, व इकडाले लोकांस अत्यंत अपरिचित अशा गोष्टींच्या व कल्पनांच्या संबंधानेंहि प्रस्तुत दोष कांहींसा आला आहे. शिवाय संस्कृताच्या अपरिचित्यास्तव भाषांतरकर्त्यांच्या हातून कोठें कोठें अशुद्ध प्रयोगांहि पडले आहेत ते मराठी वाचकांच्या लक्षांत येण्यासारखे जरी नाहीत, तरी ग्रंथास दूषणरूप होत.

असो; याप्रमाणें प्रस्तुत नाटकाचें गुणदोषविवेचन झालें. एकंदरीत हा ग्रंथ महाराष्ट्रभाषेत आजपर्यंत झालेल्या उत्कृष्ट ग्रंथांत गणण्यासारखा होय. भाषांतरकर्त्यानें सदरील पुस्तकाच्या प्रस्तावनेंत जरी आपली संशयवृत्ति प्रगट केली आहे तरी यापूर्वीं झालेल्या ‘आथेल्डो’ नाटकाच्या जोडीला यास वसविण्यास आम्हांस कांहीं हरकत दिसत नाही. दोहोंचीहि योग्यता भाषांतर व एरवीं वाचण्याचा पथ या दोन्ही

संबंधानें मोठी आहे. अशा ग्रंथांचा देशास अनेक प्रकारांनीं मोठा उपयोग होणारा आहे. एक तर इंग्रजीतील अतिविख्यात ग्रंथकारांच्या गुणांचें साधारण लोकांस येणे- करून ज्ञान होईल; आणि दुसरें असें कीं, इंग्रजी व मराठी या अत्यंत विप्रकृष्ट भाषा- मधील मार्ग प्रस्तुतसारख्या भाषांतरांनीं उत्तरोत्तर अधिकाधिक सुगम होत गेला असतां आपल्या भाषेच्या अभिवृद्धीची मोठी सोय होणार आहे. इंग्लिश वगैरे उत्तम अवस्थेस पोचलेल्या भाषांतल्या प्रमाणें आमच्या मराठीत मूळचे स्वतंत्र ग्रंथ होण्या- पेक्षां वरील भाषांत असणाऱ्या ग्रंथांचें आमच्या भाषेत रूपांतर होण्याची शक्यता अधिक आहे. तेव्हां एतद्देशीय भाषांतून ग्रंथसमृद्धि करतां येण्याचा हा जो दुसरा सुगमतर मार्ग तो जितका सोपा होईल तितकें देशभाषेचें व तद्द्वारा लोकांचें अधिक हितां आहे.

सरते शेवटीं सांप्रत ग्रंथांच्या बाह्य स्वरूपाविषयीहि थोडेंसें लिहिणें इष्ट वाटते. 'आपणी सुरेख', 'बांधणी मनोबोधक', 'कागद जाड' हीं स्वतः जरी केवळ शुद्धक होत; न भिटर साहेबांची, बंडर बुवांची तारीफ करणें हा ग्रंथावरील टीकेचा अवश्य भाग होय असें जरी आक्षेप बिलकूल समजत नाही; तरी जेथें अंतर्बाह्य अशा दोहों प्रकारच्या रमणीयत्वाचा संयोग होतो तेथें दुसऱ्यासहि योग्यता येऊन त्याविषयां केवळ उदासीन असणें हें संभवत नाही. उघडच आहे कीं नुसत्या पात्रास जरी स्वतःसिद्ध फारशी योग्यता नाही, तरी उत्तम अत्राचा व उत्तम पात्राचा योग झाला असतां तो परस्परसंक्षोभावह होतो ! तर याच न्यायानें सदरील पुस्तकाच्या सुरेख व स्वच्छ छापणीची आणि लहान द्रमदार अशा बांधणीचीहि येथें तारीफ केल्या जांचून रहावत नाही.

वेदार्थयत्न.

यस्य निश्चयितं वेदः यो वेदेभ्योऽखिलं जगत् ।

निर्ममे तमहं वेदे विद्यातीर्थमेश्वरम् ॥^१

अंक ३१--(१) परतून जगाचा नियम. (२) प्राचीन विद्येचें उद्भावन. (३) वेदग्रं-
थांच्या अभ्यासानें नष्टत्व व उपयोग. (४) अन्यदेशीय लोकांच्या संबंधानें. (५) आपल्या
संबंधानें. (६) वेदांतील नियम. (७) वेदांचा काळ. (८) प्रस्तुत भाषांतर. (९) त्यांतील
विषयसंगत. (१०) न्यूनता व भेद. (११) भाषेच्या संबंधानें. (१२) अर्थाच्या संबंधानें.
(१३) उपसंहार.

१. "सकल विद्यांचें आदिरथानभूत जो परमेश्वर, कीं ज्याच्या निश्चासमावेशकान नेद
निर्माण आले, आणि ज्यानें वेदांपासून सर्व जग उत्पन्न केलें, त्यास मी नमन करतां."

१. सदराल पुस्तकाचा तिसरा अंक त्याच्या प्रकाशकांनी आमच्याकडे पाठविल्यास आज बरेच दिवस झाले. या खेपेस चालीप्रमाणे वरील अंकाचा आभा पूर्वक स्वीकार करून एकंदर पुस्तकाविषयी आमचा आभेप्राय प्रगट करतो.

२. अलीकडे या भरतखंडांतील प्राचीन विद्यांचे पुनरुज्जीवन करण्याविषयी लोकांचा उद्योग दिवसेंदिवस वाढत चालला आहे. ही गोष्ट या आरंभाना गोष्ट होय. मुनिवर्षिंदी स्थापन होऊन तिने संस्कृताच्या अभ्यासास नेत्रे उघडल्या. आता दहा पंधरा वर्षे त्या माघेचे ज्ञान आपल्या लोकांत पोचू लागले आहे, व त्याच्या योगाने देशभाषेबाहेर बरीच सुधारणा होऊ लागली आहे. या सालाचे पाहिले तर वरील उद्योग तीन चार भिन्न भिन्न रूपाने प्रगट झाला हे आमच्या वाचकांस बघुधा माहीत असलच. एक तर प्रस्तुत 'वेदार्थयत्न'; दुसरा उद्योग 'जेजी' पद्धतीप्रमाणे प्राचीन संस्कृत कवींचा वृत्तांत व त्यांच्या कवित्वाचे विवरण या रूपाने त्याविषया केलेले विवेचन होय. हे दोन्ही उद्योग सध्या चालू असून त्यांचे फळहि लोकांस दृष्टीस पडू लागले आहे. दुसऱ्या दोहोंची अद्याप तशी स्थिति न पाहल्यामुळे ते सुरू आहेत किंवा नाही याविषयी संशय वाटतो. हे उद्योग एक आपल्या पुरातन वेद्यकाच्या संंधाने व दुसरा जुन्या शास्त्रविद्येच्या संबंधाने असे होत. पहिला मुंबईच्या काही प्रसिद्ध नेटिव डाक्टरांना हातांत घेतलेला आहे; व दुसऱ्याच्या प्रीत्यर्थ येथील काही गच्चा व काही किरकोळ विद्वानांना कंवर बांधली आहे. असा; हे शेवटले उद्योग पहिल्या दोहोंसारखे यशालाभास येऊन वर जो त्यानिषयी वर्तमानकालाने उल्लेख केला आहे तो भूतकालीन करण्याचा पाळी न येवो वाणजे झाले.

३. आता प्रस्तुत पुस्तकाविषयी साक्षात विवेचन करण्यापूर्वी त्यांतील विषयावर कित्येक विचार सामान्यतः सुचण्यासारखे आहेत ते येथे दाखल करतो. ते येणे-प्रमाणे. पहिल्याने प्रस्तुत विषयाचे महत्त्व व उपयोग ही दोन प्रकारची आहेत; एक साऱ्या पृथ्वीच्या संबंधाने व दुसरे आपल्या एकट्या देशाच्याच संबंधाने. आता दोहोंविषयी अनुक्रमेंकरून लिहूं.

४. वेदग्रंथांचे साऱ्या जगास कोणते महत्त्व आहे व त्यांच्या अर्थ-यनापासून कोणता उपयोग आहे हे अलीकडे सर्वांस माहीत होत चालले आहे. याचे प्रमाण प्रत्येक सुधारलेल्या देशांत संस्कृतास व त्यांतून वरील ग्रंथास जो आदर-पूर्वक मान प्राप्त झाला आहे तो होय. सर्व देशांतील संस्कृतज्ञांची दिवसेंदिवस आत्मा होत चालली आहे की, वेदांच्या बरोवरीचा जुना लेख पृथ्वीवर कोठेहि नाही. युरोपांत अत्यंत प्राचीन मानलेली जी ग्रीक व रोमन हीं राष्ट्रं त्यांहून, किंबहुना त्यांसहि पूज्य होऊन गेलेले असे मिसर देशचे जुने राष्ट्र, त्यांहूनहि येथील लोक पुढा-

तन होत.' नव्हां इतक्या प्राचीन राष्ट्राचा जो अत्यंत प्राचीन ग्रंथ, कीं ज्यास ते 'अनादि' हें संज्ञा देतात, तो प्रत्येक जिज्ञासु मनुष्याच्या अत्यंत आदरास पात्र होईल यांत नवल कसमें ? उगाच शंभर दोनशें वर्षांचीं जुनी एखादी अपूर्व वस्तु पाहिली असतां केवढां मीज वाटते व जिज्ञासा जागृत होऊन तिच्या तृप्तीविषयीं केवढी प्रवृत्ति दिसता उपगत होते ! मग मानवी जातीच्या आद्य स्थितीचें स्वरूप ज्यांत दृष्टीस पडतें, ज्यांत चार हजार वर्षांपूर्वीचीं मनुष्ये कशीं बोलत होती, कशीं चालत होती, त्यांचे मनोव्यवहार कसे होत, निरनिराळ्या विषयांवर मते कशीं होती, वगैरे गोष्टींची माहिती ज्यापरून व्हावी असा अत्यंत विश्वसनीय लेख जर सांपडला, तर शोधक व जिज्ञासु जनांस केवढां मनोव्ययक विषय होईल ! इतिहास खरा झटला ह्मणजे मनुष्यानीचयांमार्फत मानवी व्यापारांचे शायत स्वरूप कोणतें व प्रसंगानुरोधानें त्यावर कसकशी कांय प्रज्ञांत नाचें ज्यांत उद्घाटन केले आहे असा लेख होय. मग वरील ज्ञान होण्यास वेदासाच्या ग्रंथ तर किती साधनाभूत होय ! कां कीं तो अत्यंत प्राचीन असल्यामुळे मनुष्यस्वभावाचे अगदां साधे व मूळचें रूप त्यांत जसें सांपडेल तसें पुढील काळाच्या ग्रंथांत सांपडणार नाही. असे; तर एतद्देशीयांखेरीज बाकीच्या

४. "When yet the Pyramids looked down upon the valley of the Nile - when Greece and Italy, those cradles of modern civilization, housed only the tenants of the wilderness, India was the seat of wealth and grandeur. A busy population had covered the land with marks of its industry: rich crops of the most coveted productions of Nature annually rewarded the toil of the husbandman; skillful artisans converted the rude produce of the soil into fabrics of unrivalled delicacy and beauty, and architects and sculptors joined in contributing works, the solidity of which has not in some instances been overcome by the revolution of thousands of years. The princes and nobles of India, unlike the wandering chieftains of the neighbouring countries, already dwelt in splendid palaces, and clothed in the gorgeous products of its looms, and glittering with gold and gems, indulged a corresponding luxury in every act and habit of their lives. Poets were not wanting to celebrate the exploits of their ancestors, nor philosophers to tread the mazes of metaphysical inquiry, and weave the net of ingenious speculation, with as much subtlety, and perhaps with not less success than has attended the researches of subsequent inquirers."

Tharnton's History of India.

सर्व लोकांस वेदग्रंथांच्या ज्ञानापासून वरील एक मोठा उपयोग आहे. तसाच इतर उपयोग भाषाज्ञानाच्या संबंधाने आहे हेहि सर्वत्र प्रसिद्ध आहे.^१

५. आतां आपणांसच खुद्द वरील ग्रंथाच्या अध्ययनापासून कोणकोणते लाभ आहेत हें पाहिले तर ते बरेच आहेत. अधिक आहेत हें सहज लक्षांत येईल. णविषयीं प्रस्तुत भाषांतरकारांनीं प्रस्तावनेंत उगीच थोडा निर्देश प्रथमारंभी केला आहे. वास्तविक झटले असतां एवढ्या थारल्या व महत्त्वाच्या ग्रंथास त्याच्या योग्यतेप्रमाणें चांगली एक मोठी प्रस्तावना हवा हेती. 'वेदांचे भाषांतर' हाणजे 'पंचोपाख्यानांचे' किंवा एखाद्या गणित ग्रंथाचें भाषांतर नव्हे. जो ग्रंथ आज शेंकडा पित्या पितृपुत्रपरंपरेनें पठन करून येथील लोकांनीं जीवापलीकडे रक्षण करून ठेविला, ज्यास माझा ईश्वरप्राणांत मानून मुक्तीचें द्वार झणून लोक समजतात, ज्याचा अर्थ मोठ-मोठ्या पंडितांसहि दुर्गम झणून प्रसिद्ध आहे, ज्यांत एतद्देशीय लोकांच्या सर्व विद्येचें व सर्व आचाराचें मूळ आहे, आणि सामान्य जनांच्या मते तर ज्यांत दरएक प्रकारचें ज्ञान भरलेलें आहे, अशा ग्रंथाचा अर्थ लोकभाषेनें उतरतांना असल्या अपूर्व उद्योगाच्या संबंधाने वाचकांस पुष्कळ गोष्टी अगोदर कळविणें अवश्य होतें. पण तशा-विषयीं 'वेदार्थयत्न'कारांनीं विशेष खटपट मुळाच केली नाहीं. सरासरी विषयाचें स्वरूप व भाषांतराच्या अडचणां वगैरे यांविषयीं कांही लिहून पांच सात पानांत सगळी प्रस्तावना आटपली आहे; व तीहि विशेष काळजीनें लिहिली आहेशी दिसत नाहीं. असा; आतां वरील लाभ सांगतां. एक तर लाभ स्पष्टच आहे कीं, सर्व

१. 'शाकुंतल' नाटकाचें भाषांतर युरोपांत प्रसिद्ध झोतांच तिकडील पंडितांस संस्कृत भाषेच्या अध्ययनापासून हाणारे कोणकोणते लाभ नेहमींच लक्षांत आले हें पुढील उताऱ्यावरून लक्षांत येईल—

—“At the same time the attention of the historian, the philologist, and the philosopher was roused to the fact that a complete literature had been preserved in India, which promised to open a new leaf in the ancient history of mankind, and deserved to become the object of serious study.”

“No one who wishes to acquire a thorough knowledge of these or any other of the Indo-European languages, no one who desires to study the history of that branch of mankind to which we ourselves belong, and to discover in it the first germs of the language and mythology of our forefathers,—can for the future dispense with some knowledge of the language and ancient literature of India.”

—Müller's Sanscrit Literature.

आर्यजनांच्या पूज्यताबुद्धीस व प्रीतीस पात्र झालेला जो प्रस्तुत ग्रंथ त्याचा अर्थ समजल्याने त्यांत आहे काय याची अगोदर फोड होईल. दुसरा असा की, आपले अत्यंत प्राचीन पूर्वज, ज्यांचा अभिमान आह्मांस वाटतो हे तर सहजच आहे, पण ज्यांचे अपूर्व बुद्धिवभव पाहून युरोपांतल पुरातन राष्ट्रे जशीं विस्मित होत होती तसेच त्यांचे आधुनिक वंशजहि होतात,—त्यांचा त्या वेळची स्थितिराति आह्मांस कळेल. ही कळल्यापासून त्यांचे कोणी नव्हेत अशा दूरच्या युरोपियन लोकांसहि जर कौतुक वाटते तर आह्मांस तर ते किता वाटेल ! याचे विशेष कारण असे की, ती स्थितिराति आमच्या पाश्चात्य वंशंहून आह्मांस निकट संबंधास्तव विशेष चांगल्या रीतीने कळेल. या ज्ञानापासून दुयन्याहि पुष्कळ गोष्टी समजून येतील. त्या अशा की, आमच्याच राष्ट्राची अगदी पूर्वी स्थिति कशी होती, ती आज हजारों वर्षांच्या कालांतराने कशी बदलली आहे, ती बदलण्याची कारणे काय काय झाली; धर्म, नीति, आचार, विद्याभ्यास वर्गरेचा प्रकार पूर्वी कसा होता व सध्या कसा आहे, अशा अनेक गोष्टी आपल्या लक्षांत येतील. याशिवाय भाषेच्या संबंधाने प्रस्तुत ग्रंथावरून पुष्कळ ज्ञान होईल हे उघडच आहे.

३. येथवर प्रस्तुत विषयाच्या महत्त्वाविषयी व उपयोगाविषयी लिहिले. आतां त्याच्या स्वरूपाचे ओठेसे विवर्ण करून मुख्य विषयास लागूं. वेद चार आहेत. हे येथे कोणास सांगायचास नकोच; ऋग्वेद, यजुर्वेद, सामवेद, व अथर्ववेद. या चोहोंत मग्य ह्याला ह्याजें पहिलेच होय; याच्याच ऋचा प्रायः वाकीच्या तिघांत आहेत. नव्या तर तिहेंहून अर्वाचीन आहे, हें सर्वत्र प्रसिद्धच आहे.^१ चारी वेदांस समुदायरूपाने 'सुति' असे ह्याणतात. या शब्दाचा अर्थ 'जे ऐकले ते' असा होता; यावरून वेद ज्या वेळेस उत्पन्न झाले किंवा मंत्रद्रष्ट्या ऋषींनी पाहिले त्या वेळेस लेखनकला चालू नव्हती असे अनुमान करण्यास जागा आहे. सुतीमध्ये तीन भाग आहेत. संहिता, ब्राह्मण आणि आरण्यक. संहिता ह्याजें मूल वेदमंत्र; ब्राह्मण ह्याजें त्यावर ग्रंथारूप व्याख्यान; आणि आरण्यक ह्याजें उपनिषदादि भाग. प्रत्येक वेदाची संहिता निरनिराळी आहे; व तिचे पुनः पदं, कम इत्यादि आणखी भेद आहेत.^२ ब्राह्मणें (हा शब्द नपुंसकालंगी आहे) ही प्रत्येक वेदाची निरनिराळी आहेत. जसें

१. वेदांस 'त्रया' अर्था सत्ता प्रसिद्धच आहे. शिवाय पाणिनीच्या अष्टाध्यायीवरून पहातां त्यास अथर्ववेद माहीत नव्हता हें स्पष्ट दिसते. वरील मुनींच्या व्याकरणांत तसाच ब्राह्मणांविषयी व आरण्यकांविषयीहि उल्लेख सांपडत नाही.

२. 'संहिता' ह्याजें मूल संहित स्थितें असलेला वेदमंत्र; पदं ह्याजें त्याचा पदविभाग आणि कम ह्याजें ऋचांचा अनुक्रम. हा कम प्रत्येक संहितेचा निरनिराळा आहे. याशिवाय त्रया, पन, रेखा, शिखा वगैरे आणखी प्रकार पुढेंमुख झालेले सर्वप्रसिद्ध आहेतच.

ऋग्वेदावर ऐतरेय व कौषीतकी ब्राह्मण; यजुर्वेदाच्या दोन शाखा कृष्णयजुर्वेद व शुक्लयजुर्वेद; त्यांवर अनुक्रमेकरून तैत्तिरीय व शतपथ ब्राह्मण; सामवेदावर प्रौढ व अद्भुत ब्राह्मण; आणि अथर्वार गोपथ ब्राह्मण. आरण्यकें हें ब्राह्मणांच्या परिशिष्टासारखीं होत. यांत सारीं उपनिषदे अंतर्भूत होतात. यांचें पठन अरण्यांत करावें लागतें ह्याणून वरील संज्ञा त्यांस प्राप्त झाली आहे. वेद प्रायः सर्व छंदोबद्ध आहे, यजुर्वेदाचा कांहीं भाग मात्र गद्यरूप आहे. ऋग्वेदसंहितेचे दहा भाग केल आहेत; त्या प्रत्येकास मंडल ह्याणतात. मंडलाचे पुनः आणखी उपभाग आहेत त्यांस सूक्ते ह्याणतात. हीं सूक्ते वरील संहितेंत हजारोंवर आहेत. प्रत्येक सूक्तांत सुमारे दहा ऋचा येतात. या मानानें पहातां नुसता ऋग्वेदच सुमारे दहा हजार ग्रंथ आहे. आतां या निरनिराळ्या संहितांत व ब्राह्मणादि ग्रंथांत काय काय विषय आहे हें पाहिलें तर ऋग्वेदांत इंद्रादि देवतांची स्तुति आहे; यजुर्वेदांत यज्ञप्रकरण आहे; सामांत ऋग्वेदांतीलच ऋचा, पण त्या गायनाच्या रीतीनें ह्याणयाच्या आणि चवथ्या अथर्वणांत जारणमारणादि क्रियांचे मंत्र आहेत. वर सांगितलेल्या निरनिराळ्या ब्राह्मणांत प्रायः यज्ञक्रियेविषयीं मजकूर आहे. आरण्यकांत व उपनिषदांत अध्यात्मज्ञान आहे.

७. वेदांच्या संबंधानें एका मोठ्या गोष्टीविषयीची माहिती देणें अवश्य आहे. ही गोष्ट वेदग्रंथांचा काळ होय. या कालाचा निर्णय अगदीं बरोबर होणें तर बहुधा अशक्यच दिसतें, तरी त्याविषयीची कांहीं अटकळ करण्याची युक्ति पाश्चात्य पंडितांना एक चांगली योजली आहे. ती संपातविंदूचें चलन होय. ज्योतिष ह्याणून एक वेदांग आहे, त्यांत आपल्या ऋषींच्या वेळीं सूर्य कोणत्या अयनांशावर होता हें सांपडतें. त्यावरून गणित करतां असें निघतें कीं, तो ग्रंथ ज्या वेळेस रचला तो काळ इ. स. पूर्वीचें ११८१ वें वर्ष होय.^१ यावरून स्पष्ट कळतें कीं, वरील वेदांगाचा जर इतका काळ तर मूळ वेदाचा याच्याहि मागला असला पाहिजे. तो एका विख्यात संस्कृतज्ञाच्या मतें इ. स. पूर्वी २००० वर्षे होय.^२ हें खुद्द वेदाविषयीं ह्याणजे संहि-

१. वरील ग्रंथ लगभग नांवाच्या कर्षांन केल्या आहे. यांत त्यानें आपल्या वेळचीं अथर्वनांवांचीं संपातरथकें सांगितलों आहेत त्यावरून कळतें कीं, त्या वेळच्या संपातविंदूत आणि सांप्रतच्यांत २३ अंशांचें अंतर पडलें आहे. संपातविंदू ह्याणजे विपुलवृत्त व क्रांतिवृत्त यांचा ज्यांत परस्पर छेद होतो ते दोन बिंदु होत. हे दर वर्षांस मागे सरताहेत. यांस ३० अंश क्रमण्यास सुमारे दोन हजार वर्षे लागतात.

२. वरील विख्यात पंडित नुकते निवृत्तलेले मारिन हीगसांडव्ह होत. हे येथील विद्यालयांत संस्कृताचे गुरू होते, व ऐतरेय ब्राह्मणावर त्यांचा जो एक प्रसिद्ध ग्रंथ आहे तो लिहिण्यापूर्वी त्यांनीं आपल्या वंगल्यांत एक यज्ञ करविला होता हेंहि येथें तरी सर्वास माहीत असे-
(पुढें चालू).

तेविषयीं झालें. ब्राह्मणें व आरण्यकें हीं पुढें झालेलीं आहेत याविषयीं मागें सांगितलेंच आहे.

८. येथवर प्रस्तुत पुस्तक ज्याचें भाषांतर होय असा मूळ ग्रंथ जो सर्वमान्य वेद त्याविषयीं उपोद्घातरूपानें आमच्या वाचकांस कांहीं थोडीशी माहिती दिली. आतां सदरील पुस्तकाविषयी लिहितां.

९. या पुस्तकांत एकंदर सहा भाग आहेत. ते असे-संहिता, पदं, मराठी भाषांतर, इंग्रजी भाषांतर, अन्वय, आणि टीपा. यांपैकी पहिलीं दोन एका पृष्ठावर व त्याच्या समोरील पृष्ठावर दुसरीं दोन दिलीं असून खालीं एका वाजूस अन्वय व दुसरीस टीपा घातल्या आहेत. येणेंकरून कोणतीहि ऋचा काढली तरी लागलीच पुढें तिचे दोन तऱ्हेचे अर्थ पहाण्यास सांपडून अन्वय व टीपहि खालीं लगेच वाचतां येत. याप्रमाणें हें पुस्तक शिकणारास चांगलें उपयोगी पडण्यासारखें असून समया-नुसार चाळणारासहि सोयीवार आहे. आतां वरील सहा भागांचा विचार केला असतां संहिता व पदं याविषयीं तर कांहीं बोलावयासच नको. तीं जशीं आज पिढ्यानपिढ्या वैदिकांच्या जिव्हापावर आरुढ होऊन आलीं आहेत त्याप्रमाणें, किंवा श्वेतद्वीपीय महावैदिकांच्या नुकत्या संपूर्ण झालेल्या ग्रंथावरून, उतरलीं असतील.^१ यास्तव त्याविषयीं कांहीं विशेष लिहिणें नकोच. मराठी भाषांतर, इंग्रजी भाषांतर, व 'भाषायाम्' या सदराखालीं दिलेला अन्वय, हीं हि प्रसिद्ध वेदभाष्यकर्ता सायणाचार्य यांचा

लघु. वरील सादेवास पंधरा वीस भाषा येत असून इतिहासाचें ज्ञान उत्तम होतें; व तो विद्याभ्यासानें दत्तका गडून गेलेल्या असे कीं, त्याचें बोलणें, चालणें वेळ्या मनुष्या मनुष्यासारखें असे. यानें येथील माजी 'यंग मेन्स असोसियेशन'पुढें १८८३ सालीं वेदांवर कांहीं व्याख्यानें दिलीं, त्यांताल प्रमाण वर दाखल केलें आहे. या व्याख्यानांचें मराठी भाषांतर इंदु-प्रकाशांत छापलेलें आहे.

१. वरील अपूर्व संज्ञा आली कोणाम उद्देशून केली आहे हें आमच्या संस्कृतज्ञ वाचकांस तरी माहीत असेलच. 'तौ' माकम मूलर वानें आज तीस वर्षे मतव स्वपून संपूर्ण ऋग्वेदाचें भाष्यासहित प्रकाशन केलें. या ग्रंथाचें एकंदर सहा भाग होऊन अवयवा नुक्ताच प्रसिद्ध झाल्या. या उद्योगामुळें आमच्या अत्यंत पुरातन ग्रंथाचा साऱ्या पृथ्वीभर प्रसार होऊन त्या-वरील टीकाग्रंथांचें कांहीं अंती पुनरुज्जीवन झाल्यासारखेंच जालें. या आवृत्तींतिल अत्यंत उपयुक्त भाग झाला कारणे तिच्या शेवटीं जें मोठें सूचीपत्र दिलें आहे तें होय. यांत ऋग्वेदांतिल सर्व शब्दांचें वर्णानुक्रमानें परिगणन केलें असल्यामुळें अमुक अमुक शब्द वरील ग्रंथांत अमुक अमुक ठिकाणीं आल्या आहे असे तेव्हांच काढतां येत. याचें योगानें शब्दविशेषाचा अर्थनिश्चय करण्यास साधन झालें आहे. प्रस्तुत पुस्तकाच्या अवलोकनानें शोधक मनुष्यास याहि गोष्टीचा चमत्कार वाटल्यावांचून रहाणार नाही, कीं ऐपन्नास वर्षांमागला एखादा ग्रंथ काढला तर त्यात पाठभेद आढळतात; पण साऱ्या पृथ्वींतला अगदीं जुना जो हा ग्रंथ यांत पाठांतराची वार्ताहि नाही. येथून तेथून एक पाठ !!

मुख्य आधार घेऊन व कोठें कोठें युरोपीय पंडितांच्या नव्या अर्थास अनुसरून रचिली आहेत. अन्वयांत दुर्बोध व अपरिचित अशा वैदिक शब्दांस अर्वाचीन मराठी भाषेतले प्रतिशब्द कंसांत दिले आहेत, व प्रसंगविशेषां शेषपूरणाहि केले आहे. दुसरा प्रकार मराठी व इंग्रजी भाषांतरांतहि बराच करावा लागला आहे. ही भाषांतरें मुख्यतः शब्दास शब्द धरूनच केली आहेत. आतां हा मूळांतील अर्थास अगदी बरोबर उतरली आहेत की नाहीत हे सांगण्याचा पत्कर आदी आपणांवर पडत नाही, कां की, या विषयाचे विशेष अध्ययन आमचें अद्याप झालेलें नाही. तरी आमच्या वाचकांस एवढें आह्मांस खात्रीनें सांगतां येईल की, ज्या मंडळीनें हे काम हातान घेतलें आहे त्यांपैकीं एकाशिवाय वाकी सर्वांस प्रस्तुत विषय चांगला अवगत असून त्यांचा त्यावर बहुत परिश्रमहि झालेला आहे. यास्तव सदरील भाषांतरें त्यांनीं आपणांकडून तरी अगदी बरोबर उतरलीं असतील याविषयी आह्मांस विलकूल संशय नाही. एकंदरीत ज्या कोणास वेदांत काय आहे हे समजण्याची इच्छा असेल त्यास या भाषांतरावरून त्याची बहुतकरून बरोबर कल्पना करतां येईल असें आह्मांस वाटतें.

आतां शेवटल्या टीपांविषयी मात्र बोलणें राहिलें. हा सदरील पुस्तकाच्या सर्व भागांत विशेष महत्त्वाचा भाग आहे; व याच्या वाचकांपैकीं बहुतेकांस हा व वरील मराठी भाषांतर हीच काय ती उपयोगी पडणारी आहेत. कां की, इंग्रजी भाषांतर सर्वांस समजेल असे नाही; व संस्कृताचा मुख्य भाग तर फारच थोड्याच कळेल. यास्तव एकंदर मराठी वाचकांस वेदांचें स्वरूप ध्यानांत जें येणार तें वरील टीपांवरून, हें जाणून प्रस्तुत भाषांतरकर्त्यांनीं या भागावरच विशेष परिश्रम केला आहेसें दिसतें. या टीपांत मूळ अर्थाच्या संबंधानें जें जें विशेष लिहिण्यासारखें वाटलें तें तें लिहिलें आहे. तें असें कीं कोठें देवतांविषयींची माहिती, कोठें शब्दविशेषांचें विशेष स्पष्टीकरण, कोठें प्राचीनकाळच्या संबंधानें माहिती, कोठें अर्वाचीन काळांत झालेल्या अनेक फेरफारांच्या संबंधाचा उल्लेख, इत्यादि. या टीपा समग्रविशेषां पुष्कळ विस्तारांनें लिहिल्या आहेत; व त्या पुष्कळ उपयोगाच्या व माहितीच्याहि आहेत. तसेंच प्रसंगानुरोधानें मूळ ग्रंथांतील भाषासौंदर्य व अर्थसौष्ठव यांचाहि त्यांत निर्देश केला आहे.

१०. आतां सदरील पुस्तकांत ज्या कित्येक न्यूनता व दोष आहेत त्यांविषयीहि येथें उल्लेख करणें अवश्य होय. प्रस्तुत 'यत्न' ह्याटला ह्याजें लहानसान उद्योगाच्या संबंधानें केलेला नव्हे; तर या देशाच्या संबंधानें पहातां ज्यासारखें महत्त्व दुसऱ्या

१. उदाहरणार्थ अंक ४ पृष्ठ २०४ यांतील 'शुनःशेषा'वरची पांच संज्ञा पानांची टीप पहा. तसेंच त्या अंकांतील 'ऋतु' व 'अधिक मास' या शब्दांवरील व्याख्याहि पहात्या. शिवाय 'ऋतु' 'बृहस्पति', 'असुर' यांरे अनेक शब्दांच्या संबंधानें ठिकठिकाणीं पुष्कळ चमत्कारिक माहिती दिलेली आहे.

कशासहि नाही अशा तऱ्हेचा तो आहे. यास्तव अशांत कोणत्याहि संबंधाने उणेपणा जितका थोडा असेल व नांव ठेवण्यास जितकी थोडी जागा राहिल तितका प्रयत्न करणे अवश्य होय. असें असतां व हे 'यत्न'कार इकडील विद्वन्मंडळांत प्रमुखत्वानें मोडणारे असतां त्यांनीं आपलें कर्तव्य वजावण्यांत पुष्कळच कसर केली आहे हें वाचकांस कळविण्यास आम्हांस अत्यंत खेद वाटतो. तसेच आश्चर्याहि वाटतें कीं, एवढाले होवळ दिसणारे दोष इतक्यांच्या नजरेखालून खुशाल गेले कसे ! असो; आतां त्यांचे कमचार निरूपण करतो.

११. वरील दोष दोन प्रकारचे आहेत. एक भाषेच्या संबंधाचे व दुसरे आंतील विषयाच्या संबंधाचे. भाषेच्या संबंधाचे दोष तर असे आहेत कीं, ते हवे त्यास पुस्तक सहज चाळलें असतां जिकडे तिकडे दृष्टीस पडणारे आहेत. आजपर्यंत या पुस्तकांत आम्हां अनेक वेळां आमच्या देशांतील नव्या विद्वानांची स्वभाषेविषयी जी अत्यंत उपेक्षा व तिरस्कारबुद्धि आढळते तिच्या संबंधाने आरोप्या मारल्या आहेत; व कित्येक असमंजस लोकांस त्या निरर्थकशाहि वाटल्या आहेत. पण सदरहु पुस्तकाच्या आजपर्यंत झालेल्या पांच अंकांपैकीं एखाद्याचेंहि उगीच वरवर अवलोकन केलें असतां कोणासहि आमच्या दृष्टीचा प्रत्यय चांगला आल्याविना रहाणार नाही. महाराष्ट्र भाषेंत सुरस ग्रंथरचना करणें हें तर काय, पण नुसतें शुद्ध लिहितां येणें हेंहि कांहीं सामान्य नव्हे, तर तें साधण्यास इतर भाषांप्रमाणेंच मराठीचाहि चांगला अभ्यासच करणें जरूर आहे; व तसें न करतां केवळ परभाषेचेंच उठातं बसतां नेहमीं डोलानें सेवन केलें असतां जन्मभाषेचेंहि किती मातरे होऊन जातें, व शुभवर्तमानाच्या जवळ जवळ तिचे झोकांडे कसे जाऊं लागतात, हें ज्यास पहाणें असेल त्यास तें प्रस्तुत 'यत्न'वरून चांगलें नजरेस येईल. भाषेच्या संबंधानें पहातां निर्दोष असा यांतील भाग झटला ह्मणजे इंग्रजी भाषांतर मात्र होय. तें वाचण्यास जसें गोड लागतें व मूळ कच्चेचें स्वरूप त्यावरून जसें लक्षांत येतें तसें मराठी भाषांतरावरून फारसें येत नाही. उलटें त्यांत मूळचें स्वरूप नष्ट होऊन वाचकांस त्रास मात्र येतो. नुसतें मराठीच ज्यांस येतें त्यांस तर हें हिंदुशास्त्र पवित्र ख्रिस्ती शास्त्रासारखेंच बहुधा मथुर लागत असेल. असो; हाच प्रकार दर एक पानाखालीं ज्या भरपूर दापा दिल्या आहेत, त्यांतला व आरंभीच्या प्रस्तावनेंतलाहि होय. फार तर काय, पण प्रस्तुत ग्रंथाचें नांव हेंहि इंग्रजी धर्तीचें असून अंमळ विलक्षणच आहे. टीकाग्रंथांचीं नांवें संस्कृतांत अशा तऱ्हेचीं कधींहि नसतात; तीं 'प्रकाश', 'दीप', 'बोध' अशा प्रकारच्या उपपदांशीं प्रायः समस्त केलेलीं असतात. शिवाय प्रस्तुत शब्दापासून बोध झटला ह्मणजे 'वेदांकरतां यत्न' असा होतो; अभिप्रेत अर्थ व्यक्त करणें असल्यास 'वेदार्थ-विवरण-यत्न' असें कांहीं लांबलचक नांव हवें होतें.

वर जें प्रकृत पुस्तकाच्या भाषापद्धतीवर पहिलें मोठें दूषण दिलें आह्म ते कोणत्या आधारावर हें आतां वाचकांस दाखवितां. तेणेंकरून आह्मांवर वृथा आक्षेप किंवा अत्युक्ति केल्याचा दोष कोणी समजस व निःपक्षपात मनुष्य तरी निदान ठाणार नाही;—

“वेदाचा मूळ अर्थ हजारों वर्षांपासून आजपर्यंत करणाऱ्यांनीं जे आमच्या उद्देशानें केले आहेत त्याच ज्ञानेच्छेच्या उद्देशाने त्याप्रमाणे प्रोढा आमच्या पाहिले तरच भाषांतर समजेल असें कितीएक सूक्तांविषयी कवूल करीत अवगण आणत. आणि तसें झाल्यावरहि जर दुर्दैवेकरून वाचकांची निराशा होईल तर त्याचा दोष वाचक कृपा करून भाषांतरकर्त्यालाच सगळा न लावितील अशी अपेक्षा आमच्यानें केल्याविना रहावत नाही. कारण कीं, आह्मी केवळ अर्थवाहक आहों, अर्थकारक नाही. भांडारांत जें असल तें आणून आह्मी आमच्या प्रिय वाचकांपुढें ठेवूं. बाहेरचे आणून भांडारांतील हें आह्म अशी अथवा भांडारांत अर्थ असून तो नाही अशी प्रतारणा करणार नाही. आणि या आमच्या कारभारांत आह्मांस देवाचे प्यारे सकल आर्यजन आपल्या “भिन्नतेचा, अर्थाचा आणि गुच्छात्ररूपी संततींत जें बळ नित्य असतें त्याचा अनुग्रह करून साहाय्य करितील” यांत संशय नाही.

(सूचना-पृष्ठ ७.)

कोण विलक्षण मराठा भाषा ही ! प्रस्तुत पुस्तकास आश्रय देणाऱ्या मंडळांत कित्येक रेवरेंड, कित्येक शेड, कित्येक मिस्टर, वगैरे मंडळां आहे. त्यांस अशा भेसळीची नेहमीं संवय असल्यामुळे त्यांस वरील वाक्यांपासून कांहीं बोध झाला असल्यास नकळे. यांपैकीं कित्येकांनीं तर शेवटल्या वाक्याच्या शेवटीं पवित्र शास्त्रांतील ओंवीचा भ्रम होऊन बहुधा ‘आमेन’ या पवित्र पदाचा उच्चारहि केला असेल ! असा; हाच आरंभीचा प्रकार पुढें चौहोंकडे आढळतो. त्याचीं कांहीं उदाहरणें देतो ह्मणजे बस आहे;—

‘इंद्र चपल घोड्यावरून जातां,’ ‘शब्द वापरणें,’ ‘नवऱ्याचें काम वजायिण्याच्या स्थितींत असणें,’ ‘भरभराटीची देवता,’ ‘ही समजूत जिकडे तिकडे वेदमंलांत व्यापून आहे,’ ‘सायणाचार्य जो याचा अर्थ करतात त्यावरून तरी विशेष तृप्ति होते असें नाही’.—‘अन्नवंताच्या मैत्रीत रहाणाऱ्यांपेक्षां शक्तिमंताच्या मैत्रीत रहाणारा विशेष निर्भय राहील हें सांगावयास नको’.—‘वैदिक युगांत रथ होते व त्यांत कौशल्य खर्चून सुख होई अशी युक्ति करीत असत. ह्मणजे कितीएक सुखकारक व कितीएक हालण्यानें क्लेशकारक होते असें दिसून येतें.’

हा इंद्रेजी धर्तार मराठा भाषा गेल्याची एक प्रकार झाला. याशिवाय प्रस्तुत भाषांतरावर दुसरीहि दोन मोठालीं दूषणें देणें अवश्य आहे. तीं गवनी

शब्दांचा प्रचार व अर्थाल पदांचा प्रयोग हे होत. ज्या आमच्या देशबंधूंस एकांकडे यहुदी तर दुसरीकडे मुसलमान अशा मुमुक्षूंंबरोबर डोळे मिटून ईश्वरास एखाद्या नाद-गुब्ब हरीणाप्रमाणे आळविण्याची संवय होऊन गेली असेल, व ज्या कित्येक भाग्य-वंतांनी आपल्या गौरकाय आर्यबंधूंंबरोबर व आर्यर्भांगनींसहवर्तमान एका ताटांत किंवा निदान एका मेजावर क्षुधाशमन केलें असेल, त्यांच्या मनाचा कल काय असेल तो असो; पण आमच्या साध्या व अल्प समजुतीस असे वाटतें कीं, ज्याप्रमाणें वप-ट्काराचा घोष चालून इंद्रादि देवता सोमपानाविषयीं तरंगल्या असतां तेथें एका मेजा-वर मुसलमान वगून अर्मांत आहुति टाकतो आहे, दुसरीकडे कोणी खिस्ती भट खुर्ची पुढें सरसावून उद्गतेपणाचें काम वजावीत आहे, असा प्रकार पाहिला असतां तो आह्मांस जसा मोठासा गोड वाटणार नाही; त्याप्रमाणेंच आमच्या प्राचीन कर्षांक-डून 'हे अग्ने, तूं आह्मांस दौलत दे', 'हे इंद्रा, तूं आह्मांस मदत कर', 'हे अमक्या, तूं पिवळ्या घांठ्याची जोडी वापरतोस,' असले प्रयोग वदवलेलेहि आह्मांस 'एखाद्या हुंबराप्रमाणें मधुर' मुळीच लागत नाहींत हें आह्मी प्रांजलपणानें कबूल करतां ! तसेंच इंद्रास 'जवान पोळ' ह्याटल्यानें, दुसऱ्या एका देवतागणास 'जासूद' ही संज्ञा दिल्यानें, मरुतास तर विचाऱ्या एके ठिकाणीं श्वापदांप्रमाणें 'कळप' हा शब्द लाव-ल्यानें, तसेंच 'हे गज्यांनो, हा सूर्य—', 'इंद्रालाच फडानें गाणार लोकस्तवीत अस-तान', 'वरुणाचे कपडे असे असतान', अशा वाक्यांनां मूळ वेदवाणीचें महाराष्ट्र भाषेनें मोठें गौरव होते असेंह पण आह्मांस वाटत नाहीं.

१२. येथवर भाषासंबंधी दृष्टीचें एक सदर झालें. आतां आंतील विष-याच्या संबंधानें आमच्या बुद्धीस यांत जे कित्येक दृष्टणीय प्रकार वाटतात ते सांगतों. एक तर विचित्र तर्क. हे तर्क दोन प्रकारचे असतान; एक शब्दांच्या संबंधाचे व दुसरे या देशाच्या नाना प्रकारच्या गोष्टींच्या संबंधाचे. या दोहों ठिकाणीं आपली कल्पनाशक्ति खर्च करून कांहींना कांहीं तरी अजब चांज वर्णा सहा महिन्यानें का-दल्याखेराज आमच्या पाश्चात्य बंधूंस बहुतकरून चैन पडत नसतें. त्यांचें इकडील भाषांचे व देशाचे ज्ञान अगोदर मासलेवार्शकच असतें; त्यांतून वरील अकल लढव-ण्याचा प्रकार जेव्हां ते दाखवूं लागतात, तेव्हां तर कांहीं विलक्षण तारें तुरूं लाग-तात. एक क्षणतो, 'अहो! पूर्वीं सर्व भाषा एकच होत्या. याचें प्रमाण पहाण्यास फार लंब जायला नको; पहा, वेवळंतला पहिला उत्पन्न झालेला पुरुष 'आदम' आणि संस्कृत शब्द 'आदिमः'!—दुसरी मौज पहा! 'यशोदेवा कृष्ण' आणि 'येशू ख्रिस्त;' किती जवळ मेळ आहे तो!—तिसऱ्या एका विद्वाने पंडितानें 'रामायणा'-विषयीं व 'भगवद्गीते'विषयीं काय नव्या कोठ्या काढल्या आहेत त्याहि सर्वांस नहीत ओहिनच. याप्रमाणेंच आपल्या शिष्याच्या तोंडून 'जी साच' हे शब्द वरचे-

वर ऐकले असतां येथील एका शामर्ण्य संस्कृतज्ञाचा तर्क धांवला की, हा देवा 'जीव' असा आपणास मूळ संस्कृत भाषेतला आशीर्वाद करतो आहे, हीच मजा आमच्या वाचकांपैकी कित्येकांस माहीत असेलच. फार काय, पण त्यामच्या सत्यशोधक पंडितांनीहि आज कित्येक वर्षे एक कोटी जगास जाहीर केली आहे; ती ही की, 'महाराष्ट्र' ह्याणजे 'मोठे राष्ट्र' नव्हे तर 'महार राष्ट्र'! आणि याम प्रमाण काय तर मराठीतली ह्याण 'जेथे गांव आहे तेथे महारवडा आहेच.' या श्रुतीवरून निर्णय स्पष्ट होतो की, या प्रांतातील रहाणारे मूळचे ब्राह्मणादि महादुष्ट व महापुरुष लोक नव्हेत, तर त्यांचे 'महा-अरि' ह्याणजे 'महार' हे हाने. अर्था; आता सदरील पुस्तकांत वरच्यासारख्या अप्रयोजक कोट्या मुळाच नाहीत हे खरे; तरी यांत युरोपीय पंडितांनी केलेले अर्थ जेथे तेथे अगदी पूर्ण भक्तीने ग्रहण केलेले जे दिसत आहेत त्यांच्या संबंधाने प्रस्तुत पुस्तकाच्या कर्त्यास व त्याच्या वाचकांस पुढील सूचना केल्याखेरीज आमच्याने रहावत नाही. ती इतकीच की, वरील द्वीपांतरस्थ पंडितांची शोधकबुद्धि जरी प्रशस्त होय, व त्यांनी पुष्कळ चमत्कारिक शोध जरी केले आहेत, तरी त्यांच्या अपुरत्या ज्ञानामुळे इकडील गोष्टीविषयींच त्यांचे पुष्कळ तर्क अगदी भरकटलेले असतात, यास्तव एतद्देशीयांनी त्यांचा स्वीकार करण्यापूर्वी त्यांचा अगोदर यथास्थित विचार करावा, आणि त्यानंतर युक्तयुक्ततेच्या मानाने त्यांचे ग्रहण किंवा त्याग करावा.

आतां 'वेदार्थयत्नांत' वरील कर्त्याचा दुसरा प्रकार जो नजरेस येतो त्याचा काही उदाहरणे सांगतां. या पुस्तकांतील टीपा साऱ्या जर वाचल्या तर त्यांपासून वाचकांच्या मनावर हा प्रह दडतर होणार आहे,--व तरा व्हावा याविषयी 'यत्न'कारांचीहि पूर्ण मनीषा दिसते--की, ज्यांस आज हजारो वर्षे आद्वी परम पूज्य मानात आलों आहों, व ज्यांच्या ठिकाणीं सगळ ज्ञानाचे अधिष्ठान कल्पून त्यांस आद्वी सरासरी देवांसारखे आजपर्यंत मानात होतो, त्या लोकांची स्थिति सध्यांच्या एखाद्या रानटी राष्ट्रहून फारशी बरचढ होती असे नाही. त्यांची संपत्ति काय ती गुरे डोंर, खाण्याचा मोठा मेवा ह्याणजे तूपलाह्या, प्यायचे उत्तम मद्य ह्याणजे सोमवल्लीचा पिवून

१. वरील सर्व कोट्या इतक्या पोकट आहेत की, त्या बर दागवळ केल्या याबद्दलहि दित्येक वाचक आह्मांस कदाचित नांव ठेवतील. पण त्या मोठमोठ्या विद्वान ह्याणविणारांना काढल्या असून तशाच प्रतीच्या लोकांच्या मनांत अशाप वागत आहेत हे पुष्कळांस माहीत असेलच. पहिली कोटी आह्मां दयानंदस्वामीच्या व्याख्यानांत ऐकली; दुसऱ्याविषयी प्रख्यात जेमेन प्रॉफेसर डेवर साहेब यांचा वाढ चालूच आहे; तिसरी 'जी'ची कोटी येथील एका प्रॉफेसराची असून तिचे खंडन 'विविधज्ञानविस्तारा'ने केलेले पुष्कळांस आठवत असेलच; आणि चवथी कोटी मार्जी डाक्टर विलसन यांनी मराठी कोशाच्या प्रस्तावनेत दागवळ केली आहे. तेव्हा या सर्वांचे खंडन करणे अवश्य होय हे वाचकांच्या लक्षांत येईलच.

काढलेला रस, बसायाचें मोठे उत्तम गालिचे ह्मणजे दर्भोर्ची विणलेलीं आसनें. ही ऐहिक स्थिति झाली. आतां पारमार्थिक स्थितीचा जर विचार केला, तर तीहि भिन्न, गोंड लोकांक्षां किंवा यथील वैदूष्यां विशेष भिन्न दिसत नाही. पहा इंद्रासारख्या देवाला, वरुणासारख्या महाराजाला, अग्नीची मध्यस्थी घालून बोलावून आणयाचें, आणि मागायाचें काय? तर कोठे गाई दे, कोठे घोडे दे, कोठें शूर संतति दे; कोठें युद्धांत आमचें रक्षण कर, इतकेंच! आमच्या एखाद्या आधुनिक ब्रह्मोच्या पुढें जर देव येऊन उभा राहिला, तर तो कशा सुधारलेल्या जिनसा मागेला! कोठें ह्मणेल माझ्या हातून लोककल्याण करीव, मला एकदम वेदमूर्तित्व दे, मोठमोठे शोध करण्याचें बुद्धिसामर्थ्य दे, मुक्ति दे; खाण्यापिण्याच्या का जिनसा पोरानसारख्या मागत बसेल! शरीर ह्मणजे काय पदार्थ; त्याच्या पोषणाबद्दल, रक्षणाबद्दल, वेगळे देवाला विनवणी करावी हें काय? असो; आतां वगील मजकुराच्या संबंधानें आह्मांस एवढेंच कळविणें आहे कीं, आमच्या प्राचीन पूर्वजांच्या ऐहिक व पारमार्थिक स्थिती-दिश्यां जरी आह्मांस अद्याप पूर्ण माहिती नाही, तरी वरील तर्क सर्वथा युक्त आहेत असे नाही एवढे आह्मांस समजतें. पहा वरें, ज्या आमच्या ऋषांस सोनें माहीत होतें, जहाजें माहीत होती, ज्योतिःशास्त्रांतहि ज्यांचा पुष्कळ प्रवेश झाला होता, ते केवळ रानटी व अज्ञानी वसे असतां! 'यत्न'केंतें 'दर्भ' शब्दावर व्याख्या करताना ह्मणतात, "दर्भचें आसन घालणे यांत फार आश्चर्य नाही. कारण अजून तरी गालिचे आंथरणारे लोक थोडेच. पण लवाळ्याची अथवा शेंदीच्या पातीची हातरी बसायास घालणार पुष्कळ." हा तर्क किती समजस आहे वरें! दर्भोर्ची आसनें घातल्यावरून प्राचीन आर्यांच्या दारिद्र्याची जर कल्पना करावयाची, तर आमच्या देशांतले मोठमोठे श्रीमंतहि केळीच्या पानावर जेवतात व कडीला द्रोण घेतात यावरून त्यांस कंगाल कीं ह्मणूं नये? किंवा महादजी शिंद्याच्या हातीं तुळशीच्या मण्यांची स्मरणी असे, यावरून त्यास सेनें किंवा रत्नें मिळत नव्हतीं असें झटल्यास काय चिंता आहे? दर्भ, लह्या, सोमवल्ली यांस यज्ञाय द्रव्यं मानलीं असल्यामुळे त्यांचा विनियोग यज्ञांत करित हें 'वेदार्थयत्न'कारांस आह्मां सांगितलें पाहिजे काय?

तसेंच दोन तीन ठिकाणीं हे भाषांतरकार वाचकांस कळवितात कीं, आमच्या प्राचीन ऋषांची चाल सध्यांच्या ख्रिस्ती लोकांप्रमाणे पुरुष, बायका व मुलें अशी सर्वांनीं मिळून प्रार्थनेस बसावें अशी होती. पण यास आधारभूत ह्मणून जीं स्थलें दाखविलीं आहेत त्यावरून वरील तर्क चांगलासा निघतो असें आह्मांस वाटत नाही.^१ तसेंच चवथ्या सूक्ताच्या आरंभी 'सोम' शब्दाचा अर्थ 'पिकून काढलेला रस

१. अंक २ पृष्ठ १००. व अंक ३ पृष्ठ १७०. पहिल्या ठिकाणा एवढेंच वाच्य आहे कीं, (पुढें चाख).

ह्वाणजे मय' असा केला आहे हेहि अंमळ चमत्कारिकच आहे. आतां वरील व्याख्येत 'मय' ह्वाणजे 'दाह' असाच अर्थ स्पष्ट न लिहितां 'मादक' रस अशा संदिग्ध अशा त्या शब्दाची योजना केलेली जरी दिसते, तरी दुसऱ्या अनेक स्थळांवरून पट्टां वरील निध अर्थच त्यांस उघट आहेवा दिसतो. एके ठिकाणीं मूळ कृचन देवांस आणि करयाच्या सोमाचे वर्णन असतां खाली टीपेंत 'यन्मर्कतो लिहितात्. "आधुनिक मथापी आधुनिक मथाची प्रशंसा यापेक्षा चांगली कळू शकेल?" यावरून प्रगल्भ कृतंत मंत्रवक्त्या ऋषीनें प्राचीन ग्राक किंवा अर्वाचीन फारसी भाषेतील एखाद्या रंगोल कविप्रमाणें वाटावाईच मनोहर चरित्र गाईल असा या आधुनिक भाष्यकारांना अभिप्राय दिसतो. कसेंहि अमलें तरी यज्ञशालेस खाटकाचें तुकान ह्वाणणे जमें शोभणार नाही, त्याप्रमाणेंच सोम केवढाहि 'मधुर, स्वादिष्ट, तुरट, रसवान आणि मादकारक' असला तरी त्यास 'मय' ह्वाड्यानें कोणत्याहि रसिक वाचकांच्या मनास उद्वेग झाल्यावांचून म्हणार नाही. आतां एवढें खरें कीं, प्रस्तुत 'यन्मा'स साह्य करणाऱ्या मंडळींत वर एके ठिकाणा सांगितलेली रेवरेंड अदिकरून मोठी रसिक मंडळी आहे, व एवढेशीय वाचकांपैकीहि कित्येकांनीं आधुनिक सोमाचे आधुनिक रीतीनें पान केलेलें असेल; तरी असल्या वाचकांस रिझविण्याकरितां मूळ वेदवाणीस भ्रष्ट करणें आह्मांस अगदीं प्रशस्त वाटत नाही.

याप्रमाणेंच 'चांगला गाडी हाकणारा' (हे शब्द वेदाच्या भाषांतरांत मोठेसे शोभतात असें नाही!) एवढ्या शब्दांवरून आमच्या प्राचीन आर्यांच्या वेळीं भरतखंडांत सध्याप्रमाणें चांगले रस्ते नव्हते असा तर्क करणें, तसेंच 'शूर संतति दे,' एवढ्या शब्दांवरून आमच्या पूर्वजांच्या व येथील भिन्नप्रभृति लोकांच्या नेहमीं लढाया चालत असत ही कल्पना वसविणें, हेहि सर्वांस किती मान्य होईल हें सांगवत नाही.

असो, येथवर वर सांगितलेल्या दूषणीय प्रकारांतला एक झाला. आतां दुसऱ्याचें निरूपण करतो. हा देश तर प्रस्तुतसरख्या पुस्तकाच्या योग्यतेस फारच अपायकारक होय असें आह्मांस वट्टें. हल्लींच्या काळीं जिकडे तिकडे लोकांची धर्मावरील श्रद्धा उडून तसल्या विषयांवरहि चावटपणा करण्याचा जो प्रकार चोहोंकडे सुरू झाला आहे, तो बंद होण्याचें एखादें ठिकाण जर असेल, तर तें प्रस्तुत सारखीं अत्यंत पूज्य मनलेली जीं काही धर्मपुस्तके पृथ्वीच्या पाठीवर आहेत तीं होत यांत

'हे अग्नी, कणांनीं तुला हाक मारली आहे'; व दुसऱ्या ठिकाणीं असें आहे कीं, 'हे भित्रांनो, या वसा, आतां आह्मांस (अपणांस) सात्त्याची स्तुति गाव्याची आहे.' आतां वरील दोन सेवोपनांवरून कुठुरप्रायनेचा तर्क कितपतस' बनतो याचा वाचकांनींच स्वतंत्रपणें विचार करावा. हा विचार करतांना नुक्तीं वर येऊन गेल्यां दोन स्थळे, — 'हे गड्यांनो', व 'फडानें गाणारे लोक' यांकडेहि वाचकांनीं लक्ष पुरवावें.

संशय नाही. यास्तव अशांतील प्रमेय जो लोकांस समजून देण्याचा 'यत्न' करील त्यानें अतिशयित गंभीर वृत्ति धारण केली पाहिजे. त्यानें आपल्या वाचकांस किंवा श्रोत्यांस हसविण्याकरतां विदूषकांच्या वृत्तीचें अवलंबन करणें हें अत्यंत अश्लाघ्य होय. तसें केल्यानें तो आपल्या स्थानाची प्रतिष्ठा घालविणो, व त्यामुळे अत्यंत दोषास पात्र होतो. आतां प्रस्तुत ग्रंथ जर एखाद्या मिशनरी साहेबांनीं हातीं घेतला असता तर त्यावर हवा नितका हास्यरस पिकविण्यास ते मुक्त्यार होते. किंवा जर्मन पांडितांनीं त्याचें भाषांतर चालविलें आहे त्यांत त्यांनीं इंद्रादि देवतांशीं दवा तसा विनोद केला तर तेहि सर्वथा दूषणीय होणार नाही. पण 'अनादि काळापासून ज्यांत सर्व गोष्टींचें प्रमाण आणि पूज्यता व पवित्रता हीं राहिलीं आहेत, आणि ज्याच्या ज्ञानांत मोक्षप्राप्ति निःसंशय राहिलेली आहे' असें ज्यांनीं आरंभो द्वाणावें व ज्याचा मोठा बाऊ करून वेदवाणीचा अर्थ मोठा दुर्गम यास्तव त्याविषयां आक्षेप हा नुसता 'यत्न' करीत आहो! अशा इंग्रजी नमुन्याची संकोचवृत्ति ज्यांनीं प्रगट करावी, त्यांनींच अगदां पहिल्या पानापासून त्याच वेदवाणीशीं हास्यविनोदादि प्रकार आरंभावे हें आक्षास अत्यंत अनुचित दिसतें. युरोपांतील देशभाषंतून बायबलाचें जेव्हा पहिल्यानें भाषांतर आरंभलें, तेव्हा पुढील काळीं व्हालटेर, गिबन, पेन यांनीं जी ख्रिस्ती शास्त्राची विटंबना केली, ती त्या भाषांतरांत टीपांच्या रूपानें जर सामील केली असती, तर त्या भाषांतरकारांची लोकांनीं काय अवस्था करून टाकली असती ? फार कशाला, अजूनहि जर तसा प्रकार करून कोणी बायबलाची नवीन आवृत्ति काढली, तर त्यास विलायत सरकारांतून व विशेषतः हिंदुस्थान सरकारांतून केवढें बक्षीस मिळेल वरें ? हेहि असो; पण ज्या लक्षावधि लोकांस बायबल हें केवळ गाबाळ ग्रंथ वाटतें त्यांच्या तरी वरील आवृत्ति आदरास पात्र होईल काय ? उघडच आहे; कधीहि होणार नाही. कारण मनुष्यास किंवा ग्रंथास प्रमाणभूत न मानणें ही एक निराळी गोष्ट; व दुष्टपणानें त्याची विटंबना करण्यांत हर्ष मानणें हें एक निराळें.

आतां हेंच दूषण 'विदार्थयत्न'कर्त्या मंडळींवर बऱ्याच अंशीं कसें येतें तें पहा. या मंडळींचीं धर्मसंबंधीं मतें प्रस्तुत पुस्तकाच्या वाचकांस बहुधा माहीत असतीलच; कीं ते प्रार्थनाप्रमाज पंथाचे आहेत, किंवा निदान त्यांचीं मतें तरी त्यासारखी आहेत. तेव्हां अर्थात् देशांत सध्यां चालू असणारा धर्ममार्ग पापपरिणामी असून तो देशास खुडवणूक आणणारा आहे असें यांचें कायमचें मत असून ज्या ग्रंथाचें ज्ञान आपल्या देशबांधवांस करून देण्याचा यांचा 'यत्न' सुरू आहे तोहि त्यांस विशेषतः मान्य आहे असें नाही. कां कीं, ईश्वरप्रणीत ग्रंथ मनुष्यास कोणताहि मिळालेला नाही हें त्यांच्या पंथाचें एक मुख्य तत्त्व आहे. आतां खरोखरी पाहिलें असतां वरच्यासारखी प्रस्तुत भाषांतरकर्त्यांचीं कांहीहि मतें असलीं, तरी तीं प्रकृत

पुस्तकांत प्रगट करण्याचें कांहीं विशेष प्रयोजन नव्हतें; कां कां, त्यांचें वपस झडलें ह्याजें फक्त अर्थ समजून देण्याचें. त्यांनींच प्रस्तावनेंत ह्मटलें आहे की, “आपण हेतु इतकाच कां, परम पुरातन, परम पूज्य आणि परम प्रमाणीभूत आ वेद ! अभ्यास लोकांनीं करावा, आणि अर्थसकल आर्यजनानीं जाणून घ्यावा !” स्वकृत मर्यादा उल्लेखून पुढील मताभिमान प्रगट करण्यांत प्रस्तुत विषयांमार्फत हेतु असावा वरें ?—

“या मंत्रांत इंद्राजवळ ऋषि काय मागता याचा विचार आण वेदा ! ऋषिजन देवांपेक्षाहि मोठे आणि ते विष्णूच्या वक्षःस्थळां लाथ मारता पर त्यांनाच देवांचा देव वावणु भूषण मानून घेले या पौराणिक कथेची योग्यता समजून घेतो. नेदांत ब्राह्मणांनीं देवावर वर्चस्व बजावलेले दृष्टीस पडत नाही. त्यांच्या देवांचे आपण उपासक आणि देव करतील तर आपले कल्याण होईल अशाच शुद्धि व नवगीत होते.”

(अंक १, पृष्ठ ३४-३५).

तसेंच,

“या ऋचेतील प्रार्थना किती नम्र आणि किती भाविक आहेत पहा. रक्षण करणारे देव ‘महाराज’ होत, ह्याजें मोठ्या शक्तीचे व अधिकाऱ्याचे राजे होत; आणि ज्याचें रक्षण करावयाचें तो दीन दास, दीनवाण्या स्थितीत आहे असें प्रामाण्य मंत्रवक्ता ह्याणतो. हा जो देवभक्तभाव त्याला, आणि देवाधिदेव विष्णूच्या छातीवर ब्राह्मणानें लाथ मारली आणि तेणेंकरून जें क्षत पडलें तो एक अलंकारच आहे अमें समजून विष्णूनें तें क्षत विरुद्ध करून बाळगिलें आणि तो आपल्यावर ब्रह्मणाचा प्रमाद झाला असें मानिलें या अवोर पातकरूपी कथेला किती अंतर आहे पहा !”

(अंक ३, पृष्ठ १२४).

आणखी पुनः,

“ऋग्वेदांत विष्णूविषयीं जें सांगितलें आहे त्यास आणि पुराणांत दगरे त्या-विषयीं सांगितलेल्या कथांस पुष्कळ अंतर आहे. विष्णूस अजून बायकांची व मुलांची आणि संसार करण्याची जरूर लागली नव्हती. तो ब्राह्मणाकरून लाथा मारून घेऊन त्यांतच आपला मान आहे असें मानून घेण्यास शिकला नव्हता.”

(किता-पृष्ठ १८०).

ब्राह्मणांवर कडाका—

“हा मंत्र फार सुंदर आहे. यांत वरुणाचा मोठेपणा किती नम्रभावानें मंत्रवक्ता वर्णित आहे तें ध्यानांत ठेवावें. ज्या वरुणाच्या प्रसादाची इच्छा मंत्रवक्ता करितो तो साधारण एखाद्या जेजुरीसारख्या लहानशा गांवांतील देव आहे असें

नाहीं, तर तो सकळ भूलोकांचा आणि सकळ पृथ्वीचा राजा आणि सकळ भुवनांचा राजा होय. आणि उपासक 'उद्धट आणि गर्विष्ठ' कर्मठ ब्राह्मण नाही, तर लीन आणि अनन्यभावे आपल्या देवाला शरण जाऊन आपली हाक ऐक अशी नम्रता-पूर्ण साधी प्रार्थना करणारा एक संवक होय. ब्राह्मणाचा शब्द असला तर पुरे, देवांचे दगड होतील आणि दगडांचे देव होतील अशी शक्ति भूदेवांस वैदिक युगांत आली नव्हती. त्या वेळचे उपासक बिचारे आह्वांसारखेच गरीब आणि निर्बल मानव, पण अधिक प्रामाणिक आणि अधिक भजनात्सुक होते.”^१

(अंक ४, पृष्ठ २४६-७).

वरील वचनें 'ज्ञाने दया' दि कर्पांचें पांडित्य आज सुमारे चाळास वर्षे ऐकून स्वभाषेचें व स्वधर्माचें जे मातेरें करून बसले असतील, अथवा मार्जा अर्थसमाजाचे स्थापक जे यशःशुभ्र परमहंस त्यांनीं सगळ्या आर्यभूमीवर उड्डण करून जें मधुर कूजित केलें तें ज्यांनीं ऐकून माना डोलविल्या असतील, अशा सर्व तत्त्वज्ञ वाचकांस भारी पसंत होतील यांत बिलकूल संशय नाही. पण ज्या अर्थी प्रस्तुत 'यत्न' वरील लोकांकरिताच केलला नाही; व वेदाचा अर्थ समजून घेण्याविषयी जे सर्वांत अत्यंत उन्मुक्त असणारे त्यांस वरील वाक्यें विशेष गोंड लागतील असाहि संभव कसाच, त्या अर्थी प्रस्तुत 'यत्न'कार 'सुबुद्धी'च्या व सद्धर्मनिष्ठ्या योगानें वरच्यासारखे अनेक ठिकाणीं जे व्हावले आहेत ते मोठा विचार करून व्हावले आहेत असें आह्मांस वाटत नाही. वेदांतील मंत्रांचा अर्थ करताना विष्णु, विद्योबा, खंडोबा, वागजाई, यांच्याकडे व 'उद्धट आणि गर्विष्ठ' ब्राह्मणाकडे नजर वरचेवर गेल्याखेरीज जर रहातच नाही; तर ख्रिस्तमहाराजांकडे, त्यांच्या रामनगरस्थ प्रतिनिधींकडे, वैबलांतील सुंदर कथांकडे, पंगरे तिचा लेशहि पोंचत नाही हें नवल नव्हे काय? प्रस्तुत पुस्तकाला हिंदु लोकांचा जसा आश्रय आहे तसाच ख्रिस्ती जनांचाहि आहे; तेव्हां त्यांच्या वर्गणीच्या मोबदला त्यांसहि उपहासाचा वाटा थोडा तरी मिळणे रास्त होतें हें कोण कबूल करणार नाही?

पण हेंहि सध्यां एकीकडे ठां. पुराणें तितकीं तेथून तेथून अप्रयोजक व दुष्ट

१. वरील उताऱ्यांत प्रामाण्य वषयां जो भवदृष्टीस पडतो तो आपल्या प्रायवाचकांच्या अंतःकरणवर पक्षपात ठसविण्याविषयी 'वेदार्थयत्न'कारांनीं जेथें तेथें मोठा आस्थापूर्वक 'यत्न' केला आहे. नुकत्या अल्लिया पांचव्या अंकाच्या शेवटीं शेवटीं तर 'ब्रह्मप्रनापा'वर सारखा भडिमार केल्या आदळता (पृष्ठ २८२-८८-९८-३०२). प्रस्तुत सरखा विद्वन्मान्य पुस्तकानें 'ज्ञाने दया'शीं किंबहुना 'ब्राह्मणाची गुलामगिरी' असल्या अप्रयोजक व हलकट ग्रंथाशीं समतुल्य वाकण्याची वेडी हौस बाळावी, व कांहीं प्रयोजन नसतां आपल्या आश्रय-दात्यांपैकीं पुष्कळांचीं मनें दुखवावी, हें आगळ्या मते अत्यंत शाचनीय होय.

असून त्यांनींच मूळचा हिंदुधर्म जो कांहीं बरासा होता तो अगदी भ्रष्ट करून टाकला, व हिंदुस्थानाची सांप्रतची अवस्था त्यास प्राप्त होण्यास ब्राह्मण द त्यांतून भट हे कारण झाले. हे आधुनिक विद्वानांचे देन जबरदस्त सिद्धांत आहेत; तेव्हां त्यांस अनुसरून 'वेदार्थयत्न'त वरील टीपा आल्या आहेत असे कदाचित् एके रीतीने झुलत येईल. पण पौराणिक दवांचा देव' विष्णु यावर व त्याच्या छातीवर पांथ भार, णाच्या 'उद्धट' ब्राह्मणावर प्रस्तुत भाषांतराकर मंडळीची लेखणा पत्नी सप्त नि वा- हिली, तशीच ती वैदिक 'देवाच्या देवा'वर व त्याच्या 'प्रामाणिक' उपासकापर तर्ग निदान वाहावयाची नव्हती ! आमच्या जुन्या यगाची व त्याच्या 'विप्रगुप्तादि दि- वाणा'ची प्रार्थनासमाजाच्या सभासदास भीति वाचवण्याचें बिलकूल कारण नसून त्यांची त्यांनी खुशाल यज्ञ केली यांत फारसे आश्चर्य नाही; पण ऋग्वेदांत ज्याच्या पराक्रमाचें वर्णन केले आहे असा जो देवाधिदेव 'यज्ञबहु' इंद्र त्याशीहि 'यत्न'कार इतकी सलग्नी करतील हें कोणासहि वाटले नव्हतें; पहा—

“या मंत्राच्या कर्त्याच्या समजुतीप्रमाणे इंद्र जन्मला, त्याचें सार्थक्य इत- केंच की, त्याने देवांचें आधिपत्य करून सर्वांच्या वांटवापेक्षां मोठा सोमचा वांटा प्यावा.”

त्याच्या उपासकांची आणखी फजिती—

“वरील सूक्तांत एवढ्या मोठ्या देवाजवळ जितकें मागावयाचें तितकें मागि- तलें नाही असें झटलें पाहिजे. अलंकडे खेडोबा आणि हसोबा यांचे भगत सुद्धां त्या आपल्या देवाकडेस मोक्षादि मोटमोठे वर मागतात. असो: आमचे आर्य पूर्वज वर्णाच्या सार्वभौमत्वाच्या वेळीं कोणत्या स्थितीत होते तें लक्षांत ठेविलें पाहिजे.”

असो; याप्रमाणे प्रस्तुत भाषांतरांत भाषेच्या व विषयाच्या संबंधाचे जे अनेक दोष आहेत त्यांचें निरूपण केलें. याशिवाय आमच्या एका बंधूनें जे दाखविले आहेत तेहि येथें दाखल करणें अवश्य होतें; पण अगोदरच एवढा मोठा विस्तार झाला आहे, यास्तव त्यांचा निर्देश मात्र येथे करतो. एक 'भाषायाम्' या सदराखाली दिलेली वृत्ति. पहिल्या एक दोन अंकांत तर फारच थोडी दिलेली आहे; एखादा दुसरा शब्द क्वचित् बदलून नुसता वाक्यान्वय मात्र दिलेला आढळतो. तर ती पूर्ण असावी; ह्मणजे तेणेकरून मूळ ग्रंथाचें अध्ययन करणारास फार उपयोग होईल. दुसरी गोष्ट सुसंगतता. हिच्या संबंधानें पुढील अंकांत आह्मांस नांव ठेवण्यासारखें कांहीं दिसलें नाही; पहिल्या अंकांत 'दंभहारका'ने 'सरस्वती' व 'ब्राह्मण' या

१. वरील पुस्तकाचा कांहीं महिने अस्त होऊन पुनः उदय झाला आहे हें सर्वास बघूया माहीत असेलच. आमच्या देशांत लोकांच्या उपेक्षेमुळे चांगल्या कृत्यासहि यश येणें (पुढें चालू).

शब्दांवरील निरनिराळ्या टीपांचा जो विरोध दाखविला आहे आहे तो आह्मांस बरो-
 पर वाटला, व तो प्रस्तुत ग्रंथाच्या पहिल्याच अंकांत इतक्या थोड्या पृष्ठांत कसा
 माला मागेत आश्चर्य वाटते. तसेंच या 'यत्ना'स पूर्वींच अनेक ग्रंथ साहाय्यभूत
 असतां व त्यांचा यांत पुष्कळ उपयोगहि केला असतां, त्याबद्दल ह्याण्यासारखें अवा-
 द्यहि 'यात्ना'कारांनीं काढलें नाहीं, याचाहि आह्मांस चमत्कार वाटतो. यास्कपा-
 णिन्याद पुरातन ग्रंथकार तर राहोतच; पण चार पांचशें वर्षांमागे झालेला
 प्रसिद्ध वेदभाष्यकर्ता सायणाचार्य, व नुकती गेल्या वर्षी संपलेली प्रसिद्ध
 मोक्ष मुक्त साहेबांची ऋग्वेदाची आवृत्ति यांचा तरी प्रस्तुत मंडळानें यत्कि-
 नच तरी उल्लेख करावयाचा होता. ज्याला वेदांचा अर्थ समजून घेण्या-
 निघाची उत्कंठा, होईल त्यास सायणाचार्यासारख्या महापंडिताची व वर्तमानकालीं
 'वेदतत्त्वा' सखरी बास करणाऱ्या महावैदिकाची माहिती आपणांस कांहीं तरी असावी
 हें विलक्षण वाटणारच नाहीं काय ? जेथें जेथें वेदभाष्याचा व आपला विरोध झाला
 त्यांत जेथें जेथें मात्र सायणाचार्यांच्या नांवाचा उल्लेख करून त्यांची चूक त्यांच्या पदरीं
 धाडण्याचा प्रयत्न केला आहे, व त्यासंबंधानें आरंभी प्रस्तावनेंत वाचकांस सूचना देऊन
 देण्याची वेळ पण एकंदरीने वरील भाष्यकाराविषयीं मजकूर, — कीं, तो कोंठें होता,
 कण होणें त्याचे आमचे पाश्चात्य महापंडितजी निर्भर्सना करतात ती कितपत खरी
 काढून घेऊन पण कांहीं एक चकार शब्द मद्धा काढलेला नाहीं. तसेंच पुनः

नव्वे पानांचे मोठ्या दिवालीची गोष्ट आहे. गदरदू मासिक पुस्तकानें 'राम
 व त्याची गोष्ट' याक बतमी 'आनंद' कल्याण अध्यात्मतां जेव्हां पक्की समजली, तेव्हां
 त्याने आपल्या पण मोठा नाटकी बळबळा दाखवून आपल्या 'पुणेकर बंधू'स त्याच्या भावी
 भावाच्या नांवानें नवा आमचे वरमान काढावे होते. ही आगच्या सिस्ती बंधूची सविश्वोक्ति लवकरच
 या विचारावर नवीं करण्यास व त्याची वादश्रद्धा पुरविण्यास एकाच्या
 प्रतिपक्षा तयार झाले याचा आह्मांस अत्यंत संतोष वाटतो. असो; 'दंभ-
 'च्या अंकांत 'वेदार्थयत्ना'वर टीका असून त्यांत वर मागितलेला दोषनि-
 पदेदरते वरील पुस्तकाच्या संबंधानें वरील अंकाहि वाचण्याविषयी आम-

नामकाच्या नांवानें नामक वाचकांस सूचना केल्यावांचून आमच्यानें रहावत नाहीं.

१. भाष्याभाष्याविषयीं अद्याप विशेष कांहीं माहिती मिळालेली नाहीं. इतकें मात्र
 मला मातानें सुमारे ४७५ वर्षांपूर्वीं होऊन गेला, व वक्क नामक कोणा राजाच्या पदरीं
 पोता. वेदांचे अध्ययन या देशांत इतक्या प्राचीन कालापासून सर्वतोमुख चालत असतां
 यावर पोतरीं वर्षांपूर्वीं मुळीच भाष्य नसावें ही मोठया चमत्काराची गोष्ट आहे; व इतकें
 अत्यंत कडे ने झाले असतां प्रमाणग्रंथेकरून चौदांकडे मान्य होऊन जावें हाहि दुसरा चमत्का-
 रच होय. अगोरे या भाष्यकाराविषयीं युरोपीय विद्वानांमध्ये मोठा वाद आहे. अध्या हळ-
 कडान पिवळे होणारे, व मूर्खपणाचा कां असेना पण नवा करकरीत शोध कांहीं तरी काढून
 (पुढें चालू).

त्याच्या चुका ज्या काढल्या आहेत त्या 'यत्न'कारांनी आपल्या बुद्धीने काढिलेल्या आहेत किंवा त्या दुरोपाय पद्धतींच्या बोट्या आहेत हेहि समजून देण्याचा बिलकूल मार्ग देवला नाही. एवंदरीत वरील कृतीवरून मनुष्याच्या मनाची स्थिति 'वरुणाच्या सार्वभौमत्वाच्या वेळी' बरी होती, की 'द्रुण'च्या हातीं रत्ता असतांना होती, की आतां एवेश्वराच्या अमलांत बरी आहे, याची आमच्या सवें वाचकांस पर्याप्त कल्पना झाल्याचीचून रहाणार नाही !

१३. असो; येथवर आरंभी प्रस्ताव केल्याप्रमाणे प्रस्ताव विषयाच्या संबंधांत पहिल्यानें एकंदर कांहीं साहिती, पुढें प्रकृत पुस्तकाचे स्वभावकथन, आणि शेवटी त्यांचे गुणदोषविवेचन, याप्रमाणे सारे भाग आटपले. आतां सतेशेवटीं कांहीं गेष्ट-विषयीं अवश्य लिहिलें पाहिजे तेवढें लिहून हा लेख आटपतो. वरील सर्व मजकूर जे जे दाखतील त्या सर्वांस तो सारखाच पसंत पडेल असें फार करून होणार नाही. स्थलविवेची तो उगाच जस्त कडक रीतीनें लिहिला असून टीका करणाऱ्यांची सामान्यतः जी वृत्ति दृष्टीस पडते की, त्यांच्या मनास झणून फारसें कांहीं यावयाचे नाही तीच आर्क्षी प्रगट केली आहे असेहि कित्येकांस कदाचित् वाटेल. पण असे जर कोणी आक्षेप काढले तर त्यांनीं असा विचार करावा की, आर्क्षी वरील ग्रंथांवर जीं दूषणे दिली आहेत तीं उगीच मनःकल्पित झिलेलीं नाहीत; तर प्रत्येकाचे आधार जगन्मय दिग्गो वाजविष्याच्या सारी होस वाळणारा, जे विलोक घडापडित दुरोपाय आहेत त्यांच्या मते 'सायण' हा केवळ मूर्ख व अप्रयोजक टीकाकार आहे; त्याच्या भाष्यावरून मूळचा अर्थ वळेतोसा मास होणे. पण ज्यांच्या वरील टीकाकारांनी खरोखर त्यांच्या परिचय झाला आहे त्यांचे मत वेगळे दृष्टीस पडत. भट्ट मोक्षमूखर निर्दिष्टा—

"I do not wonder that others who have more recently entered on the study of the Vedas are inclined to speak disparagingly of the scholastic interpretations of Sāyana. They hardly know how much we all owe to his guidance in effecting our first entrance into this fortress of Vedic language and Vedic religion, and how much even they, without being aware of it, are indebted to that Indian Eustathius..... If we can now walk without Sāyana, we ought to bear in mind that five and twenty years ago we could not have made even our first steps, we could never, at least, have gained a firm footing, without his leading strings. If therefore we can now see further than he could, let us not forget that we are standing on his shoulders."

Rig-Veda--Samhita Vol. I.

जेथल्या नेथे दाखल केलेले आहेत. ते नीट लक्षांत आणले असतां व मूळ ग्रंथांत त्यांचें प्रत्यंतर पाहिलें असतां अत्युक्ति केल्याचा किंवा अन्यथा निरूपण केल्याचा दोष कोणाच्यानाहि सहसा आह्मांवर ठेववणार नाही अशी आह्मांस सात्रा वाटते. आतां कोणी असे जर ह्याणतील, कीं हें लोकोपयोगाचें काम आहे; तेव्हां अशावर टीका करून त्याचें खंडन करूं पहाणें हें दुष्टपणाचें कृत्य आहे; तर याचेंहि उत्तर सोपें आहे. एक तर हें कीं, जीं लोककल्याणाची इमारत इतकी छुटपुटीत कीं चार शब्द विरुद्ध बोलले कीं लागलीच ती खचून जाते, असली उभारली काय आणि न उभारली काय सारखाच ! 'वेदार्थयत्ना'ची अशी गोष्ट नाही याबद्दल सर्वांची खात्री असेलच. पण दुसरी मोठी गोष्ट अशी कीं, ज्यापासून सर्व लोकांस मोठा उपयोग घडायचा त्यांत कोणास कांहीं न्यूनता किंवा दोष दृष्टीस पडले तर ते त्यानें जाहीर करावे कीं दडवून ठेवावे ? या दडवण्यास जर सज्जनपणा हें नांव असेल, तर एवढी शाबासकी कोणा-
ताहि मुज मनुष्य खास पतकरणार नाही. वरील भाषांतर ह्याणजे एखादा यःकश्चित् निबंध किंवा कादंबरी नव्हे; तर तें मोठें महत्त्वाचें कार्य असून देशभाषेचें चिरका-
लिक भूषण होणार, व एकंदर देशावर अनेक रीतींनीं त्यापासून कार्ये घडणार. यास्तव आमचा लेख ज्यांस आवडणार नाही त्यांनीं असें समजावे कीं, वर जे प्रति-
कूल अभिप्राय आले आहेत ते प्रस्तुत भाषांतर करणाऱ्या विद्वान् मंडळीविषयीं आ-
मच्या मनांत सन्मानवाद्द कमी वागत असल्यामुळे आले आहेत असें नव्हे; तर प्रस्तुत विषयावर जीं सर्व खऱ्या आर्थजनांप्रमाणें आमची अतिशयित भक्ति व पूज्य-
ताबुद्धि आहे तिजमुळे प्रादुर्भूत झालेले होत. सारांश, ज्या प्रांजल बुद्धीनें प्रस्तुत पुस्तक भाषांतरकर्त्या मंडळीनें आह्मांकडे पाठावेलें व त्यावर अभिप्राय मागितला,
तोच भाव मनांत घेऊन आह्मी आपले विचार 'लोकांस आवडणार नाहीत किंवा त्यांच्या प्रचारांग व समजुतीस विरुद्ध आहेत' ह्याणून बिलकूल भय न बाळगतां ते स्पष्टपणें बोलून दाखविले आहेत. तर याप्रमाणें आह्मांवर सोपवलेलें कार्य उरकलें असतां आतां लेखणी खाली ठेवतो.

रसायनशास्त्र.

अनंतपारं किल शब्दशास्त्रं स्वल्पं तथायुर्वहचश्च विघ्नाः ।

मारं ततो ब्राह्मणपास्य फल्गु हंसो यथा क्षीरमिवांबुमध्यात् ॥^१

१. "ज्ञानविस्तार हा फार अव्यावृत्त आहे, आणि आयुष्य तर अल्पमात्र असून पुनः विघ्ने शेंकटे आहेत. यास्तव सारां विद्या संपादन करण्याच्या भरीस न पडतां सारभूत (पुढें चालू).

अंक ३८—(१) रसायनशास्त्र, (२) प्रस्तुत विषयाचा विस्तार, (३) पुढाचे ग्रंथ, (४) प्रस्तुत ग्रंथाचे साहित्य, (५) मुख्य विषय, (६) भाषापरिचय, (७) स्वतंत्र रचना, (८) प्रयोग व प्रयोगांचे साहित्य, (९) व्यावहारिक उदाहरणे व शिल्पक्रियांची माहिती, (१०) स्थलनिर्देश, (११) उपसंहार.

१. वरील ग्रंथाची जाहिरात आमच्या पुस्तकांत गेल्या वर्षी दिली असून ते काही महिन्यांपूर्वी छापून प्रसिद्ध झाले हे आमच्या वाचकांस विदित असेल. त्याच इतकी पांचही नुक्ती आहोती प्रसिद्ध केलीच आहे. या खेपेस सदर ग्रंथाचे आहोती आपला अभिप्राय प्रगट करतो.

२. आतां सदरील ग्रंथाविषयीच खुद्द विचार करण्यापूर्वी असल्या पुस्तकाच्या संबंधाने सामान्यतः पुष्कळ गोष्टी लिहिण्यासारख्या आहेत. त्या या को युरोपांत अर्वाचीन काळा साठ्याविषयक अनेक शास्त्रांचा अपूर्व प्रादुर्भाव होऊन ती प्रगल्भ देशांस जी येऊन पोचली आहेत ती कशामुळे, त्यांपासून पाश्चात्य राष्ट्रांच्या आधुनिक उत्कर्षास तसे साधन झाले, इकडील राष्ट्रांनी पदार्थविज्ञानसंबंधी आजपर्यंत किती शोध केले, किंवा ते त्यांच्या हातून मुळाव झाले नाहीत, आमच्या देशाच्या प्रस्तुत स्थितीवर वरील शास्त्रांच्या ज्ञानाने कोणकोणती कार्ये होण्याचा संभव आहे, इत्यादि. टीकाविषयक ग्रंथाच्या प्रस्तावनेत वरील संबंधाचे काही विचार प्रदर्शित केलेले आहेत. त्यावर विशेष विस्तार करण्यास व त्यांच्या यथार्थत्वाचे परीक्षण करून इतर संबंधांनिहि विवरण करण्यास पुष्कळ जागा आहे. पण विस्तारभयास्तव व विषयांतराच्या दृष्ट्यास्तव तसे प्रस्तुत अंकांत करित नाही. यापुढे प्रसंगानुसार त्याविषयांचे आमचे विचार वाचकांस सादर करण्याचा आमचा संकल्प आहे. यास्तव या ठिकाणी फक्त सदरील ग्रंथाच्या संबंधानेच जे लिहावयाचे ते लिहितो.

३. महाराष्ट्र भाषेत पदार्थविज्ञानाच्या निरनिराळ्या शास्त्रांवर अद्याप चांगलेसे ग्रंथ झाले नाहीत हे सर्वांस माहीत असेलच. वरील विषयांवर ज्ञान होण्यास आमच्या लोकांस इंग्रजी पुस्तकांखेरीज इतर साधनें ह्यातलीं ह्याणजे ज्योतिषादि काही शास्त्रांवर झालेले ग्रंथ, मासिक पुस्तकांतील प्रसंगापास लेख, व सामान्यतः व्याख्याने वगैरे क्वचित् होणारे प्रसंग, इतकीच काय ती होती. या सर्वांच्या योगाने पदार्थविज्ञानाचे सामान्य स्वरूप एतद्देशीय लोकांत जे कोणी विशेष बहुश्रुत आहेत त्यांस झाले आहे इतकेच कायते ह्याणतां येईल. प्रस्तुत रसायनशास्त्राविषयी जर पाहिले, तर आजपर्यंत त्यावर प्रसिद्ध ग्रंथ ह्यातले ह्याणजे काय ते दानच होते. एक इकडील प्रसिद्ध गणिती व अलीकडील नव्या मंडळीपैकीं बहुतेकांस गुरुस्थानी असलेले रा० रा०

जेवढा अंश दिलेले तेवढा ग्रहण करून बाकीचे टाकून दे; की ज्याप्रमाणे हंस हा क्षीरनार विभाग करून दुधाचा तेवढा अंश काढून घेतो.”

करो लक्ष्मण छले यांचे 'पदार्थविज्ञान,' व दुसरे कैलासवासी डा० नारायण दाजी यांचे 'रसायनशास्त्र'. पहिल्या ग्रंथांत प्रस्तुत विषय केवळ अंशातः आला असल्यामुळे त्याचे विवेचन संक्षेपानेच केलेले आहे हें उघड आहे. दुसऱ्याचा कोठे विशेष प्रचार आढळत नाही. मुंबईच्या मेडिकल कॉलेजांत मात मराठी विद्यार्थी त्यावरून रसायनशास्त्राची माहिती करून घेतात असें आह्मांस समजले आहे. याखेरीज इतर वाचकांच्या हाती ते पुस्तक जात असलें वाटत नाही.

४. तेव्हां असल्या विषयावर आमचे मित्र रा० बाळाजी प्रभाकर मोडक यांनी ग्रंथरचना करून आपल्या देशबंधूंम पाश्चात्य शास्त्रविद्येत प्रविष्ट करून देण्याचा जो हा यत्न त्यांनी केला आहे तो परम स्तुत्य होय हें सांगायला नकोच. प्रस्तुत ग्रंथकारानें सदरील विषयाचा गेली चार पांच वर्षे सतत अभ्यास केला आहे. अनेक ग्रंथांचें साग्र अध्ययन करून, ज्यांस हें पुस्तक नजर केलें आहे अशा विद्वान् युरोपियनांकडून त्यांस सप्रयोग शिक्षणहि मिळालेलें आहे. शिवाय ते ज्या कामावर आहेत त्यामुळे तर सदरील विषयाचें निरंतर घाटन करण्याचा त्यांस प्रसंग पडतो. या कारणास्तव नवीन शिकणाऱ्यांस हा विषय कसा सुबोध करून द्यावा, त्यांस त्यांतील कोणते भाग विशेष मनोरम वाटतील, व व्यवहारदृष्ट्या कोणते विशेष उपयुक्त आहेत, हें सर्व त्यांस अनुभवसिद्ध करून प्रस्तुत ग्रंथ रचतांना हा अनुभव त्यांस पुष्कळ उपयोगी पडला असेल यांत संशय नाही. याखेरीज हेहि वाचकांस कळविण्यास कांहीं हरकत दिसत नाही की, रा० मोडक यांचा पदार्थविज्ञान हा अत्यंत प्रिय विषय असून त्यांनी त्यावर कोल्हापुरास सार्वजनिक व्याख्याने दिली आहेत. अशा प्रसंगी पुष्कळ प्रयोग त्यांनी स्वतः करून साऱ्या लोकांस पाश्चात्य राष्ट्रांच्या विद्याप्रभावाविषयी विस्मित करून टाकले. सारांश, प्रस्तुत ग्रंथकारानें प्रकृत विषय आपल्या देशबंधूंम शिकविण्याचा पत्कर जो आपणावर घेतला आहे तो केवळ अल्पस्वल्प ज्ञानाच्या जोरावर नसून तो घेण्याची योग्यता त्यांनी आपले ठायी नांगली आणली आहे हें वरील माहितीवरून आमच्या वाचकांच्या ध्यानांत चागलें येईल.

५. आतां खुद्द ग्रंथाच्या गुणदोषाविषयी विचार करावयाचा. प्रथमतः विषयाच्या संबंधानें. या सदरावर प्रस्तुतसारख्या पुस्तकांत फारसे विवेचन करण्यास जागा नसते हें थोडा विचार केला असता वाचकांस तेव्हांच कळून येणार आहे. प्रत्यक्ष अनुभवावरून सिद्ध केलेल्या प्रमेयांचे जे शास्त्र झालेले असतें त्याची विवरणरीति प्रायः एकच असते. तीत वादास मुळीच स्थळ न राहून रसाचा प्रादुर्भाव होण्यासहि बिलकूल अवकाश नसतो. गणिताच्या कोणत्याहि शाखेवर रचलेल्या ग्रंथांत जसे कांहीं नियमित सिद्धांत असायाचे, कीं ज्यांवर शंका घेण्यास अवकाशच रहात नसतो, व जे केवळ बुद्धीने आकलन करायचे असतात; त्याप्रमाणेच रसायनादि

सृष्टिविषयक शास्त्रांतील सिद्धताहि अगदीं ठरलेल्या असून त्यांचें विवरण करण्याचा प्रकार एकच असतो. कविता, कादंबरी, इतिहास वगैरे विषयांवरील ग्रंथांवर दृष्ट्या, युक्तिदृष्ट्या वगैरे जसें विवेचन करण्यास जागा असते, तशी भूगोलाच्या किंवा भूगोलाच्या पुस्तकावर असत नाहीं हें उघड आहे. तर या कारणास्तव गुण-दोषविवेचनाचें मुख्य स्थान जे ग्रंथविषय तें सोडून देऊन इतर संबंधांनीं सदरील पुस्तकाविषयीं विचार करूं.

६. या बाह्य विचारांपैकी पहिला अंगोदर भाषापद्धतीचा. या संबंधानें साधित पुस्तकास नांव ठेवण्यास बिलकूल जागा नाहीं असें आह्मांत वाटत. याची भाषाव्युत्पत्ती अगदीं सुबोध आहे. विषय जरी इंग्रजी आहे, व तो प्रौढ असल्यामुळें मोटमोठे संस्कृत शब्द घातले असतां जरी शोभणारें आहे, तरी धडगुजरीचा किंवा आव्यतेचा प्रकार यांत बिलकूल आणला नाही. कोणाहि सामान्य वाचकांस सहज अर्थग्रहण व्हावें अशा तऱ्हेची त्याची रचना केली आहे. आतां एक मात्र आहे कीं, मराठींत प्रस्तुत शास्त्रांतील नांवें अद्याप कोणाहि ठराविलीं नसल्यामुळें, साध्या पुस्तकभर इंग्रजी शब्दांची गर्दी दृष्टीस पडते. केवळ मराठी भाषाच समजणारांस वरील परकी शब्द तर अत्यंत दुःप्राव्य होऊन ते त्यांच्या तांडीं बसण्यासहि पुकळ श्रम पडतील. त्याप्रमाणेंच 'गुरु कार्क्यूटेड हेट्रेजन,' 'निर्जल नैत्रिक आसिड' वगैरे व्यभिचारी प्रयोग पाहून वाचकांस हातुं आल्यावांचूतहि रहाणार नाहीं. पण समजस वाचक याबद्दलचा दोष ग्रंथकारावर ठेवणार नाहीत हें उघडच आहे. नव्याच विद्याप्रदेशांत प्रथमतः जो वाट काढील त्यास ती सुगम व सुखावह करतां न आली ह्यापून दूषण देणें बरेचच नाही. जो रस्ता सध्यां बिकट व अडचणीचा वाटतो तोच पुढें पायमळणें बराच सुधरेल; किंवा तिकडे रहदारी विशेष वाढली असतां तोच दुरुस्त केला जाऊन तेथें कदाचित् चांगली सडकहि होईल.

७. दुसरा विचार प्रकृत ग्रंथाच्या स्वतंत्र रचनेचा. वर लिहिण्यांत आलेंच आहे कीं रा. मोडक यांनीं या विषयावरील अनेक ग्रंथांचें सतत पर्यालोचन करून सदरील पुस्तक तयार केलें आहे. यापूर्वीं शास्त्रीय विषयांवर जे जे ग्रंथ झाले आहेत ते प्रायः भाषांतररूप असत. ही भाषांतराची पद्धत अलीकडे कांहीं कांहीं मोडत चालली आहे; ती अगदीं मोडून स्वातंत्र्यानें ग्रंथरचना करण्याचा प्रचार जेव्हां चोहों-कडे सुरू होईल तेव्हां एतद्देशीय भाषांस जोर येऊन खरी ज्ञानवृद्धि लोकांत होऊ लागेल. नेहमीं आईच्या कडेवर वागणारें पोर जसें किचकट व किरकिरें होत जातें, पण तेंच जर आपल्या पायांनीं चालूं लागेल तर त्याची त्यासच हुशारी वाटायला लागून तें बळकट होत जाईल; तशीच गोष्ट भाषेची व लोकस्थितीची आहे. तेव्हां प्रस्तुत सारख्या गहन शास्त्रीय विषयावर सदरील ग्रंथकारानें अगदीं स्वतंत्र रचना

केली ही गोष्ट अत्यंत अभिनंदनीय होय. पण हा स्वतंत्रतेचा प्रकार केवळ ग्रंथकर्त्यास भूषणरूप व भाषाभिवृद्धीस अनुकूल झणूनच चांगला झणायाचा असा अर्थ नाही; तर विषयरचनेच्या संबंधाने पहातां हि त्याचे महत्त्व फार आहे. तें असें की, स्वतंत्र ग्रंथ करायाचा झटले झणजे विवक्षित विषय ग्रंथकारास पक्केंपणीं समजावाच लागतो; तो न समजेल तर त्याची लेखणीच चालायाची नाही. पण तेंच भाषांतर असलें झणजे गोष्ट निराळी पडते. ग्रंथकर्त्याची जबाबदारी मजकुरावरची तेव्हाच उडून फक्त भाषेच्या संबंधानेंच काय ती त्याची मालकी रहति. शिवाय देशभाषेंत एखाद्या विषयावर नवाच ग्रंथ करावयाचा असला झणजे तो लोकांस्थितीच्या अनुरोधाने लिहावा लागतो; झणजे वाचकांचा त्यांत कोणत्या रीतीने अत्यंत सुलभ प्रवेश होईल, व कोणत्या प्रकारांनीं त्यांच्या मनावर तो उत्तम ठमेल, हे पहावे लागतें. अशा दृष्टीने भाषांतररूप ग्रंथ तर फारच थोड्या योग्यतेचा ठरेल.

८. सदरील पुस्तकांत दोनशांवर प्रयोग दिलेले आहेत, व त्यांची कृति नंद लक्षांत येण्याकरितां सु. जे. शंभर सवाशे आकृति ग्रंथाच्या शेवटीं जोडल्या आहेत. या प्रयोगांस कोणकोणत सामान लागेल त्याचीहि याद किंमतीसकट सरते शेवटीं दाखल केली आहे. ग्रंथकाराने हातून वरील साऱ्या प्रयोगांच्या कृति अनेक वेळां साक्षात् होऊन गेलेल्या आहेत, यास्तव वरील सर्व सोयी त्यास अनायासानें करून देवतां आल्या. असे करण्यांत दोन तीन हेतु आहेत. एक तर प्रस्तावनेत सांगितलाच आहे की, एतद्देशीय शाळांतून प्रस्तुत विषय जसा चालवा तसा चालत नाही, यास्तव प्रस्तुत पुस्तकाच्या सादर पठान तो चांगल्या तऱ्हेनें शिकवणां यावा. दुसरा असा आहे की, कोणा हौसदार विद्यार्थ्यास या शाखाची चट लागून स्वतः प्रयोग करण्याची जर इच्छा झाली, तर तिहि शंभर सवाशे रुपयांत यास पुरवतां येऊन मोजेची मौज व माहितीची माहिती अशी दोन्ही त्यास करून देतां येतील. तिसरा उपयोगहि लौकिक संबंधाचा एक फार मोठा करून घेतां येणार आहे. तो सा. का. शोधमोठ्या शहरांतून वरील सामग्री जर पाहून ठेवली, व पर्यायग्राह्यांतून पंचवीस प्रकारच्या शिंपा व पंचम प्रकारचे शेंख वेगळे जे सामान ठेवले असतें त्याच्या जागी वरील प्रयोगांनीं शिक्षता करून ठेवलेली जर अगदीं तर लोकांशिक्षणाचा एक उत्तम मार्ग स्थापित केलासा होईल. असल्या क्रय्यास जो खर्च लागेल तो वसूल होण्याची पंचाईत पडेल अशीहि भावना नाही. लोकांस अद्भुत बभत्वार पहाण्याची जात्या हौस असतेच, यास्तव ती पुरोवण्यास सहज लोकांश्रय मिळण्याचा संभव आहे.

९. आतां प्रस्तुत ग्रंथाच्या एका गुणाविषयी मात्र उल्लेख करायाचा राहिला आहे. तो हा की, त्यांस जेथे जेथे अवकाश सांपडला तेथे तेथे व्यावहारिक उदाहरणें देऊन पुष्कळ यांत्रिक व्यापारांची माहितीहि प्रसंगवशात् दिलेली आहे.

असें केल्याच्या योगानें दोन गोष्टी झाल्या आहेत. एक तर प्रकृत विषय वाचकांस सामान्यतः अपरिचित वाटण्यासारख्या असल्यामुळे, यांतो स्वरूपाचे कांही अंतां रुक्ष असल्यामुळे, व्यावहारिक गोष्टींचा संबंध मध्ये मध्ये आल्याने त्यांचा सुनिश्चय येऊन तो विशेष निरोधकपद्धत झाला आहे. वस्तुतः जेव्हा असल्या विषय साक्षात् प्रयोगदर्शनानेच निश्चयाच्या भावावर ठरवण्याचा व सोपे मोड त्याचें घेता येतो. पण तशी अनुकूलता जेव्हा थोड्यांस असणार आहे त्याच्या बाबत जे वाळाचे वाचणार ते अर्थात्च इतर पुस्तकांप्रमाणे केवळ मौलिकतेवर आश्रय घेऊन त्यांतून माहिती होण्याकरितां वाचणार. त्यांचे हातीं रसायनज्ञाच्या कल्पना आहेत. असें जरी कल्पिलें तरी एकदां खरेच फोड करितां वसतां हे याच्या मुळ निषयाच्या अनुरोधानें व्यावहारिक गोष्टींचा संबंध सदरील पुस्तकांत नसणेवर आणला आहे ही चांगली योजना होय. दुसरे असें का, अलीकडे सामान्या लोकांचें देशी माल उत्पन्न करण्याकडे बरेच लक्ष लागून चाललें आहे. आजपर्यंत ज्या त्या गोष्टींत सरकारावर टेंकण्याची जी त्यांस संकल्प लागली होती ती सोडून देऊन त्यांस भाग पडत चाललें आहे. व उत्तरोत्तर तर 'जागल्या वळे वांढ्याची कास, जागण कोणाची कलें नये आस' या झणणीसच संवधा घेऊन जाण्यानें त्यांस जेव्हा पडणार त्याच सुमार दिसतो. तर अशा स्थितींत प्रस्तुतसारख्या पुस्तकांत जेव्हा सामान्य विषयच नसून व्यवहारोपयोगी लक्षा भिन्न भिन्न कलांच्या कृती व त्यांचे व्यापार यांविषयीं सविस्तर माहिती दिलेली आहे हें वाचकांस परंतु हौसलें यांत परोक्ष नाहीं.

१०. आतां वरील उल्लेखाच्या उदाहरणार्थ सदरष्टु ग्रंथातील कित्येक स्थलें दाखवितों. हीं अवतरणरूपानें संपूर्ण दिलीं असतां अतिशयितच विस्तार होईल, यास्तव त्यांचा निर्देश मात्र येथें करतो. यावरून सदरील पुस्तकाच्या रचनेविषयीं वाचकांस वरील कल्पना झाल्याशिवाय रहाणार नाहीं.

रसायनाचा सृष्टिविषयक बहुतेक शाखांशीं थोडा बहुत संबंध आहेच आहे. यास्तव प्रसंगवशात् त्यांविषयीं प्रस्तुत ग्रंथांत बरेच लेख आढळतात. उदाहरणार्थ—

पृष्ठ १२३. यांत बाष्पोद्भवनादि व्यापारांचें निरूपण केलें आहे. नंतर 'पाणी' या सदराखालीं 'पर्जन्योदक', 'झन्याचे उदक', 'पाण्यांतील क्षारांचें प्रमाण काढण्याची रीति,' 'नदीचें उदक,' 'खनिजोदक', 'समुद्राचें पाणी', अशा निरनिराळ्या विभागांचें विवरण केलें आहे.

पृष्ठ १२९. यांत हिऱ्याचें स्वरूप व धर्म हे सांगून त्यापुढें पृष्ठांतील अत्यंत नामांकित जे 'कोहिनूर' वगैरे हिरे त्यांविषयीं माहिती दिली आहे. नंतर एकडी पेमिसलीचा दगड, व दगडी, लोकाडी, लोखंडी वगैरे कोळशांच्या जाती, यांविषयीं पुष्कळ तऱ्हेची सविस्तर माहिती दाखल केली आहे.

पृष्ठ १४९. यांत कार्बानिक आसिड वायुविषयीं विवेचन चाललें असतां वारा मोकळा खेळेल अशा तजविजीनें घरें बांधणें हें आरोग्यास किती अनुकूल होय, वनस्पति व प्राणी यांचे श्वासोच्छ्वसन परस्परांस कसें हितावह आहे, तुळशीच्या झाडांत कोणता अपूर्व गुण असतो वगैरे आगंतुक विषयांवर पुष्कळ विवरण केलें आहे, व कित्येक अत्यंत महत्त्वाच्या सूचना करून देवल्या आहेत.

पृष्ठ १६५-१७०. यांत वातावरणाचा विषय असून हवेचे घटक जे निरनिराळे वायु त्यांच्या संबंधानें पुष्कळ अवांतर माहिती दिलेली आहे.

आतां व्यवहारोपयोगी ज्ञान या पुस्तकापासून जें होणारें आहे त्याचे मासले दाखवितों—

प्रयोग ५३, ५४. यांत गुळाची पांढरी साखर करण्याच्या दोन तीन रीती सांगितल्या आहेत.

पृष्ठ १३८. यांत फिल्टर ह्मणजे पाणी स्वच्छ व शुद्ध करण्याचें यंत्र कसें तयार करावें तें सांगितलें आहे.

पृष्ठ २११-२१४. यांत कापड पांढरें शुभ्र कसें करवें, व निरनिराळ्या रंगांचें बुडीदार कापड विलायतेत जें तयार करतात तें कसें करतात हें सर्व सांगितलें आहे.

प्रयोग १३३, १३४. यांत कांचेवर नक्षीचें काम करण्याचा प्रकार दिलेला आहे.

पृष्ठ १३९. यांत रेशमी, लोंकरी, वगैरे वस्त्रांस रंगहीन ह्मणजे शुभ्र करण्याची रीत सांगितली आहे.

पृष्ठ २४९-५० टीप. हें फोटोग्राफीविषयीं माहिती आहे; ह्मणजे सूर्यकिरणांच्या योगानें हुण्टुव तजवीर कशी उठते तो प्रकार समजून सांगितला आहे.

प्रयोग १६३, १६४. यांत आगकाड्या करण्याचा कृति सांगितला आहे. पहिल्या प्रयोगानें आवाज न होणाऱ्या काड्या तयार होतात, दुसऱ्यानें आवाज होऊन पेटणाऱ्या तयार करता येतात.

पृष्ठ २७०-२७४. यांत कांचेविषयीं निरूपण केलें आहे. प्रथम सामान्यतः तिचें वर्णन असून नंतर 'खिडक्याची कांच,' 'शिशाची कांच,' 'बोहिभियन ग्लास,' 'गारची कांच,' व 'रंगित कांच' इत्यादी तन्हांविषयीं मजकूर आहे.

आतां प्रस्तुत पुस्तकांतले कांहीं चमत्कारिक प्रयोग दाखवितों. त्यांचें वर्णन वाचतांनाहि वाचकांस चमत्कार वाटल्यावांचून रहाणार नाहीं; मग ते प्रत्यक्ष पाहिले असतां किती मौज वाटेल याची कल्पना वाचकांनाच करावी!—

पाण्यावर जाळ— ————— प्रयोग—८.

पाण्यांत जाळ	प्रयोग	१९
लोखंडावर तांबें चढविणे	प्रयोग	२५
लोखंड जाळणे	प्रयोग	३१
साबणाचें बुडबुडे	प्रयोग	३७
विमान	प्रयोग	३८
दारू बत्तीशिवाय वंदुर्कासारखा वार	प्रयोग	४०
रसायन संगीत	प्रयोग	४३
पाण्याचें विद्युत्प्रवाहाच्या योगानें पथकरण	प्रयोग	११४
वायुसंयोगजन्य पाणी	प्रयोग	११२
पाण्याच्या गोठण्यानें लोखंडाचें भांडें पुष्टी	प्रयोग	५०
उत्कृष्ट कार्बन	प्रयोग	९९
आग्या वेताळ	प्रयोग	१५९
पाण्यावर आगाच्या लाटा	प्रयोग	१६०

११. इतका निर्देश पुर आहे. एवढ्यावरून टीकाविषयक पुस्तक कोणत्या तऱ्हेचें रचलें आहे याचा कोणासहि बराच अजमास करता येईल. तसेंच वर त्याचा जी तारीफ केली आहे ती केवळ 'मित्रनिष्ठे'च्या भरांत केला नाही याविषयीहि बहुधा खात्री होईल. आमच्या देशांत विद्या वाढण्यास व पुढेशीय भाषांचा उत्कर्ष होण्यास काय झालें पाहिजे याविषयी सदरील पुस्तकावरून आह्मांस एक कल्पना सुचते, तीहि येथें प्रसंगवशात् लिहिल्यावांचून रहावत नाही. ती ही की, सध्याच्या शिक्षणपद्धतीनें 'वेद्यानामिव विद्यानां सुखं कैः कैः चुंबितम्' हा प्रकार होऊन विद्याभ्यास ह्याजणे नेमन्या टप्यावर ओझें नेऊन पोचविणाऱ्या हमालाचें काम अशी जी स्थिति झालेली आहे, त्यापक्षां ज्यास ज्या विद्येची हौस वाटे व जिकडे त्याचा जात्याच कल असेल तिकडे व्यासंग करायला जर प्रत्येक जण मोकळा होईल तर आमच्या सरकारचा एतद्देशीयांस विद्यादान करण्यांत जो वास्तविक हेतु आहे तो विशेष सफल होणार आहे. असो; पण हा सरकारचा विचार आहे; व त्याविषयी विवेचन करण्याची ही जागाहि नव्हे. यास्तव सरते शेवटी आमच्या नव्या मंडळीस एवढीच सूचना करून आटपितो की, रा० मोडक यांचा या कार्या फित्ता उचलून एकेक जण आपापला काळ एकेका विषयाकडे किंवा काहीं विवक्षित विषयांकडेच घालविण्याचा जर संकल्प करील व आपापल्या व्यासंगाचें फळ कालांतरानें आपल्या देशवर्धूस सादर करण्याचें जर मनांत आणाल, तर आजपर्यंतच्या अभिप्रापापासून ते मुक्त होतील, व देशभाषेचें कल्याण होऊन आजपर्यंत पाश्चात्य विद्या केवळ पांडित्य करण्यांतच जी प्रगट होत होती ती क्रियाद्वारा फलरूप होतगाती

साध्या देशभर प्रगट होईल!

संस्कृत ग्रंथ.

येन धौता गिरः पुंसां विमलैः शब्दवारिभिः ।

तमश्चाज्ञानजं भिन्नं तस्मै पाणिनये नमः ॥^१

अंक ८२—(१) कौमुदीमहोत्साह, (२) गद्यपद्यावली, (३) भारतवर्षाय प्राचीन ऐतिहासिक कोश.

१. 'कौमुदीमहोत्साह,' 'गद्यपद्यावली' व 'भारतवर्षाय प्राचीन ऐतिहासिक कोश' हे तीन ग्रंथ त्यांच्या कर्त्यांनी आमच्याकडे पाठविल्यास आज बरेच दिवस झाले. सदरील अंकांत त्यांवर यथानुक्रम आह्मी आपला अभिप्राय वाचकांस सादर करतो.

कौमुदीमहोत्साह—हे त्रैमासिक पुस्तक सुर्वे येथे रा० रामचंद्र भिकार्जा गुर्जाकर व रा० कर्शनाथ पंडुरंग परव यांनी प्रसिद्ध करण्यास आरंभ केला आहे. सदरील अंक हा त्याचा पहिला खंड होय. असे पंधरा साळा खंड होऊन हें पुस्तक समाप्त व्हावें असा त्याच्या प्रकाशकाचा अजमास आहे. प्रत्येक अंकाची पृष्ठे शंबर व्हावयाचीं असून किंमत एक रुपया ठेवलेली आहे. या मानानें पहातां चार वर्षांच्या शेवटी 'महोत्साह'ची समाप्ति होऊन १३ रुपयांस १६०० पृष्ठांचा ग्रंथ वाचकांच्या हातां येईल.

आतां प्रस्तुत पुस्तकाविषयां विशेषतः निरूपण करण्यापूर्वी त्याविषयां सामान्यतः कांहीं लिहिणें अवश्य होय. या ग्रंथाचा विषय कोणता आहे हें बहुधा कोणासहि सांगायला लागेल असे वाटत नाही. पाणिनिमुनीच्या सर्वप्रसिद्ध 'अष्टाध्यायी' नामक सूत्रात्मक ग्रंथावर अवीचीन प्रख्यात पंडित भट्टोजी दीक्षित^२ यांचो 'कौमुदी'

१. प्रस्तुत ग्रंथकाराचा पदार्थविज्ञानावरहि एक ग्रंथ तयार झालेला आहे. तो लवकरच आपून प्रसिद्ध करण्याची त्याचा उमेद आहे. याविषयाय दक्षिणेंतील प्रांतांच्या प्राचीन इतिहासासंबंधी माहिती पुष्कळ जमा करून महाराष्ट्र देशाचा प्राचीन इतिहास त्यांना अलीकडे लिहावयास घेतला आहे. हाहि कांही दिवसांनी कदाचित् प्रसिद्ध होईल.

२. "ज्यानें निर्मल शब्दजलांनी मनुष्यांची वाणी धुऊन शुद्ध केली, व अज्ञानजन्य मतिभ्रमाचें निरसन केलें, त्या पाणिनीस नमस्कार अयो !"

३. दीक्षितांचें रशगें काशीम होय. त्यांचे वंशीय जे कोणी तेथे आहेत त्यांस अग्र-पूजेचा मान अद्याप चालत आहे. शिवाय अमाहि लोकप्रवाद ऐकण्यांत आहे की, त्यांचा संचार त्यांच्या खाजगी वाट्यांत अद्याप असून पाणिनीयावरील शेकांचें समाधान त्यांजकडून अजूनहि विद्यार्थ्यांस होत असतें !

या नांवाची सवेमान्य वृत्ति आहे हें संस्कृतज्ञांस माहीत आहेच. ही वृत्ति सुमारे दोन अडोचशे वर्षांतली आहे. तरी इतकी अर्वाचीन असतां हिचें प्रामाण्य एवढें आहे कीं, सायणाचार्यांच्या वेदभाष्याप्रमाणें व मल्लिनाथी टीकेप्रमाणें तिची पंडितमान्यता तेव्हाच स्थापित होऊन तिच्यामुळे पूर्वीचे सर्व ग्रंथ लुप्त व्हावयाला लागून आजला तर बहुतेक बुडालेच आहेत. पूर्वीच्या 'काशिका'दि ज्या वृत्ति होत्या त्यांत मूळ 'अष्टाध्यायी'चाच क्रम धरून प्रतिसूत्रावर विवरण केलेलें असें. या विवरणाच्या पलीकडे कोणत्याहि प्राचीन पंडिताची मजल गेली नाहीं. पण भट्टोजीनां आपल्या पूर्वीच्या सर्व वैयाकरणांवर ताण करून मूळ पाणिनीयावर नवीन रचना केली. गार्द, ग भाषेचें तीन मुनीनां ज्या सूत्रजालानें निबंधन करून तीस सर्वथा नियंत्रित करून टाकिली होती, त्याचें उद्घाटन करून वरील अर्वाचीन पंडितांनं त्याचा मनाराम पट विणला, आणि सकल भुवनास बंध व समग्र भाषां शिरोभाग व मूलभूत असणारी जी या देशाची पुरातन आर्यभाषा तीस त्याचें पवित्र प्रावरण घातलें. हा प्रकार या पंडितांनं असा केला कीं, मूळ पाणिनीयावर प्राचीन दोन मुनींचे व पुढील अनेक पंडितांचे जे अभिप्राय होते ते सर्व एकत्र करून ते आपल्या वृत्तीशीं ऊहापोहपूर्वक सामील केले, व विषयक्रमास अनुसरून सूत्रव्यवस्था केली. नेणंकरून काय झालें कीं, पाणिनीचा मूळ ग्रंथ जो अत्यंत दुर्बोध व विषयाच्या संबंधानें संकीर्ण होता, तो या वृत्तीच्या योगानें सुगम होऊन विद्यार्थ्यांस व्यवस्थेवर शिकण्यास सुलभ झाला आहे.

वर 'सिद्धांतकौमुदी'स सुगम व सुलभ झटलें आहे यावरून कित्येक वाचकांस असें वाटण्याचा संभव आहे कीं, 'कौमुदी' हातीं धरली ह्मणजे मूळ 'अष्टाध्यायी' अत्यंत व्यक्त होणार आहे. पण असें केवळ ह्मणतां येत नाहीं. संस्कृतांतील शास्त्रग्रंथांची सामान्यतः अशीच पद्धति आहे कीं, मुखमुखावांचून त्यांत प्रायः प्रवेश होऊंच नये. व्याकरणास तर ही गोष्ट विशेषतः लागू पडणारी आहे. कां कीं, संस्कृतासारखी निस्तीर्ण व परिपक्व भाषा,—जीतील शब्दसंग्रह अपार व रूपांची साधनिकाहि तशीच विचित्र—तींतील साऱ्या नियमांचा संग्रह ज्या ३९,८३ सूत्रांत केलेला आहे, व ज्यांतहि पुनः लाघवाविषयी ह्मणजे जितक्या थोड्या अक्षरांत नियम

१. पाणिनीच्या पुढील दोन मोठे वैयाकरणी झटले ह्मणजे कात्यायन व पतंजलि हे होत. पहिल्या मुनीनं 'अष्टाध्यायी'स परिशिष्टादाखल अनेक 'वार्तिके' रचिलीं; व दुसऱ्यानं सूत्रें व वार्तिके यांची नीट व्यवस्था लावून 'महाभाष्य' नामेंकरून एक निस्तीर्ण ग्रंथ रचिला. या तिघां वैयाकरणांच्या प्रमाणत्वाविषयी 'यथोत्तरं' मुनीनां प्रामाण्यम्' असें पंडितप्रसिद्ध वचन आहे. 'हरदत्त', 'चंद्र', 'मीमंसेन' इत्यादि आणखीहि कित्येक वैयाकरणांचीं नांवें 'कौमुदी'त मधून मधून आढळतात.

मांगतां येईल तितक्यांत तो आणण्याविषयी अतिशयित यत्न केला आहे,' त्यांचे ठिकाणी दुर्बोधता किती आली असेल, याची सहज कल्पना होईल ! 'अष्टाध्यायीची' रचना किती विकट आहे व तीत लाघवावर केवडा कटाक्ष ठेवलेला आहे, याविषयांचा प्रत्यय आरंभाच्या चौदा सूत्रांवरून तेव्हांच येण्यासारखा आहे. या सूत्रास 'माहेश्वरसूत्र' अशी संज्ञा प्रसिद्ध आहे. याशिवाय एखाद्या वैयाकरणास एखादे अवघडसें सुबंतांतलें किंवा तिडंतांतलें रूप विचारलें असतां तें सिद्ध करण्यास केवढी खटपट करावी लागते, किती सूत्रांची अनुवृत्ति करावी लागते, कितीची निवृत्ति करावी लागते, विभाषादिकांवर किती लक्ष ठेवावें लागतें—हें सर्व ज्याच्या ध्यानांत असेल त्यास ही 'अष्टाध्यायी'रूप सूत्रजालाची रचना कशी असेल हें सहज समजेल. असो; तर असल्या सूत्रव्यूहाचा भेद करणें हें नुसत्या 'कौमुदी'वरूनहि साध्य होणारें नव्हे. हें जाणून दीक्षितांनीं वगील ग्रंथावर 'मंगोरमा' झणून एक निराळीच टीका लिहिलेली आहे.

वर जें सांगितलें त्यावरून वाचकांच्या ध्यानांत येईलच कीं 'कौमुदी'वर प्रस्तुत पुस्तकांत जी मराठी टीका दिली आहे तिची सांप्रत काळांत अत्यंत अवश्यकता आहे. हें भाषांतर या वेळेस जर न होईल तर 'अष्टाध्यायी', व 'सिद्धांतकौमुदी' हे दोन्ही ग्रंथ कापडांत गुंडाळून पुस्तकालयशोभनार्थ 'जेंदावेस्ता'दि प्राचीन ग्रंथांच्या सोबनीला ठेवून द्यावे लागतील. प्रस्तुतचा काळ असा कांहीं चमत्कारिक तऱ्हेचा आहे कीं, एखादा मनुष्य कडेपठारावरून चालत असतां तो कज्याच्या कांठावर जसा येऊन ठेपावा, तशी आमच्या देशाची हरएक गोष्टीच्या संबंधानें आज स्थिति आहे. आमच्या विद्या, आमच्या कला, आमचे आचार वगैरे सर्व परराज्याच्या असलाखालीं मलिन व्हावयाला लागून लवकरच त्यांचा समूळ नाश होईलसा दिसत आहे. हरएक विद्येंत निपुण असणारे विद्वान्, हरएक कलेंत वाकबगार असणारे कारागीर, यांस सांप्रत काळांत सरकारांतून तर नाहींच, पण लोकसमुदायाकडूनहि आश्रय न मिळाल्यामुळे 'विनाश्रयं न शोभते पांडिता वानेता लताः' या वचनाप्रमाणें त्यांचें दिवसेंदिवस मातेरें होत चाललें आहे. त्या त्या विद्येंत व कलेंत पूर्वीच्या सारखे नवे कोणी होत नाहींत हें तर काय, पण कोणी मुळीं होतच नाहींत. त्यामुळे सध्यां जे जे तसे मनुष्य आहेत ते एकदां खपून गेले ह्मणजे 'नवी विटी नवें राज्य' या ह्मणीप्रमाणें कांहीं वर्षांनीं सगळा हिंदुस्थान लखलखीत होऊन पूर्ण सुधारणा त्यांत प्रतिबिंबित होऊं लागेल ! उदाहरणार्थ प्रकृत शास्त्रच ध्या. पांचपंचवीस वर्षांत या

१. 'अर्धमात्रालाघवेन पुत्रोत्साहं मन्यते वैयाकरणाः' ('सूत्ररचनत कोठें अर्धमात्रां चर कमी करतां आली तर वैयाकरणांस पुत्रलाभापासून व्हावा तमा आनंद होतो') अशी एक वैयाकरणांची परिभाषा आहे.

शास्त्राच्या संबंधानें केवढें स्थित्यंतर झालें अगेल ! 'भाष्या'त अध्ययन केलेले, 'कौमुदी' मुखोद्गत असणारे किती पंडित इतक्या काळांत लयास गेले असतील ! व्याकरणाच्या किती पोथ्या वाण्यांच्या घरीं जाऊन हिंजिऱ्याच्या कामीं लागल्या असतील ! आतां यापुढें तर 'कौमुदी', 'शेखर' हीं नांवें सुद्धां ऐकूं येण्याचा संभव दिसत नाहीं. सध्यांच पाहिलें तर रस्तोरस्तो भट्टोजी दीक्षित, नागोजी भा. या नांवांच्या जागीं भट्ट मोक्षमूलर, बोधार्थिगाचार्य या शर्मण्य नामांचा आदेश नगप्रदेशावर आदळूं लागला आहे.

येथवर सांप्रत पुस्तकाच्या स्वरूपाविषयी व उपयुक्तेनिषयी काचकांस कळविले. आतां यांत विषयसंग्रह कोणता आहे याविषयी लिहितां. प्रथमतः 'कौमुदी'च्या क्रमाप्रमाणें 'अष्टाध्यायी'तलीं सूत्रें लिहिलीं आहेत; त्याखालीं भट्टोजीची संस्कृत व्याख्या दिली आहे; तिच्या खालीं सदरील व्याख्येचा मराठी अर्थ केला आहे; आणि सरते शेवटीं वरील अर्थ विशेष परिस्फुट करण्याकरितां टीपा-दिल्या आहेत. कात्यायनाची 'वार्तिके' जीं मधें मधें आलीं आहेत त्यांचा निर्देश दोन फुल्यांनीं करून व्याख्यानाची व्यवस्था मूळ सूत्रांप्रमाणेंच केलेली आहे. वरील चार चार सदरें स्पष्ट उमगण्याकरितां लहान मोठ्या ठशांची योजना केली आहे;—ह्मणजे मूळ सूत्र फार मोठ्या अक्षरांनीं, संस्कृत वृत्ति त्याहुन लहान, मराठी भाषांतर तिज-हूनहि बारीक, व टीपा सर्वांहून बारीक. इतर सूत्रांचा संबंध जेथें जेथें प्रसंगवशात् आलेला आहे त्याचाहि निर्देश सांकेतिक अंकांनीं केला आहे. हें इतकें मुख्य ग्रंथा-विषयीं झालें. याखेरीज कित्येक उपग्रंथ परिशिष्टरूपानें जे जोडले आहेत ते येणें-प्रमाणें—

पाणिनीकृत—सूत्रपाठ, गणपाठ, धातुपाठ, लिंगानुशासन.

(किता)——शिक्षा.

शाकटायनकृत—उणादिसूत्रें.

शांतनवाचार्यकृत—फिट् सूत्रें.

कात्यायनकृत—वार्तिकपाठ.

१. व्याकरणाचीच काय पण एकंदर शास्त्रविषयेची स्थिति पाहिली असतां दिवसेंदिवस 'विश्वगुणादर्शा'त कुशानूने महाराष्ट्राविषयीं जें हाटलें आहे तेंच पूर्ण प्रत्ययाम येत चाललें आहे—

वेदव्यासः स नवदश यो वेद वेदाक्षराणि

श्लोकं त्वेकं परिपठति यः स स्वयं जीव एव ।

आपस्तंबः स इह कलयेत्सम्यगापासनं सः

कष्टं शिष्टक्षतिकृति कलौ कार्यमृच्छंति विद्याः॥

या सत्रे जुन्या ग्रंथांचा प्रस्तुत पुस्तकांत संग्रह करून शिवाय 'महोत्साह' कल्यांनी 'अनुवृत्तिदर्पण', व 'सूत्रसूच्या' दि वर्णानुक्रमपर परिशिष्टेहि जोडण्याचा विचार केला आहे. या उपग्रंथांपैकी पहिला व दुसरा खंड 'मिळून संपूर्ण 'सूत्रपाठ' व 'गणपाठ' आणि 'अनुवृत्तिदर्पण' यांचे कांहीं भाग इनका विषय आज छापून निघाला आहे. या तिहीं परिशिष्टांत विद्यार्थ्यांच्या सोयीकरतां विशेष सौलभ्य आणखी कांहीं करून ठेवलेलें आहे तें त्यांचें पर्यालोचन केलें असतां ध्यानांत येणारें आहे. खेरीज पहिल्या खंडांत दोन कोष्टकें घातलीं आहेत; एक प्रत्याहारांचें व एक स्थानप्रयत्नांचें. हीहि अध्ययन करणारांस पुष्कळ उपयोगी पडणारी आहेत.

प्रस्तुत पुस्तकाच्या विषयव्यवस्थेचे वर जें निरूपण केलें आहे त्यावरून वाचकांच्या ध्यानांत येईलच कीं, संस्कृत व्याकरणाचें अध्ययन करणारास तो अतिशयित उपयोगी आहे. जुन्या पद्धतीप्रमाणें या शास्त्राचें सात्र परिज्ञान करून घेण्याची सोय दिवसेंदिवस नाहीशी होत चालली आहे, यास्तव सदरील पुस्तकावरून तें यथावकाश सहज रीतीनें प्राप्त करून घेण्यास मार्ग झाला आहे. शिवाय या एका पुस्तकाचा संग्रह केल्याने विद्यार्थ्यांपाशीं पाणिनीची 'अष्टाध्यायी', भट्टोजीची 'कौमुदी', कात्यायनाचा 'वार्तिकपाठ', व याखेरीज वर सांगितलेले 'गणपाठ' दि ग्रंथहि संगृहीत होणार आहेत. तसेंच प्रसंगानुसार व्याकरणनियम पाहूं जाणारास सूत्रादिकांचें सूचीपत्र जें येणार आहे तेंहि फार उपयोगी पडेल. हा केवळ विद्यार्थ्यांच्या दृष्टीनें उपयोग झाला. याखेरीज नुसता जो बहुश्रुत वाचक आहे त्यास प्रस्तुत विषयांत खुद्द जरी प्रवेश होणार नाही, तरी सदरहू पुस्तकांत टीपांच्या रूपानें जी अवांतर माहिती मधें मधें दिलेली आहे तिजपासून बरेंच ज्ञान होण्यासारखें आहे. संस्कृत भाषेच्या रचनेची त्यास थोडी बहुत कल्पना होऊन प्राचीन वैयाकरणांच्या बुद्धिवैभवाची कीर्ति जी द्वीपांतरीहि ऐकूं येते तिचें यथार्थत्व त्यास भासल्यावांचून रहाणार नाही.

आतां सांप्रत त्रैमासिक पुस्तकाच्या प्रकाशकांनीं आपले काम कोणत्या रीतीनें बजावलें आहे, त्याच्या प्राकृत विवरणांत वगैरे न्यूनाधिक्य कांहीं आहे कीं नाही, याविषयीं येथें कांहीं निर्देश करणें अवश्य होतें. पण तें येथें होण्यास सवड नाही. कां कीं, मूळ 'कौमुदी'चा ज्यानें उत्कृष्ट अभ्यास केला असेल त्यासच वरील तारतम्य कळणार आहे. तितकी परिपक्वता प्रस्तुत पुस्तककारास अद्याप अनुकूल नसल्यामुळें वरील विवेचन करवत नाही. तरी इतकें कळविण्यास संतोष वाटतो कीं पूर्वाक्त द्वितीय खंडाच्या शेवटीं कित्येक तद्भिन्न पंडितांचे अभिप्राय जे लोकांस जाहीर केले आहेत त्यांवरून पहातां हें काम उत्तम तऱ्हेनें चाललें आहे असें ह्मणण्यास कांहीं हरकत नाही. शिवाय ज्या वैयाकरणाच्या साह्यावर हा उद्योग उपस्थित केला आहे त्यासहि

कोटून विद्याप्राप्ति झाली आहे हें लक्षांत आणलें असतां प्रकृत विवरण कसें उतरल असेल याचा कोणासहि सहज अजमास करतां येईल. यास्तव या संबंधानें येथें आणखी काहीं लिहिण्याची गरज नाही. भाषापद्धतीच्या संबंधानें पाहिले असतां हि प्रस्तुत पुस्तकाची प्रशंसाच केली पाहिजे. विषयानुरूप भाषा प्रौढ योजली असून ती अनभिज्ञ वाचकांस जरी प्रथमतः कांहींशी दुर्बोध वाटेल तरी परिचयाच्या योगानें ती सुगम वाटावयास लागेल, व तिची मार्मिकता व अर्थव्यंजकता त्यांच्या मनांत क्रम- करून भरेल यांत संशय नाही.

आतां सरते शेवटीं 'प्राचीन वैयाकरणाणां आपल्या देशवांश्याचा ज्ञेय करून देऊं इच्छिणाऱ्या' आमच्या मुंबईकर दोषां बंधूंच्या स्तुत्य परिश्रमावद्दल त्यांचा तारीफ करून व त्यांचा सदुद्योग निर्विघ्नपणें शेवट्रास जावा याविषयी आशा प्रदर्शित करून हा लेख आटपतो. हा आटपतांना देशस्थितीच्या संबंधानें एक उत्साहदायक विचार मनांत उद्भवतो तो येथे प्रगट केल्यावांचून रहावत नाही. तो हाच की, महाराष्ट्र भाषकडे आमच्या देशांतील विद्वानांचें अलीकडे बरेच लक्ष लागून आमच्या जुन्या विद्येचें पुनरुज्जीवन होण्याचाहि सुमार दिसूं लागला आहे. वेदशास्त्रांकडेहि लोकांच्या मनाची प्रवृत्ति व्हावयाला लागून शोधक बुद्धीनें सर्व विषयांचा विचार करण्याची संवय त्यांस लागत चालली आहे. असाच क्रम दिवसेंदिवस चालू झाला असतां कालेंकरून लोकस्थितींत पुष्कळ फेर पडन जाईल यांत संशय नाही. आजपर्यंत केवळ पाश्चात्य विद्येचेंच सेवन केल्यामुळे,--व तेहि पुनः अल्पमात्र--जे विलक्षण ग्रह लोकांच्या मनांत जडून जात, व उत्तरोत्तर स्वाभिमानामुळे वळावत जात, ते आतां हळू हळू झडत जाण्याचा समय येऊं लागला आहे. हा स्थिति एका तऱ्हेच्या लोकांस विशेष इष्ट वाटणार नाही खरी, व लोकशिक्षणाचा मूळचा जो उद्देश होता तो एकांकडेच राहून हें काय विलक्षण होत चाललें आहे ह्याणून ते हाकाटी करतील, व कसंहि लागले आहेत हें खरें; पण या देशाचें खरें कल्याण झालेलें पहाण्यांत ज्यांस संतोष वाटत असेल त्यांस वरील स्थित्यंतर अत्यंत अभिनेदनय वाटल्याविना रहाणार नाही. एकाच पारड्यांत सगळें वजन पडलें असतां तराजूची दांडी जशी तिरपी होऊन कल खाते त्याप्रमाणें आजपर्यंत एतद्देशीय विद्वज्जनांची व तद्द्वारा सामान्यतः पुष्कळ लोकांच्या मनाची स्थिति असे. पण अलीकडे दुसऱ्या पारड्यांत जसजशी भर पडूं लागली आहे तसतशी वरील दांडी खाली थावयाला लागून तिची वास्तविक अवस्था जी समांतरता ती स्थापित होण्याचा संभव उत्तरोत्तर दिसत आहे. तर या भारतवर्षाच्या साऱ्या हितचिंतकांनीं ही समतेची अवस्था जेणेंकरून दृढतर स्थापिली जाईल तें करण्याविषयी अवश्य झटलें पाहिजे. जुन्या विद्येंतून जे जे पारंगत होतील त्यांनीं ती किंवा निदान तिचें मर्म

देशभाषांतून प्रसिद्ध करण्याचा उद्योग करावा, व एकंदर लोकांना त्यांस यथाशक्ति आश्रय देण्याचें मनावर ध्यावें. असें झालें असतां एकसमयावच्छेदेंकरून किती कार्यें उठणारीं आहेत पहा !—एक तर देशभाषांची उत्कृष्ट सुधारणा होईल; दुसरें, लोकांस विद्येचे नवे मार्ग खुले करून दिलेसे होतील; तिसरें लोकांच्या मनावर जे विजातीय ग्रह चिरकाल स्थिर होऊन राहिलेले आहेत ते अनायासानें दूर होतील,—कां तर दिवा लावला असतां अंधारास घालविण्याची निराळी खटपट करावयास नको, व दुसऱ्या वाजूस वजन घातल्यावर दांडीला खाली ओढण्याची गरज नाही; आणि चवथें असें कीं, आमच्या जगद्वेदनीय पृर्वजांनीं आपल्या बुद्धीचे अपार विलास जे नाना तऱ्हांनीं प्रगट केले आहेत,—कीं, जे आह्मी परम भाग्यवान् ह्मणून आजपर्यंत अभंग राहिले व आह्मी देवाचे लाडके ह्मणून ते पहाण्यास अद्याप जिवंत राहिलें आहों, नाही तर मिसरी, पारसीक, ग्रीक, रोमन, वगैरे लोकांप्रमाणें आमचें पर्यवसान केव्हांच होऊन जावयाचें,—त्यांचिंह लोकप्रसिद्धीनें चीज होणार आहे, व आपल्या कुलपरंपरेस आपण कालिमा लावलासा न होऊन प्राचीन ऋषिगणांच्या ऋणांतून चिरकाल मुक्त झालेसे हांऊं !

गद्यपद्यावली—या पुस्तकाचा सध्यां प्रसिद्ध झालेला पहिला भाग आमचे स्नेहां रा० सखाराम रामचंद्र किलेंसकर यांनीं रचिला आहे. दुसरा जो तयार होणें आहे त्यांत वेदांतील ह्मणजे उपनिषदांतील, ब्राह्मणांतील वगैरे कांहीं उतारे यावयाचे आहेत, व एकंदर दोहों भागांवर टीपा यावयाच्या आहेत. हा दुसरा भाग आजला प्रसिद्ध झाला असता, तर पांडल्याची पूर्णता होऊन एकंदर ग्रंथाच्या संबंधानें विवेचन करतां आलें असतें. पण तसा तूर्त योग दिसत नाही, यास्तव पहिल्या भागाविषयींच लिहिणें जरूर आहे.

या पुस्तकाविषयीं दोन दृष्टींनीं विचार करण्यासारखा आहे. एक शाळांतून अभ्यास करणाऱ्या विद्यार्थ्यांच्या संबंधानें, व दुसरा सामान्य वाचकांच्या संबंधानें. पहिला विचार असा कीं, ग्रंथकर्त्यानें ज्यांच्या उपयोगीं पडण्याकरितां तो केला आहे

१. वरील कथांच्या उत्तम कवळ अलंकाराचे कला अदि असे नाही. प्रत्येक भारतवर्षीयावर तीन ऋणांचें ओझे आहे अशा पूर्वापामूनच समजून आहे. हीं ऋणें प्राचीन ऋषि, देवगण, व पितृवर्ग अशा तिघांचीं होत. पहिल्यापामून मुक्त होण्याचा मार्ग ऋषिप्रणीत शास्त्राचें अध्ययन, दुसऱ्याचा मार्ग यजन, व तिसऱ्याचा संतान हे यथानुक्रम होत. कालिदासानें अत्रात्राविषयां सादलें आहे —

रूपिदेवगणस्वधःपुजां श्रुतयागप्रसवैः स पार्थिवः ।

अनृतत्वमुपेयिवान् वभौ परिधेर्मुक्त इवोष्णदीधितिः ॥

रघुवंश ८.

त्यास तो किती उपयुक्त होण्यासारखा आहे; व त्याप्रमाणेच संस्कृताचे ज्याचे थोडे बहुत अध्ययन झाले आहे अशा वाचकांने तो स्वतः हार्ता घेतला असता त्यास किती पसंत पडण्यासारखा आहे.

आता प्रथमतः शाळांतून शिकविण्याविषयी प्रस्तुत ग्रंथाची योग्यता या संबंधाने येथे जरी बरेच लिहितां येणार आहे, तरी तसे करणे इष्ट दिसत नाही. कां की, एक तर ते आमच्या वाचकांस सामान्यतः कंटाळवाण वाटणार आहे; व दुसरे असे की, सरकारी शाळासंबंधी चर्चा करण्याचे हे पुस्तक नव्हे. यांत फक्त सामान्यतः लोकांच्या संबंधाचे जे तेवढ्याविषयीच उल्लेख आजपर्यंत करण्यात आले आहेत, व असलेच उल्लेख एकंदर लोकांसहि समजण्यासारखे हेत. सरकारी शाळांची कशी काय व्यवस्था असते व तेथील विद्यार्थ्यासाच्या मानाने कोणत्या तऱ्हेची पुस्तके तेथे चालणे जरूर आहे याविषयी या पुस्तकात उठावे करणे झणजे एक तर 'अव्यापारेषु व्यापार' होणार; व शिवाय ज्याच्या उपयोगार्थ हे पुस्तक चालले आहे त्याचाहि वरच्यासारखच टपका पुस्तककर्त्यावर येणार. यास्तव या सदराच्या संबंधाने येथे इतकेच लिहिणे बस आहे की, संस्कृत पहिल्या व दुसऱ्या बुकाच्या पुढे काठिन्याच्या मानाने व मजकुराच्या योग्यतेच्या मानाने पढातां अशासारख्याच पुस्तकाची योजना ठीक होणारी आहे. जो पहिल्या व दुसऱ्या पुस्तकांतून पारंगत झाला आहे त्याच्या अंगां हे वाचण्याची योग्यता क्रमानेच येणार आहे. यांतील पाठ अनुक्रमाने एकाहून एक अवघड असे घातले आहेत. हे सफुर्दर्शनीं जरी वाचकांस कदाचित् बरेच काठण लागतील, तरी प्रत्येक पाठाचा संदर्भ समजला असता, व दुर्बोध शब्दांवर व अपरिचित व्याकरणरूपांवर भरपूर टीपा असतां ते बरेच सुबोध झालील असे आम्हांस वाटते. यास्तव ग्रंथकारास आमची अशी सूचना आहे की, प्रस्तावनेत सुचविल्याप्रमाणे दुसरा भाग तयार करण्यास त्यांनीं अनमान करूं नये. तो प्रसिद्ध न झाल्यास मात्र सध्यांच्या भागाचा अर्धा अधिक उपयोग नाहीसा होणार आहे.

दुसरा विचार केवळ सामान्य वाचकांच्या संबंधाने. असले लोक अद्याप आमच्या देशांत फार थोडे आहेत असे झणण्यास हरकत नाही. जुन्या पद्धतीने शिकलेले जे शास्त्री लोक ते तर अलीकडे सर्वथा मागेच पडत चालल्यामुळे, व असल्या पुस्तकांविषयी त्यांस अभिरुचिहि विशेष नसल्यामुळे, त्यांच्यांत संस्कृत ग्रंथ वाचत बसण्याचा नाद कितपत आढळण्याचा संभव आहे हें उघडच आहे. नव्या पद्धतीने झणजे अलीकडे शाळांतून व विद्यालयांतून तयार होणारी जी नवीन उमेदवार मंडळी त्यांच्यांत पाहिले तरी वरीलच अभाव निराळ्या तऱ्हेने दृष्टीस पडतो. तो असा की, त्यांच्या अंगां नूतन शिक्षणपद्धतीच्या योगाने रसिकता विशेष येण्याचा जर संभव असतो, तरी विद्यालयांतून सुटल्यावर आत्मसुखदेवतेची सामान्यतः त्यांच्यावर

अशी भरपूर कृपा होते की, विद्याविवावरील नऊ देवतांपैकी कोणतीच त्यांच्या मर्जास उतरत नाही; नाहीं ह्याणण्यास बेकस् व व्हीनस् यांजवर मात्र त्यांची भक्ति जडते.^१ असो; पण ही हि स्थिति पालण्याचा अलंकडे रंग दिवू लागला आहे ही संतोषाची गोष्ट होय; व ती जसजशी पालटन जाईल तसतशी प्रस्तुतसारख्या ग्रंथांची चहाहि विशेष होणार आहे हें उघड आहे. असल्या वाचकांस सद्दील ग्रंथ हा मराठी 'नवनीता' प्रमाणे उपयोगी पडेल. त्यांत जसे पहिल्यापासून शेवटपर्यंत साऱ्या महाराष्ट्र कवींच्या ग्रंथातील वंचे दिलेले आहेत व ते वाचल्याने साऱ्या कवींच्या वाणीचा अनुभव घडून एकंदर कविविषयी कल्पना करता येते; त्याप्रमाणेच प्रस्तुत पुस्तकावरून हि संस्कृतांतील निरनिराळ्या कवींच्या गुणांचें ज्ञान होऊन एकंदर कवितेचें स्वरूपहि समजून येणारें आहे. अगदीं आदिकवीपासून, किंबहुना त्याच्याहूनहि प्राचीन जे वैदिक कवि त्यांच्यापासून, तो थेट जगन्नाथरायापर्यंत बहुतेक मोठमोठ्या कवींच्या ग्रंथांतले उतारे गद्यपद्य वलीत आले आहेत. 'रघुकिराता'दि मोठालीं सर्व मान्य काव्ये; 'शाकुंतल', 'उत्तररामचरित' इत्यादि रसिकप्रिय नाटके; 'कादंबरी', 'दशकुमारचरित' वगैरे गद्यप्रबंध; 'सर्वदर्शनसंग्रह', 'ब्रह्मसूत्रभाष्य' यांसारखे वेदांत-विषयक ग्रंथ, अशा मोठमोठ्या प्रकरणांपासून तो 'हितोपदेश', 'पंचतंत्र', 'चाणक्य-शतक', अशा अत्यंत सुवाच्य ग्रंथांपर्यंत सर्वांचें पर्यालोचन करून, त्यांतील यांत वंचे काढलेले आहेत. शिवाय 'घटकर्पूरांतले यमकबद्ध श्लोक', 'भट्टिकाव्यांतलीं व्याकरणोदाहरण पद्ये', 'गीतगोविंदांतलीं तालसुगंधर ह्याणायाचीं गीते', अन्यावत्यादि सुभाषिते, जुन्या संस्कृत चालीचीं पत्रे, हे प्रकार सुद्धा त्यांत आणले आहेत. सारांश, प्रस्तुत ग्रंथाचें समग्र अध्ययन झालें असतां अपरिचित असा संस्कृत कवितेचा भाग फार करून थोडाच राहील !

असो; तेव्हां एकंदरीत १० किलोसकर यांनीं संस्कृत विद्यार्थ्यांची एक मोठी उणीव दूर केली, व गीर्वाणकवितारूप मद्येयानाची रम्य शोभा संपूर्ण दृष्टिगोचर होई अशा प्रकारची नवी वाधिका त्यांत निर्माण केली, याबद्दल वरील भाषेच्या पुरस्कर्त्यांनीं व सकल विद्यावृद्धीच्छु जनांनीं त्यांचें अभिनंदन केलें पाहिजे. वरील वाधिकेस सर्वगम्य करण्याकरितां काय केलें पाहिजे हें वर सुचविलेंच आहे. आतां सरते शेवटीं एवढेंच कळवितां कीं, प्रो० भांडारकर याच्या पहिल्या व दुसऱ्या पुस्तकांच्या साग्र अध्ययनांत संस्कृत भाषेची व्युत्पत्ति प्राप्त होते असे ह्याणण्यास जशी हरकत नाही,

१. 'पॅनेसस' ह्या एक ग्रीक देशांत पर्वत आहे. त्यावर नऊ विद्यादेवतांचा वास ग्रीक लोक वल्पीत. या देवता कविता, इतिहास, हास्यप्रधान नाटक, शोकप्रधान नाटक, चित्रविद्या, संगीत, व इतर शिल्पकला यांवर अधिकृत असत. वर सांगितलेल्या शेवटल्या दोन देवतांचा अधिकार स्वयं शृंगार यांवर असे.

त्याप्रमाणेच प्रस्तुत गद्यव्यात्मक ग्रंथांचे पारायण केले असता त्या भाषेतील काव्यग्रंथांचीहि विद्यार्थ्यांस चांगली माहिती होईल असे द्वागण्यास फारसा बाध दिसत नाही.

भारतवर्षीय प्राचीन ऐतिहासिक कोश—हा ग्रंथ १० खुनाथ भास्कर गोडबोले, 'मराठी भाषेचा नवीन कोश' व 'हंसकोश' यांचे कर्ते यांनी रचिला आहे. वील दोन्ही कोश हल्ली प्रसिद्ध नाहोत पहिला तर डिसेंबर डिसेंबर तच आहे; व दुसरा दहा बारा वर्षांपूर्वी कांहीं प्रसिद्ध होता, तो आपला नाहोसः झाल्यासारखाच आहे. पहिला कोश अव्वल इंग्रजीत काही शास्त्री मंडळीने जो एक मोठा मराठी कोश तयार केला होता त्याचा संक्षेप हेय; व दुसऱ्यात 'ज्ञानेश्वरी' वगैरे जुन्या ग्रंथांतून आढळणाऱ्या शब्दांचा मुख्यतः संग्रह आहे.

प्रस्तुत ग्रंथ हा ज्यास इंग्रजीत 'कृ. सिकल डिक्शनरी' ह्मणतात अशा तऱ्हेचा होय. असे कोश इंग्रजी भाषेत ग्रीक व ल्याटिन भाषांच्या संबंधाचे अनेक आहेत, ह्मणजे प्राचीन ग्रीक व रोमन ग्रंथांतून अनेक देवताविषयी, उपदेवताविषयी, ऐतिहासिक पुरुषाविषयी वगैरे जे जागोजाग उद्धृत आढळतात ते व्यक्त होण्याकरतां वरील भाषांच्या अभिज्ञांनीं वर सांगितलेले कोश रचले आहेत. त्याप्रमाणेच अलीकडे इंग्रजी भाषेतील ग्रंथांची परस्फुटता होण्याकरितां इंग्रजी काव्यांतील व कादंबऱ्यांतील वगैरे नांवांचा निर्देश केलेले काशाह तयार झालेले आहेत. हे तर काय, पण 'पवित्र शास्त्र' प्रत्यही किंवा निदान शास्त्राच्या दिवशां तरी वाचण्याचा जरी ख्रिस्ती लोकांचा संप्रदाय आहे तरी त्यांचे अनुसरण वस्तुतः किंमत हात असल याचें प्रमाण 'डिक्शनरी ऑफ बायबल नॅलेज' ('पवित्र शास्त्र संबंधी माहितीचा कोश') अशासारख्या ग्रंथांवरून बरेच घडतां येणार आहे. असा; १० गोडबोले यांनीं गेलीं सात वर्षे परिश्रम करून प्रस्तुत कोशरचनचा जो उद्योग केला आहे तो अशाच तऱ्हेचा होय. 'रामायण', 'महाभारत', 'भागवत' व 'मत्स्य ब्रह्मांडादि' पुराणां यांत जे जे वृत्तांत आहेत ते वाचकांस सदरील ग्रंथांवरून उलब्ध होणार आहेत. अशा तऱ्हेचा कोश अद्याप कोठेहि झालेला नाहीं; आणि त्यांतून मराठीस तर तो केवळ अपवादरूपाच आहे.

१. वेबस्टरच्या इंग्रजी कोशास जोडलेल्या ज्या अनेक पुरवण्या आहेत यांपैकी एक पुढील आहे—Vocabulary of Noted Names of Fiction &c. : त्याप्रमाणेच अलीकडे Dictionary of phrase and fable ह्मणून एक कोश प्रसिद्ध झालेला आहे हे पुष्कळांस माहीत असेलच.

२. अलीकडे मद्रासस प्रसिद्ध झालेला एक इंग्रजी कोश मात्र अशा तऱ्हेचा आहे. याचें नांव 'Garret's Classical Dictionary of India' असे आहे. याची रचना टीका विषयक कोशांतून पुष्कळ प्रकारें निराळी आहे.

शिवाय हीहि गोष्ट सामान्य आहे असे नाही, कीं जी लोकसेवा खरोखरी पहाती कोणी नव्या उमेदवार विद्वानांच्या हातून व्हावयाची, ती प्रस्तुत ग्रंथकारासारख्या जुन्या चालीच्या एकट्या विद्वानांना मनांत आणून उतार वयांत वर्षानुवर्ष खपून लोकाश्रयाची किंवा राजाश्रयाची चिंता बिलकूल न करितां मुकाट्यानें तडीस नेऊन पोचवावी ! या गोष्टीवरून केवळ उदासीनपणें सतत पडून रहाणाऱ्या आमच्या जुन्या पंडितांनां कांही उपादेश घेण्यासारखा आहेच; पण विशेषकरून आमच्या तरुण विद्वानांस—कीं, ज्यांच्या देशहितविषयक प्रलापानं शारंगेष्वाच्या गर्जनेप्रमाणें गांभीर्य मात्र असून त्यांच्या विद्वत्तेचें चीज काय तें एखाद्या सभेची चिटणिशी किंवा पोत-निशी पतकरण्यांतच बहुधा झालेले दृष्टीस पडतें,—त्यांस तर वरील गोष्टीचा चटकाच लागून जावा !

आतां प्रथमतः प्रकृत कोशाची रचना कशी केली आहे ती सांगून नंतर त्यांतील गुणदोषांविषयी विवरण करूं. यांतील सारीं नावें विव्हेवारीनें ह्मणजे अकारापर्यंत ह्मकारापर्यंत वर्णानुक्रमानें दिलीं आहेत, हें 'कोश' या नांव वरून तर सिद्धच आहे. यास्तव जो शब्द पहावयाचा असेल तो वरील क्रमानें सांपडेल. कधीं कधीं एकच नांव अनेकांचे वचक असल्यामुळे एकाच शब्दाखालीं त्याचे अनेकार्थ दिले आहेत. या अर्थांत जेथें जेथें विशेष कारण दिसलें तेथें तेथें त्या त्या ग्रंथाचा, पर्व, कांड, अध्याय इत्यादिपूर्वक निर्देश केला आहे. कोठें कोठें तर कार्यपरत्वे कांहीं कांहीं श्लोकांचे उतांही घेतले आहेत. या ग्रंथाचें संग्रहपत्र पडिलें असतां सहज कळून येईल कीं, यांत मुख्यतः तीन ग्रंथांतील नावें भरपूर आली आहेत—एक रामायण, दुसरें भागवत, व तिसरें भागवत. त्यांतून भारतावर तर कोशकाराचा विशेषच कटाक्ष आढळतो. त्यांत असणाऱ्या साऱ्या कथांचा त्या त्या नांवापुढें सविस्तर उल्लेख करून, देशमर्यादा, नदी पर्वतादिकांचीं स्थानें हींही वरील ग्रंथांचाच मुख्यतः आधार घेऊन त्यानें निश्चिन केलीं आहेत. पुराणांपैकीहि मत्स्य, लिंग, ब्रह्मांड, व स्कंद यांतून; व जैमिनी अश्वमेध, ब्रह्मोत्तरखंड इत्यादि कांहीं इतर ग्रंथांतूनहि सदरील कोशास मजकूर घेतला आहे. यांच्याखेरीज आणखी दुपरीं जीं पुष्कळ पुराणें आहेत त्यांतूनहि सदरील कोशास आणखी भर पडली पाहिजे होती; पण एक तर हीं सर्व हल्लीं दुर्लभ झालीं आहेत; दुसरें तीं सर्व वाचून कोशरचनेचा श्रम करणेंहि कांहीं सामान्य दग-दग नव्हे; व तिसरें असें कीं, तींही कोणी केली तरी तिजपासून तादृश उपयोगहि नाही; यास्तव वरील न्यूनता कोणास विशेष भासणार नाही. असले कोश ज्या हेतूस्तव रचले असतात तो, सदरील ग्रंथ हल्लीं जेवढा आहे तेवढ्यावरूनहि पूर्णपणें सिद्ध होणार आहे.

वरील स्वरूपवर्णनावरून प्रस्तुत कोशाचा उपयोग काय काय होणार आहे तें

सहज लक्षान येईल. एक मोठा उपयोग तर हा उघडच आहे की, जुने संस्कृत किंवा मराठी ग्रंथ वाचतांना पौराणिक कथांच्या संबंधानें जेथें वाचकांस अडचण पडेल तेथें या ग्रंथापासून उत्कृष्ट साहाय्य होईल. अमुक अमुक पुरुष कोण होता, अमुक देश, पर्वत किंवा नदी ही कोठेशी होती किंवा अद्याप आहे, वगैरे प्रकारची माहिती हें पुस्तक चाळलें असतां अल्पायासानें थोडक्यांत मिळणार आहे. तीच माहिती पुरतंपणी पाहिजे असल्यास तीहि सांय आहे; कारण जर सांगितल्याप्रमाणें बहुतेक शब्दांच्या व्याख्यानाच्या शेवटीं मूळ ग्रंथ अध्यायदिकांच्या सकळ संक्षिप्त रीतीनें सांगितलेला असतोच. यास्तव तो पाहिला असतां सर्व वृत्तांत सावस्तर सांगणार आहे. हें एक झालें. दुसरे असें की, कोणा बहुश्रुत वाचकास आपल्या 'रामायणा'दि प्राचीन ग्रंथांत काय काय मजकूर आहे हें पहावेसें व त्यास तीहि मनीषा प्रस्तुत कोणावरून पूर्ण होणार आहे. उदाहरणार्थ 'राम' शब्द पहा. या शब्दाखाली रामायणांतील सर्व इतिहास बालकांडापासून तो उत्तरकांडापर्यंत सगळा क्रमानें इत्थंभूत दिला आहे. माला या ग्रंथाची १११८ पानें लागली आहेत. याप्रमाणेंच 'रावण', 'दुर्योधन', 'कर्ण', 'भीष्म', 'धृतराष्ट्र' इत्यादि शब्द पाहिले असतांहि 'रामायण' व 'भारत' यांतील बहुतेक भाग वाचल्याप्रमाणें होणार आहे. तर रामायण भारतादि जे प्रचंड ग्रंथ,—कीं जे वाचणें हेंच अगादर आयासाचें व पुष्कळ वेळाचें काम, आणि त्यांतून ज्याला संस्कृत येत असेल त्यासच साध्य—तें सांप्रत पुस्तकावरून कोणाहि ट फ करणाराम सहज वाचल्याचें श्रेय येणार आहे. तिसरा उपयोग भाविक वाचकांस यांनी 'रामकथामहोदया'सारखी लांबच लांब पुस्तकें वर्षानवर्ष जे वाचीत बसवें त्यापेक्षां सदरील ग्रंथांत सहस्रावधि पुण्यपुरुषांचीं चरित्रें थोडक्यांत त्यास वाचावयास सांगितली; व शिवाय विषयवैचित्र्यामुळे यांत मनोरंजन अधिक होऊन बहुश्रुतपणाहि प्राप्त होईल. चवथा उपयोग आमच्या नवीन विद्वन्मंडळासहि असल्या प्रकारच्या ग्रंथापासून एक मोठा ह्याण्यासारखा असतो. तो स्वभाषेच्या संबंधानें होय. निरंतर इंग्रजीत पडल्यानें त्यांच्या देशभाषेवर जें पाणी पडत जात असतें व धडगुजरीची तऱ्हा त्यांत चिकटूं लागते, तिजवर प्रकृत कोशासारखे ग्रंथ मारक होत. याचें कारण उघडच आहे की, ज्यांस म्लेच्छ भाषांचा कधींच संस्कार न घडून जे भाषादूषणाच्या संबंधानें जसे काय अगदीं सोंवळे राहिले त्यांच्या लेखांत 'बेबल'च्या वुरुजावरील भाषा शिरण्याचा बिलकूल संभव नाही !

या 'एतिहासिक कोशा'पासून बहुश्रुत व शोधक वाचकास निरनिराळ्या तऱ्हेची माहिती बरीच मिळण्यासारखी आहे. हिचे काहीं मासले दाखवितां. 'राधा' शब्द उलटून पाहिला असतां पुढील चमत्कारिक मजकूर सांपडतो—

“गाकुळांत कृष्णसखी राधा असल्याचें हरिदास इत्यादि वर्णितान्त; परंतु स-

गळ्या भागवतांत तिचें नांव कोठेंहि नाहीं.”

तसेच कुवैलाविषय—

“यास बुदामा अथवा श्रीदामा असें पुराणिक इत्यादि ह्मणतात; परंतु हें नांव भागवतांत नाहीं.”

‘नौबंधन’—या शब्दाखालीं जो वृत्तांत सांगितला आहे तो वाचला असतां ‘पवि-
त्रशास्त्रां’तील एका गोष्टीची आठवण होते.

हा एक प्रकार झाला. दुसरा प्रकार संज्ञाशब्दांचा. यांची व्युत्पत्ति या प्रं-
थांत कित्येक ठिकाणीं प्रमाणपूर्वक दिलेली आढळते. उदाहरणार्थ पुढील शब्द पहा—

‘उमा’, ‘करंधम’, ‘कान्यकुब्ज’, ‘चर्मण्वती’, ‘दण्डकारण्य’, ‘नक्षत्र’, ‘पौच-
जन्य’, ‘मांधता’, ‘यक्ष’, ‘लेमहर्षण’, ‘वाराणसी’, ‘विशाशा’, ‘शतद्रु’, ‘सुर्षण’.

तिसरा प्रकार प्राचीन काळची माहिती. ही सदरील पुस्तकावरून आपल्या
भारतवर्षीय बंधुजनांस व्हावी हा ग्रंथकाराचा एक मुख्य हेतु असल्यामुळे ती त्यानें
जागोजाग अग्रपूर्वक दिलेली आहे. प्रत्येक देशाच्या, नगराच्या वगैरे नांव पुढे तें
कोठें होतें याविषयी ‘भारता’दि ग्रंथांत जे त्यास आढळले तें त्यानें तेथल्या तेथें दाखल
करून ठेवले आहे. यामुळे पूर्वीच्या स्थितीची कांहीं कांहीं बरीच माहिती मिळते. उदा-
हरणार्थ, ‘मद्रदेश’ व ‘भत्स्यपुर’ हे शब्द पाहिले असतां तेव्हां कळून येतें कीं, पहिला
देश ह्मणजे अलीकडील ‘मद्रास’ व विराट राजाचें नगर ह्मणजे हल्लींची ‘वाई’ या दोन्ही
कल्पना केवळ अन्यथा होत. बरील दोन्ही ठिकाणें उत्तरेकडीलच असल्यामुळे वरील
लौकिक कल्पना केवळ भासमय होत हें तेव्हां लक्षांत येतें. चंद्रगुप्त राजाची राज-
धानी ‘पटलिपुत्र’, विक्रमार्काचें नगर ‘उज्जयिनी,’ व पुढील काळीं अनेक संस्कृत
ग्रंथांतून ज्यांचा उल्लेख आढळतो असे ‘पारसीक’ लोक, यांचा सदरील ग्रंथांत काहीं
वृत्तांत सांगितले नाहीं; यावरून भारती युद्धाच्या वेळीं वरील दोन्ही नगरें व वरील
राष्ट्र हीं नव्हतीं असें सहज अनुमान होत. ‘महाराष्ट्र’ व ‘कोंकण’ या शब्दाविषयीहि
असेंच. पहिला देश ‘दंडका’ या नांवाखालीच त्या वेळेस बहुधा मोडत असावा, व
दुसऱ्यास ‘शर्पारक’ असें दुसरेच नांव त्या वेळेस असावेसे दिसतें. आतां दुसऱ्या
पक्षी पहा. ‘गांधार’ ह्मणून जो प्राचीन देश होता (तेथील राजाची कन्या गांधारी)
तोच बहुधा सांप्रतचा कंदहार असावा. कारण त्याची पुरातन राजधानी जी तक्ष-
शिला ती ग्रीक लोकांच्या ग्रंथांतून Taxila (तक्षिला) या नांवानें प्रसिद्ध आहे, व

१. शिकंदर बादशहानें मिसर देश काबीज केल्या नंतर त्याच्या इतर मुखांप्रमाणें हाहि
त्याच्या तेहेतीन सरदारांपैकीं एकाचें बळकावला. या सरदारानें टॉलेमीचें घराणें स्थ पलें.
हे राजे सारे विद्येचे मोठे शोकी होते. अलेक्झांड्रेया येथील जगत्प्रसिद्ध पुस्तकालय यांनीं
(पुढें चालू).

टॉलेमिच्या भूगोलवर्णनावरून पहातां वरील दोन्ही स्थले परस्पर मिळतात. 'चीन' शब्द काढून पहातां तो 'भीष्मपर्वा'त आहे असे आढळते; व ही गोष्ट त्या देशाची सुप्रसिद्ध जी प्राचीनता तिशी चांगली जुळते. यःप्रमाणेच 'कनाटक' हें नांव 'भारता'त सापडत असल्यामुळे आजवर चालत आलेली त्या देशाची संज्ञा किती प्राचीन त्या याचा निश्चय होतो.

असो; तर प्रकृत कोश लक्षपूर्वक वाचला असतां वरच्यासारख्या चरित्रांतिक गोष्टी शोधक मनुष्यास अनंनक कळण्यासारख्या आहेत. तसेंच लोकांमार्फत घेऊन प्राचीन काळातून अलीकडे काय काय फेरफार होत गेले आहेत हें समजण्यासहि या ग्रंथांत पुष्कळ साधन आहे हें उघड आहे.

येथवर प्रस्तुत पुस्तकाचा एतद्देशीयांस काय काय उपयोग होण्यासारखा आहे या संबंधानें त्यांचें गुणवर्णन झालें. आतां त्यांत जे कित्येक दोष आढळतात त्यांचाहि निर्देश केला पाहिजे. हे दोष ह्याने प्रकृत कोशास विशेष लागू आहेत व त्यांच्या योगानें त्याच्या उपयुक्ततेस बाध येण्यासारखा आहे असें नाहीं. ते केवळ कोशकर्त्याच्या धर्मविषयक समजुतीमुळे उत्पन्न झाले असून मुख्य ग्रंथापासून पृथग्भूत आहेत. तरी ते त्यांत अनेक ठिकाणीं प्रगट झालेले असल्यामुळे, व त्यांचा संसर्ग पुष्कळांच्या मनास जडण्यासारखा असल्यामुळे त्यांचें सविस्तर निरसन करणें अवश्य होय. शिवाय आपणांस अपरिचित अशा विषयावर अभिप्राय प्रगट केले असतां ते किती असमंजस होतात याचेहि उदाहरण पुढील विवरणावरून वाचकांस पहावयास सापडेल.

'भारतवर्षीय कोशा'चे कर्ते जुन्या पद्धतीचे गृहस्थ असून वेदशास्त्रांवर त्यांचा पूर्ण भरंवसा आहे. अलीकडे पाश्चात्य विद्येच्या संसर्गानें आमच्या देशांत जी चोहोंकडे बजबजपुरी माजली आहे, व वरील ग्रंथांस धाड्यावर ठेवून 'मन राजा मन प्रजा' या न्यायाप्रमाणें यथेच्छ वर्णनाचा जो प्रघात सुरू झाला आहे, तो त्यांस अत्यंत अनन्वित वाटतो हें उघड आहे. प्रस्तुत कोशाचें काम सात वर्षेभरानें सतत परिश्रम करून जें त्यांनां तडीस नेलें त्याचा तरी मुख्य हेतु त्यांनीं प्रस्तावनेत दाखल केल्याप्रमाणें आपल्या भारतवर्षीय बंधूंस ताळ्यावर आणण्याचाच होय. आतां असल्या उद्देशानें हि त्यांच्या हातून स्वदेशाची ही सेवा घडली ही गोष्ट संतोष मानण्यासारखी होय यांत संशय नाहीं; व एकंदरीत पहातां अलीकडील सुधारणेवर त्यांचा जो कटाक्ष

च मोठया श्रमानें व खर्चानें जमविलें होतें. वर ज्याचा उल्लेख केला आहे तो मोठा नामांकित भूगोष्चेत्ता व ज्योतिषी होता. कोपनिकस, ग्यालिलियो, यांचीं मते प्रगट होत तोपर्यंत त्यांचेंच मत सान्या युरोपभर चालू असे. संस्कृतांत 'यज्ञनाचार्य'कृत ह्याणून कांहीं ज्योतिषग्रंथ आहेत; हे आचार्य बहुधा वरीलच असावे असा पाश्चात्य संस्कृतशांचा समज आहे !

आढळतो तोहि फार चुकीचा आहे असें आह्मांस वाटत नाही. तरी स्वदेशप्रीति व पूर्वजाविषयीं पूज्यपुद्धे या दोन्ही वृत्ते प्रस्तुत ग्रंथांत ज्या प्रकारें प्रादुर्भूत झाल्या आहेत तो प्रकार समजसत्तेस विशेष अनुसरून आहे असें ह्मणवत नाही. याविषयीं पुढील उदाहरणांवरून वाचकांनीं स्वतंत्रपणें निर्णय करावा.

कोशकर्त्यानें प्रस्तावनेत आरंभीच आपला एक पूर्वसंकल्प येणेंप्रमाणें लिहून ठेवला आहे—

“या ग्रंथांत श्रुतिस्मृतींस विरुद्ध किंवा पूर्वापर ग्रंथसंगतीस विरुद्ध अतएव कृतक अथवा हस्तदोषादिकांनीं अन्यथा लिहिला गेलेला तितका भाग सूक्ष्म दृष्टीनें गाढून टाकून, व त्याची जुळणी करतांना आरबी व फारशी भाषेचे शब्द त्यांत अगदीं न येऊं देऊन, हिंदियाविषयीं अतिशय सवयवणा ठेवला आहे.”

आतां प्रथमतः आरबी व फारशी शब्दांविषयीं कोशकारानें एवढी बंदोबस्ती जी करून ठेवली आहे तिजविषयीं विचार करूं. प्रस्तुत ग्रंथांतला विषय सगळा ऐतिहासिक व पौराणिक आहे यास्तव भारतवर्षांय प्राचीन पुरुषांच्या कथांतून यवनी शब्दाचा प्रयोग होणें हें मेठें विलक्षण दिसेल हें खरें आहे, व हें जाणूनच महाराष्ट्र कवींच्या ग्रंथांतूनहि वरील शब्दांचा पूर्ण अभाव आढळतो. ‘कृष्णानें पांडवांची वकीली पतकरली’, ‘रामसुग्रीवांनीं एकमेकांस मदत केली’, हीं वाक्ये प्रस्तुत ग्रंथांत ‘भीष्म हा कौरवांचा पहिला कमांडर इन् चीफ झाला’, ‘दारुक हा कृष्णाचा कोचमिल होता’ यांमारखींच अप्रयोजक व हास्यास्पद दिसणार आहेत ! तेव्हां मूळ ग्रंथांत वरील परकी शब्दांचा रिघाव बिलकूल होऊं दिला नहीं यांत काहीं गैर ह्मणतां येत नाही. पण हाच निर्बंध ग्रंथवाह्य जी प्रस्तावना तीतहि कां दृष्टीस पडावा हें कळत नाही. ‘कोंकणी समुद्र’, ‘जलयान’, ‘पादत्राण’, ‘परिलेख’ वगैरे अपरिचित शब्द प्रथमतः योजून मग ते कोणास समजतील न समजतील यास्तव त्यांचे प्रसिद्ध पर्याय ‘आरबी समुद्र’, ‘जहाज’, ‘पायपोस’ ‘नकाशा’, इत्यादि पुढे कंसांत घालण्याचा द्राविडी प्राणायाम जो करावा, त्यापेक्षां तेच सुद्धी वातले तर काय वाईट ? स्वाहास्वधाकार चालला असतां तेथें यवनांचा, म्लेच्छांचा वगैरे प्रवेश होऊं देणें बरोबर नाही, ह्मणून एरवींच्या व्यवहारांतहि तेथलें सोवळें काय कामाचें ! शिवाय जेथें ग्रंथाच्या परिस्फुटतेकरितां विलायती विरामचिन्हांची योजना खपली जाते, तेथें बिलाच्या ‘जहाजा’वर व ‘नकाशा’वरच एवढी करर कां असावी ?

दुसरी गोष्ट श्रुतिस्मृतिविरुद्ध लेख आणि कृतक किंवा लेखकप्रमादजन्य अशी पुराणांतील वचनें याविषयीं. हे तिन्ही प्रकार प्रस्तुत ग्रंथकर्त्यांस जेथें जेथें भागले तेथें तेथें त्यानें त्यांचें खंडन केलें आहे. पहिली प्रस्तावना पाहिली असतां या खंडनाचें स्वरूप वाचकांस काहीं कळेलच; शिवाय कोश चाळतां चाळतांहि कित्येक

ठिकाणीं असलीं स्थळें सहज दृष्टीस पडतील. यांचा मासला ज्यास पहाणें असेल त्यांनीं 'सूय', 'राहु', 'ग्रह', 'हिमालय', 'भरतखंड', 'खंड', 'सप्तद्वीपें', सप्तसमुद्र', 'रोहिणी', 'सहदेव', 'बृहस्पति', 'म्लेंछ', हे शब्द पढावे.

आतां वरील शब्दांवर रा० गोडबोले यांनीं जे जे आपले अभिप्राय प्रगट केले आहेत त्यांपैकीं दोन जातींच्या अभिप्रायांविषयीं आम्हांस कांहीं विशेष लिहिणें नाहीं. एक कृतक ह्मणजे बौद्धादि द्वेष्ट्यांनीं जीं वचनें किंवा जे श्लोक वगैरे चुकून दिले असावे असें त्यांस वाटतें तीं स्थलें; व दुसरीं लेखकांच्या प्रमादनें पदव्याविषयीं ज्यांच्या संबंधानें त्यांनीं स्वमत प्रगट केलें आहे तीं. त्यांच्या संबंधानें आम्हांस एवढेंच कळवायाचें आहे की, जोंपर्यंत पुराणांच्या आंतर्भावांचा प्रतां मांडत नाहींत व कोणीं कोठें कोणता फेरफार केला हें निश्चितपणें समजण्याचा मार्ग नाहीं, तोंपर्यंत अमुकच भाग कृतक आहे हें ह्मणणें साहसाचें होय; व वस्तुतः पहातां कोशकाराचें काम एवढेंच आहे कीं, त्यास जें आढळेल तें त्यानें वाचकांस सादर करावें. भाषेचा जो कोश करील त्यास अमुक शब्द वाईट किंवा अमुक प्रयोग अशुद्ध ह्मणून ते गाळणें हें जसें बरोबर नाहीं; त्याप्रमाणेंच प्रकृत ग्रंथासारखी जो रचना करील त्यानेंही अमुक अमुक वृत्तांत श्रुतिविरुद्ध होय किंवा बनावट आहे असें ठरवून तो गाळतां कामा नये. त्यानें आपले मत अमुक अमुक ह्मणून पाहिजे तर प्रसिद्ध करावें, पण सर्वप्रसिद्ध ग्रंथांत आवड निवड करीत बसण्याचा त्यास अधिकार नाहीं. हीच गोष्ट लेखनप्रसादांसहि लागू. कांहीं निश्चित आधार असत्य खेरीज अमुक गोष्ट लेखकाच्या मूर्खपणानें चुकून पडली आहे हें ह्मणणें केवढें विलक्षण होय? लेखकमहाराजांस लिहितां लिहितां डुलकी आली, किंवा त्यांचें मन स्वभावसिद्ध चांचल्यास अनुसरून क्षणमात्र कोणीकडे विहार करण्यास गेलें तर पराकाष्ठा 'ट'च्या ठिकाणीं 'प' पडेल, किंवा त्यानें फारच दूर भरारी भारली तर कदाचित् पंक्तीची पंक्ति चुकेल. ह्मणून काय पूर्वसंगतीस अनुसरून असणारा अधिक वृत्तांत त्याच्या हातून कागदावर नकळत लिहिला जाईल? बुद्ध्या स्वकपोलकल्पित मजकूर त्याजकडून लिहिण्यांत येईल ह्मणावें, तर सरस्वती देवीची कृपा त्यांवर प्रायः कितपत असते हें सर्वप्रसिद्धच आहे. 'माशीला माशी' ही ह्मण पुष्कळांस माहीत असेलच !

तर या दोन मुद्द्यांवर जास्त लिहिण्याचें आम्हांस कारण नाहीं. याखेरीज तिसरा एक मोठा मुद्दा जो या ग्रंथांत आढळतो, व ज्याविषयीं प्रस्तावनेंत एक दोन जागीं स्पष्ट लिहिले आहे, त्यावर मात्र अंमळ विस्तारानें लिहिणें जरूर वाटतें. हा मुद्दा कोणता हें पुढील उताऱ्यावरून वाचकांच्या लक्षांत येईलच—

(प्रस्तावना)—“या ग्रंथांत व युरोपियन लोकांच्या ग्रंथांत इतकाच फेर आहे कीं, ते लोक अनुमानानें पृथ्वी लहान व सूर्याभोंवतीं फिरते असें मानतात; आणि

आद्वी शस्त्राधारानं पृथ्वी आतशय मोठा व स्थिर समजतो.”

(किता)—“मी, या ग्रंथांत पृथ्वी लहान व गोलाकार नसून मोठी व सपाट आहे, तशीच सूर्याभोंवती फिरत नसून स्थिर आहे, असे प्राचीन इतिहासावरून लिहिले आहे ते सत्य आहे. चंद्रग्रहणावरून पृथ्वी गोल व लहान आहे असे गणिती लोक जरी ह्मणतात तरी ते बरोबर नाही, कारण चंद्रग्रहणास पृथ्वी मुळीच कारण नाही. (राहु शब्द पहा.)”

(सूर्य)—“सारांश, असा वैदिक सिद्धांत भारतांत वर्णन केला आहे. ह्मणून पृथ्वी फिरणारी व सूर्य स्थिर असे कधीहि ह्मणू नये; कारण (अचिंत्याः खलु ये भावा न तास्तर्केण साधयेत्) असे (भार० भीष्म० अ० ५ श्लोक १२) यांत आहे. ह्मणून ऋषिव्यतिरिक्त इतरांस चिंतन करण्यास अशक्य ज्या गोष्टी त्या त्यांनी तर्क करून कधीहि साधाय्यास जाऊ नयेत. गेल्यास तसे करणे दोषयुक्त आहे.”

(हिमालय)—“प्रस्तुतच्या भूगोलवेत्त्यांस अस्मदितिहासोक्त भूमीचा पूर्ण शोध लागला नाही; कारण ज्या प्रमाणांनी एवढीच काय ती पृथ्वी असे त्यांनी निश्चित केले आहे, ती प्रमाणे पंच दोषांनी व्याप्त आहेत, त्यांचीं नावे. मदमोहादिक मानस दोष, पित्तकामलादिक शारीर दोष, काणत्वादिक नेत्रदोष, दूरत्वादिक अर्थदोष, आणि काचादिक यंत्रदोष.”

(ग्रह)—“आतां राहु आणि केतु हे जे दोन ग्रह ह्मणजे ती मंडले, त्यांची व्यवस्था अशी आहे की, राहु मंडल चंद्र व सूर्य यांच्यामध्ये आहे व त्यामुळे ती मंडले अनुक्रमाने सूर्यचंद्रमंडलाच्या ग्रहणास कारण होत आहेत. (छादयत्यर्कमिदुर्विधुं भूमिर्वा) ह्मणजे सूर्यग्रहण होण्यास कारण चंद्र आणि चंद्रग्रहणास कारण पृथ्वी, सूर्य-सिद्धांतातील वाक्य, कल्पानक अतएव असत होय.”

(भरतखंड)—“पृथ्वी अल्प परिमाणाची, गोलाकार व सूर्याभोंवती फिरते, इत्यादिक कल्पना आमच्या प्राचीन इतिहासकार ऋषींस संमत नसल्यामुळे, त्यास अनुसरून लिहिणाऱ्या मला तर संमत नाहींत; परंतु माझ्या वैदिकधर्मी सर्व बांधवांसहि नसाव्यात; कारण, तिजमोवती पूर्वपश्चिम प्रदक्षिणा करून आलेल्यास अजून दक्षिणात्तर प्रदक्षिणा झाली नाही व कल्पसमाप्तीपर्यंत किंवा पुढे हेईल, असेहि कधी होणार नाही.”

(सप्तमहासागर)—“आद्वी संपूर्ण पृथ्वीचा शोध लावून तिला प्रदक्षिणाहि करून आलो असे जे ह्मणतात, त्यांस अयापपर्यंत क्षारसमुद्राचे उल्लंघन झाल्याचे व अन्यद्वीपांत गेल्याचे त्यांच्या इतिहासांत कोठे आढळत नाही; तथापि आद्वी गेलो असेच त्यांचे ह्मणणे असेल, तर तशी प्रतीति कां होऊ नये? प्रतीति हीच की सुरास-मुद्रांतून मद्य शिसे भरून सर्वत्र यावे ते अजून येत नाही. त्याप्रमाणेच व्हर्ही, दूध, तूप,

उंसाचा रसहि येत नाही. तेव्हा सर्व पृथ्वीचा शोध लागला हें ह्मणणे संभवत नाही.”

इतके उतारे पुरे आहेत. यांवरून प्रस्तुत कोशकारांचा अर्वाचीन पदार्थविज्ञानावर केवढा कटाक्ष आहे तो वाचकांस सहज कळून येईल. आतां वरील साती उताऱ्यांत पृथ्वीच्या आकारविषयी व विस्तारविषयी, चंद्र सूर्याच्या ग्रहणांच्या वास्तविक उपपत्तीविषयी, पृथ्वीच्या दैनंदिन परिभ्रमणाविषयी, साता समुद्राविषयी वगैरे जे अभिप्राय प्रगट झाले आहेत, त्यांविषयी सविस्तर विवरण करायाचें झटलें ह्मणजे एक स्वतंत्र ग्रंथ होण्यासारखा आहे. स्वतंत्र ग्रंथ झटलें ही केंणास अतिशयोक्ति केलीशी गटेळ; पण वरील विवरणाच्या पोटी किती अर्वांतर विषय येणार आहेत याचा विचार केला असतां वरील शब्दांची यथार्थता ध्यानांत आल्यावांचून रहाणार नाही. भूगोल व खगोल या शास्त्राविषयी प्राचीन राष्ट्रांस कितपत माहिती होती; त्यांतून प्राचीन आर्यांचें एतद्विषयीचें ज्ञान कितपत स्थितीस येऊन पोचलें होतें; वेदांत, पुराणांत, व आर्यभट्ट, भास्कराचार्य इत्यादि ज्योतिष्यांच्या ग्रंथांत परस्पर कितपत मेळ आढळतो; अलीकडे पृथ्वीचें गोलत्व, तिची दैनंदिन व वार्षिक प्रदक्षिणा, तिच्या अंगी असणारी आकर्षणशक्ति, इत्यादि प्रमेयें इंग्रजी पुस्तकांतून जीं आढळतात तीं आमच्या कोशकारांच्या ह्मणण्याप्रमाणें केवळ अनुमानानें सिद्ध केलीं आहेत किंवा प्रत्यक्षादि इतर प्रमाणांनींहि त्यांस निश्चिन्ता आली अह; ‘अविद्याः खलु ये भावा न तांस्तेकेण साधयेत्’ हें भारतोक्त वचन प्रस्तुत स्थलीं कितपत लागू पडणारें आहे, व या ‘अविद्या’ गोष्टीविषयी ‘तर्क’ करूं गेलें असतां त्यांत पातकसंग्रह होणार आहे कीं काय; ‘सूर्यसिद्धांता’च्या वचनास ‘काल्पनिक अतएव असत्-’ असा शेर मारून वर जें बलाशक झुगारून दिलें आहे तें बरोबर केलें किंवा कसें; ‘मदमोहादिक मानसदोष,’ अर्वाचीन भूगोलज्ञावर जे ठेवून दिले आहेत ते कितपत यथार्थ आहेत; पृथ्वीची अद्याप कोणी दक्षिणोत्तर प्रदक्षिणा जी केली नाही तिचें बीज काय व ही प्रदक्षिणा न झाल्यानें तिचा सपाटपणा व विस्तीर्णपणा सिद्ध होतो किंवा कसें; तसेंच या एकंदर विषयाचा व धर्माचा परस्पर संबंध आहे किंवा नाही, —ह्मणजे पदार्थविज्ञानसंबंधीं माहिती बिनचूक असल्यानें किंवा नसल्यानें धर्मविषयक ग्रंथांची योग्यता कितपत कमजास्त होते, —या सर्व सदरांवर यथास्थित निरूपण करूं गेल्यास केवढा ग्रंथ माजेल ! तर प्रस्तुत स्थलीं यांच्यापैकीं दोन तीन मुख्य गोष्टीविषयीं मात्र काहीं उल्लेख करतो ह्मणजे बस आहे.

पहिली गोष्ट पृथ्वीचा गोलाकार. खगोलविद्येस मुख्य आधारभूत जें हें प्रमेय, —कीं ज्याचें आकलन होण्यास युरोपियन लोकांस कित्येक शतकें लागली, — तें आझास तर केव्हांपासून माहीत झालेलें आहे कोण जाणे ! ‘पृथ्वी’ व गोल या दोन पदांचा निकटभाव आमच्या प्राचीन भाषेत इतका दृढपणें स्थापित

होऊन गेलेला आहे की, 'भू' व 'भूगोल' या दोन शब्दांत अर्थाच्या संबंधाने न्यूनधिकभाव सुद्धा विशेष भासत नाही. एक कल्पना आली की दुसरी जणों काय तिला लगून मनांत आलीच ! अगदी प्राचीन ग्रंथांपासून तो अर्वाचीनांपर्यंत 'भूगोल', 'क्षितिचक्र', 'कुवलय' इत्यादि शब्द जेथे तेथे प्रयुक्त केलेले आढळतात. त्याचप्रमाणे 'पृथ्वीप्रदक्षिणे'च्या कथा 'रामायणा'पासून प्रसिद्ध आहेत. सकलस्रष्टा व सकल व्यापी जो परमेश्वर त्याच्या पोटांत अनंत 'ब्रह्मांडे' नांदताहेत हे त्याचे स्तवनहि आमच्या देशांत आज अनादिसिद्ध चालत आलेले आहे. पण या सर्वांहून केवळ दृग्गोचर प्रमाण कोणास पाहिजे असल्यास त्याने आमच्या ज्योतिषांना आपल्या जुन्या मताप्रमाणे तयार केलेले पृथ्वीचे गोल पहावे. ते पाहूनहि कोणास संशय उरल्यास त्याची खात्री याच्या पलीकडे आमच्याने करवणार नाही !

दुसरी गोष्ट पृथ्वीचे परिमाण. याविषयी निरनिराळ्या पुराणांतून काय काय लिहिले आहे ते आम्हांस माहीत नाही; पण एतद्देशीय ज्योतिष्यांस हे परिमाण सांगलेले आहे की नाही याविषयी निश्चय होण्यास पुढीलच उतारा बस आहे;—

“भास्कराचार्यप्रभृति, अर्वाचीन ब्राह्मण ज्योतिषी व न्यूटनप्रभृति युरोपियन ज्योतिषी यांस जी भूमि दृग्गोलावरून गणिताने गोचर झाली, तिचा व्यास त्यांनी आठ सहस्र मैल व परिधि पंचवीस सहस्र मैल निश्चित करून ती गोलाकार आहे अशा कल्पनेने तिचे पृष्ठफळ पंधरा कोटी मैल वर्तविले आहे.”^१

(भरतखंड.)

तिसरी गोष्ट ग्रहणांची उपपत्ति. द्विजविषयी 'सूर्यसिद्धांता'चे वाक्य,—की 'चंद्र सूर्यास आच्छादन करतो, व चंद्रास भूमीची छाया आच्छादिते'—हे सदरील कोशकाराने दाखल केलेले आहे, परंतु ते काल्पनिक अतएव असत होय असे झटले आहे. वरील विशेषणांचा व्यत्यास करून हे वाक्य असत अतएव काल्पनिक असे जर ग्रंथकाराने दाखविले असते तर बरे झाले असते. पण तसे काही केले नाही. तेव्हां वरील काल्पनिकता केवळ प्राचीन इतिहासकारांस अनुसरण्याचा जो त्याचा संकल्प आहे त्यावरून त्याने स्थापित केली आहे असे झटले पाहिजे. आतां पुराणकर्त्यांचे तरी अनुसरण कोशकर्त्याने कितपत केले आहे हे पाहिले असतां असे आढळेल की,

१. एतद्देशीय ज्योतिष्यांत अग्रगण्य जो वरील गणिती त्याच्या ग्रंथांतल गोष्टी अर्वाचीन युरोपियन पंडितांच्या शोधांशी किती भिन्नता याचे दिग्दर्शन गेल्या सालच्या नोवेंबरच्या अंकातील एका रत्नागिरीच्या पत्रांत केलेले आहे ते पुष्कांसा माहीत असेलच. वरील पत्र लिहिणारानेच भास्कराचार्यांच्या ज्योतिषविषयी एक नवा ग्रंथ तयार केला आहे हेहि गेल्या अंकाच्या मूलपृष्ठावरून सर्वांस जाहीर झालेले आहे. या ग्रंथावरून आमच्या प्राचीन ज्योतिषविषयीचे ज्ञान बरेच होईलसा सुमार दिसतो.

जेथें तें त्यास सोयीवार पडलें तेथेंच केलें आहे. 'राहु' व 'रोहिणी' हे शब्द कातून पाहिले असतां वरील गोष्टीचा प्रत्यय येणार आहे. राहुकेतु चंद्रसूर्याचा प्रास कां करतात याविषयीं आदिपर्वांतील प्रसिद्ध जी समुद्रमंथनाची कथा निचा उल्लेख करील शब्दाच्या व्याख्येंत बिलकूल न करतां ज्योतिषांनींल माहिती त्याच्यापुढें दखल केली आहे ती ही कीं, राहुचें तामस (अंधकाररूपी) मंडल फिरत फिरत चंद्राच्या समीप जेव्हां येतें तेव्हां चंद्रग्रहण होतें. याप्रमाणेंच दक्षाच्या सत्तावीस कन्या या चंद्रास दिल्या असून तो त्यांतील एकीविषयीच (रोहिणीविषयी) जेव्हां प्रमविशेष दाखवू लागला तेव्हां बाकीच्यांनीं पित्याकडे गाव्हाणें करून त्यास क्षयाचा शाप देवाविला ही जनप्रसिद्ध कथा सांगून शेवटीं कोशकार येणेंप्रमाणें लिहितात-- "ही क्षयकल्पना लोक सोममंडलावर कल्पितात, परंतु ही अगदीं चूक असून कलांच्या न्हासवृद्धींनीं व्याप्त सोममंडल अनादिसिद्ध व ईश्वरानें ब्रह्मदेवरूपेंकरून निर्मिलेलें आहे." एकूण तात्पर्य असें कीं, पुराणांतील सोम व सृष्टींतील चंद्रमंडल यांचा कांहीं संबंध नाहीं. आकाशांत जो चंद्र दिसतो त्यास वृद्धिक्षयादि जे नियम ब्रह्मदेवानें लावून दिले आहेत ते अनादिसिद्ध आपोआप चाललेले आहेत. मग असें जर आहे, तर वरच्याच ब्रह्मदेवानें चंद्र सूर्यास जे नियम लावून दिले आहेत त्यांस अनुसरूनच ग्रहणकालों स्पष्ट व मोक्ष हे त्यांच्या बिंबांत घडतात असें तरी क्षणण्यास अडचण कोणती? कलांच्या क्षयवृद्धींची उपपत्ति जर पुराणांप्रमाणें व्याख्याची नाहीं, व ती तशी घेणें ही 'अगदीं चूक' आहे; तर भ्रुलाया व चंद्रमंडल हीं अनुक्रमेंकरून चंद्राच्या व सूर्याच्या ग्रहणास कारण होत हें तरी 'काल्पनिक अतएव असत्' असें कां क्षणाचें ?

१. ही कथा पुराणांतल अनेक कथांप्रमाणें अलंकारिक होय हें थोडासा विचार केल्या असतां सहज लक्षांत येईल. दक्षाच्या सत्तावीस कन्या हीं आकाशांतील नक्षत्रें होत. यांतून चंद्राचा मासिक प्रदक्षिणा नेहमीं होत असल्यामुळें, चंद्राच्या अश्विनी, भरणी इत्यादि स्त्रिया होत व एकीकापाशीं त्याचा एक एक दिवस वास होतो, या कल्पना सहज होणाऱ्या आहेत. याप्रमाणेंच राहून चंद्रसूर्याच्या मधें वसून सुधेंचें प्राशन केलें, व हें तो करीत असतां त्याचा शिरच्छेद होऊन अद्याप शिरोरुपानेंच तो आकाशांत भ्रमण करीत आहे, हें सर्व चंद्रग्रहणसमयांची स्थिति लक्षांत आणली असतां वरच्याप्रमाणेंच अलंकारिक वर्णन क्षणून तेव्हांच लक्षांत येईल. राहुचें अंधकाररूप मंडल आहे असें जें वर सांगितलें आहे त्यावरून सहज कळणारें आहे कीं, पृथ्वीच्या मंडलाकृति भासणाऱ्या छायेसच 'राहु' ही संज्ञा आहे. या छायेचा एकंदर आकार शंकूमारखा आहे, तेव्हां सहजच शिराची कल्पना राहुवर बसली. चंद्राच्या प्रकाशास मुळकरत्वास्तव 'सुधा', 'अमृत' क्षणण्याचा पारंपाठ सर्वप्रसिद्धच आहे, मग राहु हा चंद्रसूर्याच्या मधें वसून मुहूर्तमात्र सुधा प्राशन करीत नाहीं काय ?

२. चंद्रग्रहणाविषयी व सूर्यग्रहणाविषयी आमच्या ज्योतिषग्रंथांतून यथार्थ उपपत्ति (पुढें चालू).

आतां वरील सर्व उपपत्ति श्रुतीस विरुद्ध होत असें जर आमच्या प्रस्तुत को-
शकाराचें मत असेल तर तेहि चुकलेलें आहे. वेदांतील एका ऋग्वेत्त चंद्रप्रद्विषाच्या
ख्या उपपत्तीविषयी स्पष्ट उल्लेख आहे. त्यावरून वरील तिन्ही गोष्टी वेदविरुद्ध
आहेत किंवा वेदसंमत आहेत याविषयी कोणासहि संदेह उरणार नाही.^१

असे; आतां सरते शेवटीं एक निराळ्या तऱ्हेचा उतारा मात्र येथें देतो. त्या-
विषयी वाचकांस कांहीं विशेष सांगावयाची जरूर दिसत नाही. 'म्लेंछ' शब्दाखालीं
या कोशांत पुढील मजकूर आढळतो—

“कौरवपांडवांचें युद्ध झालें त्यांत हे लोक बरेच होते असें भारतावरून दिसतें,
आणि त्यावरून कृष्णद्वैपायन व्यासास हे चांगल्या रीतीनें ऐकून जाणीत होते इतकेंच
नव्हे, तर ते, आमच्यांतील अडाणी लोक द्वैपायन हीं अक्षरें गाळून, व्यास, कृष्ण
एवढ्याच शब्दांतील, व्याकरण हा शब्द ह्मणतांना जसें यियाकन ह्मणतात, त्याप्रमाणें
व्यास या स्थळीं यियास ह्मणत आणि कृष्ण या स्थळीं क्रष्ण बोलत; तो शब्द ऐकून
ऐकून जीजास क्रष्ण ह्मणतां ह्मणतां जीजास क्राईस्ट शब्दोच्चार करीत परस्परांत त्याच्या
वार्ता नेहमीं बोलत; आणि व्यासाची माता कुमारी, तसेच त्यास शिष्य चार, हेहि
वृत्त त्यास चांगल्या प्रकारानें ठाऊक होत, मात्र त्यांचीं नांवें तादृश त्यांच्या घ्यानांत
राहिलीं नसावीत. तरी जैमिनि हा शिष्य व्यासासहि अंमळ भारी होता, त्यामुळे
त्याच्या नांवाचा त्यांस विसर न पडल्यामुळे, त्याच्या गोष्टी वारंवार जोंन अशा नांवानें
काढीत. आतां यावरून मला असें वाटतें कीं, पुढें त्यांच्यांत कोणी एखादा पुरुष
उत्पन्न झाला असावा, आणि त्याच्यावर वर लिहिलेले व्यासाचे संबंध त्यांनीं बसावले
असावेत. या माझ्या ह्मणण्याचा मार्मिक लोक विचार करोत.

याप्रमाणें 'भारतवर्षीय प्राचीन ऐतिहासिक कोश' या ग्रंथाचें गुणदोषनिरूपण
झालें. यांत गुणापेक्षां दोषांच्या विवरणास जरी जास्त जागा लागली आहे तरी

आहेत हें तीं प्रतिवर्षीं वर्तविलीं जातात यावरून तर उघडच आहे; पण नुमत्या लोकभाषे-
रुतहि वरील यथार्थ ज्ञानविषयी प्रमाण मिळतें. 'अमरकोशांत 'राहु' व 'अमावास्या' यांचे
पर्याय येणेंप्रमाणें आहेत—

तमस्तु राहुः स्वर्भानुः सैहिकेयो विधुंतुदः ।

अमावास्या त्वमावास्या दर्शः सूर्येदुसंगमः॥

यांपैकी 'तमस्' व 'सूर्येदुसंगमः' या शब्दांकडे लक्ष पोंचविलें असतां निकाल होणार
आह. 'अमावास्या' शब्दाची व्युत्पत्तिहि मागे पकें प्रसंगी सांगण्यांत आलीच आहे.

१. वेदांत ग्रन्थाविषयी, पृथ्वीच्या आकर्षणाविषयी वगैरे जे चमत्कारिक उल्लेख आहेत
ते ज्यास पहिलीं असतील त्यानें मुंबईचे कैलासवासी विष्णुबोवा ब्रह्मचारी यांच्या 'वेदोक्त धर्म-
प्रकाशां'तील 'वेदांतील मृष्टीचे नियम' हें प्रकरण पहावें. 'विविधज्ञानविस्तारा'चा सन १८७१
चा जानेवारीचा अंकहि प्रस्तुत विषयाच्या संबंधानें उपयोगी आहे.

आरंभी आह्मी वाचकांस कळवून ठेविलेंच आहे कीं, या दोषांचा मुख्य ग्रंथाशी तादृश संबंध नाही. ज्या मतावर आह्मी चर्चा केली आहे ती केवळ परिशिष्टादाखल कांहीं कांहीं ठिकाणीं प्रगट झाली आहेत; व ग्रंथकाराची स्थिति मनांत आणली असता त्यांबद्दल कोणास आश्चर्यहि वाटणार नाही. ज्याला अर्वाचीन इतिहासाची, भूगोलाची वगैरे माहिती नाही, आणि त्यांतून स्वधर्माचा अभिमान ज्यास पूर्ण आहे, त्यास जोंन कोणीकडे व जैमिनी कोणीकडे, ऋषिक देश काढला व रंशिया काढला, पृथ्वीचे अंतराळीं अधात्री रहाणें व नित्य परिभ्रमण करीत असणें हें चक्षुर्विषय जें आपण नित्य आपल्या डोळ्यांनीं पहातो त्याहून लवमात्रहि जास्त आश्चर्य करण्यासारखें नाही, या गोष्टी लक्षांत येणें कठिण आहे यांत संशय नाही. यास्तव धर्मवेद्धा मिशनरींच्या, दुराग्रही इंग्रेज ग्रंथकारांच्या, व अर्वाचीन पाश्चात्य पंडितांच्या ग्रंथांतून वेळेनुसार विलक्षण तर्काचे तारे तुटलेले पाहिले असता त्यांची एरवींची योग्यता कमी झालीशी जशी आपण मानीत नाही; त्याप्रमाणेंच इकडच्या पंडितांचेहि वरच्यासारखे अभिमानमूलक विलक्षण लेख पाहून त्यांबद्दल त्यांजवर विशेष दूषण ठेवणें योग्य नाही. तरी ज्या अर्थां कोणत्याहि तऱ्हेचीं भ्रमात्मक मतें अज्ञानास व दुराग्रहास वर्धक होतात, त्या अर्थां त्यांचें निरसन करून सत्य प्रगट करणें हें सर्व देशहितेच्छेंचें कर्तव्य होय. हें जाणूनच प्रस्तुत कोशकारांच्या आग्रहमूलक अभिप्रायांचें वर खंडन केलें आहे. त्यावरून आमच्या वाचकांनीं हा बोध घ्यावा कीं, ज्या गोष्टांची आपणास पक्की माहिती नाही किंवा मुळीच नाही त्याविषयीं निश्चयात्मक मतें देणें हें अतिशय वेडेपणाचें काम होय. विद्या ही आकाशाप्रमाण अनंतपार आहे, व मानवी बुद्धि ही पक्ष्यांच्या पंखांप्रमाणें थोड्या आटोक्याची आहे; यास्तव तिच्या अवसानावर मनुष्यानें कितीहि भरारी मारली, तरी विद्याप्रदेशानें आक्रमण तें कितीसे होणार? कोणी केवढाहि विद्यासंपन्न असला तरी हजारों विषय त्यास मुळीच अज्ञात रहातील, व जितके अवगत असतील तितकेहि सर्व इत्यंभूत त्यास माहीत असतील असें नाही, हें उघडच आहे. तेव्हां यावरून हें सिद्धच आहे कीं, कोणास निखालस खात्रीचा जो अभिप्राय देणें असेल तो त्यानें आपल्या पूर्ण माहितीच्या विषयांतच द्यावा हें बरें; आपली मर्यादा उलंघून दुसऱ्याच्या विषयावर धाड घालण्याचें साहस सहसा पतकरूं नये. तें आपल्या सामर्थ्याच्या वृथाभिमानामुळें केलें असतां शत्रूच्या मुलखांत चाल केली असतां जशी मोठमोठ्या सैन्यांचीहि धूर्ध्वाण झाली आहे, किंवा गरुडपक्षी मोठा उंच उड्डाण करणारा ह्मणून तो जर पाण्यांत पोहें लागेल किंवा देवमासा शेपटाच्या तडाक्यासारखा होड्यांस उंच झुगारून देणारा ह्मणून भुईवर येऊन श्वापदांशीं सामना कराला जर जाईल, तर जशी त्यांची अवस्था होईल, त्याप्रमाणेंच वरील साहसाचा

परिणाम होईल हें उघड आहे.^१ तर या सिद्धांताचें उदाहरण वरील विवरणांत वाचकांस सांपडेल. शिवाय विषयाच्या संबंधानें पहातांहि तें महत्त्वाचें होय हें वाचकांच्या लक्षांत येईलच.

असो; आतां सरते शब्दां एक दोन गोष्टीविषयीं वांहीं सूचना करून प्रस्तुत लेख आटपतां. एक गोष्ट ही कीं, प्रस्तुत कोशासारखा मोठा व उपयुक्त ग्रंथ ज्या 'गुर्जर जातीय श्रीमान् गृहस्थाने साह्य दिल्यामुळे' प्रसिद्ध होऊन ग्रंथकर्त्याच्या दीर्घकालिक श्रमाचें चीज झालें, व लोकांस लाभ झाला, त्याचें नुमतें नांवहि या ग्रंथांत कोठें आढळत नाहीं हें बरोबर नाहीं. ज्या काळांत विद्येकडे पैशाचा विनियोग झालाच तर देशाच्या सुदैवाने क्वचित् कोठें होणारा, त्या काळांत असल्या औदार्याचा विशेषतः उल्लेख होणें अत्यंत अवश्य होय. शिवाय दोन ग्रंथ नुमते पहायाला दिल्याबद्दल त्या देशांशीं नांवें जर ठळकळीत दाखल झालीं, तर प्रस्तुत कोश वरील उदार साह्यकर्त्यास नजर तरी झाला पाहिजे होता. तर सदरील ग्रंथाची सुदैवेकरून द्वितीय आवृत्ति छाप्याचा प्रसंग कधीं पुढें आल्यास वरील सूचनेकडे लक्ष दिलें जाईल अशी आम्ही आशा करितों. या दुसऱ्या आवृत्तीच्या वेळेस या ग्रंथास दुसरा भाग ह्यागूनहि एक जोडण्यासारखा आहे. तो हा. अलीकडील काळांत आमच्या देशांत चोहोंकडे बरेच नवे धर्मविषयक ग्रंथ झाले; ह्याजें पूर्वीच्या पुराणांत जसा पुण्यशील राजांच्या वेगरे कथा लिहिल्या गेल्या, त्याप्रमाणेंच अलीकडे मोठमोठे नामांकित साधु चोहों-

१. वर जी गोष्ट उघड आहे ह्यागून ह्याटलें ती मोठमोठ्या अकथेविकट पंडितांसहि मानमानाधानें विळकळ दिसत नाहीं हें कोणास सांगितलें तर खरें तरी वाटेल काय ? पण मौज पहा !—माजी डायर विल्सन मोठ्या नामांकित विद्वानांत मोडत होते; पण त्यांचा मजबूत ग्रंथ पाहिला तर त्यांच्या पाठावर पुढील चमत्कार आढळेल. कोणता तर 'हिंदुधर्माचें खंडन', 'मुसलमानां धर्माचें खंडन', 'पारशी धर्माचें खंडन', 'चिनी धर्माचें खंडन'!! असेंच सत्यभाचित्व जुन्या शास्त्रविशेष ज्याच्या योगानें गिनित बसलें त्या 'गिनित्यांत मेकाले साह्यांनांहि प्रगट केंडें आढे. पुढील वाक्यरत्ने पहा—

"I have never found one among the Orientalists themselves who could deny that a single shelf of a good European library was worth the whole native literature of India and Arabia."

"I certainly never met with any Orientalist who ventured to maintain that the Arabic and Sanskrit Poetry could be compare to that of the great European nations!!"

"I doubt whether the Sanskrit literature be as valuable as that of our Saxon and Norman progenitors!!"

हे आंग्लभौम पंडितांचे महासिद्धांत ऐकून कालिदास, पाणिनि, भार्गवाचार्य, फडोशी, शेकस्तादी जेरे मंडळीनें स्वर्गांत डाव्यांचा गजर करून टाकला असेल नाहीं बरें !!!

कडे प्रसिद्धीस येऊन त्यांच्या कथा लिहिल्या गेल्या. तर हे अर्वाचीन वृत्तांतहि या 'भारतवर्षीय कोशा'स जोडायासारखे आहेत. हे जोडले असतां प्रस्तुत ग्रंथ अगदीं अर्वाचीन काळापर्यंत आणून पोचविल्याप्रमाणें होईल. हें दुसरें कामहि पहिल्याप्रमाणेंच रा० गोडबोले यांच्या हातून सहज रीतीनें चांगलें होण्यासारखें आहे हें उघडच आहे; कां की, ज्याचा ज्या विषयावर विशेष व्यासंग असतो व ज्याविषयां त्यास आवड असते, तें त्याच्या हातून जसे उत्कृष्ट होईल तसें नवी तयारी जो पहिल्यापासून करूं जाणारा त्याच्या हातून होणार नाही. अशा प्रकारची लाभसेवा करण्याची आपली मनीषाहि कोशकारानें प्रस्तावनेंत प्रदर्शिल केली आहे. तर आम्हां अशी उमेद बाळगतां कीं, सर्व विद्यावृद्धीच्छु व देशाभिमानी लोक हे प्रस्तुत उपयुक्त कोशाचा उत्कंठापूर्वक आदर करून वर जो त्याचा परिशेष सांगितला तो रचून आल्या देशबंधूंस सादर करण्याचाहि कालंकरून प्रसंग आणतील !

मराठी पुस्तकें.

ब्राह्मणांचें येथें नाहीं प्रयोजन ।

द्यावें हाकलून जोती हाणे ॥

ब्राह्मणांचें करब.

अंक ४४.—(१) सत्यशोधक समाजाचा रिपोर्ट. (२) विद्यार्थिवुद्धिवर्धिनी. (३) जमाखर्चाची पद्धति.

सदरील पुस्तकांतील पौंचवीकून वाचकांच्या लक्षांत असेलच कीं, 'सत्यशोधक समाजाचा रिपोर्ट' 'विद्यार्थिवुद्धिवर्धिनी' व 'जमाखर्चाची पद्धति' अशीं तीन पुस्तकें यांच्या कर्त्यांकडून आमच्याकडे पाठविण्यांत आलीं. त्यांवर या खेपेस-आम्ही आपलें मत प्रगट करतो.

१. सत्यशोधक समाजाचा रिपोर्ट—या पुस्तकाविषयीच खुद्द लिहिल्यापूर्वी 'सत्यशोधक समाज' ह्याजें काय प्रकरण आहे हें आमच्या वाचकांस कळविणें जरूर आहे. ही माहिती त्यांस अशाकरतां दिली पाहिजे कीं, हल्लीं आमच्या देशांत जिकडे पहावें तिकडे खेड्यापाड्यांतून सुद्धा समाज व समा स्थापन होत असल्याचें वरचेवर ऐकूं येतें; तेव्हां आमच्या देशाच्या दूर दूर ठिकाणीं येथील सत्यशोधक मंडळीचें बहुधा नांवहि माहीत असण्याचा संभव नाही. पुण्यासारख्या शहरांत जोतिबा प्रभृति विद्वन्मर्णींनीं एवढ्या परम स्तुत्य उद्देशानें काढलेला व आज थोडथोडकां नाही तर चार वर्षे सतत चाललेला वरील समाज कोणास माहीत नसून त्याच्या स्वरूपाचें प्रकाशन करण्याचें आमच्यासारख्या गरीब पुस्तककर्त्यांस तें अगत्य पडावें, या

गोष्टीचें आह्मांस अत्यंत सखेदाश्चर्य वाटतें ! पण उपाय काय, पडलें तें केलें पाहिजे.

दोन वर्षांपूर्वी या शहरांत एका जगद्गुरूची स्वारी प्राप्त झाली होती; तिचा आरंभोच्या धूळभेटीपासून तो अखेरच्या चिखलवृष्टीपर्यंत एकंदर काय वृत्तांत झाला तो आह्मी आपल्या वाचकांस बराच सविस्तर कळविला होता. त्या वेळीं स्वामींचें जिवलग अपत्य जो आर्यसमाज त्याविषयीं आह्मी जें भाकीत केलें होतें तें लवकरच प्रत्ययास येऊन त्याच्या पुरस्कर्त्यांचे आशीर्वाद सर्व निष्फळ झाले. हीच गति कदाचित् प्रस्तुत सत्यशोधक समाजाचीहि लवकरच होईल; व आर्यसमाजाचे जनक जसे आतां धर्मोन्नति करतां करतां थकून काशीवास पतकरून राहिले आहेत, त्याचप्रमाणें बहुधा आमचे जोतीरावहि सत्य शोधतां शोधतां दमून शेवटीं कदाचित् येरुशलमास तीर्थयात्रा करून आकाशांतील बापाच्या पुत्राच्या ज्योतींस जाऊन मिळतील ! असें झाल्यास पुढील लोकांस सत्यसमाजाचे अधिपति एवढे कोण होते याविषयीं मोठा भ्रम पडेल व प्रबळ उत्कंठा प्राप्त होईल. हें मनांत आणून माजी आर्यसमाजाच्या अध्यक्षप्रमाणें माजी होऊं पद्मानाच्या सत्यशोधक समाजाच्या कुलगुरूंचाहि महिमा लोकांस कळविणें जरूर वाटतें.

अजम जोतीराव गोविंदराव फुले हे वर सांगितलेल्या समाजाचे मुख्य पुरस्कर्ते व आधारस्तंभ होत. या गृहस्थांच्या अंगीं अनेक अलौकिक गुण वास करताहेत. ते कोणते ह्यणाल तर हे कवि आहेत, इतिहासज्ञ आहेत, मोठे गहन भाषापंडित आहेत, वक्ते आहेत; आणि सर्वांत विशेषतः सांगण्यासारखें हें कीं, आमच्या देशांत अलीकडे लोककल्याणाला वाहिलेली जी मंडळी चोहोंकडे आढळते त्यांत तर याच्यासारखे केवळ तद्रूप बनलेले थोडेच सांपडतील ! हें काम आज पुष्कळ वर्षांपासून ते करीत आहेत असें 'पुण्याच्या वर्णना'वरून व खुद्द त्यांच्याच 'गुलामगिरी'वरून समजतें. मुलींच्या शाळा स्थापण्याच्या कामीं यांनीं मदत केल्यावरून या 'तात्यासाहेबांस सरकारानें एक शालजोडी आनंदानें बक्षीस दिली.' पण मध्यंतरीं 'भटपांड्याचें बंड उपस्थित झाल्यामुळे सर्व युरोपियन कामगार यांस पाहिल्याबरोबर कपाटास आंढ्या घालूं लागले.' ज्या कामगारांविषयीं आमच्या राजनिष्ठ जोतीरावांची इतकी कृतज्ञताबुद्धि होती कीं, 'त्यांचे उपकार त्यांच्या जातभाईंच्या आंगांत खिळून त्याजबद्दल त्यांनीं आपल्या शरीराचे चर्मी जोडे करून त्यांच्या पायांत घातले तथापि ते उतराई होणार नाहींत,' तेहि जेव्हां त्यांचा तिटकारा करूं लागले व त्यांस हिडीस फिडीस करूं लागले, तेव्हां मग काय पुसावें ! तात्यासाहेबांस परम वैराग्य प्राप्त होऊन त्यांनीं लोककल्याणाची व आपली फारकत करून टाकली. हा जोतीरावांचा पहिला अवतार समाप्त झाला ! पण दहा वीस वर्षांनीं त्यांस स्वस्थ बसण्याचा कंटाळा येऊन ते प्रथकर्ते या नात्यानें पुनः अवतीर्ण झाले. तारीख १ आगष्ट १८७२ रोजीं

त्यांनी त्यांचा कुलांतक जो विष्णूचा साहावा अवतार परशुराम त्यास एक नोटास दिली. तांतील मतलब हा कीं, 'चिरंजीवा परशुरामा, तूं जर खरोखर व चिरंजीव असशील, तर सहा महिन्यांच्या आंत या नोटीशीदाखल तूं आह्मांपुढें येऊन हजर हो; तसें न करशील तर तुझ्या 'विविधज्ञानी' झणविणाऱ्या ब्राह्मणबचांस ओढून आणून त्यांची फटफजिती करण्यास आह्मी कधीं कमी करणार नाहीं.' फुलें महाराज वाट पहातां पहातां थकले. ७२ साल आटपत आले, तर्ग परशुराम कोणें ह्मणें चूं करिना. तेव्हां जोतीसाहेबांस 'निर्धरिसुर्वीतलम्' होऊन त्यांनी ब्राह्मणबचांवर आपलें हत्यार काढलें. तारीख ५ दिसेंबर रोजीं 'धुद्रांनीं ब्रह्मराक्षसांच्या दास्यत्वापासून असें मुक्त व्हावें' या सदराचें एक पत्र त्यांनीं तयार केलें. नंतर आपल्या एका झेव्यास आह्वा केली कीं, 'या पत्रांतील न्हस्वदीर्घादि सर्व चुक्या नीट करून त्याची एक एक प्रत करून एकंदर सर्व भट व खिस्ती वर्तमानपत्रकर्त्यांच्या अभिप्रायाकरितां पाठव.' राजेसाहेबांच्या हुकमाप्रमाणें प्रधानजींनीं वरील पत्राची व्यवस्था तर केलीच असेल; पण त्यास बहुधा कोठेंहि थारा मिळाला नसावा. माजी 'लोककल्याणेच्छू'कडून फुलेबाबांस जें उत्तर मिळालें,^१ त्यावरून इतर 'भट' पत्रकर्त्यांनीं त्यांचा कितपत आदर केला असावा याचें अनुमान होतें. पण 'भटा'ंनीं आपल्या पत्रास मान दिला नाहीं झणून जोतीबा कशाला फिकीर करताहेत? काळ्या भटांनीं आपलें अजिंक्यपत्र छापलें नाहीं तर त्यांचे गोरे भट तर कोठें गेले नाहीत ना? खिस्त माउलीच्या घरीं 'भटा'च्या धर्माप्रमाणें कांहीं भिन्न भाव आहे काय? छे छे! तिच्या येथें मि० जोती सारखा व मि० जोतीचा जोडा बांधणारा चांभारहि सारखाच! त्यांतून ज्या अप्रयोजक व परम निंघ पत्राचा जिकडे तिकडे अग्वेहर झाला त्याचा 'शुभवर्तमानदर्शक व चर्चसंबंधीं नानाविध संप्रदा'नें जर अंगीकार करूं नये तर मग करावा तरी कोणीं? दुबळें, खुळें, बापडें, ज्यास साऱ्या दुनियेंत कोणी पतकरीना, त्याला प्रभू येशूच्या मेढवाज्यांत जर आसरा भिळूं नये, तर मग त्याच्या दयालुत्वाचा महिमा तो काय? असो; तर मि० जोती याचें पत्र वरील करवीरस्थ वर्तमानपत्रांत सरतेबेवटीं छापलें जाऊन पत्रकर्त्यानें जोतीची पाठहि बरीच थोपटली.^२ याहि

१. सदरलि उत्तर असें होतें—

“आमचे प्रसिद्ध महाज्ञानी, महाविचारी व महाशोधक तत्ववेत्ते अजम जोतीराव गोविंदराव फुले यांनीं एका मोठ्या गृहस्थाच्या शिफारशीनें एक अप्रयोजक अशा प्रकारचें आत्म-श्लाघेचें व ब्राह्मणांच्या निंदेचें पत्र आह्मांकडे पाठविलें आहे, त्यास आमच्या पत्रांत जागा मिळण्याचा संभव नाही. याबद्दल सदरहू अजम फुले आह्मांस माफी करोत.”

२. कांहीं वर्षांपूर्वीं जे नुसते 'जोतीबा' होते ते पुढें आपणच होऊन 'जोतीराव' बनले असतां त्यांस अगदीं मूलपद जें 'जोती' त्यावर कोणी आणून ठेविलें ही कोणास शंका प्राप्त (पुढें चाळ).

गोष्टीस कांहीं दिवस लोटून गेले. शेवटीं जोतीबांनीं विचार केला कीं, जीवित हें क्षणभंगुर आहे, आपली ज्ञानज्योत जर कदाचित् एकाएकीं मालवून गेली, तर 'भट-पांढ्यांची बडबड पुनः सुरू होईल तर या 'ब्रह्मराक्षसां'नीं पुनः डोकेंच वर करूं नये अशी कांहीं तजवीज करून ठेविली पाहिजे. असें मनांत आणून त्यांनीं धोंडीबा या नांवाचा एक मानसपुत्र उत्पन्न केला; आणि कृष्णानें जशी अठरा अध्यायांत अर्जुनास गांता उपदेशिली, त्याप्रमाणे षोडशभागात्मक गाथेंत जोतीबांनीं या प्रतिजैमिनीस ब्राह्मणद्वेषाच्या तत्त्वाचें विवरण करून सांगितलें. जोतीबांसारखा महासमर्थ पुराण-वक्ता व धोंडीबांसारखा गहान् अधिकारी परम भाविक प्रष्टा व श्रोता, मग काय विचारावयाचें आहे ! आमच्या ज्ञानोबा नांवाच्या एका साळ्या मोळ्या भ्रष्टकवीनें एके ठिकाणीं झटलें आहे कीं, चंद्राच्या चंद्रिकेशीं योग झाल्यावांचून चंद्रकांतास पांझर फुटत नाहींत. तर हाच न्याय प्रकृत स्थलीं लागू पडून जोतीबांच्या ज्ञानसागरास जें भरतें आलें आहे तें कांहीं अपरंपार ! पवित्र शास्त्रांत सांगितल्याप्रमाणे अहोदिवस अहोरात्र सहा महिने सारखी सुसळासारखी धार चालून सगळी पृथ्वी जशी जळबंब होऊन गेली, व पुरुष स्त्रिया, पशु पक्षी, कृमि कीटक, वृक्ष पर्वत, वगैरे चट सान्यांस सरसकट जळसमाधीचा योग घडून आकाशांतून मौज पहाणाऱ्या देवबापाचा क्रोध अंमळ शांत झाला, त्याप्रमाणें प्रस्तुत महापांडितांनंहि आपल्या 'गुलामगिरी' नामक महाग्रंथांत स्वर्गपाताळ जणू काय एकच करून टाकिलें आहे ! जिकडे जिकडे दृष्टि द्यावी तिकडे तिकडे या महाज्योतीच्या प्रकाशानें डोळे अगदीं दिपूनच जातात. 'महा-अरि'—राष्ट्र भाषेकडे पहावें तो तिचा तर या गुरुशिष्यांच्या धांगडधिंग्याखालीं जो धुडगुस उडून गेला आहे तो पाहून बिचारीची दया येते. जोतीबांचे महान् पूर्वज जे शंखासुर, हिरण्याक्ष वगैरे त्यांच्या प्रचंड तांडवानें सगळी भूमि जशी दणाणून जात असेल, त्याप्रमाणेंच आयच्या देशभाषेचा टांकान् टांका या एका ग्रंथकाराच्या अकांड-तांडवानें खिळांखळा होऊन गेला आहे ! व्युत्पत्तिज्ञानाकडे पहावें तर असें झणावें लागतें कीं, आजपर्यंत पाणिनि, भट्टोजी वगैरे वैयाकरण आमच्या देशांत झाले, व होईल तर त्यानें पुढील 'शुभवर्तमान—संग्रह' या पत्रांतील उतारा पहावा—

“पुण्यांतील नेटिव वर्तमानपत्राकडें खालच्या मजकुरास आपल्या पत्रांत जागा दत नांवांत घाणून हा आह्मांकडे पाठविला आहे. हा मजकूर चव्दूकडे प्रसिद्ध करावा अशी मि० जोती गोविंदराव फुले याची इच्छा असल्यामुळे आह्मी त्यास या अंकांत जागा देतो. जरी आमच्या हिंदु मित्रांस हा मजकूर कांहीं अशीं निंदापर वाटेल तरी ह्यामध्ये जो अभिप्राय द्याविला आहे तो स्तुत्य असें आह्मांस वाटतें. कारण वास्तविक पाहिल्यास ब्राह्मणांनीं मानित्याप्रमाणें जातीभेद नाहीं असें मि० जोतीच्या लक्षांत पड्कें आल्यावरून मी कोणा पाहिजे त्यांशीं अन्नव्यवहार करीन असें त्यानें धैर्यानें सांगितलें. असे जातीचे पुरुष या देशांत पुष्कळ लवकर होवोत.”

युरोपांत मोक्षमुंल्लादिकांनीं हि आह्वांकरितां व्याकरणें रचून इकडे पाठवून दिलीं, पण त्या सर्वांनीं निवळ झक मारली !! जोतीवांच्या 'गुलामगिरी'त 'द्विज', 'ब्राह्मण', 'विप्र', 'संस्कृत', 'मार्तंड', इत्यादि शब्दांची मूळपीठिका जी आढळते ती पाणिनी च्या प्रपितामहाच्याहि स्वप्नीं कधीं आली नसेल.' पण हेंहि एक वेळ असो. ज्या

१. सत्यशोधक समाजाच्या भट्टाचार्यांनीं वर सांगितल्याप्रमाणें पाणिनि प्रभृति 'भट मंडळी कशी चट सारी गुंडाळून टाकली आहे हें स्पष्ट करण्याकरितां पुढील उतारे बरील समाजाच्या शुभवर्तमानांतून घेतों—

“ओं—बरे, ते कच्छानें क्षेत्रांतून पिटाळून लाविलेले क्षत्रिय कोणीकडे गेले ?

जो०—समुद्रावरून दुजी इराणी अथवा आर्य लोकांची घोडी आली असें झणण्याबद्दल घाबरल्यामुळें द्विज आले द्विज आले, असा शब्द करीत करीत त्या परीताचे पलीकडे जाऊन कश्यप या नांवाच्या क्षेत्रपतीची पाठ निवाले यावरून कच्छ आपल्याबरोबर कांहीं फौज घेऊन त्या पर्वताचे पलीकडील बाजूनें खालीं उतरला.”

गुलामगिरी—पृष्ठ ११.

“नंतर वामनाचे मागून आर्य लोकांचा ब्रह्मा या नांवाचा मुख्य अधिकारी झाला. त्याचा स्वभाव फार हट्टी होता. त्यानें आपल्या कारकीर्दीन येथील आपल्या मूळ पूर्वजांस रणांगणीं जिंकून आपले दास केले; व त्यानें आपले लोक आणि दास या उभयतांमध्ये ब्रमेशा भेद रद्दावा म्हणून अनेक तऱ्हेचे नेम बांधिले. ह्या सर्वे कृत्यांवरून ब्रह्मा मेल्या नंतर आर्य लोकांच्या मूळच्या नांवाचा आपोआप लोप होऊन त्यांचें नांव ब्राह्मण पडलें.”

किता—पृष्ठ ६.

“इकडे नृसिंहानें प्रल्हादास फसवून असें अघोर कर्म केलेलें उघडकीस आल्यावरून क्षत्रियांनीं आर्य लोकांसमुळींच द्विज झणण्याचें सोडून त्यांस विप्रिय म्हणूं लागले. व पुढें त्या विप्रिय शब्दापासून त्यांचें नांव विप्र पडलें असावें. पुढें क्षत्रियांनीं नृसिंहास नारसिंह झणजे सिंहाची बायको असें निघ नांव दिलें.”

किता—पृष्ठ १७.

“जो०—ब्रह्म्यानें प्रथम ताडपत्रावर खिळ्यानें उकरून लिहिण्याची युक्ति काढून व त्यास जे कांहीं इराणी जादुमंत्र व ज्या कांहीं भाकड दंतकथा पाठ होत्या, त्यां पैकीं कित्येक गोष्टी त्यांत सामील करून त्या सर्वांचें त्यानें त्या वेळच्या सर्वंकृत (ज्याचा अपभ्रंश संस्कृत) चालू भाषेंत, आतांच्या फारशी बयनी सारखी लहान लहान कवनें करून त्या सर्वांचा सार ताडपत्रावर टिपू ठेविला.”

किता—पृष्ठ ३६.

“तो धर्मन्यायानें लढण्यामध्ये इतका अहंकार बाळगीत असे कीं, त्यानें कधीं आपल्यास पाठ दाखविलेले शत्रूवर वार केला नाहीं. झणून त्याचें नांव मारतोंड पडलें होतें. ज्याचा अमभ्रंश मार्तंड हा आहे.”

किता—पृष्ठ २२.

जोतीवांच्या अगाध ज्ञानसमुद्रांत वर ज्या बुचकळ्या मारल्या त्यांखालींच आमचे (पुढें चालू).

बहादुरानें भटांच्या सर्व जुन्या ग्रंथांस लाथ मारली व मनुसहि सपाख्यासरसा झुगारून दिला, तो पाणिनीची मोठी पर्वा करील असें नाहीं. पण ज्यांच्यापुढें कुळुंगी कुठ्या-प्रमाणें नेहमीं शेपूट हलवायाची, व ज्यांच्या आड दडून साऱ्या जगावर भोंकायाचें, त्यांच्यापर्यंत तरी जोतीरावांनीं आपलें तर्कट न्यावयाचें नव्हतें. पण तो तरी सुमार काणाला रहावा ? इंग्रजींतील Hurrah Hurrah (हुरा हुरा) या उद्गारावाचक अव्ययाची दुर्दशा वर सांगितलेल्या शब्दांप्रमाणेंच त्यांनीं केली आहे. तिसरी अजब

वाचक अगोदर अर्धभेले आले असतील ! पण आणखीहि दोन तीन मारीपर्यंत त्यांनीं आपलें अवमान जाऊं देऊं नये. अशी सत्यशोधनाची पर्वणा पुनः कधीं येणार आहे ? तर हें जाणून आमच्या आग्रहास त्यांनीं मान द्यावा—

“वामनानें बळाच्या शहरांतील एकंदर भव अंगणाचें सोनें लुटलें, त्याचा अपभ्रंश “शिलंगणाचें सोनें लुटलें” हा होय.”

किता—पृष्ठ २८.

“बळी अतिशय बळवान होता म्हणून लाविपर्यां एक जुनाट म्हण सुद्धा सांपडते. ती अशी कीं, “बळी तो कान पिळी !”

किता—पृष्ठ २४.

“सारांश ग्रन्थानें येथील मूळच्या क्षेत्रवासी लोकांस दास केल्यानंतर तो गर्वीनें इतका फुगला होना कीं, महा अरींनीं त्याचें नांव थट्टेनें “प्रजापती” पाडिलें होतें असा तर्क निघतो.”

किता—पृष्ठ ४३

मि० जोतीच्या अरण्यधांडिलाचा एकदेश वरील उताऱ्यांत वाचकांस सांपडेल. असल्या महान वैयाकरणास सत्यशोधकवाल्यांनीं मराठी शाळेंत पहिली यत्ता शिकण्यास पाठवायाचें सोडून उलटा त्यास आपल्या डोक्यावर बसवून ठेवला हें कसें झालें असेल तें असो ! सत्याचा शोध लावण्यास निघालेल्या मंडळीस हें नाकासमोरचें महासत्य कसें दिसलें नाहीं कोण जाणें ! !

१. “हरहर या शब्दाचा अपभ्रंश हुरा हुरा होय, असा तर्क निघतो. कारण इंग्लिश लोकांत एक अति जुनाट व्हिवाट सांपडते; ती अशी कीं, ते हुरा हुरा झटल्याशिवाय आनंद्याची टाळी पिटीतच नाहींत. व त्यांचे सेनापती आपल्या फौजेस हुरा हुरा झटल्याशिवाय शत्रूवर तडून पडण्याचा हुकूम देत नाहींत; असें कोठें कोठें त्यांच्या इतिहासांत सांपडतें. उदाहरण.—“Hurrah Boys ! lose the Saddle or win the horse?”

जोतीरावांनीं सत्यशोधक समाजाकरतां नवें शुभवर्तमान तयार करून देतांना ब्राह्मणांचा कृत्रिमरूपी कोट फोडणारे जे ‘अमेरिकन व स्वातंत्र्य उपदेशक’ त्यांचा विलकूल सहा घेतलाच नसेल काय ? किंवा निदान पुण्याच्या वर्णनाला वासिस्मा देऊन त्यांचे जे पारलौकिक जामनि हाऊन वसले त्यांच्या पवित्र अवलोकनाग्याली तरी आपलें नवीन अपत्य जोतीबांनीं कांहीं वेळ असुं दिलें नसेल काय ? आह्मांस तर खास वाटतें कीं, वरील इंग्रजी शब्दांची कुळकथा या जोतीपुराणांत जी दाखल केली आहे ती एखाद्या ‘महा—अरि’ बुद्धेरास जर दाखविली असती, तर त्यानें सुद्धा सत्यशोधक मंडळींच्या अधिपतींचा कान धरला असता ! !

चीज प्रस्तुत ग्रंथांतील इतिहासज्ञान. हें तर जोतीमहाराजांनीं कोटून पैदा करून आणलें असेल तें असो. सारें त्रिभुवन धुंडलें तरी तें बहुधा कोठेंहि सांपडेलसें दिसत नाही. आतां एक मात्र आह्वांला तर्क होतो, तो खरा असला तर कोणास माहोत ! तो हा कीं, 'गुलामगिरी'च्या कल्यांच्या कुलपतींतला प्रथम जो शंखासुर त्याची कीर्ति आज हजारों वर्षे लबाड ब्राह्मण ग्रंथकारांनीं जीं दडपून टाकिली होती ती आज एकोणिसाव्या शतकांतील बहादुरानें उदयास आणल्यावरून तो जुग प्रसन्न झाला असेल, व मि० जोतीच्या मस्तकावर वरदहस्त ठेवून समुद्रांत आजपर्यंत गुप्त ठेविलेलें एखादें बाडचें बाड जर त्यानें आपल्या कुलदीपकाच्या गुप्तभूष हातांत आणून दिलें असेल तर न जाणो ! असें असेल तर शंखासुर महाराजांनीं आपल्या कृपेचें निधान करण्यास मोठें उत्कृष्ट पात्र पाहिलें यांत संशय नाही; कारण सद्दील पुस्तकांत ग्रंथकर्त्याच्या बुद्धिमत्तेचें व सौजन्याचें जें मान प्रगट झालें आहे त्यावरून पहातां वरील योग अत्यंत अनुरूप होय असें कोणासहि वाटल्यावांचून रहाणार नाही. कसेंहि असो; पण आमच्या महान् इतिहासज्ञानें अगदीं पहिल्यापासून—झणजे खुद्द ब्रह्मदेवापासून—तो मच्छ, कच्छ, वराह, नारसिंह, वामन, परशुराम हे सर्व अवतार घेऊन थेट इंग्रज बहादुरापर्यंत व म्युनिसिपाल कमिटीपर्यंत एकंदर वृत्तांत जो आणून पोचविला आहे तो वाचून मन अगदीं थक्क होऊन जातें ! आजपर्यंत कोणत्याहि इतिहासकाराच्या लेखणीनें एवढी भरारी मारली नसेल ! जोतीबांची 'गुलामगिरी' वाचीपर्यंत आह्वांस गिबनच्या इतिहासाचा चमत्कार वाटत असे. आह्वांस वाटे, कीं दीड हजार वर्षांची इकीकृत हजारों पुस्तकांचे आधार घेऊन एकट्या मनुष्यानें वीस बावीस वर्षे सारखी लेखणी चालवून तयार करायची झणजे केवढें अचाट काम आहे ! पण मि० फुले यांनीं आमचा वरील भ्रम पूर्णपणे दवडला. पहा कीं, गिबननें वेड्यानें आपलें निम्में शिम्में आयुष्य घालवून चार शेरांच्या ओझ्याचा ग्रंथ जेव्हां रचला, तेव्हां कोठें दहा पंधरा शतकांचा वृत्तांत त्यास लिहितां आला. पण फुल्यांनीं तर अवध्या शंभर पानांच्या चोपडींत प्रथमार्भां मच्छ, कच्छ, वराह वगैरे ब्राह्मण मंडळी इराणांतून या देशांत जलमार्गे कशी येऊन दाखल झाली, शूद्रांचा मोठा बलाढ्य राजा जो बळी त्याच्या डोईवर त्या वंश्या ब्राह्मणानें [वामनानें] कसा पाय दिला, वगैरे हजारों वर्षांचा वृत्तांत इत्थंभूत जगास प्रगट केला आहे; आणि हें सर्व करण्यास त्यांस यत्किंचित्हि भ्रम न पडतां सहज शिष्याशीं संवाद करतांना त्यांची इतिहासवाणी प्रगट झाली आहे. त्यांतून आणखी असें पहा कीं, गिबननें सहस्रावधि ग्रंथांचा आधार घेऊन आपलें भारूड रचलें; दुसऱ्यांचा उष्टा मजकूर घेऊन कोणी भारेचे भारे ग्रंथ नाही का तयार करायचा ! पण आमच्या शूद्र इतिहासकारानें पहा ! असा मासलेवाईक इतिहास लिहून ठेवला आहे कीं, त्यास आधार झणून

कोठेंहि सांपडायचा नाही; मग तुझी ब्राह्मणांचा अधिपति जो ब्रह्मा त्याच्या लोकीं जा ! किंवा शूद्रांचा सरनाईक जो बळी त्याच्या राज्यांत जा ! स्वतःसिद्ध ऐतिहासिक स्फूर्ति असल्यावर व धोंडीबासारखा विचारा परम भाविक श्रोता मोठ्या सुदैवाने^१ गवसल्यावर मग कशाला पंचाईत करात बसा ! कवित्वाची स्फूर्ति होतांच धोंडीबास तुणतुणे आणायाला सांगून जोतीबांनी 'ब्राह्मणांचे कसब,' जसे केवळ लीलेने गाइले असेल; त्याप्रमाणेच कविरायांचा इतिहासाचा सूर लागला असता 'ब्राह्मणांची गुलामगिरी'हि तेव्हांच निर्माण झाली असेल यांत संशय नाही. पण सदरील ग्रंथाचा सर्वांत मोठा गुण अद्याप सांगायचा राहिलाच आहे. तो कोणता ह्याणाल तर विषयवैचित्र्य. हें वैचित्र्य पाहून तर जोतीबा केवळ ज्ञानमूर्ति आहेत असे ह्याणावे लागते. 'ब्राह्मणाच्या गुलामगिरी'त केवळ भगवद्गीतेतले विश्वरूप दृष्टीस पडल्यासारखे वाटते ! या गुलामगिरीत 'पद्मा डुकरीण' आहे, 'टामस पेन्स (I)' आहे, 'विश्वामित्र' आहे, 'वसिष्ठ' आहे, 'होमर' आहे, 'बदमास नाना' आहे, 'टर्किन् साहेब' आहे, 'मनू' आहे, 'भागवत' आहे, 'अमेरिकेंतील वळीचा मतानुयायी जार्ज वार्शिंगटन' आहे, 'फ्रान्सांतील बळीचा अनुयायी लफेट' आहे, 'बळीराजाचे मतानुयायी अमेरिकन व स्काच उपदेशक आहेत, 'शिवाजीसारखा अज्ञानी धर्मभोळा शूद्रराजा' आहे, 'मुकुंदराज, ज्ञानेश्वर वगैरे रामदासासारखे अनेक पायलीचे पंथरा व आधोलीचे सोळा ग्रंथकार' आहेत, 'भट प्रोफेसर' आहे, 'भट सभासद' आहे, 'भट शिरोमणि' आहे, 'लंगोठ्या बहादर' आहे, 'दिगंबर विद्यास्वामि' आहे, 'मनगटाचा प्र***' आहे,—सर्व काहीं आहे ! ! गारुड्याच्या पोतडीचा जसा ठावठिकाण लागत नाही, त्याप्रमाणे सदरील 'गुलामगिरी'त काय काय चीजा आहेत हें प्रत्यक्ष पाहिल्यावांचून कोणालाहि कळणार नाही ज्या महाग्रंथावरून जोतीराव फुले यांचे नांव या देशांत चिरकाल राहून

१. 'कलिविडंबन' ग्रंथांत शिष्यांचीं लक्षणें दिलीं आहेत—

अगतित्वमतिश्रद्धा ज्ञानाभासेन तूंसता ।

त्रयः शिष्यगुणा हेतु मूर्खाचार्यस्य भाग्यजाः ॥

“अध्ययनाच्या विषयाचे पूर्ण अज्ञान, जें कोणी सगेल त्यावर पूर्ण विश्वास, व ज्ञानाचा भास झाल्यानेहि तृप्ति,—या तिन्ही गुणांनी युक्त असा शिष्य मूर्ख आचार्यास परम भाग्याने प्राप्त होतो !”

वरील श्लोक प्रस्तुत गुरुशिष्यांवर कसा बरोबर लागू पडतो हें 'गुलामगिरी'चे पारायण केलें असतां तेव्हांच लक्षांत येईल. जोतीबांचीहि आपल्या कल्याण चेल्यावर मर्जी किती सुप्रसन्न आहे हें पुढील पद्यावरून लक्षांत येईल—

खरा विद्यार्थी जोतीबांचा धोंडीराम जिन्हाळा ।

बालि भटांच्या गळ्यांत गुंफुनि सर्व ऋषींच्या माला ॥

(मलपृष्ठावरील पद.)

त्यांच्या शूद्र बांधवांचें कोटकल्याण होणार व 'ब्रह्माक्षसा'चें निर्दळिण होणार, जो येथील सत्यशोधक मंडळीचें जणों काय पवित्रशास्त्रच बनून राहिला आहे, जो लिटि-
ण्यास जोतीबांच्या कित्येक विद्वान् मित्रांनीं त्यांस उत्तेजन दिलें, ज्याची अकटोविकट
योग्यता वाढून जो ग्रंथकर्त्यानें 'युनैटेड स्टेट्स मधील सदाचारी लोकांस' अर्पण केला
आहे, व ज्या शूद्र अर्भकाचा ख्रिस्ती पत्रकर्त्यांनीं आपआपल्या घरोघर महोत्साह
करून त्याच्या जनकास परोपरीनें शाबासकी दिली, त्याच्या स्वरूपाचा फांदीं बोध
वरील दिग्दर्शनावरून आमच्या वाचकांस होईल. मि० फुले यांजविषयां केवळ लोक-
प्रवादावरून सामान्यतः आमची अशी कल्पना आजपर्यंत असे कां, हे जात्या शूद्र
असल्यामुळे इंग्रजी ज्ञानाच्या योगानें त्यांच्या ठायीं ब्राह्मणांविषयां स्पर्धा उत्पन्न
झालेली असावी, व त्यांतून 'ज्ञानोदय', 'सत्यदीपिका', 'नानाविध चर्च संग्रह' यांच्या
निरंतर पवित्र परिशीलनानें ब्राह्मणद्वेषाचें मोलवान तत्त्व त्यांनीं पटकावलें असावें.
पण वरील 'रिपोर्टा'विषयीं अभिप्राय देण्याचें मनांत आणून जोतीबांचें 'कसब' व
'गुलामगिरी' हे दोन ग्रंथ पैदा करून ते वाचण्यास जेव्हां आरंभ केला, तेव्हां आमची
तत्क्षणीं खाती होऊन चुकली कीं, राव जोतीचें माहात्म्य आह्मांस पूर्वीं जें माहीत
होतें तें कांहींच नव्हतें ! ऐकण्यांत व पहाण्यांत किती अंतर आहे याविषयींची
आह्मांस 'गुलामगिरी'वरून जी प्रचीती आली ती आह्मी कवीं विसरणार नाहीं. केवढी
प्रचंड विद्वत्ता ! केवढी अतर्क्य तर्कशक्ति ! सत्याविषयीं केवढा अभिमान व तें हुडकून
काढण्याविषयीं केवढा हव्यास ! इंग्रज सरकाराविषयीं केवढी अपार राजभक्ति ! वा !
एकूण एवढा पटाईत शिष्य ज्या गुरूनें तयार केला असेल त्यानें आमच्या देशास केवढी
जोड करून दिली बरें ! हा गुरू कोणी भट जातीचा असेलसें वाटत नाहीं ; त्यांतूनहि
कोणी प्रथमतः असलाच तर त्याची दुष्ट विया जोतीबांनीं लवकरच ओकून टाकून कोणी
महासमर्थ मिशनरींच्यापासून चांगला अनुग्रह घेतला असेल. या पूर्वसंस्कारत्यागा-
च्या बरोबरच त्यांनीं न्हस्वदीर्घाची ओळख टाकून दिली कीं काय कोण जाणे ! एरवीं
एवढ्या महापंडिताला न्हस्व, दीर्घ, अनुस्वार यांविषयीं वानवा असून त्याबद्दल दुस-
ऱ्याच्या तोंडाकडे वघण्याची जरूर पडावी हें संभवत नाही ! असे; एकंद-
रीत जोतीरावांचा ग्रंथ अत्यंत मोलवान आहे. याची किंमत आमच्या ज्ञातिबंधूंस
जरी दुप्पट पडणार आहे,^१ तरी तीहि भरून तो संग्रहास बाळगण्याची आह्मी

१. 'गुलामगिरी'च्या मुखपत्रावरच ग्रंथकर्त्यानें किंमतीचा तपशील लिहिला आहे कीं,
शूद्र अतिशूद्रांस ६ आणे, व इतरांस १२ आणे. हा मूल्यभेद करण्याचा जोतीबांचा उद्देश
उघडच आहे कीं, ज्यांचेकरतां त्यांचे रात्रंदिवस परिश्रम चालले आहेत त्यांनीं त्यांच्या महा
ग्रंथाच्या द्वारे जहाणें व्हावें व ते स्वतः आधीं 'क्षुद्र' असतां पुढे ज्ञानवळाने 'ब्रह्माक्षसा'चा
(पुढें चालू.)

कोठेंहि सांपडायचा नाही; मग तुझी ब्राह्मणांचा अधिपति जो ब्रह्मा त्याच्या लोकीं जा! किंवा शूद्रांचा सरनाईक जो बळी त्याच्या राज्यांत जा ! स्वतःसिद्ध ऐतिहासिक स्फूर्ति असल्यावर व धोंडीबासारखा विचारा परम भाविक श्रोता मोठ्या सुदैवानें^१ गवसल्यावर मग कशाला पंचाईत करात बसा ! कवित्वाची स्फूर्ति होतांच धोंडीबास तुणतुणें आणायाला सांगून जोतीबांनी 'ब्राह्मणांचें कसब,' जसें केवळ लीलेनें गाईलें असेल; त्याप्रमाणेंच कविरायांचा इतिहासाचा सूर लागला असतां 'ब्राह्मणांची गुलामगिरी'हि तेव्हांच निर्माण झाली असेल यांत संशय नाही. पण सदरील ग्रंथाचा सर्वांत मोठा गुण अद्याप सांगायचा राहिलाच आहे. तो कोणता ह्याणाल तर विषयवैचित्र्य. हें वैचित्र्य पाहून तर जोतीबा केवळ ज्ञानमूर्ति आहेत असें ह्याणावें लागतें. 'ब्राह्मणाच्या गुलामगिरी'त केवळ भगवद्गीतेंतलें विश्वरूप दृष्टीस पडल्यासारखें वाटतें ! या गुलामगिरींत 'पद्मा डुकरीण' आहे, 'टामस पेन्स (I)' आहे, 'विश्वामित्र' आहे, 'वसिष्ठ' आहे, 'होमर' आहे, 'बदमास नाना' आहे, 'टर्किन् साहेब' आहे, 'मनू' आहे, 'भागवत' आहे, 'अमेरिकेंतील वळीचा मतानुयायी जार्ज वाशिंगटन' आहे, 'फ्रान्सांतील बळीचा अनुयायी लफेट' आहे, 'बळीराजाचे मतानुयायी अमेरिकन व स्काच उपदेशक आहेत, 'शिवाजीसारखा अज्ञानी धर्मभोळा शूद्रराजा' आहे, 'मुकुंदराज, ज्ञानेश्वर वगैरे रामदासासारखे अनेक पायलीचे पंथरा व आधोलीचे सोळा ग्रंथकार' आहेत, 'भट प्रोफेसर' आहे, 'भट सभासद' आहे, 'भट शिरोमणि' आहे, 'लंगोठ्या बहादर' आहे, 'दिगंबर विद्याखाते' आहे, 'मनगटाचा प्र***' आहे,—सर्व कांहीं आहे ! ! गारुड्याच्या पोतडीचा जसा ठावठिकाण लागत नाही, त्याप्रमाणें सदरील 'गुलामगिरी'त काय काय बीजा आहेत हें प्रत्यक्ष पाहिल्यावांचून कोणालाहि कळणार नाही ज्या महाग्रंथावरून जोतीराव फुले यांचें नांव या देशांत चिरकाल राहून

१. 'कलिविडंबन' ग्रंथांत शिष्याचीं लक्षणें दिली आहेत—

अगतित्वमतिश्रद्धा ज्ञानाभासेन तृप्तता ।

त्रयः शिष्यगुणा हेते मूर्खाचार्यस्य भाग्यजाः ॥

“अध्ययनाच्या विषयाचें पूर्ण अज्ञान, जें कोणी सांगेल त्यावर पूर्ण विश्वास, व ज्ञानाचा भास झाल्यानें हि तृप्ति,—या तिन्ही गुणांनीं युक्त असा शिष्य मूर्ख आचार्यास परम भाग्यानें प्राप्त होतो !”

वरील श्लोक प्रस्तुत गुरुशिष्यांवर कसा बरोबर लागू पडतो हें 'गुलामगिरी'चें पारायण केलें असतां तेव्हांच लक्षांत येईल. जोतीबांचीहि आपल्या कल्याण चेल्यावर मजीं किती सुप्रसन्न आहे हें पुढील पद्यावरून लक्षांत येईल—

खरा विद्यार्थी जोतीबांचा धोंडीराम जिन्हाळा ।

बालि भटांच्या गळ्यांत गुंफुनि सर्व ऋषींच्या माला ॥

(मलपृष्ठावरील पद.)

त्यांच्या शूद्र बांधवांचें कोटकल्याण होणार व 'ब्रह्माक्षस'चें निदाळण होणार, जो येथील सत्यशोधक मंडळीचें जणों काय पवित्रशास्त्रच बनून राहिला आहे, जो लिहिण्यास जोतीबांच्या कित्येक विद्वान् मित्रांनीं त्यांस उत्तेजन दिलें, ज्याची अकटोविकट योग्यता वाढून जो ग्रंथकर्त्यानें 'युनैटेड स्टेट्स मधील सदाचारी लोकांस' अर्पण केला आहे, व ज्या शूद्र अर्भकाचा ख्रिस्ती पत्रकर्त्यांनीं आपआपल्या घरोघर महात्साह करून त्याच्या जनकास परोपरीनें शाबासकी दिली, त्याच्या स्वरूपाचा कांहीं बांधवरील दिग्दर्शनावरून आमच्या वाचकांस होईल. मि० फुले यांजविषयी केवळ लोकप्रवादावरून सामान्यतः आमची अशी कल्पना आजपर्यंत असे की, हे जात्या शूद्र असल्यामुळे इंग्रजी ज्ञानाच्या योगानें त्यांच्या ठायीं ब्राह्मणाविषयीं स्पर्धी उत्पन्न झालेली असावी, व त्यांतून 'ज्ञानोदय', 'सत्यदीपिका', 'नानाविध चर्च संग्रह' यांच्या निरंतर पवित्र परिशीलनानें ब्राह्मणद्वेषाचें मोलवान तत्त्व त्यांनीं पटकावले असावें. पण वरील 'रिपोर्ट'विषयीं अभिप्राय देण्याचें मनांत आणून जोतीबांचें 'कसब' व 'गुलामगिरी' हे दोन ग्रंथ पैदा करून ते वाचण्यास जेव्हां आरंभ केला, तेव्हां आमची तत्क्षणां खाती होऊन चुकली कीं, राव जोतीचें माहात्म्य आह्मांस पूर्वीं जें माहीत होतें तें कांहींच नव्हतें ! ऐकण्यांत व पहाण्यांत किती अंतर आहे याविषयींची आह्मांस 'गुलामगिरी'वरून जी प्रचीती आली ती आह्मी कधीं विसरणार नाहीं. केवढी प्रचंड विद्वत्ता ! केवढी अतर्क्य तर्कशक्ति ! सत्याविषयीं केवढा अभिमान व तें हुडकून काढण्याविषयीं केवढा हव्यास ! इंग्रज सरकाराविषयीं केवढी अपार राजभक्ति ! वा ! एकूण एवढा पटाईत शिष्य ज्या गुरूनें तयार केला असेल त्यानें आमच्या देशास केवढी जोड करून दिली बरें ! हा गुरू कोणी भट जातीचा असेलसें वाटत नाहीं; त्यांतूनहि कोणी प्रथमतः असलाच तर त्याची दुष्ट विद्या जोतीबांनीं लवकरच ओकून टाकून कोणी महासमर्थ मिशनरीच्यापासून चांगला अनुग्रह घेतला असेल. या पूर्वसंस्कारत्यागाच्या बरोबरच त्यांनीं 'ह्रस्वदीर्घांची ओळख टाकून दिली कीं काय कोण जाणे ! एरवीं एवढ्या महापंडिताला 'ह्रस्व, दीर्घ, अनुस्वार यांविषयीं वानवा असून त्याबद्दल दुसऱ्याच्या तोंडाकडे वचण्याची जरूर पडावी हें संभवत नाही ! असे; एकंदरीत जोतीरावांचा ग्रंथ अत्यंत मोलवान आहे. याची किंमत आमच्या ज्ञातिबंधूंंस जरी दुप्पट पडणार आहे,^१ तरी तीहि भरून तो संग्रहास बाळगण्याची आह्मी

१. 'गुलामगिरी'च्या मुखपत्रावरच ग्रंथकर्त्यानें किंमतीचा तपशील लिहिला आहे कीं, शूद्र अतिशूद्रांस ६ आणे, व इतरांस १२ आणे. हा मूल्यभेद करण्याचा जोतीबांचा उद्देश उघडच आहे कीं, ज्यांचेकरतां त्यांचे रात्रंदिवस परिश्रम चालले आहेत त्यांनीं त्यांच्या महा ग्रंथाच्या द्वारे शहाणे व्हावे व ते स्वतः आधीं 'क्षुद्र' असतां पुढे ज्ञानवळानें 'ब्रह्माक्षस'चा (पुढें चाखू.)

त्यास शिफारस करतो. निदान प्रत्येक पुस्तकालयांत व विशेषतः पदार्थसंग्रहालयांत तरी त्याची प्रत असणे जरूर आहे. पूर्वी एका अंकांत आर्यसमाजवाल्यांच्या जगद्गुरूच्या मते 'उल्ही राजकन्येच्या देशांत' व सत्यशोधकवाल्यांच्या जगद्गुरूच्या मते 'बळी राजाचे अनुयायी जे अमेरिकन त्यांच्या देशांत' छापलेले एक मासलेवाईक पुस्तक आम्ही आपल्या वाचकांस प्रसिद्ध करून त्याची उग्युक्ता दाखविली होती ती केवळ विलक्षण भाषेच्या संबंधानेच होती, पण सदरहु पुस्तकांत तर सर्व प्रकारची बहार सांपडणार आहे. बळी राजाचे अनुयायी मिशनरी त्यांचे अनुयायी जे आमचे जोतीबोवा त्यांनी तर मिशनरींवर व बळीवरहि ताण करून दिली आहे! आमच्या भवभूतीने 'वाचमर्थोऽनुधावति' [अर्थ वाणीच्या मागून धांवतो] असें जें ह्मटलें आहे त्याचा प्रत्यय ज्यास उक्कृष्ट ध्यावयाचा असेल, बलवत्तर स्फूर्तीच्या लोंढ्यासरशी व्याकरणाची अर्थसंगतीची वगैरे काय त्रेधा उडून जाते हा चमत्कार ज्यास पहावयाचा असेल, 'ज्ञानोदय'तील ४० वर्षांच्या तत्त्वज्ञानाचा ज्यास अर्क काढून ध्यावयाचा असेल, श्रावणमासीं जोतीबांच्या भगिनींचा गालिप्रदानविधि जो मोठ्या थाटानें रस्तोरस्तीं चालतो त्याचा रस ज्यास चार घटका अनुभवावयाचा असेल, त्यास 'गुलामगिरी'सारखें दुसरें साधन नाही !

सत्यशोधक मंडळीच्या अप्रेसरांविषयीं वर जो मजकूर लिहिला आहे त्यावरून सदरील समाजाविषयीं वाचकांस बरीच कल्पना करता येईल. आतां या समाजाच्या वरील पुस्तकाविषयीं लिहूं. हा तीन वर्षांचा रिपोर्ट आहे; ह्मणजे माहे सप्तंबर सन १८७३ पासून तो माहे मजकूर सन १८७६ पर्यंतची एकंदर झालेली हकीगत यांत सर्वास जाहीर केली आहे. प्रथमतः समाज स्थापण्याचा उद्देश येणेंप्रमाणें प्रगट केला आहे—

“ब्राह्मण, भट, जोशी, उपाध्ये इत्यादिक लोकांच्या दास्यत्वापासून शूद्र लोकांस मुक्त करण्याकरितां व आपल्या मतलबी ग्रंथांच्या आधारें आज हजारों वर्षें ते

दास्यत्वापासून जसे मुक्त झाले त्याप्रमाणेंच त्यांनींहि मुक्तस्थितीचें सुख अनुभववें. पण इतकें करूनहि रावजोतींच्या 'गुलामगिरी'ला फारसें गिन्हाईक आलें असेलसें वाटत नाही. कारण आज चार वर्षें लोटून गेलीं असतांहि वरील महाग्रंथाच्या पुष्कळ प्रती अद्याप शिल्लक आहेत असें 'रिपोर्टर'वरून कळतें, व विवाय आळंदीच्या भटसंताच्या बारीला जाणारा कोणी शूद्र आपली पत्ताक माधारी फिरवून सत्य शोधकाच्या मंडळीकडे वळला असेंहि कोणाच्या सांगण्यांत नाही ! असो पण एवढ्याने काय झालें आहे ! 'गुलामगिरी'त भविष्यवाद केल्याप्रमाणें बळीचें राज्य जेव्हां या महा-भरि-राष्ट्रावर होईल, व त्याच सुमारास खिस्त महाराजहि आपला प्रेषितपरिवार बरोबर घेऊन सहस्रवार्षिक राज्य करण्यास जेव्हां भूमंडळावर मात्स्यान अवतारी होनील, तेव्हां तरी सत्यशोधकांच्या पवित्रशाखाची खूप चळती चालेल

शूद्र लोकांस नीच मानून गफलतीनें छुटीत आले आहेत. यास्तव सद्व्यदेश व विद्या-द्वारे त्यांम त्थांचे वास्तविक अधिकार समजून देण्याकरितां ह्मणजे धर्म व व्यवहार-संबंधीं ब्राह्मणांचे बनावट व कार्यसाधक ग्रंथांपासून त्यांस मुक्त करण्याकरितां कांहीं सुज्ञ शूद्र मंडळींनीं हा समाज ता० २४ माहे सप्टेंबर सन १८७३ इ.स.वीं रोजीं स्थापन केला. या समाजांत राजकीय विषयांवर बोलणें अर्जो वर्ज आहे.”

आतां हा जो सामाजिकांनीं आपला कृतसंकल्प येथें प्रदर्शित केला आहे त्यावर सद्गृह्णनीं अनेक आक्षेप येणार आहेत. ते हे कीं, शूद्रांचा आणि मठांचा व जोशांचा जो संबंध आढळतो त्यास एका पक्षां दास्य व दुसऱ्या पक्षां जुलूम हे शब्द अंमळ दांडगाईनेंच लाविले पाहिजेत. शूद्र अतिशूद्र यांच्या घरीं यजमानकृत्य चालविण्यास कोणत्या तऱ्हेचे भट जात असतात व त्यांतून जे जातात त्यांच्यापैकीं आपल्या दासावर जुलूम करून कितीजण धनस्तर होऊन पडले आहेत याविषयीं विचार केला असतां, व त्यांतहि वरील प्रकारचें ‘दास्य’ केवळ हिंदुस्थानांतच आहे किंवा सुधारणेच्या शिखरास पोहोचलेल्या देशांतहि त्याचें प्राबल्य आहे याविषयींहि थोडा विचार केला असतां, ब्राह्मणांच्या जुलुमाचा सत्यशोधकांनीं एवढा जो बाऊ करून ठेवला आहे तो बराच नाहीसा होईल. शिवाय दुसरी गोष्ट अशी कीं, ‘ब्राह्मणांच्या बनावट व कार्यसाधक ग्रंथांपासून’ आपल्या देशबांधवांस मुक्त करण्यास जी ‘सुज्ञ शूद्र मंडळी’ पुढें सरसावली तिच्यापैकीं कितीकांच्या ठायीं बरें वरील पाश छेदण्याचें सामर्थ्य असेल? इकडे इंग्रजी झाल्पास जें संबंध संवत्सरचक्र आज उलटून गेलें आहे त्यांत इंग्रजी विद्येचा सर्वांस सारखा लाभ घडत असतां शूद्रवर्गापैकीं थोडेच विद्यासंपन्न झालेले आढळतील. त्यांतून ब्राह्मणांच्या बनावट व कार्यसाधक ग्रंथांचें ज्ञान ज्यास आहे असा धर्मशास्त्री शूद्र तर अद्याप कोणीहि ऐकला नाही. मग ज्या ‘बनावट’ ग्रंथांचा शेंड का बुडखा आपणांस स्वतः माहीत नाही त्यांची अप्रमाणता समाजातील पंडितजन जे तुकोबा, सदोबा, माणकोबा वगैरे त्यांस आमची ‘सुज्ञ शूद्र मंडळी’ कोणत्या तऱ्हेनें समजून देणार असेल ती असो ! त्यांच्या बृहस्पतींनीं आपल्या बृहत्संहितेंत ब्रह्मदेवाविषयीं, भागवताविषयीं, मनुसंहितेविषयीं वगैरे जी बडबड केली आहे तसलेंच पांडित्य करण्याचें सामाजिकांनीं मनांत आणलें असल्यास कोण जण !

१. जो०—त्या वप्रमाणं मनुसंहितादि भागवताचे मागून केजी असावी ह्मणू. शार्वत करितां येतें.

धों०—काय ? मनुसंहिता भागवताचे मागून केली असावी ! असें कवें होईल ?

जो०—कारण, भागवतांतील वसिष्ठानें मी खूब केला नाहीं ह्मणून सुशामन राजासमोर (पुढें चाड).

वरील आक्षेपांप्रमाणेच प्रस्तुत समाजाच्या संबंधाने आणखी अनेक प्रकारचे आक्षेप कोणाहि विचारी मनुष्याच्या सहज लक्षांत येणारे आहेत. त्यावर सविस्तर निरूपण करूंगेल्यास आर्यलोक हे प्रथमतः कोंकणस पर्वतापाशी होते, पुढे त्यांनी हिंदुस्थानांत येऊन मूळच्या भिल्ल, गोंड वगैरे लोकांस जिंकून आपले दास केलें, वगैरे जे पाश्चात्य पंडितांचे तर्क आहेत, ते कितपत सप्रमाण आहेत; अथवा तेहि सप्रमाण धरले तरी ईश्वरप्रणीत धर्माचे आपणांस ह्याणविणारे व साऱ्या जगाचें बंधुत्व तोंडानें कबूल करणारे जे देवाचे लाडके लोक त्यांच्याकडून अमेरिकेंत व आफ्रिकेंत काय काय प्रकार घडण्यांत आले, व सध्याहि साऱ्या जगभर काय काय चालू आहेत; अलीकडील स्थिति पाहिली तर ब्राह्मणांचा व अर्वांतर जातींचा परस्पर जो संबंध आहे तो जोतीबा-प्रभृति विद्वन्मणींस व त्यांस चिथावणारे जे शुभवर्तमानांनी त्यांचे बंधु त्यांस जसा वाटतो किंवा बळेंच आंगावर वेड घेऊन तो वाटल्यासारखें जसें ते दाखवतात तसाच आहे किंवा कसा आहे; शूद्रांतील अत्यंत नीच जातींत निर्माण झालेल्या साधुसंतांचाहि महिमा ब्राह्मणांनी निरंतर गाडलेला पाहून व त्याच जातींतल्यांस खुद्द ब्राह्मणांनीच केवळ गुणावर लक्ष देऊन महाप्रभुत्वाच्या पदास चढवून आपल्या बरोबरचे करून सोडले हेंहि क्षणभर मनांत आणलें असतां कोणाहि मनुष्यास काय वाटणार आहे; हल्लींच्या काळी आमच्या जोतीबासारख्या पट्ट्यांनी निर्धोस्तपणें ब्राह्मणांवर भुंकलें असतां त्यांत त्यांची कितपत बहादुरी आहे व वेळेनसार तोंडावर तुकडा टाकणाऱ्या धन्यांच्या पुढें लाळ घोंटण्यांत कितपत राजनिष्ठा व सत्यनिष्ठा आहे; तसेंच हल्लींच्या देशस्थितींत एकमेकाला शिष्या देण्याकरितां समाज स्थापणें यांत कितीसैं शहाणपण आहे, - इत्यादि सर्व गोष्टींविषयीं विचार करावा लागेल. ^१ पण ज्या

शपथ घेतल्याची उपमा मनुजें आपल्या ग्रंथाच्या ८ व्या अध्यायाच्या ११० श्लोकांत कशी घेतली ? त्याचप्रमाणें, विश्वामित्रानें त्रिपत्तिकाळीं कुत्र्याचें फरें खाल्ल्याविषयीं त्याच ग्रंथाच्या १० व्या अध्यायामध्यें १०८ श्लोकांत कशी उपमा घेतली ? याखेरीज त्याच पुस्तकांत अनेक विरुद्ध गोष्टी सांपडतात.

गुलामगिरी-पृष्ठ ५५.

१. वरील विषयावर आमच्या शास्त्रांतील एका प्रमुख विद्वानानें गेल्या मे महिन्यांतील सप्ताहांत एक व्याख्यान दिलें तें येथील बहुश्रुत लोकांस तरी अजून आठवत असलच. हे गृहस्थ ब्राह्मणांचे पक्षपाती कितपत आहेत हें सर्वांस माहीत आहेच. असें असतांहि त्यांनीं केवळ समान दृष्टीनें सदरील विषयावर जे विचार प्रगट केले ते विशेषतः 'सत्यशोधक' मंडळीनें ऐकण्यासारखे होते. तरी या मंडळीपैकीं त्या राखीं श्रोतेजन किती होते हें आम्हांस माहीत नाहीं. समाजाचे अध्यक्ष येथील लोकप्रिय डॉ० विश्राम रामजी घोले यांच्याखेरीज कोणी प्रमुख मंडळी त्यासमवीं बहुधा आली नसावी. "गुलामगिरी"चे विद्वान कल्यांनीं जर त्या दिवशीं व्या. (पुढें चालू).

अर्थी जोतीबांचा समाज अद्याप बात्यावस्थेतच आहे. एकीकडे हडपसर व दुसरीकडे भांबुरडें याच त्याच्या प्रचंड सीमा होत, त्या अर्थी असल्या क्षुद्र समेवर हत्यार धरण्यास आह्मी उत्साह पावत नाही. स्वामीच्या आर्थसमाजाप्रमाणे त्याचा जेव्हा अवाढव्य विस्तार होईल, व सत्यसमाज मंदिराच्या अग्रभागी जोतीरावांचा संगम-रवरी पुतळा त्यांच्या शुभ्र यशाचा स्मारक झणून स्थापला जाईल, तेव्हा त्याच्या मतांच्या यथार्थत्वाविषयी विचार करता येईल !

सदरील 'रिपोर्टी' वरील उद्देश प्रथमतः प्रगट करून नंतर जागजागी समाजाच्या शाखा कसकशा स्थापन होत गेल्या, त्यांच्या हातून कोणकोणतीं कृत्यं घडण्यांत आलीं, हीं होत असतांना दुष्ट लोकांकडून त्यांच्या सत्कृत्यास कोणकोणते अडथळे आले, त्या अडथळ्यांचे कोणी कसे निवारण केले, आपल्या शूद्रबंधूस सुधारणेच्या मार्गास लावण्यासाठीं हरतालका, गणेशचतुर्थी, ऋषिपंचमी वगैरे धर्मभोळ्या चाली बंद करून त्यांच्या जागीं 'बळीराजानें पवित्र 'पाविलेला' व आकाशातील बापानें लावून दिलेला जो आदिनवार तो छानछूक पेंषाक करून देवाच्या नांवानें डोळे मिटण्यांत घालविण्याची सुधारलेली रीत समाजानें सुरू केली; ब्राह्मणांचें बंड मोडून टाकून त्यांच्या मदतीशिवाय कोणीं लभें लावलीं, कोणीं वास्तुशांत केली, कोणीं पिंडप्रदान केलें, वगैरे प्रकार चालू झाले; त्याप्रमाणेंच समाजाचा उत्कर्ष चिंतून कोणीं कोणीं काय काय मदत केली, झणजे कोणीं पैशाच्या रकमा दिल्या, कोणीं शूद्र विद्यार्थ्यांस स्कॉलरशिपा सुरू केल्या, कोणीं त्यांस उत्तेजन येण्याकरितां मेणकापडी डगली वाटलीं, कोणीं माट्रिक्युलेशन परीक्षेत जो उतरेल त्यास देण्याकरितां सोन्याचें पदक देण्याचें कबूल केलें, कोणीं शेतकीवर जो चांगला निबंध लिहील त्यास बक्षीस देण्याचें कबूल केलें, कोणीं तर सत्याच्या प्रकाशाचा फैलावा व्हावा झणून १२०० रुपयांचा छापखाना समाजाच्या हवालीं केला;—इत्यादि गोष्टींची हकीकत लिहिलेली आहे. आतां वरील सर्व गोष्टी आमच्या 'सुज्ञ शूद्र मंडळी'नें शहाणपणाच्या झणून केल्या आहेत, व अलीकडे इंग्रजी विद्येच्या योगानें जी लोकस्थिति बदलली आहे तीसहि त्या प्रायः अनुसरूनच आहेत हें खरें; पण सदरील 'रिपोर्टी'तील

ख्यानाची जागा सुशोभित केली असती तर 'सत्यदीपिका'दि पत्रांच्या द्वारे त्यांच्या डोक्यांत सांठविलेला गाढ अंधकार बराच दूर होऊन त्यांस खरें 'सत्य' कांहीं तरी उमजायला लागलें असतें ! पण हें व्हावें कोठून ? जेथें 'मट प्रोफेसरा'ची, 'मट समासदा'चीहि डाळ शिजेना तेथें मट्रिन्सिपालाची तरी कोठून शिजावी ? असो; पण वर सांगनलेल्या अध्यक्षांच्या मनावर मात्र त्या दिवशीं खऱ्या सत्याचा प्रकाश बराच पडला असावा असें दिसतें. कां कीं, त्यांनीं यंदांच्या सत्यशोधक वक्तृत्वसमारंभांत शेवटीं जें भाषण केलें (इं 'ज्ञानप्रकाशा'तून आ-मच्या वाचकांपैकीं कितीकांनीं वाचलेंच असेल) त्यांत जोतीबांची जागती जोत मारुबल्यासारखीच दिसली !!

वरील स्थळें वाचून कांहीं शंका मनांत सहजों उद्भवतात त्या येथें यत्किंचित् प्रदर्शित केल्यावांचून राहवत नाही. एक ही की, आपल्या शूद्र बंधूंची व भगिनींची पारलौकिक स्थाित सुधारण्यास ह्मणून जी सामाजिकांनीं वर सांगितल्याप्रमाणें तजवीज केली आहे जिपासून त्यांचें कितपत हित होईल हें आमच्यानें सांगवत नाही. गौरीच्या मुखवट्याची स्त्रियांनीं पूजा करणे हें जातीबा प्रभृति तत्त्वज्ञान्यांस अतिशय वेडगळ वाटेल हें उघडच आहे; पण तें न करतां पुरुषमंडळांत परक्याच्या दंडाला दंड लावून वसत्याने व डाळे मिटण्याचें आठा दिवसानी एकदां सोंग केल्यानें त्याच शूद्र स्त्रियांस ईश्वरज्ञान कितपत अधिक होईल किंवा त्यांची नीति कितपत सुधारेल याची आह्मांस कल्पना करवत नाही. 'भट शिरामणीनें केलेली गीतें एकंदर मिळून नव न समाजांत गण्य'चा' जो परिपाठ अढळतो त्यापासून पागमार्थिक कार्य कितपत होतें व कितपत झालें आहे हें सर्वप्रसिद्धच आहे; व शूद्रशिरोमणीच्या समाजांत तरी बळीराजाचा आदिनवार पवित्र पाळल्यानें अंतःकरणाची शुद्धता कितपत होण्याचा संभव आहे याची प्रचीति, आमच्या मनें, शूद्रशिरोमणीच्याच पवित्र 'गुलामगिरी'वरून भरपूर घेतां येणार आहे. मि० जोती वयानें चांगले पोक्त आहेत ह्मणून ऐकतो, व लोककल्याणाच्या कामांत तर त्यांची गडबड वीस पंचवीस वर्षे तरी आहे; मग आकाशातील वापाची ओळख झाल्यास इतका काळ लोटला असतां, व इतकीं वर्षे त्यांनीं त्यांचे दर आदितवारीं ध्यान केलें असतां, त्यांचा स्वभाव जर प्रसिद्ध शूद्रकवीच्या अभंगां सांगितल्याप्रमाणे जमाचा तसाच अद्याप राहिला आहे, तर त्यांच्या बंधूंचे व भगिनींचे तरी नेत्रमूलनविधीचें अधिक कार्य दृष्टीस पडेल हें कोणी ह्मणावें? कोणत्याहि धर्मयम जाचा उद्देश अर्थात हा असतो की, त्याचे अनुसरण केलें असतां धर्मिकीच्या वृत्ति, कुणजे शान्ति, निरहंकारता, समदृष्टि, सम्यता इत्यादि हृदयांत उत्पन्न व्हाव्या, व मनास उन्नति व प्रसन्नता प्राप्त व्हावी; पण हीं सर्व लक्षणे सत्य-शोधकांच्या जगद्गुरूच्या ठायी कितपत आढळतील बरे? जो गुलामगिरीचें एखादें पृष्ठ वाचिल त्याची सुद्धा वरच्या संबंधानें तेव्हांच खात्री होईल! हें एक झालें. दुसरी एक मोठी शंका वरील वास्तुशांतीवरून व पिंडप्रदानावरून अशी मनांत येते की, वरील विधि 'समाजाचे मनाप्रमाणे' केले ह्मणजे काय? वास्तुशांतीचे व उत्तर-कार्याचे मंत्र केणा शूद्र आचार्यने नव तर बनवले नसतीलना? किंवा त्यांच्या जागी शुभवर्तमान अध्याय अमुक असे अमुक, किंवा 'ब्राह्मणांची गुलामगिरी' भाग अमुक पृष्ठ अमुक अशी बदल करण्याविषयी जातीराव फुण्यांनीं एखादें अज्ञापत्र काढिलें अह काय? किंवा जथें भाताचे पिंड करावयाचे त्या जागी यंत्रसिद्ध विलायती पिंडाची योजना करायाची! काय असल तें असं; या बाबतींत एखादा जोतीबाचा चेला किंवा त्याचे साहाकारी जे 'चर्वसंप्रद'वाले ते आमच्या अज्ञानाधिकाराच्या निर-

सनार्थ एखादा ज्ञानकिरण पाठविण्याची मेहेरबानी करताल तर बरें होईल ! तिसरी गोष्ट सोन्याचें पदक व शेतकीचा निबंध. सोन्याच्या पदकाविषयी मदर्हु रिपोर्टांतच असा मजकूर आढळतो कीं, तें देणाऱ्यानें 'दरसाल २५ रुपये देण्याच कबूल करून एकसालचे रुपये भरले असतां हि पदक अद्याप देण्यांत आलें नाहीं ! दुसऱ्या निबंधाची काय व्यवस्था झाली ती अद्याप समजण्यांत आली नाहीं. आता या दोन्ही प्रकाराविषयी आम्हांस लिहावयाचें झणून इतकेंच आहे कीं, केवळ इच्छा नांटेकरून कोणत्याहि कार्याची सिद्धि होत असते असें नाहीं. ज्या जर्मनीची कधी लागवड झाली नाहीं तिजवर उत्कृष्ट पीक याचें अशी जर कोणाची मनदेवता धांवली तर त्यानें नांगराची, बैलाची वगैरे तजवीज पहावी, का मोठे बक्षीस लावून क्षेत्रदेवतेस लालचावयास पहावें ? जेथे बारा जन्मांत कधी नांगर फिरला नाहीं तेथे मोठी सोन्याची फुल उघळलीं झणून काय होणार ? तर या उघड न्यायाकडे लक्ष देऊन आमची शत्रुकल्याणच्छु भंडळी सोन्याचें पदक व बक्षीसांच्या धेंल्या यांस तूर्त मेहेरबंद करून ठेवून आपल्या बांधवांच्या शिक्षणाच्या तजविजीला जर अगोदर लागतील तर त्यांना त्यांचें शहाणपण दिसून येणार आहे, व ज्यांच्या हितार्थ ते झटताहेत त्यांचेहि त्यांत कल्याण होणार आहे !

असो; आतां सरतें शेवटीं सदरील रिपोर्टांतल्या चार ठिकाणाचा उतारा पुढें देऊन जोतीबांची व त्यांच्या सभासदांची रजा घेतां—

“मुंबईकर सभासदांनीं १० १० जोतीराव फुले यांस गतवर्षीं मुंबईस बोलावून नेलें आणि तेथें त्यांच्याकडून कांहीं व्याख्यानें सत्याविषयीं देविलीं.”

“१० १० जोतीराव गोविंदराव फुले यांनीं केलेल्या गुलामगिरी आणि ब्राह्मणांचे कसब या पुस्तकांच्या प्रत्येक ५० पन्नास ५० प्रति समाजास बक्षीस दिल्या. हीं पुस्तके आणि समाजाचे नियम हीं श्रीमंत आणि राजेलोक याजकडे पाठवावीं असें ठरलें.”

“या समाजाचे खरे हेतु जाणून सत्यदीपिका झणजे केवळ सत्याचा दीपकच या पत्रांनें समाज सुरू झाल्या दिवसापासून आजतागाईत जी जी मदत अवश्य आणि सत्यास अनुसरून द्यावयाची ती दिली, व ज्या ज्या सभासदांनीं सत्यास स्मरून जीं जीं स्तुत्य कृत्यें केलीं तीं छापून प्रसिद्ध केलीं याजकरितां समाज त्या पत्रकर्त्याचे फारच आभार मानून सर्वशक्तिमान जगाचा उत्पन्नकर्ता यास अशी प्रार्थना करतो कीं, हें पत्र चिरकाल चालून असाच सत्याचा प्रकाश जगभर होवो !

“श्री० १० १० हरी गणेश पटवर्धन ऊर्फ अण्णासाहेब सांगलीकर हे सभ्य गृहस्थ ब्राह्मण लोकांपैकीं बडे लोक असून समाजाचे सभासद नसतां, समाजाचे मुख्य सभानायकाकडून समाजाचा स्तुत्य हेतु त्यांस समजतांच त्यांनां शत्रु लोकांचा खरा

कळवळा आल्यामुळें त्यांनीं चालू सालाकरितां पस्तीस रुपये वर्गणी दिली, यास्तव समाज त्यांचा फार आभारी आहे. याचेंच नांव सत्याभिमान आणि याचेंच नांव मनुष्यमात्राचा कळवळा !”

वरील चार कलमांवर निराळी टीका करणें नको. जोतीराव केवढे महाज्ञानी आहेत, त्यांचें सत्य ह्मणजे काय, व त्यांच्या देन महाप्रथांचें स्वरूप काय आहे; हें वर सविस्तर वाचकांस कळविलेंच आहे; तशीच ‘सत्याची जी केवळ दीपिकाच’ तिजविषयीहि विशेषतः गेल्या ३६ व्या अंकावरून आमच्या वाचकांस माहिती झालेलीच आहे; तेव्हां मुंबईकरांनीं वरील सत्यमूर्तीस पाचारण केलें असतां त्यांच्या वक्तृत्वानें त्यांचे कान कितपत पावन होऊन गेले असतील, ‘गुलामगिरी’ व तिचें ‘क्षुद्र’ भावंड हीं पुस्तकें कोणत्या वसुलाचीं आहेत व राजाश्रयास तीं कितपत पात्र आहेत, तशीच ‘सत्याच्या जोती’ची जी सत्यशोधकांनीं व जोतीभक्तांनीं तारीफ केली आहे व तिच्या तर्फेन आकाशांतील प्रभूपार्शी भीड घातली आहे ती कितपत यथार्थ आहे व कितपत सफळ होण्यासारखी आहे, या सर्व गोष्टी वाचकांच्या लक्षांत येऊन चुकतीलच. त्यांविषयीं आणखी कांहीं लिहिण्याची गरज नाहीं. पण शेवटल्या कलमांत ज्या पुण्यपुरुषाचा महिमा गाईला आहे त्याची माहिती मात्र आमच्या दूरदूरच्या वाचकांस कदाचित् नसेल. कां कीं संभाजी महाराजांच्या अमलांत कलुषाची कारकीर्द जशी गाजली, किंवा शेवटल्या रावबाजीच्या आश्रयानें त्रिविक्रजीचे गुण जसे पूर्ण विकास पावले, तशी वरील गृहस्थाची सार्वत्रिक विख्याति होण्याचा योग आमच्या सरकारानें येऊं दिला नाहीं. त्यांचा ‘सत्याभिमान व मनुष्यमात्राचा कळवळा’ नुकता कोठें दृष्टीस पडूं लागला न लागला तोंच त्यांस सरकारनें त्यांच्या जिवलग दोस्तापासून दूर केलें. व सांगली संस्थानाचा बचाव केला. पुढें या कळवळ्याच्या गृहस्थांनीं आमच्या पुण्यपत्तनांतहि आपली कीर्ति उधळून वर्तमानपत्रद्वारे लोकांचें रंजन कांहीं दिवस बरेंच केले हेंहि सर्वांस महशूर आहेच. असो; एकंदरीत सत्यशोधनाचा जिनें आपला बाव्हटा उभारला आहे, व सत्यदीपिकेच्या साह्यानें जिवी दृष्टि एवढी परम सूक्ष्म झालेली आहे कीं, मनूर्ग्यत ब्रह्मदेवापर्यंतहि ती पोचून टर्किन साहेबांच्या अंगावरील रोमांचहि तिच्या दृष्टीला विषय झाले, त्या सभेस पटवर्धन ऊर्फ सांगलीकर यांचेंच चरित्र कसें अश्रुत राहिलें याचा आह्मांस आचंबा वाटतो ! पण कोण जाणे, पस्तीस टिकल्यांच्या उजेडाने झळ होऊन सभेचे डोळे तर दिपले नसतील ना ! असें असेल तर सामाजिकांस आह्मी अशी सूचना करतो कीं, वरील सत्याभिमानाची व कनवाळू गृहस्थास त्यांनीं आपल्या मंडळीचें अधिपतित्व घाबें. तें दिलें असतां समसमानांचा जोडा मोठा उत्कृष्ट घडेल व बलीचें राज्य आकाशाच्या राज्याबरोबर लवकरच खालीं येईल !

अभिप्राय देण्यास हातीं घेतल्यापैकीं पहिल्या पुस्तकावर एवढी टीका बस झाली. वस्तुतः पाहिले असतां जोतीबांच्या व त्यांच्या अनुयायांच्या मतांवर विवरण करणें, व ब्राह्मणांचे गुणावगुण, इल्लींची शिक्षणपद्धति वगैरे विषयांवर सविस्तर निरूपण करणें, हें हल्लींच्या काळीं अत्यंत अवश्य होय. पण तसें करण्याचें हें स्थल नव्हे हें उघड आहे. तरी वर जे अनेक विचार प्रगट करण्यांत आले आहेत त्यावरून प्रस्तुत समाजाविषयी व त्याच्या मतांविषयी वाचकांच्या मनांत बरीच यथार्थ छलपना येईल असें आम्हांस वाटतें. सत्यशोधांसाठीं बरील विवरण आवश्यक नाहीं हें उघडच आहे; पण ज्या अर्थी आमचें मत प्रांजलपणें उघड करण्याविषयी त्यांनीं आपलें पुस्तक पाठविण्यानें आम्हांस सूचना केली त्या अर्थी पुस्तककारांच्या संप्रदायास अनुसरून आम्हांस आपलें मनोगत कळविणें प्राप्त पडलें. तें आमच्या बुद्धीनें तरी आम्हां निःपक्षपातपणानें दिलेलें आहे; तर सत्याच्या शोधार्थ यत्न करणारी मंडळी आपलें नामाभिधान सार्थ करून त्याविषयीं मनन करो एवढीच आमची त्यांस प्रार्थना आहे.

विद्यार्थिबुद्धिवर्धनी—हें पुस्तक रा० शंकर बाळकृष्ण दीक्षित स्कूलमास्तर रेवडंडा यांनीं रचिलें आहे. हें मराठी शाळांतील चवथी, पांचवी व सहावी यांन्ना शिक्षणाच्या विद्यार्थ्यांच्या उपयोगाकरितां केलें असून यांत क्रामिक चवथें, पांचवें व सहावें पुस्तक यांतील कवितांत असणाऱ्या काठिण शब्दांचा संग्रह केला आहे. आरंभीं एक बराच मोठा निबंध जोडला आहे, त्यांत मराठी कवितेंतील व्याकरणविशेषांचें निरूपण केलें आहे, व शब्दसिद्धीविषयीं वगैरे कांहीं सूचना दिल्या आहेत.

सदरील ग्रंथाचे बरील सर्व भाग यथास्थित व व्यवस्थेवर लिहिलेले आहेत. पहिला व्याकरणाचा निबंध 'पद्यरत्नावली'स जोडलेल्या लेखांच्या आधारेनें लिहिलेला असावा. तरी यांतील विषय बरील लेखाहून अधिक विस्तारानें लिहिला असून उदाहरणें वगैरे पुष्कळ दिलेलीं आहेत. शिवाय संघांचे वगैरे नियमहि अधिक जोडलेले आहेत. दुसऱ्या भागांत पुस्तकाचा मुख्य विषय, ह्मणजे चौथ्या पाचव्या व सहाव्या पुस्तकांतील कवितांतील काठिण शब्द यांचा संग्रह, हा आहे. या भागाची रचना येणेंप्रमाणें आहे—प्रथमतः प्रत्येक कवितेचा विषय वगैरे सांगून ह्मणजे तांतील कथानकाचा पूर्वापार संबंध, एकंदर कथा, कवीचें नांव वगैरे हीं सर्व माहिती देऊन नंतर दुर्बोध शब्दांचे समजण्यासारखे संस्कृत किंवा मराठी पर्याय दिले आहेत. हे पर्याय देताना कोठें मूल शब्दाची व्युत्पत्ति, कोठें विशेष नाम असल्यास त्याविषयींची विशेष माहिती, कोठें लिंगनिर्वचन, कोठें समासविग्रह, असा प्रकार केला आहे; व स्थलविशेषां त्या त्या शब्दाच्या खालीं टीपेंत पूर्वीच्या व्याकरणनियमांचा निर्देश केला आहे. तसेंच कोठें पुराणप्रसिद्ध प्राचीन कथांचा संदर्भ, कोठें 'पुण्यश्लोक', 'चतु-

रंग', 'पंचबाण', 'अर्जुन' इत्यादि शब्दांच्या संबंधानें 'पुण्यश्लोक' ही संज्ञा कोणा कोणास आहे, सेनेचीं चार अंगें कोणतीं, मदनाचे पांच बाण कोणते, अर्जुनास कोणतीं दहा नांवें होतीं, ही माहिती मूळ संस्कृत श्लोकांचा उल्लेख करून दिलेली आहे. एकंदरीत सदर पुस्तक लिहिण्याचा ग्रंथकाराचा मूळचा जो उद्देश, कीं त्याच्या साह्यानें विद्यार्थ्यास स्वतःच्या परिश्रमानें अर्थ लावण्याची संवय लागावी व त्याची कल्पना वाढावी, तो आमच्या मते यापासून चांगला सिद्धीस जाईल.

सदरील पुस्तक मराठी शाळांतील शिक्षक व विद्यार्थी या दोघांसहि उपयोगी पडावें झणून केले आहे. शिक्षकांस यांत काहीं माहिती जास्त दिलेली आढळेल व शिवाय शिकवितांनाहि प्रश्न विचारण्यास याचा त्यास उपयोग होईल. विद्यार्थ्यांच्या संबंधानें याची उपयुक्तता काय आहे हें वर सांगितलेंच आहे. कवितार्थाची आयती तयार केलेली जीं पुस्तकें आहेत त्यांवरून अर्थ तोंडपाठ करण्यापेक्षा सदरील पुस्तकावरून तो लावण्याचा जर त्यांनीं परिपाठ ठेवला, तर तो त्यांस किती अधिक श्रेयस्कर होईल हें सांगायलास नको. असो; तर मराठी शाळांतील मास्तरांस बरील पुस्तकाविषयी शिफारस करून ग्रंथकाराची रजा घेतों.

जमाखर्चाची पद्धति—हें पुस्तक रा० वासुदेव बाळकृष्ण लोटलीकर यांनीं आमचेकडे पाठविल्यास बरेच दिवस झाले. त्यांतील गुणावगुणाविषयी या वेळीं आम्ही आपला अभिप्राय देतो. या पुस्तकासंबंधीं गुणदोष कळविण्यापूर्वीं प्रथमतः जे विचार सुचतात त्यांचे काहीं दिग्दर्शन येथें करतो.

आमच्या देशातील मोगल बादशहापासून तों आजपर्यंत जमाखर्च लिहिण्याची पद्धति या देशांत उत्कृष्ट प्रकारची चालत आली आहे. पेशवाईत जमाखर्चा लिहिणें हें मोठें कसबच मानीत असत. त्या काळीं या विषेचा फारच फैलावा झाला होता. लहानपणीं मुलांस शिक्षण झटलें तर मोडी लिपीचें अक्षर चांगलें असणें व पत्र लिहितां येऊन हिशेब ठेवतां येणें इतकेंच असे. खुद्द पेशव्यांच्या दरबारातील जे फडनवीस यांजकडे त्या वेळच्या सर्व राज्यप्रकरणी जमाखर्चाचा हिशेब असे, हें सर्वांस माहीत आहेच. बाळाजी विश्वनाथ पेशवे यांजपासून तर शेवटचे बाजीराव पेशव्यापर्यंत या घराण्यांतील सर्व पुरुषांस ही विद्या संपादन करावी लागत असे. त्याप्रमाणें बहुतेक सर्व गादीचे मालक या कलेंत निपुण असत. शेवटले बाजीराव यांस तर या जमाखर्चा लिहिण्याचा फारच नाद असे. आपल्या खजिन्यातून ज्या रकमा खर्ची पडत व जमा होत असत त्यांचा हिशेब गुप्तचिप तऱ्हेनें सर्व दिवसाचा ते रात्री मांडून ठेवीत असत. हा कच्चा खर्चा स्वतः करून ठेवण्याचें कारण काय तें बरोबर समजत नाहीं. बाजीराव साहेब पुण्यातून गेल्यावर इंग्रजांनीं पेशव्यांचा वाडा ताब्यांत

वेऊन तपासण्यास आरंभ जेव्हां केला, त्या वेळीं त्यांच्या पलंगाखाली चौवीस वर्षांचा हिशेब उत्तम तऱ्हेनें लिहून ठेवलेला सापडला. बाजीराव साहेबांचे अक्षर उत्कृष्ट होते असाहि लौकिक आहे.

सन १८१८ इसवीत पेशवाई बुडाल्यावर इकडे इंग्रजी अंमल सुरू झाला. ही नवीन राज्यपद्धति जरी पुष्कळ प्रकारानें पूर्वापेक्षां भिन्न होती तरी जमाखर्चाची पद्धति पूर्वाच्याच धाटणीवर ठेवणें प्राप्त झालें. पुढें या पद्धतीत काहीं तरी सुधारणूक व्हावी असें राज्यकर्त्यांस वाटलें. परंतु या बिकट विषयाची सुधारणा करतो कोण ! शेवटीं दक्षिणभाग आणि उत्तरभाग रोविन्यु कमिशनर या उभयतांची कमिटी बसून या विषयाची सुसवात करण्याविषयी विचार ठरला.

त्या वेळीं दक्षिणभाग रोविन्यु कमिशनरचे दप्तरदार रा० रामराव नरसिंह ताडपत्रे हे होते. यांनीं सरकारच्या आज्ञेवरून गांवचे नमुन्यांची चोपडी तयार केली. हात कीर्द, खतावणी, व दुसऱ्या प्रकारच्या सर्व हिशेबी कागदांची उत्तम तऱ्हेनें माहिती दिली होती. जमाखर्चाचा मुख्य कागद जी कीर्दवही तिची परिस्फुटता चांगल्या तऱ्हेनें करून सर्व गांवचा हिशेब चोख रीतीनें रहावा झणून नगदी व मुलकी मिळून एकंदर बेवीस नमुने तयार केले होते. सन १८२७ चा कायदा जसा फार जुना व नामी झणून झणतात व तोच बहुत दिवसपर्यंत चालू राहिला, त्याचप्रमाणें वरील नमुन्यांची गोष्ट झाली. सर्व आबालवृद्धांस ते पसंत होऊन ती पद्धति सर्वांनीं स्वीकारली होती. व्यापारी लोकांनीं देखील तिचें अनुकरण केलें होतें. पेशवाईत लहानपणीं मुलांस ज्याप्रमाणें अक्षर तयार झाल्यावर जमाखर्च लिहिण्यास शिकवीत असत, त्याप्रमाणें रामरावजींचे नमुने इंग्रजीत मुलांकडून पाठ करवीत असत. असो; पुढें हे नमुने बदलून दुसरे करावे असें सरकारानें ठरविलें. या ठरावाचा उल्लेख व नंबर होपसाहेबांनीं आपल्या नमुन्याचे पुस्तकाचे आरंभी सादर केला आहे.

सन १८६९ सालीं पुणें येथें बुधवारच्या वाळ्यांत वरील विचाराकारितां कमेटी बसली. त्या कमेटीत हुषार व जुने अनुभवशीर अशा गृहस्थांचीच योजना केली होती. बहुतेक मामलेदार त्या वेळीं येथें जमले होते. त्या कमेटीतील मामलेदार यांनीं आपल्या पंचवीस तीस वर्षांचे अनुभवावरून असें सांगितलें कीं, चालत आलेल्या वहिवाटीत फेरबदल करणें हें घोटाळ्याचें होईल. हें त्यांचें सांगणें दुराग्रहामुळे सरकारानें मान्य केलें नाहीं. शेवटीं सन १८७० सालीं सुरतेचे कलेक्टर टी. सी. होप यांनीं 'मुल्की हिशेबाची पद्धति' झणून नमुन्याचें पुस्तक तयार केलें. होप. साहेबांनीं कायद्याचीं एक दोन बिलें. करण्याचें जसें यश घेतलें त्याप्रमाणें हेंहि यश घेतलें. या होपच्या नमुन्यापूर्वीं गार्डेन साहेबाचे नमुने एक वर्षभरच चालले होते, परंतु तें झुळीबरील

सारवण केव्हां नाहींसं झालें हें कळलें देखील नाहीं. होप साहेब आपल्या या पुस्तकांत प्रथम असें द्वाणतात कीं, 'तालुक्यांत खतावण्या रहात होत्या व हुजुरांत किरकोळ हिशेब रहात होते त्याऐवजीं कितीएक नमुने करण्याचा आमचा अभिप्राय पुणें येथें सन १८६९ सालीं सप्टेंबर महिन्यांत ठरलेल्या कमिटीनें मंजूर केला.' 'ही पद्धति' करण्यांत होप साहेबांचें बरेंच चातुर्य दिसून येतें. पहिल्यानदां नवीन चालू होण्यास इचा थोडासा घाटाळा वाटला, परंतु आतां त्याचाहि फारसा बोभाटा राहिला नाहीं. हें जरी खरें आहे, तरी पुष्कळ दिवस ज्या वृद्ध लोकांनीं पेशवाई राज्याचा अनुभव घेतला त्यांस ईंग्रजी राज्यापासून जें बरें वईट मनाला वाटण्याचा त्यांस संभव आहे तसाच काहीं प्रकार होपच्या नमुन्यांचाहि आहे. असो. येथपर्यंत या पद्धतीला मूळपासून कसकसें वळण मिळत गेलें तें कथन केलें. आतां आमच्या टीकाविषयक पुस्तकाविषयीं मात्र दोन शब्द लिहिणें राहिलें आहे तें आतां लिहूं.

हें पुस्तक कर्त्याच्या हेतुप्रमाणें 'सहावी इयत्तेची परीक्षा देऊं इच्छिणाऱांस' खरोखरीच उपयोगाचें असें झालें आहे. त्याचप्रमाणें 'या विषयावर अनेक पुस्तकें प्रसिद्ध झालीं आहेत, परंतु त्यांत एकहि स्वल्प रीतीनें माहिती करून देण्याजोगें नाहीं' असें जें लोटलीकर यांचें मत आहे त्याचप्रमाणें आमचेहि आहे. यांत 'कोणास न्यूनधिकें आढळल्यास अवश्य कळवावीं द्वाणजे त्यांचा पुढील आवृत्तीचे वेळीं विचार केला जाईल' असे लिहिलें आहे त्यावरून काहीं सूचना येथें करून हें मत आटपतों.

या पुस्तकास वाढविण्यास अजून पुष्कळ जागा राहिली आहे. या पुस्तकाचा उपयोग 'इतर हिशेबी लोकांस' व 'व्यापारी लोकांस'हि आहे असें जें द्वाणणें आहे तें व्यर्थ आहे. तसें होण्यास हें पुस्तक पुष्कळ वाढवून यास यापेक्षा वेगळेंच रूप दिलें पाहिजे. या 'जमाखर्चाचे पद्धती'चें अध्ययन करून कोणीं झटलें कीं, मी पेढीवरील किंवा दुकानावरील मुनीमाचें काम चालवीन तर हें असंभवनीय आहे. त्याचा विलक्षण घाटाळा होऊन जाऊन त्यास वाटेल कीं, मी अध्ययन केलेल्या पुस्तकांत इकडील माहितीचा एक शतशे देखील आला नाहीं व आपणांस 'जमाखर्चाचे पद्धती'पेक्षा अजून पुष्कळ शिकणें राहिलें आहे. शाळेंत असतां जें वाटत होतें कीं, ही 'जमाखर्चाची पद्धति' शिकल्यावर आपल्यास पाहिजे तेथील हिशेबी काम चोख रीतीनें समजेल, परंतु ती व्यर्थ भ्रांति होती. अशी त्या अध्ययन करणाराची स्थिति होऊन जाईल. तर हें पुस्तक पुनरपि वाढवितेवेळीं माटे यांचा अभिप्राय असेल त्या पद्धतीनें वाढवून आमचे इकडील जुन्या हिशेबाचें पुनरुज्जीवन केल्याचें कर्त्यांनीं यश घ्यावें. या आवृत्तीचे वेळीं पाहिल्या व दुसऱ्या आवृत्तीच्या प्रस्तावना गाळून टाकण्याचें कारण नव्हतें.

सुबोधपत्रिकाकर्त्यांच्या यांतील अभिप्रायाप्रमाणेच आमचा या पुस्तकावर अभिप्राय आहे. 'सहावी इयत्तेची परीक्षा देऊं इच्छिणाऱांस' या लहानशा चोपडीचा बराच फायदा झाला आहे असें दिसते, आणि ह्मणूनच 'इतक्या थोड्या वेळांत या लहानशा पुस्तकाची पहिली व दुसरी आवृत्ति सर्व संपल्यामुळे ही तिसरी आवृत्ति छापण्याचा प्रसंग रा० लोटलीकर यांस आला. तसेंच 'डायरेक्टर साहेब बहादुर' यांचा उदार आश्रयहि वरील उक्तीस कांहीसा कारण झाला आहे. यावरून रा० लोटलीकर यांनीं असें समजूं नये कीं, परीक्षेचे तयारीस या पुस्तकाची माहिती पुरेण उरण्याजोगी असेल. मागे रामरावाच्या नमुन्यावरून मुत्कीकडील परीक्षा देऊं इच्छिणाऱ्या उमेदवारांसाठीं माटे यांनीं 'सवाल जबाबाचें' पुस्तक कसें केलें होतें तें पाहिलें तर आमच्या ह्मणण्याविषयीं खात्री होईल.

असो; एकंदरीन या पुस्तकांत नवीन मंडळीस समजूत होण्याजोगा कांहीं भाग सुबोध असल्यामुळे लोटलीकर यांचा मूळ हेतु तडीस गेला. यांत अशुद्धें पुष्कळ राहिलीं आहेत, त्यांतून चवथ्या पृष्ठांत व त्या पृष्ठांतील खालच्या भागांत तर चुका फारच आहेत, त्या पुढें दुरुस्त व्हाव्या. किंमतहि जी तिसऱ्या आवृत्तीस फार ठेविली आहे ती पुढें कमी करावी, व पुढील प्रयत्नाचे वेळीं यांतील जुन्या माहितगार मनुष्यांचे साह्य घ्यावें, ह्मणजे त्यांचें कर्तृत्व सफल होईल.

काव्योतिहास—संग्रह.

कष्टं शिष्टशक्तिकृति कलौ काश्यमृच्छंति विद्याः ।^१

विश्वगुणादर्श.

अंक ४९(१) मासिक पुस्तकाचा फैलाव. (२) काव्योतिहाससंग्रह. (३) याच्या उद्देशावर येणारे आक्षेप. (४) पहिला—इतिहासावर. (५) दुसरा मराठी कवितेवर. (६) तिसरा—संस्कृत कवितेवर. (७) वरील तिन्ही विभागांविषयीं पृथक् विचार. (८) पुस्तकाविषयीं अभिप्राय. (९) उपसंहार.

१. अलीकडे दोन चार वर्षांत आमच्या भाषेंत पुष्कळ नवीं नवीं मासिक पुस्तकें निघूं लागली आहेत. प्रस्तुत पुस्तकाच्या पहिल्या अंकांत आह्मी जें लिहिलें होतें कीं, वर्तमानपत्रांची स्थिति अलीकडे सुधारून मासिक पुस्तकें मागसल्यासारखी झाली आहेत, ती स्थिति दिवसांदिवस जात चालली आहे. पूर्वी एखादें दुसरें मासिक पुस्तक असे, व त्यांतच पाहिजेत ते विषय येत असत. पण हल्लीं लोकांत ज्ञानाचा

१. "हर हर ! शिष्टांचा न्हास करणारा जो कलि त्यांत विद्यांचा उत्तरोत्तर अपकषे होते चालला आहे !"

प्रसार पुष्कळ झाल्यानें हरएक प्रकरणाचें निरानिराळेंच पुस्तक होऊं लागलें आहे. 'वेदार्थयत्न', 'षड्दर्शनचित्तनिका', 'वैद्यकसंग्रह', 'सिद्धपदार्थशास्त्र', 'शिल्पकला-संग्रह', 'एंनियरिंग विषयाचें पुस्तक', 'उपयुक्त ज्ञानसार', 'अबलामित्र', 'सर्वसंग्रह', इत्यादि नांवावरून वरील गोष्टीची प्रचीति येईल. अभिप्राय देण्यास घेतलेलें वरील पुस्तकहि वरच्याप्रमाणेंच देशहिताचें एक काम उचलून त्या संबंधाची न्यूनता पूर्ण करण्यास निर्माण झालेलें आहे.

२. वरील मासिक पुस्तकाचें प्रसिद्धिपत्रक गेल्या डिसेंबर महिन्यांत आमच्या-पुस्तकाच्या तिहिरी अंकाबरोबर जोडलेलें होतें हें आमच्या वाचकांस माहीत असेलच. या पत्रकांत प्रकृत 'संग्रहा'चा उद्देश, त्याची व्यवस्था, वगैरे सर्व गोष्टींचा यथास्थित उल्लेख केलेला होता. त्याबरोबरच सदरील पुस्तकाचे आजवर आठ अंक छापून प्रसिद्ध झाले आहेत. ते पुस्तकप्रकाशकांनीं आमच्याकडे पाठविल्यावरून त्यावर व या एकंदर उद्योगावर आमचें मत प्रगट करतों.

३. आतां प्रथमतः या उद्योगविषयी सामान्यतः विचार करून नंतर प्रस्तुत पुस्तकांतील तीन सदरें जीं महाराष्ट्र देशाचा इतिहास, मराठी कविता, व संस्कृत कविता त्याविषयीं वेगळें वेगळें लिहूं. प्रस्तुत उद्योग हा पुनरुज्जीवनासारखा किंवा जणिर्द्धार करण्यासारखा आहे हें उघडच आहे. जे जुने ग्रंथ सध्यां काहीं खटपट न केली तर ठार बुडून जाणार आहेत त्यांस वाचविण्याचा प्रस्तुत यत्न होय. आतां हा यत्न करण्याचें एवढें काय खोळंबलें आहे,—जुन्या काळच्या हकीकती व जुनीं काव्यें हीं राखून ठेवून काय करायाचें आहे,—असा प्रश्न कित्येक समजस लोक कदाचित् करतील. जें गेलें मेलें त्याची आठवण करण्यांत काय फायदा आहे, जें चाललें आहे तें खरें, तसेंच इंग्रजीसारखी कविता आण्यती वाचायाला असतां व तिच्या स्फूर्तीनें अलीकडील नवीन विद्वान् उत्कृष्ट उत्कृष्ट काव्यें रक्षिकजनरंजनार्थ स्वभाषेंत रचीत असतां, हजारों वर्षांमागलीं जुनीं संस्कृत काव्यें हुडकून काढा, तीं समजण्याकरितां संस्कृत भाषेचा पृथक व्यासंग करा, व शेंकडों वर्षांमागली अज्ञान व अरसिक महाराष्ट्र कवींनीं केलेली कविता पुनः उदयास आणा,—यांत काय हांशील आहे? हे प्रश्न केवळ काल्पनिक आहेत असें कोणी समजूं नये. पुष्कळांच्या वरच्या सारख्याच समजुती आहेत व तसे उद्गारहि पुष्कळांनीं स्वतः ऐकले असतील. तर प्रस्तुतसारख्या पुस्तकाचा उपयोग ध्यानांत येण्याकरितां वरील शंकाचें अगोदर निरसन केलें पाहिजे.

४. प्रस्तुत मालेच्या सहग्रंथा अंकांत वरच्यांपैकी पहिला जो इतिहासाविषयींचा आक्षेप त्याविषयीं बराच विचार केला आहे. त्यावरच येथें आणखी थोडा विस्तार करतों. इतिहास णणजे मेलेल्यांची किंवा गत गोष्टींची कथा होय हें उघडच

आहे; पण यावरून त्याचा अभ्यास निरर्थक हें मात्र ठरत नाही. पहा कीं, सांक्रि-
टीस मरून आज दोन हजारांवर वर्षे होऊन गेलीं; सध्यां सारें भूमंडळ जरी शोधले.
तरी त्याचा गोत्रज. वंशज किंवा कोणी कसलाहि संबंधी एकहि सांपडणार नाही.
खुद्द आथेन्स येथे गेलें तरी त्याचें रहाण्याचें ठिकाणहि सांपडेल किंवा नाही याचा
वानवाच दिसतो.^१ त्याचें शरीर तर केव्हांच मातीबरोबर मिळून पार झाले असेल !
दुसरें उदाहरण रोम व कार्थेज यांच्या लढाईचें घ्या. याहि लढाईस आज दोन
हजारांवर वर्षे लोटलीं; व दोन्ही शहरांचें वैभव नष्ट झाल्यासहि किती काळ लोटून
गेलो ! कार्थेज तर वरील लढाई आटपल्यावर पन्नास वर्षांनींच धुळीस मिळून गेलें; व
पुढें कितीक राष्ट्रे तो सारा प्रदेश एकामागून एक तुडवीत गेली. रोमची तरी कालो-
तरांनें तशीच धुळधाण झाली; व सध्यां जरी तें शहर कायम आहे तरी हा त्याचा
दुसरा जन्म झटला पाहिजे. पूर्वीची भाषा, पूर्वीचा धर्म, पूर्वीचा रीतिरिवाज, पूर्वीची
लोकव्यवस्था, वगैरे सर्व कांहीं नाहींसें झाले आहे. तेव्हां असल्या दोन शहरांच्या
श्रेतायुगांतल्या लढाईचा वृत्तांत हा सध्यां इसापनीर्तांतल्या पशुपक्ष्यांच्या युद्धासारखाच
होय ! झणजे वस्तुतः पहातां इसापानें वर्णिलेल्या युद्धाचा प्रस्तुत काळीं चाल-
लेल्या राहाटीशीं जितका संबंध अहे तितकच वरील महायुद्धाचाहि होय. नुसता
वरवर जो विचार करणारा आहे त्यास वरील दोन्ही सिद्धांत अत्यंत मान्य होऊन
सांक्रिटीसचें चरित्र व कार्थेजची लढाई हीं लिहिणारे व वाचणारे दोघेहि मूर्ख अघें
वाटल्यावांचून रहाणार नाही. पण अंमळ खोल जर विचार केला तर कोणाच्याहि
ध्यानांत येईल कीं वरील महापंडित हा लोक सोडून गेल्यास जरी आज दोन हजार
वर्षे होऊन गेलीं, व कार्थेजचें युद्धहि जरी केवळ कर्मकथाच होऊन बसलें आहे, तरी
दोहोंच्या वृत्तांतापासून होणारा जो वास्तविक उपयोग तो इतक्या काळानेंहि लवमात्र

१. “पवडा निख्यान जो ग्रीस देश त्याच्या परम निख्यान शहरांचीहि आज काय
स्थिति आहे ती पुढील उताऱ्यावरून लक्षांत येईल. हा जुन्या ‘कोर्स आफ रीडिंग’च्या ७०
व्या पृष्ठांत समग्र सांपडेल. एक फ्रेंच मुझाफर एका माहीतगारास बरोबर घेऊन स्पार्टा शहर
पुंडीत असतां तें शेवटीं अशा प्रकारें दृष्टीस पडलें—

“Yonder, at Magoula,” said the Cicerone pointing to a
white cottage with some trees about it, at a considerable distan-
ce in the valley. Tears came into my eyes when I fixed them on
this miserable hut, erected on the forsaken site of one of the
most renowned cities of the universe, now the only object that
marks the spot where Sparta flourished, the solitary habitation
of a goat herd, whose whole wealth consists in the grass that
grows upon the graves of Agis Leonidas !

सुद्धा कमी झाला नाही. कोठ्यावधि योजनें दूर असणारे जे तारागण त्यांचा स्वयंभू प्रकाश जसा इतक्या अगणित अंतरावरूनहि आपणाकडे सतत पोचून जगाच्या आरं-भापासून मार्गदर्शक होत आला आहे त्याप्रमाणेंच आजपर्यंत सऱ्या देशांत ज्या ज्या ईशवाच्या विभूति वेळोवेळां प्रगट होऊन पुनः निजधामास गेल्या त्यांचें चरित्रहि लोकांस उत्तमप्रदच होत गेले आहे. वरील चरित्र व वरील इतिहास वाचून धीरोदात्त पुरुषांचा महिमा कोणाच्या हृदयावर ठसत नाही ? व कोणाच्या मनास सदाचरणाविषयी, स्वदेशप्रीतिविषयी स्फुरण होत नाही ? तर याप्रमाणें जे गतवृत्तांत अतज्ञ जनांस बाह्यतः केवळ नीरस वाटतात त्यांच्या आंत नारिकेलपाकन्यायानें अत्यंत आल्हादकारक व उत्साहप्रद असा रससंचय असतो !

पण हें केवळ सामान्यतः झालें. कोणत्याहि देशाच्या इतिहासाच्य वाचनापा सून कोणता लाभ आहे हें वर सांगितलें. मग यावरून आपला जिशी अत्यंत निकट संबंध, जिचें वैभव तें आपलें वैभव, जिचें दूषण तें आपलें दूषण, जिची आपणास सर्वांत अधिक माहिती, जी आपलें जन्मस्थान, त्या भूमीचा वृत्तांत समजल्यापासून तर किती फायदा आहे हें काय सांगावें ! इतर देशांचा इतिहास व आपल्या

१. थोर पुरुषांच्या चरित्रानें उज्ज्वल झालेल्या स्थळांचें दर्शन घडलें असतां सहृदय प्रेक्षकांची चित्तवृत्ति कशी होते हें पुढील उताऱ्यावरून लक्षांत येईल. जॉनसन बॉसवेल यांनी मिडून स्कॉटलंड देशाच्या पश्चिम भागावर सभर केशी हें मार्गें (अंक ३७ कलम ४) सांगण्यांत आलेच आहे. याच प्रवासांत एओना नांवाच्या एका बेटावर गुरुशिष्य उतरले असतां त्या स्थळाचें वर्णन जॉनसननें पुढें येणेंप्रमाणें लिहून ठेवलें—

“We were now treading that illustrious island which was once the luminary of the Caledonian regions, whence savage clans and roving barbarians derived the benefits of knowledge and the blessings of religion. To abstract the mind from all local emotion would be impossible if it were endeavoured, and would be foolish if it were possible. Whatever withdraws us from the power of our senses, whatever makes the past, the distant, or the future predominate over the present, advances us in the dignity of thinking beings. Far from me and my friends be such frigid philosophy as may conduct us indifferent and unmoved over any ground which has been dignified by wisdom, bravery, or virtue. That man is little to be envied whose patriotism would not gain force on the plains of Marathon, or whose piety would not grow warmer among the ruins of Iona !”

Journey to the Hebrides.

देशाचा इतिहास या दोहोंमधील भेद झटला ह्मणजे अंतरालातील अव-
ध्या इतर तारागणांत व आपापल्या ग्रहमालेचा जो अधिपति त्यांत जितका आहे
तितका होय. समजा कीं, आपण वसंत ऋतूंतल्या एखाद्या निरभ्र रात्रीं गर्चावर
ह्वा खात बसलों असतां एकाएकां आपल्या असें नजरेस आलों कीं, दहा पांच
तारे आपण पहातां पहातां अकस्मात् जागच्या जागीं गडप झाले, तर त्याबद्दल
आपणांस काय वाटणार आहे ? त्यांचें व आपलें अंतर कोटयानकोटी कोस असल्या-
मुळें त्यांचा आपला कांहींच संबंध नाही. तेव्हां वरील प्रलयापासून फार झालें तर
एवढेंच होईल, कीं त्या तेजोमय गोलांवर व त्यांच्या आकर्षणात असलेल्या इतरांवर
जर प्राण्यांची वस्ती असेल तर त्यांचा निःपात झाल्याबद्दल आपणांस क्षणमात्र विषाद
वाटेल. तसेंच वरील नष्ट झालेल्या ताऱ्यांत व्याध, अगस्त्य यांच्यासारखे
काहीं असले तर आकाशाची शोभा कमी झाल्याबद्दल आकाशप्रेक्षकांस वाईट
वाटेल, व ज्योतिष्यांस आपले नकाशे नीट करवे लागतील. पण याच्या
पलीकडे या गोलावरील लोकांस वरील प्रलयापासून दुसरी कोणतीहि बाधा
पोंचणार नाही. पण तोच प्रसंग आमच्या सूर्यावर येऊं या; ह्मणजे
एका सूर्याबरोबर प्रकाश गेला, उष्णता गेली, पर्जन्य गेला, धान्यें गेलीं, सर्व कांहीं
नाहींस झालें ! तर देशांतराच्या इतिहासांत व स्वदेशाच्या इतिहासांत इतका फेर आहे.
पहा कीं, रोम व कर्थेज यांच्या युद्धांत सोफानिसबा नांवाच्या सरदारकन्येची गोष्ट
आहे, आणि इकडे भीमसिंगाची बेटी कृष्णाकुमारी हिचा वृत्तांत आहे; तिकडे सीजराचा
वध आहे, इकडेहि नारायणराव पेशव्यास मारेकऱ्यांनीं मारला आहे; तिकडे नेपो-
लियन बादशहाची जंगी स्वारी रशियाची खोड मोडून सगळें युरोपचें राज्य एकछत्री
करण्याकरितां निघाली आहे; इकडे शिवाजीनें शंभर वर्षांपूर्वीं सुरू केलेल्या मंदिरावर
कळस बसविण्याकरितां भाऊसाहेबांचा जरीपटका असंख्य महाराष्ट्र वीरांनीं वेढलेला
होत्साता दिल्लीपदावर निघाला आहे; तिकडे ऑगस्टस् बादशहा रोमक पत्तनच्या
सिंहासनावर बसून व्हर्जिल हॅरेस यांच्या वाग्विसरांत आनंदभराणें वाढवत आहे,
इकडे शकांचा आपल्या प्रतापकिरणांनीं विध्वंस करून विराजमान झालेला जो विक्र-
मादित्य तो कालिदासप्रभृति कविवरांचा प्रत्यक्ष वाग्देवीच्या वीणावादनपर हस्तास
व नेत्रकमलांसहि स्तिमित करणारा जो वीणारव त्यास लुब्ध होऊन डोलत आहे !
वस्तुतः पहातां वरील दोन्ही वृत्तांत हे समसमान आहेत. पण दोहोंचें एतद्देशीयांच्या
मनावर कार्य किती भिन्न होतें ? दोन्ही गतवृत्तांत असतां दुसरे स्वदेशांत घडले अस-
ल्यामुळें त्यांची जणों काय प्रत्यक्षता आपणास भासते. सारांश, अगस्त्याच्या किंवा
व्याधाच्या प्रकाशांत आणि उन्हांत किंवा चांदण्यांत जितपत अंतर तितपतच द्वीपांत-
रींच्या इतिहासांत व स्वदेशाच्या इतिहासांत होय !

मग असला इतिहास जर नष्ट झाला, तर त्यापरती देशाची हानि कोणती ? आमच्या पूर्वजांनी गेल्या शेंदोनशें वर्षांत एवढाले दिग्विजय गाजवून भारत वर्षाच्या पूर्वापार चालत आलेल्या कीर्तीत एवढी जी भर घातली, व शेकडों स्थलांचा महिमा चिरकाल राहीसा करून टाकिला, तें सर्व आमच्या मूर्खपणानें व हयगयीनें जर होऊन न झाल्यासारखेंच झालें तर केवढी शोचनीय गोष्ट होय ? युरोपांतल्या देशांत एकंदर देशाच्या इतिहासाविषयीं तर राहोच, पण प्रसिद्ध पुरुषांचीं चरित्रें, शहरांचीं वर्णनें, धर्म, कलाकौशल्य, ग्रंथसंग्रह इत्यादिकांचा इतिहास यांविषयींहि लोकांस जिज्ञासा असून ती तृप्त करणारांस हवा तितका लोकाश्रय मिळतो. पण इकडे कशी बहार आहे पहा ! 'विद्यामृता'चा, 'देशसुधारणे'चा 'आर्यजननी'चा आज कित्येक वर्षे चोहोंकडे घोष चालून त्यानें दाही दिशा धुमू लागल्या असतां 'आर्यजननी'चा स्वतंत्र इतिहास तर लांबच, पण त्याचा नुसता पाया जुन्या बखरी त्यासहि आश्रय मिळतांना जेमतेम पडते; कवींचीं चरित्रें व त्यांच्या गुणदोषांचें विवरण हें तर दूरच, पण अगोदर त्यांचीं काव्येहि आमच्या देशबंधूंस आश्रयार्ह वाटत नाहीत ! एकंदरीत सध्यांची आमची स्थिति किती विलक्षण तऱ्हेची आहे पहा ! नूतन विद्येनें आमची नजर सगळ्या भूमंडळावर फांकली असून कामथाटका कोठें आहे, टिंबकट्टू शहराची वस्ती किती आहे, माजिलनची सामुद्रधुनी कोणी शोधून काढली; वगैरे खडान् खडा आह्मांस पुसून ध्या; पण वस्तीच्या ठिकाणाहून दहा वीस कोसांवर नेऊन रोडलेंत तर परत आपल्या जागीं येण्याची आह्मांस मारामार पडेल ! आपल्या आज्ञा-पणजांचें नांव वेळेनसार आठवायाचें नाही, रामायणांतील महाभारतातील अति प्रसिद्ध कथा किंवा मराठ्यांच्या इतिहासांतील ठळक ठळक गोष्टीहि माहीत नसतील; पण ग्रीस व रोमच्या इतिहासांतील शक विचारा, किंवा इंग्लंडाची वंशावळ ह्मणायला सांगा, ह्मणजे विल्यम राजापासून तों तहत केसर ई हिंदूपर्यंत तडक आगगाडी, मोरो-पंताची सामान्य आर्यां लागायाची नाही. तुकारामाचें साधारण अवतरण लक्षांत यावयाचें नाही; पण इंग्रजी कवितेंतली काय ती सर्व माहिती ! याप्रमाणेंच धर्माचीहि गोष्ट. आतां कोणतेंहि ज्ञान संपादन केलें तरी तें प्रशस्यच होय हें खरें; पण आपल्या घराच्या गोष्टींची गैरमाहिती असून माहिती काय ती हजारों कोसांवरच्या मुलखांची हें हास्यास्पद होय यांत संशय नाही. शिवाय जे आपल्या घराची दुरुस्ती करणार व त्यास सुधारणेची कळा आणणार त्यांस वरच्यासारखा दिव्याखालीं अंधेर अगदांच उपयोगी नाही. तर मॅरिस साहेब सांगतील तो आमचा इतिहास, मेकॉले बोवा सांगतील ती आमची नीति, डा० विल्सन सांगतील तो धर्म, ही लज्जास्पद स्थिति आजपर्यंत जी चालत आली तीच पुढें चालू नसावी असें ज्यांच्या मनांत असेल त्यांनां हल्लीं प्राचीन विद्येच्या उज्जीवनार्थे जे प्रकृत पुस्तकासारखे उद्योग आमच्या काही देशबंधूंनीं हातीं

घरले आहेत त्यांचा चांगला पुरस्कार करणे अत्यंत आवश्यक होय.

५. दुसरे सदर महाराष्ट्र कविता. यावरहि पुष्कळांचे, व विशेषतः विद्वान् ह्याणविणारांचे कित्येक आक्षेप आहेत. यांपैकी कांहींविषयीं यापूर्वी प्रसंगोपात्त विवेचन केलेले आहे.^१ यास्तव येथें त्यांविषयीं सामान्यतः निरूपण करतो ह्याणजे बस आहे. सर्वांस ही गोष्ट महशुरच आहे कीं, इंग्रजी वियेचा प्रसार आमच्या लोकांत पथमः होऊं लागला तेव्हां लवकरच तिचा एक मोठा परिणाम असा दृष्टीम पडूं लागला कीं, एतद्देशीय धर्मावरून लोकांची श्रद्धा उडत चालली; आणि धर्मन काय, पण, जें जें स्वदेशीय तें सर्व अप्रयोजक मूर्ख वेडगळ असें असलेच पाहिजे ही एक जबरदस्त कल्पना लोकांच्या मनास खिळून राहिली. अद्यापहि ती निघाली आहे असें नाहीं; पण तिचे वेढे अलीकडे बरेच सईल पडत चालले आहेत. तर हीच कल्पना वरील कवितेस अर्थातच बाधक झाली. त्यांतून दुसरे असें कीं; मराठी कवितेचा बहुतेक सर्व विषय धर्माचाच. तेव्हां ज्या लोकांचें मन मुळीच धर्मावरून उडालें त्यांस तदनकूल किंवा तत्प्रतिपादक जी कविता ती कशी पसंत व्हावी ! आतां खरोखरी पहातां अर्वाचीन पाश्चात्य वियेनें ज्यांची दृष्टि परम सूक्ष्म व परम विमल झाली त्यांच्या हें लक्षांत यावयाला पाहिजे होतें कीं, कवितेची योग्यता जी ठरते ती तांतील विषयाच्या खोखोटेपणावरून ठरत असते असें नाहीं. प्रतिपादित अर्थ अत्यंत समंजस व केवळ सत्य असला ह्याणजे कविता उत्तम झाली आणि असमंजस व असत्य असला ह्याणजे नादान झाली असें मुळीच नाहीं. कारण तसें असतें तर युक्लिड हा कविसार्वभौम व होमर हा कुकवीतला अत्यंत अधम असा ठरला असता. कां कीं, युक्लिडनें जी सिद्धांतांची इमारत बांधली ती आज दोन हजारांवर पृथ्वीच्या सूर्याभोवती प्रदक्षिणा झाल्या तरी जशीच्या तशी अजून कोरी करकरीत आहे. एवढालीं रोमच्या सारखीं राज्यें उभारलीं जाऊन उलथून गेलीं पण वरील इमारतीस एवढीशी चीर ह्याणाल कां टक्का उडालेला ह्याणाल तर कोठेंहि सांपडायचा नाहीं. तर वरील भूमितिप्रवर्तकाची कृति इतकी सत्यानें ओतप्रोत भरलेली आहे ! आतां तसेच युरोपीय कवींच्या आजोबांनीं रचलेल्या आद्यकाव्याकडे उलटा,—ह्याणजे काय गोंधळ आहे पहा ! कोठला आकिलीस आणि कोठला हेक्टर—या नांवांचे मनुष्य तरी या पृथ्वीच्या पाठीवर कधीं जन्मास आले होते कीं नव्हते कोण जाणे ! तर असल्यांच्या भाकड कथा आपल्या आजोपणजांपासून चालत आलेल्या या खुळ्यानें खऱ्या मानून भलें थोरलें नोबीस सर्गाचें बाड रचून ठेवले ! त्यांतूनहि 'बाबावाक्यं प्रमाणम्' या अडाणी न्यायानें

१. सदरील पुस्तकाचा १२ वा व ४६ वा अंक पहा. माजी 'शालापत्रका'चा शेवटल्या वर्षाचा एप्रिलचा अंक पाहिला असतांहि कांहीं आक्षेपांचें निरसन सांपडेल. या निरसनाचा लवकरच काय परिणाम झाला तो मागे (अंक २७ पृष्ठ १५ टीप) सांगण्यांत आलाच आहे.

त्याने वरील सर्व हकीकतहि खरी मानली समजा, पण हें हो काय !—आकाशातला सूर्य उठला, प्रीक लोकांच्या कंपूवर बाणांची वृष्टि करायला लागला; शुक्राची चांदणी निघाली, लागली सोद्या राजपुत्राची व त्याच्या प्रियकरणीची गांठ घालून द्यायला; मंगळ खाली उतरला, लागला प्रीक लोकांशीं लढायला; बुध स्वर्गाहून निघाले, आले प्रायम राजाच्या शिबिरीं आपल्या यजमानाचा निरोप घेऊन; आकिलीस उठला तो दोन नद्यांशींच लढायला लागला ! वरील सर्व प्रकार ज्याने वर्णिले त्यास जर खुळा झणूं नये तर मग खुळा तरी कोण ? पण चमत्कार पहा काय आहे तो, कीं या कवींतल्या वृद्ध कपीस वेड्यांच्या इस्पितळांत पाठविण्याची कोणी तजवीज न करतां कवित्वमंदिरांत त्यास उलटें अग्रासन दिलेलें आढळतें ! त्याप्रमाणेंच, ‘उंदरांची सभा’, ‘पशुपक्ष्यांचें युद्ध’ ‘खटला उभा करणारीं मांजरे’ या गोष्टी ज्यानें लिहिल्या; किंवा भांड्यांतून पहिल्यानें धुराचा अपकारा निघाला आणि मग सगळ्या धुराच्या सोटाचा एक राक्षस बनला; एकजण भुयारांतल्या बागेत शिरला तो जिकडे पहातो तिकडे सारीं झाडें आपलीं हिऱ्या माणकांनीं लादलीं आहेत असें त्यानें पाहिलें, असल्या बातांचें ज्यानें एक जबरदस्त भारूड रचून ठेवलें; त्याचे ग्रंथहि वेडगळ झणून जे उकिरज्यावर झुगारून द्यावयाचे ते उलटे मोठमोठ्या शहाण्यांनीं आजपर्यंत उराशीं बाळगले ! असो; वरच्या सारखे विचार आमच्या अर्वाचीन पंडितांनीं जर कांहीं मनांत आणले असते तर महाराष्ट्र कवितेची आजपर्यंत जी उपेक्षा झाली, व ‘सर्वसंप्रदाय’सारखी सात वर्षांची इमारत एकाएकी जी खचली, तसला प्रकार झाला नसता. सारांश, ज्याप्रमाणें बुदबळांच्या डावांत लांकडाच्या तुकड्यांस हत्ती, घोडा, उंट हीं नांवें दिल्यानें वेडगळपणाचा आरोप मार्थी बसण्याची शंका नको, किंवा रंगभूमीवर स्त्रीचा अभिनय पहात असतां त्या पात्राच्या स्त्रीपुंस्त्वाची मीमांसा करायला पाहिजे असें नाहीं, त्याप्रमाणेंच कवि, नाटककार, कादंबरीकार, वक्ते इत्यादीकांची करामत पाहून तल्लीन होतांना आपणासमोर दिसतें आहे हें सर्व खरें आहे कीं सर्व भास आहे हेंहि मनांत आणण्याची विलकूल गरज नाहीं. ‘भारत’, ‘इलियड’ किंवा ‘प्यारडैज लॅस्ट’ हीं वाचतांना आपल्या आनंदास वरील संशयवृत्तीनें व्याघात करणारा मार्मिक हा, ‘शाकुंतल’ नाटकांतील नायक स्वनिर्मित चित्रांतल्या भ्रमराशीं बोलावयास लागून आपल्या हृदयवल्लभेच्या समागमाचें सुख अनुभवीत असतां त्यास जागें करणाऱ्या विदूषकाप्रमाणेंच महामूर्ख होय !

६. तिसरें सदर संस्कृत कविता. यावर सांगण्यासारखे आक्षेप वाचण्यांत किंवा ऐकण्यांतहि येत नाहींत. याचें कारण उघडच आहे, कीं जोन्स, विल्सन, कोलब्रूक सारख्यांनीं आमच्या गीर्वाण कवींचा महिमा मार्गेच गाऊन त्यांची कीर्ति सान्या जगभर पसरविली, व त्यांचीं नांवें होमर प्रभृतींच्या पटीत सामील करून

टाकली. त्यामुळे एतद्देशीय दूषकांचीं तोंडें तर मुळीच बंद होऊन स्वदेशनिंदेचें जें त्यांचें व्रत तें या ठिकाणीं तरी त्यांस तसेंच ठेवून द्यावें लागलें. तिकडील जी १५३ मंडळी तिजपैकीं मेकाले व भिल्ल या दोघां बह्मादरांनींच आमच्या कवींस कीर्तिभंडीरांतील अत्युच्च स्थलावरून ढकलून देण्याचा काय तो यत्न केला; पण डोंगरांशीं टक्कर घेणाऱ्या मदोन्मत्त हत्तींप्रमाणें वरील महारसिकांनीं दंतभंग मात्र करून घेतला ! बाकी त्यांच्या शुष्क आक्षेपांनीं आमचे कविवर आपल्या अढळ पदापात्रून कितपत ढळले ह्याणाल तर त्यांच्या कृतीचे भोक्ते युरोपांत दिवसेंदिवस वाढतच आहेत, व त्यांस मोठमोठ्या लायब्ररींतून त्यांच्या योग्यतेनुरूप उच्चस्थानहि मिळत आहे ! तेव्हां या सदरावर विशेष लिहावयास नकोच.

७. याप्रमाणें प्रस्तुत पुस्तकावर कित्येक अनभिज्ञ व अरसिक लोकांचे जे आक्षेप निघणारे आहेत त्यांचें निराकरण केलें. आतां त्याविषयीं विशेषतः प्रत्येक विभागाच्या संबंधानें लिहूं. या तिन्ही सदरांवर पूर्वीक प्रसिद्धिपत्रकांत बरेच दिग्दर्शन केलें आहे. त्यावरच येथें अंमळ विस्तार करतो.

प्रस्तुत पुस्तकाच्या प्रकाशकांनीं इतिहासाच्या उपोद्घातांत झटलें आहे कीं, फ्रांट डफ यास जी सामग्री मिळाली होती तांतील कित्येक लेख त्यानें रचलेल्या एकंदर इतिहासाएवढाले होते. या गोष्टीचा कोणाला चमत्कार वाटायला नको. असें पहा कीं, एकट्या जानसनचें व एकट्या स्काटचें चरित्र जर फ्रांट डफच्या इतिहासाच्या चौपट पांचपट झालें आहे, मेकालेनें रचलेल्या पांच मोठमोठ्या भागांत जर नुसता पंधरा वर्षांचा काय तो इतिहास आला आहे, व सामान्यतः कोणी मनुष्य कोठें पांच पन्नास कोस जाऊन आला तर तेवढ्यांतहि आपल्या स्नेही मंडळींस चार घटका सांगत बसण्यासारख्या जर गोष्टी घडून येतात, तर केवळ क्षुद्र स्थितीपासून साऱ्या हिंदुस्थानाच्या सार्वभौमत्वापर्यंत चढलेल्या अवघ्या राष्ट्राचा इतिहास सामान्य प्रतीच्या पांचसातशें पानांत यावयाचा झटला ह्याणजे कोळ्याच्या गोष्टींतल्या प्रचंड राक्षसास लहानशा भांड्यांत केंडून भरला होता त्यासारखीच अवस्था ह्याणायची ! शिवाय कोणत्याहि राष्ट्राचा इतिहास झटला ह्याणजे केवळ राजांचे वृत्तांत व लढायांच्या इकीगती दिल्यानें होत नाहीं. वरील शब्दाचा अर्थ किती व्यापक आहे हें मागें एके ठिकाणीं सांगण्यांत आलेंच आहे.^१ तेव्हां या व्याप्तीप्रमाणें झटलें ह्याणजे महाराष्ट्र देशाच्या इतिहासांत पुढील सर्व गोष्टी आल्या पाहिजेत. प्रथमार्धमीं मराठे

१. अंक ६. व्हॉल्टेर नांमें करून फ्रान्स देशांत जो महाविख्यात पंडित गेल्या शतकांत होऊन गेला त्यानें इतिहासाच्या व्याप्तीचें यथार्थ निरूपण करून त्याप्रमाणें स्वतः इतिहास रचले. याविषयीं माहिती पाहिजे असल्यास ती बकलच्या दुसऱ्या भागाच्या ६ व्या खंडांत सांपडेल.

लोकांची स्थिति शिवाजीमहाराजांच्या पूर्वी कशी होती, त्यास पुढें जें एवढें वैभव प्राप्त झालें त्यास कारणभूत असे त्यांच्या अंगीं मूळचे गुण कोणते व कितपत होते व वरील राज्यस्थापकानें त्यांचा विकास कोणते प्रकारानें केला, हिंदुधर्माची स्थिति त्या वेळेस कशी होती व तिनें यवनांच्या अपकर्षास कितपत साध्य केलें, इत्यादि गोष्टी मूळ उपोद्घातांत आल्या पाहिजेत. नंतर मावळे लोकांचें वर्णन, शिवाजीचे संवगडे तानाजी, बाजी, येसजी यांचे वृत्तांत, शिवाजीचें शिक्षण, सैन्यव्यवस्थेचा व राज्य-व्यवस्थेचा प्रकार, आरमारी फौजेची तयारी, अवरंगजेबाचा दरबार, मोगली लष्कर, भगवा झेंडा, रामदासाचा राजनीतिपर व धर्मपर उपदेश, तुकारामबोवांचें कीर्तन, वामनाचें पांडित्य व कवित्व, परभू लोकांचें शौर्य, इत्यादि गोष्टी शिवराजाच्या वृत्तां-तांत दाखल झाल्या पाहिजेत. नंतर संभाजीपासून शाहूपर्यंतच्या इतिहासांत सैन्यव्य-वस्थेंत व राज्यव्यवस्थेंत झालेले फेर, कलुष्याचें वर्चस्व, फिरंग्यांची सत्ता, बेगम साहे-बांची हकीगत व शाहूचें आपल्या शत्रूच्या घरीं वाढणें, चित्पावनांची पूर्वस्थिति व उत्कर्ष, ब्राह्मणांच्या व मराठ्यांच्या झटापटी, बाळाजीचें चातुर्य व वक्तृत्व, त्याचे दोषे व बळे यांशिक्कीच्या किंवा कारकुनीच्या कामांत फार झाले तर वाकबगार व्हावयाचे ते हानिबल व हासडुबल यांसारखे महावीर बनून शत्रूंचे काळ कसे होऊन राहिले तो प्रकार, दोषां भावांची परस्पर प्रीति, मस्तानी व समशेरबहादर, शूद्र अधिपतींचा अभ्युदय, महा-राष्ट्रांतील जातिभेदजन्य वैमनस्य मोडून सर्वांचा कट करण्याविषयी पेशव्यांचा कटाक्ष, शाहूच्या गळ्यांतील केवळ तार्ईत बनून गेल्यामुळें त्यानें अंतर्काळीं सर्व राज्याधिका-राचें त्यास केलेलें समर्पण, इत्यादि गोष्टींचा या दुसऱ्या भागांत अंतर्भाव झाला पाहिजे. यापुढें तर मराठ्यांचा इतिहास ह्मणजे साऱ्या हिंदुस्थानचाच इतिहास; कां की चारी मुलखांत त्याचे सत्ताधारी कायम होऊन राहिले. तेव्हां नदीचें पात्र रुंदा-वत जातां जातां समुद्रसंगमाच्या स्थानीं जसें अफाट होऊन सागरार्शीं एकात्मक होऊन जातें, त्याप्रमाणें वरील काळाच्या इतिहासांत अवघ्या भारतवर्षाच्या इतिहा-साचा अंतर्भाव होतो ! यापुढें छत्रपतींचें किंवा पेशव्यांचें घराणें हें मागील सूत्र सुद्धन सिद्धे, होळकर, गायकवाड, भोंसले, पवार, बुंदेले, पटवर्धन इत्यादि शाखांच्या पृथक विस्तारांत शिराचें लागतें. तेव्हां या सर्वांचें यथातथ्य वर्णन झालें ह्मणजे पुनः वर-च्यासारखा प्रत्येकाचा अवांतर परिवार आला. सारांश, मराठ्यांचा इतिहास ह्मणजे शिवाजीचे, बाजीरावाचे, किंवा यशवंतरावाचे पराक्रम वर्णिले किंवा नाना फडनवी-साच्या राजकारणाचें वर्णन केलें ह्मणजे झालें नाहीं; तर वरील वीरांच्या मोहिमी-बरोबर व मुत्सद्दहांच्या मसलतीबरोबरच रामशास्त्रीबोवांचा न्यायमनसुबा, रामचंद्र बाबाची जमाबंदी, बखतरामाची कारागिरी, दयारामाची सावकारी, गंगाविष्णूची वैद्यकिया, काशीनाथोपाध्यायांचा 'धर्मसिंधु', भवदेवमिश्राचें पांडित्य, असुररायाचें

कीर्तन, मोरोपंताची आर्यावाणी, जोशीबोर्वांचा तमाशा, व्यंकटनरसीचें गापें, बाळ-
भट्टादाची कुस्तेगिरी, वगैरे सर्व प्रकार त्यांत इत्यंभूत आले पाहिजेत. त्याप्रमाणेंच
त्या वेळची लोकस्थिति कशी होती,—झणजे बापलेक, नवराबायको, बहीणभावंडे,
धनीचाकर, गुरुशिष्य इत्यादिकांचे परस्पर संबंध कसकसे होते; धर्मावर लोकांची कित-
पत श्रद्धा होती, त्यांचे आचरण कसे होतें; मेकालेप्रभृति तत्त्ववाद्यांच्या गताप्रमाणे
सर्व येथून तेथून लबाड व मूर्ख होते किंवा कसे; त्याप्रमाणेंच शुभवर्तमान नी बातमी
किंवा एकेश्वराचें वर्तमानहि त्या वेळेस कांहीं यथार्थाचा संभव नसून उलटा मूर्तिपूजेचा
व पुराणांचा अंमल मात्र जारिनें सुरू होता, मग घरोघर व्यभिचार, लांडीलबाडी,
मारामान्या हे प्रकार सुरू असत किंवा काय; लोकांत कोणत्या विद्यांचा कितपत
अभ्यास सुरू असे, व अभ्यासाची रीति कशां होती; मुसलमानी विद्येचा, भाषेचा, व
रिवाजाचा कितपत प्रचार होता; मुळा सहबांच्या पवित्र शास्त्रानें हिंदुधर्माच्या अंध-
कारांत सत्याचा प्रकाश कितपत पाडला होता, व 'न काशी मक्का वा शिवशिव न
हिंदुर्न यवनः' ही स्थिति कितपत दृष्टीस पडत असे; याप्रमाणेंच लोकांतील उत्सव,
रीतरिवाज, पेहेरावाच्या तऱ्हा, वगैरे सर्व कांहीं वरील इतिवृत्तांत समाविष्ट झालें
पाहिजे. मराठे लोकांविषयीं असुक प्रकारची एक माहिती यांत मिळत नाही असें
जोंपर्यंत राहिल तोंपर्यंत 'महाराष्ट्र देशाचा इतिहास' अपूर्णच समजावयाचा !

आतां हें खरें कीं, वरील मानानें पाहिलें असतां संपूर्ण इतिहास असा कधीहि
मनुष्याच्या हातून तयार व्हावयाचा नाही; कां कीं सर्व प्रकारची माहिती कोणाला
असणार आहे ? व ती सर्व मिळावी तरी कशी ? पण असें आहे झणून इतिहासाचें
यथार्थ स्वरूप सांगणें बरोबर नाही असें मात्र होत नाही. आकाश अनंत आहे झणून
आपल्या आढ्याला आभाळ लागलें आहे असें झणून कसे चालेल ? वामनाचा श्लोक
सर्वविश्रुतच आहे—

आकाशअंत न कळोनिहि अंतरिक्षां

आकाश आक्रमिति शक्त्यनुसार पक्षी ।

हाच न्याय धरून अर्वाचीन पाश्चात्य इतिहासकारांनीं कोणत्याहि राष्ट्राचा इति-
हास लिहितांना केवळ राजकारणाच्या उलाढालींविषयींच न लिहितां लौकिक स्थितीचें
यथावत् स्वरूप उतरण्याविषयीहि नेहमीं प्रयत्न केलेला आढळतो.^१ आतां ढफ

१. अलीकडील साऱ्या लहान मोठ्या इतिहासांत वरील नवी पद्धति दृष्टीस पडते.
त्यांतून गिबन व मेकाले यांच्या इतिहासांत तर ती भरपूर आढळते. मेकालेच्या अवांतर नि-
बंधांचा, कवितांचा वगैरे जो एक तिसरा भाग छापलेला आहे त्यांत 'इतिहास' या विषयावर
एक सविस्तर निबंध लिहिलेला आहे; त्यांत वरील पद्धतीच्या यथार्थ स्वरूपाचें प्रतिपादन केलें
आहे. हा निबंध वरील ग्रंथकर्त्यानें पूर्ववयांत लिहिलेला आहे तेव्हां यावरून स्पष्ट कळून येतें
कीं, स्वदेशाचा इतिहास लिहिण्याविषयींची स्फूर्ति त्यास तेव्हांपासून होत होती !

साहेबांच्या ग्रंथांत वरील प्रकार कितपत आढळतो हें आमच्या वाचकांस सांगायस नकोच. आज पन्नास वर्षांत आमच्या महाराष्ट्राविषयींच्या माहितीचा ग्रंथ झटला झणजे काय तो त्यांचाच एक तयार झालेला आहे. त्यांत जो एकदां मजकूर आला आहे, व जीं मते प्रगट झालीं आहेत, तीं कायम. तीं ताडून पहाण्यास दुसरा कोण-ताहि ग्रंथ नाही. आतां एवढें एक बरें आहे कीं, आमचे इतिहासकार मेकॉलेच्या तालमीपैकीं नसल्यामुळें त्यांनीं आपल्या ग्रंथांत आपली फुशारकी व रिकामें अद्वातद्वा कांहीं तरी तर्कट जें भरून टाकायाचें तें न करतां आमच्या पूर्वजांचे बरेच गुण ओळखले आहेत, व मिळवलेल्या विपुल सामग्रीचा यथार्थ उपयोग करून ती यथास्थित दिली आहे. पण वर जीं अवांतर प्रकारची माहिती सांगितली तीतलें त्यांच्या बखरींत कोठें अक्षरहि सांपडायचें नाही, तर ती प्राप्त होण्याविषयीं जे उत्सुक असतील त्यांची इच्छा प्रस्तुत पुस्तकावरून पूर्ण होणार आहे. यांत पूर्वींचे जे जे लेख मिळतील ते सर्व छापण्याचा संकल्प असल्यामुळें वरील जिज्ञासा तृप्त होण्याचा हाच एक मार्ग आहे हें उघड आहे. याशिवाय वरील इंग्रजी इतिहासांतील जागोजागच्या खांचाखांचा भरून काढण्यास व तो तपासण्यास वरील जुने लेख उपयोगी पडणारे आहेत व भाषाज्ञानाच्या दृष्टीनेंहि ते इष्ट आहेत हें उघडच आहे. सदरील पुस्तकांत पहिलें प्रकरण जो इतिहास त्याच्या उपोद्घातांत वरील उपयुक्ततेच्या संबंधानें बराच मजकूर लिहिलेला आहे.

बाकीचे दोन भाग जे मराठी व संस्कृत कविता त्यांविषयीं विशेष कांहीं सांगा-यास पाहिजे असें नाही. पहिलीचा बराच अंश रा० माधव चंद्रोबा यांच्या हातून प्रसिद्ध झालेला आहे, व कित्येक 'ज्ञानेश्वरी'सारखे ग्रंथ भाविकजनांच्या आश्रयानेंहि अनेक वेळां छापून निघाले आहेत. त्याप्रमाणेंच अलीकडे बाबू जीवानंद विद्यासागर यांनीं आपल्या छापखान्यांतून अनेक संस्कृत ग्रंथ छापून काढून सवे संस्कृतज्ञांस सुलभ करून टाकले आहेत. तरी वरील कवितांचें कोठार अजून किती खल्लास व्हावयाचें आहे हें पूर्वोक्त प्रसिद्धिपत्रकांत सांगितलेंच आहे. प्रकृत मासिक पुस्तकांत अलीकडे त्यांस सांपडलेल्या तिन्ही ग्रंथांच्या यादी दिलेल्या असतात त्यावरून, हरदासांच्या झणण्यांत प्रसंगवशात् जीं अश्रुतपूर्व प्रकरणें येतात त्यावरून, व आमच्या पुस्तकाच्या २८ व्या अंकांत छापलेल्या यादीवरून, महाराष्ट्रकविता अद्याप किती प्रसिद्ध व्हावयाची आहे याची कल्पना वाचकांस बरीच करतां येईल. त्याप्रमाणेंच सुमारे पंधरा वीस वर्षांपूर्वीं छापलेलें जें 'कविवरित्त' त्यांत प्रत्येक ग्रंथकाराच्या कृतीचा उल्लेख करून शेवटीं जी

१. ढफ साहेबांनीं आपल्या ग्रंथाच्या प्रस्तावनेंतच वरील अभिप्राय प्रगट केला आहे. त्याचा उतारा एके ठिकाणीं (अंक ३२) आलाच आहे; यास्तव तो पुनः येथें घेत नाही! प्राच्य राष्ट्रांचा इतिहास लिहिणारांनीं ढफ साहेबांचेंच व्रत चालविलें असतें तर किती बरें होतें

एकंदर विल्हेवार याद दिली आहे तिजवरून व इतर अनेक संस्कृत ग्रंथांच्या यादीहि छापलेल्या आढळतात त्यांवरून या दुसऱ्या भागाचा विस्तारहि कळून येईल. तर हे दोन्ही रसातळास मिळून नाहींसे न व्हावे, व इतक्या मोठमोठ्या ग्रंथकारांच्या परिश्रमाचें अमूल्य फळ होऊन न झाल्यासारखें न व्हांवें असें जर आमच्या देशबंधूस वाटत असेल तर तीहि तजवीज मदरील मासिक पुस्तकांत होत अभूत रासिकांची विविध काव्यास्वादनाविषयींची उत्कंठ हि यांत पूर्ण होणार आहे.

८. येथवर प्रस्तुत पुस्तकाच्या स्वरूपाविषयीं विवरण झालें. आतां त्याच्या विषयींच खुद्द जें लिहावयाचें तें अर्थातच फार लिहिण्यासारखें नाहीं; एखादा स्वतंत्र ग्रंथ असला ह्मणजे त्याच्या भाषासरणीविषयीं, त्यांतील मजकुराच्या खरेखोटेपणाविषयीं, वगैरे लिहिणें अवश्य येतें; पण येथें तें अर्थात् कांहींच नाहीं. प्रस्तुत प्रकाशकांचा उद्योग केवळ प्रकाशनाचाच होय; जे जुने ग्रंथ आजपर्यंत अप्रसिद्ध राहिले ते सर्वांस सुलभ करून यावयाचे एवढेंच त्यांचें काम. त्यांचा असा या पुस्तकांतील मजकूर झटला ह्मणजे ग्रंथारंभी प्रसंगवशात् प्रस्तावना दिली तर ती व पृष्ठांखालच्या टीपा. यास्तव इतर पुस्तकांत बाह्य व्यवस्थेच्या संबंधाचा विचार जो केवळ अप्रधान असतो तोच येथें प्रधान होय. पूर्वोक्त प्रसिद्धिपत्रकांत वरील माहिती दिलीच आहे. यास्तव ती व्यवस्था आजपर्यंत प्रसिद्ध झालेल्या अंकांत दृष्टीस पडते कीं नाहीं एवढें सांगितलें ह्मणजे बस झालें.

पूर्वसंकल्पाप्रमाणें या पुस्तकांतील प्रत्येक प्रकरणाच्या पृष्ठांवर निरानिराळे अंक घातले आहेत; तेव्हां एक एक प्रकरण जसजसे पुरें होईल तसतसे तें निराळें बांधून संग्रहास ठेवितां येईल. तसेंच तिन्ही भागांतील मजकुरावर जागोजाग टीपा दिल्या आहेत. जुन्या बखरींची भाषा हल्लींच्या भाषेहून पुष्कळ प्रकारें निराळी असल्यामुळे मूळ रचना कायम ठेवून क्वचित् स्थलीं फेरफार केल्यास तो कौसांनं दाखविला आहे. अप्रसिद्ध शब्दांचे प्रसिद्ध पर्याय देऊन ठिकठिकाणीं ग्रंथांतरींची वगैरे अवांतर माहिती भरीस घातली आहे. जागोजाग प्रांट डफ साहेबांच्या बखरीचा व मूळ लेखाचा विरोध किंवा दोहोंतील न्यूनाधिक्य हें दाखविलें आहे. याप्रमाणें मराठी व संस्कृत कवितेंतहि दुर्बोध शब्दांची व्याख्या करून दोघां मराठी कवींचें यथोपलब्ध वृत्त दिलें आहे. अली-

९. जागोजागच्या पुस्तकसंग्रहांच्या यादी छापलेल्या आमच्या वाचकांपैकीं कित्येकांनीं पाहिल्या असतीलच. एक याद काशीस निवृत्त्याच्या 'पंडित' नामक पत्रास जोडली असून ती आज कित्येक अंक सारखी चालली आहे. मुंबईस तर जुन्या संस्कृत ग्रंथांचें एक मोठें दुकानच आहे. त्यांमिहि याद छापलेली आहे. ह्या ६१२ संस्कृत ग्रंथ आहेत त्यांपैकी कित्येकांपुढें (दुष्प्राप्यम्) असा शेर आहे. यावरून ते ग्रंथ किती टेकीवर आले आहेत हें सांगावाला नकोच !

कडे दोन तीन अंकांत नवीन उपलब्ध झालेल्या ग्रंथांच्या यादीहि मलपृष्ठावर दिलेल्या आहेत. असा क्रम ठेविल्यानं शोधक लोकांस शोध करण्यास सवड होणार आहे, व सदरील पुस्तक घेणारांसहि प्रकाशकांपाशी किती संग्रह होत चालला आहे हें कळल्यानं त्याच्या योग्यतेविषयी व शाश्वतीविषयी आश्वासन दिल्यासारखेंहि होणार आहे.

सदरील पुस्तकास घेणारांच्या सोयीकरितां जरी मासिक पुस्तकांचे स्वरूप दिलें आहे, तरी वस्तुतः पहातां त्यांत एक एक ग्रंथ संग्रहास ठेवतां येईल अशा रीतीनं प्रसिद्ध करण्याचाच उद्देश असल्यामुळें त्याचा कागद व छापणी हीं दोन्ही तशींच ठेविलीं आहेत. कागद बराच जाड असून छापणीहि सुरेख आहे. पहिल्या पहिल्या अंकांचा सांचा मात्र एकसारखा नसल्यामुळें व ते अगोदरच कापून ठेवल्यामुळें पुढें एकंदर ग्रंथ बांधतांना पंचाईत पडणार आहे; पण पुढील अंकापासून एक सांचा राखण्याची व पानें जशींच्या तशींच बांधण्याची तजवीज ठेविली आहे, असें दिसतें. सातवा व आठवा हे अंक तर फारच सुरेख निघाले आहेत. तर हाच क्रम पुढें सुरू ठेवण्याविषयी व बरील अंकांत अशुद्धीहि कोठें नजरेस येत नाहींत तर त्याविषयीहि तशीच खबरदारी पुढें ठेवण्याविषयी पुस्तकप्रकाशकांस आझी सूचना करितों.

९. सदरील पुस्तक हें दोघां उपपदधान्यांच्या परिश्रमाचें फळ होय, ही हल्लींच्या काळाला एक मोठी लक्षांत ठेवण्यासारखीच गोष्ट होय. कांहीं कालापूर्वी सुधारणा ऐन शिखरास जाऊन पोचल्याचें जें मान दिसत होतें त्यास आतां कल पडून लोकांच्या मनानें उलट साह्याची जीं चिन्हें अलीकडे चोहोंकडे दृष्टीस पडूं लागलीं आहेत त्यांपैकीच हेंहि एक होय. इंग्रजी ग्रंथांची पुरस्चरणें करतां करतां ज्यांचे एकदांचे गंगेत घोडे न्हाले, व या न्हाण्याबरोबर आपली अडणी जन्मभाषा, वेडगळ आचार, अप्रयोजक व कुत्सित धर्म, या सर्वांचें पार क्षालन करून टाकून सुधारणेची शुद्ध तत्त्वे ज्यांनीं अंगीकारलीं, त्यांनीं मराठी वखरी छापणें व वासनमोरोपतांचे ग्रंथ प्रसिद्ध करणें हें दहा पंधरा वर्षांपूर्वीं केवढें विलक्षण वाटलें असतें ! हल्लीं ज्याप्रमाणें एखादा बी. ए. चर्चाकाच्या भिडवून आखाट्यांत खम टोकून उभा राहिला असतां लोकांस अचंबा वाटेल, किंवा एखादा एम. ए. पुरा याज्ञिक बनून स्वाहाकाराला बसला असतां पहाणार तोंडांत चोट घालून रहातील, त्याप्रमाणेंच महाराष्ट्रदेशीय वीरांवर व कवींवर कीर्तिचामरें उडवून आपल्या युनिवर्सिटीच्या झग्यास कलंक लावणाऱ्या किताबवाल्याचाहि सर्वास कांहीं काळापूर्वीं अतिशय चमत्कार वाटला असता ! झगेवाल्यांचीं कामें झटलीं झणजे त्यांनीं सांजसकाळ लायब्ररीचें दर्शन चुकूं देऊं नये; कधीं काळीं कोठें सभा झाली तर अध्यक्षस्थान पतकरून तेथून आपलें बिनचूक मत सर्वांच्या पुढें झोकून द्यावें,—तेंहि बहुधा इंग्रजीतच, पण अज्ञ श्रोत्या मंडळीची दया आलीच तर घेइगुजऱ्या भाषेंत; मराठी लेखणीला तर कधीं शिवायाचें

नाहींच, फार मेहेरबानी झाली तर एखाद्या ग्रंथावर इंग्रजीत अभिप्राय द्यावयाचा. त्यांतून चान्सलर साहेबांनी बोळवणी करतांना दिलेल्या गुरुमंत्राची कोणास कधा आठवण होऊन स्वदेशसेवा करण्याचें मनांत आलेंच, तर ती सेवा अशी छोटेखातो व्हावयाची नाहीं, तर नवे धर्म, कवितेच्या नव्या शाखा, पार्लमेंटास अर्ज, समग्र शास्त्रोदधीचें मंथन,—असल्या कांहीं तरी दाढग्या प्रकरणावर उद्योग सुरू व्हावयाचा. खरेंच, ज्या मंदराचलानें अवध्या महोदधीस गरगर फिरावयास लावून लक्ष्मी, परिजात, चंद्र यांसारखीं रत्नें ठवळून बाहेर काढावीं त्यानें क्षुद्र नवनीताकरतां दद्याच्या माथणीं कसें शिरावे ? ज्या गजेंद्रानें सार्वभौम राजा जात वसला आहे अशी अंबारी पाठीवर घ्यावी, त्यानें क्षुद्र पशूप्रमाणें सामान्य व्यवहाराचीं कामें कशीं करावीं ? मोठ्या अफाट दर्यावरून भर तुफानांत चालून ज्या महानौकांनीं एका देशाची संपत्ति दुसऱ्या देशांत नेऊन भरावी, त्यांच्याकडून शिकार लहान नांवांची कामगिरी कशी घडावी ? तेव्हां आजपर्यंत युनिवर्सिटींत निपजलेल्या प्रचंड मंडळीकडून वारीकरांरीक देशहिताचीं कामें झालीं नाहींत हें नीटच आहे. पण आह्मांस लिहिण्यास संतोष व अभिमान वाटतो कीं, प्रस्तुत पुस्तक चालविणाऱ्या आमच्या विद्यालयबंधूंनीं वरच्यासारख्या अस्मान भराऱ्या मारण्याचें मनांत न आणतां आपल्या शक्तीप्रमाणें ही अल्प देशसेवा करण्याचें योजून ती विलकूल कसर न करतां ते दर महिन्यास वजावीत आहेत. तर आतां आमच्या देशबंधूंंस शेवटीं एवढीच प्रार्थना आहे कीं, त्यांच्या ठायीं या आर्यभूमीविषयीं जर खरी प्रीति व पूज्यबुद्धि वसत असेल, आपल्या पूर्वजांविषयीं खरें ज्ञान करून घेण्याची जर त्यांची इच्छा असेल, स्वभाषेच्या अभ्युदयाविषयीं जर ते कळकळ बाळगीत असतील, अनेक कवींचीं वाग्रत्नें जीं साऱ्या देशभर केरांत लोळत आहेत व कोंदणाविना ज्यांची प्रभा व्यर्थ होऊं पहात आहे त्यांचा संग्रह करून काव्यरसाच्या अनुपम आस्वादास आपणास व आपल्या संततीस जर अक्षर्यां अंतरावयाचें नसेल, तर या नव्या उभारलेल्या इमारतीस अर्थद्वारा व शोधद्वारा मदत करण्यास त्यांनीं विलकूल अनमान करूं नये. प्रस्तुत उद्योग हा मोठा अवाढव्य असल्यामुळें त्यास जसजसें लोकांचें आनुकूल्य दृष्टीस पडेल तसतसें पुस्तक वाढविण्याचाहि प्रकाशकांचा पूर्ण मनोदय आहे हें सांगून लेखणी ठेवतां.^१

१. प्रस्तुत पुस्तकाच्या मलपृष्ठावर उपलब्ध झालेले ह्यापून जे ग्रंथ अलीकडे दिलेले आढळतात त्यांवरूनच पहातां ४८ पृष्ठांच्या मानानें सध्यां जमलेला साठहि केवढा आहे त्याची कल्पना थोडी बहुत वाचकांस होईलच. दोनच उदाहरणें वरील उल्लेखाच्या प्रत्ययार्थ देतो. मुक्तेश्वराचें 'वनपर्व' सध्यां चालू आहे व मोरोपंताच्या 'मंत्ररामायणा'चाहि कांहीं भाग निघाला आहे; पण हे दोन्ही ग्रंथच समग्र निघण्यास हल्लींच्या मानानें दि. दोन अडीच वर्षे तरी लागतील.

नवीन पुस्तकें.

वैयाकरणकिरातादपशब्दमृगाः क यांतु संन्रस्ताः ।

यदि नटगणकाचिकिसकवैतालिकवदनकंदरा न स्युः ॥

अंक ५१--नवीन पुस्तकें--(अभिप्राय)--

आमच्याकडे कांहीं दिवसांपूर्वी 'अपभ्रष्टशब्दचंद्रिका' व 'ज्ञानेश्वरीपरिभाषा' हे दोन ग्रंथ त्यांच्या कर्त्यांनी पाठविले. याबद्दल वरील ग्रंथकारांचे आभार मानून सदरील पुस्तकाविषयी आम्ही आपलें मत वाचकांस कळवितों.

अपभ्रष्टशब्दचंद्रिका—हा ग्रंथ रा० प्रभाकर रामचंद्र पंडित यांनी केला आहे. हे बडोदें येथील 'व्हरग्याक्यूलर कॉलेज आफ सायन्स' नामक पाठशाळेंतिल गुरु आहेत. या ग्रंथाचा उद्देश त्याच्या नांवावरून व्यक्त होतच आहे, कीं संस्कृत, फारशी वगैरे भाषांतून अपभ्रंशरूपानें जे शब्द मराठींत आले आहेत त्यांचा यांत संग्रह केला आहे. या ग्रंथांत आरंभी अपभ्रंशाचे ५२ नियम दिले आहेत. पुढें कोशांत येणेंप्रमाणें व्यवस्था आहे. आरंभी अपभ्रष्ट शब्द, नंतर मूळ शब्द, पुढें अपभ्रंशाच्या नियमांचा आंकडा, आणि शेवटीं कोठें कोठें मूळ संस्कृत शब्दाचा धातु व अर्थ, व कोठें अपभ्रष्ट शब्दांवर विशेष व्याख्या. येणेंप्रमाणें सदरील ग्रंथांत सुमारे ३००० शब्दांची व्युत्पत्ति केलेली आहे.

प्रस्तुतसारख्या ग्रंथाची सांप्रत काळी फार आवश्यकता आहे हें उघडच आहे. हल्लीं महाराष्ट्रभाषेकडे सर्वांचें लक्ष लागून तिच्या अभिवृद्धयर्थ अनेक प्रकारें उद्योग चालू आहे. यास्तव तिचे घटकावयव ज्या संस्कृत, प्राकृत, फारशी, आरबी भाषा त्यांतून तिचा शब्दसंग्रह कसकसा निष्पन्न झाला हें समजणें या काळीं अत्यंत आवश्यक होय. मूळ धातूंचें किंवा मूळ शब्दांचें ज्ञान झालें असतां साधित शब्दांचें व अपभ्रंशांचें ज्ञान किती सुलभतेनें होतें हें सर्व भाषाभिज्ञांस माहीत आहेच. शिवाय ज्याप्रमाणें मूळ खोडावर नजर ठेविली असतां फांद्यांचा विस्तार तेव्हांच ध्यानांत येतो एवढेंच नाहीं, तर त्यांचा परस्परांशीं व मूळाशीं कसा संबंध आहे हेंहि लक्षांत येतें, त्याप्रमाणेंच धातु व मूळ शब्द यांचीहि गोष्ट होय. एक धातु समजल्यानें त्यापासून निघालेल्या अनेक शब्दांचें ज्ञान होतें व या शब्दांतील प्रत्येकास त्याचा त्याचा अर्थविशेष कसा प्राप्त झाला हेंहि समजण्यास मार्ग होतो. अपभ्रंशांचीहि अशीच गोष्ट आहे. अपभ्रंशांचे सामान्य नियम एकदां कळले ह्मणजे शेंकडों शब्द जे अगदीं पारखेसे वाटत होते ते एकदम परिचितसे भासूं लागतात. चिरविद्युत् आप्तजनांची भेट होऊन

१. "वैयाकरणरूप किरातापासून भय पावलेले जे अपशब्दरूप मृग त्यांनीं परवीं कोठें जावें ? जर नट, ज्योतिषी, वैद्य व बौद्धजन यांचीं मुखें या गुहा त्यांस लपण्यास नसत्या तर."

संबंधाची पूर्वपीठिका एकदां समजली असतां ती जशी आजन्मांत विसरण्याचा संभव रहात नाही, त्याप्रमाणें चालू भाषेंत वद्विवाटणाऱ्या शब्दांची परंपरा एकदां समजण्यांत आली ह्मणजे तीहि स्मरणांतून सहसा न जाई अशी मनांत दृढ होऊन जात. शिवाय या अपभ्रंशांत राष्ट्राचे मनोव्यापारहि कधीं कधीं प्रतिबिंबित झालेले दृष्टीस पडतात. यास्तव मन्वंतरीच्या प्राण्यांचे अस्थिपंजर जसे भूगर्भशास्त्रज्ञास उपयोगी, तसेच वरील शब्दहि भाषाविवेकास होत. त्यांत कधीं प्राचीन इतिहास, कधीं प्राचीन प्रचार, कधीं प्राचीन समजुती, यांचा ठसा उमडून राहिलेला त्याच्या नजरेस येतो.

तेव्हां हें अपभ्रंशशास्त्र जरी व्याकरणाचीच शाखा होय तरी तें त्यासारखें नीरस व रुक्ष नाही हें सहज ध्यानांत येईल. ही शाखा पद्धतींनीं सुशोभित होऊन फळांनीं लादण्यासारखी आहे. हल्लींचे प्रख्यात पदार्थविज्ञानवेत्ते प्रोफेसर हक्सले यांनीं इंग्लंडांतील एका मजूर लोकांच्या सभेपुढें जसें 'खड्ड'वर व्याख्यान दिलें, आणि नुसत्या खड्डवरून हजारों वर्षांमागील पृथ्वीची स्थिति, तींत कालगत्या झालेले फेरफार, वगैरे विषयांवर पुष्कळ निरूपण केलें,^१ त्याप्रमाणेंच प्राचीन शब्द कालप्रवाहाच्या बरोबर लोटत लोटत येतां हल्लीं त्यांस प्राप्त झालेल्या रूपांत रावून पुष्कळ व्याख्यान करतां येणार आहे. या भाषाशास्त्राकडे अलीकडे युरोपीय संस्कृतज्ञांचें किती लक्ष लागत चाललें आहे, हें मोक्षमुद्गर साहेबांच्या Lectures on the Science of Language (भाषाशास्त्रावर व्याख्यान), यासारख्या ग्रंथांवरून स्पष्ट होत आहे. त्याप्रमाणेंच इंग्रजी भाषेंतील शब्दांवर टेंच साहेबांचे Study of words (शब्दांची व्याख्या), Select glossary (निवडक शब्दांवर व्याख्यान), वगैरे ग्रंथ जे अलीकडे प्रसिद्ध झाले आहेत, त्यांवरूनहि प्रस्तुतसारख्या विषयावरील ग्रंथ किती व्यापक व चित्तवेधक करतां येणार आहे याचें सहज अनुमान होतें. असा ग्रंथ करूं जाणाराच्या अंगीं पुढील गुण जितपत असतील त्या मानानें वरील गुण ह्मणजे व्यापकत्व व चित्तवेधकता हे त्यांत येणार आहेत. हे गुण चालू भाषेचें ज्ञान, संस्कृत, फारशी व आरबी यांची माहिती, इतिहासादि विषयांशीं परिचय, आणि विशेषतः लौकिक भाषाप्रकार व लोकव्यवहार यांकडे निरंतर लक्ष पुरविण्याची संवय शिवाय सामान्य बहुश्रुतपणा आणि सुबोध व मनोवेधक अशी ग्रंथरचना करण्याची

१. 'Lay Sermons. Essays and Reviews' या नांवाचें पुस्तक वरील ग्रंथकारानें निराळें छापलें आहे त्यांत वरील व्याख्यान सांपडेल. यांत वरील शास्त्रज्ञानें आपल्या श्रोत्यांस असें सिद्ध करून दिलें कीं, खड्डची उत्पत्ति समुद्राच्या तळाशीं होते, व तेथें तो बनून रद्याप्यास पुष्कळ काळ लागतो. आतां सध्यांची स्थिति पाहिली तर खड्ड हा पर्वतावरील प्रदेशांत सांपडतो, तेव्हां फार काळापूर्वीं मोठमोठे पर्वतहि समुद्रांत बुडालेले होते असें अनुमान होतें. हें अनुमान पवित्रशास्त्रास किती विरुद्ध आहे हेंहि वरील व्याख्यात्यानें शेवटीं सांगितलें आहे. तेव्हां एका खड्डच्या खड्यावर केवढा विभु रचला गेला पहा !

हातोटी, हे होत. आमच्या पुस्तकांतच कधींमधीं 'भाषापरिज्ञान' या सदराखाली जो मजकूर येत गेला आहे, त्यावरून टेंच साहेबांनीं केलेल्या ग्रंथांच्या नमुन्यावर महाराष्ट्र भाषेंत ग्रंथ होण्यास किती साधन आहे, हें भाषामर्मज्ञांच्या लक्षांत आलेंच असेल.

सदरील पुस्तकाची जाहिरात जेव्हां आमच्या दृष्टीस पडली, तेव्हां पुढें होणारा ग्रंथ वरील कलमांत दाखविलेल्या नमुन्याचा होईल असें आह्मांस वाटत होतें. रा० पंडित यांस फारशी व आरबी भाषांची माहिती कितपत आहे हें ठाऊक नाहीं, पण त्यांस संस्कृताचें ज्ञान चांगलें आहे असें दिसतें. तेव्हां या ज्ञानाचा उपयोग करून महाराष्ट्र भाषेंतील शब्दांविषयीं व प्रयोगांविषयीं पुष्कळ शोध करून चांगला व्यापक, उपयुक्त, व चित्तवेधक असा संग्रह ते विद्यार्थ्यांस व सामान्यतः सर्व विद्या-प्रिय जनांस अर्पण करतील अशी आमची अपेक्षा होती. पण प्रकृत ग्रंथावरून पहातां वरील अपेक्षा व्यर्थ होती असें द्वाणणें भाग येतें. 'चंद्रिका'कर्त्याचा उद्देश फक्त मोल-स्वर्थ, मानियर विल्यम्स, विलसन, क्यांटी इत्यादि कोशकर्त्यांच्या परिश्रमानें एकीकरण करून व प्राकृत भाषांचा प्रख्यात जैन वैयाकरण हेमचंद्र याचें साहाय्य घेऊन रा० तळेकर यांच्या इंग्रजी कोशाप्रमाणें किंवा रे० बाबा पदमनजी यांच्या मराठी कोशाप्रमाणें एक लहानशी इमारत उठवून द्यावयाची एवढाच असावा असें दिसतें. मग असल्या कार्याला प्रस्तुत ग्रंथकारासारख्याने श्रम करायला पाहिजे होते, किंवा ते सिद्ध झाले असतां त्याची शिफारस करण्यास जुन्या पंडितांस तसदी देण्याची गरज होती, असें आह्मांस वाटत नाहीं. मोलस्वर्थ वगैरेंच्या कोशांचें चालन करून अपभ्रष्ट शब्दांची याद करण्याचें काम कोणीहि सहज करूं शकता. एखादा ख्रिस्ती 'दीक्षित', किंवा 'सह्याद्रिखंड'कार एखादा फिरंगी डॉक्टर, अगर 'गुलामगिरी'कार एखादा बहा-दरहि दररोज चार घटका खपता तर दोन तीन महिन्यांत असली हवेली रचून देता! असो; आतां हा ग्रंथ जसा तयार झाला आहे तसाच घेऊन त्यांतील गुणदोषांचें विवरण करूं.

हें पुस्तक जर वर सांगितलेल्या कोशाप्रमाणें विद्यार्थ्यांच्या उपयोगाकरितांच केलें असेल तर त्यावर अपूर्णतेचा आरोप सकृदर्शनीहि येणार आहे हें उघड आहे. मोल-स्वर्थचा कोश एवढा मोठा असतां त्याचा एवढासा संक्षिप्त ग्रंथ कसा संभवे! वरील दोन कोशांच्या खालोखाल तरी तो असला पाहिजे. कोणास अमुक शब्द कशाचा अपभ्रंश आहे हें समजून घेण्याची इच्छा झाली, आणि तो यांत सांपडला नाहीं, तर याचा काय उपयोग? त्याप्रमाणेंच अपभ्रष्ट शब्दांचें ज्ञान व्हावें हाच जर याचा उद्देश आहे तर अठरा कारखाने, अठरा धान्यें, अठरा पुराणें, नऊ रत्नें, चौदा विद्या, चौसष्ट कला, वगैरेच्या यादी ज्या यांत दिल्या आहेत, व 'कार्ति-

कस्वामिच्या भिडेचा,' 'कफळक' इत्यादि शब्दांची यांत जी व्याख्या केला आहे तीहि सर्व केवळ अप्रस्तुत होय. अपभ्रंशशास्त्राशीं वरील माहितीचा बिलकूल संबंध नसल्यामुळे इतकी जागा या पुस्तकांत व्यर्थे अडली आहे असें ह्यातलें पाहिजे.

आतां दुसऱ्या पक्षीं असें जर ह्यातलें, कीं अपभ्रंशाचे नियम भाषाज्ञानेच्छु विद्या-भ्यांच्या मनांत चांगले भरावे ह्याणून हा ग्रंथ केला आहे, तर एकदूनहि त्यावर अनेक दूषणें येतात. पहिलें मोठें दूषण तर हें, कीं यांतील निमेशिम शब्द अत्यंत मूढ विद्याभ्यांच्याहि लक्षांत येण्यासारखे आहेत. 'ओठ', 'औक्ष', 'कठिण', 'कदळी', 'कट्टोळ', 'कंठिका', 'खार', 'कापूर', 'दुकाळ', 'दीपमाळ', 'निळा', 'पद्धत', 'मीठ', 'मध', 'मरणें', 'मीर', 'रात्र', 'लक्षुमी', 'हरण', 'विख', 'शिंग', 'साप' इत्यादि शब्द कशाचे अपभ्रंश होत याविषयीं कोणी कधीहि बुचकळ्यांत पडणार आहेत काय ? ज्यानें महाराष्ट्र भाषेचा यत्किंचित्हि व्यासंग नव्हता असेल, किंवा सामान्य संस्कृत शब्द ज्यांच्या कधीं-मधीं कानावरून गेले असतील त्यांसहि वरील अपभ्रंशांची व्युत्पत्ति तेव्हांच करतां येईल. याप्रमाणेंच 'चार' (चत्वार), 'आठ' (अष्ट) इत्यादि संख्यावाचक विशेषणांची एकदां व्युत्पत्ति समजली ह्याणजे सगळ्या पाठ्याची पृथक् पृथक् व्युत्पत्ति देण्याचीहि गरज दिसत नाही. तसेंच 'आईतवार', 'ऐतवार', 'अखातीच', 'कलयुग', 'उहू', 'धजा', 'शिणगार', 'चिकट्या', 'वर्णशंकर', हे शब्दहि केवळ अडाणी लोकांच्या बोलण्यांतच येणारे असल्यामुळे त्यांचा समावेश प्रस्तुत पुस्तकांत शोभत नाही; आणि त्यांतून वरील शब्दांची मूळपीठिका तर इतकी सहज उमगण्यासारखी आहे कीं, तिचें ज्ञान होण्यास 'चंद्रिके'चें साहाय्य कोणासहि लागेलसें दिसत नाही. याखेरीज वर सांगितलेल्या यादी-ह्याणजे आठ प्रधान, आठ सिद्धी, आठी अधिकार, पांच हत्यारें, पांच गौड, नऊ रस, दहा ग्रंथ, चौदा रत्नें, बत्तीस गुण, चौसष्ट कला, इत्यादि. या यादींचा 'चंद्रिके'शीं अगोदर मुळींच संबंध नाही; आणि त्यांतून त्या कोठेहि सांपडण्यासारख्या नसून प्रस्तुत ग्रंथकारानें जर प्रथमतःच लोकांस जाहीर केल्या असल्या तर एकपरी त्या चालवून घेतां आल्या असत्या; पण मोलस्वर्थ साहेबांनीं पन्नास वर्षांपूर्वीं खटपट करून त्या मिळविल्या असतां त्या आयत्या उतरून घेण्यांत मातब्बरी ती कोणती ?

आतां प्रस्तुत पुस्तकाचा मुख्य भाग जे अपभ्रंश ते कितपत खरे आहेत व ते कोणत्या तऱ्हेनें दिले आहेत याविषयीं विचार करूं. एक तर कोठें कोठें परस्पर विरोध आढळतो. जसें 'हौद' हा शब्द शेवटल्या (९९) पृष्ठांत 'न्हद' शब्दापासून निघाला आहे ह्याणून सांगितलें आहे; पण पृष्ठ ४५ यांत पद्दातां वरील संस्कृत शब्दाचा अपभ्रंश 'डोह' ह्याणून सांपडतो. पृष्ठ ९३ यांत 'सांज' शब्द 'संध्या' शब्दाचा अपभ्रंश होय असें सांपडतें; तोच शब्द ९५ व्या पृष्ठांत 'सायम्' याचा अपभ्रंश ह्याणून आढ-

ळतो. आतां खरोखर पहातां 'हौद' हा यवनी शब्द आहे; व 'डोह' हाच 'हूद' शब्दाचा अपभ्रंश होय. तसेंच 'संध्या' शब्दाचा अपभ्रंश, 'मध्यगृह' (माजघर), 'बंध्या' (बांझ) यांप्रमाणे 'सांज' हा होय; 'सायम्' हें अव्यय होय. 'फाटणें' हें धातुसाधित 'स्फटनं' यापासून निघालें आहे; पण 'फाडणें' हें 'पाटन' यावरून निघालें आहे; असें ६६ व्या पृष्ठांत सांपडतें; पण ज्यापक्षां 'फाडणें' हें 'फाटणें' याचेंच प्रयोजक रूप होय, त्यापक्षां दोहोंची व्युत्पत्ति कोणत्या तरी एका धातूपासून झाली पाहिजे हें उघड आहे; मूळस्वरूप एका धातूपासून व प्रयोजक रूप दुसऱ्यापासून मानणें असमंजस होय. 'जो' हा 'यः' याचा अपभ्रंश दिला असून 'याचा' व 'यानें' हीं रूपें 'यस्य' व 'येन' यांची अनुक्रमेकरून दिली आहेत. 'य'चा 'ज' अपभ्रंश होतो हें जर खरें आहे, तर 'यस्य' व 'येन' यांचीं रूपें 'ज्याचा,' व 'ज्यानें' हीं होत हें उघड आहे. 'याचा' व 'यानें' हीं रूपें 'अस्य' व 'अनेन' या दर्शक सर्वनामांचीं होत. 'पांथस्त' हा शब्द 'पांथस्थ' याचा अपभ्रंश झणून सांगितला आहे; पण संस्कृत शब्द 'पांथ' असा आहे, 'पांथस्थ' नव्हे; 'खटाटोप', 'शेपूट' व 'थवा' हे शब्द, 'घटाटोप', 'शेप' व 'जात' यांचे अपभ्रंश होत असें सांगितलें आहे. पण 'घटाटोपो भयंकरः' याचा अर्थहि कांहीं होत नसून 'फटाटोपो भयंकरः' असा मात्र पाठ आढळण्यांत आहे. 'शेप' या शब्दाचा 'शेपूट' असा दिढीनें अपभ्रंश कसा झाला हें समजत नाही; शिवाय 'शेप' हा प्राकृत शब्द तर घ्यावयाचाच नाही, कारण प्राकृत शब्दाचा प्राकृत अपभ्रंश होणें संभवत नाही; तेव्हां तो संस्कृतच घेतला पाहिजे; पण संस्कृत अर्थ काय आहे हें कोशांत पाहिलें असतां कोणासहि कळणार आहे! 'जात' याचें 'थवा' हें रूप कसें बनलें हें 'चंद्रिकें'तील २१ व्या नियमावरूनहि कळत नाही. हा शब्द 'स्तव (-क)' शब्दाचा अपभ्रंश असावा असें आझांस वाटतें. 'खरवड', 'सचोटी' व 'बदक' यांचे मूळ शब्द 'खरवृत्त', 'सत्योक्ति' व 'कादंब' असे दिले आहेत. यांत पहिला शब्द तर निवळ मराठीच आहे असें आझांस वाटतें. 'खोटसाळ' मनुष्यास 'खरवड' असें जे झणतात तें संस्कृतांतील 'खरवृत्त' शब्दाचा अपभ्रंश करून त्याची योजना बरीच प्रयोगांत करतात असें नव्हे, तर तो केवळ लाक्षणिक प्रयोग होय. 'सत्योक्ति' शब्दाचा अर्थ 'खरें बोलणें' असा आहे, मग यावरून 'सचोटी' हें भाववाचक नाम कसें सिद्ध होईल? 'बदक' शब्द मोलस्वर्थकृत कोशांत अरबी झणून सांपडतो; यास्तव 'हंसा'पासून बदक निपजण्याचा जितपत संभव तितपतच 'कादंबक' शब्दापासून 'बदक' शब्द निघण्याचाहि होय! 'अदबशीर' शब्दाची व्युत्पत्ति आरबी शब्द 'अरब' व संस्कृत 'शील' अशी केली आहे; व 'कामगार' हें संस्कृत 'कर्मकार' यावरून निघालें आहे असें सांगितलें आहे. पण 'शीर' व 'गार' हे दोन्ही आरबी किंवा फारसी भाषेंतील प्रत्यय होत असें आझांस

वाटते; व तसें मानलें ह्मणजे पहिला घेडगुजरी समास करण्याचें व दुसऱ्याची संस्कृत व्युत्पत्ति मानण्याचें प्रयोजन उरत नाही. याप्रमाणेंच 'गदळ' (कदर्थ), 'बिधा' (विग्रह), 'बारदान' (बहिर्धान), 'डोला' (दोला), 'सोंग' (सु+अंग), 'भंडारी' (भंड+हारी), 'भंगरा' (भंगुरा), 'विस्तू' (वातिहोत्र) इत्यादि अनेक व्युत्पत्ति ज्या 'चंद्रिका'कारांनी दिल्या आहेत; व 'बडोदें' (बटोदर), 'बेळगांव' (वेणुग्राम), 'भलोच' (भुगुच्छ), 'जाधव' (यादव), 'जोहार' (योद्धारः) अशा ज्या क्रित्येक मूळपाठिका. दिल्या आहेत त्या तरी कितपत यथार्थ होत हेंहि सांगणें कठिणच आहे ! 'जातो' (याति), 'तरतो' (तरति) ही व्युत्पत्तिहि अशुद्धच आहे. शालापत्रकांत प्रसिद्ध झालेल्या निबंधांत मराठी क्रियापदांची उपपत्ति कशी केली आहे हें आमच्या पुष्कळ वाचकांस माहीत असेलच.

प्रस्तुत पुस्तकांत दुसरा हा दोष दृष्टीस पडतो कीं, जेथें विशेषेंकरून विस्तार करायला पाहिजे होता तेथें तो मुळींच केला नाही. 'खटाटोप', 'कितू', 'यःपलाय', 'मनःपूतं समाचरेत्', 'अजागळ', इत्यादि शब्दांवरील व्याख्यान अगदीं कोतें आहे. "खटाटोपो भयंकरः-घटाटोपो भयंकरः", "किंतू-किंतु-परंतु", "यःपलाय स जीवति-यः पलायते स जीवति=जो पळेल तो जगेल", "अजागळ-अजागलस्तन (बोकडाच्या गळ्याला असणाऱ्या स्तनासारखा निरुपयोगी मनुष्य)" "मनःपूतं समाचरेत्-मनास पवित्र वाटेल तें करणें; यथेच्छ वर्तन करणें असा अर्थ नव्हे", एवढ्याच व्याख्यानावरून वरील शब्दांचें ज्ञान विद्यार्थ्यांस काय होणार ? 'खटाटोपाचें' मूळ 'घटाटोप' सांगितल्यानें जास्त काय समजलें ? वरील शब्द प्रचारांत कसा आला हें समजण्यास संपूर्ण श्लोक दिला पाहिजे होता. 'कितू'चा मराठींत कोणत्या अर्थी प्रयोग होतो तो कोशकारानें मुळींच सांगितला नाही; वरील मालिकेवरून प्रकृत शब्द उभयान्वयी अव्यय होय असें अपरिचितास वाटेल. 'यःपलाय' हे तुटके शब्द मराठींत कसे आले हें वाचकांस कळण्यास 'पंचोपाख्यानां'तील धूर्त कोल्हाची गोष्ट सांगणें जरूर होतें. 'अजागळ' याचा अर्थ 'निरुपयोगी' असा मूळचा खरा, पण हल्लींचा अर्थ निराळा आहे; यास्तव तो देऊन त्याची उपपत्ति करायला पाहिजे होती. याप्रमाणेंच 'मनःपूतं समाचरेत्' या शब्दांचा अर्थ निश्चित करून त्यावर आमच्या कोशकारानें आपला शिक्का ठोकून दिला आहे खरा; पण याचा कितपत उपयोग होईल हें सांगणें नको. मराठीच काय, पण एकंदर भाषांची प्रवृत्ति 'मनःपूतं समाचरेत्' या प्रकारची आहे. त्यास वैयाकरणानां किंवा कोशकारानां आपला स्वैरक्रम सोडून मर्यादेनें वागण्यास सांगणें ह्मणजे नदीच्या ओघावर व पर्वतांच्या रांगांवर रुढ व कंपास चालविणें होय. ज्या आमच्या देशभाषेनें एवढे धुरंधर क्याडां साहेब तिचें चाळीस वर्षें नियमन करीत असतां त्यांसहि दाद दिली नाही, व जी त्यांच्या भेज-

रीच्या तरवारीस लवमात्रहि वचकली नाही, ती 'वटोदर'निवासी एतद्देशीय अध्यापकाची कदर कोटून जुमानणार ?

याप्रमाणे सदरहू पुस्तक जसे व्हावयास पाहिजे होतें तसें मुळींच झालें नाही. विद्यार्थ्यांस व जिज्ञासु जनांस कोणत्या प्रकारचा ग्रंथ विशेष उपयुक्त होईल, हें नीट मनांत आणून किंवा अर्वाचीन पद्धत जाणणाऱ्या कोणा विद्वानाचा सल्ला घेऊन प्रस्तुत ग्रंथकारानें जर उद्योग आरंभला असता, तर बरें झालें असतें. एक तर यांतला फाजील भाग निघाला असता; आणि त्याच्या जागीं उपयोगाची व मौजेची माहिती आली असती. आतां हल्लीं आहे, अशा प्रकारचेंहि पुस्तक निरुपयोगी आहे असें नाही, त्यापासून सर्वांस व विशेषतः नवीन विद्यार्थ्यांस बराच उपयोग होणारा आहे. अपभ्रंशाचे सामान्यतः सर्वव्यापक नियम यावरून त्यांच्या मनावर बरेच ठसतील; व पुष्कळ शब्दांची व्युत्पत्तिहि त्यांस कळेल. याप्रमाणे काहीं ठिकाणीं माहितीहि बरीच मिळेल. उदाहरणार्थ 'कनोज', 'कफळक', 'कोटस्य कीटायते', 'खडाष्टक', 'बसवणा', 'परोक्ष' हे शब्द पहा.

१. वरील पंडिताची महाराष्ट्र भाषेवर केवळी जरब होती हें त्यांचे रिपोर्ट पाहिले असतां कटून येणार आहे. हे एज्युकेशनल रेकॉर्ड पत्रांत कोठें कोठें आढळतात. सुमारे पंधरा वीस वर्षांपूर्वी Hints to Composition (ग्रंथकर्त्यांस सूचना) या नांवाचें एक लहानसें पुस्तक त्यांनीं प्रसिद्ध केलें होतें. त्यांत 'ज्ञानप्रसारी'तील वगैरे काहीं प्रयोग शुद्ध केले होते. याच सुमारास त्यांचा व 'ज्ञानप्रसारक' मंडळीचा एक मोठा वाद झाला तोहि पहाण्यासारखा आहे. त्या वेळचे विद्याभिमानी डायरेक्टर मे० हावर्ड साहेब यांनीं उभयपक्षांचा वाद प्रतिवाद (Correspondence on the subject of the Dnyan prasarak) 'ज्ञानप्रसारका'वरून झालेला पत्रव्यवहार या नांवानें पुढें लवकरच महाराष्ट्रभाषाविवेचकांच्या प्रीत्यर्थें प्रसिद्ध केला.

२. वरील शब्दाची प्रस्तुत पुस्तकांतील व्याख्या बरोबर आहे, तरी तांतं मुद्द्याची गोष्ट मुळींच गाळली आहे. ती ही की, वरील योग लक्षाच्या वेळेस मुलाचा व मुलीचा पहात असतात; केवळ अचा व बचा कोणी पहात नाही. मौलख्ये साहेबांस वरील शब्दाची व्युत्पत्ति समजली नाही. त्यांच्या कोशांत पुढील शब्दापुढें 'खडा'-'अष्टक' असे त्याचे अवयव देऊन A free formation असा शेर दिल्या आहे. पण हा 'दांडगाईचा समास' नव्हे हें 'चंद्रिके'तील व्याख्यानावरून ध्यानांत येईल. वरील कोश प्रस्तुत पुस्तकाबरोबर ताडून पहातां इतर कित्येक प्रमादांहि आमच्या लक्षांत आले ते येथें प्रसंगवशात् देतां. 'कस' शब्दाची व्युत्पत्ति 'कषाय' झणून दिली आहे; पण खरी व्युत्पत्ति 'निकष' असावी. 'घरदार' हें 'घर' आणि 'दार' यांपासून झालें, झणजे हा समाहार द्वंद्व होय, असा कोशकाराचा अभिप्राय दिसतो. आमचें मत 'भाषापरिज्ञान' या सदराखालीं पूर्वी (अंक १८) दिलेंच आहे. 'अणीक' हा शब्द 'अनेक' याचा अपभ्रंश झणून दिला आहे. पण दोहोंतील अर्थभेदावरून पहातां (पुढें चालू).

हल्लींच्या स्थितींत वरील पुस्तकाची वरच्यापेक्षा जास्त तारीफ करवत नाही. तर सरते शेवटीं प्रस्तुत ग्रंथकारास आझी अशी सूचना करतां कीं, सदरील ग्रंथाचा दुसरी आवृत्ति काढण्याचा योग आल्यास त्यांनीं पूर्वींक्त आक्षेपांकडे लक्ष पुरवत, तसें करून या पुस्तकांत हवी तशी सुधारणा केली असतां त्यांचे एतद्देशीय विद्यार्थ्यांवर व सामान्यतः सर्व वाचकांवरहि मोठे उपकार होतील यांत संशय नाही.

ज्ञानेश्वरीपरिभाषा-हें पुस्तक रा० रघुनाथ भास्कर गोडबोले यांनीं लिहिलें आहे. या ग्रंथकर्त्याचें नांव आमच्या वाचकांच्या माहितीतलेंच आहे. अंक ४२ यांतील ग्रंथपरीक्षेत आलेला 'प्राचीन भारतवर्षीय ऐतिहासिक कांश' या पुस्तकाचे हे नांव होत. प्रस्तुत विषयावरच विशेष व्यापक असा 'हंसकोश' नांवाचा ग्रंथ याच ग्रंथकारानें सुमारे वीस वर्षांपूर्वीं रचून प्रसिद्ध केला होता. तो हल्लीं अनुपलब्ध आहे.

वरील 'परिभाषा' हा नव्याच मासल्याचा ग्रंथ आहे. इंग्रजीत ज्यास Companion volume (जवळ ठेवायाचा किंवा जोडीचा ग्रंथ) झणतात त्यासारखा हा आहे. 'ज्ञानेश्वरी'चें जो अध्ययन करील त्यास उपयोगी पडण्याकरतां हा तयार केला आहे. रा० रावजी श्रॉधर गोंधळेकर यांनीं कांहीं महिन्यांपूर्वीं 'ज्ञानेश्वरी'ची नवीन आवृत्ति आपल्या छापखान्यांत काढली. तेव्हां तिजबरोबर ही 'परिभाषा'हि तयार करवून छापली. ही नवीन योजना मनांत आणून ती वरील वाकबगार गृहस्थाकरवीं पूर्ण केली, याबद्दल रा० गोंधळेकर यांची तारीफ करणें रास्त आहे.

ही 'परिभाषा' सरासरी मूळ ग्रंथाच्या एवढीच झाली आहे. हिचा सांचाहि तेवढाच धरून ती पोथीप्रमाणेंच आडवी छापली आहे. प्रत्येक पृष्ठांत 'ओवी', 'कटिण शब्द' आणि 'अर्थ' अशीं तीन तीन सदरें पाडलीं असून अनुक्रमानें बहुतकरून प्रत्येक ओवींतील शब्द दिलेले आहेत. तेव्हां ही 'परिभाषा' सर्व प्रकारें 'ज्ञानेश्वरी'ची सहचारिणी किंवा परिचारिका झाली आहे असें झटलें असतां चालेल.

प्रस्तुत पुस्तकाची उपयुक्तता स्पष्टच आहे. 'ज्ञानेश्वरी' हा कालाजचा ग्रंथ

वरील अभिप्राय खरा असेलसें दिसत नाही. अपभ्रंशांच्या नियमावरून व अर्थसादृश्यावरून 'अन्यक' ही व्युत्पत्ति यथार्थ दिसते. 'कळी'चें संस्कृतांत 'कली' असें दीर्घ रूप कोठेंहि आढळत नाही, नेहमींचें रूप 'कालिका' हें होय. 'कष्टाळ' याचें मूळ संस्कृत रूप 'कष्टालु' असें दिलें आहे; पण 'कष्ट' शब्दाचा संस्कृतांत 'श्रम' या अर्थी कधीहि प्रयोग होत असेललें आह्मांस वाटत नाही. तेव्हां 'कष्टालु' तर दुरापास्तच. 'आई'चें मूळ रूप 'अंबा' झणून दिलें आहे. आमच्या मतें 'मातृ'—'माई' 'आई' अशी व्युत्पत्ति होय. 'चंद्रिकेंत 'आर्या' असें मूळ रूप दिलें आहे; पण याचा अपभ्रंश 'आजी' हा असावा. 'जोहारा'चें मूळ 'योद्धारः' दिलें आहे. पण ही व्युत्पत्ति प्रस्तुत शब्द उच्चारणारे जे 'महाभरि' त्यांच्या व्युत्पत्तीचेंच भावेंद दिसतें ! टीकाविषयक ग्रंथांत वरील सर्व व्युत्पत्ति प्रस्तुत महाकोशाच्या आधारावरूनच दिल्या आहेत हें उघडच आहे.

नाहीं. इंग्रजी भाषेचा आद्यकवि चासर त्याच्याहि कांहीं मागले आमचे ज्ञानोबा होत. यवनी अमलाची रात्र ज्या वेळेस पुरती अर्धाहि लोडून गेली नव्हती, व शेजारच्या पुण्यग्रामाचे अधिपति तर काय, पण त्यांच्या यजमानांचे कुलपति उदयास येण्यासहि कित्येक शतकांचा ज्या वेळेस अवधि होता, त्यावेळेस महाराष्ट्र कवींचे व सन्मानिभंडलाचे कुलगुरु जन्मले. यांचा इतिहास सध्या अर्थात् केवळ दंतकथाशेष राहिला आहे. यांची कीर्ति मात्र आजपर्यंत सारखी चालत आली आहे; ती भाविक लोकांत कितपत आहे ती आळंदीच्या वार्षिक यात्रेवरून दिसतच आहे, व रासिकजनांत कितपत आहे याचे प्रमाण प्रौढ हरदासांची कीर्तनें होत. यांचे ग्रंथ 'ज्ञानेश्वरी' व 'अमृतानुभव' हे दोन आहेत; यांपैकी पहिलाच अत्यंत प्रसिद्ध आहे. यांचे अध्ययन करण्याची सोय सदरील पुस्तकाच्या द्वारे झाली आहे ही फार चांगली गोष्ट झाली. कां की, दिवसेंदिवस वरील जुन्या ग्रंथांचे सतत परिशीलन केलेला तर काय, पण नुसते ते वाचलेलाहि गृहस्थ मिळणे दुरापास्त होणार. तेव्हा ही अनकूलता आहे तोपर्यंत अशी कामें जितकीं उठतील तितकीं चांगलीं !

'ज्ञानेश्वरी'च्या अध्ययनापासून अनेक लाभ होण्याजोगे आहेत. एक तर 'महाभारता'चें सार जी 'भगवद्गीता', जिचें माहात्म्य या देशांत तर प्राचीन काळापासून अतिशयित आहे, व जिच्या योग्यतेचें प्रमाण दुसरें नको, - बिचाऱ्या व्यासावर युरोपीय पंडितांनीं अलीकडे जो चोरीचा चार्ज आणला आहे तोच बस आहे, - त्या

१. ज्ञानेश्वराचे व तुकारामाचे जे सांप्रदायी आहेत त्यांच्या कीर्तनांत वरील ग्रंथाचें प्रावल्य विशेष दिसून येतें. नुकते निवतलेले भाऊ काटकर वगैरे मंडळी वरच्यापैकीं होत. यांच्या कीर्तनाच्या संवधानें येथें पुढील गोष्ट लिहिणें अवश्य वाटतें कीं, ती कानीं पडली असतां जी चित्तवृत्ति होते ती आमच्या अलीकडील सुधारलेल्या धर्मव्याख्यानानीं फारकरून थोडीच होते ! आर्क्षी ब्रह्मो बाबूंनीं मोठ्या सद्गदित स्वरानें केलेल्या प्रार्थना ऐकल्या आहेत, व त्यांची उपासना पाहिली आहे; प्रार्थनासमाजाचे वार्षिक उत्साह व त्या वेळेचे पवित्र उपदेश हेहि पाहिले व ऐकले आहेत; पण वरच्यांतला रंग येथें कांहींच वठत नाहीं असें आमच्या अनुभवास आलें. मग याची मीमांसा काय असेल ती असो !

२. आमच्या आद्यकवींनीं ज्याप्रमाणें 'मूळ स्वभाव जाईना' या न्यायानें होमरवर दरवडा घालून त्यास लुटलें, त्याप्रमाणेंच 'भारत'वाल्यानेंहि 'नव्या करारां'तून सगळा मजकूर उपटून 'भगवद्गीता' रचून दिली, हीं दोन अत्यंत समंजस मते अलीकडे निघालीं आहेत. एक. दरींत आमच्या पाश्चात्य बंधूंचा हा महासिद्धांत ठरून गेला आहे कीं, इकडे जें कांहीं झणून बरेसें सांपडेल तें तिकडूनच उपटलेलें असायाचें; इकडच्या लोकांच्या वांट्याला अक्कल ती आली कधीं ! मेकॉले साहेबांस आमच्या इकडील ग्रंथांचें केवढें अगाध ज्ञान होतें हें पूर्वी अनेक वेळां सांगण्यांत आलेंच आहे; तरी पुढील वाक्यांतलें त्यांचा कटाक्ष पहा !—

Voltaire seems, at this time, to have meditated a history of

(पुढें चाल.)

‘भगवद्गीते’वर प्रस्तुत ग्रंथांत मनोरम व्याख्यान आहे. तेव्हां तिचे स्वरूप मनांत यथास्थित बिंबेल हा एक लाभ. दुसरा भाषेच्या दृष्टीनें. अलीकडील पंडितांस भाषा-शास्त्राची फार आवड वाटूं लागली आहे; व नदीचा प्रवाह पहात पहात मूळापर्यंत जाणें यांत जशी मौज तशीच भाषेचा ओष समग्र पहाण्यांतहि आहेच; तर प्रस्तुत ग्रंथ हा वरील शास्त्राच्या अध्ययनासहि उपयोगी आहे. सहस्रं वर्षापूर्वी आमची भाषा कशी होती, झणजे संस्कृत व प्राकृत या दोन मागल्या पिढ्या तुटून तिच्या नव्या गतीस आरंभ झाला असतां तिचे स्वरूप कसें होतें तें या ग्रंथावरून पहाण्यास सांपडणार आहे. तिसरा लाभ प्रस्तुत ग्रंथाचेच मनोरमत्व. ज्ञानोबांनीं शेवटल्या महाराष्ट्र कवी-प्रमाणें मूळ ग्रंथाशीं भीत भीत दुखून न वागतां आपल्या अधिकारप्रमाणें त्याशीं पुष्कळ सलग्गी केली आहे. किंबहुना बहुधा मूळ हें आधार मात्र करून वरील सर्व रचना आपली स्वतःचीच केली आहे. बाराव्या अध्यायांतील मूळच्या एका श्लोकावर १४७ ओंव्या झाल्या आहेत, हें पहिल्या ‘नवनीता’वरून पुष्कळांस माहीत

the conquest of Bengal. Had the plan been carried into execution, we have no doubt that Voltaire would have produced a book containing much lively and picturesque narrative, many just and humane sentiments poignantly expressed, many grotesque blunders, many sneers at the Mosaic Chronology, much scandal about the catholic missionaries and much sublime theo—philanthrophy, stolen from the New Testament, and put into the mouths of virtuous and theosophical Brahmins.”

—Lord Clive.

खरेंच, यहुदी लोकांसारख्या परम ज्ञानसंपन्न व ईश्वरकुपाविशिष्ट लोकांस जें ज्ञान वरून आयतें प्राप्त झालें, तें ब्राह्मणांसारख्या अधम व मूर्ख लोकांस कसें मिळावें ? आमच्या गोवळ-कोंड्याच्या वगैरे खाणींतून जरी हिरे निघाले आपण प्रत्यक्ष पाहिले, तरी त्यांची मूळ उत्पत्ति कार्नावाल प्रांतांतल कोळशांच्या खाणीच होत असें पक्कें समजावें !!

वरील दोन्ही मतांचें यथास्थित खंडन एका प्रसिद्ध नवीन पंडिताकडून इंग्रजी भाषेंत झालें आहे हें आमच्या बहुश्रुत वाचकांस माहीत असेलच.

१. अंक ४६ प्यारा ४ टपि पहा. (पुढें, मोरोपंताची कविता).

२. ‘नवनीता’ची नुकती दुसरी आवृत्ति निघाली हें कोणाकोणास माहीत असेलच. या आवृत्तिंत वरील अध्याय पाहूं गेल्यास पहाणाराची निराशा होईल. या आवृत्तिंत पुष्कळ चांगल्या सुधारणा केल्या आहेत, पण बिचाऱ्या मुकुंदराजास व ज्ञानेश्वरास मुळांच फाटा दिला आहे ही मोठी सुधारणा झाली आहे असें आम्हांस वाटत नाहीं. वेदांताचा भाग जर महाराष्ट्र कवितेंत एवढा पुष्कळ आहे तर ‘मराठी कवितांच्या वेंच्या’त त्याचा मागमूसहि उमगूं नये हें अमळ विचित्रच खरें ! बाराव्या अध्यायांत बिचाऱ्या ज्ञानोबांनीं साधूंचीं लक्षणें दिलीं (पुढें चालू).

असेलच; शिवाय मूळ ग्रंथ सगळा ७०० असून 'ज्ञानेश्वरी' १००० आहे यावरूनहि वरील विस्तार स्पष्टच आहे. पण या विस्ताराची मौज अशी आहे की, त्याचा बिलकूल कंटाळा न येतो उलट त्याकडे चित्त वेधूनच जातें. आझांस पूर्वी 'नवनीता'-च्या पहिल्या व दुसऱ्या भागावरूनच काय ती प्रस्तुत कवीची माहिती होती; पण सदरील 'परिभाषे'च्या परीक्षार्थ मूळ ग्रंथाची कोठें कोठें जी आझां उगीच चांचणी पाहिली तिजवरूनहि त्याच्या वाणीच्या लावण्याच्या छटा आमच्या डोळ्यांत भरल्या व समग्र ग्रंथाच्या वाचनाविषयी उत्कृष्ट इच्छा उद्भवली. आमच्या येथील एका मित्रा-नेंहि तोच आपला अनुभव आझांस सांगितला. तर आझां आमच्या वाचकांसहि आनंदानें कळवितों की, कवित्वाच्या तरंगांत मौजेनें लोटत जाऊन उपमादृष्टादि कमलें ज्यास लीलेनें खुडायची असतील त्यांनीं प्रस्तुत 'परिभाषा'रूप तुंबीफलाचा आश्रय करून महाराष्ट्र भाषेच्या आद्यकवीच्या वाक्तरंगिणींत उडी घालावी. हिचें आजपर्यंत अपरिचितत्वास्तव जें दुरवगाहत्व वाटत होतें तेंहि प्रत्यक्ष अनुभवावरून पुष्कळ अंशी मिथ्याच अशीहि आमची खात्री झाली. ज्यास संस्कृत व्युत्पत्तीचें अंग आहे त्यासहि असाच अनुभव येईल असें आझांस वाटतें.

सदरील 'परिभाषे'विषयीच खुद्द आणखी जास्त लिहिण्यासारखें अर्थात् कांहीं नाहीं. मूळ ग्रंथांत जेवढे शब्द अडण्यासारखे आहेत तेवढे प्रायः सर्व यांत आहेत. जे शुद्ध संस्कृत शब्द, कीं ज्यांच्या अर्थाची संस्कृतज्ञ वाचकांस गरज नाहीं, ते सुद्धा सामान्य वाचकांच्या सोयीकरतां यांत सामील केले आहेत. तेव्हां प्रस्तुत ग्रंथाच्या साहाय्यानें बहुधा कोणाचाहि 'ज्ञानेश्वरी'त प्रवेश होईल असें वाटतें. एवढें मात्र आहे की, प्रस्तुत ग्रंथप्रकाशकानें जी 'ज्ञानेश्वरी'ची आवृत्ति काढली आहे तीच जवळ असली पाहिजे. आझां एका जुन्या हस्तलिखित पोथीवरून 'परिभाषे'तील शब्द पाहूं लागलों तों कशास कांहीं मेळ बसेना. जो शब्द 'परिभाषे'त एका ओवीत आढळावा तोच आमच्या प्रतीत पांच पन्नास ओंव्या पुढें आढळावा. उदाहरणार्थ १४ व्या अध्या-यांत 'हरिखाचा' (आनंदाचा) हा शब्द छापील प्रतीत ४१४ व्या ओवीत; हस्तलि-खित प्रतीत ४३१ व्या ओवीत आहे; १५ व्या अध्यायातील ५३२ व्या ओवीतला 'अनारिसा' (वेगळा) हा शब्द आमच्या प्रतीत ५५६ व्या ओवीत सांपडतो; 'निष्कर्ष' (शेवट) व 'वाक्यपूजा' (वाक्यरूप पूजा) हे शब्द वरील दोन प्रतीत अनुक्रमेकरून ९२९ व ५५१ आणि ५९९ व ६२९ अशा ओंव्यांतून सांपडतात; सतराव्या अध्या-यांत 'खेंब' (आलिंगन) हा शब्द एका प्रतीत ४१७ व्या व दुसरीत ४४१ व्या

होता. त्यांत एवढें दुर्बोध काय होतें तें कळत नाहीं. शिवाय एवढ्या चारशें पानांच्या ग्रंथांत कोठें कोनाकोपऱ्यांत थोडासा वेदांत आला असता तर 'नवनीता'च्या स्वादास कांहीं हीनत्व आलें असतें किंवा त्याचे पौष्टिक धर्म कांहीं कमी झाले असते असेंहि आमचें मन घेत नाहीं.

ओंवीत सांपडतो. त्याप्रमाणेंच शेवटली प्रसिद्ध ओंवी—

शके बाराशें बारीतरें । तें टीका केली ज्ञानेश्वरें ।

सच्चिदानंद बाबा आदरें । लेखकु जाहला ॥

ही 'परिभाषे'त १८११ वी व हस्तलिखित प्रतीत १९५५ वी सांपडते. तर याप्रमाणें रा० गोंधळेकरांच्या आवृत्तींत व इतर प्रतींत पुष्कळ फरक पडण्याचा संभव दिसतो. आमच्या प्रतींत एकंदर ग्रंथ ९४८७ इतका आहे; तो वरील आवृत्तीहून ४६० ओंव्यांनीं जास्त आहे. शिवाय 'परिभाषे'तील काहीं शब्द आमच्या पंथीत न सांपडल्यावरून व कोठें निराळीं रूपे आढळल्यावरून असेंहि वाटतें कीं, प्रस्तुत ग्रंथांत पाठभेदाचा प्रकारहि पुष्कळ असावा. तर रा० गोंधळेकर यांस आमची अशी सूचना आहे कीं, 'ज्ञानेश्वरी'ची आवृत्ति पुनः काढणें झाल्यास तींत वरील अधिक ग्रंथाचा व पाठांतराचा त्यांनीं समावेश करावा. ठिकठिकाणच्या पांच सहा प्रती एकत्र केल्या असतां वरील दोहोंचा उलगडा होणार आहे. एका प्रतीहून दुसऱ्या प्रतीत ४६० ओंव्यांची जर भर दृष्टीस पडते आहे तर एवढा ग्रंथ बुद्धि देणें हें कवींची व कवितेच्या भोक्त्यांची मोठीच हानि करणें आहे !

सरते शेवटीं सदरील पुस्तकाच्या छापणीबद्दलहि दोन शब्द लिहिल्यावाचून रहावत नाही. ठशांच्या छापविषयीं मुंबईच्या गणपतकुष्णाजींची जशी पहिल्यापासून प्रसिद्धि आहे, त्याप्रमाणेंच अलीकडे रा. गोंधळेकर यांचीहि शिळाछापविषयीं झाली आहे. यांच्या छापखान्यांत शिळेवरील काम जसें सुबक निघतें तसें दुसऱ्या कोठेहि निघत नाही. प्रस्तुत 'परिभाषा' जाड कागदावर चांगली स्वच्छ छापली असल्यामुळे तिजकडे वाचकांची प्रवृत्ति सहजवृत्त्या होणार आहे. मूळ ग्रंथाचीहि अंगभूत वेधकता अशीच वाढली असेल यांत संशय नाही. तर भाविक जनांस व रसिक भाषाविवेचकांस वरील दोन्ही ग्रंथाविषयीं शिफारस करून हें परीक्षण आटपतों.

पत्राचें उत्तर.

न पादपोन्मूलनशक्तिरहः शिलोच्चये मूर्च्छति मातस्य ।*

रघुवंश.

अंक ६१—(१) सदरील अंकाचा विषय. (२) सदरहू पत्र न छापण्याचीं कारणें. (३) 'अपभ्रष्टशब्दचंद्रिके'वर पहिला आक्षेप—अव्याप्ति. (४) दुसरा आक्षेप—अतिव्याप्ति. (५) तिसरा आक्षेप—पुनरुक्तता. (६) चवथा आक्षेप—अस्थानगत विस्तार. (७) उपसंहार.

१. या अंकांत पूर्वसंकेताप्रमाणें 'विविधज्ञानविस्तारा'च्या एप्रिल-मे-जून

१. "वाच्याने अंगीं झाडें उपलून दाकण्याचें जरी सामर्थ्य असलें तरी पर्वतावर त्याची शक्ति चालत नाही !"

महिन्यांच्या त्रैमासिक अंकांत आलेल्या पत्रांचे उत्तर द्यावयाचें आहे. सदरील पत्र 'अपभ्रष्टशब्दचंद्रिके'च्या कर्त्यानें प्रथमतः आमच्याकडे पाठविलें होतें; पण तें छापण्याचें आझीं नाकारल्यावरून तें वरील मासिक पुस्तकाकडे पाठविण्यांत आलें.

२. आमच्या पुस्तकांत जे अभिप्राय प्रगट होत असतात त्यांस अनुकूल किंवा प्रतिकूल असे कोणत्याहि तऱ्हेचे लेख आमच्याकडे कोणी पाठविल्यास ते छापून प्रसिद्ध करण्याची व अवश्य वाटल्यास आमचा त्यावर पुनः अभिप्राय देण्याचीहि आमची मूळपासून वहिवाट आहे हें आमच्या वाचकांस माहीत आहेच. मग असें असतां 'चंद्रिके'च्या तर्फेनें आलेल्या वरील पत्रासच आझीं नकार कां लावला हें वाचकांच्या सहजच मनांत येईल. यास्तव वरील निषेधाचीं कारणे येथें अगोदर लिहिलीं पाहिजेत.

सदरील पत्र न छापण्याचें पहिलें मोठें कारण हें होय कीं, तें अतिशयित लांब असून शास्त्रीय भाषेनें लिहिलेलें आहे; व शिवाय त्यांतील विषयहि वाचकांस चित्तवेधक होण्यासारखा नाही. आमचे वाचक अगोदरच 'नवीन पुस्तके' हें सदर पाहिलें ह्मणजे कंटाळतात. ही गोष्ट आझांस प्रथमतः माहीत नव्हती; पण कित्येकांच्या पत्रांवरून ती समजण्यांत आली. एके रीतीनें पहातां हा कंटाळा येणें हें स्वाभाविकहि आहे; कां कीं अनोळखी मनुष्याची तजबीर पहाण्यापासून जसा विशेष आनंद होत नाही, त्याप्रमाणेंच ज्या पुस्तकाची आपणांस मुळांच माहिती नाही त्याच्या अर्थंय यथार्थ परीक्षणापासूनहि काय चित्तरंजन होणार ? मग मूळ ग्रंथपरीक्षणाची जर ही गोष्ट, तर त्या परीक्षणाचें परीक्षण कितीस वाचकांस पसंत पडेल हें सांगावयासच नको ! त्यांतून सदरील पत्राचा विषय झटला ह्मणजे परम रक्ष जें व्याकरण त्याच्या संबंधाचा होय; आणि त्यांतहि 'चंद्रिका'कारांची लिहिण्याची पद्धति जुन्या शास्त्रीय तऱ्हेची ! तेव्हां अशा प्रकारचें पत्र साऱ्या अंकभर पाहून आमच्या वाचकांस कितपत संतोष झाला असता हें सांगण्याची जरूर नाही. तर आमचा नेहमींचा शिरस्ता मोडून पत्र माघारी पाठविण्याचें हें पहिलें मोठें कारण होय.

दुसरे कारण असें कीं, सदरील पत्रांत मुद्याचा मजकूर थोडा असून पाल्हाळ व वितंडवाद भारी आहे. मूळ उपक्रम जो केल्या आहे तोच अगोदर मोठा मौजेचा

१. वादविषयक पत्राच्या खालीं जरी 'अच्युत अनंत चिपळोणकर' अशी सही आहे तरी हें पत्र कोणी लिहिलें असविं याविषयीं बहुधा कोणीहि भ्रमांत पडणार नाहीं. 'चंद्रिका-कारांचा हेतु असा आहे कीं,—'चंद्रिकाकारांचा मनोरथ असा आहे, 'चंद्रिकाकर्त्यांचें हार्द गमि आहे तें असें' इत्यादि उल्लेखांवरून स्पष्ट दिसत आहे कीं, सदरील पत्राचे लिहिणारे ग्रंथकारच होत. यास्तव आर्हां आपलें उत्तर नामधारी पत्राकारास न लिहितां मुख्य ग्रंथकारा-मन उद्देशून लिहिलें आहे.

आहे. झालें काय, कीं प्रस्तुत पत्रकार हे 'अपभ्रष्टशब्दचंद्रिके'चा प्रकाश व 'निबंध-माले'च्या ५१ व्या 'अंकरत्ना'चा प्रकाश यांचें तारतम्य पहात असतां त्यांचा एकाएका बोळा लागला; बोळा लागतांच स्वप्नसृष्टीस आरंभ झाला ! या स्वप्नांत त्यांना काय पाहिलें व काय ऐकलें झणाल, तर 'एक अतिप्राचीन तरुण शास्त्रपंडित व एक अति अर्वाचीन प्रौढवक्ता या दोघांचा लीलाविवाद उद्भवला आहे' व हा लीलाविवाद आपण 'उदासीन व तटस्थ' होत्साते ऐकत आहों, असें त्यांस दिसलें. बरें, या गमतीच्या विवादाचा विषय काय होता झणाल तर 'चंद्रिका' व 'अंकरत्न' ! पुढें काय झालें कीं, आमचे पत्रकार वरील दोघां महापंडितांची भवतिनभवति ऐकण्यांत जों अगदीं चूर होऊन गेले आहेत तो एकाएकीं ते 'नित्यव्यवसायाच्या चटक्यानें' जागे झाले. जागे होतांच त्यांची दृष्टि कलमदानाकडे जाऊन त्यांच्या मनांत कल्पना आली कीं आपले उपनामधारी निबंधमालाकर्ते यांजकडे हें आपलें स्वप्न उकलण्याकरितां पाठवावें. मग या स्वप्नसृष्टींत झालेल्या वादाचें दिक्प्रदर्शन करून एक लांबलचक पत्र त्यांनीं आमच्याकडे रवाना केलें. पुढें कोणती व्यवस्था झाली हें वर सांगितलेंच आहे.

आतां आमच्या पुस्तकाच्या ५१व्या अंकांत 'चंद्रिके'वर जी आह्मी टीका केली होती तिचें निराकरण करण्याची जर प्रस्तुत ग्रंथकारास इच्छा होती तर वरील एवढ्या झविडी प्राणायामाची काय जरूर होती हें आह्मांस कळत नाहीं. आपले काय प्रत्याक्षेप असतील ते आपल्या सहीनिशीं जर त्यानें आमच्याकडे पाठविले असते तर ते प्रस्तुत स्वप्नवादापेक्षां आह्मांस कमी ग्राह्य झाले असते असें नाहीं. 'चंद्रिका' हें पुस्तक जर स्वप्नसृष्टींत लिहिलेलें नाहीं, व त्यावर आह्मी जो अभिप्राय प्रगट केला तोहि जर जागृतावस्थेंतच लिहिला, तर मग आमच्या आडनांवाचा एक परम मित्र उभा करून त्याला स्वप्न पाडून त्यांत आपण शिरून व आह्माला शिरवून वादप्रसंग उपस्थित करावयाचा, आणि मग त्याचा सारांश आह्मांस पत्ररूपानें कळवायाचा, एवढा खटाटोप कशाकरतां बरें केला ? जागृतींतल्या लेखाचें विवेचन जागृतींतच होण्यास कोणती आडकाठी होती ? पण प्रस्तुत ग्रंथकर्त्याचा कदाचित् असा मत-लब असावा कीं, आपण साक्षातच जर वादाची गांठ घातली, तर केवळ स्वाभिमानानें आपला पक्ष सिद्ध केल्याचा आपणावर आरोप येईल, तर आपण केवळ 'उदासीन व तटस्थ' रहावें, आणि 'या अति अर्वाचीन प्रौढवक्त्या'शीं भांडण्यास आपला मित्र पुढें करावा ! ही 'चंद्रिका'कारांची युक्ति मोठी चातुर्याची आहे खरी; पण तींत एवढेंच वाईट आहे कीं, सदरील पत्रांत मधें मधें अनेक ठिकाणीं 'खंडाळ्याचा घाट', 'काजळाची तिठली' वगैरे जे अप्रस्तुत व अप्रयोजक उल्लेख आले आहेत त्यावरून आमच्या 'अतिप्राचीन तरुण शास्त्रपंडिता'च्या 'औदासीन्या'ची तादृश प्रतीति होत नाहीं !

असो; तिसरें कारण प्रस्तुत पत्रांत जो असभ्यतेचा प्रकार आढळतो तो होय. 'चंद्रिका'कारांस अर्वाचीन विद्येचा जर संस्कार असता, व वादविवादाची खरी पद्धत माहीत असती, तर प्रतिपक्ष्याचें खंडन कसे करावें, व उदासीनपणाचें घेतलेंलें पांघरूण शेवटपर्यंत कसें राखावें हें त्यांस समजलें असतें. त्यांस आढावा 'सत्ययुगांत झुगारून दिलें' आहे तें पसंत नाही; पण त्यांच्या वादरीतीवरून पहातां त्यांजवर वरील युगाचीच झांक बहुधा दृष्टीस पडते. आढावा आपल्या प्रतिपक्ष्यांचेहि अभिप्राय पुस्तकांत घेत असतां एवढें समजल्यावरून कोणत्याहि तऱ्हेचा मजकूर आमच्याकडे खपला जाईल अशी प्रस्तुत ग्रंथकाराची समजूत झाली. आपलें लिहिणें युक्तीस कितपत अनुसरून आहे, व दुसऱ्याच्या घरीं आपण जाऊन वाद करणार तर तेथेंहि शिष्टाचाराची उपेक्षा आपणास करतां कामा नये, या गोष्टी आमच्या 'अतिप्राचीन पंडिता'च्या मुळीच लक्षांत आल्या नाहीत. आपण जर एखादें पुस्तक प्रसिद्ध केलें तर त्यावर हवा तसा अभिप्राय प्रगट केल्यानें कोणी गुन्हेगार होत नाही. आणि त्यांतून टीकाकारानें जर प्रांजलपणें आपले गुणदोष दाखविले आहेत तर त्याबद्दल क्रोधास चढून त्या क्रोधावेशांत आपण आहों कोठें व बोलतां आहों काय याचें भान विसरून जाऊन दुसऱ्याच्या घरांत अविनीतत्व प्रगट करणें ही शिष्टजनरीति नव्हे एवढेंहि पंडितमजकुरास कळलें नाही. असो; तर येथें त्यांस व इतःपर ज्या कोणांस असा प्रसंग येईल त्यांस कळण्याकरितां अशी सूचना करून ठेवतां कीं, आपले अभिप्राय आढावांस कळविण्याची आढावां सर्वांस मोकळीक दिलेली आहे, व कोणाचे कसेहि अभिप्राय असले तरी ते प्रसिद्ध करण्यांत व वाटल्यास आमचा अभिप्राय पुनः प्रगट करण्यांत आमच्याकडून कधीं अनमान होणार नाही; पण या मोकळीकामध्ये दोन अटी आहेत हें पक्कें समजलें पाहिजे. एक अट ही कीं, मजकूर छापण्यालायक असला पाहिजे, द्वयजे त्यांत चार चौघांस पसंत पडेल असें सयुक्तिक प्रतिपादन असलें पाहिजे—मग पक्ष कोणताहि असला तरी फिकीर नाही. आणि दुसरें असें कीं, ज्या अर्थां आमच्या परवान्यानें शत्रूकडचा वकील आमच्या गोटांत येणार त्या अर्थां आपला व आमचा बोज ठेवण्याकडेहि त्यानें लक्ष पुरविलें पाहिजे. अविनीतत्व हें दुसऱ्याच्या उपमर्दास जसें कारण होतें तसेंच आपल्या प्रतिष्ठेसहि उणेपणा आणतें हें वरील वावडूकानें विसरतां कामा नये !

तर वादविषयक पत्र आमच्याकडे आलें असतां त्याचा आढावाकडून अन्वेषण कां झाला याचीं वर दाखविल्याप्रमाणें कारणें होत. आतां या पत्रातील कोटिक्रमाविषयी विचार करूं.

३. 'अपभ्रष्टचंद्रिके'वर आमचा पहिला मोठा आक्षेप हा होता कीं, प्रस्तुत पुस्तकास जर कोश हें नांव दिलें आहे तर कोशाचा पहिला गुण जो व्यापकता तो

यांत पाहिजे होता. या आक्षेपावर 'चंद्रिका'काराचें ह्मणणें काय आहे, कीं आमचा कोश जर तुम्ही अपूर्ण ह्मणतां तर मग भट्टोजी दीक्षितांची 'सिद्धान्तकौमुदी', अमर-सिंहाचा 'अमरकोश', हेहि ग्रंथ अपूर्ण असें तुम्हांस ह्मणावें लागेल. शिवाय कोश झटला ह्मणजे त्यांत ज्या वस्तूंचा समावेश असेल त्यांची 'त्वरित उपस्थिति' व्हावी इतक्या प्रकारची त्यांत 'व्यवस्था मात्र अपेक्षित असते.' 'संकलित वस्तूंना आधार' एवढाच 'कोश' शब्दाचा शास्त्रोक्त अर्थ; तेव्हां या पाणिनीय अर्थाप्रमाणें इत्यां आ-मच्या पुस्तकास 'कोश' हें नांव यथार्थच आहे. आणि त्यांतून 'अपभ्रष्ट शब्दांचा व्यापक असा ग्रंथ तर होणेंच नाही.' कारण प्रत्येक संस्कृत शब्दाचे अनेक अपभ्रंश आहेत; 'इंद्रादयोऽपि यस्यांतं न ययुः शब्दवारिधेः (शब्दसमुद्राचा इंद्रादिकांसहि पार लागला नाही !); खेरीज 'आकाशाचा वामनाप्रमाणें अंत सांपडेल तरच पक्ष्यानें उडवें, अथवा समुद्राचें गांभीर्य मंदराचलाप्रमाणें समजेल तरच मनुष्यानें पाण्यांत पोहवें' असाहि कांहीं अर्थ नाही ! 'चंद्रिका'कर्त्यांनीं आपल्या पुस्तकाच्या तर्फेनें हा जो आक्षेप कोट्यांचा भडिमार केला आहे तो पाहून आम्हांस परम विस्मय होतो ! या कोट्या स्वप्नांतर्गत 'लीलाविवादां'तील आहेत ह्मणून ठीक आहे; नाही तर त्यांची उपपत्ति करणेंहि आम्हांस दुर्धट झालें असतें. मनुष्याच्या मनांत एकीकडून कोपानें प्रवेश केला कीं दुसरीकडून विवेचनशक्तीची निष्कांति होते, शब्दशास्त्राचा आणि तर्क-शास्त्राचा नैसर्गिक विरोध असावा, सत्ययुगांत 'जुक्ती'चें तेज फार मंद होतें, किंवा शब्दांच्या अपभ्रंशांत सतत व्यापृत झालेल्या बुद्धीवरहि भ्रंशनाचा कांहीं संस्कार घडत असेल,—अशी कांहीं नवी उपपत्ति करणें आम्हांस एरवीं भाग पडलें असतें ! 'कौ-मुदी'कार भट्टोजी कोणीकडे आणि विजयी ब्राह्मणांच्या तडाक्यांतून परमोत्कृष्टवास्तव वाचलेला अन्वर्थनामा 'अमरकोश'हि कोणीकडे ! या दोन बऱ्या प्रकरणांस 'चंद्रिका'-कारांनीं आपल्या तर्फे साक्षी देण्याची विनाकारण तसदी दिली या गोष्टीचा आम्हांस फार खेद वाटतो. वरील दोन ग्रंथांची आम्हांस थोडी बहुत माहिती आहे, तिजवरून पहातां त्यांचें सादृश्य प्रस्तुत अपभ्रंशकोशास विशेष उपयोगी पडेल असें आम्हांस वाटत नाही. 'कौमुदी'त विद्यार्थ्यांच्या निर्वाहापुरतें व्याकरण आहे; व 'अमर'तहि तोच प्रकार आहे, ह्मणजे सामान्य काव्यादि ग्रंथांत येणाऱ्या शब्दांचें त्यांत संकलन आहे. प्रस्तुत ग्रंथकारानेंहि प्रस्तावनेंत झटलें आहे कीं, 'मुळांस शिकवितांना शिक्षक लोकांस अपभ्रष्ट शब्दांची व्युत्पत्ति सांगण्यास अडचण पडूं नये ह्मणून हें अल्प किंमतीचें पुस्तक प्रसिद्ध केलें आहे.' आतां वरील दोन चिरप्रसिद्ध संस्कृत ग्रंथांचें सादृश्य शोभण्यास व प्रस्तावनागत प्रतिज्ञेची परिपूर्ति होण्यास सदरील अपभ्रंशकोश कशा तऱ्हेचा पाहिजे होता याचा अंमल विचार केला असतां आमच्या आक्षेपाची यथार्थता कोणाच्याहि लक्षांत येईल. भट्टोजींनीं 'मनोरमा', 'कौस्तुभ' वगैरे ग्रंथांत व्याकरण विषयावर अधिक उप-

पादन केलें आहें खरें; पण तें नसल्यानें 'कौमुदी'स अपूर्णत्व येतें असें नाही. बरील उपपादन केवळ पंडितगम्य असल्यामुळें विद्यार्थ्यांकरितां रचलेली जी 'कौमुदी' तीत त्याचा त्यांनीं समावेश न करतां स्वतंत्र ग्रंथांच्या रूपानेंच तें प्रगट केलें हें ठीक आहे. जोंपर्यंत मूळ संकल्पाप्रमाणें दीक्षितांच्या कृतीनें विद्यार्थ्यांच्या व्याकरणसंबंधी अडचणी सर्व दूर होताहेत, व तिजवरून ज्याची उपपत्ति होत नाही असें संस्कृत भाषेतील एकहि रूप रहात नाही तोंपर्यंत 'कौमुदी'चें पूर्णत्व पौर्णिमेच्या गरगरीत चंद्राप्रमाणें अर्थात् सिद्धच आहे. आणि असें आहे ह्मणूनच दीक्षितांच्या पांडित्यशाची मूर्तिच होऊन बसलेली जी 'कौमुदी' तिच्या देदीप्यमान तेजापुढें पूर्वीचीं अल्पतेजें प्रत्याख्यात होत्सातीं निष्प्रभ होऊन गेलीं. आज दोन तीनशें वर्षे सहस्रावधि चकोर तिचें पान करून तुप्त झाले, आणि गीर्वाण भाषेचा दुर्गम व गहन प्रदेश तिजमुळें प्रकाशित होत्साता सर्वांस सुगम झाला ! मग असल्या जड पारज्याबरोबरहि आमचा वटपत्र-निवासी कोशकार टक्कर मारणार काय ? कोण जाणे बोवा ! बाणभट्टाचें श्लेषचातुर्य लढवून आमच्या अंकाची व आपल्या चंद्रिकेची जशी त्यांनीं 'दोषाकरप्रकाश'त्वधर्मेकरून सांगड घालून दिली, त्याप्रमाणेंच 'कौमुदी' व 'चंद्रिका', 'दीक्षित' व 'पंडित' या नामचतुष्टयाच्या लटपटीत पायावर वरील टोलेजंग इमारतहि त्यांनीं कशावरून उठवून दिली नसेल ? असो; तर प्रस्तुत पत्रकाराचा पहिला जो मुद्दा, कीं 'कौमुदी' अपूर्ण आहे तशीच 'चंद्रिका'हि अपूर्ण आहे, हा बरोबर नाही; कां कीं, पहिल्या ग्रंथानें संस्कृत विद्यार्थ्यांस व्यवहारापुरतें व्याकरणाचें पूर्ण ज्ञान होतें यास्तव त्यास अपूर्ण ह्मणतां येत नाही; आणि 'चंद्रिके'च्या पक्षां पहातां तिच्या प्रस्तावनेंत केलेला संकल्पहि तिच्या योगानें सिद्ध होत नाही यास्तव ती अपूर्णच होय. 'मुलांस शिकवतांना शिक्षक लोकांस अपभ्रष्ट शब्दांची व्युत्पत्ति सांगण्यास अडचण पडूं नये' ही जर ग्रंथकाराची प्रतिज्ञा होय, तर अर्थात् मराठी ग्रंथांतून सामान्यतः आढळणाऱ्या सर्व संस्कृत, फारशी, व आरबी अपभ्रंशांचा यांत समावेश होणें अवश्य होतें; पण तसें यांत आढळत नाही. ग्रंथकारास जे शब्द वाटले व जेवढे त्यास एकदां आढळले तेवढ्यांचाच संग्रह करून त्यानें तो लोकांस अर्पण केला आहे. व्यापकतेचा विचार फारकरून त्यांच्या मनांतहि आला नसावा. आतां हें खरें आहे कीं, वरील प्रति-

१. 'दोषाकरप्रकाश' या शब्दाचे दोन अर्थ ध्यावयाचे; एक 'दोषाकर' ह्मणजे 'चंद्र' त्याचा प्रकाश; आणि दुसरा अर्थ, 'दोषाच्या आकराचा प्रकाश ह्मणजे दोषराश्यांचें प्रकटीकरण.' हे अर्थ अनुक्रमेंकरून 'चंद्रिका' व 'निबंधमाला अंक ५१' यांस लागू कराव्याचे. आमच्या प्रतिपक्ष्यानें 'चंद्रिके'चें व अंकाचें साहचर्य घालून देण्यास पंधरा श्लेष जुळविण्याची कशाकरितां खटपट केली हें समजत नाही. त्यांची 'निरंतर संगति' तर विधात्यानें निर्मिलेली आहे !

ज्ञेच्या शेवटीं 'अल्प किंमतीचें हें पुस्तक प्रसिद्ध केलें आहे' असे शब्द आहेत; व या शब्दावरून 'चंद्रिके'च्या कर्त्यास अव्यापकतेच्या दोषांतून मुक्त होण्यास पुष्कळ जागा आहे. पण सदरील पत्रांत त्यांनीं "संश्लेषार्थक 'कुश' धातूपासून अधिकरणशक्ति-प्रधान 'घञ्' प्रत्ययानें 'कोश' शब्द निष्पन्न झाला आहे" वगैरे जें पांडित्य केलें आहे तें त्यांस बद्धक होऊं पहातें. त्याप्रमाणेंच 'इंद्रादयोऽपि यस्यांतं न ययुः शब्दनाश्रिभः', 'अनंतपारं किल शब्दशास्त्रम्', 'आकाशअंतं न कळोनिहि अंतरिक्षी' इत्यादि वचनांचा आश्रय करून त्याखालीं दडण्याचा जो त्यांनीं असमंजसपणाचा यत्न केला आहे त्याच्या योगानेंहि वरील सबबीस थारा रहात नाहीं !

४. तर याप्रमाणें प्रस्तुत अपभ्रंशकोशावर. अव्याप्तीचा जो आझीं पहिला आक्षेप केला होता त्याच्या संबंधानें विचार झाला. आतां दुसरा आक्षेप अतिव्याप्तीचा;—द्वणजे अशा तऱ्हेच्या पुस्तकांत जितका मजकूर असायास पाहिजे तितक्या-द्वन यांत अधिक घुसडून दिला आहे, हा यावर दुसरा दोष होय. 'अपभ्रष्टशब्दचंद्रिकें'त अठरा कारखाने, अठरा धान्ये, अठरा पुराणें, नऊ रत्नें, चौदा विद्या, चौसष्ट कला, इत्यादीकांच्या यादी आझीं जेव्हां पाहिल्या तेव्हां आझांस आश्चर्य वाटलें, व मोलस्वर्थचा कोश चाळतांना त्या ग्रंथकारास आढळल्यावरून त्यानें आपल्या कोशांत त्या उतरून घेतल्या असाव्या असा आमचा सहजच तर्क झाला. पण हा तर्क खोटा असें आतां आझांस कळतें. एकूण या यादीची खरी हकीकत अशी, कीं 'स्फुट श्लोक, दोहरे, संस्कृत कोश, वात्स्यायनसूत्र,' इत्यादि ग्रंथांतून त्या आमच्या कोशकारांनीं घेऊन आपल्या अल्पवयस्क वाचकांस सादर केल्या. असें असेल तर तरुण विद्यार्थ्यांनीं प्रस्तुत ग्रंथकाराचे फारच आभार मानिले पाहिजेत. कां कीं, मोलस्वर्थच्या कोशांतून अपभ्रंशांची याद मिळवीत असतां वरील यादी जर त्यांनीं आयत्या घेतल्या असत्या तर त्यांत इतकें विशेष नव्हतें; पण ज्यापेक्षा त्यांनीं हातचें काम अर्धेच टाकून वरील वात्स्यायनसूत्रादि ग्रंथ चाळण्याची तसदी घेतली, त्या अर्थी या श्रमाबद्दल तर त्यांची विशेषच प्रशंसा केली पाहिजे. रा० पंडित यांच्या इतकें आमचें संस्कृत ग्रंथांत अवलोकन नसल्यामुळें वरील यादी आझांस माहीत नव्हत्या, व त्या मिळवण्यास मोलस्वर्थ यास बरीच खटपट पडली असावी असें आझांस वाटलें, हें आझी कबूल करतो; पण या भ्रमास कारण वरील कोशांतील उल्लेख होय.' असे; पण सदरील यादीच्या

१. 'चौसष्ट कला' या शब्दाच्या शेवटीं वरील कोशांत पुढील उल्लेख आढळतो —

"Other, and in some articles, very diverse enumerations are made of the sixty-four Arts; and of the articles given above there are different arrangements, and of some widely different (पुढें चाल).

संबंधानें जो आह्मीं आक्षेप काढला होता तो तसाच राहिला आहे. तो अर्थात् हाच कीं, त्या प्रस्तुत ग्रंथांत शोभत नाहींत. आमच्या पत्रकारानें या यादीच्या तर्फेनं असा पुरावा आणला आहे कीं, 'वस्त्र' शब्दाचा मुख्यार्थ जरी 'आच्छादनाचें साधन' इतकाच आहे तरी 'त्यास चांगले रेशमी किंवा जरीचे कांठ लावूं नये' असें नाहीं ! हें समाधान आह्मांस अंमळसें विलक्षण वाटतें. यावरून आमच्या पत्रकाराची 'चंद्रिका'-कारांचे ठायीं किती निष्ठा आहे, किंवा 'चंद्रिकाकारां'स आपल्या कृतीच्या निर्दोषत्वाविषयी किती पूर्ण विश्वास आहे, एवढें मात्र स्पष्ट दिसून येतें; कां कीं एरवीं असली जाडी कोटी कोणी पुढें आणील असें आह्मांस वाटत नाहीं ! या कोटीवरून आह्मांस येथील भिक्षागृहाची आठवण होते. हें जो पहावयास जातो त्यास नदीकांठची हवा, बगीचा, फुलझाडांची चक्रे, फिरण्याकरता बांधलेल्या शानदार दगडी वाटा, वगैरे प्रकार पाहून मोठें समाधान वाटतें व ज्या उदार यहुदी गृहस्थानें आंधळ्यापांगळ्यांच्या सोयीकरतां एवढा खर्च केला त्याची मोठी धन्य वाटते; पण या नंदनवनाच्या भोक्त्यांकडे जां जावें तों कोणी आपल्या कोठडींत कुडकुडत पडले आहेत, कोणाचीं अन्नाविणें खपाटें वळलीं आहेत, कोणी औषध मिळत नाहीं ह्मणून हाका मारताहेत, असा प्रकार नजरेस येतो. त्यावरून कोणाहि समंजस मनुष्यास सहजच वाटणार आहे कीं, आंधळ्याला बगीचा काय होय ? लंगड्याला मोठे संगमरवरी रस्ते बागेंतून केले असले ह्मणून काय कारायाचे आहेत ? वस्तुतः पाहिलें तर बरील प्रकार ह्मणजे त्या विपन्न लोकांची थडाच केल्यासारखी नव्हे काय ? तर हेंच सादृश्य इकडे प्रस्तुत कोशाकडे घेऊन विचार केला असतां कोणासहि सहज कळेल कीं, 'चंद्रिका'कार रेशमाच्या व जरीच्या कांठांच्या भानगडींत जे पडले तें नीट नव्हे. पोरांस थंडीवाऱ्याच्या निवाऱ्याकरतां जर आंगडें टोपडें कारायाचें, तर तें लांडें झालें तरी फिकीर नाहीं, पण त्यास कलाबतूचे कसे व गोंडे लावा असें कोणी ह्मटल्यास तें शोभेल काय ? आमच्या पत्रकारानें दुसरे ठिकाणीं सदरील यादींविषयीं आणखी असें लिहिलें आहे कीं, "ज्या मुलांस इंग्रजी भाषा समजत नाहीं किंवा मोलस्वरथांचा कोश घेण्यास सामर्थ्य नाहीं त्यांस त्या कळाव्या" ह्मणून त्या टीकाविषयक पुस्तकांत घातल्या. हें समाधानहि वरच्याच्या तोडीचेंच आहे. मुलांच्या कर्मणुकीकरितां किंवा माहितीकरितां बरील भर जर सदरील पुस्तकांत घातली, तर यासारख्याच किंवा याहूनहि चांगल्या अशा दुसऱ्या शेंकडें गोष्टीहि घालतां आल्या नसत्या काय ? मग त्याहि यांत सामील कारायाच्या होत्या. ग्रंथकाराची इच्छा हेंच जर ग्रंथविस्ताराचें

explanations. The Hindus are fast forgetting their ancestral classifications and settlements, and will be well content to accept the carefully compiled catalogue now presented."

प्रमाण, तर मग मर्यादा तरी कोणती मानावी ?

५. प्रकृत पुस्तकावर आमचा तिसरा आक्षेप असा होता कीं, त्यांतील पुष्कळ शब्द अत्यंत मूढ विद्यार्थ्यांच्याहि लक्षांत येण्यासारखे आहेत. यावर प्रस्तुत पत्रांत येणेंप्रमाणें पांडित्य केलेलें आढळतें—“मूढ झणजे विवेकशून्य, त्यास आणखी अत्यंत असें विशेषण दिलें झणजे व्युत्पत्तिमर्यादेनें ज्ञानाविषयीं अगदीं अंधळा असा अर्थ होतो. असा जो मनुष्य आहे तो विद्यार्थी झणवत नाही. कदाचित् भाव्यकारांनीं झटला तरी ज्ञानाविषयीं अगदीं अंधळ्यास डोंगराएवढ्या ढोबळ शब्दाचोदे ज्ञान कोठून असणार ? इ० इ०.” “चंद्रिका’कारांची वाद करण्याची जी जुनी पद्धत आहे तिचें स्वरूप वरील पांडित्यप्रकारावरून वाचकांच्या चांगलें लक्षांत येईल. ‘अत्यंत मूढ विद्यार्थी’ या तीन शब्दांची किती चोख मीमांसा वर केली आहे पहा ! सुमारे दहा वर्षांपूर्वी या शहरां जो मोठा पंडितसमाज मिळाला होता त्यांत जसा एका सर्व-प्रसिद्ध स्मृतिवचनांतल्या ‘पति’ शब्दाचा कीस निघत होता व एका स्वकपोलकल्पित अवग्रहावर शब्दविग्रह चालत होता, त्यासारखीच आमच्या वटपद्विनिवासी प्रतिपक्ष्याची वरील शब्दत्रयावर उडविलेली छान होय ! साखरेची साल काढण्याचा हा प्रकार पाहून कदाचित् जुन्या पंडितमंडळीस संतोष होण्याचा संभव आहे, पण ज्या अर्थी सदरील पत्र ‘चंद्रिका’कार्यांनीं आमच्या पुस्तकाच्या वाचकांकरितां लिहिलें त्या अर्थी त्यांचा वरील खटाटोप या अर्वाचीन मंडळीच्या संबंधानें पहातां व्यर्थच होय असें झटलें पाहिजे. सदरील ग्रंथकारानें वरील शब्दत्रयाच्या विवेचनाच्या अंतीं आह्मांस एक सर्टिफिकेटहि दिलें आहे कीं, ‘निबंधमालेमध्यें विशेषणें मात्र योजलेलीं असतात, परंतु त्यांचें सर्वांशीं अर्थस्वारस्य पाहिलेलें नसतें !’. खरें आहे, ‘अत्यंत मूढ विद्यार्थी’ हे शब्द कागदावर नमूद करताना त्या बिचाऱ्यावर बडोदें मुक्कामी एवढा ‘अवच्छेदकावलित्रा’चा प्रयोग होईल हें आमच्या स्वप्नांहि आलें नव्हतें. आमचे प्रतिपक्षी जसे शब्दशास्त्रांत परम प्रावीण्य पावून “संश्लेषार्थक ‘कुश’ धातूपासून अधिकरणशक्तिप्रधान ‘घउ’ प्रत्ययानें ‘कोश’ शब्द निष्पन्न झाला आहे” इत्यादि प्रकारें प्रत्येक शब्द पाणिनिनिर्मित तुलेंत तोलून मग त्यांचा शास्त्रोक्त रीतीनें प्रयोग करतात, तसें करण्याची आह्मांस सोयहि नाही, व अवश्यकताहि वाटत नाही. आमची लिहिण्याची पद्धति इतक्या तऱ्हेची असली झणजे बस आहे, कीं तिच्या योगानें आमचा अर्थ आमच्या वाचकांच्या ध्यानांत चांगल्या रीतीनें उतरेल. मग आमचे प्रयोग क्योडीसाहेबांच्या शिस्तीवरहुकूम नसले किंवा बडोदें कालेजांतील सूक्ष्मदर्शक यंत्रांत ते ओबडधोबड दिसले तरी आह्मी विशेष पर्वा करीत नाहीं.”

१. ‘खिस्ती दीक्षित’ हे शब्द ‘वंध्यापुत्र’, ‘धंदवीर’ यांसारखे केवळ अनर्थक होत असें (पुढें चाळ).

‘अत्यंत मूढ विद्यार्थी’ या तीन शब्दांनीं आह्वांस जो अर्थ वाच्य होता त्याचा आमच्या वाचकांस चांगला बोध झाला असेल याविषयी आह्वांस बिलकूल संशय वाटत नाही. ‘अत्यंत मूढ विद्यार्थी’ ह्याणजे ‘बुद्धीनें अगदीं जड असणारा मुलगा’ अशासहि ‘साप’ ‘विख’ ‘डुकाळ’, ‘मोर’, ‘औक्ष’, ‘ऐतवार’ इत्यादि शब्दांची व्युत्पत्ति समजण्यास ‘चंद्रिके’कडे जावें लागेल असें. आह्वांस वाटत नाही. ‘सर्प’, ‘विष’ इत्यादि संस्कृत शब्द सर्वांच्या कानावरून जाणारे असल्यामुळे ज्यास अपभ्रंश ह्याणजे काय हें माहीत असेल त्यास त्यांची व्युत्पत्ति करण्याची कधीहि पंचाईत पडणार नाही.

वरील आक्षेपासारखेंच हेंहि दूषण आह्मी प्रस्तुत पुस्तकावर दिलें होतें कीं, ‘चार’ (चत्वार), ‘आठ’ (अष्ट) इत्यादि संख्यावाचक विशेषणांची एकदां व्युत्पत्ति दिली ह्याणजे मग सगळ्या पाठ्याची पृथक् पृथक् व्युत्पत्ति देण्याची गरज नाही. यावर प्रस्तुत पत्रांत समाधान आलें आहे तें इतकेंच आहे कीं, नियम सांगून त्यांची उदाहरणें सांगणें तीं अध्यापकांनीं हवीं तितकीं सांगावीं, त्यांची मर्यादा ‘विवक्षु-सापेक्ष होय.’ हें समाधान प्रस्तुत पुस्तक जर कोशरूप नसून व्याकरणरूप असतें तर ठीक झालें असतें; ह्याणजे व्याकरणांत जशीं नियमापुढें अनेक उदाहरणें दिलीं असतात तशीं यांत असून तीं विद्यार्थ्यांस शिकण्यास उपयोगीं पडतील. पण प्रस्तुत पुस्तक कोशासारखें वरचेवर पहाण्याकरतां केलेलें आहे; व यांत सगळे अपभ्रंश दिले आहेत अशीहि कोशकाराची प्रतिज्ञा नाही, यास्तव ‘चोवीस’, ‘चवतीस’; ‘अठावीस’ ‘अडतीस’ वगैरे सान्या संख्यावाचकांचीं मूळ रूपें दिल्यानें विशेष उपयोग घडला नसून इतर अपभ्रंशांस मिळण्यासारखी जागा मात्र त्यांनीं अडविलीं असें ह्याणें भाग आहे.

६. आमचा चवथा आक्षेप असा होता कीं, प्रस्तुत पुस्तकांत जेथें विस्तार करायला पाहिजे होता तेथें तर तो मुळींच केला नाही. ‘चंद्रिकें’त कांहीं शब्दांचें व्याख्यान येणेंप्रमाणें आढळतें—“खटाटोपो भयंकरः—घटाटोपो भयंकरः” “यः पलाय स जीवति—यः पलायते स जीवति (जो पळेल तो जगेल)” इ० इ० हीं व्याख्यानें कोर्तां आहेत हें आमच्या ग्रंथकारास स्वाभिमानास्तव किंवा त्याच्या पक्षकारास मित्रनिष्ठेस्तव न वाटेल तर न वाटो, पण एरवीं कोणाहि तिन्हाईत मनुष्यास सहज दिसण्यासारखें आहे कीं, “खटाटोपो भयंकरः” याचें व्याख्यान “घटाटोपो भयंकरः” असें केल्यानें शिक्षकांस किंवा विद्यार्थ्यांस काय बोध होईल न कळे ! निदान पक्षां प्रस्तुत पत्रांत वरील

आमच्या आक्षेपांचें ह्याणें आहे. सदहू ‘पंडितां’स जर अर्वाचीन पद्धति माहीत असती किंवा क्रोधवन्दीच्या धूमपटलानें त्यांची दृष्टि जर व्याप्त न होती, तर त्यांस कळलें असतें कीं वरील शब्द अवतरणाचिन्हांतर्गत होत, यास्तव ते निबंधकार्याचें नसून दुसऱ्या कोणाचे घेतलेले आहेत. ख्रिस्ती धर्मातील बाप्तिस्मा विधीस ते लोक ‘दीक्षा’ ह्याणत असतात. व वरलि विधि ज्याचा झाला त्यास ‘दीक्षित’ ह्याणतात !

शब्दांवर जेवढें व्याख्यान केलें आहे तेवढें तरी मूळ ग्रंथांत असायाला पाहिजे होतं. पण तें कांहीं नाहीं. सदरील पत्राच्या झोकावरून 'चंद्रिकाकारां'चा असा मानस दिसतो कीं, आह्मी आपल्या कोशांत जें जें केलें आहे तें तें सर्व पूर्ण विचार करूनच केलें आहे, त्यांत उणें अधिक करण्याचा किंवा सुचविण्याचा कोणासहि अधिकार नाहीं. पाणिनीय कृतीस जसें अर्थमात्रेचें लाघवहि दुःसह, त्याप्रमाणेंच आमच्या अर्वाचीन भट्टांजोस न अमरसिंहासहि कोणत्याहि तऱ्हेचें दूषण बिलकूल खण्णार नाहीं. त्यांतून अ. म. ने 'पहाणे' तर मुळीं 'गोपद-प्रमाणांतच.' यास्तव प्रस्तुत महापंडितानें सुचविल्याप्रमाणें जांभई-शोधाची गोष्ट पक्की ध्यानांत ठेवणें व 'मौनमपंडितानाम्' या वचनावर दृष्टि देऊन लेखणी चालविणें हेंच आह्मांस उचित होय !

प्रस्तुत पत्रांतील मुख्य मुख्य मुद्द्यांविषयीं वर विचार झाला. आतां याखेरीज अनेक शब्दांच्या व्युत्पत्तीविषयीं जी आमच्या प्रतिपक्ष्यानें चर्चा केली आहे तिजविषयीं येथें विशेष विचार करणें नलगे. आह्मी जितक्या शब्दांविषयीं आक्षेप काढले होते त्यांपैकीं कांहींविषयीं प्रस्तुत पत्रकारानें मुर्दाच नांव काढलें नाहीं; कांहीं चुका ह्मणून कबूल केल्या आहेत, पण त्या चुका ह्मणून आह्मांस न कळल्याबद्दल आमच्या पदरांत चूक घातली आहे; कांहीं व्युत्पत्तींचें अशा चमत्कारिक रीतीनें समर्थन केलें आहे कीं ज्या-पासून लिहिणाराखेरीज इतरा कोणाचेंहि समाधान होईलसें वाटत नाहीं; आणि कांहीं व्युत्पत्तींचे आभार सप्रमाण दाखविले आहेत. याशिवाय पत्राचा बाकीचा भाग 'चंद्रिके'-सारख्या महाग्रंथावर लेखणी उचलल्याचें धाष्टर्थ आमच्या हातून झाल्याबद्दल आह्मांवर प्रहार करण्यांत, व 'हो ! हो !! हो !!! झालें समाधान' वगैरे सत्ययुगी महापंडितांस तादृश न शोभणारा विनोदप्रकार करण्यांत गेला आहे.

७. 'अपभ्रंशशब्दचंद्रिके'वर जी आह्मी टीका केली होती तिजवरील प्रतिटीके-वर आमचे विचार वर प्रगट झाले तेवढे बस झाले. आतां प्रस्तुत विषयाच्या संबंधानें पुनः थोडेंसें लिहून हें प्रकरण आटपतों. मराठींत इतर अनेक ग्रंथांची जशी उणीव आहे तशीच अपभ्रंशकोशाचीहि आहे. मोलस्वर्थच्या कोशांत महाराष्ट्र भाषेंतील शब्दांचा बहुतेक समावेश झालाच असेल यांत संशय नाहीं. तर याच कोशाचा आधार धरून प्रत्येक मराठी शब्दाची व्युत्पत्ति जर दिली तर मोठें काम होईल. मोलस्वर्थचा आधार धरायाचा ह्मणजे त्याचें प्रामाण्य स्वीकारायाचें असे नव्हे; तर फक्त त्यांतील शब्दांचा अनुक्रम धरायाचा. सदरील कोशकारानें शब्दव्युत्पत्तींचा भाग बगान आटपला आहे, पण त्यांत दोन सुधारणा होणें अवश्य आहेत. एक तर साऱ्या शब्दांच्या व्युत्पत्तीविषयीं प्रयत्न करायाला पाहिजे; दुसरे आरबी व फारसी शब्दांची व्युत्पत्ति त्या भाषांच्या लिपीनें न देतां महाराष्ट्र लिपीनें द्यावयास पाहिजे; आणि तिसरें असें कीं कांहीं कांहीं ठिकाणीं व्युत्पत्ति चुकलेली आहे ती नाट करायला पाहिजे. तर अशा

तद्देचा एक व्यापक कोश झाला असतां फार उपयोग होणार आहे. अथवा हें न होईल तर देव साहेबांच्या ग्रंथांच्या नमुन्यावर तरी एखादा ग्रंथ व्हावा. अशा ग्रंथांच्या योगानें अपभ्रंशांच्या नियमांचें ज्ञान होऊन खेरीज अनेक प्रकारची चमत्कारिक व उपयोगाची माहितीहि विद्यार्थ्यांस करून देतां येईल. सदरील पुस्तकांत येणारं 'भाषापरिज्ञान' यांत अशाच प्रकारचा विषय असतो हें आमच्या वाचकांस माहीत आहेच.

नवीं पुस्तकें.

१६०१६

जयाची वदे पूर्ण वेदान्त वाणी । कसें हो वणावें तयालागिं वाणी ॥

वामन.

अंक ५३—(१) नवीन पुस्तकें. (२) 'तुकारामबोवाचे अभंगांतील निवडक वेंचे.' (३) 'अमोलक वैद्यकचातुर्वेद.' (४) 'शकावली.' (५) अशा तऱ्हेच्या पुस्तकांची आवृत्ती.

१. 'तुकारामबोवाचे अभंगांतील निवडक वेंचे,' 'अमोलक वैद्यकचातुर्वेद' आणि 'शकावली' या तीन पुस्तकांविषयी या खेपेस अभिप्राय देतो. पहिलीं दोन पुष्कळ दिवसांपूर्वी आम्हांस पांचलेलीं आहेत; तिसरें मात्र नुकतेंच पांचलें.

२. तुकारामबोवाचे अभंगांतील निवडक वेंचे—हें अद्याविस पानांचें लहानसें पुस्तक आहे. तुकारामाच्या सोडचार हजार अभंगांचा गाथा फार मोठा, त्याची किंमतहि फार, झणून एक आणा किमतीचें हें पुस्तक कोणी रचून कवितेच्या भोक्त्यांस व भक्तिपर जनांस अर्पण केलें आहे. इंग्रजी भाषेत Beauties (सुंदर स्थले) या नांवांची पुष्कळ मोठमोठ्या ग्रंथकारांची व विशेषतः कवींची पुस्तकें आढळतात. नुसता शेक्सपीयर घेतला, तर त्याच्या काव्यकमलवनाचा मकरंद आजपर्यंत किती मधुकरांनी काढून मधाच्या शिशा तयार करून दिल्या असतील ! असा मकरंदसंचय इकडेहि पुष्कळ होण्यासारखा आहे. आमच्या संस्कृत कवितेच्या अपार भांडारांत, व महाराष्ट्र कवितेचाहि आजपर्यंत जितका संग्रह झाला व पुढें होत आहे त्यांत, रसिक मधुव्रतानें भरारी मारली असतां दलांच्या सौंदर्यानें, रजांच्या सौरभाजें व मरदांच्या माधुर्यानें तो किती गोंधळून जाणार आहे ! तर अशा प्रकारचा पुस्तकेंतूनही रसिकांकडून रसज्ञ जनांस या काळीं अर्पण होणें फार योग्य होय. कांकां, हल्लीं संस्कृताचा चोहोंकडे वराच प्रसार झाला आहे व होत आहे; व महाराष्ट्र भाषेकडेहि लोकांचें लक्ष वरेंच लागत चाललें आहे. अशा प्रकारच्या ग्रंथांनी लोकांभर्तीच वृद्धिंगत होण्यास मोठें साहाय्य होतें. एक तर थोड्या किंमतीत कवींच्या कवित्वाचें सार प्राप्त होतें; दुसरें, समग्र ग्रंथ वाचण्याचे श्रम वांचतात; आणि तिसरें असें कीं, असे निवडलेले भाग पाहिले असतां रसज्ञसंमत स्थलें कोणतीं तीं समजल्यानें वाचकांस काव्यांतील सारासारभाव कळूं लागतो. शिवाय बहुश्रुत वाचकांस व लिहिणारांस असला संग्रह भाषणसमयीं किती उपयोगी पडण्यासारखा असतो, व ग्रंथरचनेस तो किती शोभावह होय; तसेंच वाचलेल्या ग्रंथांची उपस्थिति चांगली रहाण्यास त्याचा किती उपयोग आहे, हेंहि सर्वांच्या सहज लक्षांत येणार आहे. तर याप्रमाणें अशा संक्षेपरूप ग्रंथांचा अनेक प्रकारचा उपयोग आहे.

आतां सदरील पुस्तकाविषयीं पाहिलें तर त्याच्या अत्यल्प किंमतीच्या मानानें

त्यांत बराच संग्रह आहे व वेंचेहि एकंदरांत बरे असून कांहीं चांगले चित्तेवेधकहि आहेत; तरी वर सांगितलेल्या इंग्रजी नमुन्याच्या धाटणीवर ह्यातलें ह्याणजे हा ग्रंथ फार निराळ्या तऱ्हेचा झाला पाहिजे. एक तर तुकारामबोवांच्या कवित्वाचें समग्र स्वरूप ह्यातलें ह्याणजे तें कितीहि थोड्यांत आणलें तरी असल्या लहानशा पुस्तकांत त्याचा समावेश होण्याचा संभव नाहीं. शेंकडों प्रकारचे उद्गार ज्याच्या प्रासादिक वाणीच्या द्वारे प्रगट झाले त्याच्या कवितेचा सारभूत अंश छोट्याशा पंचवीस पानांत येणें ह्याणजे सागरांत अत्यंत संकुचित होऊन मूषकांजलांत समाविष्ट होऊं पहाण्यासारखेंच होय ! तर एक विस्ताराच्या संबंधानें प्रस्तुत पुस्तकावर आक्षेप येणारा आहे. दुसरा आक्षेप विषयवैचित्र्याच्या संबंधानें. हें वैचित्र्य प्रस्तुत कर्वांत पुढील प्रकारचें आढळणारें आहे. त्याच्या अभंगांचे विभाग भक्तिपर अभंग, बोधपर अभंग, मनोरंजनपर अभंग, इतिहासपर अभंग असे करतां येतील. आणि या सर्व सदरांत जर निवडक वेंच्यांचा संग्रह केला तर असें पुस्तक सर्वांस प्रिय होण्याजोगतें होईल. जे जुन्या पद्धतीचे निवळ भक्तिमागां आहेत त्यांस पहिलें सदर पसंत पडेल, अलीकडील समाजवाल्यांस व बुभुक्षु जनांस दुसरें मान्य होईल, रसिकांस व बहुभुत लोकांस तिसरें आवडेल आणि इतिहासाच्या भोक्त्यांस व चरित्रपरांस चवथें प्रिय होईल. तुकारामाची वाणी विद्वान् अविविद्वान्, भक्त अभक्त, लहान थोर, वगैरे सर्वांस मान्य असल्यामुळें वरील संग्रह जर मिळतो आहे तर चार आठ आप्यांकडे कोणी बघेल असें आह्मांस वाटत नाहीं.

अशा संग्रहांत विवाक्षित स्थलीं टीपाहि दिल्या असाव्या. जुन्या मराठी कर्वांच्या ग्रंथांतून हल्लीं प्रचारांतून गेलेले बरेच शब्द आढळतात; यास्तव त्यांवर व समय-विशेषीं इतर संबंधाच्याहि टीपा असणें जरूर आहे. त्याप्रमाणेंच आरंभी कवीविषयीं कांहीं माहिती असल्यासहि चांगली. आमच्या देशाच्या दुर्दैवेकरून हा भाग असल्या पुस्तकाच्या आरंभी जोडण्यास प्रायः थोडेंच साधन सांपडेल; तरी जी माहिती असेल ती व ग्रंथांविषयीं कांहीं विवेचन हें असल्यास विद्यार्थ्यांस व बहुभुत जनांस पुढील वेंच्यांची अधिक गोडी लागेल हें उघड आहे.

तर अशा प्रकारची स्वदेशसेवा करण्याचें जे कोणी रसिक व विद्वान् मनांत आणतील त्यांनीं वरील सूचनांकडे लक्ष पुरवावें अशी विनंति करून हा लेख पुरा करतो.

३. **अमोलिक वैद्यकचातुर्य**—हें पुस्तक रा० रा० बाळकृष्ण दिनकर वैद्य यांनीं रचलें आहे. हें कांहीं वर्षांपूर्वी दक्षिणा प्रैज कमिटीकडे पाठविलें असून कमिटीकडून ग्रंथकारास बक्षीस मिळालें. पुढें रा० रा० पांडुरंग गोपाळ डाक्टर यांनीं तें छापवून प्रसिद्ध केलें. सदरील पुस्तक 'आयुर्वेदशोधक मंडळी'स अर्पण केलें असून मुंबईच्या दोन तीन प्रसिद्ध नेटिव डाक्टरांचे अभिप्राय यास जोडले आहेत.

सदरील ग्रंथकाराची जी आह्मांस कांहीं माहिती आहे तिजवरून वाचकांस कळवितां कीं, रा० वैद्य हे एतद्देशीय वैद्यकाशां बरेच परिचित असून औषधक्रिया चालवीत असतात. नेटिव डाक्टरांच्या सहवासानें त्यांस इंग्रजी वैद्यकाचीहि कांहीं माहिती झाली आहे. शिवाय ग्रंथरचनेचाहि त्यांस अभ्यास असून सदरील ग्रंथाखेरीज आणखी एक दोन ग्रंथांबद्दल त्यांस वर सांगितलेल्या कमिटिकडून बक्षिसें मिळालीं आहेत. शिवाय सामान्यतः बहुश्रुतपणाहि यांच्या अंगां बरा आहे. सदरील ग्रंथावरूनहि बरील गोष्टी वाचकांच्या ध्यानांत येणारच आहेत. याचा उद्देश त्यांच्या नांवावरून स्पष्टच आहे, कीं प्रसंगविशेषां वैद्यानें चमत्कारिक उपाय योजून रोग्यास रोगमुक्त कसकसें केले आहे तें यांत सांगितलें आहे. असें असतां प्रस्तुत पुस्तक केवळ वैद्य लोकांच्याच उपयोगां पडावें ह्मणून केले आहे असें नाहीं. ग्रंथकार प्रस्तावनेत लिहितो—

“आतां जर या पुस्तकाचा विषय असा आहे तर हें वैद्य लोकांच्याच उपयोगी आहे असें होईल. पण तसें नाहीं. ज्या ज्या वेळेस वैद्यानें हे दुर्घट प्रसंग युक्तीनें निभावले आहेत, त्या त्या वेळेची ती ती युक्ति ज्यानें वैद्यशास्त्र मुळांच पाहिले नाहीं पण केवळ चतुर, काल्पनिक व धूर्त असा मनुष्यहि योजूं शकेल, अशी आहे. या पुस्तकाची रचना कल्पित, मनोरंजक गोष्टींच्या रूपानें केली आहे. यांत प्रसंगां वैद्यकाचे शास्त्रार्थ दर्शविले आहेत आणि ज्या गोष्टी लिहिल्या आहेत त्यांतील आलेले बहुतेक मोठमोठे भयंकर प्रसंग, औषधाच्या जोरानें नाहीं तर केवळ युक्तीच्याच बळांनें निभावले आहेत. क्वचिन् एखादे प्रसंगां मात्र थोडीशी औषधाची मदत घेतली आहे.”

तेव्हां प्रस्तुत ग्रंथ हा वैद्यकाच्या विषयावर जरी आहे तरी एकंदरीत पहातां गोष्टीचें पुस्तक हेंच त्याचें वस्तुतः स्वरूप होय. वैद्यकाच्या दृष्टीनें पहातां यांतील मुख्य कल्पना जी, कीं मनोव्यापारांचें शरीरावर कार्य घडतें व तो व्यापार बंद झाल्याशिवाय रोग्यास बिलकूल गुण पडायचा नाहीं, ती सर्वथा खरी आहे. हर्ष, शोक, भय, विस्मय इत्यादि मनोविकारांचें प्राबल्य किती आहे व त्यांचा व्यापार शरीरावर किती दृष्टीस पडतो, ह्मणजे रोग उत्पन्न होण्यास व तो झाला असतां वाढण्यास किंवा हटण्यास बरील चित्तक्षोभाचे प्रकार किती कारणीभूत होतात, हें बहुधा कोणासहि सांगावयास नकोच. पाहिलेल्या किंवा ऐकलेल्या उदाहरणांवरून किंवा थोड्या कल्पनेनें बरील गोष्टींचा प्रत्यय कोणासहि येईल. प्रस्तुत पुस्तकांतील बहुतेक गोष्टींचें संविधानक याच तात्पर्यावर रचलें आहे. आतां केवळ मनोरंजक पुस्तक एवढ्याच संबंधानें जर प्रकृत ग्रंथाचा विचार केला, तर यांतील सर्व गोष्टींत चातुर्याचा विशेष प्रकार दिसून येत आहे असें नाहीं. कांहीं गोष्टी सर्वांच्या ऐकण्यांतल्याच आहेत व कांहीं सामान्य प्रतीच्याच आहेत. बाकी सात आठ मात्र खरोखर चांगल्या कल्पनेच्या

असून वाचकांस थक्क करून टाकण्यासारख्या आहेत. भाषेच्या संबंधाने पाहिलें तर ग्रंथरचनेची शैली यांत चांगल्या प्रकारची दिसून येते; ह्मणजे प्रत्येक कथेचा उपक्रम, उपसंहार व एकंदर मांडणी सुबोध व चित्तवेधक केली असून शब्दरचनाहि ज्या ज्या ठिकाणीं जसजशी असावी तसतशी त्या त्या ठिकाणीं आहे. प्रसंग पाहून वैद्याच्या भाषणांत संस्कृत श्लोक व हकीमाच्या बोलण्यांत मुसलमानी भाषा व एक दोन ठिकाणीं मुसलमानी पेरहि घातले आहेत. तेव्हां एकंदरीत हें पुस्तक बहुश्रुतपणा व मनोरंजन इच्छिणाऱ्या वाचकांच्या संग्रहास पात्र होय.

या पुस्तकांतील दोन गोष्टींत शृंगाराचा विषय आहे यावरून कोणाच्या मते ग्रंथकारावर दोष येईल; पण हा दोष दोन प्रकारांनीं उडणारा आहे. एक तर वैद्याच्या विषयास शृंगारवर्णन माफ आहे. वैद्य व न्यायाधीश या दोघांस या संबंधानें किती मुभा असते हें सर्वांस माहीत आहेच. दोघांच्या विषयांचा स्त्रीपुरुषव्यवहारार्थां संबंध येत असल्यामुळे वैद्यकग्रंथांत व कायद्याच्या पुस्तकांत स्पष्टांतीच्या आवश्यकतेमुळे बहिस्तेचा प्रकार सहजच येतो. तेव्हां तद्विषयक ग्रंथांतहि तो प्रकार क्वचित् आल्यास नवल नाहीं. मनोविकारांचें सामर्थ्य जो वर्णन करूं लागेल त्यानें पडिपूतल्या थोरल्या दादांच्या त्रिजगद्विश्रुत प्रभावाचें सर्वथा विस्मरण केल्यास कसें चालेल ? तेव्हां प्रस्तुत ग्रंथकारानें पंचविसांपैकीं दोन गोष्टींत वरील प्रकार आणला आहे याजबद्दल त्याजवर दोष मुळांच येत नाहीं असें आह्मांस वाटतें. त्यांतून वरील दोन गोष्टींतील वर्णनहि भयंदास सोडून नसल्यामुळे, व कामाच्या झपाट्यांत सांपडलेल्या स्त्रियेस व पुरुषास अमार्गावरून नीट वाटेवर आणल्याचाच प्रकार त्यांत वर्णिला असल्यामुळे प्रस्तुत दोषाची छटाहि या ग्रंथावर रहात नाहीं असें ह्मटलें पाहिजे. असो; तर वैद्याची कांहीं माहिती, चित्तवेधक कथा, व चांगल्यापैकीं भाषासरणी, हीं ज्यांस पाहिजे असतील त्यांस या पुस्तकाच्या संबंधानें आह्मी शिफारस करतो.

४. **शकावली**—हें पुस्तक नुकतेंच कांहीं दिवसांपूर्वीं रा० रा० जगन्नाथ प्रभाकर सरंजामे यांनीं प्रसिद्ध केलें. ही शकावली 'मुसलमानी आणि मराठी राज्यांच्या घडामोडींची'च फक्त आहे असें मुखपत्रावरून व प्रस्तावनेवरून कळतें. त्याप्रमाणें हांत सुलतान मंहमदापासून तों मोगलांच्या अखेरपर्यंत व शिवाजी महाराजांपासून तों परवांचे गार्डकवाड मल्हारराव यांजपर्यंत घडून आलेल्या इतिहासप्रसिद्ध गोष्टींचें शकवार टिपण दिलें आहे. इंग्रजांच्या कारकीर्दीचा भाग निराळाच करणें आहे यास्तव त्यांच्या संबंधाच्या गोष्टी या पुस्तकांत सर्व घातल्या नाहींत असें ग्रंथकारानें प्रस्तावनेंत सुचविलें आहे. ज्यांचा संबंध मराठ्यांच्या संबंधानें आलाच तेवढ्या गोष्टी

१. पंच किंता सुभाषित. याच शब्दापासून 'शाहिर' (कवि) हा शब्द निघाला असावा असें वाटतें.

मात्र सदरील पुस्तकांत घेतल्या आहेत.

‘शकावली’ ही पुस्तकाची तऱ्हा आमच्या भाषेत नवीच आहे. यासारखे एक पुस्तक मात्र यापूर्वी पाहिलेले आम्हांस आठवतं. तें ‘ऐतिहासिक कालक्रम’ हें होय. इंग्रजी भाषेत अशा पुस्तकें आहेत हें सांगावयास नकोच. तीं सदरील ग्रंथापेक्षा फारच मोठी असून त्यांत इंग्लंड देशांतल्याच काय, पण सगळ्या देशांतील गतगोष्टांचें टिपण असतें; शिवाय केवळ राज्यप्रकरणी हकीकतीच त्यांत नसून हरेक प्रकरणावर्ष्यांची शकवार माहितीहि असते. याखेरीज प्रस्तुत ग्रंथाच्या प्रस्तावनेंत सांगितलेल्या शिवा-पूरकर देशांज्याच्या रोजनिशीप्रमाणें इंग्रजांत पर्याज व पर्वाळिन या दोघांनीं लिहून ठेवलेल्या रोजनिशा सर्वप्रसिद्ध आहेत. हे दोघे ग्रंथकार सुमारे दोनशें वर्षांपूर्वी इंग्लंडांत होऊन गेले. यांच्या रोजनिशांत दुसरा चार्लस व दुसरा जेम्स यांच्या कारकीर्दींत घडलेल्या गोष्टींचें वर्णन आहे. यांचें महत्त्व किती आहे याविषयी एक प्रमाण बस आहे कीं, मेकॉलेनें आपल्या सर्वमान्य इतिहासास वरील टिपणाचें पुष्कळ साह्य घेतलें आहे.

रोजनिशीं असणें हें व्यक्तिमात्राच्या संबंधानें पहातां जसें कर्मणुकीचें साधन असून फायदेशीर आहे, त्याप्रमाणेंच राष्ट्राच्या संबंधानेंहि शकावली ही मनोरंजनावह व लाभदायक होईल हें उघडच आहे. अशा शकावली जर प्रार्थन काळापासून अखंडित असल्या तर केवढी मौजेची गोष्ट होती ! पण हा प्रघात आमच्याकडे पहिल्यापासून नव्हताच यामुळे झणा, अथवा कालगतीनें व राष्ट्राविलंबांमुळे असलेलेच उच्छिन्न झाल्यानें झणा, जुन्या माहितीचें साधन हल्लींच्या काळाला फारकरून उरलेंच नाही. ही महाहानि लक्षांत आणून इतःपर आपण सावध असलें पाहिजे. यापुढील काळाची व पूर्वीचा जेवढा अजून आढोव्यांत येईल तेवढ्याची खबरदारी ठेवून तो मागल्याप्रमाणें नष्ट होऊं देतां कामा नये. तर याप्रमाणें वरील पद्धतीच्या पुस्तकांची हल्लीं अवश्यकता आहे हें उघड आहे.

आतां प्रस्तुत ‘शकावली’पासून वर सांगितलेलें कार्य कितपत होणार आहे याचा जर विचार केला, तर तांत अनेक न्यूनता असल्यामुळे तें हवें तसें होणार नाही हें उघडच आहे. एक तर सदरील पुस्तक लहान असल्यामुळे त्यांत विषय फार थोडा आला आहे. सुमारे ८०० वर्षांची हकीकत शिळाछापाच्या अचळपचळ अक्षरांच्या

१. या रोजनिशांत पेशवाईत झालेल्या गोष्टींची चांगली तपशीलवार माहिती होती असें समजतें. वरील दोन्ही इंग्रजी रोजनिशा तर इतिहासग्रंथच बनून राहिल्या आहेत. एविलिनच्या ग्रंथाविषयीं असें लिहिलें आहे कीं, तो काहीं सांकेतिक चिन्हांनीं लिहून ठेवला होता; व त्यामुळे तो शंभर दीडशें वर्षे तसाच लोंळत पडला असून शेवटीं कोणी मोठ्या मेहेनतीनें तो उकलला आणि प्रसिद्ध केला.

पन्नास पृष्ठांत कशी येईल ? गेल्या पंचवीस सत्तावीस वर्षांत इतक्या गोष्टी घडल्या असतां त्यांची सारी माहिती काय ती वर सांगितल्यासारख्या अवघ्या दोन पानांत आली आहे. आतां ग्रंथकारास आपल्या तर्फेने दोन सबबी सांगतां येतील हें खरें आहे. एक तर ही कां, आठ आणि किंमतीच्या पुस्तकांत इतका मजकूर कसा आणायाला सांपडेल ? ही सबब खरी आहे; कां कां, आमच्या देशांत पुस्तकांचा फार खप नसल्यामुळे व कोणत्या पुस्तकाचा किती खप होईल याचाहि सुमार करवत नसल्यामुळे, शिवाय ज्यांस पुस्तकें तयार करण्याचें सामर्थ्य व इच्छा त्यांस द्रव्याची अनुकूलताहि बहुधा तितपतच असल्यामुळे, वरच्यासारखी अडचण उत्पन्न होते. पण ही अडचण उत्पन्न होते ह्यापून पुस्तक कसें असायला पाहिजे हें सांगण्यास वाध नाही, व तें सांगितलेंहि पाहिजे. दुसरी सबब ही कां, ही 'शकावली' 'मुसलमानी आणि मराठी राज्यांच्या घडामोडींची' असें मुखपृष्ठावरच वाचकांस कळविलें आहे; तेव्हां या दोन सदरांखेरीज माहिती सदरील पुस्तकांत अर्थात् यावयाचीच नाही. या सबबांत आह्मांस फारसें हांशील दिसत नाही. कांकां, वरील 'घडामोडींत' जर महाराष्ट्र कर्वाचें जन्ममरण, जंगबहादुराचा मृत्यु, कृष्णाबाईचा पूर, उमाजीनाईकाचें बंड, कोंकणांतील वादळ, मृगनक्षत्राचा पाऊस, वगैरे अनेक गोष्टी खपल्या जातात, तर इतर लोकप्रसिद्ध गोष्टींचाहि त्यांत समावेश कां होऊं नये ? मुसलमान व पारशी यांचा दंगा, पुनर्विवाहाच्या शास्त्रार्थाबद्दल झालेला वाद, दयानंदजींचा व्याख्यान व गर्दभाचार्यांचा छविना, साबर-मतीचा विलक्षण पूर, गुडघेमोडीचा नवा आजार, व्यांकेचा खटला, बायजाबाईंचें लक्षभोजन व चोहोंकडे उदक सुटल्याच्या एकदम ग्वाल्हेरीस तारा, वगैरे गोष्टींचा उल्लेखहि वरच्यांच्यासारखाच येथें असता तर शोभला नसता असें नाही. पण या सर्वांपेक्षां आचंब्याची गोष्ट ही कां, सन १८५७ साल आमच्या देशांतच काय पण साऱ्या जगभरहि एवढें दणाणलें असतां, व त्या सालच्या हकीकतीवर शतावधि ग्रंथ इंग्रजी भाषेंत झाले असतां, 'शकावली'त पुढील दोन ओळी मात्र त्या सालाच्या वांट्यास आल्या आहेत—

“१८५७ १७७९ (शके) —कोल्हापूरचे चिमासाहेब महाराज यांस बंडाचे संशयावरून कंपनी सरकारानें कराचीस नेऊन ठेविलें.”

‘मुसलमानी आणि मराठी राज्यांच्या घडामोडी’ अशी मर्यादा जरी 'शकावली' कारानें आपणाकरितां रेखून घेतली असली तरी पहिल्या सदरांत दिखीस झालेली गडबड व दुसऱ्यांत ब्रह्मावर्त, शांशी, ग्वाल्हेर, नरगुंद या ठिकाणचे बंडाचे हे येत नाहीत काय ? साऱ्या हिंदुस्थानांत एवढी धामधूम झाली असतां व अनेक राज्यांची उलथापालथ झाली असतां एका करवीराकडेच आमच्या ग्रंथकाराची नजर पोंचून ती तेथेंच कशी ठरून राहिली याचा आह्मांस चमत्कार वाटतो ! या चमत्काराची उपपत्ति पुढील

उताऱ्यांवऱून होणारी आहे असें आह्मांस वाटतें—

“१८५० १७७२—पौष शुद्ध १२ रोजी [ता० २८ जानेवारी सन १८५१] बाजीराव रघुनाथ पेशवे ब्रह्मावर्तांत मरण पावले. त्यांचें वय मुमारे ७५ वर्षांचें होतें. त्यांचें पेनशिन ह्यांचे ‘दत्तक चिरंजीवां’कडे कंपनी सरकारनें चालविलें नाहीं.....”

“१८७६ १७९८—मुंबई व मद्रास इलाख्यांत दुष्काळ पडला. इंग्रज सरकारनें जमिनीचा धारा रयतेस माफ केला नाहीं. लोकांचे हाल फार झाले ‘कांहां’ लोक मेले.”

“१६२९ १५५१—या सालांत दक्षिणेंत दुष्काळ पडला. माणसें ‘फार’ मेलीं... .. —”

“१७९२ १७१४—... .. महादाजी शिंदे दिल्लीची नालकी घेऊन पुण्यांत आले. या सालांत पुणें प्रांतांत दुष्काळ पडला. पायलीची धारण झाली. माणसें ‘फार’ मेलीं.”

या उताऱ्यांवऱून ‘शकावली’च्या कर्त्यांची लेखणी केवळ सर्वप्रसिद्ध वृत्तांतांचा उल्लेख कर्तव्य असतां हि अडखळते हें आमच्या वाचकांच्या लक्षांत येईलच !

रा० सरंजामे यांनीं इंग्रजी पुस्तकांचा नमुना पाहून मग जर या पुस्तकाच्या रचनेस ते लागते, तर बरील गोष्टी त्यांच्या सहज लक्षांत येऊन चुकल्या असल्या. राज्यांच्या घडामोडींची हकीकत जितकी महत्त्वाची तितकीच इतर लौकिक गोष्टांचीहि होय. गेल्या जानेवारीच्या अंकांत महाराष्ट्राच्या इतिहासाच्या वास्तविक स्वरूपाविषयीं जें आह्मां निरूपण केलें आहे त्यावरून अर्वाचीन इतिहासकारांचा हा महासिद्धांत वाचकांच्या बराच लक्षांत येईल. त्यास अनुसरून झटलें झणजे वरच्यासारख्या अनेक लौकिक वृत्तांतांचें टिपण सदरहू पुस्तकांत असणें जरूर होतें. प्रस्तुत पुस्तक पहातां तसें फारच थोडें आढळलें. ग्रांटडफचा इतिहास, किंबहुना ‘महाराष्ट्र देशाचें वर्णन,’ यावरूनहि कोणी सहज आपल्या स्मरणार्थ जसें टिपण करून ठेवावें त्यासारखेंच सरासरी हें पुस्तक आहे. या भागांत पुस्तककारानें निराळी माहिती दिलेली झटली झणजे कायती एवढीच आहे कीं, पेशव्यांच्या बायकांचीं नांवें बहुतेक सगळ्यांचीं दिलीं आहेत, सगळ्या सालांचे शक दिलेले आहेत, कोठें प्रसंगविशेषां महिना, तिथि व क्वचित् वारहि दाखल केलेला आहे, आणि टीपांत बगैरे कोठें कोठें कांहीं नवा मजकूर सांपडेल. मराठ्यांच्या कारकीर्दीच्या पूर्वीच्या भागांत बराच नवीन माहिती दिलेली आहे; पण हाहि

भाग पुष्कळ मागल्या काळचा असल्यामुळे त्याविषयी कोणास विशेष जिज्ञासा होईल असे वाटत नाही.

एकंदरीत पहातां ज्यास हिंदुस्थानच्या इतिहासाची विशेष माहिती नसेल त्यास प्रस्तुत पुस्तकापासून थोडक्यांत बरीच माहिती होईल, व ज्यास तो अगोदर अवगत असेल त्यास यांत कांहीं नवी माहिती मिळेल. तरी ग्रंथकाराच्या बहुश्रुतत्वाप्रमाणें व शोधाप्रमाणें हें काम उठलें नाहीं असें आम्हांस वाटतें. सदरील पुस्तकास 'शकावली'चें रूप दिल्यानें हा घोटाळा झाला आहे. तो असा कीं, ग्रंथकारापाशीं जी नवी माहिती होती ती 'शकावलींत' खुद्द सामील करतां न आल्यामुळे टीपांच्या दाखल व परिशिष्टांच्या दाखल ती पुस्तकास जोडावी लागली. शिवाय 'शकावली' या रूपानें पहातांहि हा ग्रंथ पूर्ण झाला नाहीं. एक तर इंग्रज लोकांची शंभर सवाशें वर्षे या देशांत एवढी उलाढाल चालली असतां व शेवटीं त्यांस सार्वभौम अधिकार प्राप्त झाला असतां त्यांचा एवढा महत्त्वाचा भाग या 'शकावलींतून' अजीब वेगळा झाला आहे; शिवाय 'राज्यांच्या घडामोडी'शीं ज्यांचा मुळांच संबंध नाहीं अशा गोष्टीं तांतें येऊन त्याहि सगळ्या आल्या नाहींत. 'हें पुस्तक गतगोष्टीचें पंचांग आहे असें ह्मटल्यास चालेल' असें ग्रंथकर्त्यानेंच प्रस्तावनेंत ह्मटले आहे; पण हें पंचांग असें चमत्कारिक आहे कां, 'तिथिवारं च नक्षत्रं योगं करणमेव च' हें लक्षण यावर पूर्ण लागू पडत नाहीं. कोठें नक्षत्र आहे तर योग नाहीं, योग आहे तर वार नाहीं, अशी याची त्रुटित अवस्था आहे. 'मुसलमानी व मराठी राज्यांच्या घडामोडी'त जंगब-हादुराचा मृत्यु येतो तर लॉर्ड मेयो साहेबांचा कां येऊं नये ? कृष्णानदीचा पूर येतो, तर पर्वतीचें तळें एका रात्रींत भरून वाहिलें व पाण्याचा दुःकाळ पडणार होता तो ऐन अखेरीस सुकाळ झाला ही गोष्ट कां येऊं नये ? उमाजी नायकाचें बंड येतें तर तिमिंगिलाचार्यांनीं सोनारांस द्विजत्व देऊं केल्यानें त्यांचीच चांदी होण्याचा समय आला होता व त्यांस 'ब्रह्मपुरी'तून पलायन करावें लागलें, ही गोष्ट किंवा नुकताच मुलतान महमदाचें अल्लोपनिषत् उपदेशण्यास जो महापंडित पुण्यास आला होता त्यावर हजारों मूर्तिपूजकांनीं कर्दमास्त्राचा प्रयोग करून 'आठ महिन्यांचा उन्हाळा व चार महिन्यांचा पावसाळा' या न्यायानें दोन महिन्यांची सद्धर्मोन्नति एका चार घटकेत पार चेंपून टाकली हीहि गोष्ट कां येऊं नये ? असो; तर 'शकावली' हें रूप पुस्तकास दिल्यानें ही दुहेरी अडचण आलेली आहे. यास्तव आमची प्रस्तुत ग्रंथकर्त्यास अशी सूचना आहे कीं, त्यानें 'शकावली'चा नाद मुळांच सोडून द्यावा. एक शक सांपडतो आणि एक सांपडत नाहीं अशी शकावली काय कामाची ? चार शब्द सांपडतात आणि चार सांपडत नाहींत असा कोश जसा निरूपयोगी, किंवा हिंग मिळतो आणि जिरें मिळत नाहीं असें वाण्याचें दुकान जसें कुचकामाचें, त्याप्रमाणेंच वरच्यासारखें पुस्तकहि होय.

तर रा० सरंजामे हे जर 'लोकहितवादी'चें अनुकरण करून 'ऐतिहासिक गोष्टी' किंवा 'जुनी माहिती' असें कांहीं नांव देऊन ग्रंथरचना करतील, व इंग्रजी इतिहासांतून न आढळणाऱ्या गोष्टींचें ज्ञान आपल्या देशबंधूंस करून देण्याची तजवीज करतील, तर त्यांच्या श्रमांचें खरें चीज होणार आहे. इंग्रजी भाषेंत अशा माहितीचीं स्वतंत्र पुस्तकें रचलेलीं असतात. हल्लींचे प्रख्यात प्रधान डिन्नाएली यांचा बाप मोठा शोधक असून त्यानें *Curiosities of literature* (ग्रंथकारांविषयीच्या ध्यानांत उद्दिष्टासारख्या गोष्टी) अशा प्रकारचे दोन तीन मोठे सर्वमान्य ग्रंथ केले आहेत हें ज्ञानाच्या कांहीं वाचकांस माहीत असेलच. यांत जुन्या इतिहासाच्या संबंधाची जी माहिती मोठा शोध करून वरील ग्रंथकर्त्यांनीं जमा केली आहे ती केवढ्या योग्यतेची आहे, याची प्रचीती एका गोष्टीवरून येणार आहे की, सर वॉल्टर स्कॉटच्या कित्येक मनोरम कादंबऱ्या वरील आधारावर रचल्या गेल्या आहेत ! तर प्रस्तुत ग्रंथकारानें अशा तऱ्हेचा जर उद्योग केला, तर 'शकावली'चा बहुतेक भाग सर्वांस माहीत असणाऱ्या किंवा सहज सांपडणाऱ्या गोष्टींनींच जो भरला आहे, तें नाहींसें होऊन सर्वांनीं संग्रह करून ठेवण्यासारखें पुस्तक तयार होईल अशी आम्हांस उमेद आहे.

५. याप्रमाणें वरील तिन्ही ग्रंथांचें परीक्षण झालें. 'तुकारामबोवाच्या अभंगांतील वेंचे,' 'अमोलिक वैद्यकचातुर्य' व 'शकावली' अशीं परस्परांहून अत्यंत विसदृश पुस्तकें अभिप्रायास एकदम घेतलीं हें कोणास सकृदृशीनां विलक्षण वाटेले; पण हे तिन्ही ग्रंथ एके रीतीनें पहातां एकाच स्वरूपाचे आहेत. तें स्वरूप हें कां, हे बहुश्रुतत्वाचे वर्धक होत. असले ग्रंथ कोणत्याहि देशांत पुष्कळ असणें हें इष्ट होय; यांतून जेथें विद्येचा प्रसार नुकताच होऊं लागला आहे, तेथें तर ते अल्प मूल्यानें प्रसिद्ध होणें हें अत्यंत आवश्यकच होय. इंग्लंड देश हल्लीं सुधारणेंत अग्रगण्य आहे व मोठमोठे विद्वान् तेथें सहस्रावधि असून सामान्य लोकांतहि विद्येचा प्रचार पुष्कळ झालेला आहे, तथापि तेथेंहि सर्व शास्त्रांतील प्रमेयांचीं लहान लहान पुस्तकें, मोठमोठ्या इतिहासांचे संक्षेप, कवींच्या व गद्यकारांच्या ग्रंथांतील निवडक वेंचे, मनोरंजक चुटके, नकला, चमत्कारिक माहिती, शहरांचीं वर्णनें, ह्याणी, नानाविषयांवर कोश, वगैरे शेंकडां तऱ्हेचीं पुस्तकें हरहंमेश छापलीं जातात व खपतात. उघडच आहे कां कोणत्याहि देशांत पाहिलें तरी विद्येच्या परम पदवीला पांचलेले लोक एकंदरीत फारच थोडे असतात; कां कां, तितका व्यासंग, तितकी बुद्धि, तितक्या सोयी या थोड्यांसच असणें संभवतें. बाकी एकंदर जनसमूह पाहिला तर, एक तर बुद्धीच्या मानानें कमी व शिवाय संसारकृत्यांत सदोदित राबलेला; तेव्हां अशा एकंदर लोकांच्या शिक्षणार्थ व रंजनार्थ झटलें ह्याणजे वरच्यासारखींच पुस्तकें पाहिजेत. या पुस्तकांत पुढील गुण असले पाहिजेत. एक, थोडी किंमत; दुसरें, थोडा विस्तार;

तिसरें, सुबोधपणा-ह्मणजे ज्यास त्या विषयाची पूर्वीची माहिती थोडी किंवा हुना मुळाव नाही त्याच्याहि लक्षांत त्यांतील निरूपण भरावें अशा तऱ्हेची त्यांची रचना असावी. आमच्या भाषेंत आजपर्यंत पहातां वरील प्रकारचे ग्रंथ कांहीं झाले आहेत; तरी ते एकंदरांत पहातां व्हावे तसे चांगले झाले नाहीत हें एक, आणि शिवाय त्यांची विशेष योग्यता कोणी न मानल्यामुळे त्यांचा प्रचारहि ह्मणण्यासारखा झाला नाही. ज्यांस इंग्रजीच्या नमुन्यावरून ग्रंथरचनेची माहिती होण्याचा संभव, व ज्यांच्यावर एकंदर देशाची फारा दिवसांपासून भिस्त, त्यांच्या हातून आपल्या देशबंध-वांच्या हितार्थ वरील उद्योग व्हावयाला पाहिजे होता. पण तो न होण्यास अनेक कारणे झालीं. एक देशभाषेविषयीं अप्रीति, व तिजमुळे अर्थात् तिच्या व्यासंगाचा अभाव; आणि दुसरें हें कीं, कोणास कधीं काळीं तसली प्रेरणा झालीच तर ग्रंथ जो रचावयाचा तो वाचकांकडे नजर पुरवून करावयाचा नाही, तर आपल्याकडे पाहून आपणासाठीं करावयाचा. ह्मणजे आपले अल्पज्ञ जे देशबंधु त्यांस तो कितपत सम-जेल किंवा रुचेल याविषयीं तादृश विचार नाही तर आपल्या विद्वत्तेला साजण्या-सारख्या बड्या विषयावर बड्या तऱ्हेनें तो झाला पाहिजे! असो; गेली गोष्ट ती गेलीच; पण इतःपर पुढें तरी आमच्या नवीन मंडळीनें आपलें कर्तव्य योग्य रीतीनें बजावण्याविषयीं जपावें. मिळटनें व्याकरणाचा पूर्वभाग जो शब्दविचार त्यावर ग्रंथ लिहिला, कालिदासांनं उत्तर भागांतील विषयावर 'श्रुतबोध' रचिला, शंकराचार्यांनीं 'चर्पटपंजरी' सारखे चुटपुटे लहानसान ग्रंथ केले, मोरोपंतानं जात्यावर ह्मणण्याकरितां 'ओंवीरामायण' रचलें, परवांचे बाळ गंगाधर शास्त्री यांनीं 'वाल्गव्याकरण' मुलांकरतां तयार केलें, इत्यादि उदाहरणांवरून पहातां बराच बोध घेण्यासारखा आहे. थांबन लोकांचा प्रख्यात सेनापति इषामिनांडस याची त्याच्या देशबंधूनां जेव्हां रस्ते झाड-णाऱ्या लोकांवर एके प्रसंगां नेमणूक केली, तेव्हां ती त्यानें संतोषानें पतकरून ह्मटलें कीं, 'या कामानें जर मला थोरवी येण्यासारखी नाही तर माझ्या योगानें याला प्रतिष्ठा आणण्याकरितां मी झटेन.' अशाच दुसऱ्या एका प्रसंगां त्यानें ह्मटलें कीं, 'मोठें काम हातां घेऊन तें वाईट रीतीनें बजावण्यापेक्षां हलकेंच घेऊन तें चांगल्या रीतीनें बजावणें यांत भूषण आहे.' तर आमच्या देशांतील विद्वज्जनांनीं याचप्रमाणें देशहिताचा उद्योग केला असतां फार उपयोग होणार आहे. प्रस्तुतच्या काळांत वर सांगितल्यासारखे ग्रंथ हलके मानले जाणार नाहीत इतकेंच नव्हे, तर त्यांचीच अतिशयित आवश्यकता आहे. लहान मुलांस जशां पंचपक्वानें कांहीं कामाचीं नाहीत तर बोंडल्यांतलें दूधच त्यांस पाहिजे, त्याप्रमाणें नुकती अक्षरओळख होऊन विद्यांगणाचा नुकता उंबरठा उतरून जे पलीकडे गेले त्यांच्याकरतां अर्थानें सुलभ ह्मणजे समजण्यास सोपी व थोड्या पैशानें मिळणारीं अर्शांच पुस्तकें झालीं पाहिजेत. तर असलें खाद्य तयार करण्याकडे ग्रंथका-

रांनीं व देशहितेच्छंनीं चांगलें लक्ष पुरवावें हें त्यांस उचित होय.

तारा नाटक.

एकेन स्मितपाटलाधररुचो जल्पत्यनल्पाक्षरं
वीक्षंतेऽन्यमितः स्फुटकुमुदिनीकुलोलसलोचनाः ।
दूरोदारचरित्रचित्रविभवं ध्यायंति चान्यं धिया
केनेत्थं परमार्थतोऽथवादिव प्रेमास्ति कामभ्रवाम् ॥^१

अंक ६०—(१) प्रस्तुत अंकास स्वतंत्र विषय घेण्याचीं कारणें. (२) 'तारा नाटक.' (३) त्याचें संविधानक. (४) संविधानकांतील दोष. (५) मूळ नाटकांत केलेले फेरफार. (६) इकडील रीतरिवाजास न जमणारे भाग. (७) प्रस्तुत ग्रंथापासून एतदेशीयांस उपयोग. (८) मराठी पुस्तक या दृष्टीनें पहातां प्रकृत नाटकांतील दोष. (९) मासल्याकरतां उतारे.

१. प्रस्तुत अंकाचा वरील विषय पाहून आमच्या वाचकांस बराच आचंवा वाटेल असें वाटतें. कां कां, पूर्वीच्या क्रमास अनुसरून ह्या अंक उपसंहाररूप असायाचा. यांत एकंदर वर्षाचा आढावा दाखवून आमची आमच्या प्रतिपक्ष्यांकडे किती बाकी फिरते व त्यांची आमच्याकडे किती निघते हें वाचकांस समजावून द्यावयाचें. पण यंदां तसें करण्यास फारशी सवड नाही. गेल्या सालची जबरदस्त वेसण साऱ्यांच्या नाकांतून सारखीच ओवली गेल्यामुळे ह्याणा, अगर गेल्या अकरा अंकांतील विषय अंमळ निराळ्याच पद्धतीचे पडल्यामुळे ह्याणा, आमच्या लेखांवर दूषणें मुळाच कोठेंहि आलीं नाहीत.^२ गतवर्षाच्या आकटाचा प्रभाव चोहोंकडे दृष्टीस पडूं लागल्यापासून आमच्या देशास पुराणांतरां वर्णिलेल्या ऋषांच्या आश्रमांची किंवा पवित्र शास्त्रांत वर्णिलेल्या भावी सहस्रवर्षिक युगाची^३ बरोबरी येत चालली आहे.

१. "स्मिताच्या योगानें अधरोष्ठाची लाली मोडून त्यावर आरक्तता आली आहे अशा होत्सात्या एका पुरुषाशीं पुष्कळपणीं बोलतात,—पूर्ण विकास पावलेल्या कमलासारख्या सुप्रसन्न नेत्रांनीं दुसऱ्याकडे पहातात,—आणि अत्यंत कीर्तिमान व भाग्यवान् असणाऱ्या तिसऱ्यावर मन ठेवतात,—तेव्हां स्त्रियांचें वास्तविक प्रेम असतें तरी कोणावर ह्याणवें ?"

२. गेल्या बारा अंकांतील मुख्य विषय जो मोरोपंताचें काव्य त्याच्या संबंधानें वरील उल्लेख केला आहे. बाकी आमच्या पुस्तकाविरुद्ध लेख झटला तर 'विविधज्ञानविस्तारांत' नुकतें आलेलें 'अपभ्रष्टशब्दचंद्रिका' पुस्तकाचें मंडन हें होय. याविषयीं पुढील अंकांत विवेचन करण्याचा आमचा संकल्प आहे.

३. यास ईमेर्जॉन Millenium असें नांव आहे. ख्रिस्ती लोकांच्या पैगंबराचा शेवटचा इतिहास सर्वांस माहीतच आहे, कीं त्यास रोमी सरकारानें यहुदी लोकांच्या फिर्यादीवरून सुळावर चढविलें. हें कृत्य झाल्यानंतर तिसऱ्या दिवशीं येशूचें पुनरुत्थान झालें. नंतर तीन आठवडेपर्यंत आपल्या शिष्यवर्गांसमवेत काळक्रमणा करून त्यानें स्वर्गारोहण केलें. तेव्हां—
(पुढें चालू).

ह्मणजे वाघ आणि गाय यांनीं एकाच ओहोळावर पाणी प्यावें, लांडग्यानें कोंकराच्या गळ्याला मिठी मारावी, कोंकरानें लांडग्याच्या मारावी, इत्यादि प्रकार जसे वसिष्ठादि-कांच्या आश्रमाभोंवतीं दृष्टीस पडत, व पुढें कधीं कधीं ख्रिस्त राज्यांत पडणार आहेत, त्याप्रमाणेंच हल्लीं या देशांतहि साऱ्या तंत्र्याबरेवज्याचें मूळ एकदम मोडून वोहोंकडे मध्यरात्रीप्रमाणें अगदीं सामसूम होऊन गेलें आहे. काळोखांत ज्याप्रमाणें उंच सखल, सुरेख विद्रूप, रंगी बेरंगी हे सर्व भेद अस्तास जातात, त्याप्रमाणेंच मेकॉलेप्रभृति उदार बुद्धीच्या पुरुषांनीं सुमारे पन्नास वर्षांपूर्वीं जें स्वातंत्र्य या आर्यभूमीस अर्पण केलें होतें त्यास गेल्या सालीं एकाएकीं अकाल राहून घासून टाकल्यामुळें सद्धर्म अर्धर्म, राजनिष्ठा राजद्रोह, सत्य असत्य, इत्यादि भेद चट सारे एका क्षणांत लोपून गेले. परवां या पुण्यजननगरीवर लंकेसारखा आकांत गुदरून अग्निनारायणानें कृपा केली असतां ज्याप्रमाणें हजारों लवाद कोटांचे हातून हांतेना असें काम प्रहरा दीड प्रहरांत चोख होऊन गेलें, व सावकार, कूळ आणि वकील या त्रिपुटांचा एकदम लय झाला, त्याप्रमाणेंच बादशाही दरबारांतून सुटलेल्या वरील बटहुकुमाअन्वयें आमची आमच्या प्रतिपक्ष्यांच्या खात्यावरील बाकी व आमच्या खात्यावरील त्यांची बाकी या दोन्ही एकदम धूज्य होऊन गेल्या आहेत. हा प्रकार कोठपर्यंत कायम राहील किंवा एकदां झाला तो झालाच, याविषयी कांहीं सांगवत नाहीं; पण हा जोपर्यंत राहील तोपर्यंत बहुधा या खेपेप्रमाणेंच आह्मांस शेवटच्या अंकाला कांहीं निराळा विषय शोधवा लागेल, व यापूर्वीं आमच्या फाल्गुन महिन्याप्रमाणें किंवा ख्रिस्ती नाताळाप्रमाणें जसा एकंदर वर्षाचा वृडपणा पुरवून घेण्यास सरते शेवटीं अवकाश सांपडेल तसा फारकरून सांपडणार नाहीं असा सुमार दिसतो !

तरी एके तऱ्हेनें पहातां आमच्या प्रतिपक्षीवर्गीनें या वर्षीं जो अत्यंत मूकभाव धारण केला तो कांहीं अंशीं आश्चर्यास्पदच होय. कां कीं, या सालचा मुख्य विषय पासून तो भूलेकावर अद्याप प्रगट झाला नाहीं. तथापि 'नव्या करारा'तील शेवटच्या भागांत सांगितल्याप्रमाणें येथू ख्रिस्ताचा पुनः एकवार अवतार होणार आहे. त्या वेळेस तो सैतानास बांधून नरकाप्रांत टाकून देईल व साऱ्या पृथ्वीवर हजार वर्षे त्याचें राज्य चालेल. या भविष्यत्कालीन महोत्सवाचें पोपनें बेणप्रमाणें वर्णन केलें आहे--

"The lambs with wolves shall graze the verdant mead,
And boys in flowery bands the tiger lead;
The steer and lion at one crib shall meet,
And harmless serpents lick the pilgrim's feet.
The smiling infant in his hand shall take,
The crested basilisk and speckled snake,
Pleased the green lustre of the scales survey,
And with their forked tongue shall innocently play !"

MeSsiah.

ह्याला ह्याजे 'जॉनसनपुराण' नव्हतें किंवा 'इंग्रजी भाषा' नव्हती; तर एका पत्रकारानें सुचविल्याप्रमाणें सर्वास समजणारा, सर्वांच्या माहितींतला व सर्वांनीं ज्यावर अनुकूल किंवा प्रतिकूल अभिप्राय अनेक वेळां प्रगट केलेले अशा प्रकारचा तो होता. तेव्हां असा विषय निघाला असतां ग्रांक भाषेंतले आदिवाक्यांत उपनायकभूत जो आफ्रिकी-सचा जिवलग मित्र प्याट्रॉकस तो रणांत पडला असतां त्याच्या प्रेताभेंवनां नसें रणमंडळ माजलें, किंवा येशूची येरुशलेम शहरां जी कबर आहे तिच्या प्रांत्यथें जे दोनशें वर्षे ख्रिस्तभक्तांचें व महंमदभक्तांचें युद्ध चालू होतें, तसा प्रकार खगोशारां पहातां गेल्या सालीं नजरेस यावयाचा होता. त्यांतून प्रस्तुत महाराष्ट्र कवींच्या व त्याच्या टीकाकर्त्यांच्या तर्फेंनें विरुद्ध पक्षांतील रथी महारथी मंडळीवर्गाह आह्मी विलकूल कसर न करतां यथास्थित प्रहार केले होते. पण इतकें असून अद्याप दुसऱ्या वाजूस अगदीं सामसूम आहे. याचें काय कारण असेल तें असो. आमच्या ख्रिस्ती बंधूसहि या वर्षीं गुपचुप रहाण्यास विलकूल सवड नव्हती. 'पाद्री खात्याकडील अशुद्ध पत्र आपल्या सोबळ्या घरांत येऊं देणें त्यांस बरें वाटत असलें तर त्यांनीं मोबदला करण्यास आरंभ करावा' या आमच्या वडील बंधूंच्या वचनास मान देऊन या सालच्या आरंभापासून आमची सद्धर्मद्रोही माला 'ज्ञानोदय' कचेरीच्या टेबलावर जाऊन पडत आहे, व आमचे शुभवर्तमानांनीं बंधुहि दर आठवड्यास नियमानें आमची भेट घेत असतात. पण मौज काय झाली आहे पहा ! जोंपर्यंत आमची व आमच्या पवित्रधर्मी बंधूंची गांठ घालून देण्यास मध्यस्थ मित्राची गरज लागत असे, तोंपर्यंत आह्मांस कडकडून भेटण्याची आमच्या बंधूस भारी हौस असे व असा भेटाचा योग थोडा बहुत तरी आल्याखेरीज फार करून उभें वर्ष सुनें जात नसे. पण आतां मध्यस्थाची गरज न रहातां परस्पर दळणवळण चांगलें पडलें असतां पूर्वींचा आदर शिथिल झाला. याचें कारण आह्मांस कांहींच उमगत नाहीं. गेल्या सालच्या भयंकर आकटाच्या तडाक्यानें आमच्या बंधूंची 'चपळ लेखणी बोथटून गेली' असेल ह्याणावें तर तें मुर्खांच शोभणार नाहीं. कां कीं, एक तर त्यांच्या अंगां सद्धर्माचे योगानें संचरलेलें अढळ धैर्य वास करीत आहे, व शिवाय आकाशांतील प्रभूचें त्यांस वळकट पाठबळ आहे कीं, 'जगाच्या समाप्तीपर्यंत मी तुझांबरोबर सर्वकाळ आहे.' मग 'खऱ्या व जिवंत देवा'ची एवढी जबरदस्त सनद त्यांजपाशीं असतां नवव्या आकटासारखे छप्पन्न आकट ते बगलेंत मारणार नाहींत काय ? बरोबर आहे ! शिवाय हेंहि लक्षांत ठेवलें पाहिजे कीं, जरी यदाकदाचित् असें झालेंच,—कीं पवित्रशास्त्रीय शांति व सभ्यता विसरून आमच्या बंधूंनीं हिंदूस टोंचण्यासारखा मजकूर आपल्या पत्रांत प्रसिद्ध केलाच, व सुप्राम कौसलांत त्याविषयीं विचार झालाच, तरी आकटाचें अतिक्रमण केल्याबद्दल आमच्या बंधूस जी अद्दल घडेल तिचा प्रकार एका महाराष्ट्र कवीनें वर्णिल्याप्रमाणें—

पै मोहाचिये सांगडें लासी पिली धरी तोंडें ।

तेथ दांताचे आगरडें लागती जैसे ॥

अशासारखाच बहुधा होणार ! तेव्हां या सर्व गोष्टींचा विचार करतां आमच्या बंधूंच्या मौनाची वरील उपपत्ति मुळांच संभवत नाही. वरें, असें जर ह्मणावें कीं गेल्या अकरा अंकांत आमच्या बंधूंनां मधें पडावें असा मुळां प्रसंगच आला नाही, तर तसेंहि नाही. कां कीं, ५२ व्या व ५६ व्या अंकांत त्यांचे सन्मान्य गुरु २० डॉक्टर विल्सन साहेब यांच्या लेखांवर आमच्या अल्पबुद्धीस जे विचार सुचले ते दाखल केले होते. ते डाक्टर मजकुरांच्या शिष्यवर्गास मोटेसे आवडण्यासारखे नव्हते हें आमच्या वाचकांस सांगावयास नकोच. तरी असें असतां आमचे वृद्ध बंधु उगाच राहिले. साहेबांचा बचाव करण्याची त्यांस जरूर दिसली नाही किंवा त्यांजविषयींची गुरुभक्ति त्यांची इतक्यांतच कमी झाली, हें कांहीं कळत नाही !

असो; तर या खेपची अशी हालहवाल आहे. यास्तव आतां वरील ग्रंथाच्या परीक्षणास लागूं.

२. 'तारा नाटक' हें शेक्सपीयरच्या 'सिबलैन' नामक नाटकाचें भाषांतर आहे. या इंग्रजी कवीचां एकंदर सदतीस नाटकें प्रसिद्ध आहेत; त्यांपैकीं यापूर्वीं 'आथलो,' 'टेंसेस्ट,' 'जुलियस सीजर' (विजयासिंग), 'कॉमेडी ऑफ एरर्स' (भ्रांतिकृत चमत्कार-भुरळ), 'मर्चंट आफ व्हेनिस' (व्हेनिस शहरचा व्यापारी), आणि 'रोमिओ अँड जुलियेट' (रोमकेतुविजया) इतकीं मराठींत झालां आहेत. प्रस्तुत नाटक कांहीं अंशीं वरील सर्वांपेक्षां निराळ्या तऱ्हेचें आहे. हें रा० रा० विष्णु मोरेश्वर महाजनि, एम. ए., उमरावती हायस्कूलचे हेडमास्तर, यांनां तयार केलें असून मराठी ग्रंथोत्तेजक मंडळीच्या विद्यमानें प्रसिद्ध झालें आहे.

३. आतां प्रथमतः सदरील नाटकाचें संविधानक येथें देतों. त्यावरून मूळ

१. वरील उल्लेख केवळ प्रकृत पुस्तकाच्या मुखपत्रावरूनच केला आहे. खरोखरी पहातां तें ग्रंथोत्तेजक मंडळीनें छापलें नाही व प्रसिद्धहि केलें नाही. ग्रंथकार आमचे परिचित असल्यामुळे आह्मांस खाजगी रीतीनें असें कळलें आहे कीं, सदरील पुस्तकाच्या पहिल्या आवृत्तीचा हक्क त्यांनां 'नेटिव ओपिनियन'च्या मालकांस देऊन टाकून त्यांकडून तें छापविलें छापल्यानंतर कांही प्रती सदरील मंडळीनें आपल्या वर्गणीदारांस देण्याकरितां घेतल्या असें समजतें. मंडळीच्या नांवावर प्रसिद्ध झालेलें पहिलें शेतकीवरील पुस्तक याचीहि अशीच हकीकत आहे ह्मणून ऐकतां. एकंदरीत विचाऱ्या महाराष्ट्रीय लोकांच्या हितार्थ हा जो दोषां रावबहादुरांनां नवा उद्योग आरंभिला तोहि जुन्यांच्यास भेटीला जाऊं पहात आहे यांचे आह्मांस फार वाईट वाटतें. पुढें समयानुसार प्रकृत मंडळीची जी हकीकत आह्मांस माहीत आहे व तिच्या उद्योगाविषयीं आमच्या व पुष्कळ मंडळांच्या मनांत जे विचार आले आहेत, ते वाचकांस सादर करण्याचा आमचा मानस आहे.

ग्रंथाची व भाषांतराचीहि वाचकांस बरीच कल्पना होऊन पुढील गुणदोषविवेचन लक्षांन येण्यास मार्ग होईल.

सुवर्णपुर नामक नगराचा संभाजी नामें करून एक वृद्ध राजा होता. याचा पहिली बायको मरण पावली असून त्यानें द्वितीय संबंध केला होता. पहिल्या बायकोपासून त्यास तीन अपत्ये झालीं होती; दोन मुलगे व एक मुलगी. हे दोन मुलगे लहानपणांचे कोणी चोरून नेले होते, व त्यांचा मुळा पत्ताच नव्हता. राहिलेला मुलगी तारा; ही प्रस्तुत नाटकांतील नायिका होय.

तारेला तिची सावत्र आई नित्य पाण्यांत पहात असे. संभाजी राजा हा स्वभावानें भोवसर असल्यामुळे त्याजवर तिनें असा पगडा बसवून टाकिला होता कीं राजकीय प्रकरणांतहि तिच्या सत्तेवांचून कांहीं चालत नसे. मुरारराव झणून तिच्या बहिणीचा मुलगा होता, त्याजवर तिचा अतिशय लोभ होता. याचें तारेशीं लग्न व्हावें व संभाजीच्या पश्चात् दोघांनीं राज्य करावें असा तिचा मानस होता.

मुरारराव हा मूर्खशिरोमणि होता. त्याच्या अंगां कर्तृत्व मुळांच नसून तो केवळ मावशीच्या जोरावर अरेराव होऊन बसला होता. त्यानें तारेचे मन आपणाकडे लागावें एतदर्थ पुष्कळ खटपट केली. व त्याच्या मावशीनेंहि आपला स्वार्थ साधावा एवढ्यास्तव त्यास अनेक प्रकारें साध्य केलें. पण दोहोंचाहि कांहीं उपयोग झाला नाहीं. हंबीरराव झणून एक सरदाराचा मुलगा होता, त्याचीं आईबापें लहानपणांचे वारलीं असल्यामुळे संभाजी महाराजांनीं त्याचें पुत्राप्रमाणें पालन केलें होतें. हा तारेचा बालमित्र होता. यास्तव लहानपणापासूनच दोघांचा स्नेह अत्यंत दृढ झाला असल्यामुळे तारुष्यदशेंत त्याच स्नेहास त्या दूशेस अनुरूप असें अंमळ निराळें स्वरूप प्राप्त झालें. तरी हें परस्परविषयक प्रेम त्यांनीं कोणास कळूं न देतां गुप्त प्रीतिविवाह केला. ही गोष्ट पुढें जेव्हां प्रगट झाली तेव्हां राजास पराकाष्ठेचा राग आला. त्यानें हंबीररावास आपल्या मुलखांतून घालवून दिलें व तारेस तिच्या महालांत कोंडून ठेविलें. इतकें झालें तरी ज्याप्रमाणें जलप्रवाहास रोध केला असतां फार झालें तर त्याची गति कुंठित होईल, पण ती उलटी कधीहि व्हावयाची नाहीं, त्याप्रमाणें तारेची आणि हंबीररावाची तुटातूट मात्र झाली; राणीचा एवढें कंवटाळ रचण्यांतला जो उद्देश—कीं हंबीररावावरून तिचें मन निघून आपल्या भाच्याकडे लागावें तें मात्र

१. विलायतेंतील लग्नाची चाल आमच्या वाचकांपैकीं पुष्कळांस माहीत असेलच कीं वधूवरांचा संबंध देवळांत पाद्रीच्या विद्यमानें होतो. दोघांचे इस्त एकत्र करून पाद्री त्यांस आशीर्वाचन देतो; आणि त्यांचीं नांवें पटावर दाखल करतो. जेव्हां स्त्रीपुरुषांचा चोरून विवाह कर्तव्य असतो, झणजे आईबापांच्या वगैरे हरकतीमुळे उघडपणें देवळांत जाऊन लग्न करतां येत नाहीं, तेव्हां पाद्रीस घरीं बोलावून आणून बरील विधि गुप्तपणें करतात.

विलकूल झालें नाहीं. एवढें मात्र उलटें झालें कां, हंबीररावाची विशेष प्रसिद्धि होऊन लोक त्याच्या गुणांची विशेष तारीफ करूं लागले, व तारा आपल्या बापासहि जुमानीनाशी होऊन मुराररावाचा उघडपणें तिठकारा करूं लागली.

हंबीरराव आपल्या प्रियेची गुप्तपणें गांठ घेऊन देशोधडीस गेला. ही गांठ राणीनेच पाडून दिली होती; तिचा मतलब काय कां, आपल्या मनांत दोघांविषयीं कांहीं विषम नाहीं असे त्यांस व सर्वास कळावें. हा कृत्रिम स्नेह ती सर्वास दाखवी; पण सर्व तिला पक्केपणां ओळखून होते. हंबीरराव सुवर्णपुराहून निघाला तो विजयपुरास जाऊन राहिला. तेथें बापाच्या वेळचा एक सरदार होता; त्याने आपल्या जुन्या स्नेहास स्मरून हंबीररावास आपल्या घरां राहून घेतलें. एके दिवशीं चार मंडळी वसली असतां स्त्रियांविषयीं बोलणें निघून हंबीररावाचा व खंडूजी नांवाचा एक विजयपूरचा गृहस्थ होता त्याचा वाद पडला. हंबीररावास आपली प्रीतिविवाहानें वारिलेली स्त्री तारा हिच्या अढळ सत्त्वाविषयीं पक्का विश्वास होता, आणि खंडूजी हा मूळपासून लफंगा असल्यामुळें 'स्त्रियश्चरित्रं पुरुषस्य भाग्यं देवो न जानाति कुतो मनुष्यः' या मतास अनुसरणारा होता. दोघे बोलण्याच्या भरांत आवेशांत आले आणि शेवटीं दोघांनां असे ठरविले कां, हंबीररावाच्या हातचें पत्र घेऊन खंडूजीनें सुवर्णपुरास जावें आणि तारेसीं ओळख करून घ्यावी. नंतर जेवढी आपली लफंगबाजी असेल तेवढी लढवून तीस वश करण्याचा प्रयत्न करावा. या कार्यांत जर त्याची सिद्धि झाली तर हंबीररावानें आपल्या हातांतील आंगठी त्यास द्यावी व त्याउपर तारेचें नांव घेऊं नये; पण जर करतां नसलत अंगावर आली तर खंडूजीनें दहा हजार रुपये हरावे व प्रतिष्ठित स्त्रीची अन्न घेतल्यावद्दल समरांगणांत हंबीररावास जबाब देण्यास तयार व्हावें. हा विलक्षण व भयंकर पण ठरल्यावर खंडूजी हंबीररावाच्या हातचें पत्र घेऊन सुवर्णपुरास यावयास निघाला.

येऊन पांचल्यावर त्यानें तारेस तिच्या नवऱ्याचें पत्र दाखविलें. तें पहातांच तिला मोठा आनंद होऊन हा आपल्या नवऱ्याचा परम मित्र आहे असें ती समजली व तिनें त्याचा मोठा सत्कार केला. मग हंबीररावाविषयीं ती हालहवाल विचारणार तो खंडूजी भलतेंच कांहीं असंबद्ध भाषण आपणाशांच बोलूं लागला. तारेस त्याचा कांहींच उमज पडेना. मग जें काय बोलत आहां तें मला कळेंसें स्पष्ट बोला असें तारेनें सांगितलें असतां त्यानें तीस कळविलें कां, तुमचा नवरा मोठा बदफैली निघाला आहे व सुवर्णपुराची तर त्यास कधींच आठवणहि होत नसून तो तिकडेच नांव वेश्यांशीं रममाण होऊन वसला आहे. याप्रमाणें हंबीररावाविषयीं भलताच मजकूर तारेच्या कानावर घालून खंडूजीनें तिच्या चित्तास भ्रंश पाडण्याचा उद्योग केला, आणि नंतर तीस तो सांगूं लागला कां, "आपण तरी असल्या बेहमा

नाशां कशाला इमान ठेवतां ? मी आपला दास आहे, माझ्या जीवांत जीव आहे तोंवर मी आपणांवर प्रेम ठेवीन.” हें त्याचें पाजीपणाचें व धर्तरेचें बोलणें ऐकून तारा संतापली, व तिनें त्याची खूप निर्भर्त्सना केली. ती ऐकतांच या विजयपुरी फक्कडाची धुंदी उतरून त्यानें तारेची क्षमा मागितली व आपलें प्रेम हंबीररावावर किंत्पत दड आहे हें पहाण्याच्या उद्देशानें मी हा उपक्रम केला होता असें त्यानें प्रोजवपणें कबूल केलें. इतकें झाल्यावर खंडूजी निघून गेला. पण जाण्यापूर्वी त्यानें तारेपाशीं एका गोष्टी-विषयीं विनंति केली कीं, “विजयपुरच्या महाराजांकरितां कांहीं उद्यावाचे दगिने व नकशीचीं चांदीचीं भांडीं मी तयार करविली आहेत, एवढ्या किंमतीचा माल बिचाडीं सुरक्षित रहावयाचा नाही, तर तो पेटींत घालून मी आपणाकडे पाठवून देईन. पेटी रातोरात आपल्यापाशीं असूं द्यावी. उद्यां मी जाईन तेव्हां घेऊन जाईन.”

त्या रात्री तारा नित्याच्या क्रमाप्रमाणें पोथीचा पाठ आटवून व ईश्वरस्मरण करून निजली. तिला पहांटेस उठावयाचें होतें यास्तव दासीस दिवा तसाच जळत ठेवण्यास तिनें सांगितलें. मथ्यरात्रीच्या सुमारास जिकडे तिकडे सामसूम झाल्यावर तिच्या महालांत आणून ठेवलेल्या पेटीचें दार आपलें हळूच उघडलें—आणि खंडूजीची स्वारी आंतून मुकाट्यानें बाहेर पडली ! त्याचा बेत उघडपणें जेव्हां साधेना तेव्हां त्यानें ही पेटीची युक्ति लढविली. मग खोलींतील सामानाच्या, पलंगाच्या वगैरे झटापट सर्व खाणाखुणा टिपून घेऊन या कपटपटूनें तारेच्या हातांतील एक कंकण हळूच काढून घेतलें; व इतका कारभार आटवून पुनः स्वारी पेटींत जाऊन बसली. हंबीररावाच्या स्त्रीचें सत्त्व हरण करण्याची प्रतिज्ञा जरी शेवटास गेली नाही, तरी आपला पण जिकण्यास आतां कांहीं हरकत नाही असें समजून खंडूजी आपल्या ठिकाणीं मोठा कृतार्थ झाला. त्यांतून वरील कृतार्थताबुद्धीचें पूर्णत्व होण्यास दुसरी एक मोठी गोष्ट दैवयोगानें अशी घडली कीं, तारेच्या हातांतील कंकणाचा फांसा काढीत असतां तिचें दिव्य स्वरूप जेव्हां त्यानें समग्र न्याहाळलें तेव्हां तिचा पदर झोपेंत अस्ताव्यस्त पडला असतां तिच्या स्तनमध्यभागीं असणारा तीळ त्याच्या दृष्टीस पडला !, या मुद्द्याचा उपयोग किती झाला हें पुढें कळेलच.

वर सांगितल्याप्रमाणें खंडूजी आपला हेतु कपटानें साधून विजयपुरास परत आला. हंबीरराव व ज्यांच्या समक्ष वरील पण ठरला होता ते सर्व जण त्याची वाट पहातच होते. तो इतक्या लवकर आलासा पाहून हंबीररावास वाटलें कीं याची पहिल्या सपाट्यास फटफजिती उडाली असेल तेव्हां निराश होत्साता हा चर्तदिशीं माघारा आला. याप्रमाणें त्यानें त्यास विनोदपूर्वक बोलूनहि दाखविलें. पण क्रमाक्रमानें ही त्याची वृत्ति पालटत गेली. खंडूजी महालाच्या, पलंगाच्या वगैरे एकएक खुणा जसजशा सांगत गेला तसतसा संशयाचा विचार त्याच्या शुद्ध व ऋजु अंतःकरणांत भिना-

याला लागला. त्यानें तारेच्या हातांतील कंकण पुढें टाकलें तेव्हां तर हंबीरराव मनांत फारच चरकला; कां कीं, तें त्यानें प्रस्थानसमयींच आपल्या प्रियेच्या हातांत स्वतः घातलें होतें, व तिनें त्या समयींच वर सांगितलेली पणास लावलेली आंगठीहि त्यास दिली होती. पण सरतेशेवटीं तीळाची खूण जेव्हां खंडूजीनें दिली तेव्हां तर बिचाऱ्या हंबीररावाची जी दशा झाली ती कांहीं पुसूं नये ! तो रागानें वेडा होऊन गेला, व अवघ्या स्त्रीजातीवर त्यानें जो शिव्यांचा भडिमार केला तो कांहीं विलक्षण ! मग त्यानें सदोबा या नांवाचा एक आपला विश्वासू चाकर तारेपाशीं ठेविला होता त्याजकडे पत्र पाठवून त्यास कळविलें कीं, तुझ्या धनिणीच्या जारकर्माची माझी खात्री होऊन चुकली आहे, तर या सोबतचें माझें पत्र तिला दाखवून तीस तूं जामगांवां घेऊन ये, आणि तेथें आल्यावर खरा मजकूर सांगून तिचा वध कर; आणि याबद्दलची निशाणीहि मजकडे पाठवून दे.

सदोबास वरील पत्र पाहून मोठें आश्चर्य वाटलें व खेदहि झाला. पण करतो काय ? धन्याची आज्ञा प्रमाण ! तेव्हां तिजप्रमाणें त्यानें तारेपाशीं बहाणा करून व तीस हंबीररावाचें पत्र दाखवून तीस जामगांवां नेलें, व तेथें पांचव्यावर तिला हंबीररावाचें पत्र दाखविलें. तें पाहिल्यावर तिची काय अवस्था झाली असेल हें सांगावयास नकोच ! ज्याची मूर्ति तो गेला तेव्हांपासून तिच्या डोळ्यांपासून कधीं ढळलीच नाहीं, व ज्याच्या समागमाविषयीं तिची इतकी आतुरता कीं ऊन्ह न झणतां तान्ह न झणतां ती त्या पावलांच रानावनांतून जावळी महालाकडे जावयास निघाली. त्यानेंच ऐन भेटीच्या सोहळ्याच्या वेळीं तिजवर जारकर्माचा आरोप करून तिची पत्रद्वारे अत्यंत निर्भर्त्सना करावी, हा प्रसंग केवढा दुर्धर होय ! तारा वरील मजकूर वाचतांच मूर्छित होऊन पडली. मग सावध झाल्यावर व सदोबाच्या सांत्वनानें अंमळ शांत झाल्यावर तिनें असा निश्चय केला कीं, आतां परत सुवर्णपुराकडे झणून जावयाचेंच नाहीं. तर पुरुषवेषानें वियजपुरास जाऊन तेथेंच हंबीररावाची गांठ घेऊन त्याच्या मनावरील संशयपटल दूर करावें असा तिचा बेत ठरला. हा सगळा तीस सदोबानेंच दिला, व तिचा निरोप घेते समयीं त्यानें तिच्या हवालां एक डबी केली. या डबींत औषधाच्या गोळ्या होत्या. वाटेच्या शीणभागानें प्रकृति बिघडली असतां या तुझांस उपयोगीं पडतील असें सदोबानें जातांना तीस सांगून ठेविलें.

आतां इकडे संभाजी महाराजांच्या दरबारीं काय हालहवाल चालली आहे ती पाहूं. संभाजी हा विजयपूरच्या बादशहाचा मांडलिक होता त्याजकडून दरसाल

१. विजयपुर व सुवर्णपुर हीं नांवे यथानुक्रम रोम व लंडन या शहरांचीं भाषांतरकारानें ठेविलीं आहेत. नाटकांतील काळ ख्रिस्ती शकाच्या आरंभाच्या सुमाराचा आहे.

(पुढें चालू.).

दोन कोट रुपये खंडणी विजयपुरास जात असे. ही वहिवाट संभाजीच्या बापापासून चालत असता ती अलीकडे त्याने राणीच्या मसलतीवरून बंद केली होती. या गैर-शिस्त वागणुकीबद्दल कानउघाडी करण्याकरितां विजयसिंग नांवाचा वकील विजयपुरच्या बादशाहाकडून संभाजीकडे या वेळेस आला होता. त्याने आपल्या धन्याचा निरोप कळवून संभाजीस पुष्कळ सांगून पाहिलें, पण कांहीं उपयोग झाला नाहीं. निकरावर गोष्ट येऊन लढाईचा बेत ठरला. सैन्याचें आधिपत्य राणीच्या भिफारशीवरून मुरारराव यास द्यावयाचें होतें. पण इतक्यांत काय झालें कीं तारा वाड्यांतून निघून गेल्याचा बोभाटा झाला. तो ऐकून व तीं कोठें गेली याचा तलाश सदोबाकडून काढून मुराररावांची स्वारी तारेच्या शोधार्थ व हंबीररावाच्या शासनार्थ बाहेर पडली. सदोबा हिकमती होता; त्याचें अंतःकरण जरी हंबीरराव व ताराबाई यांच्याकडेच सर्वथा होतें, तरी बाहेरून राजा, राणी व मुरारराव यांशींही त्यास सलोग्ना ठेवावा लागत असे. तेव्हां या प्रसंगींही त्यानें वरील कावा योजून हंबीररावाकडून आलेलें पत्र मुराररावास दाखविलें व त्यावरून त्यास भासवून दिलें कीं, आतां आपण जर जामगांवां गेलों तर हंबीरराव व ताराबाई या दोघांचाहि समाचार घ्यावयास सांपडेल. मुरारराव दुष्टशिरोमणिक ! त्यानें सदोबाकडून हंबीररावाचे कपडे मागून घेतले, आणि असा बेत केला कीं, हंबीररावास मारून नंतर त्याचे कपडे वापरून ताराबाईकडे जावयाचें व त्या कपड्यांनां तिला फसवून तिजशीं संभोग करायचा. हा त्याचा संकल्प कितगत सिद्धीस गेला हें पुढें कळेलच.

तारा मागे सांगितल्याप्रमाणें आपल्या नवऱ्याकडे जावयास जी निघाली ती सदोबांनं दुसून दाखवून दिलेला मार्ग विसरली आणि भलतकिडेच आडरानांत शिरली. जातां जातां ती एका गुहेपाशीं आली. या गुहेंत तिचे दोघे भाऊ रहात होते. कोणते ह्याणाल तर जे लहानपणीं कोणीं चोरून नेले होते ते. चोरून नेणार संभाजीच्या पदरचा सरदार होता. यानें त्याची चाकरी इमानें इतबारें केली असतां त्यावर फितुरीचा आरोप ठेवून संभाजीनें त्यास हद्दपार केलें होतें. या अन्यायाचा सूड वरील सरदारानें असा घेतला कीं, जातांना राजाचे दोन मुलगेच चोरून नेले ! असो; तर या प्रसंगीं निर्जेन अरण्यांत ज्या तिघां माणसांची तारेची गांठ पडली ती तिघें जणें वरील दोन राजपुत्र व त्यांचें पालन पोषण ज्यानें केलें तो वरील हद्दपार केलेला सरदार अशीं होत. तारेनें वेष्टांतर केलेलें असल्यामुळें व विश्वासराव हें नांव धारण केल्यामुळें अर्थात्च तिचें स्त्रीत्व वरील तिघांस कळून आलें नाहीं. मग तीं तिघें

सीजर नामक प्रख्यात रोमन सरदारानें ब्रिटन देश जिंकून रोमच्या अमलाखाली आणला होता ही गोष्ट इतिहासप्रसिद्धच आहे. पुढें ऑगस्टसच्या बादशाही अमलांत ब्रिटनचा राजा अर्थात्च रोमचा मांडलिक होता,

भावंडांप्रमाणें त्या गुहेंत रहात असतां एकदां असें झालें कीं, तारा आजारासुळें तेथेंच पडून राहिली व तिचे दोघे भाऊ शिकारीस गेले. तारेच्या आजाराचें कारण अर्थात्तच शरीराला झालेली दगदग व चित्ताची अस्वस्थता हीं होत. मागें सांगितलेंच आहे कीं, सदोबांनं जातांना एक औषधाची डबी तिच्या हवालीं केली होती. या डबींतलीच एक गोळी या वेळेस तारेंनं घेतली. या गोळ्यांची हकीकत अशी होती कीं, त्या राणीकरितां राजवैद्यानं विषारी ह्मणून तयार करून दिल्या होत्या. खरोखरी त्या विषारी नव्हत्या; वैद्यानं राणीचा मतलब जाणून त्यांत एवढी मात्र खुबी करून ठेवली होती कीं, त्या पोटांत गेल्या असतां कांहीं वेळ मनुष्यानें मृतवत् पडावें; पण प्रहराभरानें पुनः चांगलें सावध व्हावें. राणीस ही वैद्याची हिकमत कळून आली नाहीं. तिनं वरील गोळ्या विषारीच समजून एके प्रसंगां गोडांत आल्यासारखें दाखवून डबीची डबी सदोबास बहाल दिली, व त्यास सांगितलें कीं, या गोळ्या मोठ्या गुणकारी आहेत, कसलेंहि दुखणें असलें तरी तें यांनां हटतें. तर वरच्यांपैकींच एक गोळी तारेनं या वेळेस जेव्हां घेतली तेव्हां तिचा परिणाम काय झाला तें सांगायला नकोच. तिचे भाऊ शिकार खेळून घरां जां येतात तों हीं मरून पडली आहे ! अगोदरच शिकारींत एक भयंकर गोष्ट घडून आली होती. ती ही कीं, वरील राजपुत्रांपैकीं एकाची व हंबीररावाचा पोषाक करून आलेल्या मुराररावाची रानांत गांठ पडून दोघांची बोलाचाली झाली, व हातघाईवर गोष्ट येऊन राजपुत्रानें मुराररावाचें डोकें उडविलें. तें घेऊन तो घराकडे येत असतां त्याच्या भावानें व त्यांच्या बरोबरच्या वृद्ध सरदारानें तें कृत्य जेव्हां पाहिलें तेव्हां या सरदारास मुराररावाची ओळख पडून मोठी धास्ती पडली. त्यास वाटलें कीं आपली गुप्त जागा संभाजी राजास बहुधा कळली असावी, व या कृत्याचा शोध लागला असतां आपली धडगत रहाणार नाहीं. तेव्हां वरील प्रसंग डोळ्यांपुढें असतां तारेचें निश्चेष्ट शरीर पाहून तर त्याच्या हृदयास केवढा धक्का बसला असेल हें सांगावयासच नको ! दोघे तरुण राजपुत्र हे लोकव्यवहारानभिज्ञ, पण त्यांसहि या पुरुषवेषधारी त्यांच्या भगिनीनं थोडक्याशा काळांत इतके आपलेसे करून टाकले होते कीं, तिच्या भासमान प्रेतावर ते दुःखाच्या लहरींत मूच्छीगत होऊन पडले. असो, शेवटीं शोक आंवरून त्यांनीं तारेस प्रेतसंस्कार करून झाडींत नेऊन ठेवली.

गोळीचा अंमल उतरल्यावर तारा जागी होऊन पहाते तों आपण कोठें आढरानांत आहां असें तीस आढळलें. येथें आपणास कोणीं आणून टाकलें, व दिसतें आहे हें सारें खरें आहे कीं स्वप्न आहे, अशा प्रकारचे अनेक विचार तिच्या मनांत येऊं लागले, व ती अगदीं गोंधळून गेली. अंमळ पुढें जाऊन इकडे तिकडे पाहूं लागली तों तिच्या दृष्टीस हंबीररावाचें पागोटें पडलें. तें पाहून तर तिला अतिशयित दुःख झालें.

तिला असें वाटलें कीं सदोबांनं मुराररावाशीं मथून हा माझा घात केला ! पण अंमळ-
शानें तिनें आपल्या जीवाला असा धीर दिला कीं नुसतें पागोटें पाहिल्यावरून भलभलत्या
कल्पना मनांत आणणें हें बरोबर नाहीं; या गोष्टीचा पक्का शोध लावला पाहिजे. अता
निश्चय करून ती मार्गक्रमण करूं लागली. तों पुढें लवकरच विजयपुरचा वकील
विजयसिंग याच्या लबाजम्याची व तिची गांठ पडून ती त्याच्यापाशीं चाकरां गौहली.
ही चाकरी पतकरण्यांत तिचा मतलब असा होता कीं, विजयपुरच्या लकाः आपला
नवरा इकडे येईलच, तर या योगानें त्याची व आपली गांठ पेलेल.

पुढें मुवर्णपुर व विजयपुर या दोन्ही संस्थानांचीं दळं समरागणांत उभां ठाकून
मोठें निकराचें युद्ध झालें. संभाजीकडे कोणी मोठा सरदार नसल्यामुळे त्याचा मोड
होण्याचा रंग आला होता; पण त्याच्या तर्फेनं त्याचे दोन पुत्र व त्याजबरोबर अस-
णारा मुवर्णपुरचा जुना सरदार हे लढल्यामुळे, व या तिघांनीं त्या दिवशीं खूप तरवार
गाजविल्यामुळे, विजयपुरच्या सैन्याचा केवळ पराभव झाला. विजयपुरचा सरदार
विजयसिंग, त्याचा हुजऱ्या विश्वासराव (झणजे वेषांतर केलेली तारा), आणि
हंबीरराव या तिघांस पकडून राजदरबारीं नेले. हंबीरराव हा रणभूमीवर वेषांतर
केलेला होत्याता संभाजीच्या तर्फेनं लढला, तारेच्या वधाचा कृतांत सदोबांनं त्यास
खोटाच कळविला. तेव्हांपासून त्यास आपल्या कैऱ्याचा परम अनुताप होऊन
तो जीवास मुद्रां कंटाळला होता. यास्तव वरील समरप्रसंगां कसा तरी मृत्यु
येवो अशी तो वाट पहात होता. पण रणभूमीवर जेव्हां त्याचा हेतु साध्य झाला नाहीं,
तेव्हां तो बळेंच शत्रूच्या पक्षांतला झणून मुवर्णपुरच्या शिल्लेदारांच्या स्वाधीन झाला.
त्यांनीं त्यास कैद करून मुवर्णपुरास नेल्यावर तेथें कांहीं वेळ त्यास कारागृहांत ठेवून
नंतर चौकशीकरितां दरबारीं नेले. तेथें मुवर्णपुरचा जुना सरदार व त्याजबरोबरचे दोघे
राजपुत्र यांसहि राजानें मोठ्या आदरानें सत्कारार्थ बोलविलें होतें. तसाच हंबी-
ररावाचा प्रतिपक्षी खंडूजी व इमानी चाकर सदोबा हे दोघेहि त्या प्रसंगाला दरबारीं
हजर होते.

याप्रमाणें सर्व मंडळी एके ठिकाणीं जुळल्यावर पुढल्या प्रकारें सर्वांची आपआप-
सांत ओळख पडली. संभाजीनें विजयसिंगास निक्षून सांगितलें कीं, तुझी आतां आमचे
हातांत सांपडलां आहां, तर तुझांस व विजयपुरचाल्या सर्व बांदिवांनांस आम्ही देहान्त
शासन देणार. विजयसिंगानें उत्तर केलें कीं, ज्याअर्थी आम्ही आपल्या कबजांतच आहों,
त्या अर्थी आमचें आपणास जें वाटेल तें करण्यास आपण मुक्त्यारच आहां, पण एक
मात्र गोष्ट मी मागून घेतों कीं, हा जो मजबरोबर हुजऱ्या आहे हा आपल्याच मुल-
खांतला आहे व अत्यंत सुशील आहे, तर याला मात्र जीवदान द्यावें. हें भाषण
ऐकून संभाजीनें ती गोष्ट मान्य केली, व हुजऱ्यास आपणाजवळ बोलविलें. त्यास

पहातांच राजाच्या हृदयांत स्वाभाविक उमाळा आला, आणि तो त्यास ह्यागाला, “मुला, तुजवर माझें प्रेम ओढवतें, आजपासून तूं माझाच झालास; तुला जीवदान तर दिलेंच आहे, याखेरीज आणखी तुला कांहीं मागायाचें. असेल तर बोल.” मुलगा आपल्या नेणत्या बापाजवळ जाऊन त्यानें ही गोष्ट मागून घेतली कीं, त्या खंडूजाच्या हातांत आंगठी आहे ती तुला कोठून मिळाली एवढें आपण त्यास विचारावें ह्याजजे झालें. नंतर संभाजीनें वरील प्रश्न केला असतां एकंदर गोष्टींचा उलगडा झाला. खंडूजीनें आंगठीची व कंकणाची सारी हकीकत सर्वासमक्ष बोलून दाखविली; ती ऐकून हंबीररावाचा हृदयक्षोभ अनावर होऊन तो तारेच्या नांवांनें शोक करूं लागला व आपली निर्भर्त्सना करून घेऊं लागला. पुरुषवेषी तारा त्यास आंवरण्याचा यत्न करूं लागली, तो त्यानें रागावून फाडकन तिच्या तोंडांत भडकावली. त्यासरशी ती खालीच पडली. तो अनर्थ पाहून सदोवा पुढें झाला, आणि त्यानें तो मुलगा कोण याचा पुकारा केला. याप्रमाणेंच क्रमाक्रमानें संभाजीच्या पक्षानें लढलेले तिघे योद्धे कोण याचाहि निकाल लागला. शेवटीं राजवैद्य येऊन त्यानें राणीची अखेरचा बातमी येऊन दरबारांत सांगितली. या वेळेस त्यानें जो वृत्तांत सांगितला त्यावरून राजास आपल्या बायकोच्या दुष्टपणाचें स्वरूप पुरतेपणीं समजून आलें. मुराररावाचा कसा अंत झाला ती हकीकतहि राजपुत्राच्या तोंडून राजास अगोदरच कळलीच होती. तेव्हां याप्रमाणें दुष्टांस विपत्ति प्राप्त होऊन चिरवियुक्त सज्जनांचा सरतेशेवटीं समागम झाला, व सर्व तेव्हां-पासून आनंदानें काळक्रमणा करूं लागलां.

याप्रमाणें प्रस्तुत नाटकाचें कथासूत्र आहे. हें मूळ इंग्रजी नाटकाच्या अगदीं बरहुकूम जरी नाहीं तरी बहुतेक अंशीं मूळच्यासारखेंच आहे. देशकालानुरोधास्तव कांहीं थोड्या ठिकाणीं मात्र भाषांतरकारास फेरफार करावा लागला आहे. हा प्रकार कोणकोणत्या ठिकाणीं केला आहे हें पुढें सांगण्यांत येईलच. तूर्त वरील संविधानका-च्याच गुणदोषांचें विवेचन करूं.

संविधानकचातुर्य हा नाटककाराच्या करामतीचा एक मोठाच भाग आहे. इमारतीस जसा नकाशा, तसें नाटकास किंवा कादंबरीस संविधानक होय. ज्याप्रमाणें उत्कृष्ट कारागीर ह्याटला ह्याजजे त्यास इमारतीचा प्रत्येक भाग जितका संदर व भव्य करतां येईल तितका करूनच बसतां उपयोगी नाहीं, तर एकंदर घाट डौलदार साध-ण्याविषयीहि त्यानें पहिल्यापासून धोरण ठेविलें पाहिजे, त्याप्रमाणेंच नाटककारानें व कादंबरीकारानेंहि आपल्या कृतीचें केवळ अवयवशः मनोरमत्व साधणें पुरें नव्हे, तर सामग्र्येकरून पहातांहि तांत उणेपणा कोठें दिसूं नये, याविषयीं सुद्धां त्यानें खबरदारी ठेवणें जरूर आहे. शेक्सपियरच्या नाटकांत पहातां प्रस्तुत गुण प्रायः पूर्णपणें आढळत नाहीं. कथासूत्रांत ठिकठिकाणीं गुंतागुंत झालेली दृष्टीस पडते, व कोठें कोठें असंबद्धत्वहि

नजरेस येतें.' प्रकृत नाटकांतील संविधानक बरेंच मौजेचें आहे, तरी त्यांत पुष्कळ ठिकाणीं अनेक प्रकारचे दोष आहेत. ते कोणते ते अनुक्रमानें पुढें सांगतां.

प्रथमतः उपोद्घातच पहिल्या प्रवेशाचें स्थल राजवाड्याच्या पिछाडीचा बाग योजला आहे. या बागेंत दोघां गृहस्थांचें परस्पर जें भाषण झालें आहे त्यांत पुढील नाटकांतील मुख्य पात्राविषयांची माहिती श्रोत्यांस किंवा वाचकांस होण्याची कवीनें तजवीज केली आहे. या तजविजीच्या संबंधानें पहातां बरील संवाद ठीक आहे. पण त्याच्या संबंधानें पहिल्यानें ही शंका येते कीं, बरील दोघे संवाद राजाच्या बागेंत कसे झिरले ? त्यांच्या भाषणावरून तर ते राजपुरुष असावेत असें दिसत नाहीं; कां कीं, त्यांतील एक तर जसा काय नुकताच सुवर्णपुरांत येऊन उपलासा दिसतो, त्यास राजाच्या अपत्याविषयां देखील माहिती नाहीं. बरें, हे दोघे राजसेवक नव्हेत ह्याणांचें तर राजवाड्याच्या पिछाडीच्या बागेंत यांचा रिघाव झाला कसा ? याप्रमाणें बरील प्रवेशावर दोहोंकडून अडचण येते. पहिल्या व दुसऱ्या अंकांत खंडूजीची व हंबीररावाची पैज, तारेचें विलोभन, खंडूजीचा कपटोपक्रम, आणि त्याची पूर्ण सिद्धि, इत्याद्या गोष्टी मुख्य आहेत. आतां सर्वांत मुख्य गोष्ट जी पैजेची,—कां जी साऱ्या नाटकाचें जणों काय कळसूत्रच आहे—तिजविषयां येथें कांहीं लिहीत नाहीं; तिच्या संबंधानें पुढें विचार करावयाचा आहे. बाकी खंडूजीचा व तारेचा जो प्रसंग झाला तो नीट मनांत आणला असतां त्यावर कित्येक आक्षेप निघण्यासारखे आहेत. एक तर खंडूजी आपणास अट्टल सोदा ह्याणवीत असतां त्यानें प्रथम दर्शनांचें तारेशीं लघ्वळपणा आरंभिला, व आपली शोभा करून घेतली; तसेंच एक प्रयत्न निर्फळ होताच त्यानें एवढी

१. जॉनसनचा अभिप्राय असाच आहे—

"The plots are often so loosely formed, that a very slight consideration may improve them, and so carelessly pursued, that he seems not always fully to comprehend his own design. He omits opportunities of instructing or delighting, which the train of his story seems to force upon him, and apparently rejects those exhibitions which would be more affecting for the sake of those which are more easy.

It may be observed, that in many of his plays the latter part is evidently neglected. When he found himself near the end of his work, and in view of his reward, he shortened the labour to snatch the profit. He therefore remits his efforts where he should most vigorously exert them, and his catastrophe is improbably produced or imperfectly represented."

Preface to Shakspeare.

जीवावरील पैज मारली असतां तिचा नाद तेव्हांच अगदीं सोडून दिला, या दोन्ही गोष्टी नीटशा जमत नाहोंत. शिवाय साऱ्या जन्मभर ज्यानें लफंगबाजी केली त्याची वृत्ति केवळ एका निर्भर्त्सनेनें अगदीं पालटून जावी, व पतिव्रतेचें तेज त्यास केवळ दुःसह व्हावें, हेहि प्रायः असंभाव्यच ! त्यांतून खंडूजीनें तारेच्या महालांत येण्यास पेटीची जी योजना केली ती तर फारच विलक्षण दिसते. जडावाचे दागिने व नकशीचीं रुप्याचीं भांडीं ठेवावयाची पेटी कितीशी मोठी असणार ? मग खंडूजीसारख्या बाप्यास ज्यांत आंत गुपचुप बसतां येई असा सपाटा जड पेठारा जेव्हां तारेच्या महालांत आणून चाकरांनां ठेविला असेल तेव्हां तीस मुर्खीच संशय कसा बरें आला नाहीं ? शिवाय तारेनें पेटी आपल्या हवाली घेतांना आंत काय आहे हें पाहिलें नाहीं काय ? निदान यजमानांनां राजाकडे पाठविण्यास एवढ्या जिनसा तरी कोणत्या तऱ्हेच्या करविल्या आहेत हीहि स्वाभाविक उत्कंठा तीस कशी झाली नाहीं कोण जाणे ! पेटीस मोहोर केलेली असेल ह्यावांचे तर तीस नुसता कोइंडाहि नव्हता; कां कीं, झांकण वर करून खंडूजीचा स्वारी वाहेर पडली आहे व पुनः तें लावून घेऊन आंत जाऊन बसली आहे असें आढळतें. एकंदरीत हें सर्व प्रकरण गोंधळाचेंच आहे. बरें, आतां एकंदर राजवाड्यांतील व्यवस्था पहा. एक तर खुद्द राजांचेच मुलगे चोरून नेले असतां त्यांचा विलकूल पत्ता नाहीं. हीं ढिलाई जरी संभाजी महाराजांच्या मार्था मारतां आली, तरी पुढें राणी वायजाबाई हिच्या हातां सारें राज्यसूत्र आलें असतां व ती एवढी दक्ष असतांहि राजवाड्यांतील अव्यवस्था मोडली असें आढळत नाहीं. तारेला कोंडून ठेविली असतां खंडूजी खुशाल तिच्याकडे येतो जातो, त्याची कोणी फारशी विचारपूसहि करीत नाहीं. तारेस हंवाररावाचें कपटाचें पत्र आल्यावरून ती सदोबाबरोबर निघून जाते, आणि हें वर्तमान पुढें कांहीं दिवसांनां राजास कळतें ! तेव्हां हाहि या नाटकांत घोंटाळ्याचाच प्रकार आहे. याप्रमाणेच सदोबा एवढा वस्ताद असतां,—कीं इकडे आपल्या धनिणीची व धन्याची एकनिष्ठपणें सेवा करावयाची व त्यांस संकटांतून सोडवावयाचें व इकडे राणी व मुरारराव यांचीहि मर्जी जाऊं द्यावयाची नाहीं—असें असतां राणीच्या गोळ्या त्यानें मुकाट्यानें घेऊन त्या विनदिकत तारेच्या हवाली वाटेच्या आजाराला उपयोगी ह्मणून कराव्या, त्या गोळ्यांची अगोदर परीक्षा करण्याचें त्यास मुर्खीच मुचूं नये, हें मोठें आश्चर्य नव्हे काय ? त्यास राणीच्या स्वभावाची माहिती असून एवढा गार्फाल्यणा त्याचे हातून कसा झाला ? शेवटल्या अंकांत तारा आपल्या बापासमोर उभी राहिली असतां तिची त्यास ओळख पटत नाहीं आणि मुराररावाची सोळा वर्षांमागची ओळख जुना सरदार मल्हारराव यास बरीक तत्क्षणींच पटते ! याप्रमाणें एकंदरीत बऱ्याच ठिकाणां प्रस्तुत नाटकांत विरोध व असंभाव्यता हीं दृष्टीस पडतात.

वरच्याप्रमाणेच इतर कांहीं ठिकाणीहि बरेच आक्षेप निघण्यासारखे आहेत. प्रकृत नाटकांतील मुरारराव हे पात्र बहुतेक अंशी 'मृच्छकटिकां'तील प्रतिनाथ शंकर याच्या सारखे आहे. दोघेहि मूर्खाशरोमणि, दोघेहि दुष्ट, दोघांचेहि नाटकांतील नायिकेविषयी प्रेम व त्या प्रेमाचे दोघांसाठी वक्षीस झटले ह्याणजे तिस्कार एक राणीचा भाऊ व एक राणीचा पूर्वसंबंधाचा पुत्र, दोघांचाहि बरील संबंधाच्या जागव उद्धताचरण व क्रूर वर्तन, याप्रमाणे अनेक गोष्टीमध्ये दोघांचे इतके साम्य आहे की एक मूर्ति डोळ्यापुढे उभी राहिल्याबरोबर दुसरी रहाते ! पण एका ठिकाणी मात्र या इंग्रजी शकाराने अप्रयोजकपणाची अगदी कमाल करून सोडली आहे. दुसऱ्या अंकांत तारेच्या वशीकरणार्थ त्याने एक मोठा गमनीचा उपाय योजला आहे. गवयांस बोलावून आपून त्यांजकडून प्रभातगीत ह्याणविलें आहे, कां त्या गाण्यास भूलून तारेनें मुराररावाच्या गळीच येऊन पडावें ! ही लाखी मसलत 'राव मुरारस' कोणी दिली असेल ती असो ! एकंदरीत तारा खोलांत कडी लावून बसली आहे, व मुरारराव, गवई, राजा, राणी सर्व मंडळी बाहेर दाराशीं अर्जदाराप्रमाणे किंवा रिणकऱ्यांसारखी उभी आहे. हा प्रवेश फारच मजेचा दिसत असेल ! त्यांतून शेवटीं मुरारजींनीं जी अक्कल खचली आहे तीस तर तोडच नाही;—तेथल्या तेथेच आपल्या हृदयंगमेच्या दासीशीं संधान करून आपले वकीलपत्र पतकरण्याविषयीं ते तिला गळ घालताहेत ! जी तारा आंतून प्रभातगीत ऐकून दाराशीं उभ्या राहिलेल्या नंदीवर मुप्रसन्न होणार तीच आपला व दासीचा संवादहि ऐकेल ऐकें मुद्धां त्यास कळून येऊं नये काय ? असो; पांचव्या अंकांत हंवीररावास झालेला परम अनुताप व त्या वैतागांत जीवितत्यागाविषयीं केलेला पूर्ण निश्चय या त्याच्या वृत्ति दाखविल्या आहेत. पण या दोन्ही त्या ठिकाणीं विशेष शोभण्यासारख्या नाहीत असें आह्मांस वाटतें. सदरील अंकाच्या शेवटीं खंडूजीनें आपल्या अधमपणाचा उच्चार केला त्या समयीं त्यास परमोद्वेग झाला आहे व शोकवृत्ति उच्छृंखल झाली आहे तें ठीक आहे. पण जोपर्यंत तारेच्या जारकर्माविषयीं त्याची पूर्ण खात्री होऊन चुकलेली होती तोपर्यंत त्यानें आपला धिक्कार करून घ्यावा व जीवास कंटाळून जावें हें स्वाभाविक दिसत नाही. 'उत्तररामचरितांत' रामास उद्वेग व शोक झाला आहे तो यथार्थ आहे, कां कां सीतेचा परित्याग त्यानें केवळ अपवादनिरसनार्थ व लोकाराधनास्तव केला होता, तिच्या शुद्धतेविषयीं तो स्वतः निःसंदेह होता. त्याप्रमाणेंच आथेळोनें शेवटीं आपणास मारून घेतले व खोट्या दोषारोपावरून ज्या आपल्या आवडत्या पत्नीचा त्यानें नुकताच अविचारानें वध केला तिच्या प्रेतावर पडून त्यानें प्राण सोडला, हेंहि मनुष्यस्वभावास अनुसरूनच आहे. पण प्रस्तुत नाटकांतील नायकाच्या हृदयांत उद्वेगादि वृत्ति एवढ्या प्रवळ होण्यास तसें कांहीं कारण दिसत नाही. सदरील पांचव्या अंकांत दोघां तरुण राजपुत्रांचा अलौकिक

पराक्रम वर्णन केला आहे तोहि केवळ अत्युक्तिरूप असल्यामुळे असंभाव्य होय. सुवर्ण-पुरच्या लोकांचा बहुतेक मोड होऊन ते पळू लागले असतां एका ह्याताऱ्यानें व दोघां कुमारांनीं शत्रुसैन्याचा लोटचा लोट मागे फिरवावा हें कृत्य केवळ अमानुष दिसतें. 'उत्तररामचरित'त एकटा लव साऱ्या रामसैन्याशीं लढला आहे, 'इलियड'मध्ये ट्रोजन लोक ग्रीक लोकांच्या जहाजांपर्यंत येऊन ठेपून त्यांस आग लावण्याच्या बेतांत आलेले असतां आकिलिसनें त्यांस माघारें पिटून लावले व त्यांच्या सेनानायकास मारून त्यांचा अगदीं मोड केला आहे, 'जुन्या करारां'तला सामसन यानें मेलेल्या गूढवाच्या दाढेनें हजारों अविधांस झोडपून काढले आहे, हें सर्व खरें; पण वरच्यासारखीं वर्णनें प्रस्तुतसारख्या नाटकांत शोभत नाहींत. जसा विषय असेल तशी त्याच्यावर रचना करायला पाहिजे. महाभारतांतील विषय घेऊन त्यावर रचलेल्या नाटकांत जशीं काडतुसें, बेगनटें, हडेल हप वगैरे प्रकार शोभणार नाहींत, त्याप्रमाणेंच सत्तावन्न सालच्या बंडावरील नाटकांतहि नानासाहेबानें पर्वतास्र सोडलें असतां त्यावर हवलाक साहेबानें वज्रास्र सोडलें, तात्या टोप्याचें व सर ह्यू रोजचें गदायुद्ध झालें, इत्यादि वर्णनहि अप्रयोजक होईल. तर या रीतीनें पहातां प्रस्तुत नाटकाचा काळ ऑगस्टस सीजरची कारकीर्द असतां तीन वीरांनीं साऱ्या सैन्याचा पराभव केल्याचा प्रकार कवीनें यांत जो घालून दिला आहे तो असमंजस होय. याप्रमाणेंच तारेस पातिव्रत्यापासून भ्रष्ट करण्याचा जो खंडूजीनें प्रयत्न केला आहे तोहि नीट साधला नाहीं. 'अथेल्लो' नाटकांत यागोनें अथेल्लोस जसा मोठ्या शिताफीनें व युक्तिप्रयुक्तीनें गोत्यांत आणला आहे त्याप्रमाणेंच कांहीं खंडूजीनें करावयास पाहिजे होतें. पण तसें कांहींच नाहीं. खंडूजी प्रतिज्ञा करून निघतो कोणत्या आवेशानें, आणि पुढें त्याच्या अजागळपणानें सारा विभु एका क्षणांत ढांसळून काय जातो ! एकंदरीत 'फटाटापो भयंकरः' या वचनाची प्रतीति येते !

५. याप्रमाणें मूळ इंग्रजी नाटकांतील संविधानकांत जे दोष आढळले ते दाखविले. यांवरून अर्थातच भाषांतरकाराकडे कांहीं जबाबदारी नाहीं. भाषांतरकर्त्याचें काम मूळ ग्रंथांत चांगला किंवा वाईट कोणत्याहि तऱ्हेचा फेरफार करण्याचें नाहीं. जसें मूळांत असेल

१. जॉनसनचा 'सिवलेन' नाटकाविषयी येणें प्रमाणें अभिप्राय आहे—

"The play has many just sentiments, some natural dialogues, and some pleasing scenes, but they are obtained at the expense of much incongruity. To remark the folly of the fiction, the absurdity of the conduct, the confusion of the names, and manners of different times, and the impossibility of the events in any system of life, were to waste criticism upon unresisting imbecility, upon faults too evident for detection, and too gross for aggravation."

त्यासारखें त्यानें अन्य भाषेंत उतरून दिलें ह्मणजे झालें. आतां प्रस्तुत भाषांतरकारांनें सदरील ग्रंथ मराठींत उतरतांना पुष्कळ ठिकाणीं बदल केला आहे हें खरें; पण हा बदल फार करून मूळचा इंग्रजी पेहेराव काढून त्याच्या जागीं मराठी घालण्या-पुरताच आहे. हें वेषांतर कोणत्या तऱ्हेनें केलें आहे व तें कितपत साधलें आहे या-विषयी आतां विचार करूं.

मूळ नाटकांत राणी पुनरूढा आहे; ह्मणजे बायजाबाई ही संभाजी राजाची दुसरी बायको, व संभाजी हा तिचा दुसरा नवरा. राणीस पश्चात्त्या नव-यापासून झालेला मुलगा मुरारराव होय. मगध्यांत पाटाचा प्रकार जरी सुरू आहे तरी तो प्रतिष्ठित धरलेला नाही, व उंच प्रतीच्या लोकांत तो चालूहि नाही; यास्तव वरील ठिकाणीं दोन फेरफार केले आहेत. ते हे कीं, राणीचा प्रथम संबंधच ठेवून मुराररावास तिचा भाचा केला आहे. पात्रांच्या परस्पर संबंधांत केलेला बदल काय तो एवढाच आहे. इकडील देशांत स्त्रियांचा व्यवहार तिकडच्या पक्षां फार मर्यादेचा व आड पड्यांतला असतो; यास्तव मूळ नाटकांत राणी जशी भर दरबारांत विजयपुरच्या वकीलार्शां बोलते आहे तसें येथें दाखविलें नाही. तिचें आणि राजाचें भाषण होण्याकरितां निराळ्या प्रवेशाची योजना केली आहे. शेवटल्या अंकांतील शेवटल्या प्रवेशांत तारेचें व तिच्या नवऱ्याचें जें पुनरभिज्ञानानंतर भाषण झालें आहे त्यांतहि वरील देशाचारास अनुसरूनच फेरफार केला आहे. जावळी महालांतील रानांत मुराररावानें घातलेलें हंबीररावाचें पागो-टेच तेवढें तारेस दाखविलेलें आहे; मूळ नाटकांत मुराररावाचें धड पडलेलें जसें तिच्या दृष्टीस पाडलें आहे तसा प्रकार भाषांतरांत केलेला नाही. याचें कारण उघडच आहे कीं इकडील देशाचाराप्रमाणें नवऱ्याच्या प्रेताबरोबर तीस सहगमन करणें प्राप्त होतें. तारेच्या भासमान मरणाच्या प्रसंगांहि भाषांतरकारास मूळापेक्षां निराळा मजकूर घालून द्यावा लागला आहे. नाटकांतील काळ रोमन लोकांच्या वेळचा असल्यामुळें त्या वेळेस ब्रिटन बेटांत मूर्तिपूजेचा धर्म चालू होता; यास्तव त्या धर्मा-प्रमाणें प्रेतसंस्काराच्या वेळचा गायनाचा वगैरे प्रकार मूळ ग्रंथांत आढळतो. तारेस मेलेली पाहून एका राजपुत्रानें प्रेतवाद्य वाजविण्यास आरंभ केला आहे, व तो स्वर ऐकून त्याचा भाऊ व त्यांनीं मानलेला बाप असे दोघे गुहेकडे आले आहेत. पुढें प्रेत जमीनीवर ठेवल्यावरहि दोघांनीं त्या वेळच्या रिवाजाप्रमाणें गाणें झटलें आहे, व प्रेता-वर पुष्पें टाकलीं आहेत. हें सर्व भाषांतरकारास बदलावें लागलें आहे, व इकडील आचारास जुळेसा कांहीं नवा मजकूरहि घालावा लागला आहे. याप्रमाणेंच हंबीर-रावास तुरुंगांत पडलेलें स्वप्न, मूळ नाटकांत हंबीररावाच्या स्वप्नसृष्टींत त्याची आई, बाप, व बंधु इतके आले आहेत, व यांशिवाय जुपिटरानें (विष्णूनें) दर्शन दिलें आहे. भाषांतरांत केवळ विष्णुदर्शनाचा प्रसंग मात्र घातला आहे. हे येथवर प्रकृत भाषांतरांत

केलेले मोठमोठे फेरफार झाले. यांखेरिज बारीक सारीक अदलाबदल जी मध्ये मध्ये अनेक ठिकाणी करावी लागली आहे ती तारेच्या महालाचे वर्णन, भूपाळी वगैरे, स्थलांकडे अंमळ लक्ष पुरविलें असतां सहज लक्षांत येणारी आहे. शेक्सपियरच्या वेळ-च्या लोकांची अभिरुचि दांडग्या तऱ्हेची असल्यामुळे येथील फाल्गुन मासास शोभतशीं भाषणें त्याच्या नाटकांतून व काव्यांतून रमणु आहेत,^१ तसाच प्रकार कांहीं थोड्या ठिकाणीं प्रस्तुत नाटकांतहि आहे.^२ हा प्रकार अर्थात्च भाषांतरांत मुळांच गाळून टाकला आहे. त्याप्रमाणेंच मिलफर्ड बंदर, रोमन लोकांचीं जहाजे, वगैरे समुद्राच्या खाणाखुणाहि भाषांतरांत अगदीं वुजवून टाकल्या आहेत. तिसऱ्या अंकांतील शेवटला प्रवेश बहुतेक नवा करून घातल्यासारखाच आहे.

याप्रमाणें प्रस्तुत भाषांतरांत ग्रंथकारानें इकडील रीतरिवाजाशीं जम बसण्याकरितां मूळ नाटकांत कोणकोणते फेरफार केले आहेत ते सांगितले. आतां या रूपांतराच्या योगानें इष्ट हेतूची सिद्धि कितपत झाली आहे ती पाहूं.

६. रा० महाजनी यांनीं प्रस्तावनेत आरंभीं असें लिहिलें आहे कीं, “जे पर-देशीय आचार विचार आपल्या रीतीस जुळत नाहींत त्यांचा या पुस्तकांत अवेहर केला आहे. मूळ ग्रंथांत जेवढा भाग आपल्या देशस्थितीस अनुसरून आहे तेवढा मात्र ठेविला आहे. बाकीचा भाग बदलला आहे.” ही प्रतिज्ञा जर सामान्यतः घेतली तर ती प्रस्तुत पुस्तकांत बऱ्याच रीतीनें शेवटास गेली आहे असें झणण्यास हरकत नाहीं; झणजे हें आपण इंग्रजी नाटक वाचीत आहों एवढी गोष्ट घ्यानांत धरून चाललें असतां वाचणारास प्रस्तुत ग्रंथ वाचीत असतां विशेष अडखळायला नको. कां कीं, हंबीररावास आपल्या प्रियेच्या हातांत कांकण घालतांना पाहून व तिची आंगठी आपल्या बोटांत घालतांना पाहून वरील तत्त्व लक्षांत ठेवणाऱ्या वाचकास किंवा प्रेक्षकास मुळांच आचंबा वाटणार नाहीं. इंग्रज लोकांचा वरील रिवाज आहे, हें तो वरील प्रसंगां तेव्हांच घ्यानांत आणील; व आंगठीचा आणि कांकणाचा एकंदर संविधानकाशीं अत्यंत निकट संबंध जडून राहिला असल्यामुळे हा इंग्रजी रिवाज भाषांतरकारास बदलतां येईना ही सबबहि तो लक्षांत आणून तिचा फायदा प्रस्तुत पुस्तककारास देईल. पण वरील प्रतिज्ञेचा अक्षरशः अर्थ करून हें मराठीच नाटक आहे, अशा बुद्धीनें जर कोणी ‘तारा’ वाचण्यास आरंभ करील तर तो जागोजाग भांबावून जाईल. ‘साठे,’ ‘गोखले’ वगैरे आडनांवें ऐकून जर कोणी नवख्यानें गोमांतकस्थ ब्राह्मणांस आपल्या घरीं बोलाविलें, तर त्यांच्या

१. याचा मासला पदार्थ असल्यास ‘आर्थेलो’ नाटकाचा पहिला प्रवेश पहावा. तशीच प्रस्तुत कवीचीं दोन तीन लहान काव्ये आहेत तींहि पहावीं.

२. मूळ ‘सिवेलीन’ नाटकाच्या दुसऱ्या अंकांतील हंबीरराव व खंडूजी यांचे भाषण, व शेवटची हंबीररावाची स्फोटिकि हीं दोन स्थले पहा.

विजारी व कॅस पाहून तो जसा वेडावून जाईल, त्याप्रमाणेच तारेचा व हंबीररावाचा गुप्त विवाह, तिचे आपल्या गूढ वल्लभाच्या तर्फेने बापाशी भांडण व तोंडास तोंड देणे, वगैरे विलक्षण प्रकार पाहूनहि वरील भावल्या वाचकास असे होऊन जाईल की हे इंग्रेज मराठे कोण्या मुलखाचे कोण जाणे ! ' त्यांतून साऱ्या संविधानकाचे मुख्य मीज जी पहिल्या अंकांतील पैज तिजविषयां तर तो जितका आचंवा करीत राहिल तितका थोडा ! ' ज्या देशांतील राजस्त्रियांस जुनी संस्कृत नांवे द्यावजे ' ' सारोध ' ' असूर्यपद्याः ' अशा तऱ्हेचीं, व अर्लाकडील काळ घेतला तरी जे ह्या स्त्रियांस परकाष्ठेचा अटक, आणि त्यांतून मराठामोल्याचा गोशा द्यावजे तर पुढूच नये-तेथेच परक्या पुरुषाने नवऱ्याची चिन्ही आणून वायकोवर लावावी व नवऱ्याने आपल्या स्त्रीच्या पातिव्रत्याचा पण आपणच लावावा, या गोष्टी केवढ्या विलक्षण तऱ्हेच्या भासणाऱ्या आहेत !! संभाजी महाराजांच्या दरबारी 'वाँल' होऊन खंडूजीच्या वायकोच्या कंबरेला हात घालून हंबीरराव नाचतो आहे, व तारेच्या तोंडचे मद्यपात्र खंडूजी झोकतो आहे, इत्यादि प्रकार प्रस्तुत नाटकांत आले असते तर ते जितके इकडील रिवाजाला गोड दिसले असते तितकाच वरील पैजेचा प्रसंगहि दिसत आहे.

७. असो; येथवर प्रस्तुत नाटकाचा अर्वांतर गोष्टींच्या संबंधाने विचार झाला, ह्याजे मूळ नाटक कोणत्या तऱ्हेचे आहे, त्यांत भाषांतरकाराने कोणकोणते फेरफार केले आहेत वगैरेविषयां विवेचन झाले. आतां सांप्रत पुस्तकापासून लोकांस कोणत्या तऱ्हेचा व कितपत उपयोग होण्यासारखा आहे तो पाहू.

प्रथमतः विद्यार्थ्यांस व जिज्ञासु जनांस.—विद्यार्थी ह्याजे जे लोक प्रकृत ग्रंथ 'सिंबलैन'चे भाषांतर ह्यापून टिकेदाखल हातीं घेतील ते, व जिज्ञासु ह्याजे ज्या लोकांचा इंग्रजींत प्रवेश नसल्यामुळे या भाषांतरावरून शेक्सपीयरच्या कवित्वगुणांची जे परीक्षा करूं जातील ते. या दोघांस प्रकृत पुस्तकापासून चांगलासा उपयोग होणार नाही. याचे कारण उघड आहे की, एक तर हें शब्दशः भाषांतर केलेलें नाही, व शिवाय पुष्कळ ठिकाणीं मूळांत व भाषांतरांत अतिशयित अंतर आहे. यास्तव 'अथेल्लो' व 'टॅपेस्ट' यांचा वरील दोन संबंधांनीं जितपत उपयोग होण्यासारखा आहे तितका प्रस्तुत नाटकाचा नाही हें सिद्धच आहे. दुसरा उपयोग सामान्य वाचकांस,—ह्याजे जे केवळ कर्मणुकीखातर इतर नाटकांप्रमाणे व कादंबऱ्यांप्रमाणे प्रस्तुत ग्रंथ वाचावयास

१ हा पैज एतद्देशीयांच्या दृष्टीनें जरी केवळ असंभाव्य व अत्यंत अप्रतिष्ठित वाटेल तरी यूरोपांतील आचारास ती ह्याण्यासारखी विलक्षण वाटणारी नव्हे. एक तर बोक्शियो नामक विख्यात इटालियन ग्रंथकाराच्या एका कथानकावरूनच शेक्सपीयरनें ती आपल्या नाटकांत घेतली आहे; व शिवाय 'डॉन किंग्शोट' नामक जगद्विख्यात स्पानिश कादंबरींतहि एक अशाच प्रकारचे उपकथानक आहे. याचे 'The curious impertinence' असें नांव इंग्रेजी भाषांतरांत आहे.

घेतील त्यांस. या वाचकांकरितां प्रस्तुत ग्रंथकारानें मुख्यतः परिश्रम केलेले आहेत. त्यानें प्रस्तावनेच्या आरंभी सांगितलेंच आहे कीं, आजपर्यंत जेवढीं शेक्सपीयरचीं नाटके मराठींत झालीं आहेत तेवढीं सर्व निव्वळ भाषांतरादाखलच असल्यामुळे एतद्देशीय वाचकांस प्रायः दुर्बोध झालीं आहेत. यास्तव त्यांस समजेल व गोड लागेल अशा पद्धतीचें भाषांतर महाराष्ट्र भाषेंत करण्याचा हा प्रथमच यत्न होय. इंग्रजींत ज्यास adaptation (आडाप्टेशन) ह्मणतात,—ह्मणजे मूळ ग्रंथाच्या आधारावर दुसऱ्या भाषेंत स्वतंत्र रचना करायाची,—तशा तऱ्हेचा हा ग्रंथ होय. हें रूपांतर सिद्ध होण्यास किती खटपट करावी लागली आहे व ती कितपत सिद्धीस गेली आहे हें मागें सांगण्यांत आलेंच आहे. तेथें दर्शविल्याप्रमाणें 'प्रस्तुत' नाटकाच्या कथानकांत कित्येक मोठमोठाले दोष राहिले आहेत व त्यामुळे एतद्देशीय वाचकांचा मनोभंग होणारा आहे हें खरें; पण या गोष्टीस उपाय नाहीं. व्हीनस देवीच्या कृपेनें तत्क्षणां तरुणी बनलेली 'इसापनीती'तील भाटी जशी 'स्वजातिदुरतिक्रमा' किंवा 'मूळ स्वभाव जाईना' या न्यायास अनुसरून मूषकशब्द ऐकतांच गडबडून गेली, व प्रथमसमागमाच्या सोहळ्याचा भंग करून व तिरस्करणीचा तिरस्कार करून तिनें जशी उंदरावर झांप घातली; त्याप्रमाणेंच आमच्या विदर्भदेशीय नाट्याचार्यानें आपल्याकडून जरी पुष्कळ मेहेनत घेऊन तारेस अगदीं मराठी 'लेडी' बनवून दिली आहे, तरी तिच्या भाषणांत व आचरणांत मूळ इंग्रजी झांक थोडी बहुत तरी मारायाचीच! मूळच्या महानाट्याचार्याच्या शिक्षेचा संस्कार नाक कान टोंचल्यानें व झग्याच्या जागीं साडी नेसवल्यानें कोटून समूळ नाहींसा होणार ? असो; तर निव्वळ मराठी तऱ्हेचें नाटक या दृष्टीनें पहातां भाषांतरकाराचा मुख्य जो उद्देश, कीं एतद्देशीय वाचकांचें मनोरंजन व्हावें, तो सदरील ग्रंथावरून चांगल्या प्रकारें सिद्धीस जाईल असें आम्हांस वाटतें. एक तर एकंदर संविधानक बरेंच मौजेचें आहे, व शेवटला उपसंहार तर फारच बहारीचा आहे; शिवाय शेक्सपीयरची मुख्य खुबी जी स्वभाववैचित्र्य व यथार्थ वर्णन तेंहि प्रकृत नाटकांत उत्कृष्ट तऱ्हेचें आढळतें. नायकाचें व नायिकेचें गभीरोदात्तत्व; प्रतिनायकाचें शकारसदृश मूर्खत्व, क्रूरत्व, नीचत्व; सदाबाची स्वाभिमान; राजाचें स्त्रीजितत्व; राणीचें आनंदीबाईच्या सवाई निष्ठुराचरण व कौटिल्य; खंडूजीचा मत्सरी स्वभाव; तरुण राजबिड्याचें कुशलवांसारखें स्वाभाविक उन्नतत्व व वीर्यस्फुरण;—हीं सर्व प्रस्तुत नाटकाच्या मनोरमत्वास साधनीभूत असून या महाराष्ट्रीय प्रतिकृतींतहि वरील सर्व भाग यथास्थित उतरले आहेत. कांहीं ठिकाणां वर्णनेंहि शानदार आली आहेत; शिवाय प्रस्तुत ग्रंथकाराचा संस्कृत नाटकांशीं व काव्यांशीं चांगला परिचय असल्यामुळे जेथें जेथें शेक्सपीयरच्या वाणीचा व भवभूत्यादिकांच्या सरस्वतीचा परम हृद्य संगम झाला आहे तेथें तेथें इकडचा आयताच ओघ भाषांतरकारानें आपल्या कृतींत ओतून दिल्यामुळेहि 'तारा नाटका'स

मध्यें मध्यें फार रमणीयत्व आलें आहे.

प्रस्तुत नाटकाचा तिसरा उपयोग नाटककार मंडळीस.—यांची सुधारणा करण्याकडे आपल्या नवीन मंडळीनें अद्याप ह्यागण्यासारखें कांहींच लक्ष पुरविलें नसल्यामुळें त्यांच्याच अकलेनें जेथपर्यंत मजल पो वेल तेथपर्यंत त्यांनीं पांचविली आहे. या मंडळ्यांस मुख्य उणीव ह्याटली ह्याजें नाटकांचाच होय. आजपर्यंत एकेर लोकांचें सज्ञानदशेंत विशेष पुढें पाऊल नसल्यामुळें, व इंग्रजी सुधारणुकेचीं जीं नाट्यग्रंथां अंगें त्यांशीं परिचयहि चांगलासा झाला नसल्यामुळें, 'रावणराज्य महाराज' 'अल-ल-ल' वगैरे प्रकार शोभून गेले. पण यापुढें वरील धांगडधिंगा खपला जाणार नाहीं. अलंकाडील अभिरुचीस वरच्यापेक्षां कांहीं खुबीचा प्रकार पाहिजे. तेव्हां अशा संधीस प्रस्तुतसारखां परभाषेतील नाटके किंवा देशभाषेतच नवीं नाटके शालीं असतां फार उपयोग होणारा आहे. जुन्या संस्कृत नाटकांचीं भाषांतरेहि या कामीं चांगलीं पडणार आहेत. असो; प्रस्तुत नाटक तरी एका नाटककार मंडळीच्या सांगण्यावरूनच केलें असें भाषांतरकल्यांनीं प्रस्तावनेंत सांगितलें आहे; व सदरील नाटकाचा रंगभूमीवर प्रयोग होऊन तो लोकप्रिय झाला असेंहि वरील ठिकाणांच लिहिलें आहे. तर प्रयोगद्वारा

१ दक्षिणा प्रैज कमिटीच्या विद्यमानें बहुतेक संस्कृत नाटकांचीं महाराष्ट्र भाषेंत भाषांतरे आज बरींच वर्षे शालीं असतां तीं होऊन न झाल्यासारखांच शालीं आहेत हें पाहून अत्यंत खेद होतो. या नाटकांपैकीं फारच थोडीं हल्लीं कोणापाशीं शिल्लक असतील; बाकी त्यांचा बहुतेक अस्त झाल्यासारखाच आहे. विद्यावाल्याकडे दरवर्षी एवढी रक्कम खर्च होत असतां व Native literature encouragement fund (पतदेशीय भाषांतून ग्रंथसमृद्धि व्हावी पतदर्थ झालेला खर्च) असें निराळें सदर विद्यावाल्याच्या वार्षिक रपोटांत घातलें असतां, वरील कमिटीच्या द्वारे आयता तयार होऊन पडलेला मालहि आमच्या बिचाऱ्या बुभुक्षित ज्ञानेच्छु जनांस मिळत नाहीं ही गोष्ट मोठ्या चमत्काराची होय ! कमिटीरूप यंत्रांतून सिद्ध झालेलें अन्न जसेंच तसेंच वर्षानवर्षे पडूं द्यावयाचें, तर मग एवढा भटारखाना आज पंचवीस तीस वर्षे सतत चालू ठेवण्यापासून तरी उपयोग काय ? गरीब बिचाऱ्या भटाऱ्याच प्रीत्यर्थ जर सदरील पैशाचा पूर्वीप्रमाणे विनियोग होता तर काय वाईट होतें ? तसेंच हल्लीं भूगर्भशास्त्र, प्राणिरचनाशास्त्र, वनस्पतिशास्त्र, वगैरे गहन विषयांवर पुस्तकें बनवून तीं लोकांस समर्पण करण्याचा जो उद्योग चालू आहे, त्यापेक्षां वरच्या नाटकांसारखां मनोरंजक पुस्तकें जर थोड्या किंमतीनें सर्वांस घेतां येण्याची सोय झाली तर ती हल्लींच्या स्थितीस विशेष श्रेयस्कर होण्यासारखी आहे असें आमच्या बुद्धीस वाटतें.

२ वरील नाटककार इचलकरंजीकर मंडळी होय. हिनें वऱ्हाडांतील कांहीं मंडळीकडून 'सिंबलैन' व 'कॉमेडी ऑफ एरर्स' या दोन इंग्रजी नाटकांचीं भाषांतरे करून घेतलीं असून त्यांचा प्रयोग ती रंगभूमीवर दाखवीत असते. वरील नाटके रंगभूमीवर फार चांगलीं वठतात. 'तारा' नाटकाचा प्रयोग आमच्या एका मित्रानें नुकताच मुंबईस पाहिला; तो (पुढें चालू).

लोकंजन करण्यास प्रकृत ग्रंथ साधनीभूत आहे हाहि त्यापासून होणारा एक मोठा उपयोग आहे.

८. याप्रमाणें प्रस्तुत नाटकाच्या संबंधानें जे विचार वाचकांस कळविण्यासारखे होते ते कळविले. आतां केवळ मराठी ग्रंथ या रीतीनें पहातां 'तारा नाटका'वर कांहीं आक्षेप घेण्यासारखे आहेत खरे; पण त्यांच्या योगानें 'किरणेश्विवांकः' (जसा चंद्राच्या प्रकाशांत कलंक लोपून जातो) या न्यायानें त्याच्या सौंदर्यास विशेष बाध येतो असें नाहीं. सामान्यतः पहातां परभाषेंतील विचार आपल्या भाषेत उतरून देणें हें काम कठिणच; त्यांतून, कवितेचें भाषांतर तर विशेषतः दुर्धट; आणि त्यांतहि शेक्सपीयर बोवांशीं गांठ झटलें ह्मणजे तर भाषांतरकारानें ठिकठिकाणीं हातच टेकायला पाहिजेत. या गोष्टींचा अनुभव ज्यांनीं प्रस्तुत कवीचा एखादा ग्रंथ परीक्षेकरितां वगैरे चांगला लक्षपूर्वक वाचला असेल त्यांस विचारावा ! तर अशा ग्रंथकाराच्या कृतीचें

लोकांस चांगला पसंत पडतो हें त्याच्या सांगण्यावरून व सदरील प्रयोगाच्या वरील शहरां झालेल्या पुनरावृत्तीवरून दिसून येतें. 'कॉमिडो आफ् एरर्स' (अतिश्रुत चमत्कार) याचा प्रयोग रत्नागिरीस असतांना या वर्षाच्या आरंभां आह्मी पाहिला होता. तो आह्मांस फार मनोरम वाटून शेक्सपीयरच्या नाटकांचा एतद्देशीय वाचकांस व प्रेक्षकांसहि किती उपयोग करून देतां येईल ही गोष्ट आमच्या मनावर वरील अभिनयावरून चांगल्या प्रकारें ठसली.

१. जॉनसननें शेक्सपीयरच्या नाटकांची एक आवृत्ति तयार केली हें आमच्या वाचकांच्या ध्यानांत असेलच. ही आवृत्ति निघण्यापूर्वी वरील पंडितांनीं एक प्रसिद्धपत्रक काढलें होतें. त्यांत पुढील मजकूर आढळतो—

"But of the works of Shakespeare the condition has been far different: he sold them, not to be printed, but to be played. They were immediately copied for the actors, and multiplied by transcript; vitiated by the blunders of the penman, or changed by the affectation of the player; perhaps enlarged to introduce a jest, or mutilated to shorten the representation; and printed at last without the concurrence of the author, without the consent of the proprietor, from compilations made by chance or by stealth out of the separate parts written for the theatre; and thus thrust into the world surreptitiously and hastily, they suffered another deprivation from the ignorance and negligence of the printers, as every man who knows the state of the press in that age will readily conceive.

It is not easy for invention to bring together so many causes
(पुढें चालू).

मराठीसारख्या अत्यंत विसदृश भाषेत प्रतिर्विव उठवून द्यावयाचें ह्याजणे मोठ्या प्रगामाचे काम आहे यांत संशय नाही. ते प्रस्तुत ग्रंथकारानें इतपत उठवून दिलें आहे यावरून त्याचे परिश्रम व त्याचें चातुर्य हां व्यक्त होतात. छापण्यास पाठावण्यापूर्वी कित्येक मित्रांकडे सदरील पुस्तक पाठविलें होतें त्यास प्रस्तावनेच्या शेवटी लिहिलें आहे: या गोष्टीचें मर्महि तज्ज्ञ वाचकांच्या लक्षांत येईलच. असो; पण या कृतीवर मूळ भाषांतर-कर्त्याचे व इतरांचे इतके परिश्रम झाले असतां कांहीं ठिकाणीं तीत इंग्रजीचीं शब्द अद्याप राहिली आहे, व कोठें कोठें वाक्यरचनेचाहि घोंटाळा राहिला आहे. तसेंच कांहीं ठिकाणीं प्रवेशादि निर्देशांतहि नजरचूक झालेली आढळते.

concurring to vitiate the text. No other author ever gave up his works to fortune and time with so little care; no books could be left in hands so likely to injure them, as plays frequently acted, yet continued in manuscript: no other transcribers were likely to be so little qualified for their task as those who copied for the stage, at a time when the lower ranks of the people were universally illiterate: no other editions were made from fragments so minutely broken, and so fortuitously re-united; and in no other age was the art of printing in such unskilful hands."

१. वरील दोषांची उदाहरणे येणेंप्रमाणें—

(पृष्ठ ९)—“हैं (कंकण) मजकरतां तूं हातांत घाल.”

(पृष्ठ ३५)—“ते जेव्हां त्या रामपूरकराची थट्टा करतात, तेव्हां ती ऐकणें ह्याजणे एक मोठी गंमत आहे.”

(पृष्ठ ३८)—“मी ही हकीकत बाबांच्या कानावर घालतें, आणि त्यांना परक्या पुरुषानें येऊन असें अभद्र भाषण आपल्या मुलीशीं करावें हें आवडतें का बघतें !”

(पृष्ठ १०५)—“तो हंबीरराव, वेवकूब, कां ज्यापाशीं चांगुलपणाचा एक लेशहि सांपडावयाचा नाही.”

(पृष्ठ ८)—“नको गे प्रिये ! डोळ्याला पुनः पाणी आणूं ! नाहीं तर तुला वाटेल हें हृदय बायकांपेक्षाहि कोंवळें आहे.”

(पृष्ठ १७)—“‘अहो बाळासाहेब ! मी हंबीररावास सुवर्णपुरास पाहिलें नाहीं असें नाही. त्या वेळीं तो हातकरू दिसत असे; आणि जसा त्याजविषयीं लोकांचा आज समज आहे, तशा प्रकारचा तो निघेल असें त्या वेळींहि लोक ह्याणत; परंतु मला माव कांहीं तसें वाटलें नाही. मला त्याचे गुण कळले नव्हते असें नाही. त्या वेळींच मला वाटे कीं, लोकांचा तर्क खोय ठरेल.”

(पृष्ठ २४)—“असें बोलण्याची ही तुमची चाल असेल, परंतु मागें घेणार नाहीं असें वाटतें.”

(पृष्ठ ४५)—यांत ‘गजाऊ जवळच उभी आहे’ असें प्रवेशारंभी असून तारा तिला दूर (पुढें चाल).

९. याप्रमाणें अभिप्राय देण्यास हातीं घेतलेल्या पुस्तकाचें सर्व प्रकारें गुणदोषविवेचन झालें. आतां सरते शेवटीं प्रकृत नाटकांतील कांहीं स्थळांचें येथें अवतरण करून हा लेख आटपतो. या अवतरणांचें प्रयोजन एवढेंच आहे कीं, त्यांवरून सदरील भाषांतर कोणत्या शैलीनें केलें आहे, व मराठींत तें कसें उतरलें आहे, याची आमच्या सर्व वाचकांस परीक्षा करतां यावी.

“ (अंक २ प्रवेश २.)

(खंडूजी पेटीच्या बाहेर येतो.)

खंडूजी—काय शांत वेळ ही ! जिकडे तिकडे आतां सामसूम झालें आहे ! दिवसाचा कामधंदा करून थकले भागले लोकांना गाढ झोंप लागली आहे ! रात्रीचा किर्त शब्द ऐकूं येत आहे.—अशा मध्य रात्रीच्या सुमारास माझ्या मनांत दुष्ट विचार कसे घोंवत आहेत !—ही पहा चंद्रानना पलंगावर निजली आहे. त्या पलंगाला तिज-मुळें किती शोभा आली आहे ! वाः किती सुंदर ही कमलिनी ! या कनकलतिकेला पाहून दिव्याची ज्योतीहि मान डोलवीत आहे ! तिचे नेत्र या वेळीं लागले आहेत, आणि झणूनच या दिव्याचा प्रकाश पडला आहे ! तिच्या या गौरवर्ण शरीरावर ही हिरवी बेलवुट्टी कशी शोभत आहे ! पण माझा उद्देश काय, आणि मी हें काय बघत बसलों. मला महालांतील खाणाखुणा टिपून घ्यायाच्या आहेत. या या अमुक अमुक तसबिरी अमक्या ठिकाणां टांगल्या आहेत. ही खिडकी या इकडच्या भिंतीला आहे. तिचा पलंग हा असा आहे. या भिंतीवर हीं चित्रें काढिलीं आहेत; पण या असल्या दहा हजार गोष्टी लिहून घेण्यापेक्षां तिच्या शरीरावरची एखादी खूण लिहून घेतली तर माझ्या बोलण्यावर विश्वास पटेल. अहा निद्रे ! या वेळीं तूं माझें किती साहाय्य करीत आहेस ! असेंच आणखी थोडा वेळ कर ! चल नधि कसें [तिच्या हातांतील कंकण काढून घेतो.] वाः ! किती लवकर याचा फांसा निघाला तरी ! या कंकणावरून हंबीररावाची खातरीच होईल. तिचा हा पदर अस्ताव्यस्त झाला आहे, झणून हा पहा तिच्या दोन स्तनांमध्ये असणारा तीळ चोळीच्या गांठीच्या वर दिसत आहे. माझ्या बोलण्याला याहून जास्त प्रमाण कशाला पाहिजे ! या तिळावरून त्याची खातरी होईल कीं, मीं कुलूप तोडून तिच्या पातिव्रत्याचें भांडार असल्याप्रमाणें हाक मारते आहे.

(पृष्ठ ५३)—यांत तारेच्या प्रवेशाच्या अगोदरच ‘या पहा बाईसाहेब आल्या,’ असे दासी बोलते आहे.

(पृष्ठ ८८)—यांत प्रवेशस्थल जामगांव असून तारा सदोबाला पुसते, ‘अजूनहि जामगांव किती दूर आहे?’

(पृष्ठ ९०)—यांत तारेच्या भाषणाच्या अगोदर ‘सावध होऊन’ असे शब्द असणें जरूर होतें.

छुटलें! बस पुरें आहे. आतां अधिक टिपून घेण्याची काय जरूर? तळि लिहून घेण्याची तर मुळीच जरूर नाही. तो का मी आतां विसरेन! ती पांडवप्रताप वाचीत होती असें दिसतें. ही पहा येथें खूण घालून ठेवली आहे. दुर्योधनदुःशासनादि कौरवांनीं तिचा छळ आरंभिला आहे आणि सती द्रौपदी द्वारकाधीश कृष्णाचा धांवा करीत आहे, येथपर्यंत हिनें वाचलें आहे!—हं सति तारे! तुआहि मी असाच छळ करणार ना! मी मोठा पातकी! पण काय करूं? मग. माझ काम झालें. चला, आपण पेट्यांत जाऊन बसावें आणि झांकण लावून घ्यावें.”

“(अंक २, प्रवेश ४.)

खंडूजी—तिचा महाल! वाः! काय त्याची शोभा! ना तेथें निजलों नाहीं, कबूल! पण असला मंदिर महाल पाहिल्यावर झोंप येते कसची? सर्व रात्रभर मी त्याची शोभा पहात बसलों होतो. भिंतीवरून चित्रें काढिलीं होती, आणि त्यावर मळ पडूं नये ह्मणून किनखापाचे पडदे सोडले होते. एका भिंतीवर दधिसमुद्रांत शेषशायी नारायणाची मूर्ति काढली आहे. त्याच्या नाभिस्थळापासून कमलाचा देंठ निघून त्यावर चतुर्मुख ब्रह्मदेव चारी वेद हातांत घेऊन बसला आहे. पायथ्याशीं कमलालया लक्ष्मी नारायणाचे पाय चुरीत आहे. उजव्या अंगाला गरुड हस्त जोडून उभा आहे, त्याला पाहून नागांची तारांबळ उडाली आहे. पलीकडे सनकसनंदन नारायणाची लीला गात आहेत. कोण त्या चित्रकाराचें कसब! मूर्ति प्रत्यक्ष डोळ्यासमोर उभी आहे असें वाटतें!”

“(किता) **खंडूजी**—महालाला दक्षिणेकडे दोन खिडक्या आहेत, त्यांच्या वरच्या अंगाला तसवीरी लटकाविल्या आहेत. रावणानें अशोक वनांत सीतेला नेऊन ठेविलें आहे, आणि ती रामचंद्राच्या विरहानें एका अशोक वृक्षाखालीं संचित बसली आहे, आणि जवळच्या एका वृक्षावर हनुमान बसला आहे, आणि रामनामांकित मुद्रा तिजजवळ टाकीत आहे, असें एका तसबिरींत दाखविलें आहे. या तरी चिताऱ्याची खुबी मोठीच! तसवीर पाहिली कीं त्या मूर्ति आपल्या समोर उभ्या आहेत, असा भास होतो!”

“(अंक २, प्रवेश ५.)

(हंबीरराव आपणाशीं बोलतो.)

हरहर!—पुरुष आणि स्त्री मिळून माझा देह झाला, तेव्हां यांतील कोणचा भाग बरें स्त्रीच्या अंशानें झाला आहे! तो समजता तर मीं या वेळेस छेदून टाकला असता! कोणताहि जरी दुर्गुण पुरुषांत आढळला तरी तो स्त्रीच्या अंशापासूनच आहे यांत संशय नाही! अनृत, अविनय, साहस, माया, मूर्खत्व, अतिलोभ, कपट, चांचल्य, परनिंदाप्रीति, हे सर्व दोष जात्याच स्त्रियांत असतात, आणि त्यांच्यापासूनच

पुरुषांस प्राप्त होतात. स्त्रिया जगांतून नाहीशा होत्या तर बरं झालें असतें ! काय स्त्रियांचें धाडस ! समुद्राच्या लहरींप्रमाणें यांचा स्वभाव चंचल ! यांची प्रीति तर संध्याकाळच्या ढगांवरील तांबड्या छट्ट्यांप्रमाणें क्षणिक ! आज हा, उद्यां तो, परवां तिसरा, असा यांचा क्रम ! एकावर कधीं यांचें प्रेम असणार आहे काय ? बघतील एकाकडे, बोलतील एकाशीं, आणि प्रेम असेल कदाचित् तिसऱ्यावरच !—धिकार असो यांच्या जातीला ! ब्रह्मदेवानें स्त्रीजाति-निर्माण केली नसती तर खचितच नरकपुरी ओस पडली असती !—हे षडानना कार्तिकेया ! तूं मोठा शहाणा ! तुला मात्र यांचें कपट कळलें. वाकीचे सर्व देव स्त्रीपाशांत गुंतले ! वरें आहे. स्त्रियांचें तोंड पहावयाचें नाही हा कृतनिश्चय ! सांपडतील तेथें त्यांचा वध करावा ! आं—पण नाहीं करूं ! आपआपल्या हातांनींच त्या करून घेत आहेत, तेव्हां आपण तरी उगी कशास दोषी व्हावें ?

[जातो.]”

इंग्रजी भाषा.

गीर्वाणवाणीषु विशिष्टबुद्धिस्तथापि भाषांतरलोलुपोऽहम् ।

यथा सुराणां सुधयां च सत्यां स्वर्गागनानामधरासवे रुचिः ॥ १

अंक २८—(१) विषयापक्षेप. (२) प्रस्तुत विषयाचा उपयोग. (३) इंग्रजी भाषेची उत्पत्ति. (४) तिचे घटकावयव. (५) इंग्रजी भाषेंतील ग्रंथसंग्रह. (६) गद्यात्मक ग्रंथांची प्रवृत्ति. (७) तिची सुधारणा. (८) गद्याचे प्रकार. (९) निबंध. (१०) त्रैमासिकें. (११) मेकाले.

१. वरील विषयाचें नांव वाचून आमच्या वाचकांस बहुधा मोठा संदेह उत्पन्न होणारा आहे. ‘इंग्रजी भाषा’ ह्याजें काय ?—यांत ती भाषा उत्पन्न कशी झाली, तिची उत्तरोत्तर अभिवृद्धि होत जाऊन ती सांप्रतच्या स्थितीला कशी पोचली, तींत गुणदोष कोणते आहेत, याविषयीं विवेचन करावयाचें; कीं तींत ग्रंथसंग्रह कसा आहे, त्याची सांप्रतची स्थिति त्यास प्राप्त होण्यास काय कारणें झालीं, याविषयीं लिहावयाचें; कीं आपल्या देशांत वरील भाषेचा पुष्कळ फैलावा झाल्यानं कोणते फेरफार झाले, व पुढें कोणतें स्थित्यंतर होण्याचा संभव आहे, याविषयीं विचार करावयाचा ? याप्रमाणें वरील शब्द वाचतांच निरनिराळ्या कल्पना वाचकांच्या मनांत उभ्या राहि-

१ गीर्वाण भाषेला जरी मी विशेष मान देतों; तरी इतर भाषांविषयीं मला उक्कठा वाटते. कशी ? तर ज्याप्रमाणें देवांस प्राशन करण्यास अमृत असतां ते स्वर्गागनांच्या अधर-मधूविषयीं ते लालस असतात !

ल्यावांचून रहाणार नाहीत. आणि खरोखरी पहातां प्रस्तुत विषय विस्तीर्ण असल्यामुळे त्याचें विवेचन अनेक प्रकारांनीं व्हावें असाच तो आहे. प्रस्तुत निबंधांत वरील सर्व गोष्टींचा विस्तार करून विचार करावयाचा नाही. इंग्रजी भाषेची उत्पत्ति व रचना यांविषयीं प्रथमतः सांगून मुख्यत्वेन तिच्या ग्रंथसंग्रहाविषयीं नाचकांस गोडी बहुत माहिती करून देण्याचा आमचा विचार आहे. संवत् १८१८च्या शेवटच्या गोष्टीच्या संबंधानें ह्याजें इंग्रजी भाषा इकडे फैलावयापासून लागते फेब्रुवारी १८१८ आहे याविषयांही कांहीं विचार प्रकट करूं.

२. इंग्रजी भाषा उत्तरोत्तर कशी उत्कर्ष पावत गेली, तांतें ग्रंथसंग्रह कोणत्या प्रकारचा आहे, व तो कसकसा वाढत गेला, वगैरे गोष्टींचें ज्ञान एतद्देशीय लोकांस चांगलें होणें अवश्य आहे. तें असें कां, त्याच्या योगानें देशभाषा सुधारण्याचा हल्लीं जो थोडा बहुत यत्न चोहोंकडे सुरू आहे तो सफल होण्यास काय केलें पाहिजे, भाषा सुधारत जाते ती कोणत्या क्रमानें जाते, वगैरे गोष्टींचें ज्ञान वरील निरूपणानें त्यांस होईल. शिवाय हा माहितीचा व मनोरंजनाचाहि विषय असल्यामुळे सामान्यतः सर्वांस इष्ट वाटण्यासारखा आहे.

३. आतां प्रथमतः इंग्रजी भाषेची उत्पत्ति. अर्वाचीन भाषाभिज्ञांनीं सांग्या भाषांच्या दोन शाखा कल्पिल्या आहेत. त्यांतील पहिली जी आर्यशाखा तिजपासून इंग्रजी भाषेची परंपरया उत्पत्ति झाली आहे. ती अशी कां, वरील शाखेंत येणारी जी जर्मन भाषा तिचा पोटभेद साक्सन भाषा; आणि तिचा भेद जी आंग्लोसाक्सन ह्याजें इंग्लंडांतील साक्सन भाषा ती इंग्रजीची मूळ भाषा होय. इंग्लिश भाषेंतील अगदीं मूळचे साधे शब्द व तिची रचना हीं सारीं वरील भाषेंतील होय. मराठीस मूळ जशी संस्कृतापासून उत्पन्न झालेली बालभाषा तशीच प्रस्तुत भाषेस वरील भाषा होय. इंग्लंडाचे मूळचे रहाणारे जे ब्रिटन लोक त्यांची भाषा सेल्टिक ही होती. तिचा आतां त्या देशांत

१ वरील दोन शाखा परियन ह्याजें आर्य, व सेमेटिक या होत. पहिल्या शाखेचे आठ मोठमोठे भेद आहेत. ते संस्कृत, इराणी, ग्रीक, इटालियन, जर्मन इत्यादि होत. या शेवटच्या उपशाखेपासून इंग्लिश भाषेची उत्पत्ति आहे हें वर सांगितलेंच आहे. दुसऱ्या शाखेंत आरबी, चिनी, जपानी, या भाषांचा अंतर्भाव होतो. हें भाषाशास्त्र या शतकांत पुष्कळ पूर्ण दशेस आलें आहे. असें होण्यास संस्कृत भाषेचा शोध लागला हेंच मुख्य कारण होय. अगो; या शाखाच्या योगानें मनुष्य जातीच्या अत्यंत प्राचीन इतिहासाची एक मोठी गोष्ट अगदीं निर्विवाद सिद्ध होते. ती ही कां, युरोपांतील बहुतेक राष्ट्रे व इकडेचे हिंदु, इराणी वगैरे लोक हे पूर्वी एकत्र असून एकच भाषा बोलत होते. पण पुढे सर्वांची फूट केवढां व कशी झाली असेल याचा आज कांहींच पत्ता लागत नाही ! 'पवित्र शास्त्र' जर खरें असेल, तर वेवळच्या बुरुजाची जी चमत्कारिक हकीकत झाली ती वरील गोष्टींचें कारण मानणें भाग पडेल.

फारसा मागमूसहि राहिला नाही. रोमन लोक निघून गेल्यावर सहाव्या शतकांत साक्सन लोक इंग्लंडांत येऊन त्यांनीं हळू हळू सगळा देश काबज केला; आणि आपली भाषा व कायदेकानू हीं चोहोंकडे चालू केलीं. या दोहोंची स्थापना त्या देशांत इतकी दृढ होऊन गेली कीं, त्याच्या मूळच्या स्थितीचा पुढें मागमूसहि उरला नाही. साक्सन लोकांच्या पुढें नार्मन लोक आले. हे फ्रान्स देशांतील उत्तर प्रांत नार्मंडी ह्मणून होता तेथें वसाहत करून राहिले होते. यांचा राजा विलियम, जो 'विजयी' या उपपदानें प्रसिद्ध आहे, त्यानें सन १०६६ त इंग्लंडावर स्वारी केली; आणि साक्सन लोकांचा मोड करून चोहोंकडे आपला अंमल बसविला. पुढें सुमारे दोनशें वर्षेपर्यंत राज्यकर्ते जे नार्मन लोक त्यांचा आणि प्रजा झालेले साक्सन लोक यांचा परस्पर दुजाभावच वागत असल्यामुळे दोन्ही राष्ट्रांच्या भाषा भिन्न भिन्नच होत्या.^१ पण तिसऱ्या हेनरी राजाच्या कारकीर्दीच्या अखेरीपासून सुमारे वरील दोन्ही भाषा एकवट होऊन हल्लीं जीस इंग्रजी ह्मणतात ती बनत चालली. तर याप्रमाणें प्रस्तुत भाषा ही वरील दोहोंची भेसळ होऊन उत्पन्न झालेली आहे.

४. गेल्या सहाशें वर्षांत इंग्रजांत आणखी पुष्कळच फेरफार झाले. त्यांत मोठा झटला ह्मणजे ग्रीक व ल्याटिन या भाषांनीं तिजवर झालेला संस्कार होय. इंग्लंडांत नवव्या शतकांत ख्रिस्ती धर्म प्रवृत्त होऊन रोमच्या पाद्री लोकांचें माहात्म्य चोहोंकडे जसजसे वाढत चाललें, तसतसे वरील अभियुक्त भाषांतले शब्द लोकभाषेत थोडथोडे मिसळत चालले होतेच; पण त्यांच्या योगानें भाषेत ह्मणण्यासारखा फेरफार कांहींच झाला नाही. तो सोळाव्या शतकांत पूर्णपणें झाला. रूमशामचें राज्य तुर्क लोकांच्या हातां लागल्यामुळे ल्याटिन व ग्रीक विद्येच्या गुरूंनीं देशत्याग करून युरोपांत ठिक-ठिकाणां जेव्हां वसाहात केली, व त्या विद्येचा स्वोपजीवनार्थ प्रसार मांडला, तेव्हां चोहोंकडे वरील दोन भाषांचें पुनरुज्जीवन झाल्यासारखें झालें. त्याच्या योगानें साऱ्या युरोपियन भाषा सुधारणेच्या पंथास लागून लोकस्थितांतहि अनेक फेरफार झाले.^२

१. नार्मन लोकांच्या मनांत साक्सन लोकांविषयी अत्यंत तिरस्कार वागत असे, व साक्सन लोकांहि जरी हतवीर्य शाहू होते तरी आपल्या पूर्वीच्या वैभवाच्या स्मरणामुळे त्यांशीं बांकूनच रहात असत हें वरील भिन्नभावाचें मुख्य कारण होतें. या वेळची स्थिति स्काटच्या 'पेव्हेनो' नाभक कादंबरीत अगदीं हुबेहुब दाखविली आहे. हा ग्रंथ वाचित असतां हिंदुस्थानच्या सध्यांच्या स्थितीचें सादृश्य जेथें तेथें पूर्णपणें मनांत येतें.

२. या फेरफारापेक्षा सर्वांत मोठा महत्त्वाचा झटला ह्मणजे जर्मनी देशांत उत्पन्न होऊन साऱ्या खंडभर पसरलेली धर्मक्रांति होय. वरील विद्याप्रसारानें धर्मातराचा प्रकार कसा उद्भवला हें अंमळ विचार केला असतां सहज समजणार आहे. विद्येच्या योगानें मनुष्यास खऱ्या खोद्याचें ज्ञान होऊ लागतें; तें झालें असतां खोट्या धर्माचें बंड बाहेर फुटून लोकांची श्रद्धा उडते हें सहजच आहे.

तोच प्रकार इंग्लंडांत घडून आला. सर्व लोक त्याटिन व ग्रीक या भाषांचा मोठ्या आस्थेने अभ्यास करायला लागून कित्येकांनी तर त्यांत अत्यंत निपुणता संपादन केली. वरील भाषांचा अभ्यास अद्यापहि साऱ्या युरोपाप्रमाणे इंग्लंडांत चालू आहेच; तरी तो आतां पहिल्यासारखा नाही. असो; तर वरील भाषांची जेव्हां इंग्लंडांत प्रवृत्ति पडली, तेव्हां त्या भाषांतील हजारों शब्द इंग्रजी भाषेत आले, व त्यांची उबबहि पुष्कळ अशी या भाषेस लागली. अलीकडे दहा वीस वर्षांत संस्कृताना अभ्यास वाढल्याने महाराष्ट्र भाषेत जसा फेरफार होत चालला आहे, व त्या भाषेचा या दुसऱ्या भाषेस जसा उपयोग होत आहे; तसेंच इंग्रजी भाषेसहि झाले. तीस प्रौढता व सरसता आणण्यास वरील दोन प्राचीन भाषा कारण झाल्या; आणि शिवाय शास्त्रीय परिभाषा पूर्वीची आयती घेण्यास व नवी बनवतां येण्यास त्यांचा फारच उपयोग झाला.

वरील दोहोंशिवाय अलीकडे आणखी दोन भाषांचाहि इंग्रजीशी संयोग झाला आहे. तो फ्रेंच व जर्मन भाषांचा होय. या भाषा इंग्रजीच्या बरोबरच प्राचीन भाषांच्या संसर्गांने वाढत जाऊन कालेंकरून त्यांत मोठमोठे ग्रंथ होत गेले यास्तव इंग्रजी विद्येचा जसा युरोपभर प्रसार झाला तसा युरोपांतील विद्येचाहि इंग्लंडांत प्रवेश होऊन वरील भाषांचा संसर्ग इंग्रजीस घडला. तो दिवसांदिवस अधिकाधिक दृढ होत चालला आहे.

याखेरीज नुसत्या शब्दांच्याच संबंधानें पाहिलें तर व्यापाराच्या वगैरे संबंधानें ज्या भाषेचे शब्द इंग्रजींत आले नाहीत अशी भाषा साऱ्या पृथ्वीवर थोडीच असेल.

५. याप्रमाणें प्रस्तुत भाषेच्या उत्पत्तीविषयी व तिच्या घटकावयवांविषयी निरूपण झालें. आतां तीं जो ग्रंथसंग्रह आहे त्याविषयी लिहूं.

कोणत्याहि राष्ट्राची अज्ञानावस्था संपत येऊन त्याच्या सज्ञान दशेस जेव्हां आरंभ होतो, तेव्हां त्याच्या बुद्धीचा प्रथम विकास पाहिला असतां नेहमीं कवितारूप दृष्टीस पडतो. या सामान्य नियमाप्रमाणें इंग्लंडांतहि सर्वसाधारण भाषा चालू होऊन तीस स्थैर्य येतांच कवितेचा प्रादुर्भाव झाला. हा पहिला कवि चांसर होय. हा तिसऱ्या एडवर्ड राजाच्या वेळेस ह्मणजे चवदाव्या शतकाच्या उत्तरार्धांत झाला. याच्या काव्यांत जी भाषा आढळते ती आपल्या 'ज्ञानेश्वरी' ग्रंथाच्या सारखी अगदी जुनाट व अप्रसिद्ध आहे; व यामुळेच या कवीची प्रसिद्धि जरी आजपर्यंत अबाधित चालत आली आहे, तरी त्याच्या ग्रंथांचा प्रचार ह्मणण्यासारखा नाही. हीच गोष्ट त्याच्या पुढें झालेला जो स्पेन्सर त्यासहि प्रायः लागते. या दोघां कवींचें अध्ययन भाषाभिन्न लोक जितकें करतात तितकें रसिक करीत नाहीत. असो; या दोघांपुढला अत्यंत विख्यात कवि झटला ह्मणजे शेक्सपीयर हाये. हा स्पेन्सरच्या वेळांच, ह्मणजे

एलिझाबेथ राणीच्या कारकीर्दीतच, उदयास आला. पण याची भाषा वरील दोषा कवींच्या सारखां जुनाट नसल्यामुळे त्याच्या ग्रंथांचा प्रचार अद्याप सार्वलौकिक आहे. शिवाय वरील ग्रंथांचा विषय मनोरंजनावह असून त्यांच्या रचनेत वरील कवींने आपली आश्चर्यकारक बुद्धि खर्चिली आहे हेहि वरील गोष्टीचें एक मोठें कारण आहे हें सर्वास माहीत आहेच. असो; तर इंग्रजी कवींत सर्वमान्यतेस चढलेले जे कित्येक कवि आहेत त्या सर्वांत योग्यतेनें व कालानें पहिला असा शेक्सपीयर होय. याच्या वेळेपासून आज सुमारे तीनशें वर्षे इंग्लंडांत कवितेचा सारखा उत्कर्षच चालला आहे असें ह्मणण्यास हरकत नाहीं. या शतकांतच जे मोठमोठे कवि निपजले त्यांपैकीं कित्येक नुकते नुकतेच निवर्तले असून अद्यापहि कवित्वाच्या ओघास अगदीं खळब पडला आहे असें नाहां. आतां हा सारा विस्तीर्ण विषय प्रस्तुत विवेचनांतच येण्यासारखा आहे; तथापि तूर्त त्याचा वरच्याइतकाच येथें निर्देश करून ठेवतो. तो अत्यंत महत्त्वाचा आहे, यास्तव पुढें एखादे खेपेस त्याचें पृथक्वेकरून विवरण करूं. याच अंकांत त्याचें व प्रस्तुत विषयाच्या इतर भागांचें यथास्थित निरूपण होणें अशक्य आहे. यास्तव कवितेचा ह्मणजे पद्यात्मक ग्रंथसंग्रहाचा भाग सध्यां निराळा ठेवून गद्यात्मक ग्रंथांविषयींच विवरण करतो.

६. भाषेत गद्य ग्रंथांचा प्रचार सुरू होणें हें लोकसुधारणुकेचें एक मोठें चिन्ह आहे. कारण पद्यरचना सोडून देऊन गद्याकडे जेव्हां लोकांचा कल होतो, तेव्हां केवळ मनोरंजन करणाऱ्या विषयांहून अधिक योग्यतेच्या विषयांकडे त्यांचीं मनं प्रवृत्त झालीं असें दिसून येतें. गद्यांत जो विषय लिहावयाचा तो अर्थातच शास्त्रीय वगैरे असावयाचा. तो छंदांत रचणें केवळ अप्रयोजक असून सर्वास सरळ रीतीनें समजण्याकरतां अर्थातच व्यावहारिक भाषेनें लिहावा लागतो. तेव्हां ही दुसरी रीत पडणें हें राष्ट्राच्या सज्ञान अवस्थेचें विशेष सूचक होय हें उघड आहे. इंग्रजी भाषेत हा गद्याचा प्रघात विशेष ह्मणण्यासारखा दृढला ह्मणजे सुमारे एलिझाबेथच्या कारकीर्दीपासून सुरू झाला आहे. मागे सांगितलें आहे कीं, पंधराव्या शतकाच्या उत्तरार्धांत प्राचीन ग्रीक व रोमन लोकांच्या ग्रंथांचें अध्ययन सार्वत्रिक झाल्यामुळे सगळें युरोपखंड अज्ञाननिद्रेंतून जाणें होऊं लागलें. तर तोच प्रकार इंग्लंडांतहि घडून येऊन बेकन, हुकर अशासारखे मोठमोठे ग्रंथकार निपजले, व त्यांनां गद्याची प्रवृत्ति पाडून स्वभाषेच्या अभिवृद्धीस आरंभ केला. हाच क्रम वरील राणीच्या राज्यानंतरहि चालून अनेक नामांकित ग्रंथकारांनीं इंग्रजींत गद्यरचना केली; व नाना प्रकारच्या विषयांवर मोठमोठे ग्रंथ लिहिले. तरी सांप्रत प्रकाश खरी शोभा आणून तो सर्वजनांस मान्य होईसा करणें व भाषेस व्यवस्थितपणा व नियमितपणा आणणें हें काम पुढील काळांचे झालें. तें कसें तें पुढें सांगतो.

७. इंग्रजी भाषेचें सध्यां जें प्रौढ व मनोबोधक रूप दृष्टीस पडत आहे त्यास

आरंभ पाहिला असतां गेल्या शतकापासून झाला असें दिसून येईल. ज्युडन, टेंपल, आडिसन यांच्या पूर्वी इंग्रजांत गद्य लिहिणारे मोठमोठे नामांकित ग्रंथकार होऊन गेले नाहीत असें नाही; पण वरील ग्रंथकारांनीं व त्यांच्या पुढें जे झाले त्यांनीं तीं मोठी सुधारणा केली हें निर्विवाद आहे. सोळाव्या शतकांत मोठमोठे कवि व महान मर्याद ग्रंथकार होऊन गेले हें खरें; पण त्यांच्या भाषेत मार्दवादि गुण तादृश नमुन्याच्या व्याकरणाची वगैरेहि चांगलीशी व्यवस्था नसे. उदाहरणार्थ कवितेंत शेक्सपीयर व मिल्टन हे प्या; व गद्यांत बेकनचे ग्रंथ पहा. वरील दोघां कवींच्या कृति इंग्लंडांत, किंबहुना साऱ्या जगांत, सर्वमान्यतेस पात्र झाल्या आहेत; पण कोणी सामान्य मनुष्य घेतला तर पोपची किंवा गोल्डस्मिथची कविता त्यास जितकी पसंत पडेल, तितकें 'म्याकबेथ' नाटक किंवा 'प्याराडज लॉस्ट' हें पडणार नाही. त्याप्रमाणेंच बेकनच्या ग्रंथांची गोष्ट. त्यांची प्रशंसा ज्याच्या त्याच्या तांडून ऐकूं येईल; पण त्यांचें प्रेमपूर्वक अभ्ययन करणारा थोडाच मनुष्य सांपडेल.' तर याचें कारण काय बरें? अर्थात्च

१. शेक्सपीयर कवीच्या अद्भुत कवित्वाविषयी जरी कोणी संशय घेणार नाही, तरी त्याचें माहात्म्य त्याच्या देशबांधवांनीं अतिशय वाढविलें आहे असें वाटल्याबाबून राहवत नाही. नुकल्या निवर्तलेल्या मिलच्या 'स्वरचित चरित्रा'त त्यानें आपल्या बापाविषयी लिहिलेला हा मजकूर आढळतो—

"My father never was a great admirer of Shakespeare, the English idolatry of whom he used to attack with some severity."

याप्रमाणेंच जॉनसन, बायरन वगैरे कित्येक ग्रंथकारांचेहि मत होतें. खुद्द ड्रायडन यास सुद्धा असें कबूल करावें लागलें—

"I cannot say he is everywhere alike. Were he so, I should do him injury to compare him to the greatest of mankind. He is many times flat and insipid, his comic wit degenerating into clinches, his serious swelling into bombast."

मेकॉले साहेबांनीं एके प्रसंगीं इंग्लंडचा राजा तिसरा जॉर्ज याचा प्रस्तुत कवीविषयी एक उद्गार दाखल केला आहे—

"But was there ever," he cried, "such stuff as great part of Shakespeare? Only one must not say so. But what think you? What? Is there not sad stuff? What? What?"

Madame D'Arley.

वरील राजोक्ति निबंधकारानें केवळ उपहासार्थ दाखल केली आहे. आतां तिसरा जॉर्ज राजा झणजे मोठा पंडित होता असा अर्थ नाही; तरी त्याचें बरलें मत सर्वथा अयथार्थच आहे असें झणवत नाही.

मिल्टनच्या काव्याविषयीहि कोणा ग्रंथकारानें असें झटलें आहे कीं, त्यांच्या आवृत्तीवरें आवृत्ति मोठ्या झपाट्यानें निघत आहेत, व त्या पुस्तकालये भूषित करताहेत हें खरें; पण

हैं कीं, वाचकांस ज्या गुणांच्या योगानें चटका लागतो ते गुण वरील ग्रंथकारांत कमी. त्यांनीं आपल्या ग्रंथांतून आपल्या विशाल बुद्धीचा परिपाक ओतून दिला आहे यास्तव त्यांस आजपर्यंत जसा मान मिळाला, किंबहुना ते सर्वांस पूज्य होऊन बसले, तसाच क्रम पुढें सारखा चालेल यांत संशय नाहीं; पण वरील पूज्यतेच्या मानानेंच लोकप्रीतीचें मान त्यांचें कमी समजलें पाहिजे. या दोन्ही गुणांचें सामानाधिकरण्य होण्याची योग्यता इंग्रजी भाषेंत जी आली ती वर सांगितल्याप्रमाणें अठराव्या शतकांत आली. या शतकाच्या आरंभीच आडिसनचें 'स्पेक्टेटर' पत्र आठवड्यांतून तीनदां निघूं लागून सामान्य लोकांस विद्यानंदाचा अनुभव घडण्याचें उत्कृष्ट साधन तयार झालें; व त्याबरोबरच इंग्लिश भाषेचा पूर्वीचा जो कर्कशपणा व अनियमितपणा होता तो हळू हळू मोडूं लागून तिचे ठायीं जनमनोवेधकत्व हा गुण अधिकाधिक येऊं लागला. वरील पत्र दोन तीन वर्षे चालून पुढें बंद झालें; तरी तितक्या काळांत त्याच्या योगानें भाषेस व लोकांस पुष्कळ उपयोग झाला. त्याचा प्रचार तिन्ही देशांत होऊन लोकांस विद्येची अभिरुचि लागली.' 'स्पेक्टेटर'च्या पुढें त्याच्या सारखां पत्रें दुसरीं पुष्कळ चालू झालीं, व त्यांच्या योगेंकरून लोकांचें व भाषेचें हित थोडें बहुत झालेंच. पण त्यांत विशेष गुण नसल्यामुळे त्यांची प्रसिद्धि लवकरच नाहींशी होऊन आतां त्यांचीं नांवांहि कोणास माहीत नाहींशीं झालीं आहेत. आडिसनच्या पुढें त्यासारखा नामांकित निबंधकार झटला झणजे जानसन हा झाला. या महापंडिताचे इंग्रजी भाषेवर पुष्कळच उपकार आहेत. त्यांत सर्वांत मोठा झटला झणजे हा कीं, त्यानें कोशरचना करून तीस आढ्यांत आणण्याचा प्रचंड उद्योग आरंभून तो एकद्वयानें शेवटास नेला. याच्या पूर्वी इंग्रजींत किती प्रकारचा गोंधळ होता, याचें त्यानेंच आपल्या कोशाच्या प्रस्तावनेंत सुरस वर्णन केलें आहे. ही अव्यवस्था जानसननें दोन प्रकारांनीं मोडली. अशी कीं, आपल्या कोशांत त्यानें होण्यासारखी होती तेवढी व्यवस्था करून ते नियम आपल्या स्वतःच्या ग्रंथांच्या द्वारे पुनः चांगले स्थापित केले. असो; जॉनसनच्या निबंधांचें नांव त्यांच्या वाचण्याचा प्रघात तितपतच आढळतो.

बेकनविषयीं तसेंच मेकॉलेनें लिहिलें आहे—

"It is by the *Essays* that Bacon is best known to the multitude. The *Novum Organum* and *De Augmentis* are much talked of, but little read"

Lord Bacon.

१. वरील पत्र घरोघर सकाळच्या न्याहाराच्या वेळेस सर्वांस वाचायास मिळत असे. त्याचा खप लवकरच दोन तीन हजारांवर गेला. या वेळची एकंदर लोकांची स्थिति पुष्कळ अंशीं येथल्यासारखाच होती. 'स्पेक्टेटर' पत्रानें इंग्लिश लोकांस वाचावयास शिकविणें असें सुद्धा कित्याकांनीं झटलें आहे.

‘रॉबलर’ व ‘ऐडलर’. या निबंधांची पद्धति वरच्या ‘स्पेक्टेटरा’हून सर्व प्रकारें निराळी होती. ‘स्पेक्टेटरा’त नाटके, तमाशे, बायकांचे पेहराव, नवराबायकांचीं भांडणें, भावी वधूवरांचा गांधर्व प्रकार, लंडन शहरांतल्या मेवामिठाई विकणाऱ्या फिरस्त्या लोकांचे निरनिराळे शब्द, अशा प्रकारच्या विषयांवरच बहुतकरून मजकूर असे. व त्या वेळच्या चैनी व रिकाम्या लोकांस आवडण्यासारखा तोच होता. मधून मधून काव्यनाटकादिकांविषयीं विवेचन किंवा शास्त्रीय विषयांवर गहन विवरण, हे प्रकार वरील पत्रांत असत; व दर शनिवारी पुढील दिवशीं वाचण्याकरितां धर्माच्या किंवा अध्यात्मविद्येच्या विषयांवर एक उत्कृष्ट निबंध असे. पण एरवींच सामान्य प्रकार ह्मटला ह्मणजे वरीलच होय. तशीच ‘स्पेक्टेटरा’तली भाषापद्धतिहि वरील विषयांस अनुसरूनच असे. ह्मणजे नेहमींची व्यावहारिक भाषाच योजिली असून प्रौढ व कठिण शब्द फारकरून मुळांच नसत. पण जॉनसनच्या वरील निबंधांत हे दोन्ही प्रकार अगदीं भिन्न आहेत. ‘स्पेक्टेटरा’त जे विषय कधींमधीं यावयाचे तेच त्यांत नेहमीं असून बायकांविषयीं व नटप्या मुरडप्याविषयीं तर त्यांत अक्षरहि नाही. एक तर मध्यंतरीं गेलेलीं जीं चाळीस वर्षें त्यांत लोकांचें ज्ञान बरेंच वाढल्यामुळे पूर्वींप्रमाणें केवळ ख्यालीखुशालीच्या व मौजेच्या गोष्टी आतां नको होत्या; आणि शिवाय जॉनसन हा लहानपणापासून हलक्या प्रतीच्या लोकांत वागलेला, जात्या उदासीन व गंभीर, यामु-

१. वरील नांव इंग्लंडांत ‘ऑपरा’ नांवाचे जे खेळ होतात त्यांस आर्हां दिले आहे. वरील ‘ऑपरा’ हा सभ्य रीतीचा तमाशाच ह्मटला असतां चालणार आहे. यांतील गुणदोषांचे विवेचन ‘स्पेक्टेटरा’त जागोजाग आढळते. विलायतेंत हीं जीं अनेक प्रकारचीं सुधारलेलीं ढंगे आहेत तीं पहिल्या प्रथम पाहिलीं असतां अर्ध्या मुर्ध्या रानटी लोकांच्या मनावर काय व्यापार घडतो तो पुढील उताऱ्यावरून कांहीं लक्षांत येईल—

एक मुनशी विलायतेस गेला होता तो ‘ऑपरा’विषयीं लिहितो—

“At half-past eight the curtain was pulled up, and two very handsome ladies, very indecently dressed, and an old man, representing their father, appeared on the stage. They sang, I fancy, some historical ballad in conjunction with instrumental music, and danced very expertly. Whilst the females whirled round in their dancing, their short gowns flew up to the forbidden height! Tantalizing the assembly, it appears, was their principal aim, by such a violation of decorum. We enjoyed the music well, but could not understand a word of what was said.”

कॅसनदास मुळजींच्या ‘इंग्लंडांतील प्रवासा’तहि वरील प्रकाराचें व ‘बॉल’ नाचाचें बरेरे आहे तेंहि वाचण्याविषयीं वाचकांस शिफारस करतो.

जेंहि त्याने आपल्या 'रांबलरा'त 'स्पेक्टेटरा'प्रमाणें रंगेलपणा बिलकूल न आणतां आपल्या वृत्तीचे जे लोक असतील त्यांच्याच उपयोगार्थ आपला सदुद्योग चालविला होता. भाषापद्धतीतहि तसाच फेर. ती 'स्पेक्टेटरा'तल्याप्रमाणें साधी व सोपी नसून प्रौढ व कांहींशां दुर्बोधहि आहे. ती त्या वेळेस नवीनच सुरू झाल्यामुळे सध्यांप्रमाणें दूषणाहि न वाटतां लोकांस बरीच प्रियहि झाली होती; व तिचें अनुकरण करणारेहि पुष्कळ झाले. असो; तर याप्रमाणें इंग्रजीतील गद्यरचनेची सुधारणा करून तीस लोकरजनाचें साधन करण्याचा यत्न अठराव्या शतकांतील ग्रंथकारांनीं केला; यास्तव या वेळेपासूनच त्याची हकीकत देणें योग्य आहे.

८. इंग्रजी भाषेंत वर सांगितल्याप्रमाणें गद्याचा प्रचार जसजसा वाढत गेला, तसतसा उत्तरोत्तर तो सर्वमान्य होत जाऊन नानाप्रकारच्या विषयांच्या रूपानें प्रगट होऊं लागला. हे विषय निबंध, इतिहास, शास्त्रीय ग्रंथ, कादंबऱ्या, वगैरे होत. आतां या निरनिराळ्या प्रकारांविषयीं अनुक्रमेंकरून लिहितों.

९. पहिल्याने निबंध. या प्रकाराचें पहिलें व सध्यांचें रूप यांत मनस्वी अंतर आहे. पहिलें रूप बेकनच्या निबंधांत दृष्टीस पडतें. हे 'निबंध'अगदीं लहान असून त्यांत त्या त्या विषयाचें समग्र निरूपण केलेलें नाहीं. तर प्रत्येक विषयावर त्या ग्रंथकारास जे जे विचार सुचले ते ते त्यानें थोड्या शब्दांत खुबीदार रीतीनें वेगळे वेगळे लिहिलेले आहेत. यास्तव सामान्य वाचणारास त्यांपासून फारसा बोध होणार नाहीं हें तर काय, पण ते चांगलेसे अगोदर समजणारहि नाहींत. बेकनच्या वरील निबंधांतलें एकेक वाक्य असें आहे कीं, त्यांतील प्रत्येकाचें पूर्ण उद्घाटन करूं गेल्यास एकेक स्वतंत्र निबंधच होईल.' तर प्रस्तुत प्रकाराचें पहिलें रूप हें होय. असला मासला इंग्रजींत दुसरा नाहीं. मागे सांगितल्याप्रमाणें अठराव्या शतकाच्या आरंभीं जी तऱ्हा सुरू झाली ती निराळीच. ती फ्रेंच लोकांच्या ग्रंथकारांची मूळची असून इंग्रजी ग्रंथकारांनीं उचलली. हिचे दोन प्रकार वर सांगण्यांत आलेच आहेत: व त्यांच्या योगानें इंग्रजी भाषेवर व त्या लोकांवर काय काय झाली याचाहि उल्लेख केला आहे. त्याहून जास्त या ठिकाणीं कांहीं लिहिणें नको. यास्तव इतकेंच सांगतों कीं, 'स्पेक्टेटर'व 'रांबलर'यांचा किता आणखी कित्येक नामांकित ग्रंथकारांनीं उचलून गेल्या शतकाच्या शेवटपर्यंत तो प्रकार चालूच होता. शेवटीं या शतकाच्या आरंभीं बदलून निबंधाचें स्वरूप पुनः पालटलें. हा नवा फेरफार मोठ्या महत्त्वाचा आहे. यास्तव त्याचा अंमळ सविस्तर वृत्तांत देणें अवश्य आहे.

१. बरील 'निबंधा'ची आचें बिशप व्हेटली यानें काढलेली एक आवृत्त प्रसिद्ध आहे. तींत बेकनच्या लहान लहान वाक्यांवर लांब लांब निबंध मूळ अर्थाच्या स्पष्टीकरणाथ लिहिलेले आहेत.

१०. मागे जी 'स्पेक्टर' वगैरे पत्रे सांगितली त्यांचा लोकांस अतिशयित हव्यात लागून वाचण्याची व ज्ञानसंपादनाची गोडी जशी त्यांस अधिकाधिक लागत चाल्ली, तसतसा इंग्लंडांत विद्येचा उत्कर्ष होऊं लागून राजकीय प्रकरणांचाहि सामान्य लोकांत सुद्धा विचार होऊं लागला. शिवाय नाना प्रकारच्या विषयांवर हजारों ग्रंथ होऊन ते सर्वास समजू लागल्यानेंहि एकंदर राष्ट्राचे ठायी अभिज्ञता व ज्ञानविषय उत्कंठाहि अधिकच प्रबळ झाली. यास्तव अठराव्या शतकाच्या आरंभा एकेंदर लोकांचा ज्ञानाच्या संबंधानें जी बाल्यावस्था होती ती आतां नाह्याशी झाल्यानें त्यांच्या प्रौढ दशेंत अनुरूप अशी नवीच पद्धत या शतकाच्या आरंभा विलायतेंत सुरू झाली. हा नवा प्रकार त्रैमासिक होत. त्रैमासिक ह्मणजे तीन महिन्यांनीं एकदां निघणारें पुस्तक. या पुस्तकांत विषयसंग्रह पहिल्यापेक्षां फारच मोठा असून शिवाय त्यांत विविधत्वहि अधिक. मार्गाल पत्रांतील विषय झटले ह्मणजे नीतिज्ञान, काव्यावचन, सुरस व चमत्कारिक कल्पित कथा, रूपकें, वगैरे असे; व राजकीय प्रकरणांच्या संबंधानें जी कांहीं चालू असत त्यांत परराज्याची स्थिति, पार्लमेंटांतील उल्लाखी, वगैरे विषयां लिहिलेले असे. पण वर सांगितलेली नवी जी पुढें सुरू झालीं त्यांत बहुधा साऱ्या गोष्टींचा समावेश होऊं लागला. नव्या ग्रंथांवर टीका, राज्यप्रकरणीं वाद, नवे शोध, शास्त्रीय विषयांचें सविस्तर विवेचन, इत्यादिकांवर जात एवढे मोठाले लेख येऊं लागले कीं, प्रत्येक निबंध ह्मणजे एक लहानसा ग्रंथच होऊं लागला. तसाच प्रत्येक अंकहि चांगल्या मोठ्या पुस्तकाएवढा असून तो लक्षपूर्वक वाचणें ह्मणजे खरोखरच महिना दोन महिन्यांचें काम. असो; हा नवा प्रकार पहिल्यानें स्कॉटलंडची राजधानी एडिनबरो येथें सुरू झाला. सन १८०२ सालीं त्या शहरांतल्या आठ नऊ उमेदवार तरुण विद्वानांनीं मनांत आणलें कीं, ग्रंथपरीक्षणाचें काम सध्यां अगदीं मंदाईनें चालत असल्यामुळें भाषेचें अहित होऊन एकंदर वाचकांस मनोरंजन व ज्ञान प्राप्त होण्याचें कोणतेंच चांगलें साधन नाहीं. तर आपण सर्वांनीं मिळून एक त्रैमासिक पुस्तक काढावें. असा बेत होताच त्या वर्षाच्या नोवेंबर महिन्यापासून 'एडिनबरो रिव्यू' नांवाचें सध्यां जें जगत्प्रसिद्ध त्रैमासिक आहे तें सुरू झालें. पहिल्या पहिल्यानें त्याची चोहोंकडे थट्टाच झाली; कां कीं, वरील मंडळीचीं वयें, कोणाचें पंचवीस, कोणाचें तीस, इतक्याच बेताचीं असल्यामुळें एवढें काम या पोरांच्या हातून कसचें निभतें आहे असें सर्व ह्मणूं लागले. शिवाय तो प्रकारहि त्यांनीं नवाच काढल्यामुळें त्यांच्या धाडसाचें लोक नवल करून हसूं लागले. पण देशहितार्थ कंबर बांधलेल्या वरील उमेदवार गज्यांनीं वरील उपहासक मंडळीच्या प्रत्ययास लवकरच आणून दिलें कीं,

गुणाः पूजास्थानं गुणिषु न च लिंगं न च वयः ।

'गुणिजन लोकमान्यतेस जे चढतात ते केवळ आपल्या गुणांनीं चढतात; त्यांचे

ठायीं जातिविशेषाची किंवा वयाची चाड नसते.” असो; वरील त्रैमासिकाचा फैलावा लवकरच चोहोंकडे झाला. पहिला अंक काढला त्याच्या प्रती भीत भीतच ७५० काढल्या होत्या, पण लागलीच दुसऱ्या तितक्याच काढणें जरूर पडलें. पुढील अंकाच्याहि त्याप्रमाणेंच कित्येक आवृत्ति पुनः काढाव्या लागल्या. असें होतां होतां तीन चार वर्षांत वरील ‘रिव्यू’चा खप ९००० प्रती व्हावयाला लागला; आणि त्याच्याहि पुढें तितक्याच वर्षांनीं १२०००, १३००० इतक्यावर येऊन मान बसलें. विलायतेच्या तीन भागांत तर काय, पण युरोपांतील दूरदूरच्या देशांहि सदरील त्रैमासिकास मान मिळून त्यांतील विद्याविषयक व राज्यतंत्रविषयक मतांचे अनुयायी चोहोंकडे झाले. याप्रमाणें निबंधांची ही नवी तऱ्हा निघून ती लवकरच इतक्या स्वरूपास येऊन पोचली.’ तें पाहून वरच्या सारख्या दुसऱ्या मंडळ्याहि जमल्या, व त्यांनीं आपआपल्या मतांच्या पुष्ट्यर्थे दुसरी त्रैमासिकें सुरू केलीं. हांंहि अद्याप चालत आहेत. यांचीं नांवे ‘क्वार्टर्ली’ व ‘वेस्ट मिनस्टर रिव्यू’ अशीं आहेत. पहिलें सन १८०९ त सुरू झालें. हें आरंभण्याचें कारण मुख्य असें झालें कां, मागील ‘एडिनबरो रिव्यू’त सरकारच्या विरुद्ध मजकूर येऊं लागून त्या पुस्तकाचें वजन जसजसें वाढत चाललें, तसतसा लोकांचा पक्ष अधिकाधिक बळावत जाईल असें राजकीय पक्षाच्या लोकांस भय पडलें. यास्तव त्यांनीं आपली वाजू संभाळण्याकरतां व विरुद्ध पक्षाचें खंडन करण्याकरितां स्वतंत्रच पुस्तक काढलें. या पुस्तकालाहि वाल्टर स्कॉटसारख्या बड्या बड्या मंडळींचा हात होता; व तें सरकारच्या तर्फेनं भांडत असल्यामुळें प्रधानमंडळींचा वगैरे त्यास बळकट आश्रयहि होता. तरी त्याचें वजन मागील त्रैमासिकाप्रमाणें पडलें नाहीं, व अद्यापहि नाहीं. याचें कारण अर्थात् हेंच आहे कां, दिवसेंदिवस इंग्लंडच्या लोकांचा रोंख राजसत्तेवर अधिकाधिक होत जाऊन लोकपक्षाकडे विशेष ओढा होत चालला आहे. असो; तिसरें जें ‘वेस्टमिनस्टर’ तें १८२४ त निघालें. त्याचे प्रवर्तक मिल, च्याथाम, प्रोट वगैरे लोक होते. यांचा वरील त्रैमासिक उपास्थित करण्याचा उद्देश निराळाच होता. तो तादृश राज्यप्रकरणासंबंधीं नसून धर्म, लोकव्यवहार, इत्यादि विषयांवर त्यांनीं जीं नवीं मते प्रसिद्ध केलीं होतां त्यांचें प्रकाशन करण्याचा होता. हां मते बहुतेक लोकांस आवडत नसून पाद्री मंडळींचा तर त्यांचें नांव काढतांच तिळपापड होऊन जातो. जेम्स मिल व जॉन स्टुअर्ट मिल यांच्या धर्मविषयक मतांचा उल्लेख पंधराव्या अंकांत एके

१. इंग्लंडांत राज्यप्रकरणीं लोकांचे दोन मोठे तट आहेत. ते येथें आमच्या मराठी वाचकांस सांगितले पाहिजेत. एक लोकपक्षी लोक, ज्यांस ‘विंग’ क्षणतात; आणि दुसरे राजपक्षीय, ज्यांस ‘टोरी’ क्षणतात, वरील त्रैमासिक ‘विंग’ पक्षाचें होतें; यास्तव पुढें त्यांच्या प्रतिपक्ष्यांनीं ‘टोरी’ मतांचें दुसरें त्रैमासिक ‘क्वार्टर्ली’ हें काढलें. याप्रमाणें हे दोन तट जरी अद्यपि चालू आहेत; तरी एकंदर राष्ट्राचा कल राजसत्ता कमी करण्याकडे व लोकांचें प्रमुख वादविषयाकडे आहे हें आमच्या लोकांसहि अलीकडे माहीत होत चाललेंच आहे.

ठिकाणीं केला आहे त्यावरून वरील पुस्तकाचें स्वरूप आमच्या वाचकांच्या लक्षांत थोडेंसें येईलच. त्याहून जास्त येथें इतकेंच सांगितलें पाहिजे कीं, वरील पक्षाचा एकंदर रोंख जुन्या मतांविरुद्ध आहे. यांच्या मतें मानवी बुद्धीस जें यथार्थ दिसेल ह्याजें जें प्रमाणसिद्ध असेल तेवढें मात्र खरें मनायाचें, व तेवढ्यासच धरून चालायाचें. देवानें आपणास दहा आज्ञा दिल्या आहेत, 'पवित्र शास्त्र' अमुक गोष्ट विहित' अमुक निषिद्ध ह्याणून सांगतें, रोम शहरचे पोपमहाराज जे ख्रिस्ताचे प्रतिनिधि त्यांनीं अमुक आज्ञापत्र काढलें आहे, हें सर्व एकीकडे गुंडाळून ठेवून वरील लोक मनुष्यमात्राचे ठार्यां जी सदसद्विवेचनशक्ति आहे तिचेंच केवळ प्राधान्य मानतात. तसेंच जें मनुष्यमात्रास मुखावह तें कर्म चांगलें, व दुःखावह किंवा अनर्थकारक तें वाईट, एवढीच ते नीति व धर्म समजतात. या तिसऱ्या त्रैमासिकाचाहि वरच्या दोहोंप्रमाणें पुष्कळ प्रचार आहे, व एकंदर लोकांचा कल त्याच्यासारखा दिवसेंदिवस पुष्कळ होत चालला आहे. विलायतेंत बहुतेक लोकांचीं मनं ख्रिस्ती धर्मापासून निवृत्त होत चालली आहेत, व पाद्री लोकांचें माहात्म्य उत्तरोत्तर कमी कमी होत जाऊन त्यांची मुदत बहुतेक भरत चालली आहे, हें वरील मतांच्या प्रसाराचेंच फळ होय.' असो; तर याप्रमाणें या शतकाच्या आरंभीं ही नवी तऱ्हा निघून तिचा दिवसेंदिवस फैलावा होत चालला आहे.

११. आतां प्रस्तुत विषयाचा वरील भाग संपवून हा अंक आटपण्यापूर्वी वरील त्रैमासिकांत कालाच्या व योग्यतेच्या मानानें जें अग्रगण्य आहे त्यांतील अत्युत्कृष्ट निबंधकाराचा थोडासा वृत्तांत येथें देतां. तो अशाकरितां कीं, त्याच्या योगानें वरील पुस्तकाचें स्वरूप वाचकांस विशेष स्पष्ट रीतीनें कळेल. वरील त्रैमासिक अर्थात् 'एडिनबरो रिव्ह्यू' होय व वरील निबंधकार मेकाले होय. या ग्रंथकाराविषयीं सांप्रत पुस्त-

१. वरील उल्लेख ख्रिस्ती धर्माच्या द्रष्टाबुद्धीनें आह्मीं केला असून तो केवळ अत्युत्तरूप आहे असें आमच्या कित्येक वाचकांस व आमच्या पाद्री बंधूस कदाचित वाटे. पण विलायत पाहून आलेल्या एखाद्या गृहस्थास, किंवा ग्रंथादिकांवरून तिकडची माहिती ज्यानें थोडी बहुत मिळविली आहे अशा कोणाहि मनुष्यास जर विचारलें, तर वरील लेखांत सत्यता कितपत आहे ती दिसून आल्याविना रहाणार नाही. फार काय, पण आमच्या मिशनरींनीं व एतद्देशीय विद्वान् ख्रिस्त्यांनीं आपल्या मनाची खरी गोष्ट सांगणे जर पत्करलें, तर वरील अप्रिय सत्यच त्यांस मोठ्या खेदानें प्रगट करणें येईल यांत संशय नाही. खालच्या पार्लमेंटांतून तर पाद्रींस अजीबात काढून टाकून वरच्यांतूनहि तसेंच करण्याचा पुष्कळांचा मनोदय आहे, व प्रधान मंडळीची धर्मखात्यावर केवढी करडी नजर आहे, हें सर्व इतिहासज्ञास विश्रुत आहेच. असो; एकंदरीत पहातां रोमी सरकारानें इंग्लंडांतल्या दगैरे फौजा जशा पांचव्या शतकांत राजधानीच्या संरक्षणार्थ माघाच्या आणल्या त्याप्रमाणेंच ख्रिस्तशत्रूनें विलायतेंत जो दंगा मांडला आहे तो मोडण्यास्तव देशेदेशाच्या मिशनरींनीं आपापलें गवाळें गुंडाळून आपल्या चेल्यांसहवर्तमान आपल्या जळत्या घराची सत्वर वाट धरावी हें बरें नव्हे काय ?

कांत पुष्कळ ठिकाणीं निंदास्तुतिपर मजकूर आला आहे; यास्तव प्रस्तुत प्रसंगीं त्या-विषयीं विशेष विस्तारानें लिहून त्याच्या ग्रंथकर्तृत्वाचें एकंदर स्वरूप वाचकांस कळविलें असतां बरें पडेल असें वाटतें. मेकाले हा चालू शतकाच्या आरंभीं जन्मला. तो जन्मल्यावर लवकरच त्याच्या नांवाशीं खिळलेलें जें वरील पहिलें त्रैमासिक त्याचा प्रादुर्भाव झाला. मेकालें पहिल्या पहिल्यानें लहान लहान मासिक पुस्तकांतून निबंध लिहिण्याचा उपक्रम आरंभिला; आणि त्यांत बरेचसें यश आलें तशी जास्त उमेद येऊन आपल्या वयाच्या पंचविसावे वर्षीं त्यानें 'एडिनबरो रिव्यू' चालवणाऱ्या मंडळांत प्रवेश केला. हा त्याचा पहिला लेख मिल्टन कवीवर लिहिलेला निबंध होय. यांत त्याच्या पुढें विस्तार पावलेल्या गुणांचा व दोषांचा अंकुर स्पष्ट दिसत आहे. ते कोणते ते पुढें सांगण्यांत येतील. असो; वर सांगितल्याप्रमाणें वरील त्रैमासिकांत एकदां प्रवेश झाल्यावर मेकालें शेवटपर्यंत आपले निबंध त्यांतच लिहिले. हे एकंदर बावीस आहेत. यांतील विषय मुख्यत्वेकरून ऐतिहासिक वृत्तांत व निरनिराळ्या ग्रंथकारांचें गुणदोषविवेचन हे होत. मेकाले मोठा जवरा वाचणारा होता; त्यास युरोपांतील मोठमोठ्या भाषा स्वतः अवगत असून इतर भाषांतील ग्रंथांविषयींची माहितीहि भाषांतरादि द्वारे चांगली झाली होती. शिवाय बहुतेक सर्व विषयांचें त्यानें थोडें बहुत तरी ज्ञान संपादन केलें होतें. यास्तव वरील निबंधांत, शिवाय त्याच्या इतिहासांत, कवितेंत, पार्लमेंटांत केलेल्या भाषणांत, वगैरे जेथे तेथे मोठे समर्पक दृष्टांत, उपमा, इत्यादि देऊन आपली विलक्षण माहिती त्यानें दाखविली आहे. इंग्लिश कवींपैकीं मिल्टन व बायरन या दोघांवरच त्यानें निराळे निबंध लिहिले आहेत; तरी बर्डस्वर्थ, शेक्सपीयर, ड्रायडन, पॉप, वगैरेंच्या विषयीं पुष्कळ मजकूर जागोजाग त्याच्या निबंधांत आला आहे. त्याप्रमाणेंच जॉनसन, बेकन, आडिसन, आणि दुसरे दोन चार ग्रंथकार यांवरच स्वतंत्र निबंध लिहिले असून इंग्रजी भाषेतील बहुतेक मोठमोठ्या ग्रंथकारांविषयीं पुष्कळ ठिकाणीं उल्लेख आहेत. सारांश, वरील निबंध इंग्रजी विद्येचें केवळ भांडार असून त्यांत तांतील ग्रंथसंग्रहाविषयीं वगैरे थोडक्यांत पुष्कळ जशी माहिती मिळणारी आहे तशी इतर थोड्याच ठिकाणीं सांपडेल.

आतां वर सांगितल्याप्रमाणें वरील निबंधांत व मेकालेच्या एकंदर ग्रंथांत आढळणारे गुणदोष सांगतां. या ग्रंथकाराच्या विद्वत्तेविषयीं, व एकंदर माहितीविषयीं, वर सांगितलेंच आहे. हा गुण पुष्कळ ग्रंथकर्त्यांत आढळतो; पण तो मेकालें ज्या

१. वरील विविध शानाविषयीं मेकालेची विद्यालयांत असतांनाहि प्रसिद्धि असे. त्याचें नांव 'सर्वज्ञ' असें पडलें होतें. इकडील ग्रंथांविषयींहि त्यास थोडीबहुत माहिती असे याविषयीं मागे आठव्या अंकांत थोडेंसें लिहिलेंच आहे. तसेंच एका निबंधाच्या आरंभीं 'हितोपदेशा'तील 'तान धूर्ता'ची गोष्ट त्यानें दृष्टांताकरतां घातली आहे हें पुष्कळांस माहीत असेलच.

रीतीनें प्रगट केला आहे ती तन्हा थोड्यांसच साधेल. या माहितमुळे नवे नवे व चमत्कारिक दृष्टांत वगैरे देऊन त्यानें आपल्या ग्रंथरचनेस इतकी शोभा आणलेली आहे कीं, तीमुळे वाचण्याचे श्रमहि वाचणारांस न भासतां तो तो विषय त्यांचे मनावर ठसून जातो; व सहजरीत्या अनेक चमत्कारिक गोष्टांची माहिती होऊन जाते. मेकालेची भाषापद्धतिहि मोठी प्रशंसनीय आहे. कित्येकांच्या मते तर त्याच्यासारखा राफाईदार लिहिणारा आजपर्यंत इंग्लिश भाषेत झालाच नाही. वाक्यें लहान व खुबीदार, शब्द सोपे आणि निवडक, विषयनिरूपणाची शैली अत्यंत सुबोध व सरळ,—हाच प्रकार जेथें तेथें आढळतो. ही शेवटली गोष्ट तर फारच मोठी आहे. ती उत्तम शिक्षकास जशी अवश्य आहे तशीच ग्रंथकारासहि होय. सामान्य वाचकांसहि मोठमोठ्या विषयांची माहिती करून देणें ह्याजें मोठ्या चतुराईचें काम आहे; व ही रीत ज्यास चांगली शिकायची असेल त्यास ती प्रस्तुत ग्रंथकारापासून जशी मिळेल तशी बहुधा कोठेहि मिळायची नाही. वरील भाषापद्धतीचा दुसरा एक विशेष गुण तिची विनोदात्मकता होय. हा गुण अलीकडील इंग्रजी ग्रंथकारांत सामान्यतः नेहमीं आढळतो; व वाचनाचे श्रम हलके करण्यास याचा उपयोग किती आहे हें ती तन्हा आपल्या भाषेतहि थोडथोडी सुरू होत चालली आहे यावरून सर्वांच्या ध्यानांत येईलच.

सरते शेवटीं वरील ग्रंथकाराचे दोष दाखल करून प्रस्तुत लेख पुरा करतो. '

१. 'निबंधमाले'सारख्या छोट्याशा पुस्तकाच्या कर्त्यानें मेकालेच्या दोषांचें विवरण करूं जाणें हें आमच्या प्रतिपक्ष्यांस यापूर्वीं विलक्षण धाडसाचें कृत्य वाटलेंच आहे; तसेंच तें या वेळेसहि वाटल्यावांचून रहाणार नाही. यास्तव वरील ग्रंथकाराची योग्यता किती मानलेली आहे याविषयां एक दोन दाखले येथें देतो. ते नीट ध्यानांत बाळगळे असतां वरील ग्रंथकाराचा व ख्रिस्तभक्तादि मंडळीचा पूज्यपूजकभाव बराच कमी होईल असें वाटें.—

"Macaulay's sense of beauty is keen, but not deep; his enthusiasm has no central fire; his convictions want depth, and as a consequence, his eloquence, with all its apparent earnestness, wants force. The surface of his mind is large and active; but its regions below remain untroubled. The consequence is, that he has no influence on his age. He has delighted thousands. This is no slight thing, and we should be the last to undervalue it. But he has materially bettered no one. He has deepened no man's convictions, he has given fresh strength to no human soul. His influence on his generation has been null. It is impossible, we think, to say that any human being would have been otherwise, had Macaulay never written. Some few might have written less picturesquely and less elegantly, but no human soul

हे दोष वरील गुणांचेच कांहीं अंशीं अनुषंगी होत. जो ग्रंथकार वाचकांस नेहमीं रंजवू पाहील व त्यांस नेहमीं थक्क करून टाकण्याचा यत्न करील त्यास निवळ सत्यासच अनुसरून चालणें उपयोगी पडणार नाहीं. मीठमीरचीचा सांठा त्यास आपणांपाशीं नेहमीं भरपूर ठेवावा लागेल. हा प्रकार मेकॉल्लेनें आपल्या पक्षाच्या लोकांच्या संबंधानें व आपल्या आवडत्या ग्रंथकारांविषयीं जितकें गोड गोड लिहावयास सांपडेल तितकें लिहिण्यानें व आपल्या विरुद्ध पक्षाच्या लोकांचे दोष तिखटमीट लावून सांगण्यानें उघड दाखविला आहे. त्याच्या निबंधांतच पाहिलें तर जॉनसनचें चरित्र लिहिणारा बॉसवेल, प्रख्यात कवि पोप, इंग्लंडचा राजा पहिला चार्ल्स इत्यादिकांविषयीं; व दुसऱ्या पक्षां क्रॉमवेल, हेस्टिंग्स, क्लैव, वगैरेंच्याविषयीं जें जें लिहिलें आहे त्यावरून वरील पक्ष-पाताचा व अत्युक्तीचा प्रकार सर्वांच्या नजरेस सहज येणारा आहे. मेकॉल्लेच्या ग्रंथांत असणाऱ्या या महादोषास्तव त्याचें वजन आजलाहि पुष्कळ कमी झालें आहे. केवळ त्याच्याच लिहिण्यावरून कोणास चांगलें किंवा वाईट झणण्याचें कोणी पतकरीत नाहीं. असो; हें एक झालें. दुसरा मोठा दोष असा आहे कीं, त्याच्या छानछुकीचाहि अलीकडे लोकांस कंटाळा येत चालला आहे. सगळ्या आंगभर दागिने घातले असतां व नेहमीं तशाच थाटांत मिरविलें असतां त्या मनुष्याचा पहाणारास जसा कांहीं वेळानें त्रास येऊं लागतो; त्याप्रमाणेंच अलंकारांचा सदोदित थाटमाट राखिला असतां ग्रंथाचीहि शोभा नष्ट होते. तर याप्रमाणेंच मेकॉल्लेचे निबंध वगैरे पहिल्या प्रथम जरी

would have been poorer.”

British Quarterly.

“His imagination often snatches the reins from his reason; his ardour dims his equanimity; his learning overpowers his taste. He was so enamoured of strong expressions and extreme views, that even when he tried to be impartial, it was only by setting off one exaggeration against another that he attempted to effect his object. His views, always ingenious, generally eloquently supported, are not uniformly just; his powers as a rhetorician sometimes make him forget his duties as a judge; he is too often splendid rather than impartial, one-sided than just. The reader will never fail to be interested by his narrative; but he is not equally certain to be instructed; the impression left, however brilliant, is often fallacious; and the fascinating volume is often closed with regret that the first pleader at the bar of posterity has not yet been raised to the bench.”

Alison's History of Europe.

वाचकास थक्क करून सोडतात, तरी ग्रंथरचनेची खरी सरसता त्यास जशी अधिकाधिक कळू लागते, व न्यायान्यायबुद्धि त्याचे ठायीं वाढते, तसतसे वरील ग्रंथकाराचें तेज त्यास फिकें वाटायला लागतें.

याप्रमाणें इंग्रजी भाषेंतील गद्यरचनेची एक तऱ्हा जो निबंध त्याविषयीं लिहिणें झालें. पुढील भागांचें यापुढें क्रमवार विवेचन करूं.

अहह महतां निःसीमानश्चरित्रविभूतयः ॥^१

नीतिशातक.

अंक २९—(१) अवतरण. (२) इंग्रजी भाषेंतील इतिहाससंग्रह. (३) त्याचे विभाग. (४) इंग्लंडचा इतिहास. (५) नामांकित इतिहासकार. (६) अर्वाचीन युरोपियन राष्ट्रांचा इतिहास. (७) ग्रीक व रोमन लोकांचा इतिहास. (८) विख्यात इतिहासकार.

१. गेल्या अंकांत इंग्लिश भाषेची उत्पत्ति वगैरे सांगून गद्यग्रंथांपैकीं एका भागाचें निरूपण केलें. आतां पुढील भाग जे इतिहास, शास्त्रीय ग्रंथ इत्यादि त्यांविषयीं निरूपण करूं.

२. इंग्लिश भाषेंत इतर सगळे विषय जसे परिपूर्णतेस पावलेले आहेत त्याप्रमाणेंच इतिहासहि पावला आहे. प्राचीन ग्रीक व रोमन विद्येचें युरोपांत पुनरुज्जीवन होऊन इतिहासरचनेची सर्व राष्ट्रांत जशी माहिती झाली, तशीच ती इंग्लंडांतील विद्वानांसहि होऊन जुन्या इतिहासकारांचें ते लवकरच अनुकरण करूं लागले. पुढें जसजशी इंग्रजी भाषा सुधारत चालली, व इंग्लिश लोकांचें ज्ञान वाढत चाललें; तसेंच त्यांच्या देशांत मोठमोठ्या गोष्टी घडूं लागून पृथ्वीच्या दूरदूरच्या देशांत त्यांचा संचार होऊं लागला, तसतशी इतिहासाची प्रवृत्ति विशेषच पडत चालली. वरील प्रकार अद्यापहि चालूच आहे. यामुळें प्रस्तुत विषयावर इंग्रजी भाषेंत जितके व जितक्या प्रकारचे ग्रंथ आहेत तितके व तसे ग्रंथ युरोपांतील इतर भाषांतहि थोडेच असतील असें वाटतें. आमच्या राज्यकर्त्यांची जिज्ञासा व शोधकबुद्धि या दोन्ही विलक्षण असल्यामुळें व ते साहस-प्रिय असल्यामुळें भूमंडळाच्या प्रत्येक भागावर त्यांची गडबड सतत चालू आहे. व यास्तवच त्यांच्या भाषेंत इतिहासाचें भांडार भरपूर असून त्यांत अतिशयित विचित्रता आहे.

३. वर इंग्रजी भाषेंतील इतिहासाविषयीं सामान्यतः सांगितलें. आतां त्याच्या निरनिराळ्या शाखांविषयीं विशेषतः निरूपण करतों. या शाखा चार पांच निरनिराळ्या घेतल्या असतां चालणार आहे. एक खुद्द इंग्लंडचा इतिहास, दुसरा अर्वाचीन युरोपियन राष्ट्रांचा, तिसरा जुन्या ग्रीक व रोमन राष्ट्रांचा, चवथा हिंदू, चीन, पारसीक इत्यादि पूर्वैकडील राष्ट्रांचा आणि पांचवा सरसकट पृथ्वीवरील सर्व देशांचा. आतां प्रत्येकाविषयीं क्रमशः निरूपण करूं.

१. “अहाहा, थोर जे असतात त्यांचा चरित्रमहिमा केवळ अगाध असतो !”

४. पहिल्यानें खुद्द इंग्लंडचा इतिहास. या देशाच्या इतिहासाची माहिती सुमारे दोन हजार वर्षांपर्यंत मात्र लागते. युरोपच्या पलीकडे आटलांटिक महासागरांत दोन मोठालीं बेटें आहेत इतकी वार्ता मात्र फिनिशियन लोकांच्या जलपर्यटनांवरून वगैरे लोकांत प्रसिद्ध होती. तिचा साक्षात् प्रत्यक्ष पहिल्यानें जुलियस सीजर यास आला. यानें इसवी सनाच्या पूर्वी ५६ व्या वर्षी ब्रिटन देशावर स्वारी करून तेथें रोमन लोकांचें ठाणें घातलें. या महाविख्यात सेनापतीनें व ग्रंथकारानें आपल्या इतिहासांत वरील बेटाविषयीं जें लिहिलें आहे त्याच्या अगोदरची माहिती कोणास कांहीं नाहीं. असो; सीजराच्या पुढेहि कित्येक शतकेपर्यंत इंग्लंड देशाची माहिती फारच थोडी सांपडते. याचें कारण हेंच कां तेथील लोक त्या वेळेस केवळ रानटीच असून विद्येचा लोकांचे ठायीं केवळ अभाव होता. ही स्थिति नार्मन लोकांच्या वेळेपासून बरीच बदलत झाल्ली. इंग्लंडाचा तद्देशीयांनीं लिहिलेला इतिहास या वेळेपासून कांहीं मिळतो. त्या काळीं विद्येचें वास्तव्य झटलें झणजे पाद्री लोकांच्या ठायींच काय तें होतें. यास्तव वरील विषयावर त्यांनींच लिहिलेले लेख आजपर्यंत कांहीं चालत आले आहेत. यांस इंग्रजी 'कानिकल्स' झणजे वखरी झणतात. या वखरी आंग्लो-साक्सन भाषेंत लिहिलेल्या असल्यामुळें ती भाषा जाणणारांस मात्र त्या समजतात. याप्रमाणेंच पुढील काळचे इतिहासहि कांहीं पाद्री लोकांनीं लिहिलेले व कांहीं सरदार लोकांनीं पदरीं ठेवलेल्या लेखकांनीं लिहिलेले असे आहेत. असो; पण ही केवळ इतिहासरचनेची वाल्यावस्था झाली. हा प्रकार चांगला झटला झणजे सोळाव्या शतकापासून आढळतो. या वेळेपासून विद्येचा फैलावा होऊं लागून प्राचीन ग्रीक व रोमन ग्रंथकारांचे इतिहास सर्वांस माहीत झाल्यामुळें त्यांचें सहजच अनुकरण होऊं लागलें. बेकन यानें ट्यूडर घराण्याचा पहिला राजा सातवा हेनरी याचा इतिहास लिहिला. तसाच मिल्टन यानेहि एक इतिहास लिहिला आहे. हा कवि तरुण वयांत युरोपावर मुशाफरी करावयास गेला होता, तेव्हां परत येतांना वाटेनें त्यानें दोन मोठाले संकल्प मनांत करून ठेवले होते. ते हे कां, आपल्या देशाचा एक इतिहास लिहावयाचा, आणि आपल्या भाषेंत एक वीररसप्रधान महाकाव्य रचावयाचें. यांपैकीं दुसरा बेत त्यानें शेवटीं उतार वयांत व आंधळेपणांत शेवटास नेला हें सर्वांस माहीत आहेच. पहिला बेत जो इतिहासाचा तो मात्र चांगलासा सिद्धीस

१. हा प्रकार सर्व देशांतून आरंभीं आढळतो. धर्मांचे अधिकार जे चालवितात त्यांसच थोडें बहुत अगत्य पडल्यामुळें तीं त्यांचेच ठायीं कांहीं आश्रयेंत. इंग्रजींत 'क्लार्क' शब्दाचे अर्थ 'पाद्री', 'विद्वान्', 'लिहिणारा' असे जे क्रमाक्रमानें झाले त्यांत वरील स्थिति सूचित होते.

२. मिळ्टननें 'प्याराडिज लॉस्ट' रचलें तो प्रकार मोठा चित्तास लागण्यासारखा आहे. त्यास त्याच्या मुली सकाळीं आणून खुर्चीवर बसवीत आणि नंतर केवळ रफूतीनें पघरचना करून ती त्यांस तो सांगत असे. असें असे तरी आपली कविता पुनः पुनः वाचवून तींत सुधा-

(पुढें चालू).

गेला नाही. विषयाचें विवेचन फार सविस्तर झाल्यामुळे नामन लोकांच्या स्वारी-पर्यंतच वरील इतिहासाचे सहा भाग झाले; आणि पुढील भाग राहिले ते शेवटीं तसेच राहिले.

५. वर सांगितल्याप्रमाणें सोळाव्या व सतराव्या शतकांत इंग्लंडचा इतिहास तद्देशीय विद्वान् लिहूं लागले. तरी अद्याप त्या देशाचा संपूर्ण इतिहास लिहिण्याचें कोणाच्या हातून झालें नाहीं. हा उद्योग पुढील द्वयजे अठराव्या शतकांत सिर्दास गेला. असा संपूर्ण इतिहास पहिल्यानें एका फ्रेंच ग्रंथकारानें लिहिला. हा विलक्षण प्रकार घडण्याचें कारण असें झालें कीं, चवदाव्या लुई राजाच्या जुडुमामुळे पुष्कळ फ्रेंच प्रॉटेस्टंट इंग्लंडांत येऊन राहिले होते. अशांपैकीं वरील इतिहासकार रोपेन हा होता. हा आपल्या धर्माच्या रक्षणार्थ इंग्लंडास आला असून तिसरा विल्यम राजा यानें त्यास थोडीशी नेमणूक करून दिली होती. यानें सन १७२५ त आपला इतिहास संपविला. पुढें लवकरच त्याचें इंग्रजींत भाषांतर झालें. रोपेनच्या पुढें त्याच विषयावर आणखी कित्येक ग्रंथ झाले; पण त्या सर्वांत विशेष नामांकित असा एकच ठरला. हा इतिहास ह्यूम नामक प्रख्यात ग्रंथकाराचा होय. या विख्यात तत्त्वज्ञाचा उल्लेख यापूर्वीं कित्येक वेळां आम्हां केला आहे; त्यावरून त्याचें नांव आमच्या वाचकांस बहुधा अपरिचितासारखें वाटणार नाहीं. यानें १७५४ त स्टुअर्ट घराण्यांतले पहिले दोन राजे जेम्स व चार्लस यांच्या कारकीर्दीचा इतिहास प्रसिद्ध केला. या कृत्याबद्दल ह्यूम यास काय वक्षीशी मिळाली ती त्यानें आपल्या चरित्रांत स्पष्ट लिहून ठेविली आहे. त्याचीं धर्मसंबंधीं मतें अगोदरच चोहोंकडे पसरून हजारों लोक, त्यांतून विशेषतः पाद्री, त्याचा अतिशय द्वेष करितच होते; आणि त्यांत वरील ग्रंथांत आपलीं राज्यप्रकरणीं मतें जेव्हां त्यानें प्रसिद्ध केलीं, तेव्हां तर त्याच्यावर जो गहजब झाला तो कांहीं पुसूं नये. जो तो त्याला शिंव्या देऊन त्याची निर्भर्त्सना करूं लागला. हा लोकद्वेष लवकरच येथपर्यंत जाऊन पोचला कीं, वरील ग्रंथकारास स्वदेश नकोसा होऊन कोठें परागंदा व्हावें असें वाटूं लागलें. पण पुढें कांहीं काळांन वरील स्थितांत फेर पडला. त्याच्या गुणांकडे वाचकांचें विशेष लक्ष लागून वरील इतिहास अधिक खपूँ रणा करण्याचा यत्न त्याचा नेहमीं चालूच असे. याप्रमाणें होतां होतां सात वर्षांनीं वरील महाकाव्य संपूर्ण झालें.

१. त्याचा स्वचरित्रांतील लेख येणेंप्रमाणें आहे—

“I was, I confess, discouraged; and had not the war at that time been breaking out between France and England, I had certainly retired to some provincial town of the former kingdom, have changed my name, and never more have returned to my native country.

लागला. तेव्हां ह्यूमने टयूडर घराण्याची कारकीर्द लिहिली; आणि सरते शेवटीं जुलियस सीजरच्या स्वारीपासून तों वरील घराण्याचा पहिला राजा सातवा हेनरी याच्या पर्यंतचा आधीचा इतिहास लिहून ग्रंथ पूर्ण केला. तर याप्रमाणे इंग्लंडच्या समग्र इतिहासांत पहिल्याने जो लोकमान्य झाला त्याची अशी हकीकत झाली.

ह्यूमच्या पुढें जे इंग्लंडचे इतिहासकार झाले त्यांत अग्रगण्य ह्यटले ह्यणजे हालम व मेकॉले हे होत. हालम यानें इंग्लंडच्या राज्यरीतीचा इतिहास लिहिला आहे; ह्यणजे सगळें जग जिच्या योगानें विस्मय पावत आहे अशी जी अधिकारत्रयात्मक अपूर्व राज्यसत्ता इंग्लंडास प्राप्त झाली आहे ती उत्पन्न कशी झाली, तांत कोणकोणते फेरफार कसकसे होत गेले, व सांप्रतचें स्वरूप तिला कसें आलें, हा सर्व वृत्तांत वरील इतिहासांत सांगितला आहे. मेकॉलेचा इतिहास वरच्या दोहोंहूनहि व्यापक आहे. त्यांत राज्यप्रकरणाची हकीकत, राज्यरीतींत झालेले फेरफार, या गोष्टी तर मुख्य असून शिवाय विद्या, लोकसुधारणा, वगैरे हरएक विषयाची माहिती पूर्ण दिलेली आहे. इतिहास कसा असावा याविषयी त्यानें पुष्कळ विचार केला होता, व आपल्या देशाच्या संबंधाची हरएक प्रकारची माहिती पहिल्यापासून मोठ्या आस्थेनें पुष्कळ मिळवून ठेविली होती. या सर्वांचें फळ सरते शेवटीं वरील इतिहासाच्या रूपानें प्रगट झालें. मेकॉले, हौस ऑफ कॉमन्स सभेमध्ये एडिनबरो शहराच्या तर्फेनें मुक्त्यार झाला होता; पण पुढें कांहीं कारणास्तव त्याच्या लोकांचें व त्याचें न पटून त्यानें वरील जागा सोडून दिली. यामुळे सरतेशेवटीं दहा बारा वर्षें त्याचा बाकीचा सर्व व्याप सुटून तीं इतिहासरचनेंत त्यास निबंध घालवितां आलीं. आपल्या इतिहासाचे त्यानें एकंदर पांच भाग काढले. त्यांपैकीं शेवटला त्याच्या मरणानंतर प्रसिद्ध झाला. हे पांच भाग मिळून सगळीं पंधरा वर्षांची हकीकत आहे. ग्रंथकर्त्याचा मूळ संकल्प ह्यटला ह्यणजे सन १६८५ ह्यणजे दुसऱ्या जेम्सच्या कारकीर्दीचा आरंभ येथपासून तों त्या वेळच्या लोकांच्या आठवणीपर्यंत ह्यणजे सुमारे १८५० सालापर्यंत घडलेला सर्व वृत्तांत लिहावयाचा असा होता. पण तो सिद्धीस जाणें अशक्यच होतें हें उघड आहे. असो; वरील इतिहासास आरंभ होण्याच्या पूर्वीच मेकॉलेची कीर्ति चोहोंकडे पसरली होती व इंग्लंडचा इतिहास त्यानें लिहिला असतां तो किती चित्तवेधक होईल याविषयीहि सर्वांची खात्री अगो-

१ मेकॉलेच्या इतिहासाच्या आरंभाचें वाक्य हें आहे—

“I purpose to write the history of England from the accession of King James II down to a time which is within the memory of living men.”

या मूळ संकल्पाप्रमाणें ह्यटलें ह्यणजे वरील इतिहास आठपण्यास निदान शंभर सवाशें वर्षे व शंभर दडिसें भाग हावे होते !

दरच होऊन गेली होती. यास्तव तो प्रसिद्ध झाला असतां किती लोकप्रिय होऊन गेला असेल याचें सहज अनुमान करतां येईल. पहिला भाग बाहेर निघाल्यापासूनच साऱ्या वाचकांच्या वरील इतिहासावर उज्या पडल्या; त्या अशा कीं, दुसरा भाग छापयाला जाण्याच्या अगोदरच पहिल्याच्या अकरा मोठमोठाल्या आवृत्ति निघून पार खपून गेल्या. यावरून पुढील भागांच्या खपाचेंहि अनुमान करतां येईल. एकंदरीत वरील ग्रंथाचें उत्पन्न इतिहासकारास व छापणारांस जितकें झालें तितकें त्यापूर्वीं कधींहि कोणास झालें नसेल. लॉगमन्स आणि कंपनी यांनां एक प्रसंगां प्रस्तुत ग्रंथकारास एका चेक (हुंडी) दिला तो दोन लाख रुपयांचा ! असो, तर याप्रमाणें मेकॉलेचा इतिहासकार या संबंधानें सरते शेवटीं मोठी कीर्ति होऊन अद्यापहि ती कर्मा झाली आहे असें नाहीं.

आतां वरील तिघां इतिहासकार्याची योग्यता व लोकमान्यता किती आहे या-विषयां जर विचार केला, तर तिघांचे तीन प्रकार आहेत असे आढळून येईल. ह्यूमचा जो इतिहास आहे त्यास आता फारसे वजन नाहीं. त्यांत पुढील इतिहास-वेत्त्यांनीं शेंकडों चुका काढल्या आहेत, व आपल्या इष्ट मतांच्या पुष्ट्यर्थ वरील इतिहासकारानें प्रमाणग्रंथांचे आधार देतांना कसा लबाडीचा प्रकार केला आहे तोहि सर्वास विदित झालेला आहे; यास्तव इतिहासदृष्ट्या ह्यूमच्या ग्रंथाची आतां विशेष मातब्बरी राहिली नाहीं. तो मोठा बुद्धिमान व चतुर होता, यास्तव त्यानें जागोजाग जे गहन विचार प्रदर्शित केले आहेत व कथानकाची मोठी मनोरम रचना केली आहे, त्याकडेच विशेषतः लक्ष देऊन त्याचा इतिहास सध्यां लोक वाचतात, तरी वरील गुणांत व विशेषतः भाषापद्धतींत वरील इतिहास इतका उत्कृष्ट आहे कीं, त्याची सर थोड्याच ग्रंथांस येईल. ह्यूम हा स्कॉटलंडांत जन्मला असून त्यास इंग्लिश भाषा इतकी उत्तम साधली हें त्याच्या बुद्धिविशेषाचें दर्शक आहे. एवढा इतिहासकार गिबन, व त्यांतून खुद्द इंग्लंडांत जन्मलेला, तरी त्यानेंहि वरील रचनागुणांत ह्यूमच्या पुढें हात टेकले ! असो; हालमची जी कीर्ति आहे ती त्याच्या इतिहासाच्या बाह्य स्वरूपावर मुळीच नाहीं. त्याची भाषापद्धति प्रौढ, सभ्य, गंभीर अशा तऱ्हेची आहे. तांत इतर दोघां इतिहासकारांच्या सारखा चटकदारपणा ह्यापण्यासारखा मुळीच नाहीं. पण सर्व ग्रंथकारांस, व त्यांतून इतिहासकारांस, अत्यंत आवश्यक जो निःपक्षपातरूप गुण तो हालमच्या ग्रंथांत पूर्ण आढळतो.' या विरल व अमोलिक गुणास्तव, आणि

१ हालमचा इंग्लंडचा इतिहास वर सांगितलाच आहे. याविषयां वरील गुणाच्या संबंधानें मेकॉलेनें पुढील तारीफ केलेली आहे—

“His work is eminently judicial. Its whole spirit is that of the bench, not that of the bar. He sums up with a calm, steady (पुढें चालू).

त्याच्या प्रचंड विद्वत्तेस्तव, वरील ग्रंथकाराची मान्यता मोठी आहे. त्याने तीनच ग्रंथ केले आहेत; पण ते सर्वानुमते त्या त्या विषयांत प्रमाणभूत होऊन राहिले आहेत. आतां राहिलेला इतिहास जो मेकाँलेचा त्याविषयीं येथें कांहीं विशेष लिहिण्याची गरज नाही. गेल्या अकांच्या शेवटीं वरील ग्रंथकाराचे जे सामान्यतः गुणदोष सांगितले आहेत तेच वरील इतिहासासहि लागतात. मेकाँलेची कल्पनाशक्ति त्याच्या विवेचन-शक्तीहून प्रबळ होती; व त्याच्या ज्ञानाचा विस्तार जेवढा होता त्याच्या मानानें त्याची गहनता नव्हती. यास्तव वरील इतिहासांत भाषालालित्याचे वगैरे गुण जरी त्यानें सर्वोत्कृष्ट प्रगट केले आहेत, व आपली तच्चेतचेची सर्व माहिती जरी भरपूर ओतून दिली आहे, तरी उत्कृष्ट इतिहासाचीं जीं प्रधान लक्षणें आहेत त्यांपैकीं कांहीं मुख्य मुख्य त्यांत सांपडत नाहींत. एक तर मागे सांगितलेली निःपक्षपातता. या गुणाचा अभाव प्रस्तुत इतिहास अगदीं लहान आहे तरी तेवढ्यांतहि अगदीं स्पष्ट दिसत आहे. दुसरा गुण गहनार्थता. हाहि वरील इतिहासांत ह्याण्यासारखा आढळत नाहीं. प्रस्तुत विषय मेकाँलेच्या प्रीतीचें व अभिमानाचें एवढें स्थान असतां, व त्यावर त्यानें साऱ्या जन्मभर शोधपूर्वक अतिशय विचार केला असतां, पूर्वींच्या इतिहासांतून न आढळणारे असे नवे व गहन विचार त्यानें कोठेहि प्रगट केलेले दृष्टोत्पत्तीस येत नाहींत. फार तर

impartiality, turning neither to the right nor to the left, glossing over nothing, exaggerating nothing, while the advocates on both sides are alternately biting their lips to hear their conflicting misstatements and sophisms exposed. On a general survey we do not scruple to pronounce the 'Constitutional History' the most impartial book that we ever read For cold rigid justice, the one weight and the one measure, we know not where else we can look.

Essays Vol. I.

असलें रागद्वेषान्यत्वाचें कडकडीत व्रत धारण करण्याची शक्ति किती थाड्यांत असते, आणि इच्छा तर त्याहूनहि किती थोड्या मनुष्यांस असते !

१. यांपैकीं एकाविषयीं तर वर लिहिलेंच. बाकीचे दोन 'मध्यम कालाचा इतिहास' ह्याणजे प्राचीन ग्रीक व रोमन लोकांच्या वेळची सुधारणा बुडून ती अर्वाचीन काळीं पुनः उदयास येण्याच्या मध्यंतरां जौ काळ गेला त्याचा इतिहास; आणि 'युरोपीय भाषांतील ग्रंथसंग्रहाचें निरूपण' हे होत. हे दोन्ही विषय, आणि त्यांतून दुसरा, यांचें विवेचन करणें ह्याणजे केवळ्या श्रमाचें व केवळ्या मुद्दीचें काम आहे याचा सर्वांस सहज अजमास होईल. तरी असल्या विषयांवरहि हालम यानें अशी ग्रंथरचना केली आहे कीं, ती सर्वांस तत्क्षणांच मान्य होऊन अद्यापहि तसले ग्रंथ शाले नाहींत. वरील प्रत्येक तयार होण्यास सुगारें दहा दहा वर्षे लागलीं !

काय, पण सांप्रत इतिहासाचें एकंदर धोरण पाहिलें तर हालमचेच विचार व मते मेकॉलेनं उचललीं आहेत असें दिसून येईल. असो; तरी एकंदरांत पहातां या शेवटल्या ग्रंथांत जे कित्येक उत्कृष्ट गुण आहेत त्यांत तो केवळ अप्रतिम आहे यांत संशय नाही.

६. याप्रमाणें प्रस्तुत विषयाचें एक सदर झालें. दुसरें सदर अर्वाचीन युरोपियन राष्ट्रांचा इतिहास. अलीकडे दोन तीन शतके युरोपांतील साऱ्या राष्ट्रांचें व्यापाराच्या योगानें व राजकारणामुळें परस्पर दळवळण अधिकाधिक वाढत जाऊन यापुढें तर इकडील देशहि त्या भ्रमणांत जाणार असा सुमार दिसत आहे. असें ज्ञाल्यामुळें दूरदूरच्या राष्ट्रांसाह परस्परांचें ज्ञान विशेष होत चाललें आहे; व तें होण्याविषयी उत्कंठा वाढत चालली आहे, हें उघड आहे. यास्तव युरोपांतील सर्व भाषांत इतर देशांचे इतिहास जसे रचलेले आहेत त्याप्रमाणेंच इंग्रजी भाषेंतहि ते आहेत. या ग्रंथांपैकीं कित्येक मोठ्या मान्यतेस चढलेले आहेत; पण मराठी वाचकांस त्यांचा निर्देश विशेष उपयोगाचा नसल्यामुळें तो येथें करीत नाहीं. तसेंच हें सदरहि एकंदरांत एतद्देशीयांस विशेष महत्त्वाचें नसल्यामुळें त्याविषयीं आणखी कांहीं लिहीत नाहीं.

७. यापुढील भाग प्राचीन ग्रीक व रोमन लोकांचा इतिहास. इकडे एशिया खंडांत ज्याप्रमाणें आर्य शाखेच्या लोकांनीं सुधारणा पसरली त्याप्रमाणें तिकडे युरोपांतहि त्याच शाखेचीं वरील दोन राष्ट्रे ज्ञानोत्कर्षाच्या स्थितीस पावून इतरांस अज्ञानदर्शेतून वर काढण्यास कारण झालीं. त्यांत विशेष मान झटला ह्मणजे पहिल्या राष्ट्रासच देणें योग्य आहे. कारण रोमन लोकांची विद्या मूळची ह्मणण्यासारखी विशेष नसून सारी ग्रीक लोकांपासूनच ग्रहण केलेली होती. इतकें मात्र त्यांनीं केलें कां, त्यांनीं तिचें रक्षण करून ती थोडी बहुत वाढविली. आणि त्यांचें राज्य चोहोंकडे अवाढव्य पसरून तें फार दीर्घकाळ टिकल्यामुळें वरील विद्येचा फैलावा होऊन दूरदूरच्या देशांतहि तिचा उत्कर्ष झाला. पुढें कांहीं काळानें रानटी लोकांनीं वरील वादशाही मोडून टाकून जिकडे तिकडे अज्ञानाचें व दुराचाराचें प्राबल्य पुनः करून दिलें. पण सोळाव्या शतकांत प्राचीन विद्येचें जें पुनः सर्वत्र संजीवन झालें त्याच्या योगानें सर्व युरोपभर वरील दोन राष्ट्रांस पुनः मान मिळूं लागला. सध्यां युरोपखंडांत सुधारणेचा अतिशय फैलावा होऊन तिचें पाऊल दिवसेंदिवस पुढेंच जें पडत चाललें आहे त्यास आरंभ झटला ह्मणजे वरील काळापासूनच आहे. त्याच्यापूर्वी चोहोंकडचा प्रकार झटला ह्मणजे मारामारी

१. ही गोष्ट इतकी स्पष्ट असतांहि पाश्चात्य पंडितांस विशेष मान्य नाहींशी दिसते. कित्येकांच्या ठायीं तर इतका दुराग्रह किंवा असमंजसपणा दृष्टीस पडतो कां, ख्रिस्ती धर्मासुळेच समळें युरोप सुधारलें असें सुद्धां मत ते प्रदर्शित करतात, आणि प्राचीन ग्रीक व रोमन लोकांचें गुरुत्व झुगारून देऊन त्यांहून आपलें वर्चस्व मिरवितात. पण ख्रिस्ती धर्माचें (पुढें चाल).

व बेबंद पाच्छाही हाच होता. असो; तर याप्रमाणें ग्रीक व रोमन लोक हे अर्वाचीन युरोपियन राष्ट्रांस सर्व प्रकारें सन्मानार्ह होत; व यास्तवच त्यांचे इतिहास सर्वत्र प्रसिद्ध असून सर्वांच्या पूज्यतेस व प्रतीस पात्र झाले आहेत. इंग्लंडांतहि तसाच प्रकार आहे. तेथील विद्यालयांतून ग्रीक व रोमन ग्रंथकारांचें अध्ययन अद्यापहि प्राधान्येंकरून चालत आहे; व इंग्लिश भाषेंत मोटमोठ्या नामांकित ग्रंथकारांनीं प्रस्तुत विषयावर सर्वमान्य रचना केलेली आहे. आतां या ग्रंथांपैकीं जे अत्यंत प्रसिद्ध आहेत त्यांचें कांहीं निरूपण करतो.

८. रोमन लोकांच्या इतिहासावर अत्यंत विख्यात ग्रंथकार ह्याटले ह्याणजे आर्नोल्ड व गिवन हे होत. आर्नोल्ड यानें प्रस्तुत इतिहासाच्या पूर्वभागावर ग्रंथरचना केली आहे. त्याचा मूल संकल्प इ० स० ४७५ ह्याणजे रोमच्या ' बादशाहीचा शेवट, येथपर्यंत इतिहास लिहिण्याचा होता; पण तो अकस्मात् मृत्यूच्या तडाक्यांत सांपडल्यामुळें त्याचा तो ग्रंथ अर्धामुर्धाच राहिला. तीन भागांत कार्येजची दुसरी लढाई काय ती सरासरी संपत्ती. पुढील पांच सहा शतकांचा इतिहास तसाच राहिला. तो दुसऱ्या एका इतिहासकारानें बराच पुढें नेला आहे. असो; आर्नोल्डचा इतिहास मोठा मनोवैधक लिहिला आहे. भाषापद्धति प्रौढ व झोंकदार असून आंतील अर्थहि तसाच चित्तास लागण्यासारखा आहे; शिवाय ग्रंथकाराची वृत्ति मोठी गंभीर व धर्मपरायण होती; यास्तव तिची छाया जी प्रस्तुत इतिहासांत प्रगट झाली आहे तीहि सर्व वाचकांस, व विशेषतः तरुण असतील त्यांस, मोठी हितावह होय. या सर्व गुणांनीं, व इतिहासकाराचें इतर कित्येक गोष्टींच्या संबंधानें जें चोहोंकडे अतिशय वजन होतें

सर्व प्रकारें गौरव करणारांनीं व अर्वाचीन युरोपियन राष्ट्रांचें वैभव गाणारांनीं त्या खंडाची पंधराव्या शतकापर्यंतची स्थिति जर मनांत आणली, तर खरी गोष्ट तेव्हांच लक्षांत आल्यावांचून रहाणार नाही. युरोपाच्या जड संपत्तींतून एशियाखंडानें व अमेरिकेनें आपापला भाग जर माघारा काढून घेतला, व बुद्धिरूप संपत्तींतला ग्रीक, रोम, हिंदुस्थान, आरबस्थान यांनीं आपापला अंश हरण केला, तर बिचाऱ्या युरोपाचें अर्थभांडार व ज्ञानभांडार एकदम किती उघडें दिसू लागेल !!

१. रोमच्या अबाधव्य राज्याचे चवथ्या शतकांत दोन भाग झाले; एक पूर्वेकडील बादशाही, व एक पश्चिमेकडील. पहिलीची राजधानी कॉन्स्टांटिनोपल, ज्यास पुढें मुसलमान लोक कुस्तुंतुनिया ह्मणू लागले; आणि दुसरीचें मुख्य शहर रोम. हीं दोन्ही राज्ये इ० स० ४७५ आणि १४५३ या सालीं लयास गेलीं. याप्रमाणें रोमची सत्ता एकंदर चांगली २००० वर्षे टिकली !!

२. आर्नोल्ड याचें विद्वत्तेच्या संबंधानें जें वजन होतें तें त्याच्या वर्तनानें तर फारच वाढलें होतें. हा एका शाळेचा शिक्षक असून ती त्यानें मोठ्या उत्कृष्ट देशा आणून सोडली. (पुढें चालू).

त्यामुळे, वरील ग्रंथ तेव्हांच लोकांस प्रिय झाला; व त्या विषयावर तसा ग्रंथ अद्याप न झाल्यामुळे पुढेहि दीर्घ काळ त्याची ख्याति चालत राहिल असा सुमार दिसतो. असो; पण वरील इतिहासकाराहून पुढे सांगावयाचा जो गिबन त्याची योग्यता तर फारच मोठी आहे. त्याच्या तोडीचे इतिहासकर्ते आजपर्यंत या जगांत एकंदरीन पहातां थोडेच झाले आहेत; व इंग्लंडांत तर कोणीच झाला नाही ह्मटलें असतां चालेल. यानें मागे सांगितलेल्या ह्यूमप्रमाणें आपल्याच हातानें आपलें चरित्र लिहून ठेविलें आहे; व त्यावरून त्याच्या अभ्यासाचा प्रकार, त्याची धर्मसंबंधी वगैरे मते, त्याच्या सर्वप्रसिद्ध इतिहासाची कल्पना त्याच्या मनांत पहिल्यानें कोठें व कशी उद्भवली, तो शेवटास कोठें गेला, वगैरे अनेक चमत्कारिक गोष्टीविषयी त्यानें मजकूर लिहून ठेविला आहे. गिबन हा, 'जॉनसनचा क्लब' ह्याणून एक मंडळी जी मागे एके अंकांत सांगितली आहे तिचा सभासद होता. यावरून त्याची इतिहास लिहिण्यापूर्वीहि विद्वन्मंडळांत केवढी गणना होती ती स्पष्ट दिसते. गिबन पहिल्यानें प्राटेस्टंट धर्मांतला होता; पण पुढें त्याच्या वाचण्यांत क्याथलिक मताचे कित्येक नामांकित ग्रंथ आल्यामुळे त्याची वृत्ति बदलून तो क्याथलिक झाला. पुढें कांहीं काळानें त्याच्या बापानें प्राटेस्टंट धर्माच्या अध्यक्षांच्या स्वाधीन त्यास केल्यानें त्याची बुद्धि पुनः फिरून तो आपल्या मूळच्या पंथास अनुसरला. याप्रमाणें पूर्ववर्त्यांतच प्रस्तुत ग्रंथकाराची धर्मविषयक मतांत चलाविचल झाली होती. पण पुढें लवकरच व्हाल्टेरप्रभृति पाखंडवादी ग्रंथकारांची त्यास आवड लागून 'सब झुट है' ह्याणून दोन्ही पंथ त्यानें झुगारून दिले; आणि वरील फ्रेंच पंडिताची धर्मविडंबनरूप दीक्षा ग्रहण केली. ही त्याच्या इतिहासांत त्यानें चोहोंकडे पूर्णपणें चालविली आहे. असो; वरील नामांकित इतिहासाचा पहिला भाग १७७६ त प्रसिद्ध झाला. या ग्रंथाचा संकल्प गिबन यानें बारा वर्षे अगोदर करून ठेविला होता. तो प्रसंग त्यानें आपल्या चरित्रांत येणेंप्रमाणें सांगितला आहे. "सन १७६४ च्या आक्टोबर महिन्याच्या १५ तारखेस रोम येथें क्यापिटॉलच्या जुन्या मोडकळीस आलेल्या इमारतीपाशीं मी संध्याकाळचा हवा घेत मजेनें बसलों होतो. त्या वेळेस जुपिटरच्या देवालयांत मठवासी लोक सायंकाळचीं गीतें ह्याणत होते. त्याच्या शिष्यांची त्यावर अतिशयित भक्ति होती; व तेहि पुढें त्याच्यासारखे सदाचरणी व भक्तिमान होऊन मोठ्या योग्यतेस चढले. प्रस्तुत इतिहासकाराचे शालानियमनाविषयी कित्येक उत्कृष्ट लेख आहेत.

१. वरील धर्मांतराचे प्रकार युरोपांत पुष्कळ मोठमोठ्या विख्यात मनुष्यांचे घडले आहेत. त्यांत एक मांठा मौजेचा आहे ह्याणून सांगितों. रेनोल्डस या नांवाचे दोघे भाऊ इंग्लंडांत होते. त्यांपैकी एक पक्का क्याथलिक व दुसरा पक्का प्राटेस्टंट होता. यांचा एके प्रसंगीं मांठा कळाकडीचा वाद होऊन मौजे काय झाली, कीं क्याथलिक होता तो प्राटेस्टंट झाला, व प्राटेस्टंट होता तो क्याथलिक झाला.

अशा समयां त्या शहराच्या सत्तेचा न्हास व्हावयाला लागून तिचा लय कसा झाला याविषयीचा इतिहास लिहिण्याची कल्पना माझे मनांत उद्भवली.” या कल्पनेचे वर सांगितल्याप्रमाणे कालांतराने फळ दृष्टीस पडले. हा पहिला भाग गिबन इंग्लंडांत असतां छापला गेला. तो निघतांच सर्व वाचकांची उत्कंठा इतकी प्रबळ झाली कीं पहिल्या आवृत्तीचा तेव्हांच फडशा पडून दुसरी व तिसरी काढली तरी ती पुरेशी होईना, ऐलंडांत तर दोन आवृत्ति चोरून छापून विकल्या. याप्रमाणे प्रस्तुत ग्रंथ तेव्हांच लोकांस अत्यंत मान्य होऊन मोठमोठ्यांनाहि त्याविषयी अनुकूल अभिप्राय प्रकट केला. एके ठिकाणी मात्र तो अतिशयित अप्रिय होऊन द्वेषास व मत्सरास कारण झाला. हें स्थान पाद्रीमंडळ होय. या मंडळाची कृति जेथें तेथें एक दृष्टीस पडते. ती ही कीं, तोंडानें मात्र सत्याच्या प्रीतीविषयी व अभिमानाविषयी मोठाल्या कल्मना करायाच्या, आणि हातून होईल तितका त्यास अवरोध करायाचा; तसेंच बाहेरून ख्रिस्त प्रभूच्या शांतीचें व दयाशीलतेचें पोंघरूप दाखवून आंतून अत्यंत दुष्ट मनुष्यांच्या हातून व्हावयाचीं नाहींत असलां कृत्यें करायाचीं. असो; तर वरील धार्मिक वाचकांस मात्र रील ग्रंथ अगदीं दुःसह होऊन गेला. त्यांनून त्यांतील पंधरावा व सोळावा भाग तर त्यांस भारी वाईट लागला. या भागांत इतिहासकाराने ख्रिस्ती धर्माच्या प्रसाराचीं कारणें लिहिलीं आहेत. हीं कारणें पाद्री सद्देवांच्या मते अशीं असायाचीं होतीं कीं, सदरील धर्म देवाच्या पुत्रानें मुद्दाम अवतार धारण करून स्थापला, मोठमोठे चमत्कार प्रत्यक्ष करून दाखविले, व ‘आकाशांतील बापा’ची इच्छा फार दिवस तशी असून तसें त्यास करणें होतें, ह्मणूनच ख्रिस्ती धर्माचा उत्कर्ष झाला. पण वरील वेड्या इतिहासकारास हीं रहस्यें न कळून त्यानें केवळ ऐहिक व व्यावहारिक कारणांनांच वरील गोष्टींची उपपत्ति करण्याचा यत्न केला. यास्तव वरील धार्मिक लोकांपैकीं कित्येकांनां त्याचा भ्रम दवडण्याकरतां हातांत लेखणी धरली. पण मानवी जातीच्या दुर्दैवामुळें वरील सर्व मोलवान ग्रंथ काळांन त्यांच्या कर्त्यांवरोबरच गिळून टाकले. नांव घेण्यास त्यांपैकीं, एक मात्र अंमळसा तगून राहिला आहे; तो विशप वाटसन यानें केलेला होय. असो; तर याप्रमाणें सदरील इतिहासास प्रथमारंभांच लोकमान्यता प्राप्त होऊन दूषकांनांहि आपल्याकडून त्यावर पुष्कळ भडिमार केला; पण सूर्याचें तेज अंमळ प्रखर होत चाललाबरोबर ज्याप्रमाणें धुकें विरून जातें, त्याप्रमाणें वरील प्रतिपक्षिसमूह लवकरच हतवीर्य होऊन त्याच्यानें गिबनच्या कीर्तीच्या वेगास प्रतिबंध करवेनासा झाला. पुढे तीन तीन चार चार वर्षांच्या अंतरानें त्याच्या इतिहासाचा दुसरा, तिसरा व चवथा असे भाग छापून प्रसिद्ध झाले. यांचा प्रसार तर पहिल्याहूनहि अधिक व त्वरित झाला; व गिबनची सान्या युरोपभर अप्रतिम इतिहासकार ह्मणून ख्याति झाली. याप्रमाणें ज्या प्रचंड उद्योगाची उगीच कल्पना सन १७६४ त उद्भवली होती तो त्यानंतर तेवीस वर्षांनीं समग्र

सिद्धीस गेला ! या समाप्तीच्या समर्थीचाहि लेख मूळ आरंभाप्रमाणेच मोठा चमत्कारिक आहे. गिबन हा शेवटीं शेवटीं इंग्लंड सोडून स्वित्सर्लंड देशांत लॉसेन या गांवां जाऊन सुखवस्तु राहिला होता. तेथील बंगल्यांत त्याचा ग्रंथ संपूर्ण झाला. तो येणें-प्रमाणें—“या ग्रंथाच्या सरते शेवटच्या पृष्ठांतील सरते शेवटच्या ओळी ज्या मी लिहिल्या त्या १७८७ सालच्या जून महिन्याच्या २७ वे तारखेस मथ्यरात्री अकरा वाराच्या दरम्यान आपल्या वागेतील बंगल्यांत लिहिल्या. त्यानंतर पेन खाली ठेवून मी वागेतील मंडपांत अंमळ इतके तिकडे फिरलों. त्या वेळेस हवा मजेदार होती, आकाश निरभ्र होतें, चंद्र चांगला प्रकाशला असून त्याचें प्रतिबिंब पाण्यांत पडलें होतें, आणि भोंवतालचा सर्व प्रदेश, पर्वत आणि सरोवर ह्या अगदी स्तब्धशीं दिसत असून चोहोंकडे शांत होतें ! या वेळेस इतक्या दिवसांचें ओझें उतरून मी मोकळा झालों याबद्दल व माझी कीर्तीहि कदाचित् चिरकाळ स्थापित झाली हें मनांत येऊन मला पहिल्यानें कांहीं वेळ मोठा आनंद वाटला खरा; पण लवकरच ती आनंदाची व उत्साहाची वृत्ति जाऊन माझें मन किंचित् उदास झालें. मला असें वाटलें की, आज वीस वर्षे ज्या मित्राच्या संगतीनें मी मोठ्या मौजेनें काळ काढला तो मला आतां चिरकाळ अंतरला; आणि माझ्या इतिहासाची पुढें कितीहि मर्यादा असली, तरी माझी स्वतःची मुदत यापुढें थोडीच उरलेली असावी.”—गिबन पुढें सात वर्षांनीं मरण पावला.

प्रस्तुत इतिहासाची गणना केवढी मोठी आहे याविषयी वर सांगितलेंच आहे. आतां प्रसंगवशात् त्याच्या स्वरूपाचें येथें अंमळ विशेष कथन करतां; तेणेंकरून त्याची एवढी प्रसिद्धि असण्याचें कारण काय तें आमच्या वाचकांच्या विशेष लक्षांत येईल. प्रस्तुत ग्रंथांत सुमारे दीड हजार वर्षांची हकीकत आहे; व एवढ्या प्रचंड काळांत ज्या जबरदस्त उलाढाली झाल्या त्या सर्वांचें यांत यथासांग रेखल्यासारखें वर्णन आहे. पहिल्यानें एक तर रोमच्या राज्याचा इतिहास. रोमन लोकांच्या मोठमोठ्या सरदारांनीं व मुत्सद्द्यांनीं सगळ्या पृथ्वीवर जी राज्यरूप अवाढव्य इमारत कित्येक शतकें सतत प्रयत्न करून उभारली होती ती सरते शेवटीं मोडकळीस येऊन गोंथ, हुन, गॉल वगैरे राष्ट्रांनीं व नवे उत्पन्न झालेले जे आरब, तुर्क, मोगल यांनीं होतां होतां अगदीं जमिनीस मिळवून टाकली,—या सर्व प्रकारांचें वर्णन हें प्रकृत इतिहासाचें मुख्य संविधानक होय. नंतर याच्या पोटांत पृथ्वीवर नवे उत्पन्न झालेले जे दोन मोठे धर्म—एक ख्रिस्ताचा व दुसरा महंमदाचा—त्यांच्या उत्पत्तीचा व प्रसाराचा वगैरे वृत्तांत; वर सांगितलेल्या अज्ञान व रानटी राष्ट्रांचें भ्रमण, युद्धप्रसंग इत्यादिकांचें कथन; ‘धर्मयुद्धें’ झणून जें एक वेड युरोपांत कित्येक शतकें इतकें पिकलें होतें त्याची हकीकत; शिवाय निरनिराळ्या देशांचें वर्णन, तेथील लोक, रीतभात,

विद्याकला वगैरेविषयां माहिती—या सर्व गोष्टी वरील मुख्य इतिहासास अंगभूत होत. या सर्वांचे निरूपणहि मुख्य कथानकाप्रमाणेच इतिहासकाराने शेंकडों ग्रंथांतील माहिती एकत्र करून यथास्थितपणे केलें आहे; व यांतहि असा रस आणला आहे कीं, मुख्य इतिहासाप्रमाणेच यांच्या वाचनाचाहि वाचकांस बिलकूल कंटाळा येत नाही. सारांश, प्रस्तुत इतिहासकाराने आपल्या महानाटकाचें लांबच लांब कथासूत्र एवढें दीर्घकाळ सतत हातांत वागवून त्यांत यत्किंचित्हि गुंतागुंत होऊं न देतां तें क्रमाक्रमाने सगळें साफ उलगडलें, आणि आपल्या असंख्य पात्रांचे असंख्य खेळ भूमंडलरूप महारंगाच्या अनेकविध स्थली—द्वानेजे आतां रोम शहरांत, तर अंमळशानें मक्केत, आणि तिसऱ्यांदा इंग्लंडांत—याप्रमाणें दाखविले आहेत, यावरून त्याचें आटोकाट ज्ञान व अपूर्व रचनाचातुर्य हीं लक्षांत येऊन मन अगदीं थक्क होऊन जातें !

आतां ग्रीसच्या इतिहासाविषयीहि थोडेंसें लिहून सदरील अंक आटपतो. इतिहास लिहिण्याची खरी तऱ्हा या देशांत पहिल्यानें पूर्णत्वास पावून येथून ती युरोपभर पसरली या-विषयी, व या देशांत झालेल्या नामांकित इतिहासकारांविषयी, मागे सहाव्या अंकांत कांहीं माहिती दिलीच आहे. तीवरून वाचकांस कळेल कीं, बाकी सर्व देशांच्या इतिहासांपेक्षां वरील देशाचा इतिहास लिहिण्यास मोठ्या उत्कृष्ट सोयी आहेत. त्या अर्थातच या कीं, एरवीं जशी इतिहासाची सामग्री मिळवावी लागते, आणि मग त्यांतून तथ्य काढावें लागतें तसें तेथें मुख्य करणें न पडून सगळें आयतें तयार आहे; व शिवाय कित्येक इतिहास त्या त्या वेळचे लिहिलेले असल्यामुळें व लिहिणारे मोठे बुद्धिमान् व प्रामाणिक असल्यामुळें तर त्यांस विशेषच योग्यता आली आहे. असो; तर प्रस्तुत इतिहासावर ग्रंथ करणें हें वरील कारणांमुळें सोपें होऊन युरोपांतील सर्व भाषांत तो झाला आहे. इंग्लंडांतहि चालू शतकांत या विषयाकडे लोकांचें विशेष लक्ष लागून त्यावर कांहीं मोठाले ग्रंथ होऊन ते लोकमान्य झाले आहेत. त्या सर्वांच्या शेवटला जो प्रोटचा सर्वप्रसिद्ध इतिहास तो उत्कृष्ट मानतात. हा ग्रंथकार नुकता कांहीं वर्षांपूर्वी मृत्यु पावला. हा घरचा मोठा संपन्न होता; त्याचा बाप नामांकित सावकार असून तें काम यानेहि वगैरे दिवस स्वतः केलें. पुढें कांहीं वर्षे प्रोट हा लंडन शहराच्या तर्फेचा

१. गिवनच्या इतिहासांतहि अलीकडील कित्येक फ्रेंच व जर्मन पंडितांनीं कांहींकांहीं नुका काढल्या आहेत. पण त्या अगदीं थोड्या असून त्यांच्या योगानें इतिहासाची योग्यता मुख्येंच कमी होत नाही. रोमच्या इतिहासाच्या उत्तरार्धावर अशा प्रकारचा ग्रंथ पूर्वी युरोपांत कोणताच नसून गिवनच्या ग्रंथास पहिल्यापासून जें अढळ स्थान मिळालें आहे तें अद्याप असून पुढेहि चिरकाळ तसेंच राहील यांत कोणासहि संशय वाटत नाही !

२. तो आपल्या बापाच्या पेढीवर पहिल्यानें कारकून होता असें लिहिलें आहे. ही (पुढें चालू).

मुकत्यार झणून पार्लमेंटांत सभासद होता. पण पुढें तीहि जागा सोडून देऊन वर संगितलेल्या इतिहासाचेंच काम त्यानें हातांत घेतलें. तें तडीस नेण्यास त्यास गिबनप्रमाणेंच चांगली वीस वर्षे लागली. हा इतिहास अगदीं पहिल्यापासून तों शिकंदर बादशहाच्या मृत्यूपर्यंत आहे. याचे एकंदर बारा भाग आहेत. प्रोट हा मिला बगैरेंच्या मंडळींत होता, व 'वेस्टमिनस्टर रिव्यू'मध्ये त्याचे निबंध असत याविषयी मार्गाल अंकांत लिहिलेच आहे. त्यावरून त्याच्या मतांचा एकंदर झोंक लक्षांत येईलच. तो प्रस्तुत इतिहासांतहि आढळतो. तरी एकंदरीत सर्वांनुमतें हा इतिहास सप्रमाण व निःपक्षपातपणानें लिहिलेला असा धरला आहे. मार्गाल कांहीं इतिहासांप्रमाणें सत्याचा अपलाप, अत्युक्तिरूप वर्णन, किंवा अप्रमाण उल्लेख इत्यादि केल्याचा आरोप त्यावर अद्याप बिलकूल आलेला नाही. तशीच त्याची रचना मनोवेषक असल्यामुळें व ग्रीक लोकांची त्या त्या वेळची स्थिति यांत मोठी उत्कृष्ट दाखविल्यामुळेहि तो पंडितमान्य व सर्वजनप्रिय असा झाला आहे. ही त्याची प्रसिद्धि अशीच पुढेहि दीर्घकाळ राहील यांत संशय नाही.

श्लाघ्यः स एव गुणवान् रागद्वेषबहिष्कृतः ।

भूतार्थकथने यस्य स्थेयस्येव सरस्वती ॥'

राजतरंगिणी.

अंक ३०—(१) प्रस्तुत अंकाचा विषय. (२) इकडील राष्ट्रांचा इतिहास. (३) तो यथार्थ लिहितां येण्यास अवश्य पाहिजे असणारे गुण. (४) इकडील लोकांविषयी माहिती. (५) यथार्थ बुद्धि. (६) या गुणांच्या अभावाचीं फलें.

१. मार्गाल अंकांत इतिहास या सदराच्या पहिल्या तीन भागांचें निरूपण केलें. आतां यांत त्या सदरापैकीं राहिलेल्या भागांचा विचार करूं.

२. यापुढें एशियाखंडांत जीं हिंदु, चीन, पारसीक इत्यादि जुनीं राष्ट्रे होतीं व सध्यां जीं आहेत त्यांचा इतिहास इंग्लिश भाषेंत कसा आहे तो पहावयाचा. आतां बरील राष्ट्रांच्या इतिहासांविषयीं पहिल्यानें पृथक्त्वानें न लिहितां एकंदरीत सामान्यतः प्रस्तुत

गोष्ट आपल्या इकडच्या स्थितीस मोठी विलक्षण वाटणार आहे. पण इंग्लंडांतला व सध्यां युरोपांतला प्रकार असाच आढळण्यांत येतो. मोठ्या श्रीमंतांच्या मुलांची शिक्षणाची रीत व गरीबांची रीत बहुधा सारखीच असते; व दोघांस काम करायाला सारखेंच शिकवितात. जर्मनीच्या बादशाहाचा ज्येष्ठ पुत्र व आपल्या महाराणी साहेबांचा जावई, हा ठसेजुळयाला शिकत आहे असें वर्तमान कांहीं दिवसांपूर्वी चोहोंकडे वर्तमानपत्रांतून जाहीर झालेलें आमच्या वाचकांस बहुधा माहीत असेलच !

१. “तोच गुणवान पुरुष श्लाघ्य होय, कीं जो रागद्वेषांस बश न होस्ताता केवळ उदासनिपणें न्यायाधीशाप्रमाणें वास्तविक गोष्ट असेल ती सांगून देतो.”

विषयाकडे पाश्चात्यांचा कल कोणत्या प्रकारचा आहे तो वाचकांस कळविणें जरूर आहे. तो लक्षांत आला असतां वरील सर्व इतिहासांचें मुख्य स्वरूप त्यांच्या तेव्हांच ध्यानांत येईल; व तेणेंकरून त्यांच्या योग्यतेविषयांहि त्यांस एकंदरीत बरीच कल्पना होईल.

३. प्राच्यांचा ह्मणजे पूर्वभागच्या राष्ट्रांचा इतिहास पाश्चात्यांनीं ह्मणजे युरोप-खंडच्या रहिवाशांनीं लिहावयाचा हें मनांत आणल्याबरोबर अगोदर कोणाहि समजस व सुज्ञ मनुष्याच्या मनांत एक मोठी कल्पना आल्यावांचून रहायाची नाहीं. ती ही कां, सर्व प्रकारें दूर व अपारीचित असणाऱ्या अशा या राष्ट्रांचें ज्ञान युरोपियन लोकांस अगोदर पुरतेपणीं व्हावें कसें, व तसेंहि झालें तरी तें यथार्थ झालें ह्मणून कशावरून ? इकडील सर्व देशांचे रीतरिवाज, स्थितिरीति, धर्म, आचारविचार वगैरे दरोबस्त वरच्या लोकांच्याहून अगदीं निराळे आहेत, व कित्येक तर अगदीं विपरीतहि आहेत. या मोठ्या भेदामुळें व विरोधामुळें समजुतांत, विचारांत, व मतांत दोहों खंडांचा परस्पर अतिशयित भिन्नभाव आहे. या भिन्नत्वामुळें परक्या लोकांस इकडील गोष्टींचें ज्ञान होण्यास दोन मोठाले अंतराय येतात. पहिला मोठा अगोदर हा कां, अज्ञानास्तव इकडील सर्व गोष्टींविषयां अन्यथा ग्रह जे त्यांच्या मनास जडलेले असतात ते दूर झाले पाहिजेत. हे जर न होतील, तर इकडचें ज्ञान त्यांस कितीहि झालें तरी त्यापासून त्यांस सत्याचा लाभ मुळींच न होतां त्यांचे पूर्वीचे ग्रह बळकट मात्र होतील, व आधींचें अज्ञान दढतर होईल. तर इकडील लोकांविषयां खरें ज्ञान पाश्चात्यांस होण्यास पहिली अवश्य गोष्ट ही, कां अज्ञानास्तव, गर्वास्तव किंवा दुराग्रहास्तव त्यांच्या मनानें ज्या वेड्या निराधार समजुती घेतल्या असतात त्या काढून टाकून त्यांनीं आपला चित्तरूप पट पहिल्यानें स्वच्छ धुऊन काढला पाहिजे. असें केलें तरच 'रंगः शुक्लपटे यथा' या न्यायानें इकडच्या कल्पना त्यांच्या मनावर यथार्थपणें ठसतील. तर याप्रमाणें पहिल्यानें तयारी झाली पाहिजे. मग यापुढें इकडच्या लोकांविषयां ज्ञान संपादन करण्याचा उद्योग. हा तरी परराष्ट्रीय लोकांस मोठा जड जातो, व त्यामुळें एकंदरीत पहातां थोड्यांसच साध्य होतो.

४. आतां इकडील देशांचे इतिहास लिहिण्याचें काम युरोपांतील लोक जें विनम्र आपणावर घेतात त्यांचे ठायीं तें जसें पाहिजे तशा रीतीनें तडीस नेण्यास वरील गुणांचें साहित्य कितपत असतें याविषयां जर उगीच क्षणमात्र विचार केला, तर सर्वांच्या सहज ध्यानांत येईल कां, वरील दोन्ही गुणांत यांतील बहुतेकांचा कमतरपणाच असतो. कोणत्याहि देशाचें ज्ञान होण्यास दोन मोठालीं साधनें असतात; एक भाषाज्ञान किंवा त्याहूनहि उत्तम मार्ग ह्मणजे लोकपरिचय. आतां पहिल्या भाषाज्ञाना-विषयां जर पाहिलें तर सगळ्या युरोपभर व अमेरिकेंतहि पुर्वेकडील भाषांचे विद्यागुरु जरी चोहोंकडे आहेत, तशाच 'एशियाटिक सोसायटी' नांवाच्या मंडळ्याहि जागोजाग आहेत, व आमच्या देशांत युनिव्हर्सिटींतले परीक्षक, 'दक्षिणाप्रैज कमिटी'चे सभासद,

वगैरे मंडळी पाश्चात्यांपैकीं असल्याशिवाय जरी कधीं चालतच नाहीं, तरी वरील साऱ्या पंडितांस इकडील भाषांची माहिती वस्तुतः कितपत असते ही गोष्ट अलीकडे लहान पोरानपर्यंत सुद्धां ठाऊक होत चालली आहे. तीविषयां येथें कांहीं विशेष लिहिण्याची जरूर नाहीं. दुसरी गोष्ट लोकपरिचय. या साधनाचाहि युरोपियन लोक किती उपयोग करून घेतात हें फार विस्तारानें सांगायला नको. पहा, आमचा देश सगळा आज त्यांच्या पादाक्रांत झालेला आहे; आतां पूर्वीप्रमाणें हात बांधून वृद्ध काढून त्यांस कोणत्याहि एतद्देशीय राजेरजवाड्यांच्या पर्दा लीन व्हावें लागत नाही. किंवा एखाद्या देवळांत पाद्रीसाहेब शिरले तर त्यांस मार मिळण्याचीहि आतां विंशष भीति राहिली नाहीं;—फार तर काय, पण अर्वाचीन विद्येनें सुप्रकाशितांतःकरण झालेले आमचे कित्येक लोक तर आपल्या गौरवर्ण बंधूंस सैपाकघरच्या चुलीपर्यंत, देव्हान्याच्या चौरंगापर्यंत किंवा शय्यास्थानापर्यंत मोठ्या दौसेनें नेण्यासहि तयार आहेत. पण काय मौज झाली पहा ! जोंपर्यंत आम्ही आपली जुनो विद्या अगदीं लपवून ठेवून त्यांस थांग लागूं देत नव्हतो, आमचे रीतरिवाज, धर्माचार वगैरे अगदीं गुप्त रीतीनें होत होते, तोंवर ते सर्व समजण्याविषयां आमच्या राज्यकर्त्यांची अतोनात उत्कंठा होती. पण आतां आम्ही आपल्या अत्यंत ह्रदत गोष्टी त्यांस खुशाल सांगण्यास तयार झालों, शास्त्राच्यन तर काय पण यजनादि कर्मेहि त्यांकडून करविण्यास सध्यां प्रत्यवाय उरला नाहीं, तों बेटी त्यांचीच हौस कोणीकडे नाहींशी झाली ! असें होण्याचीं कारणें उघड आहेत; पण त्यांचें या स्थलीं विवरण अप्रस्तुत होय. बरें, पण हेंहि एक असो; आमच्या लोकांविषयांची माहिती आपण होऊन करून घेण्याचा उपयोग इंग्रेजांनीं जरी न केला, तरी निदान नेहमींच्या परस्परांच्या समागमानें तरी वरील ज्ञान त्यांस कांहीं अंशीं होण्यासारखें होतें. पण तसेंहि नाहीं. एतद्देशीय लोकांचा व त्यांच्या वरिष्ठांचा जो संबंध असतो तो नेहमीं कामापुरता मात्र असतो. परस्परांचा स्नेहसंबंध तर कशाला, पण नुसतें आपआपल्या पायरीनें असणें हेंहि दोघांकडून घडत नाहीं. साहेब चार हजार कोसांवरून इकडे येऊन एकदम उच्चपदारूढ झालेले असतात, व इंग्रेज ग्रंथकारांनीं आणि पवित्रशास्त्रवाल्या मिशनरींनीं त्यांच्या डोक्यांत एतद्देशीय लोकांविषयां मोठ्या मोलवान व पवित्र कल्पना घालून दिलेल्या असतात, यास्तव त्यांचें वर्तन सदा सर्वकाळ घोड्यावर असल्यासारखें असतें. ‘ओ यू गद्धा’ या गोऱ्या शिवीचा प्रयोग पट्टेवाल्यापासून तों शिरस्तेदार, मामलेदार अशासारख्या कामदारांपर्यंतहि होतो हें सर्वास विदित आहेच. तसाच साहेबांचा कोरा करकरीत वृद्धाहि शुभ वर्तमानाच्या दयेनें नेहमीं फुरफुरत असतो हेंहि सर्वप्रसिद्धच आहे. हें एका पक्षाचें वर्तन झालें; दुसऱ्याचें याच्या सर्वतोपरी विरुद्ध असतें. वरिष्ठ अधिकाऱ्यांच्या अशा उद्दाम आचरणांचा त्यांच्या हाताखालचे एतद्देशीय लोक कांहीं प्रतिकार तर बिलकूल करीत नाहीतच; पण

कांहीं अंशीं निरुपायास्तव, व पुष्कळ अंशीं अंगांत पाणी नसल्यामुळें सदासर्वदा क्षमा-
 वृत्तीचेंच अवलंबन करून राहिलेले असतात. एकूण खरें ख्रिस्तभक्तत्व बाप्तिस्मा न घेतांना
 आमच्या लोकांत येत चाललें आहे,—कोणतें ? तर एका गालांत मारिली असतां
 दुसरा मोठ्या संतोषानें पुढें करावयाचा ! तर याप्रमाणें राजा व प्रजा या दोहोंचा
 संबंध सध्यां आमच्या देशांत वर सांगितल्याप्रमाणें झाल्यामुळें व तो दिवसेंदिवस
 दढतर होत चालल्यानें पाश्चात्यांची आमच्याविषयीं अतिशयित तिरस्कारबुद्धि झाली
 आहे. युरोपांतील लोक नुकते नुकतेच इकडील राष्ट्रांच्या किर्येक आचारांस हांसत होते,
 व चिनी लोकांचा परराष्ट्रांविषयीं तिरस्कार व मत्सरबुद्धि, हिंदु लोकांचें सोंबळें, मुसल-
 मानांचा गोषा, या सर्वांचा त्यांस भारी चमत्कार वाटे; पण तिकडील राष्ट्रांसच आज चार
 दिवसांचें वैभव येतांच स्वर्ग दोन बोटें उरलासा जो वाटत आहे त्याचा क्षणभर
 विचार केला असतां वरील राष्ट्रांचें मोठेंसें नवल कोणासहि वाटणार नाहीं. गेल्या
 सालीं हिंदुस्थानांतील एका मोठ्या अधिपतीची एखाद्या उच्चत्याप्रमाणें जी आटोकाट
 तयारीनें चौकशी झाली व त्याच्या पदोपदीं मानखंडना झाल्या, त्याप्रमाणेंच युवराजांच्या
 सन्मानरूप अर्मांत आमच्या शेंकडों सरदारमंडळींच्या मानाची जी पूर्णाहुति पडली, तसेंच
 आज काय कोणा डेप्युटी कलेक्टरास रेल्वेवरील गाडीनें हात धरून गाडीतून बाहेर
 ओढून काढलें, उद्यां काय कोणा ख्रिस्तपुत्रानें आकाशांतील बापाची भेट घेण्यापूर्वीं
 त्याकडे आपल्या घोडेवाल्यास भुष्टिमोदकांची चांगली भरपूर पथारी बरोबर देऊन ताब-
 डतोब रवाना केलें,—अशा प्रकारचे वृत्तांत जे वरचेवर घडत आहेत त्यांवरून आमच्या
 राज्यकर्त्यांच्या ठायीं आमच्याविषयीं किती गौरवाची बुद्धि वागत आहे व मनुष्यमा-
 त्राचे हक्क ते किती ओळखतात तें अगदीं स्पष्ट दिसत आहे. तसेंच ज्या त्या राष्ट्रांच्या
 धर्मकृत्यांत डोकावण्याची मोठी इच्छा, व निवळ मूर्खपणानें त्यांची टवाळी करण्याचीहि
 मोठी मनापासून आवड; पण ख्रिस्त्यांच्या देवालयांत कोणा परक्यास जाणें झालें तर
 त्यानें मुकाट्यानें एकीकडे चोरट्यासारखें वसलें पाहिजे, व देवाच्या लाडक्या मंडळी-
 बरोबर त्यास डोळेझांकहि करावी लागते;—डोळेझांक तर खरीच, कारण डोळे उघ-
 डून ज्यानें पवित्र शास्त्र वाचलें आहे त्यास त्यांतील पोरकटपणा, अप्रयोजकपणा, अज्ञान
 व दुष्टत्व हें ढळढळीत दिसल्यावांचून कधीहि रहायाचें नाहीं ! तसेंच रस्तोरस्तीं निर्ल-
 ज्ज व कोडग्या बाटे मंडळीनें एतद्देशीय धर्माविषयीं हवा तसा व हवा तितका चारग-
 टपणा केला तरी कांहीं हरकत नाहीं, त्यांस पाठराखी पोलीस लोकहि मिळतात; पण
 त्यांच्याच समोर एखाद्यानें त्यांचें खंडन चालविलें तर भाविक ख्रिस्त्यांचा शुभ वर्तमाना-
 वरील भाव डळमळविल्याबद्दल त्या मनुष्यास सरकारांतून शिक्षा होते ! फार तर काय
 पण वरील धर्मास एकंदरीत लवमात्रहि विरोध केलेला आमच्या राज्यकर्त्यांस खपत

नाहीं; तसें करणाऱ्या दुष्ट मनुष्यास ताबडतोब शासन होतें. असो; याप्रमाणेंच इंग्रजी बुटाचें सुद्धां माहात्म्य जें आमचे राज्यकर्ते आपल्या मुलखांत चोहोंकडे बाढवीत आहेत, आमच्या जुन्या वेडगळ जोड्यास सरकारी कचेरींत बिलकूल प्रवेश होऊं न देतां खुद्द कायदेकौन्सलांत असणाऱ्या एतद्देशीय सरदारांसहि त्याबद्दल सक्त ताकीद मिळते; व तसेंच मडम साहेबांच्या तोंडाकडे नेटिवानें डोळे उचलूनहि वर पहातां उपयोगी पडत नाहीं. त्यांच्या एखाद्या इंगारचेष्टिताबद्दल चौकशी व्हावयाऱ्या असल्यास दरोबस्त काळ्या लोकांस बाहेर जावें लागतें, व त्यांच्या सन्मानाप्रतिपक्ष वड्या नेटिव कामगारांसहि गवांडी मिळते;—इत्यादि सर्व गोष्टींचा यथार्थ विचार केला असतां कोणाहि समजस व निःपक्षपात मनुष्यास कबूल करावें लागेल कीं, मनुष्यमात्रांत जे दोष सांपडतात त्यांपासून युरोपियन लोक झाले ह्मणून ते तरी तिळमात्रहि मुक्त झाले आहेत असें नाहीं. उल्टी त्यांत त्यांची साऱ्या राष्ट्रांवर कडीच आहे असें सुद्धां ह्मणणें भाग आहे.

वर सांगितलेल्या सर्व गोष्टी लक्षांत आणल्या असतां पाश्चात्य लोकांचे ठायीं इकडील राष्ट्रांविषयीं कोणत्या वृत्ति मनांत वागत आहेत त्या बऱ्याच ध्यानांत येतील; व त्यावरून इकडील देशाचें ज्ञान त्यांस होण्यास त्या केवढ्या प्रतिबंधक आहेत हेहि सहज समजेल.^१

१. दोन तिन वर्षांपूर्वीं मेलबिल नांवाच्या साहेबानें मुसलमानी धर्म स्वीकारल्याबद्दल त्याजवर केवढा गहजब गुदरला होता हें आमच्या वाचकांस स्मरत असेलच. या उदाहरणावरून मनाच्या स्वातंत्र्याबद्दल आमचे राज्यकर्ते जो एवढा दिमाख मिरवितात त्यांत तथ्य कितपत आहे हें सहज लक्षांत येतें. त्याप्रमाणेंच येथेहि धर्माच्या बाबतींत प्रजेवर बिलकूल सक्ति नाहीं असें जरी वरकाती पहातां खरें वाटण्यासारखें आहे, तरी वास्तविक स्थिति फार निराळ्या तऱ्हेची आहे असें कोणाहि विचारी मनुष्याच्या लक्षांत आल्यावांचून रहाणार नाहीं. आमच्या मालेच्याच द्वेषबुद्धीनें ख्रिस्तमाउलीच्या औरसं व दत्तक लेकरांनीं भाग्यास धागा लावून कोळ्यासारखें लांबवर जें जाळें रचिलें होतें त्याची हकीकत आमच्या वाचकांस कळविली असतां त्यांस भौज व आचंबा वाटल्यावांचून रहाणार नाहीं. आमच्या शुभवर्तमानवाल्या प्रिय बंधूंच्या हातीं प्रस्तुत माला सुकवून टाकण्याचें किंवा तीस करपाविषयाचें जर साधन असतें तर इरपक प्रयत्न करून त्यांनीं आपलीं अन्न रक्षण होण्याचा उपाय अवश्य केला असता; पण विचारे करतात काय, त्यांचा कोठेंच कांहीं लाग लागेना! आमच्या मालेस जेथपासून ओलावा मिळतो व तिची ट्वटवी रहाते तो जीवनरूप झरा तर त्यास सर्वथा अगम्य पडला, यास्तव त्यांस निमूटपणें खालें मान करून मार सोशीत रहाणें भाग पडलें.

२. पाश्चात्यांच्या मनांत इकडील लोकांविषयीं ज्या वृत्ति वागत असतात त्यांचें दूषण तिकडीलच एका नामांकित ग्रंथकारानें किती तीव्रतेनें केले आहे पहा!—

“If Providence hath removed us to a greater distance from
(पुढें चाल).

५. आतां दुसरा गुण जी यथार्थबुद्धि ती वरील लोकांचे ठायीं कितपत आढळते याविषयीं जर विचार केला, तर हिची अनुकूलता तर त्यांस वरील गुणांहूनहि कमी

the influence of those genial rays which ripen the wits of the eastern nations, it hath made us abundant amends, by indulging us in this conceit, that we are wiser than all the rest of the world besides.

There are some sorts of pleasing madness of which it would be cruelty to cure a man. By bringing him to his senses you make him miserable.

You will ask me, perhaps, what is the meaning of all this? Why, in good truth, the meaning of it is, a just indignation against the impertinence of those who imagine that they know everything, when in reality they know nothing.

And, to be more particular, the folly of the westerns in despising the wisdom of the eastern nations and looking upon them as brutes and barbarians; whilst we arrogate to ourselves everything that is wise and polite; and if we chance to light upon a just thought we applaud ourselves upon the discovery, though it was better understood three thousand years ago!

This happens to us through want of good reading and a true way of thinking; for the case is this, that little smattering of knowledge which we have is entirely derived from the east. They first communicated it to the Greeks (a vain, conceited people, who never penetrated the depths of oriental wisdom); from whom the Romans had theirs. And after barbarity had spread itself over the western world, the Arabians, by their conquests, restored it again in Europe. And it is the wildest conceit that can be imagined, for us to suppose that we have greater geniuses, or greater application, than is to be found in those countries."

Ockley's History of the Saracens.

वरील विचार, ज्ञानाच्या व बळाच्या गर्वाने उन्मादस्थितीस पावून साऱ्या एतद्देशीयांम किंबहुना झाडून साऱ्या प्राच्य राष्ट्रांस, कस्पटाप्रमाणें मानणारे आमचे श्वेतवर्ण बंधु, तसेच त्यांच्या जीवावर उडत्या मारून इमापनीतींतील करडाप्रमाणें जिऱ्याचापस्य दाखविणारे असे येशूच्या कळपांत शिरलेले आमचे लोक, आणि सध्यां आमच्या देशांत चोहोंकडे सहस्रशः दृष्टीस पडणारे धड बिंदु ना खिस्ती असे फांकडे पंडित, या सर्वांनीं नीट ध्यानांत ठेवण्याजोगे आहेत. तसें केले असतां त्यांच्या सहस्रशः दुर्मेतांचें मूळच खुंटल्याप्रमाणें होईल.

असते हें सहज दिसून येणारें आहे. यथार्थबुद्धि ह्मणजे निःपक्षपातता अथवा मनाची समवृत्तिता होय; ह्मणजे दुसऱ्याचे दोष काढायला जसे आपण उत्कंठें धांवतो त्याप्रमाणेंच आपले दोषहि प्रांजलपणें कबूल करणें, व देशांतरांचे आचार आपल्याहून भिन्न होत एवढ्यास्तवच केवळ त्यांस दोषरूप न ठरविणें. या गुणांत सुधारणेच्या शिखरास जाऊन पांचलेले व खऱ्या धर्माचीं तत्त्वे स्वीकारल्यानें परम पावन झालेले आमचे पाश्चात्य बंधु इकडील कोणत्याहि लोकांपेक्षां सामान्यतः पहिलां लवभात्राहि वरचढ आहेत असें नाहीं. आमच्या देशांत सुमारे शंभर वर्षांपूर्वीं भर पेशवाईत टोपीवाल्या इंग्रजाविषयीं जीं मतें होतां, किंवा एखाद्या अत्यंत भाविक मुसलमानाच्या मनांत सुवर खाणाऱ्या फिरंगी काफराविषयीं जो द्वेष मळेत किंवा कुस्तुंनुनिया शहरांत आज वागत असेल तितकाच द्वेष किंवा तिटकारा आमच्या अत्यंत परिपक्व बुद्धीच्या युरोपियनांतहि आढळतो. फार तर काय, पण ताडावर चढणाऱ्या मनुष्यावर मौजेनें गोळी घालणें व तो वानर होता एवढेंच झटल्यावरून खून माफ होणें, किंवा घोडेवाल्याच्या झिज्या धरून त्यास बुकलून ठार मारणें व शेवटीं त्याच्या प्राणाची बिचाऱ्याची अवघी तीस रुपये किंमत होणें, असले प्रकार अंमळ ध्यानांत आणले असतां आमचे महासोबळे भट किंवा मोठे करडे इमामहि बरे असें वाटूं लागतें ! असो; प्रस्तुत विषयांवर या पुस्तकाच्या आठव्या अंकांत वरेंच विवेचन केले आहे, त्यावरून व सामान्यतः इकडील विषयांवर लिहिलेला कोणताहि इंग्रजी ग्रंथ पाहिला असतां त्यावरूनहि वरील गुण पाश्चात्यांस अद्याप किती शिकायाचा आहे याविषयीं कोणाचीहि खात्री झाल्यावांचून रहाणार नाहीं.

१. एशिया व युरोप या दोन्ही खंडांचा परस्पर संबंध वाढत चालला आहे; यास्तव कालेंकरून सध्यां असणारे ग्रह व मूर्ख समजुती या नष्ट होत जातीलच हें उघड आहे. या भावी स्थितीचें सध्यांहि क्वचित् चिन्ह दृष्टीस पडतें. हें पुढील उताऱ्यावरून लक्षांत येईल. बॉसेट नांवाच्या फ्रेंच ग्रंथकारानें 'जगाचा इतिहास' कसा लिहिला आहे याविषयीं एक नामांकित शंग्लश इतिहासकार लिहितो—

"In the same way, because Bossuet had been taught that the Jews are the chosen people of God, he, under the title of Universal History, almost confines his attention to them, and treats this obstinate and ignorant race as if they formed the pivot upon which the affairs of the universe had been made to turn ! His idea of an universal history excludes those nations who were the first to reach civilization, and to some of whom the Hebrews owed the scanty knowledge which they subsequently acquired. He says little of the Persians, and less of the Egyptians; nor (पुढें चालू).

६. वरील दोन कलमांत युरोपियन इतिहासकारांच्या अंगां कोणत्या दोन गुणांचा अभाव सामान्यतः दृष्टीस पडतो तो सांगितला. आतां त्या अभावार्थाचीं फळे

does he even mention that far greater people between the Indus and the Ganges, whose philosophy formed one of the elements of the school of Alexandria, whose subtle speculations anticipated all the efforts of European Metaphysics, and whose sublime enquiries, conducted in their own exquisite language, date from a period when the Jews, stained with every variety of crime, were a plundering and vagabond tribe, wandering on the face of the earth, raising their hand against every man and every man raising his hand against them."

पुढें अर्वाचीन इतिहासकार येऊन मुसलमानांविषयीं वरील भाविक इतिहासकारानें कसा काय मजकूर लिहिला आहे याविषयीं प्रस्तुत ग्रंथकार द्वागतो—

—"To descend a little later : everyone acquainted with the progress of civilization will allow, that no small share of it is due to those gleams of light, which, in the midst of surrounding darkness, shot from the great centres of Cordova and Bagdad. These, however, were the work of Mahommedanism; and as Bossuet had been taught that Mahommedanism is a pestilential heresy, he could not bring himself to believe that Christian nations had derived anything from so corrupt a source. The consequence is, that he says nothing of that great religion, the noise of which has filled the world; and having occasion to mention its founder, he treats him with scorn, as an impudent impostor, whose pretensions it is hardly fitting to notice. The great apostle, who diffused among millions of idolators the sublime verity of one God, is spoken of by Bossuet with supreme contempt; because Bossuet, with the true spirit of his profession, could see nothing to admire in those whose opinions differed from his own. But when he has occasion to mention some obscure member of that class to which he himself belonged, then it is that he scatters his praises with boundless profusion. In his scheme of universal history, Mohammed is not worthy to play a part. He is passed by; but the truly great man, the man to whom the human race is really indebted, is—Martin, bishop (पुढें चालू).

आज काय दृष्टीस पडताहेत तीं सांगतीं. त्यावरून वरील दोन्ही गुणांचें, व त्यातून दुसऱ्याचें, महत्त्व किती आहे तें चांगलें नजरेस आल्याविना रहाणार नाहीं.

७. हीं फळें झटलीं झणजे खोटे समज व अर्थीकचीं मतें हीं होत; झणजे कांहीं समजुती तर केवळ निराधार व कांहीं अशतः मात्र खऱ्या अशा वरील गुणांच्या अभावीं उत्पन्न होतात. आतां यांपैकीं कित्येक ज्या फारच ठळकठळीत दिशाणांच्या आहेत त्या सांगतीं. युरोपियन इतिहासकारांचे कित्येक जे महारिकांत अविगम्य होऊन बसले आहेत त्यांत एक मोठें प्रमेय असें आहे कीं, एशियाकडील राष्ट्र ऐष-आरामांत मग्न, भपकीदार, व नामद अशीं आहेत. हें महावाक्य बहुधा प्रत्येक युरोपियन इतिहासकाराच्या ग्रंथांत सांपडेल; याच्या सत्यतेविषयीं कोणसहि तिळ-मात्र सुद्धां संदेह नाहींसा दिसतो. फार तर काय, पण हें खोडण्यास आझी सरसावतीं याचें आमच्या वाचकांसहि बहुधा आश्चर्य वाटल्यावांचून रहाणार नाहीं. पण आतां याच वाक्याची स्थिति काय होते ती पहा !

पहिला आरोप ऐषआरामाचा व भपकीचा. या आरोपाचा क्षणमात्र विचार केला असतां कोणासहि कळून येईल कीं, यांत कांहींच अर्थ नाहीं. एखाद्या कंगाल मनुष्यानें एखाद्या लक्षार्थीशावर जर असे आरोप केले कीं, तूं उत्तम पक्वान्नें खातोस, उंची सरबतें पितोस, टोलेजंग वाड्यांत रहातोस, अंगावर दागदागिने मिरवतोस, तुझ्यासारखा अधम कोण आहे ?—तर त्या श्रीमान मनुष्यास काय वाटेल बरें ? हीं मोठां जबरदस्त दूषणें समजून तीं उडविण्याचा तो यत्किंचित् तरी यत्न करील काय ?

of Tours. He it is, says Bossuet, whose unrivalled actions filled the universe with his fame, both during his life-time and after death. It is true that not one educated man in fifty has ever heard the name of Martin, bishop of Tours. But Martin performed miracles, and the church had made him as saint; his claims, therefore, to the attention of historians must be far superior to the claims of one who, like Mohammed, was without these advantages. Thus it is that, in the opinion of the only eminent writer on history during the power of Louis XIV., the greatest man Asia has ever produced, and one of the greatest the world has ever seen, is considered in every way inferior to a mean and ignorant monk, whose most important achievement was the erection of a monastery, and who spent the best part of his life in useless solitude, trembling before the superstitious fancies of his weak and ignoble nature."

Buckle, Vol. II.—pp. 285-3.

एशिया खंडांत देवाच्या कृपेनें सृष्टीचें अपार वैभव प्रगट झालें असून मनुष्यमात्रास सुखावह होणाऱ्या लक्षावधि पदार्थांची अत्यंत विपुलता आहे; मग तिचा उपभोग केल्यानें किंवा ती मिरविण्यानें मनुष्य दोषास पात्र होतो काय ? ज्या खंडांतील लोकांस एशियाची माहिती होई तोंपर्यंत अगदीं सामान्य उपभोगाचे पदार्थहि दुर्लभ होते, जेथील भुतांस उसाचे मळे पहिल्यानें दृष्टीस पडतांच अत्यंत हर्ष होऊन वनचरांप्रमाणें ज्यांनीं त्यांत चंगळ मांडली, ' हत्ती कसा तो मुळांच माहीत नसून जे त्यास भिऊन पहिल्यानें पळू लागले, ' जिकडील अत्यंत सुपीक देश सरासरी इकडच्या उखीर जमीनीबरोबर, जेथें बारा महिने अठरा काळ पाऊस, धुकें, बर्फ यांनीं पिच्छा पुरवून सूर्यदर्शनहि कधीं चांगलेंसें होऊं देऊं नये, अशा लोकांस इकडच्या समृद्ध व सुखकर देशांचें वैभव सहन न होऊन त्यांकडे नाक मुरडण्याचा त्यांनीं आव घालावा ही केवडी मौज आहे ! आणि त्यांतून ज्या वीतभर लांब व वीतभर रुंद देशांत सृष्टीची रचना इतकी ठेंगणी व तोकडी आहे कीं, तिकडचे मोठे गगनचुंबित पर्वत ह्मणजे इकडचीं टेपाडें, व टेम्ससारख्या महाप्रचंड नद्या ह्मणजे इकडच्या एखाद्या ओहोळाबरोबर, जेथील खाणांतली मोठी अमूल्य संपत्ति ह्मणजे शिसें व कथील, मोठीं स्वादिष्ट फळें ह्मणजे इकडील रानफळांसारख्यां, व दारिद्र्याधिदेवतेची ज्या देशावर इतकी पूर्ण कृपा कीं, इकडील संपत्तीचा एवढा पूर आज शेंकडों वर्षे तिकडे चालत असतां लक्षावधि लोकांस नुसते वटाटे फांकावे लागतात, त्याच देशच्या लोकांनां खुद्द हिंदुस्थानाशीं संपत्तींत टक्कर मारूं पहावी ह्मणजे केवढें अचाट साहस आहे ? ' बरें, पण आमच्या

१. युरोपच्या निरनिराळ्या देशांतून क्रमवाले योद्धे जेव्हां जमून तुर्कस्थानावर येऊन थडकेले, तेव्हां त्या देशांत त्यांस पहिल्यानें ऊस दृष्टीस पडला. तोंपर्यंत त्यांस साखर मात्र माहीत असून ती कशी होते तें कांहीं माहीत नव्हतें. यास्तव हा गोड वेत पहातांच त्यांस भारी आनंद झाला. 'Sugar-cane' हें नांव वरील अज्ञानमूलक हर्षाचेंच दर्शक होय.

२. ही गोष्ट रोमच्या इतिहासांत प्रसिद्ध आहे. ग्रीसचा राजा पिन्डस याची रोमन लोकांशीं जी लढाई झाली तीत पहिल्यानें बरील अद्भुत पशु त्यांस माहीत झाला. त्याचें तें विचित्र रूप व अचाट शक्ति पाहून रोमच्या शूर शिपायांचीहि दाणादाण होई; व त्या योगेंकरून वरील राजास पहिल्यानें कांहीं जय मिळाले.

३. मार्गे आठव्या अंकांत मेकॅलेचा हिंदुस्थानच्या संपत्तीवर जो उल्लेख आहे तो सांगितला होता. तो येथें मूळांतून उतरून घेतो—

"The most absurd notions were then entertained in England respecting the wealth of India. Palaces of porphyry hung with the richest brocade, heaps of pearls and diamonds, vaults from which pagodas and gold mohurs were measured out by the (पुढें चालू).

पाश्चात्य बंधूंनी हा संपत्तीचा तिरस्कार व हें कडकडीत वैराग्य आपल्या कृतींत तरी दाखवावयाचें होतें ! 'रानटी सोन्या मोठ्यांची एवढी कांय येऊं न देतां तो रानटी लोकांचीं रानटी लोकांपाशींच असूं द्यावयाचीं होतां !' देशोदेशीं फिरून शेवटीं मोडकां तोडकां जहाजे मोठ्या आर्जवानें मिळवून कोण पश्चिमेकडे हजारों कोस वेड्यासारगें

bushel, filled the imagination even of men of business. Nobody seemed aware of what was nevertheless most undoubtedly the truth, that India was a poorer country than countries which in Europe are reckoned poor, than Ireland for example or than Portugal."

—Warren Hastings.

पुढें क्षणभरानें हीच वृत्ति पालटून प्रस्तुत इतिहासकार प्रसंगांतरावर दृष्टि देऊन पुनः आपणच लिहितात—

"The people of India, when we subdued them, were ten times as numerous as the Americans whom the Spaniards vanquished, and were at the same time quite as highly civilized as the victorious Spaniards. They had cities larger and fairer than Saragossa or Toledo, and buildings more beautiful and costly than the Cathedral of Seville. They could show bankers richer than the richest firms of Barcelona or Cadiz, viceroys whose splendour far surpassed that of Ferdinand the Catholic, myriads of cavalry and trains of artillery which could have astonished the Great Captain."

—Lord Clive.

मेकॉलेसारख्या विद्वान् व चाणाक्ष क्षणविणान्या ग्रंथकारानें साऱ्या जगादेखत या बोटावरची थुंकी या बोटावर असा पोरखेल करावा हा केवढा चमत्कार आहे !—अथवा चमत्कार तरी कसचा ? झेव साहेबांस खोटी सही करतांना केव्हां शरम वाटली ? अथवा हेरिस्टस यास तरी सत्यभ्रष्ट व नीतिभ्रष्ट होतांना कधीं मनोदेवता आड येत होती ? मग तोच प्रकार त्यांच्या अनन्यभजकांतहि कां आढळू नये !

१. मिल्टननं आपल्या महाकाव्याच्या दुसऱ्या सर्गाच्या आरंभों व्हातलें आहे—

"High on a throne of royal state, which far
Outshone the wealth of Ormuz or of Ind,
Or where the gorgeous East with richest hand,
Showers on her kings barbaric pearl and gold,
Satan exalted sat."

प्राच्यदेशीय संपत्तीचा वर जो इंग्रजी कवीनें अधिक्षेप केला आहे तो वाचून 'शसाप-नीतीं'तील आंबट द्राक्षांची कोणास आठवण होणार नाही ?

समुद्रावर फीर, नाही तर आफ्रिकेला वळसा घालून अनमानधक्क्याने कोठे तरी लाग, एवढी जबरदस्त यातायात आकाशाच्या राज्याच्या वाटेदारास कोणी करायला सांगितली होती कोण जाणे? तसेच शेंकडों वर्षे ध्यानीं मनीं स्वप्नीं घोळलेला हिंदु-स्थान एकदांचा गावला असतां त्यावर ख्रिस्तदासांच्या एवढ्या झुंडीच्या झुंडी कशा थांबल्या हा तरी चमत्कार आहे! त्याप्रमाणेच पुढें खोठ्या सद्द्या कर, राजद्रो-हाच्या मसलतांत शिर, याची मुंडी मुरगाळ, त्याला चिथावून दे, एवढ्या उलाढाली तरी गेलीं शंभर वर्षे आमच्या परम विरक्त व प्राच्य देशांस तुच्छ करणाऱ्या युरोपस्थ बांधवांनीं कशाकरतां केल्या बरें? पण हेहि असो; येथूच्या प्रेषितांच्या सांगण्याप्रमाणें एवढाहि अचाट उद्योग आमच्या दयाळू भ्रात्यांनीं आह्मांस शहाणें करण्याकरितां किंवा आकाशचें राज्य मिळवून देण्याकरतां कदाचित् केला असेल; पण हें कसें बरें, कीं जो ऐषआराम दूर असतां केवळ निंदेस पात्र होता तोच आमच्या वंधूस सुलभ होण्याबरोबर त्याचें नियत्व कोठें तें पार निघून गेलें? जीं रत्नें येथील राजेरजवाड्यांच्या अंगावर असतां 'रानटी' झालीं होतां त्यांस युरोपचें वारें लागतांच बेटीं एकदम कशीं मुधारलीं हो!!

यापुढचा दुसरा विचार नामर्दपणाचा. हें दृषणहि वरच्यासारखेंच केवळ शुष्क असून अंमळ सूक्ष्मदृष्ट्या त्याचा विचार केला असतां त्याचा पोकळपणा आरपार दिसल्यावांचून रहाणार नाही. एक तर हें अलीकडे अर्थशास्त्रावरून सर्वसंमत झालेंच आहे कीं, संपत्तीनें राष्ट्र दुर्बल होतें ही समजूत खोटी आहे; तिच्या योगानें त्यास उलटी बळकटी येते असेंहि पण पुष्कळांचें मत आहे. तेव्हां यावरून पहातां प्राच्य राष्ट्रे समृद्ध असल्यामुळे निःशक्त होऊन गेलेलीं आहेत हा मुद्दा तर अगोदर मुळींच उडाला. पण एशिया खंडांतील जमीनीचा व हवापाण्याचाच असा कांहीं गुण असला तर, कीं तेथील लोक आपले भागुवाईच निपजावे! असें असेल तर याचा प्रत्यय पहाणें सोपें आहे. इकडील देशांत युरोपांतल्यासारखे जरी मोठमोठे इतिहासकार निप-जले नाहींत, तरी इकडील राष्ट्रांनीं आपापले वृत्त बरेंच लिहून ठेवलेलें आहे. शिवाय त्यांचा इतिहास चिरकाल रहाण्यासारखा ठिकठिकाणीं स्थापित झाला असून त्यांच्या शत्रूंच्या ग्रंथांतहि त्यास स्थान मिळाले आहे. या सर्वांवरून पहातां असें स्पष्ट दिसून येईल कीं, जाफेटच्या पोरानेक्षां शेमचां पोरें कमी बळकट आहेत असें नाही. पहा बरें रोमन लोक साऱ्या जगास एवढे दुर्जय झाले असतां अरब लोकांनीं त्यांस किती लव-कर जेर करून टाकले, व सारें युरोपखंड त्यांच्यापुढें कित्येक शतके कसें थरथरां कांपत होतें! जितका मुलूख काबीज करण्यास रोमन लोकांस आठशें वर्षे लागलीं तितका आमच्या प्राच्य वीरांनीं ऐशीं वर्षांत काबीज केला! सिरिया, इराण, मिसरदेश, स्पेन,

१. "With the Koran in one hand, and the scimitar in the (पुढें चालू)."

फ्रान्स एवढाले देश त्यांनीं एकेका मोहीमेंत सर करून टाकिले. पुढें कांहीं काळानें त्यांचे अनुयायी जे तुर्क लोक त्यांनीं तर एशियामैनर जिंकून सन १४५३ सालीं कुस्तुनिया शहरांतील ख्रिस्ती देवळांवरचे कूस उपटून काढून त्या जागीं आपले अर्धचंद्र रोवले ! हे अर्धचंद्र आज चारशें वर्षे सारखे लक्षाकताहेत. युरोपांत हजारों धामधुमी होऊन राज्यांचीं राज्ये पालथीं झालीं व नवीं उदयास आलीं; पण हे कायमचे कायम ! अकराव्या, बाराव्या व तेराव्या शतकांत तर ख्रिस्ती प्रभूच्या जन्मभूमीच्या गद्गारार्थ लक्षावधि, कोठ्यावधि, युरोपियन वीर आपल्या पैगंबराची निशाणी दंडाला बांधून तुर्कस्थानांत येऊन थडकले; पण इतक्यांचाहि समाचार खोठ्या पैगंबरास भजनारे जे तुर्क लोक त्यांनीं एकठ्यांनीं घेतला. असो; या तर मागल्या गोष्टी झाल्याः कीं ज्या वेळीं युरोपांतील राष्ट्रे अज्ञानांत भग्न असून रानटी अवस्थेंत होती. पण हल्लीं त्यांवर सुधारणुकेची पूर्ण कळा येऊन बाकी सगळ्या जगास तीं तुच्छ करीत असतां एशिया-कडील राष्ट्रे त्यांस सहज चिरडून टाकतां येण्याजोगी आहेत कीं काय हें पाहूं. याचाहि क्षणभर विचार केला असतां कोणाहि निःपक्षपात व समंजस मनुष्यास सहज कळून येईल कीं आज एकोणिसाव्या शतकांतहि जगाची स्थिति अकराव्या शतकापेक्षां फारशी बदलली आहे असें नाहीं. पहा बरें, आमच्या पाश्चात्य राज्यकर्त्यांनीं टिबू सुलतान, बाजीराव, दौलतराव, यशवंतराव या सर्वांस एकामागून एक जिंकून आपलें निशाण उत्तरेस हिमालयापर्यंत, पूर्वेस ब्रह्मदेशापर्यंत, व पश्चिमेस अटक नदीपर्यंत जय-

other, the impetuous and indomitable Arab achieved a series of splendid victories unparalleled in the history of nations: for in the short space of eighty years that mighty range of Saracenic conquest embraced a wider extent of territory than Rome had mastered in the course of eight hundred !”

Ockley's History.

१. आरबस्थानांतून एकाएकीं निघालेली ही वावटळ वर सांगितल्याप्रमाणें दूरदूरच्या देशांपर्यंत जाऊन थडकून सर्वां दुर्धर झाली असतां हिंदुस्थानावर मात्र तिचें कांहीं चाललें नाहीं. ही गोष्ट लक्षांत ठेवण्यासारखी आहे. एक इंग्लिश इतिहासकार ह्मणतो—

“It cannot but appear a very notable circumstance, that while the followers of the Prophet completely subjugated Persia and Spain in two or three campaigns, the resistance which they met in their early encounters with the Hindus was so compact and resolute, that nearly three centuries elapsed after the first invasion, before they could make any permanent impression on India.

—*Marshman, Vol. I.*

घोषानें नाचवीत नेलें, व साऱ्या भरतखंडाचें प्रभुत्व फारा दिवसांनीं एका छत्राखालीं आणलें. पण इतकें असतां हि आपल्या सामर्थ्याच्या जोरावर एकेचाळीस सालीं त्यांनीं अफगाणस्थानावर जेव्हां चाल केली, तेव्हां तद्देशीय इतिहासकारांनीं मोठ्या प्रेमानें गाई-लेलें जें पाश्चात्यांचें शरीरबल व बुद्धिबल त्याची प्रतीति कशी खाशी आली ! इंग्रजी कवा-ईत व इंग्रजी शहाणपण हीं दोन्ही त्या कडवे लोकांच्या तडाक्यापुढें चुराडा होऊन गेलीं; आणि इंग्रजांच्या 'सवाई तुऱ्या'स पुरतेपणीं धुळींत लोटवून त्यांनीं साऱ्या जगास जाहीर करून दिलें कीं, मराठ्यांचा हि ज्या राष्ट्रांने मोड केला तें कांहीं सामान्य नव्हे.

१. अफगाणस्थानांतील मोहिमेचा जो शेवट झाला तशासारखें अपेश इंग्लिशांस कधींच आलें नसेल. ज्या सैन्यानें मोठ्या थाटानें सिंधुनद उलंघून शत्रूच्या मुळखांत चाल केली त्यापैकीं सरतेशेवटीं एकजण मात्र परत आला, मग तो गोंरा होता कीं काळा नकळे ! या भयंकर निःपाताचें वर्तमान ऐकून धाट जे पाश्चात्य लोक त्यांची हि कशी अवस्था झाली हें पुढील उताऱ्यावरून लक्षांत येईल—

“There was not in that great palaced city (Calcutta), or in any one of the smaller stations or cantonments in India, an Englishman whose heart did not beat, and whose hand did not tremble, for the fate of the Cabul force, when he opened the letters and papers which brought him intelligence from beyond the frontier. No one who dwelt in any part of India during the early months of 1842 will ever forget the anxious faces and thick voices with which tidings were sought, questions and opinions asked and interchanged, hopes and fears expressed, rumours sifted, probabilities weighed, and how, as the tragedy deepened in solemn interest, even the most timid and desponding felt that the ascertained reality far exceeded in misery and horror all that their excited imaginations had darkly foretold. There was a weight in the social atmosphere as of dense *super-incumbent* thunder-clouds. The festivities of the cold season were arrested—gaiety, and hospitality were not. There were few families in this country which did not look on with apprehension for the fate of some beloved relation or friend; while unconnected men, in whom the national overlaid the personal feeling in this conjuncture, sighed over the *tarnished* reputation of their country, and burned to avenge the insults that had been heaped upon it.”

Kaye's War in Afghanistan.

हैं सर्व एशिया खंडांतील एका राष्ट्राविषयीं झालें. पण एवढ्याचवरून आमच्या वाचकांपैकीं कित्येक कदाचित् ह्मणतील कीं, वरें, मुसलमानांच्या अंगां शौर्य आहे हें आह्मी पाहिजे तर करूं कबूल; पण आह्मी हिंदु तर इंग्रेजी इतिहासकारांच्या ह्मणण्याप्रमाणें भिन्ने व नामर्द खरे कीं नाहीं? या प्रश्नाचेहि वरच्या एकंदर दूषणाप्रमाणेंच निराकरण करून आमच्या लोकांचें स्वतःविषयीं अद्याप किती अज्ञान आहे तें पुरतेपणीं दाखविणें मोठेंसें कठिण आहे असें नाहीं. पण प्रस्तुतसारख्या विषयावरून तसें हवें तसें लिहिण्याची मोठी पंचाईत असते. इंग्रेजी ग्रंथकारांनीं व मनानें इंग्रेज जणिलेल्या अशा एतद्देशीयांनीं आमच्या देशाविषयीं हवा तितका चारगटपणाचा व निवळ अज्ञानाचा मजकूर लिहिला तरी त्यांस पूर्ण मुभा असते; पण आमच्यांपैकीं कोणी अंमळ त्यांस वेडावाकडा शब्द लिहिला किंवा बोलला, कीं त्याच्यावर मात्र चोहोंकडून गहजब होतो. मिशनरी व वाटे लोक तर त्यास खाऊं का गिळूं याप्रमाणें पाण्यांत पाहूं लागतात: सरकारी अधिकाऱ्यांचीहि मर्जी खप्पा होऊन त्यास चाकरीच्या संबंधानें नडी येऊं लागतात, शिवाय त्याच्या देशबंधूनहि पुष्कळ असे असतात कीं त्यांस आपणांवर केलेल्या व्यर्थ आरोपांचेहि खंडन केलेलें पहावत नाहीं, त्यांस 'तुझी पशु आहां, मूर्ख आहां, नीच आहां' हीच पुष्पवृष्टि अधिकाधिक तोषप्रद होते. तेव्हां या पंचायतीमुळें असल्या विषयावर आपले विचार पूर्णपणें प्रगट करण्यास आपल्या लोकांस सयड नाहीं. तथापि आज दोन अडीच वर्षे प्रकृत विषयाच्या संबंधानें या पुस्तकांत जागोजाग वरेंच उल्लेख केले आहेत; त्यांहून येथे आणखी कांहीं सविस्तर लिहिण्याची गरज राहिली नाहीं. यास्तव विषयानुरोधास्तव एक मात्र मोठें प्रमाण येथें दाखल करितों ह्मणजे पुरे. हें प्रमाण इतकें ढळढळीत असतां आमच्या स्वीय व परकीय प्रतिपक्ष्यांस दिसत नाहीं हें त्यांच्या मदांधत्वाचें किंवा अज्ञानांधत्वाचें दर्शक झटलें पाहिजे. हिंदुस्थानच्या इतिहासाची ज्यांस ज्यांस थोडी बहुत तरी माहिती आहे त्या सर्वांस ही गोष्ट महशूर आहे कीं, फ्रेंचांचा प्रख्यात मुत्सद्दी डुप्लो यानें हा देश काबीज करण्याची एक मोठी उत्कृष्ट कल्पना काढिली. ती ही कीं, एतद्देशीय लोकांस चाकरीस ठेवून त्यांच्या युरोपच्या क्वाइतीबरहुकूम पलटणी तयार करायाच्या. ही कल्पना पुढें इंग्रेजांसहि पसंत पडून त्यांनीं आपलें सैन्य हळू हळू याच रीतीनें वाढविलें. या काळ्या लोकांस इंग्रेज लोक 'शिपाई' ह्मणतात. या शिपायांनीं अवघ्या शंभर वर्षांत इंग्रेजांचें राज्य साऱ्या हिंदुस्थानभर कोणत्या प्रकारें करून दिलें, आणि प्राच्यदेशीय असतां व मूर्तिपूजक असतां किती शौर्यानें व किती इमानानें आपल्या परस्थ धन्यांची त्यांनीं चाकरी वजाविली हें साऱ्या जगास विश्रुत आहे. इंग्रेजी

१. येथील काळ्या पलटणींनीं गोऱ्या लोकांच्या बरोबरीनें लढून केवळ हिंदुस्थानांतच (पुढें चालू).

राज्याची टोलेजंग इमारत केवळ त्यांनीच सांवरिली असून तिचें आधारस्तंभत्व त्यांकडे किती पूर्ण आहे याचा प्रत्यय सुमारे वीस वर्षांपूर्वी उत्कृष्ट आलेला आहे, तो कोणा-सहि सांगायला पाहिजे असें नाहीं. असो; तर यावरून आमच्या निंदकांस आह्मी असें विचारणार कीं, हे हिंदुस्थानच्या इतिहासांत गाजलेले शिपाई कोण ? येथीलच हिंदु किंवा विलायतेतून आलेले कोणी आहेत ?

याप्रमाणें प्राच्य राष्ट्रांवर केलेल्या पहिल्या दूषणाचा विचार झाला. यावरून आमच्या वाचकांच्या सहज लक्षांत येईल कीं, वृथाभिमानाचा व अंधपरंपरेचा या जगांत किती प्रचार आहे. जो उल्लेख पूर्वीच्या ग्रंथकारांनीं एकदां करून ठेवला तो आपल्या पोकळ गर्वास अनुकूल पडल्यामुळें पुढील मोठमोठ्या इतिहासकत्यांनींहि अधिक शोध विलकूल न करतां खुशाल करायाचा; मग तो केवळ एकदेशीय किंवाहुना अगदां अप्रयोजकपणाचा असला तरी कांहीं चिंता नाहीं. तसेंच वरील विवेचनावरून सर्वांच्या हेंहि लक्षांत येऊन चुकेल कीं, सामान्यतः वरवर पहातां जी गोष्ट खरी व प्रमाणसिद्ध अशी वाटते तिचा पूर्ण व सूक्ष्म विचार केला असतां तिचें स्वरूप एकदम किती पालटतें !

वरच्याप्रमाणेंच इतर दोषारोप जे युरोपियन ग्रंथकारांनीं इकडील लोकांवर केले आहेत, त्यांचाहि अंमळ वारकाईनें विचार केला असतां कोणाहि समजस व निःपक्षपात मनुष्यास स्पष्ट दिसल्यावांचून रहाणार नाहीं, कीं तेहि मोठ्या शोधक बुद्धीनें व प्रांजलपणांनें केले आहेत असें नाहीं. सर्वांचें मूळ पाहिलें असतां अज्ञान व तज्जन्य वृथा-गर्व हेंच आहे. या दोषारोपाचें थोडें बहुत खंडन या पुस्तकांत येथवर जागोजाग केलेंच आहे. तें सविस्तर व यथास्थित होण्यास ह्याटलें ह्याणजे ग्रंथांचे ग्रंथ लागतील. वरील एकाचें निराकरण करण्यासच वर इतकी जागा लागली. यास्तव बाकीच्यांचा

लढाया मारला आहेत असें नाहीं; तर परमुलखांतहि दूरदूर युद्धप्रसंग केले आहेत. अफगाणस्थान, सयाम, चीन, हबशांचा मुख्य, हे तर राहोतच; पण एकदां मिसर देशांत नेपोलियनच्या सैन्याशीं व दुसऱ्या प्रसंगां रूमशामच्या राज्यांत रशियन लोकांशींहि त्यांचा सामना झालेला आहे. कित्येक प्रसंगां तर गोऱ्या पलटणी मार्गे हटल्या असतां यांनीं पडें सरसावून फक्त केली आहे. असो; या ठिकाणीं मार्गे नवव्या अंकांत दिलेला एक चुटका मूळ इंग्रजीतून उतरून घेतों—

“Their conduct during the war with Hyder excited the admiration of all who knew it. Frederick the Great of Prussia was known to have said, after reading ‘Orme’s Account of the War in India,’ that had he the command of troops who acted like the sepoys on that occasion, he could conquer all Europe.”

Briggs’s Letters, VIII.

सामान्यतः निर्देश मात्र करून प्रस्तुत अंक आढपतों.

युरोपांतील सर्व राष्ट्रे आज सुमारे हजार दीड हजार वर्षे ख्रिस्ती धर्मास अनुसरून तो धर्म त्यांचे ठायीं आज कित्येक शतके पूर्ण बिंबून गेला आहे. सध्यांही त्या खंडांत कोठ्यावधि लोक मोठे भाविक ख्रिस्ती असून बैबल हेंच ईश्वरप्रणीत शास्त्र व प्रभु येशू हाच एक जगाचा तारक असें मानणारे आहेत. ज्यांच्या ठायीं अर्वाच्या विद्येच्या योगाने जिज्ञासा व सत्यप्रीति वाढून ती शुभवर्तमानाच्या महत्त्वाचा बाधक झाली आहे असेहि लोक जरी त्या खंडांत लक्षावधि आहेत, तरी यांतील बहुतेकांचा व वरील भाविक लोकांचा एका गोष्टींत उत्कृष्ट मेळ पडतो. ही गोष्ट परधर्माविषयी तिरस्कार व द्वेष ही होय. त्यांची अशी चळकट समजूत दिसते कीं, जर पृथ्वीवर एखादा खरा धर्म असेल, तर तो कदाचित् आमचाच असेल; निदान सदाचरणाच्या प्रवृत्तीस तरी ख्रिस्ती धर्म जसा अत्यंत अनुकूल आहे तसा दुसरा नाही. हें एकदां ब्रह्मवाक्य ह्याणून गृहीत धरून चाललें, कीं वाकींचीं राष्ट्रे दुराचारी, पापमग्न वगैरे समजुती झाल्याच. मुसलमानी धर्माविषयी, बौद्ध धर्माविषयी, व विशेषतः हिंदु धर्माविषयी इंग्रेज ग्रंथकारांपैकीं सामान्यतः कोणाचेहि लेख पाहिले, तरी वरील प्रकार त्यांत पूर्णपणें आढळल्यावाचून रहाणार नाही. मुसलमानांचा पैगंबर महंमद याविषयीचा उल्लेख 'ढोंगी' 'भोंदू' या उपपदांशिवाय कधीं व्हावयाचाच नाही; तसेंच बौद्ध धर्माविषयीहि आमच्या बहादुर पाश्चात्य लोकांचा असा समज आहे कीं, तो धर्म कसचा, त्याचा पायाच मुळीं नास्तिकपणाचा आहे ! आमच्या धर्माविषयी तर कांहीं बोलावयासच नको. तेहतीस कोटि देव ज्यांनीं कल्पिले व दगडाच्या, लांकडाच्या, किंवा धातूच्या मूर्तीच्या जे पायां पडतात असल्या महामूर्ख लोकांचे धर्मसंबंधी विचार किती अप्रयोजक असले पाहिजेत बरें ! असो; तर याप्रमाणें आपला धर्म काय तो परमपवित्र असें मानल्यामुळें इतरांविषयी पाश्चात्यांचे वरच्यासारखे कोते समज सहजच होतात. हीच गोष्ट लेकनीति व लोकाचार यांसहि लागू. प्राच्य राष्ट्रांच्या नीतीची कीर्ति युरोपांत पहिल्यापासून आहे. ती ही कीं, इकडच्यासारखे लबाड लोक कोठेंच नाहीत; ते खऱ्या खोठ्याचा कधींच विधिनिषेध बाळगीत नसतात; इमानानें वागणें ह्याणजे त्यांस स्वप्नीहि ठाऊक नाही. नंदकुमारासारख्यां रत्नें निपजविणें हा अधिकार इकडील भूमीचाच. वरील महारत्नाची प्रभा वर्णांत असतां मेकाले साहेबांनीं दोन्ही हात अगदीं भुईवर टेकले आहेत. ते आपल्या विलायतवासी बंधूंस सांगतात कीं, "बांधव हो ! मी एवढा कलमबहादुर खरा; पहा एवढा क्लैव साहेबांचा चरित्रमहिमा, पण तोहि मीं गाईला; पण या बेव्याचें बुद्धिलाषव व हातचलाखी कांहीं अधरित ! येथें माझे वर्णनसामर्थ्य अगदीं कुंठित होतें. तरी पुढील कोष्टकावरून बरील अड्डल सोद्याची तुझांस कांहीं कल्पला झाली तर बघा,—एका नीट लक्ष द्या ! तुम-

च्या आमच्याहून इटालियन लोक जितके नीतीत कमी, इटालियन लोकांहून जितके हिंदु लोक, हिंदु लोकांहून जितके बंगाली बाबू, तितका आपल्या देशबंधूंहून वरील निम-
कहरामी नंदकुमार ! !” वा ! लॉर्ड साहेबांनीं काय अगदीं विवलकरी कांठ्यांनीं
नीतीचें माप जोखलें बोवा ! एवढें हें अष्टराशिक प्रमाण तंतोतंत जुळविण्यास त्यांस
केवढें सूक्ष्म गणित करावें लागलें असेल बरें !

आतां सरते शेवटचा मासला विद्योवषयांचा पहा. मागें दोघां नामांकित
इतिहासकारांचे जे उतारे दिले आहेत त्यांवरून आमच्या वाचकांच्या लक्षांत कांहींस
आलें असेल कीं, युरोपियन लोक हल्लीं ज्या ज्ञानाची एवढी बढाई मारतात त्याचा
उगम मूळचा अन्य देशांतून आहे. तरी ज्याप्रमाणें पोरें अंमळ जाणतीं होऊं लागून
त्यांस आपल्या सामर्थ्याचा अनुभव जरा येऊं लागला, कीं लागलींच आपलें मूळ विस-
रून जाऊन तीं आईबापांस गोष्टी सांगूं लागतात, किंबहुना तारुण्याच्या ताठ्यांत तीं
त्यांस आपणांस शोभनाशींहि वाटूं लागतात, त्याप्रमाणेंच पाश्चात्यांची आज अवस्था
आहे. त्यांस असें वाटूं लागलें आहे कीं, आपण आकाशांतून पडलों आणि भुईवर
सांवरलों ! आजपर्यंत सगळें जग अज्ञानांत व पापांत बुडून राहिलें होतें त्यावर ज्ञाना-
चा व सत्याचा प्रकाश ओतण्यास आपणास आकाशांतल्या बापांनं बरोबर दिवटी दे-
ऊन खालीं पाठविलें आहे ! या उन्मादस्थितीच्या प्रत्ययार्थ वरील नामांकित ग्रंथकारा-
चेच लेख बघा. जेथें जेथें हिंदूंच्या प्राचीन विद्येचा उल्लेख करण्याचा यत्किंचित्हि

१. “Of his moral character it is difficult to give a notion to those who are acquainted with human nature only as it appears in our own island. What the Italian is to the Englishman, what the Hindu is to the Italian, what the Bengalee is to the Hindu, that was Nuncomar to the other Bengalees.”

—Warren Hastings.

वरील वाक्यांत मेकॉले साहेबांनीं आपल्या देशबंधूंम नीतियुक्त आचरणाच्या संबधानें
केवळ शिखरावर नेऊन खुशाल बिनदिकत बसविलें आहे; पण इंग्लंडचा इतिहास ज्यास
हाणून माहीत असेल, अथवा हिंदुस्थानाचें प्रभुत्व वरील लोकांस कसें प्राप्त झालें याचा जो
क्षणमात्र विचार करील, तो वरील महासिद्धांतास केवळ मानच डोलवील असें वाटत नाहीं.
फार कशाला, प्रस्तुत ग्रंथकाराचे दोन निबंधच वरील महावाक्य पुरतेपणीं खोडून टाकण्यास
बस आहेत. दुसऱ्याची बायको फितविणें, दुसऱ्याचें द्रव्य तें आपलेंच मानून खुशाल दिवसा
ढवळ्या दरबडे घालणें, निरपराध मनुष्यास फांशीवर चढविणें, कार्य पडल्यास बिनदिकत
दुसऱ्याची सही ठोकून देणें,—ही जर इंग्रजी नीति असेल, तर असला अपूर्व मेवा मेकॉले
साहेबांचा व त्यांच्या देशबांधवांचा त्यांचा त्यांजपाशींच राहो ! त्याजबदल इकडील प्राच्य
राष्ट्रें त्यांचा कधींहि हेवा करणार नाहींत !

संबंध आलेला आहे तेथे तेथे त्याने वरील वृत्ति प्रगट केली आहे. एके प्रसंगां तर तिचे स्वरूप अगदी पूर्ण दृष्टीस पडले. मेकॉले साहेब १८३४ साली हिंदुस्थानांत येऊन त्यांनी या देशाच्या दोन मोठ्या कामगिऱ्या बजावल्या. एक ही की, आमच्या देशाकरितां कायद्यांचे एक नवे कोड तयार के. ३; आणि दुसरी ही की, सध्यां चोहों-कडे चालू असणारी शिक्षणपद्धति सुरू करण्याविषयी त्यांनी शिफारस केली. ती अशी की, त्या वेळेस एतद्देशीय लोकांच्या शिक्षणाच्या संबंधाने एक मोठी पाटाघाट बंगाल्यांत सुरू होती. कित्येकांचा अभिप्राय असा होता की, इकडील प्राचीन गणांचे अध्ययन आजपर्यंत जसे चालले आहे तसेच चालवावे, इंग्रजी सुरू करण्याचे विशेष कारण नाही. दुसऱ्यांचे ह्मणणे असे होते की, हें जुने भारूड आतां शिकून काय फायदा आहे? नुसते इंग्रजीच जिकडे तिकडे चालू करावे. दोन्ही पक्षांकडे मोठ-मोठे नामांकित विद्वान् होते व दोघांचाहि आपापल्या मताविषयी मोठा आग्रह होता. शेवटीं या वादावर एकंदरीत तिन्हाईतपणे अभिप्राय देण्याला स काराने मेकॉले यास सांगितले. तो त्यानें एका सविस्तर लेखांत दाखल करून सर्वास जाहीर केला. तेव्हां-पासून सर्वांच्या मते वरील वादांतील दुसराच पक्ष खरा ठरून आज चाळीस वर्षे सगळ्या देशभर तोच क्रम चालू आहे. तर या प्रसंगां प्रस्तुत ग्रंथकाराचे प्राच्यदेशीय राष्ट्रांविषयी मनोगत पूर्ण प्रगट झाले आहे वरील लेखाचे एकंदर स्वरूप त्याच्या उप-संहारावरून स्पष्ट दिसते. तो असा आहे—“आपण ज्ञानप्रसार करणारी मंडळी असा मोठा किताब धारण केला आहे; पण वस्तुतः पहातां तो घेण्यास आपणांस बिलकूल अधिकार नाही. कारण आपली कृति पाहिली तर खऱ्या ज्ञानाचा प्रसार आपण मुळीच करीत नसून खोटे नाहींसे होत चालले आहे त्यास मात्र आडवे येत आहेत. ज्या पुस्तकांतील मजकुराची किंमत त्यांतील कागदांच्या इतकीहि व्हावयाची नाही, असली अप्रयोजक इतिहास, अप्रयोजक पदार्थविज्ञान, अप्रयोजक अध्यात्मज्ञान, अप्रयोजक ईश्वरज्ञान, वगैरे विषयांवरील पुस्तके आपण छापून प्रासद्ध करीत आहों !”

१. वरील वाद सुरू झोण्यापूर्वी पुष्कळ वर्षे बंगाल्यांत फारशी, आरबी, व संस्कृत या भाषा शिकण्याच्या व त्यांतील विद्यांचे अध्ययन करण्याच्या पाठशाळा होत्या. तोच प्रकार पेशव्यांचे राज्य घेतांच दोन तीन वर्षांनीं या शहरांतहि सुरू केला होता हें सर्वास माहीत आहेच.

२. “I believe that the present system tends, not to accelerate the progress of truth, but to delay the natural death of expiring errors. I conceive that at present we have no right to the respectable name of a Board of Public Instruction. We are a board for wasting public money; for printing books which are (पुढे चालू).”

त्यावेळच्या पंडितांत अग्रगण्य झालून ज्यांकडे वाद तोडण्याचें सरकारानें सोंपवून दिलें त्यांचें निःपक्षपातपणाचें व समजसत्तेचें मत सरते शेवटीं बरच्यासारखें पडलें. एकूण वरील साहेबांच्या मते आरबी, फारसी, संस्कृत वगैरे भाषांतील ग्रंथांची योग्यता इतकी झाली, कीं त्यांच्या कागदांचीहि किंमत आंतील मजकुरास नाहीं. केवढी शोर्टिंग पाच्छाही ही ! वरील महाविद्वान् पंडितानें जर यत्किंचित् विचार केला असता तर आह्मांस खास वाटतें कीं, त्याची अशी खात्री होऊन जाती कीं, इकडील भाषांत शेंकडों असे ग्रंथ आहेत कीं, त्यांस पुढा घालण्यास त्याच्या अत्यंत मोलवान ग्रंथाच्या अत्यंत मोलवान आवृत्तीचा पानें फाडलीं तर तीहि योग्यता त्यांस पुरतेपणीं साजणार नाहीं; आणि ज्या वेळीं मेकॉले हें नांव केव्हांच लोपून गेलें असेल, हिंदुस्थानाचें अधिपतित्व अमेरिकेंतील लोकांकडे किंवा आफ्रिकेंतील एखाद्या राष्ट्राकडे कदाचित् गेलेलें असेल, आणि “कोणी न्यूझीलंडचा मुशाफर ‘लंडन ब्रिज्य’च्या एखाद्या मोडक्या कमानीवर उभा राहून भोंवतालच्या ओसाड प्रदेशाकडे नजर देईल, आणि ‘सेंटपालच्या’ मोडकळीस येऊन पडलेल्या देवळाचा नकाशा काढील” त्या कालीहि त्यांची कीर्ति आकाशांतील सूर्यचंद्राप्रमाणेंच कालगतीनें अबाधित होत्साती आजच्या सारखीच उज्ज्वल राहील !

येथवर जो बऱ्याच विस्ताराचा मजकूर लिहिला त्यावरून आमच्या वाचकांच्या ध्यानांत आलेंच असेल कीं, पाश्चात्य राष्ट्रांस इकडील लोकांचें यथार्थ ज्ञान अद्याप कांहींच झालें नाहीं. अज्ञानापासून उद्भवणारा व दबतर होणारा जो दुराग्रह त्याचें प्राबल्य आजहि त्यांचे ठायीं अगदीं पूर्वीप्रमाणेंच आढळतें. हें समूळ नाहींसें होण्याचे मार्ग कोणते तेहि वर सांगितलेच आहेत. त्यांचें अनुसरण आमचे परस्थ बंधु केव्हां करतील हें सांगवत नाहीं; पण तें जेव्हां होईल तेव्हां त्यांस पूर्णपणें कळून येईल कीं, शारीरगुण किंवा मानसिकगुण कोणत्या एकाच राष्ट्राचे ठायीं परमेश्वरानें ठेवले आहेत असें नाहीं. जगाचा खरा नियंता जो आहे त्याच्या अंगीं पवित्र शास्त्रांत सांगितलेल्या आकाशांतील बापाप्रमाणें पक्षपातबुद्धि मुळींच वास करीत नाहीं. त्याची सर्वांवर समदृष्टि असून साऱ्या राष्ट्रांस त्यानें प्रायः सारख्याच गुणांनीं संपन्न करून ठेविलें आहे; इतकेंच मात्र कीं, ते ते गुण प्रगट होण्यास कांहीं विशेष काल व प्रसंग यावा लागतो. ही अनुकूल संधी कांहीं राष्ट्रांची यापूर्वीं येऊन गेली, कांहींची सध्यां आलेली आहे, व कांहींची नुकती यावयास लागली आहे. तेव्हां या-

of less value than the paper on which they are printed was while it was blank; for giving artificial encouragement to absurd history, absurd metaphysics, absurd physics, absurd theology .-”

Minute on Education.

वरून पहातां अमुक अमुक राष्ट्रासच आपली शेखी मिरविण्यास फारसें कारण आहे असें नाहीं. कालचक हें सतत फिरत आहे; जो देश आतां वैभवाच्या शिखरास चढलासा दिसतो तोच घटकाभरानें अगदीं रसातळास जाऊन मिळतो. गेल्या शंभर वर्षांतच सगळ्या जगभर किती फेरफार होऊन गेले आहेत व आणखी शंभर वर्षांनीं काय काय उलथापालथी होतील त्या कोणाच्यानें सांगवणार आहेत! तर यावर नजर देऊन, व आपली स्थिति पांच सहाशें वर्षांमागे काय होती हें लक्षांत आणून, तेंच इकडील देशांचें हराएक तऱ्हेचें ऋण त्यांच्या डोक्यावर आहे त्याचीहि मेहेरबानीनें समयविशेषीं आठवण करून, पाश्चात्य ग्रंथकार प्राच्यांविषयीं काय लिहिणें तें जर लिहीत जातील, तर फार बरें होईल. एक तर इकडील देशांविषयीं अत्यंत अप्रयोजक व कुत्सित मतें प्रसिद्ध केल्यानें इकडील लोकांच्या मनांत पाश्चात्यांविषयीं विनाकारण जो द्वेषभाव माजतो तो बंद होईल; व पाश्चात्यांसहि इकडील राष्ट्रांविषयीं यथार्थ ज्ञान होऊन त्यांच्या अज्ञानाचें व गर्वाचें खंडन खंडाळ्याच्या घाटांत किंवा काबूलकंदाहारच्या पहाडांत वेळोवेळीं होण्याचा जो अनिष्ट प्रसंग येतो तोहि बहुधा टळेल. पण सर्वांहून मोठा फायदा झटला झणजे हा की, इतिहासापासून होणारा मुख्य लाभ जो मानव जातीच्या मनोधर्माचें ज्ञान तें सर्वास यथावत होऊन सध्यां चोहोंकडे चालू असणारे जे वेडगळ भ्रम, कीं युरल पर्वताच्या एका पायथ्यापर्यंत व युरल नदीच्या एका तीरापर्यंत ज्ञान, शौर्य, व नीति यांचें राज्य; व दुसऱ्या पायथ्यापासून व दुसऱ्या तीरापासून लागलाच अज्ञानाचा, भेकडपणाचा, व दुष्टपणाचा अंमल लागला, हे सर्व दूर होतील.

अयं निजः परो वेति गणना लघुचेतसाम् ।

उदारचरितानां तु वसुधैव कुटुंबकम् ॥

अंक ३२—(१) विषयोपन्यास. (२) प्राच्य इतिहासाचे दोन भाग. (३) पुढील लेखाचा विषय. (४) आरब लोकांचा इतिहास. (५) इराण देशाचा इतिहास. (६) हिंदुस्थानचा इतिहास.

१. गेल्याच्या मागील अंकांत प्राच्य राष्ट्रांविषयीं यथार्थ इतिहासरचना करण्याची योग्यता पाश्चात्य ग्रंथकारांचे ठायीं कितपत आढळते याविषयीं बरेंच सविस्तर विवरण केले. आतां हे इतिहास त्यांनीं कोणकोणते रचले आहेत तें सांगून त्यांचें एकंदर स्वरूप आमच्या वाचकांच्या लक्षांत कांहीं येईलसें करतों.

२. प्राच्य राष्ट्रांच्या इतिहासाचे दोन भाग करणें अवश्य आहे; एक प्राचीन व दुसरा अर्वाचीन. हें अर्वाचीनत्व व प्राचीनत्व पुनः दोन प्रकारचें आहे. तें असें

१. “हा माझा, हा परका, ही कुत्सित बुद्धि संकुचित मनाच्या मनुष्यांची; परंतु जे उदार मनाचे आहेत त्यांचे आसजन झणजे अवघ्या भूमंडळावरील लोक होत !”

कां, हिंदु, चीन, इत्यादि कांहीं राष्ट्रें अत्यंत प्राचीन काळां प्रसिद्ध असून पुनः अर्वाचीन काळांहि विद्यमान आहेत; यास्तव त्यांचा प्राचीन इतिहास आहे व अर्वाचीनहि आहे. कांहीं राष्ट्रें—फिनिशियन, खाल्डियन, मिसरी वगैरे—हीं प्राचीन काळां मात्र विख्यात असून ग्रीक, रोमन, कार्थेजिनियन यांच्याप्रमाणे आतां त्यांचा मागमूसहि उरला नाही. त्यांच्या वास्तव्याच्या ज्या खुणा मागे राहिल्या आहेत त्यांवरूनच काय ते त्यांच्या अस्तित्वाचे अनुमान करावयाचे. दुसरीं अरब, इराणी, मोगल, तुर्क, शीक वगैरे अर्वाचीन काळांच उदयास आलेलीं आहेत; यांचे प्राचीन इतिहासांत नांवहि नाही. असो; तर वरील विषयावर लिहावयाचे ह्मणजे हे सर्व भाग त्यांत आले पाहिजेत.

३. आतां वरील सर्व राष्ट्रांच्या इतिहासांवर इंग्रजी भाषेत लहान मोठे ग्रंथ जरी लिहिलेले आहेतच, तरी ते सर्व सारख्या महत्त्वाचे नसल्यामुळे, व एकंदर लोकांसहि त्यांविषयी विशेष जिज्ञासा वाटत नसल्यामुळे, येथे सर्वांविषयी उल्लेख करीत नाहीं. प्राच्य राष्ट्रांत विद्यमान कालापर्यंत विशेष प्रसिद्ध असणारीं चार राष्ट्रे जीं अरब, इराणी, हिंदु व चीन त्यांविषयीं मात्र लिहितां.

४. पहिल्यानें अरब लोक. या राष्ट्रांविषयीं प्राचीन काळची माहिती ह्मणण्यासारखी विशेष नाही. यांचा देश बहुतेक वालुकामय असल्यामुळे त्यांत फार थोड्या जिनसांचें उत्पन्न होतें. यामुळे तेथील लोक अद्याप लमाणाप्रमाणे भटकणारे आहेत. आपले कळप बरोबर घेऊन ते त्या देशांत टिकटिकाणीं फिरत असतात. यामुळेच अरबस्थानाचा भोंवतालच्या देशांशीं फार दिवस संबंध घडला नाही. कारण परदेशांशीं व्यापार करण्याचें त्यांजपाशीं साधन नव्हतें. व देशाच्या कंगालपणामुळे व वालुकामय मैदानांमुळे कोणा शत्रुहि आंत चालून येण्यास धजत नसे. याप्रमाणे हे लोक दीर्घकाळपर्यंत साऱ्या जगाहून विलग राहिलेले होते. त्यांविषयींची माहिती ग्रीक व रोमन लोकांच्या ग्रंथांत मात्र कांहीं असून टॉलेमीसारख्या प्राचीन भूगोलवेत्त्यांनींहि वरील देशांचें कांहीं वर्णन केलें होतें. हा सर्व प्रकार इसवी सनाच्या सहाव्या शतकापर्यंत चालू होता. पण या शतकाच्या शेवटापासून प्रस्तुत राष्ट्रांचा जो अभ्युदय होऊं लागला तो अद्यापहि चालूच आहे असें ह्मटलें पाहिजे. इ. स. ५७० या वर्षीं मुसलमानांच्या राज्याचें व धर्माचें स्थापन करणारा जो त्यांचा पैगंबर महंमद त्याचा जन्म झाला; व पुढील शतकाच्या आरंभापासून वरील दोहोंचा क्रम सुरू झाला. त्या देशच्या लोकांचें स्वाभाविक जें शौर्य त्याचें धर्माच्या आवेशानें अतिशयित उत्तेजन होऊन ते जिकडे जिकडे गेले तिकडे तिकडे थोडक्याच काळांत त्यांची सत्ता पूर्णपणें स्थापित झाली; आणि ईब्रो नदीपासून तों सिंधुनदीपर्यंत महंमदी धर्माचा प्रसार एक शतकाच्या आंत होऊन गेला. पण राज्याचा विस्तार अतिशयित अवाढव्य जसजसा होत जातो तसतसें त्याच्या नाशाचें बीज त्यांत उत्पन्न होत जातें असा सामान्य नियम

आहे. त्याप्रमाणेच महंमदाचे वंशज जे कालिफ त्यांच्याहि राज्याची अवस्था झाली. ती अशी की, त्यांचे सरदार दूरदूरचे मुख्य कारबाज करून तेथल्या तेथे जसे स्थाईक होत चालले, तसतसे मूळच्या गादीस ते ओळखातनासे होऊन हळू हळू आपला अधिकार स्वतंत्र चालविण्याची इच्छा करू लागले. व या त्यांच्या इच्छेस त्यांचा दूरपणा अनुकूल पडला हे उघडच आहे. याशिवाय दुसरा पुढे असाहि प्रकार झाला की. मोगल, तुर्क वगैरे लोक जे महंमदी धर्मास अनुसरून कालिफांच्या सैन्यांत सामील झाले होते त्यांस कालंकरून आपल्या सामर्थ्याचा अनुभव जमजसा येऊ लागला त्यातसे ते आपल्या धन्यांसच डोईजड होऊ लागले; आणि त्यांनी लवकरच कालिफांच्या फौजांस हटवून बगदाद वगैरे शहरे आपल्या हस्तगत करून घेतली. पुढे त्यांपैकी एका राष्ट्राने एशिया खंडांत मोठ्या सार्वभौमत्वास चढून दुसऱ्याने युरोपाचे नाके धरले, व अद्यापहि त्यांचे ऐश्वर्य तेथे अखंड चालले आहे हे साऱ्या जगास विदित आहेच.

असो; आतां वरील लोकांचा इतिहास इंग्रजी भाषेत कोणा रचला आहे तो सांगतो. गेल्या अंकांत ज्याच्या ग्रंथांतून एक दोन उतारे दिले आहेत तो ऑक्ले नामक इतिहासकार वरच्यांपैकी एक होय हे आमच्या वाचकांस कळलेच असेल. वरील इतिहास त्याने ३० स० १७०८ या वर्षी रचिला. आधुनिक प्राच्य राष्ट्रांच्या इतिहासावर युरोपांत झालेला हा बहुधा पहिलाच ग्रंथ असेल. हा छापून प्रसिद्ध झाला असतां त्याचा लोकांकडून कितपत आदर झाला असावा याचे अनुमान वरील इतिहासकाराची जी सदोदित विपन्न स्थिति होती त्यावरून चांगले करता येईल. ऑक्ले हा एवढा विद्वान असतां व त्यांतून त्या वेळेस ज्या भाषेची एकंदर लोकांस मुळांच माहिती नव्हती त्या आरबी भाषेचा व्यासंग करून तीत तो निष्णात झाला असतां त्याच्या पदरी इतकी गरीबी होती की, सावकारी देण्याबद्दल त्यास कित्येक वेळां बिनभाज्याच्या घरांत जाण्याचा प्रसंग आला. त्याच्या सर्वप्रसिद्ध इतिहासाचा कांहीं भाग वरील ठिकाणांचे लिहिलेला आहे. मागे एके अंकांत मराठ्यांच्या इतिहासकाराची

१. नुकती दोन तीन महिन्यांपूर्वी तुर्कस्थानची, सिविया, बलगेरिया वगैरे प्रांतांशी निकराची लढाई होऊन तिचा काय परिणाम झाला तो आमच्या वाचकांस विदित आहेच. या लढाईच्या आरंभी सर्वांस असे वाटून गेले होते की, रूसशामच्या राज्याची शंभर वर्षे खास येऊन ठेपली ! वरील बंडखोर प्रांतांस साऱ्या युरोपाची अनुकूलता अमून रशियन लोकांचे तर त्यांस आंतून पुष्कळ साहाय्यहि होतें. तरी काय चमत्कार झाला की, वरील चारी प्रांतांत तुर्क लोकांच्याच सैन्यांस यश येऊन ख्रिस्ती बंडवाल्यांचा अगदी मोड झाला. तशीच वाटूनहि दुसरी अतिशय विस्मय करण्याजोगी गोष्ट नुकतीच काय घडून आली की, एशिया खंडांत कधी कोणी स्वप्नांहि न घेकिलेली जी गोष्ट की राजास प्रधानादि लोकांनी पदस्थुत करावे, ती बिल्कूल दंगाधोपा न होतां मुलतानच्या अमोर उमरावांनी एका चार घटकेत कुस्तुनित्या शहरांत करून टाकली !!

इंग्रजी वाचकांकडून जी संभावना झालेली वाचकांस कळविली आहे ती ध्यानांत आणली असता, व आजच्या घटकेस इंग्लंडांतील मोठमोठ्या विद्वान् पुरुषांस खुद्द हिंदुस्थानाविषयांहि किती चोख माहिती आहे तिचा अंमळ विचार केला असता, आरब लोकांचा इतिहास सुमारे दोनशें वर्षांपूर्वी कितीसा खपण्याचा संभव आहे हें सहज लक्षांत येईल. असो; तरी या अडचणी न जुमानतां वरील इतिहासकारानें आपला उद्योग शेवटास नेला. आरब लोकांचा उदय कसा झाला व त्यांनीं कोणकोणते अद्भुत पराक्रम केले हें समजण्याची त्याच्या देशबांधवांस बिलकुल इच्छा नव्हती, तरी पुढील काळावर नजर देऊन महंमदाचे चरित्र व कालिफाची कारकीर्द हीं त्यानें वर्णिलीं. प्रस्तुत. इतिहासाची भाषासरणीहि मनोवेधक आहे; तिजमुळे मागें सांगितलेल्या कित्येक नामांकित ग्रंथांप्रमाणें याच्या वचनाचे श्रमहि वाचकांस विशेष भासत नाहींत. तरी पाश्चात्यांच्या उपेक्षाबुद्धिस्तव गिवनच्या वेळेपर्यंत प्रस्तुत इतिहासाकडे कोणाचें फारसें लक्ष लागलें नव्हतें. गेल्या शतकाच्या शेवटीं शेवटीं वरील महाविख्यात इतिहासकारानें रोमच्या बादशाहीच्या वर्णनांत तिचा विध्वंस करणारे जे मुसलमान लोक त्यांचा वृत्तांत जेव्हां लिहिला, तेव्हां सहजच त्या राष्ट्रांचा आद्य इतिहास लिहिणारा जो ओक्ले त्याच्या ग्रंथासहि लोकमान्यता येऊं लागली. ती तेव्हांपासून वाढून यापुढेहि कालगत्या अधिक होत जाईल यांत संशय नाहीं; कां कीं दिवसेंदिवस पाश्चात्यांचा व प्राच्यांचा संबंध दृढतर होत चाल्ल्यानें दोघांसहि परस्परांविषयीं जिज्ञासा होणें हें सहजच आहे. असो; तर आरब लोकांचा इतिहास इंग्रजी भाषेंत प्रथम जो लिहिला गेला त्याचा प्रकार वरच्यासारखा झाला. त्यापुढील ग्रंथ वर सांगितलेला पिबनचा प्रचंड इतिहास होय. याविषयांची माहिती मागें प्रसंगानुरोधानें जी दिली आहे तिजवरून वाचकांस कळेलच आहे कीं, त्यांत प्रस्तुत राष्ट्रांचा व तद्धर्मी इतर लोकांचाहि इतिहास अंतर्भूत झाला आहे. आरबस्थानांत नवीन धर्माची व नवीन राज्याची स्थापना होऊन दोहोंचा प्रसार भरभर होत जाऊन त्यापुढें रोमची बादशाही व तिनें नवा अंगीकारलेला ख्रिस्ती धर्म हीं दोन्ही कर्शां निस्तेज पडत चाल्लीं, 'धर्म-

१. निजाम सरकारचे प्रख्यात दिवाण सर सालरजंग नुक्तेच विलायतेस गेले होते त्या वेळेस वरील गोष्टींचें एक थक्क होऊन रहाण्यासारखें उदाहरण घडून आलें. वरील नवाब-साहेबांचा इंग्लंडांत जेथें तेथें केवढा भानमरातव झाला, व एके प्रसंगां तर तेथील अधिराज्ञीनें त्यांचा केवढा सत्कार केला हें सर्वांस विदित आहेच. हा प्रकार चालला असतां मार्क्स आफ हार्टिंगटन, जे हौस आफ कामन्सचे ग्लाइस्टनच्या मागें मुख्य सभासद झाले आहेत, त्यांनीं कोणास असा प्रश्न केला कीं, "हा सालरजंग, सालरजंग ह्मणतात, हा आहे तरी कोण?"—कोणी उत्तर केलें "निजामाचा दिवाण."—"बरे, पण हा निजाम तरी कोण आहे?" इंग्रजी पत्रकर्त्यांनीं जर ही बातमी लिहिली नसती तर कोणास क्षणभर तरी खरी वाटती काय?!

युद्धें' ह्मणून दोन शतकें जी मारामारी व तोडातोडी चालली होती तिचा एकंदर वृत्तांत काय झाला, व शेवटीं सन १४५३ सालीं रुमशामचें तत्त तुर्क लोकांच्या हातीं लागून सगळें युरोपखंड कसें थरावून गेलें, ही सर्व हकीकत वरील इतिहासकर्त्यानें सविस्तर वर्णिली आहे. असो; वरील दोघां इतिहासकर्त्यांखेराज तिसराहि अलीकडे प्रसिद्ध झाला आहे;—तो वाशिंगटन इराविंग हा होय. या अमरकन ग्रंथकारानें मोठ्या सुरस भाषेंत महंमदाचें चरित्र, त्याच्या पुढें जे राज्यकर्तें झाले त्यांचा वृत्तांत, एन देशांतील मुसलमानी राज्याचा इतिहास, वगैरे कित्येक ग्रंथ केले आहेत. सामान्य वाचकांच्या अभिरुचीस ह्मणजे मार्गील दोहोंच्या पैक्षां वरील चित्तवधक व संक्षिप्त वृत्तांतच अधिक अनुरूप होत हें उघड आहे.

५. दुसरें राष्ट्र इराण देशांतील लोक. या राष्ट्राचा इतिहास मोठा चमत्कारिक आहे. इराणचे मूळचे रहिवाशी प्राचीन पारसीक होत. यांचें वास्तव्य हल्लीं आग्नेया देशांत मात्र अंशतः आहे. येथें ते आल्यास बाराशेंहून अधिक वर्षे होऊन गेलीं. यांच्या प्राचीन इतिहासाची माहिती अतःपर फारशी मिळण्याचा बिलकूल संभव दिसत नाही. तरी जी थोडीशी आज मिळालेली आहे तिजवरून व एरवीं अनेक प्रमाणांवरून एक मोठी गोष्ट अगदीं स्पष्ट होते कीं, हे लोक प्राचीन आर्यशाखेचे होत. भाषासाम्यावरून व पुष्कळ आचारांच्या सादृश्यावरून प्राचीन हिंदु व प्राचीन पारसीक यांचा पूर्वीं फार निकट संबंध असावा हें उघड दिसतें.^१ असो; या राष्ट्राची आज जगास

१. वरील शब्द प्रस्तुत पुस्तकांत आहीं जागोजाग जो घातला आहे त्याचें कारण मागे एके ठिकाणीं सुचविलेंच आहे. 'इराणी' या शब्दानें सांप्रतचे रहिवाशी मुसलमान, व 'पारशी' या शब्दानें येथें येऊन राहिलेले लोक बोधित होतात; यास्तव आमच्या जुन्या संस्कृत ग्रंथांतून वरील लोक ज्या नांवांनीं प्रसिद्ध आहेत तेंच योजणें प्रस्तुतसारख्या प्रसंगीं प्रशस्त दिसतें. वरील स्थळें हीं होत—

पारसीकांस्ततो जेतुं प्रतस्थे स्थलवर्त्मना ।

रघुवंश ४.

कौलूतश्चित्रवर्मा मलयनरपतिः सिंहनादो नृसिंहः

काश्मीरः पुष्कराक्षः क्षतरिपुमहिमा सैधवः सिंधुषेणः ।

मेघाख्यः पंचमोऽस्मिन् पृथुतुरगबलः पारसीकाधिराजो

नामान्येषां लिखामि ध्रुवमहमधुना चित्रगुप्तः प्रमार्ष्टु ॥

मुद्राराक्षस १.

याप्रमाणेंच 'कादंबरी'तील नायक जो चंद्रापीड त्याचा इंद्रायुध नांवाचा घोडा त्याच्या बापास पारसीकांच्या राजाकडून नजर आला होता असें त्या ग्रंथांत लिहिलेलें सांपडतें.

२. संस्कृत भाषेचें व इराणांतील प्राचीन झेंड भाषेचें साम्य तर किती निकट आहे हें (पुढें चालू).

जी कांहीं थोडी बहुत माहिती आहे ती केवळ त्यांचे चिरकालीन शत्रु जे ग्रीक लोक त्यांच्या ग्रंथांवरूनच होय; यास्तव ती सर्वथा खरी असण्याचा संभव नाही हें सांगणें नकोच. तरी ज्या अर्थी वरील ग्रंथांखेरीज दुसरी गतिच नाही, त्या अर्थी तीच काय आहे ती मान्य करणें अवश्य होय. यास्तव तिजवरूनच ती पुढें संक्षेपतः देतों.

कोणतेंहि राष्ट्र उदयास येण्यास त्यांत कोणी मोठा बुद्धिमान् पुरुष उत्पन्न व्हावा लागतो, कीं ज्याचें वजन साऱ्या लोकांवर वसून त्यांच्या वर्तनास त्यास नवेंच वळण लावून देतां येतें. असा पुरुष इराण देशांत सायरस नामेंकरून एक विख्यात राज्यकर्ता झाला. यानें त्याचे देशवासी जे पूर्वीं रानटी व भटकणारे होते त्यांस आपलेसे करून घेऊन त्यांचें एक मोठें बलाढ्य राष्ट्र बनवलें. पुढें लवकरच या लोकांनीं आपल्या देशाचें पूर्ण आधिपत्य पावून शेजारचीं कित्येक राज्येहि काबीज केलीं. याप्रमाणें वाढतां वाढतां पारसीकांचा अंमल हल्लीं ज्यास एशिया मेनर ह्मणतात तो देश, सिरिया, पालेस्टाइन, मिसर देश, भूमध्य समुद्राच्या पूर्वभागाचीं बेटें, ग्रीस देशाच्या उत्तरचा मुलूख, व येथील पंजाबाजवळचा कांहीं प्रांत येथपर्यंत वाढला. पण राज्यतृष्णा मोठी दुर्धर आहे; तीस जों जों तृप्त करूं जावें तों तों ती उलटी अनावरच होत जाते. याप्रमाणेंच पारसीदेशीय राजांसहि वरील अवाढव्य राज्यानें संतोष न होतां त्यांचा युरोपांत प्रवेश होतांच तेथीलहि देश पादाक्रांत करण्याचा त्यांनीं उद्योग आरंभिला. डेरायस राजानें मोठें सैन्य मिळवून ग्रीस देशावर चाल केली; पण मारेथन येथें त्याचा मोठा पराभव होऊन त्यास माघारें जावें लागलें. डेरायसच्या पुढें क्षर्साज हा गादीवर बसला. याच्या अंगां वापाचें शौर्य मुळांच नसून नुसता भक्की मिरवावी एवढीच त्यास मोठी आवड होती. या हौशीप्रमाणें त्यानें एक मोठी अफाट फौज तयार करून आपल्या वापाचा मनोरथ सिद्धीस नेण्याचा आव घातला. वीस लक्ष लोक व बाराशें जहाजांचें आरमार, शिवाय लक्षावधि सेवक

भाषाभिधांस विदितच आहे, उदाहरणार्थ असुर (अहुर), मिश्र (मित्र). पारशी धर्माचा गुरू जो शोरास्तर त्याचें मूळचें नांव 'जरदुष्ट्र' अशासारखें कांहीं आहे; व त्याचा अर्थ 'सोन्याचा उंट' असा आहे असें समजतें. पारशांच्या धर्मग्रंथाचें नांव 'जेदावेस्ता' असें आहे. याची दशा आमच्या वेदाहूनहि वाईट आहे. ती अशी कीं, तो समजण्यास कोशाचें साधन नाही व व्याकरणाचेंहि नाही. तेव्हां नुसत्या अटकळीनें काय अर्थ बसेल तो त्यांतून काढायाचा ! पारशी हे प्राचीन आर्यासारखे अग्नीचे उपासक असून ब्राह्मणांच्या यज्ञोपवीताप्रमाणें बहोत्तर पदार्थांचें एक उर्णोसूत्र त्यांच्या अंगावर असतें हेहि सर्वत्र प्रसिद्धच आहे.

१. सायरस यानें मीडिया व लिडिया हीं दोन राज्ये पहिल्या प्रथम घेतलीं. लिडियाचा राजा अपार संपत्तीविषयीं प्रख्यात जो क्रीमस तो होता. याची इतिहासांत प्रस्तुत प्रसंगाच्या संबंधाची एक मोठी चमत्कारिक गोष्ट प्रसिद्ध आहे. ती पुढें 'विनोद, गहदाख्यायिका' या सदरांत सांगण्यांत येईल.

व बाजारबुणगे, अशा थाटाने त्याने हेलेस्पॉन्चा समुद्र ओलांडून ग्रीस देशावर घाट घातली. ही वार्ता ऐकून सगळे ग्रीक लोक अगदी भयभीत होऊन गेले. दोन संस्थानांनी मात्र धैर्य धरून शत्रूशी सामना घालण्याची तयारी केली: ही संस्थाने आथेन्स व स्पार्टा हीं होत. या दोहोंचेहि शौर्य सारखेच होतें; तरी पहिल्याचें प्राबल्य धिक्कृत: समुद्रावर व दुसऱ्याचें जमीनीवर असें होतें. त्याप्रमाणें स्पार्टन लोकांना थमोपिलीचें नाकें रोखिलें, व आर्थीनियन लोक आर्टामिसियम येथे शत्रूच्या जहाजांचा रस्ता आडवून बसले. या दोहों ठिकाणीं ग्रीक लोकांना पारसीकांस आपल्या शौर्याचा चांगला मासला दाखविला; पण शेवटीं त्यांच्या अफाट गैन्यापुढें व आरमारापुढें त्यांचा टिकाव न निघून त्यांस माघारी हटावें लागलें. या थोड्याशा जयानेंहि मोठा उत्साह पावून झर्सीज राजानें पुढें चाल केली, व आथेन्स शहर जाळून टाकिलें. याप्रमाणें एका शत्रूचा पाडाव होऊन लवकरच सगल्या ग्रीस देशास पारसीकाधिराजाच्या पायाशीं शरण जावें लागतें असा सुमार दिसूं लागला. पण इतक्यांत ग्रीक लोकांच्या देवतांस दया येऊन त्या आपल्या भक्तांच्या रक्षणार्थ पारसीकांवर अत्यंत कोपायमान झाल्या. समुद्रावर मोठें भयंकर तुफान तीन दिवस सारखें सुटून त्यांचीं जहाजे एकमेकांवर हापटून व तुटून फुटून पार झालीं. येणेंकरून त्यांच्या आरमाराची भारी नासाडी झाली असतां व आरमारावरील राहिलेले लोक अगदीं हवालदील होऊन गेले असतां ग्रीक लोक त्यांच्यावर चालून गेले. ही मोठी लढाई सालामिस नांवाच्या खाडींत झाली. ती खाडी अगोदर अरुंद, त्यांतून ते खलाशी लोक नाउमेद होऊन गेलेले; तेव्हां अर्थातच ग्रीक लोकांस लढण्याची चांगली सोय सांपडून त्यांनीं झर्सीज राजाच्या आरमाराचा अगदीं मोड करून टाकला. हें झाल्यानंतर लागलीच जमीनीवरहि ग्रीक लोकांनीं शत्रूवर हल्ला केला. फ्लेटिया येथें मोठी लढाई होऊन तीनंतर त्यांच्या हातीं पुष्कळच मोठमोठी उंची लूट सांपडली. याप्रमाणें ज्या अगणित सैन्यासहवर्तमान झर्सीज राजा ग्रीस देशावर मोठ्या समारंभानें चालून आला होता त्याची वर सांगितल्याप्रमाणें कांहीं मनुष्यप्रयत्नानें व कांहीं अमानुष प्रभावानें अशी दोहोंच्या योगानें अगदीं वाताहत होऊन गेली; व बाराशें जहाजे सजवून ज्यानें पहिल्यानें प्रयाण केलें त्यास सरते शेवटीं एका कोळ्याच्या होडींत बसून आपल्या देशास परत जावें लागलें ! असो; तर याप्रमाणें पार्स देशच्या राजांनीं आपल्या ऐश्वर्याच्या घमेंडीवर जाऊन त्यांच्या पुढें धुद्र दिसणारा जो ग्रीस देश त्याच्या शासनार्थ वर सांगितल्याप्रमाणें दोन मोठे अवडंबराचे प्रयत्न केले. पण दोन्ही अगदीं निष्फळ होऊन सरते शेवटीं त्यांचेंच दुर्बलत्व मात्र साऱ्या जगास विदित झालें. यापुढेंहि पुष्कळ

१. पशियाखंडांतील राष्टें दुर्बळ, इकडील हजार लोक असले तर युरोपांतले दहा पड्डे (पुढें चालू).

काळपर्यंत वरील राष्ट्रांचा परस्पर बराच संबंध होता. पारसीकांचा देश मोठा समृद्ध असल्यामुळे त्यांजपाशीं द्रव्याचें मोठें जवर्दस्त साधन असे. त्याच्या योगानें साक्षात् युद्ध करून जें कार्य झालें नाहीं तें त्यांस सहज साध्य होत गेलें. तें असें कीं, ग्रीसच्या संस्थानांची वरील साधनानें परस्पर कलागत लावून देऊन त्यांस आपलें वर्चस्व राखतां आलें, व त्यांजपासून पर्वीं जो त्यांच्या राज्याला धोका येता तो त्यांस टाळतां आला. पण हीहि थावराथावर फार वेळ करतां येईना. पहिल्यानें स्पार्टाच्या राजांनीं व पुढें मासिडन संस्थानचें आधिपत्य सगळ्या ग्रीस देशावर झालें असतां फिलिपचा पुत्र शिंकंदर यानें पारसीकांच्या मुलुखावर स्वान्या केल्या. शिंकंदर बाद-शाहाचें चरित्र साऱ्या जगभर गाजलेंच आहे. त्यानें थोडक्या फौजेनिशीं हेलेस्पॉंट उतरून शत्रूचा जो पिच्छा पुरविला तो शेवटीं त्यांचें राज्य उलथून टाकून त्याखालीं असणारे दूरदूरचे मुलुख जे मिसर देश, पंजाब वगैरे तेथपर्यंतहि आपले झेंडे मिरवीत नेले. असो; तर याप्रमाणें जें संस्थान ग्रीसच्या स्वातंत्र्यास बाधक झालें त्यानेंच सरते शेवटीं पारसीकांचें राज्य धुळीस मिळविलें. यानंतरचा प्रस्तुत राष्ट्राचा इतिहास वरच्या इतका प्रसिद्ध नाहीं. तरी शिंकंदराच्या नंतर जीं अनेक संस्थाने स्थापित झालीं तीं रोमन लोकांनीं काळंकरून उध्वस्त करून टाकिलीं असतां त्यांची कस्तुर्तुनिया येथें जी एक बादशाही स्थापिली गेली तिच्या पार्स देशच्या राजांशीं पुष्कळ लढाया झालेल्या इतिहासांत प्रसिद्ध आहेत. या लढाया अगदीं शेवटपर्यंत ह्मणजे दोन्ही राज्यांच्या पाळ्यामुळ्या खणून काढणारें एक शेजारचें तिसरेंच राज्य एकाएकां उपस्थित होई तोंपर्यंत चालल्या होत्या. यावरून असें दिसतें कीं, शिंकंदरानें प्रस्तुत राष्ट्रास राजपदभ्रष्ट करून टाकल्यावरहि कांहीं काळानें त्याची स्थिति त्यास पुनः प्राप्त झाली होती. याच सुमारास खसरू ह्मणून एक विख्यात राज्यकर्ता जो या लोकांत होऊन गेला तो झाला. याचें दुसरें नांव नशिरवान असोहि प्रसिद्ध आहे. याचेंच राज्य चाललें असतां मकेंत

त्यांचा समाचार घेण्यास बस आहेत, या पोकळ समजुती वरील दोन युद्धांपासून बहुधा पडत गेल्या असावा. पण या ठिकाणीं आमच्या पाश्चात्यांनीं अंजळ विचार केला असतां कळणार आहे कीं, युरोपांतल्या युरोपांतहि वरच्यासारखे प्रकार घडले नाहींत असें नाहीं. नेपोलियनाची १८१२ सालीं काय दुर्दशा झाली ! इंग्लंडावर 'आर्जेन्ट्य' ह्मणून विडा उचलून जें प्रचंड आरमार आलें होतें त्याची काय वाताहत झाली ? व खुद्द इंग्लिश लोकांचीच फ्रान्स देशांतल्या एक गांवदळ मुलीनें दोन तीन वर्षांत काय मौज करून दिली !! मग या सर्व गोष्टींवरहि वरच्यासारखे तर्क कां बसवूं नयेत ?

१. 'खसरूचें चरित्र' ह्मणून एक ग्रंथ दहा वीस वर्षांपूर्वीं प्रसिद्ध होता तो आतां बहुधा कोणाच्या ऐकण्यांतहि नसेल. आमच्या भाषेंत अगोदर ग्रंथ थोडे; आणि त्यांतून जे मोठया पंचादतीनें प्रसिद्ध होतात त्यांचें रक्षणहि होण्याची ह्मणण्यासारखी अद्याप सोय (पुढें चालू).

महंमदाचा जन्म झाला. असो; यापुढील वृत्तांत वर सांगण्यांत आलाच आहे; कीं, आरब लोक आपल्या देशांतून निघून सिरिया, पालेस्टैन वगैरे प्रांत त्यांना सपाख्यासरसे जिंकून इराणहि एका मोहिमेंत सर करून टाकला. ही गोष्ट इ०स०६३५ या वर्षी घडली.

यानंतरचा इराण देशाचा इतिहास वस्तुतः आरबस्थानच्या इतिहासाचाच एक भाग होय. कां कीं, महंमदाचे अनुयायी हे मूर्तिपूजेचे द्वेषे असल्यामुळे त्यांना तेथील धर्म बुडवून पारसीकांच्या शेंकडों वषें जळत राहिलेल्या अंगच्या पार विधवून टाकल्या; व आपल्या अंमल तेथें असा पक्का बसवून टाकला कीं, सगळ्या राष्ट्रांचें स्वरूपच नालें करून पालटून गेलें. ह्मणजे अमेरिकेची युरोपियन लोकांना जी दशा करून टाकली आहे, व येथें गोंव्याची जी आज कित्येक शतके स्थिति झाली आहे, तीच प्रस्तुत देशाची आज सुमारे बाराशें वर्षें होऊन राहिली आहे. मूळचे धर्मभ्रष्ट झालेले रहिवाशी व नवे असलेले मुसलमान लोक यांत मुळांच तफावत नसून सगळ्या एकंदर लोकांचे आचारविचार वगैरे केवळ महंमदी होऊन गेले आहेत. तेथील धर्म शिया हा आहे. या पंथाचें व सुन्नी ह्मणून त्याच्या विरुद्ध जो दुसरा मोठा पंथ आहे त्याचें परस्पर अतिशयित वाकडें असल्यामुळे हिंदुस्थानचा वादशाहा व तुर्कस्थानचा सुलतान हे दोघेहि इराणच्या शहाचे वैरी असत, व सध्यां त्यांपैकां एक आहे. यामुळे इराणचे वरील दोहोंशीं अनेक वेळां युद्धप्रसंग झाले आहेत.^१ असो; इराणच्या इतिहासाच्या या

नाहीं ही मोठ्या खेदाची गोष्ट आहे. पुष्कळ चांगले चांगले ग्रंथ आजहि अप्रसिद्ध झाल्यासारखे असून काहीं काळानें बहुधा नाहींसेहि होतील. असो; वरील पारसीक राजानें 'हितो-पदेशा'चें भाषांतर आपल्या देशभाषेंत करून घेण्यासाठीं केवढी खटपट केली, व या लहानशा गोष्टीवरून संस्कृत कवींचा काळ बसाविण्याचें चांगलें साधन कसें मिळतें याविषयीं दुसरे ठिकाणीं लिहिलेंच आहे. वरील वृत्तांताचें प्रमाण पाहिजे असल्यास गिबनचा इतिहास भाग ४२ पहावा. त्यावरून वरील लहान ग्रंथाचा प्रसार कोठपर्यंत होत गेला हें कळून येईल.

१. या वर्षांच हिंदुस्थानांतील पारशांचे पूर्वज जहाजांत बसून गुजराथेच्या कडेस येऊन लागले. तेथील हिंदू राजानें त्यांकडून काहीं धर्मसंबंधीं अटी कबूल करून घेऊन त्यांस आश्रय दिला. तेव्हांपासून या लोकांचा पूर्वीचा क्रम सर्व पालटून त्यांनीं गुजराथी भाषा व त्या लोकांचें वाणिज्यकर्म हीं दोन्ही पतकरलीं; तों अद्याप तशींच निर्बाध चालली आहेत. अनाथ होऊन शरण आलेल्या राष्ट्रांस आश्रय देणें, व त्या लोकांनीं शेंकडों वर्षांचां वर्षें विलकुल दंगाधोपा न करतां आपल्या द्वितीय जन्मभूमींत सुजनतेनें कालक्रमण करणें, या दोन्ही गोष्टींचें इतिहासांत दुसरें उदाहरण बहुधा नाहींच !

२. ख्रिस्ती धर्मीत क्याथलिक व प्रॉटेस्टंट हे जसे दोन मोठाले तट आहेत त्याप्रमाणें मुसलमानांत वर सांगितलेले दोन-ह्मणजे सुन्नी व शिया—हे आहेत. ही दुफळी चवथा कालिफ अह्ली याच्या वेळेपासून झाली. सुन्नी पंथाच्या लोकांचें मत असें आहे कीं, महंमदाच्या पुढें अबू बेकर, ओमर, ओथमान व अह्ली हे चार जे कालिफ झाले त्यांचा तत्कावर हक्क (पुढें चालू).

उत्तर भागांत पहिल्याप्रमाणे विशेष सांगण्यासारख्या मोठमोठ्या गोष्टी कोणत्याहि घडलेल्या नाहींत, यास्तव त्यांविषयी कांहीं लिहिणें नको.

आतां प्रस्तुत राष्ट्राचा इतिहास इंग्रजी भाषेंत कोणत्या प्रकारचा आहे हें मागील मजकुरावरून कोणाच्याहि लक्षांत तेव्हांच येईल. इंग्रजी भाषेंत जुन्या ग्रीक व रोमन ग्रंथकारांचीं भाषांतरे अनेक वेळां झालां आहेत; तेव्हां त्यांत हिराडटस, जिनीफन यांनीं पारसीकांशीं झालेल्या लढायांचा वृत्तांत जो दिला आहे तो आलाच आहे. शिवाय मागे सांगितलेल्या ग्रेट वगैरे इंग्रजी इतिहासकारांनीं वरील इतिहासांचा आधार घेऊन स्वतंत्र ग्रंथ केले आहेत, त्यांतहि प्रस्तुत राष्ट्राची हकीकत आहेच. तसाच पुढील काळाचा ह्मणजे शिकंदर बादशाहानें पारसीकांच्या राज्याची समाप्ति केल्यानंतरचा इतिहास पहाणें असल्यास तो गिबनच्या ग्रंथांत आहे; व अगदीं अलीकडील बादशाहांची कारकीर्द सर जॉन मालक्रम यांनं 'इराणचा इतिहास' या ग्रंथांत वर्णिली आहे. हा ग्रंथ वरील साहेबानें फारशी ग्रंथांवरून रचला आहे.

येथवर आरवस्थान व इराण यांच्या इतिहासांविषयीं निरूपण केलें. आतां तिसरें राष्ट्र जे एतद्देशीय हिंदु लोक त्यांच्या इतिहासाविषयीं लिहावयाचें.

६. या राष्ट्राची उत्पत्ति मनुष्यजातीच्या साऱ्या शाखांत मुख्यत्वेकरून गणलेली जी आर्यशाखा तिजपासून होय; किंबहुना त्या शाखेची उपशाखा मुख्य हीच असावी असाहि पुष्कळ संभव आहे. या आर्य लोकांचें मूळ ठिकाण युरोप व एशिया यांच्या मध्यंतरी कोठें तरी असावें असा अर्वाचीन भाषाशास्त्रज्ञांचा सुमार आहे, व तेथून दोहोंकडे या लोकांच्या निरनिराळ्या टोळ्या दूरदूरपर्यंत वसाहत करण्यास गेल्या असाव्या असें अलीकडे सर्वांचें मत झालें आहे. यांपैकीं एक टोळी पूर्वेकडे येऊन इराण देशांत स्थाईक झाली; व दुसरी पुढें पंचनद देशांत जाऊन तो सुपीक देश तिनें वसाविला असावा. ही प्राचीन हिंदु लोकांची मूळ जागा होय. तेथून ते क्रमाक्रमानें सगळ्या देशभर

होता व त्यांस राज्य मिळालें तें बरोबर मिळालें. शियांच्या मतें हे चवथे जण जबरदस्तीनें कालिफ झाले, त्यांचा हक्क मुळांच नव्हता. याशिवाय वरील पंथाचे धर्मकर्मांतहि अल्पस्वरूप भेद आहेत. असो; हिंदुस्थानचा बादशाहा हुमायून हा पदभ्रष्ट होऊन इराणच्या राजापाशीं आश्रय घेऊन राहिला असतां त्यानें आपल्या मतांतरेकरून त्यास अनुकूल करून घेतलें ही गोष्ट आमच्या वाचकांस माहीत असेलच. त्याप्रमाणेंच पुढें नादिरशाहानें दिल्लीवर स्वारी केली तीहि इतिहासप्रसिद्ध आहे.

१. प्राचीन आर्यांचें मूळ पीठ पंजाबाकडचा प्रदेश असावा यास पुष्कळ प्रमाणें आहेत. पहा कीं, सूर्यवंशी व चंद्रवंशी राजांच्या राजधान्या ज्या अयोध्या व हस्तिनापुर त्या हिंदुस्थानच्या उत्तर भागासच आहेत. त्याप्रमाणेंच मोठमोठें क्षेत्र व तीर्थे सारीं तिकडेच आहेत. शिवाय पाणिन्यादि प्राचीन मुनि पंजाबाकडीलच रहाणारे होते. पाणिनीस 'शालातूरीय' ह्मणजे 'शालातूर (लाहोर ?)चा रहाणार' अशी संज्ञा दिलेली महाभाष्यादि ग्रंथांतून आढळते.

पसरले. आतां या वेळची आमच्या पूर्वजांविषयीची माहिती सध्या लोकांत कितपत आहे व ती कशावरून आहे याविषयी कांहीं लिहितों.

प्राचीन आर्यांच्या आचारांविचारांविषयी ज्ञान होण्याचा मुख्यग्रंथ कोणता तो साध्या जगास विदित आहे. हा ग्रंथ ऋग्वेद होय. याच्याविषयी गेल्या अंकांत आमच्या वाचकांस बरीच माहिती दिली आहे; यास्तव त्या संवधानें येथे कांहीं अधिक लिहिलें नाहीं. वेदांच्या खालोखाल स्मृति, व स्मृतींच्या पुढें पुराणें. या तिहींवरून एतद्देशीय लोकांच्या प्राचीन स्थितिरीतींविषयी जी काय माहिती होणें ती व्हाण्याची. आतां वरील तिन्ही ग्रंथसमुदायांचीं नांवें तेव्हांच घेतां आलीं, पण त्यांतलें विषय केवढा विस्तीर्ण आहे व त्याचें नुसतें पर्यालोचन होणेंहि केवढें श्रमाचें काम आहे, याची कोणाहि समजस मनुष्यास कल्पना झाल्याशिवाय रहावयाची नाहीं. मग त्याचें समग्र अध्ययन तर केवढें दुर्घट किंबहुना अशक्य होय हें उघडच आहे. तें अनेक पंडितांनां जेव्हां आपआपणावर वांटून घ्यावें तेव्हां मात्र दीर्घ काळांतों साध्य होणार. या उद्योगाकडे आज कित्येक वर्षे पाश्चात्य पंडितांचें लक्ष लागून तो सिद्धीस नेण्याविषयी त्यांचे प्रयत्न सतत चालू आहेत. यांत त्यांच्या परिश्रमाप्रमाणें बरेंच यशहि येत चाललें आहे; पण तें पूर्ण येण्यास एका मोठ्या गोष्टीची अद्याप उणीव आहे. ही उणीव एतद्देशीय लोकांचा उद्योग होय. आमच्याच देशांतील लोक आपल्या पूर्वजांविषयी जेव्हां उत्साहानें ज्ञान संपादन करूं लागतील व प्राचीन ग्रंथांचें शोधपूर्वक समग्र अध्ययन करतील तेव्हां मात्र वरील उद्योगास विशेष निश्चितता येऊन तो अधिक झपाट्यानेंहि चालेल. आजपर्यंत चालत आलेली स्थिति अशी आहे की, आमच्या प्राचीन इतिहासाविषयी वगैरे जे अनेक शोध करावयाचे ते ज्यांनीं हा देश नकाशावरून मात्र पाहिलेला, येथील लोकाचार वगैरे ज्यांनीं पुस्तकांत मात्र वाचलेले, व संस्कृत भाषा इंग्रजी लिपीनें वाचून ती बोललेली ज्यांनीं स्वप्रांति ऐकिलेली नाहीं, — अशा लोकांनीं करावयाचे.

१. सुमारे एका वर्षापूर्वी इंग्लंडांतील प्रसिद्ध प्रोफेसर मोनियर विलियम्स येथें आले असतां त्यांच्या निमित्त येथें जी सभा झाली होती तींत वरील गोष्ट प्रोफेसर मजकुरांनीं स्पष्ट सांगितली. त्यांचें पहिल्यानें इंग्रजीत भाषण होऊन त्यावर येथील एका पंडितानें त्यांस उद्देशून संस्कृतांत भाषण केलें; पण त्यास त्याच भाषेंत उत्तर देण्याची साहेबांस मोठी पंचाईत पडली. तेव्हां इंग्रजीतच प्रत्युत्तर देऊन विलियम्स साहेब क्षणाले कीं, “मी आज वीस वर्षे ओक्सफर्ड येथें संस्कृताचा प्रोफेसर आहे व व्याकरण, कोश व इतर कित्येक ग्रंथ मीं रचले आहेत, असें असतांहि मला संस्कृतांत बोलतां येऊं नये याचें तुझां सर्वांस मोठें नवल वाटे; पण आमची शिकण्याची तऱ्हा तुझांस माहींत नाहीं. आमचें संस्कृताचें ज्ञान केवळ पुस्तकावरून असतें; ती भाषा बोलण्याचा आह्मांस कधीच प्रसंग येत नाहीं. संस्कृत शब्द बोललेले ऐकण्याचा हाच माझा पहिला प्रसंग आहे.”

अशांस आमचे पुरातन ऋषि मिसर देशांतील मसाल्यांत जतन करून ठेवलेल्या प्रेतां-प्रमाणें किंवा भूगर्भशास्त्रसंबंधीं संग्रहालयांत ठेवलेल्या अस्थिमय प्रचंड प्राण्यांप्रमाणेंच केवळ असून त्यांविषयीं त्यांस यथार्थ समजुती होणें व त्यांच्याविषयीं हुबेहूब कल्पना मनांत उठणें हें दुरापास्तच होय. याच कारणांमुळे संस्कृताच्या अभ्यासास तिकडे असावें तसें उत्तेजन नाहीं व एकंदर लोक तर त्याविषयीं केवळ उदासीन आहेत. पण तेंच आह्मां स्वतः जर वरील उद्योग करण्याचें आरंभिलें तर आह्मांस किती गोष्टींची अनुकूलता आहे ? आमचा नित्यक्रम व साहजिक विचार हे आमच्या पूर्वजांच्या ग्रंथांवर सदोदित जवळ असणाऱ्या जणू काय टीकाच होत; कोणताहि शोध करा-याचा असला किंवा एखादा ग्रंथ मिळवायचा असला, तर तें आह्मांस किती अल्प आयासानें साध्य होणार आहे; तशीच गुरुशिष्यपरंपरेनें पूर्वीपासून चालत आलेली जी व्याख्यानाची रीति व ग्रंथांतरीं न आढळणारी अशी अनेक प्रकारची माहिती ती आह्मांशिवाय दुसऱ्या कोणास प्राप्त होणार आहे ? याशिवाय एतद्देशीय लोकांस संस्कृताचें अध्ययन इतरापेक्षां अत्यंत सुलभ असून जुन्या ग्रंथांचें मर्मज्ञान व त्यांतील रसाचें ग्रहणहि अनायासें करून होणार आहे हेंहि उघड आहे. आतां हें खरें कीं, या सर्व सोयी असूनहि सध्यां आढळणाराच प्रकार जर पुढें चालत गेला, तर त्या आह्मांस असून नसून सारख्याच. सध्यांचा प्रकार सर्वांस माहीत आहेच, कीं आमच्या जुन्या विद्येविषयीं कोणासहि क्षणभ्यासारखा अभिमान वाटत नसून तिच्या प्रीत्यर्थ परिश्रम करण्याची तर बहुधा कोणासहि उत्सुकता नाहीं. विद्यालयांतून जे संस्कृतज्ञ बाहेर पडतात त्यांचें ज्ञान केवळ परीक्षकरतांच संपादन केलेलें असल्यामुळे बहुधा लवकरच न्हास पावायला लागतें; तें पुढें वाढविण्याची इच्छा तर फारकरून कोठेंच दृष्टीस पडत नाहीं. त्यांखेरीज इतर जे कोणी बाह्यात्कारी प्राचीन आर्यविद्येचें मोठें गौरव करतात व तिच्या संपादनार्थ मोठा परिश्रम करिताहेतसे दिसतात त्यांची भक्ति तरी निरपेक्षतेची किंवा विशेष प्रेमाची असते असें नाहीं. त्यांचे गुप्त हेतु पाहिले तर बढतीची इच्छा किंवा निदान डौल मारण्याची हौस याच्यापेक्षां फारसे निराळे नसतात. कोणत्याहि शास्त्रांत चंचुमात्र प्रवेश होऊन उगाच टफ करण्याचें सामर्थ्य आलें न आलें पुरे, कीं लगेच त्या शास्त्रावर भरसभेंत व्याख्यानें, मासिक पुस्तकांतून निबंध वगैरे सुरू झालेच; एखाद्या सामान्य ग्रंथाच्या दोन पंक्ति लावण्याची सुद्धां मारामार कां असेना, वेदशास्त्रोत्तेजक सभेंत परीक्षकाचें स्थान आपलें पटकावयाचें; तसेंच कोणताहि प्रसंग असो,—दुष्काळानिमित्त सभा असो, कोणाबद्दल दुःखप्रदर्शन असो, सार्वजनिक कामाची वाटाघाट असो—कणाद, पाणिनि वगैरे मंडळी सभाजनांपुढें आपली आणून उभी करायाचीच ! असो; तर हा प्रकार जांवर चालेल तोंवर प्रस्तुत विषयाचें ज्ञान प्राप्त होण्याचीं आमच्यापाशीं कशींहि साधनें असलीं तरी त्यांपासून फलनिष्पत्ति विशेष

होण्याचा मुळांच संभव नाही. हीं वरील साधनें व युरोपियन लोकांचा उत्साह, उद्योग व तात्त्विक जिज्ञासा हीं दोन्ही जेव्हां एकत्र होतील तेव्हांच आमच्या प्राचीन विद्येचे पुनरुज्जीवन होऊन आमच्या प्राचीन स्थितीविषयीं विशेष द्वाणण्यासारखी माहिती सर्वांस होईल. नाही तर आजवर चालत अजला जो संदिग्धत्वाचा व अपूर्णतेचा प्रकार तोच पुढेहि असाच चालत राहील यांत संशय नाही.

हें आमच्या देशाच्या इतिहासाच्या एका भागाविषयीं झालें. यापुढील भाग परराष्ट्रांचें वर्चस्व हिंदुस्थानावर जेव्हांपासून गाजू लागलें व हिंदु राज्यांचा न्हास होऊं लागला तेव्हांपासून तो वर्चस्वाविरुद्ध प्रकार होऊं लागोपर्यंत. ऋणजे मुमारे अकराव्या शतकाच्या आरंभापासून तो सतराव्याच्या मध्यापर्यंत. या काळांत हिंदुस्थानाच्या निरनिराळ्या प्रांतांवर मुसलमानांचा अंमल वागू लागून तो कांहीं काळपर्यंत सार्वभौमत्वाच्याहि शिखरास जाऊन पोचला होता. या काळाचा इतिहास मुख्यत्वेकरून मुसलमान इतिहासकारांनीं फारशी भाषेन लिहून ठेवला आहे. गिझनीच्या महंमदाच्या स्वान्यांपासून तो मोंगलांच्या घराण्याचें ऐश्वर्य नष्ट होईपर्यंतचा मजकूर फेरिस्ता, फेजल वगैरेच्या बखरांतून आहे, व फारसी कवितेंतहि इतर भाषांतल्याप्रमाणे ऐतिहासिक वृत्तांत सांपडतो. इंग्रजी इतिहासांत या काळच्या वृत्तांताचा जो उल्लेख सांपडतो तो वरील ग्रंथांच्या आधारानें होय हें उघडच आहे.

तिसरा भाग अगदीं अलीकडचा इतिहास. या भागांत मागील दोहोंहूनहि पुष्कळ विलक्षण उलाढाली झाल्या आहेत. आणि अर्वाचीनत्वास्तव व दुसऱ्या कित्येक कारणांस्तव याची माहिती सर्वांस पहिल्या दोहोंपेक्षां अधिक आहे. यांत गेल्या दोन अडीचशें वर्षांची हकीकत, ऋणजे हिंदूंच्या राज्याचा पुनरुदय व यवनांच्या सार्वभौमत्वाचा न्हास व अस्त, आणि साता समुद्रांपलीकडच्या अत्यंत दूर राष्ट्रांस या भूमीचा शोध लागून त्यांचा या मुलुखांत संचार व उलाढाली; व त्यांपैकीं एकाचें कांहीं अंगच्या अलौकिक गुणांनीं व कांहीं सद्दीच्या जोरावर सान्या देशभर झालेलें वर्चस्व;—या सर्व गोष्टी अंतर्भूत होतात. या शेवटल्या भागाची सर्वांस थोडी बहुत माहिती आहेच आहे; यास्तव ती येथें मुळांच न देतां इंग्रजी भाषेतल्या इतिहासांतून ती कशी दिलेली आहे एवढ्याचविषयीं येथें लिहिलें ऋणजे बस आहे.

प्रस्तुत पुस्तकाच्या आठव्या अंकांत प्रकृत विषयावर कांहीं मजकूर लिहिलेला आहे. व नुकत्या (निघालेल्या ?) तिसाव्यांताहि एकंदर विषयाच्या संबधानें त्यांतील एक देश जो प्रस्तुत विषय त्याविषयीं मधून मधून कांहीं उल्लेख केले आहेत. पण तें सर्व निरूपण एकंदर विषयावर व्यापकपणें केलें होतें. प्रस्तुत स्थलीं तेंच विशेषतः करावयाचें आहे; ऋणजे इंग्रजींत या देशाच्या इतिहासावर जे मोठमोठे प्रसिद्ध ग्रंथ आहेत त्यांविषयीं वाचकांस कांहीं माहिती द्यावयाची आहे.

वरील इतिहासग्रंथ दोन तीन प्रकारचे आहेत. कांहीं एका राष्ट्रांविषयाचे किंवा देशविभागाचे आहेत; जसे डफचा 'मराठ्यांचा इतिहास', टॉडची 'राजस्थानाची बखर,' एलियटचा 'मुसलमानांचा इतिहास', मालकमचा 'मध्य हिंदुस्थानचा इतिहास', ऑर्मचा 'इंग्लिशांचा इतिहास' इत्यादि. कांहीं एकंदर देशाचे आहेत; जसे मिल, एल्फिनस्टन, मरे, टेलर वगैरेचे. कांहींत एखाद्या लढाईची किंवा एखाद्या इतिहासप्रसिद्ध पुरुषाचीच हकीकत आहे, जशी केची 'आफगाणस्थानांतील मोहम्म', 'शिपायांच्या लढाईची हकीकत', मेकॉलेचे 'लॉर्ड क्लेव' व 'वॉरन हेस्टिंग्स' हे सर्वप्रसिद्ध निबंध, इत्यादि. याशिवाय इतरहि नानाप्रकारचे लहान मोठे ग्रंथ व निबंध आहेतच. आतां या सर्वांविषयां यथास्थित विवेचन करणें ह्मणजे वरील सर्व ग्रंथ अगोदर शोधपूर्वक समग्र वाचलेले पाहिजेत, व वाचकांसहि तें सर्व विवेचन चित्तबंधक होण्यास वरील सर्व ग्रंथांचें बरेंच ज्ञान असलें पाहिजे. शिवाय तें त्रिवरण प्रस्तुत सारख्या लहान पुस्तकांस मुळांच शोभणार नाहीं; तें समग्र होण्यास मोठमोठे ग्रंथ लागतील. यास्तव ग्रंथें वरील ग्रंथांचें आमच्या वाचकांकरतां अनुक्रमेंकरून केवळ दिग्दर्शन मात्र करतो—

ग्रॉट डफ हा सातत्यास पोलिटिकल रेसिडेंट होता. यानें मुंबईचे पहिले गवर्नर एल्फिनस्टन सांढव व जनरल सर टॉमस मनरो यांच्या प्रोत्साहनावरून मराठे लोकांचा इतिहास लिहिला. या इतिहासकत्यास कितीका ठिकाणांहून इतिहासाची सामग्री मिळाली ती त्यानें आपल्या इतिहासाच्या प्रस्तावनेंत सांगितली आहे; व ती एकत्र करून तांतून ग्रंथरचना करतांना व विशेषेंकरून ग्रंथ पूर्ण झाल्यावर तो छापून काढतांना त्यास केवढा अटाय पडला व किती पंचाइती कराव्या लागल्या त्यांची हकीकत नुकत्या छापून प्रसिद्ध झालेल्या नव्या आवृत्तीच्या आरंभी दिली आहे. हा इतिहास एकंदरीत पहातां अत्यंत प्रशंसनीय होय. जो जो मजकूर इतिहासकत्यास खरा वाटला तो तो त्यानें दाखल करून इंग्लिशांविषयी पक्षपात किंवा मराठ्यांविषयी द्वेषभाव किंवा मत्सर अशा वृत्ति कोठेहि प्रगट केल्या नाहींत. त्याप्रमाणेंच पुष्कळ इंग्रजी ग्रंथकारांस एतद्देशीय लोकांच्या संबंधानें लिहितांना पोळ पांडित्य करण्याची जी हौस असते, आणि ज्ञान व नीति यांत आपल्या राष्ट्राचें वर्चस्व वरचेवर दाखविल्याखेरीज कधीं चैन पडत नसतें, तोहि प्रकार यांत नाहीं. सारांश, प्रस्तुत इतिहास आमच्या लोकांस

१. ही नवी आवृत्ति 'टॅम्स आफ इंडिया'च्या छापखान्यांत छापून प्रसिद्ध झाली आहे. मूळच्या तिन्ही भागांचें एक पुस्तक करून या आवृत्तीची किंमतहि पौढेलीच्या मानानें थोडी ठेविली आहे.

२. डफनें प्रस्तावनेंतच लिहिलें आहे—

"There being differences of opinion as to whether the writer (पुढें चालू).

मुद्दां निःपक्षपातपणे लिहिलेला असा वाटण्यासारखा आहे; व धर्म, नीति वगैरेच्या संबंधानेहि एतद्देशीयांस राग येण्यासारखा यांत बिलकूल मजकूर नसल्यामुळे तो त्यांस सर्वथा प्रिय व्हावा असा आहे.

कर्नल टॉड हा राजपुतान्यांत पोर्लिटिकल एजंट होता. हा त्या प्रांतांत असतां तेथील लोकांस इकडील अल्पिष्टन, राबिसन, केनेडी, मनरो यांच्या सारखा अत्यंत प्रिय होऊन गेला होता. त्यामुळे रजपूत, जाट वगैरे लोकांचा व त्याचा शनिशय पारचथ होऊन त्यास त्यांची अतिशय माहिती होऊन गेली होती. ती सध त्याने आपल्या बखरींत दाखल केली आहे. ही बखर अगदां आरंभापासून, द्वापेज गूर्यवंशा व चंद्रवंशी क्षत्रियांपासून, तो अगदां प्रस्तुतच्या काळापर्यंत आणून वर्गील ग्रंथकारानें पांचविली आहे. हांतील विषय सर्वास माहीत आहेच,—कां ज्यास हिंदुस्थानांतील स्पार्टन लोक झटले असतां चालिल असे जे रामसिंग, बखतसिंग, राणा संग, वगैरेचे देशबंधु त्यांचे मनास थक्क करून टाकणारे पराक्रम तांत वर्णिले आहेत. प्रस्तुत इतिहास फारसा प्रसिद्ध नाही. पहिली जी एक आवृत्ति निघाली आहे तिच्यावर अद्याप दुसरी निघालेली माहीत नाही.

एलियटच्या इतिहासाचे पांच सहा मोठाले भाग आहेत. हा ग्रंथ त्यानें मुसलमानांनीं रचलेल्या इतिहासावरून तयार केला आहे. अगदां आरंभापासून द्वापेज महंमदाच्या स्वाभ्यापासून तो मोगलांच्या अखेरपर्यंत यांत हकीकत आहे.

सर जॉन मालक्रम कोण हें कोणासहि सांगावयांस नको. एलफिन्स्टनच्या

of history should always draw his own conclusions or leave the reader to reflect for himself, I may expect censure or approbation according to the taste of parties. I have never spared my sentiments when it became my duty to offer them; but I have certainly rather endeavoured to supply facts than to obtrude my own commentaries; and though I am well aware that, to gain confidence with the one-half of the world, one has only to assume it, I trust that I shall not have the less credit with the other for frankly acknowledging a distrust in myself."

१. वरील इतिहासावर आमच्या एका मित्राची व विद्यालयबंधूची चांगली वाचण्यासारखी टीका आहे हें मागें एक दोन वेळां सांगितलेंच आहे. या टीकेत प्रस्तुत इतिहासाच्या गुणदोषविवेचनाखेरीज आणखीहि पुष्कळ चमत्कारिक माहिती आहे.

२. वरील साहेबाविषयीं अशी एक गोष्ट लिहिली आहे कां, राजपुतान्यांतील एक शहर लढाईत उध्वस्त होऊन गेलें असतां तें त्यानें पुनः बांधिलें. त्या वेळस एकजण द्वापेजला, "या शहरास टोंडंगज असें नांव द्यावें; पण हें तरी कशाला पाहिजे ? टोंड साहेबाचें नांव या मुलखांतील लोक कधीहि विसरणार नाहीत !"

खालोखाल याचेंच नांव प्रसिद्ध आहे. यास शेवटला पेशवा शरण गेला, व आठ लाखांची मोठ्या पंचाशतीने नेमणूक करून देऊन यानेंच बाजीरावास ब्रह्मावर्तास पाठविलें. हा मुंबईचा दुसरा गवरनर झाला. याचा मुख्य ग्रंथ 'मध्य हिंदुस्थानचा इतिहास' हा होय. यांतच यानें इंदूरच्या राजवंशाची हकीकत व विशेषंकरून अहल्याबाईचें वर्णन लिहिलें आहे. हाहि ग्रंथ अप्रसिद्ध झाल्यासारखाच आहे. याचें नुकतें एक मराठी भाषांतर होळकर सरकारच्या आज्ञेवरून प्रसिद्ध झालें आहे.

रॉबर्ट ऑर्म हा पहिल्याने ईस्ट इंडिया कंपनीच्या पदरीं कारकुनीची एक लहानशी असामी पतकरून क्लेव व हेस्टिंग्स यांच्याप्रमाणे हिंदुस्थानांत आला. पुढें वाढतां वाढतां तो मद्रास येथें कौंसलदार झाला. याच्या इतिहासाचा पहिला भाग सन १७६३ सालीं प्रसिद्ध झाला, व पुढील दोन पुढें कांहीं वर्षांनीं तयार झाले. या इतिहासांत ऑर्म यानें प्रथमतः एकंदर देशाची वगैरे थोडीशी माहिती देऊन इंग्लिश व फ्रेंच यांची सन १७४४ सालीं जी लढाई सुरू झाली तेथपासून आरंभ केला आहे. वरील लढाईत प्रसिद्धीस आलेला जो रॉबर्ट क्लेव त्याचा व या इतिहासकाराचा चांगला स्नेह होता. या कारणांमुळे व शिवाय ती लढाई त्याच्या वेळेसच झाली यामुळे ती त्यास अगदीं हुबेहूब वर्णितां आली. हांत अगदीं बारीक बारीक गोष्टी सुद्धां वगळल्या नाहींत. या तपशीलवारपणांमुळे सामान्य वाचकास प्रस्तुत इतिहास कंटाळवाणा वाटण्यासारखा आहे खरा; परंतु जो खरा जिज्ञासु आहे त्यास तो वरील गुणास्तवच विशेष प्रिय होणार आहे. सन १७७५ सालीं कोर्ट ऑफ डायरेक्टर्स यांनीं ऑर्म यास ३००० रुपये सालींना नेमणूक करून देऊन कंपनीचा अकबरनवीस नेमिलें. हा हुद्दा त्याच्या हयातीपर्यंत ह्मणजे सन १८०० पर्यंत त्याजकडे होता. या इतिहासकर्त्याच्या अंगां त्या कामास अवश्य जितके गुण तितके सर्व परिपूर्ण होते. एक तर मनोबोधक ग्रंथरचना: हें कसब त्याच्या अंगां कितपत होतें याबद्दल खुद्द मेकॉलेने काय ह्मटलें आहे तें आमच्या वाचकांपैकीं पुष्कळांस माहीत असेलच. मेकॉलेच्या मतें ऑर्म हा इंग्लंडांत झालेल्या कोणत्याहि इतिहासकर्त्यांहून वरील गुणांत कमी नाहीं. एवढी प्रशंसा, आणि त्यांतून इतिहास-

१. हें भाषांतर ११० विनायक जनार्दन कीर्तने यांच्या नांवावर प्रसिद्ध झालें आहे. 'थोरले माधवराव' व 'जयपाळ' हे ग्रंथ ज्यांनीं वाचले असतील त्यांची वरील इतिहासाविषयीं बहुधा अशी कल्पना होईल कीं, तें माठें उत्कृष्ट भाषांतर झालें असेल. पण काय असेल तें असे; त्यांतील भाषासरणीं थेट ११० ११० मंडलीक यांच्या इतिहासासारखी आहे. 'माळ्याचा प्राचीन इतिहास अंधःकारांत बुडाला आहे,' 'मल्हारराव होळकर पानपतच्या लढाईत हजर होता' असला प्रकार साऱ्या ग्रंथभर आहे. एलफिनस्टन व मालकम या दोघां इतिहासकर्त्यांची सारखीच दुर्देश झाली हा काय चमत्कारिक योग !

२. "Orme, inferior to no English historian in style and (पुढें चालू).

रचनेच्या कामांत, वरील ग्रंथकाराकडून प्रस्तुत इतिहासकारास मिळाली, यावरून त्याच्या योग्यतेचें अनुमान वाचकांस सहज होईल. दुसरा गुण वृत्तांतचें पूर्णत्व. याविषयीं वर नुकतें लिहिलेंच आहे. पण तिसरा गुण तर वरील दोहोंहूनहि मोठा आहे, तो प्रामाणिकत्व होय. हा गुण सामान्यतः सवे मनुष्यांत व त्या मानानें बहुतेक इतिहासकारांतहि किती थोडा आढळतो, किंवा निदान अपुरता तरी असतो, याविषयीं मागील अंकांवरून वाचकांची बरीच खात्री झाली अंशल. त्यांतून सुधारणुकेचें आगर जें युरोपखंड तिकडील मनुष्यानें सुधारणेच्या दुसऱ्या टोंकास असणारें जें एंग्ल्या-खंड इकडील राष्ट्रांविषयीं यथार्थ लिहिणें ह्मणजे तर केवढी पंचाईत ती सांगायाला नकोच ! पण असें असतांहि आर्म यानें वरील इतिहासांत अगदीं निःपक्षपातपणां व रामवृत्ति हीं प्रगट केलीं आहेत. कैवप्रभृति आपल्या देशबंधूंच्या शौर्याचें जसें वर्णन केले आहे, त्याप्रमाणेंच इकडील लोकांचेंहि अगदीं निर्मत्सरतेनें केलें आहे. प्रस्तुत इतिहासांतील शिपायांचें वर्तन वाचून प्रशियाचा राजा फ्रेडरिक काय ह्मणाला तें यापूर्वीं वाचकांस कळविलेंच आहे. याशिवाय फ्रेंचांचा सेनापति बुसी, त्या वेळचा पेशवा बाळाजी बाजीराव, व प्रख्यात सराठा सरदार मुरारराव घोरपडा, यांच्याविषयीं मुझां असें वर्णन केले आहे कीं तें वाचून प्रस्तुत इतिहासकाराच्या उदारतेची अतिशय तारीफ केल्यावांचून रहावत नाही. एकंदरीत वरील तिन्ही गुणांपैकीं कोणत्याहि गुणाच्या संबंधानें पाहिलें, तरी या इतिहासाहून वरचढ असा अद्याप कोणताहि झाला नाही असें ह्मणण्यास कांहीं हरकत नाही. तरी आमच्या पाश्चात्य बंधूंची आमच्या देशाविषयीं

power of painting, is minute even to tediousness. In one volume he allots, on an average, a closely-printed quarto page to the events of every forty-eight hours. The consequence is, that his narrative, though one of the most authentic and one of the most finely written in our language, has never been very popular, and is now scarcely ever read.

Lord Olive.

१. कैव आरकाटच्या किल्ल्यांत असतां त्याच्या मदतीस जो मुरारराव आला तोच वरील होय. या घराण्याचें उपनांव त्यास कशावरून पडलें असावें हें उघडच आहे. या कुळांतील एका सरदारानें शहाजीस दयानें धरून विजापूरच्या बादशाहाच्या स्वाधीन केलें होतें; व या कृत्याचा सूड पुढें शिवाजीनें कसा उगवला हें इतिहासप्रासिद्ध आहे. पुढें राजा-रामाच्या वेळेस याच कुळाच्या राहिलेल्या अंकुरापासून उत्पन्न झालेला जो संताजी घोरपडा तो मोठा प्रख्यात झाला. (अंक ६ मध्ये पहा.) असो; तर मुराररावाचा कुलवृत्तांत हा होय. याच्या राज्यरीतीचें व शिपाईगिरीचें वर्णन वरील इतिहासाच्या पाहिल्या भागांत उत्कृष्ट केलें आहे.

पहिल्यापासून केवढी आदराची बुद्धि आहे पहा कीं असल्या इतिहासाचें सुद्धां दुसरी आवृत्ति निघण्यापुरतें नशीब अद्याप उघडलें नाहीं !

याप्रमाणें हिंदुस्थानच्या इतिहासकारांचा एक वर्ग आटपला. आतां एकंदर सगळ्या देशाचा पहिल्यापासून तां आतांपर्यंत ज्यांनीं वृत्तांत लिहिला आहे त्यांच्या ग्रंथांचें थोडेंसें निरूपण करतो.

या कोटांत जेम्स मिळ हा अग्रगण्य होय. हा प्रस्तुत काळचा मोठा तत्त्वज्ञ जो नुकता निवर्तलेला जॉन स्टुअर्ट मिळ त्याचा बाप हें यापूर्वीं दोन तीन वेळां सांगण्यांत आलेंच आहे. हा अगदीं गरीब व अप्रसिद्ध कुळांत जन्मला असून त्याचा विद्याभ्यासहि विपत्तींतच झाला. तरी त्याच्या अंगच्या हिमतीनें व बुद्धीच्या जोरानें तो लवकरच प्रसिद्धीस आला. पुष्कळ वर्षेपर्यंत त्याचा चरितार्थ शिकवणीवर व वर्तमानपत्रें, मासिक पुस्तकें यांत मजकूर लिहिण्यावर चाललेला होता. शेवटीं सन १८०८ सालीं त्याच्या जन्मांतला मोठा उद्योग जो हिंदुस्थानचा इतिहास तो त्यानें हातीं धरला. हा ग्रंथ संपूर्ण तयार होण्यास दहा वर्षे लागलीं. या प्रचंड उद्योगाचें चीज कितपतसें झालें हें माहीत नाहीं; पण त्यापासून त्यास मोठी किफायत झाली. ती ही कीं, वरील इतिहास प्रसिद्ध झाल्यावर लवकरच कोर्ट आफ डायरेक्टर्स यांनां त्यास इंडिया हौस येथें एक हुद्दा दिला. हा हुद्दा 'कॉरस्पॉन्डन्स एक्झामिनर' द्वारेणें कंपनी सरकारचा एतद्देशीय राजेरजवाड्यांशीं जो पत्रव्यवहार चालत असे त्याची तपासणी करावयाची, हा होता. हा पुढें त्याचा मुलगा जो दुसरा मिळ त्याच्याकडेहि कांहीं वर्षे चालत होता. असो; आतां वरील इतिहासाविषयीं जर विचार केला तर तो या शतकाच्या आरंभीं—कां ज्या वेळेस इकडचा माहिती युरोपियन लोकांस अगदींच थोडी होती—त्या वेळेस सरकारची वगैरे बिलकुल मदत नसतां केवळ स्वतःच्या श्रमानें एकट्या मनुष्यानें तयार केला ही लहानसान गोष्ट नाहीं खरी; तसेंच जें काम इकडे येऊन पुष्कळ वर्षे राहिलेल्या इंग्रजांसहि जड जातें तें इतक्या दूर असलेल्या मनुष्यानें,—भाषेचें ज्ञान नाहीं, लोकपरिचय नाहीं, पूर्वींच्या ग्रंथांचा आधार नाहीं, सरकारची मदत नाहीं, अशा पंचादतींत व दुसऱ्या अनेक व्यवधानांत दहा वर्षांच्या आंत तडीस नेलें ही खरोखर आश्चर्याची गोष्ट होय ! सदरील ग्रंथावर जो टीका करूं जाईल त्यानें वरील गोष्टांकडे अवश्य लक्ष पुरावें पाहिजे. तर तसेंच करून वरील इतिहासांत जे शतशः प्रमाद अपरिहार्यतेनें आले आहेत त्यांविषयीं केवळ न्यायबुद्धीनें येथें उल्लेख करतो. हे प्रमाद पहिल्या तीन भागांत, कां ज्यांत प्राचीन हिंदु लोकांची विद्या, कला, रीतभात वगैरे-विषयां लिहिलें आहे, त्यांत अतिशयित आहेत. पुढील भाग, व विशेषतः युरोपियन लोकांचा इकडे संचार होऊं लागला तेव्हांपासूनची हकीकत, यांत फारशा चुका नाहींत; कारण त्यांविषयींचे लेख मिळ यास स्वतः वाचायाला सांपडून शिवाय ती माहिती

चांगली मिळण्याचाहि पुष्कळ संभव होता. पण पहिल्या भागाविषयांचीं साधने त्या वेळेस फारच अपुरती होती. अलीकडे विलसन, मुद्गर, हौग, यांच्या सारख्यांनी या देशाची प्राचीन काळाविषयां माहिती होण्याचा जसा मार्ग करून ठेवला व तो जसा अजून पुढेहि चालला आहे, तसे पूर्वी कांहीं नव्हतें. या कारणास्तव व शिवाय प्रस्तुत इतिहासकाराच्या मनांत या देशाविषयां पहिल्यानेच वाईट ग्रह होऊन बसल्यामुळे व कांहीं त्याच्या साहजिक दृष्टी स्वभावास्तव, एतद्देशीयांच्या पूर्वजाविषयां पुष्कळ तर्क-टपणाचा व तर्कटपणाचा मजकूर सांप्रत इतिहासांत आला आहे. यापामुळे पुष्कळ अनर्थ होण्याचा संभव होता; पण आमच्या सुदैवाने एक मोठा चांगला गोष्ट झाली. ती ही की, वर सांगितलेले हॅरिस हेमन विल्सन यांनी मिळत्या इतिहासाची दुपरी आवृत्ति काढतांना वरील सर्व चुका व अप्रयोजक तर्क खोडून टाकले. वरील साहेब मूळ सर्जन व्हाणून हिंदुस्थानांत आला होता, पण लवकरच संस्कृत विद्येकडे त्याच्या मनांत ओढ घेऊन तो सर्व संस्कृतज्ञांत प्रमुख होऊन गेला. तो येथे मुमारे वीस वर्षे एका कॉलेजाचा मुख्य गुरु होता. असो; तर अशा मनुष्याने वरील विलायतवासी इतिहासकाराचे गैरसमज खोडून टाकले हें फार योग्य काम झालें. ही खोडाखोड विल्सनने मूळ ग्रंथाच्या खाली टीपा देऊन केली आहे. शिवाय हा इतिहास मूळचा जो १८०८ पर्यंत होता तो १८३५ पर्यंत व्हाणजे लॉर्ड विल्यम वेंटिक यांच्या कारकीर्दीच्या अखेरीपावेतो नेऊन पांचविला आहे.

ऑनरेबल मॅट स्टुअर्ट एल्फिनस्टन यांच्याविषयां निदान इकडच्या लोकांस तरी विशेष माहिती देण्याची अगदी जरूर नाहीं. ते येथे रेसिडेंट होते व पेशवाई बुडाल्यावर इकडची व्यवस्था पहिल्याने त्यांनीच मोठ्या शहाणपणाने केली, व मुंबई इलाख्याचे पहिले गवर्नर हेच झाले, हें सर्वास माहिती आहेच. ज्या चतुर व सुज्ञ पुरुषाने इकडील लोकांचा लोभ व पूज्यवृद्धि हीं इतकी संपादन केलीं होती व या देशाचें ज्ञान ज्यास उत्कृष्ट होण्याची एवढी संधी होती त्याने कर्नल टॉडप्रमाणें महाराष्ट्र देशाचा इतिहास स्वतः लिहिण्याचें मनावर घेतलें नाहीं ही मोठी खेद करण्यासारखी गोष्ट होय. असो; याच्या इतिहासांत फक्त दोन काळांविषयांचे निरूपण केले आहे; एक प्राचीन हिंदु लोकांचा व दुसरा मुसलमानांचा. याप्रमाणें हा इतिहास आरंभापासून दिल्लीच्या बादशाहीच्या अखेरपर्यंत आहे. हा एल्फिनस्टनने विलायतसे गेल्यावर तेथें लिहिला. याविषयां विशेष लिहिण्यासारखें कांहीं नाहीं. इतिहासकाराच्या स्वभावावरून प्रस्तुत ग्रंथाचें स्वरूप कसे असेल याची सहज कल्पना होईल.

आतां शेवटीं दोहोंविषयां बोलायाचें राहिलें: एक मरेचा इतिहास व दुसरा क्यापटन मेडोज टेलर यांचा. पहिल्याविषयां कांहीं विशेष माहिती मिळत नाहीं; दुसरा ग्रंथकार तर चोहोंकडे प्रसिद्धच आहे. हा नुकता कांहीं महिन्यांपूर्वी वारला. हा

निजामच्या दरबारीं रेसिडेंट असून कांहीं दिवस ठगीवर नेमलेला होता. यांनां केलेल्या 'तारा', 'सीता' व 'राल्फ डार्नेल' या कादंबऱ्या व ठग लोकांविषयीं एक ग्रंथ, हे सर्व प्रसिद्धच आहेत. काळ्या लोकांचा धिःकार व द्वेष न करतां त्यांशीं मोठ्या सलोखीनें वागणारे जे साहेब कांहीं दिवसांपूर्वीं असत त्या वर्गांतले हे कदाचित् शेवटलेच असतील. यांचें येथें तीस वर्षे वास्तव्य असून एतद्देशीयांचा व यांचा इतका परिचय जडला असे कां, हिंदु मुसलमान वगैरे सर्व जातीचे अगदां घरगुती रीतारिवाज सुद्धां त्यांस माहीत झाले होते. हें ज्ञान वरील कादंबऱ्यांत व प्रस्तुत इतिहासांतहि टेलर साहेबांनीं दाखविले आहे. असो; या दोन्ही इतिहासांत, आणि त्यांतून विशेषेकरून दुसऱ्यांत, प्रस्तुत विषयाचा संपूर्ण संग्रह केला आहे. त्याचें दिग्दर्शन ज्यांस करून घेणें असेल त्यांस ते वाचण्यास फार उपयोगी आहेत. टेलर साहेबांचा वर जो वृत्तांत सांगितला आहे त्यावरून त्यांचा इतिहास एतद्देशीय वाचकांस विशेष प्रिय होण्यासारखा आहे हें वाचकांच्या ध्यानांत येईलच.

येथवर पहिले दोन प्रकार झाले. आतां शेवटीं राहिलेले दोन ग्रंथ ह्याजें 'अफगाणिस्थानांतील मोहीम' व 'शिपायांची लढाई' यांविषयीं, व मेकॉलेचे दोन प्रसिद्ध निबंध 'लॉर्ड क्लेव' व 'वॉरन हेस्टिंग्स' यांविषयीं कांहीं विशेष लिहिण्याची गरज नाहीं. पहिले दोन्ही ग्रंथ फार मोठाले असून त्यांतला दुसरा तर अद्याप पुरताहि झाला नाहीं. सर विल्यम के हे नुकते दोन तीन महिन्यांपूर्वीं मरण पावल्यामुळें वरील इतिहास कदाचित् अपुरताच राहील. मेकॉलेच्या निबंधांविषयीं यापूर्वीं कित्येक वेळां लिहिलें आहे, व त्याच्या एकंदर लेखांविषयीं त्याच्या देशबंधूंचाहि काय अभिप्राय आहे तो मागे (२८ व्या अंकांत) आमच्या वाचकांस कळविलाच आहे. तेव्हां वरील दोन चरित्रांविषयीं विशेषतः येथें कांहीं जास्त लिहिण्याचें प्रयोजन नाहीं. इतकेंच सुचविणें बस आहे कां, ज्या अर्थी मेकॉले साहेब या देशास खुद्द येऊन गेले होते, व आमच्या बंड्याबागाड्या लोकांची चालचलणूक दोन तीन वर्षे त्यांनीं मेहेरबानीनें नजरेखालां घातली होती, त्या अर्थी मिळू साहेबांच्या अज्ञानास व गैरसमजास जी सबब लागू होती तीहि पण तांस वर्षांनीं पुढें त्यांस उपयोगी पडण्याजोगी नव्हती. यास्तव देश-प्रीतीच्या अनिवार्य भरांत किंवा लेखणीच्या सफाईच्या तडाक्यांत त्यांनीं सत्याचा जो निःशंक उपमर्द केला आहे, आणि आपल्या दोषां कथानायकांचा महिमा वाढविण्याकरितां इतिहास फिरविण्यास, व राष्ट्रांचें किंवा व्यक्तिभूत मनुष्यांचें अन्यथा वर्णन करण्यासहि मागे पुढें पाहिलें नाहीं; या दोन्ही गोष्टांबद्दल त्यांच्याविषयीं कितीहि कडकपणाचा मजकूर लिहिला असतां निदान एतद्देशीय तरी खचीत दोषास पात्र होणार नाहीं.

येथवर प्राच्य राष्ट्रांपैकां तिहींच्या इतिहासांविषयीं लिहिलें. आतां चवथें राष्ट्र

जे चीन देशचे लोक यांविषयीं कांहीं मजकूर लिहितां येईल; पण ज्या पक्षां त्या राष्ट्रा-विषयीं अद्याप ह्याण्यासारखी माहिती प्रसिद्ध झालेली नाही, आणि शोधक व साहसी जे युरोपियन लोक त्यांचाहि त्या अवाढव्य देशांत नुकता कोटें प्रवेश होऊं लागला आहे त्या पक्षां प्रकृत विषय येथेंच थांबविणें इष्ट दिसतें.

निबंधमाला-वर्ष ३ रें.

प्रहर नमतु चापं प्राक्प्रहारप्रियोऽहं
मयि तु कृतनिघाते किं विदध्याः परेण १

महावीरचरित.

अंक ३६—प्रतिखंडन-निबंधमाला.

हा अंक चालू वर्षाचा शेवटला होय. यांत आजवर चालत आलेल्या क्रमाप्रमाणें निबंधरचना असायाची; पण आमच्या प्रतिपक्ष्यांना या वर्षी आह्मांवर बरीच मेहेरबानी केली असल्यामुळे तसें करतां येत नाही. त्यांच्या शिष्यांचा, आक्षेपांचा, व दूषणांचा आदर करणें अवश्य आहे. हें करणें आमच्या मित्रांपैकीं कित्येकांस कदाचित् दसंत वाटणार नाही; ते ह्याणतील कां, वृथा निंदकाच्या तोंडीं लागण्यांत काय फळ आहे? जो दुराग्रहाच्या स्वाधीन झाला त्याशीं कितीहि वाद केला, व कशीहि उक्कृष्ट प्रमाणें त्याच्यापुढें उर्भा केली, तरी तो आपला हेका सोडणार नाही; व ज्यास यथार्थ ज्ञान आहे व समबुद्धि आहे त्याची पुनः खात्री करूं जाणें ह्याणजे सोन्यावर परीस घासण्याप्रमाणें व्यर्थ श्रम मात्र होत. हें ह्याणें वस्तुतः खरें आहे. पण त्याप्रमाणें चालण्याजोगी सांप्रत पुस्तकाची व विशेषतः आमच्या देशाची अद्याप स्थिति आली नाही. आमच्या पाद्री बंधूंच्या धड हिंदु ना ख्रिस्ती अशा भाषेनें व विचारांनीं आमच्या मालेस यत्किंचित्हि अपाय होण्याचा जरी संभव नाही; तरी इतर दूषकांचे आक्षेप तितके अप्रयोजक नसल्यामुळे पुष्कळांस ते स्थलविशेषां संदेहांत पाडण्यासारखे असतात. यास्तव असली संशयात्मकता दूर करण्याकरितां वर्षाच्या अखेरीस एकदां सगळी झडती करावी हें बरें दिसतें. तसें केलें असतां निंदकांस आपली कृतार्थता वाटत असेल तर ती मानण्याचें फारसें कारण उरणार नाही; व कोणाचा जर खरा आक्षेप असेल तर तोहि प्रांजलपणें कबूल करण्यास सांपडेल.

याप्रमाणें प्रस्तावना करून आतां अनुक्रमानें आमच्या प्रतिपक्षिवर्गाच्या कोटि-क्रमाचा विचार करतो. हा कोटिक्रम सर्वांच्या पहाण्यांत आला नसेल, यास्तव तोहि

१. “धनुष्य ओढ व शरप्रहार कर. शत्रूनेंच प्रथम प्रहार केलेला मला प्रिय आहे. मीं घाव मारल्यावर मग तुझ्यानें काय होणार !”

स्थलविशेषीं वाचकांच्या सोयीकरतां सादर करण्यांत येईल.

द्यानंद सरस्वती—या महाविख्यात जगद्गुरूंचें नांव प्रथमतः घालण्याचें कारण आमच्या वाचकांच्या सहज ध्यानांत येईलच. गेल्या वर्षीच्या शेवटच्या दोन अंकांत स्वामींचा जो आह्वां गुणानुवाद केला होता तो त्यांच्या परम धार्मिक शिष्य-वर्गास अर्थातच बिलकुल रुचला नाहीं. तेव्हां बहुतेकांनीं नुसता तोंडानें व एका दोघांनीं वर्तमानपत्रांतून आपल्या गुरूच्या कैवारानें आह्वांवर भडिमार केला. यांत ह्याणण्या-सारखे मुद्दे काय ते दोन तीन होते. एक हा कीं, स्वामींची विद्वत्ता आटोकाट, षड्-दर्शनांच्या चिंतनिकेंत त्यांनीं अपरिमित दिवस घालविलेले, तेव्हां नुसत्या काव्यसुभाषितांच्या जोरावर परमहंसांबरोबर उड्डाण करूं जाणें आह्वांसारख्यास शोभत नाहीं. दुसरा हा कीं, स्वामी हे पुरे लोककल्याणेच्छु असून ते मूर्तिपूजेचें बंड मोडून स्वर्गास जाण्याचा सोपा मार्ग सर्वांस सांगत होते, तेव्हां अशा सत्कार्यास आडकाठी घालणें हा सज्जनपणा नव्हे. व स्वामींचा पंथ सध्यां जरी निर्बळ दिसला तरी कालांतरानें त्याची भरभर होऊन तो पुढें प्रबळ होत जावयाचा. तिसरा हा कीं, द्यानंदजींच्या 'जुत्ती'शीं टक्कर मारण्याच्या भरीस न पडतां आह्वां नुसत्या वागडंवरानेंच त्यांस जिकण्यास पुढें सरसावलें.

आतां पहिल्यानें स्वामींच्या प्रचंड पांडित्याविषयीं जर पाहिलें तर त्याविषयीं निश्चयानें सांगण्यापुरतें शास्त्रज्ञान आह्वांस नाहीं हें खरें; तरी आह्वांस एवढें पक्कें माहीत आहे कीं, ज्यांनीं त्यांस पांडित्येच्या शिखरावर व गर्जेद्रमस्तकावर आपमतलबास्तव बसविलें त्यांसहि त्याविषयीं यथार्थज्ञान होण्याचें साधन आमच्याहून जास्ती होतें असें नाहीं. शिवाय क्वचित् प्रसंगां परमहंस जी तुटक तुटक गीर्वाण भाषा बोलत तीवरून आह्वांस तर त्यांच्या शास्त्रपारंगततेची फारशी कल्पना झाली नाहीं, व काशीस्थ पांडितांच्या संबंधानें स्वमुखानें भर सभेंत ज्या वल्गना चालल्या होत्या त्यांचा खरेपणाहि आह्वांस विशेष भासला नाहीं. तसेंच एकंदरीत त्यांच्या आंगलोटावरून पहातां व 'सुखार्थिनः कुतो विद्या कुतो विद्यार्थिनः सुखम्' या अनुभविक वचनाकडे किंचित् लक्ष दिलें असतां, स्वामींचे दिवस शास्त्राध्ययनांत कितीसे गेले असतील याची कोणासहि सहज कल्पना होणार आहे !

दुसरी गोष्ट द्यानंदजींची देशहिताविषयीं कळकळ, निस्पृह लोकोपकार बुद्धि, व सद्धर्मप्रसारणार्थ निर्भयपणानें व निर्भीडपणानें सतत चालविलेले परिश्रम. ज्यांस आमच्या परमहंसांच्या दर्शनाचा व त्यांच्या वक्तृत्वाच्या श्रवणाचा साक्षात लाभ घडला नाहीं, व त्यांची कीर्ति त्यांच्या सद्धर्मी शिष्यांच्या सांगोपांगीवरून वगैरे ज्यांनीं दूराहून मात्र ऐकली आहे, त्यांस 'दूरतः पर्वता रम्याः' या न्यायानें वरील सर्व गोष्टी खऱ्या वाटल्यास फारसें आश्चर्य नाहों. कां कीं, युनिवर्सिटीचा उत्कृष्ट संस्कार घडलेले व

चोहोंकडे सर्वमान्य झणून गाजलेले लोक सुद्धा आपमतलब साधण्याकरतां निःशंकपणें कशा हिकमती करीत असतात, व वर्तमानपत्रांतील मजकुरावर पूर्ण भरंवसा ठेवला असतां वाचणारा पुष्कळ प्रसंगां कसा निखालस फसून जातो, तसेंच लोककल्याणाकरतां झटणारे झणून जितके लोक पुढें पुढें करीत असतात त्यांपैकीं निवळ सोंग आणलेले किती असतात, व प्रसंग पडला असतां आपला मुग्वट्टा खालां टाकून देण्यास किंतां तयार असतात, वगैरे गोष्टी नुकत्या कोठें एकंदर लोकांस समजत चालल्या आहेत. तेव्हां लांबलांबच्या लोकांचे ठायीं वरील भ्रम आढळता तर फारसें नवल नव्हतें. पण विद्वत्तेचा व मार्मिकपणाचा बाणा भिरविणारे लोक सुद्धा वरील अडाण्यासारखे फसून जावे हें केवढें आश्चर्य आहे ! स्वामींच्या निमित्त येथील लोकांवर पट्टी उसली असून त्यांची पुढी चार पांच महिने कशी भरपूर चालली होती, व येथील गजेंद्रोत्सव व कर्दमोत्सव अनुभवून श्रीमंतांची स्वारी स्थानांतरास गेली असतां तेथूनहि आपल्या चेल्यांनीं भक्तीच्या भरांत कबूल केलेल्या खंडणीचा तगादा त्यांनीं कसा लावला होता, हें ज्यास माहीत असेल त्यास त्यांच्या निस्पृहत्वकीर्तीचें हंसूं आल्याशिवाय रहाणार नाही. त्याप्रमाणेंच ज्यांच्या रखवालीस सरकारचे मोठमोठे हुद्देदार व त्यांचा परिवार, त्यांनीं भटाभिधुकांची वगैरे निर्भर्त्सना आरंभली असतां व शास्त्री लोकांचीं तोंडें आपल्या पांडित्यानें बंद करून टाकलीं असतां त्यांचा निर्भयपणा व निर्भीडपणा जर स्तुत्य होय; तर धन्याच्या जोरावर परक्यावर भुंकणाऱ्या ग्रामसिंहासहि शूर व वावदूक कां झणूं नये ? श्रीमत्परमहंस जर खरेच धर्मसुधारणेच्छु असते, व वरील दोन गुण जर खरोखरच त्यांच्या अंगां वसत असते तर ते आपल्या वचनाप्रमाणें मूर्तिपूजाधर्माचें मुख्य ठिकाण जें पुण्यपत्तन त्यास वर्षा सहा महिन्यांनीं तरी आपलें दर्शन देतेच; व येथूनच्या कळपांत रामील झालेल्या मंडळीप्रमाणें मारहाण सुद्धा सोसून सद्धर्माचा उपदेश करते. पण तें कसचें ? स्वामींची नजर आपल्या खाद्यसमृद्धीवर; त्यांच्या पुरस्कर्त्यांची लोकस्फीतीवर; व इतर जनांची केवळ मौजेवर. मग इतकी अनुकूलता असल्यावर लूथरांनं जशी ख्रिस्ती धर्मांत सुधारणा केली त्याप्रमाणें इकडे करण्याचा प्रार्थनासमाजाच्या धुरंधरांनीं जो घाट घातला होता तो आज एक वर्ष लोटतें आहे तोंच सगळ्या देशभर इतक्या यशालाभास येऊन ठेपला आहे यांत नवल काय ? स्वामींचा 'आर्यसमाज' तर केव्हां लोपून गेला तो कोणाच्या कळण्यांतहि आला नाही; व त्याचे स्थापकहि पुनः पहिल्यासारखे कोणीकडे गुप्त होऊन बसले आहेत कोण जाणे ! पण सर्वांत स्वामींच्या परम शिष्यांच्या आचरणाची तर जितकी तारीफ करावी तितकी थोडी. स्वामींवर गुजरलेल्या महाप्रसंगाच्या समयीं त्यांनीं आपली धर्मनिष्ठा कशी दाखविली याविषयी गेल्या वर्षीच्या अंकांत लिहिलेंच आहे, त्याप्रमाणें पुढचाहि त्यांचा क्रम दृष्टीस पडला. स्वामींच्या निमित्त त्यांच्यावर तेव्हांपासून जीं किटाळावर किटाळें येऊं लागलीं

त्यांतून पार पडतां पडतां ते बेजार झाले, व या पंचाईतीत पडण्याची आह्वांस कोटून बुद्धि आठवली असें त्यांस होऊन गेलें. मग अशा वैयागांत स्वामींचा तनव्याविषयीं जेव्हां तगादा आला तेव्हां त्यांची काय वाट झाली असेल याची वाचकांनींच कल्पना करावी ! शेवटीं मूर्तीचा छळ केल्याबद्दल झालेल्या पापाचें क्षालन करण्याकरितांच जणूं काय, वरील आर्यसमाजाच्या पुरस्कर्त्यांनीं दुसऱ्या एका परमहंसाचा आश्रय धरला. हे अद्याप येथें असणारे सत्यपराक्रमस्वामी श्रीमन्वाचार्य हे होत. यांच्याहि भजनां आमच्या शहरांतील लोककल्याणकर्ता मंडळी कांहीं दिवस लागली होती. हा शेवटचा प्रकार मूर्तिपूजेचे हाडवैरी जे आमचे वरील जगद्गुरु ते जर पहाते तर त्यांस केवढां सवतीमत्सर वाटता, व आपल्या वक्तृत्वमय व्याख्यानांचें त्यांस केवढें चीज झालेसं वाटलें असतें ! !

असो; आतां तिसरा मुद्दा कीं, आह्मीं स्वामींच्या प्रमाणांचें प्रमाणांनीं खंडन न करतां त्यांचा व त्यांच्या शिष्यवर्गाचा केवळ उपहासच कां केला, याचेंहि उत्तर दिलें पाहिजे. वरील गोष्टीचीं कारणें तीन चार आहेत. एक तर-हें कीं, उपहासाचें खंडन प्रत्युपहासानें केल्यास त्यांत कांहीं गैर नाहीं; दुसरें असें कीं, दयानंदजींची विद्वत्ता जरी आटोकाट होती, तरी त्यांचीं प्रमाणें इतकीं लुटपुटीत असत, व एकंदर व्याख्यानांत रिकामी वडवड व चावटपणा ह्यां इतकीं असत, कीं, प्रत्येक गोष्टीचें खंडन करण्यांत कांहीं हांशील नाहीं. या आमच्या द्व्यण्याचा प्रत्यय पंडित मजकुरांची छापील व्याख्यानें जीं त्यांच्या सच्छिष्यांनीं काळाचा अपव्यय करून ऐकिलीं व अर्थाचा अपव्यय करून छापलीं त्यावरून कोणाहि निःपक्षपात वाचकास खासा येणार आहे. तिसरें कारण असें आहे कीं, शत्रूचा पराभव धुराच्या नुसत्या भपकाच्यानें जेथें होणारा, तेथें गोळाहि नासण्यांत कोणतें शहाणपण ? पण या सर्वांहून चवथें मोठें कारण प्रकृत निबंधाचें नुसतें नांव पाहिलें असतांहि ध्यानांत येणारें आहे. तें हें कीं, त्यांतील विषय 'वक्तृत्व' हा होता. तो जर 'मूर्तिपूजा', 'धर्म' अशा प्रकारचा कांहीं असता तर आमच्या प्रतिपक्ष्यांचा आक्षेप लागू पडता.

याप्रमाणें दयानंद सरस्वतींच्या संबंधानें आमच्या पुस्तकावर जीं दूषणें आमच्या पहाण्यांत व ऐकण्यांत आलीं त्यांचें निराकरण केलें. आतां विषयांतरास जाण्यापूर्वीं या अपूर्व पंडिताविषयीं सरते शेवटचे कांहीं शब्द लिहितों. यांस सरते शेवटचे द्व्यण्याचें तात्पर्य असें कीं, पंडितजींविषयीं इतःपर लिहिण्याचा प्रसंग कधींहि येईलसें वाटत नाहीं. यांचे भाषणसमारंभ व शेवटचा महोत्सव झाल्यास नुकतें कोठें वर्ष लोटून गेलें आहे तोंच सर्वास यांचें विस्मरण पडत जाऊन त्यांची आतां कोणी पुस्तापास्तहि करीत नाहीं. त्यांच्या 'आर्यसमाजा'चें ते येथून चालते होतांच त्यांच्या शिष्यांनीं रूपांतर करून टाकलें;

१. 'आर्यसमाजा'च्या रूपांतराचा प्रकार वर्तमानपत्रद्वारे प्रसिद्ध झालाच होता. (पुढें चालू).

पण तेंहि लवकरच गळाटून लयास पावलें. त्यांच्या 'व्याख्यानां'चा सरासरी छपाईचा खर्च निघाला असेल, पण यापूर्वी केव्हांच त्यांपैकीं कित्येक वाण्यांच्या दुकानां साखरेच्या पुढ्यांस उपयोगीं पडलीं असतील ! या भावी स्थितीचें गेल्या वर्षीच आह्मी भविष्य केलें होतें; व स्वामींच्या विशाल कार्तीचां द्वारेणें सांगितलां होतीं. आतां गरजेनें वटा त्यांच्या एकंदर गुणांचें थोडक्यांत परिगणन करून हें सदर आटपतीं.

द्यानंदजींच्या अंगां सांगण्यासारखा कोणताहि गुण नाही. विद्वत्तेच्या संबंधानें पाहिलें, तर जुन्या विद्येंत त्यांची गति सरासरी त्यांच्या शिष्यांच्या इतकीच आहे; ह्याजें ऐवज थोडा पण आडंबर फार, अशी स्थिति आहे. नव्या विद्वत्तेच्या संबंधानें पाहिलें, तर बंगाल्यांतील सुधारलेल्या ब्राह्मणांच्या वगैरे परिचयानें त्यांनीं कांही सटरफटर गोळा केलें आहे, पण तें बाहेर काढलें असतां त्यांची फजिती होण्यास मात्र तें खासें उपयोगीं पडतें. वक्तृत्वाच्या संबंधानें पाहिलें तर विद्वेषकांच्या सारख्या घांटीव कोठ्या, अप्रयोजकपणाची बडबड, व 'सहस्रभगदर्शनामुक्तिः' असला मोठ्या गंभीर घोषानें

स्वामींचें येथून प्रयाण होतांच त्यांच्या परस्परत्यानीं विचार केला कीं, त्यांनीं उपदेशलेलीं मतें सर्वांस मान्य होणार नाहीत, व त्यामुळें आपला मुख्य हेतु, कीं त्यांच्या पंथाचा प्रसार व्हावा, तो फसेल. शिष्यां वेदादिंंस आपण एकदां झुगारून दिलें असून त्याची पूज्यता पुनः कशी स्वीकारावी ! यास्तव त्यांनीं अशी युक्ति काढली कीं, आपल्या गुरूनें स्थापलेला 'समाज' पुनः उसकटावा, व त्याची पुनः एकवार स्थापना करून त्यास निरालंभ रूप द्यावें. हें रूप आर्यभट्टाविवेचनाची ही समा आहे असें ठरवून त्यास दिलें.

१. प्रस्तुत महापंडित अर्वाचीन पदार्थविज्ञानाचें, इतिहासाचें वगैरे ज्ञान आगल्या व्याख्यानांत जें प्रगट करीत तें कांहीं अप्रतिन असे. त्याचा मासला छापलेल्या व्याख्यानांवरून वाचकांस दिसून येईल. उदाहरणार्थ एकच गोष्ट येथें सांगलों. स्वामींचा हवेच्या शुद्धीकरणावर मोठा कटाक्ष असे; सकाळीं उठल्याबरोबर होम कशाला करावा ? तर प्राभातिक विधींच्या योगानें हवा जी खराब होते ती साफ करण्याकरितां !—देवानें पुष्पें कशाकरितां निर्माण केलीं ? हवेच्या शुद्धीकरतां ! यावरून मूर्तिपूजेपासून किती ताटा आहे तो पहा !—यज्ञयाग कशाकरितां सांगितले ? वातावरणाच्या स्वच्छीकरणार्थ ! आतां यावर कोणी कदाचित् आक्षेप घेतील कीं एका हिंदुस्थानांतल्या घुराच्या लोटांनें सगळ्या पृथ्वीच्या हवेवर कसें कार्य घडेल ? तर यावर स्वामींचें समाधान—पृथ्वी फिरते आहे कीं नाही; तर त्या फिरण्यानें तो शोधन करणारा धूर इंग्लंडापर्यंत व अमेरिकेपर्यंत पसरला जातो ! ! या शहरावर चारपांचशें रुपयांचा खंड बसवून आमच्यांतले प्रमुख विद्वान् जीं मतें भक्तिपूर्वक श्रवण करीत होते व इतर लोकांच्या हितार्थ जीं त्यांनीं मुद्दाम छापवून काढिलीं, त्यांची योग्यता या मासल्यावरून सहज ध्यानांत येईल.

२. बरील अशील बाक्याबद्दल आमचे वाचक आह्मांस नांव ठेवतील; पण तें आमच्या सोंबळ्या परिव्राजकाचार्यांच्या वाणीनें पवित्र झालेल्या अनेक वाक्यसमुदायांतलें एक आहे, हें (पुढें चालू).

केलेला चावटपणा, यापेक्षां श्रोत्रंजन करण्याचें साधन त्यांच्या अंगीं आह्मांस दुसरें कोणतेंहि दृष्टीस पडलें नाहीं. धार्मिकतेच्यासंबंधानें पाहिलें, तर एवढे थोर थोर विद्वान व बडे बडे मुमुक्षु ज्यांच्या पदरजां लोळत होते, त्यांच्याविषयीं संशय घेणें हा दांडगेपणा दिसेल; पण खरी स्थिति जगास जाहीर करणें हें जर पुस्तककर्त्यांचें काम असेल, तर प्रस्तुत जग-द्गुरूंच्या ठायीं वरील गुणांचें फारसें आस्तित्व दृष्टीस पडलें नाहीं असें स्पष्टपणें सांगणें जरूर आहे. ब्राह्मणधर्माचे लूथर होऊं पहाणारांनीं आजपर्यंत अध्यात्मविचारांत व जुन्या धर्मग्रंथांच्या अवलोकनांत व मननांत किती वेळ घालविला असेल कोण जाणे ! त्याप्रमाणेंच जगद्गुरू एवढी जबरदस्त पदवी पटकावणारांनीं षड्विपुदमनार्थ तरी किती प्रयत्न केला असेल तोहि सांगतां येणें कठिणच आहे ! त्यांच्या भाषणांत व आचरणांत तर वरील दोहोंची प्रचीति मुळांच दिसून आली नाहीं. जो खरा मुमुक्षु व खरा धर्मोपदेशक आहे त्याचे ठायीं पराकाष्ठेची सौम्यवृत्ति असावी, कोणीं कसेहि प्रश्न केले तरी त्यानें निदान शांतपणानें तरी त्यांचीं उत्तरें द्यावीं, व सर्व ऐहिक गोष्टी त्यास तुच्छ वाटत असून जगाचें पारमार्थिक हित साधण्याविषयीं त्याचे ठायीं औत्सुक्यपूर्वक खरा कळवळा दिसत असावा, अशी आजपर्यंत साऱ्या जगाची समजूत होती. पण येथील प्रार्थनासमाजाच्या विद्वान व धर्मशील अग्रेसरांनीं साऱ्या आर्यभूमीस जे नवे धर्मगुरू ह्मणून पसंत करून दिले त्यांच्या ठायीं तर वरील लक्षणांचा लेशाहि वसत न-व्हता. उल्टा त्या सर्वांचा विरोध मात्र सर्वास त्यांचे ठिकाणीं स्पष्ट दिसून येत असे. त्यांचा वादविवाद ह्मणजे निवळ दांडगाई, धर्मव्याख्यान ह्मणजे फाल्गुन मासचें वक्तृत्व, शंकासमाधान ह्मणजे 'शेष कोपेन घूरयेत', आणि धर्माचें परम तत्त्व ह्मणजे निरंतर आकंठ अप्रूपलेवन व आर्यधर्मतत्त्वाप्रमाणें परम स्वच्छ व मधुर अशा गोरसाचें सांज-सकाळ यथेष्टमनकेंकरून प्राशन !^१

त्यांनीं ध्यानांत आणावें. शिवाय असल्या रूपानें स्वामींची वाग्देवता प्रगट झाली असतां त्यांचे बडे बडे शिष्य हास्यरसांत एकमेकावर प्रेमानें अगदीं कोसळून जात हैंहि पुष्कळांस आठवत असेल !

१. खऱ्या धर्मोपदेशकाचे ठायीं कोणकोणते गुण अपेक्षित असतात त्याचें शानदार वर्णन गोल्डसिथच्या 'डेझर्टेंड व्हिलेज' काव्यांत व त्याहिपेक्षां कौपरच्या 'टाइमपीस'मध्ये आहे. हीं दोन्ही वाचलीं असतां दयानंदाजींचें पुण्यास काहीं माहिने जें आडंबर माजलें होतें त्याचा चमत्कार थोड्यांसच जाटल्याविना राहिल !

२. वर जें पंडित दयानंद सरस्वतींचें वर्णन केले आहे व त्यांच्या गुणांचें मान काढलें आहे, तें पाहून कियेकांस कदाचित् संशय येईल कीं, त्यांनीं धर्मसंबंधी मते आह्मांस ग्राह्य नसल्यामुळे आह्मी केवळ द्वेषबुद्धीनें त्यांचा गुण बिलकुल न घेतां त्यांवर वृथादूषणांचा वर्षाव केला आहे. असें कोणास वाटल्यास त्यानें येथील इतर लोकांचा अभिप्राय घ्यावा, किंवा (पुढें चालू).

इंदुप्रकाश—या पत्राच्या २६ जूनच्या अंकांत आमच्या पुस्तकाच्या २७ व्या अंकावर टीका आली आहे. ही सदरील पत्रकर्त्याची नसून रा० विनायक कोंडदेव ओक यांच्या स्नेह्यांपैकी कोणी लिहिलेली आहे. ही गोष्ट जरी सदर पत्रांत प्रगट केलेली नाही, व आपल्या मुख्य मुद्द्यावरच विशेष भर न दाखवितां आमच्या पुस्तकावर एकंदरीने चर्चा करण्याचा जरी लिहिणाराने आव घातला आहे, तरी प्रस्तुत लेखाची प्रवृत्ति कशामुखें झाली हें कोणाच्याहि सहज लक्षांत येणारें आहे. वरील २७ व्या अंकांत इंग्रजी भाषेच्या संसर्गानें मराठींत नवे मुरू झालेले प्रकार जे कादंबरी, इतिहास वगैरे त्याविषयी विवेचन करीत असातां माजी वाळ गंगाधर शास्त्री जांभेकर व रा० विनायक कोंडदेव ओक यांनी मराठींत रचलेल्या इतिहासांवर कांहीं विचार प्रदर्शित केले आहेत. या प्रसंगां रा० ओक यांच्या 'हिंदुस्थानव्यापारसा'वर व 'शिपायांच्या बंडाचा इतिहास' या नुकत्या प्रसिद्ध झालेल्या पुस्तकावर जी आम्हीं विषयानुसार टीपेंत थोडीशी टीका केली आहे ती सदर लिहिणाराने न आवडून त्याने आपल्या मतें आमच्या पुस्तकावर यथेच्छ सूड उगवून घेतला आहे. आपल्या मित्राचा बचाव करण्याचा मूळ उद्देश असतां तेवढ्यांतच हात आटवून न घेऊन, आमचे शत्रु ते आपले मित्र व आमचे मित्र ते आपले शत्रु अशी दृढ भावना करून त्याने पहिल्यांवर आवरण घालण्याचा व दुसऱ्यांवर रंगडून प्रहार करण्याचा यत्न केला आहे. ज्याची मित्रनिष्ठा एवढी अनावर व कोधावेश एवढा उच्छ्वसल त्यास वरील वृत्तीबद्दल दुसऱ्यास नांव ठेवण्यास मोठासा अधिकार आहे असें आम्हांस वाटत नाही.

प्रस्तुत लिहिणारानें सदरील पत्रांत आपल्या ठायीं जरी अतोनात विद्वत्ता कल्पिली

मुंबईच्या प्रार्थनासमाजीय वगैरे लोकांचें सदर पंडितांविषयी काय मत आहे तें पहावें. फार तर काय, पण स्वामींच्या मुख्य पुरस्कर्त्यांचें हृद्गत कोणी काढल्यास, किंवा तें ज्यांस नेहमींच्या सहवासानें माहीत आहे त्यांस विचारल्यास, आमच्या वर्णनाची यथार्थता त्यास भासल्यावांचून रहाणार नाही. सारांश, आमच्या वाचकांनीं हें पक्कें ध्यानांत ठेवावें कीं, जसें नाटकाच्या पडद्याच्या आंत पात्रांचें एक रूप असतें व बोहरच्या प्रेक्षकांस दिसायचें एक असतें, तसाच प्रकार सामान्यतः जगांत आढळतो. यास्तव रंगभूमीवरील सौन्दर्यावरून व बोलण्याचालण्याच्या थाटावरून कोणाच्या वास्तव स्वरूपाची परीक्षा करूं जाऊं नये. दोहोंत कधीं कधीं अतिशयित गंतर दृष्टीस पडतें ! तसेंच कोणास वरील जगदगुरूंविषयीचा मजकूर जर निरर्थक वाटेल तर त्यानें असें समजावें कीं लोकभ्रमाचें निरसन करणें हें लहान उपयोगाचें काम नव्हे. फार तर काय, पण सत्यासत्यतेची परीक्षा न करितां लोकांनीं केवळ अंधपरंपरान्यायानें आपला विश्वास कोणावर टाकला असतां केवढा अनर्थ होण्याचा संभव असतो, याची प्रचीति नुकतीच एका प्रसिद्ध लोककल्याणच्छत्रूच्या व वक्त्याच्या आचरणावरून आमच्या लोकांस आलीच आहे. तेव्हां मेंढ्यांच्या कळपांतून वेपधारी लांडग्यास निवडून काढून अनर्थाचें मूळ बंद करणें ही शुलक गोष्ट समजतां उपयोगीं नाही !

आहे व मोठ्या मार्मिकपणाचा आव घातला आहे, तसेंच त्यास हल्लीं चालू असणारीं मासिक पुस्तकें सरसकट भिकार वाटून त्यांतील 'अग्रेसर'हि केवळ भाषेच्या संबंधानेंच त्यास बरें वाटतें, बाकी त्यांतील मजकूर त्यास अप्रयोजक वाटतो,— तरी सदरील लेखावरून पहातां त्यास ग्रंथपरीक्षणाचें स्वरूप अद्याप चांगलें कळत नाहीं, व जें लिहिणें तें विचारपूर्वक लिहण्यास तो अद्याप शिकला नाहीं, असें ह्मणणें प्राप्त आहे. हें आमचें प्रतिदूषण आमच्या महाविद्वान आक्षेपास बहुधा 'पोकळ व कोतें वाटून त्यास पोट दुखेपर्यंत हसूं मात्र येईल.' पण तसें करण्यापूर्वीं त्यानें पुढील मजकूर वाचावा अशी त्यास आमची विनंति आहे. तो वाचल्याच्या उपरांतहि त्याची वरील रंगेल वृत्ति जर तशीच कायम राहिली, तर या गोष्टीबद्दल त्याची मोठी तारीफ करणें रास्त होईल.

आमच्या प्रतिपक्ष्याचा आह्मांवर पहिला मोठा आरोप हा आहे कीं, निःपक्ष-पातपणाचा जरी आह्मीं पहिल्यापासून मोठा बाणा बाळगीत आहों, तरी तो गुण आमच्या पुस्तकांत बिलकूल दृष्टीस पडत नसून त्याच्या विरुद्ध प्रकार मात्र चोहोंकडे दिसण्यांत येतो. तो असा कीं, आमचे मित्र असतील त्यांच्याविषयीं मात्र चांगला अनुकूल अभिप्राय देऊन इतर कोणीहि असला तरी त्यावर आमची हटकून करडी नजर असायाची. या सामान्य सिद्धांताच्या समर्थनार्थ त्यानें दोन उदाहरणें वाचकांस सादर केलीं आहेत. पहिला प्रकार 'टॅपेस्ट' नाटकाचा व 'गंगावर्णना' काव्याचा; व दुसरा त्यांचे मित्र मशारनिल्ले ओक यांनीं रचलेल्या पूर्वोक्त दोन ग्रंथांचा. पहिल्या दोहोंवर 'गुळमुळीत टीका' येण्याचें कारण 'आमचे मित्र प्रस्तुत भाषांतरकर्ते' व 'आमचे विद्यालय बंधु' हें होय; व दुसऱ्या दोहोंवर लेखणीचा कडाका झडण्याचें कारण रा० ओक यांचें आमच्याशीं अपरिचितत्व हें होय. आतां मासिक पुस्तकाच्या मुख्य गुणास व उभयुक्ततेस विघातक असें जें हें पहिलें मोठें दूषण तें आह्मांवर कितपत लागू होतें याचा विचार करूं.

रा० ओक यांचे पक्षकार आरंभीच्या व्याख्यानाच्या शेवटीं आह्मांस पुढील उपदेश करतात—

“कोणत्याहि गोष्टीचें खरें स्वरूप काय आहे हें समजण्यास पूर्वगतविकारविरहित मनाची स्थिति असली पाहिजे. नाहीं तर न्यायाधीशाचे हातून प्रमाद होण्याचा संभव आहे. हे 'आमचे विद्यालयबंधु', ते 'आमचे मित्र प्रस्तुत भाषांतरकर्ते' इत्यादि भ्रान्तिकारक विकारांचा संसर्ग ज्याचे मनांत झाला त्याचे हातून भ्रांजल बुद्धीनें न्यायाधीशाचें काम खोख होण्याची मुक्काल आहे.

या एका उताऱ्यावरून प्रस्तुत लिहणाराचीं मते किती यथार्थ आहेत हें सहज दिसणार आहे; व ज्यांस आमच्या पुस्तकाच्या सत्तावीस अंकांत भाषाशैलीखेरीज

विशेष ह्मणण्यासारखे कांहीं दिसले नाही, एवढ्या थोर विद्वानाचे विचार किती खोल आहेत तेहि व्यक्त होणार आहे. एकूण आमच्या पत्रकर्त्यांच्या मताप्रमाणे टीका करणाराने आपल्या मित्रत्वाचे वगैरे नाते प्रगट करणे हे अत्यंत दोषरूप होय; व ते करतांक्षणींच त्यांच्या मनापासून सत्यता व निःपक्षपातबुद्धि या एकदम दृश पाव पाच असे त्यानें समजावे ! 'मित्र' व 'बंधु' या अक्षरद्वयांच्या अंगां एवढा प्रालंकारक धर्म आहे काय ? हे जाणूनच बहुधा आमच्या चतुर आक्षेपकांने प्रस्तुत लेखाचे बीज जी मित्रभक्ति तिचा कोठे सागमूसहि दृष्टीस पडूं दिला नाहीं. पण ती वृत्ति ताडावाटे प्रगट न केली तरी कृतीत अगदी पूर्णपणे प्रगट झाली आहे हे त्यास कसे कळून आले नाही कोण जाणे ! आमची तर याविषयी अशी समजूत आहे की, जो न्यायाधीश आपला मित्रत्वादि संबंध तोंडांने स्पष्टपणे बोलून दाखविता, पण न्यायाचे तराजू उचलतांना जो समबुद्धिरूप कांट्यांस आपल्याकडून लवमात्रहि इकडचा इकडे टाकता नाही तो खरा; पण जो न्यायासनावर चढला कीं दुष्यंतराजाप्रमाणे जसा कांहीं त्या गांवचाच नाही असे बळांने कोंग मात्र करतो, आणि एकंदर खटला चालविण्यांत व शेवटला फैसला देण्यांत आपली मित्रता गुप्तरूपे प्रगट करीत असतो, तो प्रामाणिक नव्हे व प्रांजळ बुद्धीचाहि नव्हे !

आतां आमच्या 'मित्रांचे 'टॅपेस्ट' नाटक व 'विद्यालयबंधु'चे 'गंगावर्णना' काव्य यांविषयी जर पाहिले तर त्यांची तारीफ करतांना आम्हां पक्षपात केला आहे असे आम्हांस अद्याप वाटत नाही. वरील दोन्ही ग्रंथ कोणाहि तिन्हाइतपणाने वाचले तरी त्यांची योग्यता त्यास भासल्यावांचून खास रहायाची नाही असे आम्हांस वाटते; व याविषयी प्रमाण पाहिजे असल्यास आमचे बंधु 'विविधज्ञानविस्तार' व 'दंभहारक' यांत चांगले आढळणार आहे. पहिल्याचा गेल्या मे महिन्याचा अंक पाहिला असतां आमची 'टॅपेस्ट' नाटकावरील टीका किती यथार्थ आहे हे कळून येईल; त्याप्रमाणे सदरहू पुस्तकाचा गेल्या जुलै महिन्याचा अंक व 'दंभहारका'चा सप्तंबर महिन्याचा अंक हे दोन्ही पाहिले असतां 'गंगावर्णने'वरचा आमचा अभिप्राय चांगला असण्याचे कारणहि सहज समजेल. आतां क्वचित् स्थलां वरील पुस्तककर्त्यांचे व आमचे मत भिन्न भिन्न आढळेल, व विवेचनाचा विस्तारहि कमी जास्त असेल; पण निदानपक्षीं एवढी खात्री कोणाचीहि झाल्यावांचून रहाणार नाही, कीं वरील नाटकाच्या व काव्याच्या उत्कृष्टत्वाचे कारण 'आमचे मित्र प्रस्तुत भाषांतरकर्ते' व 'आमचे विद्यालयबंधु' यांहून पुष्कळ 'सबळ' रास्त व सयुक्तिक आहे !

आतां दुसऱ्या पक्षीं रा० ओक यांचे वरील दोन इतिहासग्रंथ घ्या. त्यांच्या संबंधाने आम्हां जें लिहिलें आहे तें आमच्या प्रतिपक्ष्यासहि 'अगदीं अमान्य आहे असें नाहीं.' तरी तोच पुढें वरील आपली संमति विसरल्यासारखे करून पुनः आपण लिहितो कीं, 'वरील आरोप जो आणला आहे तो सिद्ध करण्यास त्यांस (आम्हांस)

जड जाईल.' या दोन अभिप्रायांचा मेळ सदरहू पक्षकार कसा घालील तो घालो ! आतां आमच्या वरील मतावर त्यानें दोन दोष आणले आहेत ते असे आहेत कीं, 'मनोरमा' नाटकाविषयी टीप देतांना त्याच्या भाषापद्धतीविषयीच केवळ आह्मी विचार केला आहे, व वरील इतिहासाविषयी मात्र तसें न करतां त्यांतील विचारांकडे लक्ष दिलें आहे. तसेंच ज्या प्रकारच्या उल्लेखाबद्दल रा० ओक यांस आह्मी टोचून लिहिलें आहे तसाच रा० चिंतामणि पेटकर यांच्या 'गंगावर्णनें'त आढळतो. पण असें असूनहि त्यांस मात्र आह्मी विलकूल दोष दिला नाहीं. आतां हा जो आमच्या प्रतिपक्ष्यास एवढा पक्षपाताचा प्रकार दिसत आहे त्याची खरी स्थिति अशी आहे कीं, वरील 'मनोरमा' नाटकाच्या भाषापद्धतीविषयी आह्मी कांहींच लिहिलें नाहीं. त्याच्या ग्रंथ-रचनेच्या संबंधानें ह्मणजे संविधानक, पात्रांचीं भाषणें वगैरेविषयीच काय तें लिहिलें आहे. आणि या रचनेवरहि जो ठळठळीत दोष सर्वांच्या नजरेस येणारा आहे, कीं जो 'विविधज्ञानविस्तारां'तील सदरहू टीपेंत सांगितलेल्या अंकांत मुख्यत्वेकरून निर्दिष्ट केला आहे, तोहि आह्मी स्पष्टपणें दाखविलाच आहे. तेव्हां एका ठिकाणीं एक केलें आहे व दुसऱ्या ठिकाणीं दुसरें केलें आहे हा दोष निर्मूल होय. दुसरा आक्षेप 'गंगावर्णनें'तील उताऱ्यावरून जो केला आहे तोहि वरील पक्षपात-दोषास फारशी बळकटी आणीत नाहीं. कारण एक तर सदरील काव्यावर 'टॅपेस्ट' नाटकाच्या प्रमाणें आह्मी आपला अभिप्राय पूर्णपणें दिला आहे असें नाहीं; सदरहू टीपेंत इतर तीन आधुनिक काव्यांप्रमाणें आमच्या वाचकांच्या माहितीकरितां मुख्यतः त्याचा निर्देश केला आहे; व एकंदरीनें तीं कशीं आहेत हें थोडक्यांत सुचविलें आहे. शिवाय इतिहासाचा उत्तमपणा त्यांतील मजकुराच्या खरेपणावर जितका असतो तितका काव्याचा असत नाहीं व कवित्वाची पारख वरील कारागिरीवरूनच मुख्यतः करायाची असून मूळ द्रव्याची मातन्वरी रसज्ञ तादृश धरीत नसतात, हेहि 'विस्तीर्ण विद्याधना'नें संपन्न असणाऱ्या अशा वरील पत्रकारांनीं ध्यानांत कसें आणले नाहीं कोण जाणे !

याप्रमाणें सदरहू पत्रांतील मुख्य दृष्टणावर आह्मी आपले विचार वाचकांस कळविले. आतां याशिवाय दुसरी जीं कांहीं आहेत त्यांच्या यथार्थत्वाचें परीक्षण करूं.

रा० ओक यांच्या 'कथारसा'वर व 'बंडाच्या इतिहासा'वर जी टीका आह्मी केली आहे, तिजवर आमच्या आक्षेपकाचे दोन दोष असे आहेत कीं, "मोघम रीतीनें न लिहितां अमुक अमुक स्थळां सत्याचा अपलाप करून ग्रंथकारानें आपली राजनिष्ठा दर्शविली आहे" असे आह्मी दाखवावयाचें होतें; व "शिवाय दुसऱ्यास टोचण्यासारखे व निंदाव्यंजक असें लेख लिहिणें हें एकंदरीनें अश्लाघ्यच होय." आतां मोघम रीतीची टीका केल्याचा पहिला जो दोष आमच्या पत्रकारास वाटतो, त्याचें कारण कोणासहि क्षणमात्र विचार करतांच कळणारें आहे कीं प्रत्येक गोष्टीचें विधान केल्याबरोबर लगेच

त्याबद्दलचीं कारणें देणें केवळ अशक्य होय. तसें करण्याचें कोणां मनांत आणल्यास एक वाक्यहि त्यास पुरतें लिहितां येणार नाही. यास्तव लिहिणारांची व बोलणारांचीहि चाल पुष्कळ गोष्टी वाचकांस व श्रोत्यांस माहीत आहेत असें घेऊन चालायाची असते. तसेंच केव्हां केव्हां सांगितलेल्या गोष्टींचें प्रमाण अत्यायमानें सादणार आहे असें समजूनहि तें ते देत नसतात. पार लांब कशाला, आमच्या मुझ पत्रकर्त्यासहि आमच्या पुस्तकावर आणलेल्या प्रत्येक दूषणाचें समर्थन जर कोणीं विचारलें, तर तो काय उत्तर देईल ? त्यास आमच्या पुस्तकावरून पुनः हवाला द्यावा लागेल कीं नाही ? तर याप्रमाणें सदरहू टीपेंतल्या दूषणांचा खेरखोटपणा पहाण्याची ज्यास इच्छा होईल त्यानें तांतें निर्दिष्ट केलेला 'हिंदुस्थानकथारस'तील भाग व तेथें सांगितलेला 'बंडाचा इतिहास' पाहिला असतां तेव्हांच खात्री होणार आहे.

दुसरा दोष असा कीं, सदरील पत्रकर्त्याच्या मित्रास टोंचण्यासारखा मजकूर आद्रीं लिहिला. असें कारणें हें त्याच्या मतें हलकटपणाचें काम होय. या द्वयण्याचा अर्थ जर एवढाच असेल कीं ग्रंथकाराच्या चित्तास विषाद वाटेल असा मजकूर मासिक-पुस्तकांत येऊं नये, कारण कोणासहि दुःख देणें हें सज्जनपणाचें काम नव्हे; तर आमच्या प्रतिपक्ष्यास मासिक पुस्तकांचा उपयोग मुर्खीच समजत नाही व ग्रंथपरीक्षणाचें तत्त्वहि त्यास कळत नाही असें द्वयणें प्राप्त आहे. टीकाकर्त्याचें काम मागें पंधराव्या अंकांत सांगितल्याप्रमाणें न्यायाधीशाच्या सारखें होय. यास्तव न्यायाधीशाच्या आसनामागें फटके देण्याचा चाबूक, खोडा, लोहशंखला, किंबहुना वधस्तंभ, हें सर्व साहित्य जसें सदैव सिद्ध असतें; त्याप्रमाणेंच टीकाकारास दुर्मतांच्या निरसनार्थ कोठें उपहास, कोठें युक्तिपूर्वक खंडन वगैरे प्रकार योजावे लागतात. आतां टीकाकर्त्याच्या व न्यायाधीशाच्या कामांत एके रीतीनें मात्र मोठें अंतर आहे खरें; तें असें कीं, न्यायाधीशाचें कर्तव्य झटलें द्वयणजे दुष्टांचें शासन एवढेंच होय. सज्जनांची व थोरांची संभावना करण्याचें व त्यांची योग्यता वाढविण्याचें श्रेय त्यास घेतां येत नाही. पण तेंहि सिंहासनस्थ राजाप्रमाणें टीकाकारास घेतां येतें. सारांश, एका संस्कृत श्लोकांत राजास बागवानाची जी उपमा दिली आहे तीच भाषेचें हित करूं इच्छिणाऱ्या पुस्तककर्त्यासहि लावली असतां चालणार आहे. द्वयणजे चांगल्या झाडांच्या रक्षणाची नीट तजवीज करून कोटेरी वगैरे झाडे किंवा रानगवत हीं दूर करणें, किंबहुना प्रसंगविशेषीं चांगल्या

१. वरील श्लोक हा होय—

उत्खातान् प्रतिरोपयन् कुपुमितांश्चिन्वन् शिशून् वर्धयन्
प्रोक्तुंगान् नमयन् नतान् समुदयन् विश्लेषयन् संहतान् ।
तीव्रान् कंटकिनो बहिर्नियमयन् ग्लानान्मुहुः सेचयन् ॥
मालत्रकार इव प्रयोगनिपुणो राजा चिरं नंदतु ॥

झाडांसहि खन्ची करणें, हें जसें उद्याननियुक्त पुरुषाचें कर्तव्य होय; त्याप्रमाणेंच लोकाश्रयाच्या बळावर भाषोत्कर्षास साहाय्य करण्याचें काम ज्यांनीं पत्करलें त्यांसहि ग्रंथांच्या गुणावगुणांविषयीं विवेचन करणें अगदीं जरूर आहे.

पण रा. ओक यांच्या पक्षकाराचा आक्षेप वरच्याप्रमाणें केवळ सामान्यतः नसून त्यास असें जर वाटत असेल, कीं वरील ग्रंथकाराची ख्याति आम्हांस सहन न होऊन त्यास बळेंच कांहीं तरी दूषण लावावें अशा बुद्धीनें आम्हांस सदरील दोन इतिहासग्रंथांवर टीका केली, तर या आरोपाचा शुष्कपणा वादविषयक अंकावरूनच कोणासहि सहज दिसणार आहे. ज्या ग्रंथकाराची उत्तम भाषापद्धतीच्या संबंधानें आरंभी प्रधानत्वे- करून गणना केली आहे, व इतर अनेक ठिकाणींहि ज्याच्या ग्रंथांविषयीं उल्लेख करून सदरील टीपेच्या पृष्ठांतहि ज्याची प्रशंसा केलेली आढळते, त्याच्याविषयीं एके ठिका- णांचे मात्र द्वेषबुद्धि किंवा मत्सर ही वृत्ति प्रगट झाली आहे असें ह्मणण्यांत काय जीव आहे ? जो मजकूर ग्रंथकर्त्याच्या मित्रासहि 'अगदीं अमान्य आहे असें नाही' असें त्यास उघडपणें कवूल करणें भाग पडतें, त्याविषयीं तिन्हाइतानें मोठासा अनुकूल अभिप्राय प्रगट न केल्यास नवल कसचें ! आम्हांस खचीत वाटतें कीं, सदरील दोन लेख कोणापुढेंहि जरी ठेविले, तरी ते वाचून त्यांविषयीं आमची जी बुद्धि झाली ती हल्लींच्या काळां बहुतेकांची होईल. त्याप्रमाणेंच के, रसेल यांसारख्या सर्वमान्य इति- हासकारांचे विचार जर आमच्या मराठी इतिहासकर्त्यानें आपल्या देशबंधूंस प्रांजलपणें सादर केले असते, आणि ज्यांस 'इतिहासाची गोडी लावण्याकरितां व ज्यांचें भ्रांति- मूलक मत घालवून बंडाचा खरा खरा वृत्तांत' कळविण्याकरितां त्यानें हातांत लेखणी धरली त्यांच्या आश्रयावरच आपल्या थमांची कृतार्थता मानण्याचा जर तो संकल्प करता तर प्रस्तुत पुस्तक आहे त्यापेक्षां फार निराळ्या तऱ्हेचें निपजलें असतें यावि- षयीं आम्हांस अगदीं संदेह वाटत नाही !

याप्रमाणें 'इंदुप्रकाश'तील पत्रकारानें आमच्या लेखावर जीं जीं दूषणें दिलीं त्यांचा निरास झाला. आतां वरच्याखेरीज इतर जें पांडित्य त्यानें केलें आहे त्यावि- षयीं विशेष चर्चा करण्याची तादृश आवश्यकता नाही. आमची लेखणी वेळोवेळां घसरतांना पाहून व विचारसरणांत विसंगतता पाहून त्यास जर वाईट वाटत असेल, तर त्यास आमचा काय उपाय आहे ? आमच्या अल्पबुद्धीनें आम्हांस जें सयुक्तिक व संगतवार दिसतें तें आम्ही लिहितां; तें आमच्या प्रतिक्षयासारख्या जाडी विद्वानांस व केसभरहि इकडे तिकडे न होतां ज्याची लेखणी विचारसरणीवरून आगगाडीप्रमाणें नीट धांव घेण्यास शिकली असेल अशांस अन्यथा वाटत असेल हें उघडच आहे. आमच्या प्रस्तुतच्या पत्रकर्त्याप्रमाणें जे अगोदरच विद्याधनमंडित होऊन बसले अस- तील त्यांच्याकरतां आमचें पुस्तक चाललें आहे असें नाही; तर त्यांच्याहून ज्ञानसंप-

न्रतेत ज्यांची पायरी फारच कमी अशा अज्ञान व साध्याभोळ्या लोकांस कांहीं उपयोग व्हावा एवढाच त्याचा हेतु आहे. तो कांहीं अंशीं सफळ झाला असतां तेवढेहि आम्हांस बस आहे. अशा लोकांस आमच्या लेखणीचें भरकटणें केवळ अनिष्ट वाटत असेल असें आम्ही समजत नाहीं. तर मुख्य विषयाच्या अनुरोधानें अवांतर माहिती टोपांतून देण्याचा जो आमचा पूर्वागत पाठ आहे तो त्यांस बराच पसंत असेल असें समजतां. याप्रमाणेंच आमच्या आक्षेपकांनीं आम्हांस जें मेहेरबानीनें कळविलें आहे, कीं “विशेषतः वर्तमानकाळाच्या प्रसिद्ध व्यक्तींस, ग्रंथकारांस आणि समादिकांस अनुलक्षन लिहिलेले (आमः ३) लेख अविचार, साहस, चटोरपणा, दपोक्ति आणि अहंमन्यता या दोषांस पात्र असतात”— त्यावरहि आमचें उत्तर वरीलच होय. विधवांच्या दुःखपरिहारार्थ जे आमच्या देश-हितेच्छूंचा उपयोग सुरू झाला होता तो अजूनहि जारी चालला असून हजारां गतभर्तृका पुनः संसारसुखाचा अनुभव घेऊं लागल्या आहेत, आमच्या देशी मार्गांतून खंडोगणती कापड दरवर्षीं तयार होऊं लागून आमचीं स्वदेशी दुकानें विलायतच्या व्यापाऱ्यांस केवळ हृदयशल्यें होऊन बसलीं आहेत, आमच्या प्रार्थनासमाजाचा अत्यंत उत्कर्ष होऊन त्यांतील प्रत्येक जण केवळ धर्ममूर्ति बनून राहिला आहे, व आर्यसमाजाचा तर जिकडे तिकडे प्रसार होऊं लागून परमहंसांच्या शुभ्र यशानें शुद्ध ख्रिस्तादि मंडळीहि लोपून गेली, इत्यादि प्रकार आज चोहोंकडे कोणाच्या दिव्य दृष्टीस दिसत असल्यास न जाणो; आमच्या कोत्या नजरेच्या आटोक्यांत तर बरच्यापैकी कांहींहि येत नाहीं. याचें कारण काय असेल तें असो ! तरी निदान आम्हां एवढें केलें आहे कीं, आमच्या बुद्धीस जें जें वाटलें तें तें आम्हां आमच्या वाचकांस स्पष्टपणें कळविलें आहे. दिसतें एक आणि सांगितलें एक असा द्विधा भाव केल्याचा तरी दोष आम्हां आपल्या मार्थां घेतला नाहीं. आतां अशा स्पष्टोक्तीमुळे आमच्यांतल्या कित्येक महाजनांस आपला बुद्ध्या मानभंग केलासा वाटेल, व त्यांच्या भाविक भक्तवर्गांस आमचें वर्तन अविचाराचें, साहसाचें वगैरे वाटेल यांत संशय नाही. पण ज्याप्रमाणें आपले अंतस्थ रोग झांकून ठेवण्यांत कांहीं अर्थ नाही इतकेंच नाही, तर तसें करणें हें उलटें अत्यंत अनर्थावह होय; त्याप्रमाणेंच आमच्या लोकांत जे कित्येक महादोष आहेत त्यांवर पांघरूण न घालतां त्यांचें ज्ञान कोणीं सर्वांस करून दिलें असतां तो पिशुनत्वाच्या दोषास पात्र होतो असें आम्हांस मुळींच वाटत नाही. बाह्य स्वरूपास भुलून जाणें टाकून देऊन लोक जसजसे मार्मिक व तत्त्वशोधक होतील, व त्यांच्या ठायीं सत्यप्रीति जसजशी बलवत्तर होत जाईल, तसतशी वरील दोषाविष्करणाची योग्यता व उपयोग हीं त्यांस विशेष कळू लागतील असा आम्हांस पूर्ण भरंवसा आहे.

एलिफास—या सहीचें पत्र ‘बाँबे ग्याझिट’ नामक इंग्रजी वर्तमानपत्राच्या ३ आक्टोबरच्या अंकांत आलें होतें. या पत्राच्या मोहान्यावरच ‘एतद्देशीय वर्तमान-

पत्रें व कारस्थानी ब्राह्मण लोक' अशीं अमोलिक अक्षरें झळकत होतीं. यावरून आंतील मजकुराची आमच्या मराठी वाचकांस सहज कल्पना होईल. मराठी भाषे-
तील पुस्तकावर 'ग्याझिट'सारख्या पत्रांत चर्चा हें मोठे अपूर्व असल्यामुळे सदरील
लेखाचा गवगवा कांहीं वेळ चोहोंकडे फार झाला. दोन वर्षांपूर्वी आमचे ख्रिस्ती बंधु
वृद्ध 'ज्ञानोदय' यांनी आमच्या पुस्तकावर आपले जंगलेलें हत्यार उचलून जशी चोहों-
कडे गडबड करून दिली होती, त्याहिपेक्षां वरील 'एलिफास' साहेबांची गंभीर गर्जना
सर्वांस विशेष भयप्रद झाली. पहिल्या खेपेस आमच्या मित्रांस धाक पडून ख्रिस्त-
भक्तांस जसा आनंद झाला होता, कीं आठव्या अंकाशींच आमच्या पुस्तकाची अखेर
होते; त्याप्रमाणेंच पुनः तिसावा हाच त्याचा शेवटचा अंक असें वाटूं लागल्याचा समय
आला. पण दैवयोगेंकरून तें सर्व काहूर निघून जाऊन आमच्या मालेस त्यापासून
यत्किंचित्हि अपाय झाला नाहीं. एतद्देशीय वर्तमानपत्रांपैकीं कित्येकांनां आमचा पक्ष
उचलून साऱ्या इंग्रजी पत्रांतहि अग्रगण्य जें 'टाइम्स आफ इंडिया' त्याचीहि आह्मांस
अनुकूलता दृष्टीस पडली. 'ब्राह्मण' या सहीच्या एका पत्रांत तर 'एलिफास'नें एतद्दे-
शीयांवर व विशेषतः ब्राह्मणांवर जीं अज्ञानमूलक व दुराग्रहपूर्वक दूषणें दिलीं होतीं
त्यांचें सर्वथा निरसन केलेलें होतें. तसेंच येथील 'ज्ञानप्रकाशां'त वरील पत्रकाराच्या
मुद्द्यांचा शुष्कपणा दाखवून प्रस्तुत पुस्तकावर केलेल्या टीकेचें खंडन आह्मां स्वतः केले
होतें तेंहि पुष्कळांस बहुधा माहीत असेलच.

आतां ज्या पत्रावरून एवढा ग्रंथ माजला व सर्वांस एवढी धास्ती पडली त्यांत
एवढें लिहिलें तरी काय होतें हें समजण्याची आमच्या वाचकांस उत्सुकता उत्पन्न
होईल; यास्तव त्यांतील सारांश येथें देतां. प्रथमतः आमचें पुस्तक दोन तीन महिने
मागे पडलें आहे हें लिहून नंतर तिसाव्या अंकांतील विषय काय आहे, हें 'एलिफास'
साहेबांनां आपल्या वाचकांस कळविलें आहे. याप्रमाणें उपोद्घात करून नंतर सदरील
अंकांतील पांच सहा ठिकाणचे वेंचे भाषांतररूपानें आपल्या गौरवर्ण व ज्ञानसंपन्न देश-
बंधूंस सादर केले आहेत. यांपैकीं चार 'रत्नें' तर खुद्द नेक नामदार गवर्नर साहेब
यांसच आमच्या प्रिय पाश्चात्य बंधूनें नजर केली आहेत. नंतर आह्मी पुण्याच्या एका
कोपऱ्यांत लपून जे आहां तें नीट न वाटून, एतद्देशीयांस परम दुर्लभ जो पाश्चात्य
परिचय तो सदरहू साहेबांनीं आमची जात हुद्दा वगैरेविषयां टिमकी वाजवून आह्मांस
अनायासें घडवून दिला आहे. आणि सरते शेवटां ब्राह्मण हे जन्मतःच मोठे लावा-
लावी करणारे व लुच्चे असून एकंदर देशांत सरकाराविषयीं कुरकुर व द्रोहबुद्धि जी
आढळते ती सारी या दुष्ट लोकांच्या चिथावणीनें उत्पन्न झालेली आहे हें परम तत्त्व
प्रस्तुत पत्रकारानें स्थापित केलें आहे; व सरकार अजून किती दिवस निजून रहाणार
ह्मणून त्यास टोला दिला आहे !

याप्रमाणें सदरहू इंग्रजी पत्राचा एकंदर मतलब आहे. आतां वस्तुतः पहातां त्यांत आमच्या लेखाचें खंडन एका अक्षरानेहि केलें नसून 'ज्ञानोदय' 'सत्यदीपिका' अशा प्रतीच्या पुस्तकांत शोभण्यासारखाच मजकूर सगळा भरला आहे, यास्तव त्यास उत्तर न देतां त्याकडे मुळां दुर्लक्ष करणें हेच वाजवी होतें. पण लिहिणारे राहव आहेत, व इंग्रजी पत्रांत मोठ्यांपैकीं मोडणाऱ्या 'ग्याझिट'त त्यांनां प्रवेश करून तेथून आह्मांवर प्रहार केला आहे. यास्तव या दोहों संबंधाना होणारा भ्रम दनडण्याकरितां त्यांच्या लेखणीस कांहीं मान देणें अवश्य आहे.

'एलिफास' साहेबांच्या पत्रांतील मुद्द्यांविषयीं विचार करण्याच्या अगोदर त्यांनीं आमच्या मालेस आपल्या शुंडांप्रकरून परम उन्नति देऊन आपल्या बंधुवर्गाच्या ज्ञानदृष्टीस तिला विषय केली, व तांतील शेलकीं शेलकीं चार फुलें या इलाख्याच्या अधिपतींच्या सिंहासनावर वाहिलीं, याबद्दल त्यांचे आभार मानल्यावांचून रहावत नाही. त्याप्रमाणेंच आपल्या विशाल मस्तकावर आह्मांस आरुढ करून आपल्या गंभीर गजनेनें आमचें इतिवृत्त त्यांनीं सर्वास विधुत केलें या उपकाराचेंहि ओझें त्यांचें आमच्या डोक्यावर आहे. तर या दोहोंबद्दल आमची कृतज्ञता येथें प्रदर्शित करून आतां त्यांच्या पांडित्यप्रकारांतील तथ्यांश पाहूं.

आमच्या आक्षेपकांनीं वादविषय अंकांत जीं पाश्चात्यांवर आह्मां दूषणें दिलीं आहेत तीं उडविण्याचा जरी आव घातला आहे तरी त्यांच्या पत्रानें तीं विशेष दृढ मात्र होतात हें कोणाच्याहि सहज लक्षांत येईल. एक भाषाज्ञानाचें दूषण मात्र विशेष लागू पडत नाही. आपल्या स्वतःच्या ज्ञानानें द्वाणा, अगर खाजगी पंडितांच्या किंवा एतद्देशीय स्नेह्यांच्या साहाय्यानें, त्यांनीं आमच्या पुस्तकांतील उतान्यांचें भाषांतर एक दोन शब्दांशिवाय बेचूक केलें आहे. पण याशिवाय बाकी सर्व गोष्टींत 'हत्ती' महाराज स्वतःच्या आवेशानेंच निवळ खड्ड्यांत जाऊन कोसळले आहेत ! ही मौज कसकशी झाली आहे ती पुढील मजकुरावरून वाचकांस कळेल.

आह्मां तिसऱ्या अंकांत इंग्रज लोकांविषयीं जें लिहिलें होतें कीं, त्यांस इकडील लोकांविषयीं फार थोडी माहिती असते, व अशी स्थिति असण्याचा जीं कांहीं कारणें दाखविलीं होती, तें सर्व आमच्या प्रतिपक्ष्यास बिल्कूल कबूल नसून त्यानें बिचाऱ्या ब्राह्मणांच्या मार्थांच सारा दोषारोप केला आहे. तो ह्मणतो युरोपियन लोक हिंदूंपासून विलग रहातात हें खोटें आहे; कां तर ब्राह्मण जर युरोपियनाबरोबर जेवला तर तो भ्रष्ट होतो हें जातिधर्माचें वेड अगोदर ब्राह्मणांतून कोठें निघतें आहे ? तेच जर आमच्या लोकांस इतके नीच मानतात तर दोघांचा समागम व्हावा कसा ? या त्याच्या ह्मणण्यावर वर सांगितलेल्या 'ब्राह्मण' नामक पत्रांत नामी उत्तर दिलें आहे. आमच्या 'एलिफास' बोवांस समागम व स्नेह होण्याचा मार्ग एका मेजावर बसून खाना खाल्ल्या-

खेरीज दिसतच नाही. तसेंच साऱ्या मनुष्यजातीतील खट जे ब्राह्मण त्यांशिवाय हिंदु-स्थानांत दुसरे कोणी लोक आहेत की नाही याचाहि त्यानें क्षणभर सुद्धां विचार केला नाही. सहभोजनाचा थाट घडून येण्यास ब्राह्मणांस जरी धर्माची आडकाठी असली, तरी मुसलमान, पारशी या बाह्य लोकांस तर ती नाहीना; मग आमच्या पाश्चात्य बंधूंनीं त्यांशीं तरी निरगल स्नेह जोडण्याची कधी इच्छा प्रदर्शित केली आहे ? हिंदु-हिंदूमध्येहि सहभोजन फारच नियमित होतें; मग या प्रतिबंधामुळे निरनिराळ्या जातींच्या लोकांचा परस्परंशीं समागम किंबहुना अत्यंत मैत्रीहि घडत नाही काय ? पण इतकें लांब कशाला ? ज्या लोकांस येशूचे प्रेषित हिंदुधर्मरूपपातकमार्गांतून काढून ख्रिस्ताच्या चरणां लीन करवितात, व त्यांच्या गोड शब्दांस भुलून जे विचारे आपल्या इष्टमित्रांस व गणगोतासहि जन्माचे अंतरतात त्यांचा तरी आदर प्रभुत्व भोगणाऱ्या लोकांपासून कितपत होतो ? 'एलिफास' साहेबांचे कितीक बंधु नव्या वनलेल्या ख्रिस्ता लोकांबरोबर आजपर्यंत जेवले असतील, व त्यांच्यांत विद्वत्तादि गुणांनां युक्त असणाऱ्यांशींहि दृढ परिचय करण्याविषयी कितीकांची मनोदेवता वहात असेल ? पण या सर्व गोष्टींनींहि जर खात्री होत नसेल, तर पुढील जगजाहीर वर्तमानावरून तरी आमच्या राजनिष्ठ बंधूंस आपल्या पांडित्याचा पोकळपणा आरपार दिसून येईल असें वाटतें. हें वर्तमान खुद्द आमच्या परम दयावंत चक्रवर्तिनांकडून आमच्या हल्लींच्या व्हेसराय साहेबांस ओललें पत्र होय. याचें कारणाहि तसेंच जगजाहीर आहे की, गेल्या वर्षी हिंदुस्थानाच्या असंख्य प्रजेपासून राजनिष्ठापूर्वक राजसत्कार अनुभवून युवराजांची स्वारी आपल्या देशास जेव्हां परत गेली, तेव्हां त्यांनीं स्वदृष्टीने पाहिलेले चमत्कार आपल्या मातोश्रीस जे निवेदन केले, त्यांत 'एलिफास' च्या परम ज्ञानसंपन्न व सुशील वांधवां-विषयांचें गाऱ्हाणेंहि प्रमुखत्वेकरून सांगितलें.

दुसरी गोष्ट जी इकडील लोकांविषयांची साहेब लोकांस माहिती तिच्या दृढीकरणार्थ पाहिजे असल्यास शेंकडों प्रमाणें दाखविण्यास आढी तयार आहेत. शिवाय वरील कलमांत सांगितलेली स्थिति लक्षांत आणली असतां तिजपासून काय निष्पन्न व्हावें हेंहि कोणासहि सहज अनुमानानें कळणार आहे. यास्तव आमच्या वर सांगितलेल्या कैवाऱ्यानें दिलेलें एक सर्वप्रसिद्ध उदाहरण मात्र येथें दाखल करतो. तें नुकतें निवर्तिल्ले प्रसिद्ध कादंबरीकार व इतिहासकार मेडोज टेलर यांचें होय. हे साहेब गेलीं चाळीस वर्षे या देशांत होते, व पूर्वींच्या कंपनीच्या नोकरांप्रमाणें हे एतद्देशीयांस कस्पटासमान मानण्यास शिकलेले नसल्यामुळे त्यांच्यांत नेहमीं बसणें उठणें हें त्यांस लज्जास्पद वाटत नसे. तरी अशा रीतीचा परिचय त्यांचा इतका दीर्घकाळ असतांहि त्यांच्या 'तारा' नामक कादंबरींत पुष्कळ विलक्षण गोष्टी आढळतात. त्यांची नायिका ही व्यासशास्त्री (हें नांवहि चमत्कारिकच आहे !) याची मुलगी असतां तिला मुरळी

केली आहे; मुरळी करून जेजुरीच्या खंडोबास न वहातां तुळजापुराच्या देवीस वाहिला आहे (तुळजापुरास मुरळ्या मुळांच नाहींत), आणि पुनः दिलेलें दान परत घेतल्यासारखें करून तारेस मुरळीची पुनः गरत केली आहे ! बरें, ती गरत होण्यास तिचे पाणिग्रहण तरी कोणी केलें आहे, तर विजापुरच्या एका उमगावानें !!

याप्रमाणें वादविषयक निबंधांतील दोन मुद्द्यांच्या गोष्टीविषयी विचार झाला. आतां यापुढें पांच सहा उतारे जे दिले आहूत त्यांविषयी दहायाचें. हे उतारे नवसाव्या अंकांत आहेत. पहिला युरोपियन लोकांस इकडाले मापाची माहिती मिळत असे ते याविषयाचा आहे; दुसरा रावबहादुर शंकर पांडुरंग पंडित व जगन्नाथसिद्ध फुलर साहेबांचा खटला याविषयाचा आहे; तिसरा मेलविल गाहेवांच्या संबंधाचा; चवथा ब्रूट स्टार्किंग यांच्या आधुनिक माहात्म्याचा; पांचवा युरोपच्या व इंग्लंडच्या समृद्धतेविषयाचा; आणि सहावा मुसलमान लोकांच्या व एतद्देशाय शिपाई लोकांच्या लष्कराच्या पराक्रमाविषयाचा होय. आतां या सर्व स्थलांचे उल्लेख 'एलिफास' साहेबांसारख्या परम विद्वान व सत्यनिष्ठ लोकांस फारसे रुचले नसतील हें आम्ही कबूल करतो; पण एवढ्यानेच ते असत्य व राजद्रोहासारख्या भयंकर आरोपास पात्र झाले काय ? ज्या गोष्टी सर्वांस सूर्याच्या प्रकाशाप्रमाणें दळदळीत स्पष्ट दिसताहेत व ज्या सर्वजणविश्रुत व ग्रंथप्रमाणसिद्ध आहेत, शिवाय ज्यांचा चालू राजकीय प्रकरणांशीं बिलकूल संबंध नाहीं, त्या तोंडावाटे काढल्या असतां जर आमच्या प्रस्तुत मुधारलेल्या इंग्रजी अमलांत राजनिष्ठाभंग घडतो, तर मागल्या मोगलाई व मराठेशाई कारकीर्दीस कां हसावें ? आमचा जुना मराठी जोडा इंग्रजी तुटाच्या इतका निर्मळ असतो असें क्षणतांक्षणांच राजनिष्ठेचा चुराडा होऊन तिची हत्या जर शिरावर चढते व क्षणणारा भयंकर राजदंडास पात्र होतो, तर आरबी गोष्टींत शमसुद्दिनानें आपल्या पुतण्यास पुण्यांत मसाला कमी घातल्याबद्दल सुळावर देण्याचें योजिलें तें काय वाईट ? वरील उताऱ्यांपैकीं पहिल्या चोहोंस 'रत्नें' ही संज्ञा देऊन गवरनर साहेबांच्या हुजुरास तीं 'एलिफास' साहेबांनां प्रविष्ट केली आहेत हें वर सांगितलेंच आहे. आतां या 'रत्नां'ची सरकारी जवाहीरखान्यांत काय व्यवस्था झाली असेल हें आम्हांस माहीत नाहीं; पण आम्हांस खचीत वाटतें कीं, त्यांवरून 'एलिफास' साहेबांच्या समजसत्तेची जितकी पारख करतां येईल तितकी आमच्या पुस्तकाच्या राजनिष्ठेविषयीं करतां येणार नाहीं ?

येथवर 'बांबे ग्याझिट'मधल्या पत्रांत आमच्या पुस्तकाविरुद्ध जें एवढें भयंकर अवडंबर आलें होतें त्यांत तथ्यांश किती आहे तो वाचकांस कळविला. आतां या खेरीज इतर ज्या कित्येक गोष्टी त्यांत प्रसंगवशात् आणल्या आहेत त्यांच्या खरेखोटेपणाचा निवाडा येथें करण्याची गरज नाहीं. शाळांतून व विद्यालयांतून शिकलेल्या लोकांस सरसकट 'चतकोर विद्येचे धनी' अशी संज्ञा आमच्या महाविद्वान् गौरवर्ण

बंधूनं दिली आहे. हें तर काय पण येथील हायस्कूलचे हेडमास्तर व सरकारचे रियॉन्टर हेहि 'एलिफास' साहेबांच्या खिसगणतांत नाहींत. यांच्या जागीं एखादे 'महा-अरि' किंवा ख्रिस्ती दीक्षेनें पावन झालेले एकादे गृहस्थ जर सरकारानें नेमले असते, तर त्यांत आमच्या चाणाक्ष साहेबांच्या मते सरकारचा कांहीं शहाणपणा दिसून येता. याप्रमाणेंच सार्वजनिक सभेसहि कोरडा लगवून सरते शेवटीं विवाच्या शंकराचार्यासहि एक निसटता फटका पांचविण्याची आमच्या 'गजेंद्र' पांडितांनीं तजवीज ठेविली आहे. आतां या सर्व आक्षेपांवर आमचें उत्तर एवढेंच आहे कीं, विद्येच्या संपूर्ण कळा उघडल्याचा प्रकाश 'ग्याझिट' पत्रांत पडला आहे एवढाच जर असेल तर तिजपासून आमच्या 'एलिफास'सारख्या प्रचंड विद्वानांसच लखलाभ होवो, आह्मांस त्या कळांतला चतुर्थांश तर काय, पण एक अंशहि नको ! तसेंच या शहरांतल्या बरील दोषां कामगारांच्या संबंधानें आमच्या पत्रकारास एवढेंच कळविणें वस आहे कीं, ते सांप्रत ज्या हुद्द्यांवर आहेत ते त्यांस देवाचे लाडके किंवा सरकाराचे प्यारे झणून प्राप्त झाले आहेत असें नाहीं; तर त्यांच्यापेक्षां विद्वत्ता व गुणांची चहा हे गुण ज्यांचे ठायीं शतपट अधिक होते अशा वजनदार अधिकाऱ्यांच्या हातून त्यांच्या नेमणुका झाल्या आहेत. शिवाय त्यांच्यावर त्यानें जे पोरकट आरोप आणले आहेत, ते वर्तमानपत्रद्वारे सर्वांस जाहीर करण्यापूर्वीं त्यांच्या कामाविषयांची बरोबर माहिती अगोदर कोणापासून तो करून घेता तर त्यासच बरें पडलें असतें. सरते शेवटीं येथील सार्वजनिक सभेस जें आमच्या प्रतिपक्ष्याकडून बक्षीस मिळालें आहे, त्याविषयीं लिहिण्याची तर सोयच नाहीं; कां कीं, एतद्देशीय जोड्याचाहि कैवार घेतलेला आमच्या पाश्चात्य बंधूस खपत नाहीं, मग लोकांच्या हक्कांविषयीं वगैरे लिहिलें तर केवडा राज-शेह हांडील हें सांगणें नकोच ! तरी हें कलम संपादण्यापूर्वीं आह्मी तिसाव्या अंकांत केल्लें मुसलमानांचें वर्णन व सार्वजनिक सभेनें प्रोत्साहन करून विलायतस पाठविलेला अर्ज, या दोहोंची आमच्या पत्रकारानें जी मौजेनें सांगड घालून दिली आहे तिचा आह्मांस जो चमत्कार वाटला तो येथें प्रदर्शित केल्यावांचून रहावत नाहीं. मुसलमानांनीं राणी साहेबांकडे पाठविलेला अर्ज कोणीकडे आणि 'निबंधमाला' कोणीकडे ! शेकमिन्याचा डोला आणि पर्वतीच्या पायच्या इतक्या तऱ्हेचाच दोहोंचा परस्पर संबंध आहे ! !

याप्रमाणें 'एलिफास' साहेबांनीं आमच्या लहानशा पुस्तकावर मेहेरवानी करून आपल्या सोडेंनें त्यास उडवून देण्याचा किंवा भारदस्त पायाखालीं चेंगलून टाकण्याचा

१. हा जे निराधार मजकूर 'ग्याझिट' पत्रांत होता तो येथील सार्वजनिक सभेच्या निर्णयांसाठीं खरी गोष्ट कळवून खांडून टाकविला, हें आमच्या वाचकांपैकीं कित्येकांस कदाचित् माहीत असेलच.

जो प्रयत्न केला आहे त्याचा आमच्या अल्पमात्र शक्तीप्रमाणे आह्मां प्रतीकार केला. हा त्यास व तद्वर्गायांस तुच्छ वाटेल यांत संशय नाही. पण याच्या योगाने आमच्या वाचकांस जर एवढे कळून येईल, कीं हजारों युरोपियनांच्या हातां जाणाऱ्या पत्रांतहि किती छोटिंग बाच्छाईचा मजकूर खपला जातो, व दुराग्रहास वश झाले असतां आमचे विद्यासंपन्न ह्मणविणारे पाश्चात्य बंधुहि कोठवर भरकटत जातात, तर एवढ्यानेच या प्रत्युत्तराचें आह्मी साफल्य मानूं.

सत्यदीपिका—या नांवाचें एक मासिक पुस्तक येथें निघत असतें. हें आमच्या वाचकांपैकीं कित्येकांस कदाचित् ऐकूनहि माहीत नसेल; कां कीं, हें ख्रिस्ती मताचें प्रतिपादक असल्यामुळें व त्या धर्माचें गौरव आणि हिंदुधर्माची निंदा याखेरीज यांत फारसा मजकूर कधीहि येत नसल्यामुळें मराठी मासिक पुस्तकांत हें विशेष मोडत नाही. याचे वर्गणीदार पाहिले तर ते अर्थातच भाविक युरोपियन, धर्मांतर झालेले लोक, हिंदुधर्माच्या अज्ञानास्तव त्याची टवाळी केलेली ज्यांस आवडते असे परभू, शेणवी वगैरे व यांच्याहूनहि हीन जातीचे लोक हेच आढळतात. हें पुस्तक अलीकडे चार वर्षे जें चाललें आहे हा त्याचा दुसरा जन्म होय. पहिल्या जन्माचीं त्यानें वारा वर्षे कंठलीं; पण त्याचा सांचा अतिशयित लहान असतां व वर्षाची किंमत अवधी दोन आणे असतां हि येथील 'चुटक्या'प्रमाणे त्यास निजधामास जावें लागलें. 'ख्रिश्चन व्हर्नाक्युलर एज्युकेशन सोसायटी' हिनें ही छोटी 'दीपिका' असत्यरूप अंधकाराच्या वंसनार्थ हातां धरली होती; पण महिन्याच्या महिन्यास एक दिवलीभरहि तेल पुरविण्याची तीस ऐपत नाहीशी झाल्यानें ह्मणा, अगर तिजपासून आपलें कार्य कांहींच होत नाही असें वाटल्यावरून ह्मणा, तिनें तीस आपल्या हातची एकाएकीं सोडून दिली. हा आश्रय सुटतांच बिचारी 'दीपिका' भंग पावून तिची दिव्य ज्योत मातीच्या धुराळ्यांत मालवून गेली ! सत्याची ज्योत मालवल्यावर मग तो अनर्थ काय पुसावा ! 'ज्ञानोदया'चीं कोवळीं किरणेंहि न पोंचून जिकडे जिकडे अज्ञानांधकार जमत चालला तिकडे तिकडे सैतान महाराजांची स्वारी पुनः आपल्या संवगड्यासहवर्तमान यथेच्छ विहार करूं लागली. पण ही त्यांची दंगल फार दिवस चालली नाही तोंच ख्रिस्तभक्तांनीं मशाळीची व बुधलीची तजवीज करून पहिलीच्या सर्वाईनें उजेड पडे अशी दुसरी 'दीपिका' उभी केली ! हीहि आज चार वर्षे आपलें पवित्र काम बजाविते आहे; तरी आमच्या

१. सुमारे तीन चार वर्षांपूर्वी वरील नांवाचें एक डुमदार पत्र येथें दर पंधरवड्यास निघत असे. हें कोण काढीत असे हें शेवटपर्यंत कोणाच्याहि समजण्यांत आलें नाहीं. हें इंग्रजींत निघत असे. यांतील भाषापद्धति अंमळ विशेष डौलाची असे; पण विषयाचें प्रतिपादन फार पोक्त व वजनदारीचें असे. अशीं पत्रे काचित् निघायला लागून तीं फार दिवस टिकत नाहीत ही मोठ्या दुःखाची गोष्ट आहे।

देशाच्या दुर्दैवाने हिची देखील प्रभा अलीकडे मंदावत चालली आहे. देशहिताचे एवढे काम तिने उचलले असता तिच्या दीनवाण्या काकुलतीकडे कोणी लक्ष देत नाही. असे करतां करतां एखादे दिवशीं तीस 'ख्रिस्त' ह्मणण्याची पाळी येऊन ती आपल्या मयत भंगिनीच्या भेटीस जाईल कीं काय कोण जाणे !

या पुस्तकाचे एकंदर स्वरूप वर जे सांगितले आहे त्यावरून त्याचे त्याच्या हिंदु बंधूशीं कितपत सूत असेल हें कोणाच्याहि सहज लक्षांत येईल. या सर्वांत जुनें जें 'विविधज्ञानविस्तार' हें आजपर्यंत धर्मविषयक वादांत जरी कधीहि पडलें नाहीं, व आमच्या ख्रिस्ती बंधूशीं द्वेषभावहि त्यानें जरी कधीहि बुद्धिपुरःसर प्रगट केला नाहीं, तरी त्याच्या मुखपत्रावर 'श्री' हें परम अमंगल व मूर्तिपूजाभिमानसूचक जें अक्षर घातलेले असते तेवढेच अत्यंत नाजूक प्रकृतीची जी 'सत्यदीपिका' तिच्या कपाळांत माथेझूळ उठविण्यास वस झालें ! मग एवढें जिचे मूर्तिपूजानिषेधाचें कडकडीत व्रत तिचा दुसऱ्या दोन मासिक पुस्तकांशीं तर केवढा स्नेह असेल हें उघडच आहे. 'दंभ-हारका'शीं तर तिचें व तिच्या बंधूचें निरंतर खडाष्टक चालत असतें हें पुष्कळांस माहीत असेलच. त्याचा जो मध्ये काहीं काळपर्यंत अस्त झाला होता त्या वेळेस दोघांहि ख्रिस्ती भावंडांनीं आपलें जगद्वंधुत्व स्पष्ट दाखवून आनंद प्रदर्शित केला होता. आह्मां-वरहि त्यांची कृपादृष्टि कधीं मधीं होत-असेलच. 'ज्ञानोदय' बोवांनीं आमच्या आठव्या अंकाच्या वेळेस खूप मनावर घेऊन तीन चार अंकांत आमच्यावर जो वाग्बाणांचा वर्षाव चालवला होता त्याचा झणत्कार तरी पुष्कळांच्या कानावर आला असेलच. वरील वृद्ध पितामहांनीं बहुधा भारती युद्धांतील प्रथम सेनानीप्रमाणें 'लघु लेकराच्या गर्वखंडनार्थ हातांत धनुष्य धरिलें' असावे; पण त्याच्यासारखा पराक्रम मात्र न घडून लवकरच आमच्या अल्प दृष्टीनें ते शरपंजरीं जे खिळून गेले ते अद्याप उठत नाहींत. आमच्या 'मयत जननी'स ज्यांनीं खपवून टाकली त्यांस तिचें 'पुस्तकरूप पिल्लू' भारी व्हावें ही मोठ्या आचंन्याची गोष्ट होय ! असो; वरील प्रसंगां प्रस्तुत 'दीपिके'च्या कर्त्यांनीं हि आमची खबर घेतली होतीच. वरील 'एलिफास' साहेबांप्रमाणें आमच्या वंशपरंपरेची व गुरुपरंपरेची हकीकत आपल्या शुभवर्तमानवाल्या बंधूंस आरंभीं जाहीर करवून नंतर आपली राजनिष्ठा व पवित्रशास्त्रनिष्ठा त्यांनीं भरपूर प्रदर्शित केली होती. शिवाय नुसत्या मराठी शिष्यांनींच आक्षेप ऐकणार नाहीं असें जाणून आपल्या 'एका पुणेकर हिंदु मित्रा'स भाड्यानें आणून त्याकडून इंग्रजी पुष्पवृष्टि त्यांनीं आह्मांवर करविली. ही वृष्टि प्रकृत पुस्तकाच्या त्याच अंकांत (जानेवारी १८७५) असून तिच्या शेवटीं 'पुढें चालू' ह्मणून आपल्या दुखावलेल्या बंधुवर्गास त्यांनीं आश्वासन दिलें होतें; पण हें वचन पुरें झालेलें कोठें दिसण्यांत आलें नाहीं. मग या 'हिंदु मित्रा'ची लोककल्याणाची इच्छा तित-क्यांतच गोठली; किंवा आह्मांस भय दाखविण्याकरितांच ती हिंमत केली होती; किंवा

सत्यदीपिकेच्या आफोसांत या विद्वान 'पुणेकरा'स येथूनच्या शरीराची व रक्ताची बिदागी बरोबर पोंचली नाही यावरून त्यानें रागानें आपली लेखणी आधींच थांबवून धरली कीं काय कोण जाणे ! त्यावर आतां पुनः दोन वर्षांनीं 'दीपिके'ची व 'माले'ची गांठ. इतक्या काळांत परस्परांचा संबंध पुष्कळच बदलला आहे. त्या वेळेस प्रस्तुत 'दीपिके'चा बरीच भरभर असून आमच्या पुस्तकाचें डोकें कोठें उगीच वर होऊं लागलं होतं. सध्यां 'दीपिके'च्या पात्रांत ठणठणाट होण्याचा सुमार दिसूं लागून इतके छेद ! असतां व "जगाच्या समाप्तीपर्यंत मी तुझांबरोबर सर्वकाळ आहे" असें आकाशांतील "भूचें साक्षात अभिवचन असतां तिचीच शाश्वती तीस सांगेनाशी झा गी आहे. इकडे आमच्या 'माले'ची स्थिति आज दोन वर्षांत कशी होत आली आहे हें आमच्या वाचकांस माहीत आहेच. पूर्वीं तीस 'दीपिके'चें शत्रुत्व जसे थोडें बहुत तरी बाधक होण्याचा संभव होता तसा आतां तर मुळांच नाही. उलटें तिचें मात्र मंदहि आंदोलन 'दीपिके'च्या सूक्ष्म होत चाललेल्या ज्योतीस निर्वाण पदवीस पोंचविण्यास कदाचित् कारण होईल !

एवढी प्रस्तावना करून आतां सदरहू पुस्तकाच्या गेल्या नोवेंबरच्या अंकांत आमच्यावर जी टीका आली आहे तिच्यांत सत्याचा व समंजसतेचा अंश कितपत आहे तो आमच्या वाचकांस सादर करतो. याच प्रसंगां वर. सांगितलेला जो जानेवारीचा अंक त्यांतीलहि कांहीं आक्षेपांचा विचार करूं.

'सत्यदीपिका'कर्ते हे पूर्वीं हिंदु धर्मांतले असून पुढें ख्रिस्ती झाले, व आज वीस पंचवीस वर्षे ते आपल्या देशबंधूंच्या मेळ्यांत नसून ज्यांचे आचार विचार वगैरे सगळे भिन्न अशांचा समागम त्यांस इतका काळ सतत घडला, यास्तव त्यांच्या समजुती त्यांच्या पूर्वींच्या धर्मबंधूंहून पुष्कळ निराळ्या झाल्या असल्यास त्यांत फारसे आश्चर्य नाही. पण त्यांचां मते त्यांच्या देशबंधूंच्याहून जेथें तेथें अगदीं निराळांच पडावीं हें मोठें चमत्कारिक नाही काय ? ज्यांस आमच्या देशची पुरती भाषाहि येत नसते व जे एतद्देशीयांपासून नेहमीं दूर फटकून रहातात त्यांच्या ठायीं आझाविषयीं भलभलत्या कल्पना असल्यास तें सहजच आहे; पण लहानपणापासून जे इकडील रीतरिवाजांत वाढले व अजूनहि ज्यांचा संबंध अगदीं तुटला नाही, त्यांच्या ठिकाणांहि तेंच अज्ञान व तोच दुराग्रह आढळ्यावें नवल आहे. खोटे तेहतीस कोटी देव सोडून एका खऱ्या देवास भजल्याचें व नित्य सांजसकाळ पवित्र शास्त्राचा पाठ केल्याचें फळ हेंच काय ? निवळ सत्याचें सेवन करणारे व विद्यासमुद्रांत सतत पोहणारे जे मिशनरी व इंग्रेज लोक त्यांच्या अत्यंत परिचयानेहि सांप्रत पुस्तकांत दृष्टीस पडते इतकीच समंजसता व तर्क-शक्ति जर येत असेल तर वरील समागमाचा लाभ घडला नाही ह्याणून कोणासहि खेद करण्यास फारसे कारण रहाणार नाही. तसेंच आज वीस वर्षे या पुस्तककर्त्यांचा मराठीकडे इतका सारखा व्यासंग चालला असतां आणि मराठी व इंग्रजी या भाषांचे

कोशहि त्याच्या हाताखालून गेले असता, वाक्यार्थ करण्याची व लिहिणाराचा एकंदर मतलब जाणण्याची जी शैली त्याचे ठायीं दिसून येते तीहि कांहीं अपूर्व आहे !

या सर्व दूषणांचा प्रत्यय वाचकांस येण्याकरतां आतां पूर्वीक दोन लेखांतले आह्मांवर केलेले आक्षेप क्रमाक्रमानें पुढें आणतां. त्यांचें निरसनहि त्याच्या त्याच्या पुढें केलेलें वाचकांस आढळेलच.

‘दीपिका’कतें वगैरे मंडळीचा आमच्यावरच काय पण एकंदर सर्व नव्या शिकलेल्या लोकांवर एक मोठा आक्षेप हा आहे कीं, आह्मी ख्रिस्ती धर्माची निंदा करतां. हा आक्षेप किती समजसपणाचा आहे बरें ! आमच्या ख्रिस्ती बांधवांस एवढेंहि कळूं नये काय, कीं जी गोष्ट आपण निःशंकपणें कायावाचामनें करून नित्य करीत आहों तीच दुसऱ्यानें केल्यास आपणास बोलायास तोंड रहात नसतें ? आपण जर कोणावर शस्त्र उगारलें, तर त्यानें आत्मरक्षणार्थहि शस्त्र धारण करूं नये काय ? आतां हें खरें कीं, त्यांच्या पैगंबरांनं त्यांस आज्ञा दिली आहे कीं, एका गालावर मारिली असतां दुसरा गाल पुढें करावा. पण या आज्ञेचा असा अर्थ काय, कीं तुझी दुसऱ्यांचा हवा तितका छळ करीत जा, आणि ते कांहीं गडबड करूं लागले, कीं हें माझे वचन त्यांच्या तोंडावर फेकून देत चला. शिवाय आह्मी पुस्तकास आरंभ करते वेळीं अशी प्रतिज्ञा भोगलेलीहि कोठें आह्मांस आठवत नाही, कीं बैबलास व त्याच्या भक्तांस आह्मी बिलकूल धक्का लावणार नाही. असें आह्मी करावेंसं जर त्यांस वाटत असेल, तर त्यांचा साऱ्या जगभर चाललेला क्रम त्यांस सोडून द्यावा लागेल. हें एक झालें. दुसरें असें आहे कीं, पवित्र शास्त्र जर ईश्वरप्रणीत आहे तर मानवी निंदेचें त्यास एवढें भय कसचें ? सूर्याचें तेज मनुष्याच्या तोंडच्या वाफेनें कधीं मलिन झालें आहे काय ? न्यूटनच्या किंवा युक्लिडच्या सिद्धांतांवर आजपर्यंत कोणी कधीं आक्षेप काढले आहेत ? आणि ते जर काढले तर त्यांचें समाधान किती लवकर करतां येतें ? असें आमच्या ‘सत्यदीपिके’त कधीं तरी असतें काय ? आठव्या अंकांत साऱ्या पृथ्वीतील लोक बैबलावर ज्या शंका काढतात त्या दाखल केल्या असतां त्यांवर ‘सत्या’च्या ज्योतीचा उजेड इतकाच पडतो कीं,—“ख्रिस्ती शास्त्राचें यांचें ज्ञान तर अनुपम आहे !”—“ख्रिस्ती शास्त्राचें व त्यासंबंधी एखाद्या अर्थप्रकाशक ग्रंथाचें सहा महिने तरी शुद्ध हेतुपूर्वक अध्ययन केलें असतें तर अशा पोरकट गोष्टी त्यांच्या लेखांत आल्या नसत्यां !” या दुसऱ्या वाक्यांतील ‘शुद्ध हेतू’चंही बीज आह्मांस नाटेंसं कळत नाही. हिऱ्याची परीक्षा करायाच्या वेळीं अगोदर नेत्रस्पर्श करून प्राणायाम करावा लागतो काय ? तसेंच युरोपांतील सहस्रावधि मोठमोठे ग्रंथकार शुभवर्तमानास जे मा-नीतनासे झाले आहेत ते लबाड व दुष्ट ह्मणून काय ?

दुसरें जबरदस्त दूषण असें कीं, आमचें सरकार आह्मांस हवें तें लिहिण्याची व

बोलण्याची जी मोकळीक देत आहे तिचा आझी दुरुपयोग करून सरकारास नेहमी शिब्या देत असतो. हें दूषण तर अगदीच पोकळ आहे. या लिहिण्यावरून स्वतः योजलेल्या शब्दांचा अर्थहि आमच्या 'दीपिका'कारांस बरोबर कळत नाही असें ह्मणणे भाग येतें. 'सरकार' ह्मणजे काय व 'दुरुपयोग' ह्मणजे काय याचा आमच्या किस्ती बंधूंना आपल्याशीं कधी क्षणभरहि विचार केला आहे काय ! आझीं हातांत पनलेळ काम त्यांच्यासारखेंच केवळ मासिक पुस्तक चालविण्याचें आहे, वर्तमानपत्र लिहिण्याचें नाही हें त्यांस माहीत आहेच; मग या मासिक पुस्तकांत सरकारच्या ठरावांचें, सार्वजनिक विषयांचें वगैरे विवेचन केलेलें त्यांस कधी आढळेल आहे काय ! पण आमच्या भाविक व राजनिष्ठ बंधूस जर्जी, स्थळीं, काष्ठीं, पाषाणीं तर सरकार दिसत नसेलना ! ह्मणजे पांद्रीसाहेब सरकार, पवित्र शुभवार्ता सरकार, मेकॉलिप्रभृति ग्रंथकार सरकार, टेम्स नदी सरकार, साहेबी बूटहि सरकार,—कार तर काय, दूरच्या परंपरासंबंधानें 'ज्ञानोदय', 'सत्यदीपिका' हांहि जबरदस्त सरकारच ! सरकारत्वधर्माची एवढी जबर व्याप्ति असल्यास मग आझी मोठे राजद्रोही खेर. पण असें झटलें तर बोलण्यालिहिण्याची मोकळीक जी आमच्या सरकारनें आझांस दिली आहे, तिचा अर्थ काय, व तिचा दुरुपयोग ह्मणजे तरी काय, हें आझांस कळत नाही. विलायती बूटासहि शिरसावंध मानीत जा, एरवीं तुझाला हवें तें बोलण्याची मुभा आहे, असें ह्मणणें ह्मणजे मनुष्याचे पाय बांधून टाकून त्यास त्रिभुवनांत संचार करण्याची सदर परवानगी दिल्याप्रमाणेंच आहे.

पण हेंहि क्षणभर एकाकडे ठेवूं. आमच्या राजनिष्ठ बंधूंच्या मनोगतास अनुसरून 'सरकार' शब्दाचा अर्थ वरच्याइतका किंवा त्याहिपेक्षां पाहिजे तितका व्यापक जरी घेतला, तरी आमचें लिहिणें सर्व याच रोखाचें असतें असें 'सत्यदीपिका'कारांस शुभवर्तमानावर हात ठेवून ह्मणवेल काय ? आमच्या राज्यकर्त्यांच्या अंगां मनुष्यस्वभावास अनुसरून असणारे कित्येक दोष जसे आझीं स्पष्टपणें आमच्या वाचकांस कळविले आहेत, त्याप्रमाणें त्यांच्या गुणांचा कोठेंच उल्लेख केला नाही काय ! हरएक प्रकारच्या विद्येत त्यांचें नांव जें साऱ्या जगभर गाजलें आहे, त्यासंबंधानें एतद्देशीयांच्या मनांत पूज्यताबुद्धीची प्रेरणा करून देण्याचा यत्न गेल्या तीन वर्षांच्या लेखांत त्यांच्या नजरेस कोठेंच आला नसल्यास त्यांच्या डोळसपणाची मोठी तारीफ केली पाहिजे ! त्याप्रमाणेंच आमच्या देशबांधवांचे जे पुष्कळ दोष व न्यूनता सर्वास दिसताहेत त्यांचाहि निर्देश आझीं केला नाही काय ? नाही ह्मणण्यास एक मात्र केलें नाही खरें, कीं पिसें पांढरीं करून खबुतरांच्या मंडळींत शिरल्याबरोबर खबुतरांचे सर्व प्रकारें गुणानुवाद व कावळ्यांचें जेवढें सांपडेल तेवढें पैशून्य काढून जगास जाहीर करणें. एवढें न केल्याबद्दल जो काहीं दोष येईल तो पतकरण्यास आझी राजी आहों.

प्रस्तुत पुस्तककर्त्यांच्या वर्गातले जे लोक आहेत त्यांचे आमच्या देशातील नव्या मंडळीवर जे आक्षेप वरचेवर येत असतात त्यांचा शुष्कपणा येथवर दाखविला. आता आमच्या 'इंग्रजी भाषा' या निबंधावर या ख्रिस्ती पंडितांनी जे एक मोठे दूषण दिले आहे त्यावर चर्चा करून हे चवथे सदर आटपतो.

आमच्या अंगां पक्षपातित्व किती पूर्णपणे विंबून गेलेले आहे हे आपल्या वाचकांस दाखविण्याकरता 'सत्यदीपिका'कडे गेल्या नोवेंबरच्या अंकात दोन मोठी जबरदस्त प्रमाणे दाखल करतात. त्यांतील एक हे—

“इंग्रजी भाषेत जो ग्रंथसंग्रह आहे त्याविषयी सांगतांना ज्यांच्या योगाने ती भाषा इतक्या उत्तम दशेप्रत येऊन पोचली आहे असे जे धर्मसंबंधी गद्यपद्यात्मक ग्रंथ त्यांचा तर सुखांचे कोठे उल्लेख दिसत नाहीत. ह्यूम, गिबन, जान स्टुअर्ट मिळ ३० ची नावे द्यास पडतात, परंतु कौपर, बन्यान, पेरी, व्हेटली, वाटस, जान, न्यूटन, चामर्स, राबर्ट हाल, वटलर इ. जे नामांकित ग्रंथकार व वक्ते झाले व ज्यांच्या ग्रंथांकडून इंग्लिश भाषेला मातबरी व माधुर्य आले त्यांची ह्या नि० क० स कशी माहिती नाही ? तसेंच ख्रिस्ती मताच्या मंडनार्थ व नास्तिक मताच्या खंडनार्थ जी शेंकडो पुस्तके इंग्रजी भाषेत आहेत त्यांतून कोर्ही तरी सांगायचा होतां.”

दुसरें प्रमाण—

“चासर, मिल्टन वगैरे दोन चार धर्मसंबंधी ग्रंथकारांची नावे लिहिली आहेत, परंतु त्यांचे ग्रंथांचे विषय काय होते, व धर्माच्या योगाने इंग्लिश कवितेला केवढे साह्य झाले आहे हे कोर्हीच सांगितले नाही.”

‘दीपिके’च्या कर्त्यांनी आठव्या अंकावर टीका करतांना आरंभी आम्हांस कळविले होते की, आम्ही युनिवर्सिटीच्या परीक्षेच्या वेळां उंटाच्या ओझ्याची पुस्तके जरी वाचली असली तरी त्याच्या योगाने ख्रिस्ती मंडळीच्या १८०० वर्षांच्या इतिहासाचेंहि ज्ञान आम्हांस प्राप्त झाले असेल असे नाही. हे त्यांचे ह्मणणे वाजवी होते; कां की सरकारी विद्यालयांतून वरील विषय अगदी शिकवीत नाहीत. पण हाच आपला उपदेश त्यांनी वरील वाक्ये लिहितांना कसा ध्यानांत आणला नाही कोण जाणे ! कदाचित् त्यांस वाटले असेल की, ज्या विद्वान् पाद्रीसाहेबांपासून आपण धर्मदीक्षा घेतली त्यांपासूनच त्यांचे इतर सर्व ज्ञानहि आपणांस अर्थात् प्राप्त झाले पाहिजे; एकदां दत्त-विधान झाले ह्मणजे झाडून साऱ्या जिनगाणांवर आपला कबजा बसलाच. अशी आमच्या ख्रिस्ती बंधूंची समजूत झाली असल्यास तिने त्यास या ठिकाणी मोठ्या गोत्यांत आणले असे झटले पाहिजे. इंग्रजी भाषेस आज जी एवढी उत्कर्षाची स्थिति प्राप्त झाली आहे ती वरील धर्मोपदेशकांच्या ग्रंथांनी झाली असून इंग्रजी कवींसहि पवित्र शास्त्रानेच स्फुरण आले, या दोन गोष्टी आज आम्हांस नव्याच कळत्या. हीं

दोन तच्चे कॉलेजांतील प्रोफेसरांनीं आह्मांस कधींहि सांगितलीं नाहींत, व ग्रंथांतरींहि असे उल्लेख आह्मांस अद्याप आढळले नाहींत. इंग्लंडांत व युरोपांत जेवढें जेवढें ह्मणून चांगलें आहे तेवढें सर्व ख्रिस्ती धर्माचें फळ अशां भाविक मते मिशनरींच्या ग्रंथांतून जशीं आढळतात, तशींच वरील दोन आमच्या धर्मपरायण बंधूनें बहुधा आपल्या 'दीपिके'त ठेवून दिलीं असावीं. पण शुभवर्तमानावरील भाव आपला अंमळ एकाच ठेवून व आपल्या विचारशक्तीस किंचित् प्रखर करून जर तो पाहील तर त्याच शक्तीत कळून येईल कीं, वरील मते सत्यास फार अनुसरून आहेत असें नाहीं. वरील सर्व ग्रंथकार नामांकित आहेत खरे, व पाद्रींच्या मंडळांत तर त्यांस पुष्कळच मान आहे हें उघड आहे; पण इंग्रेजी भाषेस उष्ण दशेस आणून पांचविध्यास कोणकोणते ग्रंथकर्ते कारणभूत झाले असें कोणी विचारिलें असतां वरील धर्मोपदेशकांची प्रधानत्वेकरून कोणी नांवें घेईल असें आह्मांस वाटत नाहीं; त्यांतून धर्मविषयक ग्रंथांनीं भाषेस 'माधुर्य' हा गुण प्राप्त होणें हेहि विचित्रच आहे ! तसें जान न्यूटन सारख्यांच्या ग्रंथांनीं इंग्लंडच्या भाषेस मातबरी कितपत आली असेल याचा प्रत्यय पहाणें फार सोपें आहे. सध्यां सामान्यतः इंग्रेज लोकांचीं खाजगी पुस्तकालये किंवा सार्वजनिक ग्रंथालये जर पाहिलीं, तर 'सत्यदीपिके'चे आवडते असे वरील महान महान ग्रंथ त्यांतून सांपडण्याचा जितका संभव आहे त्याहून आह्मी निर्दिष्ट केलेलेच पहाणाराच्या दृष्टीस पडण्याचा अधिक संभव आहे. फार तर काय, पण पवित्र शास्त्राशीं दांडगाई करणारी जी वरील ह्युमप्रभृति मंडळी तीस तर सर्वांच्या ग्रंथसंग्रहांतून मुख्य स्थान दिलेलेहि आमच्या भाविक पुस्तककर्त्यास पुष्कळ ठिकाणीं आढळलें असेल. असें होण्याचें कारण आह्मां वादविषयक निबंधांत स्पष्टपणें दाखल केलें आहे; पण तें आमच्या बंधूस अर्थात अत्यंत दुःसह होऊन त्याचें खंडन करण्याचा त्यानें प्रयत्न केला आहे. पण त्यानेंच आरंभीं मोठ्या दुःखानें कबूल केलें आहे कीं, "वास्तविक पहातां या देशांत येणारे फारच थोडे इंग्लिश लोक ख्रिस्ती असतात" !! हा दिलगिरीचा अनुभव सांप्रत पुस्तककारास आपल्या वर्गणीदारांवरूनच बहुधा आला असावा.

दुसरा मुद्दा इंग्रेजी कवींचा. यांस बैबलाच्या योगानें वाग्देवता कितपत प्रसन्न झाली असेल याची प्रचीती थोडी आहे. साऱ्या कविमंडळांत धार्मिक झटले तर मिल्टन व कौपर या दोहोंखेरीज कोणी आढळतील असें वाटत नाहीं. बाकीचे पाहिले तर बहुधा सारे बेताबाताचेच ख्रिस्ती असून काहीं तर उघड नास्तिक होते. बायरन व शेली यांची ख्याति एतद्देशीय ख्रिस्ती मंडळांतहि नसेलसें नाहीं; व ड्रायडन, पोप, चॉसर यांच्या कृतींत तर जो ख्रिस्तीपणा आहे त्या संबंधानें शेवटल्या न्यायाच्या

१. 'सत्यदीपिका'कारांनीं वरील कवींची धार्मिक ह्मणून जी वर गणना केली आहे ती पाहून ह्मूं आल्याशिवाय रहात नाहीं; आमचें बंधु वरील कवींच्या पुरातनत्वावर फसून गेले (पुढें चालू).

दिवशीं देवपुत्रांस आपल्या वापाशीं रदबदली करतांना बहुधा मोठीच पंचाईत पडणार आहे ! तसेंच स्पेन्सर, शेक्सपीयर यांच्या कवितेंतहि शुभवर्तमानाचा संबंध पाहूं गेलें असतां आमच्या पुराणाचा जितका सांपडेल तितकाच बहुधा वरील ईश्वरप्रणीत पुस्तकाचा सांपडेल आणि त्यांतहि वरील जोडींतले दुसरे जे वाग्देवतेचे प्यार झटलेले महाकवि यांच्या नाटकांत व विशेषतः दोन लहानशा काव्यांत तर जे चमत्कार आढळतात त्यांविषयीं यापूर्वी अनेकशः उल्लेख केलेच आहेत. असो; तेव्हां हें ख्रिस्ती धर्माचें गौरवहि आमच्या 'दीपिका'कारांच्या भाविकपणाचाच केवळ उद्गार होय; तींत 'सत्या'-चा अंश झणण्यासारखा नाहीं.

पण हें सर्व खंडन करण्याचीहि वस्तुतः पहातां मुळीच गरज नाहीं. आमच्या आक्षेपकांनीं प्रस्तुत टीकेस हात घालण्यापूर्वी आमच्या चार अंकांचा नुसता विषयक्रम जरी वाचून पाहिला असता, तरी त्यांस कळलें असतें कीं, त्यांचे दोष केवळ निराधार होतात. कां तर, वरील चार अंकांत आर्द्दां फक्त निबंध व इतिहास या दोन सदरांचाच काय तो विचार केला आहे. या सदरांपैकीं कोणत्यांतहि त्यांची वन्यानप्रभृति दोनशें मंडळी व पवित्रशास्त्राचा वचाव करणारे धर्मवीर यांस येण्यास अवकाश नव्हता हें उघड आहे. तरी गिवनच्या व ह्यूमच्यासंबंधानें विशप वाटसन यांनां केलेल्या ग्रंथांचा निर्देश आर्द्दां केला आहे. पण हें आमच्या सत्याभिमानी 'दीपिका'कारांच्या कोटून लक्षांत

असावे; पण असें असेल तर बोकेशियो महाराजांसहि सन्मणिमालें प्रथम वंदन कां करूं नये? नित्याच्या पवित्रशास्त्रपाठाबरोबर चौसरच्या 'क्यांटबॅरी ट्रेल्स' या काव्याचाहि पाठ तर ते करीत नसतील ना ! !

१. शेक्सपीयर कवीस पवित्र शास्त्राकडून कितपत प्रेरणा झाली असेल हें पुढील उताऱ्यावरून लक्षांत येईल, हा उतारा आमच्या वंधूस विशेषेंकरून मान्य होण्याजोगा आहे हें सांगण्यास नकोच—

“His genius is unrivalled; but it is the earthly and natural he paints. Of the heavenly and supernatural—the spiritual, in the highest sense, he says nothing. His characters are all human. For the divine, we must turn to another book and to other Teachers.”

Angus's *Handbook of English Literature*.

२. गिवनचें एवढें माहात्म्य वर्णून त्याच्या प्रतिपक्ष्यांविषयीं आर्द्दां विशेष कां लिहिलें नाहीं याचें कारण पुढील उताऱ्यावरून आमच्या वाचकांच्या ध्यानांत येईल—

“(Gibbon's *Decline and Fall* has now been jealously scrutinized by two generations of eager and unscrupulous opponents, and I am only expressing the general opinion of competent judges (पुढें चालू).”

यावें ? त्यांचा मुख्य उद्देश जो, कां कोणत्याहि तऱ्हेने आपले पवित्र धर्मबंधु या द्वाद पुस्तकावर जितके अधिक दांत ओठ खातील व लाग साधण्यास सरकारच्या कानावर त्याची कागाळी वरचेवर जितकी जाईल तितके आपले शुभवर्तमान स्मरून आपणाला करायचें. मग मूळचा मजकूर नीट लक्षपूर्वक वाचा फाय झणून ? शिवाय ज्यांवर त्यांनी आपली पवित्र लेखणी फिरविली ते अंक त्यांनी आपल्या एका 'विद्वान् व सन्मान्य' मित्राकडून आणविले, तेव्हां त्याची परत करण्याबद्दल निकड लावण्यावरून कदाचित् त्यांस ते नीटसे वाचायलाहि सांपडले नसतील. असें अगत्यास आमच्या ख्रिस्ती बंधूस आह्मी येथें असें कळवितों कां, (पण हें कळविणेंहि त्यांस कोणी कळविलेंच पाहिजे !) वरच्यासारखा पुनः कधीं काळीं योग आल्यास त्यांनीं आह्मांकडे मागणें केल्यास आमचें पुस्तक त्यांकडे रवाना करण्यांत येईल. मग त्यांचें काम झाल्यावर तें त्यांनीं परत पाठविलें तरी चालेल किंवा आपल्यापाशींच ठेविलें तरी चालेल.

येथपर्यंत या चवथ्या आक्षेपकांच्या दूषणांपैकीं जीं विशेष विचार करण्यासारखीं होतीं त्यांच्या यथार्थत्वाविषयीं आह्मीं आपलां मतें वाचकांस कळविलां. त्यांवरून सदर पुस्तकाचें एकंदर स्वरूप सर्वांच्या वरेंच लक्षांत येईल. आतां सरते शेवटीं आह्मांस एवढेंच सांगायचें आहे कां, आह्मीं आपल्या पुस्तकावर 'सत्या'चा ठळठळीत छाप जरी मारला नाहीं; व पवित्रशास्त्राच्या योगानें पवित्र आत्म्याचा समागम नित्य घडून आमच्या ख्रिस्ती बंधूस जो लाभ होत असेल तो जरी आह्मांस मुखांच होण्याचा मार्ग नाहीं, तरी परमेश्वरानें अवघ्या मनुष्यजातीबरोबर आह्मांस जी थोडी बहुत ज्ञानशक्ति दिली आहे, तिच्या साहाय्यानें आह्मांस जें कांहीं खरें खोटे, वरें वाईट वगैरे दिसतें तें आह्मी मनोभावेंकरून आमच्या एतद्देशीय वाचकांस कळवितों. आमच्या सद्धर्मी बंधूस हातीं धरलेल्या 'दीपिके'च्या प्रकाशानें जो पक्षपातरूप महादोष आमच्या अंतःकरणांत दिसला त्याच्या वास्तव्याचें निदान आह्मांस तरी ज्ञान नाहीं. आह्मांस ह्युमसारखा नास्तिक सारखाच व डॉक्टर चामससारखा आस्तिक्य बुद्धीचा वक्ता व ग्रंथकारहि सारखाच, दोघांतहि जो ग्राह्य अंश आमच्या बुद्धीनें दिलेल तो आह्मांस तिच्हा-इतपणानें अवश्य घेणें आहे; पहिल्याचा बुद्धिप्रभाव पाहून जसे आह्मी थक्क होतो

ges when I say that by each successive scrutiny it has gained fresh reputation. Against his celebrated fifteenth and sixteenth chapters all the devices of controversy have been exhausted; but the only result has been, that while the fame of the historian is untarnished, the attacks of his enemies are falling into complete oblivion. The work of Gibbon remains; but who is there who feels any interest in what was written against him?"

Buckle's History of Civilization,

त्याप्रमाणेंच दुसऱ्याचें अद्भुत वस्तुत्वहि आह्वांस मोहून टाकतें. आमच्या प्रतिपक्ष्यास ज्याप्रमाणें हिंदुधर्म हा केवळ तुच्छ असून सारे वेद व सारीं शास्त्रें हीं केवळ केरकचरा होत, त्यासारखी पवित्र बुद्धि आमची इतर धर्माविषयीं मुळांच नाही. सारें सत्य काय तें एका बुकांत सांठवलें आहे, व सारे मनुष्यजातीचे गुण जगन्निर्गत्यानें एका राष्ट्रांत कोंडून भरले आहेत, हें मत आह्वांस बिलकूल पसंत नसून त्यासारखें मूर्खपणाचें व अधमपणाचें मत कोणतेंहि नाही अशी आमची पक्की समजूत आहे. व ती आह्मी 'यथाशक्ति' व यथावकाश गेल्या तीन वर्षांच्या अंकांत प्रगट केली आहे. हें आमच्या सत्यवादी व राजनिष्ठ बंधूसारख्यांस मुळांच न आवडून ते आह्वांस 'जुन्या शाळेचे', 'धर्म भोळे' 'इंग्रजी राज्याचे अहितचित्तक' वगैरे^१ अमोलिक विशेषणें देतील हें उघड

१. 'सत्यदीपिके'च्या कर्त्यांनीं गेल्या वर्षाच्या पहिल्या अंकांत आपल्या तीर्थरूपांचा जो जीवनवृत्तांत दिला आहे त्यांत ते आपल्या स्वतःविषयीं लिहितात—

“पुढें जसजसें त्या मुलांचें ('दीपिका'कारांचें) नवीन धर्मसंबंधी ज्ञान वळावत चाललें, तसतसा रा० पदमनजी यांची हिंदु व ख्रिस्ती धर्मांची परीक्षा करण्याची इच्छाहि बाढत चालली. त्यांनीं कित्येक विद्वान्, शास्त्री व वैदिक यांस आपल्या घरां बोलावून आणून त्यांस आपल्या मुलाशीं वाद कारायास लावावें, व ते कुंठित झाले ह्मणजे त्यांस दाक्षिणा देऊन वाटेस लावावें.”

या दुसऱ्या वाक्यावरून आमच्या बंधूचा अगदीं आरंभाचा पराक्रम व त्याच्या वाडिलाचें औदार्य हां दोन्ही अगदीं व्यक्त होतात, व प्रभु येशूच्या धर्माचें तेज किती प्रखर आहे हेंहि दिसून येतें. खरेंच, जर येशूनें बाराव्या वर्षीं पुढोच्या व अरिस्टॉटलच्या शिष्यांस खुद्द अथेन्स शहरांतील पाठशालांत वादांत हटविलें, तर त्याच्या भजकानेंहि एका सपाट्यास वैदिकांस व शास्त्र्यांस पार धुडकावून दिलें यांत काय आश्चर्य ! तरी एवढ्या अकटोविकट विद्वानांचें पुढील पांडित्य पहा—

“जनानां पिडा हर्तुं परमेश्वर समर्थोस्ती”

असलें लंगडें सरकून बरील बालपंडिताच्या पुस्तकांत आज वीस पंचवीस वर्षें लोटून गेल्यावरहि आढळतें हा काय चमत्कार आहे बरें ! !

२. 'सत्यदीपिके'च्या पुढील प्रकाशकाडें वाचकांनीं लक्ष पुरवावें—

‘ज्यांच्या विद्येनें व प्रयत्नानें भूगोलज्ञानाची वृद्धि झाली, देशोदेशच्या व्यापाराचा मार्ग मोकळा झाला, सुधारणुकीचा व कलाकौशल्याचा प्रसार झाला, त्यांस (कोलंबस वगैरे पुरुषांस) हें फारच योग्य सटिफिकीट ह्या १९ व्या शतकांत पुण्यग्रामवासी इंग्लिश शिकलेल्या नि० क० कडून मिळालें ! असो. आतां या सटिफिकीट देणारांस जर कोणी असें पुसलें कां, अहो महाराज, आपण गोमुखींत हात घालून एखाद्या तीर्थाच्या जागीं गायत्री मंत्र जपत बसण्याचें, अथवा एखाद्या देवळांत बाया बापट्यांस जमवून वटसावित्रीची अथवा ऋषि-पंचमीची कथा सांगण्याचें सोडून एवढी जबरदस्त यातायात करून इंग्रजी कशाला शिकलां, व असले अप्रयोजक निबंध लिहिण्याच्या खटपटींत कां पडलां तर ते काय उत्तर देतील ?”

(पुढें चालू).

आहे; पण अशांच्या दांत ओंठ खाण्याची व अंतस्थ खटपटींची आह्मी बिलकूल पर्वा करीत नाहीं, आह्मांस जो सत्याचा व देशहिताचा मार्ग दिसत आहे त्यास अनुसरणें हेंच आह्मांस प्राप्त झालेल्या विषेचें चांज होय. व त्यास सध्यां कितीहि अडथळे आले व लोकांच्या मनांत त्याविषयी कितीहि कुत्सित कल्पना आल्या तरी त्याचा योग्यता उत्तरोत्तर यथार्थपणें प्रगट होत जाईल हा आमचा कृतनिश्चय आहे.

निबंधमाला—हें या पुस्तकाचें तिसरें वर्ष समाप्त झालें. प्रास्तव प्रथमतः जगन्नालकाचें भक्तिपुरःसर चिंतन करून व नंतर आमच्या आप्रयदात्यांचे आभार मानून सालाबादप्रमाणें एकंदर वर्षाची थोडीशी हकीकत देतां.

हें वर्षहि गेल्या सालाप्रमाणेंच एकंदर जगाच्या व हिंदुस्थानच्या इतिहासांत नोंदून ठेवण्यासारखें गेलें. युरोपांत तर तुर्कस्थानच्या लढाईची गडबड सान्या वर्षभर चालून तिजपासून कोणकोणते परिणाम उद्भवणार याचें अद्याप कोणासहि धोरण बांधवत नाहीं. रशियन लोकांच्या उत्तेजनानें जे चार प्रांत बंड करून उठले होते त्यांचें तुर्क लोकांनां यथास्थित पारिपत्य करून आपलें प्रभुत्व दृढतरपणें स्थापित केलें हें मागें एके ठिकाणां सांगितलेंच आहे. शिवाय आज कित्येक शतकें चाललेली जी रूमशा-मची गादी जी इकडील मोगल बादशाहीच्या बरोबरीची असून तिच्याहि अगोदर स्थापिली गेली,—तिच्या संबंधानें गेल्या वर्षांत जे अपूर्व फेरफार झाले व अद्याप अधिकाधिक होत चालले आहेत तेहि जगजाहीर झाले आहेत. या सर्व गोष्टींवरून आह्मां प्राच्य लोकांविषयी ज्या पाश्चात्यांच्या अनेक कुकल्पना आहेत त्यांचें बरेंच खंडन झालें. असो; आमच्या देशांत तर गेल्या सालभर काय हालहवाल चालत होती ती सर्वास माहीत आहेत. गेल्या सालीं महामारी व जलप्रलय या अनर्थांपासून सारा देश जसा गलबळून गेला, तसा या वर्षीं तिसराच अनर्थ कोसळून लोकक्षय झाला, व अद्याप ती ग्रहदशा चालूच आहे. या शतकाच्या दुसऱ्या व बाविसाव्या सालीं महाराष्ट्र देशावर जो कहर गुजरला होता त्याच्या सर्वांनं या सालीं इकडील लोकांवर अवर्षणामुळें दुष्काळाची धाड येऊन पडली. शेंकडों गांवें ओसाड पडून लक्षावधि लोकांची अन्नान्नगत झाली. गुरांची तर राखरांगोळी होऊन शेतकरी लोक भिकेस लागले आहेत. हजारों बुभुक्षित व दीन लोक जागोजाग सुरू केलेल्या कामांवर भेटाकुटीनें

तसेंच पुढें—

“ह्या निबंधाचा दर्शनीं विषय जरी इंग्रजी भाषा ही आहे, तरी याचा सर्व रोंख इत. केच दाखविण्याकडे आहे कीं, इंग्रज लोकांसारखी साडेसाती या देशाला कधीच लागली नव्हती, आणि तिच्या अनिष्ट-दशाशमनार्थ निबंधकारासारखे अनुष्ठानी दुसरे कोणी मिळाले नसते.”

काम करून सरासरी प्राण रक्षण करून राहिले आहेत. ही दक्षिणेकडची स्थिति. उत्तर हिंदुस्थानांत यंदां बरीच सुबत्ता असून लोक जों संतोष मानीत आहेत तों वरुण महाराजांचा क्षोभ होऊन समुद्ररूप भयंकर जलकुंडांत साठ सत्तर हजार मनुष्यांची एकदम आहुती झाली. हें भयंकर वर्तमान कर्णोपकर्णीं सर्वांनीं ऐकिलेंच आहे. असो; तेव्हां आतां हें आमच्या देशाचें नष्टचर्य अद्याप किती उरलें आहे व लोकस्थिति उत्तरोत्तर काय होत जाणार याची कांहींच कल्पना करवत नाहीं !

गेल्या सालीं विशेष लक्षांत ठेवण्यासारखी दुसरी एक गोष्ट घडून आली तीहि येथें लिहिली पाहिजे. ही प्रसिद्ध फुलर साहेबांचा खटला व त्यापासून साऱ्या हिंदुस्थानांत किंबहुना साऱ्या जगभर झालेला गवगवा होय. या खटल्यावर आमचे नवे लोकप्रिय गवनेर जनरल यांचा अभिप्राय प्रगट झाला असतां इंग्रजी पत्रांनीं काय गोंगाट करून सोडला, व आमच्या परम दयावंत महाराणी साहेबांकडून बरील विसराय साहेबांस काय लिहून आलें, वगैरे सर्व गोष्टी वर्तमानपत्रद्वारे सर्वत्र प्रसिद्ध झालेल्याच आहेत. तसेंच बरील गडबडांत 'युरोपियन' नांवाचें एक अमोलिक वर्तमानपत्र निपजून पहात होतें, व एल्फिनस्टन कालेजचे प्रिन्सिपाल वडस्वर्थ साहेब यांच्या पत्रावरून मिशनरी साहेबांचा व त्यांचा ख्रिस्ती धर्म प्रकरणीं एक तिसराच बाद मधें उत्पन्न झाला होता हेंहि आमच्या वाचकांपैकीं पुष्कळांस निदान ऐकून तरी माहीत असेलच. असो; तेव्हां एका यःकश्चित् घोडेवाल्याच्या मृत्युपासून इतक्या इतक्या गोष्टी निष्पन्न झाल्या !

आतां या आमच्या शहराच्या संबंधानें पहातां गेल्या वर्षाप्रमाणें यंदां कांहीं विशेष लिहिण्यासारखें घडलें नाहीं. तरी येथें सत्यपराक्रम स्वामी श्रीमध्वाचार्य यांची स्वारी बरेच माहिने असून बालविवाहाच्या संबंधानें एक दोन सभा झाल्या, ही एक ध्यानांत ठेवण्यासारखी गोष्ट झाली. श्रीस्वामी हे गेल्या सालीं गाजलेल्या परमहंसाहून फार निराळ्या तऱ्हेचे आहेत. त्यांचा काळ वृथापुष्टव संपादण्यांत व पाखंडवाद करण्यांत गेला नसून त्यांच्या मोठ्या अधिकारास शोभा आणणारे व संन्यासिधर्मास आवश्यक जे अनेक गुण ते सर्व त्यांचे ठायीं आहेत. सध्यांच्या काळीं फार विरळ आढळणारी जी शास्त्रविद्या तांत ते स्वतः चांगले निष्णात असून तिचें अध्यापन आपल्या शिष्यवर्गास करविण्यांत व सर्व यतिधर्म आचरण्यांत त्यांचें कालक्रमण होत असतें. असो; तर अशा योग्य पुरुषास अभ्यक्षस्थान देऊन येथील पुढारी लोकांनीं मोठ्या महत्त्वाचा जो बालविवाह विषय त्यावर साऱ्या लोकसमाजापुढें प्रसिद्धपणें भवति न भवति करण्याचा जो उद्योग केला तो परम स्तुत्य होता यांत संशय नाहीं. पण एकंदर वादाचा जो प्रकार सर्वांच्या दृष्टीस पडला तो पाहून थोड्याच समजस व सभ्य जनांस खेद झाल्याशिवाय राहिला असेल. प्रथमतः तर दोहों पक्षांकडील पंडितसमुदाय पाहिला

असतां पुण्यासारख्या शहरांतहि शास्त्रविद्येचा न्हास होता होतां किती निकटतेची अवस्था तीस प्राप्त झाली आहे हें मनांत पूर्णपणें विवण्यासारखें होतें. ज्या ठिकाणीं पूर्वी मोठमोठ्या नामांकित पंडितांचे अनेक वेळां वादप्रसंग झाले असतील त्याच ठिकाणीं वरील वीरसमुदाय पाहून आखाड्यांत भारी भारी कुस्त्या साऱ्या आठपल्यावर बाल-मलांची झटापट लागलेली पाहून जशी मौज वाटते तशीच वरील प्रसंगां वाटण्यासारखी होती. बरें हा जो छोटा वाद झाला तो निदान शांतपणाने व सम्यपणाने तरी चाला-याचा होता ! अध्यक्षस्थानीं स्वामांस वर्सावले होतें, व एकंदर सभेंतहि नांगली संभावित व विद्वान मंडळी होती; तेव्हां अशा प्रसंगां अप्रयोजक काव्या, अद्वानद्व। भाषण, विदूषकी प्रकार अगदीं अयोग्य होते हें कोणीहि कबूल करील; पण यांची तर दोन्ही वेळां जी चंगळ चालली होती ती पाहून मंडळांस फाल्गुन मासाचीच आठ-वण झाली. याखेरीज दुसरा एक मोठा अश्लाघ्य प्रकार वरील प्रसंगां सर्वास स्पष्ट दिसून आला. तो आमच्यांत प्रमुखपणानें मिरविणारी जी विद्वान मंडळी तिचें दंभ-युक्त व कुटिल आचरण होय. याचा नवा मासला वरील परमहंसांच्या संबंधानें सर्वास असा दृष्टीस पडला कीं, माजी परमहंसांच्या प्रमाणेंच यांखहि आपल्या मधुर वागजालानें बद्ध करण्याचा वरील देशहितेच्छनां प्रथमतः आपल्याकडून पुष्कळ घाट घातला. एका वर्षापूर्वी मूर्तीस गटारांत झुगारून देऊन त्यांच्या परम द्वेषघास जसे त्यांनीं हत्तीवर बसवून त्यांचा जयजयकार केला, व स्वस्थानी प्राप्त झाल्यावर त्यांची आरती केली; त्याप्रमाणेंच त्या गोष्टीस कांहीं महिने लोटत नाहीत तोंच मूर्तिपूजेचा तापलेला छाप हातीं धारण करणाऱ्या स्वामांच्या ते भजनीं लागले. त्यांच्या पायांवर डोचकी ठेवतांना व त्यांचा प्रसाद मोठ्या भाविकपणानें ग्रहण करतांना दयानंदजींचे शिष्य आपली स्वामि-भक्ति अगदीं विसरून गेले. तसाच सरते शेवटीं माजी जगद्गुरूंच्या प्रमाणें या मूर्ति-पूजकांच्या गुरूंचेहि आमच्या मंडळीनें भक्तिपूर्वक गीर्वाण वाणीनें स्तवन केलें. पण इतक्या मानसन्मानास व शेवटल्या वाङ्मौक्तिकांसहि हे नवे परमहंस जेव्हां मुळींच

१. वरील आमचा उल्लेख बाहेरच्या लोकांस बहुधा अत्युक्तीचा वाटेल; व तो खरोखर तसा वाटण्यासारखाहि आहे. कारण पुण्यासारख्या शहरांत व त्यांतून मोठमोठ्या विद्वानांच्या सभेंत अडाणीपणाची वर्तणूक कोणी करील हें संभवत नाही. पण प्रस्तुत प्रसंगां एका पंडितांच्या तेंडून निघालेलीं दोन बाक्ये येथें मासल्याकरितां देतो. त्यांवरून आमच्या लेखाचें तथ्य वाचकांस बरेंच कळून येईल. बालविवाह हा रूढिमागें दणून कोणी शास्त्री प्रतिपादन करीत असतां वरील पंडित वक्तृत्वाच्या व लोककल्याणेच्छेच्या आवेशांत त्यांस बोलले—“काय राव बोलतां !” “असें बोलाल तर येथल्या येथें हापटून टाकीन !” असें उद्दाम वाणीचे स्फुरण वरील दोन्ही प्रसंगां प्रगट होत होतें. त्यांवरून आम्हांस तर तुका-रामाच्या सवप्रसिद्ध अमंगाची व ‘हितोपदेशां’तील पुढील श्लोकाची आठवण झाली—

अतीत्य हि गुणान् सर्वांन् स्वभावो मूर्ध्नि वर्तते ।

भुलले नाहीत, व इतक्या युक्तीने जाळें पसरल्याचे श्रम जेव्हां अगदीं व्यर्थ गेले; तेव्हां सदई देशहितेच्छेंस स्वामींचा भारी राग आला. मग काय ? पूर्वी जी त्यांवर पुष्पवृष्टि होत होती तीच पुढें निराळ्या तऱ्हेची होऊं लागली. ज्यांच्या तोंडून स्वामींच्या विद्वत्तेची व समंजसपणाची निरंतर स्तुति ऐकूं येत असे, व ज्यांनीं आपल्या प्रचंड विद्वत्तेचा व सरकारी हुद्द्याचा अभिमान क्षणभर एकीकडे ठेवून स्वामींच्या पदाब्जीं आपलें अत्युच्च मस्तक लवविलें, त्यांच्याच तोंडून पुढें लवकरच त्यांच्या मूर्खत्वाचा महिमा कानावर येऊं लागला. लोककल्याणाच्या कामाला स्वामी जर मदत करणार नाहीत तर पुण्याच्या लोकांची त्यांच्यावर गैरमर्जी होईल अशा प्रकारच्या अप्रयोजक सूचना वर्तमानपत्रांतून प्रसिद्ध होऊं लागल्या. पण पहिल्या गौरवानें व हांजी हांजीनें सत्यपराक्रम स्वामींस जसा विशेष आनंद झाला नाही, तसा पुण्यजनांच्या या रोषापासूनहि त्यांस विषाद न वाटून त्यांनां त्यांच्या धमकीकडे विलकूल लक्ष दिलें नाहीं. असें होतां होतां बालविवाहाची गडबड पुढें लवकरच नाहीशी झाली.

आतां सरते शेवटीं या पुस्तकाविषयांहि नेहमींप्रमाणें कांहीं मजकूर लिहून एकंदर वर्षाचा कारभार आटपतो. या सालांहि आमचे वर्गणीदार बरेच वाढून आमच्या एका मित्राच्या साह्यानें एका संस्थानाकडून आह्मांस बराच आश्रय मिळाला आहे हेंहि आमच्या हितचिंतकांस कळविणें इष्ट दिसतें. तशांच ठिकाटिकाणाहून निरनिराळ्या विषयांवर आह्मांकडे पत्रें येऊन त्यांचीं उत्तरांहि प्रसंगविशेषां आह्मीं दिलीं. श्री० बापूसाहेब कुरुंदवाडकर यांचें गेल्या आगस्ट महिन्याच्या अंकांतील पत्र हें वरील सर्वांत विशेष

१. बालविवाहनिषेध वीरे जीं लोककल्याणाचीं कामे आहेत तीं साध्य करण्याविषयीं आमच्यांतील प्रमुख मंडळीचे उपाय मोठे चमत्कारिक दिसण्यांत येतात. आपल्या लोकांस लहानपणीं लग्न करण्याची जी बाईट चाल आहे ती मोठमोठ्या सभा केल्यानें व निरनिराळ्या ऋषींचीं नांवें काढून भवति न भवति केल्यानें बंद होणार आहे काय ? अशा सभांनां फार तर अमुक अमुक पंडित मोठे शास्त्रप्रवीण आहेत व मोठे वक्ते आहेत अशा प्रकारची प्रसिद्धि अज्ञान लोकांत कोणा कोणास मिरवःवयास सांपडेल इतकेंच. यापलीकडे कांहीं कार्य होणें नाहीं. पण इतकेंहि करून समजा कां, धर्मशास्त्राचा मथितार्थ कोणां पंडितांनां काढलाच, व स्वामींनीं आपला सत्यपराक्रम गाजवून त्यावर आपली अधिकारसुद्धाहि ठोकली तरी त्या नुसत्या शिक्याच्या अक्षरांचा प्रभाव तो काय प्रगट होणार ? स्वतःवर बालविवाहाचा प्रसंग आला असतां आईच्या किंवा बयकौच्या तोंडास वरील मुद्दा जाऊन बसेल काय ? किंवा स्वतःच्याच हौसेनें आपल्या लाडक्या मुलाचीं हाडें भाजून आमचे लोक कल्याणेच्छुच सर्वांस जेव्हां सांगू लागतील कां, आह्मी या कार्यांत प्रमुख असलों ह्याून काय झालें ? आह्मी स्वतः याप्रमाणें वागूं ह्याून तुझांस कोणां सांगितलें ? तव्हां तरी वरील श्रींची आज्ञा तोंडांत मारल्यासारखीच गपचीप बसणार कां नाहीं ? तेव्हां या सर्व क्रुत्यांत स्वामींनीं मोठा शहाणपणा केला असें आह्मी समजतो कां आमच्या पंडितमंडळीच्या वाङ्मायुर्यांस मुळून माजी परमहंसप्रमाणें आपली फटफटिनी निष्कारण करून घेतली नाहीं !

महत्त्वाचें होय; व तें त्यांच्यासारख्या थोर पदवीच्या गृहस्थाकडून आल्यामुळें तर त्याची योग्यता विशेषच वाढली हें उघड आहे. त्यास जें गेल्या अंकांत आह्मांकडून उत्तर गेलें त्याच्या योगानें एतद्देशीय प्राचीन कवीविषयीं आमच्या वाचकांच्या मनांत जर कांहीं जिज्ञासा उत्पन्न होईल, तर तिजबद्दल त्यांनीं वरील कुलीन पत्रकारांचे आभार मानणें उचित होय. असो; गेल्या वारा अंकांत मागला अवशिष्ट राहिलेला 'मुक्ता-माले'चा भाग आटपून भर्तृहरीच्या तिन्ही शतकांचें वामनकृत प्राकृत भाषांतरहि संपूर्ण झालें. तसेंच वर्षारंभाच्या जाहिरातींत कळविल्याप्रमाणें संस्कृत कवींचीं शिरोरत्नें जीं कालिदास व भवभूति त्यांवरचे आमचे निबंध छापून प्रसिद्ध झाले. पुढील तिन्हीहि क्रमाक्रमानें लवकरच प्रसिद्ध होतील.

या पुस्तकाविषयीं उशीराच्या संबंधानें बोभाटा या वर्षीं विशेष झाला; यास्तव यासंबंधानेंहि कांहीं लिहिलें पाहिजे. हा बोभाटा मोडून टाकण्याविषयीं यापूर्वीं अनेक वेळां आह्मी वाचकांस अभिवचन दिलें आहे; पण त्याप्रमाणें कालाची गति आटोपण्याचा अद्याप योग आला नाही. हें केवळ आमच्या अपेक्षेमुळें होत आहे असा पुष्कळांचा समज आहेसा दिसतो; व त्याप्रमाणें गेल्या वर्षांत मथून मथून आमच्या प्रतिपक्ष्यांच्या व मित्रांच्या आह्मांस सूचनाहि आल्या. आतां यांपैकीं पहिल्या आक्षेपास तर मुळांच उत्तर देण्याची गरज नाही. उलटें आह्मी असें मात्र समजतो कीं, वरील आक्षेप आमच्या पुस्तकास कांहीं अंशां भ्रूषणरूप होय; कां कीं, दुसरे दोष काढायला न सांपडल्यामुळें वरच्यासारख्यां कांहीं तरी पोकाळ दूषणें त्यांस हुडकणें प्राप्त पडतें. आतां या वृथा दूषकांखेरीज इतर जे कोणी प्रांजळपणानें सदरील पुस्तकास नांव ठेवीत असतील,

१. भर्तृहरीचें जें भाषांतर आह्मी गेल्या अंकांत समाप्त केलें त्याहून निराळेंच एक आह्मांपाशीं सध्यां आहे. हें पूर्वींच मिळालें असतें तर वरच्याबरोबर कशाचित् छापलें असतें. याचा कर्ता कोण हें बरोबर कळत नाही. शेवटच्या पृष्ठांत १७१२ हा शक घालून खाली हा श्लोक आढळतो—

महायोगी भर्तृहरी कृतीं वैराग्यशंभरीं ।

ब्रह्मानंदें समश्लांकी केली टीका तुका ह्मणे ॥

वरील ग्रंथ आह्मांस मिळाल्याचा वृत्तांत तर त्याच्याहूनहि चमत्कारिक आहे. तो आमच्या एका विद्यालयीन मित्रास वाण्याच्या दुकानां सांपडून त्यानें जास्त किंमत देऊन त्याच्या हातून सोडवून आणला. दुसऱ्या एका ग्रंथाची अशीच थोडक्यानें दुर्गति टळली. तो संस्कृत भाषेतील मोठ्या ग्रंथांपैकीं असून परम दुर्मिळ जो 'कथासरित्सागर' तो होय. वाग्देवीच्या अपत्यांची आमच्या देशांत अशी दुर्दशा होत असावी हें केवढें दुःखास्पद व लज्जास्पद आहे ! असो; येथें शेवटीं आमच्या वाचकांस ही सूचना केल्याखेरीज रहावत नाही, कीं आमच्या वरील मित्रासारखा कोणास लोभ झाल्यास त्यानें पैशाचा लोभ न धरतां त्याच्यासारखें श्रेय जोडण्याची संधी दवडूं नये !

कां, हें महिन्याचे महिन्यास न निघाल्यामुळें वाचकांचा आशाभंग होतो व त्यांस विनाकारण पुष्कळ दिवस तिष्ठत बसावें लागतें, त्यांस सुद्धां आमचें असें ह्मणणें आहे कां, ते फक्त आपल्या स्वतःपुरताच विचार करून दुसऱ्याचे श्रम विशेष लक्षांत आणीत नाहींत. जो लेख तास दोन तासांत ते वाचून पार करतात तो प्रथमतः मनांत पूर्णपणें आणण्यास, देशभाषेंत हवा तसा यथास्थित उतरण्यास, त्याच्या समर्थनार्थ किंवा मंडनार्थ ग्रंथांतरींचे आधार काढून ते दाखल करण्यास, व अर्वांतर माहितीच्या टीपा बहुधा दर एक पृष्ठास जोडण्यास, किती काळ लागत असेल हें मनांत आणलें असतां, तसेंच त्यापुढें बरील कच्चा खर्चा ठशांवर पडून त्याचें पुनः पुनः शोधन करून तो स्वच्छ कागदावर पडे तोंपर्यंत व त्यापुढले अनेक संस्कार होऊन पुस्तकें अखेर टपालाच्या पेटींत पडत तोंपर्यंत किती विलंब होत असेल याचाहि अंमळ विचार केला असतां, आमच्या पुस्तकाकडे वाचकांची विशेष कडक नजर होणार नाहीं असें आह्मांस खचीत वाटतें. शिवाय आमच्या देशाची युरोपांतील देशांप्रमाणें अशी अद्याप स्थिति आली नाहीं, कां केवळ लोकाश्रयावर ग्रंथकारांचा चरितार्थ चालून इतर व्यवधानें त्यांस मुळांच धरण्याची गरज नाहीं. हें ज्या दिवशीं होईल त्या दिवशीं बरील अडचण तेव्हांच दूर होऊन सांप्रत राज्यांत लिहिण्याचें स्वातंत्र्य जें आपणांस अनुकूल आहे त्याचेंहि अधिक चीज करतां येईल. तेव्हां बरील गोष्ट, व त्यांतून हें पुस्तक कोणाच्या मदतीशिवाय चाललें आहे, हेंहि आमच्या हितचिंतकांनीं मनांत आणलें पाहिजे. आतां आमचा एक विदर्भदेशीय मित्र आह्मांस कळवितो कां, “पुणें मुक्कामीच ‘सत्यदीपिका’ या नांवाचें मासिक पुस्तक निघत असतें, त्याचा नियमितपणा आपल्या नियमितपणाशीं नि० मा० कर्तें जर ताडून पहातील तर फार चांगलें होईल.” तसेंच तो आणखी असेंहि ह्मणतो कां, आह्मी वर्गणीदारांच्या हाकाटीकडे बिलकूल लक्ष न देतां ‘वाटेल तेव्हां पुस्तकाचे राहिलेल्या अंकांपैकीं एखादा अंक तयार करतो.’ या दोहों ह्मणण्यांवर आमचें उत्तर एवढेंच आहे कां, आमच्या ख्रिस्ती बंधूचा नियमितपणा आमच्या पुस्तकाचे ठायीं आणण्याविषयीं आह्मी बरील मित्रास वाटलों तसे केवळ बेफिकीर आहों असें नाहीं. त्याचा स्तुत्य क्रम अनुसरण्याची आमची पूर्ण इच्छा आहे व तीप्रमाणें आमचा उद्योगहि चालू आहे; ज्या महिन्याचा त्या महिन्याला आमचा अंक जरी वाचकांच्या हातीं न पडला तरी वर्षाचे सरासरीनें बारा अंक त्यांच्याकडे जातात. एखादा अंक निघण्यास जसा महिना उलटून जातो तसा एखादा पंधरा दिवसांनींहि वाचकांस मिळतो. शिवाय बरील सूचना करणाऱ्या आमच्या मित्रानें हेंहि लक्षांत ठेवावयाचें होतें कां ‘दीपिका’ पेटविण्यापेक्षां ‘माला’ गुंफण्याचें काम पुष्कळ निराळ्या तऱ्हेचें आहे. तीं सर्वांशीं सारखां असून दोहों पुस्तकांचें सर्व प्रकारें जर साम्य असतें, तर वाचणांरस हाकाटी करण्याचा व त्याच्या सारख्यास सूचना लिहिण्याचाहि प्रसंग

फार करून आला नसताच !

सारांश, या गोष्टीच्या संबंधाने आमच्या वाचकांस पुनः आमचे विनयपूर्वक कळविणे आहे की, सदर पुस्तकाच्या अनियमितपणाची वर सांगितली त्याव्यतिरिक्त दुसरी कोणतीही कारणे नाहीत. ते जितके उपयुक्त व वाचकांस पसंत होईल तितके करण्याचा आमचा मुख्य उद्देश असल्यामुळे प्रसंगानुसार कमजास्त वेळ लागल्याबद्दल आम्ही फारशी फिकीर करीत नाही; तसेच वाचकांनाही केले पाहिजे. त्यांना असे मनांत आणले पाहिजे की, घटकाभर बसले की, पांच सहा पाने लिहून टाकिली असे जॉनसनसारखे सामर्थ्य आमच्या अंगां नाही; व इकडील छापखान्यांचीही स्थिति इतकी अद्याप सुधारली नाही. की अंगावर मूळ प्रत टाकून दिली की, लागलीच थोड्या दिवसांत आयतीं बुके घ्यावी. शिवाय दर खेपेस नव्या नव्या विषयांवर रचना करण्याचे काम सुटी न घेतां व रजा न मागतां वर्षानवर्ष एकद्वयाने नियमित वेळांत सतत करीत असणे हे बरेच श्रमाचे आहे हे आम्हां स्वतः सांगितले पाहिजे असे नाही. यास्तव ते स्वसंतोषाने व उत्साहपूर्वक कोणी हातीं घेतले असतां त्यांत जे जे उणे पडेल ते ते आमच्या सुज्ञ व उदार देशबंधूंनीं संभाळून घेतले पाहिजे हे उबड आहे !

डॉक्टर जॉनसन.

सुरतसे किरत बडी बिन पंख उड जाय ।

सुरत तो जाती रही किरत कबू न जाय ॥

तुळशीदास.

अंक ३३.—(१) प्रस्तुत विषयाचे अपूर्वत्व. (२) त्यावर लिहिण्याचा उद्देश. (३) जॉनसनचा जन्म व बाल्यावस्था. (४) त्याचे अध्ययन. (५) अभ्यासाचा प्रकार. (६) बापाच्या मरणानंतर उपजीवनार्थ उद्योग. (७) विवाह—विद्यालयस्थापन—लंडन शहरास प्रस्थान. (८) ग्यारिक.

१. प्रस्तुतसारख्या विषयाचे विवेचन आमच्या भाषेस अनेक प्रकारांनीं केवळ अपूर्व होय. एक तर असे की, या भाषेत, किंबहुना हिंदुस्थानांतील जुन्या नव्या कोणत्याही भाषेत, चरित्रलैखनाचा प्रकार मुळीच आढळत नाही. इतिहासाच्या अभावामुळे एकंदर राष्ट्रविषयांची जुनी माहिती जशी अगदीं बुडाली, त्याप्रमाणेच चरित्रांच्या अभावीं प्राचीन काळां होऊन गेलेल्या महान् महान् पुरुषांचे वृत्तहि केव्हांच समूळ नष्ट होऊन गेले आहे. आतां 'शंकरविजय', 'ललितविस्तार', 'भोजप्रबंध' वगैरे कांहीं ग्रंथ संस्कृतांत व मराठींत 'भक्तिविजय', 'संतलीलामृत' अशांसारखे देशांत कांहीं आहेत खरे; पण पुराणांत व इतिहासांत जितके अंतर तितकेच बरील ग्रंथांत

१. 'शंकरविजयांत' बौद्धांचे खंडन करून ब्राह्मणधर्माची ह्मणजे वैदिक मार्गांची उपांनीं (पुढे चालू).

व खऱ्या चरित्रांत. ग्रीक व रोमन लोकांत प्लूटार्क, कॉनॅलियस, नीपॉस वगैरे चरित्रकार जसे होऊन गेले तसा प्रकार इकडे बहुधा कधीहि झाला असेलसें वाटत नाहीं. तर बरील विषय एतद्देशीयांस अत्यंत अपरिचित वाटण्याचें हें एक कारण आहे.

आतां इंग्रज सरकारचा या देशावर अंमल सुरू झाल्यापासून पाश्चात्य विद्येचा इकडे जसा प्रसार होत चालला तसा त्याबरोबर वरच्यासारख्या ग्रंथरचनाविशेषाचाहि प्रचार वस्तुतः पहातां वाढायाचा होता. पण बरील विद्येचा उपक्रम येथील लोकांत नुक्ताच झाला असल्यामुळें व बरील रचनाविशेष अगदीं नवाच पडल्यामुळें अद्याप त्याविषयां लोकांत विशेष अभिरुचि उत्पन्न झालेली नाहीं. कांहीं वर्षांमागे इंग्रजी भाषेंत प्रथम प्रवेश होऊन आमच्या विद्वान् मंडळीस मराठी भाषेंत ग्रंथरचना करण्याची जोंपर्यंत बरीच हौस वाटत असे, तोंपर्यंत इतर विषयांप्रमाणें या विषयावरहि बरेच ग्रंथ झाले; पण हल्लीं त्यांपैकीं एक मात्र सर्वप्रसिद्ध आहे. बाकीचे बहुतेक बुडाल्यासारखेच आहेत. आजपर्यंत लोकाश्रयास पात्र झालेल्या मासिक पुस्तकांतून तरी 'प्रसिद्धपुरुषचरित्रें' ह्यांनून मूळ संकल्पांत घातलेलें एक सदर जरी नेहमीं असे व अद्यापहि आहे, तरी फार करून हें सदर कोरडेंच रहात गेलें आहे. कधीं मधीं एखाद्या विख्यात पुरुषाचा वृत्तांत आलाच तर तो चार पांच पृष्ठांहून बहुधा अधिक नसतो. याचें कारण उघडच आहे. इकडील देशांत चरित्रलेखनाचा प्रचार पूर्वीपासून मुळांच नसल्यामुळें इकडच्या विख्यात पुरुषांचा जीवनवृत्तांत लिहिण्याचें मूळच खंडलें; तेव्हां युरोपांत होऊन गेलेल्या नामांकित पुरुषांच्या संबंधानेंच काय तो तो लिहावयास सांपडणार. पण तिकडची नुसती भूगोलसंबंधी सुद्धां माहिती इकडील लोकांस चांगलीशी असण्याची पंचाईत; मग तिकडील लोकाचारांविषयीं व ज्यांचें नांवहि पूर्वीं ऐकिलें नाहीं अशा प्रसिद्ध पुरुषांच्या चरित्राविषयीं त्यांस जिज्ञासा उत्पन्न

पुनः संस्थापना केली त्या प्रख्यात जगद्गुरूंचें चरित्र वर्णिलें आहे; 'ललितविस्तरां'त अर्ध्या मानव जातीभर जो धर्म आज हजारों वर्षे पसरला आहे त्याचा आद्यगुरू जो शाक्यसिंह, गौतम किंवा बुद्ध त्याचा वृत्तांत दिला आहे; 'भोजप्रबंधां'त भोज राजा व त्याच्या पदरचे जे कालिदासादि विख्यात कवि त्यांविषयींच्या दंतकथा आहेत. शेवटले दोन महीपतिकृत ग्रंथ तर प्रसिद्धच आहेत.

१. गेल्या बीस पंचवीस वर्षांत सांक्रेटीस, कोलंबस, खुसरू, नाना फडनवीस, क्यापटन् कुक व क्याथरैन इत्यादींचीं चरित्रें प्रसिद्ध झालीं. शिवाय दोन तीन वर्षांपूर्वीं दक्षिणाप्रेज काभिटीकडून पसंत झालेलीं वॉशिंगटन, फ्रांकलिन, लॉर्ड क्लेव हॉर्हि चरित्रें इंदुप्रकाशांत छापलीं गेलीं. याखेरीज अलीकडे रा० विनायक कोंडदेव ओक यांनीं केलेलीं 'शिकंदर बादशाहा,' 'पिटर थि ग्रेट' व 'ड्यूक ऑफ वेलिंगटन' हॉर्हि सरकारानें विकत घेऊन प्रसिद्ध केलीं आहेत. पण इतक्या सर्व चरित्रांत सांक्रेटीसाचें मात्र चोहोंकडे प्रसिद्ध असून तिसऱ्या आबुत्तीपर्यंत त्याची मजल पोचली आहे.

होण्याचा कितीसा संभव आहे ?

तर याप्रमाणे हें पुढील चरित्र, एक तर ही नवीन ग्रंथपद्धति ह्यापून वशिवाय ती कांहींशी सुरू केली असतां पुनः मागे पडला, या दोहों कारणांनीं आमच्या वाचकांस अपूर्व वाटणारें आहे. पण इतकेंच नव्हे. पुढील लेखांत आणखी दोन नवे प्रकार वाचकांस आढळतील. पहिला हा कां, आजपर्यंत महाराष्ट्र भाषेंत जीं जो चरित्रें रचलीं गेलीं तीं कोणी विख्यात राज्यकर्ती, कोणी विख्यात शोधक, कोणी विख्यात तत्त्वज्ञ, अशांविषयींचीं होतीं. प्रस्तुत लेखाच्या विषयाप्रमाणे केवळ ग्रंथकारांचें चरित्र कोणां लिहिलें नाहीं. दुसरा विशेष असा कां, पुढील वृत्तांत कोणत्या एका ग्रंथाच्या आधारानें रचला आहे किंवा कशाचें भाषांतर आहे असा नाहीं. तर अनेक ठिकाणची माहिती गोळा करून ती वाचकांस चरित्ररूपानें सादर केली आहे.

२. आतां सदरील लेखास वरील विषय निवडण्याचा हेतु काय व यापासून वाचकांस लाभ तो काय होणार याविषयीं अगोदर थोडेंसें लिहिले पाहिजे. चरित्रवाचनापासून सामान्यतः कोणते लाभ आहेत ते तर आज कोणालाहि सांगायला नकोत; तेव्हां ते प्रस्तुत लेखापासूनहि होणारे आहेत हें उघडच आहे. पण कोणी कदाचित् ह्मणतील कां, जॉनसन सारख्याच्या आयुष्यांत एवढ्या मोठ्या वर्णन करायजोग्या गोष्टी कोणत्या घडलेल्या असणार ? तो अमुक वर्षीं जन्मला, अमुक वर्षीं मेला, त्यानें अमुक अमुक ग्रंथ केले, त्यावरून त्याचा असा असा लौकिक ज्ञाला, इतकेंच त्यांत असावयाचें कां नाहीं ! मोठमोठ्या राजांच्या वगैरे कथांत जसें मन रमून जातें तसें प्रस्तुत विषयांत काय होणार ? असा जे आक्षेप करतील त्यांस आमचें असें उत्तर आहे कां, वरील समजूत जर खरोखरच त्यांच्या मनांत बिंबून गेली असेल, तर चरित्रांच्या वाचनापासून होणारा वास्तविक फायदा त्यांस विलकूल कळलाच नाहीं असें ह्मटलें पाहिजे. मनोरंजन किंवा चित्तास चमत्कार भासणें याच लाभाची चरित्रवाचनापासून जर कोणी अपेक्षा करीत असेल, तर वरील हेतु कादंबरीपासून किंवा नाटकापासून जसा साध्य होईल तसा प्रस्तुत प्रबंधविशेषापासून होणार नाहीं. शिवाय चरित्रांचा उपयोग जर हा आहे, कां त्यांपासून संसारास व लोकव्यवहारास उपयोगी असा सदुपदेश प्राप्त होतो, तर हा उपदेश मोठमोठ्या सार्वभौम राजांच्या लढाया वाचल्यापासून जास्त होईल, कां सामान्य लोकांस ज्या अडचणी व जे प्रसंग येतात ते त्यांच्यासारख्याच मनुष्यांनीं कसे टाळले किंवा ते कसे उदयास आले हें समजल्यानें जास्त होईल बरें ? तर हें सर्व मनांत आणील त्यास खचीत असें वाटल्यावांचून रहाणार नाहीं कां, ज्या विख्यात पुरुषाचें चरित्र आदारी लिहावयास सरसावलों आहों तो जरी शिकंदराप्रमाणें सगळें भुवन जिंकून आणखी भुवन जिंकावयास नाहींत. ह्यापून एकीकडे तोंड करून रडला नाहीं, त्यानें जरी कोलंबसाप्रमाणें

नवें जग शोधून काढलें नाहीं, किंवा वार्षिकगटनाप्रमाणें नव्या जगांत नवें राज्य स्थापन केलें नाहीं, तसेंच सॅक्रेट्रीसाप्रमाणें त्यानें जरी स्वर्गलोकांचें तत्त्वज्ञान भूलोकास आणलें नाहीं, किंवा हिंदुस्थानच्या म्याकिवेलप्रमाणें 'खूप शर्तीनें राज्य राखिलें' नाहीं, तरी चरित्राचा विषय होण्यास त्याची योग्यता वरील महाजनापेक्षां कोणत्याहि प्रकारें कमी नसून पुष्कळ अंशां उलटी जास्तहि आहे.

पण इतकेंच नव्हे. प्रस्तुत चरित्राचें वर जें सामान्यतः महत्त्व सांगितलें त्या-
शिवाय त्यापासून विशेषतः आणखी कित्येक लाभ आहेत. कोणा एका इंग्रज ग्रंथ-
कारानें असें ह्मटलें आहे कीं, जॉनसन यास त्याच्या राष्ट्राचा प्रतिनिधिभूत मानला
असतां चालेल, ह्मणजे साऱ्या इंग्लिश लोकांत सामान्यत्वेकरून जे गुण आढळतात
त्यांचा समुच्चय वरील व्यक्तींत आढळतो. हे कसें हें पुढें क्रमाक्रमानें व्यक्त होत जाईल.
तर प्रस्तुत लेखावरून एतद्देशीय लोकांस इंग्रजांच्या स्वभावाविषयां व त्यांच्या आचा-
रविचारविषयां वगैरे बरेच ज्ञान होईल, हा एक त्यापासून उपयोग होणार आहे. दुसरा
असा कीं, जॉनसनच्या वेळची इंग्लंडची स्थिति व सध्यांची आपल्या देशाची स्थिति यांत
अनेक प्रकारचें साम्य आहे; यास्तव इकडूनहि वरील स्थितीचें ज्ञान होणें हें इष्ट आहे.
तशीच तिसरी गोष्ट ही कीं, वरील नामांकित ग्रंथकाराच्या वेळां कित्येक मोठमोठ्या
गोष्टी घडून येऊन मोठमोठे बुद्धिमान पुरुष प्रख्यातीस चढले होते. तेव्हां त्यांचाहि
मुख्य कथानकाच्या अनुषंगानें निर्देश होऊन वाचकांस सहजरीत्या तितकी जास्त मा-
हिती होऊन मनास कर्मणूकहि होईल.

३. याप्रमाणें प्रकृत लेखाच्या अपूर्वत्वास्तव त्याच्यासंबंधानें सामान्यतः एवढा
प्रस्ताव अगोदर केला. आतां मुख्य विषयास आरंभ करूं.

डॉक्टर^१ साम्युएल जॉनसन याचा जन्म इंग्लंड देशांत स्ट्रॉफर्डशायरमध्ये लिच-
फील्ड नांवाच्या गांवां ३० स० १७०९ या वर्षी झाला. याची आईबापे गरीब अव-
स्थेतच होती; तरी तीं सालस व संभावित असल्यामुळें त्यांस त्यांच्या गांवां बराच
मान असे. एकदां तर जॉनसनच्या बापास लिचफील्डचा माजिस्ट्रेटहि नेमला होता;
पण त्याचा नेहमींचा धंदा ह्मटला ह्मणजे पुस्तक विकण्याचा होता.^२ त्याचें दुकान

१. आमच्या वाचकांपैकीं पुष्कळांस माहीत असेलच कीं वरील उपपद 'भट्ट', 'आचार्य',
'पंडित' यांच्यासारखें केवळ सन्मानार्थक होय. 'डॉक्टर' हा शब्द एतद्देशीय भाषांतून
'इंग्रजी वैद्य' या अर्थी जरी रूढ होऊन गेला आहे, तरी त्याचा मूळचा अर्थ 'विद्वान्' 'नि-
ष्णात' इतकाच आहे. जॉनसन यास आक्सफर्ड युनिवर्सिटीनें 'एल्. एल्. डी' हा किताब
त्याच्या विद्वत्तेस्तव व तत्कालीन ग्रंथकारांत तो अग्रगण्य होता यास्तव आपण होऊन पाठ-
वून दिला.

२. हा धंदा इकडील देशांत अद्याप चांगलासा सुरू झाला नाहीं. विलायतेतील पुस्तक
(पुढें चालू).

मोठें असून, त्यास जवळचे ग्रंथ स्वतः चांगले समजत असत; यामुळे त्याचा लौकिक इतर पुस्तकविक्रयांपेक्षा फार असे. जॉनसन यास लहानपणीच 'स्काफ्युल' या नांवाचा एक रोग झाला होता; तो त्याच्या कुळीतलाच होता असें कोणी ह्मणतात, व कोणाच्या मतीं तो त्याच्या दाईच्या संसर्गानें त्यास लागला. तो जाण्याविषयी जॉनसनच्या आईबापांनीं पुष्कळ औषधोपचार करून पाहिले, पण कांहीं गुण आला नाही. शेवटीं त्यांनीं आपल्या तीन वर्षांच्या मुलास त्या वेळची राज्यकर्त्री जी आन. राणा रिजकडे नेले. पण तिच्याहि हस्तस्पर्शानें कांहीं कार्य झालें नाहीं.

४. जॉनसनच्या विद्याभ्यासाचा आरंभ लिवफील्ड येथील शाळेंतच झाला. त्या शाळेंत सगळीं मुलें नादार घेत असत; त्यामुळे जॉनसनच्या गरीब आईबापांवर त्याच्या शिक्षणाबद्दल कांहीं खर्च पडला नाहीं. या शाळेंत ल्याटिन व ग्रीक या दोन्ही भाषांचें व त्यांतून पहिलीचें त्यानें चांगलें ज्ञान संपादन केलें. पुढें कांहीं वर्षें तो घरीच राहून आपल्या बापाच्या दुकानचें काम कांहीं पाहूं लागला. त्याचा स्वभाव अगदीं लहानपणापासून पराकाष्ठेचा स्वच्छंदी असे; सारखें बसून कोणतेंहि काम पुष्कळ वेळ करीत असणें हें त्यास कधीहि आवडलें नाहीं. तेव्हां शाळेंत व घरीं मिळून जो त्यानें अभ्यास केला तो सगळा अशाच प्रकारचा. त्याची बुद्धि अतिशयित चलाख असल्यामुळे ह्मण तो विषय त्यास तेव्हांच समजे; व स्मरणशक्तिहि विलक्षण असल्यामुळे जें त्यानें एकदां वाचलें किंवा ऐकिलें तें त्याच्या मनांतून कधीहि जात नसे. पण सारखा नेट लावून असा अभ्यास त्यानें कधीच केला नाहीं. शरीरानें चांगला धष्टपुष्ट व भला भक्कम असल्यामुळे शाळेंतील उनाड पोरानें त्याचा पहिला नंबर असून कांहीं दांडगाई किंवा दंगा करणें असल्यास सर्वांचा मोरण्या हाच होई. या गुणांमुळे व नित्याचे धडे कधीं लक्ष लावून तयार न केल्यामुळे त्यावर चवदाव्या रत्नाचा प्रयोग वारंवार होई. या प्रयोगाचें माहात्म्य तो शेवटपर्यंत वर्णित असे; व ह्मणे कां, माझ्या पंतोजीनें जर मला मरे मरे तों खूप मारिलें नसतें तर माझ्या हातून कांहीं शिकणें

विकणारे लोक येथील मेमणांसारखा नुसता व्यापार करतात असें नाहीं; तर त्यांचे मोठमोठे छापखाने असून ते स्वतः पुस्तकें छापतात. दर वर्षास लाखों पुस्तकें तयार होऊन त्यांचा खपहि तसाच जंगी चाललेला असतो. मार्गे स्कॉट, मेकौले बंगरे ग्रंथकारांस मिळलेला जो पैसा सांगितला आहे त्यावरून त्यांचे ग्रंथ छापणाऱ्या पुस्तकवाल्यांस तर काय कफायत झाली असेल याची वाचकांनीं कल्पना करावी !

१. जॉनसनच्या शरीरास राणीसाहेबांचा हात लावविण्याचें कारण हें कीं, त्यास जो रोग झाला होता त्यावर राजस्पर्श हें मोठें रामबाण औषध आहे असा त्या वेळेस लोकांचा समज होता. असला प्रकार युरळ नदीच्या दुसऱ्या तीरीं घडत असता तर लागलीच तो 'वेडगळ' व 'रानटी' झाला असता हें उघडच आहे !

झालें नसतें. ' असो; पुढें एकोणिसाव्या वर्षीं तो आक्सफर्ड युनिव्हर्सिटींत मोडणारें जें पेंब्रोक कॉलेज तेथें एका श्रीमंत मुलाचा सहाध्यायी ' ह्मणून गेला. पण पुढें कांहीं दिवसांनीं त्या मुलानें कॉलेज सोडलें; तेव्हां याचा मुख्य आधार सुटला. तरी मोठ्या पंचाईतीनं त्यानें आणखी कांहीं दिवस येथें काढले. याप्रमाणें एकंदर तीन वर्षे येथें राहून शेवटीं युनिव्हर्सिटीची डिग्री (किताब) न घेतांच त्यास आपल्या घरीं परत यावें लागलें.

५. जॉनसनचें विद्याध्ययन ह्मणजे गुरुमुखानें विद्याग्रहण करणें हें येथेंच आटपलें; यापुढें तसा योग त्यास आलाच नाहीं. यापुढें जें त्यानें ज्ञान संपादन केलें तें केवळ स्वतःच्याच श्रमानें, ह्मणजे शेंकडों पुस्तकें वाचून व जगाचे व्यवहार पाहून केलें इतकेंच. यापूर्वीं तरी त्याची जेवढी विद्या झाली होती तेवढ्यांत गुरूंच्या शिकवणीपेक्षां स्वतःच्या जिज्ञासेनें व परिश्रमानेंच त्यास अधिक ज्ञान प्राप्त झालें होतें. त्याच्या बापाच्या दुकानां पुष्कळ निरनिराळ्या विषयांवर रचलेले ग्रंथ होते. ते यांनं तत्वेत लागेल तेव्हां बरचेवर उलथे पालथे करीत असावे. जेवढें मौजेचें वाटेल तेवढें वाचून कंटाळा आला कीं, तितकेंच टाकून द्यावें. याप्रमाणें ल्याटिन, ग्रीक, इटालियन वगैरे भाषांतील ग्रंथांशां खेळतां खेळतां या लहानग्या पोरानें इतकें ज्ञान मिळविलें कीं, तितकें मोठमोठ्या विद्यानिष्णात ह्मणविणाऱ्या पंडितांसहि नव्हतें. ऑक्सफर्डमध्ये प्रवेश झाला त्या पहिल्या दिवशांच जॉनसननें एका ल्याटिन ग्रंथकाराचें वचन बोलण्याच्या ओघांत मधेंच झोंकून दिलें; तें ऐकून त्याचे गुरु जागच्या जागीं आचंबा करीत राहिले ! तसेंच तेथें असतां पोप कवीचा 'मेसाया' ह्मणून एक काव्याचा चुटका नुकता प्रसिद्ध झाला होता त्याचें ल्याटिन भाषांतर विद्यार्थ्यांस दिलें असतां तें जॉनसननें कसें उडवून दिलें

१. 'छडी वाजे चम् चम्, विद्या येई घम् घम् ' या वचनाचा पुरस्कार वरील पंडित नेहमीं करीत असे. तो ह्मणे कीं, पोंरांकडून शाळेंतील धडे तयार करून घेण्यास वादी. सारखें दुसरें साधन नाहीं. त्यास लाजवून व परस्परान्त ईर्ष्या उत्पन्न करून वरील हेतु सिद्धीस नेण्याचा यत्न करणें हें बरोबर नाहीं. कां कीं, त्याच्या योगानें मत्सरादि दुष्ट भाव लहानपणींच मुलांत वाढूं लागतात. अलीकडे मोठमोठ्या शाळांतूनहि जो दांडगाईचा व टारगेपणाचा प्रकार दृष्टीस पडतो, व वेळेनसार शाळागुरूंची शोभा रहात नाहीं, याकडे लक्ष दिलें असतां चौदाव्या रत्ना वा अंमल दिवसेंदिवस ढिला पडत चालला आहे हें कोणासहि श्रष्ट वाटणार नाहीं.

२. इंग्लंडांत अशी चाल आहे कीं, श्रीमंतांचीं मुलें विद्याभ्यासाकरतां कॉलेजांत पाठविलीं ह्मणजे त्यांच्या बरोबर अभ्यास करण्याकरतां सोबती ह्मणून दुसरीं गरीब मुलें त्यांजपाशीं ठेवतात. यांचा खर्च अर्थातच त्या आईबापांवर किंवा पालकांवर असतो. वरील अर्थी 'सहाध्यायी' हा शब्द योजला आहे. याचा नेहमींचा अर्थ पाहिला असतां 'बरोबर अभ्यास करणारा', 'गुरुबंधु' इतकाच होतो.

याविषयी मागे एके ठिकाणी [अंक १२ मध्ये] सांगितलं आहे. याशिवाय त्याच्या एका विद्यालयस्थ गुरूने बॉसवेलपार्शी काय झटलं तेंहि प्रसिद्ध आहे. तो झणाला, “मी जॉनसनचा उगीच नांवाचा मात्र गुरु होतो; खरोखर पहातां तो माझ्याहूनहि बर-चढ होता.”

प्रस्तुत विद्यात ग्रंथकाराच्या शिक्षणाचा वर जो कृतांत सांगितला आहे त्यावरून आमच्या मार्मिक वाचकांच्या लक्षांत एक मोठी महत्त्वाची गोष्ट आल्यावाचून रहाणार नाही. ती ही की, मनुष्याने विद्येत किंवा कोणत्याहि गुणांत निपुणत्व पावणे हें त्याच्या स्वप्रयत्नाधीन जितकें आहे तितकें त्याच्या शिक्षकांच्या ज्ञानावर किंवा श्रमावर नाही. आजपर्यंत मोठमोठे विद्वान् ग्रंथकर्ते जे या पृथ्वीच्या पाठीवर होऊन गेले आहेत त्यांचा गुरूंपासून प्राप्त झालेल्या ज्ञानाचा अंश व पुढें त्यांच्या परिश्रमानें तें जितकें वाढलें तो अंश यांची जर परस्पर तुलना केली तर पहिला दुसऱ्यापुढें कांहींच नाही असें नेहमीं दिसून येईल. यास्तव ज्यास ज्ञानप्राप्तीची इच्छा असेल त्याने त्या-विषयी स्वतः उद्योग केला पाहिजे; शिक्षकांचें काम मुख्यतः दिग्दर्शनापेक्षां दुसरें नाही. हल्लीं युरोपांत व अमेरिकेंत मुद्रणकलेचा अतिशयित प्रसार होऊन पुस्तकें अगदीं स्वल्प किंमतीस मिळूं लागल्यामुळें, व तीं सर्व विषयांवर व सर्वांस सहज समजतील अशा प्रकारचीं झाल्यामुळें, शिक्षकांचीहि गरज बहुतेक अंशीं नाहीशी झाली आहे. यामुळें शेंकडें मोठमोठे ग्रंथकार असे निपजले आहेत कीं, त्यांस शिकविण्यास कोणाचीच गरज लागली नाही; त्यांचें सर्व ज्ञान त्यांस स्वतःसिद्धच प्राप्त झालें. अशासारखी स्थिति इकडे जर कांहीं सुरू झाली, तर विद्याखात्याचा किती अट्टाट वांचेल, व लोकांचें किती हित होईल !

६. असो; जॉनसन कॉलेज सोडून घरीं आल्यावर कांहीं दिवसांनीं त्याचा बाप मरण पावला. यास त्याच्या धंद्यांत कधीहि बरकत आली नाही. व शेवटीं शेवटीं तर एका व्यापारांत त्यास मोठी ठोकर लागून तो अगदीं डबघईस आला. त्यास प्रपंच भागविण्याचीहि पंचाईत पडूं लागली. अशा स्थितींत त्याच्या मरणानें जॉनसन, त्याचा एक भाऊ, व त्याची आई, यांची केवढी तारंबळ झाली असेल, याची कोणासहि सहज कल्पना होईल. तरी असल्या संकटांतहि प्रस्तुत चरित्राचा विषयभूत जो विद्यात पुरुष त्यानें अगदीं धैर्य सोडलें नाही. बापानें मरते वेळीं ठेविलेला पैसा

१. “Dr. Adams paid Johnson this high compliment. He said to me at Oxford, in 1776, “I was his. nominal tutor; but he was above my mark.” When I repeated this to Johnson, his eyes flashed with grateful satisfaction, and he exclaimed, “That was liberal and noble !”—Boswell’s *Life of Johnson*.

सगळा वीस पौंड [दोनशें रुपये] होता तो आपल्या आईपार्शी ठेवून व आपल्या भावास बापाच्या दुकानावर लावून स्वतः केवळ आपल्या विद्येवर चरितार्थ चालविण्यास व आपलें नशीब काढण्यास तो निघाला. पहिल्यानें त्यानें एका शाळेंत चाकरी धरली. ही शाळा खाजगी होती; व हांत जॉनसन हा दुय्यम झणून राहिला. व शाळेच्या अध्यक्षानें व याचें कधीहि नीट न पटल्यामुळें त्यानें ती जागा लवकरच त्रासानें सोडून दिली. शाळेचे सरमास्तर स्वभावानें मोठे गर्विष्ठ व तिस्मारखान होते; त्यांचा हिशेब असा होता कीं, या दुय्यमाला आझी मोठी मेहेरबानी करून अन्नाला लावला आहे, तेव्हां आमचा मोगलाई अंमल यानें निमूटपणें मान खालीं करून सोसला पाहिजे. आझी सांगूं तें यानें शिरसावंद्य करून बंधा गुलामाप्रमाणें प्रत्येक शब्दास 'हां जी, जी हां' अशी मान डोलविली पाहिजे. पण जॉनसन कसचा? जो पुढें ऑसबोर्न याच्या डोकांत त्याचेंच एक भलें मोठें बूक पाहून घालायला चुकला नाहीं, व ज्यानें चेस्टरफील्ड सारख्याचीहि पर्वा ठेविली नाहीं; तो यःकश्चित् शाळामास्तराला विचारतो काय? त्यानें खाडिदिशीं चाकरीला लाथ मारिली, व बॉमिंगहाम नामक शहरांत निघाला. तेथें एक त्याचा परम मित्र होता त्याच्या घरीं तो कांहीं दिवस राहिला. तेथें असतां एका पुस्तकवाल्याच्या सांगण्यावरून त्यानें एका फ्रेंच ग्रंथाचें भाषांतर आरंभिलें. हा ग्रंथ लोबो नामक एका जेमुइट ग्रंथकारानें 'आबिसिनिया देशाची सफर'

१. 'जेमुइट' हे कोण लोक आहेत ते आमच्या वाचकांपैकीं पुष्कळांस माहीत असतीलच. कांहीं वर्षांपूर्वीं मुंबई युनिव्हर्सिटींत त्यांच्या संबंधानें बोभाटा झाला होता हेंहि पुष्कळांस आठवत असेल. या पंथाचें नांव 'जोजप' येशू यावरून पडलें आहे. व त्याचें स्थापन इ० सन १५३४ या सालीं झालें. या 'ख्रिस्तशिष्यां'चा उद्देश रोमन क्यथलिक मताचें मंडन करून त्याचा साऱ्या जगभर प्रसार करायचा हा होय; व तो साधण्यासाठीं इवें तें करावें. असा त्यांचा मूलभूत सिद्धांत आहे. चोरी करावी, खोटे बोलवें, फार तर काय, प्रत्यक्ष खूनहि पाडावे पण आपला पवित्र हेतु सिद्धीस न्यावा. हें मत येशूचे अनुयायी बोलून दाखवितात व आजपर्यंत अगणित वेळां त्याप्रमाणें त्यांची आचरणहि केलें आहे. सारांश, या मंडळास ख्रिस्ती ठग झटलें असतां फारसा बाध येणार नाहीं. बरील मतांस्तव या मंडळांस युरोपांतील बहुतेक देशांतून वेळोवेळां घालवून दिलें आहे, व एकदां तर खुद्द पोपमहाराजांसहि हा पंथच मुळीं बंद करून टाकावा लागला. पण पुढें तो त्यांनीं सुरू केला, तो अद्याप आहेच. या लोकांच्या अंगीं दोन मोठे जबरदस्त गुण आहेत, एक विद्यार्थ्यांच्या पोटांत शिरून त्यांकडून विद्या करविणें व दुसरा गुण धारिष्ट. पहिल्या कलेंत यांची किती निपुणता आहे याचा प्रत्यय या देशांतहि घेण्यासारखा आहे; व दुसऱ्याचें स्वरूप बरील मिशनरीच्या प्रवासावरून ध्यानांत येईलच. मेकॉलेनें एके ठिकाणीं या दुसऱ्या गुणाविषयीं लिहिलें आहे—

"The Old World was not wide enough for this strange action (पुढें चालू).

झाणून केला होता तो होय. लोबो हा कोणी पोर्च्युगीज मिशनरी होता; व हबशाच्या मुलखांत जाऊन तेथील सर्व सृष्टिचमत्कारांचें व लोकांच्या रीतीभार्तांचें वगैरे त्यानें अनुभवसिद्ध वर्णन केलें आहे. याच्या मुशाफरीचा मुख्य हेतु त्याच्या धर्मबंधूप्रमाणें शुभवर्तमानांचा प्रसार करण्याचा होता; व निधतांना त्याच्या बरोबर आणखी दोघे पाद्री होते. पण या दोघांस हबशांनीं मधल्यामध्येंच ठोकून टाकल्यामुळें पुढे यास एकट्यासच एवढ्या अफाट रानटी देशांत व अपरिचित राष्ट्रांत मार्गक्रमण करावें लागलें. तरी गेल्या शतकांतील मंगोपार्क व नुकता निवर्तलेला लिबिंगस्टन यांच्याप्रमाणें यानें मोठ्या धैर्यानें व हिकमतीनें साऱ्या देशभर भ्रमण केलें. नील नद्याचा उगम शोधून काढण्याविषयीं आज हजारों वर्षे यत्न चाललेला आहे तो त्यानें कांहींसा नडीस नेला. असो; तर असल्या ग्रंथाचें इंग्रजी भाषांतर जॉनसननें तयार केलें. या कामाबद्दल त्यास वर सांगितलेल्या पुस्तकवाल्यानें पांच पौंड दिले. यानंतर त्यानें एका ल्याटिन कवीचे ग्रंथ छापण्याबद्दलची जाहिरात दिली. तांत त्यानें असें कळविलें होतें कीं, वरील कवीचीं काव्यें थोड्या किंमतींत सर्वास मिळून शिवाय त्या कवीचें चरित्र व एकंदर ल्याटिन कवितेचा इतिहास हाहि सदरहू आवृत्तीस जोडावयाचा आहे. पण या ग्रंथास कोणी फारसा आश्रय दिला नाहीं; वर्गण्या फार थोड्या आल्यामुळें व कोणी पुरस्कर्ताहि न मिळाल्यामुळें वरील संकल्प तसाच असिद्ध राहिला.

vity. The Jesuits invaded all the countries which the maritime discoveries of the preceding age had laid open to European enterprise. They were to be found in the depths of the Peruvian mines, at the marts of the African caravans, on the shores of the Slice Islands, in the observatories of China. They made converts in regions which neither avarice nor curiosity had tempted any of their countrymen to enter; and preached and disputed in tongues of which no other native of the West understood a word."

Ranke's History of the Popes.

१. मिसर देशांतील जी नील नदी तिला दरवर्षीं अपरंपार पूर येऊन सारा भोंवतालचा देश त्या पुरावर पिकतो, व पाऊस कसा तो तिकडे कोणास माहीत नाहीं, ही गोष्ट जगविख्यात आहे. ही नदी आबिसिनिया, न्युबिया, आणि ईजिप्ट या तीन विस्तीर्ण देशांतून वहात जाऊन आलेकजाडिया शहराशीं समुद्रास सातां मुखांनीं मिळते. हिचा भोव एकंदर ३००० मैल आहे. या नदीचे उगम कोठें आहेत याविषयीं पहिल्यापासून साऱ्या जगास मोठी प्रबल जिज्ञासा वाढत आहे; तरी अद्याप त्याचा पक्का शोध लागला नाहीं. ते विषुववृत्तापाशीं असावेत असा भूगोलवैत्त्यांचा अजमास आहे. सन १८५४ सालीं ब्रूस नांवाच्या एका मुशाफरानें वरील वृत्ताच्या चार अंशापर्यंत वरील नदीचा मार्ग काढला होता.

७. यापुढें बहुधा सर्व मनुष्यांच्या आयुष्यांतली एक मोठी ठोकळ गोष्ट जो विवाह तो जानसनचा झाला. तो बॉमिंगहॅम येथें असतां तेथील एका व्यापाऱ्याची व याची ओळख पडली होती. त्याच वेळेस त्याच्या बायकोचा व याचाहि बराच परिचय जडला होता; याच्या विद्वत्तेस्तव व भाषणचातुर्यास्तव हा तिला आवडूं लागला होता; व यासहि तिच्या रसिकतेमुळें व इतर गुणांमुळें ती पसंत झाली होती. पुढें ती गतभर्तृका झाल्यावर परस्परांच्या स्नेहाचा व प्रेमाचा परिपाक वर सांगितल्याप्रमाणें झाला. जानसननें आपल्या आईची आज्ञा विचारून गृहस्थधर्माचा स्वीकार केला, व आजपर्यंत जो मुशाफरासारखा एकेकटा राहिलेला होता तो आतां घरदार, चाकर माणसें, बायको, अशा थाटानें राहूं लागला. बायकोनें लग्नसमयां आठशें पौंड जॉनसनच्या स्वाधीन केले व ते चांगल्या व्यवस्थेनें लावले असते तर त्यांस पुष्कळ दिवस, किंबहुना जन्मभर चांगल्या रीतीनें पुरले असते. पण तें होतें कसें ? त्यास अद्याप पुष्कळ काळ दारिद्र्यांत व विपत्तींत काढावयाचा होता ! तेव्हां त्यास अशी बुद्धि आठवली कीं, आपला संसार थाटलाच आहे, तेव्हां सध्यांप्रमाणेंच पुढेंहि चालण्यास आपण स्वतः एक निराळें विद्यालय स्थापवें. हें विद्यालय त्याच्याच घरां असून विद्यार्थ्यांचा जेवणाखाण्याचा वगैरे बंदोबस्त तेथेंच ठेवण्याचें त्यानें योजलें. मग सर्व तयारी झाल्यावर एका वर्तमानपत्रांत जाहिरात आली कीं, 'साम्युअल जॉनसन याच्या घरां विद्यार्थ्यांची रहाण्याची सोय केली असून त्याटिन, ग्रीक या भाषांचें अध्ययन चालायाचें आहे, तर श्रीमान व संभावित लोकांनीं आपलीं मुलें येथें पाठवावीं.' या जाहिरातीचें फारसें फळ दृष्टीस पडलें नाहीं. अठरा महिने लोटून गेले. तरी दोन तीन मुलांवर जास्त त्यास मिळेचनात याचें कारण असें होतें कीं जॉनसनची पुढें जी विलक्षण दयाति होऊन बसली, कीं त्याच्या सहज बोलण्यावरहि मोठमोठे लोक सुद्धां झुलूं लागले, व तो केवळ अप्रतिम पांडित ठरला, तसें यां वेळेस कांहीं नव्हतें. त्याची प्रसिद्धि काय ती विद्यालयांतच असून एकंदर लोकांस तो विशेष माहीतहि नव्हता. शिवाय शिक्षकाच्या अंगी जे गुण अवश्य लागतात त्यांपैकी कांहींची त्याच्या अंगी उणीव होती. एक तर शारीर व्यंगें. त्याचा चेहरा मूळचा जरी वाईट नसून उलटा भव्यहि होता तरी मागें सांगितलेल्या रोगाच्या योगानें त्यावर मोठमोठाले वण पडले होते, व त्याची दृष्टि अधू झाली होती. शिवाय त्याची बोलण्याचालण्याचीहि ढब श्रोत्यांच्या व त्यांतून पोरान्या मनांत भरण्यासारखी नसून त्यांस उपहासास्पद वाटण्यासारखीहि होती. वायुप्रस्त मनुष्याप्रमाणें हात पाय वरचेवर वेंगायाची त्यास लहानपणापासून संवय लागून गेली होती; व त्याच्या मेंदूंत कांहीं विकार असल्यामुळें त्याची कृति पुष्कळ अंशी वेड लागलेल्या मनुष्यासारखी दृष्टीस पडे. हा सर्व प्रकार घरांच विद्याभ्यासास राहिलेल्या पोरान्या प्रत्यहीं नजरेस पडायाचा. मग अशांची गुरुविषयी

पूज्यबुद्धि न जडतां त्याची त्यांस चेष्टाच वाटत असेल यांत नवल काय ? याखेरीज वरील विद्यालयांतली दुसरी मोठी नकल ह्याटली ह्याणजे गुरुपत्नी होय. तिचें वय जॉनसनच्या दुपट होतें; ह्याणजे तिचें अठ्ठेचाळीस व नवऱ्याचें सव्वास ! मग अशा जोड्याचें जें परस्पर प्रेम चालत असेल तें पाहून त्या तरुण विद्यार्थ्यास केवढी मौज वाटत असेल व ते त्याविषयां किती मस्करी करीत असतील ! या विद्यार्थ्यांत शेक्सपीयरच्या पात्रांचा सर्वोत्कृष्ट अभिनय करणारा जो प्रथ्यात ग्यारिक तो होता. तो अगोदरच नकल्या, व पुढें नाटकाचें कसव पुरतेपणीं शोधून त्यांत पाहिल्या पदवीस चढलेला. आणि वरील सर्व मजा त्यानें स्वतः लहान वयांत पाहिलेली, तेव्हां पुढें लंडन शहरांतल्या बड्या बड्या मंडळांत तो जेव्हां आपल्या गुरूची नकल करी तेव्हां ती किती हुबेहुब व मजेदार उतरत असेल हें सांगायला नको. ऐकणाऱ्या मंडळीचें हंसतां हंसतां पोट दुखूं येई. असो; तर जॉनसनचें विद्यालय चांगलेसं न चालण्याचीं वर सांगितलेलीं कारणे होतीं. शिवाय त्याचा स्वभावहि सौम्य व मनमिळाऊ नसून पराकाष्ठेचा कडक असे; व विद्यार्थ्यास अगदीं मूलभूत सिद्धांतापासून क्रमाक्रमानें शिकवीत जाण्याची जी दगदग असते तीहि त्यास अगदीं आवडत नसे. तेव्हां या सर्व गोष्टींमुळे वर सांगितलेल्या विद्यालयाची कधीहि ऊर्जित दशा आली नाहीं. शेवटीं बायकोनें जो ऐवज आणला होता तो अशा प्रकारें सगळा व्यर्थ खर्चून जाऊन पुनः ददात ती ददात राहिलीच. हें पाहून जॉनसननें आपल्या लेखणीवर आपला चरितार्थ चालवायाचा हा पूर्वीचा संकल्प पुनः मनांत आणून लंडन शहराची वाट धरली. बरोबर आपला विद्यार्थी वर सांगितलेला ग्यारिक यास घेतलें.

ही गुरुशिष्यांची जोडी वरील राजधानीस सन १७३७ वर्षाच्या आरंभीं येऊन दाखल झाली. दोघेहि पाहिल्यानें केवळ उपजीवनार्थ तेथें आले असून पुढें पुढें आपापल्या गुणाच्या योगानें अत्यंत विख्यात व सर्वांत प्रमुख होऊन बसले. हें अत्युच्च स्थान जॉनसन यास कसें प्राप्त झालें, तें यापुढें क्रमाक्रमानें सांगायलाचेंच आहे. सध्यां ग्यारिकची हकीकत लिहून हा अंक आटपतो. हा महाविख्यात नट जॉनसनचा परम मित्र होता, व याचा प्रस्तुत चरित्रांत अनेक वेळां संबंधहि येणार आहे, यास्तव व शिवाय सामान्यतः माहितीचा विषय, ह्याणून पुढील वृत्तांत अप्रासंगिक होणार नाहीं असें वाटतें.

८. ग्यारिक हा जॉनसनहून आठ दहा वर्षांनीं लहान होता. याच्या शिक्षणाचा वगैरे प्रकार वर सांगितलाच आहे. याचा कल लहानपणापासून नाट्यविद्येकडे असे. लंडनास आल्यावर पाहिल्यानें तो कांहीं दिवस व्यापाराच्या नादांत गुंतला होता; पण त्या कामाचा त्यास कंटाळा येऊन तो लवकरच नाटकांत शिरला. शिरल्याबरोबर लागलीच कांहीं दिवसांनीं त्यानें आपल्या सोबत्यांस व त्या शहरांतील सर्व नटांस मागे

टाकलें. इतर सर्व नाटकगृहे हळू हळू शुक्क होत जाऊन सारी गर्दी इकडेच जमूं लागली, रग्यालीखुशाली करणारी शौकीन मंडळी व मोठमोठे अमीर उमराव यांचा आश्रय ग्यारिक ज्या मंडळांत होता तीसच मिळूं लागला. फार तर काय, पण पोपसार-ख्यांनीं व मोठमोठ्या नामांकित ग्रंथकारांनीं व उत्कृष्ट रसिकांनीं सुद्धां हा अपूर्व नाट्य-प्रकार पाहून तोंडांत बोटें घातलों. याप्रमाणें थोड्याच काळांत ग्यारिकची चोहोंकडे मोठी कीर्ति झाली असतां त्यानें स्वतः एक नाटकगृह आपल्या ताब्यांत घेतलें, व त्या मंडळांत आपण मुख्य झाला. हे आधिपत्य त्यानें पसतीस वर्षे चालविलें. सरते शेवटीं

१. पोपनें ग्यारिकचा अभिनय जेव्हां पद्विल्यानें पाहिला तेव्हांच त्याच्यासारखा नट आजपर्यंत झाला नाहीं व पुढेहि होईलसा दिसत नाहीं असा अभिप्राय दिला. तो झणाला, “याशीं स्वर्धां करण्यासारखा कोणाच नेट नाहीं ही मोठी वईट गोष्ट आहे. बाच्या योगानें हा लवकरच बिघडून जाईल.” दुसऱ्या दोन प्रेक्षकांचे उल्लेख येणेंप्रमाणें आहेत—

“If manly sense; if nature linked with art;
If thorough knowledge of the human heart;
If powers of acting vast and unconfined;
If fewest faults with greatest beauties joined;
If strong expression, and strange powers which lie
Within the magic circle of the eye;
If feelings which few hearts, like his, can know,
And which no face so well as his can show,
Deserve the preference; Garrick! take the chair,
Not quit it till thou place an equal there.”

Churchill's Rosciad.

“And how did Garrick speak the soliloquy last night?” “O, against all rule, my lord, most ungrammatically; betwixt the substantive and the adjective, which should agree together in number, case and gender, he made a breach thus—stopping as if the point wanted settling;—and betwixt the nominative case, which your lordship knows should govern the verb, he suspended his voice in the epilogue a dozen times, three seconds and three fifths by a stop—watch, my lord, each time.” “Admirable grammarian! But in suspending his voice, was the sense suspended likewise? Did no expression of attitude or countenance fill up the chasm? Was the eye silent? Did you narrowly look?” “I looked only at the stop—watch, my lord.”—“Excellent observer!”

Sterne's Tristram Shandy.

आपल्या सभाजनांची बहुमानपुरःसर व प्रेमपूर्वक आज्ञा घेऊन ज्या कामांत त्यानें एवढी कीर्ति मिळविली तें सोडून दिलें. नाटकगृहाची मालकी त्यानें विकली, तिजवद्दल त्यास ३७०००; पौंड मिळाले. या रकमेवर व पूर्वीच्या मिळालेल्या संपत्तीवर आपले शेवटले दिवस आनंदानें काढण्याचा त्याचा संकल्प होता. पण पुढें लटकूनच तो मरण पावला. ग्यारिकच्या मार्गे त्याच्यासारखा नट अद्याप झाला नाहीं.

आमच्या देशांत अर्लाकडे नाट्यविद्या अगदीं नाहींशी होऊन तिचा उत्पन्न नुकता कोटें उगीच झाल्यासारखा असल्यामुळे 'नाटक,' 'नाटकवाला' हे शब्द केवळ निंद्य-स्पद होऊन बसले आहेत. तेव्हां इकडील स्थितीवरून पाहिलें असतां जॉनसनसारख्याचा शिष्य व परम मित्र नाटकांत शिरला व त्या कसबांत मानमान्यता पावला ही गोष्ट मोठी विलक्षण वाटण्यासारखी आहे. पण आमच्या सान्या वाचकांस माहीत असेलच कीं, नाटकाचा धंदा हा सामान्यतः पहातां जरी मोठा प्रतिष्ठित धरलेला नाहीं, व सदाचरणप्रवर्तक असाहि विशेष मानितां येत नाहीं, तरी प्राचीन काळच्या व अर्वाचीन काळच्या मोठमोठ्या प्रमुख राष्ट्रांत नाट्यकलेस गायन, वादन, नृत्य, चित्रविद्या इत्यादींच्या प्रमाणें मोठा मान असे व अद्याप आहे. तेव्हां हल्लीं व विशेषतः गेल्या शतकांत सान्या युरोपांत प्रमुख असणारे जें इंग्लंड त्यांत ग्यारिक हा वर सांगितल्याप्रमाणें मोठी कीर्ति पावला यांत कांहीं नवल नाहीं. त्याच्या अंगां सामान्य नटांप्रमाणें यथोचित अंगविक्षेप करण्याचा व नाटकी स्वरानें बोलण्याचा एवढाच गुण होता असें नाहीं. तर खरा अभिनय त्यानेंच प्रथमतः प्रवृत्त करून लोकांस दाखविला असें ह्मणण्यास हरकत नाहीं. त्या त्या नाटकपात्रांशीं केवळ तादात्म्य पावून बोलणें चालणें, स्वर वगैरे हुबेहुब उठवून देऊन मूळचें मनुष्यच प्रेक्षकांच्या पुढें आणून जसें काय उभें करणें, व मनाच्या निरनिराळ्या वृत्ति चेहेऱ्यावर दाखविणें, ही अपूर्व कला त्याच्याच ठायीं

१. जॉनसन हा जरी मोठा धर्मशील व सदाचरणी होता, तरी त्याच्या मनावरहि नाटकी मंडळीच्या अल्पकालिक समागमानेंहि कोणते विकार उत्पन्न झाले हें पुढील लेखावरून दिसून येईल. त्याच्या नाटकाचा प्रयोग व्हावयाचा असतां तो अगोदर कांहीं वेळ पडद्याच्या आंत बसे, त्या वेळच्या त्याच्या स्थितीविषयीं त्याचा चरित्रकार लिहितो—

"He, for a considerable time, used to frequent the Green-Room, and seemed to take delight in dissipating his gloom, by mixing in the sprightly chit-chat of the motley circle then to be found there. M. David Hume related to me from M. Garrick that Johnson at last denied himself this amusement, from considerations of rigid virtue; saying, "I'll come no more behind your scenes, David; for the silk stockings and white bosoms of your actresses excite my amorous propensities."

पहिल्यानें पूर्ण रीतीनें दृष्टीस पडली. शरीरानें व मनानें सारखाच वांकडा असणारा इंग्लंडाचा राजा जो तिसरा रिचर्ड, तसाच डेनमार्क राजाचा वेडाचें कोंग केलेला मुलगा हामलेट, इत्यादि पात्रांचां सोंगें त्यानें अशां हुबेहुब आणावां कीं सभाजनांनीं केवळ तटस्थ होऊन जावें. वर दीपेंत पोप कवीचें ग्यारिकविषयीं जें मत दिलें आहे तें त्यानें वरील रिचर्डाचें सोंग पहातांच दिलेलें आहे; व स्टर्नच्या ग्रंथांतील उतारा दिला आहे त्यांतील विषय वरील राजकुमाराची सर्वप्रसिद्ध जी आत्मगत उक्ति ती होय. तर यावरून रंगभूमीवर नाचणाऱ्या सोंगाड्याची एवढी विलक्षण ख्याति कशामुळें झाली हें आमच्या वाचकांच्या लक्षांत येईल. पण जॉनसनचा शिष्य नुसता सोंगाड्याच नव्हता. त्याच्या अंगां जातीनेंहि बरीच कवित्वशक्ति असून तो त्या वेळच्या विद्वन्मंडळांत मोडत असे. 'जॉनसनचा क्लब' ह्याणून जी बर्क, गिबन अशा सभासदांची मंडळी आठवड्यांतून एकदां एके ठिकाणीं जमत असे तांत तो होता; आणि भाषणचातुर्यांत व विनोदकलेंत त्याची सर्वांवर ताण होती. पण आपल्या राष्ट्रावर किंबहुना सान्या जगावर त्यानें केलेला मोठा उपकार अद्याप सांगावयाचाच आहे. तो इंग्लंडांतल्या किंबहुना तद्देशीयांच्या मते सान्या जगांतल्या, कवींत अग्रगण्य जो शेक्सपीयर त्याच्या-संबंधानें होय. या महाकवीचे ग्रंथ पहिल्यापासून जरी सर्वास प्रिय होऊन राहिलेले आहेत, तरी ग्यारिकच्या पूर्वी त्यांची असावी तशी चहा नसे. कांहीं काळपर्यंत तर ते अगदींच अप्रसिद्ध झाल्यासारखे होऊन जॉनसनच्या वेळां त्यांच्याहून ड्रायडन, पोप यांच्याकडेच लोकांचा विशेष भर असे. पण वर वर्णिलेला अपूर्व नाट्यप्रकार जेव्हांपासून सुरू झाला तेव्हांपासून तें मान फिरत चाललें. शेक्सपीयरच्या कीर्तीचें पुनरुज्ज्वलन होऊन ज्या कवितेच्या अंतर्गत गुणांकडे लोकांची दृष्टि तोंपर्यंत पोचली नव्हती ती तिजकडे तेव्हांपासून पोंचूं लागली. ग्यारिकची तर वरील कवीविषयीं जी पूज्यबुद्धि होती ती कांहीं अतोनात ! सन १७६९ सालीं त्यानें शेक्सपीयरची जन्मभूमि जें स्ट्राटफर्ड तेथें त्याच्या निमित्त एक मोठा महोत्सव केला. तो सारखा तीन दिवस चालून हजारों लोकांनां तेथील तुतीचें झाड, तेथली खुर्ची, व एकंदर सर्व देखावे डोळे भरून पाहून घेतले. व तेथील खुणा देवाच्या प्रसादाप्रमाणें पदरीं बांधून नेल्या. असो;

१. प्रख्यात कवि गोल्डस्मिथ हा वरील क्लबाचा सभासद होता; त्यानें ग्यारिकविषयीं लिहिलें आहे—

“As an actor confessed without rival to shino
As a wit, if not first, in the very first line.”

The Retaliation.

२. वरील समारंभाविषयीं कौपर कवीनें लिहिलें आहे—

“The mulb'ry tree was hung with blooming wreaths.
(पुढें चाल).

तर या नटानें केलेल्या नाटकप्रयोगांनी त्या वेळच्या लोकांचें तात्कालिक रंजन झालें इतकेंच नव्हे तर त्या राष्ट्राच्या महाकवीविषयीं सर्वांचे ठायीं पुनः अतिशय प्रेम उत्पन्न होऊन लोकाभिरुचीस नवेंच वळण दिल्यासारखें झालें. तशीच हीहि दुसरी मोठी गोष्ट झटली पाहिजे की, ग्यारिकसारख्या संभावित व सर्वमान्य मनुष्यानें नाट्यकर्माचा अंगीकार केल्यानें त्यास प्रतिष्ठा येऊन नाटक करणारी मंडळी ह्याजें दुराचरणाचें मांडे-रघर होऊन जी राहिली होती तोहि प्रकार बराच मोडला.

अकृत्वा परसंतापमकृत्वा खलनम्रताम् ।

अनुसृत्य सतां वर्त्म यस्वल्पमपि तद्वदु ॥'

अंक ३४—(१) अवतरण. (२) जॉनसनच्या विपत्तीचा आरंभ. (३) तिचीं कारणें (४) त्या वेळची विधोपजीवि-जनांची स्थिति. (५) जॉनसनचा उपजीवनार्थ उद्योग. (६) त्याचा काव्यें व नाटक. (७) इंग्रजी भाषेचा कोश.

१. मागील अंकांत बरील विल्यात पुरुषाचें पूर्ववृत्त सांगून गुणिजनांच्या गुणांस निकषभूत व अत्यंत समृद्ध जी लंडन राजधानी तिजपर्यंत त्यास आणून सोडलें. आतां येथें त्याचा जो शेवटपर्यंत काळ गेला तो कसा गेला, व क्रमाक्रमानें त्याची विद्वत्कीर्ति अप्रतिम होऊन त्यास स्वास्थ्य कसें प्राप्त झालें तें सर्व सविस्तर कथन करतों.

२. जॉनसन इ० स० १७३१ सालीं लंडनास येऊन दाखल झाला हें पूर्वी सांगितलें आहे. येथपासून त्याच्या विपत्तीस जो आरंभ झाला तो बरोबर पंचवीस वर्षे त्याची तशीच स्थिति होती. त्यानें अनेक मोठमोठे ग्रंथ केले, निबंध लिहिले, काव्यें रचिलीं, व त्याची कीर्तिहि चोहोंकडे अधिकाधिक पसरत होती; पण त्याची ददात झणून सुटली नाहीं. लक्ष्मीचा व सरस्वतीचा विरोध जो आपल्या लोकांत प्रसिद्ध आहे त्याचें उकृष्ट उदाहरण त्याचे ठायीं दृष्टीस पडत होतें. त्याचीं शेवटलीं वीस बावीस वर्षे मात्र बरींच सुखांत व स्वस्थतेत गेलीं; तरी शेवटपर्यंत त्याजपाशीं धनाची विपु-

The mulb'ry-tree stood centre of the dance,
The mulb'ry-tree was hymned with dulcet airs,
And from his touch-wood trunk the mulb'ry-tree
Supplied such relics, as devotion holds
Still sacred, and preserves with pious care.
So't was a hall'wed time; decorum reigned,
And mirth without offence. No few returned
Doubtless much edified, and all refreshed."

The Task.

२. "दुसऱ्यास ताप न देतां, दुष्टापुढें नम्रभाव प्रगट न करतां, आणि सज्जनांचा मार्ग न सोडतां, जें प्राप्त होईल तें थोडकें असलें तरी पुष्कळच आहे.

लता अशी कधीच नव्हती. वरील स्वास्थ्याचा प्रकार कशामुळे घडून आला याविषयी क्रमेंकरून सांगावयाचेच आहे. सध्यां वरील दरिद्रता जॉनसन यास दीर्घकाळ कशामुळे भोगावी लागली तें लिहितों.

३. पहिलें मोठें कारण त्या वेळची लोकस्थिति होय. मार्गेंच २८ व्या अंकांत एके ठिकाणीं वाचकांस कळविलें आहे कीं, आडिसनच्या 'स्पेक्ट्रेटर' नांवाच्या निबंधांनीं एकंदर लोकांस वाचायास शिकविलें. वरील निबंधावली सन १७११—१२ या दोन वर्षभर प्रति दिवशीं (आदितवार खेरीज करून) निघत असे. त्या काळास व वरील काळास नुक्ता पंचवीस वर्षे काय तीं निघून गेलीं होती. तेव्हां जे लोक आडिसनच्या वेळेस ट फ करायाला लागले त्यांची गति एक पिढी लोटून गेल्यानें किती जास्त झाली असेल याची सहज कल्पना करता येईल. हल्लीं वरील काळास दीडशें अधिक वर्षे होऊन गेल्यामुळे जें विलक्षण स्थित्यंतर होऊन गेलें आहे त्यावरून पहातां हल्लींच्या इंग्रज लोकांच्या पांचव्या सहाव्या पिढीचे लोक इतके अज्ञान होते ही कल्पना करणें सुद्धां कठिण पडतें. पण मिटनसारखा कवि कीं, ज्याचें नांव घेतल्याबरोबर सध्यां इंग्लंडांतील लहान पोरान्या मनांत सुद्धां पूज्यभाव व प्रेम हीं उत्पन्न होतात, त्याची कविता त्याच्या वेळेस तर केवळ उन्हेसच पात्र होऊन पुढेहि तीस चाव्हास वर्षेपर्यंत बहुधा तशीच लोळत पडली होती. तिची अभिरुचि आडिसननेच पहिल्यानें आपल्या देश-बांधवांस लावली या एका गोष्टीवरून त्या वेळच्या स्थितीचें अनुमान सहज होण्यासारखें आहे. असो; तर जॉनसन ज्या वेळेस लंडनास येऊन आपल्या लेखणीवर उपजीविका चालविण्याचा उद्योग करूं लागला त्या काळीं लोकांस विद्येची अभिरुचि उगीच कोठें लागत चालली होती हें एक त्याच्या दरिद्रतेचें कारण होय. सध्यांसारख्या स्थितींत त्याच्या एखाद्या ग्रंथाचें उत्पन्न त्यास जन्मभर पुरलें असतें. दुसरें कारण असें कीं, पुस्तकवाल्यांचा धंदा त्या वेळेस आतांप्रमाणें चांगला पिकला नसल्यामुळे ते स्वतः बहुधा अगदीं अडाणी असत. एखादा नवा ग्रंथ त्यांच्याकडे छापण्यास व विकण्यास आणला असतां त्याच्या खपाचा अदमास त्यांस स्वतः करता येत नसे. कोणा प्रसिद्ध ग्रंथकाराची संमति जेव्हां ते घेत तेव्हां तो हातीं घेण्यास ते धजत. यामुळे जॉनसनचें नांव चांगलें प्रसिद्ध होईपर्यंत त्याच्याहि ग्रंथाबद्दल पुस्तकवाले त्यास फार पैसा देत नसत; व तोहि स्वतः पैशाच्या कामांत सडवच असल्यामुळे इतर ग्रंथकारांइतकीहि आपल्या ग्रंथास किंमत मागत नसे. जें एकदां पहिल्या बोलीला ठरेल तेंच संतोषानें घेत असे. हें दुसरें कारण झालें. पण तिसरें कारण तर दोहोंहूनहि मोठें होतें. तें या विल्यात मनुष्याची निस्पृही

१. मिटनचें जगत्प्रसिद्ध काव्य 'प्याराडैज लॉस्ट' याबद्दल त्यास सगळे पंधरा पौंड एका पुस्तकवाल्यानें दिले! आमच्या महाराष्ट्र भाषेतील वीररसप्रधान काव्यास सुद्धां आमच्या 'दक्षिणा प्रेज कमिटी'कडून अधिक बक्षीस मिळालें!

व मानी अशी मनाची स्वाभाविक वृत्ति होय. तो शरीरानें जसा धडाकडा व बळकट होता, तसाच मनानेंहि आडदांड व उच्छेखळ होता. कोणी मनुष्य केवढाहि मोठा असला तरी त्याच्या वैभवास्तव त्याशीं लवून वागणें किंवा त्याचें मनोधारण करूं पहाणें हें त्यास अगदीं आवडत नसे. जसा अगदीं गरीब मनुष्याशीं तसाच थेट त्याच्याशींहि तो वागत असे, व बोलण्याचालण्यांत कांहीं कमीजास्त झालें असतां तो त्यांस खड-खडीत उत्तर देण्यांत, किंवा हे डबूक आहेत, अर्ल आहेत आणि आपण काय गरीब मनुष्य, आपणास वेळेनसार दोन प्रहरचीहि भ्रांत, हें मनांत आणून त्यांचें अज्ञान किंवा उर्मटपणा त्यांस भासवून देण्यांत तो कधींहि कमी करीत नसे. मग अशा स्वारीचें व बड्या बड्या लॉर्ड साहेबांचें, कीं जे छानछूक करून आलेल्या लेडीसाहेबांची खुषामत करतां करतां मरून जाणार, व मोठ्या आदबीनें बोलणें चालणें, नटणें मुरडणें या नाटकी कलेंत आपण मोठे बाके ह्याणून आपली धन्यता मिरवणार, अशाचें कसें जमावें! तेव्हां अर्थातच या बड्या मंडळांत त्यास पुरस्कर्ता कोणीहि न मिळाल्यामुळें त्यास स्वतःच्या श्रमानेंच व जें मिळेल त्यावर बहुधा शेवटपर्यंत गुजारा करावा लागला.

४. जॉनसन लंडन शहरास निघाला तेव्हां त्याजवळ सामग्री ह्याटली ह्याणजे दोन तीन गिनी, दोन तीन शिफारसीचीं पत्रें, व एक अर्धेमुधें तयार झालेलें नाटक, एवढीच काय ती होती. वरील शिफारसपत्रांपैकीं एक एका प्रसिद्ध पुस्तकवाल्यास लिहिलेलें असून जॉनसनची विद्वत्ता, कवित्वशक्ति वगैरे गुणांविषयीं त्यांत त्याची प्रशंसा केली होती; व शेवटीं सांगितलें होतें कीं, यास तुझीं भाषांतराचें वगैरे काम दिलें असतां हा तुमच्या चांगला उपयोगी पडेल. हें पत्र त्या पुस्तकवाल्यानें वाचून असेंच जॉनसनकडे अंमळ रेखून पाहिलें, आणि तो विनोदानें ह्याणाला, “गड्या, तूं जर बाजारांत हमालाचें पोतें विकत घेऊन ओझीं वहात जाशील तर तुझा निर्वाह याहूनहि बरा चालेल.” या त्याच्या भाषणांत नसती थडाच होती असें नाहीं. त्याच्या व इतर पुस्तकवाल्यांच्या आश्रयानें जे ग्रंथकार आपली उपजीविका करीत असत त्यांची अवस्था कशी असे ती त्याच्या नेहमींच्या पहाण्यांतली होती. त्यांचें रहाणें चवथ्या पांचव्या मजल्यावरच्या खोलींत, जेवण खाण एखाद्या भट्याच्या दुकानांत, अंगावर कपडा-लत्ताहि वेळच्या वेळेस घालायाला मिळाल्याचा नाहीं, कधीं कधीं तोहि सावकारानें शिपाई आणून पुढें उभा केला असतां जप्त व्हावयाचा, अशा प्रकारें ते काळ काढीत असत. जॉनसननेंच आपली या वेळची स्थिति अनेक प्रसंगां वर्णिली आहे कीं, त्यास नित्य चिंता ह्याणून कधीं सुटली नाहीं. आज जर आरसामुळें कांहीं काम केलें नाहीं

१. विलायतेंत सोन्याचींही नाणें चालतें. गिनी ह्याणजे साडे दहा रुपये, व पौंड ह्याणजे दहा रुपये होत. शिलिंग ह्याणजे अब्हेली व सहा पेन्स ह्याणजे चार आणे हें बडुतेकांस माहीत असेलच.

तर उद्यां खडखडीत उपास पडायाचा अशी स्थिति त्याची वीस पंचवीस वर्षे होती. कधीं कधीं तर दोन दोन दिवस त्यानें अन्नावांचून काढावे. दोनदां तर नाझरच्या शिपायानें त्यास पकडलें असतां त्याचा मित्र प्रख्यात कादंबरीकार रिचर्डसन यानें त्यास पांच पौंड उसने देऊन सोडविलें. असो; तर असल्या विपन्न स्थितींत प्रस्तुत ग्रंथकारानें आपले ऐन उमेदीचे व भर तारुण्याचे दिवस काढले. तरी त्याची नीति व सदाचरण हीं लवमात्रहि सुटलीं नाहींत. एक दोनदां मात्र त्याचा प्रसिद्ध मित्र साव्हेज याच्या संगतीनें त्याचें जरा वांकडें पाऊल पडलें; पण त्यानें तत्क्षणांच वाटेवर येऊन त्याबद्दल त्यास जन्मभर अनुताप होत असे. साव्हेज हा मोठा विलक्षण पुरुष होता. त्याचा जन्म मोठ्या कुळांत झाला असून याजवर मोठमोठे चमत्कारिक प्रसंग येऊन गुजरले होते; व जगाच्या सर्व स्थितींचा अनुभव त्यास घडला होता. शेवटां जॉनसन वरील विपत्तींत रखडत असतां हा त्यास जोडीदार मिळाला; व 'समानशीलव्यसनेषु सख्यम्' या न्यायानें दोघांचा लवकरच परिचय होऊन अत्यंत स्नेह जडला. साव्हेजच्या अंगां बरीच कवित्वशक्ति असून तो विद्वान् व बहुश्रुतहि होता; व जगाच्या व्यवहारांत पुष्कळ घोकून गेलेला असल्यामुळें त्याची संगति जॉनसन यास विशेषच प्रियकर झाली. दोघेहि फर्टिंग, व दोघेहि सारखेच कफळक; तेव्हां दोघांनीं सारी रात्रची रात्र शहरभर हिंडावें, व साऱ्या जगाच्या उलाढाली कराव्या. या वेळेस वरील स्नेह्याच्या संगतीनें जॉनसन यास ज्या कित्येक संवयी लागून गेल्या त्या शेवटपर्यंत त्यास लागून राहिल्या. त्या रात्रभर जागणें व दिवसा दोन दोन वाजेतों निजून रहाणें, कोणाचीहि फारशी मुरवत न ठेवतां त्यास चापून उत्तर करणें, रागाच्या सपाख्यांत हातघाईवर येणें, अशा तऱ्हेच्या कांहीं होत. असो; पण हा समागम फार वेळ टिकला नाहीं. साव्हेज यास लंडन शहरचा त्रास येऊन तो वेल्स प्रांतांत निघून गेला, आणि पुढें लवकरच तिकडे दिवाणी तुरुंगांत मरण पावला.

५. इकडे जॉनसनचा क्रम 'शनैःपंथाः' या न्यायानें सारखा चाललाच होता.

१. जॉनसनचीं पत्रे जीं छापलीं आहेत त्यांतील एनावर *Impransus* अशी सही आहे. हिचा अर्थ ल्याटिन भाषेंत 'वुमुक्षित' 'मुनेला' अमा होतो.

२. "Johnson has often been heard to relate, that he and Savage walked round Grosvenor-Square till four in the morning; in the course of their conversation reforming the world, dethroning princes, establishing new forms of government, and giving law to the several states of Europe; till, fatigued at length with their legislative office, they began to feel the want of refreshment, but could not muster up more than fourpence—half-penny."

Murphy's Life of Johnson.

फ्रेंच, इटालियन, त्याटिन वगैरे भाषांतल्या ग्रंथांचीं भाषांतरें; नव्या ग्रंथांवर टीका; प्रसिद्ध पुरुषांचीं चरित्रें; निरनिराळ्या विषयांवर निबंध, कविता वगैरे; नाटकांभांच्या सामाजिक विज्ञापना; ग्रंथार्पणपत्रें; पुस्तकालयांतील ग्रंथांची विषयवार याद; याप्रमाणें जो जो उद्योग सांपडेल व जो जो कोणी सांगेल तो जॉनसन करीत असे. तो स्वभावतः मोठा आळशी व मनस्वी होता, व शिवाय त्यास जी चमत्कारिक मनोविकृति जडली होती तिच्यामुळे तर त्यास जागचें उठूं नये असेंहि वाटे; पण क्षुधेपुढें उपाय नाहीं. तिचें शमन करण्याचें साधन त्यास दुसरें अनुकूल नसल्यामुळे त्यास आंग नोडून दर-रोज कांहीं तरी उद्योग करावा लागे. या त्याच्या विपन्न स्थितीमुळे त्याच्या बुद्धिरूप भांडारांतील इतकी संपत्ति बाहेर पडली; व त्याच्या देशाचें कल्याण होऊन तिजपासून एकंदर जगासहि इतका उपयोग घडला. नाहीं तर खाणांतल्या खाणांत राहिलेल्या सोन्याख्याप्रमाणें वरील संपत्ति बहुधा तशीच गुप्त रहाती; किंवा निदान फारच थोडी प्रगट झाली असती. या गोष्टीची प्रचीती या ग्रंथकाराची शेवटली बीस वर्षे जीं अम-दानींत गेलीं तिजवरून पुढें येईलच. असो; आतां वरील ग्रंथसमूहांत व निरनिराळ्या कृतींत विशेष प्रसिद्ध झणून जेवढ्या आहेत तेवढ्यांविषयीं वाचकांस माहिती देतां.

६. जॉनसनच्या नांवावर दोन प्रसिद्ध काव्ये जीं आहेत तीं त्यानें याच वेळेस लिहिलीं. हीं 'लंडन' व 'मानवी आशेचें वैफल्य' अशीं दोन होत. पहिलें त्यानें आपल्या मित्राच्या प्रयाणसमयीं लिहिलें. त्यांतील पहिलीं पद्यें त्यासच उद्देशून लिहिलीं असून बाकीच्यांत इंग्लंडच्या राजधानींत जो दुराचाराचा, अनितीचा वगैरे प्रकार आहे त्याचें वर्णन केलें आहे. दुसऱ्या काव्यांत मोठमोठे राजे, मोठमोठे सरदार, मोठमोठे मुत्सद्दी यांचीं उदाहरणें देऊन मनुष्याच्या मनाची धांव कशी निःफल होते, झणजे मोठें अवडंबर रचलें असतां त्याचा शेवटीं एका क्षणांत कसा विध्वंस होऊन जातो हें दर्शविलें आहे. हीं दोन्ही काव्ये त्याटिन कवि जुवेनल याच्या धाटणीवर लिहिलीं आहेत. जुवेनलनें रोम शहरावर कडाका उडवून रोमच्या इतिहासांतील उदा-हरणें जशीं घेतलीं होतीं, त्याचप्रमाणें जॉनसननें आपलें वसतिस्थान व आपल्या देशचा इतिहास यांच्या आधारानें वर्णन केलें. हीं दोन्ही काव्ये मूळ त्याटिन काव्यांच्या तोडीचीं आहेत; कोठें कोठें तर मूळच्यावरहि तान झालेली आहे. पहिलें 'लंडन' प्रसिद्ध झालें त्यावेळेस पोप होता, त्यानें मागील 'मेसाया'प्रमाणें याचीहि फार तारीफ केली, आणि त्याचा कर्ता कोण असावा याविषयीं आपल्या मित्रांकडून शोध करविला. शोधांतलीं जेव्हां असें समजलें कीं, हा कोणी गरीब व अप्रसिद्ध मनुष्य

१. जॉनसननें आपलें नांव, चोहोंकडे प्रख्यात होईपर्यंत आपल्या कोणत्याहि ग्रंथा-वर घातलें नाहीं. तरी त्यांतील मजकुरावरून व भाषापद्धतीवरून तें तेव्हांच समजण्यांत येई हें उघड आहे.

आहे, तेव्हा त्याने भाकीत केले की, 'हा मनुष्य फार दिवस अप्रसिद्ध रहाणार नाही.' याप्रमाणे या काव्याची प्रथमारंभाच चोहोंकडे मोठी प्रशंसा झाली; कित्येक तर असेंहि ह्याणू लागले की, आतां पोपचोहि वर्चस्व फार दिवस टिकणार नाही. याचा खपहि तसाच असा जलद झाला की दुसऱ्या आठवड्याला दुसरी आवृत्ति काढावी लागली. तरी जॉनसन यास पुस्तकवाल्याकडून या काव्याबद्दल दहा गिनीच काय ते मिळाले. याप्रमाणेच दुसऱ्या काव्याचीहि जरी चोहोंकडे वाखाणणी झाली, तरी त्यापासून त्यास मिळकत पंधरा पौंडच झाली.

जॉनसनने लंडनास येतांना बरोबर एक अपुरतें राहिलेले नाटक आणले होते असें वर वाचकांस कळविले आहे. तें त्यानें येथें आल्यावर संपूर्ण केले; तें 'ऐरीन' हें होय. इंग्लिश भाषेत, किंबहुना युरोपांतल्या साऱ्या भाषांतून, नाटकाचे दोन प्रकार मानलेले आहेत; एक ट्राजेडी (शोकरसंप्रधान) आणि दुसरा प्रकार कॉमेडी (हास्य-रसप्रधान). यांपैकी पहिल्या वर्गांतलें वरील नाटक होय. याचें संविधानक तुर्क लोकांच्या इतिहासांतलें एक चमत्कारिक वृत्तांत घेऊन त्यावर बांधलेले आहे. याचा प्रयोग जॉनसनचा शिष्य ग्यारिक यानें मूळच्यांत पुष्कळ फेरफार करून रंगभूमीवर तेरा वेळ करविला. या प्रसंगां ग्यारिकने आपल्या गुरूकरतां आपलें कसब होतें तितकें प्रगट केलें, व एकंदर नाटकाची तयारी जितकी उत्कृष्ट ठेवतां आली तितकी ठेवली. पण मूळ कृतीत अंतःकरणास द्रवविण्यासारखें विशेष कांहीं नसल्यामुळे सभाजनांस तें फारसें पसंत झालें नाहीं. त्यांतलें भाषा व विचार हीं दोन्ही प्रौढ होतां यास्तव तें श्रोत्यांनीं शेषवटपर्यंत गंभीरपणानें व स्वस्थपणानें ऐकून घेतलें; पण एकंदर प्रकार थंडाईचाच झाला. तेव्हापासून पुढें तर त्याचा प्रयोग कधींच झाला नाहीं; व जॉनसनच्या इतर ग्रंथांच्या मानानें पहातां आडिसनच्या 'केटो'प्रमाणें तें आतां विशेष प्रसिद्धहि नाहीं. हीं दोन्ही नाटके आतां सर्वांच्या मते वाचण्यास मात्र चांगलीं असून रंगभूमी-

१. वरील दोन काव्यांवर निरनिराळ्या ग्रंथकारांचे असे अभिप्राय आहेत—

"*London has all the ease and all the spirit of an original.*"
Gray.

"*The Vanity of Human Wishes is a satire, the deep and pathetic morality of which has often extracted tears from those whose eyes wander dry over pages professedly sentimental.*"

Sir Walter Scott.

"*The Vanity of Human Wishes is an excellent imitation of the tenth satire of Juvenal. It is in truth not easy to say whether the palm belongs to the ancient or the modern poet.*"

Macaulay.

वर प्रयोग करण्याच्या उपयोगी नाहीत असें ठरलें आहे. असो; या नाटकाच्या प्रयोगांवरून व छापण्याचा हक्क विकल्यावरून जॉनसन यास एकंदर तानशें पोंड मिळाले. हेच त्या वेळेस त्यास हजारान्या जागीं होते.

७. जॉनसननें पद्यरूप जी ग्रंथरचना केली ती वर सांगितली तेवढीच. यापुढे त्याचे सर्व ग्रंथ गद्यरूपच आहेत. त्याची पुढें पुढें जी एवढी विलक्षण ख्याती झाली व अद्यापहि चालत आहे ती या गद्यग्रंथांवरूनच होय. कांहीं अंशा या पद्धतीस त्यानें नवें स्वरूप देऊन तिचा प्रचार वाढविला असें सुद्धां ह्मणण्यास हरकत नाही. या वेळीं इंग्लंडांत 'जेंटलमेन्स मागेझन' ह्मणून एक पत्र निघत असे, त्यांत त्याचे लेख पहिल्यानें येऊं लागले. या पत्रांत निबंध वगैरे व सामान्य लौकिक विषय जसे असत, त्याप्रमाणेंच पार्लमेंटांत होणाऱ्या वाटाघाटीचीहि हकीकत लोकांस कळविली असे. हें दुसरे काम कांहीं दिवसांनीं जॉनसन स्वतः करूं लागला. वरील पत्राचा मालक आपल्या वतीचे कांहीं लोक पार्लमेंटांतील वादविवाद ऐकण्यास पाठवीत असे, व त्यांस तेथील चोपदारांनीं कांहीं हरकत करूं नये अशी त्यानें आंतून गुप्त तजवीजहि केली होती. या बातमीदारांनीं भाषणांचा सारांश टिपून आणावा, व कोणकोणत्या वक्त्यानें कोणत्या पक्षाकडचे भाषण केलें हेंहि लिहून आणावे; आणि मग एवढ्यावर काय ती सगळी इमारत रचयाची ! तरी जॉनसनची विद्वत्ता व चातुर्य असें होतें कीं, वरील तुटक तुटक माहितीवरून त्यानें दोहों पक्षांकडील वक्त्यांची भाषणें स्वकपोलकल्पित नवीच तयार करावीं. मग तीं तयार झाल्यावर वरील पत्रांत गोष्टीच्या रूपानें छापलीं जात; ह्मणजे अमुक अमुक नगरीं तेथील राजाच्या प्रधानांनीं अशीं अशीं भाषणें केलीं असा आरंभी उपोद्घात करावा लागे. असो; या भाषणांचेहि कर्तृत्व पुष्कळ दिवसपर्यंत गुप्तच होतें; ते हळू हळू प्रसिद्ध होत जाऊन सरते शेवटीं जॉनसननेंच स्वतः एके प्रसंगीं कबूल केलें. या भाषणांत प्रस्तुत ग्रंथकर्त्याची प्रौढ रचना व चातुर्य हीं दोन्ही अर्थांत आहेतच; तरी त्यांची आतां फारशी प्रसिद्धि नाही.

जॉनसनचा यापुढचा ग्रंथ त्याचा परम मित्र वर सांगितलेला जो साव्हेज त्याचें चरित्र होय. याचा मागे सांगितल्याप्रमाणें वेल्स प्रांतीं एका तुहंगांत शेवट झाला असतां त्याच्या एकंदर चरित्राविषयीं लोकांस मोठी उत्कंठा व कौतुक हीं उत्पन्न झालीं होती. अशा संधीस वरील ग्रंथ लिहून जॉनसननें तीं दोन्ही पुरविलीं व सर्वांस अगदीं थक्क करून सोडलें. याहि ग्रंथावर जॉनसनचें नांव नव्हतेंच; तरी पुष्कळांस तोच त्याचा

१. वरील गोष्टीवरून इंग्लंडांतील लोकांस तेव्हां किती स्वातंत्र्य होतें याचा अजमास होतो. इहीं पार्लमेंटांतील कारभार इतका गुप्त रीतीनें न चालून तेथील भाषणें साऱ्या जगभर जशींचीं तशीं प्रसिद्ध होतात हें सर्वप्रसिद्धच आहे. यावरून सुमारे शंभर वर्षांतच इंग्लंडांत लोकस्वातंत्र्याच्या संबंधानें केवढा फेरफार झाला आहे हें सहज मनांत येईल !

कर्ता ह्याणून तेव्हांच माहीत झालें. या वेळेपर्यंत इंग्लंडांत चरित्रें लिहिण्याचा प्रकार विशेष चालू नव्हता; व जो होता तोहि मोठ्याशा पूर्ण दशेस आला नव्हता. कोणी मोठा प्रख्यात मनुष्य मरण पावला असतां जॉनसनच्या सारखे जे विपन्न ग्रंथकार आपल्या लेखणीवर उदरनिर्वाह करीत असत त्यांनीं त्यांचीं चरित्रें तयार करावीं; मग त्यांत जीं बरींशीं व खपतीलशीं वाटतील तीं पुस्तकवाल्यांनीं विकत घेऊन छापून प्रसिद्ध करावीं. अशा बुभुक्षाप्रेरित ग्रंथांची योग्यता कितीशी असणार ! कांहींच नसे, त्यापेक्षां तसल्यांतहि जीं चरित्रें अंमळ बरींशीं असत तीं लोकांच्या आश्रयास कांहीं वेळ पात्र होत, व पुढें नाहींशीं होऊन जात. पण प्रस्तुत चरित्र फार निराळ्या तऱ्हेचें होतें. त्यांत साव्हेजच्या आयुष्यांत घडलेल्या ज्या चमत्कारिक चमत्कारिक गोष्टी त्या सर्वांचें यथास्थित व चित्तवेधक कथन अशा कांहीं खुबीनें केलें आहे कीं, वाचकांची वृत्ति तन्मय होऊन जाऊन त्यास पुस्तक खालीं टेवतच नाहीं. तसेच जागोजागीं जे विचार प्रगट केले आहेत तेहि मोठे मार्मिकपणाचे व प्रौढतेचे असल्यामुळें सामान्यतः सर्वांस व विशेषतः तरुणजनांस तर ते अत्यंत हितावह होण्यासारखे आहेत.

८. जॉनसनचे येथवर जे जे ग्रंथ सांगितले ते ते त्याच्या पूर्व वयांत व तो तादृश प्रसिद्ध नसतां रचलेले होत. आतां यापुढच्या जो त्याचा प्रचंड उद्योग सांगावयाचा आहे त्याच्यापसून मात्र त्याची कीर्ति अगदीं स्थायिक होऊन तो त्या कालच्या विद्वन्मंडळांत सर्वानुमते अग्रगण्य ठरला. हा उद्योग इंग्रजी भाषेचा कोश होय. जॉनसनची मागील ग्रंथांवरून चोहोंकडे द्याति होऊन वरच्यासारख्या कामास तो किती योग्य होता हें चोहोंकडे माहीत झालें होतें. यास्तव सन १७४७ सालीं लंडन शहरांतले कित्येक मोठमोठे पुस्तकवाले एकत्र जमून त्यांनीं विचार केला कीं जॉनसनकडे हा उद्योग सोंपवून दिला असतां तो चांगल्या तऱ्हेनें शेवटास जाऊन आपणांस चांगला नफा होईल. मग त्यांनीं तो बेत त्यास कळवून त्याबद्दल त्यास १५७५ गिनी देण्याचें कबूल केलें. जॉनसन यासहि दररोज नवा उद्योग शोधीत बसण्याचा त्रास आला होता, यास्तव दोन तीन वर्षांचें हें आदणास एकदमच काम

१. जॉनसनच्या मित्रमंडळींत सर जॉशुआ रेनॉल्ड्स ह्याणून एक मोठा विख्यात चित्रकार होता. त्याच्याविषयीं बरील ग्रंथाच्या संबंधानें एक चमत्कारिक गोष्ट लिहिली आहे. त्याचा बरील ग्रंथकाराशीं जो रनेह जमला तो बरील ग्रंथावरून. रेनॉल्ड्स यानें एक दिवस सहज बरील चरित्र वाचायास घेतलें व रस्त्याच्या बाजूस एका धुराळ्यावर हात टेंकून तें वाचायास आरंभ केला. पण त्या ग्रंथानें त्याचें मन इतकें वेधून टाकलें कीं, तें सगळें तेव्हांच तेव्हांच त्यानें वाचून टाकलें. मग शेवटीं धुराळ्यावरून हात काढायला जें जातो तें तो बधिर होऊन गेलेला ! पुढें दोघांची परस्पर ओळख होऊन जो रनेह जमला तो आमरणांत राहिला. जॉनसनचें चित्र जें त्याच्या पुष्कळ ग्रंथांवरून काढलेलें अस्तें तें त्याच्या हातच्या तसविरीवरून काढलेलें होय.

मिळाले असें समजून त्यासहि वरील बेत पसंत झाला. मग हाताखाली तीन चार मदतनीस घेऊन व एक निराळें घर भाड्याने घेऊन त्यानें इंग्रजी भाषेचा कोश रचण्यास आरंभ केला. हा संस्कार त्या भाषेस तोंपर्यंत मुळांच घडला नव्हता. नुसते शब्द वर्णानुक्रमाने लावलेले व त्यांचा अर्थ थोडक्यांत दिलेला असे लहानसान कांहीं कोश होते, पण तोंपर्यंत त्या भाषेत जो गोंधळ माजलेला होता तो मोडून टाकून नीट व्यवस्था लावण्याचा उद्योग त्यापूर्वी कोणीच केला नव्हता. जॉनसनने या कोशाच्या आरंभां जी प्रस्तावना लिहिली आहे ती त्या वेळीं प्रस्तुत भाषेची जी स्थिति होती, तिचे स्वरूप चांगले वर्णन केले आहे. ह्मणजे वर्णाच्चारविषयी भेद, शब्दाक्षरांच्या लेखनाविषयी अनियम, वाक्यांची रचना व्याकरणभ्रष्ट, भाषापद्धति ग्राह्य कोणती अग्राह्य कोणती याचा विलकूल विचार नाहीं. पाहिजे त्या ग्रंथकाराने मनास वाटतील ते परकी शब्द भाषेत धुसडून द्यावे, अशी अव्यवस्था एकंदर भाषेत माजली होती. तेव्हां हा सर्व गोंधळ मोडून एकत्र्या मनुष्यानें तीस चाळीस हजार शब्दांची वर्णव्यवस्था, उच्चार, अर्थ वगैरे सर्व नीट वसवून देऊन चोहोंकडे व्यवस्था करून देण्याचा यत्न करणे ह्मणजे केवढें अचाट साहस आहे व केवढी जबरदस्त यातायात आहे ! पण ही सर्व या महापंडिताने आपल्या अंगावर घेऊन तो उद्योग कालेंकरून तडीस नेला. त्याच्या पूर्वसंकल्पाप्रमाणें हें काम दोन तीन वर्षांत अर्थात् संपले नाहींच; त्यास पुरीं सात आठ वर्षे लागलीं. इतक्या कालांत त्यास दिलेली रक्कम पार खळास होऊन गेली, त्यास दोनदां दिवाणी तुरुंगांत कर्जदारांनीं नेऊन बसविलें, दोनदां त्याच्या मित्रांने त्यास नाझरच्या शिपायाच्या हातून सोडविलें, व सर्वांत मोठी दुःखाची गोष्ट झटली ह्मणजे ही कां, जीवर तो जीव कां प्राण करीत असे, जिच्या सुखार्थ स्वतःला कितीहि कष्ट पडले तरी त्यानें आनंदाने सोसावे, व प्रस्तुत अवाढव्य ग्रंथ संपला असतां त्यापासून उत्पन्न होणारी संपत्ति व कीर्ति यांचा उपभोग जिच्याबरोबर चिरकाळ घेण्याचें त्याच्या मनांत होतें, ती त्याची आवडती बायको मरण पावून तो पुनः सडाचा सडाच राहिला !

१. जॉनसनच्या या स्थितीचें मेकालेंने मोठें हृदयास लागण्यासारखें वर्णन केले आहे—

“The last *Rambler* was written in a sad and gloomy hour. Dr. Johnson had been given over by the physicians. Three days later she died. She left her husband almost broken-hearted. All his affection had been concentrated on her. He had neither brother nor sister, neither son nor daughter. To him she was beautiful as the Gummings, and witty as Lady Mary. Her opinion of his writings was more important to him than the voice (पुढें चालू).”

वरील कोशाच्या संबंधाने एक मोठे प्रकरण झाले तेहि येथे सांगितले पाहिजे. ते मागे सांगितलेला जो लार्ड चेस्टरफील्ड त्याच्या संबंधाचे होय. चेस्टरफील्ड हा त्या वेळेस सेक्रेटरी ऑफ स्टेटच्या हुद्द्यावर होता. त्याची विद्वत्तेविषयांहि बरीच ख्याति असून त्या वेळच्या वक्त्यांत तर तो प्रमुखच होता. या बड्या सरदाराची वरील कोशास अनुकूलता दिसल्यावरून जॉनसनने पाहिले संकल्पपत्र त्यास उद्देशून लिहिले. यावरून सदरहू लार्ड साहेबांकडून जॉनसन यास बोलावणे आले. तेव्हां तो त्यांजकडे जाऊ लागून कांहीं दिवस दोघांची बरीच गोडीगुलाबी चालली. जॉनसन यास वाटले की, आपल्या कृत्यास एवढा पुरस्कर्ता मिळाला हें फार चांगले झाले; व चेस्टरफील्ड यासहि वाटले की, एवढा मोठा ग्रंथ आपल्या आश्रयाने होणार हें आपल्या नांवास चिरकाळ भूषणच झाले. पण ही स्थिति फार वेळ टिकली नाहीं. दोघांचा लवकरच जो बे-बनाव झाला तो शेवटपर्यंत तसाच राहिला; व वरील अर्ले साहेबांच्या मनांत आपल्या नांवाचा इंग्रजी भाषेच्या कोशाशी ज्या प्रकारचा संबंध असावा असें होतें त्यापेक्षां तो आतां फार निराळ्या तऱ्हेचा आहे. याचें कारण असें झाले की, अर्ले साहेब हे जन्मापासून सरदार मंडळीत व मोठमोठ्या लेडीसाहेबांच्या मेळ्यांत वागलेले असून रीतरिवाजाच्या टापटीपांत बारीक लक्ष पुरविणारे होते; व जॉनसन काय ? त्याचा काळ सगळा अगदी नीच पदवीच्या लोकांच्या संगतीत गेला असल्यामुळे वरील नोकझोकांत तो पुरा अडाणी होता, व स्वभावाने आडदांड असल्यामुळे थोर लोकांपुढें जाणे तर मोठे भीत भीत जावे, त्यांच्याशीं बोलायाचें तें मोठ्या अदबीनें व लवून बोलावें, वगैरे प्रकार तो बिलकूल जाणीत नसे. सग अशा रानवट मनुष्याशीं गांठ पडली असतां वरील नाजूक साहेबांच्या अंगांत हीव भरत असेल यांत नवल

of the pit of Drury Lane Theatre or the judgment of the Monthly Review. The chief support which had sustained him through the most arduous labour of his life was the hope that she would enjoy the fame and the profit which he anticipated from his Dictionary. She was gone; and in that vast labyrinth of streets, peopled by eight hun red thousand human beings, he was alone. Yet it was necessary for him to set himself, as he expressed it, doggedly to work. After three more laborious years, the Dictionary was at length complete."

१. इंग्लंडातील अमीर उमरावांच्या पदव्या ड्यूक, अर्ले, मार्किस्, बारोनेट वगैरे असून लॉर्ड, सर वगैरे त्या त्या पदवीचे किताब होत हें आमच्या वाचकांपैकी पुष्कळांस माहीत असेलच.

काय ?' त्यांनीं दोनतीनदां जॉनसन यास मुलाखत देऊन पुढें देवडीवाल्यास ताकीद देऊन ठेविली कीं, या मनुष्यानें विचारलें असतां स्वारी वाहेर गेली आहे ह्मणून सांगत जा. हा मज्जावीचा प्रकार जॉनसननें दोनतीनदां पाहून मनांत गांठ घातली कीं, पुनः ह्मणून याच्या दाराशीं पाऊल घालायाचें नाहीं. पुढें याहि गांष्टीस सात आठ वर्षे लोटून गेलीं; व जॉनसननें वर सांगितलेल्या अडवणींत, विपत्तींत व दुःखांत आरंभलेलें महत्कार्य तडीस नेऊन पांचविलें. तें पाहून बरील लॉर्ड साहेबांस आशा सुटली कीं, हा तयार झालेला कोश आपणास नजर होऊन आपलें नव्ण यावर यावें. या हेतूस्तव त्या वेळेस चालू असणाऱ्या 'वर्ल्ड' नामक पत्रांत त्यांनीं दोन निबंध लिहिले; व त्यांत जॉनसनच्या एकंदर विद्वत्तेची अतिशय तारीफ करून नुकत्या प्रसिद्ध होणाऱ्या कोशाविषयीं तर भारीच गोड गोड मजकूर लिहिला होता. चॅस्टरफील्डचा

१. बरील हांवाचा प्रकार अलंसाहेबांनींच स्वतः वर्णिला आहे. आपल्या चिरंजीवास ते जीं पत्रें लिहीत असत त्यांपैकीं एकांत त्यांनीं जॉनसनविषयीं पुढील मजकूर लिहिला—

"There is a man whose moral character, deep learning, and superior parts I acknowledge, admire, and respect; but whom it is so impossible for me to love, that I am almost in a fever whenever I am in his company. His figure (without being deformed) seems made to disgrace or ridicule the common structure of the human body. His legs and arms are never in the position which, according to the situation of his body they ought to be in, but constantly employed in committing acts of hostility upon the Graces. He throws anywhere but down his throat, whatever he means to drink; and mangles what he means to carve. Inattentive to all the regards of social life, he mis-times and misplaces everything. He disputes with heat indiscriminately, mindless of the rank, character and situation of those with whom he disputes. Absolutely ignorant of the several gradations of familiarity and respect, he is exactly the same to his superiors, his equals and his inferiors; and therefore by a necessary consequence, is absurd to two of the three. Is it possible to love such a man? No. The utmost that I can do for him is, to consider him a respectable Hottentot!"

बरील पत्रें छापून प्रसिद्ध झालीं असतां त्यावर जॉनसननें काय अभिप्राय दिला तोहि सबप्रासद्ध आहे—

"These Letters teach the morals of a harlot and the manners of a dancing-master".

हैं सर्व करण्याचा मतलब उघडच होता कीं, जॉनसनच्या मनांत आपल्याविषयीं जर अद्याप राग असेल तर तो वरील मधुर शब्दांनीं घालवावा, व पूर्वीच्या संकल्पाप्रमाणेंच सर्व घडून यावे. पण तें कसचें होतें? जॉनसन यास वरील मजकूर जेव्हां समजला तेव्हां त्याचा राग शांत न होतां उलटा अधिक प्रदीप्त मात्र झाला. पोरान्या हातावर खाऊ ठेवून जशी समजूत करावी तसा वरील खुषामतीचा प्रकार पाहून आपली मानहानि केलीशी मात्र त्यास वाटली; व तत्क्षणींच त्यानें त्यास असे खडखडीत पत्र लिहिलें कीं, त्यांतील प्रत्येक अक्षर वरील नाजूक लाई साहेबांच्या मर्मींच पोचलें असेल. या एका पत्रावरून जॉनसनचा एकंदर स्वभाव व त्याची लिहिण्याची शैली हीं जशीं व्यक्त होतात तशीं मोठाल्या ग्रंथांवरूनहि होणार नाहीत !

याप्रमाणें प्रस्तुत कोशाच्या अर्पणाच्या संबंधानें एवढें प्रकरण माजलें व सरते शेवटीं त्याचा वरच्यासारखा शेवट झाला. जॉनसननें कोणाचेहि साहाय्य न मागतों व कोणाचाहि आश्रय न घेतां, फार तर काय, पण घरीं चालत आलेला आश्रयहि वरच्यासारखा धुडकावून लावून, आपला कोश संपविला, व वर कोणाहि बड्या मनुष्याचें नांव न घालतां तसाच तो केवळ आपल्या नांवावर प्रसिद्ध केला. या वेळेस त्याच्या मित्रांनीं त्याजकरितां खटपट करून ऑक्सफर्ड युनिवर्सिटीकडून त्यास एम० ए० हा किताब देवविला. त्यासकट सदरील ग्रंथावर त्याचें नांव प्रगट झालें. यापुढचा किताब एल. एल. डी. हा त्याच युनिवर्सिटीनें त्यास पुढें आपण होऊन पाठवून दिला, हें मागे सांगितलेंच आहे.

येथवर या कोशाचा वृत्तांत काय झाला तो सांगितला. आतां खुद्द त्याविषयींच कांहीं माहिती वाचकांस देतां. हा कोश आतां प्रसिद्ध नाहीं हें बहुधा सर्वास माहीत असेलच. त्याची संक्षिप्त आवृत्ति जी जॉनसननें लवकरच पुढें काढली ती मात्र अद्याप क्वचित् दृष्टीस पडते. त्या वेळेपासून आतांपर्यंत इंग्रजी भाषेचा विस्तार व फैलावा अतिशयित झाल्यामुळे, व त्या वेळेस माहीतहि नसणाऱ्या अनेक विषयांवर सहस्रावधि

१. वरील अर्लसहेबांनीं आपणाकडून जॉनसनसारखा कंगाल मनुष्यावर जी मोठी मेहेरनजर केली तिचा उलटा प्रकार कसा झाला तें पुढील वाक्यांवरून दिसून येईल. वरील बातमी समजली असतां जॉनसन आपल्या मित्रमंडळांत झणाला—

“I have sailed a long and painful voyage round the world of the English language: and does he now send out two cock-boats to tow me into harbour?”

वर सांगितलेल्या पत्रांत तर पुढील कोरडा प्रत्यक्षच दिला—

“Is not a patron, my lord, one who looks with unconcern on a man struggling for life in the water, and when he has reached ground, encumbers him with help?”

उत्तमोत्तम ग्रंथांची तेव्हांपासून भाषेत भर पडत चालल्याने, मागचे कोश उत्तरोत्तर निरुपयोगी होत चालले आहेत. सध्यां साऱ्या जगभर ज्याचा प्रचार आहे असा कोश वेबस्टरचा होय. आतां या पुढील सर्व इमारतींचा पाया ह्याटला ह्याजें वरील प्रचंड ग्रंथच होय हें खरें आहे. मूळचा ह्याणण्यासारखा कांहीं आधार नसतां एकत्र्याने एवढ्या श्रमाचा व एवढ्या जोखमीचा उद्योग पतकरून कोणाहि विद्वानाचें किंवा श्रीमान मनुष्याचें काडीइतकेंहि साह्य न घेतां, दोन प्रहरची भ्रांत, संकटें व दुःखें, हीं सर्व संभाळून सात आठ वर्षांत तो सर्व तडीस नेला ही खराखर मोठी आश्चर्य करण्यासारखी गोष्ट आहे ! आमच्या मराठी भाषेचे दोन कोश सुमार चाळीस वर्षांपूर्वी जे तयार झाले त्यांस सरकारचा केवढा आश्रय होता व किती पंडितांचें साहाय्य घ्यावें लागलें याचा विचार केला असतां, व फ्रेंच भाषेचा तद्देशीय विद्वानांनीं जो कोश तयार केला त्यावर पारिस येथील सर्व विद्वन्मंडळ पन्नास वर्षे सारखें खपत होतें हेंहि मनांत आणलें असतां वरील पंडितांच्या साहसाचा व बुद्धिवैभवाचा कोणास चमत्कार वाटणार नाही ? तेव्हां कोशासारखें प्रचंड काम जॉनसननें एकत्र्यानें हातीं घेऊन पार

१. वरील कोशकार इंग्रज नसून अमेरिकन आहे हें सर्वांस माहीत असेलच. वरील कोशाचे ठसे आतां कायमचे करून ठेवले आहेत. दर वर्षी लाखों प्रती उडत असल्यामुळे ते शिजून जातात, यास्तव मात्र ते बदलवे लागतात. वरील कोशानें इंग्लंडांतल्या कोशांस मार्ग सारलें यामुळे पुष्कळ त्यास कांहींना कांहीं तरी नांव ठेवून हीनत्व आणून पहातात. माजी डायरेक्टर हावर्डसाहेब यांनीं आपल्या व्याकरणांत पुढील सूचना दिली आहे—

“N. B.—The student should be warned against the American Dictionary of Webster, wherein are many proposed novelties (among others this of omitting the u of honour, &c.) which have not been accepted by standard English writers. He also pronounces many words obsolete which are not so in fact,”

२. जॉनसननें स्वतःच सदरील ग्रंथाच्या प्रस्तावनेंत लिहिलें आहे—

“It may gratify curiosity to inform the world, that the “English Dictionary” was written with little assistance of the learned and without any patronage of the great; not in the soft obscurities of retirement, or under the shelter of academic bowers, but amidst inconvenience and distraction, in sickness and in sorrow.”

३. जॉनसनचा शिष्य व मित्र जो ग्यारिक त्यानें वरील कोश प्रसिद्ध झाला असतां त्यावर पुढील चुटका रचिला—

“Talk of war with a Briton, he'll boldly advance,

(पुढें चालू).

पाडलें हीच अगोदर एक मोठी गोष्ट आहे. पण प्रस्तुत ग्रंथाचा मोठेपणा केवळ एवढ्यावरूनच नाही. भाषेचा कोश झटला ह्मणजे त्यांत पुढील गोष्टी सर्व आल्या पाहिजेत. पहिल्यानें सर्व शब्दांचा समावेश, पुढें त्यांचा उच्चार व लेखनपद्धति, नंतर त्यांची व्युत्पत्ति. हें एक प्रकरण झालें. पुढें प्रत्येक शब्दाचा सर्वांस समजेल अशा तऱ्हेचा वरोबर अर्थ; आणि त्यानंतर मोठमोठ्या प्रसिद्ध ग्रंथांतून काढलेली उदाहरणे. आतां हे सर्व प्रकार प्रस्तुत कोशांत कितपतसे आहेत हें जर पाहिलें तर असें आढळून येईल कीं, एका व्युत्पत्तीखेरीज बाकीचा सर्व सदरें यांत जशीं असावीं तशीं आहेत. इंग्रजी सारखी भाषा,—जी मुळीं अनेक भाषांच्या भेसळीनें झाली आहे, व जींत जगांतील बहुतेक भाषांतले शब्द आले आहेत,—तिच्या सर्व शब्दांची व्युत्पत्ति द्यायची झटली ह्मणजे तो व्युत्पत्तिकार मोठाच भाषाभिज्ञ पाहिजे. हें अंग जॉनसनचें कमीच होतें. त्यास परकी भाषांपैकीं उत्कृष्ट अशी ल्याटिन हीच काय ती येत होती; व इंग्रजीची मूळ-भाषा जी आंग्लो साक्सन तिचेंहि त्यास विशेष ज्ञान नव्हतें. यास्तव संप्रत ग्रंथांत ही

That one English soldier can beat ten of France.

Would we alter the boast from the sword to the pen,

Our odds are still greater, still greater our men.

In the deep mines of science, though Frenchmen may toil

Can their strength be compared to Locke, Newton and Boyle ?

Let them rally their heroes, send forth all their powers

Their versemen and prosemen, then match them with ours.

First Shakspeare and Milton, like gods in the fight,

Have put their whole drama and epic to flight.

In satires, epistles, and odes would they cope ?

Their numbers retreat before Dryden and Pope,

And Johnson well-armed, like a hero of yore

Has beat forty French, and will beat forty more."

१. वरच्याहूनहि आणखी कांहीं नवे प्रकार अलीकडील सर्वप्रसिद्ध जो वेबस्टरचा कोश त्यांत आढळतात. एक तर भाषासाम्य, ह्मणजे आरंभी प्रत्येक शब्दाचीं रूपे निरनिराळ्या भाषांतून कशीं होत गेलीं आहेत तीं दाखविलेलीं असतात. दुसरा प्रकार समानार्थक शब्द; ह्मणजे सारख्या अर्थाचे वाचक असे सर्व शब्द एकत्र करून त्यांतले बारीक भेद सांगितलेले असतात. याशिवाय भिन्न भिन्न विषयांवरच्या पुरवण्या, पदार्थमात्रांचीं चित्रे, वगैरेहि प्रकार दिवसांदिवस येत चालले आहेतच. अशासारखा एक प्रचंड उद्योग आमच्या देशांत चालला आहे तोहि यथे सांगणें अप्रासंगिक होणार नाही. सबै संस्कृतज्ञांस माहीत असेलच कीं, कलकत्याकडील प्रसिद्ध पंडित तारानाथ तर्कवाचस्पति हे आज कित्येक वर्षे 'बृहदभिधान' नांवाचा एक संस्कृत भाषेचा मोठा कोश तयार करीत आहेत. हा चालू सालच्या अखेरीस पुरा होणार होता. याचे कांहीं भाग प्रसिद्ध झाले आहेत.

मात्र मोठी उणीव राहिली. पण याशिवाय बाकी सर्व भाग यथास्थित उतरले. शब्द-
टले दोन ह्यणजे शब्दांची व्याख्या व त्यांस प्रमाणभूत असे ग्रंथांतरांचे आधार, यांत तऱ्हा
या कोशाची पहिल्यापासून मोठी ख्याति आहे. जॉनसनची बुद्धि मोठी सूक्ष्म असल्या-
मुळे त्यानें मोठमोठ्या कठिण शब्दांच्याहि व्याख्या अगदीं समर्पक दिल्या आहेत;
तशीच त्यास स्वभाषेतील ग्रंथांची माहिती उत्कृष्ट असल्यामुळे वरील व्याख्यांच्या खालीं
जीं अवतरणें दिलीं आहेत तींहि मोठीं उत्कृष्ट निवडून काढलेली आहेत. तीं अशीं
कीं, उगीच कोणी गमतीखातर जरी वरील ग्रंथ चाळीत बसले, तरी सुभाषतापासून
जसें मनोरंजन होते तसें ठिकठिकाणचे नुसते उतारे वाचल्यानंहि ते व्हावे. असो,
तर इंग्रजी भाषेचें नियमन ज्या कोशानें प्रथमतः केलें तो वर सांगितल्या प्रकारें सिद्धास
जाऊन प्रस्तुत ग्रंथकाराच्या कीर्तिमंदिराचा तो जणू काय मजबूत पायाच होऊन राहिला !

तें श्वान एक तुकड्यास्तव चार नाना
दावी धन्यास जठरार्थ कसें पहाना ।
दे आळवूनि जरी हस्तिप बाप भाई
धेतोच घांस गजराज कशी बढाई ॥

—नीतिशतक.

अंक ३५.—(१) जॉनसनचे निबंध—‘रांबलर’ व ‘पेडलर’. (२) ‘रासलस’. (३)
वर्षासनाची नेमणूक.

१. मागील अंकांत सांगितलेला जॉनसनचा प्रचंड ग्रंथ जो इंग्रजी भाषेचा कोश
त्याबरोबर दुसरोहि त्याच्या मानानें लहान असे दोन ग्रंथ त्यानें रचले. ते मागे भाषा-
पद्धतीच्या निबंधांत सांगितलेले ‘रांबलर’ व ‘पेडलर’ हे होत. हे ‘स्पेक्टेटर’ प्रमाणें
निरनिराळ्या विषयांवर लिहिलेले निबंध आहेत. ‘स्पेक्टेटर’ आटपल्यानंतर तीस
चाळीस वर्षे त्याच्या घाटणीवर कांहीं पत्रें चाललीं होती, पण त्यांची प्रसिद्धि ताव-

१. मकालेनें वरील गुणांबद्दल प्रस्तुत कोशाविषयीं झटले आहे—

“The public, on this occasion, did Johnson full justice, and
something more than justice. The best lexicographer may
well be content if his productions are received by the world
with cold esteem. But Johnson’s Dictionary was hailed with
an enthusiasm such as no similar work has ever excited. It
was indeed the first dictionary which could be read with
pleasure. The definitions show so much acuteness of thought
and command of language, and the passages quoted from poets,
divines and philosophers are so skilfully selected, that a leisure
hour may always be very agreeably spent in turning over
the pages.”

न्मात्रच असून पुढें लवकरच त्यांचा मागमूसहि नाहींसा झाला. जॉनसनच्या वेळेपासून तरी त्यांचें अनुकरण पुष्कळ ग्रंथकारांनां केलें; पण त्यांच्या निबंधावलि वरच्याप्रमाणेंच आतां तादृश प्रसिद्ध नाहींत. तेव्हां सर्वांत अत्यंत प्रसिद्ध अशा वरील तिन्ही मात्र होत.

‘रांबर’ व ‘ऐडलर’ यांतील निबंधसमुदाय ‘स्पेक्टटर’च्या सरासरी अर्थ्यानें आहे; तरी त्यांतील मजकूर पाहिला तर तो वरील ग्रंथाच्या इतका सहज भरेल. आडिसनचें पत्र एकंदर लोकांस रिझविण्याकरितां व त्यांचा प्रवेश विद्येंत सहज मौजेनें करून देण्याकरितां सुरू झालें होतें; यास्तव चालू लौकिक विषय व नाटकादि लोक-रंजनचे प्रकार असल्या सामान्य गोष्टींवरच मुख्यतः त्याचा भर असे, व त्याचे पत्रकारहि असल्यांवरच त्याच्या पत्रास मजकूर पाठवीत. पण जॉनसनची वरील दोन पुस्तकांत अगदीं निराळी तऱ्हा दृष्टीस पडते. त्यानें आपलें पत्र ख्यालीखुशालीवाल्या पुरुषांनीं व स्त्रियांनीं चहा पिण्याच्या वेळां सहज वाचण्याकरितां काढलें नसल्यामुळें त्यांतील विषय नेहमीं विद्येच्यासंबंधानें किंवा धर्मसंबंधाचे सुद्धां असत. शिवाय राजघराण्यांतील पुत्रजन्म-विवाहादि उत्सव, परराष्ट्रांशीं झालेल्या लढाया, तह वगैरे, असले प्रकारहि तो आपल्या विवेचनांत कधीं आणीत नसे. यामुळें वरील दोन्ही पत्रें तादृश लोकप्रिय नव्हतीं. त्यांच्या सरासरी पांच सहाशें प्रती काय त्या खपत, प्रत्येक निबंधाबद्दल त्यास पुस्तकवाल्याकडून चार गिनी मिळत ह्मणजे महिन्याच्या आठावहल सुमारे तीन सोडतीनशें रुपये दरमहा पडत. पुढें हे तिन्ही निबंध एकत्र करून जेव्हां छापले, तेव्हां मात्र त्यांचा खप पुष्कळ चालून जॉनसनच्या हयातीपर्यंत त्यांच्या एकंदर दहा आवृत्ति निघाल्या.

आडिसनच्या व जॉनसनच्या निबंधांची परस्पर तुलना केली असतां दोहोंत पुष्कळ तफावत दिसणारी आहे. एक तर विषयाच्या संबंधानें जी आहे ती वर सांगितलीच आहे. आडिसननें ‘स्पेक्टटरा’स जी सुरुवात केली ती त्याची विद्वत्त्वकीर्ति व त्याचा लौकिक हीं दोन्ही चांगलीं स्थाईक झाल्यावर केली होती; यामुळें पुष्कळांच्या आश्रयानें व मदतीनें तें पत्र पुष्कळ दिवसपर्यंत चांगल्या रीतीनें चाललें. जॉनसन हा स्वभावानें परकाष्ठचा निस्पृही व कोणाची गरज न वाळगणारा असा असल्यामुळें सारा निबंधसमूह त्यानें स्वतःच लिहिला. पहिल्या भागांत दुसऱ्यांनीं पाठविले असून छापलेले असे दहा अंक आहेत, व दुसऱ्यांत वारा आहेत. बाकीचे सर्व मागील अंकांत सांगितलेले को-शाचें काम चालत असतां, दुसऱ्या अनेक उपाधि मार्गें असतां, त्यानें स्वतः लिहिले.

१. आजपर्यंत एकंदर जे निबंधकार विलायतेंत होऊन गेले त्या सर्वांच्या ग्रंथांचा संग्रह ‘ब्रिटिश एमेइस्टस’ (ब्रिटन देशांतील निबंधकार) नांवाच्या पुस्तकांत केला आहे. याचे एकंदर ५० भाग आहेत !

२. असले निबंध रचण्यास जॉनसन यास किती आयास पडत हें पुढील गोष्टीवरून (पुढें चालू).

या कारणांमुळे त्यांत 'स्पेक्टेटर' प्रमाणे वैचित्र्य फारसे नाही. दुसरी मोठी तफावत भाषेच्यासंबंधाने जी आहे ती सर्वांस माहीतच आहे. आडिसनची शब्दरचना अगदी साधी व सुबोध असून पुनः डौलदार व गहन आहे; आणि जॉनसनची पुढील दोन गुणांनी युक्त असून पहिल्या दोहोंचा तिचे ठायीं बहुधा अभावच आहे. वर सांगितलेला कोश त्याच वेळेस चालत असल्यामुळे शास्त्रीय परिभाषेचे वगैरे मोठमोठाले शब्द त्याने त्यांत घालून दिले, व कालांतराने ते भाषेत स्थाईकहि झाले. आडिसनच्या 'स्पेक्टेटर'ने इंग्लंडांतील एकंदर लोकांस जसे वाचायास शिकविले, त्याप्रमाणे या पुढील दोन निबंधांनी त्यांस विचार करायला शिकविले अशी प्रसिद्ध आहे.

२. जॉनसनचा या पुढचा ग्रंथ त्याची प्रसिद्ध कादंबरी 'रासेला' हा होय. याविषयी मराठी वाचकांस विशेष माहिती सांगण्याची गरज नाही; कां की, माजी 'शालापत्रका'वरून व कांहीं वर्षांपूर्वी त्यांतील सर्व भाग एकत्र करून संबंध भाषांतर जें छापलें आहे त्यावरून सदरील पुस्तकाचे स्वरूप पुष्कळांस थोडे बहुत माहीत असेलच. तथापि प्रस्तुत चरित्राच्या पूर्णतेस्तव व इतर वाचकांच्या माहितीकरितां या जगद्विख्यात ग्रंथाविषयीहि पूर्वक्रमास अनुसरून कांहीं लिहितों. या गोष्टीची मूळ कल्पना मागे सांगितलेल्या 'अबिसिनिया देशाच्या सफरी'पासून जॉनसन यास सुचली हें उघडच आहे. वरील ग्रंथांत त्या देशाच्या सृष्टिवैभवाविषयी त्यानें वृत्तांत वाचला होता, व तो सर्व भाषांतर करतांना त्याच्या हाताखालून गेला होता, यास्तव आपल्या कादंबरीचे स्थल त्यानें तेथेंच योजलें. याशिवाय बाकीची सर्व योजना त्यानें आपल्या देशाच्या रीतरिवाजावरून केली. आतां या कादंबरीची एवढी योग्यता कशावरून धरली आहे हें जर पाहिलें, तर ती संविधानकावरून किंवा रसपरिपाकावरून आहे असें नाही. संविधानक तर अगर्दाच लहान व साधे असून प्रस्तुत कादंबरींत कोणता रस ह्मणजे पूर्णपणे किंवा अंशतःहि साधला आहे असें नाही. तींतील बहार काय ती आंतील मजकुरावरच आहे. एक तर बाह्यतः भाषेची रमणीयता; ह्मणजे ती प्रस्तुत ग्रंथकाराच्या प्रद्वतीप्रमाणे अंमळ अवजड तर आहेच, पण गज्याच्या गतीप्रमाणे तीं भारदस्तपणा व डौल हेहि गुण पण आहेत. परंतु याहून प्रस्तुत ग्रंथाचा

लक्षांत येतें. तो एकरां ऑक्सफर्ड येथें गेला असतां त्यानें आपल्या एका मित्रास पुसलें कीं, टपालाची गाडी निघण्यास त्रिती अवकाश आहे ? त्यानें सांगितलें, अर्धा तास. मग ताबडतोब स्वारी कागद, शई व पेन घेऊन बसली, आणि तेवढ्या वेळांत पुढील दिवसाचा अंक तयार केला. शेवटले शब्द संपतांच कागदाची घडी करून त्यानें वर पत्ता लिहिला. हें पाहून जवळ बसलेला वरचा स्नेही ह्मणाला, "थांबा थांबा, मला एकदां वाचूं द्या." जॉनसननें उत्तर केलें, "अरे, मी तरी कोठें पुनः वाचून पाहिला आहे !" असें ह्मणून त्यानें लखोटा गाडींत नेऊन टाकला.

मुख्य मोहक गुण ह्मणजे वर्णन करण्याची शैली व आयुष्यांतील निरनिराळ्या स्थितींचें तांत जें यथार्थ व चित्तवेधक विवेचन केलें आहे तें होय. या एका गुणावरून 'रासेलसा'ची प्रख्याति तें प्रसिद्ध होताच चौहोंकडे इतकी झाली कीं, ज्या पुस्तकवाल्यानें तें विकत घेतलें त्यास त्याच्या विक्रीपासून पुष्कळ नफा झाला, व जॉनसनच्या ह्मणार्तांतच त्याचें भाषांतर युरोपांतल्या साऱ्या भाषांतून झालें !

वरील कादंबरी लिहिल्याचा प्रसंग मोठा चमत्कारिक आहे. तो प्रस्तुत ग्रंथकाराची आई मरण पावली व तन्निमित्त खर्च भागविण्यास त्यानें हें साधन काढलें हा होय. मागे सांगितल्याप्रमाणें जॉनसन घरदार सोडून लंडनास आपलें नशीब काढण्याकरितां जो आला तो पुनः आपल्या आईला भेटण्यास फारकरून गेलाच नाही. येथेंच त्यास आपला चरितार्थ चालविण्यास मोठी पंचाईत पडत असे, तेव्हां जाण्यास मुळांच सबड नव्हती हें उघडच आहे. तरी वरचेवर आपलीहि अडचण करून तो तिजकडे पैसा अडका पाठवीत असे. सरते शेवटीं एकुणनवदाव्या वर्षी तिचा अंत झाला. तेव्हां आपला पुत्रधर्म जागविण्याकरितां वरील ग्रंथाचें मोल जें शंभर पौंड मिळालें तेवढें घेऊन तो परत आपल्या गांवां गेला; व तिचें उत्तरकार्य करण्यांत व कर्ज वारण्यांत वगैरे वरील रक्कम त्यानें खर्चली. 'रासेलस'सारखा ग्रंथ योजण्यास व लिहिण्यास जॉनसन यास एका आठवड्याचा संध्याकाळचा वेळ ह्मणजे सरासरी वीस पंचवीस तास पुरले !!

३. येथवर या विख्यात ग्रंथकर्त्यास स्वोपजीवनार्थ जे सतत परिश्रम पडत व निरंतर विपत्तींत रहावें लागे, ती स्थिति संपण्याचा आतां समय आला. सन १७६० त दुसरा जार्ज राजा निवर्तून तिसरा गादीवर आला. हा इंग्लंडांत जन्मला असल्यामुळें व इंग्रजी रीतिरिवाजांत वाढल्यामुळें त्याच्या घराण्याविषयीं पुष्कळ लोकांच्या मनांत जे ग्रह वागत होते ते बरेच नाहींसे झाले, व तो जातीनें बराच बुद्धिमान असल्यामुळें पहिल्या पहिल्यानें तर साऱ्या प्रजेस तो अत्यंत प्रिय झाला. जॉनसनच्या मनाची वरच्याप्रमाणेंच स्थिति झाली. तो मागील राजांस सर्वांदिखतां सपाटून शिव्या देत असे; पण वरील राजाच्या हातीं राज्यसूत्र आल्यापासून त्याची वृत्ति एकंदर राष्ट्रप्रमाणें पालटली. अशा संधीस राजाच्या प्रधानानें त्यास पेनशन (वर्षासन) करून देण्याचें योजलें. राजानेंहि त्याचा लौकिक पुष्कळ दिवस ऐकिला होता, यास्तव वरील संकल्पास त्यानें अनुमोदन दिलें. पण पेनशनाची गोष्ट काढली असतां त्यास आवडेल कीं नाहीं हाच पहिल्यानें मोठा विचार होता. जॉनसनची वृत्ति आरंभीं सांगितलीच आहे कीं, तो अतिशयित निस्पृह असे, व त्यामुळें कोणी केवढाहि मोठा असला तरी त्याची पर्वा तो बिलकुल बाळगीत नसे. शिवाय चेस्टरफील्डचा मागे सांगितलेला वृत्तांत झाल्यापासून तर त्याचा स्वभाव सर्वास जाहीर झाला होता, व त्यासहि बडे लोका-

च्या आश्रयाचा पुरा त्रास येऊन गेला होता. 'यामुळे वरील हेतु सिद्धीस कसा न्यावा याची वरील प्रधानास पंचाईत पडली. शेवटी त्याच्या मित्रांकडून संधान बांधून वरील मनोगत त्यास बेताबाताने कळविले. जॉनसनला या गोष्टीचा पहिल्याने मोठा विचार पडला; कारण ताबेदारीचा त्यास अतिशय त्रास असे, व शिवाय त्याने आपल्या घोशांत 'पेंशन' व 'पेंशनर' या शब्दांच्या व्याख्या ज्या दिल्या होत्या त्यांस अनुसरून झटले ह्याजें वरील इनाम त्याने घ्यावे की नाही याचा सहज निवाडा होतो." पण राजाकडून आलेल्या मनुष्यांनी त्यास निक्षून सांगितले की, हे वर्षासन तुझांस राजाने जें दिलें आहे, तें इतःपर सरकारची तुझां काहीं कामगिरी बजवावी या उद्देशाने दिलें आहे असे नाही; तर फक्त यापूर्वी तुझां मोठमोठे ग्रंथ रचून लोकहित जें केलें त्याबद्दल तुझांस हें बक्षीस आहे. हें समजल्यावर जॉनसनने त्या बेतास आपला स्कार दिला; आणि ह्यातीपर्यंत सालीना तीनशें पौंडांची रक्कम त्याच्या घरी चालत येत होती.

सृजति तावद्दशेषगुणाकरं पुरुषरत्नमलंकरणं भुवः ।

तदपि तत्क्षणभंगि करोत्यहो अहह कष्टमपंडितता विधेः ॥

नीतिशतक.

अंक ३७—(१) जॉनसनचा उत्तरकाल. (२) 'क्लब'ची स्थापना. (३) बॉसवेल. (४) स्कॉटलंड देश'वर मुशाफरी. (५) शेक्सपियरची आनृत्ति. (६) राज्यप्रकरणीं लेख. (७) 'कविचरित्र'. (८) अखेरची हकीकत.

१. गेल्या अंकांत प्रस्तुत विल्यात ग्रंथकारास राजाश्रय कसा मिळाला तो प्रकार सांगितला. ही गोष्ट घडल्यापासून जॉनसनचा येथवरचा क्रम अगदीं पालटून गेला.

१. 'रांबर' चालत असतां राजाचा ज्येष्ठ पुत्र फ्रेडरिक, जो पुढें ल्वकरच मरण पावला, त्याच्याकडून सात प्रती घेण्याबद्दल ठराव होऊन तो वेत जॉनसन यास कळविला होता. पण तो या वेळेस इतका बेफीकीर झाला होता की, एवढ्या आश्रयाचाहि त्याने आदर केला नाही. यामुळे तो येथेंच खुंटला हें उघडच आहे.

२. Pension—pay given to a state hireling for treason to his country.

(पेंशन—फितूर राहून देश बुडविण्याकारितां सरकारच्या बंधा गुलामास जो पगार देतात तो).

Pensioner—a slave of state hired by a stipend to obey his master.

(पेंशनर—तोंडावर तुकडा टाकून सरकाराने वश करून घेतलेला बंदा नोकर).

३. "संपूर्ण गुणांनीं मंडित व पृथ्वीस भूषणभूत अशा पुरुषरत्नास निर्माण करून त्याचें जीवित केवळ क्षणभंगुर करून ठवतो, हा ब्रह्मदेवाचा केवढा वेडेपणा आहे."

सकाळीं निजून उठल्याबरोबर आज भोजनाची तजवीज काय ही काळजी जी त्याच्या समोर नित्य उभी रहात असे, ती आतां नाहीशी झाली. त्याच्या मनास मानेल त्याप्रमाणें केवळ स्वतंत्रतेनें वागण्यास तो आतां मुक्त्यार झाला. यापूर्वीं त्याची बायको व आई यांचा खर्च त्यास चालवायाचा असे; पण आतां तो अगदीं एकेकटा राहिल्यामुळे त्यास कोणत्याहि प्रकारचें बंधन उरलें नाहीं. या वेळेस त्याची विद्वत्त्वकीर्तिहि स्थाईक झाल्यासारखी होऊन तत्कालीन पंडितमंडळांत तो सर्वानुमतें अग्रगण्य ठरला, व येथपासून पुढील वीस वर्षे मोठमोठे विद्वान् व नामांकित ग्रंथकारहि त्याच्याशीं स्पर्धा करण्याचें टाकून देऊन त्याचें वक्तृत्व शिष्यवर्गाप्रमाणें भक्तिपुरःसर ऐकूं लागले. हीं वीस वर्षे जॉनसनच्या एकट्याच्या संबंधानेंच काय, पण एकंदर इंग्लंड देशच्या संबंधानेंहि चांगलीं ध्यानांत ठेवण्यासारखी आहेत. त्यांत राजकीय प्रकरणां मोठमोठाल्या उलाढाली होऊन एक जबरदस्त राज्यक्रांति झाली; व प्रस्तुत ग्रंथकाराची ख्याति शिखरास जाऊन पांचून त्याचे कित्येक अत्यंत लोकमान्य ग्रंथ प्रसिद्ध झाले.

२. जॉनसनच्या येथवर सांगितलेल्या क्रमांत व यापुढें जो सांगायाना त्यांत दुसरा एक मोठा विशेष असा आहे कीं, यापुढचा त्याचा काळ प्रायः वाक्पांडित्य करण्यांत गेला. येथपर्यंत जसें त्यास ग्रंथरचनेचें काम केवळ अगत्याचेंच होतें,—कां कीं, त्याशिवाय उपाशीं मरायाचीच पाळी यावयाची—तसें इतःपर नसल्यामुळे, व वादप्रतिवादाची त्यास स्वभावतःच पराकाष्ठेची हौस असल्यामुळे, ती त्यानें यापुढील वीस वर्षांत यथेच्छ पुरवून घेतली. त्याच्या नांवावर मुमारे साठ सत्तर वर्षे पुढें चाललेला जो 'क्लब' तो त्यानें याच वेळेस स्थापला. यांत त्या वेळेचे मोठमोठे नामांकित पुरुष होते; ते बर्क, गिबन, ग्यारिक, गोल्डस्मिथ, रेनॉल्डस, प्रख्यात वक्ता फॉक्स, प्रसिद्ध भाषाभिज्ञ सर विल्यम जोन्स इत्यादि होत. ही मंडळी दर आठवड्यास एकदां एके ठिकाणां जमत असे. त्या वेळेस जेवायाची तयारी केली असून तें काम व संभाषण हीं दोन्ही बरोबर सुरू होत. वरच्यासारखी मंडळी एकत्र झाली असतां जें भाषण होत असेल त्याची वाचकांस सहज कल्पना करतां येईल. या पंडितमंडळांत निरनिराळे विषय निघत; पण ते प्रायः इंग्रजी भाषेतील नव्या जुन्या ग्रंथकारांविषयींचे असत. एकदां नवा ग्रंथ प्रसिद्ध झाला असतां त्यावर बरील सभेंत अवश्य चर्चा होत असे; व तांत त्याच्या गुणावगुणांचाहि निर्णय तेव्हांच होऊन तो साऱ्या लंडनभर लवकरच होई. तेणेंकरून नव्या ग्रंथांच्या साऱ्या प्रति भराभर खपून जाणें किंवा त्या वाण्यांच्या दुकानां जाऊन पडणें हा सोक्षमोक्ष होण्यास उशीर लागत नसे. असो; तर जॉनसन ज्या मंडळीचा अध्यक्ष होता ती अशा तऱ्हेची होती. हींतील मुख्य

१. बरील अतिविख्यात मंडळीविषयीं भेकेंलेनें लिहिलें आहे—

(पुढें चालू).

मुख्य सभासदांची बरीच माहिती यापूर्वी प्रसंगवशात दिलेलीच आहे. यास्तव प्रस्तुत स्थलां त्यांपैकीं एकाचा मात्र वृत्तांत येथें विशेषतः देतां. हा सभासद जॉनसनचा प्रसिद्ध चरित्रकार बॉसवेल हा होय. ज्याची गणना चरित्रकारांत अप्रेसरत्वेकरून करतात, व ज्यानें भाषणांचीं भाषणे समर्पक व मनोवोधक रीतीनें उतरण्याची अपूर्व कला प्रगट केली, त्याची हकीकत आमच्या वाचकांस समजणें अवश्य होय.

३. बॉसवेल हा स्कॉटलंडांतील एका जहागीरदाराचा मुलगा होना. याच्या बापाकडे तेथील सेशन जज्याचें काम असून बॉसवेल यासहि त्यानें कायदे शिक्षण्याकडेच पहिल्यापासून घातले होते. तरी त्याचा स्वभाव कांहींसा हूड व हौशी असल्यामुळे वरचाच अभ्यास त्यानें सारखा चालविला नाहीं. कांहीं वेळ लष्करी खात्यांत शिरून कांहीं वर्षे फ्रान्स, इटाली, स्वित्सर्लंड, कॉसिका वगैरे देशांतून त्यानें मुशाफरी केल्या. त्यास लहानपणापासून विद्येचा भारी शोक असे. निरनिराळ्या विषयांवर पुस्तकें वाचावीं व मोठमोठ्या विद्वानांचा स्नेह संपादन करावा, याचा त्यास अतिशयित नाद असे. त्या वेळच्या इंग्लंडांतल्याच काय, पण दूरदूरच्या देशांतल्या महान् महान् पंडि-

“In 1764 was formed a club, which gradually became a formidable power in the Commonwealth of letters. The verdicts pronounced by this conclave on new books were speedily known all over London, and were sufficient to sell off a whole edition in a day, or to condemn the sheets to the service of the trunk-maker and the pastry-cook. Nor shall we think this strange when we consider what great and various talents and acquirements men in the little fraternity. Goldsmith was the representative of poetry and light literature, Reynolds of the arts, Burke of political eloquence and political philosophy. There too were Gibbon, the greatest historian, and Jones, the greatest linguist, of the age. Garrick brought to the meetings his inexhaustible pleasantry, his incomparable mimicry and his consummate knowledge of stage effect. To predominate over such a society was not easy; yet even over a such society Johnson predominated. Burke might indeed have disputed the supremacy to which others were under the necessity of submitting. But Burke, though not generally a very patient listener, was content to take the second part when Johnson was present; and the club itself, consisting of so many eminent men, is this day (1856) popularly designated as Johnson's club,”

तांचाहि परिचय त्यानें जोडला होता. याचा अभ्यास पुरा झाल्यावर त्यानें बापाच्या इच्छेप्रमाणेंच वकीलीचा धंदा पतकरला. एडिनबर्गच्या पार्लमेंटांत हा मोकडमे चालवीत असे; व त्याची त्या वेळेस ख्यातिहि पुष्कळ होती. पुढें बापाच्या मरणानंतर त्याची जहागीर याजकडे आली. हिचा उपभोग दहा पंधरा वर्षे घेऊन शेवटचा काळ त्यानें संतति, संपत्ति व कीर्ति या ऐश्वर्यानें युक्त होत्साता घालविला.

बॉसवेलची जॉनसन याशी प्रथमतः जी ओळख झाली, ती १७६३ सालीं झाली. या वेळेस त्याचें वय सारें बावीस वर्षांचें होतें. तरी इतक्या वयांतहि त्यानें इतकें ज्ञान संपादन केलें होतें व त्यास विद्येची इतकी अभिरुचि होती कीं, जॉनसन हा बराच वयातीत झाला असतां व त्याचा स्वभाव तुसडा असतां, दोघांचा लवकरच अतिशयित परिचय जडून पक्का स्नेह जमला. जॉनसनसारख्या वृद्ध व सर्वमान्य होऊन बसलेल्या महापंडितानें ज्यास बरोबरीनें बोलायाला चालायाला योग्य असा मित्र निवडला, व इतर सर्वांहून जो त्यास लवकरच अतिशयित प्रिय झाला तो केवळ महामूर्ख व महानीच असेल हें मुळांच संभवत नाहीं. तरी मेकॉलसाहेबांनीं या बिचाऱ्या चरित्रकारावर जो कडाका उडवून दिला आहे व त्याची जी फटफजिती करून दिली आहे, ती पुष्कळांस माहीत असेलच. असो; यासंबंधानें यापुढें लिहावयाचेंच आहे. या दोघां मित्रांचा वर सांगितल्याप्रमाणें जो एकदां संबंध जडला तो थेट जॉनसनच्या हयातीच्या अखेरपर्यंत ह्मणजे सुमारे बावीस वर्षे राहिला. इतक्या काळांत त्यांचे अनेक भाषणादि प्रसंग झाले. एकदां तर दोघांनीं एक दूरचा प्रवास केला; व शिवाय दर वर्षी बॉसवेल हा आपल्या देशांतून इंग्लंडास जेव्हां येई तेव्हां वर सांगितलेल्या 'क्लब'च्या वगैरे ठिकाणीं जॉनसन व त्याचें मित्रमंडळ यांचा त्यास समागम होई. याखेरीज जॉनसनचा व त्याचा अगदीं घरोबा जमला असल्यामुळें दोघांचें खाजगी रीतीनें जें संभाषण होई तें निराळेंच. बॉसवेल हा अगदीं मोकळ्या मनाचा व मोठा लाषवी असल्यामुळें, व जॉनसन हा एकेकटा असून शिवाय पूर्वी सांगितलेला जो मेंदूचा विकार त्याच्यापासून त्यास वारंवार पीडा होत असल्यामुळें, ते परस्परांस अत्यंत इष्ट असत. बॉसवेल यास या महापंडिताचें वक्तृत्व सेवन करण्याची व प्रत्येक विषयावर त्याचीं काय काय मते आहेत तीं समजून घेण्याची अतोनात इच्छा होती; व इकडे जॉनसन यासहि कोणी भाविक श्रोता मिळाला असतां चंद्रसमुद्रन्यायानें त्याच्या वाणीस मोठें भरतें येई. त्यानें पन्नास वर्षे जगाचा अनुभव घेतला होता, व हजारों ग्रंथांचें त्यास अवलोकन झालें होतें. शिवाय त्याची बुद्धि स्वभावतःच परम

१. जॉनसनची व त्याच्या भावी चरित्रकाराची जी पहिली भेट झाली तिची हकीकत मोठी चमत्कारिक आहे. ती बॉसवेलच्या ग्रंथांतून वाचण्यास आमच्या इंग्रजी जाणणाऱ्या वाचकांस शिफारस केल्यावांचून रहावत नाहीं.

सूक्ष्म व शोधक होती, यास्तव कोणीं कसलाहि वाद काढला तरी त्यावर तो इतक्या उत्तम तऱ्हेची चर्चा करी, कीं एक शब्दहि इकडचा इकडे न करतां त्याचें भाषण खुशाल छापायाला पाठवावें. असो; तर याप्रमाणें वीस वर्षे पावतों बॉसवेलनें जॉनसनच्या व त्याच्या मित्रमंडळीच्या भाषणरत्नांचा जो मोठ्या श्रमानें व आस्थेनें आपणापाशीं संग्रह करून ठेवला होता तो त्यानें सरते शेवटीं चरित्ररूपानें मोठ्या चातुर्यानें ग्रथित करून साऱ्या जगास प्रगट केला.

येथें प्रसंगवशात् बॉसवेलच्या स्वभावाविषयी व योग्यतेविषयी कांहीं लिहिलें पाहिजे. याचें कारण वर सांगितलेंच आहे कीं, मेकॉलेसाहेबांनीं जॉनसनविषयांच्या दोन लेखांत व इतर ठिकाणींहि प्रस्तुत चरित्रकार हा मूर्खीतला मूर्ख, पाजांतला पाजी असें जगजाहीर करून टाकलें आहे; व त्यांच्या लेखांत समयविशेषी सत्याचा किती अत्यल्प अंश असतो हें अद्याप चोहोंकडे पुरतेपणीं माहीत झालें नसल्यामुळें वरील समजूतच पुष्कळांच्या मनांत खिळून राहिली असेल यांत संशय नाहीं. या महान् टीकाकारानें बॉसवेल यास त्याच्या परिश्रमाबद्दल जें बक्षीस दिलें आहे त्याचा सारांश येणेंप्रमाणें आहे.—“बॉसवेल हा पहिल्या प्रतीचा ढ होता; त्याला अकल कशी ती आल्या जन्मांत कधींच आली नाहीं; चातुर्य, तर्कशक्ति, रसिकता, इत्यादि गुणांचा त्यास गंधहि नव्हता. शिवाय कोणी मोठा पाहिला कीं, त्याची धुंकी झेलायला

१. जॉनसनच्या वाकदूतत्वाविषयी मेकॉलेचा अभिप्राय येणेंप्रमाणें आहे—

“The influence exercised by Johnson's conversation, directly upon those with whom he lived, and indirectly upon the whole civilized world, was altogether without a parallel. His colloquial talents were indeed of the highest order. He had strong sense, quick discernment, wit, humour, immense knowledge of literature and life and an infinite store of curious anecdotes. Every sentence which dropped from his lips was as correct in structure as the most nicely balanced period of the Rambler. He uttered his short, weighty, and pointed sentences with a power of voice, and a justness and energy of emphasis, of which the effect was rather increased than diminished by the rollings of his huge form, and by the asthmatic gaspings and puffings in which the peals of his eloquence generally ended. To discuss questions of taste, of learning, of casuistry, in language so exact and so forcible that it might have been printed without the alteration of a word, and to him no exertion, but a pleasure. He loved, as he said, to fold his legs and have his talk out.”

लागावें, रिकाम्या उलाढाल्या करीत असून चोंबडेपणा करावा, इकडची चुगली तिकडे व तिकडची इकडे सांगावी, अशा प्रकारचा हा अगदी बेशरम, हलकट, पोरकट असा मनुष्य होता.” याप्रमाणे आरंभी ज्याच्या ग्रंथाचे एवढे माहात्म्य वर्णिले आहे, त्याच्या सर्व गुणांची एका सपाठ्यास धुळधाण करून देऊन पुढे तर वरील टीकाकर्त्याने जी एक मौज सांगितली आहे ती वाचून तोंडांत बोट घातल्याशिवाय रहावत नाही ! ती आश्चर्यकारक गोष्ट ही की, ‘बॉसवेल हा वर सांगितल्याप्रमाणे बडा शंख होता म्हणून त्याच्या हातून एवढा ग्रंथ तयार झाला’ !!! ही आमच्या साहेबांची कोटी मागे कित्येक जे विलायती तर्क आह्मी आपल्या वाचकांस सादर केले आहेत त्यांच्या वर्गीत ठेवण्यासारखीच आहे. महामूर्खत्व हे उत्तम ग्रंथरचनेचे कारण कसे होऊ शकेल हे आह्मांस कळत नाही. आमचा तर अद्याप असा समज आहे की,

न प्रभातरलं ज्योतिरुदेति वसुधातलात् ।

“विचित्रप्रभा मिरविणारे तेज पृथ्वीच्या पृष्ठभागापासून कधीहि निर्माण व्हावयाचे नाही.” उघडच आहे की, अभावरूप कारणापासून भावरूप कार्य कसे निष्पन्न होईल ? मूर्खत्वापासून ज्ञानवत्त्वाचा प्रादुर्भाव होणे हे अधिकारापासून प्रकाशाचा उदय होण्यासारखे वस्तुगत्याच अशक्य होय !

प्रस्तुत चरित्रकाराविषयीच्या वरील उल्लेखांवरून मेकॉलेसाहेबांच्या मनावर दुष्ट ग्रहांचा अंमल किती चालत असे, व त्या अंमलांत ते कोटपर्यंत भरकटत जात हे आमच्या वाचकांच्या सहज लक्षांत येईल. जॉनसन हा राजपक्षाचा असून लोकपक्षीय लोकांचा तो अत्यंत द्वेष करीत असे, व शिवाय मेकॉलेच्या घराची प्रतिदैवत जी शेक्सपीयर व मिल्टन त्यांशी वरील पांडिताने जागोजाग विरोधभक्ति प्रगट केली आहे, इत्यादि अनेक कारणांवरून जॉनसनविषयी वरील ग्रंथकाराच्या मनांत मोठेसे प्रेम नव्हतेच; यास्तव बॉसवेलच्या ग्रंथाविषयी लिहिण्याचा जेव्हा प्रसंग आला तेव्हा ‘शिष्या-

१. “If Boswell had not been a great fool, he would never have been a greater writer. Without all those qualities which made him the jest and torment of those among whom he lived, without the officiousness, the inquisitiveness, the effrontery, the toad-ending, the insensibility to all reproof, he never could have produced so excellent a book..... He had, indeed, a quick observation and a retentive memory. These qualities, if he had been a man of sense and virtue, would scarcely of themselves have sufficed to make him conspicuous; but because he was a dunce, a parasite and a coxcomb, they have made him immortal !”

पराधे गुरोर्दंडः' या न्यायाचा विपर्यय करून बिचाऱ्या शिष्यावर वरील टीकाकाराने आपली लेखणी खूप मनमुक्त झाडून घेतली. पण हा धडाका उडवून देण्यापूर्वी त्याने हें लक्षांत कसें आणलें नाहीं कोण जाणे, कीं बॉसवेल हा केवढाहि महामूर्ख असला तरी मोठमोठ्या शहाण्यांचे ग्रंथ जेव्हां पार धुळीस मिळून गेले असतील तेव्हांहि त्याचा आजच्याप्रमाणेच कोरा करकरीत राहिला ! त्याप्रमाणेच जॉनसनविषयी सदरील चरित्रकाराच्या ज्या वृत्ति होत्या, व ज्या त्याने पदोपदो प्रकृत ग्रंथांत मोकळ्या मनानें प्रगट केल्या आहेत, त्या केवळ त्याच्याच टाया वाग करीत होत्या असें नाहीं. बर्कसारख्यांनीहि ज्याच्याशीं नम्रवैकल्य शिष्यभाव प्रगट करावा, तसाच एवढा वक्ता फॉक्स व एवढा प्रचंड इतिहासकार गिवन पण त्यासहि ज्याच्याशीं बोलण्याचा धाक वाटत असे, त्याच्या पुढें बॉसवेलसारख्याने आपला कितीहि नीचभाव प्रगट केला व त्याविषयांची पूज्यता कितीहि नम्रभावानें प्रदर्शित केली, तरी त्यांत कांही आश्चर्य नाहीं. सारे जग ज्यांच्या बुद्धिवैभवानें चकित होतें व ज्यांची कीर्ति गातें, त्यांच्या-विषयां पूज्यता मनांत धरणें व ती व्यक्त करणें हें जर नाचपणाचें व मूर्खपणाचें दर्शक होय; तर मेकालेसाहेब स्वतः वरील दोषांपासून सुटतील असें नाहीं. त्यांनीहि स्वतःची प्रेमाची व भक्तीची उकळी बॉसवेलहून जास्त आंवरून धरलेली कोठेहि दृष्टीस पडत नाहीं. पुष्कळ ठिकाणां असें मात्र नजरेस येतें कीं, त्यांची दृष्टि प्रेमाश्रूनीं अत्यंत व्याप्त होऊन त्यांस गुणदोषांचें भान यथास्थित होत नाहीं. हें प्रेमांधत्व प्रस्तुत महामूर्ख चरित्रकाराच्या ग्रंथांत फारच क्वचित् आढळेल.^१

१. गिवन जॉनसनच्या मंडळींत नेहमी असणें दोषांचें भाषण झालेलें फारमें आढळत नाहीं. फॉक्सविषयां तर बॉसवेलनें असें लिहिलें आहे—

“It has been observed and wondered at, that Mr. Charles Fox never talked with any freedom in the presence of Dr. Johnson; though it is well known, and I myself can witness, that his conversation is various, fluent and exceedingly agreeable.”

२. बॉसवेलच्या ज्या वृत्ति मेकालेसाहेबांनीं वरील कुस्ति नावे दिली आहेत त्यात्र पुढील उताऱ्यांत स्पष्ट दिसतान—

“We must conclude. And yet we can scarcely tear ourselves away from the subject. The days immediately following the publication of this relic of Milton appear to be peculiarly set apart, and consecrated to his memory. And we can scarcely be censured if, on this his festival, we be found lingering near his shrine, how worthless soever may be the offering which we bring to it. While this book lies on our table, we seem to be con-
(पुढें चालू).

असो; तर बोंसवेलच्या गुणांचें व योग्यतेचें यथास्थित ज्ञान वरील टीकाकत्यासि मुळांच झालें नाहो, किंवा तें त्यानं प्रगट तरी केलें नाहीं, असं ह्मणणें भाग आहे. तें सदरील चरित्र वाचलें असतां कोणास सहज होणारें आहे. सदरील चरित्रकाराचा पहिला मोठा गुण ह्मटला ह्मणजे गुणाची पारख व चहा होय. मोठमोठ्या विद्वानांचा व नामांकित पुरुषांचा समागम करण्याविषयीं त्याची उत्कंठा एवढी प्रबळ असे कीं, तो स्वतः थोर कुत्रांत निपजला असतां व त्याचा त्याला अभिमान वाटत असतां जान-सनसारख्या कंगाल मनुष्याशीं सुद्धां आपण होऊन तो स्नेह करी. ईश्वरदत्त गुणांनीं जे श्रेष्ठ त्यांच्यापुढें केवळ कुलपरंपरेनं आलेल्या वैभवाचा श्रेष्ठपणा केवळ तुच्छ होय ही थोर समजूत अगदीं तरुण वयापासून त्याची दृढ झालेली होती. तें तर काय, पण त्याची गुणग्राहकता अशी असे व गुणिजनांविषयीं इतकी पूज्यता त्याचे ठायीं वागत असे, कीं कोणाशीं त्याचा केवढाहि मतविरोध असला तरी केवळ गुणावर नजर देऊन तो त्यास चाहत असे, व त्यांच्या स्नेहाची इच्छा करी. प्रत्यक्ष जॉनसनचेंच जरी उदाहरण घेतलें, तरी त्याचें व त्याच्या चरित्रकाराचें सर्वांशीं ऐकमत्य होतें असं नाहीं. राज्यप्रकरणाविषयीं व निरनिराळ्या ग्रंथकारांच्या योग्यतेविषयीं वगैरे त्यांचा वेवनावच असं. हा मतभेद जॉनसनविषयीं बोंसवेलची एवढी सप्रेम भक्ति असतां त्यानं जेथें तेथें स्पष्ट बोलून दाखविला आहे, किंवा 'दोषा वाच्या गुरोरपि' या न्यायास अनुसरून त्यास स्थूलविशेषां दूषणेंहि दिलीं आहेत. असो; तर स्नेहास विघात करणारीं

temporaries of the writer. We are transported a hundred and fifty years back. We can almost fancy that we are visiting him in his small lodging; that we see him sitting at the old organ beneath the faded green hangings; that we can catch the quick twinkle of his eyes, rolling in vain to find the day; that we are reading in the lines of his noble countenance the proud and mournful history of his glory and his affliction. We imagine to ourselves the breathless silence in which we should listen to his slightest word, the passionate veneration with which we should kneel to kiss his hand and weep upon it, the earnestness with which we should endeavour to console him, if indeed such a spirit could need consolation, for the neglect of an age unworthy of his genius and his virtues, the eagerness with which we should contest with his daughters, or with his Quaker friend Elwood, the privilege of reading Homer to him, or of taking down the immortal accents which flowed from his lips."

—*Essay on Milton.*

जीं कारणें सामान्यतः जगांत दृष्टीस पडतात त्यांचा प्रस्तुत चरित्रकारावर बिलकुल अंमल न चालून 'हंसो यथा क्षीरमिवांशुमभ्यात्' याप्रमाणें प्राह्य जेवढा अंश तेवढा ज्याच्या त्याच्यापासून काढून घेण्याची हातोटी त्यास फार चांगली साधली होती. दुसरा गुण विलक्षण स्मरणशक्ति. ही प्रस्तुत ग्रंथकर्त्याच्या कृतीवरून कोणासहि स्पष्ट दिसणार आहे. दोन तीन मनुष्यांचें एक अर्धी घटका परस्पर संभाषण झालें असतां तें शब्दशः दुसऱ्यास सांगावयाचें असल्यास त्या सांगणारास केवढी पंचाईत पडेल याचा कोणासहि स्वतःच्या अनुभवावरून सहज कल्पना करतां येईल. मग जॉनसनसारख्याचें त्याच्या विद्वान मित्रमंडळीशीं मोठमोठ्या प्रौढ व गहन विषयांदर सविस्तर होणारें भाषण ज्यानें ध्यानांत धरून नंतर घरी गेल्यावर लिहून ठेवाचें, त्याच्या स्मरणशक्तीचा कोणास चमत्कार वाटणार नाही? बॉसवेल यासहि पहिल्या पहिल्यानें हे काम भारी जड जाऊन त्यानें जॉनसनच्या भाषणांचा नुसता सांगश दिलेला आहे; पण पुढें क्रमाक्रमानें प्रस्तुत महापंडिताची भाषणपद्धति जशी त्यास अत्यंत परिचित होऊन गेली व भाषणें उतरून ठेवण्याच्या कलेंत तो घटावत गेला, तसतसें तें त्यास स्वल्प वाटून तो मोठमोठालीं भाषणें सुद्धां कमवार यथास्थित लिहून ठेवूं लागला. हा त्याचा अचाट उद्योग, कीं जो त्यानें बीस वर्षे सारखा चालविला होता त्यावरून जॉनसनचें वचतृत्व सर्व लोकांस प्रसिद्ध करण्याची त्याची केवढी उत्कंठा असावी ती स्पष्ट होते. तशीच वरील भाषणांविषयांहि पहिल्यापासून प्रसिद्धि आहे, कीं त्यांत चरित्रकारानें आपण होऊन पदरचा एक शब्दहि घेतला नाही. आपल्या गुरुप्रमाणेंच बॉसवेल हा सत्याचा एवढा निःसीम भक्त होता कीं, एका शब्दाचाहि पडताळा पहाणें असतां तो साऱ्या लंडनभर फिरे. पण याहूनहि मोठा गुण एक अद्याप सांगायलाच आहे; कीं ज्याच्या योगानें

१. सर जॉशुआ रेनार्ड्स हा जॉनसनचा परम रनेही असून बॉसवेलचाहि त्याच्याशीं वरील संबंधास्तव अत्यंत परिचय असे. प्रस्तुत चरित्र प्रथमतः त्यालाच नजर केलें होतें. त्यानें वरील ग्रंथाच्या संबंधानें मत पुढील उताऱ्यांत दाखल केलेलें आहे—

“Sir Joshua Reynolds told me at his table, immediately after the publication of this book, that every word of it might be depended upon as if given on oath. Boswell was in the habit of bringing the proof-sheets to his house, previously to their being struck off; and if any of the company happened to have been present at the conversation recorded, he requested him or them to correct any error; and not satisfied with this, he would run over all London for the sake of verifying any single word which might be disputed.”—

—Wordsworth.

प्रस्तुत चरित्रास विलक्षण शोभा आली असून तो तसा दुसऱ्या कोणत्याहि ग्रंथकाराचे ठायीं आढळत नाही. हा गुण मनुष्यस्वभावाचें ज्ञान होय. जॉनसन व त्याचें मित्र-मंडळ यांच्या स्वभावांची व गुणांची वांस्वेळ यास इतकी उत्तम पारख होती कीं, प्रत्येकाचें चित्र रेनॉल्डच्या तजवीरीत जसें अगदीं रेखलेलें उतरलें आहे त्याप्रमाणेंच त्यांच्या मनाची तजवीर वरील चरित्रकारानें जणों काय अगदीं हुबेहुब काढून दिली आहे. आजपर्यंत पुष्कळ अतिविख्यात मनुष्यांचीं चरित्रें मोठमोठ्या नामांकित ग्रंथ-कर्त्यांनीं लिहिलीं आहेत; ह्युजो सॅक्रिटीस, जिनोफन यांच्या वेळेपासून तों थेट या काळपर्यंत. पण हीं सर्व 'जॉनसनच्या चरित्रा'पुढें केवळ रद्द होत ! त्यांत मुख्य नायकाचें व त्याच्या मंडळाचेंच काय; पण त्या अवघ्या काळाचें प्रतिबिम्ब इतकें उत्तम उठलें आहे कीं, तसा प्रकार इतरत्र कोठेहि नाही. ही कला प्रस्तुत चरित्रकारास पूर्ण साधल्याबद्दल पुष्कळांनीं त्याचीं अतिशयित तारीफ केली आहे, व त्याच्या ग्रंथाची लोकमान्यता अद्याप पहिल्यासारखी असल्याचें वीज तेंच होय. खुद्द जॉनसननेंहि वरील गुणाबद्दल आश्चर्य प्रदर्शित केलेलें व आपल्या वक्तृत्वाचा मासला इतक्या उत्तम तऱ्हेनें जगास प्रसिद्ध होणार हें पाहून त्यास अत्यंत आनंद झालेला प्रस्तुत चरित्रांतच दाखल झाला आहे.

तर याप्रमाणें प्रस्तुत ग्रंथकाराचा विख्यात चरित्रकार वांस्वेळ याची व त्याच्या ग्रंथाची हकीकत आहे. ही इतकी सविस्तर देण्याचें कारण एक तर असें आहे कीं, प्रस्तुत चरित्र ज्याच्या योगानें साऱ्या जगास उपलब्ध झालें त्याचा वृत्तांत अशा स्थळां देणें उचित होय; आणि त्यांतून त्याची निर्भर्त्सना मेकॉलेसारख्यानें केली असल्यामुळें त्याची वास्तविक योग्यता प्रगट करणें तर अवश्य होय. याखेरीज आमच्या देशाचे दूषक जे वरील साहेब त्यांची स्वदेशीयाच्या संबंधानेंहि किती सत्यनिष्ठा व यथार्थबुद्धि आढळते याचाहि थोडासा चमत्कार वरील लेखावरून दिसून येणार आहे. असो;

१. अगदीं नुकता अशा तऱ्हेचा झालेला ग्रंथ 'मेकॉलेचें चरित्र' हा होय. हा पांच सहा महिन्यांपूर्वी वरील ग्रंथकाराच्या पुतण्यानें प्रसिद्ध केला आहे.

२. वर जो आधीं वांस्वेळच्या कैवारानें मजकूर लिहिला आहे तो केवळ स्वतःच्या बुद्धीनें लिहिला नसून प्रस्तुत महामूर्ख चरित्रकाराचीं पुष्कळ मोठमोठ्या विद्वानांनीं स्तुति केली आहे हे दाखविणें फार कठिण आहे असें नाही. पण वरील सर्व अभिप्राय विस्तार-भयास्तव येथें दाखल करतां येत नाहींत. यास्तव वरील खंडनाच्या समर्थनार्थ दोनच उतारे पुढें देतो—

"We owe the great riches of the English Author's remains to the curiosity excited by his lively and pointed conversation, and the happy accident of his living for the latter part of his life in the (पुढें चालू).

आतां यापुढें जॉनसनच्या आयुष्यांत विशेष द्वाणण्यासारख्या कोणत्या गोष्टी घडल्या त्या क्रमानें सांगतां.

society of a person eminently qualified, both by his tastes and his habits, to afford that curiosity an unlimited gratification. In the grateful remembrance of all who relish the pleasures of refined social intercourse, with the name of Johnson is associated that of Boswell, as indissolubly as are those of Plato and Xenophon with the more remarkable name of Socrates in the minds of all who love philosophy; and there is perhaps added a zest to the collections of the English writer which the Athenian records possess not. We see the amiable and lively historians figuring always in the group with the more stern idol; affording relief, by contrast, to the picture of the sage, and amusing by his own harmless foibles which he takes a pleasure in revealing, as if he shared the gratification he was preparing for his unknown reader. His cleverness, his tact, his skill in drawing forth those he was studying, his admirable good humour, his strict love of truth, his high and generous principle, his kindness towards his friend, his unvarying but generally rational piety, have scarcely been sufficiently praised by those who nevertheless have been ready, as needs they must be, to acknowledge the debt of gratitude due for perhaps the book, of all that were ever written, the most difficult to lay down once it has been taken up."

Lord Brougham.

बौसवेलचें महामूर्खत्व हें त्याच्या उत्कृष्ट ग्रंथरचनेचें कारण होय हें जें मेकॉलेचें द्वाणणें त्यावर एका नामांकित ग्रंथकारानें येणेंप्रमाण चर्चा केली आहे—

"*Bad is by its nature negative, and can do nothing; whatsoever enables us to do anything is by its very nature good.* Boswell wrote a *good* book because he had a heart and an eye to discern wisdom, and an utterance to render it forth; because of his free insight, his lively talent, above all of his love and child-like open-mindedness. Towards Johnson, his feeling was not sycophancy, which is the lowest, but reverence, which is the highest, of human feelings. None, but a *reverent* man—which so unspeakably few are—could have found his way from Boswell's

(पुढें चालू).

४. यापुढें प्रस्तुत चरित्रांतील विशेष सांगण्यासारख्या गोष्टी ह्याटल्या ह्याणजे जॉनसनची एक मोठी मुशाफरी व त्यानें प्रसिद्ध केलेले चार पांच ग्रंथ हे होत. ही मुशाफरी तो व बॉसवेल या दोघांनीं मिळून केली. बॉसवेलच्या मनांत फार दिवसांपासून होतें, कीं जॉनसननें आपल्या देशास यावें; व जॉनसननेंहि लहानपणीं हिब्रै-डीज वेदांविषयीं वर्णन वाचलें असल्यामुळें तेथील लोकस्थिति पहाण्याविषयीं त्यास फार इच्छा होती. पण त्याची प्रकृति मूळची सुस्त असल्यामुळें व फारा दिवसांनीं त्यास स्वास्थ्य प्राप्त होऊन तो सुखावल्यामुळें, शिवाय साठी उलटून जाऊन तो बराच वयातीत झाला असल्याकारणानें वरील त्याचा संकल्प इतःपर कधीहि सिद्धीस जाईलसें दिसत नव्हतें. पण बॉसवेलचा फार आग्रह पडल्यावरून सरते शेवटीं वरील कठिण प्रवास करण्यास तो सिद्ध झाला. वर सांगितलेलीं बेटे स्कॉटलंडच्या पश्चिम किनाऱ्यावर आहेत. तीं अगदीं एकीकडे असून मूळचींच उजाड व नापीक असल्यामुळें तेथील लोक अद्याप अगदीं अडाणी स्थितींत आहेत. गेल्या शतकांत तर त्यांची अवस्था याहिपेक्षां वाईट होती; व प्रवासाच्या सोयी तर इतपत होत्या कीं, खाज्या वलांडायास चांगल्याशा होज्याहि मिळूं नयेत व तेथील रुक्ष व रखरखांत मैदानांवरून जाण्यास भक्कमशीं तेंद्रिहि पैसा खर्चून वसायाला सांपडूं नयेत. याशिवाय ज्या वेळेस वरील गुरुशिष्यांनीं प्रस्थान केलें, ती वेळ हिवाळ्याच्या आरंभाची असल्यामुळें तसल्या अडाणी मुलखांत तर समुद्रावरची सफर बरीच धोक्याची होती. पण

environment to Johnson's : if such worship for real God-made superiors shewed itself also as worship for apparent tailor-made superiors, even as hollow interested mouth-worship for such,—the case in this composite human nature of ours, was not miraculous, the more the pity ! But for ourselves, let every one of us cling to this last article of faith, and know it as the beginning of all knowledge worth the name,—that neither James Boswell's good book, nor any other good thing, in any time or in any place, was, is, or can be performed by any man in virtue of his badness, but always and solely in spite thereof."

—*Carlyle's Miscellanies.*

१. या प्रवासांत वेळोवेळीं जॉनसन किती त्रासून जाई व त्यास किती कष्ट पडले ती सर्व हकीकत बॉसवेलनें इत्थंभूत दिलेली आहे. हा प्रवासवृत्तांत बॉसवेलनें जॉनसनच्या मरणांनंतर जरी छापला तरी त्याचा पुष्कळ भाग त्यानें खुद स्वतः प्रवासांतच पाहिला होता; व अशाच प्रसंगां आपल्या भावी चरित्रकाराच्या वर्णनकलेची त्यानें अनेक वेळां तारीफ केलेली आढळते. असो; वर जीं तेंद्रें सांगितलीं त्यांविषयीं सदरील हकीकतींत असा (पुढें चालू).

इतकीं सर्व अनिष्टें असतांहि जॉनसननें तीं न जुमानतां वरील वेटांनील लोकस्थिति पहाण्याची जी त्यास उत्सुकता होती ती त्यानें तृप्त करून घेतली. दोन अर्द्याच महिनें रानोमाळ फिरण्यांत व ठिकठिकाणचे देखावे आणि स्थितिरीति हीं पहाण्यांत त्यानें कालक्रमण केलें. सरते शेवटीं एडिनबरो येथें वासवेलच्या घरचा पाहुणचार घेऊन व तद्देशीय अनेक पंडितांचा समागम अनुभवून जॉनसन आपल्या देशास परत आला.

पुढें लवकरच त्यानें आपल्या प्रवासाची हकांकत लिहून प्रसिद्ध केली. हें त्यानें त्या देशासंबंधीं कांहीं नवे शोध प्रसिद्ध केले आहेत असें गाढा; तर जागाजाग जें जें त्याच्या दृष्टीस पडलें, व जें जें विशेष लक्षांत ठेवण्यासारखें त्यास वाटलें, तें तें त्यानें समर्पक व चित्तवैधक रीतीनें वाचकांस कळविलें आहे. या ग्रंथाचा अद्यापहि बरीच ख्याति आहे, व त्या वेळेस तर कांहा दिवस विद्वान लोकांच्या संभाषणास तांचा विषय होऊन राहिला होता. स्कॉटलंडांतल्या कित्येक दुराग्रही न असमंजस लोकांस मात्र तो अगदीं नापसंत होऊन त्यांनां कांहीं काळपर्यंत जॉनसनवर शिष्यांचा वर्षाव चालविला होता. याचें एक मोठें कारण असें झालें कीं, सदरहू ग्रंथांत वर्णनकर्त्यानें स्कॉटलंड देशाच्या वनश्रीचें वर्णन न करतां त्याच्या दृष्टीस सदरील देशाचा खरखीतपणा जो आला तो त्यानें साऱ्या लोकांस उघडपणें जाहीर करून टाकला. आपल्या भूमातेची वरील निर्भर्त्सना केलेली 'ब्रिटिश भूमिके'च्या अभिमानां लेकरांस कशी सहन होईल !

५. यापुढची प्रस्तुत ग्रंथकाराची कृति शेक्सपियरची नवीन आवृत्ति होय. या कवीचा कृतांत मिळविण्याविषयी व त्याच्या नाटकांत जीं सहस्रावधि दुर्वोध स्थलें आहेत तीं सुगम करण्याविषयीं आजपर्यंत मोठमोठ्या पंडितांनीं पराकाष्ठेचा उद्योग केला आहे; पण त्यांस सांगण्यासारखें अद्याप कांहीं यश आलें नाहीं. जॉनसनचें परिश्रम या सर्वांतील शेवटले होत. त्यानें प्रस्तुत काळाच्या पूर्वीं सुमारे दहा वर्षें सदरील कवीच्या प्रीत्यर्थ उद्योग करण्याचें सर्वास जाहीर केलें होतें, व त्याप्रमाणें पुष्कळ लोकांच्या वर्गण्याहि त्याच्याकडे येऊन कित्येक वर्षें पडल्या होत्या. पण मध्यंतरीं मागे सांगितलेल्या वर्षासनाचा प्रकार घडून आल्यामुळे जॉनसननें वरील काम जें लांबणीवर टाकलें तें वर्षानुवर्ष लांबतच चाललें. त्याच्या मित्रांनीं त्यास वारंवार सूचना कराव्या, व त्यानेंहि आपला आळस झाडून टाकण्याविषयीं वरचेवर मनोनिग्रह करावा; पण कांहीं नाहीं. सरते शेवटीं तत्कालीन एका कवीनें त्यास खरमरीत मात्रेचा चटका जेव्हां दिला, तेव्हां जॉनसन खाडिशीं चांगला जागा होऊन त्याची आलस्यनिद्रा पार

लेख आढळतो कीं, जॉनसनच्या ओझ्यानें मोठीं भक्कम घोडीहि बेजार होऊन अगदीं भेटाकुटीस येत. त्याप्रमाणेंच वरील दोषां मुशाफरांवर समुद्रावर असतां एक दोनदां असे प्रसंग गुदरले कीं, ते वादळांत सांपडून ठार झाले अशीं बातो वर्तमानपत्रांतून चौहोंकडे प्रसिद्ध झाली होती !

निघून गेली. हा कवि मागे तेराव्या अंकांत एके प्रसंगी सांगितलेला चर्चिल होय. 'याच्या तडाक्याने इतकें कार्य झालें कीं, नऊ वर्षे जें काम तसेंच पडलें होतें तें लागलीच एका वर्षीत समाप्त झालें. असो; या ग्रंथाविषयी विशेष सांगण्यासारखें कांहीं नाहीं. पूर्वीच्या टीकांहून हांत कांहीं कांहीं ठिकाणी अधिक टीपा आहेत; व ह्याणण्यासारखी एक बरीच मोठी आरंभां प्रस्तावना आहे. तीत वरील कवीवर कित्येक पंडित जे आक्षेप आणतात त्यांचें युक्तिपूर्वक निरसन असून त्याच्या गुणांचें यथार्थ व समर्पक वर्णन केलें आहे.

६. मागे एके ठिकाणी सांगण्यांत आलेंच आहे कीं, या वेळेस इंग्लंडांत राजकीय प्रकरणीं पुष्कळ गडबड चालली असून एक मोठी राज्यक्रांतिहि झाली. ही राज्यक्रांति तर जगत्प्रसिद्धच आहे. हिचा शतमांवत्सरिक महोत्सव गेल्या सालीं अमेरिकेंत गाजला. ही पूर्ण होऊन इंग्लंडास दुसऱ्या महाद्वीपांतील आपल्या वसाहतींवरचा कबजा आपशाच सोडून देणें जेव्हां भाग पडलें, व प्रथमतः केवळ अन्यायानें उपस्थित केलेली जी लढाई तिचा शेवट जेव्हां अत्यंत अपयशाचा झाला, तेव्हां एकंदर लोकांचीं मनं अत्यंत क्षुब्ध होऊन गेलीं. अशा संधीस कित्येक देशहितेच्छु ह्याणविणारे पुरुष लोकांस उत्तेजन देण्यास पुढें सरसावले; व त्यांनीं तर अशी दंगल करून दिली कीं, राज्यरूप तारुं एवढ्या तुफानांत कोणत्या खडकावर जाऊन आदळतें किंवा त्यांचें काय होतें याचा कोणास कांहींच सुमार लागेना ! अशा प्रसंगीं राजाच्या प्रधानांनीं जौनसनचें साहाय्य घेऊन लोकपक्षाशीं टक्कर मारण्याचा विचार केला. जौनसनचीं मते लहानपणापासून राजपक्षाकडीलच होतीं, व त्यांतून अलीकडे कित्येक वर्षे राजवतेनावर तो स्वस्थ झाला होता; यास्तव वरील कामगिरी त्यानें मोठ्या आनंदानें पत्करली. अमेरिकेंतील बंडखोरांनीं आपली राजनिष्ठा झुगारून देऊन स्वतःच्या स्वातंत्र्याचा जाहीरनामा जेव्हां जगासमोर वाचून दाखविला; व राजाचें प्रजेशीं कोणतें कर्तव्यकर्म आहे तें त्यांत स्पष्टपणें बोलून दाखविलें; तेव्हां जौनसननें आपल्या राष्ट्राचा पक्ष उचलून वरील जाहीरनाम्यास उत्तर ह्याणून एक पत्रक प्रसिद्ध केलें. त्याप्रमाणेंच त्या वेळीं 'जुनियस' या सहीचीं पत्रे लिहिणारा काणी नवाच उर्पास्थित झाला होता;

१. वरील कवीचा दूषणापर काव्यरचना करण्यांत मोठा हातखंडा असे. प्रस्तुत प्रमं-
गांचा त्याचा कडाका येणेंप्रमाणें होता—

"He for subscribers baits his hook,
And takes your cash; but where's the book ?
Nor matter where; wise fear, you know,
Forbids the robbing of foes;
But what, to serve our private ends,
Forbids the cheating of our friends ?"

त्याच्या खंडनार्थीहि जॉनसनने कांहीं वेळ हातांत लेखणी धरली होती. याखेगज आणखीहि कांहीं लेख प्रस्तुतसारख्या प्रकरणां त्याने प्रसंगानुसार लिहिलेले आहेत. पण या विख्यात पंडिताचा राज्यविषयक विचाराकडे कधीहि कल नसल्यामुळे व तशा संबंधाचा ऊहापोहहि त्याने कधी केला नसल्यामुळे वरील सर्व लेख अगदींच मगमगी आहेत. त्यांत युक्तीपेक्षां भाषासौंदर्य व आवेश हेच गुण विशेषतः आढळतात.

७. आतां एक मात्र ग्रंथ सांगावयाचा राहिला. हा जॉनसनच्या ग्रंथांतील शेवटले व अत्युत्तम जें 'कविचरित्र' तें होय. सन १७७२ सालीं लंडन शहरांतील चाळीस मोठमोठे पुस्तकवाले एके ठिकाणी जमून त्यांनीं विचार काढला कीं आजपर्यंत नामांकित ह्याणून जेवढे इंग्रजी कवि झाले त्यांच्या काव्यांची एक नवी संग्रहित काढावी. हा आपला विचार त्यांनीं जॉनसन यास कळविला व त्याच्याशीं असा ठराव केला कीं, प्रत्येक कवीस प्रस्तावनेदाखल असें लहानसें चरित्र त्यानें लिहून द्यावें. हा संकल्प मूळचा इतकाच होता कीं, प्रत्येक कवीचा वृत्तांत अगोदर संक्षेपतः देऊन नंतर त्याच्या प्रसिद्ध प्रसिद्ध ग्रंथांवर थोडी बहुत टीका दिलेली असावी. या कामगिरीबद्दल जॉनसन यास दोनशें पौंड देण्याची त्यांनीं कबुलायत केला. याप्रमाणे दोहों पक्षांचें संमत झाल्या-
बर प्रस्तुत ग्रंथकारानें आपल्या कामास हात घातला. या वेळेस त्याचे वय सुमारे सत्तर वर्षांचें होतें; तरी इतक्या वृद्धावस्थेंत असतांहि त्याची शरीरप्रकृति इतकी सट्ट होती व मनाच्या सर्व शक्ति इतक्या तरतरीत होत्या कीं, ऐन पूर्ववर्त्यांत रचलेल्या ग्रंथांत व या शेवटल्यांत कोणत्याहि प्रकारें बिलकूल अंतर दृष्टीस पडत नाहीं. वृद्धत्व-
दशेंत पुष्कळांस कोणत्याहि प्रकारची दगदग होईनाशी होते; स्मरणशक्तीचा तर लोप व्हावयाला लागून बुद्धिहि बराबर चालत नाहीं; आणि जीव दुःखानें व काळजीनें थकून गेला असल्यामुळे चित्त उत्साहयुक्त न राहून उदासपणानें व्याप्त झालेलें असतें. पण जॉनसनचे ठायीं वरील विकार एकहि उद्भवला नव्हता. ग्रंथरचनेची त्याची जी पूर्वीची त्वरा असे तशाच रीतीनें त्यानें प्रस्तुत ग्रंथ लिहिला, व त्याची स्मृति तर अशी धड होती कीं, जागोजागचीं अवतरणें त्यानें पुस्तकावलोकन न करितां तशांच केवळ आठवणींवरून लिहिलीं. एरवीं असल्या उद्योगाला झटलें ह्याणजे अगोदर पुष्कळ दिवस तयारी केली असून शिवाय पुस्तकसंग्रह चाळण्याकरितां सतत जवळ असणें अवश्य होय. पण सदरहू चरित्रकारास कसलीहि गरज पडली नाहीं. कोशरचने-
सारखा प्रचंड उद्योग जसा त्यानें एकट्यानें पार पाडला, त्याप्रमाणेंच, किंबहुना त्याहूनहि सहज रीतीनें, इंग्रजी कवींचे जीवनवृत्तांत व त्यांच्या काव्यांचें विवेचन हीं त्यानें उडवून दिलीं. प्रस्तुत विषय त्याच्या नेहमींच्या परिपाठांतला व अत्यंत आव-
डता असल्यामुळे फक्त शब्दरचनेसच त्यास काय वेळ लागला असेल तो असेल; बाकी विवेचनाची पद्धति त्याजपाशीं अगोदर सिद्ध असल्यासारखीच होती. असे; तर

अशा तऱ्हेने प्रस्तुत चरित्रावलि सुमारे तीन चार वर्षांत समाप्त झाली. हींतील मजकूर मूळ संकल्पाहून पुष्कळ वाढल्यामुळे जॉनसन यास मूळच्या रकमेच्या इतका पैसा वरील पुस्तकवाल्यांनीं आणखी आपण होऊन पाठवून दिला.

सदरील ग्रंथ हा जॉनसनच्या साऱ्या ग्रंथांत शिरोभाग ह्यापून धरला आहे हें वर सांगण्यांत आलेंच आहे. याची भाषापद्धति त्याच्या इतर सर्व ग्रंथांहून साधी व सरळ आहे. याचें कारण यापूर्वीचीं वीस वर्षे त्याच्या हातचीं लेखणी सुटून तीं प्रायः संभाषण करण्यांतच गेलीं हें होय. या वीस वर्षेभर इंग्लंडांत साऱ्या विद्वन्मंडळींत त्याचें प्रमुखत्व गाजलें होतें; व त्यांतून काव्यादि ग्रंथांवर तर त्याचीं जीं मते होती तींच बहुतकरून पुष्कळांनीं उचललीं होती. तो स्वतः कवि होता, व गेल्या पन्नास साठ वर्षांची त्यास जातीनें उत्कृष्ट तऱ्हेची माहिती होती; यास्तव कविता विषयावर यथास्थित विवरण करण्यास त्याच्या इतकी योग्यता त्याकालीं कोणाचेहि ठायीं नव्हती. पोप, स्विफ्ट वगैरे कवींशीं तो स्वतः समकालीन असल्यामुळे, व त्यांच्या मागल्या कवीविषयांचे लोकप्रवाद त्यास ऐकायाला सांपडले असल्यामुळे, गत काळाची स्थिति त्यास पुरतेपणीं ठाऊक होती. शिवाय काव्य व चरित्ररचना हे दोन त्याचे आवडते विषय असून त्यांवर त्यानें पुष्कळ विचार केला होता. या सर्व गोष्टींमुळे प्रस्तुत ग्रंथ फार उत्कृष्ट तऱ्हेचा उतरला; व तेव्हांपासून अद्याप त्याची प्रसिद्धि निर्वाध चालत आली आहे. ड्रयडन, पोप वगैरे कवींच्या गुणदोषांचें विवेचन व त्यांचें वृत्तांतकथन वगैरे प्रकार यांत जसे आहेत तसे दुसऱ्या ठिकाणीं कचित्च सांपडताल. कोठें कोठें मात्र राज्यप्रकरणीं मतभेदास्तव प्रस्तुत टीकाकाराची लेखणी बरीच कडक झाली आहे, व स्थलविशेषां त्याच्या बुद्धिस्थैर्त्यास्तव त्यास रसानुभव यथास्थित न होऊन त्याचे अभिप्राय मार्मिक रसज्ञांस अत्यंत असंमत होण्यासारखे पडले आहेत. पण हा प्रकार थोडा असून एकंदर ग्रंथ सामान्य वाचकास व रसिकास अत्यंत प्रिय व मान्य होण्यासारखा आहे.

८. वरील ग्रंथ सन १७८१ त संपूर्ण झाला. यापुढचा जॉनसनचा वृत्तांत

१. वरील ग्रंथाचा योग्यता पुढील वाक्यांवरून नजरेस येणार आहे—

“The Lives of the Poets are, on the whole, the best of Johnson's works. The narratives are as entertaining as any novel. The remarks on life and human nature are eminently shrewd and profound. The criticisms are often excellent, and, even when grossly and provokingly unjust, well deserve to be studied.

—Macaulay.

प्रायः दुःखमयच आहे. त्याच्या आयुष्याची यापुढे जी तीन चार वर्षे उरली ती इष्टमित्रांचे वियोगदुःख व वार्धक्यकेश ही सहन करण्यांतच बहुधा गेली. त्याच्या मित्रमंडळापैकी गोल्डस्मिथ, म्यारिक व आणखी कांहीं जण याच सुमारास मरण पावले व आपल्या घरांत, त्यानें कांहीं निराश्रित अशा स्नेही मंडळीस कित्येक वर्षे जाग देऊन त्यांचें संगोपन केलें होतें त्यांपैकीहि बहुतेक खपून त्याचें घर शुद्ध होऊन गेलें. थेल नांवाच्या एका श्रीमान व संभावित गृहस्थानें जॉनसन यास पंधरा वर्षे आपल्या घरांत ठेविलें होतें; व त्याची आणि त्याच्या बायकोची आपले ठायीं अनिशयित भक्ते पाहून प्रस्तुत ग्रंथकारहि पहिल्या प्रतीचा निःस्पृह व फाटिंग असतां त्यांच्या घराचा निरंतरचा पाहुणा होऊन इतके दिवस राहिला होता, पण तोहि साल्मजकुरा मरण पावल्यामुळें जॉनसननें आपल्या ह्यातारपणचीं इतकीं वर्षे ज्या स्थळां मुखासमाधानांत काढलीं तें त्यास यापुढें लवकरच अंतरलें. तें असें कीं, घरधन्याचा दाब नाहीसा होऊन त्याची यजमानाणि जेव्हां स्वतंत्र झाली, तेव्हां तिचें जॉनसनवरचें वरकरणी प्रेम तेव्हांच लयास गेलें; व तिची वृत्ति लवकरच चंचल झाल्यामुळें तो तीस दुस्मानासारखा भारू लागला. असा प्रकार दृष्टीस पडूं लागतांच जॉनसननें आपलें बिन्हाड उचललें, व आपल्या उदासवाण्या घरांत आपले शेवटचे दिवस घालविण्यास तो तिकडे निघून गेला. तो जातांच थेलवाई अगदीं निर्धास्त होऊन आपले मनोरथ तिनें पुरवून घेतले. एका इटाली देशांतल्या सारंग्यावर तिचें मन वसून लवकरच दोघांचा विवाह झाला. या कृत्यानें तिची लंडन शहरांत अतिशयिस्त छीं थू होऊन तीस देशत्याग करावा लागला; मग ती आपल्या नव्या नवऱ्याच्या देशास जाऊन तेथें सुखरूप राहिली. हा सर्व कृतांत कळण्यास जॉनसन वांचला नाही. तिचा लाजिरवाणा द्वितीय संबंध ऐकल्यापासून त्याचें मन तिजविषयीं अगदीं विटून गेलें होतें, व त्यानें तिचें नांवहि सोडून दिलें होतें. असो, तर अशा स्थितींत प्रस्तुत पांडिताचे सरते शेवटचे दिवस गेले. तो शेवटीं शेवटीं शरीरानें पुष्कळ स्थूल झाला होता; यास्तव स्थूलत्वाचें अनुषंगिक जें जलोदर त्यानें त्याचा शेवट केला. लंडनांतले त्या वेळेचे अत्यंत नामांकित असे चार वैद्य एक पैसा न घेतां त्यास उच्चार करीत होते; व त्यांच्या अनुमतानें त्यानें आपल्या शरीरावर मोठे कटिण असे शस्त्रप्रयोगहि मोठ्या धैर्यानें करून घेतले. पण त्यांपासून विशेष गुण आला नाही. सरते शेवटीं सन १७८४ च्या अखेरीस जॉनसनचें देहावसान झालें. त्याच्या मागे त्याच्या संबंधाची ह्याटली ह्याजें एक साधत्र मुलगी मात्र होती. ही त्याच्या बायकोच्या पहिल्या संबंधाची होय. त्यानें आपली सर्व जिनगी व सुमारे पंधरा हजारांचा ऐवज आपल्या शिंदी चाकराच्या नांवें करून दिला. हा त्याच्या एका प्रिय मित्रानें त्यास नजर केला असल्यामुळें जॉनसनचा त्यावर पुष्कळ लोभ असे, व त्यानेंहि आपल्या धन्याची पुष्कळ वर्षे एकनिष्ठपणानें चाकरी केली होती.

जॉनसनचा अंत्यविधि वेस्टमिनिस्टर नांवाच्या विख्यात स्मशानभूमीत झाला. हें इंग्लंडातील मोठमोठ्या नामांकित होऊन गेलेल्या पुरुषांचें कबरस्थान होय. या प्रसंगां जॉनसनचें अवशिष्ट मित्रमंडळ व इतर कित्येक बडी बडी मंडळी जमा झाली होती. अलीकडे सेंट पॉल नाटक विख्यात देवळाच्या समंताद्वागां मोठ्या कीर्तिमान पुरुषांचे पुतळे जे उभे केले आहेत त्यांत प्रस्तुत चरित्रनायकाची प्रतिमा अग्रस्थानी स्थापिली आहे. ज्याने आपल्या देशभाषेची देना फेडून तीस व्यवस्थित व सुसंबद्ध केली, व आपल्या चिरस्थायी ग्रंथांनी तीस शोभा आणिली; आणि आपल्या अनेक गुणांनी व विशेषतः निर्मल आचरणाने जो स्वभूमीचें अभिमानस्थान होऊन साध्या जगास उदाहरणभूत झाला, त्या महापंडितास वरील मान अगदी यथायोग्य मिळाला असें कोण मुन्न मनुष्य कबूल करणार नाही ?

वज्रादपि कठोराणि मृदूनि कुसुमादपि ।

लोकोत्तराणां चेतांसि को हि विज्ञानुमर्हति ॥ १

अंक ३९—(१) प्रस्तुत अंकाचा विषय. (२) जॉनसनचें शरीर. (३) पोषाखाचा वगैरे व्रतवात. (४) विश्विषयगाचे प्रकार व जडलेल्या खोडी. (५) स्वभाव. (६) दयालुत्व. (७) मानित्व. (८) सत्यप्रीति. (९) बुद्धिगुण. (१०) कल्पनाशक्ति. (११) तर्कशक्ति. (१२) उपसंहार.

१. मागील चार अंकांत जॉनसनच्या हयातीच्या अखेरपर्यंत झालेला वृत्तांत सगळा सांगितला. आतां यांत त्याच्या स्वभावाचें एकंदर वर्णन करूं; ह्मणजे तो कोणत्या तऱ्हेचा मनुष्य होता, त्याची चालचर्या कशी असे, त्याचे मनोधर्म कसकसे होते, वगैरेविषयी सामान्यतः निरूपण करतो.

२. प्रथमतः शरीरवर्णन. यापूर्वी अनेक ठिकाणीं सांगण्यांत आलेच आहे कीं, जॉनसन हा शरीरानें भला दांडगा होता. त्याचा बांधा टेंगणाच पण चांगला खंबीर होता. ही शरीरसंपत्ति त्यानें आपल्या कमाईनें मिळविलेली ह्मणजे तालीम, कसरत वगैरे करून संपादिलेली होती असें नाही; तर कुलपरंपरेनेंच ती चालत आलेली होती. त्याचा बाप त्याच्यासारखाच बळकट होता, व चुलता तर एका आखाड्याचा वस्ताद होता. शरीराची ठेवण पाहिली तर ती जॉनसनची मोठी ढबदार होती असें नाही. पोटां मोठें असून पुढील वयांत तर तें पुष्कळच सुटलें होतें; व पाय बांकदार असून ते एकंदर शरीराच्या अवजडपणामुळे चालतांना डळमळत. त्याचा चेहरा लहानपणीं बराच सुरेख होता, पण पुढें शस्त्रक्रियेचा त्यावर प्रयोग झाल्याकारणानें व एका डोळ्याची दृष्टि अधू झाल्यामुळे तो पुढील वयांत त्रिरूप दिसत असे. तरी त्याची मुखश्री जात्या भव्य असल्यामुळे विषयेच्या तेजानें व अंगच्या इश्रतीमुळे तीस विशेष शोभा येई.

१. “वज्राहूनहि कठोर व फुलाहूनहि कोमळ अशी जीं लोकोत्तर पुरुषांचीं अंगकरणे त्यांचा ठाव कोणास लागला आहे ?”

३. पोषाखाच्या टापटीपीकडे वगैरे जॉनसनचें विलकूल लक्ष नसे. त्यास डाम-डौलाचा व नोकझोकाचा नेहमीं तिरस्कार वाटत असल्यामुळे लस्ताकपडा वगैरे असा असेल तसा त्यास खपत असे. घरचा एरवींचा बेतवातहि त्याचा वरील नट्टेचाच होता. हल्लीं इंग्रज लोकांत सामानसुमानाचा वगैरे साऱ्या घरभर जसा थोट दृष्टीस पडतो तसें त्याचें नसून केवळ निर्वाहाच्या वस्तूंचेंच तो अगत्य बाळगात अने. त्यास सरकारांतून जें नियमित वेतन मिळत असे तें त्याच्यासारख्या एकट्या मनुष्यास जरी अगदीं रगाडीचें होतें, तरी रिकाम्या छानछुकींत किंवा ण्णआरामात त्यानें कधीहि त्याचा व्यय केला नाहीं. हा व्यय कशांत होत असे यावषयीं यापूर्वीं थोडासा उल्लेख केलाच आहे, व तो पुढे विशेषतः करायाचाच आहे. तर याप्रमाणें जॉनसनचें वर्तन एकंदरीत पहातां पुरातन काळच्या तत्त्वज्ञाप्रमाणें असें. ह्मणजे ते स्वभावतःच निरिच्छ असून जें यद्दृच्छेन मिळेल त्यावर काळक्रमणा करून जसे नित्यसंतुष्ट असत तसाच प्रस्तुत महापंडित असे.

४. जॉनसन हा स्वभावतःच स्वच्छंदी होता, व तो वयांत आल्यापासून तर एकटा स्वतंत्रतेनें राहून त्याच्या डोईवर कोणीहि नव्हतें, यामुळे त्याचा स्वभाव तट्टे-वाईक होऊन त्यास कित्येक विलक्षण संवयी व खोडी लागून राहिल्या होत्या. त्या सर्वांचा येथें उल्लेख करणें हें किंत्येकांस कदाचित् बरोबर वाटणार नाहीं; कां कीं मोठ्या मनुष्यांच्या बारीकसारीक गोष्टी प्रगट करणें बरोबर नाहीं व त्यापासून कांही उपयोगहि नाहीं असें कोणास वाटण्याचा संभव आहे. तसेंच थोरांच्या चरित्रश्रवणापासून जो लाभ व्हावयाचा तो क्षुद्रक गोष्टींनीं नष्ट होऊन त्यांजवरची पूज्यबुद्धि उडून जाते असेंहि सक्तदर्शनीं वाटण्यासारखें आहे. पण या सर्व समजुती खोड्या आहेत. एक तर चरित्र ह्मटलें ह्मणजे त्यांत तद्विषयभूत मनुष्याच्या संबंधाची साऱ्या प्रकारची माहिती आली पाहिजे. ज्या गोष्टींनीं त्याचा गौरव होतो त्यांचा उल्लेख जसा अवश्य होय, तसेंच जेणेंकरून त्यास हीनत्व येईल तेंहि निःपक्षपातपणानें सांगणें जरूर आहे. शिवाय ज्या अर्थी कोणीहि मनुष्य सर्वगुणसंपन्न व सर्वदोषविवर्जित असा नाहीं, त्या अर्थी कोणी केवढाहि मोठा विख्यात असला तरी त्याच्या दोषनिरूपणानें त्याची वास्तविक कीर्ति यथार्थज्ञांच्या दृष्टीनें तरी कमी खास होणार नाहीं. तर हें ध्यानांत ठेवून प्रस्तुत ग्रंथकाराच्या संबंधाच्या ज्या गोष्टी यापुढें येणार त्या वाचकांनीं वाचाव्या.

मागें एके ठिकाणीं सांगण्यांत आलेंच आहे कीं, जॉनसन यास एक चमत्कारिक मेंदूचा रोग जडला होता. हा त्याच्या कुळांत परंपरेनें चालत आलेला होता. याच्या योगानें त्याची वृत्ति नेहमीं उदासीन होत असे; कोणत्याहि गोष्टीविषयीं उल्हास न वाटून त्याचें चित्त इतकें उद्विग्न होत असे कीं, त्यास जीवाचा देखील कंटाळा येई. या मज्जारोगाच्या योगानेंच त्याचा स्वभाव पराकाष्ठेचा त्रासिक झाला होता, व त्यास

भ्रमिष्टपणा जडला होता. या भ्रमिष्टपणाचे अनेक प्रकार बॉसवेल्लें लिहून ठेवले आहेत. त्यांपैकी कांहीं सांगतां. अर्धांगवायूनें पीडलेल्या मनुष्याचे शरीरावयव जसे आपोआप हालत असतात, त्याप्रमाणें जॉनसनचें डोकें लटलटां कांपत असे; व हातपायांचे चाले चालू असत. ही हालचाल त्याच्यानें बंद करवत नसे. भर मंडळीत त्यानें कधीं कधीं देहभान न राहून कवितेचे चुटके मोठ्यानें ह्याणावे; व एकटा असला ह्याणजे तर घटका घटका आपणाशांच मोठ्यानें बोलत उभें रहावे. रस्त्यानें चालत असतां बाजूच्या खांबांस हात लावीत गेल्याखेरीज त्यास चैन पडूं नये; व एखादा खांब चुकलासा जर त्यास वाटला, तर त्यानें पुनः माधारी येऊन पुनः एकवार तो विधि यथासांग करावा. साहेबलोकांच्या जेवणांत टेबलावर फळफळावळहि ठेवली असत; हिच्यापैकीं नारिंगांवर जेव्हां बारी येई, तेव्हां जॉनसननें त्यांचीं सोललेलां सालपटें फेंकून न देतां मोठ्या तजविजीनें आपल्या आंगरग्याच्या खिशांत तीं सांठवून ठेवावीं. यांचा विनियोग पुढें काय होत असे तो समजण्यांत आला नाहीं !

वरील उदाहरणांवरून जॉनसनच्या भ्रमिष्टपणाची वाचकांस वरीच कल्पना होईल. जॉनसन यासाहि आपल्या व्यथेचा होता होता काय परिणाम होईल याचा नेहमीं धाक असे. हा त्याचा रोग कधीं कधीं अतिशय बळावे, व कधीं कधीं बहुतेक नाहांसा झाल्यासारखाहि होई. जेव्हां तो प्रबळ होई तेव्हांची त्याची विपत्ति कांहीं पुसूं नये ! इंद्रियज्ञानासहि अशा वेळीं विकार पोंचे. त्याची आई घरीं कित्येक कोस दूर असतां ती आपणास हाक मारीत आहे असें त्यास स्पष्ट ऐकूं यावें. रस्त्यांतील घड्याळापुढें घटका घटका उभें राहिलें असतांहि किती वाजले याचा त्यास निश्चय करतां येऊं नये, पण या सर्वांहूनहि दुःखाची गोष्ट ही कीं, ही भ्रमावस्था स्थाईक होऊन मुर्खाच बुद्धि-भ्रंश आपला होईल कीं काय याची त्यास अतिशयित भीति वाटे. पण त्याच्या व एकंदर लोकांच्या भाग्यास्तव या कडेलोटावर केव्हांहि गोष्ट येऊन ठेपली नाहीं.

वरील व्याधीपासूनच तिरसटपणा व आळस हे गुणहि प्रस्तुत ग्रंथकाराच्या ठायीं बलवत्तर झाले. ते असे कीं, तो मूळचा निस्पृह व अभिमानी होताच; व वेळ आल्यास कोणाचीहि पर्वा ठेवीत नसे. त्यांतून वरील पीडा ज्या अर्थी त्यास बहुधा नेहमीं जडली असेच, त्या अर्थी व्यथित मनुष्याचें जसें होतें त्याप्रमाणें त्याचा मूळचा

१. हा जो वर मज्जारोग सांगितला आहे हा प्राच्य राष्ट्रांत कितपत आहे किंवा मुळींच नाहीं याविषयी कांहीं माहिती नाहीं. इंग्लंडच्या सर्द व तुंद हवेनें जर तो उत्पन्न होत असल तर शक्य तो मुळांच नसण्याचाहि संभव आहे. इंग्रेजी कवींपैकीं पुष्कळांस वरील विकाराची बाधा होती. असो, जॉनसननें एकदां तर असें शुद्धां कोणापाशां ह्याटलें कीं, मी साऱ्या जन्मभर बेडाच होतो. या विकाराचें वर्णन प्रस्तुत ग्रंथकारानें आपल्या 'रासेलसां'तील ज्योतिष्याच्या द्वारे सविस्तर केले आहे हें आमच्या वाचकांपैकीं कित्येकांस आठवेलच.

स्वभाव तिच्या योगानें दुणावला हें उघडच आहे. याशिवाय जॉनसनचें पूर्व वय हलक्या प्रतीच्या लोकांत गेलें असल्यामुळें बड्या मंडळांत जे सभ्यपणाचे प्रकार असतात,—ह्मणजे राग आला तरी तो कळूं न देणें, कांणी अपमान केला असतां त्याचा प्रतीकार उघडपणें एकदम न करतां समय पाहून हांसत हांसत आपल्या प्रतिपक्ष्याचे दांत पाडणें,—वगैरेहि तो बिल्कूल जाणीत नसे. त्याचा जबाब नेहमीं ज्या देवत्या त्या वेळेस रोकडा दिलेला असे. कधीं कधीं तर अत्यंत परिचित मित्रांदरहि ते गंतापे, व त्यांस टाकून बोले. वॉसवेलच्या 'चरित्र'भर जॉनसनच्या कटक तत्त्वांची उदाहरणे आहेत, व खुद्द दोघांचीहि रसणीं फुगणीं अनेक वेळां झाली आहेत. असा; वरील मनोविकृतीचा दुसरा परिणाम जॉनसनचा मुस्तपणा होय. हा गुणहि त्याच्या अंगां जात्या असून तो वरच्याप्रमाणेंच वरील विकाराच्या योगानें दृढतर झाला. दुखणाईत मनुष्यास जसा कामाचा कंटाळा येतो व स्वस्थ पडून रहावेंसे वाटतें, त्याप्रमाणेंच त्यास निरंतर होई. पण जवळ पैसा ना आडका, व उपासमार पडण्याची पाळी; तेव्हां झक मारीत त्यास जागचें उठून नित्यानिर्वाहाची कांहीं तरी तजवीज पहावी लागे, असें होतां होतां राजाकडून प्रस्तुत विख्यात ग्रंथकारास जेव्हां एकदाचें पेनशन झालें, तेव्हां त्याचा नित्याचा घोर नाह्यांसा होऊन त्याची स्वभाववृत्ति अत्यंत प्रवळ झाली. मग काय ! बोवोनीं सकाळीं लवकर लवकर ह्मणजे केव्हां निजून उठायचें ?—वारावर दोन वाजतां !! मग दोहोंच्या पुढें सुखमार्जनादि विधि व भोजन. रात्रीचा प्रकार

१. इंग्रेज लोकांत निजून उठण्याची मर्यादा कोठपर्यंत आहे याची कल्पना वरील उल्लेखावरून होणारी आहे. जॉनसनचाच समकालीन प्रख्यात कवि डॉमसन यानें आपल्या 'ऋतुवर्णनांत'त एके ठिकाणीं लिहिलें आहे—

"Falsely luxurious, will not man awake,
And springing from the bed of sloth enjoy
The cool, the fragrant and the silent hour,
To meditation due and sacred song ?
For is there aught in sleep can charm the wise ?
To lie in dead oblivion, losing half
The fleeting moments of too short a life ;
Total extinction of the enlightened soul ?
Or else to feverish vanity alive,
"wildered, and tossing through distempered dreams !
Who would in such a gloomy state remain
Longer than Nature craves ; when every Muse
And every blooming pleasure wait without,
(पुढें चाल).

याच मासल्याचा. एकदां जें बाहेर पडावें, तें फीर फीर सगळ्या रात्रभर रस्त्यांतून फिरत असावें; एखादा मित्र घरां आला असला, तर ज्या गप्पा चालाव्या, त्या रात्र उजाडपर्यंत; किंवा वाचण्याची अथवा लिहिण्याची लहर लागली तरी रात्रची रात्र उलटून जावी !

५. जॉनसनच्या स्वभावास त्याच्या स्थितिविशेषाच्या योगानें जो तन्हेवाईकपणा जडला होता, त्याचे कांहीं प्रकार वर सांगितले. त्यांवरूनच केवळ पहातां कोणासहि सकृदर्शनीं असं वाटणार आहे कीं तो कोणी वेडगळ, छांदिष्ट व तुसडा असा मनुष्य होता. हीच समजूत जॉनसनच्या हयातांत पुष्कळ जणांची होती. त्याची अचाट बुद्धि सर्वांस कवूल करावी लागेच, पण वरील समजूत बहुधा सर्वांची दड होऊन गेली असल्यामुळें त्याच्या नेहर्माच्या मित्रमंडळीखेरीज फारच थोडे त्यास चाहत असत. बॉसवेल्ले जें एवढें सविस्तर चरित्र लिहिले त्याचा मुख्य हेतु हाच होता कीं, आपल्या मित्राच्या व गुरूच्या स्वभावाविषयीं लोकांत ज्या विलक्षण समजुती पहिल्यापासून पडून गेल्या आहेत त्या नाहींशा व्हाव्या. हा हेतु त्यानें कितपत सिद्धीस नेला आहे याविषयीं त्याचा ग्रंथ वाचला असतां तेव्हांच खात्री होणार आहे. असो; आतां या स्वभावाविषयीं कांहीं निरूपण करून नंतर जॉनसनच्या बुद्धिगुणांविषयीं वगैरे लिहूं.

६. मनुष्यस्वभावाचें अवलोकन ज्यानें उगीच वरवर केलें असेल त्याच्याहि लक्षांत ही गोष्ट आल्याशिवाय रहाणार नाहीं कीं, मनुष्याचें बाह्य व अंतर्गत स्वरूप हीं पुष्कळदां अगदीं भिन्नाभिन्न असतात. कांहीं मनुष्यें दिसायास उग्र असून आंत फारच कोमल असतात; व कांहीं बोलणारे मोठे मित्रे असून त्यांची कृति अगदीं निराळी किंवा हुना विपरीतहि असते. जॉनसनचा प्रकार यांपैकी पहिला होता. त्याची मुद्रा व आचरण हीं इतकीं विलक्षण असत कीं, त्याच्या अत्यंत जिवलग मित्रांसहि त्याशीं कमीजास्त बोलण्याचें भय वाटत असे. त्याची वृत्ति किती तापट असे व तो केवढा निस्पृह वक्ता होता, याविषयीं पूर्वीं जे अनेक उद्देश्व केले आहेत त्यांवरून वरील गोष्टांची प्रचीती सहज येईल; पण असे असून त्याचें अंतःकरण किती कोवळें होतें याचे दाखले त्याच्या चरित्रांतून शेंकडों आहेत. त्याची आपल्या आईबापांवर भक्ति, बायकोविषयीं प्रेम, मित्रांचे ठिकाणीं स्नेहपूर्वक निष्ठा, आश्रित व सेवक यांविषयीं आदर, प्राणिमात्राविषयीं भूतदया, वगैरेचीं उदाहरणें दाखल केलीं असतां

'To bless the wildly—leivious morning walk ?'

Summer.

पण प्रभातदेवतेची एवढी लुपामत करणारे कविमहाराज स्वतः बिछान्यावरून केव्हां झालत एवढा मात्र कोणी विचारपूस करूं नये ! यांचा पहाट टळळीत दोन प्रहर झाल झणजे होई ! 'निरंकुशः कवयः'—दुसरे काय झणावयाचें आहे !

निराळा ग्रंथच होईल. यास्तव वरील निरानिराळ्या वृत्तींचें केवळ संक्षेपतः येथें निरूपण करतां. जॉनसनचा बाप त्याच्या पूर्ववयांतच वारला, पण त्याची आई पुष्कळ वयातीत होऊन तो प्रौढ वयाचा झाल्यावर मरण पावली हें मागें कळविलेंच आहे. हिजविषयां जॉनसनची भक्ति किती होती हे मार्गाल चरित्रावरून व विशेषतः 'रामेल्स' या ग्रंथाच्या रचनाप्रसंगावरून वाचकांच्या ध्यानांत आलेंच असेल. शिवाय त्याच्या ग्रंथांतहि कोठें कोठें हीच वृत्ति प्रगट झालेली आढळते. आपल्या स्त्रीनिष्ठां तर जॉनसनचें इतकें प्रेम होतें कीं, तिच्या मरणानें त्यास अतंजनात दुःख होऊन तें शेवटपर्यंत बुजून गेलें नाहीं. त्याला विवाहित स्थितीचा संस्कार काय तो सात आठ वर्षे घडला, व पुढें तीस बत्तीस वर्षे त्यानें विधुरावस्थेंत घालीवली, तरी त्याच्या अंतःकरणांत त्याच्या प्रियकर स्त्रीची मूर्ति इतकी दृढ वसून गेली होती कीं, शेवटपर्यंत तिच्या स्मरणानें तो सद्गदित होत असे. तिचा मरणादिस व्रताप्रमाणें पाळून तो त्या दिवशीं उपोषण करी; व वारंवार तिच्या नांवानें तो प्रार्थना करित असे. मित्रांचीहि गोष्ट अशीच. ज्याचा त्याच्याशीं एकदां स्नेह जडला त्याजवरचें त्याचें प्रेम कर्धाहि उतरलें नाहीं. हरएक तऱ्हेनें तो त्याच्या उपयोगां पडत असे. संकटसमयां त्यांच्या साहाय्य धांवणें, त्यांस सदुपदेश करणें, त्यांच्या तर्फेनें शिफारशी लावणें, त्यांस कोणी नांव ठेवलें असतां त्यांचा कैवार घेणें, हा क्रम त्याचा सतत चाललेला असे. प्रसंग-वशात् त्याचें याशीं भांडणहि होई, पण लवकरच पुनः दोघांचें रामेट बनून येई. हा जॉनसनचा स्नेह परंपरासंबंधानें पुढेंहि चालत असे. ह्मणजे त्याच्या स्नेह्यांचा आप्तवर्ग, चाकर माणसें यांजवरहि त्याचा लोभ जडे. मार्गाल अंकाच्या शेवटीं सांगितलेला शिद्दी चाकर, ज्याच्या नांवानें जॉनसननें शेवटीं मृत्युपत्र करून ठेवलें व आपला

१. पोप कवीची आई जॉनसनच्या आईसारखीच फार उतार वयाची होऊन मरण पावली; व पोपचाहि जॉनसनप्रमाणेंच तिजवर अतिशय लोभ असे. हिजविषयां वरील कवीच्या चरित्रांत ग्रंथकार लिहितो—

"In the next year he lost his mother, not by an unexpected death, for she lasted to the age of ninety-three ; but she did not die unlamented. The filial piety of Pope was in the highest degree amiable and exemplary; his parents had the happiness of living till he was at the summit of poetical reputation, till he was at ease in his fortune, and without a rival in his fame, and found no diminution of his respect or tenderness. Whatever was his pride, to them he was obedient; and whatever was his irritability, to them he was gentle. Life has, among its soothing and quiet comforts, few things better to give than such a son."

सर्व ऐवज त्याच्या नांवें त्यानें करून दिला, तो अशा परंपरासंबंधाचाच होता. जॉनसनचा एक मित्र अमेरिकेंत पुष्कळ दिवस जाऊन राहिला होता व तेथें असतां वरील शिद्दी चाकरास त्यानें आपणापाशीं बाळगिलें होतें. पुढें स्वदेशास परत आल्यावर आपल्या मित्रास त्यानें तो चाकर नजर केला. त्यास या नव्या धन्यानें ख्रिस्ती धर्माची दाक्षा देऊन त्याच्या विद्याभ्यासाकडेहि तो लक्ष पुरवीत असे. याप्रमाणेंच आणखीहि कित्येक मनुष्यांस जॉनसननें आपल्या घरांत आश्रय दिला होता; व सामान्यतः कोणीहि दुःखित व दीन असा त्याच्या दृष्टीस पडला असतां त्याच्यावर तो दया करीत असे. सारांश, थोर पुरुषांस अत्यंत शोभादायक जें दयाशीलत्व, जें ख्रिस्ती धर्माचें अनुषंगी ह्मणून त्याचा महिमा जिकडे तिकडे ऐकूं येतो, तें प्रस्तुत पांडिताचे ठायीं पूर्ण नांदत असे.

७. वर जो गुण सांगितला त्याचें व मानित्वाचें साहचर्य हें कित्येकांस सकृदृशनां विचित्र वाटेल; पण पहिल्याप्रमाणेंच हा दुसराहि गुण ह्मणजे मानीपणा जॉनसनचें ठायीं पूर्ण होता. मानी पुरुषाचें लक्षण हें आहे कीं, त्यास दुसऱ्यानें केलेली अवज्ञा व दुसऱ्यापुढें भाकायाचें दैन्य, हीं दोन्ही लवमात्राहि सहन होत नसतात. पहिल्याचा प्रतिकार केल्याखेरीज तो कधीहि रहात नाहीं; व दुसरा प्रसंग येण्यापेक्षां मरण बरें असें त्यास वाटत असतें. जॉनसनच्या वर्तनांत वरील दोन्ही गोष्टी कितपत दृष्टीस पडत याचें चांगलें उदाहरण गेल्या अंकांत 'महदाख्यायिका' या सदराखाली दिलेलें आहे, तें वाचकांस स्मरत असेलच. त्यावरून सहज ध्यानांत येईल कीं, कोणी आपण होऊन त्यास व कोणासहि नकळत देणगी दिलेली जर त्यास खपली नाहीं, व तिचा त्यानें इतका धिक्कार केला, तर स्वतः याचना करण्याचें तर त्याच्या केवढें जावावर येत असेल ! वापाच्या मरणानंतर याच्या अंगावर जेव्हां संसार पडला, व स्वतःची व आपल्या कुटुंबांतील माणसांची तजवीज करणें हें जेव्हां याच्याकडे आलें, तेव्हां त्यानें जे निश्चय केले ते त्याच्या रोजनिशीवरून कळून येतात. ते हे होते कीं, कोणापाशीहि दैन्य न दाखवतां स्वतःच्या हिमतीवर पैसा कमवायाचा; दारिद्र्याच्या योगानें मन निरुत्साह व दुर्बल होऊं यावयाचें नाहीं; व उदरनिर्वाहार्थ कोणतेहि दुराचरण करावयाचें नाहीं. अगदीं पूर्ववर्थांत जॉनसननें वरील संकल्प दृढ करून ठेवले हेंच त्याच्या हिमतीचें व सात्त्विकपणाचें अगोदर थोडें प्रमाण आहे असें नाहीं; व वरील स्वकृत मर्यादा त्यानें शेवटपर्यंत लवमात्राहि उल्लंघिल्या नाहींत, यावरून त्याच्या अंगां धैर्य कितपत वसत होतें व प्रस्तुत गुण जो अभिमान तो कसा जागृत होता हे सहज ध्यानांत येणारें आहे. वस्तुतः पहातां प्रस्तुत ग्रंथकारास शेवटपर्यंत लोकाधिकार तर कधीच नव्हता, व पैशाच्या संवधानें पाहिलें तर त्याचें निमें अधिक वय ददातीतच गेलें; तरी इतर सामान्य मनुष्य

लोकावज्ञेनें जसे खचून जातात तसा हा कधीहि गेला नाही. त्याचा व लॉर्ड चेम्स-फील्ड याचा जो प्रसंग झाला तो पूर्वीं सविस्तर सांगण्यांत आलाच आहे; व तसेंच थ्रेलबार्डीची वृत्ति वावरून तिच्या घरीं इतःपर आपला बोज रहाणार नाहीं हें समजतांच त्यानें तेथून आपलें बिन्हाड उचललें व अंतसमय जवळ येऊन टेपला अयातीहि आपल्या ओसाडवाण्या घराची वाट धरली, हेंहि मागे सांगण्यांत आलेंच आहे. याच वृत्तीचीं उदाहरणे त्याच्या 'चरित्रांत' व ग्रंथांतहि पुष्कळ आहेत.

८. जॉनसनचा दुसरा एक मोठा गुण म्हटला ह्यानें सत्यपानि हा होय. त्यास सत्य हें स्वभावतःच आवडत असे; व खोटें बोलणें, लफंगेपणा करणें याचा त्यास तसाच अतिशयित तिरस्कार वाटे. 'चिन्ते वाचि क्रियायां च महतामेकरूपता' हें महाजनांचें लक्षण त्यावर पूर्ण लागू पडतें. त्याच्या अगदीं बारीक सारीक भाषणापर्यंतहि त्याच्या अनेक चरित्रकारांनीं वृत्तांत लिहून ठेवला आहे, पण बरील वाक्यास जेणेकरून विरोध येईल असें त्या सर्वांत एक अक्षरहि सांपडायचें नाहीं. जसें त्यास वाटे त्याप्रमाणेंच तो बोलून दाखवी; व जें बोलून दाखवी त्याप्रमाणेंच त्याचें आचरण असे. हा तिहीं प्रकारचा मेळ इतका पूर्ण असे कीं, त्याच्या योगानें जॉनसनचें आचरण व्यवहारदृष्ट्या दोषरूप सुद्धां होई. ह्याने 'हितं मनोहारि च दुर्लभं वचः' या वचनाप्रमाणें लोकांस कडू लागेल अशा प्रकारचें भाषण करण्याचीहि त्यास पाळी येई. त्यास सभ्य लोकांची रीत मुळांच माहीत नसून त्याचें वर्तन उद्धट व दांडगेपणाचें असल्याविषयीं जो पहिल्या पहिल्यानें बोभाटा होता त्याचें कारण बरीलच होय. त्याप्रमाणेंच त्याचे ग्रंथहि पुष्कळांस अमान्य होऊन अद्यापहि ते सर्वप्रिय झाले आहेत असें नाहीं. असे; सामान्यतः बोलण्याचालण्यांतहि जॉनसनचें बरील गुणाकडे इतकें लक्ष असे कीं, तो जसा काय कोटींतील प्रतिज्ञा भोगून शपथेवर जवानी देत आहे असें वाटे, असा त्याच्या एका मित्राचा लेख आहे.

९. आतां प्रस्तुत ग्रंथकाराच्या बुद्धिगुणांविषयीं कांहीं लिहितों; ह्याने जो एवढ्या विल्यातीस जो चढला तो कशामुळें, कोणत्या मानसिक शक्ति त्याचे ठायीं अत्यंत प्रबळ होत्या, याविषयीं निरूपण करावयाचें. मानसिक शक्तींत दोन प्रधानभूत

१. वरच्यापैकीं एक उदाहरण 'राबलर'च्या शेवटीं आहे. शेवटल्या ह्याने २०८ व्या निबंधांत निबंधकारांनै पुस्तक समाप्त करून एकंदर लोकांवर कडाका उडवून दिला आहे. प्रथमतः अवतरणच पुढील बाण्याचें आहे—

"Begone, ye blockheads ! Horacitus cries,
And leave my labours to the learned and wise;
By wit, by knowledge, studious to be read
I scorn the multitude, alive and dead !"

आहेत. एक तर्क ह्मणजे विवेचनशक्ति; व दुसरी कल्पनाशक्ति. पहिलीच्या योगाने मनुष्यास सत्यासत्याचे विवेचन करता येते, व वाद करण्याचे सामर्थ्य प्राप्त होते. दुसरीच्या योगाने अष्ट किंवहुना अवास्तव पदार्थांचीहि यथास्थित भावना मनोमय करता येते, व त्यामुळे यथावत् वर्णन करण्याची शक्ति प्राप्त होते. पहिल्या शक्तीचा उत्कर्ष तत्त्वज्ञाचे ठायीं आढळतो; व दुसरीचा कर्वाचे ठायीं दिसून येतो. असो; आतां जॉनसनच्या ठायीं त्या कितपत वसत होत्या याविषयी निरूपण करूं.

१०. प्रथमतः कल्पनाशक्ति. हिचे वास्तव्य प्रस्तुत पंडिताचे ठायीं होतें हें त्याच्या काव्यांवरून व त्याने एक कादंबरी व एक नाटक रचले यावरून सर्वांच्या लक्षांत येईलच. शिवाय त्याच्या 'चरित्रांत' वॉसवेलने त्याच्या मुरस भाषणांचा जो संग्रह सर्वास सादर केला आहे, त्यावरूनहि वरील कल्पकतागुण व्यक्त होतो. जॉनसनच्या ठायीं समर्थांचित भाषण करण्याची शक्ति कांहीं विलक्षण तऱ्हेची होती. त्यानें एकदां कोटिक्रम सुरू केला ह्मणजे त्यावर कोणाचीहि मात्रा चालत नसे; व यामुळेच मोठमोठे पंटाईत बोलणारे मुद्दां त्याच्याशीं सामना घालायला भीत. कोणी कसाहि पूर्वपक्ष करून त्याशीं डौलाने वाद करायला लागला, कीं त्यानें आपले विनोदरूप शस्त्र उचलून त्याचे ह्मणणे असें हास्यास्पद करून टाकावे कीं, त्यास आपण कोटून बोललों असें होऊन जावे. या भाषणचातुर्याचे बीज वरील कल्पकतागुणच होय. ज्यानें अनेक तऱ्हेचे ज्ञान प्राप्त करून घेऊन बहुश्रुतपणा चांगला संपादन केला आहे, त्याच्यापार्शीच कल्पकपणाचेहि साहित्य उत्कृष्ट असले तर, आपल्या प्रतिपक्ष्यावर कोटीवर कोटी लढवून त्यास वादांत जिंकण्याचे साधन त्यास उत्तम रीतीनें सांपडेल हें उघडच आहे. तर जॉनसनच्या कल्पकतेचीं हीं सर्व प्रमाणे होत. आतां हें खरें कीं, प्रस्तुत मानसिक शक्ति त्याच्या ठायीं जी होती ती विशेष सूक्ष्म व चलाख अशा तऱ्हेची नसून बोजड, अवजड अशा तऱ्हेचीच होती व यामुळेच वरील काव्यादि ग्रंथांची आतां तादृश प्रसिद्धि नसून त्याचा विनोदप्रकारहि कांहींसा कृत्रिमतेचा दिसतो.' गोल्डस्मिथ

१. जॉनसन यास स्वतः वरील संबंधाचा उणेपणा भासून तो केव्हां केव्हां ह्मणे—

"Topham Beauclerk has wit, and everything comes from him with ease; but when I say a good thing I seem to labour."

बोक्लार्क हा जॉनसनच्या 'कुब'पैकी होता. याच्या अकालिक मरणाने सारी मित्र-मंडळी इतक्यांत असतां जॉनसनने त्याची येणेंप्रमाणे प्रशंसा केली—

"Our club has had a great loss since we met last,—a loss that perhaps the whole nation could not repair! No man ever was so free, when he was going to say a good thing, from a look that expressed that it was coming; or when he had said it, from (पुढें चालू)."

वांगैरे ग्रंथकारांचे ठायीं तो जशा तऱ्हेचा आढळतो तसा जॉनसनच्या ग्रंथांत किंव. भाषणांत आढळत नाहीं. त्याप्रमाणेंच संगीत, नाट्य, चित्रविद्या, कविता, यांबेहि मर्मज्ञान त्यास जें नसे त्याचें तरी कारण वरीलच होय.

११. दुसरी तर्कशक्ति. ही वरच्याहून जॉनसनचे ठायीं अधिक प्रखर गेली. त्याची बुद्धि जात्याच परम सूक्ष्म असून तिची पहिल्यापासून तत्त्वशोधाकडे गेली प्रवृत्ति झाली असल्यामुळे सत्यासत्यविवेचनाविषयां तीस अत्यंत पटव प्राप्त झाले होते. ते इतकें कीं, त्याशीं कोणी वाद करूं लागला असतां त्यांत शक्ति चितहि छटपट ऐळली तो तेव्हांच हुडकून काढी. अप्रमाण भाषण किंवा पोचळ कोणे हां त्याच्यापुढें पडभरहि टिकत नसत. सराफ ज्याप्रमाणें रुपये पारखतांना खोटा रुपया चर्चाक्षीं फेंकून देतात, त्याप्रमाणें कोणी कितीहि हिकमतींनीं खोटें प्रमाण लेखांत किंवा भाषणांत घुसडून दिलें असतां तें तो तेव्हांच वाहेर काढी. बॉसवेलचा ग्रंथ ज्यांनां कोणीं समग्र वाचला असेल त्यांची वरील गोष्टीविषयीं खात्री होऊन गेली असेल. त्यांत किती शेंकडों तऱ्हेचे वाद प्रसंगानुसार निघालेले आहेत; पण तितक्यांवर जॉनसननें पांडित्य करून आपली कल्पनाशक्ति व तर्कशक्ति या लढवून दिल्या आहेत! बॉसवेलसारखा पृच्छक आणि जॉनसनसारखा वक्ता, मग विषयवैचित्र्यास काय कमी! बॉसवेल वर्षांतून एकदोनदां आपल्या देशाहून लंडनास जो येई त्याचा मुख्य उद्देश जॉनसनचें भाषण ऐकावें हा असे. अशा प्रसंगीं जेवढा वेळ त्यास जॉनसनच्या समागमांत घालवायास सांपडे तेवढा तो घालवी; व तितक्या वेळांत जितक्या विषयांवर भाषणाचा ओघ आणवेल तितका आणण्याचा त्याचा प्रयत्न चाललेला असे. यामुळे असें झालें कीं, नानाप्रकारचे विषय—ह्मणजे काव्य, शास्त्र, तत्त्वज्ञान, धर्म, लोकव्यवहार, राज्यतंत्र, किंवा सामान्य संसारांतील गोष्टी यांविषयींहि जॉनसनसारख्या पांडिताचे अत्यंत हृदय विचार प्रकट झालेले आहेत; आणि त्यामुळे प्रकृत ग्रंथ हा नुसता चरित्ररूप आहे असें नाहीं तर नानाविध ज्ञानाचें व मनोरंजनाचें जणों काय भांडारच बनला आहे. जॉनसननें वर्षांचीं वर्षे

a look that expressed it had come. Beauchamp's talents are those which I have felt myself more disposed to envy than those of any whom I have known."

१. जॉनसनच्या मित्रमंडळींत त्या काळचा उत्तम गायक, उत्तम नट, उत्तम चित्रकार व उत्तम कवि असे होते. ते अनुक्रमेकरून बर्नी, ग्यारिक, व रेनोल्ड्स गोल्डस्मिथ हे होत. या चवथांपैकीं पहिल्याचें कसब तर आमच्या महापांडितास विलकूल कळतच नसे, दुसऱ्या व तिसऱ्याच्या कर्तबगारीची त्यास काहीं चहा असे, आणि चवथ्याच्या गुणाची मात्र त्यास पूर्ण पारख असून, त्याबद्दलची प्रशंसा त्याच्या तोंडून वरचेवर ऐकूं येई. तरी त्याच्याहून तेजस्वी जीं इंग्रजी भाषेंतील कविरत्नें त्याचें यथार्थज्ञान जॉनसन यास नव्हतें हें सर्वप्रसिद्ध आहे.

खपून अनेक मोठमोठे ग्रंथ रचले; पण यांत त्याच्या बुद्धीचें ऐश्वर्य जसें प्रकट झालें आहे तसें त्या सर्वांत मिळूनहि झालें नाहीं.' हा ग्रंथ महामूर्ख जो बॅसवेल त्याच्या हातून निर्माण जर न होता, तर जॉनसनच्या स्वभावाचें यथार्थज्ञान नष्ट होऊन त्याच्या-विषयी अनेक कुकल्पना सर्वांच्या मनांत भरून रहात्या हें तर एक झालेंच असतें; पण याहून मोठी गोष्ट ही की, शेक्सपियरप्रभृति ग्रंथकारांचें वाक्चातुर्य जसें कीर्तिशेष मात्र राहिलें आहे त्याप्रमाणेंच जॉनसनचीहि अवस्था झाली असती. पन्नास वर्षांच्या सांठवणीचें ज्ञान आपल्या आयुष्याच्या शेवटच्या पंचविंशति तो जें सतत ओतीत असे तें प्रस्तुत चरित्रकारासारख्या सत्पात्राशिवाय केव्हांच जिरून मुळून जाऊन पार झालें असतें ! असे^१; तर बॅसवेलच्या ग्रंथांत प्रस्तुत पंडिताची प्रखर तर्कशक्ति उत्तम रीतीनें प्रगट झालेली आहे. आतां हें खरें, की जॉनसन जसा मोठा वावडूक होता तसाच कांहींसा आपट्टी व गर्विष्ठहि होता. याचमुळे त्याचीं भाषणें वरील ग्रंथांत जीं आलीं आहेत ती सर्वच शुक्तीस सर्वथा अनुसरून आहेत असें नाहीं. कधीं कधीं तो वादविवादाच्या भरांत अप्रमाण गोष्टीहि बोलून जाई व आपला पक्ष खोटा आहे असें आंतून पक्कें जाणीत असतांहि तो खरासा भासवून देण्याचा यत्न करी. त्याप्रमाणेंच आपली वाजू घसरते आहे असें त्यास एखादे वेळेस वाटूं लागलें असतां उगाच वितंड-वादांत शिरून प्रतिपक्ष्यावर प्रखर भाषणांचा प्रयोग करणें, किंवा 'शेष कोपेन पूरयेंत' ही दयानंदी युक्ति लढविणें, यांतहि तो वेळेनुसार मागे घेत नसे. या खेरीज राष्ट्रविशेषाविषयी, व्यक्तिविशेषाविषयी वगैरे त्याचे कित्येक ग्रह पूर्वव्यापासून किंवा अगदीं वाढण्यापासून दृढ होऊन गेलेले होते, त्यांचें पटलहि प्रसंगविशेषी त्याच्या बुद्धिचक्षुःवर येऊन तें प्रकृत विषयाचें यथावत् मान त्यास होऊं देत नसे.

१२. येथवर प्रस्तुत चरित्रातील नायकाचें सामान्यतः अनेक प्रकारांनीं वर्णन

१. बर्क असें द्वाणत असे--

"Johnson appears greater in Beswell's book than in his own."

त्याप्रमाणेंच--

"His conversation, which was one of the most powerful instruments of his extensive influence, was artificial, dogmatical, sententious, and poignant; adapted with the most admirable versatility to every subject as it arose, and distinguished by an almost unparalleled power of serious repartee."

—Sir James Mackintosh.

१. गोल्डस्मिथनें ह्वाटलें आहे--

"There is no arguing with Johnson; when his pistol misses fire, he knocks you down with the butt-end of it."

केलें. त्यावरून त्याच्याविषयीं एकंदरीनें आमच्या वाचकांस बरीच कल्पना करता येईल असें वाटतें. आतां सरते शेवटीं दोन गोष्टींच्या संबंधानें मात्र येथें उल्लेख करून हा अंक आटपतो. या दोन गोष्टी जॉनसनचीं धर्मसंबंधीं व राज्यप्रकरणां मते होत. हीं येथें शेवटीं देण्याचें कारण असें आहे कीं, हें सदर सर्व देशांतील विख्यात पुरुषांच्या चरित्रांत आढळणारें नव्हे. उदाहरणार्थ, आपल्या देशांतील एखाद्या प्राचीन किंवा अर्वाचीन पुरुषांचें चरित्र जर कोणी लिहिलें, तर त्यांत बरील दोन संबंधांचा उल्लेख करण्याचा विलकुल प्रसंग येणार नाही. उघडच आहे का, कार्लिदास ज्हिग (लोकपक्षीय) होता कीं टोरी (राजपक्षीय) होता असें कोणी तरी विचारील काय ? अथवा न ना फडनवीसाचीं धर्मसंबंधीं काय मते होतीं असें जर कोणी विचारलें तर त्याचें काय उत्तर देतां येईल ? अर्थात बरील दोन्ही प्रश्न केवळ निरर्थक होत. पण युरोपांत व विशेषतः इंग्लंडांत तसें नाही. अलीकडे दोन तान शतकें तिकडे धर्म व राज्यव्यवस्था या विषयांवर बहुधा सर्व लोकांची सतत चर्चा चालू आहे; त्यामुळे सर्व विख्यात पुरुषांच्या चरित्रांत बरील दोहों संबंधांचा उल्लेख अवश्य असतो. अलीकडे तर सर्व मनुष्यांस आपलीं हरेक विषयावरील मते मोकळेपणानें प्रसिद्ध करण्यास विलकुल अटकाव राहिला नसल्यामुळे 'मूर्ति तितक्या प्रकृति' या ह्याणीप्रमाणें मनुष्य तितकीं मते असेंच झाल्यासारखें आहे. युरोपांत बाह्यतः जरी ख्रिस्ती धर्माचा सर्वत्र प्रचार आहे, तरी वस्तुतः पहातां प्रत्येकाचा धर्म निरनिराळा ह्याणजे ज्यास जसें वाटेल तसें तो धर्माचरण करतो अशी आंतली स्थिति आहे. कोणी जे भाविक शुद्ध मार्गाचे आहेत ते पवित्र शास्त्रास शिरसाबंध मानून पाखंड्यांच्या वाच्यारा सुद्धां उभे राहायाचे नाहीत अशा प्रकारचे पक्के ख्रिस्ती आहेत. कोणी केवळ ख्रिस्ती तर नाहीत, कारण त्यांस त्यांच्या शास्त्रांतील बिगें सर्व ढळढळीत दिसतात; पण आपल्या पूर्वजांच्या धर्मावर उघडपणें आक्षेप घेणें त्यांस आवडत नाही. कोणी रंगेल जे आहेत ते सव झूट हे ह्याणून सर्वच धुडकावून देतात, त्यांच्या मते सारं धर्म खरे व सारेहि खोटे ! कित्येकांस अलीकडच्यांस तर धर्म करता तो यावज्जन्म मुळां माहीतच झाला नाही, जन्मास आले तसे कोरेचे कोरेच ते जगांतून बाहेर पडले. यांहूनहि शेवटल्या कोटीचें लोक ह्याणजे नास्तिक, ते मुळां ईश्वरालाच गुंडाळून ठेवतात ! हें एक प्रकरण झालें.

१. "The various modes of worship which prevailed in the Roman world were all considered by the people as equally true, by the philosopher as equally false, and by the magistrate as equally useful."

—Gibbon.

"Sapping a solemn creed with solemn sneer,
The lord of irony, that master spell."

---Byron.

(पुढें चालू).

दुसरें राज्यप्रकरण. यावरहि वरच्यासारखेंच मतवैचित्र्य आहे. कोणी टोरी ह्मणजे राजपक्षाचे आहेत; त्यांचें मत असें आहे कीं, राजा हा ईश्वरांश, ईश्वरानेंच मनुष्यांवर त्यास नेमून ठेविलें आहे, यास्तव त्याचा आज्ञाभंग करणें पाप होय. दुसरे जे वरच्यांचे प्रतिपक्षी आहेत त्यांस विहग ह्मणजे लोकपक्षाचे असें ह्मणतात. यांच्या मते राजा हा केवळ प्रजेनें नेमलेला अधिकारी आहे; यास्तव प्रजा धनी व राजा तिचा चाकर. तिसरे आहेत ते प्राचीन रोमन लोकांप्रमाणें 'राजा' या नांवाचाहि तिटकारा करून लोकसत्ताक राज्य चांगलें असें प्रतिपादन करतात. चवथे तर वरच्या नास्तिकांप्रमाणें सगळें राज्यतंत्र गुंडाळून टाकून सार्वस्विक संप्रदाय असावा ह्मणून भांडतात. सार्वस्विक संप्रदाय ह्मणजे साऱ्या राष्ट्रानें आपआपल्या परीनें उद्योग करून मधमाशांप्रमाणें सार्वजनिक कोठार करावें, आणि त्यांतून ज्यास जें पाहिजे तें त्यानें आपल्या विनियोगार्थें न्यावें. या प्रकारास इंग्रजीत 'कम्युनिजम' ह्मणतात. असो; तर युरोपांत हल्लीं वरील दोन विषयांच्या संबंधानें इतक्या तऱ्हा आहेत. यांपैकीं जॉनसन यानें पहिल्या दोन उचलल्या होत्या; ह्मणजे तो पक्का ख्रिस्ती व पक्का टोरी असा होता. त्याचीं आईबाप मोठां सात्विक होतां; व बाप तर इंग्लंडच्या धर्माचा पुरा अनुयायी असून स्टुअर्ट घराण्याचा मोठा कैवारी होता. तांचे मते लहानपणां साम्युअलच्या मनांत पक्केपणां विवून जाऊन वयाच्या मानानें उत्तरोत्तर बलावत गेलीं. इंग्लंडच्या धर्माचा तो इतका अभिमानी झाला कीं, बॉसवेलवरोवर तो स्कॉटलंडास जेव्हां गेला तेव्हां तेथील देवळांत त्यानें पाऊलहि ठेवलें नाहीं; त्याप्रमाणेंच ह्यूम एवढा इतिहासकार व त्याच्या परिचयाविषयां उत्सुक, पण त्यानें त्याचे कधीं मुखावलोकन केलें नाहीं. राज्यप्रकरणांहि त्याचा हेका वरच्यासारखाच होता. त्यांत एवढा मात्र फरक झाला कीं, 'मुद्राराक्षस'ींतील अमात्य राक्षसाप्रमाणें त्याची राजभक्ति स्थलांतर पावली. पूर्वीं स्टुअर्ट घराण्याचा पक्ष घेऊन हानोवरच्या घराण्यास जसा तो शिव्या देत असे, त्याप्रमाणेंच पुढें हें दुसरें राजकुल जसें दीर्घकाळ प्रतिष्ठापित झालें तशी त्यावरहि त्याची भक्ति बसली. असें होण्यास तिसऱ्या जॉर्ज राजाचें गादीवर येणें, व त्यांतून त्यानें जॉनसन यास वर्षासन करून देऊन एके प्रसंगां तर स्वतः होऊन त्यानें

"I am one of the very few examples, in this country, of one who has not thrown off religious belief, but never had it: I grew up in a negative state with regard to it. I looked upon the modern exactly as I did upon the ancient religion, as something which in no way concerned me." -- *Mill's Autobiography*.

१. मुंबईचे प्रख्यात ब्रह्मचारी कैलासबासी विष्णुबोवा यांनीं "सुखदायक राज्यप्रकरणां निबंध" ह्मणून एक लहानसा ग्रंथ केला होता, त्यांत वरील प्रकारचींच मते प्रणीत केलीं होतीं हें कित्येकांस माहीत असेलच.

त्यास मुलाकत दिली, हें कारण होय हें उघडच आहे. मागें एके ठिकाणीं सांगण्यांत आलेंच आहे कीं, तिसऱ्या जॉर्ज राजाच्या वेळीं पुष्कळ दंगाधोपा चालला होता, तर या वेळीं जॉनसननें राजकीय पक्षास आपल्या लेखणीनें बरीच मदत केली. या राजकारणी लेखांविषयीं मागें यथास्थली लिहिलेंच आहे.

येथवर खुद्द चरित्राचा भाग संपूर्ण झाला. आतां आरंभां संकल्पांत एनवित्या-प्रमाणें एक सदर मात्र शिल्लक राहिलें आहे, तें पुढील अंकांत घेऊं.

भवो हि लोकाभ्युदयाय तादृशाम् ।*

रघुवंश.

अंक ४०-(१) पूर्वचरित्रापासून बोध. (२) सतत उद्योग. (३) गृहाचार. (४) धर्म.

१. गेल्या पांच अंकांत प्रस्तुत महापंडिताचें चरित्रकथन व त्याचें सामान्यतः स्वभाववर्णन इतकें सर्व आटपलें. आतां यापुढें मागील अंकाच्या शेवटीं सुचविल्या-प्रमाणें पूर्वकथित चरित्रापासून वाचकांनीं कोणकोणता बोध ग्रहण करायाचा हें लिहावयाचें. प्रकृत चरित्राच्या उपोद्घातांत त्यापासून होणारे फायदे जे सांगितले आहेत ते आमच्या वाचकांपैकीं विशेष बहुश्रुत व मार्मिक जे असतील त्यांस झाले असतील यांत संशय नाहीं; ह्याजें जॉनसनचा एकंदर जीवनवृत्तांत जो दिला तो वाचतांना त्या त्या स्थलीं जो जो उपदेश त्यांच्या मनावर ठसायाचा व जे जे विचार त्यांच्या मनांत उत्पन्न व्हावयाचे ते ते त्यांस स्थलावशेषीं सुचले असतील. पण आमच्या एकंदर वाचकांची स्थिति तितपत होण्यास अद्याप पुष्कळच काळ लोटला पाहिजे. बरील दोन्ही गुण जे बहुश्रुतपणा व मार्मिकता त्यांचा त्यांचे ठायीं नुकता कोठें उदय होऊं लागला आहे. यास्तव बरील चरित्रापासून उपलब्ध जो उपदेश तो तात्पर्यादाखल फोड करून सांगणें अवश्य आहे. शिवाय जॉनसनसारख्या दूरद्वीपस्थ ग्रंथकाराचें एवढें सविस्तर चरित्र एतद्देशीयांस कळून काय करायाचें आहे असें कित्येकांस वाटून त्यांस कदाचित् त्याचा कंटाळाहि आला असेल; व विषयाची सामग्री खुंटल्यामुळें आद्वी कांहीं तरी मजकूर वाचकांवर लादून देत आहों असाहि कोणास अंदेशा येऊन नुकला असेल; यास्तव येथपर्यंत झालेल्या कथानकापासून किती महत्त्वाच्या गोष्टी शिकण्यासारख्या आहेत त्या उघड करून दाखविणें जरूर झाले. तसें केलें असतां चरित्रलेखनाकरितां प्रस्तुत विषयाचीच कां निवड झाली हेंहि कळून येईल.

२. प्रस्तुत चरित्राच्या साग्र अवलोकनापासून पहिली मोठी गोष्ट ही लक्षांत येते कीं, जॉनसन हा नुसता पुस्तकवाल्याचा मुलगा असून पुढें जो एवढ्या अप्रतिम योग्यतेस चढला तें त्याच्या विशाळ बुद्धीचें तर फळ आहेच, पण बुद्धीपेक्षां निश्चयाचें

१. “अशा पुरुषांचा जन्म लोकाभ्युदयार्थ होत असतो!”

बळ वरील उन्नतीस विशेष कारण झालें असें झटलें पाहिजे. हें बळ ज्यास अनुकूल नाहीं तो केवढाहि अचाट बुद्धीचा असला तरी ती बुद्धि त्यास कांहीं कामास पडायची नाहीं; वाऱ्यावांचून अग्नि जसा निर्बळ त्याप्रमाणेंच मोठी जाज्वल बुद्धिहि दळ निश्चयावांचून केवळ पंगु होय. जें काम हातीं धरलें तें शेवटास न्यावयाचेंच अशा अटीनें जो त्यास प्रवृत्त होईल, त्याच्याच हातून तें सिद्धीस जाईल, व अशाच निश्चयाचा मनुष्य विख्यातीस चढेल. जॉनसननेंच कोठेसं झटलें आहे कीं, मोठमोठी कामें जीं उठतात तीं केवळ बुद्धिसामर्थ्यावर उठत नसतात, तर सतत उद्योग व निर्धार यांच्या वळावर उठतात. त्याचीच गोष्ट पहा बरें, कीं इंग्लिशसारख्या परिपक्वतेस येऊन पोचलेल्या भाषेचा कोश पहिल्याप्रथम आणि पुनः एकट्यानें करायाचा झणजे केवढें सहासाचें व केवढ्या अचाट श्रमाचें काम ! सदरहू पुस्तक सायंत वाचायाचें किंवा लिहून काढायाचें एवढेंच काम कोणाच्या मार्था मारलें समजा, तर त्यास आपल्या डोक्यावर केवढा बोजा ठेवलासा वाटेल बरें ! त्याची छाती अगदीं दडपून जाऊन हें कोटून लबांड गळ्यांत पडलें असें त्यास वाटेल यांत संशय नाहीं. मग जी अवाढव्य इमारत नुसता डोक्यांनीं पहाणें किंवा आयता मालमसाला असतां पुनः रचणें हें एवढें दुर्धर काम वाटतें, ती स्वतः खाणांतून दगड काढून झाडे तोडून चुना कमावून पायापासून उभी करणें झणजे तर केवढा पर्वतप्राय उद्योग आहे ! पण तोह प्रस्तुत प्रचंड पंडितानें सहज लीलेन शेंवटास नेला; व मध्यें अनेक प्रकारचीं विघ्ने व संकटे आलीं तरी तीं जुमानलीं नाहींत. हें तर काय, पण जॉनसनचें बुद्धिवैभव एवढें अपार

१. वरील शब्दांचो सार्थकता पुढील उताऱ्यावरून लक्षांत येईल.—

“Dr. Adams found him one day busy at his Dictionary, when the following dialogue ensued—*Adams*. “This is a great work, sir. How are you to get all the etymologies?” *Johnson*. “Why, sir, here is a shelf with Junius, and Skinner, and others; and there is a Welsh gentleman who has published a collection of Welsh proverbs, who will help me with the Welsh.” *Adams*. “But sir, how can you do this in three years?” *Johnson*. “Sir, I have no doubt that I can do it in three years.” *Adams*. “But the French Academy, which consists of forty member, took forty years to compile their Dictionary.” *Johnson*. “Sir, thus it is. This is the proportion. Let me see; forty times forty is sixteen hundred. As three to sixteen hundred, so is the proportion of an Englishman to a Frenchman.” With so much ease and pleasantry could he talk of that prodigious labour which he had undertaken to execute.”

—Boswell's *Life*.

होतें व तो एकदां अंग मोडून बसला ह्मणजे काम सपासप उडविण्याची त्याची अशी विलक्षण हातोटी होती कीं, ज्या कोशरचनेच्या कामाखालीं कोणी सामान्य मनुष्य त्रिरडून जाऊन डोकें वर उलण्याचेंहि त्याम सामर्थ्य रहातें ना, त्याच्याच ऐन गर्दीत त्यानें एक काव्य रचलें, एक नाटक संपूर्ण केलें, व त्याच्या ग्रंथांपैकी उत्तम मानिलेला जो 'राबलर' त्याचे दोनशें आठ अंक लिहिले ! वरें इतकेंहि करून स्वारी पुनः थकली काय ? नाही. थकून करते काय ? कोश संपून वर्गणीदारांच्या हानीं तो समप्र जाऊन पडला व साऱ्या राष्ट्राच्या अभिमानास व हर्षाम कारण झाला; पण कोशकाराची अवस्था काय ? 'इंग्लिश भाषारूप समुद्रा'चें जरी त्यांनीं समंततः पर्यटन केलें, तरी पर्यटन करणारा जसा निघालेल्या जागीं येऊन पुनः लागतो, त्याप्रमाणें ते नेमकेच पूर्वस्थितीशीं येऊन पुनः भिडले; ह्मणजे पुनः बावूके भाई दर-वेशी ही अवस्था कांहीं चुकली नाही ! एवढा इकडचा डोंगर इकडे केला, पण पुनः हातातोडाशीं गांठ आहे ती आहेच. वरील प्रचंड उद्योग संपताच पूर्ववत् अल्पस्वल्प उद्योग करून दोन प्रहरची वेळ टाळावी हा त्याचा क्रम लागलाच सुरू झाला. असो; तर अशा विपत्तीतहि सद्गुरू ग्रंथकारानें इकडे मोटमोठाले ग्रंथ रचले, व आपलें सर्व आयुष्य विद्यासंपादनांत व विद्याप्रसार करण्यांत खर्चलें, हें मोठें विलक्षण नव्हे काय ? तर प्रस्तुत चरित्रापासून सर्व लोकांनीं व विशेषतः आमच्या नवीन विद्वानांनीं सतत उद्योग करण्याविषयीं उपदेश घ्यावा. हें नवीन मंडळीस विशेषकरून सांगण्याचें प्रयोजन असें आहे कीं, जॉनसननें आपल्या देशबंधुंची जी सेवा केली, ती करण्याचें सामर्थ्य व तिचा बोजा सारा त्यांच्याच डोक्यावर आहे. आणि सामान्यतः पहातां ही देशकल्याणाच्या कामाची धुरंधरता त्यांच्याकडे आहे, व ती वहीवाटण्यास वरील गुणाची तर अत्यंत आवश्यकता आहे, यास्तव त्यांनींच त्याच्या संपादनार्थ विशेषतः झटलें पाहिजे. आजपर्यंत त्यांचा क्रम जो चालत आला आहे, कीं सरकारच्या मेहेरबानीनें व देशाच्या खर्चानें जी विद्या त्यांस दिली जाते तिचें वास्तविक चीज करण्याचें कधीं स्वप्नांतहि न येऊन गप्पाटप्पा, ख्यालीखुशाली वगैरेंतच बहुधा काळक्रमणा करायची; ज्या गोष्टी आपल्या हातून होण्यासारख्या आहेत त्यांविषयीं काडीइतकाहि प्रयत्न न करतां, नवे धर्म स्थापणें, जुने अनादिसिद्ध चालत आलेले प्रचार मोडून टाकून कोणीं कधीं न ऐकिलेले असे नवे बळेंच सुरू करणें, अशासारख्या रिकाम्या उठाठेवी करीत बसायाचें; सुधारणा करण्याच्या मिषानें परकी लोकांचे निंद्य आचार प्रचारांत आणूं पहायाचें; व ज्यांस सज्ञान करण्याकरितां सरकारानें त्यांस रानटी स्थितींतून काढून सुशिक्षित केलें, त्यांस स्वतः तर ज्ञानाचा लेशहि पांचविण्याची कधीं तजवीज न करितां उल्टा त्यांचा उपहास मात्र करून फुकाची फुशारकी मिरवायाची व आपले हात आज गगनाला लागलेले आहेत, तेच आपण कांहीं काळापूर्वीं काय

होतां याचें विलकूल स्मरण ठेवायाचें नाहीं;—हा सर्व प्रकार अगदीं बदलून गेला पाहिजे. इंप्रेजांसारख्या परम ज्ञानसंपन्न राष्ट्रांशीं सुदैवेंकरून एतद्देशीयांचा जो योग झाला आहे त्याचें जर साफल्य व्हावयाचें असेल, व स्वातंत्र्यनाशरूप जी या देशाची महाहानि झाली आहे तिची जर भरपाई व्हावयाची असेल, तर लोकसुधारणेचे खांब ह्मणविणारांनीं सध्यापेक्षां फार निराळ्या तऱ्हेनें आपलें वर्तन ठेवलें पाहिजे. हल्लीं जरी त्यांस पोकळ घमंडी चाटते, कीं युनिवर्सिटींतून आपण पार पडलों कीं ज्ञानाची अत्यंत सीमा आपण गांठली, ती त्यांनीं अगोदर दवडली पाहिजे. विद्यालयांतील सर्व संस्कार होऊन बाहेर पडलेला मनुष्य हा खरोखर पहातां पांखवीख फुटून घरट्याबाहेर पडलेल्या पांखराच्या बच्च्यासारखा होय. ह्मणजे त्यास त्याची आईबापे ज्याप्रमाणे पोसून उडायोजोग्या स्थितीपर्यंत आणून पांचवितात, त्याप्रमाणेंच आमचे विद्यालयांन पंडितहि तीन चार वर्षांच्या शिक्षणाच्या योगानें सामान्यतः कोणत्याहि विषयांत स्वतःच्या परिश्रमानें प्रवेश होई इतक्या प्रगल्भतेला येऊन पांचलेले असतात, इतकेंच काय तें. मग ही ज्यांची स्थिति त्यांनीं ज्ञानसमुद्राचें पैल तीर गांठलें, कीं ते अलीकडच्याच तीरावर आहेत हें कोणासहि समजेल. पांख फुटलेल्या पक्ष्यास आकाशक्रमण जसें पुढें करावयाचें असतें, त्याप्रमाणें विद्यालयाच्या बंधांतून जो सुटला तो विद्यासमुद्रावर सफर करण्यास नव्या नाविकाप्रमाणें नुक्ता तयार झालेला असतो. तर ही वास्तविक स्थिति मनांत आणून आमच्या होतकरू लोकांनीं अल्प विद्येत संतोष न मानतां व वृथा गर्वानें फुगून न जातां जॉनसनची ज्ञानप्राप्तिविषयीं जशी पराकाष्ठेची उत्कंठा होती व तो स्वतः मोठमोठ्या ग्रंथकारांस बंध असतांहि शेवटपर्यंत त्याचें अध्ययन जसें सुटलें नाहीं, तसाच त्यांनीं क्रम ठेवला पाहिजे. त्याप्रमाणेंच परीक्षांच्या तडा-

१. जॉनसन यास पुस्तकें वाचण्याचा भारी नाद असे. तो स्वभावतः आळशी असल्यामुळें कोणतेंहि पुस्तक तडीस नेऊन पांचवीत नसे; पण अर्धें मुधें वाचल्यानोहि त्याच्या लक्षांत ग्रंथांतील एकंदर मनलब येई. अशा रीतीनें त्यानें जितके ग्रंथ वाचले होते तितके त्या काळीं थोड्यांनींच वाचले असतील. असें असतांहि आपला अभ्यास व्हावा तसा होत नाहीं हें त्याच्या मनास किती जाचत असे हें त्याच्या रोजनिशीवरून दिसून येतें. या रोजनिशा व त्याचे इतर कागदपत्र चट सारें छापून काढलें आहे. यांतले कांहीं चुटके पुढें देतो. ते वाचले असतां काशास कांहीं ठिकाण नसतांहि जे आपणास कृतकृत्य मानांत असतील व मूर्खपणांत काळ घालवीत असतील त्यांस आपलें क्षुद्रत्व भासल्यावांचून रहाणार नाहीं !—

I resolve,

To read good books; to study theology.

To treasure in my mind passages for recollection.

To rise early; not later than six, if I can; I hope sooner,
but as soon as I can.

(पुढें चाल).

क्यातून सुटून आपला चरितार्थ व्हावयाला लागला ह्वाणजे आपण कृतकृत्य झालों, व इतःपर कोणतीहि कर्तव्यता उरली नाहीं, हीहि कोती समजूत वरील मंडळीने सोडून दिली पाहिजे. वर विद्येच्या संबंधानें जसें सांगितलें कीं, जें तीर त्यांस पलीकडचें

To keep a journal both of employment and expenses.

To take care of my health, by such means as I have
designated.

To set down at night some plan for the morrow.

Resolved,

To apply to study.

To reclaim imagination.

To rise early.

To study religion.

To go to church.

To drink less strong liquors.

To keep a journal.

To put books in order.

I hope,

To rise at eight.

To be temperate in food.

To waste less time.

To regulate my sleep as to
length and choice of hours.

To read a certain portion
every week.

I have read five books of Homer, and hope to end the
sixth to-night.

I this day read a great part of Pascal's life.

I tried in this summer to learn Dutch, but was inter-
rupted by inflammation in my eye.

Almighty and merciful God, I again appear in thy presence the wretched misspender of another year, which Thy mercy has allowed me.....This year has passed with so little improvement, that I doubt whether I have not rather impaired than increased my learning.....I have now begun the sixtieth year of my life. How the last year has past, I am unwilling to terrify myself with thinking.....When I look back upon resolution of improvement and amendment, which have year after year been made and broken, either by negligence, forgetfulness, vicious idleness, casual interruption, or morbid infirmity; when I find that so much of my life has stolen unprofitably away, and that I can descry by retrospection scarcely a few single days properly and vigorously employed; why do I yet try to resolve again? I try because reformation is necessary, and despair is criminal. I try in humble hope of the help of God.

वाटतें तें वस्तुतः पहातां अलीकडचें आहे; त्याप्रमाणेंच जेथें कर्तव्यतेची त्यांच्या बुद्धीनें समाप्ति झाली तेथेंच खरोखरी पाहिलें असतां तिचा नुसता आरंभ आहे असें त्यांनां समजावें. उघडच आहे कीं शिपायास कवाइतींत तयार करून त्यास जाम्या-निम्यानिशां वाहेर पाठवून दिला, ह्मणजे त्याच्या कामाची सुरवात झाली ह्मणायची का अखेर झाली ह्मणून समजायाची ? कवाइतीची अखेर झाली खरी, पण ती होऊन पुरा शिपाई तयार होतांच खऱ्या कामाची सुरवात झाली असें समजायाचें. तर याप्रमाणें विद्यालयांतील सर्व अध्ययन पुरें होऊन ज्यांचा शेवटला सोहळा झाला, व इला-खाधिपतींचा गुरुमंत्र ज्यांच्या कानां पडला, त्यांनां लगेच दुसऱ्या दिवसापासून आपल्या साऱ्या वुकांस एकदम रजा देऊन टाकावी, व शिकंदर बादशाहा ज्याप्रमाणें सारें जग जिंकून वाविलोन शहरीं स्वस्थ येऊन पडला, व जे जे मनास वाटले ते ते चार करून आपल्या परम देदिप्यमान कीर्तीस डाग लावून घेऊं लागला, त्याप्रमाणेंच आमच्या नव्या मंडळीपैकीं बहुतेकांचा प्रकार आढळून यावा ही केवढी दिलगिरीची गोष्ट आहे ! जॉनसनसारख्यांचा किता घेऊन वरील मंडळीनें थोडा बहुत जरी आज-पर्यंत उद्योग केला असता तरी त्यांच्या विद्वत्तेचें किती चीज झालें असतें व लोकांस किती उपयोग घडता ! युनिवर्सिटी स्थापन होऊन आज वीस वर्षे झालीं, व त्यापूर्वींहि कित्येक वर्षांपासून इकडे इंग्रजी विद्येचा प्रचार सुरू झाला होता; मग इतक्या वीस तीस वर्षांत लोकसुधारणेला किती साह्य झालें असतें ! तरुण जनांस वाचण्या-लायक अशीं नाना प्रकारचीं मनोरंजक पुस्तकें, बहुश्रुत लोकांच्या उपयोगां पडण्यासारखे तऱ्हेतऱ्हेच्या माहितीचे चमत्कारिक ग्रंथ; विद्यार्थ्यांस इष्ट असे देशोदेशीचे संक्षिप्त इतिहास; निरनिराळ्या शास्त्रांवर सुबोध ग्रंथ; त्याप्रमाणेंच या देशांतील जुनी कविता व जुना इतिहास यांचा संग्रह,—कीं जो होण्याची सोय दिवसेंदिवस कमी होत चालली आहे; तसेंच साऱ्या भारतवर्षीयांच्या किंबहुना साऱ्या जगाच्या प्रीतीचें व पूज्यबुद्धीचें स्थान झालेली जी प्राचीन गीर्वाण भाषा, तांत काय काय ज्ञानभांडार आहे, तिच्या खालोखाल मानलेली जी फारशी भाषा तांत काय मौज आहे, याविषयीं शोध; हिंदुस्थानी, गुजराथी, वगैरे एतद्देशीय भाषांचा मराठीशीं कितपत संबंध आहे, व्याकरणरीत्या सर्वांचा कसा कसा मेळ आहे इत्यादि विचार,—या या प्रकारें उद्योग करण्याचें आमच्या पुढारी मंडळीनें जर मनावर घेतलें असतें तर आजला लोकांची किती निराळी स्थिति असती ! यासारखेंच देशी शेतीकडे व देशी व्यापाराकडे जर कोणीं लक्ष दिलें असतें; व आपल्या इंग्रजी ज्ञानाचा लाभ आपल्या देशबंधूंस त्यांच्या भाषेच्या द्वारे करून दिला असता, व व्यावहारिक कृत्यांच्या संबंधानेहि त्यांस उपयुक्त माहिती करून दिली असती, तर त्यांस व सर्वांस केवढें भूषण झालें असतें ! आतां एक मात्र खरें, कीं वरील शुल्लक कृत्यांकडे आमच्या पंडित मंडळीची बहादरी

सगळी खर्चून जाती, ह्मणजे मुंबईस प्रार्थनासमाजमंदिर उठतेना, पुण्यास हत्तीचा वडी वरात मिरवितां आली नसती, व टळटळीत अवसेच्या शुभमुहूर्तावर मंगलकार्यहि न गाजतें !

प्रस्तुत ग्रंथकारानें इतकें अध्ययन केलें, व इतका उद्योग केला यावरून आमच्या देशांतली बुद्धिमान लोकांनांहि सामान्यतः एक मोठी गोष्ट शिकण्यासारखी आहे. ती ही की, मनुष्याची बुद्धि जात्या कितीहि प्रखर असली तरी अभ्यासावांचून उद्योगावांचून तिचें कांहीं तेज पडायचें नाहीं. पहा की, एखादी जमीन उत्तम लागवडीची जरी असली, तरी तिची मालमशागत जर नीट केली नाहीं, तर तिचें स्वरूप पाहिजे तसें वढायचें नाहीं. मोठा उत्तम जातीचा जरी आंबा घेतला तरी तो रुजून त्याचें झाड होऊन तें पूर्ण दशेस आल्याविना त्याचा गुण प्रगट व्हावयाचा नाहीं. मोठा हपूसचा आंबा आहे ह्मणून लहानसा रोपडा असतांहि त्याचीं पानें चाखलीं तर गोड

१. जी एकदां गतभूतका शाली तिला पुनः संसारसुखाची गोडी लावून देण्याचा जो उद्योग आमच्या देशहितेच्छुनीं रुढ अंतःकरणेंकरून उपस्थित केला आहे, त्यावर कोणत्याहि तऱ्हेचा आक्षेप केलेला त्या मंडळीस बहुधा खपणार नाहीं. पण आपला व पुष्कळ लोकांचा अभिप्राय कळविणें हें ज्या अर्थी पुस्तककार्याचें कर्तव्य होय—मग तो तो अभिप्राय सुधारणेच्या पक्षास अनुकूल किंवा प्रतिकूल असो !—त्या अर्थीं जर सांगितलेला अमावास्याचा जो विवाह झाला तो चमत्कारिकच असें ह्मटल्यावांचून रहावत नाहीं. पुनर्विवाह हा पूर्णपणें शास्त्रसंमत असून पुरातन काळीं चालू होता, व तोच मार्ग वेवळ रूढि नसल्यामुळें आजपर्यंत बंद पडला होता, तो आह्मी पुनः सुरू करणार असें जर त्याचे पक्षकार ह्मणतात, व जगद्गुरुंस अध्यक्षस्थानीं बसवून त्यांजकडून त्याबद्दल शास्त्रार्थ मिळण्याबद्दल जर त्यांनीं पवढी खटपट केली; तर आज पांच सात वर्षे लोटलीं नाहींत तोंच सारें शास्त्र एकीकडे गुंडाळून ठेवून सूर्यचंद्राच्या दृष्टीआड व पुरतें वेदाक्षरहि न उमटूं देतां लुटपुट्याच्या खेळाप्रमाणें सारा विधि एका चार घटकेत आटपून टाकला यांत त्यांचा काय मतलब असेल तो असो ! सुमारे दोन तीन वर्षांपूर्वीं येथील एक नामांकित विद्वान् बंगाल हिंडून माघारी आले होते. व पुढें आपल्या प्रवासाची हकीकत त्यांनीं समेत जेव्हां निवेदन केली, तेव्हां तिकडील एका ब्राह्मणाविषयी त्यांनीं सांगितलें कीं, त्यानें ब्राह्मविधीनें एका शूद्राशीं पुनर्विवाह केला; व असें केल्यानें एकींत तीन निरनिराळ्या सुधारणा त्यानें केल्या. त्या अशा कीं, एक तर पुनर्विवाह; दुसरा जातिभेदभंग; आणि तिसरा, विवाहाचा अपूर्व प्रकार; ह्मणजे पूर्वींचें मंत्रांतत्राचें सारें बंद मोडून टाकून नवी सुधारलेली पद्धत सुरू करणें. मग अशा प्रकारचीच कांहीं दुहेरी तिहेरी सुधारणा करण्याचा तर बऱ्याड्यांचा बेत नसेल ना ! असें असेल तर आह्मी त्यांस अशी सूचना करतो कीं, पुनः जेव्हां एखादी अशी शिकार सांपडेल तेव्हां आणखीहि एक दोन नव्या सुधारणा त्यांनीं अमलांत आणाव्या. त्या या बाीं, विवाहभोजनास ब्राह्मणांस जें निमंत्रण करतात त्यापेवजीं पुढल्या समारंभास सत्यशोधक मंडळी उर्फ जोतिबा फुल्यांचा शिष्यशाखा यांस आमंत्रणें द्यावीं, व यांशिक चालविण्यास कोणी रेणातीरवासी गौरवर्ण आचार्य शर्मण्य देशाहून मागवावा !!

लागतील काय ? अथवा वाफेचें उदाहरण घ्या. हिच्या अद्भुत शक्तीचें या काळांत कोणासहि वर्णन द्यावयाला पाहिजे असें नाहीं. पण तिचें सामर्थ्य प्रगट होण्यास तिची तशी योजना झाली तर उपयोग. ती न झाली तर जी हजारां खंडीचें ओझें वायुवेगेंकरून एका देशांतून दुसऱ्या देशांत नेऊन टाकते, पर्वतप्राय लाटांस व वाऱ्याच्या सोसाऱ्यांस न जुमानतां मोठमोठ्या सागरांवरून आग्निनौकांस लोटीत नेते, व हजारां चाकांस एकसमयावच्छेदेंकरून गति देऊन अवघ्या राष्ट्राचें विणकाम एखाद्या महा-राक्षसीप्रमाणें एकटी पतकरते, तीच एखां सैपाक घरांत चूलीवरील भांड्याचें झांकण नुसती थडथडावीत वसेल इतकेंच ! तर मूळची बुद्धि कितीहि उत्कृष्ट असली, तरी तिचें तेज पडण्यास उद्योगाची अपेक्षा आहे. ही गोष्ट आमचे लोक अलीकडे विसरत चालले आहेत. कोणाच्या ठायीं कोणताहि गुण असो; त्याची अंमळ प्रशंसा झाली कीं पुरे, तेथें गर्व जडलाच. गर्व जडला कीं, उद्योगाचें मान कमी झालेंच. असें होतां होतां लवकरच अशी स्थिति येते कीं, इसापनीर्तांतील ससा जसा अंमळ दूर धांवून लागलाच वृक्षछायेंत शीतल जागां गाढ निद्रिस्त झाला, त्याप्रमाणेंच आरंभीं मोठे चलाख दिसणारे विद्यार्थी लवकरच प्रशंसेनें विघडून जाऊन अगदीं कुचकामाचे होऊन जातात, किंवा युनिवर्सिटीच्या परीक्षांपर्यंत त्यांची मजल पांचलीच, तर नाना-प्रकारचीं ढंगें व व्यसनं त्यांस जडून त्यांच्या योगानें देशास भूषण यावयाचें तें तर एकीकडे राहून उलटा कलंक मात्र लागतो. वरें, एवढी वाहवा जिकडे तिकडे होऊन त्यांच्या पदरीं विद्या तरी कितीशी पडते ह्याटलें तर ती अर्थात् थोडीच; कारण विद्या-पर्वताची चढण अगोदर कठिण, मग त्यांत पायथ्यापासूनच 'ग' महाराज पाटुंगळीस चिकटल्यावर मोठा खंवीर चढणारा असला तरी त्याची किती मजल होणार ! तर प्रस्तुत ग्रंथकाराच्या चरित्रावरून आमच्या वाचकांनीं 'ग' रूप रोगावर महामात्रा, धावी. त्यांनीं असें ध्यानांत आणावें कीं, जॉनसनची एवढी लोकोत्तर बुद्धि होती तरी त्याचा उद्योग राहिला नाहीं. आपण बुद्धिमान् आहों तेव्हां जडबुद्धीच्या सामान्य लोकांप्रमाणें आपणास सतत अध्ययनाची काय गरज आहे, इतरांस पुस्तकांपासून व शिक्षकांपासून जें ज्ञान प्राप्त होणार तें आपल्या ठायीं जिवंत झऱ्याप्रमाणें आपोआपच प्रादुर्भूत होईल, या मूर्खत्वाच्या भ्रमांत तो कधींहि पडला नाहीं. तर ज्ञानप्राप्तीचा जो एकच मार्ग,—कोणता ? तर अध्ययन, (आतां हा कोणास बुद्धिमत्त्वास्तव सुगम होतो, कोणास स्वाभाविक जाड्यास्तव दुर्गम असतो, इतकाच काय तो भेद)—तोच प्रस्तुत महापंडितानें शेवटपर्यंत कमिला. हें एक झालें. दुसरी गोष्ट अशी कीं, बुद्धिमत्तेचा उपयोगहि इकडे काहीं निराळाच पहाण्यांत येतो. या गुणाबद्दल ज्याची ख्याति व्हाव-याला लागते त्याला वाटूं लागतें कीं, मी कांहीं इतरासारखा नाहीं, तेव्हां माझें वर्तन अर्थात्च जगानिराळें असलें पाहिजे. ही समजूत एकदां डोक्यांत शिरली ह्मणजे तिचे

परिणाम कोठवर जाऊन थडकतील याचा नेम नाही. विक्षिप्त आचार, कुत्सित मत्त, अद्रातद्रा भाषण इत्यादि विशाल बुद्धीचे तरंग जितके प्रगट होतील तितके थोडे ! त्याप्रमाणेच आपणाखेरीज कोणालाहि मानायाचें नाही, कोणाची प्रसिद्धि होऊं लागली असतां त्यास विरोध करायचा, जेथें तेथें जेव्हां तेव्हां आत्मप्रतिष्ठा गात बसायाचें, हाहि प्रकार नजरेस येतो. सारांश, ज्याप्रमाणें रूपवत्त्वाचा अभिमान धियांस कधी कधी कुमार्गवर घालवितो व संपत्तीचा गर्व सामान्यतः शीलभ्रंशास कारण होता, त्याप्रमाणेच बुद्धिमत्त्व हेंहि वर सांगितल्याप्रमाणें चित्तास विकार करतें. पण जॉनसनच्या ठायीं बुद्धिवैभव एवढें अपूर्व वसत असतां त्याच्या यांगानें वरील दुष्ट विकार कोणतेहि उत्पन्न झाले नाहीत. त्याची उलटी अशी समजूत असे की, ईश्वरानें ज्या अर्थी आपल्या ठायीं बुद्धिविशेष ठेवला आहे त्या अर्थी त्याचा उपयोग पूर्णपणें करून परोपकाराकडे त्याचा जितका व्यय होईल तितका अवश्य केला पाहिजे; तो न केला तर परमेश्वराचा मी दोषी होईन. त्याप्रमाणेंच इतरांचा अवमान करणें, त्यांची प्रसिद्धि झालेली न खपणें, हेंहि त्यास विलकूल माहीत नव्हतें. उलटें त्याचें असें मात्र असे की, आपल्याकडून होईल तितकें साह्य करून दुसऱ्यांस प्रसिद्धीचा मार्ग सुगम करून द्यावयाचा. गोल्डस्मिथ कवीस त्याचा आश्रय न मिळता तर कदाचित् शेवटपर्यंतहि त्याची विशेष ख्याति न होती.

३. मार्गील चरित्रावरून दुसरी शिकण्यासारखी गोष्ट झटली ह्मणजे जॉनसनचा गृहाचार होय. गृहाचार ह्मणजे घरांतील वागणूक ही पुष्कळ वेदां मोटमोठ्या लोकांची सुद्धा बाह्याचरणाहून ह्मणजे जगांत जी त्यांची वर्तणूक दिसते तिजहून अत्यंत भिन्न असते. जे बाहेर बोलायाला चालायाला मोठे गोड, दिसायाला मोठे सभ्य, व सक्त-दृष्टीनीं लोकहितार्थ झटणारे अशा प्रकारचे वाटत असतात, तेच कधी कधी उंबरठ्याच्या आंत पाऊल ठेवतांच कपाळास आठ्या पडणारे, नानाप्रकारच्या दुराचारांत निःशंक रमणारे, व पहिल्या प्रतीचे आपमतलबी असे असतात. हा चमत्कारिक विरोध जगांत अनेकशः आढळत असतो, यास्तव प्रसिद्ध पुरुषांच्या लौकिक चरित्रांच्या शेवटीं त्यांच्या गृहचरित्राचा नेहमीं वृत्तांत दिलेला असतो. हा मार्गील चरित्रांत दाखल झाला आहेच; व त्यावरून जॉनसनची घरगुती वागणूक ह्मणजे आईवापाशां, बायकोशां, चाकराशां वगैरे त्याचें वर्तन कोणत्या तऱ्हेचें होतें हें वाचकांस कळेलच आहे. आतां एतदे-

१. जॉनसनची वरील समजूत त्यानें एके ठिकाणीं दाखल केली आहे—

“Of him to whom much is given much shall be required.”

या वाक्याप्रमाणेंच जॉनसननें आपला कार्यभागहि आटपला. तो ह्मणत असे की, मीं आपल्या वांट्याचें लिहून चुकलों आहे (I have written my share). राजाची व त्याची मुलाखत होऊन जो भाषणप्रसंग झाला त्यांतहि वरच्यासारखाच उद्गार निघाला आहे.

शीय लोकांनीं वरील वर्तनापासून काय बोध ग्रहण करायाचा तो सांगतो. प्रथमतः चाकर या सदरावर कांहीं विशेष लिहिण्यासारखें नाहीं. कां कीं, सेवकपरिवार बाळगण्याची ऐपत आमच्या लोकांत थोड्यांसच आहे, व ज्यांस आहे त्यांचें त्यांशीं वर्तनहि दृष्टणास्पद असतें असें नाहीं. इतर प्रकारच्या वन्याच सुधारणा जरी आमच्या घरांतून शिरल्या आहेत, तरी चाकरांस धरून धोपटण्याची व त्यांस बूट मारण्याची तन्हा अद्याप कोठें दृष्टीस पडूं लागली नाहीं. यास्तव दुसऱ्या दोन संबंधांचें मात्र येथें लिहितां. जॉनसनचें आपल्या बायकोवर केवढें प्रेम होतें हें यापूर्वीं सांगितलेंच आहे; तथापि तिचा शह आपणावर वसूं न देण्याविषयी तो जपत असे, याविषयीहि एक आख्यायिका मागें दिली आहे. तिजकडे आमच्या नवीन मंडळीनें अंमळ विशेष लक्ष पुरविलें पाहिजे. कां कीं, इंग्रजांचे आचार ह्मणजे ते सर्वथा निर्दोष समजून ते सुधारणेदाखल इकडे चालू करण्याचा कांहीं दिवसांपूर्वीं जो सपाटा असे तो आतां जरी बराच मोडत चालला आहे, व कुलांगनांचें परम भूषण ह्मणून मानलेली वेडी लज्जा टाकून देऊन नवऱ्याच्या हातांत हात घालून चालणाऱ्या सुधारलेल्या स्त्रियांचें मानहि अलीकडे जरी कमीच होत चाललें आहे; तरी सामान्यतः पहातां कांहींसा स्त्रैणत्वाकडेच लोकांचा कल दृष्टीस पडतो. हा प्रस्तुत पंडिताच्या वर्तनाचा किता घेऊन त्यांनीं मोडला पाहिजे. आतां हें खरें कीं, बायकोस आपणावांचून दुसरी गतिच नाहीं, आपण पाहिजे तसा तिजवर अंमळ चालवला असतां चालणार आहे हें लक्षांत आणून तिला सतत जाच करणें हें परम अधमाचें कृत्य आहे; व रथचक्रन्यायानें स्त्रीचा अधिकार संसारकृत्यांत पुरुषाच्या बरोवर आहे यास्तव तोहि तिला देणें हें रास्त आहे; परंतु 'अबला यत्र प्रबला' असा प्रकार घरांत असून पुरुषानें निर्मात्य होऊन बसणें, किंवा वेडे लाड करून बायकोस वडील माणसांहून शिरजोर करून ठेवणें हीं दोन्ही कृत्ये अत्यंत लज्जास्पद होत. यास्तव स्त्रीचा बंदा होऊन न रहातां तिजशीं प्रेमभावानें वागण्याचें उदाहरण प्रस्तुत चरित्रापासून घेण्यासारखें आहे. याप्रमाणेंच जॉनसननें पहिला संबंध तुटला असतां शेवटपर्यंत दुसरा जोडण्याची विलकुल इच्छा केली नाहीं व यावज्जन्मांत दहा वारा वर्षे संसारसुखाचा अनुभव जो त्यास घडला, तितक्यांतच त्यानें संतोष मानला, हा प्रेमातिशय व मनोनिग्रहहि अत्यंत विचारार्ह होय. आमच्या जुन्या लोकांस स्त्रीचे हक्क मुळीच न समजून नवी बायको करणें व नवा जोडा विकत घेणें या दोन्ही गोष्टी सरासरी सारख्याच वाटतात, व त्यामुळे चार चार पांच पांच पर्यंतहि बायका करण्याचा प्रघात आजपर्यंत चालत आला आहे हें सर्वास माहीत आहेच; त्याविषयीं आम्हांस बोलणें नको. पण हें नवल नव्हे काय, कीं मोठे विद्वान् व कनवाळू ह्मणविणारांनीं ज्या स्त्रीवर आपण नुकतेच अगदीं मरमरून जात होतो व जीस आपलें अप्रतिम प्रेम परोपरीनें शतशः बोलून दाखविलें तिचीच

अत्यल्प काळांत अगदीं आठवण बुजून जाऊन द्वितीय संबंधाविषयीं त्यांनां जसें काय धादावून जावें, व आपल्याच स्वार्थावर केवळ नजर देऊन जीं अर्भकें त्यांस अपत्यं सारखां शोभतांल व ज्यांचे मनोधर्म त्यांच्याहून अर्थातच वयःपरत्वेकरून अत्यंत भिन्न असणार त्यांस विवाहरूप पाशांत गोंवून टाकून आपल्या नियतकालिक सुखकारितां त्यांच्या संसाराचें मातेरें करून टाकावें ? हें तर काय, पण वेळेनुसार लोभकल्याणाचा पाठीवरील गोणीहि लोक हां हां ह्मणत असतां वेलाशक झुगारून देऊन एकदां चें नष्ट कर चतुर्भुज होऊन आईपुढें जाऊन उभें रहावें, हा तरी काय थोडा चमत्कार आहे !

यापुढचा उपदेश आईबापांशीं वागण्याच्या संबंधानें. हाहि प्रस्तुत चरित्रापासून बराच घेण्यासारखा आहे. तो असा कीं, जॉनसन हा आपला चरितार्थ चालवून द्रव्यसंपादन जरी करूं लागला, व त्याची कीर्ति तर सान्या विद्वन्मंडळांत जरी गाजूं लागली, तरी आपल्या वृद्ध मातेची लवमात्रहि उपेक्षा न करतां पूर्वीप्रमाणेच त्याची तिचे ठायीं अतिशयित भक्ति राहिली. ही त्याची भक्ति अशीच शेवटपर्यंत होती, व शेवटपर्यंत तिच्या नांवानें तो प्रार्थना करित असे, हें मागें सांगितलेंच आहे. आतां वरील गुण आमच्या नवीन मंडळांत कितपत आढळतो हें जर पाहिलें तर एखाद्या आणीबाणीच्या विवाहादि प्रसंगां जरी तो पूर्ण उदयास येतो, तरी सामान्यतः पहातां त्याचें तेज मलिनच दृष्टीस पडतें. कित्येक ठिकाणीं तर यासंबंधानें पहातां एका महाराष्ट्र कवीचें वर्णन सर्वथा प्रयत्यास येतें.^१ आतां या वर्तणुकीचें मुख्य

१. Prayers and meditations (प्रार्थना आणि मनन) या नांवाचा एक भाग जॉनसनच्या ग्रंथास जोडलेला आढळतो, त्यांत पुढच्यासारखे उल्लेख सांपडतात—

“I went to church; after sermon, I recommended Tetty (बायकोचें लाडकें नांव) in a prayer by herself; and my father, mother and brother in another.”

हा मरणोत्तर प्रार्थना करण्याचा प्रकार ख्रिस्ती लोकांस मान्य नाहीं; कारण जिवंत असतां जे पापपुण्य झालें असेल त्याप्रमाणें त्या त्या मनुष्यास अक्षय्य स्वर्गवास किंवा अक्षय्य नरकवास भोगावा लागणार असें त्यांचें मत आहे. यास्तव मेल्यानंतर प्रार्थना करणें हें मेल्यानंतर औषधोपचार करण्यासारखेंच केवळ व्यर्थ होय असें ते समजतात. असें असतां जॉनसनचा वरील प्रघात शेवटपर्यंत चालू होता. आपल्या बायकोचा मरणदिवस तर तो उपोषणांत घालवी हें मागें सांगितलेंच आहे. असो; वरील सर्व प्रकार यत्किंचित् ध्यानांत आणला असतां हिंदु लोकांचे श्राद्धादि आचार निखालस वेढगळपणाचेच असें थोड्यांसच वाटे !

२. नामदेवाचा अभंग आहे—

कलियुगाचे मुळें झालें धर्माचें वाटोलें ।

पलंगीं बैसवूनि राणी माते हातीं आणवी पाणी ।

(पुढें चालू).

बीज काय हें जर पाहिलें, तर पाश्चात्य विद्येच्या योगानें उत्पन्न झालेला मूर्खपणाचा गर्व हें तें होय यांत संशय नाही. या विद्येचें फळ आजपर्यंत काय दृष्टीस पडत असे तें सर्वास माहीत आहेच. तांत यत्किंचित्हि प्रवेश होताक्षणींच आपली पूर्वजपरंपरा मूर्खत्वाचें केवळ आगर होती या महातत्त्वाची तात्कालिक स्फूर्ति सर्वांच्या मनांत होत असे. मग असें असल्यावर वरील परंपरेंतलीं शेवटलीं जीं मातापितरें तीं तरी वरील कोर्टांतून कोटून सुटणार ? खरोखरच, जर ज्ञान हें थोरपणास कारण आहे, तर ग्रहणसमयीं राहूचा जप करीत बसणारा, कलकत्ता ही इंग्रजांची विलायत ह्मणून समजणारा, व बेरीज वजाबाकीच्या पलीकडे ज्याचें ज्ञान साऱ्या जन्मांत गेलें नाहीं, असा महामूर्ख वाप कोणीकडे; व सारें आकाश ज्यानें धुंडाळून काढलें आहे, साऱ्या पृथ्वीचा नकाशा ज्यास मुखोद्गत येत आहे, व शून्यलब्धीपर्यंत मजल मारून जो केवळ गणिताधि होऊन राहिला आहे, असा दिग्विजयी लेक कोणीकडे ? त्याप्रमाणेंच अलीकडील महान् महान् युरोपियन राष्ट्रांनीं शोधून काढलेल्या नव्या देवाचें शुद्ध सुधारलेल्या रीतीनें नेत्रमीलनपूर्वक ध्यान करून एकदांच आठा दिवसांचें जो अघमर्पण करून टाकतो अशा पुत्रानें आपल्या वेड्या आईस दररोज देवधूपासाठीची कटकट करतांना व धोंड्याच्या दगडाच्या पायां पडतांना जर पाहिलें तर त्याच्या ठायीं तिजविषयीं अवज्ञा कशी बरें उत्पन्न होणार नाहीं ? खरें आहे; इंग्रजी पुस्तकें वाचून जो जाडा विद्वान् झाला व मिशनरींच्या प्रसादानें ज्याच्या अंतःकरणांत सद्वर्मप्रकाश फांकला त्यास आपल्या मूर्ख व मूर्तिपूजक आईबापांची लाज कां बरें वाटणार नाहीं !

४. आतां वरील सदराच्या संबंधानेंच धर्म या विषयावर कांहीं विचार मनांत येण्यासारखे आहेत, ते येथें दाखल करून सदरहू अंक आटपतो. मागे सांगण्यांत आलेच आहे कीं, जॉनसन हा भाविक ख्रिस्ती होता. लहानपणीं त्याच्या आईबापांनीं जीं धर्मसंबंधीं मते त्याच्या मनांत भरवून दिलीं होती तींच त्यानें शेवटपर्यंत ठेवलीं, व त्यांच्याच तर्फेंत तो नेहमीं भांडत असे. कॉलेजमध्ये असतांना त्याच्या मनांत बरीच चलविचल होऊन ख्रिस्ती धर्माची चेष्टा करणें व त्याच्या विरुद्ध प्रतिपादन करणें यांत सुद्धां त्याला मौज वाटायला लागली होती; पण पुढें कांहीं काळानें

खिद्ये पाटावाची चोळी माता अलंड चिंध्या गाली ।

ऐसा कलियुगाचा महिमा ह्मणे विष्णुदास नामा ॥

ही तर चवदाव्या शतकांतली गोष्ट. पण एकोणिसाव्या शतकांत व 'सुधारलेल्या इंग्रजी राज्यांत' वरील अभंगावरहि कडी होणार हें वरील कवीच्या ध्यानीं मनीहि नसेल ! आपल्या अगाध ज्ञानवैभवास शोभत नाहींत ह्मणून प्रत्यक्ष आईबापांस टाकून दिलेले व श्राद्धास ब्राह्मण जितके — असतील तितके घालावे ह्मणून मातोश्रीशीं विनोद केलेले सत्पुत्र इंग्रजी विद्येस व आर्यजननीस केवढे भूषणास्पद होत हें सांगायला नको !

त्याचें त्यासच तें वाईट वाटायला लागून तो पक्का भाविक बनला. आतां एवढ्या उल्लेखांवरूनच किती गोष्टी सिद्ध होतात पहा ! एक तर ख्रिस्ती धर्माचें गौरव त्याच्या अनुयायांच्या तोंडून जें ऐकूं येतें कीं, तो ईश्वरप्रणीत असल्यामुळें तो स्वीकारल्याच-रोबर सर्व संशय छिन्न होऊन मनास अप्रतिम शांतिमुखाचा अनुभव होऊं लागला हें विलकूल खरें नाहीं. खरें असतें, तर जॉनसन हा जन्मतःच सत्यधर्माचा असून व पवित्र सत्याचा त्यास लहानपणापासून सारखा बोध चालला असतां व तें नां आचरीत असतां कॉलेजचें वारें लागतांच त्यास स्वधर्माची टवाळी करण्याची का इच्छा व्हावी ? यावर कोणी सद्धर्माभिमानी प्रतिपक्षी कदाचित् द्वाणतांल कीं, त्या वेळेस त्याची बुद्धि परिपक्व झाली नव्हती द्वाणून वरील उपहासास तो प्रवृत्त झाला; तर तसेंहि केवळ निवळ द्वाणतां येत नाहीं. कां कीं पुढें जरी नास्तिकपणा अगदीं सोडून देऊन जॉनसननें शेवटपर्यंत अत्यंत भाविकपणाची वृत्ति धारण केली; तरी हें केवळ भक्तीच्या बळानें त्यानें केलें, स्वतः सर्वथा छिन्नसंशय होऊन कोणी वाद करायला उभा राहील त्याशीं सामना घालण्यास तो तयार झाला असें कधींहि झालें नाहीं.

१. मेकालेपादेवांनीं एका निबंधांत मोठें संतोषपूर्वक लिहिलें आहे—

“In this way, undoubtedly, the progress of science may indirectly serve the cause of religious truth. The Hindu mythology, for example, is bound up with a most absurd geography. Every young Brahmin, therefore, who learns geography in our colleges, learns to smile at the Hindu mythology.”

Ranke's History of the Popes.

वरील वाक्यें वाचून मनुष्यरवभावाचा चमत्कार कोणास वाटणार नाहीं ? काय मौज आहे पहा, कीं पदार्थविज्ञानांतील प्रत्येक शोध पवित्र शास्त्रास पदोपदीं खोडून टाकीत असतां आमच्या साहेबांस आपल्या जवळचें उदाहरण देतां आलें नाहीं; हिंदुधर्माकडे वोट दाखविणें भाग पडलें ! विद्येच्या तेजापुढें खोटे धर्म लोपून जातात हें जर खरें आहे, तर त्याच तेजानें ख्रिस्ती धर्माचें मंडन न होतां विद्यालयीन लोकांची प्रवृत्ति त्याचीहि विद्वना करण्याकडेच होते, हें मोठें नवल नव्हे काय ?

२. याप्रमाणेंच एका अलीकडील ग्रंथकाराचा अभिप्राय आहे—

“If his political opinions were strong, his religious ones were stronger still; and after wavering, even disbelieving, at one time, and for some years “caring for none of these things,” he became one of the most sincerely believing, and truly pious Christians that ever professed the faith of the Gospel. That he had very minutely, or very learnedly, examined the various (पुढें चालू).

हें त्याच्या 'चरित्रा'वरून तर जागोजाग दिसतेंच आहे; व शिवाय मिल्टन, ह्यूम, गिवन. यांनीं इंग्लंडांत व व्हॉल्टेर, रॉसो, वगैरे मंडळीनें फ्रान्स देशांत ख्रिस्ती धर्मावर सारखा तडाका चालवला असतां प्रस्तुत महापंडित नुसते मूग गिळून जागच्या जागीं वसले यावरून काय मनांत येतें बरें ? ज्यानें इंग्रजी भाषेचें परिज्ञान सर्वांस व्हावें ह्मणून कित्येक वर्षेपर्यंत सतत परिश्रम केले, त्यांस बहुश्रुत करण्याकरितां दोन निबंधावलि लिहिल्या, व आपल्या देशच्या कवींच्या कीर्तीस उज्वळित केलें, त्यानें स्वधर्माच्या रक्षणार्थ कांहांच खटपट करूं नये काय ? इंग्रजी भाषेंतील एखाद्या शब्दाची व्याख्या वरोवर न समजली, किंवा एखाद्या प्रसिद्ध काव्याचें गुणदोषज्ञान यथास्थित झालें नाहीं, ह्मणजे जी हानि होणार ती आत्म्याच्या हानीपेक्षां मोठी आहे काय ? तेव्हां स्वभावतःच दुर्बळ अशा पक्षाच्या समर्थनाविषयीं त्यानें व्यर्थ यातायात केली नाहीं असें झटलें पाहिजे. असो; दुसरी गोष्ट वरील उल्लेखावरून अशी ध्यानांत आणावयाची कीं, जॉनसन हा ख्रिस्ती धर्माचें अनुसरण जो करीत होता तें केवळ पूर्वसंस्कारांमुळे व हृद्यमुळे, बुद्धिपुरःसर ह्मणून नव्हे; तेव्हां मिशनरी साहेबांचें स्वधर्माच्या तफेंचें मोठें प्रमाण जें, कीं पहा एवढा तत्त्वज्ञ बेकन, एवढा गणिती व एवढा शोधक न्यूटन, एवढा कवि मिल्टन, एवढा ग्रंथकार जॉनसन, पण हे सर्व ख्रिस्तचरणीं सदा लीन असत; मग एवढ्या वज्या मंडळींनीं 'अंतःकरणपूर्वक पाळलेला' जो धर्म त्याच्याकडे येथील तरुण विद्वानांनीं दुर्लक्ष करावें काय ? व त्याची टवाळी करावी काय ?—हें प्रमाण अर्थात्च लटपटून जातें. ज्याच्या बुद्धीस यत्किंचित्हि प्रखरत्व आहे त्याच्या सहज लक्षांत येईल कीं, वरील सर्व मंडळी इतर कोणत्याहि देशांत उत्पन्न झाली असती तरी तेथलाहि धर्म ती वरच्यासारखाच 'अंतःकरणपूर्वक पाळती' !

आतां वरील उल्लेखापासून एतेद्दशीयांनीं विशेषतः कोणता बोध ग्रहण करण्या-

points of controversy connected with this most important subject cannot be affirmed, nor even that he had with adequate patience, and with undisturbed calmness, scrutinized the foundations of his own general belief. His extreme anxiety to believe; his nervous dread of finding any cause for doubt; his constitutional want of some prospect on which to fix his hopes; his excessive alarm at the appearance of any cloud arising over that prospect, prevented him from possessing his soul in the perfect peace and unruffled serenity necessary for him who would rise to the height of this great argument, nay indisposed him altogether to enter upon the discussion."

Lord Brougham—Johnson.

सारखा आहे तो सांगतो. एक तर अर्थात् हा कीं शुभवर्तमानासारख्या लटपटीत शास्त्रावर भरंवसा ठेवूनहि प्रस्तुत पंडितास जर पारमार्थिक लाभ झाले, -क्षणे दया, शांति वगैरे सदगुण त्याचे ठायीं नांदून दुराचारापासून त्याची निवृत्ति झाली, -तग वरील पुस्तकाहून फार मोठ्या योग्यतेचे आमच्या लोकांत जे धर्मग्रंथ सर्वप्रसिद्ध आहेत त्यांचा आश्रय केल्याने तर किती अधिक फळ होईल ! तर या दुसऱ्या ग्रंथावर जे पूर्ण भाव ठेवून चालत असतील त्यांस नांव ठेवणें हें बरोबर नाहीं, कां कीं, त्यांचा त्यावर जर पूर्ण विश्वास आहे, व हा विश्वास वैवलासारख्या ग्रंथावर ठेवल्यानेंहि पूर्वेक फळ जर प्राप्त होत आहे, व त्यामुळेच तो विश्वास नियं होत नाहीं, तर आमच्या देशांत जे मोठमोठे मुमुक्षु होऊन गेले व त्यांनीं आध्यात्मिक ज्ञानावर जे सर्वमान्य ग्रंथ करून ठेवले त्यांचें अनुकरण केलें असतां ते मात्र निंदास्पद कां व्हावे ? अगदीं तान्ह्या मुलाच्या डोक्यावर पाद्री साहेबांनीं आपल्या पवित्र हातानें पाण्याचे चार थेंब टाकले ह्मणजे त्याचा नरकवास चुकून तें मोक्षास जाण्यास योग्य होतें हें मत जर अत्यंत समंजस होय, तर गंगेसारख्या महानदींत मज्जन केल्यानें पापक्षालन होतें हें मत कशांनें बरें वेडगळ झालें ? येशूनें वादळ शांत करून तो समुद्रावरून चालत गेला, व सरते शेवटीं थडगें फोडून वर येऊन लोकांदिखत आकाशांत आपल्या वापाकडे गेला, हा जर पवित्र इतिहास, व त्यावर शंका काढणें हें अघोर पाप; तर सेतुबंधाची कथा किंवा तुकारामबोवांचें स्वर्गारोहण हें तरी कशावरून खोटें ? पवित्रशास्त्रांत खोटा भूगोल, खोटी जगदुत्पत्ति, खोटें पदार्थविज्ञान, वेडगळ मते, अप्रयोजक व बीभत्स कथा हें सर्व साहित्य भरपूर असूनहि तें जर ईश्वरप्रणीतच आहे, तर पृथ्वीतील इतर सारे धर्मग्रंथ तरी मनुष्यकृतच होत यास तरी काय प्रमाण ?-तर याप्रमाणें आमच्या विचारांच्या निराश्रित धर्मावर जे जे कोट्या करायास सरसावतात त्यांनीं जर शांत व निःपक्षपात बुद्धीनें विचार केला, तर त्यांस खचित आढळून येईल कीं, जे जे आक्षेप त्यांस येथील लोकांवर व त्यांच्या धर्मावर आणतां येतील तेच आक्षेप, किंवा त्यांहि अधिक, परद्वीपस्थ लोकांवर व त्यांच्या धर्मावर सहज घेतां येणार आहेत; यास्तव असल्या वादग्रस्त विषयावर उगाच हुजत घेत बसणें व एकमेकांच्या रिकाम्या कुटाळक्या करण्यांत कालक्षेप करणें यांत कांहीं जीव नाहीं. हें करण्यापेक्षां जो धर्म ज्यास जन्मतः प्राप्त झाला आहे, त्यासच अनुसरून त्यांतच सदाचरणाचा व परमार्थाचा जो मार्ग त्यास सांपडेल तो त्यानें स्वीकारला असतां कलहाचें तोंड मिटेल, अमूल्य कालाचा अपव्यय होणार नाहीं, व खरी धार्मिकताहि जगांत वाढेल असें आम्हांस वाटतें.

महाजनो येन गतः स पन्थाः ।

महाभारत.

अंक ४१-(१) प्रस्तुत अंकाचा विषय. (२) इंग्रेजी राष्ट्राचे गुण जॉनसनच्या ठायीं प्रतिबिंबित होण्याचें कारण. (३) निश्चय. (४) अभिमान. (५) सद्यत्व. (६) धैर्य. (७) स्वकीयांविषयी व स्वदेशाविषयी प्रेम. (८) दोषांचा उल्लेख. (९) तुटकपणा. (१०) ग्रह.

१. प्रस्तुत चरित्राच्या आरंभी जो थोडा उपोद्घात केला आहे त्यांत असें सांगितलें होतें कीं, इंग्रेज लोकांचा स्वभाव व त्यांचे आचारविचार यांविषयीं त्यापासून एतद्देशीयांस माहिती होऊन, शिवाय लोकस्थितीच्या सादृश्यामुळेहि इकडील लोकांस

ओळखीच्या एका वाईनें इंग्लंडचा धर्म सोडून 'केर्तूस' ध्याणून एक पंथ आहे तो स्वीकारला, ती हकीकत तिचा एक मैत्रीण त्यास सांगत असतां तो अतिशय संतापला, व त्या धर्मांतर केलेल्या वाईवर त्यानें पुढील वर्षाव केला—

Johnson (frowning very angrily)—“Madam, she is an odious wench. She could not have any proper conviction that it was her duty to change her religion, which is the most important of all subjects, and should be studied with all care, and with all the helps we can get. She knew no more of the church which she left and that which she embraced, than she did of the difference between the Copernican and Ptolemaick systems. We ought not, without very strong conviction indeed, to desert the religion in which we have been educated. That is the religion given you, the religion in which it may be said Providence has placed you. If you live conscientiously in that religion, you may be safe. But error is dangerous indeed, if you err when you choose a religion for yourself.” *Mrs. Knowles*—“Must we then go by implicit faith?” *Johnson*—“Why, madam, the greatest part of our knowledge is implicit faith; and as to religion, have we heard all that a disciple of Confucius, all that a Mahometan, can say for himself?—” He then rose again into passion, and attacked the young proselyte in the severest terms of reproach, so that both the ladies seemed to be much shocked.

—*Boswell's Life.*

वरील वाक्यांचें मनन करण्यास आम्ही आमचीं खिस्ती भावंडे ‘ज्ञानोदय’ ‘सत्यदीपिका’ आणि या देशाच्या पारलौकिक हितार्थ शटणारे जे मिशनरी लोक त्यांस फार फार शिफारस करतो!

१. “थोर पुरुष ज्या मार्गानें गेले तोच हिताचा मार्ग !”

स्वहिताच्या बऱ्याच गोष्टी कळतील. आतां वरील दोन्ही प्रकारची माहिती काय काय होण्यासारखी आहे ती सांगतां.

२. सदरील उपोद्धातांत असें लिहिलें होतें कीं, जॉनसन यास त्याच्या गाष्ट्राचा प्रतिनिधिभूत मानला असतां चालणार आहं; ह्मणजे सामान्यतः इंग्रज लोकांचा स्वभाव जो आढळतो तो त्याचे ठायीं दिसत असे. अशा व्याक्ति प्रत्येक राष्ट्रांत प्रगल्भातच; कां कीं मनुष्यास जन्मतः स्थलविशेषाचे संस्कार सहजच लागतात, आणि त्यांतून स्वदेशप्रीति वळकट असली व अन्यदेशीय संस्कार कधींच लागले नसले ह्मणजे मूळ प्रकृति जशीची तशीच कायम रहाते. जॉनसनचा प्रकार असाच होता. इंग्लंडचा धर्म, इंग्लंडची राज्यव्यवस्था, इंग्रजी रिवाज, इंग्रजी विद्या वगैरे सर्व कांहीं अत्युत्तम असा त्याचा मूळपासून जो एकदां ग्रह होऊन गेला होता तो शेवटपर्यंत हालला नाही. त्यांतून लंडन शहराची तर त्यास अशी आवड असे की, तें सोडून इंग्लंडांतल्या इंग्लंडांतहि देशावर फिरावयाला जाणें सुद्धां त्यास आवडत नसे. आपल्या देशांतून बाहेर असा दोनदां मात्र तो पडला; एकदां स्कॉटलंडास वॉस्वेलवरोवर गेला तें, आणि दुसऱ्यानें पारिस शहरास थ्रेलच्या वरोवर गेला तें. यांत पहिली मुशाफरी त्याच्या स्वदेशांतीलच ह्मणावयाची; दुसरी मात्र खरोखरी बाहेरची, पण तिचा जॉनसननें सांगण्यासारखा कांहीं उपयोग करून घेतला नाही. 'गाळ्यावरोवर नळ्याची यात्रा' या ह्मणीप्रमाणेच सरासरी त्यानें प्रवास केला. आपला यजमान व यजमानीण जिकंडे जिकंडे गेलीं, व पारिस शहरांतील पहाण्यासारखी स्थले जीं जीं त्यांनीं पाहिलीं, तें मात्र सर्वे यांनीं पाहिलें. त्याच्यासारख्या विद्वानांनें व शोधकांनें अशा प्रसंगां जें औत्सुक्य प्रगट करावयाचें व जीं जिज्ञासा त्यास वाढायाचीं, तसा प्रकार त्याच्या त्या वेळच्या रोजनिशांत विलकूल दृष्टीस पडत नाहीं. हें तर काय, पण जॉनसन तेथील लोकांशीं पुरता बोलला सुद्धां नाहीं. त्याला फ्रेंच भाषा जरी समजत होती, तरी ती बोलण्याचा सराव नसल्यामुळे एतद्देशीय लोकांस तेवढी फुशारकी वाटेल व तेवढाच वर्चस्व ते आपणावर मिरवतील, या भयास्तव वरील प्रसंगच त्यानें सुळीं टाळले. असो; मग अशा व्यक्तीचे ठायीं स्वदेशजन्य सर्व संस्कार पूर्णपणें कां प्रतिबिंबित होणार नाहींत ?

३. आतां वरील गुण कोणकोणते ते सांगतां. एक तर निश्चय. निश्चय ह्मणजे जें एकदां करीन झटलें तें केल्याखेरीज कधीं सोडायचें नाहीं. हा गुण प्रस्तुत चरित्रावरून व मागल्या अंकांत सतत उद्योगाविषयीं जो मजकूर लिहिला आहे त्यावरून, प्रस्तुत ग्रंथकाराचे ठायीं किती पूर्ण होता हें तेव्हांच लक्षांत येणारें आहे. त्यांतून जॉनसनचा स्वभाव मूळचा आढशी व त्यांत मज्जारोगाचा पीडा, शिवाय दारिद्र्य तर इतकें कीं जेमतेम करून एक एक दिवस पार पाडायचा; पण इतकें सर्व असतां असल्या विपत्तींतहि ज्यानें पंचवीस वर्षे काढलीं, व कोणापुढेंहि दैन्य न दाखवतां

किंवा कोणाची तावेदारी न पतकरतां केवळ स्वकष्टानें इतकीं वर्षे आपलें व आपल्या माणसांचें पोषण केलें, त्याची शर्थ कोणास वाटणार नाही ! पंचवीस वर्षे एकसारखी खळ न पडतां लेखणी चालवणें,—मग लिहिण्यास मन लागो न लागो, प्रकृति वरोवर असो नसो, गृहसंबंधां अडचणी असोत, दुःखें असोत, कांहींहि असलें तरी लेखणीची गति थांबतां उपयोगीं नाही, आणि पुनः वर्तमानपत्राच्या सारख्या क्षणिक महत्त्वाच्या विषयावर लिहावयाचे नसून अवध्या शब्दसमूहाचें परिगणन करून भाषेची एकंदर व्यवस्था करायाची, निबंधरचना करायाची, सर्वमान्य कवींच्या गुणदोषांचें विवेचन करायाचें,—ह्मणजे केवढें दुर्घट आहे हें सांगायला नको ! तर या गुणाचें वास्तव्य इंग्रजी राष्ट्रानें कितपत असेल याची कल्पना सद्दील चरित्रावरून वाचकांनां करावी. वस्तुतः पहातां आमच्या देशांत वरील लोकांचें प्रभुत्व होऊन प्रस्तुत चरित्र एतद्देशीय भाषेनें लिहिण्याचा योग आला हेंच वरील गुणाचें थोडें प्रमाण आहे असें नाही. हा गुण त्यांचे ठायीं नसता तर आजपर्यंत शेंकडों विकट प्रसंग जे त्यांच्यावर येऊन गुदरले तितक्यांतून पार पडून येथील आधिपत्य त्यांच्याकडे जातेंच ना ! याप्रमाणेंच आटलांटिक महासागरांत दूर एका कोपऱ्यांत पडून राहिल्लें जें वेढ होतें,—कां जें दोन हजार वर्षांपूर्वीं तर कोणास माहीतहि नव्हतें, व हजार वर्षांपूर्वीं ज्यास जगांत कांहींच मानमान्यता नव्हती, तें आज जें वैभवाच्या शिखरास चढलें आहे व सारें जगांहि त्याच्या उलाढालीला पुरेसें न होऊन विद्या, कला, कौशल्य यांचें तें केवळ माहेरघर होऊन राहिल्लें आहे, हा तरी वर्गल अमोलिक गुणाचाच प्रभाव होय !

४. दुसरा गुण अभिमान. अभिमान ह्मणजे दुसऱ्याकडून झालेली अवज्ञा तिळमात्राहि न स्वपूत स्वतःच्या पराक्रमावरच सर्वथा अवलंबून करण्याविषयींची मनाची साहजिक वृत्ति. हा गुण वरच्याचाच अनुषंगी आहे, व वरच्याप्रमाणेंच उन्नति होण्यास अत्यंत अवश्यक होय. जॉनसनच्या अंगीं हा कितपत वसत होता व तो कोणकोणत्या प्रसंगां पूर्णपणें प्रगट झाला, हें मागे सांगितलेंच आहे. त्यास आपले ऐन उमेदीचे

१. 'रांबर' चालवीत असतां जॉनसनची स्थिति कशी होई ही त्याच पुस्तकाच्या शेवटच्या अंकांतल एक उल्लेखावरून दिसून येते—

“He that condemns himself to compose on stated days will often bring to his task an attention dissipated, a memory embarrassed, an imagination overwhelmed, a mind distracted with anxieties, a body languishing with disease; he will labour on a barren topic, till it is too late to change it; or in the ardour of invention diffuse his thoughts into wild exuberance, which the pressing hour of publication cannot suffer judgment to examine or reduce.”

दिवस दारिद्र्यांत व कष्टांत जे काढावे लागले त्याचें तरी कारण वरील मनोवृत्तिच होय. तो घरांतून बाहेर पडल्यावर प्रथमतः ज्या शालाभ्यक्षांच्या हाताखाली कांहीं दिवस राहिला होता, तेथेंच जर कुठुंगी कुठ्याप्रमाणें नेहमी पुढें पुढें नाचून तो आपल्या धन्याची सतत मनधरणी करता किंवा पुढें संकट ही ऑफ स्टेट साहेबांचा वशिला त्याच्यावर त्यांच्या अनुसधानानें जर रहाता तर मध्यान्हकाळची भ्रांत मुढीं नाचणी होऊन उलटा ऐषआरामांतहि तो रहाता; पण जे जात्या तेजस्वी असतात त्यांच्या सौख्या व निष्काची किंवा मोठ्या प्रभूर्वाहि तावेदारी पतकरत नसते. त्यानें आपल्या सुखाने वर्णन केले असतां शेवटीं त्याच्या गळ्याभोंवतालचा करकोट पाहून लांडगा जसा दचकला, व मागल्या पाया तडक चालना झाला; त्याप्रमाणेंच परदास्यावर वृथापुष्ट होऊन पडण्यापेक्षां आपले स्वातंत्र्य राहून जाडीभरडीच मिळते आहे तर तिजवरहि महात्मे पुरुष संतुष्ट रहातात. तर जॉनसनची याप्रमाणेंच गोष्ट होती. तो पराकाष्ठेचा निस्पृह असल्यामुळें व जात्या धाट असल्यामुळें थोरथोरांची मनधरणी करणें त्याच्या हातून होत नसे. हें तर काय, पण प्रसंग पडल्यास कोणी केवढाहि मोठा असला तरी त्याची शोभा करतांना तो मागें पुढें पहात नसे. शिवाय दुसरा चमत्कार असा कीं, दुसऱ्याकडे हात पसरण्याचा जसा त्यास कंटाळा, त्याप्रमाणेंच दुसऱ्यास स्वतः आश्रय देण्याविषयी त्याची पराकाष्ठेची उत्कंठा असे. तो स्वकथावर मोठ्या पंचाडतीनें निर्वाह करित असतां आपल्या इष्टमित्रांचा समाचार घेण्याविषयी नेहमी तत्पर असे, व पुढें पुढें तर कित्येक निराश्रित मनुष्यांस त्यानें आपल्या घरीं वाळगिलें असून त्यांनीं साऱ्या प्रकारचीं वर्दळहि तो मोठ्या सहनशीलपणानें सोशी. असो; तर प्रस्तुत ग्रंथकारास व त्याच्या राष्ट्रास साधारण असणारा हा दुसरा गुण होय. इंग्रज लोकांस स्वतःविषयी किती अभिमान आहे व स्वतंत्रतेस ते किती चहातात, हें येथें विशेष फोड करून सांगायला पाहिजे असें नाहीं. इतर देशांप्रमाणेंच त्यांच्यामध्ये हरएक प्रकरणां परस्परांत मतभेद असतां व निरंतर राज्यप्रकरणांत वेगैरे निकरानें कलह चालले असतां, संकटसमयीं सर्वांनीं एक होणें व साऱ्या पृथ्वीभर उलाढाल चालली असतां स्वदेशाचें वारें न विसरणें, या दोन गोष्टींवरूनहि यांच्या स्वाभिमानाचें स्वरूप कोणाच्याहि लक्षांत येणारें आहे. शिवाय परराज्याची गोष्ट तर दूरच, पण स्वराजाचाहि जुलूम त्यांस सहन न होऊन त्यांनीं एकाचा शिरच्छेद केला व एकास पळवून लावला, व राजाचे अधिकार आणतां आणतां त्यांनीं अगदीं संपुष्टांत आणून ठेवले आहेत आणि

१. वरील गाष्ट केवळ इंग्लंडासच लागू आहे असें नाहीं. भर्तृहरिच्या 'शतकांतून व इतर कित्येक कवींच्या ग्रंथांतून राजसेवेचा सुद्धां किती निषेध केला आहे हें आमच्या संस्कृतज्ञ वाचकांस माहीत असेलच—'पंचतंत्रांत व 'हितोपदेशांत तर एके ठिकाणीं दोघां कोठ्यांचा जो संवाद चालला आहे तो इंग्लंडांतल्या 'विंग' आणि 'योरी'च्या वादासारखाच होय !

अमेरिकेंतील प्रजासत्ताक राज्यांच्या खालोखाल स्वातंत्र्याचा झेंडा त्यांच्याच देशांत मिरवत असून थोरापासून तो लहानापर्यंत सर्वांस हवें तसें बोलण्याचालण्याची पूर्ण मोकळीक आहे, हें जगद्विश्रुतच आहे.

५. तिसरा गुण सद्यत्व. या गुणाच्या संबंधानेंहि जॉनसनविषयीं अनेक उल्लेख यापूर्वीं केले आहेत. तो वाह्यतः जरी उग्र व उद्दाम दिसे, तरी त्याचें अंतःकरण अत्यंत दयात्रि असे. 'परदुःखेन दुःखिता विरलाः' असें जें ह्याटलें आहे त्या कोटांतच तो येतो. कोणीहि मनुष्य असला आणि त्यानें दुःखाक्रोश केला तर तो त्यास बिलकूल सहन न होऊन तो यथाशक्ति त्याच्या संकटाचें निवारण करी. जे निराश्रित व दुबळे त्यांस त्याचें घर धर्मशास्त्रेसारखें असे, असें त्याच्या एका मित्रानें ह्याटलें आहे. तो स्वतः थ्रेलन्च्या घरीं निरंतरच्या पाहुण्यासारखा रहात असतां त्याच्या घरांत कोणती मंडळी भरली असे व त्याच्या पेनसनावर कोणाचा सतत निर्वाह चालला असे, हें यापूर्वीं अनेक वेळां सांगितलेंच आहे. स्वतः इतका आढशी कीं वारा वारा, दोन दोन वाजे तोपर्यंत आंथरुणांतून हालयाचा नाही, पण छापखानेवाल्यानें सांगितलें पुरे, कीं जर आज मजकूर आला नाही, तर ठसे जुळणाराची आजची मिळकत बुडून त्यास उपास काढावा लागेल, कीं स्वारी लागलीच उठून कामाला लागे. त्याचें नांव मोटें व त्यामुळें पुष्कळ मोट-मोठ्या लोकांशीं त्याचा परिचय जडला असे, यास्तव आपल्या मित्रांस किंवा त्यांच्या तर्फेनें इतर मनुष्यांस तो शेंकडों वेळां शिफारसपत्रें देई; यांपैकीं पुष्कळ वासवेलच्या 'चरित्रांत' आढळतात. असो; तर हाहि गुण त्याच्या राष्ट्राचे ठायीं नांदणाऱ्यांपैकींच होय. हें क्षणें आमच्या विपन्न देशबंधूंस कदाचित् व्याजोक्तीचें वाटेल, किंवा येथील राजकर्यांची खुशामत करण्याकरतां लिहिलें आहे असें वाटेल; पण तसें बिलकूल नाही. सदरील राष्ट्राची आमच्या देशांत जी वर्तणूक दृष्टीस पडते, तीस बरील गुणाचें नांव सर्वथा लावतां येणार नाही हें खरें; पण तिचीं कारणें पाहूं गेलें असतां निराळींच सांपडतील. तीं सर्वांस सहज समजण्यासारखीं असल्यामुळें व येथें त्यांचें कारण नसल्यामुळें प्रस्तुत स्थळीं देत नाही. इतकेंच सांगणें बस आहे कीं, बरील लोकांचें आचरण त्यांच्या मूळ जागीं जर पाहिलें तर त्यांच्या एकंदर राज्यरीतीवरून, त्यांचीं शेंकडों धर्मार्थ कृत्यें जीं झपाट्यानें निरंतर चालू आहेत त्यांवरून, गुलामांच्या मुक्तधर्माच्या कोट्यावधि रुपये खर्चले, व हावर्ड, ब्लॅकसन, फासेट यांच्यासारखे उदार पुरुष त्यांच्या देशांत निरंतर निपजत आहेत यावरून, बरील उल्लेखाची सार्थकता निःपक्षपात मनुष्यांच्या नजरेस आल्यावांचून रहाणार नाही.

६. चवथा गुण धैर्य. धैर्य हें दोन प्रकारचें आहे; एक मानसिक व दुसरें शारीरिक. मानसिक धैर्य क्षणजे जो एकदां संकल्प केला तो कितीहि प्रत्यवाय आले तरी तडीस नेऊन पोंचवणें, जें आपल्या मनास प्रमाणसिद्ध सत्य वाटलें तें बेधडक बोलून

दाखवणें, लोकमताचें अंधपरंपरान्यायानें अनुसरण न करतां केवळ प्रांजलपणानें स्वतंत्रबुद्धीनें तत्त्वशोध करण्याचा यत्न करणें, इत्यादि होय. हें जॉनसनच्या अंगा कितपत होतें, हें यापूर्वीं सांगण्यांत आरेंच आहे. आतां दुसरें जें शारीरिक धैर्य ह्याजें आंगघिटार्डिनें कोणावर चालून जाणें, प्रसंगां न गटवडणें, हें प्रस्तुत ग्रंथकारानें ठायीं होतें कीं नाहीं, याविषयीं त्याच्या 'चरित्रांत' दाखले आहेत. त्याच्या पहातें हाहि गुण त्याच्या अंगां पूर्ण होता असें ह्याजण्यास हरकत नाहीं. तो लष्करा खात्यांत कधींहि शिरला नाहीं,—एकदां मात्र लंडनच्या शिवंदीत कांहीं दिवस राहून निशाण मारण्याचा वगैरे त्यानें थोडा अभ्यास केला होता,— तरां खऱ्या शिपायाचे गुण जे धैर्य व प्रसंगावधान ते त्याच्या अंगां पुरतेपणीं होते. तो अंगानें चांगला धडाकट्या असून जोरदार असल्यामुळें मारामारीपर्यंत येऊन वेतली असतांही मागें घेत नसे, याविषयीं मागें एक दोन उदाहरणें दिलीं आहेत. त्यां- शिवाय बासवेलच्या ग्रंथांत आणखी पुढील उल्लेख आहेत. एके समयीं मध्यरात्र उलटून जाऊन जॉनसन आपल्या नित्यक्रमाप्रमाणें जागत बसला असतां एकदम त्याच्या दारावर कोणी मोठ्यानें ठोठावले. तें ऐकतांच शेकोटी^१ डवचण्याचा दांडा हातांत होता, तोच घेऊन स्वारीनें दार उघडलें. पहातो तों दार ठोठावणारे चोर नसून कॉलेजांतले दोघे स्नेही होते. मग त्यांच्या वरोवरच वाहेर पडून हिंड हिंड हिंडून व पुष्कळ हूडपणा करून प्रहर दिवसास वोवा विन्हाडीं आले. याप्रमाणेंच बॉसवेलवरो- वर स्कॉटलंडावर जी मुशाफरी केली, तींत अनेक वेळां समुद्रावर वादळ सुटून होडी डवघईस आली होती, व इंग्लंडांत तर दोघांचींहि गच्छंती झाल्याचें वर्तमान सुद्धां पत्रां- तून जाहीर झालें होतें; पण असल्या प्रसंगांहि जॉनसन विलकूल डगमगला नाहीं. बॉसवेलनें भय प्रदर्शित केलें असतां त्यास तो उलटा रागें मात्र भरे. त्याच्या मित्र- मंडळांत बोक्लार्क ह्याणून एक खानदानीचा गृहस्थ होता. तो आपल्या शेतवाडीच्या बंगल्यांत जाऊन राही, तेव्हां जॉनसन त्याच्या घरीं आतिथ्य अनुभवण्यास कधींमधीं जाई. अशा वेळचें आपल्या मित्राचें आचरण बोक्लार्क मंडळांत सांगे, तें हें कीं, त्याच्या दाराशीं भले जंगी कुत्रे पावलेले असत; असे कीं, पटाईत चोरांसहि त्यांची वचक वाटावी. पण जॉनसन त्यास बिलकूल मोजीत नसे. एकदां तर दोघांची झोंबी लागली असतां, तो त्यांच्या अंगांवर जल्दीनें धांवत गेला; आणि दोघांच्या डोक्यां- वर दोन ठुसें लगवून त्यानें त्यांस पळवून लाविलें. शेवटल्या क्लेशदायक दुखण्यांतहि प्रस्तुत ग्रंथकारानें वरील धैर्यवृत्ति प्रगट केली. पोटांतलें पाणी काढण्याकरितां त्यानें अनेक

१. इंग्लंडांत अतिशयित थंडी असल्यामुळें शेकोटी बहुधा बाराहि महिने पेटलेली असते, व यास्तव तिजकरतां एक निराळी जागाच केलेली असते, हें वाचकांपैकीं बहुतेकांस माहीत असेलच.

वेळां शस्त्रप्रयोग करून घेतले. तशा वेळीं खुद्द डॉक्टरहि भोंत; पण तो स्वतः विल-
कूल कचरला नाहीं. तसाच त्याचा शेवटहि अगदीं स्वस्थपणानें झाला. असो; तर
हा गुणादि जॉनसनच्या राष्ट्राने ठायीं आढळणारा आहे. हा वर सांगितलेल्या दोन्ही
प्रकारांनीं इंग्रेज लोकांचे ठायीं कितपत वसत आहे याविषयी त्यांचाच इतिहास काय
पण साऱ्या जगाचा इतिहासहि स्पष्टपणें सांगत आहे, असें झणण्यास कांहीं हरकत नाहीं.

७. स्वकीयांविषयी व स्वदेशाविषयी प्रेम. ही वृत्तिहि जॉनसनचे ठायीं वळकट
असून त्याच्या देशवंतुंचे ठायीं तशीच आढळणारी आहे. स्वकीयांविषयी प्रेम झणजे
आईबाप वगैरे वडील माणसांवर भक्ति, इष्टमित्रांविषयी स्नेह वगैरे होय; व स्वदेश-
प्रीति झणजे आपल्या राजाच्या ठायीं निष्ठा, धर्माविषयी पूज्यवृद्ध, व सामान्यतः सर्व
गोष्टीविषयी योग्य अभिमान असणें हें होय. वरील निरनिराळ्या वृत्ति जॉनसनचे
टिकाणीं कसकशा होत्या हें यापूर्वीं अनेक वेळां सांगितलेंच आहे; आतां त्याच त्याच्या
राष्ट्राच्या ठायीं आहेत की नाहीं याविषयी मात्र लिहावयाचें. प्रथमतः स्वकीयांकडे
ओढा हा प्रस्तुत राष्ट्रांत कितपत असतो. याविषयी दुररे मोठें प्रमाण नको; 'home',
'hearth' इत्यादि शब्दांत किती प्रेम सांठवले आहे, व इंग्रेजी कवितेंत वगैरे त्यांवि-
षयांचें उल्लेख किती सहृदयत्वाचे असतात, यावरूनच वरील गोष्टीचा निकाल होणार
आहे. तसेंच कोणत्याहि प्रख्यात मनुष्याचें चरित्र वाचलें असतां त्यांत बहुधा वरील
प्रकारचा मजकूर सांपडेलच सांपडेल. कोणास आपल्या बापाची लाज वाटून त्यानें
त्यास भिक्षा मागावयास लाविलें आहे, किंवा आईशीं पशुवत् विनोद केला आहे, असें
तर कोठेहि सांपडणार नाहीं. त्याप्रमाणेंच इंग्रेज हे स्वभावतःच माहसी व उद्योगी असल्या-
मुळें त्यांचा पुढळ दिवसांपासून साऱ्या पृथ्वीवर व्याप चालू आहे. कोणी चीनांत
आहेत, कोणी इराणांत आहेत, कोणी तुर्कस्थानांत आहेत; पण असाहि प्रकार कोठें
वाचण्यांत किंवा ऐकण्यांत येत नाहीं, कीं कोणी वहादर चीनांत गेल्याबरोबर चौलकर्म
करवून सर्वभक्षक बनले, किंवा रूसशामच्या राज्यांत इमाम वनून घरां आल्याबरोबर
आईपुढें गुडघे टेकून 'अल्ला यिसमिल्ला अबदुल रहिमान' हा कुराणोक्त मंत्र पढायला
लागले ! पण आमच्या येथली वड्या वड्या विद्वानांची स्थिति कशी आहे पहा !
युनिवर्सिटीचे सोळा संस्कार पूर्ण झाल्याबरोबर जामानिमा करून आईबापांनीं एकदांचें
समुद्रांत जहाज लोटावें, व सगळ्या लोकांसहि मोठी आशा लागावी कीं, आजपर्यंत
आमचे महामूर्ख पूर्वज अटक नदी धरून वसले, पण आतां बरीक ठीक झालें, आतां
हिंदुस्थानाची सुधारणा झाल्याखेरीज खास रहात नाहीं, -याप्रमाणें सर्वतोमुख आशी-
र्वाद अनुभवीत आर्यजननीच्या वीरांनीं आपल्या भूमीचा तीर सोडावा. पुढें कांहीं
थोडा काळ जाईपर्यंत आमच्या वहादरांसहि वाटावें कीं, आपणावर सर्वांची एवढी जी
भिस्त आहे त्याप्रमाणें आपणास कांहीं केलें पाहिजे खरें. पण हे विचार सरासरी

नांवच्या समुद्रापर्यंत ! तोवर आईबापांचे ठिकाणी प्रेम, लोणच्या पापडाविषयी निरुद्ध-
मांड लावलेली पत्रे, व ज्या समुद्रांत आकाशांतलं प्रभुने मिसरी लोकांच्या राज्यास
सहकुटुंब सहपरिवार बुडविले व आपल्या लाडक्या ल्हारांस तेवढी खाशी कंपडी वाट
दिली, त्याच्या पवित्रोदकांने नंदस्पर्श करून भगवद्गीतें पठन, हे सर्व प्रकार एशिया
खंडास सीमाभूत जो वरील पवित्र सागर त्याचें उद्देष्टन होईपर्यंत. या नानूष पर
पडून सुधारलेल्या युरोपखंडाचें एकदां वागें लागलें, व तिकडालं सामरंग, संजल्लोच
प्रकार, व डेकन गेडच्या सर्वादिचीं वेद्यांमोर्दरे यांत म्हात्मा एकदां भडकल्या, प्रणजे
मग हिंदुस्थान कसला व विद्याभ्यारा तरी कसचा ! जेव्हा करतां करतां वर्षे सहा
गहिन्यांत विलायती संस्कारांचें आमच्या पोतन गंगळीवर असें जवरदस्त पूट वसून
जातें कीं, मूळचें सर्व बदलून जाऊन ते पक्के इंग्रेज बनतात ! खरेच, जर येथल्या
येथेच इंग्रेजांच्या नुस्खा भाषेच्याच अल्पमात्र ज्ञानानें आमच्या पंडितांस स्वभाषा येई-
नाशी होते, आपले आचार सर्व वेडगळ वाटूं लागतात; व पूर्वीचे सर्व लोक सरस-
कट महामूर्ख भातूं लागतात; तर युरोपांत जाऊन वरील लोकांचें ऐश्वर्य पाहिल्यावर
व त्यांच्या देशांतल्या अनेक मौजा जातीनें अनुभावित्यावर तर काय स्थिति होऊन
जाईल वरें ! उघडच आहे कीं, जो येथून आगबोटीवर पाय ठेवण्यापूर्वीं नुसता शक-
श्चित हिंदु होता, तो कांही काळानें इंग्रेजी शिष्यांच्या हातचीं विजार, इंग्रेजी दुका-
नांतून घेतलेली टोपी, इंग्रेजी हवेनें वाढलेली मजेदार दाढी, अशा सुधारलेल्या जिनसा
घेऊन माघारा आला, व 'गाड्यावरोवर नळ्याची यात्रा' या न्यायानें ज्याच्या वरो-
वरचा लोणचेपापडवाला ब्राह्मणाह् खासा बुटलेर वनून आला, त्यानें परत आल्यावर
आपल्या आईबापांस ओळखलें व आपल्या इष्टमित्रांस क्षेमकुशल पुसलें, तर त्याची
थोरवी ती मग काय राहिली ! एवढी महायात्रा केल्यानें जें पुण्य संग्रहीं पडलें,
त्याचा वरच्यासारख्या हलक्या लोकांशीं व्यवहार केल्यानें खाडीदशी क्षय होऊन
जाणार नाही काय ? असा; तेव्हां एकंदरीत मोठी जेमतेम करून इकडून जीं कांहीं
मंडळी विलायतेस पाठविण्यांत आली, त्यांच्या वर्तनांत व तिकडून इकडे व चोहोंकडे
जॉनसनचे देशबंधु जे आज शेंकडों वर्षे संचार करीत आहेत त्यांच्या वर्तनांत, जर्मन
अस्मानची तफावत नजरेस येते असें द्वाणण्यास हरकत नाही.

हा एक प्रकार झाला; दुसरा स्वदेशविषयक प्रीतीचा, हिचे स्वरूप वर जें
सांगितलें आहे, त्यावरूनहि लक्षांत येईलच. शिवाय हरेक गोष्टीच्या संबंधानें इंग्रेज

१. वरील पवित्रशास्त्रोक्त कथेवर रचलेली एक नकूल १३ व्या अंकांत दिलेली आहे.
ती आमच्या कित्येक वाचकांस आठवत असेलच. असल्या नकला इंग्रेजी पुस्तकांतून येऊ
लागल्या यावरून निरर्ता वाचकांची आस्तिम्यबुद्धि कितपत आहे याची कल्पना बरीच
हांगारी आहे !

लोकांस आपल्या देशाचा अभिमान जो वाटतो: व कोणत्याहि तऱ्हेचे दूषण त्यांस बिल-कूल न खपून ते ऐकतांच त्यांची तळव्याची आग मस्तकाला जाऊन पांचते; हेहि त्यांच्या स्वदेशभक्तीचेच दर्शक होय. आतां ही भक्ति कधीं कधीं अत्युत्कट होऊन दुराग्रहापर्यंत जाऊन पांचते, व त्यामुळे ती प्रशंसेस पात्र न होतां उलटी गर्हणीयहि होतां हें खरें आहे; पण कांहीहि असले तरी आमच्या नवीन मंडळीत जी पूर्ण परम-हंसता दृष्टीस पडते, कीं आपल्या देशाविषयीं कोणीं कांहीहि झटले तरी पूर्ण समाधा-नवृत्ति प्रगट करायाची, किंवा हुना स्वतः जितकीं अप्रयोजक दूषणे त्यावर ठेवायाला सांपडतील तितकीं अवश्य ठेवायाचीं, यापेक्षां वरील हेकटपणाहि शंभर वांट्यानें बरा. आतां या कलमाच्या आरंभां इंग्रेज लोकांच्या राजनिष्ठेविषयीं व धर्मनिष्ठेविषयीं जें लिहिलें आहे त्यावर मात्र अंमळ स्पष्टीकरण केलें पाहिजे. वरील उल्लेख कित्येकांस कदाचित् विलक्षण वाटे. कां कां, यापूर्वीं अनेक वेळां ख्रिस्ती धर्माविषयीं आम्हां लिहिलें आहे कां, त्यांचे माहात्म्य दिवसेंदिवस अगदीं कमी होत चाललें आहे, व इंग्लंडांतील राजकीय अंमलाविषयीं तर नुकतेच वर लिहिण्यांत आलें आहे कां, तो आतां अगदीं वेतावाताचा असून खरी सत्ता राजाच्या हातांत कांहीच उरली नाही. मग या दोन्ही गोष्टी जर खऱ्या आहेत, तर इंग्लिश राष्ट्रांत राजनिष्ठा व धर्मनिष्ठा आहेत हे कसें असा सहजच आक्षेप निघणार आहे. तर याचे उत्तर असें आहे कां, वरील दोन्ही उल्लेख एकंदर राष्ट्राच्या संवधांचे आहेत; द्वाणजे धर्मावर अश्रद्धा व लोकस्व-तंत्रतेविषयीं प्रीति या दोन्ही वृत्ति सुशिक्षित लोकांचे ठायीं जरी आढळतात तरी अशा लोकांखेरीज बाकीचा जो एकंदर लोकसमुदाय त्याचे ठिकाणां स्वदेशाच्या राजा-च्या ठायीं प्रीति व स्वधर्मावर भाव हे पहिल्याप्रमाणेच कायम आहेत ते आहेत. आतां विद्येचा फैलाव दिवसेंदिवस होत चालल्यानें सर्वांस आपापले हक्क व धर्मांतील तथ्य हीं अधिकाधिक कळूं लागलीं आहेत खरी, तरी शुक्लद्वितीयेस जसें चंद्राचे विंध अंशतः मात्र प्रकाशित असून बाकीचा पुष्कळ भाग अंधकारग्रस्त असतो, त्याप्रमाणेच प्रस्तुत राष्ट्राची स्थिति आहे. यापुढें त्याची स्थिति उत्तरोत्तर सुधारत जाऊन काले-करून कदाचित् पौर्णिमेचा चक्रवक्राट होईल, पण सध्यांची अवस्था पाहिली तर सज्ञान व अज्ञान लोकांचे प्रमाण सरासरी वर सांगितल्याइतकेंच आहे.

८. येथवर जॉनसन व त्याचे देशबंधु यांस साधारण असणाऱ्या गुणांचा निर्देश केला. आतां गुणांप्रमाणेच दोषांचाहि उल्लेख केला पाहिजे. व्यक्तिभूत मनुष्याचे ठायीं गुणदोष जसे साहचर्यानें नेहमीं आढळतातच, किंवा हुना गुणांच्या अनुषंगाने दोष व दोषांच्या अनुषंगाने गुण रहावे असाहि नियम या मनुष्यलोकाचे ठायीं आढळतो, त्याप्रमाणेच राष्ट्रासहि हा नियम लागू पडेल हें उघडच आहे. यास्तव यापुढें इंग्रेज लोकांचे ठायीं असणाऱ्या दोषांचे जें निरूपण करायाचें तें विषयानुरोधानें सहज प्राप्त

झालें आहे, हें सर्वांच्या लक्षांत येईलच. हें येथें विशेषकरून सांगण्याचें कारण इतकेंच कीं, वरच्यासारखा प्रसंग विषयानुरोधास्तव आजपर्यंत जेथें जेथें आला आहे तेथें तेंच आमच्या कित्येक सत्यनिष्ठ व ज्ञाननिष्ठ वंधूंचा असा समज होत आला आहे कीं, येथील राज्यकर्त्यांची निंदा करण्याची आह्मांस अतिशय प्रीति असल्यामुळे आह्मां तसे करण्यास प्रवृत्त झालों आहों. अशा समजस नोकांची कानउघाडें यापूर्वीच नुकती पुष्कळपणें केलेली आहे; यास्तव पुनः येथें इतकेंच सांगणे घम आहे ना, आम्हां लेख कोणाच्याहि तरफदारीनें लिहिलेले नसतात, काळ्यास काळा न्याय व गोऱ्यास गोरा न्याय ही व्यवस्था आमच्या घरची नाही. कोणत्याहि पक्षाच्या संबंधानें आमच्या बुद्धीस जें खरें वाटेल तें लिहिण्याचा आमचा मूळ संकल्प आहे. तो पाद्री साहेबांच्या पुढें गोंडा घोळ्याचा, अधिकाऱ्यांचें अर्जव करायचें, असा मुळावें नसल्यामुळें प्रस्तुत पुस्तकांतील मजकूर 'ज्ञानोदया'च्या ज्ञानमय लेखाहून व 'दांपिके'च्या सत्यरूप ज्योतीहून पुष्कळ वेळां अत्यंत भिन्न असतो यांत नवल तें कोणतें ? तेव्हां पुढें जें दोषनिरूपण करायचें आहे तें वरील गुणनिरूपणाप्रमाणेंच केवळ प्रांजलपणानें केलेलें आहे असें समजावें.

९. पूर्वी सांगितलेंच आहे कीं, निश्चय व अभिमान हे गुण प्रस्तुत ग्रंथकाराच्या ठायीं असून त्याच्या राष्ट्रातिहि ते तसेच आढळतात. या गुणांचे अनुपंगी दोष ह्मणजे तुसडेपणा व तुटकपणा हे होत. निःस्पृहपणानें वागण्याची व कोणाचीहि गरज न बाळगतां स्वतःच्या हिंमतीवर नेहमी रहाण्याची ज्यास संवय लागून गेली असेते त्याची प्रकृति सहजच तापट बनते. कोणाचेंहि मिथं रहाण्याची त्यास गरज न पडल्यामुळें तो अर्थात् कोणाशीहि आर्जवानें रहात नाही, व त्यामुळें एकलकोंडेपणा व तिरसटपणा हे गुण त्यास जडतात. जॉनसनविषयी यासंबंधाचे उल्लेख पूर्वी अनेकशः केलेच आहेत, कीं कोणी पदवीनें केवढाहि थोर असला किंवा त्याचा कितीहि परिचित असला तरी वेळ आली असतां त्याचा तामसपणा पूर्णपणें प्रगट होत असे; व एरवीं तो स्वभावानें पराकाष्ठेचा सज्जन असतोहि या त्याच्या प्रकृतीस्तवच लोक त्याजपासून दूर रहात. इंग्रज लोकांचाहि एकंदरीत पहातां हाच स्वभाव आहे. त्यांचा देश साऱ्या युरोपापासून विलग असल्यामुळें बेपर्वाईपणा व तुटकपणा हे गुण त्यांच्या ठायीं जसे आढळतात तसे बहुधा कोणत्याहि युरोपस्थ राष्ट्रांत आढळणार नाहीत. आतां हें खरें कीं, या वृत्तीच्या योगानेंहि त्या देशाचें काहीं अंशीं कल्याण झालें आहे; तरी काहीं असलें तरी त्या दोषरूप होत यांत संशय नाही.

१. वर सांगितलेलें दूषण कित्येक राजनिष्ठ मंडळीस कदाचित स्वकपोलकल्पित वाटेल, यास्तव त्यांच्या प्रत्ययार्थ तिकडचीच काहीं प्रमाणें दाखल केली पाहिजेत. गोल्डस्मिथनें (पुढें चालू).

१०. पण वरच्याहूनहि एक मोठा दोष पूर्वोक्त गुणांपासून उत्पन्न होणारा आहे; तो तसाच जॉनसन यास व एकंदर इंग्रज लोकांस साधारणभूत आहे. हा कोणता, तर दुराग्रह होय. वॉसवेलचे 'चरित्र' समग्र वाचले असता जॉनसनसारख्या थोर व पोक्त बुद्धीच्या मनुष्यासहि हरेक विषयासंबंधी किती विलक्षण ग्रह जडलेले असत ते सर्व स्पष्ट दिसतात, व त्यांचा वाचकांस अतिशयित आचंवा वाटल्यावाचून रहात नाही.

'मुशाफर' या नांवाच्या काव्यांत आपण पाहिलेलीं युरोपांतील राज्ये मुख्यमुख्य वर्णिली आहेत, त्यांत स्वदेशविषयीं त्यानें लिहिले आहे—

"That Liberty, which Britons prize too high,
Keeps man from man, and breaks the social tie.
The self-dependent lordlings stand alone
All claims that bind and sweeten life unknown."

आपल्या देशबंधूंचे वर्तन एका ओळांत त्यानें वर्णिले आहे—

"Pride in their port, defiance in their eye !"

पण दूर कशाला ? सुद्धा जॉनसनचाच अभिप्राय पहा—

"Though a stern trueborn *Englishman*, and fully prejudiced against all other nations, he had discernment enough to see, and candour enough to censure, the cold reserve too common among Englishmen towards strangers; "Sir" said he, "two men of any other nation who are shown into a room together, at a house where they are both visitors, will find some conversation. But two Englishmen will probably go each to a different window, and remain in obstinate silence. Sir, we as yet do not enough understand the common rights of humanity."

--Boswell's *Life*.

१. "The characteristic peculiarity of his intellect was the union of great powers with low prejudices. If we judged of him by the best parts of his mind, we should place him almost as high as he was placed by the idolatry of Boswell; if by the worst parts of his mind, we should place him even below Boswell himself. Where he was not under the influence of some strange scruple, or some domineering passion which prevented him from boldly and fairly investigating a subject, he was a wary and acute reasoner, a little too much inclined to scepticism, and a little too fond of paradox. No man was less likely to be imposed upon by fallacies in argument, or by exaggerated statements

(पुढे चालू).

या प्रहांपैकींच आपल्या देशाची सर्व प्रकारें स्तुति व परदेशांची बहुधा सर्व गोष्टींचा संबंधानें निंदा करण्याची जी त्याची प्रवृत्ति वरील ग्रंथांत भरपूर दृष्टीस पडते ती हाय. एशियाखंडांतील दूर व अप्रसिद्ध राष्ट्रांची गोष्ट तर दूरच, पण फ्रान्स, स्कॉटलंडासारखे जवळचे देश, व ग्रीक, रोमन यांसारखी साऱ्या अर्वाचीन सुधारणेस भूलायत असून व जगत्प्रसिद्ध राष्ट्रे हींहि प्रस्तुत महापांडिताच्या तडाव्यांतून सुटलीं नाहींत. सर्वांवर पाळीपाळीनें त्याच्या वाक्शस्त्राचा तीव्र प्रहार झालेला आहून ग्रीक व रोमन लोकां-विषयीं जॉनसननें एकदां असें मत प्रदर्शित केलें कीं, ते सामान्यतः पहातें रानटींच असावे; कां तर त्यांच्यांत छापखाने नसल्यामुळें ज्ञानप्रसार होण्याचें साधन त्यांस मुळींच अनुकूल नव्हतें. स्कॉच व फ्रेंच यांजविषयींहि तो नेहमीं अत्यंत तिरस्कार प्रगट करीत असे. तो ह्मणे, या लोकांसारखे गलिच्छ लोक कोणतेहि नसतील ! या भयंकर आरोपाचें कारण एवढेंच झालें कीं, तो पारिस शहरांत होता तेव्हां एका फ्रेंच चाकरास भुईवर थुंकून तीं थुंकीं वुटांनें पुसून टाकतांना त्यानें पाहिलें; व तसेंच एडिनबरो शहरांत तो खाणावळींत उतरला असतां त्यानें साखर मागितली, ती एका चाकरानें हातांत आणून त्याच्यापुढें केली. या पाजीपणाच्या कृत्याचा जॉनसनला त्या वेळेस इतका राग आला होता कीं, त्यास उचलून खिडकींतून खालीं झुगारून द्यावा असें त्यास वाटलें ! 'फिनिशियन लोक प्राचीन काळीं मोठे नामांकित नाथिक होते; व जेव्हां होकार्यत्राची माहिती नव्हती, व समुद्राचे नकाशे वगैरे बिलकूल साधन नव्हतें, अशा काळींहि सगळ्या भूमध्यसमुद्रभर ते हिंडत व त्रिटनसारख्या दूरदूरच्या बेटांशींहि त्यांचा व्यव-

of fact. But if, while he was beating down sophisms and exposing false testimony, some childish prejudices, such as would excite laughter in a well-managed nursery, came across him he was smitten as if by enchantment. His mind dwindled away under the spell from gigantic elevation to dwarfish littleness. Those who had lately been admiring its amplitude and force were now as much astonished at its strange narrowness and feebleness as the fisherman in the Arabian tale, when he saw the Genie, whose stature had overshadowed the whole sea coast, and whose might seemed equal to a contest with armies, contract himself to the dimensions of his small prison, and lie there the helpless slave of the charm of Solomon !'

—Macaulay.

१. वरील गोष्ट वाचून वाचकांस सहज तर्क होईल कीं, साखरेचा स्पर्शहि जॉनसनसारख्यास जर इतका अमंगळ वाटला, तर कडीचा भुकीं तर किती अपवित्र ठरेल कोण जाणे ! खरोखर, हिंदूंच्या रानटीपणाचें प्रमाण दुसरें कोणतेंच पहायला नको !

हार चालत असे. यावरून तर त्यांच्या नाविकज्ञानाचें व धाडसाचें अतिशयित आश्चर्य वाटतें ! पण अशा लोकांचीहि प्रशंसा जॉनसनच्या ज्ञानमय कर्णरंध्रांत दुःसह होई. एके प्रसंगीं त्यांच्या नाविकविद्येची कोणी वाखाणणी करीत असतां त्याचा उद्गार निघाला, “काय हो ! यांची ती काय मोठी तारीफ करतां कुत्रां नाहीं का पोहत !” चिनी लोक रानटी का मुधारलेले याविषयीं एके प्रसंगीं गुरुशिष्याचें खलबत चाललें असतां बॉसवेल या विद्याच्या प्राच्य राष्ट्रांची कड घेऊन झणाला—“चिनी लोक ज्ञानसंपन्न आहेत.” गुरूनें लागलीच त्याच्या डोळ्यांत अंजन घालून त्याचा दृग्भ्रम दूर केला—“खरें बोवा, भांडों करण्याची विद्या त्यांस अवगत आहे खरी !” दुसऱ्या एका प्रसंगीं हिंदुस्थानांतील प्रसिद्ध सेनापति सर ऐर कूट, ज्यानें नुकताच हैदराबादचा पराभव करून मद्रास इलाखा बचाविला होता, त्याच्या घरीं भोजनाचे वेळीं आरब लोकांची गोष्ट निघाली. कूटसाहेब नुकताच आरबस्थानांतून आला होता, यास्तव वाटेनें तद्देशीयांची स्थिति जी त्याच्या दृष्टीस पडली होती तिची तारीफ करून त्यांचें प्राच्यदेशप्रसिद्ध जें इमान व शौर्य त्यांचें तो वर्णन करीत होता हें अर्थातच आमच्या पाश्चात्य पंडितशिरोमणींस न खपून त्यांनीं आपल्या आवडत्या देशबंधूंचा शह विद्याच्या आरबांवर विनदिकत ठेवून दिला ! पण हेंहि सर्व जुन्या जगाविषयीं झालें. नव्या जगांत इंग्रेज

१. “We went to Sir Eyre Coote's, at the governor's house and found him a most gentlemanlike man. His lady is a very agreeable woman, with an uncommonly mild and sweet tone of voice. There was a pretty large company : Mr. Ferne, Major Brewse, and several officers. Sir Eyre had come from the East Indies by land, through the deserts of Arabia. He told us the Arabs could live five days without victuals, and subsist for three weeks on nothing else but the blood of their camels, who could lose so much of it as would suffice for that time, without being exhausted. He highly praised the virtue of the Arabs; their fidelity, if they undertook to conduct any person; and said they would sacrifice their lives rather than let him be robbed. Dr. Johnson, who is always for maintaining the superiority of civilized over uncivilized men, said, “Why, I can see no superior virtue in this. A serjeant and twelve men, who are my guard, will die rather than that I shall be robbed.” Colonel Pennington of the 37th regiment, took up the argument with a good deal of spirit and ingenuity. *Pennington*. “But the soldiers (पुढें चालू).”

लोकांनींच वसवलेलें एक मोठें राज्य आहे हें आमच्या वाचकांपैकीं बहुतेकांस माहीत असेलच. हें राज्य जॉनसनच्या वेळेपर्यंत इंग्लंडच्या ताब्यांत होतें; पण त्याच्या हयातीच्या शेवटीं शेवटीं या वसाहतवादींची व इंग्रजांची करांच्या बाबतींत कुरकुर होऊन होतां होतां युद्धप्रसंगावर येऊन वेतली. तरा वसाहतवाले न उग्रपणानें त्यांनीं मोठ्या शर्थेनें आपला बचाव करून इंग्लंडचा पराभव केला. हा गोष्ट नसतनाय! गरणाच्या आदल्या वर्षी घडून तेव्हापासून युनैटेड स्टेट्स (संयुक्त संस्थाने) या नांवाचें अमेरिकेंत नवेंच राज्य स्थापित झालें. स्वातंत्र्य व भ्रमरागत या दोहोन्मेषां संबंधानें पहातां यासारखें राज्य आज साऱ्या भूमंडळावर नाहीं अशा त्याची गर्वत्र कीर्ति आहे; व वॉशिंग्टन, फ्रांकलिन यांसारखे जगन्मान्य पुरुष प्रस्तुत ग्रंथकाराच्या वेळेसहि स्वदेशास भूषित करीत होते. पण काहीं नाहीं; एक राजनिष्ठेचें तत्त्व जॉनसनच्या हृदयांत पूर्ण बिंबून गेलें असल्यामुलें न्याय्य पक्षाविषयीं अभिमान, गुणिजनाविषयीं पूज्यबुद्धि वगैरे सर्व वृत्ति त्याचे ठायीं एका क्षणांत लीन होऊन गेल्या. त्यानें आपल्या लेखणीचेंहि सामर्थ्य वरील राज्यक्रांतीच्या प्रसंगां अन्यायाच्या तर्फेनेंच प्रगट केलें हें मागें सांगितलेंच आहे. असो; तर या अमेरिकन लोकांविषयींहि जॉनसनच्या ठिकाणीं जबरदस्त दुराग्रह नांदत असे. इंग्लंडचें वर्चस्व चोहोंकडे गाजत असतां यांनीं मात्र त्याचें नाक खालीं केलें, हें त्यास विलकूल न खपून तो त्यांच्यावर नेहमीं दांत आंठ खात असे. 'त्यांस जाळून पोळून टाकिलें पाहिजे,' 'एका मृत्यूच्या शिक्षेखेराज वाकी कोणतीहि सजा जी आह्मी त्यांस देऊं तिजबद्दल त्यांनीं आमचे उपकार मोजले पाहिजेत' अशा तऱ्हेचीं भयंकर व क्रूरतेचीं वाक्यें त्याच्या तोंडून वरील लोकांविषयीं नेहमीं ऐकूं येत. 'अमेरिकन' हें नुस्तें नांव काढल्याबरोबर तो रागानें खत्रळून जाऊन वेडा होई. एके प्रसंगां त्यानें असें बोलून दाखविलें कीं, 'साऱ्या जगास मी मित्रासमान लेखतो, एका अमेरिकनास मात्र नाहीं.' असो; तेव्हां वरील सर्व उदाहरणांवरून आमच्या वाचकांच्या सहज लक्षांत येईल कीं, जॉनसनच्या मतें प्रसंशनीय तेवढे सर्व गुण त्याच्या राष्ट्राचे ठायीं असून सारें अज्ञान, मूर्खत्व, दुष्टत्व काय तें इतर राष्ट्रांत पाहून घ्यावें!

are compelled to this, by fear of punishment." Johnson. "Well, Sir, the Arabs are compelled by the fear of infamy." Pennington. "The soldiers have the same fear of infamy, and the fear of punishment besides; so have less virtue; because they act voluntarily." Lady Coote observed very well, that it ought to be known if there was not among the Arabs some punishment for not being faithful on such occasions."

आतां वर जो विशेषतः एका व्यक्तीविषयीं उल्लेख केला तो सामान्यतः सर्व राष्ट्रांचे ठिकाणांहि कोणत्या प्रकारे आढळतो तें सांगणें अवश्य होय, व पूर्वक्रमास अनुसरून झटलें ह्मणजे तसें केलेंहि पाहिजे. पण प्रस्तुत स्थळीं तसें करणें इष्ट दिसत नाहीं. कां कीं, एक तर या पूर्वीं अनेक स्थळीं प्रकृत विषयावर उल्लेख केलेलच आहेत. यास्तव ते येथें पुनरुक्त होणारे आहेत. पण याहून मोठें सवळ कारण झटलें ह्मणजे हें होय कीं, तसें केल्यानें आमच्या विद्यालयसंपादित ज्ञानाचा अपव्यय होणारा आहे. आमच्या मूढ देशबंधूस सन्मार्ग दाखविण्याची ज्यांनीं परम दीक्षा धारण केली आहे अशा कित्येक ज्ञानमूर्तींचा असा अभिप्राय अनेक वेळां प्रगट झालेला आहे कीं, सरकारानें श्रमाचा व अर्थाचा एवढा व्यय करून ज्ञानांजनशलाकेनें एतद्देशीयांची दृष्टि स्वच्छ जी केली ती एवढ्याकरितां कीं, त्यांनीं आपले दोन्ही डोळे साफ उघडून न पहातां एक नेहमीं मिटून ठेवला पाहिजे. हा मिट्याचा डोळा दोषदर्शनाचा होय. याचा उपयोग पाहिजे तर आपल्या स्वदेशांतील हरएक प्रकरणीं छिद्रे बाहेर काढून तीं 'ज्ञान' व 'सत्य' या नांवांनीं साऱ्या जगास प्रकट करण्यांत खुशाल करावा; तसें करण्यांत पुण्यसंग्रह आहे, व देशाचें अपरिमित कल्याण आहे. पण हीच दुर्बीण युरोपाकडे व विशेषकरून त्यांतील एका वेटाकडे लावण्याचा मात्र आह्मांला विलकूल अकत्यार नाहीं. तिकडे दृष्टि फेंकायाची असेल तर दुर्बीण उलटी करून थोरलें भिंग पुढें सरसावलें पाहिजे. तसें केलें असतां सहजचें तिकडे मेघमंडळास भेदून गेलेल पर्वत, समुद्रप्राय अफाट नद्या, नाना धान्यसमुदायांनीं सतत आच्छादित असणारा भूपृष्ठभाग, इत्यादि वैभव दृष्टिगोचर होणार आहे ! असो; तर आमच्या सन्मान्य सद्धर्मी बंधूंच्या वरील उपदेशास मान देऊन आमच्या देशावर राज्य करणाऱ्या राष्ट्रांच्या संबंधानें वर जें लिहिणें जरूर होतें तें येथें लिहीत नाहीं. आह्मांस मेहेरवानीनें दिलेल्या विद्याधनाचें खरें चीज जर जांनसनच्या देशबंधूंचा स्तव केल्यानेंच होणार आहे, तर तसेंच कां होईना ? माजी वादशाही अमलांत जसें 'हाजी जीहां' या शब्दांचें माहात्म्य असे, व रुमच्या वादशा-हांपुढें जसा देवतांप्रमाणें धूपहि जळत असे, तशीच जर या वर्षापासून सुरू झालेल्या सुधारलेल्या वादशाहीचीहि स्थिति असेल, तर आपलें तरी काय जातें 'दीपिका' ओंवाळायाला व 'उद्योऽस्तु' झणायाला ! उगाच विनाकारण लांवलचक मजकूर लिहून 'हत्ती' महाराजांस आपला शुंडादंड उचलण्याचा प्रसंग आणा, किंवा त्यांचा पुच्छा-वलंब करणाऱ्या आमच्या देशबंधूस व त्यांच्या धर्मबंधूस राजनिष्ठेनिमित्त दौर्तांत लेखणी बुडवायास लावा, यांत मौज ती कोणती !

असो; येथवर आरंभीं सांगितलेलें जें प्रस्तुत ग्रंथकाराचें व त्याच्या राष्ट्राचें सादस्य त्याचें निरूपण केलें. यापुढचा राहिलेला भाग आतां सरतेशेवटच्या अंकांत येईल.

कां तोडिला तर फुटे अणखीं भरानें

तो क्षीणही विधु महोन्नति घे क्रमानें ॥ नीतिशतक.

अंक ४३-(१) प्रकृत अंकाचा विषय. (२) लोकस्थितीचें द्विविध सादृश्य. (३) जॉनसनच्या वेळां लोकभाषेची व विषेची स्थिति. (४) महाराष्ट्र भाषा; कोशाचा व्याख्यान. (५) निबंधादि रचनापद्धति. (६) या सादृश्यावरून ध्यावयाचा बोध. (७) दुसरे राज्य पद्धतीचें सादृश्य.

१. मूळ उपादधातांत सांगितल्यांपैकी एक सदर मात्र आतां उलगडायाने राहिले आहे; बाकी मूळ संकल्पाप्रमाणें सारें निरूपण झालें. हें गदग लोकांस्थितीचें सादृश्य होय. जॉनसनच्या वेळेस इंग्लंडांतली स्थिति जी होती ती सांप्रतका या देशांतील स्थितीला बऱ्याच अंशां मिळते; यास्तव दोहोंचें निरूपण करून परस्पर तुलना केली असतां एतद्देशीयांस वरीच माहिती होऊन कांहां उपयोगाच्या गोष्टीहि कळणार आहेत.

२. हें सादृश्य दोन प्रकारचें आहे; एक विषेच्यासंबंधाचें व दुसरे लोकस्थितीच्या संबंधाचें. पहिलें सादृश्य असें कां, जॉनसनच्या वेळां इंग्रजी भाषेची स्थिति हल्लींच्या महाराष्ट्र भाषेप्रमाणेंच कित्येक अंशां अमून वाचकांच्या अंगीहि इकडच्या इतकीच अभिज्ञता व रासकता होती. लोकस्थिति पाहिली, तर इकडूनहि सरकार व प्रजा यांचा अधिकाराच्यासंबंधानें परस्पर स्पर्धा लागली असल्यामुळें हल्लींचा येथील प्रकार तिकडे पुष्कळ दृष्टीस पडत होता. असो; तर आतां दोहोंचें अनुक्रमानें निरूपण करतां.

३. जॉनसनचें मागील चरित्र समग्र वाचून आधुनिक महाराष्ट्र भाषेचें व तत्कालीन इंग्रजी भाषेचें वरंच सादृश्य शोधक वाचकांच्या लक्षांत येऊन चुकलें असल. अलीकडे दहा वीस वर्षांत इकडे ज्याप्रमाणें देशभाषेची सुधारणा करण्याकडे विद्वानांचें लक्ष लागलें आहे, त्याप्रमाणेंच तिकडेहि जॉनसनच्या वेळेच्या सुमारास इंग्रजी भाषेस परिपक्वता आणण्याविषयां विद्वज्जनांचे परिश्रम चालू झाले होते. प्रथमतः जॉनसनच्या 'कोशा'विषया विचार केला असतां ध्यानांत येईल कां, त्याच्या वेळेपर्यंत भाषेचें नियमनहि झालें नव्हतें. ज्याला जसें वाटेले तसें तो लिहीत असे. लेखनपद्धति, उच्चार, व शब्दप्रयोग याविषयां तादृश निबंध नव्हता. याप्रमाणेंच निबंध, कादंबरी व चरित्र

१. जॉनसननें इंग्रजी भाषेचें सुकाणू हातीं धरून तिचें नियमन करण्यापूर्वीं तींत काय काय घोटाळा होता तो त्याच्या कोशाच्या प्रस्तावनेवरून तर कळणारच आहे; पण पुढील उताऱ्यावरूनहि त्याचें स्वरूप वाचकांस थोडक्यांत कळेल. हा उतारा 'रांबलर'च्या शेवटच्या अंकांतलें होय. ही निबंधावलि वरील कोश चालत असतांच सुरू होऊन शेवटास गेली हें वाचकांस कळलेंच आहे—

“Whatever shall be the final sentence of mankind, I have at least endeavoured to deserve their kindness. I have laboured to (पुढें चालू).

यांचा प्रघातहि प्रस्तुत पंडिताच्या वेळेपासूनच विशेष पडला. 'स्पेक्टेटर' व 'रॉबलर' यांची लोकमान्यता पाहून त्यांच्या घाटणीवर अनेक ग्रंथकारांनी निबंधावालि रचल्या. या जरी बहुतेक स्वकरच लयास गेल्या, तरी प्रस्तुत शतकाच्या आरंभी निबंधरचनेचा त्रैमासिक पुस्तकांच्या रूपाने जो नवा प्रकार सुरू झाला त्यास त्या कारणीभूत झाल्या हें मागें एके निबंधांत सांगितलेंच आहे. कादंबऱ्यांचा प्रघातहि जॉनसनच्या वेळेस सुरू होऊन रिचर्डसन, फील्डिंग, स्मॉलेट वगैरे नामांकित कादंबरीकार उदयास आले. जॉनसन व गोल्डस्मिथ यांनाहि एक एक कादंबरी रचली ती सर्वप्रसिद्धच आहे. हाहि प्रकार वरील निबंधाप्रमाणेंच या शतकांत वृद्धिंगत होऊन स्कॉट, डिकन्स, लिटन यांच्यासारखे जगत्प्रसिद्ध कादंबरीकार निपजले, व आपल्या देशभाषेस आपल्या अमोलिक ग्रंथांनी त्यांनी भूषित केलें. तिसरा चरित्ररचनेचा प्रकार; हा तर जॉनसननेच चांगल्या उत्कर्षास आणला हें त्याच्या 'कविचरित्रा'विषयीं निरूपण करितांना सांगितलेंच आहे. याप्रमाणेंच इंग्रजी भाषेंत इतिहासग्रंथांचीहि प्रवृत्ति वरील काळापासूनच पडून ह्यूम, रॉबर्टसन, गिवन वगैरे ग्रंथकार प्रसिद्धीस आले हेहि यापूर्वी एका निबंधांत सविस्तर सांगण्यांत आलेंच आहे.

४. आतां इकडे महाराष्ट्रभाषेची स्थिति पहा. या भाषेची पूर्वीची स्थिति कशी होती, व अलीकडे पंचवीस तीस वर्षांत तीस कोणकोणते संस्कार घडले, याविषयीं यापूर्वी अनेक वेळां प्रसंगवशात उल्लेख केल्लेच आहेत. यास्तव प्रकृत स्थली दोन गोष्टींच्या संबंधानें मात्र लिहितां ह्मणजे पुरे. भाषेचें नियमन होण्यास दोन मोठीं साधनें लागतात; एक कोश व दुसरें व्याकरण. कोशाच्या योगानें तांतालि शब्दसमुदाय निश्चित होऊन तिचा लेखनप्रकार, वर्णाच्चार व व्युत्पत्ति हीं ठरून जातात. तसेंच व्याकरणानें तिचे नियम ठरून जाऊन शुद्धाशुद्धतेविषयीं निर्वंध होतो. हीं दोन्ही साधनें मराठीस अनुकूल आहेत हें सर्वास माहीत आहेच. कोश झटले ह्मणजे शास्त्री

refine our language to grammatical purity, and to clear it from colloquial barbarisms, licentious idioms, and irregular combinations. Something, perhaps, I have added to the elegance of its construction, and something to the harmony of its cadence. When common words were less pleasing to the ear, or less distinct in their signification, I have familiarised the terms of philosophy, by applying them to popular ideas, but have rarely admitted any word not authorised by former writers; for I believe that whoever knows the English tongue in its present extent, will be able to express his thoughts without further help from other nations."

मंडळीने केलेला मराठी कोश, आणि मोलस्वर्थ व क्यांडी यांनी रचलेले मराठी व इंग्रजी कोश, हे होत; व व्याकरण तर रा० व० दादोबा पांडुरंग यांचे सर्वप्रसिद्धच आहे. आतां पहिला मराठी कोश सध्या २ टांच प्रसिद्ध नसून कोठे आहे तो ज्या पुस्तकालयांतून वगैरे लोकांत पडलेला आढळतो, व त्याचा संक्षेप कांही व्याख्या छापला गेला त्याचीहि अवस्था मूल कोशाप्रमाणेच आहे; तसेच दुसरा व तिसरा कोश हे इंग्रजी भाषेत असल्यामुळे ती भाषा ज्यांस चांगली समजते त्यांस त्यांचा उपयोग, व शिवाय त्यांची किंमत भारी असल्यामुळे त्यांचा सार्वजनिक प्रचार होणेहि दुर्वास्त; त्याप्रमाणेच दादोबा व्याकरणाच्या योगाने भाषेस जरी पुढील साहाय्य झाले तरी त्यांत न्यूनतेचे अनेक प्रकार आहेत, हे सर्व खरे; तर भाषाप्रसाधनाची वरील जी दोन मुख्य साधने ती आमच्या भाषेची सिद्ध होऊन चुकली आहेत ही गोष्ट संतोषाची होय यांत संशय नाही. वरील उद्योग मागेच होऊन गेल्यामुळे आजला भाषा इतक्या स्थितीस येऊन पोचली ही एक नफ्याची गोष्ट झाली; व त्यांतून कोशाविषयी पाहिले तर ते सरकारच्याच आश्रयाने रचले जाऊन पुनः इतक्या आस्थेने जे तयार झाले, ते लोकाश्रयाने तर होण्याचा मुळीच संभव नव्हता. तेव्हां महाराष्ट्र भाषेवर सरकारची ही एक मोठी मेहेरबानीच झालीशी समजली पाहिजे. विशेषतः मोलस्वर्थचा कोश तर मराठी भाषेचे उत्तम ज्ञान होण्यास फारच उपयोगी आहे, व कांहीं अंशी जॉनसनच्या कोशाचीहि उपमा त्यास साजेल. असो; तर कोश व व्याकरण यांची सध्या इतपत स्थिति आहे.

आतां वरील दोन साधनांच्या योगाने भाषेची अभिवृद्धि जर व्हावयाची असेल तर त्यांचा सार्वजनिक प्रचार झाला पाहिजे हे तर उघडच आहे; हा प्रचार वर सांगितलेल्या व्याकरणाचा झालेलाच आहे, कोशाचा मात्र झालेला नाही. यास्तव जॉनसन-

१. मागील अंकाच्या आरंभां सांगितलेला जो मराठी कोश तोच वरील संक्षेप होय. माजी डायरेक्टर मेहेरबान यांत साहेब यांच्या हुकुमावरून रा. गोडबोले यांनी तो तयार केला होता; पण तो छापून प्रसिद्ध होण्यापूर्वी यांत साहेबांची कारकीर्द संपल्यामुळे वरील कोश जागच्या जागीच राहिला ! तो आतां सरकारी डिपोत पडला आहे. ही माहिती कोशकर्त्यांकडून आह्मांस मिळाली आहे.

२. मोलस्वर्थच्या कोशास वरील उपमा जी दिली आहे, ती यावरून की त्यांत नाना प्रकारची माहिती जेथे तेथे सांपडते. आपल्या लोकांत सध्या प्रचारांत असणाऱ्या व कालगत्या लोपून गेलेल्या सर्व चमत्कारिक ह्यांनीचा संग्रह त्यांत केलेला आहे. त्याप्रमाणेच शेंकडों जुने व प्रौढ शब्द व भाषणपद्धति हीं त्यांत आहेत. याखेरीज, 'अष्टविवाह', 'अठरा कारखाने', 'नवर्त्तने', 'चौदा विद्या', 'चौसष्ट कळा', 'राग', इत्यादि शब्द पाहिले असतां सद्दरील ग्रंथ केवढ्या श्रमाने व किती आस्थेने तयार केला आहे, हे पूर्णपणे लक्षांत आल्यावाचून रहाणार नाही.

नच्या कोशाप्रमाणे वरील कोशांचे जर रूपांतर झाले, ह्मणजे महाराष्ट्र शब्दांची महाराष्ट्र भाषेनेच व्याख्या होऊन तो सर्वजनगम्य जर झाला, तर भाषा ठरीव होण्यास व धेडगुजरी प्रकार मोडून तिची सुधारणा होण्यास तो कारणीभूत होईल. तर भाषेचा उत्कर्ष व देशाचे हित ही व्हावीशी ज्यांस वाटत असतील त्यांनी वरील साधन लोकांस अनुकूल करून देण्याविषयी इटले पाहिजे. पूर्वोक्त दोन कोशांवरून पाहिले असतां वर सांगितला तसा कोश तयार होणंही मोठे कठिण आहे असे नाही. कारण शब्दांचे संग्रहण व त्यांचे व्याख्यान हे दोन्ही मुख्य भाग अगोदरचे सिद्धच आहेत. एक नवा जोडण्यासारखा भाग झटला ह्मणजे अवतरणांचा मात्र होय. जॉनसनच्या कोशांत जशीं भर-पूर अवतरणे आहेत तशीं महाराष्ट्र भाषेतील जुन्या व सर्वमान्य ग्रंथांतून वरींच देतां येणार आहेत. आतां एवढे खरे की, जॉनसनच्या वेळेपर्यंत गद्यरचना व पद्यरचना करणारे शतावधि मोठमोठे ग्रंथकार होऊन गेले होते, तशी आमची मराठीची निदान अद्याप तरी स्थिति झालेली नाही. यास्तव त्यास आपल्या कोशांत जसे वैचित्र्य आणतां आले तसे इकडे आणतां येणार नाही. तरी सध्या पूर्वीच्याच पद्यात्मक ग्रंथांतून मुख्यतः अवतरणे दिलीं असतां कांहीं काळानें पुढें गद्यग्रंथांतूनहि तां देऊन कोशास क्रमाक्रमानें पूर्णता आणतां येईल हें उघड आहे.

मराठी व्याकरणाविषयी पाहिले, तर त्याचा आज वीस पंचवीस वर्षे चांगला प्रचार पडून ते बहुधा ठरीव झाल्यासारखेच झाले आहे. तरी अद्याप मराठीच्या मूल-भाषा ज्या संस्कृत, प्राकृत, फारसी वगैरे त्यांच्याकडे एतेद्दशीय पंडितांचे हवे तसे लक्ष न लागल्यामुळे त्यांच्या धोरणानें वरील विषयाचा व्हावा तसा विचार अजून झाला नाही. तो झाला असतां व्याकरणविषय सध्या आहे त्याहून अधिक सुगम व चित्तवेधकहि होईल असे आह्मांस खचित वाटते.

५. आतां वर सांगितलेले गद्यप्रकार ह्मणजे निबंध, कादंबरी, चरित्र व इतिहास हे आपल्या भाषेत कसे सुरू झाले आहेत व त्यांची मजल कोठपर्यंत पोचली आहे याविषयी यापूर्वी एक दोन अंकांत वरेंच निरूपण केले आहे. त्याहून अधिक विवरण झटले ह्मणजे निराळ्याच ठिकाणीं केले पाहिजे. यास्तव येथें सामान्यतः इतकेंच सांगतां की, ज्या अर्थी इंग्रजी भाषेतील नमुन्यांवर वरील पद्धति सुरू झाल्या आहेत त्या अर्थी त्या सुधारण्यास मूल नमुन्यांची उत्कृष्ट माहिती करून घेणे व त्यांवर निरंतर विचार करणे हें अवश्य होय. उत्कृष्ट चित्रकर्म किंवा मूर्तिकर्म साध्य करून घ्यावयाचे असल्यास ज्याप्रमाणें मूल असलेली प्रती नेहमी पुढें धरून कलम किंवा विंधणें हें चालवावें लागतें, त्याप्रमाणेंच वरील रचनाविशेषांचीहि गोष्ट आहे. ही गोष्ट इतकी उघड असतां हि ती आमच्या लोकांस अद्याप चांगलीशी समजत नाही. याविषयांचा प्रत्यय पहाणें असल्यास अलीकडे वरचेवर निघणाऱ्या ज्या कादंबऱ्या त्यांवरून पहावा. या

कादंबऱ्यांतील बहुतेक तर अगदी सामान्य प्रतीच्या द्वारे थोडे बहुत शिक्षण ज्यांस प्राप्त झाले आहे न आहे अशा लोकांच्या हातूनच रचल्या जातात हे सर्वांस माहीत आहेच. अशा लोकांस इंग्रजांतील विख्यात कादंबरीकारांची नावेहि माहीत असण्याचे संभव नाहीं हे उघड आहे. पण हे असो; ज्यास जे साधन अनुकूल नासे त्याचा त्याच उपयोग करून न घेतल्याबद्दल त्यास नांव ठेवणें रास्त नाहीं. पण जे वांगले या साधन द्वारे विचार त्यांजकडूनहि वरील साधनाचा उपयोग झालेला तितकच पट्टाभ्यांत गेला. असो; तर वरील पद्धति व इतर कोणतीहि गोष्ट उत्तम स्थितांस यादी असे जर मनांत असेल, तर ज्यांचें अनुकरण करावयाचें त्यावर निरंतर ध्यान ठेवून सतत परिश्रम चालवणे पाहिजेत हे एतद्देशीयांनीं पक्कें मनांत वागविले पाहिजे.

५. वर जे सादर्य सुमारें शंभर वर्षांपूर्वीच्या इंग्रजी भाषेत व हल्लींच्या मराठी भाषेत दाखविले त्यावरून एक मोठी गोष्ट वाचकांच्या लक्षांत आल्यावाचून रहाणार नाहीं. ती ही की, इंग्रज ग्रंथकारांच्या परिश्रमांनीं ती भाषा जर आज इतक्या नांवारूपास आली, तर आमच्या लोकांनीं जर तसाच उद्योग केला, तर तितकें किंवा निदान त्याच्या खालोखाल तरी त्यांच्या श्रमांस यश कां येणार नाहीं? जॉनसनच्या वेळीं 'रांवल'सारख्या पत्राच्या जर पांचशेंच प्रती कायत्या निघत असत, व काव्यें, नाटके, कांश वगैरे रचूनहि मोठमोठ्या ग्रंथकारांस सुद्धा उदरनिर्वाहाची पंचाईत पडे, तर यावरून तिकडे त्या वेळीं लोकांची अभिरुचि कितपत होती हे स्पष्ट दिसत नाहीं काय? आमच्या देशांत सार्वजनिक शिक्षणाचा नुकता कांठ प्रघात सुरू झाला आहे, व त्यांतून संप्तीच्या मानाने पहातां तर आमच्या विद्याया देशास आंग्लभूमीची पूर्वीहि कथां सर आली नाहीं, मग सध्यांच्या दुबळ्या स्थितींत तर कशाला गोष्ट बोलायला पाहिजे? पण

१. मेकॉले साहेबांनीं बघाटे फाकणाऱ्या पेरिश लोकांहून किंबहुना पोर्चुगीज लोकांहूनहि हिंदु लोकांस कंगाल करून दाखविले आहेत हे आमच्या वाचकांस यापूर्वी एक दोनदां कळविलेच आहे. मग जागोजाग हिंदु राजे व जहागीरदार असतांहि जेव्हां वरची स्थिति, तेव्हां आतां तर आमच्या देशावर अठरा विश्वे दारिद्र्याची पुरी कळा आली असेल यांत काय काय नवल? वरील साहेबांचे त्यांच्यासारखेच एक जाडे बंधु हिंदुस्थानाविषयीं ह्मणताना की, एवढा अफाट देश जिकल्याची दगदग केल्यासारखी त्यापासून इंग्लंडास कांहांव प्राप्ति होत नाहीं, उलटें पैशांचें नुकसान मात्र त्यास आहे—

“If India affords a surplus revenue which can be sent to England, thus far is India beneficial to England. If the revenue of India is not equal to the expense of governing India, then is India a burden and drain to England.”

—Mill's *British India*.

(पुढें चालू).

इतकें असतांहि आज जर येथील लोकांत वाचनाचा इतका प्रचार दृष्टीस पडतो, तर पुढल्या काळाविषयी कोणाच्या मनांत उमेद येणार नाही ? हें एक झालें. दुसरी गोष्ट बरील सादस्यावरून व पूर्वीच्या एकंदर चरित्रावरून एतद्देशीय ग्रंथकारांनाहि घेण्यासारखी आहे कीं, ग्रंथरचनेच्या श्रमाचें साफल्य किती दीर्घ काळानें होत असतें तें त्यांनां लक्षांत आणावें. पहा कीं, जॉनसनसारखा अलौकिक बुद्धीचा मनुष्य,—कीं ज्याचा पाटशाळेंतील धडा ह्मणून रचलेला काव्याचा चुटका त्या वेळचा अद्वितीय कवि पोप यानें वाचून वाहवा केली, ज्याचीं स्वकपोलकल्पित पार्लमेंटांतलीं भाषणें वाचून एका पंडितानें तर त्यास प्रत्यक्ष डिमोस्थेनीसच्याहि वर जागा दिली, व कोशाचें

बरील विलक्षण वाक्यावर ग्रंथप्रकाशक विल्सन साहेब यांनीं चांगली समर्पक टीका केली आहे ती आमच्या वाचकांपैकीं ज्यांस तशी अनुकूलता असेल त्यांनीं अवश्य वाचावी.

१. हा प्रसंग जॉनसनच्या एका चरित्रकारानें सविस्तर कथन केला आहे. तो येणेंप्रमाणें—

“That Johnson was the author of the debates during that period was not generally known; but the secret transpired several years afterwards, and was avowed by himself on the following occasion; Mr. Wedderburne, Dr. Johnson, Dr. Francis, the present writer, and others, dined with the late Mr. Foote. An important debate towards the end of Sir Robert Walpole's administration being mentioned Dr. Francis observed, “That Mr. Pitt's speech on that occasion was the best he had ever read.” He added, “That he had employed eight years of his life in the study of Demosthenes, and finished a translation of that celebrated orator, with all the decorations of style and language within the reach of his capacity; but he had met with nothing equal to the speech above-mentioned.” Many of the company remembered the debate; and some passages were cited, with the approbation and applause of all present. During the ardour of conversation Johnson remained silent. As soon as the warmth of praise subsided, he opened with these words; “That speech I wrote in a garret in Exeter-street.” The company was struck with astonishment. After staring at each other in silent amaze, Dr. Francis asked, “How that speech could be written by him?” “Sir,” said Johnson, “I wrote it in Exeter-street. I never had been in the gallery of the House of Commons but once.

(पुढें चालू).

प्रचंड काम उरकल्यावर तर जो आपल्या देशभाषेचा जणों काय अधिपतिच होऊन बसला त्यास नित्य निर्वाहाचीहि पंचाईत असावी काय ? पण हेंहि एक असो; आपल्या लोकांच्या समजुतीप्रमाणें कोणाकोणास द्रव्यदृष्टि नसते, व दुसऱ्या समजुतीप्रमाणें 'नादस्तमुपतिष्ठति' ('पूर्वजन्मीं न दिलेलें लाभत नाही') असें समजून जरी पहाता त्याच्या दारिद्र्याची उपपत्ति केली, तरी हें चमत्कारिक नव्हे काय, कीं त्याच्या प्रचंड विद्वत्तेनुरूप त्याची कोरडी मानमान्यताहि होऊं नये ? हीं शेवटीं शेवटीं बघीत होऊं लागली, तरी जशी व्हावी तशी कधीहि झाली नाही. एकच उदाहरण पहा : आपला यजमान व यजमानीण यांबरोबर जॉनसन हा आपल्या वयाच्या सासण्याच्या वर्षी पारिस शहरास गेला झणून पूर्वी सांगितलेंच आहे. आतां त्याजसारखा अलौकिक पंडित कोठेहि गेला असतां 'स्वदेशे पूज्यते राजा विद्वान् सर्वत्र पूज्यते' या न्यायानें पहातां त्याचा वरील ठिकाणीं किती मान व्हावा ! पुढें कांहीं वर्षांनीं वेंजामिन फ्रांक्लिन तेथेंच आला असतां त्याचा आबालवृद्धांकडून केवढा गौरव झाला ! चंद्रदर्शनाच्या दिवशीं साऱ्या लोकांची दृष्टि जशी सकौतुक व उत्कंठापूर्वक आकाशाकडे लागलेली असते, किंवा धूमकेतु उगवला असतां सारें जग जसें त्याच्याकडे सचमत्कार पहातें, त्याप्रमाणेंच मोठ-मोठ्या अमीर उमरावांपासून तों साधारण गरीबगुरीवांपर्यंत सर्वांनीं त्याचा जयजयकार केला. असाच प्रकार त्याच्याहि पुढें कितीका वर्षांनीं सर वॉल्टर स्कॉट हा हवा पालटण्याकरितां इटाली देशास निघाला असतां जेथें तेथें घडून आला. मग यावरून पहातां वरील दोघांहूनहि कित्येक अंशीं ज्याची योग्यता मोठी त्याचा वरील ठिकाणीं विलकूल मानमरातब न होतां तो केवळ साधारण मनुष्याप्रमाणें गेला तसा माघारीं आला ही मोठी आचंवा करण्यासारखी गोष्ट नव्हे काय ?

Cave had interest with the door-keepers. He, and the persons employed under him, gained admittance; they brought away the subject of discussion, the names of the speakers, the side they took, and the order in which they rose, together with notes of the arguments advanced in the course of the debates. The whole was afterwards communicated to me, and I composed the speeches in the form which they now have in the parliamentary debates." To this discovery Dr. Francis made answer : "Then, Sir, you have exceeded Demosthenes himself; for to say that you have exceeded Francis's Demosthenes would be saying nothing."

—*Murphy's Life of Johnson.*

१. जॉनसनची त्याच्या मंडळांत जरी परकाष्ठेचा चहा होती, व सर्व जण त्यास गुरू-
(पुढें चालू).

तर वरील गोष्टींपासून एतद्देशीय ग्रंथकर्त्यांनीं दोन प्रकारचा बोध घ्यावा. एक द्रव्याच्यासंबंधानें. त्यांनीं असें मनांत आणावें कीं, जॉनसनसारख्यास गेल्या शतकांतील इंग्लंडासारख्या देशांत जर इतकी विपत्ति सतत काढावी लागली व तितकी काढावी लागली असतां हि त्यानें एकदां धरलेला मार्ग अस्खलितपणें तसाच सतत चालविला, तर आमच्या धनहीन व ज्ञानहीन देशांत ग्रंथरचनेपासून फलनिष्पत्ति कितपत होण्याचा संभव आहे हें जाणून मुख्यतः देशहितबुद्धीनेंच आपलें काम आपण बजाविलें पाहिजे. भाषारूप उपवनास आपल्या ज्ञानोदकाचें सेचन निदान आरंभीं तरी त्यांनीं केवळ निरपेक्ष बुद्धीनेंच केलें पाहिजे. कालंकरून त्यांच्या श्रमांचा परिपाक कीर्तिरूप सुमनांनीं व अर्थरूप फलांनीं प्रगट होईलच होईल; पण त्या अदृष्ट लाभावर नजर न देतां पहिल्यानें केवळ आपलें कर्तव्यच ह्याणून त्यांनीं हातांत लेखणी धरली पाहिजे. दुसरी गोष्ट कीर्ति अथवा लोकमान्यता. हीहि जॉनसनसारख्यास सुद्धां किती दीर्घ काळानें प्राप्त झाली, हें वर सांगितलेंच आहे. खडकाळ डोंगराची चढण जशी मोठी कठिण असते तसाच लोकप्रसिद्धीचा मार्गहि परम विषम होय. तो क्रमण्यास मनुष्यानें एकदां कंवर बांधली ह्याणजे मग कितीहि अडथळे आले तरी त्यानें धैर्य सोडतां कामास नाहीं. हा उपदेश, जॉनसन प्रथमतः लंडन शहरास आपलें नशीब काढण्यास जो आला तेव्हांपासून तो शेवटपर्यंत त्याचा

प्रमाणें मान देत, तरी बाहेर त्याचें जाणें येणें व परिचय फार वेतावाताचाच होता. याविषयी 'जॉनसनच्या चरित्रा'चा अलीकडील प्रकाशक क्रोकर यानें हिंदुस्थानचे माजी गवर्नर जनरल वेलेस्ली साहेब यांचा दाखला येणेंप्रमाणें दिला आहे—

“His polite acquaintance did not extend much beyond the circle of Mr. Thrale, Sir Joshua Reynolds, and the members of the Club. There is no record that the editor recollects, of his having dined at the table of any peer in London except Lord Lucan: he seems scarcely to have known an *English* bishop, except Dr. Shipley and Dr. Porteus, whom every one knew; and except by a few occasional visits at the *basbleux* assemblies of Mr. Montagu and Mr. Vessey, we do not trace him in anything like *fashionable* society. This seems strange to us; for happily, in our day a literary man of much less than Johnson's eminence would be courted into the highest and most brilliant ranks of society. Lord Wellesley recollects, with regret, the little notice compared with his posthumous reputation, which the *fashionable* world seemed to take of Johnson. He was known as a great writer; but his social and conversational powers were not so generally appreciated.”

आयुष्यक्रम पूर्वीं जो सांगण्यांत आला आहे, त्यावरून चांगला ठसण्यासारखा आहे. इतक्या काळांत त्याजवर दुःख व अडचणी हीं तर पुःकळ आलींच; पण कीर्तीचे विघातक जे दूषक त्यांचाहि शेवटपर्यंत त्याजवर कडाका उडत होता. पण इसापनीर्तीतांल 'बैल व मुरकूट' या गोष्टीप्रमाणेच त्यांचे वर्तन नेहमीं दृष्टीस पडे. मुरकूट बांवास वलीवर्दानें जसे उत्तर दिले कीं, "बाबारे तूं माझ्या शिंगावर वसलास केव्हां हेहि मला समजलें नाहीं, व आपली स्वारी केव्हां उठून जाईल हेहि कळणार नाहीं." त्याप्रमाणे जॉनसन पक्का धिम्मा असे. सूर्यविंबावरून ढग जसे येतात जातात व अखेरीस आपो-आप वितळूनहि जातात, त्याप्रमाणेच वरील पंडिताच्या ग्रंथावर दृष्टकांचे आक्षेप शतशः झाले व कालगत्या लोपूनहि गेले ! तर एतद्देशीय ग्रंथकारांनींहि दूषकाचे आक्षेप घे-

१. जॉनसनने आपल्या आक्षेपकांच्या संबंधानें धरलेली जी निर्वाण औदासीन्याची वृत्ति तिजविषयीं मेकालेंने लिहिले आहे—

"Of his assailants Johnson took no notice whatever. He had early resolved never to be drawn into controversy; and he adhered to his resolution with a steadfastness which is the more extraordinary, because he was both intellectually and morally, of the stuff of which controversialists are made. In conversation, he was a singularly eager, acute, and pertinacious disputant. When at a loss for good reasons, he had recourse to sophistry; and when heated by altercation, he made unsparing use of sarcasm and invective. But when he took his pen in his hand, his whole character seemed to be changed. A hundred bad writers misrepresented him and reviled him; but not one of the hundred could boast of having been thought by him worthy of a reputation or even of a retort. The Kenricks, Campbells, Mac Nicols, and Hendersons did their best to annoy him in the hope, that he would give them importance by answering them. But the reader will, in vain, search his works for any allusion to Kenrick or Campbell, to Mac Nicol or Henderson. He had learned, both from his own observation and from literary history, in which he was deeply read, that the place of books in the public estimation is fixed, not by what is written about them, but by what is written in them; and that an author whose works are likely to live is very unwise if he stoops to wrangle with detractors whose works are certain to die. He always maintained that fame was a shuttle-
(पुढें चालू).

प्यास वरच्याप्रमाणेंच तयार व्हावें. जो कोणी कोणत्याहि संबंधानें जगांत वर डोकें काढूं जाईल त्याजवर आक्षेपांचा भडिमार व्हावयाचाच हें त्यांनीं ध्यानांत आणावें. जन हें त्रिविध आहे, यास्तव एकच वस्तु तिघांस तीन प्रकारांनीं भासेल यांत नवल कसचें? तर हें जाणून सुज्ञ जे आहेत ते वृथा दूषकांच्या तोंडीं लागत नसतात. जर कोणाचा खरा आक्षेप असेल तर तेवढा मात्र स्वीकारून वरकड कोल्हेकुईकडे ते विलकूल लक्ष देत नार्हात. मोरोपंताची आर्या पुष्कळांस माहीत असेलच—

हंसं मुक्ता नेली मग केला कलकलाट काकांनीं ।

हा प्रकार कोणास कीर्तीचा लाभ होतांच मत्सरी जे खल त्यांच्याकडून नेहमीं व्हावयाचाच. तर ज्यास आपली योग्यता यथार्थ भासत असेल त्यानें वरील कर्णकट्टु काकरवाची अगदीं पर्वा न करितां उलटें असें समजावें कीं, हा गोंगाटच आपल्या यशाचा दर्शक असून त्यास अत्यंत अनुकूलहि आहे !

या कलमाचा निकाल करण्यापूर्वीं आणखी एक मोठा महत्त्वाचा उपदेश ग्रंथ-

cock which could be kept up only by beaten back, as well as beaten forward, and which would soon fall if there were only one battle-door. No saying was oftener in his mouth than that fine apophthegm of Bentley, that no man was ever written down but by himself."

१. दूषक व आक्षेपक हे जरी आपल्याकडून ग्रंथकाराची दुर्दशा करून दाकण्याविषयीं यत्न करीत असतात, तरी त्यांचे प्रयत्न वस्तुतः पहातां त्याची प्रसिद्धि वाढविण्यास मात्र कारण होतात, हें प्रमेय पुष्कळांस कळत नार्ही. जॉनसननें जागजागीं त्याचा उल्लेख केलेला आढळतो—

"Abuse is often of service; there is nothing so dangerous to an author as silence. His name, like a shuttle-cock, must be beaten backwards and forwards; or it falls to the ground."

"Never let criticisms operate on your mind; it is very rarely that an author is hurt by his critics. The blaze of reputation cannot be blown out; but it often dies in the socket. A very few names may be considered as perpetual lamps shine unconsumed."

"Dr. Johnson was famous for disregarding public abuse. When the people criticised and answered his pamphlets, papers, &c. he would say; 'Why now, these fellows are only advertising my book; it is surely better a man should be abused than forgotten.'"

Mrs. Piozzi's Anecdotes.

रचनेच्या संबंधाने एतद्देशीयांनी घेण्यासारखा आहे, तो सांगितला पाहिजे. तो हा. पूर्वी जॉनसनच्या सर्व ग्रंथांचा क्रमाक्रमाने जो निर्देश केला आहे त्यावरून शोधक वाचकांच्या लक्षांत कदाचित् एक मोठी गोष्ट येऊन चुकली असेल की, 'इंग्रजी भाषेचा कोश', 'ग्रेसपीयरची आवृत्ति', 'रॉबलर', 'कविचरित्र' वगैरे जे ग्रंथ तयार झाले त्यांच्या वृत्तांतांत कोठे 'सरकाराचा उदार आश्रय' किंवा 'दक्षिणाप्रेज कमिटीकडून बक्षीस' अशा कांहीं प्रकार दृष्टीस पडत नाही. कोशासारखी प्रचंड कामेहि जी उठली ती फक्त लोकाश्रयावर ! तर देशभाषांचा उत्कर्ष व्हावा अशी ज्यांची मनःपूर्वक इच्छा असेल त्यांनी वरील गोष्टींचे चांगले मनन करणे अवश्य होय.

७. आतां दुसरे सादश्य जें लोकस्थितीच्यासंबंधाने त्याविषयी विवेचन करूं. जॉनसनने सध्यांचे जें इंग्लंडांतील राजघराणे त्याच्या पहिल्या तीन कारकीर्दी चांगल्या पाहिल्या. यांपैकी पहिल्या दोहोंविषयी त्याने काय मन हातें तें यापूर्वी प्रसंगवशात् सांगण्यांत आलेंच आहे की, त्या त्यास विलकूल पसंत नसून पहिल्या व दुसऱ्या जॉर्ज राजास तो वोलण्याच्या ओघांत बेलाशक शिब्या देत असे. त्यापुढें तिसऱ्याच्या कारकीर्दीपासून त्याच्या मनांत जो फेर झाला, आणि वर्षासन व राजदर्शन यांच्या योगाने त्याची वृत्ति जी दृढ होऊन वसली, तिचाहि पूर्वी उल्लेख केलाच आहे. हें मतांतर ज्या काळी झालें तो काळ मोठा विलक्षण आणीबाणीचा होता. राजा पराकाष्ठेचा दुराग्रही व अपक्व बुद्धीचा, प्रधानमंडळ त्याच्याच तंत्राने चालणारे व राजकारणांत अचतुर, आणि एकंदर प्रजा तर आपले योग्य अधिकार ओळखून त्यांत केसभरहि मागे घ्यावयाचे नाही अशा निकरास येऊन पडलेली, अशी भयंकर स्थिति त्या वेळची होती. अशांत अमेरिकेंतील वसाहतवाल्यांचा व इंग्लंडचा तंटा जुंपला. वसाहतवाल्यांचे ह्मणणे इतकेंच होतें की, ज्यापक्षीं आझी इंग्लंडची प्रजा ह्मणून आमच्यावर करांचा बोजा तुझी लादतां त्यापक्षीं तिकडील लोकांप्रमाणे आमच्याकडून कांहीं सभासदहि पार्लमेंटांत घेत चला. हें त्यांचे ह्मणणे वाजवी होतें हें कोणासहि सहज कळणारे आहे; व थोरला पिट, बर्क वगैरे शहाण्या मुत्सद्दचांचाहि सल्ला अमेरिकन लोकांशीं तडजोड पाडून तंटा मिटवून

१. इंग्रज लोकांचे ठायीं जे कित्येक लोकोत्तर गुण आहेत त्यांत मुख्य झटला तर वर सांगितलेलें जें स्वावलंबन तेंच होय यांत संशय नाही. त्यांच्या देशांत ज्या ज्या मोठ्या गोष्टी झालेल्या आहेत त्या केवळ त्यांच्या स्वतंत्र श्रमांचे फळ होत. येथील लोकांस प्रत्येक गोष्टीकरितां सरकारच्या तोंडाकडे पहाण्याची जी संवध लागली आहे व कोणतीहि गोष्ट सरकार मनावर घेईल तरच ती सिद्धीस जाईल, ही जी त्यांची बळकट समजूत होऊन गेली आहे ती त्यांच्या पंगुपणाचे एक मोठे कारण होय. या रीतीने पाहिलें असतां सरकारचा व रयतेचा पूर्वीचा लाडीकपणा जात जाऊन दिवसेंदिवस दूरभाव जो होत चालला आहे तोहि कांहींसा हितावहच होय. दूर टाकून दिल्याने तरी आमचे डोळे उघडून आपलें कर्तृत्व गाजविण्याची आझांस अवश्यता पडो ह्मणजे झालें !

टाकण्याविषयीचाच होता. पण त्यांचे ऐकतो कोण ? पार्लमेंटांत त्यांनी वल्गना कर कर केल्या व शेवटी उगीच बसले. इकडे युद्धाची कडेकोट तयारी होऊन इंग्रजी फौज आपल्या वसाहतींवर चालून जाण्यास निघाली. वसाहतवाले तरी त्याच आंग्लभूमीचे पट्टे ! त्यांनी लढाईचा घाट पहातांच कंबर बांधली, व इंग्लंडची सत्ता मुळीच झुगारून देऊन 'अमेरिकेंतील प्रजासत्ताक राज्य' या नांवाने आपला स्वातंत्र्याचा झेंडा उभारला. पुढे वॉशिंग्टनाने कोणत्या चातुर्याने व हिमतीने लढाई शेवटास नेली, व स्वतः स्थापलेल्या नव्या संस्थानाचा पहिला अधिपति होऊन ते उच्चपद कालेंकरून सोडून दिले, व साऱ्या जगाची वाहवा मिळविली, हे सर्वत्र विभूत आहेच. असो तर या लढाईच्यासंबंधाने वर सांगितलेला जो राज्यांतील बखेडा तो फारच माजला. युद्धांत इंग्लंडची धुक्याणी उडून एवढे राज्यचें राज्य हातचें गेलें यामुळे राजा व प्रधानमंडळ यांची अतिशयित नाचकळी झाली, व लोकपक्षास तेज आले. त्यांतून विल्कीज, जूनियस यांच्यासारखे लोकपक्षाचे कैवारी यांनी तर आपल्या लेखांनी लोकांस आपले हक्क पुरतेपणीं भासवून देऊन आपल्या प्रतिपक्ष्यांवर सारखा धडाका चालविला होता. जॉनसनसारख्यांनीहि राजपक्षाचें मंडन करण्याचा व वरील लेखाचें खंडन करण्याचा प्रयत्न चालविला होता; पण एकंदरीत पहातां हा दुसरा पक्ष किती दुर्बळ होता याचें प्रमाण पहाण्यास फार लांब जाणें नको. जॉनसनचेच वरील प्रकरणीं लेख पाहिले असतां त्यांतील कोटिक्रम किती पोकळ आहे, व त्याच्या स्वाभाविक सत्यनिष्ठेवर राजनिष्ठेचा व दुराग्रहाचा पगडा बसून तो कसा भरकटला आहे हें तेव्हांच लक्षांत येईल !

आतां वरील स्थितीचें सादृश्य इकडे आमच्या देशांतहि कसे दृष्टीस पडूं लागलें आहे हें सर्वांस माहीत आहेच. पाश्चात्य विद्येचा संस्कार इकडील लोकांस घडून तो नमुना जसा इकडे उतरत चालला आहे, त्याप्रमाणेच त्याच्याबरोबर वर्तमानपत्रांचा फैलाव, लौकिक प्रकरणांची चर्चा, सार्वजनिक सभा, वगैरे प्रकारहि सहजच सुरू झाले आहेत. वरील विद्येचें अध्ययन इकडे सर्वत्र चालू झालें आहे, व आज वीस वर्षे तर गुनिवर्सिटींतल्या मोठमोठ्या परीक्षांतून पसार झालेली मंडळी चोहोंकडे पसरली आहे, तेव्हां या कारणापासून वरील कार्य उद्भवविं हें सहजच आहे. गारगोटीवर आपण होऊन जर चकमक झाडली, आणि तांतून झाडण्यासरसा बाहेर विस्त्व पडला, तर त्याबद्दल कोणास आश्चर्य वाटेल काय ? पण नवल पहा काय की, ज्यांनीं एतद्देशीयांस अज्ञानसागरांत मग्न झालेले पाहून त्यांस सदय अंतःकरणेंकरून वर काढिले, आणि

१. वरील कळी इंग्लंडाची स्थिति कशी होती याविषयीचीं हकीकत बकल नामक अलंकडोल नामांकित ग्रंथकारानें आपल्या इतिहासाच्या पहिल्या भागाच्या शेवटीं सातव्या प्रकरणांत उत्कृष्ट दिलेली आहे. ती वाचांत असतां एतद्देशीय वाचकांस इकडील सादृश्य बरेंच लक्षांत आल्यावांचून रहाणार नाहीं.

ज्ञानाच्या व सुधारणेच्या मार्गास लावून दिलें, त्यांसच त्यांनीं तो मार्ग क्रमण्यास आरंभ केला असतां ती गोष्ट आतां खणेनाशीं झाली आहे. 'बांबे ग्याझिट' सारख्या पत्रांचे पुरस्कर्ते व त्यांत लिहिणारे हे नेटिवांस अलीकडे कसे पाण्यांत पाहूं लागले आहेत, व त्यांनीं कोणत्याहि संबंधें कोठें डोंकें वर काढलेलें दिसल्याबरोबर आपली कलमबहादरी ते कोणत्या प्रकारें गाजवीत असतात, हें सर्वांस माहीत होत चाललेंच आहे. 'ग्ल-फिनस्टन, मालकम, मनरो वगैरे राजकार्यधुरंधरांनीं येथील प्रभुत्व कोणत्या तहेनें संपादन केलें, व आपल्या राष्ट्राचा बोज जेणेंकरून राहिल तशा रीतीनें एतद्देशीय लोकांशीं वर्तन ठेवून त्यांच्या ठायीं आपल्या परकी अंमलाविषयीहि कोणत्या श्रुति त्यांनीं उत्पन्न केल्या, त्याप्रमाणेंच बॅटिक, मेकॉले वगैरेचे हिंदुस्थानाच्या राज्याविषयीं कोण-कोणते स्तुत्य हेतु होते, हें सर्व अलीकडील वाच्छाही मंडळीच्या कथां स्वप्नांतहि येत नसेल !' हिंदुस्थान ह्मणजे आपल्या तरवारबहादर पूर्वजांनीं एक चैनीची जागा आप-

१. मेकॉलेनें पार्लमेंटांत जीं अनेक भाषणें निरनिराळ्या प्रसंगां केलीं तीं एकत्र छापलेलीं आहेत. त्यांत एक 'हिंदुस्थानची राज्यव्यवस्था' या विषयावर आहे. त्यांतील पुढील उतारे वाचले असतां त्या वेळेंत व सांप्रत काळांत किती फेर पडला आहे तो दिसून येईल—

"Do I call the government of India a perfect government ? Very far from it. No nation can be perfectly well governed till it is competent to govern itself. I compare the Indian government with other governments of the same class, with despotisms, with military despotisms, with foreign military despotisms. I compare it with the government of the Roman provinces; with the government of the Spanish colonies; and I am proud of my country and age. It is a source of constant amazement to me that it is so good as I find it to be.

"There is one part of the bill on which I feel myself irresistibly impelled to say a few words. I allude to that wise, that benevolent, that noble clause, which enacts that no native of our Indian empire shall, by reason of his colour, his descent or his religion, be incapable of holding office. At the risk of being called by that nickname which is regarded as the most approbrious of all nicknames by men of selfish hearts and contracted minds, at the risk of being called a philosopher, I must say that, to the last day of my life, I shall be proud of having been one of those who assisted in the framing of the bill which contains that clause. We are told that the time can never come when the na-
(पुढें चाल).

गास करून ठेविली आहे, तेथें मनास मानेल तशी वंगळ करावी व सरकारच्या जांव-ईपणाची चार दिवसांची सत्ता यथेच्छ चालवून घ्यावी, यापलीकडे कधीं काळीं बहुतेकांच्या मनांतहि बिलकूल कल्पना येत नसेल. असो; या विषयावर पूर्ण विवेचन करून या देशाची राज्यरीति सुधारण्यास काय काय गोष्टी अवश्य आहेत, सध्यांचा जो प्रकार चालू आहे त्यापासून राज्यकर्त्यांचें व प्रजेचें असें उभयपक्षांहि कोणतें अहित होत आहे, वगैरे दर्शविण्याचा यत्न केल्यास फारच विस्तार होणार आहे; व चालू विषयाचें व मासिक पुस्तकांच्या मर्यादेचें अतिक्रमण होणार आहे; यास्तव वरील दिग्दर्शन केलें एवढेंच बस आहे. वरील विषय वस्तुतः वर्तमानपत्रांचा असून त्यांतून त्याची चर्चा निरंतर चालू असतेच. तर सरतेशेवटीं वरील सादस्यावरून आमच्या देशबंधूंनीं हा बोध घ्यावा कीं, इंग्लंडांतील लोकांनीं सतत प्रयत्न करून आपले हक्क जसे वरचेवर सरकारचे कानावर घातले, त्याप्रमाणें स्वदेशाच्या उन्नत्यर्थ त्यांनींहि कंबर बांधावी. तसें केलें असतां अल्पदृष्टि व स्वार्थपरायण जे 'एलिफास'चे बंधु ते आपल्या स्वभावास अनुसरून कोल्हेकुई करतीलच; पण तीस या देशाच्या कैद्यांच्यांनीं अगदीं

tive of India can be admitted to high civil and military office. We are told that this is the condition on which we hold our power. We are told that we are bound to confer on our subjects every benefit—which they are capable of enjoying?—no;—which it is in our power to confer on them?—no;—but which we can confer on them without hazard to the perpetuity of our own dominion. Against that proposition I solemnly protest as inconsistent alike with sound policy and sound morality.”

“Are we to keep the people of India ignorant in order that we may keep them submissive? Or do we think that we can give them knowledge without awakening ambition? Or do we mean to awaken ambition and to provide it with no legitimate vent? Who will answer any of these questions in the affirmative? Yet one of them must be answered in the affirmative, by every person who maintains that we ought permanently to exclude the natives from high office. I have no fears. The path of duty is plain before us; and it is also the path of wisdom, of national prosperity, of national honour.”

“We are free, we are civilized to little purpose, if we grudge to any portion of the human race an equal measure of freedom and civilization.”

भिळं नये. बीस वर्षांपूर्वी साऱ्या जगासमोर जो जाहीरनामा प्रसिद्ध झाला तो जर नुसता दप्तरच्या दप्तरांत रहायाचा नसेल, यंदां आमच्या दयावंत राणी सरकारानें एवढ्या समारंभानें जो 'चक्रवर्तिनी' पदाचा स्वीकार केला तो केवळ आत्मगौरवार्थ जर नसेल, युवराजासारखी खाशी मंडळी या देशांतील जयजयकार घेऊन माधारी जातें याचें जर कांहीं सार्थक होणें असेल, युनिवर्सिटीच्या वार्षिक उत्सवाच्या प्रसंगा व-वर्तिनीच्या प्रतिनिधिकाडून आह्वांस जें आश्वासन मिळत गेलें आहे, कीं इंग्रज सरकारचा हेतु या देशाचें कल्याण करावें व लोकांस सुजाण करून त्यांची सत्ता त्यांच्या हातीं परत द्यावी, तें त्यांचें वचन जर केवळ उपचारार्थ नसेल; तर पाश्चात्य विद्येच्या परिपाक आमच्या ठायीं इतके लवकर इतका दृष्टीस पडूं लागला आहे, या गोष्टीचा आमच्या राज्यकर्त्यांस आनंद व अभिमानच वाटला पाहिजे. वापाचें ओझें डोईचें खांद्यावर येण्याचा जर पुत्रानें प्रसंग आणला, किंवा शिष्य गुरूच्या योग्यतेस येण्याचा जर सुमार दिसूं लागला, तर दोघांसहि त्या गोष्टीचा खेद वाटावा, का आपल्या श्रमाची कृतार्थता वाटावी ? तर या न्यायानें पाहिलें असतां आमच्या देशांत वर्तमानपत्रें, सार्वजनिक सभा इत्यादि रूपांनीं जो उद्योग चालू झाला आहे त्याचें सर्वांनीं अभिनंदनच करणें योग्य आहे. पण असा प्रकार इकडे येणाऱ्या अलीकडील आंग्लभौमांचे ठायीं प्रायः न दिसून उलटा त्यांचा सापत्नभाव मात्र प्रगट होत असतो. पण त्याची फारशी पर्वा न करतां आमच्या देशहितेच्छुंनीं हें लक्षांत ठेवावें कीं, ज्या देशांत जॉनसन, बर्क यांच्यासारखी मंडळी निपजली, व जेथें आजहि ब्राइट, फॉसेट, यांच्यासारखे माहात्मे पुरुष नांदत आहेत, तेथपर्यंत इकडील गान्हाणीं पोंचलीं असतां केवळ अरण्यरुदित केल्याप्रमाणें होईल असें नाहीं, तर कालेंकरून तरी त्यांच्या श्रमांस यश येईलच येईल !

याप्रमाणें या शेवटच्या अंकाचा विषय समाप्त झाला. गेल्या सप्तंबरच्या अंकांत आरंभां उपक्षेप केल्याप्रमाणें प्रस्तुत चरित्राचे सर्व भाग येथें संपूर्ण झाले. दोन वर्षांपूर्वी बॉसवेलकृत 'चरित्र' समग्र वाचलें असतां आह्वांस सुचलें कीं, जॉनसनचें चरित्र एतद्देशीय वाचकांस समग्र कथन केलें असतां पुष्कळ तऱ्हेचा फायदा होण्यासारखा आहे. तो कोणकोणता हें यापूर्वी सांगण्यांत आलेंच आहे. आतां हा आमचा मूळ संकल्प कितपत सिद्धीस गेला असेल हें आमच्यानें सांगवत नाहीं. तरी आह्मीं केलेल्या दिग्दर्शनावरून आमच्या वाचकांपैकीं जे कोणी इंग्रजी जाणणारे असतील त्यांस वर सांगितलेला इंग्रजी ग्रंथ वाचण्याची जर इच्छा होईल, व केवळ मराठी जाणणारांस चरित्रनायकाचें व त्याच्या राष्ट्राचें बरेंच स्वरूप ध्यानांत येऊन महत्त्व प्राप्त होण्यास कोणकोणते अमोलिक गुण अंगां असावे लागतात हें जर स्पष्टपणीं दिसून येईल, तर एवढें सविस्तर चरित्र लिहिल्याच्या श्रमांचें पुष्कळ साफल्य झालें असें आह्मीं समजूं.

मोरोपंताची कविता.

जसे होती देव प्रमुदित शचीनायकवनीं
तसे सारजाते बुधजन मयूरेशकवनीं ।

मंत्ररामायण.

अंक ४५—(१) प्रस्तुत निबंधाचें स्वरूप. (२) त्यांत येणारे विषय. (३) विवेचनाच्या विस्ताराबद्दल वगैरे वाचकांस सूचना. (४) प्रस्तुत विषयाचे भाग. (५) मोरोपंतावर आक्षेप. (६) त्याच्या तर्फेचीं मते.

१. प्रस्तुत अंकाचा विषय अगदीं नवा असून आमच्या वाचकांपैकीं पुष्कळांस तो मोठा चित्तेवधक होईल असें वाटतें. अशासारखे विषय आह्मीं अद्याप कसे हातीं धरले नाहींत याबद्दल पुष्कळांरा आजपर्यंत नवल वाटलें असेल; कां कीं आमचें पुस्तक महाराष्ट्रभाषेच्या अभिवृद्ध्यर्थे जर निघालें आहे, तर त्या अभिवृद्धीचे मुख्य साधक जे महाराष्ट्रकवि त्यांच्या संबंधानें कधींच विवेचन होऊं नये हें विचित्र आहे. हें जाणून कित्येकांनीं आह्मांस यासंबंधानें सूचनाहि केल्या आहेत. पण प्रकृत विषय आजपर्यंत तसाच ठेवण्याचीं अनेक कारणे झालीं. एक तर हें कीं, मराठी कविता हा विषय कांहीं लहान नाहीं. ज्ञानेश्वरी, एकनाथकृत रामायण, मुक्तेश्वराचीं चार पर्वें, तुकाराम, नामदेव, इत्यादिकांचे हजारों हजार अभंग, मोरोपंताचे भारत, भागवत, रामायण इत्यादिविषयक ग्रंथ, 'एवढेच मोटमोठाले ग्रंथ घेतले तरी ते समग्र व मननपूर्वक वाचणें ह्याजें थोड्या श्रमाचें व काळाचें काम आहे असें नाहीं. त्यांतून 'ज्ञानेश्वरी'सारखे ग्रंथ तर भाषेच्यासंबंधानें व अर्थान्यासंबंधानेंहि दुर्बोध; कां कीं त्यांतील शब्द व रचना हीं अर्धी मराठी व अर्धी प्राकृत आहे, व विषयहि अध्यात्म किंवा वेदांत असल्यामुळें आकलन होण्यास कठिणच. शिवाय महाराष्ट्र कवितेचा संपूर्ण संग्रहहि अद्याप झाला आहे असें नाहीं. 'सर्वसंग्रह' पुस्तक सहा सात वर्षेच काय तें चालून त्यांत जो काय थोडा बहुत महाराष्ट्र कवितेचा जीर्णोद्धार झाला तो झाला. त्याचा आयुर्दाय संपून आज दहा वर्षे होत आलीं; व इतक्या काळांत

१. मराठी कवितेचा एकंदर विस्तार पाहिला तर लहान आहे असें नाहीं. एकट्या मोरोपंताच्या आर्यां तीन लक्ष आहेत असें ह्याणनात. तुकाराम, नामदेव, ज्ञानदेव, इत्यादिकांचे अभंगहि तसेच किती आहेत याचा ठिकाण नाहीं ! याविषयीं कांहीं प्रसिद्ध अभंगयेणें-प्रमाणें आहेत—

चार कोटी एक लक्षाच्या शेवटीं ।

चवतीस सहस्र सांगितले ॥

सांगुनी इतुके तुका कथिता झाला ।

चवदा अभंगां या सोडूं नका ।

शेंकडों गोष्टींचें 'उत्तेजन' व 'वर्धन' झालें, -तालीमवाजांचे आखाडे ओस पडले होतें ते पुनः गजबजून राहिले, लोकांचे ठायीं सद्धर्माचा अभाव होऊं लागला होता, तो दोन रुपये रोजीचा महाग धर्मगुरू मुंबापुरीहून मागवून आणून त्याच्या कर्मां देशो-न्नतीस मुख्यस्तंभभूत जी धर्मोन्नति ती करविली, कलाकौशल्य अस्तंगत होऊं पडताना होतें त्यास शिवणकलेपासून पुनः ओनामा ह्मणाथाला लाविला, -तशीच गेल्या दशाकांत लोककल्याणकर्ता मंडळीहि आर्यजननीचें विरीद दंडाला वांनून जिकडे पहावें निकडे कंबरा बांधून उठली, व पटापट देशहिताच्या कामाला लागली, पण इतक्या लोक-कल्याणेच्छूतून एक दोनहि आमच्या विद्याच्या महाराष्ट्र कर्मांच्या वांढ्यास आले नाहींत. रा. माधव चंद्रोवा, 'सर्वसंप्रदाय'चे मालक, यांनीं सत्काराचा आश्रय तुटला असतां आपल्या देशबंधूंची जी काकळूत केली ती केवळ अरण्यासदिताप्रमाणें निष्फळ झाली ! याहि गोष्टीस कांहीं काळ लोटला असतां आमच्या मराठी कर्मांस दुसरी एक महा-पर्वणी आली होती. माजी गव्हर्नर नेक नामदार सर वार्टल फ्रीयर हे विलायतेस जाऊं लागले, तेव्हां तुकारामाचा जीर्णोद्धार करण्याचें त्यांनीं मनांत आणून माजी डायरेक्टर मेहेरवान ग्रांट साहेब यांच्याकडे तें काम सोंपवून दिलें. ग्रांट साहेबांचीहि भक्ति वरील कवीवर होतीच; तेव्हां त्यांनीं वरील काम मोठ्या उत्साहानें पतकरून आपल्या शिष्यमंडळीपैकीं कांहींजणांची तिकडे योजना केली. एवढी धुरंधर मंडळी ज्या कामांत पडली व २४००० रुपयांची रक्कम ज्याकरतां निराळी काढून ठेवली तें कसें हं हं ह्मणतां उठलें असेल हें सांगायला नकोच ! 'राजा बोले आणि दळ हाले' या ह्मणीप्रमाणें वरील प्रसंगां मोठमोठे चमत्कार घडण्यांत आले, ज्यांच्या हातांस मराठी पुस्तकाचा विटाळ कधीं सोसायाचा नाहीं, व मराठी कर्मांचें तर ज्यांनीं कधीं मुखावळोकनहि करावयाचें नाहीं, असें वडे वडे कितावधारी तुकारामापुढें लीन होऊन कोणीं त्याचें चरित्र लिहिलें, कोणीं अभंगांचें सूचीपत्र तयार केलें, कोणीं ग्रंथप्रकाशन व टिप्पण हें काम पतकरलें; तसेंच कोणीं साहेबांचे आज्ञेवरून मूर्तिपूजाजन्य पातकांचीं आगरें जीं आळंदी, देहू वगैरे स्थानें त्यांच्या दर्शनास जाऊन संतमंडळीचा आश्रय केला, व अभंगांचीं बाडें जमा केलीं. असें होतां होतां कांहीं काळानें वरील संकल्प सिद्ध होऊन जो विचारा शूद्रकवि आपल्या लंगोटे वहादर व घोंगडीवाल्या भक्तमंडळी-तच काय तो रमायाचा, किंवा फार झालें तर हरदासांच्या कथाप्रसंगां सत्कार पावा-याचा, त्यास एकाएकीं आरबी गोष्टींतील अबू हसनासारखे मोठें ऐश्वर्य प्राप्त झालें ! इंदुप्रकाश मुद्रणयंत्रालयांतील मुक्ताफळें आंगभर उधळलेलीं, महावस्त्रांत शरीर लपेटलेलें, व युनिव्हर्सिटीचें शानदार झेग घातलेले तरुण विद्वान डोक्यावर मोवेंलें उडवताहेत व चवऱ्या ढाळताहेत अशा थाटानें तुकाराममहाराज फारा दिवसांनीं आपल्या अभिधा-नाची सार्थता पावून विराजमान झाले. महाराष्ट्र देशाच्या पहिल्या अधिपतीनें पाठ-

विलेंलें ऐश्वर्य परत लावून वरील कवीनें जी आपली हानि करून घेतली होती, तिची भरपाई दोन शतकांनंतर त्याच देशाच्या परद्वीपस्थ प्रभूनें करण्याचें मनांत आणिलें कांय काय कोण जाणें! असो; झाली ती गोष्ट बरीच झाली. पण एकट्या तुकोबाचीच वरील संभावना झालेली पाहून कोणाहि समजस मनुष्यास असें वाटणारें आहे कीं, दारावाहेर जर शेंपनास आगांतूक आरोळ्या देत आहेत तर त्यांपैकां एकासच आंत घेऊन त्यास राजोपचार करून पंचपक्वान्नी भोजन घालणें यापेक्षां सरसकट मुक्तद्वार करून साऱ्या मंडळांस सारभाताचा साधा वेत करणें वरें नव्हे काय? तर एवढ्या उषड गोष्टीविषयीहि सूचना करण्याचें श्रेय वरील पंडितमंडळीनें घेतलें नाहीं, हें त्यांस मोठें भूषणास्पद झालें असें नाहीं. असो; तर महाराष्ट्र कवितेचा अद्याप संपूर्ण संप्रह झाला नाहीं, व जितका झाला आहे तितक्याचें अवलोकनहि श्रमाचें व काळाचें काम होय हें प्रस्तुत विषय तसाच राहूं देण्याचें एक कारण होय. दुसरें कारण असें कीं, महाराष्ट्र कवीविषयींच्या निरूपणांत संस्कृत कवींच्याहून एक विशेष भाग येण्यासारखा असतो; तो कवीविषयींच्या वृत्तांत किंवा निदान दंतकथा हा होय. हा भाग प्राचीन जे संस्कृत कवि त्यांच्या संबंधानें येण्याचा बहुधा संभवच नसल्यामुळे त्यांच्या ग्रंथांचेंच विवेचन करण्यास हरकत नसते. पण मराठी कवीविषयीं तसें करतां येत नाहीं. कोणत्याहि कवीविषयीं सविस्तर निरूपण करावयाचें झटचें झणजे वाचकांची अपेक्षा प्रथमतः कवीच्या वृत्तांत विषयीं सहजच होण्यासारखी असते. या अपेक्षेप्रमाणें बहुतेक मराठी कवींचा वृत्तांत त्यांच्या त्यांच्या जागी थोडा बहुत तरी मिळण्याचा अद्याप संभव आहे. पण हें काम चौकस व युक्तवान मनुष्याचें असल्यामुळे केव्हां सिद्ध होईल हें सांगवत नाहीं. तेव्हां या कारणावरून हा प्रस्तुत विषय तूर्त तहकूब ठेवण्यांत आला. तिसरें कारण असें कीं, महाराष्ट्र कवि, महाराष्ट्र देशाचा इतिहास, अशासारखे विषय अत्यंत महत्त्वाचे असल्यामुळे इतर सामान्य विषयांप्रमाणें त्यांचें निरूपण सरसकट रीतीनें

१. वरील उपमा कित्येक वाचकांस कदाचित् फार अप्रशस्त वाटेल; पण वास्तविक स्थिति पाहिली तर आमच्या देशाच्या हरएक प्रकरणां वरील सादृश्यच लागू पडेल. इंग्लंडांतल अगदीं सामान्य कवींचेहि ग्रंथ छापून निघाले आहेत, पण आमच्या देशांतली मोठ-मोठ्यांसहि कोणी विचारीना. इंग्लंडांत अगदीं साधारण घडणाऱ्या गोष्टींचीहि हकीकत लिहिली जाऊन सामान्य प्रसिद्धीच्या मनुष्याचेंहि चरित्र सर्वांस विश्रुत होतें; येथली स्थिति पाहिली तर आपल्या पूर्वजांनीं केलेल्या दिग्विजयादि पराक्रमांविषयींहि कोणास जिज्ञासा होत नाहीं, व मोठी दिगंत कीर्ति मिळवलेल्या महापुरुषांचीं पुरतीं नांवांहि कोणास विचारल्यास सांगतां येणार नाहींत. याप्रमाणेंच जुन्या काळचीं प्रत्येक विद्या व प्रत्येक कला निराश्रित होत्याती दिवसेंदिवस समूळ लुप्त पावत आहे, व आमचे विद्वान व सुधारणेच्छु देशबंधु सुशाल बिनधोर सर्व स्थिति पहात आहेत हें कोणाहि मनुष्यास चोहोंकडे दृष्टि फेंकली असतां कळणार आहे !

करता उपयोगी नाही. तें हातीं घेणारानें त्यांचें मनन दीर्घकाळ करून व त्यांजवर पुष्कळ शोध करून यथावकाश विचारपूर्वक त्यांजवर ग्रंथरचना केली पाहिजे. यास्तव मासिक पुस्तकांतून असले विषय संगतदार सध्यां असे कधीहि येत नसतात; आल्ब तर प्रस्तुत निबंधाप्रमाणें खंडशःच यावयाचे. तर याप्रमाणें अनेक कारणास्तव महाराष्ट्र कवितेचा विषय आजपर्यंत लिहावयास न घेऊन सध्यां जा घेतला आहे ता तरी 'मोरोपंत' अशा रूपानें न घेऊन 'मोरोपंताची कविता' असा घेतला आहे याचें कारण उघडच आहे की, पहिलें सदर घातलें असतें तर कवीचा वृत्तांत व त्याच्या सर्व ग्रंथांचें गुणदोषविवेचन हें कणें भाग पडतें; पण वृत्तांत अजून जसा जमावा तसा जमला नाही, व ग्रंथहि सर्व अद्याप छापून निघाले नाहीत. तेव्हां पहिलें सदर टाकून दुसरेंच प्रकृत निबंधास घालवें लागलें.

२. आतां वर सांगितल्याप्रमाणें विषयसंकोच केला असतां प्रकृत निबंधांत निरूपण करण्यासारखें काय राहिलें असें कोणास कदाचित् वाटेले; पण वरील सदरांतहि थोडा विषय येणार आहे असें नाही. मोरोपंताच्या कवितेविषयी लोकांत पुष्कळ मतभेद आहे; कोणाच्या मतें त्याच्या सारखा कवि आजपर्यंत महाराष्ट्रांत किंवा हिंदुस्थानांतहि, झाला नाही; कोणाच्या मतें त्याची योग्यता चित्रकवित्वाच्या संबंधानेंच विशेषतः मानायाची; व कोणाच्या मतें तर तो मुळीच कवि नसून उगीच भाराभर गावाळ लिहून ठेवण्यांत त्यानें मूर्खपणानें आपलें आयुष्य घालविलें. तर एवढा जेथे वाद आहे, व तोहि पुनः आमच्या अशिक्षित जुन्या लोकांत नव्हे तर विद्यासंपन्न ह्याणविणाऱ्या मोठमोठ्या नामांकित मंडळीमध्ये, तेथें निःपक्षपातपणें यथावत गुणदोषविवेचन होण्यास पुष्कळ अवकाश आहे हें उघड आहे.

वरील विवेचनावरून आणखीहि कांहीं गोष्टीविषयी निर्णय झाल्यासारखा होईल. एक तर एकंदर महाराष्ट्र कवितेविषयी. या विषयावर पाश्चात्य ग्रंथकारांचीं मतें अद्याप ह्याणण्यासारखीं प्रगट झालीं नाहीत; तरी जेथें संस्कृत कवितेचीहि डाळ शिजत नाही तेथें मराठी कवितेची गोष्ट बोलायासच नको! आमची नवीन विद्वान् मंडळी तर

१. संस्कृत कवितेविषयी मेकाले साहेबांचें मत काय होतें हें नुकतेंच एके ठिकाणीं (अंक ४२ टीप) दाखल केलेलें आहे. मिल साहेबांचें मत पहायाचें असल्यास तेंहि त्यांच्या इतिहासांत स्पष्ट लिहिलेंलें सांपडेल (पुस्तक २ भाग ९). हे दोघे रसिकाशिरोमणि लोकांतास गेल्यापासून त्यांची गादी चालविणारा कोणी अद्याप निघाला नाही व कदाचित् यापुढेहि निघणार नाही. कारण की, एक तर दिवसेंदिवस इकडील भाषांचा प्रसार तिकडे अधिकाधिक होत चालला आहे, व ज्या विषयाची माहिती आपणास सरासरी शून्यच लावर निःशंकपणें अभिप्राय ठोकून देण्याचें साहसहि अलीकडील काळांत कमीच झटलें पाहिजे! तरी अद्याप संस्कृत कवींची प्रसिद्धि काय ती संस्कृतशांच्या मंडळींतच आढळते. तिच्या परीकडे सामान्य

(पुढें चालू).

सर्वतोपरी आपल्या परद्वीपस्थ गुरुंच्या सूत्रानेच चालणारी, तेव्हां त्यांचे विचारहि सदरील विषयावर त्यांच्यासारखेच असून जुन्या शास्त्री लोकांप्रमाणेच प्राकृत कवितेविषयी त्यांचा सामान्यतः तिरस्कारच आढळतो. तर विद्वानांच्या तिरस्कारास पात्र जी वरील कविता तिचे स्वरूप पुढील विवेचनांत बरेच प्रगट होणार आहे; मोरोपंताची योग्यता मराठी कवीत मोठी धरली असल्यामुळे त्याच्या गुणावगुणांवरून एकंदर कवीविषयी सामान्यतः निर्णय होणार आहे की, वरील रसज्ञ मंडळीची त्यांजवर जी अवकृपा झाली आहे ती कितपत यथार्थ आहे. दुसरी गोष्ट पुढील विवेचनावरून ही स्पष्ट होणार आहे की, ज्यांची मते सर्व लोक सत्य व यथार्थ झालून समजत असतात ते कितीसा उद्दापोह करून कोणत्याहि विषयावर आपला अभिप्राय निश्चित करीत असतात. हें मान एकदां सर्वांस करले झणजे अनेक प्रकारचे त्याचे भ्रम जाणार आहेत.

३. वरील दोन कलमांत प्रकृत विषयाच्या संबंधाने वाचकांस जें उपोद्घातरूपानें कळवायाचें होतें तें कळविले. आतां मुख्य लेखास आरंभ करण्यापूर्वी एका गोष्टीविषयी मात्र वाचकांस कांहीं सूचना करणें अवश्य वाटतें. ती ही की, हा जो नवा निषय आझीं हातीं धरला आहे तो किती लांबेल याचा आझीं सध्यां कांहीं अजमास करवत नाहीं. तर आमचें आख्यान फार लांबून वाचक मंडळीपैकीं जर कोणास डुकल्या यायला लागल्या तर त्यांनीं खुशाल मग्न उठून जाऊन अंगाई करावी. तसें केल्याबद्दल व्याख्यात्यास यत्किंचित्हि राग येणार नाहीं; चालू कथानक आटपून दुसऱ्यास आरंभ झाला झणजे तो त्यांस उठण्याबद्दल पुनः सूचना करील. ही अपूर्व सूचना श्रोतृवृंदास करण्याचें याच खेपेस आझीं मनांत आणल्याचें कारण काय हें थोडा तर्क केला असतां कळणार आहे. यापूर्वी जेव्हां जेव्हां निबंधाचा विषय कमजास्त लांबत गेला तेव्हां तेव्हां कित्येकांस तो कंटाळवाणा वाटून त्यांचे उद्गार निघाले आहेत, की 'हें बकृत्व आतां कोठवर लांबणार ?' 'इंग्रजी भाषा संपणार तरी केव्हां ?' 'जॉनसनचें भारूड आतां पुरें झालें !' आमच्या 'ज्ञानोदय' नामक वृद्धवंतूस पवित्रशास्त्र व त्यावरच्या छपत्र टीका वाचायाचा त्रास येत नसेल, पण जॉनसनचा निबंध इंग्रज लोकांच्या संबंधानें एवढा स्तुतिपर असतोहि त्याचा त्यांस कंटाळा येऊन तो त्यांस 'महाभारत'च वाटला. तर या पूर्वीच्या अनुभवावरून या प्रसंगां वरील सूचना अगोदरच

बहुश्रुत लोकांपर्यंत ती अजून पोचली नाहीं. त्यांचा तिजविषयी सामान्यतः तिरस्कारच आढळतो. मग कालिदास, भवभूति वगैरे मंडळीचा जेथें इतका बोज तेथें बिचाऱ्या वामन, मोरोपंताला कोण पुसतो ! या बिचाऱ्या प्राकृत कवींचा एवढा भाग्योदय कधीं काळो होईल तो होवो. सध्यां नाहीं झणायला आमचे साळेभोळे तुकोबा मात्र युरोपांतल कांहीं लायब्ररींतून जाऊन बसले आहेत. युरोपवृंदाची सुधारलेली हवा याच महाराष्ट्र कवीस लागण्याचा कोणता योग आला हें बर सांगण्यांत आलेंच आहे.

करून ठेवणें जरूर दिसलें. आतां हें खरें कीं, आह्मीं आरंभलेली स्वदेशसेवा जे मनो-
भावेकरून मानून घेत असतील व आमच्या खऱ्याखोऱ्या विचारांचें जे स्वस्थपणानें
व प्रांजलपणानें मनन करीत असतील त्यांच्या तोंडून सहसा वरील उक्त निघत नस-
तील, याविषयां आह्मांस खात्री आहे, व यास्तवच वरील आक्षेपांची आह्मी फारशी
मातच्वरीहि मानीत नाहीं. ज्यांनीं पुस्तकाची परीक्षा झटली ह्मणजे त्यांच्या बांधणी-
वरून वगैरे करावयाची किंवा तें महिन्याच्या महिन्याला निघतें, किंवा त्यांतील मज-
कूर ठरीव राजनिष्ठेस अनुसरून आहे का तीस विरुद्ध आह्म. अस्सल सुधारणेचीं
ह्मणून नाणावलेलीं जीं मते त्यांचेंच त्यांत मंडून आहे कीं खंडून आहे, चहापात्र तोंडास
लावून तें मात्क्यान मेजावर ठेवीपर्यंत पुरेसा चुटकेदार त्यांत निबंध्य आहे का कपाळ
उठेसं लांबलचक चन्हाट वळलें आहे, एवढेंच काय तें पाहून पुस्तकाचा चांगलेपणा
किंवा वाईटपणा जे ठरवीत असतात, अशाच लोकांचे प्रायः वरील आक्षेप होत. अशा
मंडळीस आमचें उत्तर एवढेंच आहे कीं, मासिक पुस्तक हें कांहीं वर्तमानपत्र किंवा
'पंच' आहे असें नाहीं. त्यांतील विषय विशेष महत्त्वाचे असावे लागतात, व त्या
मानानें त्यांचें निरूपणहि तसेंच यथास्थित व पूर्ण व्हावें लागतें. विषय ज्या तऱ्हेचा
असेल त्या मानानें त्यावरील विवरण अर्थात् अधिक उणें होणारच. त्यांतून असाहि
आजपर्यंत कोणी राज्यकर्त्यानें किंवा शास्त्रकारानें कायदा कानू केलेला आठवत नाहीं
कीं, अमुक अमुक विषयास अमुक अमुकच पृष्ठें लागावीं; ती शास्त्रोक्त मर्यादा उलं-
घिली कीं, लोण बारगळलें! ज्याला ज्या विषयावर जेवढे विचार सुचतील तेवढे
दाखल करण्यास तो मुखत्यार आहे, व वाचकांच्या रुचिविशेषपरत्वे ते पसंत होतील
किंवा नापसंत होतील, हें उघड आहे. असो हें एक झालें. दुसरी गोष्टहि प्रकृत
स्थलां अगोदर सुचवून ठेवण्यासारखी ही वाटते कीं, प्रस्तुत विवेचनांत 'आमचे नवीन
विद्वान् लोक' 'त्यांनीं उपस्थित केलेले सुधारणेचे मार्ग', 'वीररसप्रधान काव्य', व
'ख्रिस्ती धर्म' यांचा संबंध कोठेंच येणार नाहीं असेंहि बहुशः होणार नाहीं. या चौक-
ज्यांपैकीं पहिल्याचा व तिसऱ्याचा तर चालू निबंधाशीं अत्यंत निकट संबंध आहे हें
उघडच आहे; कां कीं, नवीन विद्वानांचीं प्रस्तुत कवीविषयां काय मते आहेत तीं
सांगून त्यांचें यथातथ्य परीक्षण आह्मांस करावेंच लागेल, व 'वीररसप्रधान काव्या'चा
जन्म किमर्थ आहे हेंहि बहुधा सर्वांस विथुत असेलच. आतां दुसऱ्याच्या व चवथ्या-
च्या संबधानें तरी कोठें लिहिणें येईल कीं नाहीं याचें सध्यां कांहीं सांगवत नाहीं;
तरी तें आलेलें पाहून ज्यास विषाद होईल त्यानें 'वेदार्थयत्ना'सारख्या विद्वद्वर्यमान्य
पुस्तकाचे अंक चावले असतां किंवा वृद्ध 'ज्ञानोबा'चा बहुधा कोणताहि अंक उलटून
पाहिला असतां त्याचें दुःख व आश्चर्य बरेंच कमी होईल असें आह्मी त्यास आश्वा-
सन देतो.

४. आतां यापुढें मुख्य विषयास लागायाचें. हा विषय कोणता याचा निर्देश वर केलाच आहे, कीं मोरोपंताचा वृत्तांत किंवा त्याच्या काव्यांचें समग्र परीक्षण हें त्यांत यावयाचें नसून फक्त त्याच्या कवित्वाविषयां विचार करावाचा. ह्मणजे 'कवि' ही संज्ञा त्यास लागेल कीं नाहीं, लागेल तर त्याचे ठायीं कोणकोणते कवित्वगुण दृष्टीस पडतात, त्याच्या काव्यांतले गुणदोष कोणते वगैरे संबंधानेंच मुख्यतः विवेचन करायाचें आहे. हें विवेचन पुढील क्रमानें करूं. प्रथमतः सदरील विषयावर उभय पक्षांचीं जीं मते आहेत, ह्मणजे प्रस्तुत कवीची वाहवा करणारे व त्याच्या कवितेस नाक मुरडणारे यांचें काय काय ह्मणणें आहे तें वाचकांस कळवून नंतर त्या मतांच्या यथा-तथ्याविषयां विचार करूं आणि शेवटीं प्रस्तुत कवीच्या संबंधानें आमच्या काय सम-जुती झाल्या आहेत त्या दाखल करून विषय समाप्त करूं.

५. आतां प्रथमतः मोरोपंताचे जे दूषक आहेत त्यांचे आक्षेप काय काय आहेत ते पाहूं. यांचा उद्देश अगोदर करण्याचें कारण असें आहे कीं, ह्यांच्या मन्वंतरांत वरील आक्षेपकांचाच विशेष भरणा आहे. पूर्वींचें मन्वंतर फिरून अमुक अमुक मते अडाणी वेडगळ लोकांचीं व अमुक अमुक सुधारलेल्या विद्वान मंडळींचीं अशी जेव्हां-पासून आमच्या लोकांत दुफळी पडली, तेव्हांपासून प्रस्तुत कवीची अवहेलना करणें हें समजसतेचें व रसिकतेचें एक मोठें लक्षण वनून राहिलें आहे. आपल्या जन्मभूमीची हरएक प्रकरणीं टवाळी करणें हें जसें आजपर्यंत शहाणपणाचें चिन्ह मानलें जात असे, व हा उपहास जो जितका जितका अधिक करील तितकी तितकी त्याची विद्वत्ता विशेष समजत असत, त्याप्रमाणेंच मोरोपंताच्या कवितेवर जितकी जितकी अधिक कोटी लढवावी तितकी तितकी त्या लढवणाराची चातुर्याबद्दल व रसिकत्वाबद्दल तारीफ व्हाव-याची ! हा प्रकार अद्यापहि तसाच आहे. मोरोपंताला वाग्देवीच्या न्यायासनापुढें पिंजऱ्यांत जर चौकशीकरितां उभा केला, व नवीन विद्वन्मंडळांतले पंच त्याचा इनसाफ करण्यास नेमले, तर बहुधा इसापनीतींतील पंचाईतींत मेंढ्यास जो न्याय मिळाला, किंवा शंभर वर्षांपूर्वीं इंग्रेजी जुरीनें नंदकुमाराच्या तफेंनें जो आपला अभिप्राय दिला, त्या-सारखीच आमच्या विचाऱ्या महाराष्ट्र कवीचीहि अवस्था व्हावयाची ! त्याची व एका तुकारामाखेरीज वाकीच्या साऱ्या कवींची जी आजपर्यंत उपेक्षा झाली ती वरील मतां-चेंच फळ होय. 'सर्वसंग्रहा'चा एवढा सात वर्षे चाललेला उद्योग जो एकाएकां डुवला त्याचें तरी कारण वरचेंच द्यालें पाहिजे; कारण जर प्राकृत कवितेची योग्यता विद्वानांस व तदद्वारा इतर लोकांस यत्किंचित्हि भासती, तर सरकारचा आश्रय तुटल्यावरहि वरील पुस्तक चालण्यास मोठीशी अडचण पडती असें वाटत नाहीं. तर एवढा ज्या मतांचा प्रभाव त्यांच्या यथार्थत्वाचा विचार करणें अत्यंत अवश्यक होय.

आतां वरील मतांचा क्रमानें निर्देश करतो. मोरोपंताच्या संबंधानें व तसेंच

सामान्यतः एकंदर महाराष्ट्र कवींच्या संबंधाने एक पहिले मोठे मत झटले ह्मणजे हें आहे कीं, त्यांस स्वतंत्र योग्यता नाहीं. त्यांचे काव्यग्रंथ संस्कृतांतील 'रामायणभारता'दि ग्रंथांची किंवा त्यांतील प्रकरणांचीं केवळ भाषांतरें होत. यास्तव त्यांनीं जो कांहीं रसाचा अंश साधला असेल तो वस्तुतः पहातां त्यांचा आहे असें नाहीं. चंद्राचा प्रकाश जसा त्याचा स्वतःचा नसून केवळ सूर्यापासून प्राप्त झालेला, त्याच्या अंगचा असा त्यांतला एकहि किरण नाहीं; त्याप्रमाणेंच मुक्तेश्वर, मोरोपंत वगैरेच्या ग्रंथांत कितांदि शोभा असली तरी ती खरोखरी पहातां व्यासवाल्मीकांचीच होय ! तेव्हां या मताप्रमाणें वरील प्रसिद्ध कवि हा अश्वदि वाहनांप्रमाणें केवळ अर्थवाहक होय असें झालें. या पहिल्या आक्षेपानें कवित्वाचें मोठे अंग जें स्वतःउद्भूत स्फूर्ति तें मोरोपंताचें व एकंदर महाराष्ट्रकवींचें नाहींसें होऊन ते दुसऱ्या प्रतीचे कवि असें ठरलें. दुसरें मत तर वरच्याहूनहि भयंकर आहे. तें आमच्या एका बंधूच्या शब्दांनींच येथें दाखल करतो—“महाराष्ट्र व संस्कृत या दोन्ही भाषा मोरोपंताला करतळामळ होत्या व प्रास वगैरे साधण्यास त्यास यत्किंचितहि श्रम लागत नसे. तथापि त्याला रसज्ञ देखील ह्मणवत नाहीं. कांहीं तरी लिहावें, मात्रा आणि यमक साधलें ह्मणजे झालें. किंबहुना मात्रा, यमक, आणि अपरिचित शब्द यांतच काय तो रस असें त्याला वाटत असे.” आणखी कांहीं पुढें वरील लिहिणारानेंच असें झटलें आहे—“एखाद्या देशांत मोठमोठे ग्रंथकार झाले असून मग जर दुर्दैववशात् त्या देशांतील लोकांची बुद्धि मंद होईल, तर ते लोक मग अर्थापेक्षां शब्दांवर लक्ष फार देत असतात. जसा एखादा मनुष्य अगोदर श्रीमान असून नंतर गरीबीस येतो, आणि ती गरीबी छपविण्याकरितां वाहेर सगळे डामडौल पूर्वीच्यापेक्षां चांगले राखतो, तसेंच मोरोपंतांचें लक्ष इतर अलंकारापेक्षां यमकादिकांवर विशेष होतें. यांत सगळा अपराध त्याचाच नव्हे; त्याच्या वेळांच्या विद्वज्जनांची रुचि कांहीं विलक्षणच होती. गूढ व दुर्बोध शब्द ज्याच्या लेखनांत येतात त्यालाच काय तो विद्वान ह्मणायचें; इतरांस मूर्ख नाहीं तर प्राकृत ह्मणत असत.”

१. 'विविधज्ञानविस्तार' पुस्तक १ अंक ५, ७, यांत मोरोपंताविषयीं आणखी जो बराच मजकूर लिहिला आहे तो वाचला ह्मणजे असें वाटतें कीं, ७ व्या अंकाच्या शेवटीं 'पुढें चलेल' ह्मणून जें वचन दिलेलें आहे तें सदरील लिहिणारानें पुरें केलें नाहीं ही फार चांगली गोष्ट झाली. नाहीं तर आमच्या विचाऱ्या कवींवर आणखी काय काय घोरपडी आल्या असत्या न कळे ! या टीकाकर्त्याचे एक दोन आक्षेप येथें सांगतो, त्यांवरून त्याचें मन प्रस्तुत कवींवर केवढें रुष्ट झालेलें होतें हें कळून येईल. मोरोपंतानें एके आर्थेंत कृष्णास 'शिनळ' झटलें यावरून ईश्वराला तो फारच थोडा मान देत असे. आपला पोशिदा जो बाबूजी नाईक त्यावर या कवीनें तीन चार [प्रस्तुत लिहिणाराच्या मतें] अगदीं साधारण आर्यां केवळ टाकभाड्याप्रमाणें रचल्या, यावरून 'मोरोपंताच्या हृदयांत कृतज्ञता देखील फारच थोडी होती.' कोण विलक्षण कल्पना या ! !

या आक्षेपांनीं तर कवित्वाचें सर्वस्वभूत जें रसिकत्व त्यावरहि धाड पडली. यांनीं प्रस्तुत कवीच्या वाग्वधूचें शरीरलावण्यहि नाहींसं होऊन गुंजांचीं वगैरे भूषणें धारण करणाऱ्या वनचरस्त्रीचें तीस साम्य येतें. याखेरीज इतर जे आक्षेप विद्वान मंडळीच्या तोंडून ऐकूं येतात व कधीं कधीं लेखांत दृष्टीस पडतात त्यांचा सारांश वरील वाक्यांत आला आहे. हे आक्षेप असे— एक अपरिचित शब्दांचा. हा आक्षेप पुष्कळांच्या तोंडून ऐकूं येतो. ते द्वाणतात, “काय हो ? कसला कवि हा ! येथून तेथून संस्कृत शब्द द्वाणजे काय ! कोणाला समजूं नये अशी कविता करण्यांत यास काय थोरवी वाटली असेल ती असो. ‘अन्या धन्या कन्या’—काय ही कविता ?” हाच आक्षेप कोणी शास्त्रीय परिभाषेनें बोलून दाखवतात. संस्कृतांत द्राक्षापाक, नारिकेलपाक असे काव्यरचनेचे प्रकार आहेत. यांपैकी मोरोपंताच्या काव्याची दुसऱ्या दर्गांत गणना होते. ती अशाकरतां कीं, त्याचें काव्य असोल्या नारळासारखें कठिण असून तें उकलायास मोठा प्रयास पडतो. ही आपल्या देशवंधूंची दुःखकारक स्थिति पाहून कांहीं अर्वाचीन पंडितांनीं द्राक्षापाकात्मक कविता रचली आहे. वामन, मोरोपंत यांनीं संस्कृत शब्दांची आपल्या कवितेंत रगाडी जी करून दिली आहे, तिच्या उलट प्रकार या सद्य कवींनीं केलेला आढळतो. पूर्वीच्या मूर्ख कवींनीं मोठमोठे संस्कृत शब्द योजून कवितावधूस उंची रेशमी व लोकरी वस्त्रें लेवविलीं. तें न साहज आमच्या अर्वाचीन कविवरांनीं ‘तट्ट’, ‘खट्ट’, ‘चकाके’, ‘ठोका’, ‘बडवा’, ‘टुप्सा’ वगैरे अगदीं साधे व जोरदार शब्द योजून तिला लकतऱ्यांनीं विभूषित केली आहे, व कोठें कोठें ‘लंबनाक्या’, ‘देशकैवारधारी’ वगैरे मोठां शोभादायक टिगळेंहि जोडलीं आहेत; असो, ‘भिन्नरुचिर्हि लोकः’ किंवा ‘निरंकुशाः कवयः’ यांतून कोणत्या तरी वचनाचा आश्रय करून स्वस्थ बसावें, दुसरा उपाय नाहीं ! दुसरा आक्षेप यमक, प्रास वगैरेच्या संबंधानें. मोरोपंताचा वरील शब्दालंकाराकडे मोठा भर जो जेथें तेथें दृष्टीस पडतो तो त्यास मोठा बाधक झाला आहे. कवितेच्या अंतरंगावर जें धोरण ठेवावयाचें तें टाकून यमकादि केवळ बाह्यांगावरच जो अगदीं चूर होऊन गेला तो कवि कसला, व याबद्दलच त्याची प्रशंसा करणारे जे जुने लोक ते कसले रसिक, अशी नवीन विद्वान मंडळीची आज पुष्कळ दिवस समजूत होऊन राहिली आहे. त्यांतून ‘अष्टोत्तरशत रामायणें’ रचून तर आपल्या शतमूर्खत्वाचा, अप्रयोजकपणाचा, व अरसिकत्वाचा मोठा वाव्हटाच त्यानें आपल्या हातानें रेंवून ठेवला असें द्वाणयास हरकत नाहीं ! तिसऱ्या एका रास-कवर्गीची कल्पना अशी धांवते कीं, अलीकडे आमच्या देशांत बुद्धीचा सामान्यतः ऱ्हासच झाला आहे, आणि त्यांतून सरस्वतीचा पूर्वीं भोजविक्रमादिकांच्या वेळीं एकदां जो वीणानाद होऊन गेला तो गेला. त्यावर आज हजार दोन हजार वर्षे तिनें आपलें वाद्य जें गवसणांत गुंडाळून ठेवलें आहे तें हल्लींच्या सुधारलेल्या इंग्रजी राज्यांत ती

सोडण्याचें मनांत आर्णाल तर न जाणों ! वाकी निव्वळ मूर्खत्वाचा जो हा मध्यंतरा काळ गेला त्यांत साधारण समजूतहि लोकांस दुर्लभ, मग कवित्वाची गोष्ट तर दूरच ! तेव्हां अर्थातच मोरोपंतासारख्या रसानभिः कवींनीं पोकळ शब्दालंकारांनीं कवितां भूषित केली व लोकांचीहि रसज्ञता नितपतच अमल्यामुळें तराव्या थाटमाटाव्या भूषण जाऊन त्यांनीं त्यांस कवित्वाच्या उच्चपदावर नेऊन बसविले !

आतां बरील मतांच्या उलट ह्मणजे प्रस्तुत कवीच्या तफेंबेजे कित्येक अभिप्राय आहेत ते दाखल करतो. जुन्या लोकांत मोरोपंताची चहा कितपत असे व अद्याप आहे हें सर्वास माहीत आहेच. त्यास निवर्तून अद्याप संपूर्ण शतकहि लोटलें नाहीं, तरी त्याची कीर्ति साऱ्या देशभर केव्हांच पूर्वीच्या अतिविख्यात कवींप्रमाणें चोहोंकडे पसरून राहिली आहे. त्याच्या जिवंतपणाहि स्वतःची ग्याति सर्वतोमुख झालेली त्यानें ऐकिली असेल. कीर्तनांचा प्रघात त्याच्या काळां चोहोंकडे अतिशय फैलावला असल्यामुळें त्याच्या कवित्वाचा प्रसार पूर्वीच्या कवींहूनहि त्वरित झाला असेल. हा प्रघात अद्याप सुरूच आहे. तेव्हां कीर्तनकार मंडळांतच मुख्यतः प्रस्तुत कवीची प्रशंसा विशेष आढळते हें उघड आहे. श्रोत्यांच्या रंजनास यमकप्रासप्रचुर असें पंतांचें कवन उत्कृष्ट साधन असल्यामुळें त्याजवर ज्यांची वृत्ति त्या हरदासांच्या तोंडून त्याजविषयीं अत्यंत प्रशंसापर उद्गार कां न निघावे ? तेच सामान्यतः इतर जनांच्याहि तोंडून कानीं पडतात. ते असे. मोरोपंतासारखा कवि त्याच्यापूर्वी कोणी झाला नाहीं, व पुढेहि होणार नाहीं. त्याची कविता इतकी गहन आहे कीं, ज्यानें संस्कृताचें चांगलें अध्ययन केलें आहे त्यासच ती लागेल; सामान्य मराठी जाणणारास तर ती मुळांच कळावयाची नाहीं. मोरोपंताची विद्वत्ता मोठी असून संस्कृत भाषेचे छप्पन्न कोश जसे काय त्याच्यापुढें हात जोडून उभे होते व सरस्वतीचा त्यास वरप्रसाद होता; यामुळें जागो-जागीं त्यानें असे चमत्कार केले आहेत कीं, एकेका आयेंचे दहा दहा अर्थ करतां येतात ! सारांश, मोरोपंत हा केवळ अद्वितीय कवि होय व त्याचें काव्य ज्यास कळेल तो अद्वितीय पंडित होय !

१. बरील मते नवीन विद्वानांच्या तोंडून पुष्कळांनीं ऐकलीं असतीलच. तीं त्यांच्या लिहिण्यांतहि प्रसंगवशात दृष्टीस पडतात. एका महापंडितांनीं वामन मोरोपंत, इत्यादि कवींस एका दावणींत गोंवून त्यांच्यावर “degenerate Sanscrit-Marathi Poets” (घड संस्कृतना मराठी असे भिकार मराठी कवि) असा सरसकट एक कोरडा उडवला आहे. दुसऱ्या एकां मोरोपंताची योग्यता बरीच वाणिशी आहे, पण चित्रकाव्यरूप रचनेंत त्यानें आपल्या बुद्धीचा अपव्यय केला असें त्यानें झटलें आहे. सुर्वे युनिवर्सिटींतहि एकां असा प्रश्न घातला होता—“मोरोपंताची कवित्वाच्या संबंधानें जीं सर्वत्र ख्याति आहे तिचीं कारणें तुझांस काय वाटतात तीं सांगा.” या प्रश्नास उत्तर कोणत्या प्रकारचें अपेक्षित होतें, ह्याच्या रोखावरून सहज ध्यानांत येणार आहे.

अगारे कांतारे कुचकलशहारे मृगदशां

मणेस्तुल्यं मूल्यं सहजसुभगस्य द्युतिमतः ॥ १

अंक ४६. (१) विषयाचा उपक्षेप. (२) पहिला आक्षेप—मराठी कविता केवळ भाषांतररूप होय. (३) भाषांतररूप ग्रंथांची उदाहरणे. (४) वरील वादाविषयींचीं अवांतर प्रमाणे. (५) प्रत्यक्ष प्रमाण. (६) दुसरा आक्षेप—अपरिचित शब्द.

१. मार्गाल अंकांत मोरोपंताच्या कवितेविषयीं अनुकूल व प्रतिकूल मते कस-कसां आहेत तीं दाखल केलीं. आतां त्यांवर अनुक्रमानें आह्मी आपले अभिप्राय वाचकांस सादर करतो.

२. मोरोपंताविषयीं व एकंदर मराठी कवींविषयीं विद्वन्मंडळाचा पहिला मोठा आक्षेप हा आहे कीं, त्यांची कविता स्वतंत्र रचलेली नव्हे, तर केवळ भाषांतररूप होय. आतां निवळ भाषांतर असल्यानें ही काव्याचा शोभा व कवीची योग्यता कितपत कमी होते हा एक स्वतंत्रच विचार आहे. त्याविषयीं पूर्वीं एका अंकांत आह्मी विस्तारेंकरून निरूपण केलेंच आहे. तें पाहिलें असतां महाराष्ट्रकवींचा अधिक्षेप करण्यास कितपत कारण आहे हें लक्षांत येईल. पण वरील आक्षेप हा मुळांच कितपत खरा आहे याचा अगोदर पुरतेपणीं विचार केला पाहिजे.

३. 'भाषांतर' या शब्दाचा अर्थ काय हें कोणासहि सांगायचास नको. कोण-त्याहि पदार्थाचे प्रतिबिंब आरशांत, स्थिर उदकप्रवाहांत, वगैरे पडलें असतां मूळ पदार्थाची सावयव प्रतिमा जशी स्थलांतरी दृष्टिगोचर होते, त्याप्रमाणें एका भाषेतील अर्थ दुसरीत यथास्थित व्यक्त झाला असतां त्याचें भाषांतर झाले असें ह्मणतात. अशीं भाषांतरें आपल्या भाषेत व दरएक भाषेत अनेक आहेत. जगद्विख्यात कवि होमर व व्हर्जिल यांचीं भाषांतरें इंग्रजांत अनुक्रमेंकरून पोप व ड्रायडन यांनीं केलीं आहेत. वरच्यांच्या जोडीस वसविण्यासारखा जो आमचा 'कविकुलगुरु' त्याच्या अप्रतिम नाटकाचें भाषांतर सर विल्यम जोन्स यानें केलें आहे. आमच्या भाषेत वामनपंडितानें भर्तृहरिचीं 'शतकें', जगन्नाथरायाची 'गंगालहरी', तशीच 'भगवद्गीता' यांचीं भाषांतरें रचिलीं आहेत; व मोरोपंतानें 'सप्तशती' व 'गीता' यांवर प्राकृत टीका केल्या आहेत. अर्लाकडे दहा वीस वर्षांत तर्शांचे संस्कृत नाटकांचीं व 'मेघदूत'दि काव्यांचीं भाषांतरें होऊन गेलीं आहेत. तर हीं सर्व पथात्मक भाषांतरांचीं उदाहरणे होत. आतां अशाच तऱ्हेच वामन, मोरोपंत, मुक्तेश्वर इत्यादिकांचे ग्रंथ आहेत कीं काय हें पाहूं.

१. "जें रत्न आहे तें घरी असलें, रानांत पडलें असलें, किंवा तरुणीच्या स्तनद्वारांत गुंफलें असलें तरी त्याची योग्यता सारखीच; कां कीं तें स्वभावतःच तेजस्वी व सुंदर असतें!"

२. प्रकृत पुस्तकाच्या १२ व्या अंकांत वरील निरूपण केलें आहे. त्यांतच आरंभा वरील विषयावरहि कांहीं विचार दाखल केलें आहेत.

४. वरील गोष्टीविषयी निर्णय प्रत्यक्ष प्रमाणावरून ह्मणजे मूळ रामायण, महा-भारत व भागवत यांशी वरील कवींचे ग्रंथ ताडून पाहिले असतां तर होणार आहेच; पण एरवींहि सामान्य अनुमानावरून तिजविषयां बराच निकाल होण्यासारखा आहे. तो येणेंप्रमाणें. एक तर ग्रंथविस्तारावरून रामायणाची ग्रंथमंथ्या २४००० व भागवताची १८००० आहे, आणि महाभारत तर लक्ष ग्रंथ ह्मणून प्रसिद्धच आहे. मग यावरूनहि उघड दिसणार आहे कीं, सदरील मराठी ग्रंथांस या पंचंड ग्रंथांची भाषांतरें ह्मणजे अगदींच शोभणार नाहीं. मोरोपंताच्या 'भारता'वरील आया पुरत्या वीस हजारहि नाहीत, 'मंत्रभागवत' तर सरासरी साडे तीन हजार आहे व 'मंत्ररामायण' तर हजार सुद्धां असेल नसेल ! मुक्तेश्वराच्या 'रामायण' व 'भागवत' यांवर ओंव्या असल्याचें आह्मांस अद्याप माहीत नाही; व 'भारता'वर ज्या आहेत त्याहि पहिल्या चार पर्वांवरच्याच प्रसिद्ध असून त्यांतलींहि तीनच छापून निघाली आहेत. ओवी

१. मुक्तेश्वराच्या 'भारता'विषयां असा लोकप्रवाद आहे कीं, त्यानें मूळ समग्र ग्रंथ रचिला असतां त्यांतील चार पर्वे मात्र सध्यां उरलीं आहेत; बाकींचीं सर्व कोणी द्वेषानें तुडविलीं असें ह्मणतात. मुक्तेश्वर 'नवनीतां'तील शकावरून पक्षातां शिवाजी महाराजांच्या वेळीं असावा. मग त्याचे समकालीन जे रामदास, तुकाराम व वामनपंडित यांचे ग्रंथ या काळापर्यंत चालत आले असतां याचेच कां तुडावे, हें कळत नाहीं. कवि एकदां प्रसिद्ध झाला,—ह्मणजे त्याच्या ग्रंथांची चहा होऊन त्यांच्या अनेक प्रति झाल्या व हरदासाच्या वगैरे तोंडीं त्याची कविता बसली,—ह्मणजे त्याचें काव्य तुडविणें हें एका राजाखेरीज दुसऱ्या कोणासहि शक्य नाहीं हें उघड आहे. कोणी केवढाहि पटाईत खळ असला तरी त्यास फार हाटलें ह्मणजे रविकुंकृत्यायानें आपल्या जवळची प्रत किंवा असेंहि करतां आपल्या इष्टमित्रांच्या प्रती नष्ट करून टाकतां येतील ! बरें, एवढा खलद्वेष संपादण्यासारखें प्रस्तुत कवीच्या ग्रंथांत तर कांहीं दिसत नाहीं; कां कीं अर्वाचीन रामजोशासारखे त्यानें कोणावर कडाके उडविलेलेहि आढळत नाहीत. आचरणांत कांहीं वावणें असेल ह्मणावें तर तो मुळां प्रसिद्ध साधु एकनाथ यांचा नातू व शिष्य; तेव्हां त्या 'शांतिजलधी'च्या निदान एखाद्या लहरीचा तरी असल्या सत्पात्राचे ठायीं समावेश झाला असेल हें उघड आहे ! दुसरा असा चमत्कार आहे कीं, जो खळराहू भारतपर्वाच्या ग्रासीं एकदां प्रवृत्त झाला, त्यानें पहिल्या चार कला तरी चावायाच्या कशा ठेवल्या ! तेवढ्यांपुरतीच त्याच्या मनांत कांय उत्पन्न झाली काय ? एकंदरीत ही दंतकथा आह्मांस मुळांच निराधार वाटते. कदाचित् असें झालें असेल कीं कवीच्या हातून चारच पर्वे पार पडून तो निवर्तला असेल; किंवा कदाचित् आरंभाच कांहीं अनिष्टापात होऊन विराटोत्तर पर्वाचा लय झाला असेल. तर आमच्या वाचकांनीं या टीपेवरून हा बोध घ्यावा कीं, असले लोकप्रवाद असले तरी कवि-वित्ताच्या शोधाविषयांची त्यांची प्रवृत्ति कुठित होऊं नये. चिरनष्ट मानलेल्या वस्तूंपैकीं प्रसंगवशात् कोठें काय उदयास येईल याचा नेम नाही !

वरील चार पर्वांपैकीं आदिपर्व, सभापर्व, व विराटपर्व, हा तीन भाजो 'सर्वमग्रहां'न (पुढें चालू).

छंद हा बहुधा संस्कृतांतील अनुष्टुपावरूनच प्राकृत कवींनी नवा सुरू केला असावा, तेव्हां मूळ संस्कृत वृत्तांतील अर्थ मराठीत उतरण्यास हा छंद चांगला सोयीवार पड-
ण्यासारखा आहे हें उघड आहे. तरी असें असतां हि मुक्तेश्वराचीं पर्वे ग्रंथसंख्येंत मूळ पर्वीहून कमीच आहेत. तीं खरोखरी पहातां मूळच्याहून वाढावीं; कां तर संस्कृतांत समास व संधि यांच्या योगानें पुष्कळ अर्थांचा थोड्या शब्दांत समावेश होतो, व तसें मराठींत नसल्यामुळें भाषांतर करतांना मूळच्याहून मोठें वृत्त धरावें लागतें, किंवा मूळच्या एकांतोल अर्थ मराठींत दोहोंत आणावा लागतो. असो; तर ग्रंथविस्ताराचें हें एक प्रमाण झालें. दुसरें प्रमाण कविताविषयावरून. बहुतेक महाराष्ट्र कवींची कविता जर पाहिली, तर तिचे विषय स्वतंत्र ह्मणजे संस्कृतांतून न घेतलेले असे आहेत हें तेव्हांच लक्षांत येईल. उदाहरणार्थ वामन, आनंदतनय व रघुनाथपंडित ध्या. यांनां निरनिराळ्या विषयांवर जीं व्याख्यानें रचिलीं आहेत त्यांस केवळ कथानकाखे-
रीज दुसरा कोणताहि मूळ संस्कृतांतला आधार नाहीं. त्यांतील विचार, कल्पना, अलंकार वगैरे सर्व त्या कवींचे स्वतःचे होत. तिसरें प्रमाण यमकादि शब्दालंकार. हे महाराष्ट्र कवितेंत वामनानें प्रथमतः आणले व त्यावरून त्यास 'यमक्या वामन' असें नांव प्राप्त झालें होतें. मोरोपंतानें तर हें यमकांचें प्रकरण कोठपर्यंत वाढविलें हें सर्वप्रसिद्धच आहे. आनंदतनय, रघुनाथपंडित यांनींहि आपल्या कवितेस प्रासानु-
प्रासांनीं जागोजाग अत्यंत शोभा आणली आहे हें सर्वांस माहीत आहेच. तर यां-
वरुनहि वरील आक्षेपाचें बरेंच निरसन होतें; कां कीं, जें निवळ भाषांतर आहे, त्यांतून संस्कृतासारख्या अत्यंत अभियुक्त भाषेंतून मराठीसारख्या भाषेंत, त्यांत भाषांतरकारांस लांब लांब यमकें व प्रासांवर प्राप्त ही गर्दा कधीहि साधतां येणार नाहीं हें कोणासहि सकृद्दर्शनीं सुद्धां स्पष्ट दिसणार आहे.

छापून निघालीं आहेत. मषल्या 'वनपवा'विषयीं या पुस्तकांत सुमारे दोन वर्षांपूर्वीं एका रत्नागिरीकारानें जाहिरात दिली होती; पण लोकाश्रय पाहिजे तसा किंवा मुर्खींच न मिळाल्यामुळें ते काम तसेंच राहिलें असावें. तें वरील कवींचें भाग्य आतां पुनः उदयास येऊं पहात आहे हें भागील अंकाच्या शेवटच्या बऱ्या जाहिरातीवरून सर्वांस कळलेंच आहे.

१. मोरोपंतास यमकांची व प्रासांची एवढी आवड असतां एका ग्रंथांत त्यानें संस्कृत व इंग्रजी भाषांप्रमाणें यमकाविरहित छंदाची योजना केली आहे. हा ग्रंथ 'भगवद्गीते'चें भाषा-
ंतर होय. पुढील आयां पहा—

धर्मक्षेत्रीं कुरुच्या क्षेत्रीं जे युद्धकामुक मिळाले ।

माझे आणि पांडव ते प्रवर्तले संजया कसें सांगे ॥ १ ॥

रचलें पांडवबळ तें दुर्योधन देखुनी तथा काळीं ।

तो राजा वचन असें द्रोणाच्या जवळि येउनी बोलें ॥ २ ॥

(पुढें चालू).

पण ही केवळ चार पांच मराठी कवींची व त्यांच्याहि ग्रंथांचीच काय ती गोष्ट झाली. त्यांस सोडून बाकीच्यांविषयीं विचार केला ह्मणजे तर वरील मतास कांहींच थारा रहात नाही. पहा कीं, मुकुंदराजानें 'विवेकसिंधु' व 'परमामृत' हे ग्रंथ केले आहेत; ज्ञानेश्वरानें 'अमृतानुभव' केला आहे; एकनाथकृत 'स्वात्मसुख' आहे; व वामनानें 'निगमसार' व 'श्रुतिकल्पलता' हीं रचिलीं आहेत. या वेदांतावश्यक ग्रंथांस भाषांतरें कोण ह्मणेल? तसेंच तुकारामप्रभृति अभंगकारांनीं आपले भक्तिपर, वैराग्यपर, स्वानुभवपर वगैरे हरेक प्रसंगांचे उद्गार आपल्या प्रासादिक वाणीनें जगास विभ्रुत केले आहेत त्यांवरहि भाषांतरत्वाचा आरोप करणारा कोण बहादुर सांपडेल तो सांपडो! हीच गोष्ट अमृतरायांचे कटाव, रामजोशाच्या लावण्या, महिपतीचीं अनेक संतचरित्रें, व 'मनाचे श्लोक', 'केलावली', 'सन्मणिमाला', 'संशयरत्नमाला' इत्यादि शेंकडों स्फुट प्रकरणांसहि लागणारी आहे.

५. वरील अर्वांतर प्रमाणांवरूनहि प्रस्तुत वादाचा बराच निकाल होणार आहे. आतां वर सांगितलेलें प्रत्यक्ष प्रमाण वाचकांस सादर करतों. 'महाभारता'च्या आदि-पर्वाच्या शेवटीं शेवटीं 'सुंदोपसुंदोपाख्यान' ह्मणून एक कथानक आहे तें व मुक्तेश्वर आणि मोरोपंत यांचीं प्राकृत आख्यानें अशीं तिन्ही पुढें देतों—

“ दृष्ट्वा च विश्वकर्माणं व्यादिदेश पितामहः ।

सृज्यतां प्रार्थनीयैका प्रमदेति महातपाः ॥ १ ॥

पितामहं नमस्कृत्य तद्वाक्यमभिनन्द्य च ।

निर्ममे योषितं दिव्यां चिन्तयित्वा पुनः पुनः ॥ २ ॥

वरील आर्षां मूळ ग्रंथाशीं किती मिलून आहेत हें पुढील श्लोकांवरून लक्षांत येईल—
धर्मक्षेत्रे कुरुक्षेत्रे समवेता युयुत्सवः । मामकाः पांडवाश्चैव किमकुर्वत संजय ॥ १ ॥
दृष्ट्वा तु पांडवानीकं व्यूढं दुर्योधनस्तदा । आचार्यमुपसंगम्य राजा वचनमब्रवीत् ॥ २ ॥

जो कवि आपणास 'आर्योपति' ह्मणवीत असे, व शब्दालंकार रचण्यांत ज्याचा हात-खंडा असे, त्यानें वरील ग्रंथांत आपलें सर्व भाषावैभव दूर गुंडाळून ठेवून केवळ सेवाकप्रमाणें त्यानें अर्थवाहनाचेंच काम कां पतकरलें हें पुढील प्रस्तावनेवरून व्यक्त होईल—

त्यांचे पाय नमुनि मी दीन अतिज्ञानहीन परि भावें ।

गावें गीताथातें ह्मणवुनि टीका करावया धावें ॥

मी तों अगाधगीता—सुधानदीमाजि घालितोंचि उडी ।

नरजन्म पर्व दुर्लभ जाणुनि यावी कशी न येथ बुडी ॥

आर्यांबुधिपरतीरा पावाया मी प्रवर्तलों नट ।

पोंहाया न कळे परि अमृतांबुधि ह्मणुनि मज्जनीं धीट ॥

पुरुषाचा धर्म भ्रम ह्मणउनि कांहीं पडेल येथ उणें ।

पूर्ण करावें शोधुनि भगवत्प्रीत्यर्थ सज्जनें निपुणें ॥

त्रिषु लोकेषु यत्किञ्चिद्रूपं स्थावरजंगमम् ।
 समानयदर्शनीयं तत्तदत्र स विश्ववित् ॥ ३ ॥
 कोटिशथैव रत्नानि तस्या गात्रे न्यवेशयत् ।
 तां रत्नसंघातमयीमसृजद्देवरूपिणीम् ॥ ४ ॥
 सा प्रयत्नेन महता निर्मिता विश्वकर्मणा ।
 त्रिषु लोकेषु नारीणां रूपेणाऽप्रतिमाऽभवत् ॥ ५ ॥
 न तस्याः सूक्ष्ममप्यस्ति यद्गात्रे रूपसंपदा ।
 नियुक्ता यत्र वा दृष्टिर्न सज्जति निरीक्षताम् ॥ ६ ॥
 सा विग्रहवतीव श्रीः कामरूपा वपुष्मती ।
 जहार सर्वभूतानां चक्षूंषि च मनोसि च ॥ ७ ॥
 तिलं तिलं समानीय रत्नानां यद्विनिर्मिता ।
 तिलोत्तमेति तत्तस्या नाम चक्रे पितामहः ॥ ८ ॥
 ब्रह्माणं सा नमस्कृत्य प्राञ्जलिर्वाक्यमब्रवीत् ।
 किं कार्यं मयि भूतेश येनास्म्यद्येह निर्मिता ॥ ९ ॥
 ॥ पितामह उवाच ॥ गच्छ गुंदोपसुंदाभ्यामसुराभ्यां तिलोत्तमे ॥
 प्रार्थनीयेन रूपेण कुरु भद्रे प्रलोभनम् ॥ १० ॥
 त्वल्लभते दर्शनादेव रूपसंपल्लभते वै ।
 विरोधः स्याद्यथा ताभ्यामन्योऽन्येन तथा कुरु ॥ ११ ॥
 ॥ नारद उवाच ॥ सा तथेति प्रतिज्ञाय नमस्कृत्य पितामहम् ।
 चकार मंडलं तत्र विद्युधानां प्रदक्षिणम् ॥ १२ ॥
 प्राङ्मुखो भगवानास्ते दक्षिणेन महेश्वरः ।
 देवाश्चैवोत्तरेणारान् सर्वतस्त्वृषयोऽभवन् ॥ १३ ॥
 कूर्वत्या तं तथा तत्र मंडलं तत्प्रदक्षिणम् ।
 इंद्रः स्थाणुश्च भगवान्धैर्येण प्रत्यवस्थितौ ॥ १४ ॥
 द्रष्टुकामस्य चात्यर्थं गतया पार्श्वतस्तथा ।
 अन्यदं वितपन्नाक्षं दक्षिणं निःसृतं मुखम् ॥ १५ ॥
 पृष्ठतः परिवर्त्तन्त्या पश्चिमं निःसृतं मुखम् ।
 गतायाश्चोत्तरं पार्श्वमुत्तरं निःसृतं मुखम् ॥ १६ ॥
 महेन्द्रस्यापि नेत्राणां पृष्ठतः पार्श्वतोऽप्रतः ।
 रत्नान्तानां विशालानां सहस्रं सर्वतोऽभवत् ॥ १७ ॥
 एवं चतुर्मुखः स्थाणुर्महादेवोऽभवत्पुरा ।
 तथा सहस्रेनेत्रश्च बभूव बलसूदनः ॥ १८ ॥

तथा देवनिकायानां महर्षीणां च सर्वशः ।
 मुखानि चाभ्यवर्त्तन्त येन याता तिलोत्तमा ॥ १९ ॥
 तस्या गात्रे निपतिता दृष्टिस्तोषां महात्मनाम् ।
 सर्वेषामेव भूयिष्ठसूते देवं पितामहम् ॥ २० ॥
 गच्छन्त्या तु तया सर्वे देवाश्च परमर्षयः ।
 कृतमित्येव तत्कार्यं मेनिरे रूपसंपदा ॥ २१ ॥
 तिलोत्तमायां तस्यां तु गतायां लोकभावनः ।
 सर्वान् विसर्जयामास देवानृषिगणांश्च तान् ॥ २२ ॥
 इत्यादिपर्वणि राज्यलाभपर्वणि तिलात्तमाप्रस्थापने
 एकादशाधिकद्विशतोऽध्यायः
 ॥ नारद उवाच ॥ जित्वा तु पृथिवीं दैत्यौ निःसपत्नौ गतव्ययौ ।
 कृत्वा त्रैलोक्यमव्यग्रं कृतकृत्यौ बभूवुः ॥ १ ॥
 देवगंधर्वयक्षाणां नागपार्थिवरक्षसां ।
 आदाय सर्वरत्नानि परां तुष्टिमुपागतौ ॥ २ ॥
 यदा न प्रतिषेद्धारस्तयोः सन्तीह केचन ।
 निरुद्योगौ तदा भूत्वा विजहातेऽमराविव ॥ ३ ॥
 स्त्रीभिर्माल्यैश्च गन्धैश्च भक्ष्यभोज्यैः सुपुष्कलैः ।
 पानैश्च विविधैर्हयैः परां प्रीतिमवापतुः ॥ ४ ॥
 अन्तःपुरवनोद्याने पर्वतेषु वनेषु च ।
 यथोचितेषु देशेषु विजहातेऽमराविव ॥ ५ ॥
 ततः कदाचिद्विन्यस्य प्रस्थे समशिलातले ।
 पुष्पिताग्रेषु शालेषु विहारमभिजग्मतुः ॥ ६ ॥
 दिव्येषु सर्वक्रामेषु समानीतेषु तावुभौ ।
 वरासनेषु संहृष्टौ सहस्रीभिर्निषेदतुः ॥ ७ ॥
 ततो वादित्रनृत्याभ्यामुपातिष्ठन्त तौ स्त्रियः ।
 गीतैश्च स्तुतिसंयुक्तैः प्रीत्या समुपजग्मिरे ॥ ८ ॥
 ततस्तिलोत्तमा तत्र वने पुष्पाणि चिन्वती ।
 वेशं साक्षिप्तमाधाय रक्तेनैकेन वाससा ॥ ९ ॥
 नदीतीरेषु जातान्सा कर्णिकारान् प्रचिन्वती ।
 शनैर्जगाम तं देशं यत्रास्तां तौ महासुरौ ॥ १० ॥
 तौ तु पीत्वा वरं पानं मदरक्तान्तलोचनौ ।
 दृष्ट्वैव तां वरारोहां व्यथितौ संबभूवुः ॥ ११ ॥

तावुत्थायासनं हित्वा जग्मतुर्यत्र सा स्थिता ।
 उभौ च कामसंमत्तावुभौ प्रार्थयतश्च ताम् ॥ १२ ॥
 दक्षिणे तां करे सुभ्रूं सुंदो जग्राह पाणिना ।
 उपभुंदोऽपि जग्राह वामे पाणौ तिलोत्तमाम् ॥ १३ ॥
 वरप्रदानमत्तौ तावोरसेन बलेन च ।
 धनरत्नमदाभ्यां च सुरापानमदेन च ॥ १४ ॥
 सर्वैरेतैर्दमैर्त्तावन्योऽन्यं श्रुकुटीकृतौ ।
 मदकामसमाविष्टौ परस्परमथोचतुः ॥ १५ ॥
 मम भार्या तव गुरुरिति सुंदोऽप्यभाषत ।
 मम भार्या तव वधूरुपसुंदोऽप्यभाषत ॥ १६ ॥
 नैषा तव ममैषेति ततस्तौ मन्युराविशत् ।
 तस्या रूपेण संमत्तौ विगतस्नेहसौहृदौ ॥ १७ ॥
 तस्या हेतोर्गदे भीमे संगृहीतावुभौ तदा ।
 प्रगृह्य च गदे भीमे तस्यां तौ काममोहितौ ॥ १८ ॥
 अहं पूर्वमहं पूर्वमित्यन्योऽन्यं निजघ्नतुः ।
 तौ गदाऽभिहतौ भीमौ पेतुर्धरणीतले ॥ १९ ॥
 रुधिरणावसिक्तांगौ द्वाविवाकौ नमश्च्युतौ ।
 ततस्तां विद्वता नार्यः स च दैत्यगणस्तथा ॥ २० ॥”

तपस्वी ऋषेश्वर ब्रह्मयाप्रती येऊनि क्लेशांतें सांगती ।
 तेणें विचारूनियां चित्तीं विश्वकर्मा निरोपी ॥ १ ॥
 रत्नें घालोनि अवयवीं दिव्यांगना निर्मा बरवी ।
 जीतें देखतां वैरभावीं नाश होय असुरांतें ॥ २ ॥
 अवस्थ द्वाणोनीं विश्वकर्मा तीहीं लोकांच्या ललामा ।
 एकवटोनि दिव्य प्रतिमा तिलोत्तमा निर्मिली ॥ ३ ॥
 तिळतिळ जडोनि रत्नकण सजीव घडिलें प्रमदारल ।
 द्वाणोनि तिलोत्तमा हें अभिधान ब्रह्मा ठेवी तिथेतें ॥ ४ ॥
 सकुमार सुंदर सुलक्षणी चातुर्य—प्रकाशाची खाणी ।
 जीतें अवलोकितां नयनीं चोज आलें अद्भुत ॥ ५ ॥
 उभी ठाके जया सवा तिकडे मुखें निघती देवा ।
 सहस्रनयन झाला मघवा चतुरानन विरंची ॥ ६ ॥
 तिनें दोतांचि भागें पुढें अग्नी दुतोंडा दोहीकडे ।

अवलोकनाचेनि पाडे स्कंद झाला धण्मुख ॥ ७ ॥
 तीसि बोधोनि वर्मकळा विरिंची पाठर्षा विव्याचळा ।
 जेथें असुरगणाचा पाळा परमानंदें कांडत ॥ ८ ॥
 नृत्यांगनांचीं नर्तनें किन्नरांचीं मधुर गायनें ।
 डोल देती आसव-पानें अंकासनीं अंगना ॥ ९ ॥
 तेचि वनीं विलोल-नेत्रा तिलोत्तमा शशांकवधरा ।
 रक्तवर्ण-एकवस्त्रा देखोनि वेंचीं पुष्पांतें ॥ १० ॥
 तीसां अवलोकितां नयनीं काम-व्याधें विंधले वाणा ।
 देह-स्मरणांतें विसरुनि भोग भूलीं भूलले ॥ ११ ॥
 आलिंगनालागीं उतावळे दोघे धावूनि पातले जवळे ।
 परस्परें लाजनि डोळे करसंकेतें वारितां ॥ १२ ॥
 दक्षिणकरां धरिली सुंदें वामहस्तीं उपसुंदें ।
 दोघे कामाच्या उन्मादें रमावया झोंवतीं ॥ १३ ॥
 सुंद ह्मणरे ज्येष्ठपत्नी तुवां मानावी मातृस्थानी ।
 येरू ह्मणे कन्या भगिनी स्तुषा तुझी मम भार्या ॥ १४ ॥
 दोघे चढले अति विषादा वश झाले निष्ठुर कोधा ।
 पडताळुनि प्रचंड गदा युद्धकंदना मिसळले ॥ १५ ॥
 घे घे ह्मणोनि घालिती घावो लक्ष्मूनि भेदिती वर्म ठावो ।
 लोपला सुहृद-पणाचा भावो घेवूं पहाती प्राणांतें ॥ १६ ॥
 सुंदें ताडितां हृदयकमळां उपसुंद हाणी कर्ण-मूळां ।
 मूर्खना दाटोनि भूमंडळां दोघे प्राणा मुकले ॥ १७ ॥
 होतां प्रमदेचें दर्शन व्यर्थ दोघे पावले मरण ।
 जेवीं करिणींलागीं करीण युद्ध करितां काननीं ॥ १८ ॥
 स्त्रिया जाणि असुरमेळा भयें पातला पाताळा ।
 ब्रह्मा आदि सुरां सकळां परमानंद ते काळां ॥ १९ ॥

त्रय-तर-सुर-प्रार्थित-विधि-वचनें चतुर विश्वकर्मा तें ।
 व्यसन हराया व्याया निज कौशल्यें सुरांसि शर्मातें ॥ १ ॥
 लोक-त्रय-स्था तिळ तिळ उत्तम लावण्य मेळउनि यत्नें ।
 स्त्रीरत्न रची जाणों अवयव ते न खचिलीच ती रत्नें ॥ २ ॥
 नामें तिलोत्तमा ती लावण्य तिचें नृपा अपारचि तें ।
 जेणें वेधावेंचि क्षण तरि जें मन मद्हातपा रचितें ॥ ३ ॥

तीस झणे झुडिण अये देवि त्रेलोक्य-सुंदरी पुनीते ।
 वारा ताप जगा जे दिधले मुंदोपमुंदरपुनी ते ॥ ४ ॥
 ती भुलले गुर हारिहर पाहुनी लोकैकमुंदरा ज्याला ।
 ब्रह्म-नियोगें दावी तें मोहक वदन सुंद राजाला ॥ ५ ॥
 विंध्य-वनी ललना-जन परितृत ते दैत्यराज पीत-सुर ।
 स्वर्गाधिपत्य साधुनि होते स्व-यळें करुनि भीतसुर ॥ ६ ॥
 पुष्पावचयव्याजें जैसी चपळा घनी घनी चपळ ।
 फिरतां तिला पहाती स्थिर पाहुनि वसती न नीच पळ ॥ ७ ॥
 अवलोकितोचि चित्तें तदस्ती जेवि सुंद रमला हो ।
 उपसुंदहि झणे हें प्राप्त स्त्रीरत्न सुंदर मला हो ॥ ८ ॥
 धांवुनि धरिति कर तिचे मोडुनि मुंदोपसुंद रीतीतें ।
 दोघांमहि कटाक्षे अनुमोदी कृप्य सुंदरी ती तें ॥ ९ ॥
 सुंद झणे म्यां वारली सर परता धरुनि हात तो डावा ।
 गुरुदारघर्षणोद्यत जो तो लागेल हात तोडावा ॥ १० ॥
 उपसुंद झणे माझी न करावी भर्महानि करकरुनी ।
 कां धरिला मृदुकर सर हरहर मरसील हा निकर करुनी ॥ ११ ॥
 सुंद जसा उपसुंदहि दे दैत्यातें जसें गगन गाळी ।
 ज्यासि अमर्ष रुचे तो अंध विवेकासि कां मग न गाळी ॥ १२ ॥
 सुंदी जैसा काम क्रोध उठे तदनुजी तसाचि तदा ।
 विंच प्रतिविंचि तें घ ज्येष्ठ कनिष्ठहि तशीच गदा ॥ १३ ॥
 सुंदानी उपसुंदी उपसुंदाची गदा पडे सुंदी ।
 तन्मरणमुदुद्धासें गणपतिच्या कळ नुठेल कां तुंदी ॥ १४ ॥

वरील तिन्ही आख्यानें परस्पर ताडून पाहिलां असतां सदरील मतास कितपत
 बळकटी येते हें वाचकांस कळून येईलच. तिन्ही आख्यानांची पद्यसंख्याच नुसती
 पाहिली तर त्याचें प्रमाण सरासरी १, २, ३ इतकें पडेल. आंतील अर्थ पाहिला तरी
 मुक्तेश्वराच्या ओंव्यांतहि पुष्कळ फेर केलेला आढळेल, आणि मोरोपंताच्या आर्यांत तर
 मूळच्या कथासूत्राखेरीज थोडेंच सादृश्य सांपडेल.

वरील सादृश्य तरी 'भारतां'तील एक विवक्षित कथानक घेतलें ह्यापून इतकें
 आढळलें. एकंदर इतिहासाच्या संवधानें जर वरील तिन्ही ग्रंथ परस्परांशीं ताडून
 पाहिले तर तें याहुनाहि थोडें आढळेल. तेव्हां एकंदरांत 'भारत', 'रामायण' वगैरे
 ग्रंथांचा सरासरी आधार घेऊन वरील दोघां महाराष्ट्र कवीनां स्वतंत्रपणेंच काव्यरचना
 केली आहे असें झणायला हरकत नाहीं. वामनादि कवींची स्फुट आख्यानें तर

बहुधा 'रघुकिराता'दि काव्यांप्रमाणेंच स्वतंत्र होत !

६. याप्रमाणें एका आक्षेपाविषयी विचार झाला. दुसरा आक्षेप 'अपरिचित शब्दां'चा. हा आक्षेप बहुधा अशा लोकांच्या तोंडून ऐकूं येतो कीं, ज्यांना स्तभाषेचें कदांहि द्वाणण्यासारखें अध्ययन केलें नसून इंग्रजीच्या ज्ञानावरच जे आपणास धाग व विद्वान द्वाणून लेखीत असतात. यांपैकीं कित्येक बहादुर असे आहेत कीं, त्यांस मोरोपंताची सामान्य आर्थी किंवा वामनाचा सामान्य श्लोकहि लागण्याची पंचाईत ! अशांची रसिकता काय ती, कोणा कवीला 'बुळबुळीत' द्वाण, कोणाला 'कुचकट' द्वाण, कोणाला 'खुळा' द्वाण, असा चारगटपणा करण्यानेच बहुधा प्रगट होत असते. केवळ उपहास केल्यानें कोणत्याहि गोष्टीची माहिती होत नसते, उपहास करणें तर उपहास्य वस्तूचें अगोदर कांहीं ज्ञान तरी आपणास असलें पाहिजे, नाही तर आकाशावर थुंकल्याप्रमाणें आपलीच शोभा होत असते, एवढी साथी गोष्टहि वरील महारसिकांस कळत नाही ! अपरिचित शब्दांचा प्रयोग करण्याबद्दल जो आपण कवीस दोष ठेवावा, त्याच्या अगोदर ते शब्द कोणाला अपरिचित याचा कांहींच विचार होऊं नये काय ? 'अपरिचित शब्द' द्वाणून कविता वाईट एवढाच महासिद्धांत गृहीत केला असतां मराठी वाचकानें कानडी किंवा हिंदुस्थानी कवींस कां नांव ठेवूं नये ? किंबहुना फारसी भाषेंतील, फ्रेंच भाषेंतील, ग्रीक भाषेंतील कविता सरसकट नादान अशीहि भरारी कां मारूं नये ? मोरोपंताची कविता 'अपरिचित शब्द'मय आहे हें जर खरें मानलें, तर आज पाऊणशें ऐशीं वर्षें सर्वांच्या मुखीं जो त्याच्या नांवाचा जयजयकार ऐकूं आला आहे तो कसा आला असता ! ज्याची कविता कोणास कळण्यासारखीच मुळीं नाही त्याची सामान्य लोकांतहि चहा होईल काय ? तेव्हां प्रस्तुत कवीच्या काव्यांतील शब्द सर्वासच 'अपरिचित' आहेत असें मनांत येत नाही. आतां हें खरें, कीं जे महाविद्वान थोड्या थोडक्यां काळांत येथल्या येथेंच जन्मभाषाहि विसरून गेलेले आढळतात, त्यांच्या दृष्टीनें पाहिलें असतां कोणत्याहि मराठी कवीचे, आणि त्यांतून मोरोपंताचे तर, शब्द भारीच 'अपरिचित' ! पण अशांच्या अभिप्रायावरून जर महाराष्ट्र कवींवर आक्षेप काढायाचे, तर पाद्री साहेबांचे व बाटे लोकांचे आमच्या देशाच्या हुरएक प्रकरणीं जे मोलवान विचार सहस्रशः प्रगट झालेले आढळतात, तेहि शिरसाबंध कां करूं नयेत ? कोणतीहि भाषा पाहिली तरी तिचे आंतल्या आंत अनेक प्रकार असतात,—मोठमोठ्या पांडितांच्या भाषेपासून तों अगदीं अडाणी लोकांच्या भाषेपर्यंत ! मग अशा भाषाभेदांत एकाचे शब्द दुसऱ्यास सहजच 'अपरिचित' वाटणार आहेत. मोरोपंत, वामन यांच्या सारख्यांची भाषा सामान्य अडाणी शूद्रांत तर काय पण सामान्य प्रतीच्या लोकांसहि पुष्कळ ठिकाणों 'अपरिचित' वाटणारी आहे, व त्याप्रमाणेंच अडाणी कुणव्यांच्या लावण्या व पवाडे हेहि कांहीं अंशीं पांडितांस 'अपरिचित' वाटतील. पण अशा परस्पर 'अपरि-

चया'नें दोहोंपैकीं कोणाचीहि वास्तविक योग्यता कमी होते कीं काय, हें कोणाहि समंजस मनुष्यांच्या लक्षांत आल्यावांचून रहाणार नाहीं. आतां येथें कोणी असें जर विचारील, कीं सर्वांस समजण्यासारखी कविता करायाची टाकून मोरोपंतानें एवढे मोठे मोठे संस्कृत शब्द, लांब लांब समास वगैरे थोडून तीस एवढें दुबोधत्व कां आणलें, तर त्यावर प्रस्तुत कवीच्या तर्फेनें उत्तर देणें मोठें कठिण आहे असें नाहीं. रुचिपरत्वे- करून जगांत हरएक प्रकरणीं कृतिभेद आढळतो हें सर्वप्रसिद्धच आहे. दोधेहि कोट्याधीश असतात; पण एकास साधाच पोषाक पसंत पडतो, व एकास भपकेदार आवडतो. दोघांहि रूपानें चटकचांदण्या असतील; पण एकीस माणिकमोत्यांनीं आपणांस लेवविण्याची हौस असेल, दुसरी—

कृताभ्यंगस्नाना कनकमणिभूषाधिरहिता

विराजे सिंदूरें धवल वसनं भूपवनिता ।

अशा प्रकारची असेल. अशीच ग्रंथकर्त्यांचीहि गोष्ट. कालिदासाची वाणी शुद्ध, सार्धा व रसाळ अशी त्याच्या साऱ्या ग्रंथांतून आढळते. भवभूति त्याच्याहून कमी होता असें नाहीं. पण त्याच्या नाटकांतील भाषा ह्याटली ह्याजे प्रौढ, उद्दाम, व साहित्योक्त गौडी रीतीस अनुसरणारी अशी आहे. हाच फरक इंग्रजी भाषेंत आडिसन व जॉनसन यांच्या ग्रंथांत आढळतो. शेक्सपीयर व मिट्टन यांची जोडी काहीं अंशां वर सांगितलेल्या दोघा कविवरांच्या सारखाच होय, व दोघांच्या मधली तफावतहि तशीच आहे. पहिल्याचें कवित्व 'वाचमर्थोऽनुधावति' या वचनाप्रमाणें केवळ स्वतःप्रेरित असल्याप्रमाणें भासतें; व त्यामुळें कधीं व्याकरण चुकलें, कधीं अलंकार चुकला, कधीं अर्थाची असंगति झाली, असे प्रमाद त्याच्या कवितेंत जागोजाग आढळतात. दुसऱ्याचा प्रकार अगर्दा वेगळा. तो स्वकालीन पंडितांत अग्रगण्य असल्यामुळें त्याच्या ग्रंथांत वरील दोष नाहीत इतकेंच नव्हे, तर त्याच्या रचनेंत प्रगल्भता व अलंकारादिकांचा थाटमाट हा जागोजाग दृष्टीस पडतो. यास्तवच त्याची कविता पंडितांस जितकी प्रिय आहे तितकी सामान्य अडाणी लोकांस नाही. ग्रीक व रोमन ग्रंथकारांवर अनुसंधान ठेवून लिहिण्याचा त्याचा पुष्कळ प्रघात असल्यामुळें वरील भाषांचें मार्मिक ज्ञान त्याचें काव्य यथास्थित समजण्यास पुष्कळ अंशां अवश्य आहे, व यास्तवच मोठमोठ्या पंडितांनीं त्याच्या काव्यांवर टीका लिहिलेल्या आहेत. असो; तर मग जें रुचिवैचित्र्य इतर भाषांतील कवितेंत आढळतें तेंच आमच्या महाराष्ट्र भाषेंतहि कां आढळूं नये? कोणी कवि शुद्ध, सरळ व सुजोष शब्दांनीं पुण्यपत्तनाचें वर्णन करतो—

“पुणें गांव आहे. नदीकांठ आहे.

मढीं जाळिती लोक. तें पात्र वाहे.”

कोणी पुढील विकट तऱ्हा काव्यांत आणतो—

“अनलसमीहित साधी राया वारा महीवरा कामा ।

अनलस मीहि तसा धीग यावा रामही वराका मा ॥”

ये नाम केचिदिह नः प्रथर्यत्यवज्ञाम्

जानंतु ते किमपि तान् प्रति नैष यत्नः ॥*

मालतीमाधव.

अंक ४७— (१) सदरील अंकाचा विषय. (२) यमक व प्रास. (३) संस्कृत कवींचा प्रघात. (४) इंग्रजी कताचा. (५) वरील आक्षेपाचा ग्राह्य अंश. (६) तो मोरोपंतावर कितपत लागू पडता याविषयी विचार. (७) तत्कालीन पंडितांची अभिरुचि प्रस्तुत कवीस कितपत बाधक झाली याविषयी विवरण.

१. मागील अंकांत मोरोपंताच्या कवितेवरील दोन आक्षेपांचे निरसन केले. आतां पुढल्यांविषयी विचार करूं.

२. प्रस्तुत कवीच्या पदरचनेच्या संबंधाने आधुनिक पंडित मंडळीचा त्याजवर मोठा आक्षेप झटला ह्मणजे यमक व प्रास यांच्या संबंधाने आहे. या दोहोंचे प्राचुर्य त्याच्या काव्यांत जे आढळते ते त्याच्या अरसिकत्वाचे दर्शक होय, व जे वाचक किंवा श्रोते वरील शब्दालंकारांस चहातात तेहि अरसिक वर्गातच येतात, असें आज बहुत वर्षे मत चालत आले आहे; या मताविषयीचे कांहीं उल्लेख आरंभाच्या अंकांत दिलेलेच आहेत; त्याशिवाय अलीकडील महाराष्ट्र कविता पाहिली तर तींतहि वरील मतांचा प्रभाव दृष्टीस पडतो. तो अर्थांत हा की, तींत यमकादि शब्दालंकारांच्या परित्यागाविषयी वाग्देवीस जणां काय कडकडीत व्रत धरविलें आहे असें वाटते. असो; तर हें जें एवढें पंडितमान्य मत आहे याच्या यथार्थत्वाविषयी सविस्तर विवरण करणें अवश्य होय.

३. कोणत्याहि प्रचाराच्या युक्तायुक्तेचा जो विचार करावयाचा तो दोन गोष्टींवरून होत असतो; एक तत्त्वदृष्ट्या, व दुसरा थोर मानलेल्या लोकांच्या आचारावरून. युक्तीच्या दृष्टीने एखादी गोष्ट बरोबर दिसत असते हें एक; किंवा सर्वमान्य लोक तीस अनुसरतात हें दुसरें. आतां यमक व प्रास काव्यांत असणें हें वाईट का चांगलें याविषयी वस्तुतः जर विचार केला, तर हें कोणासहि स्पष्ट दिसणारें आहे की, ज्या अर्थी ते शब्दालंकार होत, त्या अर्थी ते कवितेस शोभविणारे आहेतच आहेत. सोन्या-रुप्याचे दागिने अंगावर घालणें हें चांगलें का वाईट याविषयी निर्णय ठरविण्यास जशी पंडितांची सभा मिळवून भवति न भवति करण्याची गरज नाही, त्याप्रमाणेंच कर्णांचे

*“जे कोणी आमची अवहेलना करतात त्यांनीं असें समजावें कीं, आमचा हा यत्न त्यांजकरितां नव्हे !”

रंजन करणारे जे वर्णसाम्याचे प्रकार ते कवीने योजावे कीं नाही, याविषयीं फार वाटाघाट करणें नलगे. काव्यांत रसाचें प्राधान्य मानूनहि कवि ज्याप्रमाणें छंदोबद्ध शब्दरचनेचें साहित्य रसपुष्ट्यर्थे अवश्य घेतात, त्याप्रमाणेंच यमक व प्रास हेहि मनास आल्हाद करणारे असल्यामुळें त्यांचा प्रयोग सत्कवींनींहि केलेला आढळतो यांत नवल काय ? तेव्हां प्रस्तुत शब्दालंकारांत वस्तुतः दूषणीय कांहीं आहे असें नाही. आतां दुसरी गोष्ट जें सत्कवींच्या प्रयोगाचें प्रमाण तेंहि प्रकृत वादास प्रतिकूल आहे असें नाही. संस्कृतांत पूर्वीपासून यमकाचा मुळांच प्रघात नाही, तेव्हां त्याच्या संबंधाचें त्या भाषेंत प्रमाण सांपडणार नाही हें उघडच आहे. पण अनुप्रासाविषयीं पाहिलें तर अगदीं मोठमोठ्या कवींश्वरापासून तों अर्वाचीन सामान्य कवीपर्यंतहि त्याचें प्राबल्य आढळतें. कालिदासाचे ठायीं वाग्देवीचें सर्वस्व आढळतें. व त्याच्या काव्यांत संस्कृत कवितेची जितकी पूर्ण दशा दिसते, तितकी अन्यत्र कोठेंहि दिसत नाही; पण असें असूनहि अनुप्रासाविषयीं त्याची मोठी करडी नजर दिसते असें नाही, उलट्टी वरील शब्दालंकाराविषयीं त्याची आवडहि जागोजाग दिसते. 'संस्कृताचें अध्ययन केलेल्यांस 'रघुवंशा'च्या नवव्या सर्गांत कोणता प्रकार बहुधा साऱ्या सर्गभर आढळतो तो सांगा-याला नकोच. त्यांत दर एक श्लोकाच्या शेवटल्या चरणांत तीन तीन अक्षरांची अनुवृत्ति होई अशी रचना केली आहे. ही तर 'कवींच्या कुलगुरू'चीच प्रत्यक्ष गोष्ट झाली. भवभूति कालिदासाच्या बराच मागून झाला असावा, तरी त्याचें स्थान वाग्देवीच्या सिंहासनासमोर कालिदासाच्या परीकडवेंच आहे, ही पसिद्धि पहिल्या पासून चालत आलेली आहे, पण त्याच्या कवितेंत पाहूं जावें तों शब्दालंकाराविषयीं याचीहि पराङ्मुखता दृष्टीस पडत नाही, इतकेंच नव्हे तर उलट्टी वरीच हौस सुद्धां दृष्टीस पडते.' यांच्या पुढला प्रचार तर सांगायालाच नको. भारवि, माघ, बाण, सुबंधु, श्रीहर्ष, जयदेव इत्यादिकांच्या काव्यांत शब्दालंकाराविषयीं उदासीनता कितीत जगज्जीर्णारण्यं कथमसि विधातुं व्यवसितः ॥

१. उदाहरणार्थ पुढील श्लोक पहा—

ततो मूर्धेन्द्रस्य मूर्धेन्द्रगामी वधाय वध्यस्य शरं शरण्यः ।

जाताभिपंगो नृपतिर्निपंगत् उद्धतुंमैच्छत् प्रसभोद्धृताभिः ॥

रघुवंश—२.

२. पुढील उदाहरण पहा—

असारं संसारं परिमुषितरत्नं त्रिभुवनं

निरालोकं लोकं मरणशरणं बाधवजनम् ।

अदप्यं कंदर्पं जननयननिर्माणमफलं

जगज्जीर्णारण्यं कथमसि विधातुं व्यवसितः ॥

मालतीमाधव—५.

हे तर काय पण पहिल्या दोघांनी आपापल्या महाकाव्यांच्या अनुक्रमेकरून १५ व्या व १९ व्या सर्गांत चित्रकवित्वाचे जे चक्रबन्ध, गोमुद्रिकाबन्ध वगैरे प्रकार, त्यांची रचना करूनहि आपली हास फेडून घेतल आहे. दुसऱ्या दोहोंची श्लेषप्रियता तर पंडितप्रसिद्धच आहे. 'नैषध' काव्य तर अनेकार्थसंभवाविषयी केवळ काव्यशेनूच होय ही प्रसिद्धि सार्वलौकिक आहे. आता या मध्यमकालीन कवींपासून अलीकडे जे जे येऊं लागावे तो तो वरील शब्दालंकारांचे प्राक्वत्य तर वितपत दृष्टीस पडू लागते हें सांगावयासच नको. 'विश्वगुणादर्श', 'लक्ष्मीसहस्र', 'भाग्यचंगू', 'नलचंगू' इत्यादि ग्रंथांवरून कवितेच्या बाह्यालंकारांवर अर्वाचीन कवींचे परिश्रम केवढे दृढ होत आले आहेत हे कोणासहि सकृदर्शनी सुद्धा कळणार आहे. असें होतां होतां अगदीं अलीकडे किंवा आधुनिक काळाचा प्रघात जसा आढळतो कीं, सामान्य भाषणांत किंवा लिहिण्यांतहि शब्दचमत्कारावांचून व्हावयाचें नाहीं. सरस्वतीचा ओष निघाला कीं तो जलयंत्रोद्गाराप्रमाणें चित्रविचित्रतेनेंच प्रगट झाला पाहिजे !

१. हा वाग्वैचित्र्याचा प्रकार शास्त्री मंडळीच्या लेखांतून व भाषणांतूनहि नेहमीं दृष्टीस पडतो हें पुष्कळांस माहीत असेलच. याचें एक उत्कृष्ट उदाहरण गुर्जर-देशीय प्रसिद्ध पंडित गट्टलालजी यांचा सुमारे चार वर्षांपूर्वी प्रसिद्ध झालेला एक लेख होय. डेक्कन कॉलेजच्या मंडळीनें ७३ सालीं जो 'मृच्छकटिक' नाटकाचा प्रयोग केला त्यावेळीं पंडित मजकूर पुण्यांत असल्यामुळे इतर शास्त्रिममुदायावरोवर त्यांसहि प्रयोगप्रेक्षणार्थ निमंत्रण झालें होतें. खरोखरी द्वाटले असतां 'प्रेक्षणार्थ' हा शब्द पंडितजींच्या संवधानें पहातां अनर्थक होय; कां कीं हे दोन्ही बोलण्यांनीं आंधळे आहेत. ही मत्वापत्ति त्यांस पूर्ववयांतच प्राप्त झाली असें समजतें. तरी असें असतांहि त्यांची विद्वत्ता एवढी मोठी आहे कीं, त्यांच्या तोडीचे पंडित या काळांत अवघ्या भारतवर्षांत थोडेच असतील. पण यांच्या संवधानें सांगण्यासारखी सर्वांत अत्यंत आश्चर्यांची गोष्ट द्वाटली द्वाणजे यांचें शीघ्रकवित्व होय. वरील प्रयोगाच्या समयीं विद्यालयांतील पुष्कळ मंडळी एके दिवशीं त्यांच्या घरीं गेली होती; तेव्हां समरयापूरणादि अनेक चित्रकवित्वाचे प्रकार पाहून सर्वास मोंठें कौतुक व आश्चर्य वाटलें. बोलतां बोलतां हव्या त्या वृत्तांत पद्य जुळणें, हव्या त्या विषयावर श्लेषादि चमत्कारयुक्त वर्णन करणें, हवे ते तीन चरण दिले असतां चवथा अर्थसंगतीची हानि न होतां जुद्धन देणें, इत्यादि अनेक प्रकार एका चार घटकेत प्रत्यक्ष पाहिल्यावरून आमची खात्री झाली कीं, कालिदासादिकांच्या 'मोजप्रबंधा'दि ग्रंथांत आढळणाऱ्या व आख्यान-परंपरेनें चालत आलेल्या ज्या गोष्टी सर्वप्रसिद्ध आहेत, त्यांस असंभाव्य मानण्याची बिलकूल गरज नाहीं. असो; याच प्रसंगीं वरील नाटकप्रयोगावर त्यांनीं आपला अभिप्राय संस्कृतांत लिहून दिला; तो सदरील वर्षाच्या जून महिन्याच्या आरंभीच्या 'ज्ञानप्रकाशा'त छापला होता. तो पाहिला असतां जुन्या पंडितांची श्लेषादिप्रियता पूर्ण लक्षांत येईल.

प्रस्तुतसारख्या पंडितांविषयी मनांत विचार येतांच त्यावरोबर अनेक वृत्तिहि तत्क्ष-
(पुढें चाल).

४. इंग्रजी कवितेंत पाहिलें तरी वरचाच प्रकार आढळेल. तांत अत्युत्तम मानलेले जे शेक्सपीयर व मिल्टन यांचे ग्रंथ त्यांत सुद्धा शब्दालंकारास मान नाही असें नाही. आतां त्या भाषेंत संस्कृताप्रमाणें किंवा संस्कृतांतून मराठींत अंशतः आलेल्या-प्रमाणें संधि व समास हे नाहींत व त्यामुळें यमक व अनुप्रास या दोहोंचीहि धटना करण्यास तांत वरील दोहों भाषांप्रमाणें सोय नाही हें उघड आहे. तरी वरील शब्दालंकारांची जितपत योजना होण्यासारखी आहे तितपत त्यांचा तांत प्रचार आढळतो. झयडन व पोप यांचा तर यमकवद्ध छंदाविषयी व अनुप्रासविषयी केवडा कटाक्ष होता तो त्यांच्या काव्यांवरून दृष्टीस पडतोच. तो आमच्या वाचकांपैकीं जे इंग्रजी कविता वाचलेले असतील त्या सर्वांस माहीत असेलच. हीच गोष्ट इतर पुष्कळ कवींसहि लागू आहे. इतर भाषांतील मोठमोठ्या कवींचाहि प्रघात आमच्या वरील द्वाणण्यासच लागू पडेल अशी आम्हांस खात्री वाटते.

प्रांच उद्भवतात. एक तर विषादयुक्त खेद, कीं आमच्या प्राचीन राष्ट्रांचें विद्यावैभव अस्तंगत होण्याचा हा समय येऊन ठेपला आहे. मर्यास्तनसमयीं शेवटचे शेवटचे किरण जसे उंच वृक्षांच्या शेड्यांवर, पर्वतांच्या शिखरांवर, वगैरे क्षणमात्र विश्राम पावून अमळशानें समूळ लयास जातात, त्याप्रमाणें आमच्या प्राचीन विद्या सध्या उगाच कोठें कोठें निमटता आधार धरून राहिल्या आहेत. आपली थोड्याच काळानें प्राचीन इराण, मिसर वगैरे देशांतील विद्या-प्रमाणें त्यांचा चिरंतन अस्त होण्याचा सुमार दिसतो. याप्रमाणें चित्तास खिन्नता प्राप्त झाली असतां आमच्या सरकारची अनास्था व विद्वन्मंडळांचें विचित्र वर्तन पाहून आश्चर्य व उद्वेग हीं उत्पन्न होतात. सरकारचा उपेक्षाबुद्धि तर अलीकडे हरएक प्रकरणीं दिसण्यांत येतेच, तेव्हां एकाच संवधानें तिजबद्दल गाढाणें गाणें जरूर आहे असें नाही. पण आमच्या नूतन पंडितांची बरीक तारीफ करावी तितकी थोडी. यांपैकीं बहुतेक तर केवळ अर्थसाधनाच्या खटपटींत चूर असतात, तेव्हां विषेविषयी व्यासंग पुढें चालविणारे अगोदर विरळाच. त्यांनून प्राचीन विषयकडे यदाकदाचित् कोणाची लहर फिरलीच तर ती इंग्रजी तऱ्हेनें फिरा-याची! द्वाणजे शास्त्रांचें अध्ययन करायानें तें त्यांचें यथार्थ ज्ञान होण्याकरतां नव्हे, तर 'पंडित' हें उपपद मिळावें, शालजोर्डा पांथरून वेदशास्त्रांची परीक्षा घेण्याची योग्यता यावी, पुढ मागें प्रोफेसरी पदकावण्यास रस्ता खुला असावा, दहा दहा पानें युरोपीयभट्टादिकांनीं संक्रांतांच्या तिळादाखल दिलेलीं गोड गोड आर्शवचनें सर्वांस फुशारकीनें दाखवितां यावीं, एवढ्याच हेतूनें विद्याच्या काणदजैभिन्यादिकांचा परिचय करायचा व त्यांच्यावर लेखणी भरकटायची! असे, भाग्य त्यांचें; 'भवितव्यता बलवती' द्वाणून त्यांनीं स्वस्थ बसावें, दुसरा उपाय नाही! तरी सरतेशेवटीं आमच्या नवीन मंडळीस वरील महापंडितांच्या संवधानें येथें पुढील सूचना केल्यावांचून रहावत नाही, कीं अजूनहि त्यांनीं प्राचीन शास्त्रका-रांच्या कीर्तीचें रक्षण करण्याचा उपयोग केला असतां बराच होण्यासारखा आहे. पण तो करण्यास अर्थांतच मूर्खत्वाचा अभिमान अगोदर सोडून देऊन अद्याप कोठें कोठें अवशिष्ट राहिलेल्या महापंडितांची यथावकाश वर्षानुवर्षे परिचर्या पतकरली पाहिजे!

तर वरील दोन्ही प्रमाणांवरून पहातां वरील शब्दालंकारांत कांही अंगभूत दोष आहेत किंवा त्यांविषयीं आकड अरुणें हें अरसिकतेचेंच निश्चित दर्शक होय असे नाहीं, हें कोणाच्याहि सहज लक्षांत येईल. जो प्रकार मोठमोठ्या र्गमान्या कवींच्या काव्यांत आढळतो, व जो वस्तुतः दोषरूप मानणें शोभतच नाहीं, तो आपल्या महाराष्ट्र कवीचे ठायीं आढळल्यानेच केवळ दृष्टणीय होतो हें ह्मणणें अर्थात्च अरुणें अयुक्त होय.

५. आतां एवढें मात्र खरें आहे कीं, प्रस्तुत आक्षेप मोरोपंताच्या संबंधानें पहातां जरी दुर्बल होय, तरी सामान्यतः त्यांतोळ कांहीं अंश ग्राह्य आहे. तो येणें-प्रमाणें. शब्दालंकार हे अर्थालंकारांहून अर्थात कमी योग्यतेचे आहेत; कां कीं पहिले केवळ कर्णास आल्हाद देणारे होत, पण दुसऱ्यांच्या ठायीं मनास चमत्कृत करण्याची शक्ति असते. तेव्हां सहृदय जो वाचक किंवा श्रोता त्याचें पहिल्यानें जितकें रंजन होईल त्याहून दुसऱ्यानें अधिक होणार आहे, व हा दुसरा आल्हाद पहिल्याहून अधिक वेळ टिकणाराहि असतो हें सहृदयानुभवसिद्ध आहे. तर प्रकृत आक्षेपाचा ग्राह्य असा हा एक अंश होय. दुसरा असा कीं, सर्व राष्ट्रांत प्रायः आय कवींच्या ग्रंथांत शब्दालंकारपेक्षां अर्थालंकारावर विशेष भर असतो; व उत्तरोत्तर कवितेच्या न्हासकाळीं दुसऱ्यापेक्षां पहिल्याचें प्रावत्य विशेष आढळल्यांत येतें. असें होण्याचें कारण काय हें मागें प्रसंगवशात सांगितलेलेंच आहे.

६. पण या दोहोंसंबंधांनीं तरी प्रस्तुत आक्षेप मोरोपंतावर लागू पडतो काय ? मुर्खाच नाहीं. शब्दालंकाराची योग्यता स्वतंत्रतः अर्थालंकाराहून कमी खरी; पण यावरून त्यास मुर्खाच योग्यता नाहीं असें होत नाहीं. स्त्रीच्या सौन्दर्याचा विचार कर्तव्य असतां मार्मिक जन शरीरलावण्यास सौन्दर्याच्या दागिन्याहून जास्त लेखतील हें निर्विवाद आहे, किंबहुना रुचिपरत्वेकरून रोम शहरांतील जगद्विख्यात पुतळींच्या-प्रमाणें शुद्ध मनोहर लावण्यासच चहाणारे गोवर्धन कवीसारखे रसिकवर्यहि आढळतील.^१ पण यावरून सौनें व रुपें हीं मातीच्या मोलाचीं असें कोण ह्मणणार आहे ? त्यांच्या दागिन्यांची शोभा कृत्रिम, यास्तव स्वभावसिद्ध लावण्यापुढें त्यांचें रमणीयत्व पृथक्त्वेकरून पहातां जरी विशेष मानतां येणार नाहीं, तरी जेथें दोहोंचा समागम होतो तेथें

१. निबंधमाला अंक ४ पहा.

२. व्हेनिस ह्मणून ग्रीक व रोमन लोकांची शृंगारदेवता होती. हिची एक जगत्प्रसिद्ध प्रतिमा रोम शहरां आहे. हिच्या चवुऱ्यावर वरील रसिकवराची पुढील आर्या खोदून लिहिली असतां समसमांचा योग होणारा आहे.

रतरीतिवीतवसना प्रियेव शुद्धापि वाङ्मुदे सरसा ।

अलसा सालंकृतिरपि न रोचते शालभंजीव ॥

नेत्रास विशेष आल्हाद झाल्यावचून रहाणार नाही, हें उघड आहे. तेव्हां याच न्यायानें पाहिलें असतां, यमक व प्रास यांची स्वतःसिद्ध योग्यता जरी कितीहि मानली तरी जेथें मूळचा अर्थ सुंदर असून त्यास शब्दालंकारांचेहि साहित्य असतें तेथें तो त्याच्यामुळे विशेष खुलेल हें उघडच आहे. हें तर काय, पण जेथें वर सांगितल्याप्रमाणें सुंदर अर्थाचा व अनुप्रास यमकाचा यथास्थित योग झालेला असतो तेथें

प्रमादालोचनन्यस्तं मलीमसमिवांजनम् ॥

या न्यायानें वरील शब्दालंकारांसहि कांहीं अपूर्व शोभा प्राप्त होते. अथवा कालिदासानें 'कुमारसंभवां'त जसें झटले आहे कां,

अन्यान्यशोभाजननाद्रभूव

साधारणो भूषणभूयभावः ॥

त्याप्रमाणें अर्थास अलंकारानें शोभा आली कां अलंकारास अर्थानें आली याचाहि वरील टीकाणी निर्णय करवत नाही. अशा स्थलें वामन व रघुनाथ पंडित यांच्या काव्यांत अनेक आहेत, व मोरोपंताच्या कवितेत तर तीं पुष्कळच सांपडतील.

आतां वरील आक्षेपाचें दुसरें जें अंग, कां शब्दालंकारांची रचना हें 'लोकांची बुद्धि मंद झाल्या'चें प्रमाण होय, याविषयी विचार करावयाचा. 'विविधज्ञानविस्तारा'तला मूळ लेख निबंधारंभी दिलाच आहे; त्यावरून प्रस्तुत आक्षेपाचें पूर्ण स्वरूप वाचकांस कळेलच. या लेखातील मनें जरी अलीकडील काळांत सर्वांस अभिमत असणारी आहेत, व सद्यदर्शनीं बहुतेकांस यथार्थहि वाटतील, तरी अंमळ शोधक बुद्धीनें विचार केला असतां त्यांची असत्यता लक्षांत आल्यावचून रहाणार नाही. एक तर सदरील लिहिणारानें लोकांच्या बुद्धिमांधाविषयी जें लिहिलें आहे तें मोरोपंताच्याच काळास अनुलक्षून लिहिलें आहे, कां एकंदर सगळा अवीचीन काळ ध्यावयाचा हें त्यावरून स्पष्ट होत नाही. वाक्यावरूनच नुसता अर्थ घेतला, तर एकंदर अलीकडील काळावर लिहिणाराचा कटाक्ष आहे असें वाटतें. पण पुढें जों पहावें, तों मोरोपंतावरच टीकाकृत्याचा मुख्य रोख आहे हें दृष्टीस पडतें. आतां कोणत्याहि अर्थानें घेतलें तरी वरील बुद्धिमांधाचा आक्षेप लागू पडत नाही. एकंदर अवीचीन काळ घेतला, तर सर्वच मराठी कवि येथून तेथून नादान असें ह्मणणें पदरांत येऊन त्यांच्यापैकीं कित्येकांची अलीकडील विद्वानांनाहि जी प्रशंसा केली आहे ती मूर्खपणाची ठरणार, व ज्या राष्ट्रांत त्यांची आज शतकांचीं शतके चहा होत आहे तेहि अप्रयोजकपणाच्या पायरीला

१. "जसें काजळ हें मूळचें मलिन असतां तरुण स्त्रियांच्या डोळ्यांत पडल्यानें त्यास शोभा येते!"

२. "परस्वरांची परस्परास शोभा प्राप्त झाल्यामुळे भूषणत्व व भूयत्व हे धर्म दोहोंस साधारण झाले!"

पोंचणार ! आणि त्यांतून जेथें सारी कविमालिकाच महामूर्ख ठरला, तेथें तिजपैकीं एकालाच प्रमुखत्वेकरून पुढें करण्यांत मोठें ह्मणिल नाहीं, व तसें करणें हें वाजवीहि होत नाहीं. आणि वस्तुतः पाहिलें असतां प्राचीन संस्कृत कवितेची व अर्वाचीन महाराष्ट्र कवितेची जो सामान्यतः तुलना करील त्यास अलीकडाले लोकांची बुद्धि मंशवली आहे असाच निश्चितपणें सिद्धांत करतां येईल असें आह्मांस वाटत नाहीं. रघुनाथ पंडिताचें 'नलोपाख्यान' व मोरोपंताची 'केकावाळ' हे ग्रंथ कोणत्याहि संस्कृत काव्याशीं ताल्ले असतां त्यांस हलके ठरवणारा रसिक विरब्धन सांपडेल असें वाटतें. बरें, दुसऱ्या तऱ्हेनें जर घेतलें, कीं बुद्धिमांधाविषयींचा उल्लेख मोरोपंताशीं समकाल असणाऱ्या लोकांविषयींच समजावयाचा, तर हे ह्मणणे तर वरच्याहूनहि अयुक्तिक होय. कां कीं, पूर्वी ह्मणजे ज्ञानदेवाच्या वेळेस किंवा श्रीधराच्या वेळेस महाराष्ट्र कविता उत्तम स्थितींत असून पुढें अमुक अमुक काळापासून तीस उतरती कळा लागली व अमुक काळां तर ती अगदीं टेकीला आली असें मत आजपर्यंत आह्मी कोणाच्याहि लेखांत पाहिलें नाहीं किंवा तोंडचेंहि ऐकलें नाहीं. वरील उत्कर्षोपकर्ष हे संस्कृत कवितेत व इंग्रजी कवितेत स्पष्ट आढळतात. पण मराठींत तसा प्रकार विलकूल आढळत नाहीं. तांतील कवि सामान्यतः कवित्वगुणांत सर्व एकसारखेच आहेत. महाराष्ट्रकवितेतच हा विशेष कां आढळतो याची कारणें पाहूं गेलें असतां बरींच सांपडतील; पण तीं येथें विस्तारेंकरून देतां येत नाहींत. थोडक्यांत येथें इतकेंच सांगतां कीं, छापण्याची युक्ति निघाल्यापासून इंग्लंड वगैरे देशांत ग्रंथकर्तृत्व हें अर्थप्राप्तीचें जसे साधन झालें, तसा प्रकार इकडे नसल्यामुळे ज्यास स्वाभाविक कवित्वस्फूर्ति तोच इकडे कवि होत गेला. पैशाच्या लालचीनें आजपर्यंत इंग्लंडांत जसे शेंकडां कवि होऊन गेले, व अद्यापहि कोणास सामान्यतः वृत्तरचना करण्याचें कसव अंमळ साधलेसें झालें कीं तो कवि वनून त्याचे ग्रंथ छापून निघूं लागतात, तसा प्रकार इकडे अर्थातच अशक्य होता. तसेंच संस्कृत कविता जशी राजाच्या आश्रयानें व पंडितजनांच्या मान्यतेनें उदयास आली, तसाहि प्रकार महाराष्ट्र कवितेत मुळींच आढळत नाहीं. अगदीं जुन्या मराठी कवींपासून तों अगदीं अलीकडच्यापर्यंत कोणासहि सरकारी दरवार माहीत नव्हतें, व पंडितांमार्थेहि कदाचित् एका दोघांखेरीज बाकीच्यांस मुळींच मान नव्हता. हें तर काय, पण बहुतेक मराठी कवि केवळ परमार्थपरायण व विरक्त होते, हें सर्वप्रसिद्धच आहे. तर याप्रमाणें दोहों तऱ्हांनीं वरील बुद्धिमांधाविषयक उल्लेख अयथार्थ होय हें लक्षांत येईल.

७. आतां टीकाविषयक पूर्वोक्त लेखांत प्रस्तुत संबंधाचा दोष सगळा मोरोपंतावरच न घालतां तत्कालीन पंडितमंडळावरहि तो बराच लोटून दिला आहे. त्या काळां 'विद्वज्जनांची अभिरुचिच तशी विलक्षण' असल्यामुळे प्रस्तुत महाराष्ट्र कवीसहि तेंच वळण लागलें असा प्रस्तुत आक्षेपकाचा अभिप्राय आहे. आतां या ह्मणण्यांतहि कितीसा

तथ्यांश आहे याविषयी जर शोधपूर्वक विचार केला, तर वरील उल्लेखाप्रमाणे हाहि जसजसा विचार करावा तसतसा फिका पडू लागेल. अर्वाचीन पंडितांची सामान्यतः कोणत्या तऱ्हेची काव्यरुचि आढळते याविषयी आम्हां पूर्वी अनेक वेळां लिहिलेंच आहे; तेव्हां येथें त्याविषयी आणखी कांहीं लिहिण्याची गरज नाहीं. वरील प्रसंगोपात्त अभिप्रायांवरून आमचें मत यासंबंधें वरील आक्षेपकाच्याहून निराळें नाहीं हें वाचकांच्या लक्षांत असेलच. तेव्हां मोरोपंताची जी शब्दालंकारांविषयी व 'दुर्बोध' शब्दांविषयी आवड ती तत्कालीन विद्वज्जनांपासून त्यास कितपत लागली असेल याविषयी काय ती वाटाघाट करायची.

अर्वाचीन गीर्वाण पांडित्याचा महाराष्ट्र कवितेशी कितपत संबंध होता व त्याच्या योगानें तीस कितपत वळण लागलें असेल, याविषयी ज्या कोणी वरील कवितेचें अंमळ शोधपूर्वक पर्यालोचन केलें असेल त्याचीहि तेव्हांच खात्री होण्यासारखी आहे. एक तर महाराष्ट्र कवीपैकी कितीकांच्या अंगां विद्वत्ता वसत होती, याविषयी पूर्वी अनेक वेळां आम्हां प्रसंगवशात उल्लेख केलेलेच आहेत.^१ त्यांवरून सहज दिसून येईल कीं, नुसत्या व्याकरणाचीहि ज्यांस पुरती ओळख नव्हती त्यांची गणना विद्वज्जनांत कोटून होणार? महाराष्ट्र कवींचें व पंडितजनांचें कितपत सख्य असे याविषयी त्यांच्या चरित्रांत व ग्रंथांतहि प्रसंगवशात लेख आढळतात. तुकाराम व नामदेव यांच्या ज्या कथा ऐकण्यांत व वाचण्यांत येतात त्यांवरून ही गोष्ट स्पष्ट दिसते कीं, त्यांस ब्राह्मणांकडून व विशेषतः पंडितांकडून पुष्कळ छळ व अवज्ञा सोसावी लागली. त्यांच्या ग्रंथांतहि वरील संबंधाचे अनेक उल्लेख आढळतात.^२ ज्ञानदेव, एकनाथ व रामदास हे जरी ब्राह्मण होते व पुढें लवकरच ते स्वदेशीयांस एवढे पूज्य होऊन वसले, तरी स्वतःच्या हयातींत त्यांचीहि स्थिति पुष्कळ अंशीं वरच्यासारखीच असावी. अगदीं शेवटले जे मोरोपंत व रामजोशी यांच्यापर्यंतहि वरील परंपरा चालत आलेली दृष्टीस

१. अंक ३ व ३५ पहा. २. अंक ३ व १० पहा.

२. नामदेव भोळभावांनं व नम्रतापूर्वक ह्मणतो—

पंडित ब्राह्मण पुसतील अर्थ ।

त्यास मी अनाथ काय बोलों ॥ इ०

तुकाराम वरीलच अभिप्राय वदतो. पण निराळ्या बाण्यानें—

बरा कुणबी केलों । नाहीं तरी दंभेंचि असतों मेलों ॥ १ ॥

भलें केलें देवराया । नाचे तुका लागे पायां ॥ २ ॥

विद्या असती कांहीं । तरी पडतों अपायीं ॥ ३ ॥

सेवा चुकतों संतांची । नागवण हे फुकाची ॥ ४ ॥

गर्व होता ताठा । जातों यमपथें वाटा ॥ ५ ॥

तुका ह्मणे थोरपणें । नरक होती अभिमानें ॥ ६ ॥

पडते. फार काय, पण हल्लींच्या काळां जरी शास्त्रविद्या प्रायः अस्तंगतच झाली आहे, तरी तिचें जें ऋचित् वास्तव्य दिसतें त्यावरून पूर्वींच्या काळाचें सहज अनुमान करतां येतें. सध्यांहि जर पंडित ह्मणून मोडणाऱ्या लोकांच्या ठायीं महाराष्ट्र भाषेची, तांतील कवितेची, व हरदासांची वगैरे अवज्ञा दृष्टीस पडते, तर पूर्वींच जे माण्यांत अध्ययन केलेले व प्रतिगदाधर बनलेले सभाधुरंधर महापंडित त्यांच्यापुढें दिवाऱ्या प्राकृत कवींचा तो काय पाड असणार ? कालिदासादिकांसहि 'रडागीतानि काव्यानि' ह्मणून ज्यांनीं धुडकावून घावें, त्यांच्या पुढें आमचे अज्ञान शूद्रांचे व अपंडित ब्राह्मणकवि यांनीं किती शेखी मिरवावी !

पण संस्कृत व महाराष्ट्र कवितेचें जो एकंदर स्वरूप लक्षांत आणील, व दोहोंची परस्पर तुलना करील, त्यास तर वरील उल्लेख किती यथार्थ होय, हें तेव्हांच कळणारें आहे. ही तुलना ह्मणजे एक मोठा स्वतंत्र विषयच होय, व त्याच्या निरूपणांत अनेक अर्वांतर गोष्टींचा विचार करावा लागेल. तरी वरील निरूपणाचा एकंदर रोंख थोडक्यांत सांगतां येण्यासारखा आहे; तो हा कीं, संस्कृत कवितेचा झोंक सामान्यतः पहातां सगळा ऐहिक विषयांकडे आहे, व मराठी कवितेचा परमार्थांकडे आहे. युरोपांतील संस्कृत भाषा ज्या ग्रीक व ल्याटिन त्यांत किंवा अर्वाचीन इंग्रजी वगैरे भाषांत जें कवितेचें स्वरूप दृष्टीस पडतें त्याच रूपानें कालिदासादिकांचे ठायीं या देशांत वाग्देवी अवतीर्ण झाली. ह्मणजे ऐहिक व्यवहारांत नानाविध प्रसंगां ज्या वृत्ति मनांत उभ्या रहातात त्यांचेंच वर्णन वरील कवितेंत आढळतें. तेव्हां ती अर्थातच सामान्यतः शृंगारवीरादि नवरसात्मक व बाह्यसृष्टिवर्णनपर अशी आहे. पण मराठी कवितेचा रोंख अगदीं उल्टा. संस्कृत कवींच्या प्रमाणें वाचकांचें किंवा श्रोत्यांचें रंजन करणें एवढाच महाराष्ट्र कवींचा उद्देश नव्हता; तर लोकांचीं मनें प्रवृत्तिमार्गीकडून निघून निवृत्तिमार्गाकडे लागावीं, हेंच त्यांचें मुख्य धोरण होतें. त्यांच्या काव्यांत नवरसांचें वास्तव्य नाहीं असें नाहीं, पण ते सर्व भक्ति व वैराग्य यांच्या अंगभूत आहेत. संस्कृतांत ज्याप्रमाणें कोणी कामी नवमेघाच्या दर्शनानें सोत्कंठ होत्साता त्याजपाशीं आपलें सर्व हितगुज वदतो किंवा राजकन्येचें धर्षण केल्याबद्दल कोणास वधशूलाकडे चालविलें असतां आपल्या हृदयंगमेच्या लीलांचें स्मरणपूर्वक प्रेमभरानें तो वर्णन करतो, किंवा इंग्रजींत कोणी रंगेल्यानें आपल्या प्रियकरणीच्या केसांचा झुबका चोरून कातरला असतां त्यावरून प्रेमकलह माजून तो कलहच काव्यास विषय होतो, किंवा कोणा कवीच्या दौतांतील शाई सूर्य पिऊन गेला असतां केविरायाची तार सूर्याशींच बोलयाची लागते,— तसा प्रकार मराठी कवितेचा नाहीं. स्फुट विषयांवर पथरचना केल्ली अगोदर तींत थोडीच सांपडेल, आणि जी कांहीं सांपडेल तिचें धोरण एकंदर कवितेसारखेंच बहुधा आढळेल. सारांश, संस्कृत व मराठी कवितेंत इतकेंच अंतर आहे कीं, पहिलीमध्यें

नवरसांचें जसें प्रसंगोपात्त मिश्रण सामान्यतः आढळतें, त्याप्रमाणेंच शांत व भक्ति या रसांचेहि क्वचित् आढळतें; त्यांच्याकडे प्राधान्य मुळींच नाही. पण मराठी कवितेंत पहावें तो वरील रसच मुख्य असून इतरांचें मिश्रण असलेच तर अप्रधानत्वेकरून असतें. तिचे मुख्य विषय झटले ह्मणजे वैराग्य व अध्यात्म हे होत, तेव्हां यांस अनुसरूनच अर्थात तांतील रससंपत्ति होय.

तर वरील विरोधावरून हें सहजच लक्षांत येईल कीं, जर संस्कृत कवितेचें व महाराष्ट्र कवितेचें स्वरूप हीं परस्परांहून इतकीं भिन्न आहेत; तर एकीचें वळण दुसरीस लागलें हें ह्मणणें मुळींच शोभत नाही. याखेरीज दुसरी हीहि गोष्ट शोधक व मार्मिक जनांच्या ध्यानांत येण्यासारखी आहे कीं, इटालियन, फ्रेंच, इंग्रजी वगैरे अर्वाचीन भाषांतली कविता ही जशा प्राचीन ग्रीक व ल्याटिन कवितेच्या धोरणावर चालू झाली, तसा प्रकार महाराष्ट्र कवितेचा विलकूल दिसत नाही. अगदीं अव्वलपासून तो अखेरपर्यंत कोणत्याहि मराठी कवीस 'रघुकिराता'दि पंडितमान्य काव्यांची विलकूल ओळख होतीशी मुद्दां दिसत नाही. नामदेव, तुकाराम यांची गोष्ट तर बोलायालाच नको, पण पंडितमंडळांत बरेच मोडण्यासारखे जे वामन, मारोपंत, रामजोशी वगैरे त्यांच्या ग्रंथांतहि कालिदासादिकांचा मागमूसहि नजरस येत नाही. संस्कृत कवितेच्या धर्तीवर जुनें मराठी काव्य झटलें ह्मणजे रघुनाथपंडिताचें 'नलोपाख्यान'च एक होय. त्याची रचना श्रीहर्षाच्या 'नैषध'च्या नमुन्यावर केली आहे असें कवीनेच सरतेशेवटीं सांगितलें आहे. पण याखेरीज वाकीच्या कोणत्याहि महाराष्ट्र काव्यांत जुन्या कवींची पद्धति कोणत्याहि संबंधानें विलकूल दृष्टीस पडत नाही. प्रस्तुत कवींचेच उदाहरण पहा. गेल्या शतकांत पेशव्यांच्या अमलांत प्राचीन पांडित्याचें जें सर्वत्र पुनरुज्जीवन झालें त्याच्या ऐन भरांत तो ह्यात होता, तेव्हां कमलांनीं चोहोंकडे फुलून गेलेल्या सरोवरांत विहार करणाऱ्या भ्रमरास परागांच्या छटा जशा सहज लागून जातात त्याप्रमाणें केवळ प्रसंगोपात्त संसर्गानेहि आमच्या प्राकृत कवींवर पांडित्याची छाया पडण्याचा वस्तुतः पुष्कळ संभव होता. ह्मणजे प्राचीन संस्कृत कवींचे उपमाचातुर्य, पदलालित्य,

१. पुढील श्लोक परस्परांशीं ताडून पाहिले असतां वरील उल्लेखाचा प्रत्यय येईल—

कोणी वणिगजन विकी तुळितां तराजे । कस्तूरिका तिजसवें अलिनी विराजे ।

दोन्ही समान निरखी विकणार देतो । घेणार तो न समजोनि उगाच घेतो ॥

(सममेणपदैर्येदापणे तुल्यन् सौरभलोभनिश्चलम् ।

पणिता न जना रवैरवैरपि कूजंतमालं मलीमसम् ॥)

उडत होते खग वायसादि जाणा । तयां भासला हंस तो ससाणा ।

नभा मानूनी निकषपापाणा । स्वर्णरेखा तें तेज मनीं आणा ॥

(तनुदीधितिधारया रया-द्वतयाः लोकाविलोकनामसौ ।

छद्मे कपत्रिवालसत् कपपापाणनिभे नभस्तले ॥)

उदात्तता वगैरे गुण, किंवा अलीकडच्यांचे पदार्थक्लिष्टत्वादि कृत्रिम प्रकार हे त्यास सहज लागावे. पण त्याच्या काव्यांत पाहूं गेलें असतां वरील दोन्ही प्रकारांपैकी कांहींच नजरेस येत नाहीं. त्याची तच्चा मुळीच वेगळी. ती इतर मराठी कवींचे ठायीं जशी आढळते तशीच त्याच्याहि कवितेंत आढळते. तिचें मूळ वर ज्याविषया उहापोह केला आहे त्याहून फार निराळें आहे. तें कोणतें याविषयी पुढें प्रसंगाभावात विवेचन करायचें आहे त्यावरून कळून येईल.

ज्यांच्या हत्कासारीं होय गुणस्नेह बिंदुही फार ।

सारज असूयोड्डित त्याला माझा असो नमस्कार ॥

—मंत्ररामायण.

अंक ५२—मोरोपंताची कविता—

१. प्रस्तुत विषयावरील गेल्या तीन अंकांत मोरोपंतावर येणाऱ्या कित्येक आक्षेपांविषयी विचार केला. आतां वाक्यांच्यांत कितपत तथ्य आहे तें पाहूं.

२. प्रस्तुत कवीविषयीं अलीकडील पंडितांची एक मोठी समजूत अशी होऊन गेली आहे कीं, त्याची कविता द्वाणजे पराकाष्ठेची कृत्रिम. जो पाहिजे तो प्रकार तींत पाहून घ्यावा. जसें स्वरिणीचें पाऊल उजू द्वाणून जुकूनहि पडायचेंच नाहीं, त्याप्रमाणेंच या कवीच्या वाग्देवतेचीहि पद्धति होय. श्लेष, कोट्या, कूटें, शब्दचित्र, लांब व विकट समास यांतच कवित्वाचें सर्वस्व आहे असें समजून वरील गोडवंगाल रचण्यांत त्यानें आपला काळ घालवला. या सिद्धांताच्या प्रत्यापनार्थ एका एतद्देशीय व एका पाश्चात्य पंडिताचे उद्धेख येथें घेतां. त्यांपैकी पहिला हा—

“With authors who mean only one thing, and whose sole object is to give an expression to that meaning without casting any side-glances, there is no difficulty. But in works of art of our national poetry, like the one under consideration, it may be counted upon as a rule that the author did intend to be variously understood. This capacity of being diversely rendered is deemed to be a great merit, and authors take very considerable pains to succeed in this line.”

“जे ग्रंथकार (कवि) एकमार्गी असतात, द्वाणजे मनांत एकच अर्थ धरून तो सरळ रीतीनें व्यक्त करायचा इतकेंच ज्यांस माहीत, जे इकडे तिकडे कधीहि वाकडी नजर करायचे नाहींत, त्यांच्याविषयीं मुळांच पंचाईत नसते. पण आमच्या देशांतील कवींचीं प्रस्तुतच्या सारखीं (‘केकावली’सारखीं) जीं कृत्रिम काव्यें आहेत तीं वाचतांना हें आपलें नेहमीं लक्षांत ठेवावें कीं, कवीचा उद्देश केवळ एकच अर्थ आपल्या काव्यांतून निष्पन्न व्हावा असा नसायचाच, तर त्यांतून अनेक अर्थ निघावे अशाच बुद्धीनें

ती रचलेली! हा अनेकार्थसंभव ह्याणजे कवितेचा मोठा गुण मानला असून एतद्देशीय कवींनी तो साधण्याकरितां मोठी खटपट केलेली आढळते.”

दुसरा उल्लेख यणेंप्रमाणें—

“Moropant has undoubtedly great command of the Marathi language, which he sometimes prostitutes by indulging in such poetical conceits as acrostics, and by writing without the use of the labial letters, introducing the conjunction परंतु(but)into every line, and by commencing each line of this verse by the last word of the preceding line.”

“महाराष्ट्र भाषा ही मोरोपंताची केवळ अंकित होऊन राहिली होती हें खरें आहे; पण तिचा त्यानें कोठें कोठें अपव्यय केलेला आढळतो. तो असा कां, कोठें नियमित अक्षरें साधलेलीं, कोठें निरोध रचना केलेली, कोठें प्रत्येक पद्यांत ‘परंतु’ घालून दिलेलें, कोठें पूर्वपद्यांतींचा वर्ण पुढील पद्याच्या आरंभीं योजलेला,—इत्यादि प्रकार त्याच्या कवितेंत आढळतात.”

वरच्या दोहोंपैकीं पहिला उतारा ‘एज्युकेशनल रेकॉर्ड’ नामक इंग्रजी शालापत्रकांतील होय. हा सन १८६७ सालाच्या नोवेंबर महिन्याच्या अंकांतून घेतला आहे. या सुमारास रा. ब. महादेव गोविंद रानडे हे अर्किटग मराठी ट्रान्सलेटर असल्यामुळें कै. परशुरामपंत तात्या गोडबोले यांच्या ‘केकादर्शा’वर त्यांनीं सरकारी नात्यानें आपला अभिप्राय प्रगट केला. तो कवितामर्मज्ञांच्या अवलोकनांत यावा ह्याणून त्या वेळचे डायरेक्टर मे. ग्रांट साहेब यांनीं वरील पत्रकाच्या कर्त्याकडे पाठविल्यावरून त्यानें तो सदरील अंकीं आपल्या वाचकांस सादर केला. तर वरील वाक्यांत सामान्यतः महाराष्ट्र कवीविषयीं व त्यांतून विशेषेंकरून मोरोपंताविषयीं जें मत दाखल केलें आहे तें वरील नामांकित विद्वानाचें होय. दुसरा उतारा माजी डा. विल्सन, इकडील प्रख्यात मिशनरी, यांच्या लेखांतला होय. मोलस्वर्थकृत कोशाच्या आरंभीं साहेबमजकुरांनीं मराठी भाषेवर व तांतील ग्रंथांवर लिहिलेला एक निबंध आहे, त्यांत प्रस्तुत महाराष्ट्र कवीच्या संबंधानें वरील मजकूर आला आहे. असो; आतां वरील दोन्ही मतांच्या यथार्थत्वाविषयीं विचार करूं.

पहिलें मत रा. ब. रानडे यांचें. रावबहादुरांचा महाराष्ट्र कवितेवर कितपत व्यासंग आहे हें आझांस चांगलेंसे माहीत नाहीं; तरी निदान शोधकपणा व मार्मिकपणा हे गुण त्यांच्या अंगीं पूर्ण असून, त्यांचा अभिप्राय, लिहिण्यांत किंबहुना बोलण्यांतहि कधीं लेवापेचा बाहेर पडायचा नाहीं, तर तो नेहमीं यथान्याय व पोक्त असाच असा-याचा, याविषयीं पहिल्यापासून प्रसिद्धि आहे. तेव्हां या ख्यातीवरून पहातां वर त्यांनीं एकंदर महाराष्ट्र कवीविषयीं व मोरोपंताविषयीं जो एवढा निश्चल अभिप्राय

दिला आहे त्याचा आझास अत्यंत विस्मय होतो. त्यांच्यासारख्या बड्या विद्वानाच्या लेखावर आक्षेप घेणे हे कांहीं अशीं मोठे साहसच होय; पण स्वपक्षाची नांगली बळकटी पाहूनच या साहसास आझी प्रवृत्त होत आहो. आतां इतकेहि करून आमचा कोटी जर त्यांच्यावर लागू झाली नाही व आमचाच पक्ष खोटा ठरला. तर आझा आपले आक्षेप माधारी घेऊं.

प्रस्तुत आक्षेप दोन प्रकारचा आहे. एक एतद्देशीय कवींच्या संबंधानें व एक मोरोपंताच्या संबंधानें. आतां पहिल्याविषयीं विचार करतां 'एतद्देशीय' या शब्दानें आमचे महाराष्ट्र कवितेचे जर घेतले तर त्यांजवर तर वरील 'कटाक्षप्रेक्षणा'चा आक्षेप बहुधा मुळांच लागू पडत नाही. ज्ञानोबा, तुकोबा, एकनाथ, नामदेव, महीपति, श्रीधर, यांची तर विचान्यांची गोष्टच नको. यांच्या वाग्वभूंचा नेत्रकटाक्ष झटला झणजे अरुंधती लोपामुद्रादि महा सत्यांच्या कटाक्षाप्रमाणें दुर्लभ ! 'ब्रह्मानंदां लागली टाळी' अशी अवस्था होऊन ज्यांस देहभानहि पुरतें नसायाचें, त्यांस वरील चाळे करण्यास कोठून फावणार ! गरुडपक्षी जसा अस्मानां राहून सूर्यावर एक टक लावतो, त्याप्रमाणें परब्रह्मरूपावर ज्यांचें लक्ष निश्चळ होऊन राहिलेले व केवळ अंतःप्रेरणेनं ज्यांचे वनपक्ष्यांप्रमाणें सुस्वर निघणारे त्यांच्या वाण्यांत श्लेषास कोठून जागा मिळणार ! तेव्हां या सान्या भाबड्या मंडळीस तर नाशाबितीवरून राववहादूर एकदम खुले करून देतीलच. आतां रहातांपैकीं मुक्तेश्वर, वामन, मोरोपंत, रघुनाथपंडित व रामजोशी ही जराशी चवचाल मंडळी राहिली. यांस संस्कृताचें विशेष वारें लागून त्यांतील कांहीं चमत्कार त्यांनीं आपल्या काव्यांत उतरून देऊन महाराष्ट्र कवितेस विशेष प्रगल्भता आणली. तेव्हां वरील आरोप यांच्यावर ठरण्याचा अधिक संभव आहे. पण यांच्याहि ग्रंथांत पाहूं जातां यांस धरायास फारसें सांपडत नाहीं. पहिल्या दोघांनीं श्लेषप्रयोग केलेला तर आमच्या आठवणींत एकहि नाही; तिसऱ्याविषयीं पुढील कलमांत पृथक् विचार करायचाच आहे; आणि शेवटल्या दोघांविषयीं पाहिलें तर पहिल्याच्या 'नलोपाख्यानां'त आठ दहा ठिकाणीं श्लेषरचना आहे, व जोशीबोवांच्या लावण्यांपैकीं एक छेकापन्हुति मात्र श्लिष्ट आहे. हा महाराष्ट्र कवींचा प्रकार झाला.

१. रामजोशाचा 'छंदोमंजरी' झणून एक छंदःशास्त्रविषयक ग्रंथ आहे. यांत त्या त्या वृत्ताचें नांव शेवटीं श्लेषानें आणून त्याच वृत्तांत पद्याची रचना कालिदासाच्या 'श्रुतबोधा' प्रमाणें केली आहे. तसेंच वामनानें भर्तृहरिच्या शतकांचें भाषांतर केलें आहे, त्यांतहि कचित् श्लेष आलेले आहेत. पण या दोघांनीं वरील उल्लेखास बाध येणार नाही हे उघडच आहे. 'छेकापन्हुति' झणजे काय हें साहित्यशास्त्रज्ञांस सांगावयास नकोच. वरील लावणी किती बहारीची आहे, हें ती वाचली असतां मार्मिकांस कळणारच आहे; शिवाय तिच्या चित्तमोहकत्वाचें दुसरेहि आझांपाशीं एक चमत्कारिक प्रमाण आहे. अकरा वर्षांपूर्वीं पुण्यांत (पुढें चालू).

‘एतद्देशीय’ या शब्दानें संस्कृत कवि जर घेतले, तर गीर्वाणवाणीचें लावण्य अपार असल्यामुळें आणि शब्दप्राचुर्यास्तव व समासरचनेस्तव श्लेषघटनेचीं तांत अतिशयित सुलभता असल्यामुळें मधुर कटाक्षांचीं तांत वृष्टि आहे हें खरें; पण तांतहि जो ग्रंथ हातीं घ्यावा त्याच्या पृष्ठोपृष्ठां वरील सडा सांपडेल असें नाहीं. वरील शिडकाव ज्यांत मुळींच नजरेस येणार नाहीं, किंवा आलाच तर कोठें एखादा दुसरा शितोडा, बाकी सर्व पृष्ठें धुतल्या मोत्यांसारखीं स्वच्छ, अशां काव्यें संस्कृतांत पुष्कळ आहेत. हें संस्कृतज्ञांस सांगायला नकोच. त्याप्रमाणेंच वरील प्रकाराचें प्राबल्य जसजसें अलीकडे येऊं लागावें तसतसें विशेष आढळतें हेंहि अनेक वेळां पूर्वीं सांगण्यांत आलेंच आहे. तेव्हां वादविषयक शब्दाचा वरील अर्थ घेऊनाह निवाह लागणार नाहीं. आतां प्रस्तुत आक्षेपकास दोन्ही अर्थ विवक्षित असून आमच्या देशांतल्या एकंदर कवितेचें स्वरूप जर वरील इंग्रजी वाक्यांत सांगितलें असलें, तर इकडूनहि कोणती अडचण येणार आहे ती उघडच आहे. जो आक्षेप एकंदर संस्कृत कवितेवर अंशतः मात्र लागू पडतो, व मराठी कवितेवर तर बहुधा मुळांच लागू पडत नाहीं, तो दोघांचें एकीकरण केल्यानें विशेष दड होईल असें नाहीं हें स्पष्टच आहे. शिवाय संस्कृत भाषेवरून जरी मराठी भाषा निघाली, तरी संस्कृत कवितेंत व महाराष्ट्र कवितेंत किती अंतर आहे हें नुकतेंच एका निबंधांत आह्मां दाखविलेंच आहे. राजाच्या मंदिरांत व ऋषींच्या आश्रमांत जितका भेद, किंवा उपवनांत व वनांत जितका भेद, तितकाच वरील दोन्ही कवितांमध्ये आहे. तेव्हां दोहोंविषयी साधारणतः कोणतेंहि विधान करणें उचित नव्हे.

आतां मोरोपंतास स्वतः वरील आक्षेप कितपत लागू पडतो हें पहायाचें. याविषयी पुढें पुरतेपणीं विवेचन करायाचेंच आहे. सध्यां एवढें सांगतों ह्मणजे बस आहे कीं, आमच्या देशाच्या संवधानें मोठमोठ्या विद्वानांचे ठायींहि जे कित्येक भ्रम आज वर्षानवषे नोंदताहेत त्यांपैकींच हाहि एक होय. उदाहरणार्थ प्रस्तुत ग्रंथ ‘केकावालि’ हाच पहा. यावर अभिप्राय देण्यापूर्वीं दादोबांची ‘यशोदापांडुरंगा’ टीका, तिजवर ‘ज्ञानप्रसारकांत’ व ‘इंदुप्रकाशांत’ आलेली चर्चा, व अभिप्राय देण्याकरतां हातीं घेतलेला ‘केकादर्श’, हीं सर्व पुस्तकें राववहादुरांनीं अगोदर वाचलीं असें त्यांनीं सदरील ‘रिपोर्ट’च्या आरंभीं कळविलें आहे. पण याप्रमाणें चारदां प्रस्तुत काव्याचें पर्यालो-

नातूच्या एका धराला रात्रीं आग लागली होती, त्याच वेळस जवळच पन्हळकर गोसावी यांचें कीर्तन चालू असून त्यांनीं वरील छेकापन्हुति त्या समयाम काढली होती. बोवांची ह्मणण्याची रीत जोशीबोवांच्या अस्सल धाट्यांची मोठी चटकदार अस्त्यामुळें मंडळी इतकी गर्क होऊन गेली होती कीं, सगळें कीर्तन आटपून विडा खिरापत होऊन खुशालपणें लोक जों बाहेर पडतात तों आगीचा डोंब त्यांच्या दृष्टीस पडला !!

चन झालें असतां त्याविषयीं त्यांचा अभिप्राय वर दाखल केल्याप्रमाणें पडला. तो हा कीं, हें काव्य कृत्रिम होय, यास्तव आमच्या कवीनें आपल्या राष्ट्राच्या अभिरुचीस अनुसरून जेथें जेथें दुहेरी अर्थ आणण्याची तजवीज केली असेल तेथें तेथें दोन्ही अर्थ जे सांगायचे ते 'केकादशे'कारानें सांगितले नाहींत. या दुटणी अर्थी-विषयीं रावबहादुरांचा फार आप्रह दिसतो. असा अर्थ 'केकावली'त अवश्य असल्याच पाहिजे, याविषयीं त्यांची पक्की खात्री असून रा० परशुरामपंत यांनीं तो दिला नाहीं हा त्यांच्या ग्रंथाविरुद्ध त्यांचा काय तो मोठा मुद्दा आहे. या महादोषास्तव 'केकादशी'ची योग्यता फार कमी झाली असल्यामुळे तो पुढील आवृत्तीत काढून टाकण्याविषयाहि शेवटीं ग्रंथकर्त्यास शिफारस केली आहे.

आतां या अर्थबाहुल्याच्या संबंधानें प्रथमतः ही गोष्ट वाचकांस कळविणें जरूर आहे कीं, 'केकावली'त मोरोपंताविषयींच्या सामान्य प्रसिद्धीप्रमाणें अनेक अर्थ जर खरोखरच निघण्यासारखे असते, तर रा० परशुरामपंत हे ते दिल्याविना रहाते असें आम्हांस वाटत नाहीं. या पंडिताचा सारा व्यासंग काय तो महाराष्ट्र कवितेवर होता हें सर्वांस माहीत आहेच. मराठी कविता वाचणें, लिहिणें, ऐकणें, शोधणें, छापविणें यांतच त्यांचा बहुतेक काळ गेला असल्यामुळे प्रस्तुत विषय हा केवळ त्यांचाच होऊन जसा काय राहिला होता. त्यांतून परशुरामपंत तात्या हे जर जुन्याच हरदासांसारखे केवळ असून अर्वाचीन पद्धतीविषयीं अनभिज्ञ असते, ह्याजें एखाद्या ग्रंथाची आवृत्ति काढणें आहे तर तीत काय काय असणें अवश्य आहे हें जर त्यांस माहीत नसतें, तर एक निराळी गोष्ट होती. पण या कसबांत तर ते पहिल्यापासून वाकवगार; संस्कृत नाटकांचीं भाषांतरें, 'नवनीत', वगैरे अनेक ग्रंथ त्यांनीं स्वतः तयार केले असून शिवाय जेथून नवे ग्रंथ पसार व्हावयाचे तेथलीं सर्व घडामोड नेहमीं त्यांच्या नजरे-खालीं; मग इतकें असून 'केकावली'सारख्या शतशः वाचलेल्या ग्रंथावर व्याख्यान करतांना त्यांच्या हातून वर सांगितल्यासारखी मोठी चूक होईल काय ? आणखी दुसरें हेंहि लक्षांत आणलें पाहिजे कीं, वरील गृहस्थ हे अलीकडील पद्धतीत जरी वागलेले होते तरी कालमानाप्रमाणें त्यांच्या मनावरचा संस्कार जुन्या पद्धतीचाच होता; यास्तव पंतांच्या काव्यांत अर्थांतराचा संभव जर लेशमात्रहि असता तर तो त्यांनीं मोठ्या आनंदानें व धन्यतेनें प्रगट केला असता. आमची अलीकडील मंडळी एकधोरणी असल्यामुळे, व त्यांच्या नव्या अभिरुचीस अनुसरून केलेल्या महाकाव्यांत दोन दोन तीन तीन अर्थ तर कोठचे, पण कोठें कोठें एका अर्थासहि पंचार्हत असल्यामुळे, त्यांची दृष्टि अर्थांतरावर न पांचली तर हें संभवनीय आहे; पण वरील पंडितासारख्या जुन्या अभिरुचीच्या व्याख्याकारांचे ठायीं वरील श्लेषानभिज्ञत्व किंवा श्लेषविमुखता मुळांच संभवत नाहीं. मल्लीनाथासारख्यांनीं 'नैषधा'वर टीका केली आणि येथूनतेथून एकहि

श्लेष त्यांनीं उलगडला नाही, किंवा 'राघवपांडवीय' काव्यावर टीका लिहून एक रामायणपर अर्थ मात्र टीकाकारानें लावला व दुसरा भारतपर अर्थ द्यावयास तो मुर्खाच विसरला, हें जितकें संभवदुष्कृत, तितकेंच प्रस्तुत महाराष्ट्र टीकाकाराचें प्रस्तुत महाराष्ट्र कवीच्या संबंधाचें विस्मरण होय. त्यांतून रावबहादुरांनीं आपल्या मताच्या पुष्ट्यर्थ 'केकावली'तील कांहीं स्थळांचा नुसता निर्देश जरी केला असता, कीं या या ठिकाणीं दोन अर्थ स्पष्ट असतां रा० गोडबोले यांनीं ते दिले नाहीत, तर टीकाकारावरील आरोपाची शाबिती झाली असती. पण हें ज्यापक्षां त्यांनीं केलें नाही, त्यापक्षां आपल्या वृद्ध पंडिताची योग्यता नीटशी मनांत न आणतां केवळ वरिष्ठपणाच्या नात्यावर जाऊन त्यांनीं कांहीं तरी अभिप्राय झोंकून दिला असें ह्मणणें भाग आहे !

ही टीकेची गोष्ट झाली. आतां मूळ काव्याविषयीं जर विचार केला तर त्यावर तरी 'कृत्रिम'त्वाचा आरोप त्यांनीं कोणत्या आधारावरून केला आहे, हेंहि बरोबर समजत नाही. मॅनियर विल्यम्स वगैरे कांहीं अर्वाचीन संस्कृतज्ञ पंडितांनीं कालिदासादिकांच्या कवितेसहि Artificial Poems (कृत्रिम काव्यें) या सदराखालीं ओढलें आहे, तशाच. कांहीं रीतीनें 'केकावली'चेंहि कृत्रिमत्व रावबहादुरांनीं स्थापित केलें असेल, तर आमचें कांहीं ह्मणणें नाही. कां कीं, छंदोभंगाचा, व व्याकरणभंगाचा अभाव, सुंदर रचना, अलंकारांची ठाकठिकीनें योजना, हीं सर्व जर 'कृत्रिम'त्वाचीं अंगे ठरतील तर पृथ्वीवरील सर्व भाषांतील हजारों जगन्मान्य होऊन राहिलेलीं सारीं मोठमोठी काव्येंहि याच वर्गांत येणार. मग या वर्गांतच आमच्या कवीच्या 'केकावली'ला कोनाकोपऱ्यांतहि जरी थोडीशी जागा मिळाली तरी कांहीं हरकत नाही. शब्दरचनेवरून जर प्रस्तुत काव्यांस वरील विशेषण मिळालें असेल ह्मणावें, तर पंतांनीं याच काव्यांत कांहीं विशेष शब्दचमत्कार केले आहेत असें नाही. त्यांच्या काव्यांचें उगीच वरवर ज्यानें अवलोकन केलें असेल त्यास सुद्धां सहज कळून येणार आहे कीं, या काव्यांत प्रस्तुत कवीच्या वागवधूचें स्वरूप जें प्रगट झालें आहे, तें,

लज्जाव्यालोलदृष्टी स्मितरुचिरमुखी भूयुगां नृत्य नर्म

व्याहारी कोमलांगी अभिनव मिरवे धर्मरोमांच वर्म ।

अशा शृंगारवेषाचें नसून उलटें एखाद्या व्रतस्थ राजस्त्रियप्रमाणें,

कृताभ्यंगस्ताना कनकमणिभूषाविरहिता

विराजे सिद्धें धवलवसनं भूपवनिता ।

असेंच आहे. प्रास तर प्रस्तुत काव्यांत प्रायः मुर्खाच नसून यमकेंहि चार चार पांच पांच अक्षरांचीं ह्मणजे शिकस्त ! असें असतां रावबहादुरांनीं 'केकावली'वर जें मिनिट लिहिलें आहे त्याच्या शेवटच्या वाक्यांत प्रस्तुत काव्याचें गुणसर्वस्व ह्मणून जें त्यांस वाटलें तें येणेंप्रमाणें दाखल केलें आहे—

As a work of art there is not another equal to it in the language.

“चित्रकाव्याच्या दृष्टीनें पहातां प्रस्तुत काव्याच्या तोडीचें महाराष्ट्र भाषेत दुसरें कोणतेंहि सांपडणार नाहीं.” या अभिप्रायावरून पहातां असें ह्मणणें भाग येतें कां, आमच्या नेटिव ट्रान्सलेटरांनीं ‘बृहद्शम’ व ‘अष्टोत्तरशत रामायणें,’ यांची वानाहि ऐकली नसावी. फार तर काय पण ‘नवनीतां’तलें एखादें आख्यान जरी त्यांनां उलटलें असतें तरी वरील वाक्य एवढें ‘धडाकून’ लिहितांना त्यांस पंचाईतच पडती !

आतां अर्थदृष्ट्या ‘केकावली’चें कृत्रिमत्व कितपत सिद्ध होतें तें पाहूं. प्रस्तुत काव्य आज बारा तेरा वर्षे आमच्या अवलोकनांत असून त्याजवर आमची कितीएक वेळां आवृत्ति झालेली असेल. पण ‘एज्युकेशनल रेकार्ड’तील वरील लेख वाचितां-पर्यंत या काव्यांत अर्थाच्या लटपटीबद्दल आमच्या महाराष्ट्र कवीनें कांहीं खटपट केलेली आहे ही गोष्ट कधीं आमच्या ध्यानींमनींहि वागली नाहीं. आमची समजूत अशी होती कां हा प्रबंध एकसंधी आहे; यांत कोठेंहि सांधा किंवा चीर ह्मणून बिलकूल मिळयाचीच नाहीं. पण वरील अभिप्राय जेव्हां आझां पाहिला व तो कोटून

१. याच समयीं (सन १८६७) पुस्तकें नोंदण्याचा एक नवा आग्रह होऊन जुन्या सर्व पुस्तकांचा सरकारानें संग्रह करविला. यांपैकीं साऱ्या मराठी ग्रंथांवर रावबहादुरांनीं जो रिपोर्ट केव तो सदरील नोंदणीपटाच्या आरंभी छापलेला आहे. त्यांत मोरोपंताच्या अष्टोत्तरशत रामायणावर जो अभिप्राय प्रगट झाला आहे, तो वरील वाक्याशीं फारसा जमण्यासारखा दिसत नाहीं. तो येणेंप्रमाणें आहे—

(मोरोपंतां तःचेतःचेचीं जीं अनेक रामायणें रचलीं आहेत तीं सर्व मिळून एक चमत्कारिकचीजच होय !)

“His (Moropant's) Ramayans, with their fantastic principles of arrangement, are a curiosity in literature.”

२. ‘केकावलि’ हा ग्रंथ सन १८६५ या सालीं रा० ब० दादोबा पांडुरंग यांच्या आवृत्तीवरूनच पहिल्यानें सुप्रसिद्ध झाला असें ह्मणण्यास हरकत नाहीं. त्याच्या पुढें ज्या दोन तीन आवृत्ति निघाल्या त्या वरलीच्यामुलेंच निघाल्या. रावबहादुरांच्या आवृत्तींत पुष्कळ विलक्षण प्रमाद आहेत हें खरें; तरी त्यांच्यासारख्या प्रख्यात विद्वानां आमच्या कवीच्या अत्यंत रमणीय कृतीचा पुरस्कार करून ‘यशोदा पांडुरंगी’सारख्या महाराष्ट्र टीकेचा अपूर्व प्रकार प्रथम सुरू केला याबद्दल सर्व रसिकांनीं व महाराष्ट्र भाषेच्या हितचिंतकांनीं त्याचे आभार मानणें अवश्य होय. वरील टीकेचें नांव आझांस तर अत्यंत प्रिय आहे. आमच्या वाचकांस येथें सांगण्यास फारशी हरकत दिसत नाहीं, कीं मयूर कवीचा ‘अपूर्व दाहो’ आमच्या कानां समग्र पडण्यास सदरील टीकाग्रंथच कारण झाला; आणि तेव्हांपासून आमचें प्रेम पंतांच्या कवितेवर जें स्थिरता पावलें तें उत्तरोत्तर तेथें दृढतरच होत गेलें. तेव्हांपासून आजपर्यंत प्रस्तुत कवीवर जे जे आक्षेप आह्मी ऐकिले त्यांनीं आझांस १०१ व्या वेंकटेश्वर उतार्याची मात्र आठवण होत गेली !

निघाला आहे हें मनांत आणिलें, तेव्हां आमची बुद्धि कुंठित झाली. 'हितोपदेशां'-तील तीन धूर्तांच्या गोष्टांतील बिचाऱ्या याज्ञिकाप्रमाणें प्रत्यक्ष दर्शनाचें प्रमाणहि आह्मांस आभासवत भासूं लागलें. प्रस्तुत पुस्तकाच्या तेराव्या अंकांत छापलेल्या आमच्या एका मित्राच्या पत्रावरून जसें आह्मांस व आमच्या वाचकांस अकस्मात कळलें, कीं मोरोपंतानें आपल्या भारतपर्वाच्या आरंभीं एक एक अक्षर मुद्दाम योजून एक भगवत्पर वाक्य साधलें आहे, त्याप्रमाणेंच 'केकावली'तहि आजपर्यंत कोणास कळून न आलेल्या कांहीं हिकमती त्यानें कशावरून करून ठेवल्या नसतील असेंहि क्षणमात्र आह्मांस वाटलें. शेवटीं हा संदेह दूर करण्याकरितां सदरील काव्यग्रंथ आह्मी पुनः एकवार वारकांडेनें निरखून निरखून पाहिला. गूढ अर्थसंचयाच्या भ्रमानें कोणी जशी सगळी घरांतली जमीन टोकठोकून वारंवार पहावी, कीं कोठें तरी पोकळ आवाज होऊन हांडा हातास लागेल, त्याप्रमाणें प्रकृत काव्यांतील पद ना पद आह्मी छडून पाहिलें, पण आह्मांस तर अद्याप राववहादुरांच्या लिहिण्याचा प्रत्यय आला नाही. मग हा काय चमत्कार असेल तो असो !

वरील संदिग्ध अवस्था आमची जांपर्यंत राहिल तोंपर्यंत आह्मांस असा निर्वाह करणें भाग आहे कीं, आमच्या देशाच्या प्रकरणीं मागील रंडळीचे जे कायमचे ग्रह होऊन राहिलेले आहेत त्यांपैकीं व हाहि एक होय. यागेक्षां दुसरी तोड आह्मांस सुचत नाही.

येथवर पहिल्या आक्षेपाविषयीं विचार झाला. आतां दुसरा आक्षेप. या साहेब यांचा. या पाश्चात्य पंडिताची माहिती आमच्या कांहीं वाचकांस कदाचित् असल; पण सर्वांच्या करितां त्यांचे थोडे वृत्त येथे सांगणें जरूर आहे. आमच्या देशाच्या निरनिराळ्या भागांत श्वार्त्स, डफ, केरी वगैरे मोठमोठे मिशनरी जसे येऊन राहिले होते, व या देशास त्यांनीं आपणास वाहून घेऊन प्रभु येशूच्या शुभवर्तमानाचा प्रसार करण्यांत आपले जन्मचे जन्म घालविले, त्याप्रमाणेंच डा. विल्सन यांनीं हि मुंबई इलाखा पतकरून इकडील लोकांस सद्धर्माचें ज्ञान व्हावें एतदर्थ आपलें बहुतेक आयुष्य खर्चलें. या देशांत प्रसिद्ध कोशकार क्यांडी व इतिहासकार मेडोज टेलर यांच्याप्रमाणें मिशनरी मजकुरांनीं चाळीस वर्षे घालविली; व त्यांचे देहावसानहि येथेंच झालें. इतक्या काळांत त्यांचा एतद्देशीय लोकांशीं अत्यंत परिचय होऊन येथील भाषा, रीतरिवाज, वगैरेहि

१. रावबहादुरांचा अर्थद्वैताविषयीं एवढा पक्का ग्रह कशावरून झाला असावा याचा आह्मांस तर्कहि होत नाही. कदाचित् पहिल्या केकेवा दुसरा वेदांतपर अर्थ लावण्याचा यत्न दादोबांनीं केला आहे, एवढ्यावरच त्यांनीं वरील कल्पना बसवून दिक्ती असेल तर न कळे ! पण हा अर्थहि किती सुध्या रीतीनें सगळ्या पथावर बसतो हें कोणासहि तेव्हांच वाचनींतीं कळणार आहे.

त्यांस चांगली माहीत झाली होती हें सांगावयास नकोच. शिवाय अनेक लौकिक प्रकरणीं त्यांचा लोकांस पुष्कळ उपयोग होत असून विद्याप्रसाराच्या कार्याहि त्यांनी फार मदत केली हेंहि सर्वसंमत आहे. तर अशा प्रकारची बडी असामी आमचे दुसरे आक्षेपक हांते. तेव्हां त्यांच्या लेखाला किती महत्त्व येणार आहे, व तो चुर्काच असल्यास खोडून टाकणें किती अवश्य होय हें आमच्या वाचकांच्या लक्षांत येईलच.

डा. विल्सन साहेबांस दीर्घकाळ वास्तव्यामुळें आमच्या भाषेचें ज्ञान चांगलें झालें असेल असें आम्हांस वाटतें; पण आमच्या ग्रंथांचें ज्ञान त्यांस कितपत होतें याविषयी कांहीं निश्चयात्मक सांगवत नाही. पाश्चात्यजनांच्या व विशेषतः मिशनरींच्या बाण्याप्रमाणें त्यांची गति सर्वत्र होतीच, — कां कीं, हिंदु शास्त्राचें, पारशी शास्त्राचें व मुसलमानी शास्त्राचें त्यांनीं खंडन केलेले आढळतें; व 'जाति' या मिशनरीप्रिय विषयावर त्यांचा एक मोठा ग्रंथ अलीकडे त्यांच्या मरणोत्तर प्रसिद्ध झालेला आहे. शिवाय युनिवर्सिटींतलीहि अशी मौज ऐकण्यांत येते कीं, आरवी, हिब्रू, चिनी वगैरे भाषांत कोणी उमेदवार हजर झाला असतां कोणी परीक्षक न मिळे तर विल्सन साहेबांनीं आपला त्याचा पतकर घ्यावा! आतां असलें चतुरस्रत्व संपादन केलें असतां त्यापासून दोष कोणता उत्पन्न होतो हें कोणासहि सांगावयास नकोच. तो पुढील विवेचनावरून वाचकांच्या चांगला लक्षांत येईलच.

साहेब मजकुरांचा आमच्या कवीवर असा आक्षेप आहे कीं, त्यांनं शब्दचित्र त्तर ३ — 'त व यंत्रे' बांधण्यांत आपल्या भाषाप्रभुत्वाचा अपव्यय केला. आतां हा आरोप त्याच्यावर लागू होण्यापूर्वी दोन गोष्टींचा विचार केला पाहिजे. एक वरील प्रकार मोरोपंतांनं केले आहेत कीं नाहींत; दुसरें, ते केले असतां बुद्धीचा अपव्यय होतो कीं काय ?

वरच्यांपैकीं पहिल्या प्रश्नाचा निकाल आमचे बहुतेक वाचक करतीलच. कां कीं, 'नवनीता' वरूनहि 'निरोष्ठ रामायण' 'दाम रामायण', व 'परंतु रामायण' हीं पुष्कळांनीं पाहिलीं तरी असतीलच. शिवाय माजी 'सर्वसंप्रदा'वरून 'मंत्ररामायण' 'नामांक रामायण', 'मंत्रमय रामायण' हेहि प्रकार कित्येकांस अवगत असतीलच. तर आमच्या महाराष्ट्र कवींनीं वरील कृत्रिम रचना केली आहे एवढा मुद्दा खरा आहे; व केवळ शब्दशः पहातां डॉक्टरसाहेबांचा आक्षेप यथार्थ होय.

आतां वरील कृत्रिमताहि कितपत दोषरूप होय याचा विचार केला असतां प्रथ-

१. कांहीं नियत अक्षरें साधन रचलेल्या प्रबंधास वरील नांव आहे. मोरोपंतांनीं 'मंत्रमय रामायणा'च्या शेवटीं झटलें आहे—

चोविस आर्यांचें हें रामायण यासि नाम मंत्रमय ।

अंतर्गतारिमारक सार कवि रचिल असें न यंत्रमय ॥

मतः एवढें कबूल करणें भाग आहे कीं, संस्कृत साहित्यांत चित्रकाव्याची गणना शेवटली आहे, व सामान्यतः कोणत्याहि भाषेंत पाहिलें असतां तसाच प्रकार आढळेल. यमक व अनुप्रास हे शब्दालंकाराहि रसदृष्ट्या जर गौण होत, तर अक्षरबंध तर त्या दृष्टीनें फारच हलके ठरतील यांत संशय नाही. कां कीं, शब्दालंकार हे अर्थ-सौरस्यास जितके प्रतिबंधक होत, त्यापेक्षां यंत्रें हीं तर फारच असून त्याच्या योगानें अर्थ जसा काय जखडून टाकलेला असतो. तेव्हां सामान्यतः पाहिलें असतां एवढें खरें आहे कीं, रसैकपर जे कवि व वाचक असतील त्यांची वरील शब्दचित्राविषयीं तादृश भक्ति असणार नाही. सर्व भाषांतील अति प्राचीन जे सर्वमान्य कवि त्यांचीं काव्यें पाहिलीं असतां वरील गोष्टीची प्रचीती येईल, व मोठमोठ्या रसिकांचाहि तसाच कटाक्ष आढळेल. आमच्या देशातील वाल्मीकि व व्यास यांच्या काव्यांत तर काय, पण कालिदास व भवभूति यांच्या किंवा जगन्नाथराय, गोवर्धनाचार्य यांच्या ग्रंथांतहि वरील प्रकार कोठेहि आढळणार नाही; व रसिकांस तो कितपत संमत होय याचें प्रमाणहि मागील दोन महदाख्यायिकांवरून मिळणार आहे. तेव्हां कृत्रिम रचनेच्या विरुद्ध एवढा आक्षेप मात्र काय तो आणतां येणार आहे. पण दुसऱ्या पक्षां जर पाहिलें तर असें आढळून येईल कीं, प्रस्तुत कृत्रिम पदरचनाहि मोठमोठ्या सर्वमान्य कवींच्या कृतींतूनहि दृष्टीस पडते. 'किरातार्जुनीय' व 'शिशुपालवध' यांची पंचकाव्यांत गणना आहे हें सर्वप्रसिद्धच आहे. शिवाय 'भारवैरथगौरवम्' व 'माघे मंति त्रयो गुणाः' हीं वचनेंहि सर्वविश्रुत आहेत. पण असें असतां भारवीनें व माघानें आपआपल्या महाकाव्यांत एक एक सगळा सर्ग वरील तऱ्हेचा घातलेला आहे, हें यापूर्वीं प्रसंगोपात्त अनेक वेळां वाचकांस कळविलेंच आहे. 'विदग्धमुखमंडन' ह्याणून एक असेंच कूटात्मक प्रसिद्ध काव्य संस्कृतांत आहे. तेव्हां या उदाहरणांवरून पहातां आमच्या महाराष्ट्र कवींच्या तर्फेनें एवढें सहज ह्याणतां येईल कीं, त्यानें वर सांगितलेल्या कांहीं तऱ्हेची जरी कोठें कोठें केलेल्या असल्या तरी त्यांवरून तो विशेष दोषास पात्र होतो असें नाही. निदान त्यांवरून त्याच्या अरसिकतेचें मोठेसें प्रमाण धरतां येत नाही.

मोरोपंताच्या कृत्रिम रचनेच्या तर्फेनें केवळ सामान्यतः वरील आधार दाख-

१. काव्याचे तीन प्रकार साहित्यशास्त्रांत सांगितले आहेत; एक ध्वनिकाव्य, दुसरें गुणीभूत व्यंग्य आणि तिसरें चित्र. या तिहींची गणना उत्तम, मध्यम व कनिष्ठ अशी आहे. 'ध्वनि' किंवा 'व्यंग्य' ह्याजें शब्दार्थाहून भिन्न असा मार्भिक अभिप्राय, हा ज्यांत स्पष्ट असतो तें उत्तम काव्य, तादृश प्रधान नसतो तें मध्यम, व मुळांच नसतो तें कनिष्ठ. चित्रकाव्याचे दोन प्रकार आहेत. एक अर्थचित्र व शब्दचित्र. पहिल्यांत अर्थाचा चमत्कार केलेला असतो व दुसऱ्यांत केवळ पदरचनेचा.

२. अंक ९ व अंक ४१ पहा.

विण्यांत आला. वस्तुतः पहातां त्याच्या अष्टोत्तरशत रामायणांस वरील तरफदारीचीहि गरज नाही. कां कां, वरील रामायणेंहि आमच्या कवीच्या वाग्देवतेची केवळ स्वतंत्र लीला आहे. होमरच्या महाकाव्यांतील धीर युद्ध आटपल्यानंतर जसे रंगयुद्धांत परस्पर झगडले व नाना तऱ्हेच्या कसरती करून त्यांनीं कर्मणूक करून घेतली, किंवा चित्ताच्यानें मुख्य चित्र तयार झाल्यानंतर जशी भोंवताली नक्षी व बेलबुट्टी काढण्यांत आपली करामत खर्चावी त्याप्रमाणेंच आमच्या कवीनें 'भारता'दि मोठमोठ्या ग्रंथांनीं आपल्या जन्मभाषेस अलंकृत करून शेवटीं आपल्या उपास्य देवतेच्या प्रीत्यर्थ आपल्या सरस्वतीचा ओष जलयंत्रोद्वारांप्रमाणें चित्रविचित्रतेनें प्रगट केला आहे. यास्तव राजमंदिराच्या भोंवतालीं कारंज्यांची शोभा केली असल्यास कारागारास नांव ठेवणें जसें शोभणार नाही, व जलतुषारांचें वैचित्र्य पाहून तटस्थ रहाणाराच्या अंगीहि विशेष अरसिकता मानण्याची गरज नाही, त्याप्रमाणेंच प्रसंगवशात् कृत्रिमतेचा प्रकार केल्यानें व चाहिल्यानें कवि व रसिकहि दोघास पात्र होतो असें आह्मांस वाटत नाही. सागराचा अफाट विस्तार, नद्यांचे उंच प्रदेशावरून दृष्टिगोचर होणारे सर्पवत् ओष, नायगारा नदीचा 'रसातलास विदारणारा तटप्रपात', हिमालयाच्या ज्येष्ठ कन्येनें आपल्या 'प्रियपात्र रत्नाकरा'स जेथें सहस्र भुज प्रगट करून सरभसाळिंगन केलें आहे तेथला विचित्र व भव्य देखावा, यांच्या अंगी कवीचें व रसिकाचें मन तल्लीन करून टाकण्याची शक्ति खरी, व वाग्देवतेचीं मुख्य विहारस्थानें हीं होत हेंहि खरें. पण सागरावर दूर दूर नजर पांचवून डोळे दुखू लागले असतां, व नायगारेच्या धबधब्यांच्या प्रलयगर्जनेनें कर्णविवरे बधिर झालीं असतां, जलयंत्रावर नाचणाऱ्या तुषारांची व त्यांवर मारणाऱ्या इंद्रधनुष्यांच्या लकेरींची शोभा पहाणें व सुखस्पर्श तुषारवृष्टीचा अनुभव घेणें हें त्याच देवीस केवळ तुच्छ वाटेल असें आमचें मन घेत नाही !

तर डॉ. विल्सन साहेबांनीं आमच्या कवीवर वरील आक्षेप दाखल करून त्याच्या कीर्तीची हानि करण्याचा यत्न करण्यापूर्वी वरील कांहीं विचार मनांत आणायचे होते. शिवाय त्यांच्या लेखावरून तिऱ्हाईत वाचणारास असें वाटण्याचा संभव आहे कां, आमच्या कवीनें आपल्या ग्रंथांत लहर लागेल तेथें वरील कृत्रिम प्रकार आणून आपलें भाषाप्रभुत्व गाजविलें आहे; तर यासंबंधानेंहि त्यांनीं वाचकांस कळविणें जरूर होतें कां, मोरोपंतानें शब्दचित्राचे प्रकार जे केले आहेत ते भारवि व माघ यांच्या प्रमाणें आपल्या मोठमोठ्या ग्रंथांच्या मध्येच न करतां अगदीं निराळे केले आहेत, शिवाय ते ह्यागण्यासारखे कृत्रिमहि नाहीत. खड्गबंध, गोमूत्रिकाबंध, मुरजबंध, समुद्रसमक, सर्वतोभद्र, हे किंवा असले दुसरे प्रकार त्याच्या रामायणांत मुळांच नाहीत. अष्टोत्तरशतां पैकीं सुमारे पाऊणशें रामायणें छापून निघाली आहेत; यांतील बहुतेक तर निराल्या छंदांत रचिली आहेत एवढेंच काय तें त्याचें वैचित्र्य; कित्येकांत 'उमा',

‘काशी’, ‘शिव’, अशांनां व कोठें कोठें ऋषींचीं नांवां, तीर्थांचीं नांवां वगैरें साधलीं आहेत. तेव्हां एकंदर रामायणसमूहांत अंमळ करामतीचीं द्वांद्वीं द्वाणजे ‘परंतुरामायण’, ‘दामरामायण’, ‘लवक्षररामायण’, ‘ओंवीररामायण’, ‘मंत्ररामायण’ व ‘निरोष्ठरामायण’ एवढांच काय तीं होत. पण हीं साधण्यासहि आमच्या कवींचे श्रम द्वांद्वे द्वाणजे हत्तीस आपल्या शुंडादंडावर पुष्पमाला खेळविण्याचे जितके श्रम तितकेच बहुधा होत !

असो; येथवर मोरोपंताच्या कवितेवर एका एतद्देशीय व एका पाश्चात्य पंडितांने काढलेल्या आक्षेपांचा विचार झाला. पुढील खेपेस वरील दोन पंडितांच्याच प्रस्तुत-विषयक लेखावर आणखी कांहीं विचार करायाचा आहे.

अप्राप्तकालं वचनं बृहस्पतिरपि ब्रुवन् ।

प्राप्नुयात् बुद्धयवज्ञानमपमानं च शाश्वतम् ॥^२

अंक ५४-(१) विषयोपक्रम. (२) ‘केकावली’विषयां राववहादुरांचा अभिप्राय. (३) लखर दीका.

१. मागील खेपेस दोघां पंडितांचे आमच्या कवीवरील आक्षेप दाखल करून त्यांवर आह्मां आपलें मत वाचकांस कळविलें. आतां त्याच पंडितांनीं मोरोपंताविषयां आणखी जो मजकूर लिहिला आहे त्यांत कितपत तथ्य आहे याविषयां विचार करूं.

१. वरच्या सहांपैकीं तीन रामायणांचें स्वरूप ‘नवनीतां’तल्या वेंच्यावरून वाचकांस कळेलच. यास्तव बाकीच्या तिहींचें मात्र येथें सांगतों. ‘लवक्षररामायण’ सारें एकमात्रक आहे. उदाहरण—

दशमुख-वध-मति विधि-सुर-नुत-पद जगदधिप अजित वरद हरि ।

परम करुण द्वाणवुनि दशरथ-नरवर-तनुज-मनुज-पण हि धरि ॥ १ ॥

‘ओंवीर रामायणां’त आयां व ओवी हीं दोन्ही छंदें साधलीं आहेत; उदाहरण—

वंदुनि सरस्वतीला ध्याती कुलदेवतेस कवि सर्व ।

गाती निजपूर्वजगुरु-मूर्ती हरि गुरु तथैव कवि शर्व ॥ ३ ॥

(वंदुनि सरस्वतीला ध्याती । कुलदेवतेस कवि सर्व गाती ।

निजपूर्वजगुरुमूर्ती । हरि गुरु तथैव कवि शर्व ॥)

(‘मंत्रमय रामायणां’चें उदाहरण)—

श्रीमान् राजशिरोमणि दशरथ जो निजयशें बरा माहित ।

द्विजसेवक यज्ञनिरत जनभयहर्ता धरा निकामहित ॥ १ ॥

वरील आर्थेंत संपूर्ण त्रयोदशाक्षरी मंत्र श्रीकारापामून मकारापर्यंत साधला आहे हें लक्षांत येईलच.

२. “अप्रासंगिक असें जें वचन तें प्रत्यक्ष बृहस्पति जरी बोलला, तरी त्याच्या योगानें तो अवशेस व निरंतर अपमानास प्राप्त होईल !”

२. रा. व. रानडे यांनी आपल्या रिपोर्टाच्या अखेरीस 'केकावर्ला' विषयां आपला एकंदर अभिप्राय येणेंप्रमाणें दाखल केला आहे—

"A few words upon the subject-matter of the poem itself before I conclude this rather long Report. It is, as I have said, a hymn addressed to the Deity, and belongs to the devotional class of poetry. The devotional breathings are, however, of a sort which can be understood and relished in this country alone. There is no awe about the Deity, nothing of terror surrounding his glory, no humiliation of spirit on the devotee's part, no dazzling of sight at the awful vision. The relations between the worshipper and the worshipped are exceptionally free; every now and then there is a side-thrust and a push at the Deity which can be understood, if not relished, in a country where both the prevailing philosophy and theology place man almost on an equality with God, and advocate either his present unity with or his future absorption in God. This kind of philosophy is destructive of all real devotion. The poem, however, partakes of this fault in common with many other works existing in the language, which possess the same characteristics as the Gopi Gita, Ganga Lahari, Mahimna Stotra, Gita Govind, and many others of the like description. The highest and most impassioned outbursts of devotion in our poetry all partake of this character. Those attributes of the Deity which have a prominent bearing on the devotional aspect of human faith, his all forgiving temper, his zeal to serve those who seek his help and place their faith in him, bountifulness and extreme condescension, all these are celebrated as they deserve in successive stanzas of this hymn. There are five passages in the way of episodes in praise of Dhruva, Vyas and Narad, and the other Puranic saints and heroes. The all paramount importance of the sacred story of God's exploits; performed in the course of his various incarnations, is described in a succession of fourteen beautiful stanzas at the end. And the hymn closes with a recital of what the author sums up as the highest boon he craves at the hands of the Almighty. As a work of art there is not another equal to it in the language. As a devotional hymn it does not strike harsh to the orthodox reader, but it is disqualified for any

higher acceptance by the fault above pointed out."

(“हा रिपोर्ट वराच लांव झाला; आतां प्रस्तुत काव्याच्या (‘केकावली’च्या) विषयावर चार शब्द लिहून लेखणी आटपतो. वर सांगण्यांत आलेव आहे कीं, हें काव्य ईश्वराचें स्तोत्र आहे, व याची गणना भक्तिपर ग्रंथांत होणारी आहे. या स्तोत्रांत जो ईश्वरविषयक भक्तीच्या उद्गारांचा प्रकार आढळतो तो एतेद्देशवासी लोकांखेरीज इतर कोणास समजावयाचा नाही व रुचावयाचाहि नाही. ईश्वराविषयी भक्ताच्या मनांत ज्या वृत्ति स्वभावतः उत्पन्न व्हाव्या—ह्मणजे त्याचें ऐश्वर्य पाहून भयचकित होणें, आपली क्षुद्रता मनांत येऊन अत्यंत नम्र होणें, त्याच्या अगाध महिम्याकडे लक्ष जाऊन आश्चर्यानिं थक्क होऊन जाणें, आपल्या पापमग्नतेमुळे धाक वाटणें,—त्या या काव्यांत बिलकूल दृष्टीस पडत नाहीत. उलटा भज्य आणि भजक यांजमधील संबंध यांत अत्यंत निकटतेचा आढळतो. जागोजाग ईश्वराशीं अतिप्रसंग केलेला व त्याच्यावर कोटी लढवलेली, हा प्रकार प्रस्तुत काव्यांत आहे. यास्तव या देशांतील तत्त्वज्ञानाचें व ईश्वरज्ञानाचें स्वरूप जे जाणीत असतील,—ह्मणजे मनुष्य व देव हे समसमान असून ते एकरूपच होत किंवा पुढें तरी त्यांचा अभेद होणारा आहे,—हें ज्यांस माहीत असेल त्यांसच प्रस्तुत काव्यांतील भाषणप्रकार अगोदर कळेल; मग तो आवडणें न आवडणें ही तर स्वतंत्र गोष्ट आहे! वरील तत्त्वज्ञानाचा मार्ग हा खऱ्या ईश्वरभक्तीचा केवळ विध्वंसक होय. आतां हें खरें आहे कीं, वर सांगितलेला दोष प्रस्तुत काव्यांतच आढळतो असें नाही; ‘गोपी-गीत’, ‘गंगालहरी’, ‘महिम्नस्तोत्र,’ इत्यादि काव्यांत वरीलच प्रकार आहे. आणि सामान्यतः पहातां आमच्या देशांतील कवितेंत भक्तीचे अत्यंत प्रेमळ उद्गार जे जे आढळतात त्या सर्वांत हीच तऱ्हा नजरेस येते. मनुष्यास भक्तीविषयी प्रेरणा करविणारे जे ईश्वराचें अनेक गुण,— ह्मणजे त्याचें अत्यंत क्षमाशीलत्व, शरण आलेल्या भाविकांच्या साहाय्यार्थ धांवण्याविषयीची त्याची आतुरता, सर्वांवर कृपादृष्टि, आणि दयोदारता,—हें सर्व या काव्यांतील अनेक पद्यांत यथास्थितपणें वर्णिले आहेत. ध्रुव, व्यास, नारद, वगैरे पुराणप्रासद्ध पुरुषांचा स्तव कथानुपंगानें मधें मधें आणला आहे. तसेंच देवानें निर्निराल्या अवतारां जीं चरित्रें केलीं त्यांच्या कथेचें माहात्म्य शेवटच्या चवदा पद्यांत सुंदर रीतीनें वर्णिले आहे. आणि सरतें शेवटीं कवीच्या समजुतीनें परमेश्वरापाशीं मागायाचें जे अत्युत्कृष्ट वरदान त्याविषयीं प्रार्थना करून या काव्याचा उपसंहार केला आहे. काव्यरचनेच्या करामतीपुरताच विचार केला, तर याच्या तोडाचें काव्य महाराष्ट्रभाषेंत दुसरें नाही. भक्तिपर स्तोत्र या दृष्टीनें पाहिलें तर जुन्या धर्मांतील मतें ज्यांस मान्य आहेत अशा वाचकांस त्यांत काहीं गैर दिसत नाही; पण त्यांच्याहून वरच्या प्रायरीचें जे असतील,—ह्मणजे ज्यांस ईश्वराविषयीं यथार्थ ज्ञान झालें असेल,— त्यांस पूर्वोक्त दोषास्तव तें मान्य होण्याजोगें नाही”).

३. वरील लेख अनेक रीतींनीं पहातां चांगला मनन करण्यासारखा आहे. आमच्या देशांत पाश्चात्य विद्येचा रिघाव होऊन, तिचा एतद्देशीय लोकांच्या मनावर दृढ संस्कार व्हावयाला लागून, जुनी अडाणी समजूत व नवी सुधारलेली समजूत ही दुफळी जेव्हांपासून व्हावयाला लागली तेव्हांच्या पहिल्या भयंती जी मंडळी तयार झाली तिच्या मनाची स्थिति वरील उतान्यांत स्पष्ट रेखल्यासारखी दिसत आहे. ती अशी— वरील मंडळीनें इंग्रजी विद्येच्या प्रकाशानें शोधून काढलेले महातत्त्व एक हें होय कीं, आमच्या देशांत नांवाजण्यासारखें ह्याणून फारकटून कांहींच झालें नाहीं आमची विद्या ध्या, कलाकौशल्य ध्या, गीतरिवाज ध्या, राजकारण ध्या, शिपाईगिरी ध्या,—चोहोंकडे आमच्या मूर्खपणाचा जसा काय ध्वजच उभारला आहे! त्यांतून आमच्या धर्माची गोष्ट तर मुळीच काढूं नका. असला अपयोजक व पाजीपणाचा धर्म तर कधीं कोठेहि झाला नसेल!! या महातत्त्वाअन्वयेच रावबहादुरांनीं सदरील रिपोर्टांत आमच्या विचान्या कवीवर व त्याच्या टीकाकारावरहि साहेबी पेनाची फर्डेसाई उडविली आहे. रावबहादुरांची इंग्रजी विद्येतील निपुणता सर्वश्रुतच आहे; तेव्हां तिजप्रमाणें वरील इंग्रजी लेख मोठ्या सफाईनें लिहिलेला आहे यांत संशय नाहीं. आणि ज्यांनीं ज्यांनीं ‘एजुकेशनल रेकार्ड’ पत्रांत सदरील रिपोर्ट वाचला असेल त्यांनीं या सफाईवरूनच परीक्षा करून रावबहादुरांच्या मतास बहुधा मान डोलविली असेल. दुसऱ्या एका रावबहादुरां ‘केकावली’तील कांहीं चरणांचा अर्थ फिरविला एवढ्याबद्दल त्या विचान्यावर वर्तमानपत्रांतून, मासिकपुस्तकांतून जसा काय गहजव उडाला. पण सगळ्या काव्यावर ज्यांनीं इंग्रजी पेन फिरविलें त्यांच्या अभिप्रायाबद्दल कोणी कोटें हूं कां चूं सुद्धां केले नाहीं. ट्रान्स्लेटर साहेबांच्या खुर्चीला पोपमहाराजांच्या खुर्चीप्रमाणें प्रमादराहित्याचा ताईत वांधलेला आहे कीं काय न कळे! किंवा युनिवर्सिटीच्या किताबांतहि कांहीं वीरमंत्र आहे कीं काय कोण जाणे! एकंदरीत या प्रकरणां माघकवीचाच अभिप्राय लागू पडण्यासारखा आहे—

तुल्येऽपराधे स्वर्भानुर्भानुमंतं चिरेण यत् ।

हिमांशुमाशु ग्रसते तन्म्रदिमनः स्फुटं फलम् ॥

१. रोमच्या पोपाचा एक परंपरागत चाललेला महान् अधिकार प्रमादराहित्य (infallibility) हा होय; ह्याणजे जो सेंटपीटरच्या खुर्चीवर बसेल त्याच्या तोंडांतून असत्य ह्याणून निघायाचेंच नाहीं असा भाविक क्याथलिक लोकांचा सिद्धांत आहे. सेंट पीटर हा ख्रिस्ताच्या प्रेषितपरिवारापैकीं असून रोम येथील गादी थेट त्याच्यापासून आजपर्यंत चालत आली आहे असाहि समज आहे.

२. “चंद्र आणि सूर्य यांचा सारखा अपराध असतां राहु हा चंद्रास वारंवार ग्रासतो व सूर्यास एखादे वेळेस ग्रासतो, हें फळ पहिल्याच्या मृत्त्वानें व दुसऱ्याच्या त्रीनत्वाचें होय.

असो; आतां रावबहादुरांच्या वरील टीकेवर आह्मी आपली टीका आमच्या वाचकांस सादर करतो.

प्रस्तुत काव्याच्या द्वयजे 'केकावली'च्या संबंधानें रावबहादुरांचा आमच्या महाराष्ट्र कवीवर असा टपका आहे की, त्यानें सर्व विश्वाचा नायक जो परमेश्वर त्याच्या पुढें जें अगदीं भयभीत होऊन जावयाचें व आपल्या अपरिमित क्षुद्रत्वास्तव वर मान करण्याचेंहि धैर्य न होऊन त्यानें पुरतें ब्रह्म जें काढूं नये, तें सर्व गुंडाळून ठेवून 'इसा-पनीतीं'तील कोल्ह्याच्या तिसऱ्या आचरणास अनुसरून त्यानें परमात्म्याशीं खुशाल हवी तितकी सलग्गी किंबहुना हास्यविनोदहि केला आहे. या अतिप्रसंगाच्या प्रकारास्तव सदरील काव्य सुधारलेल्या समाजाच्या लोकांस पसंत होण्याजोगें नाहीं असा रावबहादुराचा सिद्धांत आहे. आतां आमच्या अडाणी कवीनें आपल्या वेडगळ लडिवाळपणानें अलीकडील वड्या वड्या विद्वानांची आपणावर इतराजी होण्याचा प्रसंग आणला हें त्याचें कमनशीब तर खरेंच; पण आह्मांस असें वाटतें की, आमच्या रावबहादुरांनीं वरील निकाल कागदावर नमूद करण्यापूर्वीं आमच्या बिचाऱ्या कवीच्या संबंधानें कांहीं गोष्टी ध्यानांत आणल्या असत्या तर वरें होतें. एक तर ही की, कैदीस संशयाचा फायदा देण्याची जशी त्यांनीं वहिवाट आहे त्याप्रमाणें प्रस्तुत कवीस मागील काळाचा फायदा द्यावयाचा होता. द्वयजे ज्यापक्षां तो मागील काळीं जन्मास आला त्या अर्थी अर्वाचीन काळचें सुधारलेलें ईश्वरज्ञान त्याच्या स्तोत्रांत न आल्यावद्दल त्यास कांहीं गय कराव्याची होती. मिलटन कवीनें आपल्या महाकाव्यांत पृथ्वीस स्थिर केली आहे व सूर्यास फिरावयास लावले आहे, शेक्सपीयर बोवांनीं तर बोहेमिया देशाच्या किनाऱ्यावर जहाज उतरविलें आहे, आमच्या कविकुल्लुसंनीं मेघास स्त्रियांच्या 'केशसंस्कार-भूषांनीं' पुष्ट होण्याची तजवीज सांगितली आहे, महाभारतवाल्यानें कुरुंच्या तृतीय सेनानीकडून 'सप्तद्वीपा' पृथ्वी रथचक्रासह वर उचलविली आहे, डायडननें आपला फलज्योतिषावरील विश्वास आपल्या ग्रंथांत प्रगट केला आहे, गोल्डस्मिथनें आपल्या जन्मभूमीवरील काव्यांत अर्थशास्त्रदृष्ट्या जे अपसिद्धांत होते त्यांचें प्रणयन केलें आहे; त्याप्रमाणेंच कोल्बस बाहामा बेटांस हिंदुस्थानाचा भाग समजला, सीजराच्या वेळेपर्यंत ब्रिटनची गणना कल्पित बेटांत होत होती, ग्रीक व रोमन लोकांच्या वेळेस हिंदुस्थान हा पृथ्वीची सीमा होऊन राहिला होता, चारशें वर्षांपूर्वीं आटलांटिक महासागराच्या पलीकडे कांहीं नाहीं असें सर्व समजत असत, आरिस्टोटल हा एवढा पंडितशिरोमणि असतां पदार्थविज्ञानाचे त्याचे सिद्धांत कित्येक अगदीं वेडगळ आहेत—इत्यादि अनेक ठिकाणीं अर्वाचीन पंडित आपली तीव्रता कमी करून मागल्या अडाणी काळांत होऊन गेलेल्या मंडळीची जशी कोंव करतात तशी कांहीं मेहेरबानी रावबहादुरांनीं पंतावर करणें रास्त होतें. प्रस्तुत कवीनें प्रार्थनासमाजांत जर आपलें नांव नोंदलें असतें व

मोठमोठ्या पंडितांच्या उपासनांच्या वेळेस हजर असून ईश्वरस्वरूपाचें मार्मिक ज्ञान जर संपादन केलें असतें, किंवा दयानंदजींची तेहतीस कोटी देवांवरची मोहीम पाहिल्यानें मूर्तिपूजाजन्य पातकांचें क्षालन होऊन सद्धर्मोन्नति जर त्याच्या अंगां संचरती, तर त्याच्या हातून हल्लींच्या 'केकावली'च्या तोडाचें काव्य उतरतें कीं नाहीं याची संशय वाटते; पण जें उतरलें असतें त्यांत मराठी ट्रान्सल्टरांस नापसंत होण्याजोगें कांहीं आलें नसतें, यांत संशय नाहीं. 'रत्नमाला,' 'प्रार्थनासंगीत' या महाकाव्यांत खऱ्या देवा-विषयीं खरा भक्तिरस जसा प्रगट झाला आहे तसाच 'केकावली'तहि संचरून आमच्या सुधारलेल्या भाविक जनांच्या पवित्र नेत्रांतून प्रेमाश्रूंचा प्रवाह चालविण्यास वरील केकारव कदाचित् कारणभूत झाला असता; तरी असल्या पवित्र व सुधारलेल्या काव्यांत कवित्वरस कितपत उतरता याचा मात्र आह्मांस संशय वाटतो ! असो; पण ज्या अर्थी आमच्या विवाच्या कवीचा ग्रंथ पेशवाईच्या अमदानीतच आटपला, व पुढील सुधारलेल्या राज्याचा व धर्माचा आमच्या गाढाधिकारमय देशांत उदय होऊं लागण्याच्या पूर्वीच त्याचा अस्त झाला, त्या अर्थी वादविषयक काव्यांत ईश्वरभक्तीचा प्रकार परिपक्व बुद्धीच्या लोकांस मान्य होई अशा प्रकारें वटला नाहीं, याबद्दल आमच्या हीनभाग्य कवीवर ठपका ठेवणें वरोवर नाहीं. ही एक गोष्ट झाली. दुसरी अशी कीं, 'केकावली'त मयूराणें ईश्वराची करुणा भाकून जरी टाहो फोडला आहे, तरी त्याच्या ईश्वरांत व रात्रबहादुराच्या ईश्वरांत अतिशयितच अंतर आहे. आमच्या कवीचा देव साकार, मनुष्यदेहधारी, 'गदारिदरनंदकावुजा'नीं विराजमान, भक्तांच्या साह्यार्थ गरुडावर स्वारी करून धावणारा, विदुराच्या कण्या, शबरीचीं बोरें, सुदाम्याचे पोहे, हे खाणारा, एका अवतारीं कडकडीत एकपत्नीव्रत आचरणारा आणि पुढल्यांत गोकु-ळवृंदावनांत—

श्लिष्यति कामपि चुंबति कामपि कामपि रमयति रामाम् ।

पश्यति सस्मितचारु परामपरामनुगच्छति वामाम् ॥ १ ॥

अशा प्रकारचा घुमाकूळ करून देणारा, क्षणांत 'प्रियाकुचतटी' व क्षणांत 'नृपमखांत' 'पत्रावळी' काढणारा, भृगूनें उरावर लात हाणली असतां तिचें चिन्ह भूषणत्वेकरून वागविणारा, अशा प्रकारचा होय. आमच्या टीकाकारांच्या अलीकडील देव झटला ह्मणजे त्याला रंग नाहीं, रूप नाहीं, तो कधीं अवतरलेला नव्हे, कधीं कोणाच्या दृष्टीस पडलेला नाहीं, कोणाशीं बोललेला नाहीं, डोळे मिटले ह्मणजे दिसा-याचा, कोणारवानें जागृत व्हावयाचा, अशा प्रकारचा आहे. त्याचीं चरित्रें झटलीं

१. वरील अष्टपदी जयदेवकवीच्या सर्वप्रसिद्ध 'गीतगोविंद'तील होय. तिचा अर्थहि सुगमच आहे-

“कोणास आलिंगन देतो, कोणाचें चुंबन करतो, कोण्या स्त्रियेस रमवितो, एकी-कडे सस्मित अवलोकन करतो, व दुसरीच्या मागून चालतो !”

ह्मणजे त्याने आमच्या देशांत सद्धर्मोन्नतीसाठीं शाक्यमुनीस उत्पन्न करून त्याचा धर्म चोहोंकडे पसरविला व शेवटीं ब्राह्मणांकरवीं त्याच धर्माचे उन्मूलन करविलें, इस्माएल लोकांत प्रभु येशूग उत्पन्न करून त्याच लोकांकडून त्याचे हाल हाल करून त्यास मारविलें, महंमदास आरबस्थानांत पाठवून त्याच्या चेल्यांकडून ख्रिस्ती धर्म मलिन करविला व आमच्या देशांतल्या मूर्ति फोडीवल्या, पुढें युरोपांत महंमदाचें मातेरें करतून इकडेहि शिवाजीच्या हस्ते पुनः मूर्तीचें स्थापन करविलें, अलीकडे राममोहनराय व दयानंद सरस्वती यांच्या ह्दयांत सद्धर्मप्रकाश फांकवून आर्यांच्या उन्नतीस आरंभ होतो न होतो तो एकाचें श्वेतद्वीपांतच देहावसान झालें व दुसऱ्यावर एकाएकीं गहजब गुदरून त्या वावटळांत देशसुधारणेचें जहाज कोणीकडच्या कोणीकडे हेलकावे खात मडकलें ! अगो; तर कवीची ईश्वराच्या विषयाची समजूत व टीकाकल्याची त्याजविषयाची समजूत या परस्पर इतक्या भिन्न आहेत; मग इतका स्पष्ट विरोध असतां 'केकावली'तील वर्णन आमच्या राववहादुरांच्या मनांत भेरेसें उतरलें नाहीं यांत नवल कसचें ? व यांत आमच्या विवाच्या जुन्या कवीचा दोष तरी कसचा ? इंग्रजी चितान्यानें जर स्त्रीपुरुषांच्या जोडण्याचें चित्र काढलें तर मडम साहेबाच्या पायांत वूट, डोंक्यावर टोपी, अंगांत झगा वगैरे सर्व जामानिमा इंग्रजी तऱ्हेचा, नवऱ्यानें हलकीशी नाजुक छत्री डोक्यावर धरलेली असून स्वतः स्वारी ऊन खाते आहे, मुखकमलांतून जो जो शब्द खालीं पडेल तो तो झेलण्यास जसा काय तो तत्पर होऊन राहिला आहे,—अशा तऱ्हेचें तें उठेल हें उघडच आहे; तोच आमचा हिंदु चितारी असला कीं, वायकोला लाजतां लाजतां पुरेसें होतें आहे, नवरा यथास्थित जामानिमा करून चालत असतां वायको अनवाणी व छत्रीशिवाय अशी त्याजपासून दूर चालली आहे, पेहेराव इकडच्याप्रमाणेंच अर्थात् असून इकडच्या चालीप्रमाणेंच हातापायांत वगैरे भूषणें आहेत,—वगैरे सर्व प्रकार असायाचाच ! मग असें एखादे जुन्या कारागीरानें काढलेलें चित्र पाहून जर इंग्रजी रसिकता पावलेले एखादे मर्मज्ञ ह्याणूं लागले, कीं "हें कायहो ! स्त्रियांचे पाय उघडे दाखविणें हें किती अप्रशस्त आहे ? वक्षःप्रदेश उघडा दाखविला तर तो चालेल, कांकी सुधारलेल्या देशांत मोठमोठ्या समारंभांत तशा वेषानें स्त्रिया वावरतात; तसेंच कपाळीं कुंकूं लावले आहे, हें तरी किती अमंगळ आहे ! जे रानटी लोक असतात त्यांस आपलें शरीर रंगवावेंसें वाटतें, खरें सुधारलेलें माणूस आहे त्याच्या कपाळीं कधीं कांहीं दृष्टीस पडायचें नाहीं; त्याप्रमाणेंच नाक व कान टोंचून शरीरास इजा करून तेथें भूषणें घालणें, हातावर तोंडावर गोंदणें हें तरी किती अभद्र आहे ! पण या सर्वांत वायकोचें लाजणें हें तर फार विचित्र आहे; येथें तर चितान्यानें आपल्या अडाणीपणाची शिकस्त केली आहे ! वायका जर अशा

लाजूं लागल्या तर मग त्यांची व त्यांच्या द्वारे देशाची सुधारणा होणार कशी ? मित्र सारख्यांनीं स्त्रीजातीचा कैवार घेऊन त्यांस पार्लमेंटांत वसविण्याची खटपट करात्री; आणि आमच्या खुल्या देशांत तर बायकांस नवऱ्याच्या समोर उभे रहाण्याचाहि धीर नसावा ही केवढी शोचनीय गोष्ट आहे वरें !” अशा प्रकारची टीका वरच्यासारख्या तजवीरीखाली कोणी लिहून ठेवली तर ती कितीशी समजस झणून आपण समजूं ! तर याप्रमाणेंच आमच्या कवीच्या हृदयांत ईश्वराचें स्वरूप त्या रीतीचें लहानपणापासून ठसलें होतें त्या रीतीची त्याची तजवीर त्याच्या काव्यांत उरली हें उघडन आहे. प्रस्तुत टीकाकारास आवडे अशा प्रकारच्या चित्राची त्याजपाभून अपेक्षा करणें हें त्यास इंग्रजी येत नसल्यावद्दल त्यास नांव ठेवण्यासाम्येच समजस होय.

आतां वरील आक्षेपच वस्तुतः कितपत यथार्थ होय याविषयी जर विचार केला, तर इकडूनहि प्रस्तुत काव्याच्या तर्फेनं कांहीं योळतां येणार नाहीं असें नाहीं. राववहादुरांनीं आपल्या टीकेंत ईश्वराच्या संबंधाचें वर्णन जसें असावें झणून सांगितलें आहे, तसें ‘केकावली’त मुळीच नाहीं असें कोणाच्यानेहि झणवणार नाहीं. आपण ईश्वर-स्वरूपच आहों असें जर आमच्या कवीस वाटतें, व त्याच्या ठायीं नम्रभाव व स्वतःच्या पापमलिनतेविषयी खेद, या वृत्ति जर मुळीच नसत्या, तर वादविषयक काव्याचा प्रादुर्भावच मुळीं होताना ! ‘कृतांतकटा’ची पांढरी सफेत पताका फडकूं लागली असतां त्यानें प्रस्तुत ग्रंथ जो रचला, तो दक्षिणाप्रैज कमिटी किंवा मराठी-ग्रंथ-उत्तेजक मंडळी यांच्या वक्षीसाच्या लालचीवर अथवा पेशव्यांनीं देऊं केलेल्या इनामास भुलून रचला असें नाहीं; तर केवळ अंतःप्रेरणेस वश होऊनच तो लिहिला हें सर्वांस माहीतच आहे. हें या काव्याच्या सर्वसंमत उत्कृष्टत्वावरूनच सिद्ध होतें. आतां यांत सलगीचा जो प्रकार आहे तो राववहादुरांस विलकूल पसंत पडत नाहीं; कां कीं परमेश्वर केवढा थोर व मनुष्य हा त्याच्यापुढें किती पराकाष्ठेचा क्षुद्र ! हा अभिप्राय एका पक्षां पहातां खरा आहे हें कोणीहि कवूल करील. पण दुसरी एक गोष्ट राववहादुरांच्या कशी लक्षांत आली नाहीं, किंवा त्यांनीं कशी आणली नाहीं, याचा अंमळ चमत्कार वाटतो. मनुष्य हा ईश्वरापुढें अत्यंत क्षुद्र हें खरें; पण तसेंच हेहि खरें आहे कीं, त्याचा उत्पन्नकर्ता व जनकहि तोच. तेव्हां आमच्या कवीनें देवापुढें कितीहि ‘लुत्रे’पणा केला असला, तरी त्याचा अपराध हाटला झणजे बापापाशीं मुलांनें अल्लडपणा केल्याप्रमाणेंच होय. हा पुत्रजनकभाव कवीनेंहि कित्येक पद्यांत गुरस रीतीनें वर्णिला आहे. त्यांतून हिंदु धर्म हा प्रार्थनासमाजाच्या धर्माप्रमाणें अभावरूप व मनोमय नसून त्यांतील देव डोळ्यानें दिसणारा, त्याचीं चरित्रें लिहून ठेवलेलां, त्यांचा गजर नेहमीं कानावर येणारा, असा प्रकार असल्यामुळे कवीच्या वाणीस स्फूर्ति होण्यास, किंवा तित्कें चापल्य प्रगट होण्यास, त्याची अनुकूलता किती अधिक आहे हेंहि सर्वांच्या सहज लक्षांत

येण्यासारखे आहे. प्रार्थनासमाजीय भक्ताने ईश्वराचे गुण गाणे झटले ह्मणजे विशप हुकर यांना आपल्या सर्वप्रसिद्ध ग्रंथांच्या आरंभी झटले आहे तशीच अवस्था—

“Our safest eloquence concerning Him is our silence.”

“आमचे ईश्वराविषयी यथार्थ वक्तृत्व झटले ह्मणजे मौन हें होय.” अशा ठिकाणां वाग्देवीचा रिधाव करणे हें वाताकर्षक यंत्राने निर्वायु केलेल्या स्थली घंटानाद करून पहाण्यासारखेच होय !

येथवर मोरोपंताच्या तर्फेने जे जे आह्मी विचार मुचविले ते राववहादुरांच्या प्रतिकूल टीकेपासून होणाऱ्या भ्रमाचे बरेच निवारण करतील असे वाटतं; तरी वरील सर्व निरूपण हें वरील टीकेच्या शाखाविस्तराचेच केवळ खंडन झाले. पूर्वांत लेखावर केवळ ‘मूले कुठारः’ असा एक विचार अद्याप राहिलाच आहे. हा ह्मणजे आह्मी राववहादुरांसारख्यांस मुचवावा असे नाही; पण त्यांच्या व बहुतेक जुन्या मंडळींच्या लेखांत व भाषणांत असा प्रकार आढळतो कां आमच्या देशाची गोष्ट आली ह्मणजे अगदी डोळ्यापुढे असणाऱ्या गोष्टोर्कडेहि त्यांचे दुर्लक्ष होतं. ज्या साक्षी व जो पुरावा पाश्चात्यांच्या प्रकरणांत पुरून उरसा होतो तोच आमच्या प्राच्यदेशीय प्रकरणांत कोता पडू लागतो, किंबहुना त्यांचे स्वरूप उलट्टे सुद्धां भासायाला लागतं. पाश्चात्यानें ताडावर चढणाऱ्या ताडीवाल्यास गोळी घालून ठार केला तरी विचारा ताडीवाला मनुष्यजातीच्या स्वापरंपजेवाच्या ह्मणजे वानराच्या स्वरूपास मिळतो व साहेब दोषमुक्त होतात, किंबहुना यांच्या अभियंत्रशौडत्वाची तारीफहि व्हावयाला वेळेनुसार चुकायाची नाही; तेंच इकडे कोणी खऱ्याखऱ्या वानरावर चाप झाडला कां वानराचा मनुष्य होऊन त्याच्या मानेला तात वसते ! तेव्हां असा प्रकार आढळत असल्यावरून प्रस्तुत टीकाकर्त्यासारख्या पंडितांसहि अगदी सामान्य सिद्धांताचीहि कधी कधी आठवण देणें जरूर पडतें. प्रकृत प्रकरणी लागू पडणारा सिद्धांतहि तसाच कोही मोठासा गूढ आहे असे नाही. तो हा होय कां, काव्याची परीक्षा जी करायाची ती रसिकजन त्यांतील सिद्धांतांच्या खेरखोटेपणावर तादृश करीत नसतात, केवळ अपरिसिद्धांतांचे ज्यांत प्रतिपादन केले आहे, ज्यांत सत्याचा लवलेशाहि नाही, असे काव्य केवळ अमोलिक असूं

१. आमचे आवांचीन मामाजिक हे कोणतेंहि धर्मपुस्तक ईश्वरदत्त ह्मणून मानीत नाहीत हें सर्वप्रसिद्ध आहे. त्यांचे ह्मणणे असे आहे कीं सृष्टीत जेवढे ईश्वराचे स्वरूप प्रगट झाले आहे तेवढ्यावरून त्याचे सर्व गुण व्यक्त होतात, व भजकांस एवढे साधन बस आहे. या त्यांच्या मतास कितपत आधार आहे हें आमच्या मते माजी जान स्टुअर्ट मिह याच्या धर्मविषयक ‘निबंधत्रया’वरून बरेच दिसून येईल. मिह हा कोणत्याच धर्माचा नसून त्याने केवळ मनुष्यसुद्धेने वरील विषयावर जे विचार शोधक मनुष्याच्या मनांत येण्यासारखे आहेत तेच सदरील ग्रंथांत दाखल केले आहेत. पण असे असतां वरील ग्रंथांतील ईश्वरज्ञान व सामाजिकांचे ईश्वरज्ञान यांचा परस्पर थोडाच जम बसेल !

शकेल; आणि ज्यांत सात गाळण्यांतून काढलेलें निवळ सत्य ओतप्रात भरलेलें आहे असलेलेंहि काव्य कोणी कवडीला सुद्धां विचारूं नये अशा वसुलाचें असेल. युक्लिडच्या प्रमेयांवर कोणी छंदोवद्ध रचना केली तर तींत कितीसा रस उतरेल ! प्रत्यक्ष भर्तृहरानें व्याकरणावर कारिका रचल्या आहेत; पण त्यांतील रसाचें माधुर्य कोणत्या प्रकारचे आहे हें पहाण्याची कोणाची इच्छा असल्यास त्यानें संस्कृत भाषेच्या दुसऱ्या पुस्तकांत दाखल केलेल्या पांच सहा कारिकांचा आस्वाद घ्यावा. तो घेतला असतां स्वतेचा केवढाहि भक्त असला तरी तो लवकरच पुंर ह्याख्याविना गहाणार नाही ! तीन मोठ-मोठ्या काव्यांची व नाटकांची गोष्ट पहा; त्यांतील बहुधा सर्वांचा कथानक केवळ कथित असतात, व जगांत कधी दृष्टीस न पडणाऱ्या गोष्टीहि त्यांत वर्णिल्या आढळतात. पण इतकें असूनहि कवित्वरसाने वरील ग्रंथ जसे काय उचेंवळून असतात ! याचें कारण उघडच आहे कीं, असत्यता ही मनोरंजकतेस स्वभावतः सुर्वीच विरुद्ध नसून उलट्टी तीस पुष्कळ अंशी अनुकूलहि आहे. तर आमच्या कवींची धर्मविषयक मते राववहादुरांच्या मतांहून कितीहि भिन्न असलीं, किंवा वादविषयक काव्यांत त्यानें ईश्वराचें वर्णन कोणत्याहि पद्धतीनें केलें असलें, तरी कवित्वदृष्ट्या हे सर्व विचार केवळ वाह्य होत हें राववहादुरांनीं लक्षांत आणायाचें होतें. प्रार्थनासमाजांत माजी भास्कर दामोदर पाळेदे यांची 'रत्नमाला' चालते, व तींतील पद्यें राववहादुरप्रभृति विद्वान् भक्तजन दर आठा दिवशां तालसुरावर गातात, तेव्हां तींतील ईश्वरवर्णन किती चोख असेल हें उघडच दिसतें; पण असें आहे ह्याणून वरील 'माले'स आमचें टीकाकार 'केकावली'वर 'प्याराडेंज लॉस्ट'वर, व 'इलियड'वर नेऊन वसवितील काय ? आमच्या पंतांस किंवा होमरसाहेबांस दी. दी. च्या परीक्षेस वसवून ईश्वरज्ञान या विषयावर एक पेपर दिला असता तर दोघांसहि वेतावाताचेच मार्क मिळून 'नापास' हा टिळा दोघांसहि लागता यांत संशय नाही. कांकी, अलीकडील सुधारलेल्या काळांतला व विशेषतः एकोणिसाव्या शतकांतील देव ह्याटला ह्याणजे तो दुर्विर्णातून व सूक्ष्मदर्शक यंत्रांतून दिसायाचा, पृथ्वीच्या पोटांतील थरांत व वृक्षपर्णावरील रेपांत प्रगट व्हावयाचा, असा आहे. पण विद्याच्या होमरच्या वेळेस तर त्याच्या साऱ्या देशभर व एका देवप्रिय लोकांखेरीज चाकीच्या साऱ्या जगभर अज्ञानजन्य व मूर्तिपूजाजन्य अंधकारच चोहोंकडे पसरला होता. त्यांतून कविमहाराजांस एक सोडून सात दुर्विणी आणल्या असल्या तरी एकीचाहि उपयोग न होता, ईश्वरज्ञानाचा दुसरा मार्ग ह्याटला ह्याणजे पवित्र शास्त्र व कुराण हे ग्रंथ होत. यांपैकी पहिल्याचा कांहीं भाग कदाचित् होमरच्या वेळेस असेल नसेल ! दुसऱ्या कवीस मात्र दुसरा ग्रंथ सहज प्राप्त होण्याजोगा होता; पण त्यास त्याचे तेहेतीस कोटी देव सोडतील तेव्हां पैगंबर साहेबांच्या देवाकडे जाण्याची त्यास बुद्धि होणार ! त्यांतून 'पंधरा आणि निव्वळ बाष्कळ-

पणानें भरलेल्या' ग्रंथांवर त्याचें उपजावन असल्यामुळे व अरसिकत्वास्तव त्यांतील भाकड कथांचीच त्यास गोडी लागल्यावर मग ईश्वराविषयां चोख माहिती करून घेण्याचें त्यास कोटून सुचणार ! अठरा पुराणांनीं ज्यास घ्रासलें त्यास विचारें एकटें कुराण काय करते ! वाकी आमची पक्की खातरी आहे की, अकबर वादशहाच्या रंगेल पंडितरायांनीं जसा यवनीशीं समागम करून इहलोकांच्या सुखसर्वस्वाचा अंगा-कार केला, त्याप्रमाणें आमचे महाराष्ट्र कवि जर—

‘श्रीराम याच नामां न ह्यणूनि अद्वा खुदा नबी रमला’ ।

या आर्येचा विषयास करून एखाद्या सुंदर मशिदांत इमाम होऊन वसते, व आपलें पूर्वपातक समग्र झाडून एक खरा अद्वा ओळखून रहाते, तर ‘केकावला’त त्यांनीं ज्या चुका केल्या आहेत त्या तें न करते, व सुधारलेल्या विद्वान वाचकांनाहि नाक मुरडून नये असें काव्य त्यांच्या हातून निपजलें असतें. पण त्याविषया आतां खेद करून काय उपयोग आहे ? भाषेतील आयकाव्याचें विवेचन करतांना जसा कोणीहि वाचक कधीं हा विचार करीत वसत नाहीं, कीं जुपिटर हा खरा देव होता कीं नाहीं, एक ग्रीक वीर मार्स देवाशां व व्हीनस देवीशां लडला आहे असा प्रकार कदांचं घालणें हें बरोबर आहे कीं नाहीं, मार्स व व्हीनस यांचा व्यभिचारसंबंध, व्हीनसनें काव्याच्या नायिकेस तिच्या जाराकडे नेऊन पांचविणें, जुपिटर एवढा देवाधिदेव असतां जूनो देवीनें त्याला जादूनें भासून रतिनिद्रापर करून फसविणें, वगैरे प्रकारांवरून होमरच्या देवविषयक कल्पना किती अप्रशस्त होत्या—हे सर्व विचार रसिक वाचकांच्या जसे कधींहि मनांत येत नाहींत; किंवा ‘प्याराडैज लॉस्ट’ वाचतांना जसा कोणीहि वाचक शेजारीं मिष्टाहवांचे ‘धर्मावर तान निबंध’ किंवा टॉमस पेन याचा नास्तिकवाद ठेवात नाहीं, व मूसा पैगंबरांनं ‘वैबल’च्या आरंभां केलेल्या सृष्ट्युत्पत्तीचें वर्णन खरें कीं अर्वाचीन ज्योतिषसिद्धांत व भूगर्भशास्त्र हीं खरी, आडम हा मनुष्यजातीचा पूर्वज खरा कीं डार्विनसाहेबांच्या मताप्रमाणें वानर हा खरा, हे सर्व विचारहि जसा तो खुशाल खिशांत घालून ठेवितो, व काव्यरसभरांत निःशंक वाहवतो; तशीच आमच्या महाराष्ट्र कवींच्या अत्युत्तम कृतीचीहि गोष्ट आहे. जो खरा रसिक आहे तो रावबहादुरांनीं काढलेल्या आक्षेपांचा कधीं विचारहि करणार नाहीं व ते त्याच्या मुळींच मनांतहि यावयाचे नाहींत. कोहिनूर हिरा पहावयास सांपडला असतां जसा कोणीहि असा विचार करणार नाहीं की, हा कोटशाचा भाऊ आहे. हा मूर्तिपूजकांच्या देशांत सांपडला असून जगन्नाथाच्या मूर्तीवर होता, तस्मान् हा कवडीचा माल आहे; फिडियस नामक ग्रीक कारागीरांनं केलेला जुपिटराचा पुतळा पाहिला असतां हा खोटा देव आहे, तेव्हां सुधारलेल्या समाजाच्या मनुष्यास संतोष करण्याचें यांत सामर्थ्य नाहीं असें जसा कोणी सामान्य मनुष्यहि ह्मणणार नाहीं; व्हीनसची उघडी पुतळी पाहिली

असतां 'स्त्रियश्चरितं' या श्लोकावर जसा कोणी पांडित्य करीत बसणार नाही, व कोणी करू लागल्यास त्यास त्या देवीच्या अवकृपेंतल्या मंडळींत निवडण्यास फारशी अडचण मको; किंवा एखाद्या स्त्रीच्या रूपाची जी 'रीक्षा' करावयाची ती तिच्या धर्माग्रसन करणें, अथवा स्वराची करावयाची ती तिच्या रूपावरून करू पहाणें, हें जगें अग्रंत असमंजस; त्याप्रमाणेंच 'केकावालि' हें पुस्तक ट्रान्स्लेटरच्या टेंबलावर असतां व त्यांच्या पेनाच्या सपाट्यांत सांपडलें असतां त्याच्या गुणदोषांचें मान करण्यास कायविवेचनाचा जो कांटा काढावयाचा तो न काढतां रावबहादुरांनीं त्याच्या ऐवजीं आपल्या प्रार्थनासमाजांतली धर्माधर्माववेचनाची पवित्र तुला काढून आमच्या विचाऱ्या नेटिव कवीच्या पदरींत त्यांना धर्मविषयक अज्ञानाचें व दांजोपणाचें बेलाशक माप झोंकून दिलें, याचा आद्वांस अत्यंत विस्मय होता !

प्रस्तुत काव्याविषयां आपलें मत प्रगट करानां रावबहादुरांनीं आणखी असाहि एक मोठा विचार मनांत आणणें अवश्य होतें कीं, मूर्तिपूजेच्या धर्मापेक्षां अमूर्त देवाची उपासना ही कितीहि उत्कृष्ट असली, तरी पाहिल्या धर्मांतील काव्याची परीक्षा कर्तव्य असतां हा दुसरा उंच प्रतीचा धर्म विशेष उपयोगी पडणारा आहे असें नाही. पाद्री साहेबांच्या पवित्र धर्मोपदेशानें व 'पवित्र शास्त्रां'तील तत्त्वज्ञानानें सद्धर्माची तत्त्वे आमच्या अर्वाचीन विद्वानांचे ठायीं विंबलीं असतील खरी; तरी ज्याप्रमाणें परिसाशीं संघटन होऊन लोखंड सोनें वनलें खरें, पण लोहचुंवकाची व त्याची संगत तुटली व त्यामुळें लोहचुंवकाचें सामर्थ्य ओळखण्याची त्याची लायकीहि पण गेली, तशीच वरील पांडितांची स्थिति आहे. ख्रिस्ती धर्म, मुसलमानी धर्म, ब्राह्मांचा धर्म, प्रार्थनासमाज, या सर्वांतील देवाकडे जितकें सन्निध जावें व तन्मय व्हावें, तितका इकडचा संबंध तुटला, व महाराष्ट्र कवींच्या कृतींवर अभिप्राय देण्याचा तितका अधिकारहि कमी झाला. पोरपणाचा अनुभव जसा तरुणपणीं नाही, तरुणपणाचा वार्धक्यांत नाही,

१. दादोबांनीं 'यशोदापांडुरंगी'च्या प्रस्तावनेंत असाच अभिप्राय दर्शविला आहे—

"ज्या देशांत व ज्या लोकांत रसभरित ह्मणून प्रसिद्ध काव्यें असतात, त्यांच्या गुणांचें यथायोग्य परीक्षण करण्यास, आणि त्यांची रुचि घेण्यास, त्या व देशाचे डोळे आणि जीभ असली पाहिजे. इतर लोकांच्यांनीं तसें यथान्याय परीक्षण होणें केवळ अशक्य असें माझें ह्मणणें नाही. कदाचित् ते विशालबुद्धीचें परीक्षण असल्यास योग्य परीक्षा करू शकतील. परंतु त्यांच्या रुचीनें जो तद्देशीय सुज्ञांस आनंद होईल, त्याच मानाचा आनंद अन्यदेशीय विद्वानांस होणार नाही. याचीं कारणें बहुत आणि सूक्ष्म आहेत. ज्या लोकांत वंशपरंपरेनें ज्यांचा सहवास असतो, त्यांचा पूर्वापर व्यवहार, रीति, भाती, विद्या, शान, आचार, या सर्व गोष्टींच्या संघट्टनानें त्यांचीं मनें तशींच रंगलेलीं असतात. ह्मणून त्यांच्या काव्यानें जे हर्ष शोकादि विकार त्यांच्या मनावर होतील, तसे विकार अशा संघट्टनाच्या अभावामुळे ज्यांचीं (पुढें चालू).

वीराचें बाहुस्फुरण भिऱ्यास नाही, कामिजनांचा रोमांचानुभव क्लीबांस नाही, तसेंच मूर्तिपूजकांच्या काव्यांतील प्रेम इतर धर्मांच्या लोकांस कळायचें नाही, व त्यांच्या काव्यांतील रसानुभव मूर्तिपूजकांस घेतां येणार नाही. यास्तव ज्याने त्याने आपला जितका अधिकार आहे तितकाच सांभाळून त्याचें अतिक्रमण न करणें हें फार बरें. आमच्या राववहादुरांस व त्यांच्या सद्धर्मानुसारी समाजबंधुंस आमच्या मूर्तिपूजक कवीचें काव्य पसंत न झालें ह्मणून तें वाईट ठरलें असें मुर्खांच होत नाही. जोपर्यंत हजारों महाराष्ट्रजनांच्या हृदयास आमच्या सरस्वतीप्रिय मयूराचा ठाहो भेदून जात आहे, जोपर्यंत त्याचा सारा पिसारा उभारलेला पाहून त्याच्या अप्रतिम वैचित्र्यानें जनसमूह चकित होऊन रहात आहे, जोपर्यंत मेघदर्शनजनित हर्षभरांत तो नृत्य करीत असतां वाग्देवीच्या नूपुरांचा मंजुल रव रसिकजनांस त्यांच्या कर्णांची धन्यता वाटवीत आहे, तोपर्यंत कितीहि रेवरेंडसाहेबांचे, मुद्दासाहेबांचे किंवा राववहादुरांचे अभिप्राय त्यास प्रतिकूल पडले तरी त्यास तिळमात्रहि धाक बाळगायला नको. एका कवीनें ह्मटलें आहे—

उदितवति द्विजराजे कस्य न हृदयं मुदं परीं धत्ते ।

संकुचसि कमल यदयं हर हर वामो विधिर्भवतः ॥

“चंद्राचा उदय झाला असतां कोणाचें हृदय आनंदभराने व्याप्त होत नाही? पण अशा वेळांहि जेव्हां तुझा संकोच होतो, तेव्हां, हे कमला तुझें दुर्दैव बलवत्तर झटलें पाहिजे!” याप्रमाणेच आमच्या द्विजराजाच्या वाणीचा रसानुभव घडण्यास ज्यांग समाज आडवा येतो ते ऐकेश्वरभक्तांहि अत्यंत अनुकंपनीय मात्र होत !

सुचिंत्य चोक्तं सुविचार्य यत्कृतं । सुदीर्घकालेऽपि न याति विक्रियाम् ।*

अंक ५५-(१) मागील विषय पुढें चालू. (२) द्वैत व अद्वैत मते. (३) त्यांच्या सत्यासत्यत्वाविषयी विचार. (४) अद्वैत मत हें ‘व्या’ भक्तीचें कितपत विध्वंसक होय याविषयी विवेचन.

१. मागील अंकांत रा. व. रानडे यांच्या ‘केकावली’ विषयक लेखावर आझीं आपले विचार वाचकांस सादर केले. आतां त्यांतील एका वाक्यावर मात्र चर्चा करणें राहिली आहे, तेवढी करून दुसरे आक्षेपक जे डां. विल्सन साहेब त्यांचा आमच्या कवीविषयांचा लेख कसा काय आहे तो पाहूं.

२. वरील वाक्य हें होय—“वरील तत्त्वज्ञानाचा मार्ग हा खऱ्या ईश्वरभ-

मनें तशीं रंगलीं नसतात, त्यांजवर होणार नाहीत. अशा विचारानें पाहिले असतां हें पुढील स्तोत्र, प्रौढ आणि रसिक काव्यांत गणिलें पाहिजे.”

१. “चांगला विचार करून जें बोलावें व करावें तें दीर्घकालानेहि विकार पावत नाही.

क्तीचा केवळ विध्वंसक होय.” आमच्या देशांत द्वैत व अद्वैत या दोन मतांचा प्रचार प्राचीन काळापासून आहे हें आमच्या वाचकांपैकीं कित्येकांस माहीत असेलच. द्वैत मत द्वणजे जीवात्मा व परमात्मा हे भिन्न होत हें होय; अद्वैत द्वणजे ते अभिन्न द्वणजे एकरूपच होत हें होय. पट्टिन्या मताचे प्रतिपादक असें द्वणतात कीं जेव्हा अत्यज्ञ, अल्पसामर्थ्य, विकारवश असा असतां सर्वज्ञ, सर्वशक्तिमान, व सर्वविकार जो परमात्मा त्याशीं त्याचें ऐक्य कसें संभवे! यास्तव त्यांची सदोदित भेदस्थितिच रहाणार, व दोहोंमधला सेव्यरेवकभाव हाहि नित्य होय. जावात्म्यास मुक्ति तीनच. सलोकता, समीपता, आणि सरूपता; सायुज्य मुक्ति त्यास कदापि होणार नाही. अद्वैतवाद्यांचें द्वणणें असें कीं, एका परमात्म्यावांचून अवघ्या विश्वांत दुसरा पदार्थच नाही, अवघे चराचर हा त्याचाच आविर्भाव असून सर्व जीव हे त्याचेच अंश होत. ज्याप्रमाणें लाटा, बुडबुडे व गारा हे तिन्ही विकार एका उदकाचेच होत, व तिघांसहि पूर्वस्वरूपास मिळण्याची योग्यता आहे, त्याप्रमाणेंच सर्व जीवमात्र एका परब्रह्माचेच अंशभूत असून त्यांचा पृथग्भाव सरला असतां ते परमात्मस्वरूपास सहजच मिळणारे आहेत. हा पृथग्भाव अहंवृत्तीच्या द्वणजे मीपणाच्या योगानें झालेला आहे. द्वणजे वस्तुतः परमात्म्याशीं तादाम्य असतां जीवानें ‘मी निराळा’ अशी भावना वळकट धरल्यानेंच काय तो भिन्नभाव आलेला आहे. ज्या वेळेस त्यास स्वस्वरूपाचा बोध होईल त्या वेळेस गार विरून जसें पाणी होतें, त्याप्रमाणेंच अहंवृत्ति ही नष्ट होऊन जीवात्मा परमात्म्याशीं अभेद पावेल. तसेंच चोहोंकडे अफाट पसरलेलें जें हें चराचर विश्व तेंहि परमात्म्याच्या केवळ इच्छामात्रेंच उत्पन्न झालेलें असून जसा कोळी आपणच आपल्या शरीरापासून केलेल्या विस्तारास आवरूं शकतो, त्याप्रमाणेंच साऱ्या जगाचा आपल्या ठायीं लय करण्याचेंहि परमेश्वरास सामर्थ्य आहे !

वरील वाद आज शेंकडों वर्षें या देशांत चालू आहे. शैव व वैष्णव या मतभेदाचें बीज वरील वादच होय; पहिले अद्वैतवादी व दुसरे द्वैतवादी होत. माध्व व रामानुज हे द्वैतमती आहेत; आणि शंकराचार्यांचे अनुयायी सर्व अद्वैतमताचा अभिमान बाळगतात. आमच्या महाराष्ट्र देशांत पाहिलें तर अद्वैताचाच सर्वत्र प्रचार आहे. महाराष्ट्र कवींपैकीं एकहि द्वैतवादी नाही. हिंदुस्थानाच्या बाहेरील राष्ट्रांत पहातां प्रायः द्वैतमताचाच प्रसार आहे; तरी मुसलमान लोकांत ‘सूफी’ द्वणून एक पंथ आहे त्याची

१. मुकुंदराजांनं झटळें आहे—

तुझिये इच्छेचा विस्तार विस्तारिलें हें चराचर ।

जीव अंश अपार स्फुरसी तूं ॥

प्रतिबिम्बीं आभासक जैसा का तरणी सर्वत्र एक ।

तैसा सर्व जीवासीं प्रकाशक परमात्मा तोची ॥

मते व ग्रीक लोकांतला मोठा तत्त्वज्ञ जो प्लेटो त्याचे तत्त्वविचार हे अद्वैतालाच पुष्कळ अंशी अनुसरून आहेत. तसेच सुमारे दोनशे वर्षांपूर्वी इंग्लंडांत होऊन गेलेला प्रख्यात तत्त्ववेत्ता वर्कले याच्या उपपत्तिहि वेदांतालाच अनुकूल आहेत.

३. वर एवढा विस्तार करण्याचे प्रयोजन हें की, 'वरील तत्त्वज्ञानाचा मार्ग' ह्मणजे कोणता तो वाचकांच्या चांगला लक्षांत यावा. तेव्हां यावरून वाचकांस कळून आलेच असेल की, राववहादुरांचा रोख अद्वैतमतावर आहे. हें मत ईश्वरभक्तीचें विवंचक होय असा त्यावर आक्षेप होय.

रा. व. रानडे हे प्रार्थनासमाजाचे एक अध्येष्य आहेत हें आमच्या वाचकांपैकी बहुतेकांस माहीत असेलच. या समाजास ख्रिस्ती धर्मांतल तत्त्वे किती संमत आहेत, किंवा सनातन समाजाच्या उत्पत्तीचा या धर्माशी कितपत संबंध आहे, हेंहि पुष्कळांस बहुधा सांगायला नकोच. तेव्हां 'पृथ्वीवरील अत्यंत सुधारलेल्या राष्ट्रांचा जो धर्म' त्यास परमसंमत जें द्वैतमत तें प्रस्तुत आक्षेपकांच्या मनांत कितपत विंचले असेल, व त्यामुळे तद्विरुद्ध मत त्यांस कितपत मान्य होण्याजोगें असेल, याचीहि कोणास राहज कल्पना होईल. आतां आमच्या महाराष्ट्रकांच्या ग्रंथांतून आतप्रीत भरलेले जें अद्वैतमत त्यांच्या तर्फेन राववहादूरप्रभृति आक्षेपकांस आमचें एक तर हें सांगणें आहे की, अनेक पवित्र व सत्य धर्माग तें कितीहि असंमत असलें, व मिशनरी साहेबांनीं त्याजवर कितीहि नाकें मुरडलीं तरी जोपर्यंत जीवात्म्याचें स्वरूप अमुक व परमात्म्याचें अमुक असें कोणाच्याहि प्रत्ययास आलें नाहीं तोंवर अद्वैत मत हें असत्यच असें कोणासहि ह्मणण्यास अधिकार नाहीं. ज्या दिवशीं रसायनज्ञांचीं यंत्रे आध्यात्मिक विषयांवर चालू होतील, व पंचमहाभूतांचें जसें अलंकारे प्रत्यक्ष झालें आहे, तसें चैतन्याचें व जगच्चालक शक्तीचेंहि होईल, त्या दिवशीं द्वैताद्वैतप्रकरणाचा चोख निकाल होणार आहे. पण हें जोपर्यंत होणार नाहीं, तोपर्यंत अमुक खरें व अमुक खोटें असें आग्रहानें पाहिजे तर ह्मणावें, पण 'जुक्ती'स धरून कोणासहि ह्मणतां येणार नाहीं. त्यांतून ज्या मताचे प्रतिपादक शंकराचार्यासारखे ढोकडों महान् महान् तत्त्वज्ञ होऊन गेले व ज्याची छाया द्वीपांतरीहि कोठें कोठें दृष्टीस पडते, त्याविषयीं निश्चयात्मक विरुद्ध उल्लेख करणें हें कांहीं अंशीं साहसात्मकच होय.

४. पण हें केवळ प्रस्तुत आक्षेपाच्या सामान्य स्वरूपाविषयीं झालें. साक्षात् त्याविषयींचा विचार तर याहूनहि जड जाण्यासारखा आहे. राववहादुरांच्या ह्मणण्याप्रमाणें पाहिलें असतां अद्वैत मत आणि खरी भक्ति यांचा परस्पर अत्यंत विरोध आहे; ह्मणजे ज्यानें अद्वैत मत अंगीकारिलें त्याच्या हृदयांत भक्तीनें ठाव सोडलाच ह्मणायाचें! खरेंच, जो एवढा 'निपट धृष्ट' बनला कीं आपण व ईश्वर एकच असें मानायला लागला, त्याच्या ठायीं भक्ति कशी वास करील? जो दांडगा भक्त,

आर्धा होता संतसंग तुका झाला पांडुरंग ।

असें झणायाला चुकत नाही,

त्याचें भजन राहीना मूळ स्वभाव जाईना ॥

हें संभेदल तरी कसे ! तेव्हां 'विवेकांग्मु'कारापासून तो 'वेकावली'सारा-
पर्यंत 'पायलीचे पंधरा व अधोलीचे सोळा झालेले सर्व महाराष्ट्र कवि,' तसेंच आर्वेदी,
पंढरपूर, काशी वगैरे ठिकाणी आजपर्यंत यात्रेस गेलेले काव्यावाच लोक, जगद्गुरु
आचार्यासारखे सर्व अद्वैतवादी, हे चंद्र सारे अभक्तिमान झाले ! निदान यांच्यांत
'खऱ्या' भक्तीचा तर्ग लवलेसाहि मिळायचा नाहा ! या 'खऱ्या' भक्तीचें स्वरूप काय
असावें याविषया आधीं पुष्कळ विचार करून पाहिला, पण अध्याप आह्मांस उमज
पडत नाहीं. तुकाराम, नामदेव वगैरे मंडळी 'खरे भक्त' नव्हेत. 'वेकावली'सारख्या
काव्यांत 'खरी भक्ति' नाहीं, तर मग ही भक्तीची चीज आहे तरी कोठें ? असें तर
गसेल ना, कीं वात्सिस्मोदकाचें सेचन, त्वग्धाराचें लवन, यज्ञसूत्राचें छेदन, अपूपसेवन,
ही महासाधनें जवळ केल्याव्यतिरिक्त 'खऱ्या भक्ती'चा बांध होणेंच नाहीं ! अशी
कांहीं गुरुकिर्झी असेल तर मग आह्मांस कबूल आहे, कीं आमचे सारे महाराष्ट्र कवि
'खऱ्या भक्ती'चें स्वरूप न जाणतां निजधामास गेले, व तें आमच्या सारख्यांसहि
समजण्याची बहुधा गोष्टच नको !

बरील वाक्य हें इंग्लंडांतल्या एखाद्या त्रैमासिकांत किंवा मिशनरींच्या एखाद्या
पत्रांत आलें असतें, तर फारसा चमत्कार वाटण्यास कारण नव्हतें. कारण विलायतेंत
मोठमोठ्या ग्रंथकारांसाह इकडच्या अगदीं साधारण गोष्टींचिहि ज्ञान कितपत असतें, व
त्यांतून मिशनरी राहबांच्या मनांत तर आमच्या देशाविषयी किती पवित्र कल्पना
सदांदितां घेत असनात, हें सर्वास महशूरच आहे. तेव्हां अशांना आमच्या देशा-
ंतल्या अद्वैतमताचीं वातमी ऐकली झणजे त्यांस सहजच त्याचीं तेव्हांच उपपत्ति करतां
येणार आहे, कीं हा ख्रिस्तशत्रूचा प्रताप होय ! त्याचा साऱ्या मनुष्यमात्रावर संमोह-
नास्र टाकण्याचा पहिल्यापासून उद्योग सतत चालूच आहे, आणि त्यांतून आमच्या
हिंदुस्थानावर तर त्याची जी कृपा आहे ती कांहीं अतोनात ! तेव्हां पूर्वी त्यानें आपण
स्वतः जसा देवार्शी धडाईनें साम्रा केला व आपणास स्वपरिवारासह अक्षय नरकाग्नींत
पाडून घेतलें, त्याप्रमाणेंच विचान्या हतभाग्य हिंदूंच्या मनांत आपण व देव हे एकच
आहों अशा अत्यंत धृष्टतेच्या व पातकाच्या कल्पना तो भरवून देत असेल यांत नवल
कसचें ? याप्रमाणें तेव्हांच उपपत्ति करून एखाद्या पाश्चात्य पंडितानें जर असा सिद्धांत
ठोकून दिला असता, कीं असले दांडगाईचें मत ज्यांचे ठायीं बिंबले त्यांच्या ठायीं
ईश्वरभक्तीचें नांव कशाला पाहिजे, तर तें शोभून गेलें असतें. कांकीं, दूरस्थ मनुष्यांस
कोणत्याहि गोष्टीचा एकदेशच प्रायः समजत असतो; तेव्हां त्याजपाशीं तर्कशास्त्र कड-

कडीत असलें ह्मणजे मग तो काय उपपत्ति करूं शकणार नाही? हव्या तितक्या करील. पण तसलें पांडित्य खुद्द तद्देशीयांनींहि करणें हें अत्यंत असमंजस होय. इकडील मनुष्यानें कोणीं ऐकिलें, कीं विलायतेंत व्हिग पक्षाचे लोक आहेत ते राजाला व प्रजेला समसमान लेखतात, या पक्षाच्या लोकांनीं एका राजावरच राजद्रोह शाबीत करून त्याचें डोकें तोडलें, व त्याच्या पुत्रास पुढें कांहीं वर्षांनीं देशोधडीस लावलें, जूनियस ह्मणून एक वहादर होता त्यानें तर खुद्द राजाला प्रजेच्या तर्फेनें पाहिजे तसें चापून पत्र लिहून वर्तमानपत्रांत प्रसिद्ध केलें,—या सर्व गोष्टी ऐकून इकडे जर कोणीं असा तर्क केला कीं, इंग्रज लोक हे आपल्या राजाला केराबरोबर मानतात, तर त्यास फारसें नांव ठेवतां येणार नाही; कांकीं वरील गोष्टी अगदीं विलक्षण असून त्यांवरून दूरस्थ मनुष्यानें वरील अनुमान काढणें हें सहजच आहे. पण तिकडची स्थिति ज्यास नेहमीं डोळ्यांपुढें दिसते आहे त्यानेंहि वरीलच अभिप्राय प्रगट केल्यास चालेल काय? तर याप्रमाणेंच अद्वैतमताचें पुरतें स्वरूप लक्षांत न आणतां, व त्यास अनुसरणाऱ्या लोकांचा आचार पहातां आपल्या उपपत्तीस ताळा मिळतो कीं नाही याचाहि फारसा विचार न करतां केवळ आग्रहपूर्वक एखादा उल्लेख साऱ्या राष्ट्राच्यासंबंधानें करणें हें केवढें साहस होय! अद्वैतवाद्यांनीं केवळ उपपत्तीच्या द्वारे जीवात्म्याचें व परमात्म्याचें ऐक्य मानलें ह्मणून व्यवहारदृष्ट्या कोणता भेद झाला? रसायनवेद्यांनीं हिऱ्याचें आणि कोळशाचें ऐक्य स्थापित केलें ह्मणून जवाहिऱ्यांचीं दुकानें वसलां काय? किंवा हिऱ्यांचे दागिने अंगावर घालतांना कोणास आपलें आंग काळें होईल असा धाक वाटला काय? कोणी पदार्थविज्ञान शिकून तयार झाला, आणि हें तत्त्व त्याच्या मनांत पक्कें विंबलें, कीं पदार्थ निराधार असले ह्मणजे पडतात हें अगदीं खोटें आहे; तर असला मनुष्य आपल्या घराच्या आढ्यावर चढून किंवा एखाद्या कड्यावर जाऊन तेथून खालां उडी मारील हें संभवतें काय? त्याला जर कांहीं अक्कल ह्मणून असेल तर त्यास सहज कळेल कीं, न्यूटनचा सिद्धांत कितीहि खरा असला, तरी वरच्यासारखा उडी मला मारतां कामा नये. जोपर्यंत मी या पृथ्वीवर आहे व तिजपासून कोठ्यावधि कोस दूर अंतरालांत जाऊन रहाण्याचें मजमध्यें सामर्थ्य आलें नाही, तोंपर्यंत माझ्या अंगां पतनोन्मुखता असली काय, किंवा पृथ्वीच्या अंगां आकर्षणशक्ति असली काय, मला दोन्ही सारखांच आहेत. आरिस्टॉटलचें मत खरें असलें किंवा न्यूटनचें खरें असलें, तरी माझी तंगडी मोडायची ती मोडेलच! हीच गोष्ट द्वैत व अद्वैत या मतांसहि लागू आहे. कोणतेहि मत घेतलें तरी देव व मनुष्य यांचा पूज्य-पूज्यकभाव सुटत नाही. द्वैतवाद्याच्या मते वरील भाव तर सिद्धच आहे; अद्वैतवाद्याच्या मते तरी द्वैत घालविण्याचा उपाय ईश्वरभजनच होय! अद्वैतवादी असं ह्मणणारा तर कोणी अद्याप निपजला नाही, कीं मीं सर्व सृष्टि निर्माण केली, सारीं महा-

भूतें माझ्या सत्तेनें आपापलें काम बजावीत आहेत, मी सर्वशक्तिमान व सर्वज्ञात आहे ! एवढे अद्वैतवादधुरीण शंकराचार्य, पण त्यांनींही आपल्या शिष्यवर्गाकरतां ईश्वरोपासनानिमित्त अनेक स्तोत्रें करून ठेविलीं आहेत. उघडच आहे कीं, सोनें हाणून कोणापुढें जर अशोधित धातूचें एक ढेकळ आणून टाकलें, तर त्यानें लागलाच सोनारास बोलावयास जाऊं नये; अगोदर भट्टी तयार करून रसायनक्रियांच्या तज-विजीस लागवें, मग जशी भट्टी उतरेल तसें सोनें बनेल. आमच्या शूद्रकवीनें झटलें आहे—

ब्रह्मज्ञान नव्हें लेंकराच्या गोष्टी । तेथें व्हावा पांटीं अगुताप ॥

दगडाहुनि जीव करावा कटाण । अंतरीचा शीण तेव्हां जाय ॥

मेल्या मनुष्याची न धरती आस । तैसा हो उदास संसारासां ॥

तुका झणे येथें कराराचें काम । मग आहे राम जवळीच ॥

तसाच पुढील जनभाषेंत रूढ झालेला अभंग—

चणे खांव लोखंडाचे । मग ब्रह्मपदीं नाचे ॥

तेव्हां केवढाहि निःसीम अद्वैतवादी असला तरी त्यास भक्ति सुटत नाहीं; द्वैताचें मालिन्य झडून अद्वैत सिद्ध होण्यास वरीलच काय तो उपाय होय. व्यवहारांत पहातां हाच प्रकार आढळतो. वैष्णवांपेक्षां शैवांत कर्मकांडाचा प्रचार कमी आहे असें नाहीं; तसेंच आमच्या महाराष्ट्र देशांतील कवींनीं अद्वैतावर कितीहि कटाक्ष ठेवला तरी त्यांनीं भक्तीचा निषेध कोठेहि केला नाहीं. उलटें जेथें तेथें तिचें माहात्म्यच वर्णिलें आढळतें. मग इतकें सर्व असून 'हें तत्त्वज्ञान भक्तीचें केवळ विध्वंसक होय' या वाक्याचा अर्थ काय समजावयाचा ? उपपत्तिदृष्ट्या वरील विध्वंसकता सिद्ध होत नाहीं, आणि व्यवहार तर वरील वाक्याच्या अगदां उलट नजरेस येतो, मग उक्त वाक्याची प्रतीति ध्यावयाची तरी कोठें ?

आतां प्रस्तुत आक्षेपांचा असा आशय असला तर न जाणों, कीं खऱ्या एवे-श्वरास सोडून सतराशें साठ देवांस जें भजणें ती भक्ति कसची ? अलीकडील एकोणिसाव्या शतकांतल्या देवाची सुधारलेल्या रीतीनें उपासना न करतां माजी नेष्टिवे वांस जुन्या खुळ्या रीतीनें भजणें काय कामाचें ? असा कांहीं राववहादुरांचा अभिप्राय असल्यास मग कांहीं बोलणें उरलें नाहीं. जर आमच्या अद्वैतवादास खरा देव मुळीं सांपडलाच नाहीं, तर मग ते खरी भक्ति करतात तरी कसची ? मृगजळच जर मुळीं खोटें, तर मग त्यांत स्नान केल्याची प्रतिष्ठा ती काय वर्णायाची आहे ? या आक्षेपांवर एवढें मात्र झणतां येईल, कीं ईश्वराचें स्वरूप सर्व जग जें सामान्यतः समजतें, त्यावरून पहातां, कोणी कशाहि रीतीनें त्याचा स्तव केला तरी तो त्यास मान्य व्हावा असें वाटतें. ऐहिक प्रभूंकडे कोणास अर्ज करायचा असला, तर तो जसा

अमुक तऱ्हेनेच गेला पाहिजे, त्यावर मायना अमुक तऱ्हेचाच असला पाहिजे, अशा शेंकडों भानगडी असतात, व तसें कांहीं नसलें ह्मणजे अर्जदारावर अर्धचंद्रप्रयोग होण्याचें भय असतें, तसा कांहीं प्रकार या थोरल्या दरबारांत बिलकूल नाहीं असा एकंदर जगाचा अभिप्राय दिसतो. आतां हें खरें, कीं जुना करार, नवा करार, कुराण, जेंदावेस्ता, वेद या सर्वांचें आपल्या परिपक्व बुद्धीनें घाटण करून आमचे नूतन सामाजिक जसें आपल्या ऐकेश्वरास भक्तीचें मसालेदार खाद्य देतील, तसलें आमच्या जुन्या भक्तमंडळीकडून कोठून मिळणार ? त्यांस धड ना व्युत्पत्ति, ना शास्त्र-ज्ञान, ना व्याकरण; जसें अर्धबोवडे दोन शब्द वेडेवांकडे त्यांस सुचतील तसे त्यांनीं बोलायचे ! तरी पण 'भक्ती'चा अर्थ आह्मांस जो कळतो त्यावरून पहातां तिचा अंश आमच्या भावब्ध्या भक्तमंडळीत जितका सांपडेल, तितका मोठमोठ्या सुधारलेल्या समाजांतून आढवेल कीं नाहीं, याचा अह्मांस संशयच आहे. पूर्वीं सोमनाथ, मथुरा वगैरे ठिकाणीं कुराणवाल्यांनीं जशी खऱ्या देवाप्रीत्यर्थ धुमाळी केली, तसें एखादें वावटळ पुढें कधीं काळीं पुनः सुटलें ह्मणा; तर अशा प्रसंगां विश्वेश्वर, महाकालेश्वर, जगन्नाथ, विठोबा वगैरे देवांच्या संरक्षणार्थ जितकी मंडळी गोळा होईल, तितकी प्रार्थनासमाजमंदिराच्या किंवा दयानंदस्वामी, जोतिबा फुले यांच्या पुतळ्यांच्या बचावाकरितां जमेल काय ? आमच्या जुन्या वेडगळ धर्मानें सुलतान महंमद, अवरंगजेब, टिपू सुलतान असल्या जाडी इसमांचा छळ सोसला, व पोप साहेबांच्या शिष्यांनाहि शक्त्यनुसार त्याचा बराच उच्छेद मांडला असतां त्यांतूनहि तो पार पडला; तसला उगीच थोडासा प्रयोग आमच्या 'खऱ्या भक्तिमान्' अर्वाचीन मंडळीवर होण्याचें जर चिन्ह दिसूं लागलें, तर ब्रह्मसमाज, प्रार्थनासमाज, आर्यसमाज, सत्यशोधकसमाज, यांच्या दप्तरांतील पटांवर कितीशीं नांवें उरतील बरें ? उद्यां जर 'इसापनीती'तील वायू-सूर्यांच्या भांडणाप्रमाणें विठोबाचा व ऐकेश्वराचा वाद जुंपून कोणावर आपल्या भक्तांचें अधिक प्रेम आहे हें त्यांनीं पहाण्याचें मनांत आणलें आणि पंढरपुरच्या देवळाच्या गाभाऱ्यांत व प्रार्थनामंदिराच्या सभास्थानी असा नाद घुमला कीं पुढील सालच्या अमुक दोन दिवसभर आमच्या भक्तांनीं कडकडीत उपास करावा, तर पारण्याचा तिसरा दिवस उजाडेपर्यंत कोणत्या देवाच्या भक्तांचा धीर निघेल ? आह्मांस खचीत वाटतें कीं, तिसऱ्या दिवशीं देवापुढें हजर होण्याचे वेळेस कोणी भक्तजन तरी त्यास असें सांगणारे भेटतील कीं, 'असल्या विलक्षण अटी आह्मी कधीं सोसणार नाहीं; त्यांतून आह्मी समाजांतील उपासक असलों ह्मणून इतकी घस आह्मी आपल्या अंगाला लावून घेतलीच पाहिजे असें कांहीं ठरत नाहीं !' सारांश, आमच्या नवीन भक्तांस ईश्वराविषयीं कदाचित् अधिक यथार्थ ज्ञान झालें असेल, त्यांनीं दुर्बिणींतून व सूक्ष्मदर्शकांतून त्याच्या चातुर्याची व सामर्थ्याची अधिक पारख केली असेल, सेंटपॉलच्या

देवालयांतील व्यासपीठावर नेऊन उभे केले असतां ते मोठें रसभरित 'सर्मन' देतील. दी. दी. च्या परीक्षेत शेंकडा नव्वद मार्क झोडतील, हें सर्व त्यांच्या ठिकाणीं संभवेल; पण 'खरी भक्ति' ही जर शब्दार्थज्ञानापलीकडे कांहीं असेल, तिचा संबंध मानसिक वृत्तीपेक्षां हृदयवृत्तींशीं जर विशेष असेल, ती केवळ भाषणानें जर सिद्ध होत नसेल तर तिचें वास्तव्य घेरेदार मंडळींत व बूटस्टॉकिंगवाल्या खाशा विद्वानांत फार करून थोडेंच दृष्टीस पडेल—

देह जावो अथवा राहो । पांडुरंगीं दृढ भावो ॥

असल्या अटीचे बाणेदार शिपाई जर पहायाचे असले तर तुकोबा, ग्यानोबा यांच्या कंठूतच ते आढळणार !

आतां 'खऱ्या भक्ती'चें एक मात्र स्वरूप सांगण्यासारखें राहिलें आहे. तेवढें सांगून प्रस्तुत प्रकरण आटपतों. मागील अंकांवरून वाचकांस कळलेंच आहे कीं, 'केकावली'त मोरोपंतांनें ईश्वरांत व आपणांत किती अंतर आहे तें न ओळखून त्याशीं सलगी केली आहे. ही सलगी अद्वैतमताचा परिणाम होय व 'खऱ्या भक्तीस' विरुद्ध होय, असा रावबहादुरांचा रोख दिसतो. आतां या आक्षेपाच्यासंबंधानें पूर्वीं एक गोष्ट तर वाचकांस कळविलीच आहे कीं, ईश्वरामध्ये व मनुष्यामध्ये कितीहि अंतर असलें तरी तें अंतर सार्वभौम राजांमध्ये व त्याच्या मुलामध्ये जसें असतें तसें होय. भर दरबारांत बाप आपल्या अमीरउमरावांबरोबर बसला असतां मुलानें बापाकडे दुडदुडां धांवत जाऊन अंकारोहण केलें, किंवा कांहीं लडिवाळपणाचें भाषण केलें, तरी त्या सलगीबद्दल मुलाचें पारिपत्य होण्याचें जसें भय नको; त्याप्रमाणेंच आमच्या देशांतील कवींनीं ईश्वराचा गुणानुवाद करतांना प्रसंगानुसार जरी कांहीं अतिप्रसंग केला असला, तरी त्यावर ह्मणजे मोठा दोष येतो असें आम्हांस वाटत नाहीं. त्यांतून 'केकावलि' काव्य पूर्वींच्या एकंदर पद्धतीवर व तशा लोकांकरतांच रचिलें असल्यामुळें त्यांत अर्वाचीन भक्तजनांस अतिप्रसंग वाटण्यासारखा जरी प्रकार मधें मधें असला, तरी काव्याची रसहानि होत नाहीं, हेंहि मागें सांगण्यांत आलेंच आहे. आतां ही सलगी अद्वैतमतापासून झालेली आहे. हें जें ह्मणणें आहे त्यावर एक तर अशी अडचण येणार आहे कीं, आमच्या देशांत वैष्णवांचीं काव्ये पाहिलीं असतां तीं तरी प्रकृत दूषणापासून मुक्त आहेत असें नाहीं. त्यांतहि वादविषयक काव्यांतला प्रकार किंबहुना त्याहूनहि अधिकच आढळेल. उदाहरणार्थ वेंकटाध्वरीचें 'लक्ष्मीसहस्र' घ्या. या काव्याची पंडित लोकांत पुष्कळ ख्याति आहे. यांतील भक्त्युद्गारांविषयीं अशी आख्यायिका आहे कीं, 'चंडिकाशतक' रचल्यानें बाणभट्टास जसे पुनः पाय आले व 'गंगाळहरी'च्या श्रवणानें सुप्रसन्न होऊन भागीरथीनें जगन्नाथरायास यवनीसहवर्तमान प्रत्यक्ष पावन करून घेतलें, त्याप्रमाणें 'लक्ष्मीसहस्रा'नें बरील ब्रविड कवीस पुनः डोळे आले !

ही आख्यायिका प्रस्तुत काव्य वैष्णवांस किती प्रिय आहे हें दर्शविते. दुसरा वैष्णवप्रिय ग्रंथ पाहिजे असल्यास 'गीतगोविंद' आहे. यांतील अष्टपद्या कर्नाटकांत आबाल्लव्हांसे येत असतात व स्त्रियासुद्धा गातात. आतां या दोन्ही ग्रंथांत उपास्य देवतेविषयींचा कवीचा भाव पाहिला असतां तो रावबहादुरांस आवडण्यासारखा आहे असें नाहीं. तो प्रार्थनासमाजांतील उपासनेसारखा मोठा मर्यादेचा व नम्रपणाचा नसून प्रस्तुत 'केकावली'तल्यासारखाच अत्यंत सलगीचा आहे. फार तर काय, पण पहिल्या काव्यांतील शृंगारस्तवक व दुसऱ्यांतील बहुतेक भाग यांतील वर्णनास 'सलगी' हा शब्द तरी मोठ्या मुरवतीनेच लावायाचा ! असो; तर या दोन उदाहरणांवरून अद्वैतावर जें प्रस्तुत दूषणाचें जनकत्व घातलें आहे तें बरोबर नाहीं असें स्पष्ट दिसून येईल.

आमच्या कवीच्या तर्फेचा दुसरा पुरावा 'पृथ्वीवरील अत्यंत सुधारलेल्या राष्ट्रांचें जें पवित्र धर्मपुस्तक' त्यावरूनहि घेण्यासारखा आहे. वेदांतशास्त्राचा व 'बैबला'चा किती विरोध आहे हें सांगावयास नकोच. पहिल्याचा सिद्धांत जो कीं सर्व जीव व एकंदर विश्व हें परब्रह्माचाच आविर्भाव होय, त्याच्या अगदीं विरुद्ध बैबलांतील लेख आहेत. 'पवित्रशास्त्रा'च्या पहिल्या दोन अध्यायांत एकंदर सृष्टि व मनुष्यजाती यांची उत्पत्ति वर्णिली आहे; तिजवरून वरील विरोध स्पष्ट लक्षांत येण्यासारखा आहे. तेव्हां सदरील किस्ती शास्त्र हें पूर्ण द्वैतमय आहे हें उघडच आहे. पण असें असतां रावबहादुरांनीं खऱ्या भक्तीचां लक्षणें ह्मणून सांगितलेल्या ज्या हृदयवृत्ति—ह्मणजे भयचकितता, अत्यंत नम्रीभाव इत्यादि त्या वरील पवित्र ग्रंथांत सर्वत्र दृष्टीस पडतातच असें नाहीं. पहिला मनुष्य जो आदम त्यापासून तो त्याची पुढील संतति जे देवाचे आवडते लोक यहुदी त्यांच्या वृत्तांपर्यंत पहातां देव हा मनुष्याचा संवगडी होय किंवा पुढारी होय अशी कल्पना 'पवित्र शास्त्रा'वरून होते. देव हा संख्याकाळच्या थंडगार वेळां आपण नवीन केलेल्या बागेंत हवा खावयास येत असे तेव्हां आदम व त्याची स्त्री इव्ह या उभयतांचा समाचार घेई, त्यांचा मुलगा हाबेल यानें कोवळीं व पुष्ट कोकरें देवास अर्पण करावीं तीं

१. "प्रारंभी देवानें आकाश आणि पृथ्वी हीं उत्पन्न केलीं." (उत्पत्ति—अध्याय १—ओवी १.)

"तेव्हां परमेश्वर देवानें भूमांतील मातीचा माणूस घडि ला, आणि त्याच्या नाकपुड्यांमध्ये जिवाचा श्वास फुंकिला, मग माणूस श्वासवान जीव झाला." (किता—अ० २—ओ० ७).

२. "नंतर दिवसांतील वाऱ्याच्या वेळेस परमेश्वर देव बागांत चालत असतां त्याचा शब्द त्यांनीं ऐकिला; तेव्हां आदम व त्याची बायको हीं परमेश्वर देवाच्या दृष्टीपासून बागांतील झाडांच्यामध्ये लपालीं. तेव्हां परमेश्वर देव आदामाला हाक मारून त्याला बोलला, तूं कोठें आहेस ! तेव्हां तो बोलला कीं, म्यां बागामध्ये तुझा शब्द ऐकिला आणि मी नागवा यास्तव म्यालों व लपलों." (उत्पत्ति—अध्याय ३ रा.)

त्यानें प्रीतीनें घ्यावीं, नोहास त्यानें नौकेची कल्पना सांगून त्यास एकठ्यास जलप्रलयांतून वाचविलें, मोदयास सीना पर्वतावर त्यानें दहा आज्ञा सांगितल्या, मिसरी लोकांच्या दास्यांतून सोडवून यहूदी लोकांस स्वदेशास आणतांना त्यानें तांबडा समुद्र दुभंग केला, आणि कधीं 'जळत्या झुडुपां'त दिसून, कधीं 'ढगांचा खांब' व कधीं 'अग्नीचा खांब' होऊन तो त्यांस मार्गदर्शक झाला,—या सर्व वृत्तांतावरून पहातां रावबहादुरांच्या देवाची प्रतीति होत नाही. आकाशांतून क्षणोक्षणां आपल्या भावडल्या लोकांच्या साह्यार्थ खालों उतरणारा, व त्यांशीं अतिपरिचिताप्रमाणें बोलणारा देव ह्यातला ह्मणजे आमच्या अर्जुनाचे घोडे खाजवणारा, विदुराच्या गृहीं जेवणारा, बेदरचे पोतें भरणारा जो आमचा हिंदु देव त्यासारखाच 'जुन्या करारां'तला देव झाला. ख्रिस्ती लोकांस विशेष संमत जो 'नवा करार' त्यांत पहातां हि देवाचा सुलतानी थाट फारसा दृष्टीस पडत नाही. त्यांत तर मुर्खी देव जो भूलोकावर अवतरला तो रुमशामसारख्या बादशाहाच्या पोटी येऊन मोठ्या समारंभांनें प्रगट झाला असें मुर्खीच नसून एका गरीब कुमारीचे पोटी आला व गवताच्या गव्हाणांत जन्मास आला. पुढें तरां ईश्वराचें किंवा ईश्वरपुत्राचें त्यानें वैभव चाहोंकडे मिरविलें ह्मणावें तर तेंहि नाही. तीस वर्षांपर्यंत विशेष प्रसिद्धीस न येतांच येथून दिवस घालविले; नंतर शेवटल्या तीन चार वर्षांत लोकांस स्वर्गमार्गाचा उपदेश करून व त्यांच्यापासून छळ पावून शेवटीं त्यानें मनुष्यजातीकरितां देहांत प्रायश्चित्त भोगलें ! या शेवटल्या वर्षांत येशूचा व त्याच्या शिष्यांचा परस्पर संबंध जो शुभवातिकांच्या लेखांवरून दिसून येतो तो बरील 'भयचकितते'चा व अत्यंत 'नम्रीभावा'चा मुर्खीच नसून सोंक्रेटीस व त्याचें शिष्यमंडळ यांच्यासारखाच केवळ दिसतो.' तेव्हां एकंदरीत सांगायचें काय कीं, जर 'पवित्र शास्त्रां'त हि देवाविषयांच्या समजुती वर सांगितल्याप्रमाणें दृष्टीस पडतात, तर आमच्या अपवित्र नेटिव शास्त्रांतून व नेटिव काव्यांतून त्या तशाच आढळल्यास नवल कसचें !

५. आतां दुसरे आक्षेपक डॉ. विल्सन यांचा लेख वाचकांस सादर करतां. हे साहेब कोण व पुढील लेख कशातला हें मागे सांगितलेंच आहे.

“If the reign of Shivaji, the Maratha, was honoured by the appearance of the greatest Marathi poet from the common orders of the people, the reign of the first Brahman Peshwah,—who was established in his administration in the year 1717—

१. सोंक्रेटीस व ख्रिस्त यांच्या चरित्रांत पुष्कळ साम्य आढळतें. दोघांचा जन्म हलक्या कुळांत होऊन दोघांनीं हि आपलें आयुष्य लोकांत सन्मार्गाची प्रवृत्ति करण्याकडे खर्चिलें. दोघांचाहि शिष्यपरिवार त्यांचे ठायीं अत्यंत भक्ति धारण करणारा असा होता. दोघांनीं लोकांचा छळ सोसून दोघांचा शेवट देहांतशासननेंच झाला. सोंक्रेटीस यास Forerunner of Christ (ख्रिस्ताचा जासद) असें जें ह्मणतात तें बरील चरित्रसादृश्यावरूनच होय.

was honoured by the appearance of the greatest Marathi poet from the priestly order. This was Mayur Pandit, or Moropant, of Baramati in the Deccan. He belonged to a tribe of Brahmans, the Karhadi, having no great pre-eminence in the Maharashtra, but he has become the great favourite of all the Brahmans since his day. He is the lord of the Arya metre, in which he copiously writes, with power and ease, drawing his ideas from the Ramayana, Mahabharata and Bhagwata, so often mentioned as the sources of Marathi excitement, and but seldom improved upon either in thought or feeling. He has undoubtedly great command of the Marathi language, which he sometimes prostitutes by indulging in such poetical conceits as acrostics, and by writing without the use of the labial letters, introducing the conjunction परंतु (but) into every line, and by commencing each line of his verse by the 1st word of the preceding line. Though a follower of Vishnu, he wrote with respect for the other deities, for whom, such as Shiva, the acute and intelligent Konkani or Chitpawan Brahmans, in full power at Poona, had a special regard. The rise of the Peshwas indeed, was the signal for the Marathi bards,—who had nothing like the heavenborn light and fire of the Hebrew prophets,—altering their tune. Moropant is said to have lived to the age of sixty, and to have died about a hundred years ago. One of his books held in most estimation is the Mayur Kekawali, the Trumpeting of the Peacock, so called from his own name. It is devoted principally to the extolment of Krishna.”

(“शिवाजीच्या राज्यांत ज्याप्रमाणें शूद्र लोकांत उत्पन्न झालेल्या महाराष्ट्र कवीं-मध्ये अत्यंत विख्यात जो तुकाराम तो निपजला, त्याप्रमाणें पहिल्या पेशव्याच्या कारकीर्दीत, कीं जिचा आरंभ इ. स. १७१७ त झाला तीत ब्राह्मणज्ञातीतला अत्यंत विख्यात कवि जो मोरोपंत तो जन्मास आला. या कवीचें वास्तव्य बारामती मुक्कामी होतें. तो कऱ्हाडा होता. या ब्राह्मणज्ञातीचें महाराष्ट्रांत मोठेंसें वजन नाहीं; तरी प्रस्तुत कवि निवर्तल्यापासून तो सर्व ब्राह्मणांस अत्यंत प्रिय झाला आहे.” यास आर्या-

१. “Parashuram pant Godbole says of him (Navanit, P. 165). प्राकृत कवितांमध्ये मोरोपंताच्या कविनेमारखी कविता नाहीं. So much for the conquest of prejudice by the talent of the poet !”

२. “पंशुरामपंत गोडबोले यांनीं (नवनीत-पृष्ठ १६५) बरील कवीविषयी असें लिहि-
(पुढें चालू).

पति ह्मणतात. या छंदांत त्यानें पुष्कळ कविता केली आहे; ती चटकदार असून अगदीं सहज केल्यासारखी दिसते. रामायण, महाभारत, आणि भागवत, हे ग्रंथ महाराष्ट्रवासी जनांस अत्यंत आल्हादप्रद द्योतक हें सुप्रसिद्धच आहे; याच ग्रंथांतील विचार घेऊन प्रस्तुत कवीनें ते मराठींत उतरून दिले आहेत. तरी या ग्रंथांपेक्षां अधिक प्रौढ विचार किंवा विशेष सरस वर्णन हीं त्याच्या काव्यांत फारकरून आढळत नाहींत. महाराष्ट्रभाषाहि प्रस्तुत कवीची केवळ अंकित द्योऊन राहिली होती हें खरें आहे पण तिचा त्यानें कोठें कोठें अपव्यय केल्लला आढळतो; तो असा कीं कोठें गिन्यमित अक्षरें साधलेलीं, कोठें निरोध रचना केलेलीं, कोठें प्रत्येक पद्यांत 'परंतु' घालून दिलेलें, कोठें पूर्वपद्यांतींचा वर्ण पुढील पद्याच्या सारंगांमं योजलेला,—इत्यादि प्रकार त्याच्या कवितेंत आढळतात. तो जरी विष्णूचा भक्त होता तरी इतर देवतांविषयीहि त्यानें आपली पूज्यत्वबुद्धि प्रगट केली आहे; या देवांतीलच एक जो शिव त्याविषयीं पुण्यास भरभराट पावलेले जे चाणाक्ष व कुशाग्रबुद्धि चित्पावन ब्राह्मण (पेशवे) त्यांची विशेष भक्ति होती. महाराष्ट्र कवींचे ठायीं यहुदी भविष्यवाद्याच्याप्रमाणें ईश्वरप्रेरित ज्ञान व स्फूर्ति हीं बिलकूल नव्हतीं, तेव्हां पेशव्यांचा अभ्युदय होताच त्यांनीं त्यांच्या आवडत्या देवांकडे आपल्या भक्तीचा ओघ वळविला यांत कांहीं आश्चर्य नाहीं ! मोरोपंत हा साठ वर्षांचा होऊन वारला व या गोष्टीस आज (सन १८५७) सुमारे शंभर वर्षे होऊन गेलीं आहेत असं ह्मणतात. त्याचा अत्यंत मान्य असा ग्रंथ ह्मटला ह्मणजे 'केकावली' हा होय. या शब्दाचा अर्थ 'मोराचा टाहो' असा आहे, व हें नांव कवीच्या नांवावरूनच दिलें आहे. या ग्रंथांत मुख्यतः कृष्णाचें माहात्म्य वर्णिलें आहे.)

कनकभूषणसंप्रहणोचितो यदि मणिस्त्रपुण प्रणिधीयते ।

न स विरौति न चापि हि शोभते भवति योजयितुर्वचनीयता ॥'

अंक ५६.—(१) विषयोपन्यास. (२) अर्वाचीन पांडित्याचा प्रकार. ३) मिशनरींची स्थिति. (४) विल्सन साहेबांच्या लेखावर दूषणें. (५) प्रस्तुत कवीविषयीं आगखी कांहीं मते.

१. मागील अंवांत डॉ० विल्सन साहेबांचा प्रस्तुत कवीविषयींचा लेख वाचकांस सादर केला. आतां त्यांतील तथ्यातथ्याचा विचार करूं.

२. वरील विचार करण्यापूर्वीं युरोपियन व विशेषतः मिशनरी लोकांच्या संबं-

हिलें आहे—'प्राकृत कवितांमध्ये मोरोपंताच्या कवितेसारखी कविता नाहीं.' या वाक्यावरून स्पष्ट दिसतें कीं, प्रस्तुत कवीच्या जातीवरून उत्पन्न होणारा जो ग्रह तो त्याच्या काव्यना-
तृयाच्या योगानें अलीकडे नाहींसा झाला आहे."

१. "सोन्याच्या दागिन्यांत घालण्याम योग्य असें जें रत्न तें जर शिशाच्या कोंदणांत बसविलें, तर तें रत्न रडतें असें नाहीं, व तें शोभा पावतें असेंहि नाहीं, तर योजकाच्या चातुर्याची मात्र चर्चा होई !"

धाने कांहीं गोष्टी वाचकांस कळविणें जरूर आहे; त्या लक्षांत आणल्या असतां प्रस्तुत लेखाचें स्वरूप वाचकांच्या चांगलें लक्षांत येईल. आमच्या देशांत पाश्चात्यांचें प्रभुत्व झाल्यापासून एक मोठा चमत्कार दृष्टीस पडूं लागला आहे कीं, ज्ञानसंपादन हें पूर्वीं जें महत्प्रयासाचें काम असे, तें अलीकडे एकाएका अत्यंत सुगम झालें आहे! अलीकडे यंत्रविद्या उत्कृष्ट दशेस येऊन पूर्वींचे महिन्यामहिन्यांचे प्रवास हल्ला जसे एकेका दिवसांत सहज उरकतात, त्याप्रमाणेच विद्यादेवीच्या मुलखांतहि अशा कांहीं यांत्रिक योजना सुरू झाल्या आहेत कीं काय नकळे! पूर्वीं शास्त्राध्ययनास ह्याटलें ह्मणजे तपांचां तपें लागत असत; ह्मणजे बारा बारा चोवीस चोवीस वर्षे घालवावीं तेव्हां दोन चार शास्त्रांत गति होत असे! हल्लींचा प्रकार पाहिला तर चार वेद, सहा शास्त्रे, अठरा पुराणे या सर्वांचें ज्ञान होण्यास पराकाष्ठा चार पांच वर्षे! हें तर काय, पण एशिया खंडांतील सारी विद्या सुद्धां एका मनुष्यास तादृश प्रयास न पडतां पटकावतां येते! युरोपांतील स्थिति पाहिली तर तेथील विद्या अद्याप इकडच्या सारख्या सुगम झाल्या आहेतसे दिसत नाही. तेथील विद्यालयांतून जुन्या ग्रीक व रोमन विद्यांचा जरी अभ्यास सतत चालू आहे, व इकडे संस्कृताचें जसें होत चाललें आहे, त्याप्रमाणें तिकडे सामान्यतः पहातां ग्रीक व ल्याटिन या भाषांचें ज्ञान जरी पुष्कळांच्या ठायीं आढळतें, तरी वरील दोन विद्यांत महापंडित ह्मणून आजपर्यंत गाजलेले फारच थोडे निघतील! नुसत्या इंग्लंडांत पाहिलें तर असलीं विद्वद्गणें आजपर्यंत फार तर चारपांचच झालीं असतील! उघडच आहे; इकडे पेशवाईत शास्त्रविद्येस इतकें उत्तेजन होतें, पण सगळ्या कारकीर्दीत साऱ्या देशभर गाजलेले भट्टाचार्य किती निपजले असतील? पण हल्लींच्या मन्वंतरांत ती स्थिति अगदीं बदलून गेली आहे. एकोणिसाव्या शतकांत पंडित वनवण्याची कृति फारच सुलभ झाली आहे. सरासरी व्युत्पत्ति पैदा करावी, युरोपियन लोकांनीं रचलेल्या पांचपन्नास ग्रंथांतून सटरफटर गोळा करावें, जुने एक दोन पंडित जवळ करावे कीं आटपलें! मग व्याख्यान देण्याचा प्रसंग येवो, ग्रंथरचना करण्याचें अगत्य पडो, कांहींहि असो; वरील सामग्री जवळ असली ह्मणजे मग कसलीहि पंचाईत नाही! सारांश, अर्वाचीन पांडित्य हें सरासरी गौडबंगाल झालें आहे. पण इतकें असून तें सामान्य लोकांस उमगण्याचा मार्ग राहिला नाही. कांकी, अलीकडील लोकांस स्वतः तर त्यांत मुर्दीच गम्य नाही, तेव्हां 'सर्वान् पुच्छवतो ह्या-निति वदंत्यत्राधिकारे स्थिताः' अशी त्यांची स्थिति झाली आहे. ज्या थोड्या लोकांस ह्मणजे जुन्या पंडितांस वरील लटपट कळण्याचा संभव ते तर अगोदर दिवसेंदिवस नाहीसेच होत चालले आहेत. जे कोणी थोडे कोठे कोठे आढळतील त्यांस अगोदर इकडची वार्ताहि कळण्याचा संभव नाही; त्यांतून कोणास कळलीच तर त्या विचार्यांचें अलीकडील 'जुक्ती'पुढें काय चालणार? "शास्त्रीबोवा, पृथ्वीवर समुद्र किती आहेत?"

झणून प्रश्न केल्याबरोबर शास्त्रीबोवांच्या ज्ञानाची तेव्हांच परीक्षा होणार ! तर याप्रमाणे आमच्या प्राचीन विद्यांत निष्णात झणविणाऱ्या मंडळीची स्थिति आहे.

३. डॉ० विल्सनसारख्या मिशनरींची तर वरच्याहूनहि अधिक पायरी. त्यांनी इंग्लंडचे व हिंदुस्थानचे मोठेच काम पतकरले असल्यामुळे पाश्चात्य व प्राच्य विद्या त्यांस केवळ करतलामलकवत् असल्या पाहिजेत ! इकडील एखाद्या शिष्याने तिकडल्या कोणतीहि गोष्ट विचारली तरी ती त्यांस सांगतां आली पाहिजे; व तिकडच्या कोणत्या पंडिताने किंवा मंडळीने इकडची कोणत्याहि तऱ्हेची माहिती सुमली तरी तीहि त्यांस माहीत नसतां उपयोगी नाही. तेव्हां दोन्ही खंडांच्या संबंधांत दरएक प्रकारचे ज्ञान असावे तेव्हां शुभवर्तमानाच्या प्रेषिताचा जम चांगला वगणार आहे हें उघड आहे.

पण वरील सर्वज्ञताहि शुभवर्तमानाच्या कृत्यास कितीहि आवश्यक असली तरी ती साध्य कशी व्हावी ? 'अनेनपरं किल शब्दशास्त्रं स्वल्पं तथायुर्वहवश्च विप्राः' ही जी इहलोकची स्थिति आहे ती कशी बदलल ! कोणी केवढ्याहि अचाट बुद्धीचा असला तरी विद्यांची सीमा कोणाच्याने गांठवणार आहे ? त्याप्रमाणेच आयुष्याची स्वल्पता व विप्रांनी वाहुल्य यांच्यापुढे तरी कोणाचे काय चालणार आहे ? तेव्हां यावरून पहातां कोणीहि मनुष्याने फार मोठी हांव बांधतां उपयोगी नाही हें उघड आहे. ती बांधली असतां वदामाच्या गोष्टींत जशी पोराची अवस्था झाली तशी व्हावयाची ! त्यांतून कोणी तितक्यांतूनहि अनेक विद्यांचें प्रभुत्व संपादन करण्याची स्वतःपट चालविलीच तर ज्याप्रमाणें धातूचा पत्रा जितका ठोकटेकून लांब करावा तितका लांब होत जातो खरा पण तितकें जाडीचें मान कमी कमी होत जातें. त्याप्रमाणें जितक्या अधिक विद्यांचा हव्यास धरावा तितकी प्रत्येक विषयांतील गति कमी होते; तेव्हां इकडून तिकडून क्षेत्रफळ सारखेंच ! नाही झणायाला इतकी मात्र तफावत होते कीं, थोडेच विषय घेऊन त्यांवरच जो व्यासंग चालवतो त्याचे ते पक्के होतात आणि वरील हव्यासी मनुष्याचे ज्ञानविषयबाहुल्यास्तव चोहोंकडे गुडघाभरच पाणी अशा तऱ्हेचे होते व त्यामुळे अनेक प्रमादांस मात्र तो पात्र होतो.

असे; आतां वरील सिद्धांताच्या प्रत्यर्थ डॉक्टर मजकुरांच्या लेखांतील सत्यासत्यतेचें विवेचन करूं. हें विवेचन त्यांच्या शिष्यवर्गास वगैरे कदाचित् आवडणार नाही, व एवढ्या सर्वमान्य पंडिताच्या लेखावर दूषणें दिल्याबद्दल आह्मांवर कादचित् धृष्टतेचाहि आरोप येईल. पण जोपर्यंत आमच्या दूषणाची अयथार्थता आह्मांस कोणी दाखवणार नाही तोपर्यंत वरील आरोप आह्मी खुशाल पतकरूं.

४. पहिल्या वाक्यांत पहिल्या पेशव्याच्या अधिकाराचा सन १७१७ झणून दिला आहे तो चुकीचा आहे हें आमच्या सर्व वाचकांच्या ध्यानांत येईलच; कांकीं बाळाजी विश्वनाथ यास सन १७१४ त पेशवाईचीं वस्त्रे मिळालीं हें सुप्रसिद्ध आहे.

आमच्या कवीचा जन्मशकहि वरील वर्ष नसून सन १७२८ त तो जन्मला. शूद्र-कवीचा उदय शिवाजीच्या कारकीर्दीत झाला ही गोष्टहि खरी नाही. कांकी, प्रस्तुत पंडितांने दिलेला सन जरी घेतला, तरी शिवाजीच्या कारकीर्दीला पुष्कळच अवकाश रहातो. त्याचा राज्याभिषेक तर १६७४ त झाला; व नुसता तो आपणास राजा ह्मणवू लागला ही गोष्टहि १६६४ त झाली. सन १६४९ त ह्याटले ह्मणजे त्याचा नुसता उदय होऊं लागला होता. त्या वेळेस त्याची सत्ता धोंड्या वाघ किंवा उमाजी रामोशी यांच्या वेताचीच सरासरी होती! हें केवळ शकांच्या संबंधानें झालें. आतां सदरील वाक्यांतांल अभिप्रायाविषयी जर विचार केला तर तो अशा तऱ्हेचा दिसतो कीं राज्यकांति झाली कीं मोठे कवि निपजायाचेच! हा सिद्धांत कांहीं अंशी खरा आहे व सर्व देशांच्या इतिहासावरून त्यास बराच आधार मिळतो. तरी ज्याप्रमाणें वाजारोपण झालें न झालें तों फलोत्पत्ति संभवत नाही, त्याप्रमाणेंच राज्यकांतीची वेळ व कवीच्या जन्माची वेळ हीहि एककालिक संभवत नाही. त्यांनून आमच्या महाराष्ट्र कवींची गोष्ट तर इतर देशांतील कवींच्याहून अगदींच निराळी. त्यांचे धोरण केवळ परमार्थाचें असल्यामुळें ऐहिक राज्यांच्या घडामोडीनां यांच्या स्फूर्तीस साह्य व्हावें असा मुर्खीच प्रकार दिसत नाही. आमचे कवि भर यवनी अमलांत व भर मराठी कारकीर्दीत जन्मलेले आहेत; तरी एका स्थितीमुळें त्यांच्या वाणीस तेज चढलें आहे किंवा दुसरीच्यामुळें तें उतरलें आहे असें विलंबूल नजरेस येत नाही. आह्मांस खास वाटणें कीं, तुकाराम हा जन्मला त्याच्यापूर्वी शे दोनशे वर्षे जरी जन्मता, तरी त्याची अभंगवाणी झाली आहे तशीच प्रगट होती. त्याप्रमाणेंच ज्ञानदेव व मोरोपंत हे कालांतरी जरी जन्मास येत तरी त्यांची कविता आहे तशीच उदयास येती. एवढें मात्र झालें असतें कीं, 'जाणिजे', 'सागरू', इत्यादि रूपें व 'पढियेंते', 'चेववी', 'साचोकारें' इत्यादि शब्द ज्ञानदेवाच्या कवितेंत येत ना; व मोरोपंताची कविता आहे तशी संस्कृत शब्दांनीं व प्रयोगांनीं गजवजून न जाता, आणि 'काचस्मृतिरपि तापसि

१. हा सन १६४९ असा दिला आहे. तेथें तुकारामाच्या शेवटल्या वर्षी शिवाजी राजा एकवीस वर्षांचा होता असें होतें. तुकारामाच्या जन्ममरणाच्या शकांच्या संबंधानें मोठा घे झाला दिसून येतो. 'नवर्तांत'त माजी भास्कर दामोदर पाळंदे यांनी जो वृत्तांत दिला आहे त्यांत वरील दोन शक १५१० व १५५१ (फाल्गुन वद्य १२) असे दिले आहेत. गाथ्यांत तेच शक १५३० व १५७१ (फाल्गुन वद्य २) असे आढळतात. हे दोन्ही शक शिवाजीच्या संबंधानें मुळांच जुळत नाहीं. पहिला शक मानिला असतां तुकारामाच्या अंतसमर्थी शिवाजी एक वर्षांचा होता असें होतें; दुसरा मानला तरी एकवीस वर्षांचा होता असें निघतें. कोणीकडून पाहिलें तरी गाथ्यांतील शिवाजीकडे पाठविण्या अभंगांचा जम बसत नाही.

मैवं प्रलयात्र भूभुजःसदसि' किंवा 'पकडो लियो हकालो वे बिसवामिनर भाग जावेगा' हा चमत्कारहि तांत दृष्टीस न पडता !

कऱ्हाडे ब्राह्मणाविषयी विल्सन साहेब जें द्वाणतात, कीं, त्यांस 'महाराष्ट्र देशांत मोठीशी मान्यता नाही' हेहि आह्वांस कसें तें नीट समजत नाहीं. अशोदकादक व्यवहार किंवा स्नेहसंबंध हे प्रकार कऱ्हाड्यांशीं होत नाहींत असें तर मुर्खांच नाही; किंवा ते कोणत्याहि प्रकारें हीन होत असेंहि कोणी समजत नाहीं. त्यांजवर पूर्वी-पासून एक मोठा अपवाद आहे खरा; पण त्याच्या योगानें त्यांची मान्यता कमी झाली आहे असें कोठेहि आढळत नाही. 'क'कारांची कावयाजपणवद्दल ख्याति असल्यावरून किंवा देशस्थांची धर्मिण्यावद्दल प्रसिद्धि असल्यावरून त्यांच्या लोक-मान्यतेत जसा कमीपणा येत नाही त्याप्रमाणेंच वरील ज्ञातीचीहि गोष्ट होय. त्यांतून ज्या सार्ली साहेब मजकुरांचा वरील लेख प्रगट झाला त्या सार्ली एका कऱ्हाड्या बाईचें नांव साऱ्या देशभर गर्जत होतें, त्यावरूनहि विल्सन साहेबांसारख्या शोधक पंडिताचा वरील भ्रम कसा निघाला नाही याचें आह्वांस आश्चर्य वाटतें ! मोरोपंताची प्रसिद्धि त्याच्या मरणोत्तर झाली, व ज्ञातिजन्य ग्रह मोडण्यास पुष्कळ काळ लोट्यावा लागला, हे दोन्ही उल्लेखहि अत्यंत विस्मयास्पद होत ! आमच्या कवीविषयी साहेब मजकुरांनीं जर उगीच कोणापाशीं थोडीशी विचारपूस केली असती, तरी त्यांस तेव्हांच कोणीहि सांगितलें असतें कीं, मोरोपंताची कीर्ति त्याच्या हयातींतहि चोहोंकडे पसरली होती, त्याच्या नूतन कवितेस श्रोतेमंडळीची मान डोलल्यावांचून बहुतेक एकहि दिवस जात नसेल, पेशव्यांचे आप्त जें वारामतीकर जोशी त्यांच्यापाशीं प्रस्तुत कवीचें वास्तव्य होतें, आणि सोलापूरकर जोशीबोवा तर त्याच्या आर्याविधूस इतके लुब्ध होऊन पडले कीं त्यांचे नाचेपोर मुटून ते ततःपर परमार्थपरायण झाले ! पण इतकें सर्व असतां माजी परशुरामपंत तात्यांनीं पंतांची तारीफ केलेली पाहून साहेबांस आश्चर्य

१. 'Indian caste' (हिंदुस्थानांतलें जातिभेद) या नांवाचा जो ग्रंथ वरील साहेबाच्या मरणोत्तर प्रसिद्ध झाला त्यांत त्यांनीं वरील ब्राह्मणाविषयी फार निराळ्या तऱ्हेचा मनकूर लिहिलेला आढळतो—

"They (The Karhadas) appear in every way as respectable as their neighbours. The great Marathi poet Moropant belonged to their caste. To them, too, belonged one of the most learned natives who has yet appeared in Western India, the late distinguished Bala Gangadhar Shastri Jambhekar, Professor in the Elphinstone Institution. What is generally said of the intelligence of the Konkanasthas is applicable to the Karhadas, with whom they are generally on friendly terms."

वाटलें, आणि त्यांचा सिद्धांत झाला की, ज्यापेक्षां कोंकणस्थ पंडिताच्या लेखांत या कऱ्हाड्या कवीची प्रशंसा केलेली आढळते, त्यापेक्षां कवीने आपल्या देशबंधूंचा जातिभेदजन्य दुराग्रह मोडून टाकला यांत संशय नाही ! हा तर्क किती समंजस आहे बरें ! पोप कवीच्या 'इलियड'ची प्रख्याति पाहून किंवा गोल्डस्मिथच्या काव्यांची तारीफ ऐकून जर कोणी एतद्देशीय पंडितानें असेच तर्क बांधले, - कीं ज्या अर्थी क्याथलिक धर्माच्या कवीचें काव्य एवढें सर्वमान्य झालें आहे त्या अर्थी पोपची शहामत खरी, कीं त्याच्या पदलालित्याने धर्मभेदजन्य दुराग्रहाचेंहि खंडन केलें. त्याप्रमाणेंच गोल्डस्मिथ कवीची धन्य, कीं तो ऍलंडदेशचा असतां आज इंग्लंडांतील लहानथोरांस त्याचे ग्रंथ परमप्रिय झाले आहेत ! त्याप्रमाणेंच स्कॉट यास सर्व कादंबरीकारांत अग्रगण्य लेखतात, वर्क यास साऱ्या वक्त्यांत श्रेष्ठ मानतात, वेलिंगटन यास साऱ्या इंग्लिश सेनापतींत पहिली पायरी देतात, इत्यादि शेंकडों गोष्टींवरूनहि वरच्यासारखां अनुमानें शतशः होणारी आहेत ! पण हीं किती यथार्थ होत हें पहाण्यास विलायतेस जावयास नको, येथें इंग्रजी शिकलेले विद्यार्थीहि त्यांत तथ्य किंमत आहे तें सांगूं शकतील. उघडच आहे कीं, कोणाच्या कवित्वार्चा पारख कोणी त्याच्या धर्मावरून किंवा जातीवरून करतात काय ? मिशनरी लोकांनीं पहिल्यापासून आमच्या देशांतील जातिभेदाचा बोभाटा ऐकला आहे, व जातिभेद हा पराकाष्ठेचा अनर्थावह होय हें त्यांच्या मनानें एकदां घेतलें आहे. तेव्हां तो नाही तथें आडवा येणारच ! कोणी कसाहि कारागीर असो, कोणाच्या अंगां कांहींहि गुण असो, त्याच्या जातभाईंखरीज त्याच्या कारागिरीची वाढवा किंवा त्याच्या गुणाची चढां ढाणून व्हावयाची नाही ! विल्सन साहेबांनीं एवढा ज तिभेदजन्य दुराग्रह आमच्या देशाच्या कोणत्या भागांत पाहिला असेल तो असो ! आमच्या वाचकांपैकीं थोड्यांच्याच आढळानें तो कोटें आला असेल तर असेल !

पुढें आमच्या कवींवर साहेबांचा असा आक्षेप आहे कीं, 'रामायण', 'महाभारत' आणि 'भागवत' या ग्रंथांच्या आधारें त्यानें कविता केली आहे, पण सदरील ग्रंथांपेक्षां अधिक सरस वर्णन किंवा त्यांहून प्रौढ अर्थरचना हीं त्याच्या काव्यांत फारकरून कोठेहि आढळत नाहीत. वरील वाक्यावर अनेक प्रत्याक्षेप येणारे आहेत. एक तर प्रथमतः अशी शंका उद्भवते कीं, साहेबमजकुरांनीं वरील तिन्ही ग्रंथ व आमच्या प्राकृत कवींचीं काव्ये हीं सर्व एवढ्या बारकाव्यानें वाचलीं असतील काय ? 'महाभारत' एक लक्ष, 'रामायण' चोवीस हजार, आणि 'भागवत' अठरा हजार एवढाच ग्रंथसमूह पाहिला तरी सरासरी दीड लक्षाची भरती झाली. ही सर्व संख्या एका पारड्यांत, आणि दुसऱ्यांत आमच्या कवीच्या तीन लक्ष आर्या ! मग एवढी जड पारडी उचलली असतां कांटा केसभरहि इकडे कीं इकडे कलत नाहीं असें

साहेबांच्या नजरस आलें काय ? हें एक झालें. दुसरें असें कीं, जरी घटकाभर असें कबूल केलें, कीं वरील दोन्ही पारडीं अगदीं तंतोतंत भरलीं, तरी यामुळें आमच्या कवीकडे कांहीं मोठें गौणत्व येतें असें आपांस वाटत नाहीं. मिशनरी साहेबांस इकडील ग्रंथ सरासरी सारेच अप्रयोजक, तेव्हां आमच्या आदिकवींच्या साख्यो किंवा इतिहासकारांच्या वरोवरीची ग्रंथरचना करणें झणजे त्यांच्या दृष्टीनें कांहीं मोठें दुष्कर कृत्य आहे असें नाहीं हें उघडच आहे; पण आह्मां नेटिवांच्या दृष्टीनें वरील साम्य झणजे सोठीच पदवी होय. साहेब मजकुरांस शेक्सपीयरच्या तोडीचें नाटक लिहिण, किंवा होमरच्या तोडीचें काव्य रचणें हें जितपत मुसाय्य वाटणार आहे तितपतच वाल्मीकिव्यासप्रभृति कवींनीं साधलेला रस आपल्या काव्यांत उतरणें हें इकडील कवी-साहि वाटणारें आहे. तर हे ध्यानांत आणून विल्सन साहेबांनीं मूळ 'रामायणा'दि ग्रंथांवर आमच्या कवींच्या हातून ज्ञान झाला नाहीं या अपराधाबद्दल त्याची कांहीं गय करायाची होती. असा; पण वस्तुतः पाहिलें असतां साहेबांचा आक्षेप तर मुर्खाच लागू पडत नाहीं. ना कसा हें आमच्या वाचकांच्या लक्षांत असेलच. गेल्या ४६ व्या अंकांत व १२ व्या अंकाच्या आरंभां जें विवरण केलें आहे त्यावरून सहज लक्षांत येणारें आहे कीं, महाराष्ट्र कवींनीं व्यासादिकांचें आयतें भांडार लुटलें आहे, त्यांत त्यांच्या पदरचें झणून कांहीं नाहीं, हें अलीकडील सर्वसंमत मत केवळ अज्ञान-मूलक होय. 'रघुवंशा'दि महाकाव्यांस 'स्वतंत्र ग्रंथ' झणतांना जसें फारसें चांचरा-याला नको, त्याप्रमाणेंच तुकारामाची अभंगवाणी किंवा मोरोपंताची आर्यावाणी या प्रायः स्वतःसिद्धच होत असें झणतांनाहि फारशी कांकूं करणें नलगे !

यापुढील वाक्यावर गेल्या ५२ व्या अंकांत चर्चा केलीच आहे. तेव्हां येथें त्याविषयी आणखी कांहीं लिहिण्याची गरज नाहीं.

पुढील दोन वाक्यांत साहेबांचा असा मतलब दिसतो कीं, मोरोपंत हा मूळचा

१. गोवर्धनाकारख्यांनीं वरील ग्रंथांविषयी आपली पूज्यत्वबुद्धि येणेंप्रमाणें प्रगट केलेली आढळते—

विहितघनालंकरणं विचित्रवर्णावलीमयस्फुरणम् ।
 शक्रायुधमिव वक्रं वल्मीकभुवं कविं नमामि ॥
 व्यासगिरां निर्यासं सारं विश्वस्य भारतं वंदे ।
 भूपणतयैव संज्ञा यदंकितां भारती वहति ॥
 श्रीरामायणभारतवृहत्कथानां कवीन् नमस्कुर्मः ।
 त्रिभोक्ता इव सरसा सरस्वती स्फुरति यैभिन्ना ॥
 अतिदीर्घजीविदोपाद् व्यासेन यशोऽपहारितं हत ।
 कैर्नोच्येत गुणाढ्यः स एव जन्मांतरापथः ॥

विष्णुभक्त असतां पेशव्यांची शिवोपासना पाहून शिवाविषयीं आपली भक्ति प्रगट करू लागला. इतर महाराष्ट्र कवींच्या पदरींहि वरील मतलबी भक्ति साहेबांनीं बेलाशक घालून दिली आहे. ज्या मिशनरी साहेबांची अशी ख्याति होती व ती स्वमुखानेंहि ते सांगत असत कीं आमच्या देशांतील राजापासून रंकापर्यंत त्यांचें दळणवळण असे व सकाळीं बडोद्याच्या सयाजी महाराजांबरोबर भाषण केलें तर संध्याकाळीं नांगर हाकणाऱ्या कुणव्याशीं त्यांचें वोलणें होत असे, त्यांच्या लेखांत आमच्या कवींविषयीं असल्या विलक्षण गैरसमजुती दृष्टीस पडाव्या हें खरोखर मोठें आश्चर्यकारक होय ! हिंदुस्थानाच्या किनाऱ्यावर पाय ठेवण्याच्यापूर्वीं विलायतेंतहि विल्सन साहेबांच्या कानावर हा मजकूर आला नसेल काय, कीं हिंदु लोक हे ब्रह्मा, विष्णु आणि शिव यांस मुख्य दैवतें मानतात ? त्याप्रमाणेंच हिंदूंचे देव किती अपरंपार आहेत व ते त्या सर्वांस भजतात, हेंहि त्यांच्या कानीं कधीं आलें नाहीं काय ? जर मोरोपंताची सर्व देवां-विषयीं ऐक्यभावना असून तो सर्वांस सारखेच पूज्य मानीत असे, व प्रत्येक क्षेत्राच्या देवतेवर, प्रत्येक तीर्थावर, प्रत्येक साधूवर त्यानें स्तुतिपर आर्या केल्या आहेत, तर शिवासारख्या प्रधान देवतांस आमचा कवि आपल्या ग्रंथांत मानतो, हें सांगण्यांत एवढा कोणता अर्थ असेल तो असो. महाराष्ट्रांत वीस वर्षे वास्तव्य असतां, व 'हिंदुधर्माचा कृत्रिम कोट' फोडण्याची स्तुत्य मनीषा निरंतर मनांत वागवून त्याविषयीं पुरती माहिती मिळविण्याविषयीं साहेबांची इतकी वर्षे सारखी खटपट चालली असतां, त्यांस सर्वप्रसिद्ध गोष्टींचीहि माहिती व्हावयाची कशी राहिली हें आम्हांस कळत नाहीं ! आमच्या देशांत महाएकादशी जशी सर्व आवालवृद्ध करतात त्याप्रमाणेंच शिवरात्रीचेंहि व्रत पाळतात, आपल्या पंचायतनांत शालिग्रामशिलेच्या शेजारींच शिवाचा वाणहि दृष्टीस पडतो, ज्या कवीनें 'हरिविजय' केला त्यानेंच 'शिवलीलामृत'हि केलें, तसेंच विष्णूचीं, शिवाचीं, देवीचीं, गणपतीचीं वगैरे देवालये आमच्या देशांत अगदीं शेजारीं शेजारीं असून त्यांच्या संबंधानें कोठें लोकांच्या मारामान्या झालेल्या, खून पडलेले, किंवा नुसती शिवीगाळहि झालेली कधींहि ऐकण्यांत येत नाहीं, या सर्व गोष्टी विल्सन साहेबांसारख्या विद्वान् व शोधक पंडितास ठाऊक नसाव्या याचा आम्हांस फारच आचंवा वाटतो ! पेशव्यांचें जरी शिव हें दैवत असले, तरी इतर देवतांविषयीं त्यांचा विरोध असल्याविषयीं आमच्या मिशनरी साहेबांस कोठें प्रमाण मिळालें होतें काय ? त्याप्रमाणेंच त्यांनीं प्रस्तुत कवीवर व इतरांवरहि उपासनांतर केल्याचा किंवा निदान आपल्या लेखांत तरी आपल्या उपास्य देवतेव्यतिरिक्त अन्य देवतांविषयीं वरकांती भक्ति प्रगट केल्याचा जो आरोप बेलाशक केला आहे, तें तरी केवढें साहस होय ! आमच्या वारामतीकर कवीचा आणि पेशव्यांचा तर विलकूल संबंध नव्हता. त्याचीं सारीं काव्यें धुंडलीं तरी त्यांत पेशव्यांपैकीं एकाचेंहि

नांव सुद्धां सांपडायार्चे नाहीं; मग त्यांचें स्तवन तर कोठलें? त्यांनिं सारा जन्म ज्या यजमानांच्या समागमें घालविला त्यांविषयीं सुद्धां त्यांनिं उद्देश्य केलेले त्याच्या साऱ्या कवितेंत कोठें आठ दहा ठिकाणीं आढळले तर नशीब! मग इतकी ज्याची निस्पृहता त्यावर केवळ राजप्रीतिसंपादनार्थ मतांतर केल्याचा आरोप करणें हें केवढें धारिष्ट्र ह्मणावें! इतर महाराष्ट्रकवींवर साहेबांनीं हाच आरोप जो मोघमपणें केला आहे तो तरी अशाच प्रकारचा होय. ज्योतिष पेशव्यांच्या अमदानींत कवि झाले तरी किती?—अमृतराय, मोरोपंत, रघुनाथपंडित आणि रामजोशी. मग यांपैकीं स्वदेवतात्याग करून पेशव्यांची खुषामत्ता करायला काण तयार झाले असतील ते असात! लोकांत तर वरील चौकडींतून एकाविषयींहि अशा प्रकारचा कांहीं एक बोभाटा नाही. मग असें झालें असेल तर नको, कीं एखाद्या क्याथलिक पाद्रीनें वरील कवींच्या मरणकार्त्तां गुप्तपणें त्यांच्या जवळ जाऊन त्यांची शेवटली जवानी घेतली असेल; व ती आपल्या धर्मवंधूस कळव्याकरतां इंग्रजांत कोठें प्रसिद्ध केली असेल! अशी कांहीं कल्पना केल्याखेरीज वरील कवींच्या लबाडीची वातमी मिशनरी मजकुरांस कशी कळली असावी हें कांहीं उमगत नाही. आतां आमच्या साहेबांस यहूदी कवींची जर तारीफ करणें होती, व त्यांनीं 'जिवंत देवा'चे जे एकदां पाय धरिले ते धरलेच, त्यांच्या पवित्र भूमीचें प्रभुत्व अनेक राष्ट्रांकडे गेलें असतां त्यांची दिव्य स्फूर्ति यशाहवावांचून अन्य देवांकडे वळलीच नाही, इत्यादि प्रकारें जर वरील देवप्रिय लोकांची स्तुति करणें त्यांस अवश्य वाटलेंच होतें तर ती त्यांना खुशाल करायची होती! पण त्यांच्या स्तवनार्थ आमच्या विचारांच्या महाराष्ट्र कवींवर स्वकपोलकल्पित दूषणें देण्याची काय गरज होती? त्यांतून साहेबांनीं हेंहि मनांत आणायार्चे होतें कीं, हिंदु लोकांची भक्ति जर इतकी कोंवळी असती कीं पाहिजे तिकडे तिनें सहज वळावें, तर मिशनरी खातें आमच्या देशांत येण्याचीच मुळीं गरज उरतीना! भाकरीच्या तुकड्यावरोवर कुतरे नाचवावें तसें नाचतें अशीच जर येथील लोकांची स्थिति असती तर आमचा देश केव्हांच सारा इमाममय बनून जाता. त्याप्रमाणेंच साहेबांच्या भावनाप्रमाणें आजपर्यंत बोणी तरी खिस्ती तुकाराम किंवा वामन आमच्या देशांत निपजता. पण अद्याप तर तीं चिन्हें कोठेंहि विलकूल दृष्टीस पडत नाहीत!

१. मोरोपंताविषयीं बराच सविस्तर वृत्तांत 'काव्येतिहाससंग्रह'च्या येत्या अंकांत येणार आहे. त्यांतील कांहीं आख्यायिकांवरून आमच्या कविसिंहावर मिशनरी साहेबांनीं ग्रामसिंहवृत्तीचा जो आरोप केला आहे त्याची यथार्थता चांगली लक्षांत घेईल.

२. विलसन साहेबांनीं महाराष्ट्र कवींचा वृत्तांत संपवून शेवटीं पुढील पवित्र आशा प्रगट केली आहे—

(पुढें चालू).

पुढील वाक्यांत साहेबांच्या हातून दोन प्रमाद घडले आहेत. मोरोपंताचें मरण-
कार्त्ती वय ६० वर्षांचें होतें असें झटलें आहे; तें खरोखरी ६५ वर्षांचें होतें. त्याप्र-
माणेच त्यास निवर्तून मुमारे शंभर वर्षे झालीं असें झटलें आहे तेहि वरोवर नाहीं;
१८५७ सालीं वरील गोष्टास अवधी ६३ वर्षे झालीं होतां. साहेबांनीं 'नवनीत'
उलटून पाहिलें असतें किंवा त्यांच्या एतद्देशीय स्नेह्यांपैकीं कोणापाशीं उणीच चौकशी
केली असती, तरी वरील खरी माहिती मिळण्याचा त्यांस संभव होता. पण ते स्वतःच
मुर्खी सर्वांस गुरूथानीं व जातीनें सर्वज्ञ; त्यांनून त्यांच्या वज्रलेखावर कोणाची लेणी
चालणार! तेव्हां त्यांस वरील खटपट करण्याची जरूरी दिसली नाहीं हेंहि नाट्य होय.

शेवटील वाक्यांत विल्सन साहेब सांगतात कीं, 'केकावली'त मुख्यतः कृष्णाचा
महिमा वर्णिला आहे. या वाक्याचा अर्थहि आमच्या ध्यानांत चांगलासा उतरत
नाहीं. आम्हांस खास वाटनें कीं, ज्याने 'केकावली' समग्र वाचली आहे, व ती ज्यास
साध्यंत समजली आहे, त्याच्या हातून प्रस्तुत काव्यावर साहेबांच्या सारखा शेंरा सहसा
पडणार नाहीं. या काव्यांतील मुख्य विषय कृष्ण किंवा इतर कोणीहि देव नसून
कवींचा स्वोद्धार हाच होय. कोणी कवीने लिहिलें आहे—

तनू भववनीं त्रितापदवपादकें कावली ॥

ह्मणून करुणस्वरें करि मयूर केकावली ॥

तर संसारांतील तापत्रयानें पीडित होतात्या मयूरानें 'दयामृतघना'च्या वृष्टी-
विषयीं अत्यंत सोत्कंट होऊन टाहो फोडला, व 'इशपनीती'तल्या लाडक्या पक्ष्यानें
आपल्या धनिणीपाशीं जसें गाव्हांणें गाव्हांलें आहे त्याप्रमाणेच प्रस्तुत काव्यांतहि पहि-
ल्यापासून शेवटपर्यंत

तसाचि उरलों कसा पतित मी नसें काय कीं ।

दयामृतघना अहो हरि वळा मयूराकडे ।

रडे शिशु तयासि घे कळवळीनि माता कडे ॥

असाच मयूराचा केकारव आढळतो. प्रसंगवशात् त्यानें मधें मधें वऱ्याच भरा-
च्याहि मारल्या आहेत. तेव्हां एकंदरीत पहातां प्रस्तुत काव्यांत कोणत्याहि देवतेचें
विशेष वर्णन आहे असें नाहीं व त्यास 'स्तोत्र' हा शब्दहि यथास्थितपणें लागणारा
नाहीं. असें असून विल्सन साहेबांनीं वर जो शेंरा मारला तो सरासरी अनमानधव-
क्यानें मारला ह्मणावा, किंवा पहिली तेवढी केका कधीं कानावर आल्यावरून तिजवरून

"The Malirathas declare that the spirit of poetry has left
their country. It may soon appear that in this opinion they
are mistaken, even though it may not be expected that Hinduism
with its grotesque and impure gods and heroes, will again
inspire the bards of the country."

स्थालीपुलकन्यायेंकरून त्यांनीं साऱ्या काव्याचें स्वरूप लक्षांत आणलें असावे असें आह्मांस वाटतें.

याप्रमाणें वरील दोषां पंडितांचे प्रस्तुत कवीविषयांचे अभिप्राय दाखल करून त्यांवर आह्मी आपले विचार प्रगट केले. आतां प्रस्तुत अंक आटणण्यापूर्वी विद्वद्भिरां मोरोपंताच्या संबंधानें सामान्यतः आणखी ज्या कित्येक रामजुती आढळतात त्यांचाहि उल्लेख करतो. एक तर सर्वसाधारण मत हें कीं, मोरोपंत हा मुळीं कविवर नव्हे, तर केवळ पद्यांची जुळवाजुळव करणारा होय. त्याच्या वेळेचे लोक अज्ञान व अरसिक, त्यामुळे त्याची कविता त्या काळी खपली गेली, किंवा हा सर्वमान्याह्मणाली, हल्लींच्या सुधारलेल्या काळांत तिची योग्यता कोणासहि कांहां वाटणार नाही. कित्येकांचें ह्मणणें असें पडतें कीं, मोरोपंत हा महाराष्ट्र कवींतला पोप होय. या इंग्रजी कवीची त्याच्या हयार्तांत जशी अतिशयित प्रख्याति झाली, व सर्व त्यास कविमुकुटमाणी ह्मणून समजत असत, पण चालू शतकांत त्याच्या कवितेचें बंड मोडून तो अगदीं नादान ठरला आहे, तीच गत मोरोपंताची ! कोणी ह्मणतात, वामन हा महाराष्ट्र कवितेंतला झ्यडन व मोरोपंत हा पोप होय; खरें कवित्व पाहिलें तर तें पहिल्यांत जसें आढळतें तसें दुसऱ्यांत आढळत नाही. दुसऱ्याचें काव्य हाटलें ह्मणजे सारें यमकमय, शब्दचमत्काराच्या पलीकडे त्यांत कांहीं नाही. याप्रमाणें ज्याच्या जसें मनास येईल त्याप्रमाणें तो बेलाशक आमच्या कवीविषयां हवा तसा अभिप्राय ठोकून देतो !

वरील मतांविषयीं आह्मी तूर्त विचार करीत नाहीं. प्रस्तुत कवीविषयां आमच्या काय समजुती झाल्या आहेत त्या ज्या वेळेस दाखल करूं त्या वेळेस वरील अभिप्रायांतील

१. साहेब मजकुरांनीं इतर महाराष्ट्र कवीविषयां जें निरूपण केलें आहे त्यांतहि वर दाखविल्यासारखा अप्रमाण उल्लेखांचा प्रकार बराच आढळतो. त्यांची उदाहरणें येथें दाखल करितों. ते नामदेवास ज्ञानोबाच्या अगोदर ढकलतात; यास त्यांस काय प्रमाण मिळाले असेल तें असो ! रामदासाचा अंतकाळ सन १६६० त ह्मणून दिला आहे, पण या कवीनें 'शिवबा'च्या मरणोत्तर त्याच्या पुत्रास जें पत्र लिहिलें आहे त्यावरून पहातां वरील काळ फार चुकीचा ठरतो. तुकारामाच्या कवितेस 'अभंगनाटक' (नाट्ये ?) अशी संज्ञा आहे; अमृतरायानें पद या छंदांत कविता रचिली आहे, तिचा विषय अध्यात्म असल्यामुळे ती कोणास फारशी आवडत नाही; रामजोशी हा पहिल्या बाजीरावाच्या 'कारकीर्दीत' होता, व त्यानें 'लावण्या ह्मणजे शृंगारपर कविता' केली आहे; अनंतफंदी हा शेवटच्या पेशव्याची व त्याचा शूर सरदार बापू गोखला याचा खुषामत करणारा होता; कल्याणमहानें महाराष्ट्र भाषेत 'अनंगरंग' ह्मणून एक चावट ग्रंथ केला आहे;—इत्यादि विलक्षण उल्लेख मोलस्वर्थकृत कोशाच्या प्रस्तावनेत आढळतात. बिचाऱ्या तुकारामावर तर साहेबांनीं जें तंकट रचलें आहे तें कांहीं पुसूच नये ! एकंदरीत बड्या नांवावर किती चुका व किती अप्रमाण लेख खपले जातात याचा प्रत्यय सदरील प्रस्तावनेवरून चांगला येणारा आहे !

तथ्यातथ्याविषयीहि सहज विवेचन करावें लागेलच.

परकृत अपमान जसा त्वत्कृत बहूमान हा तसा मातें ॥

—अश्वमेधपर्व.

अंक ५७—(१) विषयोपन्यास. (२) मोरोपंताच्या तर्फेची मंडळी. (३) त्याच्या कवितेतील मोठा विशेष. (४) हा त्याच्या कीर्तीच्या प्रसारास कारण. (५) यावरून त्याचें महाकवित्व कितपत ठरतें याविषयी विचार. (६) मोरोपंताच्या कवितेचें गहनत्व व दुर्बोधत्व. (७) वरील मताची यथार्थता.

१. येथेवर प्रस्तुत कवीवर येणाऱ्या आक्षेपांविषयी विवेचन झालें. आतां त्याच्या तर्फेची जी मंडळी आहे तिच्या तोंडून त्याचा गुणानुवाद जो ऐकूं येतो तो कितपत यथार्थ होय याविषयी विचार करावयाचा.

२. मोरोपंताच्या तर्फेची मंडळी कोण हें मागें सांगण्यांत आलेंच आहे. जुनें विद्वन्मंडल व नवे विद्वन्मंडल हीं दोन्ही प्रस्तुत कवीच्या प्रतिपाक्षवर्गांतच प्रायः येतात. पहिल्यांच्या दृष्टीनें प्राकृत हें जितकें हलकें तितकेंच दुसऱ्यांच्या दृष्टीनें व्हर्नाक्युलर (एतद्देशीय भाषा) हें होय; व 'नैषध'कार आणि 'चंपू'कार सोडून मोरोपंताकडे मेहेरनजर करण्यास पहिल्यांस जितके प्रयास, तितकेच दुसऱ्यांस शेक्सपीयर किंवा पोप सोडून महाराष्ट्र कवितेवर येण्यास ! या दोहोंशिवाय बाकी राहिलेला सारा जनसमूह प्रस्तुत कवीच्या तर्फेचाच ह्मणायास हरकत नाहीं. त्यांतून त्यांचे चाहते व सेवक झटले ह्मणजे हरदास हे होत. यांनींच आमच्या 'कवीश्वराच्या मनः-पयोनिधिसुते'चा आविर्भाव होतांच मोठ्या उत्साहभरानें तिचें अभिनंदन केलें, आणि लवकरच साऱ्या महाराष्ट्रीय जनांच्या हृदयांत तास अढळ पर्दा वसवून टाकिलें. तर याच मंडळीच्या तोंडून प्रस्तुत कवीविषयी जे उद्गार ऐकूं येतात त्यांतील तथ्यातथ्याविषयी विवेचन केलें पाहिजे.

३. मोरोपंताची कविता वाचतांना सकृदृशीर्नाहि कळून येणारा तिचा एक मोठा विशेष झटला ह्मणजे लांब लांब यमकें हा होय. हा यमकांचा प्रकार प्रथमतः वामनानें सुरू केला. त्याच्यापूर्वी महाराष्ट्रकविता ही केवळ ओवी व अमंग यो छंदांतच असल्यामुळें यमकांच्या रचनेस अर्थातच अवकाश नव्हता; आणि त्यांतून वरील कवींपैकीं कोणीहि पंडित नसल्यामुळें वरील साऱ्या छंदांतहि यमकरचना करण्याचा कोणी यत्न केलेला दृष्टीस पडत नाहीं. पण पुढें वामनानें जेव्हां गणवृत्तें महाराष्ट्रकवितेंत आणलीं, तेव्हां तो यमकरचनेस विशेष अनुकूल असल्यामुळें तो यत्न त्यानें केला.^१ नंतर मोरोपंतानें

१. अनुष्टुप छंदांतहि शब्दालंकार साधलेले पहाणें असल्यास 'किराताजुनीय', 'शिशुपालवध', 'नैषध' वगैरे काव्यांत ते दृष्टीस पडतील. महाराष्ट्र भाषेतील प्रकार पहाणें असल्यास मोरोपंताच्या 'अनुष्टुप रामायणांत' तो दृष्टीस पडेल.

२. मोरोपंतानें 'वामनपंडितस्तुती'त झटलें आहे—

(पुढें चालू).

तर वरील शब्दालंकार साधण्यास फार सोप्यांचे जे आर्यावृत्त ते उचलून त्यांत प्रकृत शब्दचमत्काराची अगदीं कमाल करून सोडली. तीन तीन चार चार अक्षरांचे यमक तर सामान्यतः सर्व आर्यांत असून कोठें कोठें तर सहा सहा आठ आठ अक्षरेंहि यमकबद्ध आढळतात. कांहीं कांहीं ठिकाणीं तर दुसरा व चवथा चरण बहुधा एकाच अक्षरांनीं बांधलेला आढळतो. याप्रमाणें यमकरचनेचा प्रकार प्रस्तुत कवीच्या काव्यांत सर्वसाधारण असून शिवाय जागोजाग अनुप्रासाचाहि चमत्कार त्याने केलेला आहे.^१

४. आतां हा जो मोरोपंतान्या कवितेंत आढळणारा विशेष वर सांगितला तो त्याची प्रसिद्धि प्रथमतः त्वरित हाण्यास कारणभूत होऊन पुढें त्याची कीर्ति स्थिरावल्यावरहि तीस मुख्यतः आधारभूत होऊन बसला. अजून पाहिलें तरी प्रस्तुत कवीची जी चहा आढळते ती पुष्कळ अंशां वरील विशेषावरूनच होय. इंग्लंडांत पोपची प्रख्याति त्याच्या अपूर्व पदलालित्यावरून जशी झाली, व बीस वर्षांच्या वयांतच वरील कवि तत्कालीन कवींत अग्रगण्यत्व पावून पूर्वीच्या महाकवींशीं टक्कर मारूं लागला;^३

अन्यत्र नसे कवनीं यावे रस सर्व हा नियम कांहीं ।

केली भाषाकवि जे त्यांची तों गर्वहानि यमकांहीं ॥

१. प्रस्तुत कवीची आर्यावृत्तविषयक प्रीति सर्वप्रसिद्धच आहे—

आर्या आर्यांसि रुचे ईच्या ठायीं असे जशी गोडी ॥

आहे इतरां छंदीं गोडी परि यापरीस ती थोडी ॥

२. असे सांगतात कीं, बारामतींत मोरोपंताची बमावयाची जी खोली असे तांत चोहों-कडे भिंतीवरून यमकबद्ध अक्षरें लिहून ठेविलेलीं होती. ह्याजें कवीस रिकाम्या वेळीं एखादा यमक सुचला कीं तो त्यानें भिंतीवर लिहून ठेवावा. पुढें काव्यरचनेच्या वेळीं जे जे यमक त्या त्या प्रसंगाला उपयोगीं पडतील ते ते त्यानें घ्यावे. हा प्रकार प्रस्तुत कवीच्या काव्यांत जें अपूर्व यमकचातुर्य आढळतें (कीं जें पाहून घटकर्पर कवीस खापराचा धडा घेऊन पाणीच बहावें लागतें!) ह्यावरून पहातां केवळ संभाव्य दिसतो. 'अगा राया' आणि 'अगारा या', 'हानिकर' आणि 'हा निकर' इत्यादि शेंकडों ठरीव यमकांवरूनहि वरील गोष्टीस बळकटी येते.

३. वरील वयांत त्यानें Essay on Criticism ('काव्यविवेचनावर निबंध') हें लहानसें काव्य रचिलें. आडिसनचा 'स्पेक्टेटर' याच वेळीं चालू होता, त्यांत वरील काव्याची फार तारीफ केलेली आढळते. (स्पे० अंक २५३) जॉनसनचा अभिप्राय येणेंप्रमाणें आहे.

"One of his greatest, though of his earliest works, is the "Essay on Criticism," which, if he had written nothing else, would have placed him among the first critics and the first poets, as it exhibits every mode of excellence that can embellish or dignify didactic composition,—selection of matter, novelty of arrangement, justness of precept, splendour of illustration, and (पुढें चालू).

किंबहुना त्यांच्याहूनहि एकंदर लोकांस अधिक प्रिय झाला, त्याप्रमाणेंच आमच्या महाराष्ट्र कवींचेहि झालें असावें. वारामतीतून त्याच्या आर्या जेव्हां प्रथमतः बाहेर पडूं लागल्या असतील, तेव्हां महाराष्ट्रकवितावधूचा हा नवीन थाटमाट पाहून तत्कालीन जन मोठे चकित होऊन राहिले असतील ! 'उदिते तु सहस्रांशौ न खद्योतो न चंद्रमाः', किंवा 'उदिते नैषधे काव्ये क्व माघः क्व च भारविः' अशाच प्रकारचा त्यांस अनुभव घडला असेल ! आपल्या धर्मपित्याच्या आश्रमांत तपस्विकन्येप्रमाणे वाढलेली जी शकुंतला तिने पूर्वस्थितींतील वल्कलें टाकून देऊन सहिषापदोचित राजवेष धारण केला असतां तिच्या स्वरूपांत जसे विलक्षण अंतर दिसलें असेल, त्याप्रमाणेंच जी कविता पूर्वी ओंवी व अमंग या छंदांत असून प्रायः अलंकारविरहितच होती तिला

झणत्कार जीच्या पर्दां नूपुरांचा

रुणत्कार जीच्या करी कंकणांचा ।

असें स्वरूप एकदम प्राप्त झालेलें पाहून सारा जनसमूह अत्यंत विस्मित होऊन गेला असेल ! गीर्वाणवाणीच्या सुवर्णसूत्रांनीं जागोजाग विणून काढलेलें व अनुप्रासानें स्थूलविशेषीं विचित्रित केलेलें असें उज्ज्वल वस्त्र परिधान केलेली वरील अभिनव कविता जनमनःप्रांगणीं जेव्हां नटीप्रमाणे अवतीर्ण झाली असेल, तेव्हां तिचा अलंकारांचा थाटमाट पाहून व चरणांत रुणझुणणाऱ्या यमकरूप पैजणांचा कर्ममनोहर नाद ऐकून जोशीवोवांसारखी मंडळी तल्लीन होऊन गेली यांत काय आश्चर्य ?

तर प्रस्तुत कवीची लवकरच जी चोहोंकडे प्रसिद्ध झाली, व पूर्वीच्या महाराष्ट्र कवींत तो तेव्हांच सामील झाला, किंबहुना त्या सर्वांस त्यानें लोपवून टाकलें, हें सर्व वरील रचनाविशेषाचें फल होय जगांतील रीत पहातां सामान्यतः अशीच आढळते कीं, अंतरंगाकडे दृष्टि फार थोड्यांची; 'बाह्यरंगप्रसंगेन के के नानेन वंचिताः' हाच प्रकार प्रायः आढळणारा ! निदान सकृद्दर्शनीं तरी बाह्यरंगाला जशी मंडळी भुलते व त्याच्या योगानें छाप बसून जाते, तसें अंतर्गत गुणाच्या योगानें होत नाहीं. तेथपर्यंत दृष्टि जी पोंचायाची ती प्रथमतः तर फारकरून कोणाची पोंचत नाहींच; पोंचलीच तर जे अत्यंत मार्मिक असतील त्यांचीच पोंचते. बाकी एकंदर लोकांची रीत झटली

propriety of digression. I know not whether it be pleasing to consider that he produced this poem at twenty, and never afterwards excelled it ; he that delights himself with observing that such powers may be soon attained, cannot but grieve to think that life was ever at a stand."

१. 'सूर्य उगवला असतां काजव्याचा उजेड रद्द होतो व चंद्राचाहि फिका पडतो.' 'नैषधकाव्य निर्माण झालें असतां माघकवि कोणीकडे व भारवि कोणीकडे ?'

ह्मणजे जें वरकांती दृष्टीस पडेल त्यास भुलावें, किंवा फार झालें तर प्रमुख ह्मणून जे निवडले असतील त्यांचें अनुसरण करावें. आतां हें खरें आहे कीं, एका इंग्रजांतील ह्मणीप्रमाणें 'केवळ बाह्य चाकाचक्याचा फार दिवस टिकाव निघत नाही; आंत कांहीं तत्त्व असल्याखेरीज नुसता बाहेरचा डामडौल फार दिवस निभत नाही. काळंकरून खरें नाणें कोणतें व खोटें कोणतें हें उघडकीस येतेंच. पण हा तत्त्वनिर्णय निरनिराळ्या प्रकरणांत कमीजास्त अवकाशानें होतो, व तो होणें हेंहि कांहीं कांहीं प्रकरणां अवघड असतें. साक्षात् प्रत्ययावह जीं शास्त्रे आहेत त्यांतील प्रकरणांचा व व्यवहारांतील गोष्टांचा जसा खरेखोटेपणा तेव्हांच निवडतां येतो, त्याप्रमाणें केवळ मानसगोचर ज्या वस्तु त्यांचा निवडतां येत नाही. खरा वैद्य किंवा खोटा वैद्य, खरा ज्योतिषी किंवा खोटा ज्योतिषी, खरा शिपाई किंवा खोटा शिपाई ही परीक्षा जशी औषधक्रियेवरून, प्रहणादि वर्तविण्यावरून, व मर्दुमकीच्या प्रसंगावरून तेव्हांच करतां येण्यासारखी असते, तशी कवित्वाची किंवा तत्त्वज्ञतेची गोष्ट नाही. यामुळे पोप कवि आहे कीं नाही याविषयांचा वाद आजपर्यंत चालला आहे, व मानसशास्त्रांतील अनेक प्रमेयें अद्याप जशींचीं तशींच संदिग्धावस्थेत आहेत !

तेव्हां मोरोपंताची प्रख्याति लवकरच जी सार्वत्रिक झाली ती त्याच्या कवितेच्या बाह्य स्वरूपावरून झाली. याच्या उज्ज्वलत्वानें लोकांचे डोळे इतके दिपून गेले कीं, अंतर्गत स्वरूपाची परीक्षा करणें दुर्घट झालें. किंवाहना ती करण्याचें त्यांस अगत्यहि वाटलें नाही. मोरोपंतासारखा कवि मागें झाला नाही व पुढेंहि होणार नाही, इत्यादि प्रकारांनीं त्याची बाह्य सर्वांच्या तोंडीं जी झाली ती वरील कारणांवरूनच होय. अजून तरी प्रस्तुत कवीची एकंदरीत जी चहा आहे व त्याची प्रसंगविशेषी जी तारीफ ऐकूं येते तिचें बहुधा दुसरें कांहीं कारण नाही. हरदासांच्या तोंडून बहुधा सर्वांनीं असे उद्गार ऐकिले असतील कीं, 'वाः ! काय पंतांचें चातुर्य ! असा कवि दुसरा नाहीच !' पण या उद्गाराचें मूळ पाहूं जातां चमत्कारिक प्रास किंवा यमक यांच्याहून निराळें फारकरून आढळणार नाही. इतर लोकांतांहि प्रायः अशीच समजूत दृष्टीस पडते, कीं ज्याची भाषेवर एवढी सत्ता कीं अमुक अमुक अक्षरें चरणाच्या शेवटीं आणायचीच तर तीं सहज आणायचीं, तऱ्हेतऱ्हेचे प्रास मधें साधायचे, रामायणें रचिलीं आहेत तर राजाधिराजांचें जसे ऐश्वर्य दृष्टीस पडतें कीं चंदनाचा महाल तर जिकडे तिकडे चंदनच, बिलोरी महाल तर येथून तेथून बिलोरच, संगमवरी दगड तर चोहोंकडे तोच, त्याप्रमाणें लघ्वक्षर रामायण झटलें कीं सारी एकमात्रक अक्षरांचीच गर्दी,

१. वरील ह्मण येणेंप्रमाणें—

'An empty sack cannot long stand upright' (रिकाभे पोतें किती वेळ ताठ उभें रहाणार ?)

निरोष्ठ-रामायण झटले कीं तें खुशाल विडा खाऊन वाचावें, दामरामायणांत पहावें तों आर्याधीचे शेवटले वर्ण व पुढच्याचे आय वर्ण शेवटपर्यंत सारखे गुंफलेले,—याप्रमाणें हच्या त्या तऱ्हेवर ज्या नाट्याचार्याने वाग्देवीस नर्तकीप्रमाणें नाचवावी, त्याचें काव्यचातुर्य काय वर्णावें ?

५. आतां वरील रचनाचातुर्य हें कवित्वाचा मोठा भाग होय असें समजून त्यावरून प्रस्तुत कवीची महाकवींत गणना करणें हें किती समजस आहे याचा विचार करूं. गेल्या सत्तेचाळीसाव्या अंकांत शब्दालंकारांच्या योजनेच्या संबंधानें जें विवेचन केलें आहे त्यावरून व इतर ठिकाणींहि प्रसंगवशात् जे उल्लेख केले आहेत त्यांवरून आमच्या वाचकांस कळलेंच असेल कीं शब्दालंकारांची योग्यता अर्थालंकारांहून फार कमी आहे. शब्दालंकार हे वस्तुतः दोषमय नाहींत, व मोठमोठ्या सर्वमान्य कवींनींहि त्यांचा प्रयोग केलेला आढळतो. हें खरें, तरी वस्तुतः पहातां त्यांच्या घटनेस कवित्वाचें अंग मानितां येईल असें नाहीं. केवळ यमक प्रास जुळणाराची आणि कवीची स्पर्धा झटली ह्मणजे 'घटानां निर्मातुस्त्रिभुवनविधातुश्च कलहः' अशासारखीच होय. केवळ छंदाची रचना व यमक प्रास यांची जुळणी हीं दोन्ही सामान्यतः पहातां व्यवहारोपयोगी शिल्पकर्मप्रमाणेंच श्रमसाध्य होत. सुतारकाम, शिवणकाम वगैरे ज्याप्रमाणें केवळ सामान्य बुद्धीच्या मनुष्यासहि श्रमसाध्य होय, व त्या कामांत त्याची जसजशी अधिक मेहनत होईल तसतशी त्याची वाकवगारीहि वाढेल, त्याप्रमाणेंच पद्य-रचनेचीहि गोष्ट आहे. हें कोणास सकृद्दर्शनीं विलक्षण वाटेल; पण अंमळ विचार केला असतां वरील उल्लेख अयथार्थ वाटणार नाहीं. पहा कीं शाळेंतील मुलांस इतर विषय जसे शिकवितां येतात,—ह्मणजे चांगलें वळणशुद्ध अक्षर, हिशेबठिसेव ठेवणें वगैरे, त्याप्रमाणेंच पद्यरचना करणें हेहि त्यांस मोठेंसें कठिण जातें असें नाहीं. एखादा विषय दिला असतां त्यावर गद्यरचना करणें जसें त्यांस सुलभ असतें त्याप्रमाणेंच छंदोबद्ध रचना ही थोड्या परिश्रमावतीं त्यांस सुसाध्य असते. त्यांतून कविता रचण्याचा व वाचण्याचा ज्यास पुष्कळ नाद असतो त्यास तर यमक प्रास साधण्यासहि मोठेसे आयास पडत नाहींत. आमच्या देशांत वाचणारांची संख्या थोडी आणि त्यांतून ग्रंथ विकत घेऊन वाचणारे तर फारच थोडे, त्यामुळे कविता करण्याचा धंदा ज्यारीनें चालत नाहीं; पण तेंच विलायतेंत पाहिलें तर दरवर्षास शेंकडों नवीं काव्यें प्रसिद्ध होत असतात व त्यांच्या शेंकडों हजार प्रती उडत असतात ! याविषयी प्रमाण पाहिजे असल्यास जॉनसनचें 'कविचरित्र' किंवा पोपचें 'डनसिअड' हें पहावें. पहिला

१. "घट निर्माण करणारा कुंभार आणि त्रिभुवनास निर्माण करणारा ब्रह्मदेव यांची झटापट."

ग्रंथ जॉनसनने लंडन शहरांतील पुस्तकवाल्याच्या विनंतीस मान देऊन रचला. व पुस्तकवाल्यांनीं जे कवि निवडून काढले ते त्यानें हातीं घेतले. ही निवडानिवड पुस्तकवाल्यांनीं अर्थातच दुकानांतील विक्रीच्या मनावर केलेली होती; ह्याजें ज्या कवींचे ग्रंथ चांगले विकले व त्यांस चांगली किफायत झाली तेच त्यांनीं पुढें केले; त्या त्यांची वास्तविक योग्यता कांहींहि असो ! वरील गोष्टीस हल्लीं बरोबर एक शतक झडून गेलें आहे. पण इतक्यांत काय चमत्कार झाला आहे पहा, पारसीकांचा राजा असीरिज यानें उंच मनोऱ्यावर चढून तेथून आपलें अफाट सैन्य पाहिलें अगतां त्यास जसा आमच्या अर्जुनाप्रमाणे अत्यंत विषाद झाला आणि वाटलें की, अरेर ! एवढ्या अवाढव्य समुदायांतून शंभर वर्षांअंतां एकहि जगणार नाहीना ! त्याप्रमाणेंच जॉनसननें ज्या मंडळीचीं चरित्रें लिहिलीं त्यांची अवस्था झाली आहे ! एवढ्या पंडिताच्या हातून त्यांचीं चरित्रें लिहिलीं गेलीं यास्तव त्यांचें नांव बुडण्याचें आतां तादृश भय नाही एवढें खरें; पण एरवीं पाहिलें असतां वरच्यांतलीं निम्मेशिम्म मंडळी इतक्यांतच गळून गेली आहे. कोठले 'किंग' आणि 'ड्यूक' ? खरे राजे व खरे ड्यूक आजपर्यंत जसे शेंकडों धुळीस मिळून गेले त्याप्रमाणेंच वरील नामधारी 'किंग' व 'ड्यूक' हे केवळ नामशेष होऊन बसले आहेत ! पोपच्या 'डनसिअड' काव्यांतील मंडळीची तर याहूनहि दुर्दशा ! 'डन्स' शब्दाचा अर्थ 'शंख' असा आहे, व वरील काव्यांत सारे शंखमणि ओंढले आहेत ह्याणून वरील नांव त्यास दिलें आहे. पोप हा लवकरच कवित्वसिंहासनावर आरूढ झाला असतां त्या वेळेचे शेंकडों छोटेंखानी कवि रविधुकन्यायानें त्याचा मत्सर करूं लागले व अनेक तऱ्हांनीं त्यास त्रास देऊं लागले. शेवटीं त्यानें साऱ्या मंडळीस एका दावणींत घालून तिजवर आपला विनोदप्रतोट चालू केला. हा प्रतोट वरील काव्य होय. असो; तर वरील उदाहरणांवरून हें लक्षांत आणा-

१. अंक ३७ पहा.

२. वरील चरित्रलेखनाचें काम जॉनसननें केवळ सांगकाम्याप्रमाणें केलें. इंग्रजी कवींत अग्रगण्य जे शेक्सपीयर, चॉसर, स्पेन्सर हे सदरील कवितेत मुद्दीच नाहीत, व त्या वेळेच्या कित्येक प्रसिद्ध कवींसहि असाच फांटा दिला आहे. वर सांगितलेली खोगीरभरती मात्र हवी तितकी आहे. यासंबंधानें बॉसवेलचा व जॉनसनचा सवाल जबाब झालेला आहे—

"I was somewhat disappointed in finding that the edition of the 'English poets', for which he was to write prefaces and lives, was not an undertaking directed by him, but that he was to furnish a preface and life to any poet the booksellers pleased. I asked him if he would do this to any dunce's work, if they should ask him. Johnson. "Yes, Sir; and say he was a dunce !"

३. वरील ग्रंथ सन १७२८ त प्रसिद्ध झाला. पोपनें कुकबिसत्र आरंभल्याची वार्ता (पुढें चालू).

याचें की पद्यरचना ही श्रमसाध्य होय, व इतर श्रमसाध्य कलांप्रमाणें हीतहि परिश्रमानुरूप बरीच निपुणता साधतां येते.

आतां एवढें खरें आहे कीं, यमकप्रासादि चमत्कार जरी श्रमसाध्य असले तरी मोरोपंतानें ते जितक्या तऱ्हेचे केले आहेत तितके करणें व तितक्या सहज रीतीनें करणें हीं दोन्ही कृत्यें प्रायः दुर्घटच होत. सरस्वतीचा ज्यास प्रसाद असेल, ह्मणजे सारी भाषा ज्याच्यापुढें जशी काय हात जोडून उभी असेल, त्यासच बरील गोष्ट साध्य होय. तरी हें भाषाप्रभुत्व बुद्धिमत्त्वाचें जितकें दर्शक होय तितकें कवित्वाचें नाहीं हें वाचकांनां लक्षांत आणलें पाहिजे. प्रस्तुत पुस्तकाच्या तिसऱ्या व चवथ्या अंकांत व इतरत्रहि प्रसंगोपात्त बरील दोहों गुणांच्या भिन्नत्वाविषयीं विवेचन केलें आहे; त्यावरून सहज समजण्यासारखें आहे कीं शब्दचमत्कारघटनेचें चातुर्य आणि सहृदयत्व यांचा परस्पर कांहीं संबंध नाहीं. दोहोंचें सामानाधिकरण्य क्वचित् संभवेल,— जसें प्रस्तुत कवीचंठायां; पण त्यांचा नित्य संबंध ह्मणून विलकूल नाहीं. ज्याप्रमाणें जो उत्कृष्ट कसरती तो मोठा बळकट असला पाहिजे असा नेम नाहीं, किंवा जो मोठा पहिलवान त्यास दांरीवरून चालतां आलें पाहिजे असेंहि नाहीं; त्याप्रमाणेंच जो बुद्धिसामर्थ्यानें यंत्रें, कूटें, निरनिराळे बंध वगैरे रचील त्यास सरस काव्य करतां येईलच, किंवा सरस कवि त्यास बरील यंत्रादि प्रकार अवश्य साधतीलच असा कांहीं नियम नाहीं. तेव्हां मोरोपंताच्या कवितेंत यमकप्रासादिकांचे जे चमत्कार आहेत त्यांवरून त्याची गणना महाकवींत करणें हें असंमंजस होय. तेवढ्यांवरून जर एवढ्या पायरीवर त्यास चढवावें तर मग 'रामकृष्णविलोमकाव्य,' 'नलोदय,' 'राघवपांडवीय' इत्यादि प्रबंधांत कवित्वाचें सर्वस्व उतरलें आहे असें ह्मणणें भाग येईल !

६. तर याप्रमाणें प्रस्तुत कवीविषयीं यमकादि प्रकरणांवरून झालेली जीं समजूत तिजविषयीं विचार झाला. आतां मोरोपंताची कविता झटली ह्मणजे मोठी गहन, जो संस्कृतज्ञ पंडित असेल त्यासच ती लागेल, इत्यादि जे प्रवाद सामान्यतः ऐकूं येतात त्यांतील तथ्यातथ्याचा विचार करूं.

बरील समजुती कशावरून उत्पन्न झाल्या हें मागील निरूपणावरून वाचकांच्या लक्षांत येईलच. मोरोपंताची प्रख्याति मागे सांगितल्याप्रमाणें जेव्हां चोहोंकडे झाली

अगोदर चोहोंकडे पसरलेलीच होती; यास्तव सदरील काव्य विकावयाला काढावयाच्या वेळेस सारी 'शंख' मंडळी पुस्तकवाल्याच्या दुकानाशीं जमली, आणि त्यास पुस्तकें बाहेर काढूं देईनात ! ही मौज पोपच्या 'चरित्रांत काढलेल्या एका चित्रावरून दिसून येते.—'पोपचें व्रत अद्यापि इंग्लंडांत चालूच आहे. मेकॉले साहेबांनीं एकास कुकवित्वाबद्दल कसें खरमरीत बक्षीस दिलें आहे तें कित्येक वाचकांस माहीत असेलच. हे कविवर्य रॉबर्ट मॉन्टगोमरी होत. (मेकॉलेचा निबंध, एप्रिल १८३० पहा.)

असेल तेव्हां त्याचें संस्कृत पद्धतीचें काव्य पाहून लोकांच्या मनांत वरच्यासारख्या कल्पना भरल्या असतील याची कल्पना करणें मोठें कठिण आहे असें नाहीं. नैषधकर, चंपूकार यांच्या बरोबर हरदासांच्या कीर्तनांत या नव्या आर्याकाराचें काव्य जेव्हां निघूं लागलें असेल, तेव्हां वरील कवीविषयांच्या सर्व समजुती या नव्या कवामहि जडल्या असतील हें सहजच आहे. त्यांतून मोरोपंताची कविता 'प्राकृतसंस्कृतिश्रुत' असल्यामुळे व अशिक्षित लोकांस तात्काळ कळण्याजोगी नसल्यामुळे वरील अनेक भ्रम माजण्यास विशेषच कारण झालें हें उघड आहे.

७. आतां वरील समज कितपत खरे आहेत याविषयी विचार करूं. प्रथमतः कवीविषयांच पाहिलें तर तो श्रीहर्ष, जगन्नाथराय, अपथ्या दीक्षित यांसारखा पंडित होना असें मुळींच नाहीं, तो केवळ पुराणिक होता. पुराण सांगतां येण्यास कितपत काव्यव्युत्पत्ति लागते हें बहुधा पुष्कळांस माहांत असेलच. आदिकवीच्या 'मधुर कूजितांत आणि भारवीच्या 'नारिकेलफलनुत्य वचनांत' सुबोधतेच्या दृष्टीनें पहातां किती अंतर आहे हें बहुधा कोणासहि सांगावयास नको. तेव्हां आमच्या कवीचा अत्यंत परिचय ज्या ग्रंथांशीं ते वरील आद्यकाव्यांच्या तोडीचे अत्यंत सुबोध ग्रंथ होत. ते सोडून त्यानें तज्जातीय इतर ग्रंथांकडे नुसतें अवलोकनहि केलेसे दिसत नाहीं. आजपर्यंत जेवढा ह्मणून प्रस्तुत कवीच्या ग्रंथांचा भाग आमच्या पहाण्यांत आला तेवढ्यांत असें एकहि स्थल आह्मांस आठवत नाहीं कीं, ज्यावरून संस्कृतांतील पंचमहाकाव्यांशीं किंवा नाटकांशीं मोरोपंताचा परिचय होता असें अनुमान करतां येईल! कालिदासादिकांचे अर्वाचीन काव्यग्रंथ जरी सफई बुडून जाते तरी प्रस्तुत महाराष्ट्रकवीचे ग्रंथ सध्यां जसे निपजले त्यापेक्षां निराळ्या तऱ्हेचे निपजतेना असें आह्मांस खास वाटतें. तर जी काव्यव्युत्पत्ति पांडित्याचा केवळ निष्कृष्ट भाग, किंबहुना मुळींच भागहि नव्हे, ती आमच्या कवीची वर सांगितलेल्या तऱ्हेची ह्मणजे पौराणिक पद्धतीचीच केवळ होती. हें सांगितल्यावर मग पांडित्याचा शिरोभाग जीं न्यायमीमांसादि शास्त्रें त्यांत तर त्याची कितपत गति असावी हें सांगायला नकोच ! तेव्हां एकंदरीत

१. मोरोपंताची एक आर्या प्रसिद्धच आहे—

नलगे ध्याकरणाची न्यायाची घटपटादि खटपट ती ।

वैकुण्ठपेठ मोठी नांवावरि हीनदीन खटपटती ॥

या आर्येवरून प्रस्तुत कवीस वरील शास्त्रांची कितपत अभिज्ञता असावी याचें कांहीं अनुमान करण्यास जाणा आहे. शिवाय त्याच्या खुद्द ग्रंथांतहि प्रस्तुत प्रकरणां निर्णायक होण्यासारखीं कांहीं स्थले आहेत. उदाहरणार्थ—

ऐसें ह्मणतां स्त्रीच्या कंठीं घालुनि मिठी ह्मणे अथि ते ।

कथमेवसुकुमदयं तदयं किमनुष्ठितं क्षमो दयिते ।—आदिपर्व २९.

(पुढें चालू).

प्रस्तुत कवि हा महापंडित होता ही जी सामान्यतः त्याच्या प्राकृतसंस्कृतमिश्रित काव्यावरून लोकांची समजूत झालेली आहे ती अगदी खोटी आहे. महाराष्ट्र कवीत पंडित असा एक वामन मात्र होता; वाकींच्यास वरील संज्ञा लावणे हें अप्रशस्त होय.

मोरोपंताच्याच ग्रंथांवरून पहातां तो आपणास पंडित समजत असे किंवा त्या पदावर चढण्याविषयी त्याची हांव होनी असाहि प्रकार विलकूल नजरेस येत नाही. तो आपली पदवी आढळून नांव संतुष्ट होता असे दिसते. आपलें कवित्व कोणत्या तोलाचे आहे हे पक्षेपणा जाणून तो त्याविषयी योग्य अभिमान वाळगीत असे, व दूषकांच्या आक्षेपांची पर्वा करीत नसे, हें त्याच्या कांहीं उद्धेखांवरून दिसतें खरें, तरी जगन्नाथरायाप्रमाणें 'पंडितराज', 'पंडितपति', पंडितराजारजितिलक' इत्यादि विशेषणें त्यानें आपणास घेतलेलीं कोटेंहि आढळत नाहीत. फार तर काय, पण रामजोशांप्रमाणें 'कविराय' किंवा जयदेवाप्रमाणें 'कविराजराज' अशा उपपदांचाहि त्यानें प्रयोग केलेला नसून स्वतःविषयींचा उद्धेख केवळ 'मयूर', 'मोर', 'मयूरेश' अशा साऱ्या पदांनाच त्यानें केलेला आढळतो. शिवाय पंडित्य मिरविण्याचा दुसरा जो प्रकार असतो, ह्याजे शास्त्रीय प्रकरणांस अनुलक्षून काव्यांत उद्धेख करायचे, किंवा अर्थबाहुल्याचा चमत्कार करायचा, तोहि प्रकृत कवीच्या कृतींत कोटेंहि दृष्टीस पडत नाही. हें तर काय, पण आपल्या अंगां पंडितत्व वसत नसल्यामुळे आपलें काव्य पंडितांच्या दोषदृष्टीस पात्र होईल हा धाकहि आमच्या कवीनें वागविलेला कोटें कोटें नजरेस येतो !

तसि ह्याणे द्रुहिण अये देवि त्रैलोक्यसुंदरि पुनीते ।

वारीं ताप जगा जे दिधले सुंदोपसुंदरिपुनीं ते ॥

--किता ३६.

आमचा कवि जर वैयाकरण असता तर 'अनुष्ठितुं' व 'पुनीते' अशीं रूपें तो न लिहिता हें उघडच आहे. इतर महाराष्ट्र कवींच्या ग्रंथांतून व्याकरणशुद्धतेचा प्रकार कितीतसा दृष्टीस पडतो हें प्रस्तुत पुस्तकाच्या १० व्या अंकाच्या शेवटी एका टीपेंत कांहीं उदाहरणें दाखल केलीं आहेत त्यांवरून लक्षांत येईल.

१. कथांभि उपमा दिली मुरभिची दिसे नीट ती

परंतु बहुमंद मी ह्याणुनि सच्छुती वीटती ।

कथा निरुपमा तयांप्रति पद्मपमा शुद्धतें

नव्हेचि न विचारिलें बुध्जनांशिं म्यां उद्धतें ॥

'केकावली.'

असेंहि उपदेशितो गुरु रहस्य मंदा रुचे

निजस्त्व जसा तसा अगुण घे न वंदारुचे ।

ह्याणानि निगमस्तुता भलतसें तुला वानितों

परंतु हृदयो महाजनभयासि मी मानितों ॥ किता.

८. हें एक झालें. आतां यांच्याच अनुषंगानें रहाणारा दुसरा भ्रम जो कां मोरोपंताचें काव्य जो संस्कृतज्ञ असल त्यासच कळेल, किंवाहुना स्थलविशेषीं मोठ-मोठ्या पंडितांसहि तें समजण्याची मुष्काल पडत. -यांत कितपत तथ्य आहे तें पाहें.

या भ्रमाचा निरास करण्यापूर्वी अर्वाचीन काळां लोकांच्या मनास बळकट जडून राहिलेल्या एका मिथ्या कल्पनेचा न्हास केला पाहिजे. हा कल्पना अशी का. काव्य जितकें जितकें दुर्बोध तितकें तितकें तें चांगलें. आपण कविता केली त्याण ती वाच-णारास किंवा ऐकणारास चटदिशीं कळली ह्याजें मग आपलें करामत व आपलें चातुर्य तें काय ? खरें काव्य झटलें ह्याजें तें, कां ज्यांतील पद्यें येथून तेथवर संबंध नाचलीं असतां बोध ह्याणून विलकूल हाऊं नये. पोरनेच्या उखाम्यांतला 'काय तुझ्या मनांत, सांग माझ्या कानांत' हा जसा प्रकार, किंवा विद्वत्कवीच्या कोड्यांतला 'षण्मा-सचा वायद्या'चा प्रकार, तशी जेव्हां वहार असल तेव्हां तें काव्य ! ही समजूत अत्यंत असमंजसपणाची व अरसिकतेची आहे. काव्याचा उद्देश जर मनोरंजन आहे, व रस हा त्याचें केवळ तत्त्व होय, तर वरील दुर्बोधता हा काव्याचा गुण नसून उलटा दोषच होय; कांकी, जेथें अर्थज्ञानच दुर्लभ तेथें मनोरंजन कसलें व रसोत्पत्तीचा संभव तरी कसचा ? शिवाय अर्थगोभीर्य व उत्तानार्थत्व हे गुण स्वभावतः परस्परविरोधी नव्हेत हें तत्त्व वरील अरसिक मंडळीस कळत नसतें. उत्कृष्ट पाणी जसें स्वच्छ असतें आणि खोलहि पण असूं शकतें, त्याप्रमाणें ज्या काव्याचीं पद्यें प्रसादयुक्त ह्याजें अत्यंत व्यक्त आहेत त्यांत अर्थहि पण मोठा सखोल असूं शकेल ! हें मर्म न समजून वरच्यासारखे लोक साध्या कवितेस भिकार समजतात, व मोठमोठे संस्कृत शब्द आणि लांब लांब समास योजून रचलेल्या काव्यास प्रौढ व गहनार्थक मानतात. केवळ सुबोधत्वावरून व दुर्बोधत्वावरून वरील कल्पना बांधणें हें केवळ स्वच्छपणावरून किंवा गढूळपणावरून पाण्याच्या खोलीचें अनुमान करण्यासारखें असमंजस होय. दोन हातच खोल आहे पण आंतील गोटे बिलकूल दिसत नाहीं अशा गढूळ डबक्यास भारी खोल मानून ज्यांतील रत्नसंचय वरून लल्लू दिसतो आहे अशा सागरास वरील स्वच्छतेवरूनच केवळ उथळ मानला असतां तें किती समंजस होईल !

१ सर्व देशांतील महाकवींच्या पद्धतीप्रमाणें कालिदासाचें काव्य प्रसादगुणविशिष्टच आहे; तरी 'नलोदय' या नांवाचें एक अत्यंत छिष्ट काव्य त्याच्या नांवानें प्रसिद्ध आहे. याचें कर्तृत्व अलीकडील मंडळी दुसऱ्या एका कालिदासाकडे देतात. जुन्या मंडळींत वरील काव्याच्या अप्रसन्नतेची अशी उपपत्ति करतात कीं, तें आमच्या कविमुकुटमणीनें लोकांच्या सांगीवरून लिहिलें. आपलें उत्तानार्थक काव्य हवें त्यास समजतें, तर असें नसून जें गहन अर्थाचें काव्य नुसत्या पंडितांसच लागेल असें रचावें असें लोकांनीं सांगितल्यावरून कालि-दासानें 'नलोदय' रचलें अशी एक गोष्ट ऐकण्यांत आहे. मोरोपंताच्या 'बृहद्दशमा'विषयीहि अशीच आख्यायिका आहे. या दोहोंत संभाव्यता कितपत आहे हें सांगायला नकोच !

असो; आतां प्रस्तुत महाराष्ट्र कवींचे ग्रंथ वरील दोहोंपैकी कोणत्या प्रकारांत येतात तें पाहूं. सदरहू प्रकरणीं आजपर्यंत कोणत्या समजुती लोकांच्या मनांत दृढ होऊन बसलेल्या आहेत हे या पूर्वीच्या विवेचनावरून वाचकांस कळेलच आहे. त्या या कीं, मोरोपंताचें काव्य ह्याजें दुर्बोध; जसा असोल्या नारळ असतो, कीं त्यास फोडायास कुऱ्हाडच आणली पाहिजे, तशी प्रस्तुत कवीची कविता; साहित्यांत सांगितलेल्या नारिकेलपाकाचें उत्कृष्ट उदाहरण ती होय. खरी कविता झटली ह्याजें द्राक्षापाक या तऱ्हेची असावी; कीं द्राक्षांत जसा अंतर्गत रस बाहेर लखलखीत दिसत असतो, व द्राक्ष तोंडांत घालण्याचा अवकाश,—कीं तें विरघळून गेलेंच, त्याप्रमाणें कवितेच्या अंगां सुबोधपणा असावा ! पण मोरोपंताचें तर याच्या अगदीं विरुद्ध. हा प्रस्तुत कवीच्या प्रतिपक्षांचा त्यावर भडिमार. त्याच्या तफेंच्या मंडळीची प्रशंसा पाहिली तरी ती याच मुद्द्यावर. पंतांचें काव्य ह्याजें काय हो ! किती गहन, मोठमोठ्या पंडितांसहि तें उकलण्याची पंचाईत, ' एकेका आयेंत दहा दहा अर्थ ! ! एकूण दोहों पक्षांचें भांडण तर खरें पण मुद्द्याची गोष्ट एक,—कीं मोरोपंताची कविता दुर्बोध. या दुर्बोधत्वामुळें कितीएक जणांची अशी प्रसिद्धी झालेली आहे, कीं मोरोपंताची कविता लावणें झालें तर त्यांनाच लावावी. अशा मंडळीस 'आर्यापंडित' ही लौकिक संज्ञा आहे.

आतां ही जी मोरोपंताच्या कवितेच्या संबंधानें हाकाहाक आहे ती पुष्कळ अंशां निवळ व्यर्थ आहे हें कोणासहि सकृद्दर्शनां सुद्धां दिसणार आहे. पहा कीं, मोरोपंताची कविता मराठी पांचव्या व सहाव्या यत्तेच्या पोरान्सहि चांगली समजते. कीर्तनसमयीं हरदास मोरोपंताच्या आर्या ह्याणतात; पण या आर्या निघाल्या कीं श्रान्तिमंडळी हुकल्या घ्याऱ्याला लागली किंवा उठून जावयाला लागली असेंहि कोठें आढळत नाही. हरदास तरी जातीनें मोठे विद्वान् व महापंडित असतात असें नाही.

१ दादोबांनीं मोरोपंताची श्रीहर्षाशीं जी तुलना केली आहे तिजवरून वरीलच भ्रम उत्पन्न होणारा आहे. शिवाय त्यांच्या इंग्रजी व मराठी प्रस्तावनेंत जो उल्लेख आहे तो येणेंप्रमाणें—

“Experience has perfectly satisfied me that even among Sanscrit scholars in this country, few can pretend to the full and easy comprehension of this little poem without mental efforts of no ordinary kind.”

“त्यांत आणखी पंतांच्या काव्यांत निष्णात ह्याणून बाखाणलेल्या पुरुषांमध्येहि बहुतेकांस 'केकावलि' हा ग्रंथ साद्यंत लागत नाही, असाहि बोभाटा माझ्या ऐकण्यांत होताच; या सर्व कारणावरून मोरोपंतांच्या ग्रंथावर टीका करण्यास हाच लहानसा ग्रंथ म्यां निवडून काढला.”

महाराष्ट्रकवितेचें ज्ञान व तिची चांगली उपस्थिति, आणि सामान्य प्रकारची व्युत्पत्ती एवढी सामग्री असली ह्याजेल त्यांचें काम चांगलें चालतें. मग अशांसहि जी कविता स्वतः समजायास व थोतूजनांस समजावयास मोठीशी कठिण जाते असें नाहीं तिच्या दुर्बोधतेची प्रसिद्धि किती पोकळ ह्याणावी ! असें तर आजपर्यंत कोणाच्या पद्याप्यांत आलें नसेल, कीं आज अमुक अमुक आख्यान लावायाचें तर त्यावरील आर्यांची कोणा महापंडितापार्शी जेव्हां संता घेऊन फोड करून घ्यावी तेव्हां मग हरदासाने कीर्तनाला उभें रहावें ! शिवाय, हेंहि पुष्कळांस माहीत असेल कीं छापण्याचा प्रचार इकडे सुरू झाल्याच्यापूर्वी प्रस्तुत कवींचे ग्रंथ इतर महाराष्ट्र कवींच्या ग्रंथांप्रमाणे लोक हस्तलिखित प्रती करून संग्रहास ठेवीत, व पुष्कळांचा प्रस्तुत कवींच्या आर्याविषयी छंद असल्याविषयीहि लौकिक असे. तर या सर्व प्रकारांवरून प्रस्तुत प्रकरणाचा काय निकाल होतो तो वाचकांनांच पहावा !

कवीविषयींच पाहिलें तर त्याच्या ग्रंथांतहि आपलें काव्य मोठें गहन आहे व तें उकलणें हें पंडितांशिवाय इतर कोणाच्यानेहि हाणार नाहीं अशा प्रकारची कोठेंहि प्रौढी झोकलेली आढळत नाहीं. स्वतःविषयींचे जे त्याचे कोठें कोठें उल्लेख आहेत त्यांत आपल्या कृतीच्या सरसत्वाविषयींच त्यानें लिहिलेलें आढळतें. उलट्या एके ठिकाणीं ('मंत्ररामायणा'च्या प्रस्तावनेंत) असा मात्र उल्लेख आढळतो—

कोठें दुरान्वित पद कोठें चुकली असेल यतिमात्र ।

अतिमात्र दोष ऐसे न वदोत कवी समस्तगुणपात्र ॥

जो कवि दूरान्वयाच्या योगाने वाचकांस काव्य समजतांना अडचण पडूं नये

१ उदाहरणार्थ पुढील आर्या पहा—

हें भीष्मपर्व पावो साधुश्रुतिशकुलीनभा सावें ।

श्रीव्यासकृत मयुरेश्वर-विलसित वेगळें न भासावें ॥

रसिक कवि परम सज्जन भगवद्भक्त प्रसन्न होतील ।

न गमले यापरिस हित तो जो वदनांत अमृत ओतील ॥

भारत.

जैमिनीकृताश्वमेध-स्थित कुशलवचरित वर्णिलें आहे ।

बा हे रीति पहावी मग तों वाटे सुधानदी वाहे ॥

नामरसायन.

पद्याकांतपदींच कृष्णविजयग्रंथांबुजन्मांजळी

भावें वंदुनि अर्पिला हरिजनामर्थें किती जे अली ।

ते याचा रस सेवितीलचि शिरों वाहेल सन्मंडळी

हा स्वस्वामिपदप्रसाद खळ तो भीतील जैसा कळी ॥

बृहद्भाम.

याविषयीं एवढा संकोच वाढगीत होता तो आपलें काव्य होईल तितकें दुर्बोध कर-
ण्याविषयीं झटेल कीं काय याचें अनुमान कोणासहि सहज होणार आहे !

आतां एवढें मात्र खरें आहे कीं, मोरोपंताचें कवित्व केवळ द्राक्षापाकाच्याच वर्गांत येणार नाहीं. साऱ्या महाराष्ट्र कवींत त्याचें काव्य समजण्यास अंमळ श्रम लागतील खरें. तरी जो बहुश्रुत आहे ह्मणजे ज्यास संस्कृत शब्द वरेंच माहीत असून समासांची मोडणी समजली आहे, आणि प्रस्तुत कवीची पद्धति ज्यास थोडीशी ठाऊक झाली आहे, त्यास ह्मणजे दरएक आर्थशां अर्थबोध होण्याकरतां थबकून रहावें लागेल असें मुळांच नाहीं. बहुतेक आर्या त्यास वाचतां वाचतां सहज उलगडतील. क्वचित् ठिकाणां मात्र, कीं जेथें यमकामुळें, प्रासामुळें वगैरे वाक्याची रचना अंमळ अव्यव-स्थित झाली असल, तेथें थोडासा विचार करावा लागेल; तरी ज्याप्रमाणें सूर्याच्या आड आलेला ढग त्याच्या विवावरून निघाला असतां अंधार जाऊन एकदम चक्रे होते, किंवा धुराचा भपकारा वर निघून जाऊन अभीची ज्वाला प्रगट होते, त्याप्रमाणें वरील ठिकाणां एकदम अर्थव्याप्ति झाली असतां मनास चमत्कार व आल्हाद होतो ! तसेंच कांहीं थोड्या ठिकाणां अर्थ खरोखरच दुर्बोधाहू असल. 'नवनीतांत'हि अशां कांहीं स्थले आहेत; तां आमच्या वाचकांपैकीं पुष्कळांच्या लक्षांत असतीलच. पण हा दुर्बोधपणा वाचकांस मुद्दाम घोळांत पाडण्याकरितां कवीनें आणलला असतो किंवा यमका-दिरचनेमुळे झालेला असतो असें ह्मणवत नाहीं. कांकी, असला प्रकार बहुतेक कवींच्या ग्रंथांत, आणि त्यांतून ज्यांनीं ग्रंथरचना पुष्कळ केली त्यांच्यांत तर आढळाय-चाच. प्रस्तुत कवीविषयीं असें ऐकण्यांत आहे. कीं तो एका बैठकीस शंभर शंभर दीडशें दीडशें आर्या रचीत असे, व त्याच्या हातच्या पंढरपूरच्या प्रती ज्यांनीं पाहि-ल्या आहेत ते सांगतात कीं त्यांत एकहि अक्षर कोठें खोडलेलें आढळत नाहीं. याव-रून स्पष्ट दिसतें कीं, कित्येक इंग्रजी कवींचा जसा प्रघात असे, कीं आपली कृति जितकी उत्कृष्ट व जितकी निदोष करवतां येईल तितकी झाली व शेकडों वेळां तिज-वरून नजर व लेखणी फिरली ह्मणजे मग ती बाहेर काढायची, तसा प्रकार मोरो-पंताचा नसावा. तर शंभरपंथीयर, डायडन इत्यादि कवींप्रमाणें जें एकदां पहिल्या तडाक्यास लिहून टाकलें तें टाकलें, त्यांत पुनः फारकरून फेरफार व्हावयाचा नाहीं, ही त्याची तऱ्हा असावी. तर या कारणामुळे प्रस्तुत कवीच्या ग्रंथांत कोठें कोठें दुर्बोध स्थलें राहिलीं असावीं असें वाटतें. याखेरीज अपपाठ हेहि स्थलविशेषीं

१. रचनाचापल्याच्या योगानें होणाऱ्या दुर्बोधत्वाचें एक चमत्कारिक उदाहरण स्काटच्या 'लेडी आफ दि लेक' नामक काव्यांत आहे. याच्या पहिल्या सर्गांत एके ठिकाणीं नवश्रीच्या वर्णनांत पुढील दोन ओळी आढळतात—

(पुढें चालू).

अर्थभ्रम होण्यास कारणभूत होत असतील; कांकी, इंग्लंडांत जसे आहे, व हल्लीं इकडेहि चालू झाले आहे, कां छापखान्याच्या सोयीमुळे ग्रंथकारानेंच खुद्द तयार केलेला प्रत वाचकांस मिळते,—तसा प्रकार अर्थांतच जुन्या महाराष्ट्र कवींस लागू नाही. तेव्हां लेखकपरंपरेच्या योगानें झालेल्या प्रमादांचें प्रायश्चित्त विचाऱ्या कदास योग्ये येते!

गतानुगतिको लोको न लोकोः पारमार्थिकः ।'

अंक ५८.—(१) विषयोपक्षेप. (२) लोकांच्या गतानुगतिकतेमार्फत्या नवृत्ति. (३) मोरोपंताच्या काव्याचें अनेकार्थत्व. (४) प्रस्तुत कवीचें पांडित्य. (५) शोधण्याची व त्याची तुलना. (६) त्याच्या कवितेंतील अनेकार्थात्मक पद्यें. (७) ५३ व्या अंकांतील आर्येविषयी विचार.

१. गेल्या अंकांत मोरोपंताच्या संबंधानें जे कित्येक विलक्षण सगज लोकांत आहेत त्यांविषयी बहुतेक विचार झाला. आतां त्यांतील एक मात्र कलम राहिलें आहे. हें कलम कोणतें तर प्रस्तुत कवीचें श्लेषप्रियत्व, ह्मणजे त्याच्या आर्यांचे दहा अर्थ होतात, हें होय.

Fox-glove and night-shade, side by side,

Emblems of punishment and pride.

या ओळी कवीस स्वतःच्या स्वतःस कळेनात याविषयीं एके ठिकाणीं पुढील चमत्कारिक लेख आढळतो—

“Soon after the publication of the *Lady of the Lake*, and whilst his fame was at its highest, Scott received a visit from an old and valued friend. Their conversation naturally turned on the successful poem, and the friend, delighted with the work as a whole, still declared that some lines were quite unintelligible to him. Picking up a copy of the book, he opened it at this passage, and pointed it out to Scott, saying, ‘There, I have puzzled over those two verses for hours, and I can’t see your meaning. “Well” replied the poet, with his broad smile and accent, “it would have been a strange thing if you had seen my meaning, for I could never see it myself.” This anecdote is related on the authority of the son of Scott’s friendly critic.”

वरील गोष्टीचा प्रलय ‘मंत्रमय भागवत’वरून आह्मांस आला. याची एक जुनी प्रत आह्मांस मिळाली होती. ती व पंढरपुरची प्रत यांत अनेक ठिकाणीं विलक्षण तऱ्हेचे फेर आढळले. वरील अस्सल प्रतीखेरीज पुष्कळ ठिकाणांचा अर्थ कांहीं कळला नसता! वरील रामायण हें हल्लीं ‘काव्यतिहाससंग्रहां’त छापत आहे.

१. “जग हें गतानुगतिक आहे, ह्मणजे जिकडे एक गेला तिकडे दुसऱ्यांनीं डोळे मिटून जावयाचें, परमार्थ ह्मणजे वास्तविक गोष्ट काय आहे तिच्याविषयीं कोणी शोध करित नाहीं.”

२. लोकांची सामान्यतः प्रवृत्ति अशी आढळते की, जो समज एकदां होऊन बसला तो 'पछिंसी आई' या न्यायानें केवळ अंधपरंपरेनें पुढें चालवायाचा. एकंदर राष्ट्राच्या मानानें कोणत्याहि देशांत पहातां विद्वज्जनांची संख्या थोडीच असल्यामुळें, आणि त्यांतून राज्यवंदाच्या टीपेवर निर्वाह न करतां आपणाजवळ आपला खाजगी कांटा बाळगून सत्यासत्य तोलणारी मंडळी तर वरच्याहूनहि फारच थोडी असल्यामुळें वरचा गतानुगतिकत्वाचा प्रकार सर्वत्र आढळण्यांत येतो. आमच्या देशांत वेदाविषयी, काय समजून आहे ती कोणासहि सांगावयास नकोच;—कीं त्यांचा अर्थ केवळ अगम्य आहे. जसा नीलनदीच्या उगमाचा शोध अद्याप लागला नाही, व तो लागण्याचा उद्योगहि 'नदीचें मूळ आणि ऋषीचें कूळ' या वचनाप्रमाणें निषिद्ध होय; त्याप्रमाणेंच अनादि जी श्रुति तिचा अभिप्राय परम दुरापास्त असून त्याविषयी, परिश्रम करणेंहि व्यर्थ व साहसात्मकच होय! पण हा समज कितपत खरा आहे याविषयी अलीकडे कोणासहि संशय उरण्यास जागा राहिली नाही. आमचे रेणानदीकांठचे पाश्चात्य आर्यबंधु तर रूपावळी झाली कीं प्रथमतः 'अग्निमीळे'वर धडाका उडवतात! आणि एकंदरीत पहातां ऋग्वेदाचा अर्थ कोणासहि होत नाही हें ह्मणणें 'रामायण' किंवा 'राजा शिवाजी' हीं काव्ये कोणासहि कळत नाहींत. असें ह्मणण्याप्रमाणेंच अत्यंत असमंजस होय. पण लोकांच्या मनाचा असा एक चमत्कारिक स्वभाव आहे,—तो येथेंच नव्हे, तर चोहोंकडेहि असाच आढळतो—कीं जें दृश्य व परिचित त्यापेक्षां जें अदृश्य व अपरिचित त्यास अधिक मान! तेव्हां या स्वभावांस अनुसरूनच जो वेद एवढा परमपूज्य त्याचा अर्थ एवढा उत्तम असेल हें लोकांच्या मनाच्यानें घेव-

१. वरील प्रमेयाचें पुढील दोन सुभाषितांत दृष्टांतासहित निरूपण केलें आहे—

अतिपरिचयादवज्ञा संततगमनादनादरो भवति ।

मलये भिल्लपुरंध्री चंदनतरुकाष्ठमिधनं कुरुते ॥

अतिपरिचय खोटा मान राहात नाही ।

प्रगट दिसत मातु तो जर्गी तुच्छ पाही

लघु शशि द्वितियेचा वंदिती सर्व भावें

ह्मणवुनि सखया रे दूर देशीं रहावें ॥

२. वेदाचा अर्थ सुगम आहे, व युरोपियन लोक प्रथमतःच ऋग्वेद हातीं धरतात, या दोन्ही गोष्टी पुष्कळ वाचकांस कदाचित् विलक्षण वाटतील; पण वेदाचें दुर्बोधत्व त्यास कशा-मुळ प्राप्त झालें आहे हें समजें असतां वरील विस्मय नाहीसा होईल. 'ज्ञानेश्वरी'च्या दुर्बोधतेचें जें कारण तेंच वेदाच्या दुर्बोधतेचें होय. 'ज्ञानेश्वरी'ची भाषा जुनाट असल्यामुळें अर्वाचीन महाराष्ट्र भाषा जाणणारांस वरील ग्रंथ जसा अदृष्ट लागतो, त्याप्रमाणेंच पंच-महाकाव्यांशींच ज्याचा परिचय त्यास ऋग्वेदाची भाषाहि अत्यंत अपरिचित वाटते. हल्लीं-
(पुढें चालू).

वत नाही. असो; दुसरे उदाहरण मूर्तिपूजेचे घ्या. हा मार्ग वेदावहित आहे किंवा नाही, खऱ्या 'जिवंत' देवास मूर्तिपूजेची चीड येते किंवा नाही, वगैरे विचार एकीकडे ठेवले असता केवळ इतिहासज्ञानावरून कोणासहि कळणार आहे की, मांजरांस व मुस-
रींस भजणाऱ्या लोकांनी पर्यंतप्राय मीनारे बांधले, जुपितराच्या एका भक्तांन साऱ्या
पृथ्वीवर आपली गरुडांकित निशाणे फडफडाविली व दुसऱ्यांनी सर्त विद्यांचे
व कलांचे सार्वभौमत्व संपादन केले, मारया देवांच्या भजकांनच अन्य-कृष्ट मूर्तकार
चित्रकार व मंदिरकार जन्मले आहेत, खुद्द आमच्या देशांतच पाहिले असता गाईच्या
भजकांनी साऱ्या आर्यभूमीचे आधिपत्य संपादन केलेले आहे, व तुळशीच्या पायां पड-
णाऱ्या बायांनीहि वेळोवेळां राज्याचे सुकाणू हाती धरलेले आहे, किंबहुना रणमंडळांत
गर्जनाहि केली आहे! तसेंच एकंदरीत पहातां आजपर्यंत जेवढी राष्ट्र उदयास आली
त्यांतील बहुतेक मूर्तिपूजकच होती, व आज जगांत जी सुधारणा दृष्टीस पडते आहे
तीहि फारकरून वरील लोकांपासूनच आलेली आहे. पण हें सर्व सर्वांच्या एवढें
डोळ्यांसमोर दळदळीत असतां शत्रूंचे व्याख्यान किंवा सामाजिकांची 'जुक्ती' एकली
असतां त्यांत मतलब काय आढळतो, - कीं मूर्तिपूजेसारखा घोर पापमार्ग दुसरा कोणता
नाहीं; जेथें मूर्तिपूजा आहे तेथें विद्या नाही, कला नाही, नीति नाही, शौर्य नाही,
दया नाही, - काहीं नाही! चोरी, चाहाडी, शिंदळकी, मारामाऱ्या, खून, रक्तपात,
या अनर्थपरंपरेची मात्र रंगाडी! मूर्तिपूजा असली कीं तेथें सुखाचे वारे सुद्धां लागा-
याचे नाही, व विद्येची वार्ताहि ऐकूं यावयाची नाही! या सर्व उद्गारांचें मूळ पाहूं
जातां यहूदी, ख्रिस्ती व मुसलमानी धर्मांत उपदेशिलेला जो मूर्तीचा द्वेष तो आज
हजारों वर्षे अनेक राष्ट्रांच्या मनांत बिंबून जाऊन 'बाबावाक्यं प्रमाणम्' या न्यायानें
पितृपुत्रपरंपरेनें पुढें चालत गेला हें होय. आमच्या देशांतहि मिशनरींनीं मूर्तिपूजेच्या
नांवानें शतशः आरोळ्या मारल्या असल्यामुळे तेंच तुणतुणें पुढें ब्रह्मोनीं, सामाजि-

च्या इंग्रजी भाषेत व चोंसर कवीच्या भाषेन तसाच फरक आढळतो. शिवाय सप्तसिंधूच्या
तीरीं यज्ञयाग करणाऱ्या प्राचीन आर्यांच्या काळांत व हल्लींच्या मनुंत जमीनअस्मानचे अंतर
असल्यामुळे पूर्वीच्या पद्धति आतां विलकूल कळनाशा झाल्या आहेत हेहि वरील दुबोधनेचें
एक दुसरे मोठे कारण होय. तरी ज्या अर्थी पारशी लोकांच्या प्रमाणे आमचे जुने ग्रंथ
नाहोसे झाले नाहींत, व प्राचीन आर्यांचे वंशज आहो! या देशांतल्या देशांत अद्याप असून
पूर्वीची परंपराहि अद्याप केवळ विच्छिन्न झालेली नाही, त्या अर्थी 'जेंदावेस्ता' ग्रंथाप्रमाणे
आमच्या वेदांस निवळ दुबोधत्व आले नाही! त्यांची रचना साधी असल्यामुळे व विषयहि
सुगम असल्यामुळे आणि त्यांतून भाष्यादि साधनें अनुकूल असल्यामुळे, अर्थाची फोड हा-
ण्यास मोठेसे प्रयास आहेत असे नाही.

कांनीं, दयानंदभक्तांनीं व शेवटीं सत्यशोधकांनींहि चालविल्लें आढळतें !'

३. तर प्रस्तुत कवीच्या काव्याच्या अनेकार्थत्वाविषयीं आज सुमारे शंभर वर्षे लोकांत जी चालवा आहे ती वरील कलमांतील दोन सिद्धांतांप्रमाणें निवळ बाजारगण आहे. तिला आधार ह्मणून विलकूल नाहीं. मोरोपंताचे ग्रंथ उगीच चाळून जो पाहील त्यास सुद्धां कळून येईल कीं वरील गोष्टीस शेंडा ना वुडखा ! आतां इतके दिवस चालत आलेल्या प्रवादाविषयीं व राववहादुरांसारख्यांच्या अभिप्रायाविषयीं एवढें निश्चून जें आह्मी मत प्रगट करतां तें कशावरून हें सांगणें अवश्य आहे.

४. एक तर ही गोष्ट प्रथमतः लक्षांत आणली पाहिजे कीं मोरोपंत हा पंडित

१. परवां जो आगीचा भयंकर कहर उसळला त्याच्या संबंधानें एक पत्रिका या शहरांत दुसरे दिवशीं वांटली गेली. ती आमच्या वाचकांपैकीं फारच थोड्यांच्या पहाण्यांत आली असेल यास्तव तिचें पूर्वाधे येथें उतरून घेतां—

“सूचना—ता० १३ व १४ मे १८७९ दिवशीं पुणें शहरांत जो अग्निप्रलय झाला आणि तेणेंकरून जी लोकांस भयंकर स्थिति प्राप्त झाली, त्यावरून आमच्या मनांत अशी कल्पना उत्पन्न झाली कीं, आज ४० वर्षांपासून ह्या पुणें शहरांतल्या लोकांस तारक जो प्रभु येशूख्रिस्त याजकडे फिरण्याविषयीं बहुत बोध व सूचना मिळत अमर्त्यांना लोक येशूख्रिस्ताचा धिंकार करून आपल्याच गवानीं पुसून पापामध्ये राहिले आहेत. ह्मणून त्यांवर देवाचा भयंकर क्रोध पेटलेला आहे, आणि त्याच क्रोधाग्नीनें सदरहू दिवशीं आपल्यापुढें होणाऱ्या शिक्षेचा थोडासा भासला दाखविला. तर पृथ्वीवर रहाणाऱ्यांच्या दुष्टपणाचें शासन करायला परमेश्वर आपले स्थानांतून निघाला आहे. त्यानें सूप आपले हातांत घेतलें आहे. आणि तो आपलें स्वकें निर्मळ करील. गहू कोठारांत सांठवील, आणि भूसून विज्ञानाच्या अज्ञांत जाडून टाकील. जसा रात्री चार येता तसा प्रभूचा दिवस येईल, आणि कुशल व सर्व सलामत आहे असें जेव्हां मनुष्ये जाणतील तेव्हां जशी प्रसूतांची वेदना झाला लागते तसा त्यांचा अकस्मात् नाश होईल. आणि ते निभावणार नाहीत.”

नुकता जो साऱ्या दक्षिण हिंदुस्थानभर भयंकर दुष्काळ पडला होता त्याच्या संबंधांनींहि वरच्यासारखेच विलक्षण लेख ख्रिस्ती वतमानपत्रांतून येत असत, हें आमच्या वाचकांपैकीं कित्येकांस आठवत असेलच. बंगाल्यांतले प्रख्यात मिशनरी डॉक्टर डफ यांचा ‘हिंदुस्थानांतील बंड’ या नांवाचा पत्ररूप ग्रंथ आह्मां नुकताच वाचला, त्यांत तरी वरीलच चमत्कार आढळला. सदरील ग्रंथांतील एक मोठे प्रमेय हें होय कीं, वरील सालीं एवढा बंडावा व एवढा रक्तपात झाला याचें कारण काय !—काळतूस प्रकरण, राजेरजवाड्यांची दगाबाजी, रशियन लोकांनीं केली चिथावणी, वगैरे केप्रभृति इतिहासकारांनीं वर्णिलेलीं कारणें नव्हत, तर ईश्वराचा माजी कंपनी सरकारवर कोप ! तो कशाकरतां ?—तर हिंदुधर्माचें उन्मूलन करण्यांत त्यांच्याकडून जी कसर होत गेली तिजवरून !! वकलच्या इतिहासाच्या तिसऱ्या भागाच्या शेवटीं सन १८५३ सालच्या महामारीबद्दल इंग्रजी प्रधानमंडळीचा व स्कॉटलंड येथील धर्मोपदेशकांचा जो चमत्कारिक पत्रव्यवहार झाला तो दाखल केला आहे; तोहि प्रस्तुत प्रकरणीं समजत पडण्याकरतां वाचकांनीं वाचण्यासारखा आहे.

नव्हता. त्याची विद्वत्ता कोणत्या तऱ्हेची होती याविषयी गेल्या अंकांत कांही निरूपण केलेंच आहे. त्याच्या वेळां मराठी बादशाहीचा कळस झाला असल्यामुळे एतद्देशीय जुन्या विद्येचे पुनरुज्जीवन होऊन तिचा प्रचार ह्मणजे जसा इंग्रजी विद्येचा झाला आहे तसा सर्वत्र झाला होता खरा, तरी प्रस्तुत कवि तिजविषयां केवळ उदासीन होता. पौराणिक व्युत्पत्तीच्या पलीकडे त्यानें कधीं हांव बांधली नाहीं. तीं शास्त्रांच्या अध्ययनास लागता तर त्यांत पारंगत होऊन भट्टाचार्य पदवीला पोचता यांत संशय नाहीं पण त्याच्या मनाची प्रवृत्तिच निराळा पटला. तुकारामास विद्वांसद देऊं केलें असतें तर तें त्यास जितपत पसंत पडलें असतें, किंवा रामदासांच्या पायांवर त्यांच्या दिग्विजयी शिष्यानें आपल्या कर्माची नवा बादशाही वाहिली असतां तिजविषयां त्यांनीं जितपत लोभ प्रगट केला, तितपतच आमच्या कवीसहि कणाद, पाणिनि, जैमिनि इत्यादि शास्त्रकारांच्या वाङ्मयाचें सार्वभौमत्व संपादन करण्याची हौस होती. तेव्हां 'घटपटादि खटपटां'त न पडतां प्रस्तुत कवीनें परमार्थसाधनास जेवढा व्युत्पत्तीचा भाग अवश्य तेवढाच संपादन केला. बहुतेक महाराष्ट्र कवींची पांडितता कितपत होती याविषयी पूर्वी अनेक वेळां लिहिलेंच आहे, व त्यांपैकी 'पांडित' हें उपपद कोणत्या कवीस मात्र यथार्थत्वानें लागू पडतें हेहि गेल्या अंकांत सांगितलेंच आहे. या पांडित कवीसहि पुढें स्वपांडित्याचाच पश्चात्ताप होऊन तें ओझें भगवद्भक्तीच्या पायीं उतरून ठेवावें लागलें; व बाकीच्यांचा तर पांडित्यावर केवढा कटाक्ष होता हें त्यांच्या ग्रंथांतील उल्लेखांवरून दिसून येतें. मग असलें पांडित्य जोडून आपल्या मुख्य उद्देशास बळेंच

१. तुकारामाचा एक अंभंग पूर्वी दिलेला आहे. तो येथें दाखल करतो—

बरा कुणबी केलों । नाहीं तरि दंभेंचि असतों मेलों ॥

मलें केलें देवराया । नाचे तुका लागे पायां ॥

विद्या असती कांहीं । तरी पडतों अपायीं ॥

सेवा चुकतों संतांची । नागवण हे फुकाची ॥

गर्व होता ताठा । जातों यमपथें नाटा ॥

तुका ह्मणे थोरपणें । नरक होती अभिमानें ॥

रामदासांनं ह्मटलें आहे—

नको शास्त्र अभ्यास व्युत्पत्ति मोठी

जडे गर्व ताठा अभिमान पोटी ।

रंगनाथाचें एक पद आहे—

श्रुतिपारायण शास्त्र सुभाषित उत्तम पांडित झाला रे ।

योगकळा सकळा अनुलक्षित वायु समग्रहि प्याला रे ॥

भूतभविव्य गमे समयीं यमनियमहि वश्य तयाला रे ।

(पुढें चालू).

व्याघात करून घेण्याचा उद्योग मोरोपंतानें केला नाही हें सहजच आहे. वरील उद्देश त्याचा दोन प्रकारचा होता. एक तर 'दयामृतघना'ची प्रसादवृष्टि आपणावर होण्याची आपल्या अंगां पात्रता यावी, आणि दुसरा हा काँ, आपल्या देशबंधूसहि वरील लाभ होण्यास साधनीभूत असा नूतन कवित्वप्रकार दाखवावा. या दोहोंखेरीज त्याचा आणखी कोणताहि हेतु नव्हता हें त्याच्या सर्व ग्रंथांवरून स्पष्ट दिसते.

भुललारे भुललारे प्राणी भुलला या आभासा रे ।

आत्मकळा नकळे भ्रमला नर व्यर्थ पराक्रम गोला रे ॥ ध्रु० ॥

पंतांनीहि 'अकराव्या स्कंधा'त झटलें आहे—

गालिताहंकृति जाणे बंधा मोक्षासि अनुभवां चढला

तो पंडित इतर नव्हे जरि पुष्कळ सर्वे शास्त्रही पढला ॥

१. 'विविधज्ञानविस्तारा'च्या पहिल्या वर्षाच्या पांचव्या अंकांत पुढील विलक्षण मजकूर आढळतो—

“मोरोपंत वैराग्यामुळें जर कारकुनीचा धंदा टाकून कविता करायला लागला असता, तर त्यानें एकनाथ, ज्ञानेश्वर प्रभृति साधूंप्रमाणें भक्तिमार्ग धरिला असता व एकनाथ, ज्ञानेश्वर, रामदास यांप्रमाणें केवळ पारमार्थिक विषयांवर ग्रंथ केले असते; किंवा वामनासारिखें तरी कांहीं ग्रंथ इतर विषयांवर व कांहीं नुस्ते पारमार्थिक विषयांवर केले असते. परंतु त्या प्रकारचें कांहींच नाहा. त्यानें जी कविता केली ती सर्व स्वतःचे कीर्तीसाठीं केली, परमेश्वराचें गुणवर्णन करण्याकरितां रचली नाहीं. सूक्ष्म पाहिलें असतां असें वाटतें काँ, मोरोपंत ईश्वराला फारच थोडा मान देत असे.”

वरील 'सूक्ष्मदृष्टि' आक्षेपकाची नंजर पुढील पद्यांवर गेली असती तर 'स्वतःचे कीर्तीसाठीं कविता केल्या'चा भयंकर आरोप तो आमच्या त्रिचाऱ्या कवींवर बहुधा न घालता!—

हरि ज्यांचा कैवारी त्या पांडुसुतांसि वंदितों भावें ॥

वाटे चरित्र त्याचें कांहीं आपण तरावया गावें ॥

‘आदिपर्व.’

ज्यांच्या गानें व्हावें प्रेमाश्रु-क्षपित-चंदन मयूरें ॥

आर्या समर्पिल्या हरि-चरणां श्रीरामनंदन मयूरें ।

‘स्वर्गारोहण पर्व.’

सुयश न जयांत हरिचें चित्रहि गुणभवन कवन तें अशुचि ।

त्यांत सुमति नर न रमति पळहि बहु मानिती तथा पशुचि ॥

‘भागवत.’

पुन्हा न मन हें मळो दुरित आत्मबोधें जळो ॥

‘केकावलि.’

ज्या कवीनें भगवद्‌शोवर्णनपर ग्रंथांतहि मंत्ररचना केली, एक रामायण पुरेसें न वाटून अष्टोत्तरशत रामायणें रचण्याचा विलक्षण खटाटोप केला, व केवळ लोकहितपर बुद्धीनें रामायणभारतादि ग्रंथांचें सार प्राकृत वाणीनें सर्वांस समर्पण केलें, त्याच्याचविषयी वरील उल्लेख करणें हें केवढें धाष्ट्य होय, केवढें अज्ञान होय, किंवा केवढा दुराग्रह होय !!

५. आतां प्रस्तुत कवीच्या ग्रंथांचें ज्यांनीं उगीच बरवर अवलोकन केलें आहे त्यांची अशी समजूत होणें सहज आहे, कां ज्या कवीनें संस्कृत शब्दांची भरपूर याजना, समासांची रचना, आणि यमक व प्रास यांचा थाटमाट हें सर्व आपल्या कवितेंत आणून तीस संस्कृत कवितेचें साम्य आणिलें त्यास ही स्फूर्ति पंक्ताव्यावरून विशेषकरून 'नैषधा'वरून, तसेंच 'लक्ष्मीसहस्र', 'वासवदत्ता', 'कादंबरी' वगैरे ग्रंथांवरून झाली असावी. रा० ब० दादोबा पांडुरंग यांनीं आपल्या व्याकरणाच्या प्रस्तावनेंत व 'यशोदा पांडुरंगी'च्या प्रस्तावनेंत मोरोपंताची श्राद्धर्षी जी तुलना केली आहे ती बरील समजुतीवरूनच होय. पण वस्तुतः पदांतां बरील साम्य अत्यंत भ्रामक होय. तें इतक्यापुरतें मात्र खरें धरतां येईल, कीं संस्कृत भाषेचें अत्यंत उज्ज्वल स्वरूप जसें 'नैषधा'ंत दृष्टीस पडतें तसें मराठीचें मोरोपंताच्या काव्यांत आढळतें. 'नैषधा'ंत जशी अनुप्रासाची गर्दी आढळते व रचनेची कृत्रिमता नजरेस येते त्याप्रमाणेंच आमच्या महाराष्ट्रकवीच्या कवितेंतहि अनुप्रास व यमक हीं दोन्ही भरपूर असून पदरचनाहि प्रायः केवळ सुगम नसते. पण एवढ्याखेरीज बाकी कोणत्याहि प्रकारचें सादृश्य बरील दोषां कवींत किंवा त्यांच्या कवितेंत बहुधा आढळणार नाही. श्रीहर्ष केवढा पंडित होता हें त्याच्या महाकाव्याच्या शेवटीं त्यानें स्वरचित नानाशास्त्राविषयक ग्रंथांचे जे उल्लेख केले आहेत त्यांवरून स्पष्ट दिसतें; आमच्या महाराष्ट्रकवीच्या पांडित्याविषयी मागे लिहिलेंच आहे. श्रीहर्षाच्या काव्यांत पदलालित्य उत्कृष्ट प्रकारचें आढळतें; आमच्या मराठी कवींपैकीं तर एकानेंहि बरील गुण साधण्याविषयी विशेष परिश्रम केलेले दिसत नाहीत. 'नैषधा'ंत तेराव्या सर्गांत पांच नलांचें वर्णन करतांना कवीनें श्लेषाची कमाल करून सोडली आहे.—एक अर्थ नलाकडे, एक इंद्राकडे; पुनः एक नलाकडे दुसरा अग्नीकडे, याप्रमाणें नलाचें व चार लोकपालांचें एकेकाच श्लोकांत वर्णन केलें आहे; पुनः उलट घेऊन एकेका लोकपालाचें व नलाचें श्लेषकरून वर्णन केलें आहे; आणि शेवटीं एका श्लोकांत तर नलाचें व चार दिक्पालांचें वर्णन केलें आहे !' आमच्या प्राकृत मयूरकवीच्या नलोपाख्यानांत पाहिलें तर वरच्यासारखी कांहीं एक गडबड नसून मूळ भारतकाराचाच त्यानें साधा किता वळविला आहे. श्लेषाच्या संबंधानें पाहिलें तर सान्या उपाख्यानांत एका आर्थेंत मात्र एक लहानसा श्लेष केलेला आढळतो. बाकी जो कविताप्रदेश बरील संस्कृत कवीच्या

१. रघुनाथ पंडितानें 'नैषधा'चें अनुकरण करून शारदेकडून चारी लोकपालांचें व नलाचें विशेष वर्णन करविलें आहे हें आमच्या वाचकांपैकीं कित्येकांस माहीत असेलच. 'नलोपाख्यानां'तील २२७-२३१ श्लोक पहा.

१. बरील आर्या ही होय—

(पुढें चालू).

वाग्देवीनें पदलालित्यपूर्वक नृत्य करून सारा अलक्तकांतित करून सोडला, व रसिकका-
मिजनांच्या हृदयाचा भेद करणाऱ्या कटाक्षशरांनां मदनाचें पंचशरत्व सार्थ करून कालि-
दासाने वर्णिल्याप्रमाणें

श्यामीचकार वनमाकुलदृष्टिपातै-
र्वातेरितोत्पलदलप्रकरैरिवाद्रैः ॥

अशी स्थिति तिनें ज्याला आणली, त्याच प्रदेशावरून पंतांची वागवधू कुलस्त्रीप्रमाणें
दृष्टिचांचल्य मुळीं प्रगट न करतां केवळ मर्यादशीलपणानें नीट गेली आहे! तेव्हां
एकंदरीत पहातां प्रस्तुत महाराष्ट्र कवीची वरील संस्कृत कवीशीं तुलना करणें हें
यथार्थ नव्हे.

दुर्बोधतेच्या संबंधानें तर प्रकृत कविद्वयाची तुलना वरच्याहूनहि असमंजस
होय; कां कीं दोषांवरहि वरील आक्षेप ह्मणण्यासारखा लागू पडत नाही. जो सामान्य
व्युत्पन्न आहे त्यास 'नैषध'चे श्लोक अगदींच कळणार नाहीत असें नाही, व ज्याचा
महाराष्ट्र कवितेशीं वराच परिचय झाला असेल त्यास मोरोपंताच्या आर्या मुळीं लाग-
णार नाहीत असेंहि नाही. एवढें मात्र ह्मणतां येईल खरें, कीं एका पक्षीं कालि-

अनुपम अनुरूप अनघ जरि वरिला त्वां नृपात्मजे न नल ।

होइल केवळ तापद कीं जो नर नल न हांय तो अनल ॥

१. दशरथ राजाच्या मृगयेचें वर्णन—

तत्प्रार्थितं जवनवाजिगतेन राज्ञा

तूणीमुखोद्धृतशरेण विशीर्णपंक्ति ।

श्यामीचकार वनमाकुलदृष्टिपातै-

र्वातेरितोत्पलदलप्रकरैरिवाद्रैः ॥

“चपल धोड्यावर बसलेला आणि भाल्यांतून ज्यानें वर वाण ओढलेला आहे असा तो
राजा त्या कळपाच्या मागें लायला अमतां सारीं हरणें विसरून त्यांनीं तो वनप्रदेश आपल्या
भयान्चल दृष्टिपातांनीं काळा सावळा करून टाकला;—जणों काय बाच्यानें उडालेल्या अशा
जलाद्रं नील-कमलपत्रांनींच!”

२. दादीबांनीं 'यशोदा पांडुरंगी'च्या प्रस्तावनेंत पुढील अभिप्राय प्रगट केला आहे—

“कालिदास, भवभूति, माघ, आणि श्रीहर्ष, यांचीं अनुक्रमें रघुवंशकिरातादि जीं
प्रसिद्ध महाकाव्यें आहेत, त्यांमध्ये शब्दांच्या काठिण्यावरून आणि अर्थान्वयाच्या गूढत्वा-
वरून श्रीहर्षाचें जें शेवटलें नैषधकाव्य, त्याचें दुर्बोधत्व बहुधा लोकांतुभूत आहे; तसेंच ज्यांस
संस्कृत भाषा अवगत नाही, अशा प्राकृत जनांस मोरोपंताच्या काव्यांत संस्कृत शब्दांचा
भरणा पुष्कळ असल्यानें, साहजिक त्या शब्दांच्या अपरिचयामुळे, आणि प्राकृत जनांस
अप्रसिद्ध असे संस्कृत शब्द, आणि निवळ प्राकृत व ग्राम्य शब्द, यांचें मिश्रण असल्यानें
संस्कृतभाषाभिज्ञ अशा पंडितांसहि त्यांची निवड करून अर्थयोजना करण्यांत अवघड प्रसंग

(पुढें चालू).

दासाच्या किंवा बाणभट्टाच्या कवितेंतील प्रसाद जसा प्रायः अदृष्टगार नाही, त्याप्रमाणेंच दुसऱ्या पक्षां वामन किंवा मुक्तेश्वर यांच्यासारखें सुगमत्वाह बहुधा सांपडायाच नाही. तसेंच एका पक्षां पंचनली प्रकरणांतून पार पडण्यास जसें टीकाकाराचें थोडें बहुत तरी साहाय्य घ्यावें लागेल, त्याप्रमाणेंच 'बृहद्शमा'चा फोड करतानाहि केवळ प्राकृत वाचकास संस्कृतज्ञाची मदत घेतल्याशिवाय फारकरून चालणार नाही. तरी ज्याप्रमाणें 'किरातार्जुनीया'च्या व 'शिशुपालवधा'च्या एकेका सर्गावरून सगऱ्या काव्यावर दुर्बोधतेचा दोष आणणें बरोबर होणार नाही, त्याप्रमाणेंच वरच्यासारख्या प्रसंगोपात्त दुर्गम स्थलांवरून वरील दोषां कवींचे ग्रंथ डांगराळ प्रदंशप्रमाणें मोठे अडचणीचे आहेत असें ह्मणणेंहि उचित नव्हे !

तेव्हां प्रस्तुत कवींच्या काव्यांत भरपूर श्लेष आहेत हा जो लोकप्रवाद आजपर्यंत चालत आला आहे तो खरा असण्याचा कितपत संभव आहे हें वरील निरूपणावरून लक्षांत येईल. आतां प्रत्यक्ष प्रमाणावरून काय सिद्ध होतें तें पाहूं.

६. आमच्या वाचकांस माहीत असेलच, कीं यापूर्वी अनेक वेळां प्रस्तुत विषयाच्या संबंधानें उल्लेख करून मोरोपंताच्या आर्यांच्या अनेकार्थत्वाचें प्रत्यक्ष उदाहरण दाखविण्याविषयी आह्मी सूचना केल्या आहेत. पण गेल्या ५३ व्या अंकांतील एका पत्राखेरीज आजपर्यंत कोणाकडूनहि वरील संबंधाचा कांहीं एक मजकूर आलेला नाही. तेव्हां यावरून निदान आज तरी इतकें ह्मणण्यास प्रत्ययाच नाही, कां ज्या अर्थी आजपर्यंत निदान दोन अर्थीची तरी एकहि आर्या कोणाकडून दाखविण्यांत आली नाही, त्या अर्थी पंतांच्या आर्यांचे दहा दहा अर्थ होतात ही लोकवाती पृथ्वीवर

असण्याच्या दृढ संभवामुळे, तसेंच समयविशेषी शब्दांचा दूरान्वय असल्यानें अर्थज्ञानाच्या दुःसाध्यामुळे, मोरोपंताचे काव्यहि दुर्बोध आणि कठिण झणून बहुधा सर्व जनांस अनुभूत आहे."

वरील अभिप्रायांपैकीं दुसऱ्याविषयी येथे कांहीं लिहावयास नकोच. पहिल्याचें यथा र्थत्व पुढील उताऱ्यावरून कळून येईल—

With the structure or frame of the poem our delight is nearly unqualified. The language is highly elaborate, bearing the mirror's polish. It never becomes common-place, and bears throughout a sustained tone of sprightliness and elevation. Although we find a continual play upon words for many verses together, yet, not only is the sense not lost in a mere jingle of syllables, but the general effect is often much enhanced by the harmonious contrast of open and concealed meanings."

Dr. Roer.

सिंहाचें एकच जोडपें आहे, वेळूचीं लेणीं हीं पांडवकृत्यें होत, अग्निपुराणांत आग-गाडी आहे, शनपथ ब्राह्मणांत तारायंत्र आहे, या गप्पांपैकींच एक गप्प होय !

आतां आम्ही आपल्या तर्फेचें जें प्रत्यक्ष प्रमाण दाखविणार तें दोन प्रकारचें आहे. एक 'नवनीता'च्या दोन भागांवरून व मोरोपंताचा अत्यंत मान्य ग्रंथ जो 'केकावालि' त्यावरून. आणि दुसरा प्रकार वर सांगितलेल्या पत्रांत दाखल केलेल्या आर्येचें बहुलार्थत्व कितपत यथार्थ होय हें दर्शविण्यांत येईल हा होय.

तेव्हां प्रथमतः 'नवनीता'चे दोन भाग घ्या पहिला भाग तर प्रसिद्धच आहे; दुसरा कदाचित् सर्वांस माहीत नसेल, यास्तव त्याविषयीं इतकें सांगणें अवश्य दिसतें कीं, तो कै० परशुरामपंत तात्या यांनींच केलेला आहे. हा भाग पहिल्याच्या सरासरी तिसरा हिस्सा असेल नसेल, तरी एकंदरीन पहातां यांतील वेंचे पहिल्यांतल्या-पेक्षां सरस आहेत. आतां हें जे दोन भाग आहेत यांत साऱ्या महाराष्ट्र कवींचें स्वरूप बऱ्याच अंशीं प्रतिबिंबित झालें असेल असें ह्मणण्यास हरकत नाहीं; कांकीं साऱ्या महाराष्ट्रकवितेचें आलाडन करून जें सार निघालें तें वरील ग्रंथकर्त्यानें दोनदां रसिकजनांस अर्पण केलेलें आहे. त्यांतून मोरोपंताच्या काव्यावर तर १० गोडबोले यांची विशेषच भक्ति असल्यामुळें तदनु रूप त्यावर त्यांचा विशेष व्यासंग झाला असेल हें उघडच आहे. मोरोपंतास निवर्तून अद्याप फार काळ लोटला नसल्यामुळें व त्यानें ग्रंथहि पुष्कळ लिहून ठेवला असल्यामुळें त्याच्या इतका भरणा फारकरून दुसऱ्या कोणत्याहि महाराष्ट्र कवीचा दिसत नाहीं. या दोन कारणांस्तव 'नवनीता'च्या दोन्ही भागांत वरील कवींतील वेंचे चांगले भरपूर आलेले आहेत. यास्तव त्याच्या कवित्वाचें स्वरूप सदरील दोन ग्रंथांत जसें प्रगट झालें आहे तसें इतर कोणत्याहि महाराष्ट्र कवींचें झालें नाहीं असें ह्मणण्यास हरकत नाहीं. तर प्रस्तुत वादांत बऱ्याच अंशीं निर्णय होण्यास वरील दोन ग्रंथांतील वेंचे उपयोगी पडतील हें उघडच आहे.

१. वरील दुसऱ्या भागाच्या शेवटीं असें पद्य आहे—

जरि याचा जन आदर करितिल घेतील हा पहायास ।

तरि उत्तेजन होइल मज तिसरा भाग तो करायास ॥

ही आशा कितपत सफळ झाली हें सांगायाला नकोच. तिसऱ्याची गोष्ट तर दूरच, पण दुसरा भागहि करण्याची विशेष जरूर नव्हती असें सदरील ग्रंथकारास बहुधा लवकरच वाटलें असावें !

२. परशुरामपंत तात्यांच्या पद्यमय ग्रंथांवरून तर वरील भक्ति व्यक्त होतेच; कां कीं त्यांतील धाटणी प्रस्तुत कवीपासूनच उचललेली आहे. शिवाय असेंहि ऐकण्यांत असे कीं, रात्रांतून दिवसांतून जो वेळ रिकामा सांपडे तो बहुधा मोरोपंताचें काव्य वाचण्यांतच वरील पंडिताचा जात असे.

‘नवनीत’ भाग पहिला यांत श्लेषात्मक ह्याणून जीं स्थलें आह्मांस आढळलीं तीं येणेंप्रमाणें—

तूं ‘मलिन’ ‘कुटिल’ ‘नीरस’ ‘जड’हि ‘पुनर्भव’पणें हि कचसा च ।

‘धरिला शिरी’हि न स्व-प्रकृतिगुण त्यजिसि नाम ‘कच’ साच ॥

‘कचोपाख्यान.’

बृहदश्व ‘द्विजराज’ श्रीधर्माच्या समीप आला जे ।

ताप उरांचि न दे जां त्यासि विधु न कां ह्याणोन हा लाजो ॥

‘नलोपाख्यान.’

अनुपम अनुरूप अनघ जारि वारला त्वां नृपात्मजे न नल ।

होइल केवळ तापद कीं जो नर नल न होय तो ‘अनल’ ॥

‘किंत्ता-’

लेशाहि शरदमल न भा धवली अमृतांशुर्चाहि शरदमलनभा ।

‘अंबर’ सितरुचि रजनी-विलासिनी धरि भ-मौक्तिकें रुचिर जनीं ॥

‘रासारंभीच्या आर्या.’

हा सीते हा लक्ष्मण ऐसें मरतां ह्याणोन मोठ्यानें ।

‘अमृत’ प्रदीं करावें अहिनें केलें तसेंचि खोड्यानें ॥

‘भारती रामायण.’

मोहूत ‘भुजग’ माहा केंवि तुझा मजसम स्तनग हो तें ।

तुमचेंहि सुकृत सरलें कां सांगा मज समस्तनग हो तें ॥

‘किंत्ता.’

हा सीते मज देतो त्वन्मुखजितचंद्र ताप हा सीते ।

हा सीते करितो ‘द्विज-राज’ हि ह्याणवूनि ताप हा सीते ॥

‘किंत्ता.’

वरील आर्यांपैकीं पहिल्यांत मात्र भरपूर श्लेष असून बाकीच्यांत ज्या शब्दांभों-वर्ती अवतरणचिन्ह केलें आहे तेवढे मात्र श्लिष्ट आहेत.

‘नवनीत’ भाग दुसरा यांतील बेंच्यांत कोठेंहि बिलकूल श्लेष नाही.

‘केकावली’त ह्याणण्यासारखा श्लेष पुढील केकेतील एका शब्दावर मात्र आहे—

तुझ्या गुणकथा महासुरभि त्यांत ही रासभी

शिरे विषयवासना जशि शुका अहीरास भी ।

तशी न इतरास भी इस ‘सदंड’ ही हाकिती

तथापि बहु लाथळी मग अदंड भी हा किती ॥

बाकी लहानसान श्लेष पुढील काहीं स्थलीं आहेत—

गमो मधुर हें विष स्तवन सेवितां माजवी
 करी मलिन सद्यशोमुख हलाहला लाजवी ।
 हरापरिस तूं बरा प्रभुवरा सदा जो पिशी
 असा रस समर्पित्या 'अमृत' आपुलें ओपिशी ॥
 ह्मणोन कवितासुता तुज समर्पितों साजरी
 नसे बहु तशी गुणी कनकपीतवासा जरी ।
 तरी न इतरा बरी हरि करीं इला किं करी
 मयूर हि निजात्मजाग्रह^१ विमुक्त जैसा करी ॥
 तिला हि बरवी ह्मणा उचित होय तोषाकरें
 असेल सजली यथार्हचि तया स्वयोषा करें ।
 जशी पदरजें शिला परि असे न हे शापिली
 धवें 'हरिमनोहराकृति' सती अघें व्यापिली ॥
 कथासुरभि या भल्या स्वजननीहुनी वाटती
 शिंशेंस जरठांस हीं निरखितां 'रसें' दाटती ।
 दुहांत भलतं सदा तरि न लेश ही आटती
 स्ववत्स 'मल' भक्षितां परि न सर्वथा वाटती ॥
 तुझ्यासमचि हें गुणें अणु उणें नसे नाम हा
 दिसे अधिक ही तसा गुण तुला असेना महा ।
 सदैव भलत्यास ही सुलभ आणखी गायका
 'छर्खा' न न 'अधोगति' क्षण हि दे जगन्नायका ॥
 वरि प्रकट शांतिला धरि परंतु मीना बक्री
 गिळी ताशि तुला टपे सुकृतबुद्धिहीना बक्री ।
 जिणें गरळ पाजिलें 'अमृत' पाजिलें तांस तां
 खळासि न दिसो भलेपण खरे भल्या दीसतां ॥
 सुरासुरनरोरगां भुलवुनी कथा न त्यजी
 न भेद करि पांक्तिचा 'अमृत' पाजिती सत्य जी ।
 तिणें जरि सुधारस स्वरतमानसां पाजिला

१. 'निजात्मजेचा आग्रह' 'निजात्मजारूप ग्रह' अशां दोन प्रकारचीं पदं बरील समा-
 सांत पडण्यासारखीं आहेत. 'किरातार्जुनीय' सर्ग १ यांतील पुढील श्लोकांत अशा प्रकारचा
 पदच्छेद आहे—

अवध्यकोपस्य विहंतुरापदां भवन्ति वश्याः स्वयमेव देहिनः ।
 अमर्षशून्येन जनस्य जंतुना न जातहादैर्न न विद्विषा—'दरः'

वधी अमृत घोटितां द्रव न येचि वापा जिला ॥

तर वर सांगितलेल्या तीन ग्रंथांत श्लेषप्रयोगाचीं उदाहरणें वर दाखल केल्या-
इतकीच काय ती आहेत. यांखेरीज इतरत्र जीं आमच्या वाचण्यांत आलीं तीं
येणेंप्रमाणें—

नमुनि जरत्कारि ह्मणे नसतां अपराध टाकितां दासी ।

‘द्विजराज’ तुझी या अप-राधें कै बाल हर्ष चांदामी ॥

‘आदिपर्व.’

करुनि प्रदक्षिणा धनु उचलोनि ख्याति तो करी मोटा ।

चापाच्याचि न केवळ नरवीरांच्या हि वांकवी ‘कोटी’ ॥

‘किता.’

झाली झाला केवळ ‘कृष्णा’ पोषूनि अंधकारा ती ।

जाणों सुयशोऽर्थ तमो-गुण धाडी नेथ अंधकाराती ॥

‘विराटपर्व.’

भीमें पाठविला शर दुसरा हि सुषेण-जीवनाचमना ।

कर्ण तयास हि खंडी ये ‘मार्गण’-जुल-विघात हाच मना ॥

‘कर्णपर्व.’

जरि ‘शुचिमूर्ति’ ‘सुवृत्ता’ मान्या ‘श्रवणोचिनें गुणें’ मुक्ता ॥

विद्धा जडाहि ते हे अगुणा ही तीस करि उणें मुक्ता ॥

‘सन्मणिमाला.’

वर जीं उदाहरणें दाखविलीं त्यांवरून मोरोपंताची दहा दहा अर्थाविषयांची जी
सार्वत्रिक प्रसिद्धि, व मोठ्या पंडितांचीं हि त्याच्या काव्याच्या संबंधानें चिरकाळ दृढ
होऊन बसलेलीं मते, हीं दोन्ही कितपत यथार्थ होत याविषयां आमच्या वाचकांची

१. रावबहादूर रानडे यांचे ‘केकावली’च्या अनकार्थत्वाविषया पवढें दृढ मत ज्यावरून
झालें त्या स्थलांचें स्वरूप पुढील दोन उदाहरणांवरून बरेच लक्षांत येईल—

(केका १)—गदारिदरनंदकांतुत्रधरा—गदा — अहंकृतिजन्यप्रपंचमिथ्याज्ञानसदबुद्धीत
जागृत करणारी जी भगवच्चिच्छक्ति तिचें उपलक्षण. अरि — चक्र — सत्ज्ञानरूप जो अंतः
प्रकाश त्याचें उपलक्षण. दर — शंक — नादमूलक जो प्रणव — ओंकार त्यांचें प्रतिरूपक
नंदक — विष्णूचें खड्ग — अज्ञानरूप अथवा संशयरूप जी हृदयग्रंथी तिचें छेदक जें आत्म-
ज्ञान त्याचें प्रतिरूपक. अंबुज — कमल — संसारदुःखें करून पीडित जो जन त्याच्या
म्लान आणि आकुंचित अंतःकरणाच भगवद्भक्तिजन्यप्रमानदानें जें विकाशन त्याचे निदर्शन;
या सर्व चिन्हांतें धारण करणारा, अर्थांत या सर्व उपलक्षणांनीं उपलक्षित परब्रह्मरूप जो भग-
वान् त्याचें संबोधन;—असा सच्चिदानंदरूप जो तूं त्या.

(पुढें चालू).

खात्री होईलच. त्यांस विसून गेईलच, कीं सान्या आर्येभर श्लेष असा काय तो बर दोनच आर्यांत आहे. पहिली 'कचोपाख्यानां'तील व शेवटली 'सन्मणिमाले'तील ! बाकी सान्या पद्यांतून एखादे पद श्लिष्ट आहे, व तोहि श्लेष अप्रसिद्ध किंवा बळें ओढून ताणून आणलला अशांपैकीं मुळींच नसून अगदां परिचयांतला असा आहे.

७. आतां शेवटलें व्यतिरेकप्रमाण ५३ व्या अंकांतील आर्येचें. ही आर्या पुढील होय—

कृष्णानुजा सुभद्रा लमाला योग्य जाहली आहे ।

तीतें स्वमतें हलधर धृतराष्ट्रसुतासि थावया पाहे ॥

ही आर्या कोणत्या प्रसंगाची आहे व हिचा अर्थ काय हें मराठी शाळांतील शेवटल्या यत्नेंतील पोरहि सांगतील. पण प्रकृत अर्थ एवढा उत्तान असतां अरसिक व छांदिष्ट मंडळींनीं या बिचान्या आर्येचा जो धुडगुस मांडला आहे व हिजवर जे काहीं आपल्या पांडित्याचे तारे तोडले आहेत तें काहीं पुसूं नये ! आमच्या मयूरकवीच्या एवढ्या एका पराशींच अर्वाचीन प्राकृत पांडित एवढे कां बागडतात हें काहीं समजत नाहीं ! या एका आर्येंत मां काय ती बहार सांठवून ठेविली आहे, व सोरटी सोमनाथाची पिंडी सुलतान महमदानें फोडली असतां अपरिमित अर्थसंचय जसा खळदिशीं बाहेर पडला त्याप्रमाणें सरस्वतीची ऐन जिनगी काय ती या एका पद्यांत लिंकवून ठेवली आहे असा एखादा गुप्त लेख तर पंतांनीं कोणा भक्तापाशीं ठेवला नाहींना ! काय असेल ते असा ! आझांस तर याच एकट्या आर्येची अशी दुर्दशा कां व्हावी हें काहीं कळत नाहीं. एक कारण मात्र दिसतें, कीं भोजनादि प्रसंगां प्रस्तुत कवीच्या ज्या आर्यां ह्याण्यांत येतात त्यांतील ही एक असल्यामुळें हिजकडे कल्पक मंडळीचें विशेष लक्ष लागलें व हिच्या काहीं पदांशीं कल्पनेचा विहार होण्याजोगा असल्यामुळें हिजविषयां परंपरेनें प्रसिद्धि पडत गेली.

(वेका ४३)—“हरिमदापहें — हरि — सूर्य — अर्थात् सूर्यासारखे उग्रप्रतापी जे रावणकंभा सारिखे अथवा हरि — सिंह — अर्थात् सिंहासारिखे पराक्रमी जे हिरण्यकशिपुबलिदुयोधनादिकांसारखे भूपाल अथवा, हरि — शुक्र — पोपट — अर्थात् क्रियाहीन असतां केवळ पोपटासारिखे वाचाल मात्र असे जे वाग्पंडित अथवा हरि — अग्नि — अर्थात् अग्नीसारिखे दुसऱ्याच्या अंतःकरणामें पोळणारे जे दुष्ट जन — अथवा सर्व गोकुलाचा नाश करणारा जो दावाशि तो या सर्वांचा मद — गर्व त्याचा, नाश करणारा जो तूं त्या त्वां; अथवा हरि — यम — कृतांतरूप जो काल त्याचा, मीं सर्व भुवनत्रयाचा संहार करणारा ह्याणून जो मद ह्म० गर्व; अथवा हरि — इंद्र — हा एकदां अतिवृष्टि पाडून सर्व गोकुलाचा नाश करण्यास उद्युक्त झाला होता तेव्हां त्वां आपल्या आंगडीनें गोवर्धन उचलून त्याच्या छात्राखालीं सर्व व्रजवासी प्राण्यांचें रक्षण करून तेणेंकरून त्या इंद्राच्या मदाचा त्वां नाश केला अशी जगप्रसिद्ध तृती कीर्ति आहे अशा—

रा० लोंडे हे पनवेलकर बोवांच्या वाक्प्रवाहासरसे एकदम बहावत जाऊन अगदीं भांबावून गेले ही कांहीं अशीं आश्चर्याचीच गोष्ट ! तसेंच बोवांच्या हातच लाखीनें केवळ चकित होऊन जाऊन 'केळावली' विषयाहि आपला भ्रम असाच नसला, तर काय भानगड असेल ती आपली आपण पाहून घ्या, याप्रमाणें मदरील पत्रकारानें दोहों कानांवर हात ठेवले आहेत. या गोष्टीचीहि आह्मांस मोठी मौज वाटते ! एकंदरीत 'गतानुगतिक'त्वाचा प्रकार लोकांत किती प्रबळ आहे, व धडधडीत उघड दिसणाऱ्या गोष्टीविषयाहि लोकमताच्या विरुद्ध अभिप्राय प्रगट करण्याचे साहस किती थोडें आढळतें, ही गोष्ट सदरील पत्रावरून स्पष्ट दिसते. असा; आतां वरील आर्येविषयीं विचार करूं.

आमच्या पनवेलकर मित्रानें जो अर्थ सांगितला आहे त्याहिपेक्षां आणखी दोन तीन निरनिराळे अर्थ आह्मां ह्रदासांच्याच तोंडून ऐकिलेले आहेत. ते असे—

(१) "अर्जुनास कोणीं सुभद्रेविषयां वातमी सांगितली, कां 'कृष्णानुजा सुभद्रा लमाला योग्य' ह्मणजे उपवर झाली आहे; तें ऐकून तो विषादपूर्वक ह्मणतो, 'तें खरें, पण ती सुभद्रा 'जाहली' ह्मणजे मोठी 'जलाल' आहे ह्मणून ऐकतां; शिवाय हलधर तीतें स्वमतें धृतराष्ट्रसुतासि द्यावया पाहे."

(२) "अर्जुन ह्मणतो, 'कृष्णानुजा सुभद्रा लमाला योग्य.' त्यावर त्यास कोणी त्याचा मित्र सांगतो, असं आहे तर तूं 'जा हरी (रलयारभेदः) आहे,' ह्मणजे तूं गंलास तर कृष्ण तुझी शिफारस करील. अर्जुन उत्तर देतो 'पण, 'तीतें स्वमतें हलधर धृतराष्ट्रसुतासि द्यावया पाहे,' तेव्हां धाकट्या भावाची शिफारस कशी लागू पडणार?"

(३) "अहो 'हलधर !' कृष्णानुजा सुभद्रा लमाला योग्य जाहली आहे, तीतें स्वमतें धृतराष्ट्रसुतासि द्या,' परंतु 'वया पाहे,' कांहीं वयाकडे पहा !"

तेव्हां एकंदरीत वादविषयक आर्येवर पांच अर्थ तर बसले ! 'नैषध'काराचें आणि आमच्या महाराष्ट्र कवीचें साम्य तर अगदीं तंतोतंत जुळलें ! आतां दुसरी एक आर्या पहा—

आर्या आर्यांसि रुचे ईच्या ठार्यां असे जशी गोडी ।

आहे इतरां छंदां गोडी परि यापरीस ती थोडी ॥

हिचाहि साधा सरळ अर्थ आबालवृद्धांस श्रुत आहे. पण त्यांत कांहीं बहार नाहीं. खुबीदार अर्थ पुढेंच आहे—"स्त्री ही जे श्रेष्ठ आहेत त्यांस आवडते; स्त्रीच्या सुखासारखें दुसरें सुख नाहीं; इतर छंदांत बहार नाहींशी.नाहीं, पण हिची सर त्यांस येणार नाहीं." एकंदरीत कवीचा हृदयार्थ असा कीं, "बाबानों, तुम्हांस खरी चैन भोगायाची असेल तर इतर फंदांत पडूं नका; शांभवी देवी, वाटलाबाई, वगैरे सर्व या शोकापुढें तुच्छ !"

अनेक अर्थविषयी प्रसिद्ध अशा तूर्त आह्मां दोनच आर्या ऐकिल्या आहेत व वर जितके अर्थ सांगितले तेवढेच वरील आर्यांतून निष्पन्न होतात अशी आजच्या घटकेला आमची समजूत आहे. हें येथें लिहिण्याचे कारण इतकेच कीं, न जाणों कदाजित् उयां एखादा नवा पंडित निघून तो वरच्यासारख्या आणखी आर्या व त्यांतील आणखी अर्थ शोधून काढील! असो; आतां वरील पांडित्यप्रकारावर आमच्या मनांत कांहीं आक्षेप उद्भवतात ते येथें प्रगट करून हें श्लेषप्रकरण आटपतों.

(१ ला अर्थ)—पंतांनीं प्रश्नोत्तरें आयेंत प्रथित केल्याचा हा नवाच मासला आहे. याचे दुसरें उदाहरण आह्मांस तर अद्याप कोठेंहि आढळलें नाहीं 'कृष्णा' हें संबोधन असतां 'अनुजा' शब्दार्शां त्याचा संधि केलेला पंतास कसा खपला! 'धृतराष्ट्र' ह्मणजे 'पंडु' हा अर्थ पन्वेलीस नवा निर्माण झाला असल्यास नकळे; पण साऱ्या भारतवर्षांतले लोक तर वरील अर्थ ऐकून आमच्या पत्रकाराप्रमाणें भांबावून जातील यांत संशय नाहीं! 'धृत आहे राष्ट्र ज्यानें' असा यौगिक अर्थ घेऊन प्रस्तुत शब्द जर बिचाऱ्या पंडूवर बळेंच लागू करावयाचा असेल तर मग आमचे सध्यांचे प्रतिनिधि नेकनामदार लॉर्ड लिटन साहेब यांनाहि जपूनच असलें पाहिजे; कां कीं उयां कोणी नवा टीकाकार उत्पन्न होऊन त्यानें नेकनामदारांची 'हलधरा'शीं सोयरीक बनवून दिली तर करतां काय? त्यांतून वरील आप्तसंबंध जडण्यास पूर्वीचा मुर्द्यांच आधार नाहीं असेहि नाहो. प्रख्यात 'विलासतरंगिणी'कार यांना आपला नायक सूर्यकुलोत्पन्न कमलनाभ यास आंग्लो—मुसलमीन क्षत्रिय महंमद जॉनसन याची कन्या दिल्याची पूर्वीची परंपरा वरील शरीरसंबंधास अनुकूलच होय!

(शालापत्रक—१८७४ जानेवारी पहा)

(२ रा अर्थ)—यावर विशेष आक्षेप घेण्यासारखा नाहीं. एकंदर अर्थाचा अप्रयोजकपणा स्पष्टच आहे.

(३ रा अर्थ)—किता.

(४था अर्थ)—'कांहीं वयाकडे पहा' याचा अर्थ काय? अर्जुन मात्र ऐन पंचविशीच्या भरांतला आणि दुर्योधन ऐंशी वर्षांचा थेरडा असा तर कांहीं प्रकार नव्हता; मग 'वया'कडे काय पहावयाचें? आह्मांस खास वाटतें कीं अशी अर्जुनाची तरफदारी करणाराच्या डोकींत 'हलधर' बोवा नांगर घालायास चुकतेना! आणि सदरील अर्थकार नांगराला योग्यहि खरंच!

याप्रमाणेंच दुसऱ्या आर्यांतील दुसरा आषकपर अर्थहि केवळ अप्रयोजक होय. तो अर्थ जर खरा मानावा, तर 'उभाभ्यामुतते नमः' व 'प्रजापतेर्यत्सहजं पुरस्तात्'

१. वरील वाक्य लिहून गेल्यास फार दिवस निघून गेले नाहींत तोंच एक पत्र येऊन धडकलें. तें पुढील अंकांत वाचकांस सांपडेल.

इत्यादि श्रुतीचे दुसरे अर्थ व 'हस्तादेनेचेरस्तेये' या पाणिनीय सूत्राने अर्थांतर हीं राखे खरीं मानलीं पाहिजेत !

असो; एकंदरांत पहातां प्रस्तुत कवीचीं अर्थबाहुल्याच्या संबंधाची प्रसिद्धि केवळ अज्ञानाने व अंधपरंपरेने झालेली आहे. त्यांतून 'जहालां आहे', 'जा हली आहे', 'जा हरी आहे' वगैरे पदच्छेद करणें ह्मणजे तर निव्वळ पोरखेळ आहे ! आपाशांतील ढगांकडे पाहून हत्तीचा उंट झाला, उंटाचे गाढव झालें, गाढवाचा राक्षस झाला वगैरे रूपांतरे बघत बसणें यांत जितपत तथ्य आहे तितपतच वरील शब्दकर्मित होय ! किंबहुना वरील आकाशप्रेक्षणहि एका अर्थाचे वरें; कां कां तें कर्मणुवाच्या सदगंत तरी ओढतां येईल. पण सत्कवींच्या कृति छिन्नाभिन्न करून त्यांना मौज वाटणें यास मनुष्यभक्षक रानटी लोकांचा जो प्रेतांशां विनाद चालतो त्याचीच उपमा साजेल ! आणि त्यांतून वरील पोरखेळावरून कवीचा अभिप्राय तसाच होना ह्मणून त्यावर बालिशत्व आणूं पहाणें, आणि या बालिशत्वावरून त्याची महाकवींत गणना करणें ह्मणजे तर अरसिकत्वाचा व असमंजसपणाचा कडेलोटच होय ! !

सञ्चेतः कैरवांतें विकच करि जगत्ताप संपूर्ण टाळी
अज्ञानध्वांत सारें हरि रसिकचकोरांसि अत्यंत पाळी ।
नाना वस्तु प्रकाशी कविहृदयपक्षराशिसंतोषहेतू
काव्येंदु स्वप्नभेनें खलविरहिजनीं होतसे धूमकेतू ॥
'भंत्ररामायण'.

अंक ५९.-(१) प्रस्तुत अंकाचा विषय. (२) मोरोपंत हा कवि आहे कीं नाहीं हा वाद. (३) याचें मूल. (४) चार आक्षेपात्मक उतारे व त्यांविषयीं विचार.

१. येथवर मूल संकल्पाप्रमाणे प्रस्तुत विवेचनाचे दोन भाग झाले. एक प्रस्तुत कवीवर येणाऱ्या आक्षेपांवर विवरण; आणि दुसरें, त्याजविषयांच्या प्रशंसापर उद्गारांविषयीं विचार. आतां राहिलेला तिसरा भाग झटला ह्मणजे प्रस्तुत विषयाच्यासंबंधाने आमच्या ज्या समजुती झाल्या आहेत त्या होत. त्या यापुढें दाखल करतो.

२. मोरोपंताच्या संबंधाने पहिला मोठा वाद झटला ह्मणजे हा होय कीं, त्याला 'कवि' ही संज्ञा देतां येईल कीं नाहीं. हा वाद अर्थातच नव्या विद्वन्मंडळांत उत्पन्न झालेला आहे; जुन्यांस या वादाचा अर्थहि फारकरून कळायला नाहीं. नव्या

१. पृथ्वीच्या पाठीवर मनुष्यभक्षक लोकांची वस्ती अद्याप आहे. 'राबिनसन क्रुसो' नामक अति विख्यात इंग्रेज कादंबरीचे मराठींत भाषांतर झालें आहे. त्यावरून वरील प्रकाराचें स्वरूप आमच्या मराठी वाचकांच्याहि लक्षांत येणारें आहे. पासिफिक महासागरांतील बेटांकडचा बोभाटाहि कधींमधीं वर्तमानपत्रद्वारे कानावर येतोच,—कीं लुकतेच अमुक अमुक मिशनरी सागरस्थ लोकांनीं गट्ट करून टाकले !

लोकांत तरी मोरोपंत हा कवि आहे कीं नाहीं ही चर्चा कशावरून निघाली याचा जर विचार केला, तर ती प्रख्यात इंग्रजी कवि डायडन व पोप यांच्यावरून निघाली आहे हें उघडच आहे. अर्वाचीन मंडळीची ही एक चमत्कारिक प्रवृत्ति सर्वांच्या सहज लक्षांत येण्यासारखी आहे, कीं युरोपांतल्या व इकडल्या गोष्टांत सकृदर्शनां साम्य आढळून आलें कीं लागलांच देशकालभेदाकडे विलकूल लक्ष न पुरवतां, व वरील साम्य वस्तुतः बरोबर आहे कीं नाहीं याचाहि फारसा विचार न करतां तिकडच्या सारखी कृति इकडे उठवून दावयाची ! युरोपाच्या इतिहासांत आढळलें, कीं मार्टिन लूथर हा पोपवर उठून त्यानें धर्मक्रांति केली; कीं लागलीच इकडे शंकराचार्यावर हत्यार धरून मंडळी सरसावलीच ! पण साऱ्या युरोपाला दरारा घालणारा, आणि जॉन राजास पदच्युत करून खुद्द नेपोलियनावर बहिष्कार घालणारा पोप कोणीकडे, आणि आमचे भिक्षावृत्ति गरीब विचारे जगद्गुरु कोणीकडे हा कांहीं विचार नाहीं ! 'स्कोलास्टिसिजम्' ह्याणून एक पांडित्यप्रकार युरोपांत कांहीं शतकांपूर्वी मोठा जारी चालू होता, त्यापासून लॉर्ड बेकननें लोकांचीं मनें परावृत्त केली; हें ऐकल्याबरोबर आमच्या नवीन मंडळीस येथील शास्त्रविद्येचें व वरील प्रकारांचें पूर्ण साम्य दिसून येऊन न्यायमीमांसादि शास्त्रांचें शुष्कत्व तेव्हांच कळून येतें ! मूर्तिपूजेच्या संबंधानें अलीकडील विद्रुप्तमूहांत व विशेषतः नवीन सामाजिकांचे ठायीं कशा समजुती आढळतात याविषयी गेल्या अंकांच्या आरंभी थोडासा उल्लेख केलाच आहे. असो; तर प्रस्तुत वादाचें जें बीज,—कीं मोरोपंत हा कवि नव्हे,—हें डायडन व पोप यांचें साम्य आमच्या महाराष्ट्र कवीशीं बळेंच घालून दिल्याचें फळ होय.

२. डायडन हा मिल्टनशीं समकालीन होता. त्यानें अग्नावीस नाटके रचलीं व अनेक लहान मोठीं काव्ये लिहिलीं. त्याटिन भाषेंतील महाकाव्य जें 'ईनियड' त्याचें यानें इंग्रजींत भाषांतर केलें. याच्या कवितेतील मोठा विशेष ह्याटला ह्याणजे पदलालित्य हा गुण होय. पूर्वींच शेंक्सपीयरप्रभृति महाकवि व त्यांशीं समकालीन असणारे मिल्टन वेगळे यांची काव्यशक्ति त्याच्याहून फार मोठी खरी; पण वरील गुण इंग्रजी कवितेत

१. रोमन क्याथलिक लोकांचा रोम शहरांत रहाणारा धर्माध्यक्ष पोप याचा व वरील कवींचा कांहीं संबंध नाहीं हें आमच्या मराठी वाचकांस सांगणें जरूर आहे. इतकें मात्र होतें कीं, वरील कवि क्याथलिक धर्मांचा होता.

२. वरील उल्लेख सकृदर्शनां अतिशयोक्तिरूप वाटण्यासारखा आहे. पण त्या जीविषयांची खात्री करून घेणें असल्यास 'लोकहितवादिकृत निबंधमंग्रह' पहावा किंवा रा. व. देशमुख व रानडे यांचीं व्याख्यानें ऐकावीं. त्याप्रमाणेंच मेकॉलेचा 'लॉर्ड बेकन' हा निबंध वाचला असतां जुन्या ग्रीक व रोमन लोकांच्या तत्त्ववेत्त्यांची सादेंच बहादुरांनीं कशी टर उडवून दिली आहे तें समजेल !

जो विशेषकरून दृष्टीस पडला तो प्रथमतः याच्या काव्यांत. याच्यापुढें बरील्ल्या काव्यपद्धति पोप यानें चालू केली. ड्रायडनविषयी पोपची पराकाष्ठेची पूज्यबुद्धि होती. पूर्वां होऊन गेलेल्या साऱ्या कवींमध्ये त्यानें बरील स्वकालीन कवीस परांत करून त्याची पद्धति पुढें चालू करण्यांत व ती पूर्णदेशस आणून पांचविण्यांत आपल्या आयुष्याचा व्यय केला. या परिश्रमाचें फळ 'इलियड'चें भाषांतर व दुसरे पुष्कळ नानाविधयात्मक काव्यग्रंथ यांच्या रूपानें प्रादुर्भूत झालें. पोपचा मोठा कवित्वगुण तरी पदलालित्य हाच होय. या गुणांत त्यानें इतकी कमाल करून टाकली आहे की, आतां त्याहून कोणी वरचढ होऊं पाहील तर तें प्रायः केवळ असाध्य दाय. पोपचें माहात्म्य त्याच्या काळांत इतकें होतें की, त्याच्यापूर्वी ड्रायडनची जशी सर्वतोमुख ख्याति

१ ड्रायडननें इंग्रजी भाषेवर कोणकोणते उपकार करून ठेवले हैं जॉनसन पुढील उताऱ्यांत सांगतो—

"Of Dryden's works it was said by Pope, 'that he could select better specimens of every mode of poetry than any other English writer could supply.' Perhaps no nation ever produced a writer that enriched his language with such a variety of models. To him we owe the improvement, perhaps the completion, of our metre, the refinement of our language, and much of the correctness of our sentiments. By him we were taught *sapienter fari*, to think naturally and express forcibly. Though Davis has reasoned in rhyme before him, it may be perhaps maintained that he was the first who joined argument with poetry. He showed us the true bounds of a translator's liberty. What was said of Rome, adorned by Augustus, may be applied by an easy metaphor to English poetry embellished by Dryden, *lateritiam invenit marmoram reliquit*. He found it brick and left it marble."

२. "It is remarked by Watts, there is scarcely a happy combination of words, or a phrase poetically elegant in the English language, which Pope has not inserted into his version of Homer. New sentiments and new images others may produce but to attempt any further improvement of versification will be dangerous. Art and diligence have now done their best, and what shall be added will be the effort of tedious toil and needless curiosity."

—Johnson.

झाली होती, व पुढें जॉनसनचे जसे अतोनात प्रस्थ माजले; त्याप्रमाणें लोकांची त्याजाविपर्याची समजूत 'न भूतो न भविष्यति' अशाच प्रकारची बहुतेक झाली होती. या वेळेचे सर्व सोडमोडे ग्रंथकारहि त्याच्या आर्जवाने होते. काव्यकलेच्या संबंधानें पदातां तर ती पोपनेच पूर्ण उदयास आणली अशी सर्वत्र प्रसिद्धि होऊन त्याचें अनुकरण करण्याची प्रवृत्ति नेह्वांपासून जी पडली ती अद्यापहि दृष्टीस पडते. जॉनसननें जा दोन लहानशां काव्ये रचलीं तीं वरील प्रवृत्तीचेंच उदाहरण होत. वरील ग्रंथकारास साऱ्या इंग्रजी कवींत वरील दोघांचेच काव्य फार आवडत असे; त्याच्या 'कविचरित्रांत त्याजाविपर्याचा वृत्तांत फार सविस्तर दिलेला असून दोघांची त्यानें फार चमत्कारिक तुलना केलेली आहे."

प्रस्तुत शतकास आरंभ झाल्यापासून इंग्लंडांत अनेक विषयांवर मतांतरें सुरू आली. प्रकृत विषयाच्यासंबंधानें तसेंच होऊन नवीन उपस्थित झालेल्या 'एडिनबर्ग

१. अंक ३४ पहा.

२. वरील तुलना पोपच्या चरित्राच्या शेवटी शेवटी आहे. ती फारच लांब आहे यास्तव शेवटला उपसंहार मात्र येथें उतरून घेतों.

"Of genius, that which constitutes a poet; that quality without which judgment is cold, and knowledge is inert; that collects, combines, amplifies, and animates; the superiority must, with some hesitation, be allowed to Dryden. It is not to be inferred, that of this poetical vigour Pope had only a little because Dryden had more; for every other writer since Milton must give place to Pope; and even of Dryden it must be said, that, if he has brighter paragraphs, he has not better poems. Dryden's performances were always hasty, excited by some external occasion, or extorted by domestic necessity; he composed without consideration, and published without correction. What his mind could supply at a call, or gather in one excursion, was all that he sought, and all that he gave. The dilatory caution of Pope enabled him to condense his sentiments, to multiply his images, and to accumulate all that study might produce or chance might supply. If the flights of Dryden, therefore, are higher, Pope continues longer on the wing. If of Dryden's fire the glare is brighter, of Pope's the heat is more regular and constant. Dryden often surpasses expectation, and Pope never falls below it. Dryden is read with frequent astonishment, and Pope with perpetual delight."

रिखू' वगैरे त्रैमासिकांतून वरील कवीविषयीं विरुद्ध मजकूर येऊं लागला जाण-
सनसारख्या रसिकांनीं ज्या कवींची एवढी तारीफ केली होती, व ज्यांस काव्यवसिष्ठा-
सनावर आरूढ करवून सर्वांच्या अभिवंदनास त्यांस पात्र करून ठेविलें होतें, त्यांस
कौलप्रभृति अर्वाचीन निबंधकारांनीं पदच्युत करून 'इंद्राय स्वाहा तक्षकाय स्वाहा' या-
न्यायानें जांनसनप्रभृति मोचेंलवाल्यांसहि त्यांच्यावरच खाला ओढलें. तव्हां अलां
कडे सर्वानुमते एकरंद असें ठरलें आहे कीं पोपप्रभृति कवि नादान व जांनसनप्रभृति
टीकाकारहि नादान ! कवित्वाचें तत्त्व दोघांसहि माहीत नसून केवळ दुमशर रचना
व नोकझोक या बाह्यगुणांवरूनच ते कवितेची पारख करीत ! या नवीन मतांचा विशेष
प्रसार व दृढीकरण हें वर्डस्वर्थ नामक अर्वाचीन विख्यात कवीने केलें. त्यानें आपल्या
काव्यांत पूर्वीच्या वेळोवेळीं लिहिलेल्या प्रस्तावना एकत्र करून ज्या जोडल्या आहेत
त्यांत अठराव्या शतकांतील कवींस व रगिकांस खऱ्या कवित्वाचें स्वरूप कितपत
समजत होते तें दाखविलें आहे. शिवाय प्रस्तुत विषयाच्यासंबंधानें नुसतीं मतेच
प्रगट न करतां आमच्या 'रसगंगाधर'कार पांडितरायांनीं ज्याप्रमाणें स्वकृत व्याख्यांचें
पूर्ण स्वरचित उदाहरणांनीं केलें आहे, त्याप्रमाणें आपल्या स्वतःच्या नवीन कवितेच्या
रूपांन वरील कवीनें आपल्या मताचें समर्थन केलें आहे.

आतां वरील गोष्टींचें सादर आमच्या मराठी कवितेकडे कसें लागतें तें पहा.
ड्युडनविषयीं मिल्टननें एकदां अशी उक्ति प्रगट केली कीं, 'तो काय नुसता यमक्या
आहे, कवि कसचा !' पोपविषयींहि पुष्कळांनीं अशाच प्रकारचा अभिप्राय दर्शविला
आहे. या दोन गोष्टींवरून मोरोपंताविषयीं नवीन मंडळीचें मत ठाम ठरून गेलेंच,—
कीं हा कवि कसचा ? हा बोलून चालून यमक्या; प्रास जुळावे, यमक साधावे, या
गोष्टींकडे ज्याचें सदासर्वदा लक्ष लागून राहिलेलें, व त्यांतच ज्याची काय ती प्रतिष्ठा
त्याचें कवित्व तें काय असणार ? जांनसननें वर सांगितल्याप्रमाणें ड्युडनची व पोपची
तुलना करून ड्युडन यास पोपहून वरची पायरी दिली आहे. हें पहातां इकडे वामन
व मोरोपंत यांच्याविषयीं मत उत्पन्न झालेंच,—कीं कवि झटला तर वामनच, मोरो-
पंताचा नुसता थाटमाटच पाहून घ्यावा ! पुढें मूषकमंडूक न्यायानें ड्युडन व पोप
या दोघांसहि उचलून भरारी मारणारा जसा वर्डस्वर्थ इंग्लंडांत निपजला, त्याप्रमाणेंच
इकडे आमच्या देशांतहि वामनास वामनत्व देणारा व मयूराचा पिच्छभार उतरवणारा
एक महाकवि निपजून त्यानें सारा महाराष्ट्र देश दणाणून दिला आहे ! सारांश,
आमच्या माजी पडलेल्या जगद्गुरूंच्या ह्मणण्याप्रमाणें इंग्रजी व मराठी कवितांचें साम्य
एकरंदीत 'ठीकसें ठीक' जुळून बसतें !

तर याप्रमाणें मोरोपंताच्या मुळीं कवित्वावरच जी अलीकडे धाड येऊन पडली
आहे, तिचें कारण वर सांगितलेला ड्युडन व पोप यांच्यासंबंधानें उत्पन्न झालेलीं

वाद होय. तिकडचें अनुकरण करून इकडेहि तिकडच्या सारखी कांहीं तरी गडबड उडवून दावयाची ही जी अधुनिक प्रवृत्ति तिचेंच केवळ फळ वरील वाद होय. बाकी ज्या पंडितांच्या तांडून वरील कलमांत दाखल केलेले अनेक सिद्धांत एकू येतात, त्यांनीं ह्मणजे पोपर्चा किंवा डायडनर्चा शेंदोनशें तरी पानें वाचलेलीं असतात किंवा आमच्या इकडच्या महाराष्ट्र कवींच्या वाङ्मयाशीं ते विशेष परिचित असतात असा मुळांच अर्थ नाहीं. एखाद्या मिशनरीस 'वेदा'विषयीं व्याख्यान देण्याची हुक्मी आल्यास त्यास जितपत संहितेचें पारायण करावें लागतें, 'षडदर्शना'विषयीं अभिमान प्रगट करतांना 'ज्ञानोदया'सारख्या पत्रांच्या प्रकाशकांस जितपत कणादजैमिन्यादि अपवित्र शास्त्रकारांची ओळख करून घ्यावी लागते,^१ मेकॉलेप्रभृति बहादरांस प्राच्य देशांतील कोणत्याहि कोनाकोपऱ्याविषयीं लिहावयाचें असल्यास त्यांस जितपत पारिश्रम करणें अवश्य होतें,^२ किंवा आमच्या अर्वाचीन महापंडितांस जेंदावेस्ता आणि वेद, वेद

१. वरील वेदव्याख्यानाचा एक मासला परवां येथें दृष्टीस पडला. अहमदनगरचे मिशनरी रे० डेलर माहेब यांनीं नुकतें येथील पाद्रीशालेंत वरील विषयावर एक व्याख्यान दिलें. मिशनरीमजकुरांस मराठी भाषेचें ज्ञान बऱ्यापैकी आहे असें त्यांच्या भाषणावरून दिसून आलें; पण याखेगीज सदरील व्याख्यानांत दुसरा कोणताहि गुण दृष्टीस पडला नाहीं. मुख्य विषयाचें विवेचन झालें तर कांहीं इकडच्या तिकडच्या दहावीस ऋचा व श्लोक गोळा करून टिपून आणले होते, व वेदांत किती विरोध आहेत हें दाखविण्याकरितां ते सर्वांस बाचून दाखविले, इतकेंच काय तें. अलीकडे शिक्षणाचा फैलाव पुष्कळ झाल्यामुळे पहिल्यासारखें 'पलनाग्रहि पांडित्य' इत्यां पुण्यासारख्या ठिकाणीं तरी चालणार नाहीं हें रेवरेंड साहेबांच्या सारख्यांमहि कसें कळत नाहीं कोण जाणें ! तरी सदरील व्याख्यानाच्या शेवटीं एका तरुण सभामदाकडून व्याख्यानकारासजे एक बरेंच खरमरीत उत्तर मिळालें त्यावरून त्यास कळलेंच असेल कीं आपलें पवित्रशास्त्रीय बीज येथें फारभे रजलें नाहीं व रुजण्यासारखेंहि नाहीं !

२. अंक ४१ पहा.

३. वरील ग्रंथकारांनै एके प्रसंगीं आमच्या राममोहनरायाविषयीं असें झालें—

“Is it not notorious that the profundity of one age is the shallowness of the next; that the profundity of one nation is the shallowness of a neighbouring nation ? Rammohun Roy passed, among Hindoos, for a man of profound Western learning; but a very superficial member of this institute,

‘Literature of Britain.’

या ठिकाणीं विद्वत्तेच्या खोलाचें व उथळपणाचें जें माप घेतलें आहे त्या मापानें आमच्या पाश्चात्य पंडितांचें इकडील विषयांचें ज्ञान कितीसें भरेल ? ब्रह्मसमाजाच्या आद्यस्थापकास इंग्लिश भाषेचें व इंग्रजी विद्याचें जितपत ज्ञान होतें तितपत संस्कृताचें ज्ञान व शास्त्रांची

(पुढें चालू).

आणि कुराण, कुराण आणि पवित्रशास्त्र, पवित्रशास्त्र आणि धम्मपद, धम्मपद आणि गुलामगिरी यांची झांगड घालून देतांना जितपत पंचाईत पडत, तितपतच वरील कविताची तुला धारण करणाऱ्या रसिक मंडळीस ! यास्तव या केवळ स्वकपोलक, लिपित साम्याच्यासंबंधाने येथे कांहीं लिहिणे अवश्य आहे असे वाटत नाही. यांतून वरील तुलनेचा एक पक्ष आमच्या मराठी वाचकांस अगदांच अपरारचित पडल्यामुळे आह्मी जरी वरील खटपट केली तरी व्यर्थ खटाटांपे मात्र होणार !

यास्तव झूयडन आणि वामन, पोप आणि मोरोपंत. वर्डस्वर् आणि 'वीररा-
प्रधान काव्या'चे कर्ते, या युग्मत्रयांत परस्पर कितपत साम्य आहे याविषयीचें विवे-
चन तूर्त एकीकडे ठेवूं. प्रस्तुत वादाचा निर्णय होण्यास सध्या एवढेंच बस आहे की,
मोरोपंत हा कवि नव्हे असे जे प्रतिपादन करतात त्यांच्या आक्षेपांचें निरसन करून
आमच्या स्वतःच्या मतांची कारणे पुढें वाचकांस सादर करतो.

४. मोरोपंत हा कवि नव्हे या प्रमेयावर सविस्तर उपपादन ज्यांत केलें आहे
असा ग्रंथ अद्याप मुळीच झाला नाही. मराठी कविता वाचणारे आपल्या लोक

माहिती किती प्रोफेसरांच्या ठायी आढळेल ? आणि त्यांतून ज्या पंडितवर्तींनी प्राच्य
व पाश्चात्य विद्यांच्या योग्यतेवर बेधडक मिनिट झोकून दिलें त्यांच्या ज्ञानाची गंभीरता तर
कोठवर वर्गावी ! (अंक ३० पहा.)

१. वरील श्रेणीपैकी पहिल्या विषयावर एक बंड व्याख्यान आह्मांस कांहीं दिवसांपूर्वी
बापुरस्थ आर्यसमाजांत ऐकायास सांपडलें. व्याख्यान कोणत्या तऱ्हेचें होईल याची
कल्पना आह्मांस पूर्वी झालीच होती. पण मुंबईकरांस व विशेषतः दयानंदांच्या जुक्तिवाल्यांस
तें कितपत रुचतें हें पडाण्याची आमची इच्छा होती. पाहिलें तों सर्व यथास्थित चाललें
होतें ! व्याख्यात्यांनीं हिंदुस्थानावरून पार्सदेशावर, पार्सदेशावरून रूमशामच्या मुलखावर
रूमशामावरून शर्मण्यदेशावर याप्रमाणें उड्डाणावर उड्डाण चालवून शेवटीं स्वारी पेलंडावर
जाऊन थांबली, व या सर्व देशांतून आर्यधर्म चालू होता असें आपल्या गुरुबंधूस व परम
भाविक श्रोत्यांस त्यांनीं कळविलें ! इंग्रजी बहुमानार्थक संबोधन 'सर' याचीहि त्यांनीं नवीच
उत्पत्ति आपल्या प्रिय समाजबंधूस सादर केली. ती ही कीं, वरील शब्द 'आर्य' शब्दाचा अप-
श होय !! या अजब चिन्हा ऐकून आह्मी तर अगदीं थक्क होऊन गेलों, पण आमच्या मुंब-
ईकर आर्यबंधूच्या चेष्टेच्यावर आश्चर्याचें बगैरे कांहीं एक चिन्ह नजरेस आलें नाहीं. जे जे
आलें तें तें त्यांनीं खुशाल कान पमरून बहुमानपूर्वक ऐकून घेतलें. ठीकच आहे, ज्या महा-
भाविकांस 'आदम' आदिमः), 'पूजारी' (पूजेचा अरी) या व्युत्पत्ति मशगुरूंच्या मुखावाटे
निघाल्या असतां चांगल्या ग्राह्य झाल्या, त्यांच्या माजी अध्वर्यांनीं विलायतें छापलेल्या
गीताभाष्याच्या उपोद्धातांत 'कौरव' (कौरव) शब्द 'कैवार' शब्दापासून निघालेला आहे
म्हणून प्रतिपादन केले आहे, ती मंडळी 'सर' शब्दाच्या मूळपीठिकेला कशाला नाकमुरडील !
आह्मांस खास वाटतें कीं, 'आर्याः' याचें इंग्रजी रूपांतर Sirrah असें करून जरी व्याख्या-
त्यांनीं आपल्या प्रिय बंधूस सादर केलें असतें तरी तें चाललें नसतें असें नाहीं !

किती आहूत याचा विचार केला असतां वरील गोष्टीचें आश्चर्य वाटणार नाही; आणि त्यांतून प्रस्तुत महाराष्ट्रकवीचें काव्य वाचून वरील निर्णय करणारा मनुष्य तर थोडाच आढळेल असें वाटतें! ज्यास शोध न करितां मते भराभर झोकून देण्याची भारी हौस, जे केवळ दुसऱ्याच्या अभिप्रायाचा अनुवाद करणार, किंवा ज्यांचा एखाद्या गोष्टीविषयी एखादा ग्रह एकदां होऊन बसला ह्मणजे बसला; अशा मंडळीच्या पायीं आजपर्यंत आमच्या विचाऱ्या देशाची विटवना झालेली आहे. असो; तर वरील सविस्तर ग्रंथाच्या अभावीं प्रस्तुत विषयावर कोठें कोठें जे दोन चार उल्लेख आमच्या आढळण्यांत आले आहूत त्यांचें येथें अवतरण करून त्याविषयी विवेचन करतां.

‘विविधज्ञानविस्तारा’च्या पहिल्या वर्षाच्या पांचव्या व सातव्या अंकांत ‘मोरोपंत’ या सदराखाली कांहीं मजकूर लिहिलेला आहे, हें मागें सांगण्यांत आलेंच आहे. त्यांतील पुढील तीन उतारे धेतां—

“ नलाख्यानांत कोठें एक आर्या आहे. ती अशी—

राधाप्राप्त्यर्थ जसा

तो स्वकरगतामला यशा शिनळ ॥

सोडी दमयंत्यर्थ

क्षिप्रचि अतिदुर्लभा तशाशि नळ ॥

यमक जोडण्यासाठीं ज्यानें भगवंताला ‘शिनळ’ असें विशेषण दिलें, त्याची भक्ति केवढी होती ती सहज ध्यानांत येईल. श्रीमद्भागवतांत दुष्टांनीं जी परमेश्वराची निंदा केली आहे त्या श्लोकांचा टीकाकारानें प्रथम वास्तविक अर्थ सांगून, नंतर टीकेच्या योगानें भगवंताची निंदा आपल्याहि तोंडातून झाली म्हणून दोषशमनार्थ पुनः त्याच श्लोकांचा अर्थ ओढून ताणून स्तुतिपर केला आहे. मोरोपंताला हें ठाऊक असून त्याला तें अभद्र भाषण करण्यास अगदीं संकोच वाटला नाही, किंबहुना लज्जा देखील वाटली नसावी.

येथें श्रीकृष्णाला शिनळ म्हणून, त्यानें राधेसाठीं आपलें निर्मल यश घालविलें असें कवि म्हणतो. असें जर आहे तर त्याचे गुण कां गावे ? श्रीमद्भागवतांत कृष्णाची आणि गोपीची क्रीडा शुकाचार्यानें वर्णिली आहे. परंतु शुकाचार्य एवढा साधु आणि ऊर्ध्वरेता असून त्यानें ती क्रीडा कधीं दूषिली नाही; परंतु त्या कृत्याला भगवंताचीं यशें असें म्हटलें आहे. मोरोपंताला तीं कृत्यें वाईट वाटत होतीं असेंहि कोठें आढळत नाही. दुसरें, जर, श्रीकृष्ण जार, तर त्याची उपमा नळाला साजत नाही. कारण नळानें हंसाला पाठविलें तें जार कर्माच्या हेतूनें नव्हे. ”

“विराटपर्वान्त अर्जुन उत्तरास सांगतो—

न्यावा चमूवरि तुवां

रथ तरुणीप्राति जसा स्मरें तरुण ॥

वीररसांत शृंगाररस मिसळल्यानें काव्यास कशी गोडी येत असेत ती एक मोरोपंताचे भक्तच केवळ जाणत असतात; इतरांस अतर्क्य, अशाच एका प्रतीनें उदाहरण देऊन होरोशियस नामें रोमी कवि ह्मणता—

Resum teneatis, amici! 'मित्रहो, हे पाहून तुम्ही ह्याल्याशि वाय रहाल काय ?'

“मोरोपंतानें रामायणांत कोठें एक उत्प्रेक्षा केली आहे ती अशी—

सेतु न तो यत्पतिनें स्वमुता नेली जशा वृकें एणी ।

त्या लंकेंची श्रीभूदेवीनें अंढिली असे वेणी ॥

रामचंद्रानें शिलासेतु बांधला, तो कवि ह्मणतो सेतु नव्हे, तर काय ? आपली कन्या जानकी रावणानें नेली या कारणानें पृथ्वीनें त्या रावणाची लंकारूप जी स्त्री तिची वेणी धरून ओढली आहे.

काय हा अलंकार ! रावणानें जर दुसऱ्याची वायको आणली, तर त्याच्या स्त्रियेला तें बरें वाटेल काय ? सहसा वाटणार नाही. तर मग तिची उगीच कां वेणी धरून ओढावी ?

रा. ब. भास्कर दामोदर यांनां नवनीताचे प्रस्तावनेंत या उत्प्रेक्षेचा फारच प्रशंसा केली आहे. त्यांला तिजमध्ये काय जो चमत्कार वाटला असेल तो वाटो. आमचें मत तर अगदीं भिन्न.”

‘अनेकविद्यामूलतत्त्वसंग्रहांत एके ठिकाणां असा लेख आहे—

“वाक्याचा किंवा त्यांतील शब्दांचा अर्थ दाहोंकडे लागत असला ह्मणजे श्लेष-नामक अलंकार होतो. जसें—

तूं मलिन कुटिल नीरस

जडाह पुनर्भवपणें हि कच साच ॥

धरिला शिरींही न स्व—

प्रकृतिगुण त्यजिसि नाम कच साच

मोरोपंत. कचोपाख्यान.

या स्थलां कचनामक ब्राह्मणास जां विशेषणें दिली आहेत, ती कंसासहि लागतात. साधारण कवि या अलंकाराचा हवा तेथें प्रयोग करून आपल्या काव्यांस दुर्बोधता आणितात, व त्यांच्या ग्रंथांत एका शब्दाचे दोन अर्थ होत असतात. एवढ्यानेच त्यांस व कितीएक अरसिकांस ते ग्रंथ मोठे चांगले वाटतात; पण सहृदय पुरुष तसले लेख पसंत करीत नाहींत. हें आमचेंच मत आहे असें वाचणाऱ्यांनीं समजूं

नये; तर मोठमोठ्या सुज्ञ ग्रंथकारांचिंह मत असेंच आहे.”

आतां अनुक्रमेकरून वरील चारी स्थलांविषयीं विचार करूं.

(१) प्रस्तुत आर्या वनपर्वतर्गत नलोपाख्यानांतील आहे. तिचा अर्थ उघडच आहे, कीं, नलराजाच्या हातीं हंस सांपडला असतां तो त्यास सोडून देता झाला; कसा? तर जसें कृष्णानें राधेशीं रमण्याची इच्छा धरून आपल्या हातचें निमेल यश घालाविलें. या आर्येंत नलाचें आणि कृष्णाचें, दमयंतीचें आणि राधेचें, हंसाचें आणि यशाचें, असें तीन प्रकारचें साम्य कवीनें वर्णिलें आहे, व उपमालंकार केला आहे. वरील तीन साम्यांत चित्तास चमत्कार देणारें साम्य ह्याटलें ह्याणजे हंस आणि यश यांचें होय, व उपमेचा मुख्य भाग हाच होय. कृष्ण आणि राधा यांच्या जागीं आणखी कोणाची योजना केली असती तरी चालली असती; कारण त्यांचें नल आणि दमयंती यांशीं जें सादृश्य वर्णिलें आहे तें केवळ गौण आहे. मुद्याची गोष्ट काय ती अमूर्त जें यश त्याशीं संस्कृत कवींच्या संकेतास अनुसरून मूर्त जो परम शुभ्र हंस त्याची तुलना दाहोशीं 'सोडणें' या क्रियेचा चमत्कारिक रीतीनें अन्वय करून दिला आहे ही होय. ही तुलना यथार्थ असली ह्याणजे कवीचें काम झालें; व जो खरा रसिक आहे त्याचें लक्ष तिच्या पलीकडे तिळमात्रहि जाणार नाही. आमच्या टीकाकर्त्यानें कृष्णास 'शिनळ' हें विशेषण लावणें बरोबर आहे कीं नाहीं, शुकाचार्याचा प्रस्तुत प्रकरणीं कसा अभिप्राय व मोरोपंताचा कसा होता, हंशाला जो दममंतीकडे पाठविला तो जारकमीच्या हेतूनें नव्हे, अतएव श्रीकृष्णाची उपमा नळाला साजत

१. उपमा ह्याणजे दोन वस्तूंचें चमत्कारिक सादृश्य असल्यामुळें सजीव व निजीव, मूर्त व अमूर्त, अशांचें सादृश्य विशेष चमत्कारास्पद होय हें उघडच आहे. प्रस्तुत शतकाच्या आरंभीं विलायतेंत त्रैमासिकांची जी नवीन तन्हा निघाली तींतील पहिलें जें 'एडिनबर्ग रिव्यू' (अंक २८ पहा) त्याचा मुख्य स्थापक व प्रकाशक जो विख्यात टीकाकर्ता जेफरी त्यानें एके ठिकाणीं असें लिहिलें आहे—

“It has always been our opinion that the very essence of poetry—apart from the pathos, the wit, or the brilliant descriptions which may be embodied in it, may exist equally in prose—consists in the fine perception and vivid expression of that subtle and mysterious analogy which exists between the physical and the moral world, which makes outward things and qualities the natural types and emblems of inward gift and emotions.”

२. संस्कृत कवींचे संकेत अनेक आहेत. ते येणेंप्रमाणें—कीर्ति व हास्य यांचें शुभ्रत्व; तरुण स्त्रियांच्या मधगंडूपांनीं बकुलवृक्षाचें फुलणें; हत्तीच्यां गंडस्थळांत मोतीं; चक्रोरांचें चंद्राकरणसेवन; चक्रवाक पक्ष्यांचा सूर्यास्ताबरोबर वियोग व सूर्योदयाबरोबर संगम, इ० इ०

नाहीं - वगैरे जें पांडित्य केलें आहे तें निवळ अरण्यरोदन आहे. त्याचा वरील भायें-
तील उपमेशां बिलकूल संबंध नाहीं. मोरोपंताच्या धर्मसंबंधी मनाविषयी जर निवार
कर्तव्य असता, तर प्रस्तुत लिहिणाऱ्याचा वरील सर्व ऊहापोह गथायोग्य होता; पण
जोपर्यंत कवित्वाच्या संबंधाचेच विद्वान आहं तोपर्यंत वरील धर्मीमांसा केवळ
अप्रस्तुत होय !

(२) विराटपर्वीत उत्तरगोप्रहण प्रसंगाची पुढील आथा आहे—

बैस रथीं तूं माझा सारथि हो तरणिचा जसा अरुण ।

ध्यावा चमूनरि तुवां रथ तरुणांप्रांत जसा स्मरं तरुण ॥

या आयेंत वीररसांत शृंगारसार्चा भेगळ झाली आहे ती आमच्या आक्षेपांस
खपत नाहीं. वरील रससंकराच्या योगानें त्याच्या ठायी हास्यरसाची उत्पत्ति होऊन
तो जो वाहवत गेला आहे तो टैबर नदीन जाऊन पडला आहे ! आझी रोमकभाषा-
नभिन्न असल्यामुळें हेरेशियस बोवांचें काय रसगूत्र आहे व वरील हास्यरसोद्गार
त्यांनीं कोणत्या संबंधानें प्रगट केला हें आझांस माहीत नाहीं. तरी गीर्वाणभाषेच्या
आधुधागारातील पुढील कालिदासीय अस्त्र आमच्या बिचाऱ्या प्राकृत कवीचा बचाव
करील असें वाटते.—

राममन्मथशरेण ताडिता

दुःसहं हृदये निशाचरी ।

गंधवद्गुधिरचंदनोक्षिता

जीवितेशवसतिं जगाम सा ॥

हें पद्य 'रघुवंशा'च्या अकराव्या सर्गांतलें आहे. प्रसंग ताटकावधाचा असून
वरील पद्यांत ताटकेवर श्लेषेकरून अभिसारिकेचें रूपक केलें हें उघडच आहे.

आतां शृंगारांत वीराचें मिश्रण असल्याचा प्रकार पहा—

शान्ति मन्मथसंगरे रणभूतां सत्कारमातन्वती

वासोऽदाज्जघनस्य पीनकुचयोहीरं श्रुतेः कुंडलम् ।

बिंबोष्ठस्य च वीटिकां स्मितमुखी पाण्योरणत्कंकणे

पश्चालंबिनि केशपाशनिचये युक्ता हि बंधकमः ॥

१. “(ताटकापक्षां) रामाच्या दुःसह शरानें हृदयाचे ठायी विद्ध झालेली ती राक्षसी
दुग्धयुक्त रक्तानें न्हालेली होत्साती यमसदनाम गेली. ”

“ (अभिमारिकापक्षां) मदनाच्या दुःसह शरानें विद्धहृदय होत्साती ती अभिमारिका
सुगंधयुक्त रक्तचंदनाचा लेप केलेली अशी प्राणेशाच्या मंकास्थानी गेली. ”

२. अंक ४१ पहा.

वरील दोन उदाहरणांवरून वाचकांस कळून येईलच, की शृंगार आणि वीर यांचा परस्पर केवळ विरोध आहे असे नाही. एवढे मात्र खरे आहे की, कोणी वीर रणावेशाने भरून गेला असता त्याच्या तोंडून शृंगारोक्ति वदविणे, किंवा कोणी अनंग-रंगमग्न झाला असता त्याने वीरश्रीचे भाषण करणे, हें शोभणार नाही; पण उपमेकरतां शृंगारांत वीररस आला किंवा वीरांत शृंगार आला तर तो हास्यास्पद होतो असे नाही. लौकिक भाषेतहि 'रतिगुद्ध' आणि 'रणनवरा' या शब्दांवरून वरीलच प्रमाण मिळते.

त्यांतून ज्या प्रसंगविशेषी वरील शृंगारोपमा योजली आहे तथे तर ती विशेष शोभते असे आह्मांस वाटते. ज्या महावीराने पंजरस्थ सिंहाप्रमाणे बारा वर्षे वनवास काढला, व तेराव्या वर्षी तर ज्यास क्लीबेवश धारण करून स्ववीर्याचा निन्हव करणे भाग पडले, आणि भावी समरप्रसंगाची ज्यास नुसती वार्ता कळल्याबरोबर—

उठल्या उत्साहाच्या त्या शांतश्रीमदुद्धिर्वार लहरी ।

अशी ज्याची अवस्था झाली, त्यास चिरकांक्षित जें शत्रुसेनेचें दर्शन तें घडले असतां केवढा हर्ष होणारा आहे व रणतुंबळ करण्याविषयीं केवढें प्रबळ बाहुस्फुरण होणार आहे ! वरील बाहुस्फुरणास आमच्या मते एकच अत्यंत समर्पक दृष्टीत होय !^२

(३) आमच्या आक्षेपकास लंकादेवीची वेणी धरून ओढल्याबद्दल तिची फार कांव आली आहे. या कांवेवरून त्याची सद्यता प्रगट होते, प्रण सहृदयता होत

१. गांवांगकविमुकुटमणीच्या ग्रंथांतहि पुढील उपमा आढळतात—

स निर्विड्य यथाकामं तटेष्वालीनचंदनौ ।

स्तनाविव दिशस्तस्याः शैलौ मलयदुर्गौ ।

असह्यविक्रमः सह्यं दूरान्मुक्तमुदन्वता ।

नितंबमिव मेदिन्याः स्रस्तांशुकमलंघयत् ॥

रघुवंश. ४

२. प्रख्यात इंग्रजी कवि स्कॉट याच्या अत्युत्कृष्ट काव्यांत पुढील उल्लेख आढळतो. हा तर वादविषयक आर्येबरोबर अर्थसादृश्याच्या सदराखाली देण्यासारखा आहे—

“Twice have I sought clan-Alpine's glen,

In peace; but when I came agen,

I come with banner, brand and bow,

As leader seeks his mortal foe.

For love-torn swain, in lady's bower,

Never panted for the appointed hour,

As I, until before me stand,

This rebel Chieftain and his band.”

Lady of the Lake.—V.

नाही. पहिल्या आक्षेपांत कृष्णभक्ति अस्थानां प्रकट होऊन ती जशी प्रस्तुत रसिकाच्या यथार्थ दर्शनास विधातक झाली त्याप्रमाणेच येथे वरील हृदयवृत्ति झाली आहे. लंका ही रावणाची स्त्री यास्तव तिजविषयी मीनवी माता जी भूदेवी तिची अर्त्या हेतुवृत्ति होणे हे स्त्रीस्वभावास अनुसरूनच आहे, व आपल्या कन्येचा ज्या दुष्टाने विनाकारण छळ आरंभला आहे त्याच्यावर कसा तरी प्रतीकार घेऊ अशी इच्छा तीस हाणे हेहि सहजच आहे. द्वेषाचें व प्रेमाचें मनुष्यापासून मनुष्याकडे किंहुना पक्षार्थाकडेहि कसे संक्रमण होत असतें हें मनुष्यस्वभावाकडे ज्यानें अंमळ लक्ष परविलें असेल त्याच्या सहज लक्षांत येणारें आहे. आमचे कविकुलगुरु यक्षाच्या मुखें मेघास सांगतात—

भर्तुः कंठच्छविरिति गणैः सादरं वीक्ष्यमाणः । १

“बा मेघा ! तुजकडे शिवगण मोठ्या प्रेमानें बघत राहतील. कां? तर तुझा वर्ण त्याच्या स्वामीच्या कंठासारखा आहे ह्मणून !” तर हृदयवृत्तीच्या संक्रमणाचा इतका प्रभाव आहे. आतां हें खरें आहे कां, रावणानें आपली मुलगी चोरून नेली तर त्याच्या बायकोकडे काय अपराध आहे, तिला तर घरांत सवत आल्यानें वाईटच वाटणार आहे, वगैरे गोष्टांचा विचार आमच्या आर्यभूमीनें करणें जरूर होतें. पण हा तीस कसा झाला नाहीं कोण जाणे ! असे. स्वतः क्षमा खरी, पण या प्रसंगीं तांच आमच्या रसिकाच्या क्षमेस पात्र आहे ! आमच्या कवीच्या हातून तरी वरील चूक कशी घडली हेंहि चांगलेसें कळत नाहीं; पण पुढील शतकांत सगळेंच पारडे फिरून जाऊन नवे प्रभु, नवी विद्या, नवे महाकवि, नवे रसिक, अशी गर्दीच गर्दी होऊन जाणार आहे, व उपमा, उत्प्रेक्षा वगैरे जे खण्याचे विलायती कांटे या देशांत येऊन थडकणार आहेत हे तरी त्या बिचाऱ्याच्या कोठून लक्षांत यावें ?

वरील उत्प्रेक्षेची प्रशंसा केल्याबद्दल कै० भास्कर दामोदर पाळंदे यांजवरहि प्रस्तुत टीकाकर्त्याचा शेवटचा फटकारा गेला आहे. पण माजी रावबहादुरासारख्या खऱ्या रसिकास चमत्कार वाटण्याजोगें वरील उत्प्रेक्षेत कांहींच नाहीं असें आह्मांस

१ भर्तुः कंठच्छविरिति गणैः सादरं वीक्ष्यमाणः

पुण्यं यायास्त्रिभुवनगुरोर्धाम चंडीश्वरस्य ।

धूतोद्यानं कुवलयरजोगंधिभिर्गंधवत्या-

स्तोयक्रीडाविरतयुवतिस्नानतिकैर्महाभिः ॥

—‘मेघदूत’

(महाकाल जो त्रिभुवनपति त्या वंदाया मग जावें

प्रभुकंठाची प्रभा मानुनी गण तुज बघतिल भावें

तथा स्थलींचीं बालोद्यानें हलवी माहत मंद

विलसित पद्मां डोलवूनि जो हरी तयाचा गंध ॥)

—‘पद्यरत्नावली.’

वाटन नाही. एक तर केशाकर्षणाचा प्रकार स्त्रियांच्या कुतीस अनुसरून असल्यामुळे स्वभावोक्तिरूप होय; आणि शिवाय सेतूंचे आणि वेणांचे सादृश्य कृष्णत्वास्तव, दैर्घ्यास्तव, आणि संव्रीतत्वास्तव अत्यंत समर्पक व हृदयंगम होय !

याप्रमाणे 'विविधज्ञानविस्तारां'तील आक्षेपांचे निरसन झाले. यावरून आमच्या वाचकांच्या लक्षांत येईलच की, जे आक्षेप कित्येक पंडितमन्य प्रस्तुत कवीवर आपल्या विद्वत्तेच्या घर्मंडांत झोकून देतात त्यांविषयी यथार्थ बुद्धीने विचार केला असता ते प्रायः अंमच नाहीसे होणार आहेत. त्यांतून कर्वाचे विचार तर्कशाम्राच्या तराजूंत जोखू पहाणे हें तर अरमिकतेचें केवळ शिखर होय !

असे; आतां शेवटला जो 'अनेकविद्यामूलतत्वां'तील उतारा त्याविषयी विचार करावयाचा. हा हातां ध्यावयाचें आझांस मोठें भय वाटतें. यापूर्वी आझी आमच्या प्रस्तुत राज्यकर्त्यांविषयी, इंग्रजी ग्रंथकारांविषयी, विलायती धर्माविषयी वगैरे जे जे लिहिले त्या सर्वांवरून राजद्रोहाचा व सद्धर्मद्रोहाचा जवरदस्त चार्जे आझांवर आला, व वरील महापातकांची निष्कृति आझी अद्याप करीतच आहों. तेव्हां यावरून पहातां वरील पुस्तकांतील लेखाविरुद्ध अभिप्राय प्रगट केल्यानें तर केवढा भयंकर गुन्हा होणार आहे याची कल्पनाहि करवत नाही ! जर इंग्रज लोकांस न रुचण्यासारखे कांहीहि लिहित्यानें राजनिष्ठचा लग्नेच चुराडा होऊन जातो; आणि तो कां, तर ते आमच्या देशाचें राज्यसूत्र हातांत पागवून आमचें रक्षण करताहेत व त्यांच्या कुपेनें आझांस ज्ञानप्राप्ति झाली आहे झणून; तर मग मुळीं जन्मलाभच जेथपासून त्या ठिकाणीं विरोध प्रगट करणे हें तर केवढे धाष्टर्ष्य व केवढा अधमपणा होय ! आपले राज्यकर्ते जे जे करतील त्यास नेहमीं मान डोलवीत जायची ही जर राजनिष्ठा, इंग्रज ग्रंथकारांच्या पेनांतून जे जे निष्पन्न होईल ते ते शिरसाबंध करायचे ही जर सत्यनिष्ठा, पाद्रीसाहेब जे जे सांगतील त्यास 'आमेन्' (तथास्तु) या एका पदानेंच उत्तर करायचे ही जर धर्मनिष्ठा, तर मग 'बाबावाक्य प्रमाणम्' हेंच पितृभक्तीचें परमस्वरूप होय ! या कडकडीत व्रताची दीक्षा घेऊन ते आजन्म अवाधित पाळण्याचा ज्यांचा कृतसंकल्प असेल व त्यांत ज्यांस धन्यता वाटत असेल त्यांस ती सुखेनैव वाटो. आमच्या मनाची नैसर्गिक प्रवृत्ति तर अगदीं निराळ्या प्रकारची आहे; व आझी आजपर्यंत जेवढे वाचले व ऐकले त्यावरून वरील प्रवृत्तीचें दोषरूपत्वहि अद्याप आमच्या लक्षांत आले नाही. शिवाय हेहि सांगणे या प्रसंगां अप्रस्तुत होणार नाही, की ज्या महापंडिताचा पितृनामानें निर्देश करण्याचा अधिकार जगदीशाच्या कुपेनें आमच्याकडे आहे, ज्याचें पूर्ववय गदाधरादिकांच्या समागमें जाऊन उत्तरवय मिलप्रभृति पाश्चात्य तत्वज्ञांच्या संगतीनें गेलें, रविकरगतकमलन्यायानें ज्याच्या विकासप्रद सान्निध्याचा अमूल्य लाभ आजपर्यंत इतका काळ आझांस लाभला, आणि ज्याचें स्वभाषाभिवृद्धीचें व्रत

आज पांच वर्षे यथाशक्ति चालवून देशोन्नतीच्या धुराकर्माचा अंगीकारहि ज्याच्या पद्धतीस अनुसरून आम्हांस अवश्य करणें आहे. —त्या विख्यात पुरुषाचा प्रस्तुत प्रकरणां कसा अभिप्राय पडता याची आम्हांस पूर्ण खात्री आहे. तर आतां एवढी प्रस्तावना करून व परमपूज्य श्रीमत्पितृपदी प्रणाम करून पूर्वोक्त अवतरणाविषयी आपले विचार वाचकांस सादर करतां.

सदरील उतान्यांतील मुख्य गोष्ट 'हवा तेथें प्रयोग' ही होय. ह्याजे मोरोपंतानें ज्या प्रसंगी वरील आर्थें श्लेषाची योजना केली आहे ता प्रयोग श्लेषरचनेस उचित नव्हे हा त्यावर आक्षेप होय. आतां वरील श्लेष अयासंगिक कां याचा जर विचार केला तर एवढेंच कारण दिगमें कां, देवयानीचें बोलणें रापाचें आहे, यास्तव चित्तवृत्ति कलुष झाली असतां श्लेषाची स्फूर्ति कोठून होणार ? मिरवणुकीच्या वेळची घोड्याची ऐटदार चाल जशी रणांगणावर अप्रासंगिक होईल, त्याप्रमाणेंच क्रोधाच्या, शोकाच्या वगैरे भाषणांत श्लेष तर काय, पण सामान्यतः कोणताहि अलंकार शोभणार नाही ! पण असें असतां सर्वमान्य महाकवींच्या ग्रंथांतून पाहिलें असतांहि शोकाच्या, क्रोधाच्या वगैरे आवेशांत केलेली भाषणेंहि केवळ अलंकारविरहित असतात असें नाही. काव्याचा मुख्य हेतु मनोरंजन असल्यामुळे अलंकाराचा थोडा-बहुत प्रयोग वरील प्रसंगीहि केलेला आढळतो. उदाहरणार्थ पुढील श्लोक पहा—

स्वप्नांतरेऽपि खलु भामिनि पत्युरन्यं
या दृष्टवत्यसि न कंचन साभिलाषम् ।
सा संप्रति प्रचलितासि गुणैर्विहीनं
प्राप्नुं कथं कथय हंत परं पुमांसम् ॥
निर्दृषणा गुणवती रसभावपूर्णा
सालंकृतिः श्रवणकोमलवर्णराजिः ।
सा मामकीनकवितेव मनोभिरामा
रामा कदापि हृदयान्मम नापयाति ॥ १

१ न पाही स्वप्नींही पतिविण कधी जी नर दुजा
स्पृहायुक्तें चित्तें जितकमलनालोत्तमभुजा ।
सुशीला तूं ऐशी पर पुरुष जो निर्गुण तथा
कशी पाहूं जाशी हरिणनयने सत्वरतया ॥
गुणांनीं जी पूर्णा अणुसम नसे दोषहि जिला
अलंकारीं साजे रस वसतसे जीत पहिला ।
मृदू जीचे वर्ण श्रवणसुख देती परिसतां
वसे ती पद्माक्ष मम हृदयिं जेंवी सुकविता ॥

—‘पद्यरत्नावली’.

वरील पद्यें जगन्नाथकृत 'भासिनीविलासा'च्या 'कण्ठ' नामक तृतीय विला-
सांतील आहेत. पहिल्या पद्यांत 'गुण' आणि 'पर पुमान्' हे शब्द श्लिष्ट आहेत; व
दुसऱ्याचा तर सगळाच अर्थ श्लेषमय आहे.

तेव्हां वादविषयक आयेंत श्लेषाच्या प्रयोगावद्दल जर आमच्या कवीवर दूषण
आलेच, तर तें वरील महारसिकावर व महाकवीवरहि तितक्याच मानानें येणार
आहे !

शिवाय हेंहि लक्षांत आणलें पाहिजे कीं, निर्भर्त्सनेच्या भाषणांत नामाच्या
मथार्थत्वाविषयींचा किंवा अयथार्थत्वाविषयींचा उल्लेख येणें हें अगदा साहजिक आहे.
कोणी गोरा मनुष्य असतां त्यास उद्देशून रागानें बोलतांना 'तूं बाहेर जितका गोरा
आहेस तितका आंतून काळा आहेस,' किंवा तां वर्णानें काळा असल्यास 'तूं
आंत बाहेर सारखाच काळा आहेस' अशी बोलण्याची प्रवृत्ति लोकव्यवहारांतसुद्धां
आढळते. मग काव्यांत तर हा प्रकार आढळेलच आढेल. 'गीतगोविदांत'
विप्रलब्धा नायिका नायकास रोषपूर्वक ह्मणते—

बहिरिव मलिनतरं तव कृष्ण मनोऽपि भविष्यति नूनं ।

कथमथ वंचयसे जनमनुगतमसमशरज्वरदूनम ॥

"हे कृष्णा ! तूं बाहेरून जसा अत्यंत मलिन (काळा) आहेस त्याप्रमाणेंच तुझें
मनहि आहे असें वाटतें; एरवीं मदनसंतापानें पीडिलेल्या अशा स्वानुरक्त जनानें वंचन
तुझ्या हातून कसें होईल ?"

कृष्णास व बलरामास धनुर्योगप्रेक्षणार्थ बोलवायास कंसाकडून अक्रूर आला
असतां गोपी भग्नमनोरथ हांत्सात्या अक्रूरास शिव्या देतात—

यमदूतशतक्रूरहि स्वमुखे अक्रूर ह्मणवितो मेल ।

आला गांव वधाया परि बाई हा न लेश कोमेल ॥

तेव्हां वरील प्रमाणांवरून पहातां वादविषयक आयेंतील श्लेषावर अप्रासंगिक-
त्वाचा जो दोषारोप केला आहे तो दूर होईल असें वाटते.

वरच्याखेरीज इतर जीं दूषणें प्रस्तुत कवीवर वरील लेखांत सामान्यतः दिलेलीं
आहेत त्यांविषयीं यापूर्वी विचार झालेलाच आहे. श्लेषाचा प्रयोग आमच्या कवीस
कितीसा प्रिय होता व तो त्याच्या कवितेंत कितीसा आढळतो, तसेंच जीं थोडीबहुत
अशीं स्थलें आहेत त्यांस श्लेषरचनेच्या योगानें दुर्बोधत्व कितीसें आलें आहे, यावि-
षयीं येथें काहीं निराळें लिहिणें नकोच. वरील सर्व गोष्टींचा विचार झाला असतां

प्रस्तुत महाराष्ट्रकवींची 'साधारण कवि' या पदांनी जी अवगणना केली आहे तीहि सहजच निराधार होणार आहे.

उत्तर.

हेमनः संलक्ष्यते ह्यग्नौ विशुद्धिः श्यामिकाऽपि वा ॥^२

—'रघुवंश.'

अंक ६२.—(१) चालू अंकाचा विषय. (२) रा. ओक यांच्या पत्रास उत्तर. (३) ग. कानेटकर यांच्या आक्षेपांचे परीक्षण.

१. या अंकांत दोन पत्रांची उत्तरे घालायची आहेत. एक पत्र गेल्या अंकांत बहुतेक आलेच आहे, त्याचा राहिलेला भाग या अंकांत येईल. याखेरीज दुसरेहि एक महत्वाचे पत्र आद्यांकडे आले आहे. तेहि या अंकांत दाखल होऊन त्याचे उत्तरहि यथानुक्रम याच अंकांत द्यायचे पडेल.

दोनहि पत्रांतील विषय चालू विषय जो 'मोरोपंताची कविता' त्याच्याच संबंधाचा आहे, यास्तव या अंकांत त्याचाच समावेश केला आहे. कोणत्याहि विषयाची पूर्णपणे चर्चा झाली असता तो चांगला व्यक्त होतो व त्याची पुरती सहानुभूति होते हें उघडच आहे. यास्तव वरील पत्रे व त्यांची उत्तरे ही प्रस्तुत विवेचनाचीच अंगे समजून त्यांकडे वाचक चांगले लक्ष देतील अशी आद्यांस उमेद आहे.

तर आतां यथानुक्रम वरील दोन पत्रांचा विचार करूं.

१ आमच्या वडिलांचा प्रस्तुत महाराष्ट्रकवीवर शेवटपर्यंत मोठा कटाक्ष असे. सुमारे पंधरा वर्षांपूर्वी आझी शाळेंतील पाठाच्या आर्या त्यांजपाशीं वाचीत होती, तेव्हांपासून ते परवा 'नवनीता'च्या नवीन आवृत्तीच्या वेळां कांहीं मंडळी त्यांजकडे कांहीं दुबोष आर्या घेऊन आली होती तोपर्यंत त्यांचा रोंख प्रस्तुत कवीवर सारखा होता. इतर विषयांवर त्यांच्या मतांची चलबिचल झालेली आमच्या लक्षांत आहे; पण प्रकृत विषयावर मात्र त्यांचा अभिप्राय जो एकदां ठाम बनून गेला होता तो होता ! जुन्या व नव्या पंडितांचे बिचाऱ्या मथूरकवीविषयांचें अप्रेम त्यांच्या ठायीं एकवटलेलें होतें. मोरोपंत मुळीं कविच नव्हे, तर पुराणांतील अर्थ घेऊन तो शुद्ध प्राकृत भाषेंत त्यांनें आर्यारूपीन ग्रथित केला एवढीच काय ती त्याची करामत, हें त्यांचें ठरीव मत होतें. महाराष्ट्रकवीत 'कवि' ही संज्ञा एका मुक्तेश्वराला मात्र बरोबर रीतीनें लागेल असे ते नेहमीं ध्वनन असत. सन १८६६ सालच्या ट्रेनिंग कॉलेजांतील परीक्षेत पृढील प्रश्न आढळतो—

“(३ प्र०)—मुक्तेश्वर व मोरोपंत या दोघांनांदि अकृतलाख्यात लिहिलें आहे, त्यांत तुझांमि विशेष चांगलें कोणेंत वाटतें तें सांगून त्याची कारणें लिहा.”

शालापत्रक—जुलै १८६३.

२ “मने शुद्ध निघतें कीं काळसर पडतें याची परीक्षा अग्नीवरून तेव्हांच होते ! ”

२. पहिले पत्र नागपुरकर ओक यांचें आहे' या पत्रकाराचा आमच्याशा पूर्वां एक दोन वेळां वादप्रसंग झालेला आहे. रा. ओक हे मोठे शोधक व उद्योगी आहेत आमच्या पुस्तकांत त्यांचीं एखादीं कांही पत्रं आलेलीं आहेत. आमच्या पुस्तकांत जो जो मजकूर प्रसिद्ध होत जातो त्यावर प्रस्तुत पत्रकारासारख्यांची निरंतर चर्चा होत असावी अशी आमची पहिल्या अंकापासून इच्छा आहे. हें वाचकांस माहीत आहेच, व कोणत्याहि प्रतिपक्ष्यास आम्ही आजपर्यंत विमुख झालों नाहीं हेहि वरील मंडळांस सांगावयास नकोच. तर राध्यां चालू असणाऱ्या विषयावर आजपर्यंत जें चोहों-कडे सामसूम होतें तो प्रकार मोडून या खेपेस दोन प्रतिपक्ष्यांस उत्तरें देण्याचा प्रसंग आलेला आहे या गोष्टीचा आढावा माठा संतोष वाटतो. त्यांतून आमच्या नागपुरकर मित्राच्या कृशानुसदृश आक्षेपांनीं निरसन करणें तर विशेषच उत्साहप्रद होय !

रा. ओक यांचे आक्षेप आमच्या दोन लेखांच्या संबंधानें आहेत. ते लेख येणें-प्रमाणें—

(अंक ५७)—“मोरोपंताची कविता वाचतांना सकृदंशनांहि कळून येणारा तिचा एक मोठा विशेष दृष्टीला द्याजे लांबलाव यमकें हा होय. हा यमकांचा प्रकार प्रथमतः वामनानें सुरू केला. त्याच्या पूर्वी महाराष्ट्रकविता ही केवळ ओवी व अमंग या छंदोतच असल्यामुळे यमकांच्या रचनेस अर्थातच अवकाश नव्हता; आणि त्यांतून वरील कवीपैकी कोणी पंडित नसल्यामुळे वरील गाथ्या छंदोतहि यमकरचना करण्याचा कोणी यत्न केलेला दृष्टीस पडत नाहीं. पण पुढें वामनानें जेव्हां गणवृत्तें महाराष्ट्रकवितेंत आणिली, तेव्हां तीं यमकरचनेस विशेष अनुकूल असल्यामुळे तो यत्न त्यांनीं केला.”

(अंक ४७)—“अगदी अव्वलपासून तो अखेरपर्यंत कोणत्याहि मराठी कवीस ‘रघुकिराता’दि पंडितमान्य काव्यांची बिलकुल ओळख होताशी सुद्धां दिसत नाहीं. नामदेव, तुकाराम यांची गोष्ट तर बोलायालाच नको. पण पंडितमंडळांत बरेच मोडण्यासारखे जे वामन, मोरोपंत, रामजोशी वगैरे त्यांच्या ग्रंथांतहि कालिदासादिकांचा मागमूसहि नजरेस येत नाहीं. संस्कृत काव्येच्या धर्तावर जुने मराठी काव्य दृष्टले द्याजे रघुनाथ पंडितांचें ‘नलोपाख्यान’च एक होय. त्याची रचना श्रीहर्षाच्या ‘नैषधा’च्या नमुन्यावर केली आहे असे कवीनेच सरतेशेवटीं सांगितलें आहे. पण याखेरीज बाकीच्या कोणत्याहि महाराष्ट्रकाव्यांत जुन्या संस्कृत कवींची पद्धति कोणत्याहि संबंधानें बिलकुल दृष्टीस पडत नाहीं.”

आतां या दोन लेखांत आलेल्या कित्येक गोष्टींवर आमच्या प्रतिपक्ष्यानें जे जे आक्षेप काढले आहेत त्यांवर आमचे काय काय द्याणें आहे तें वाचकांस सादर करतो.

रा. ओक यांना पहिला आक्षेप असा आहे कीं, ‘हा यमकांचा प्रकार प्रथमतः वामनानें सुरू केला’ हें द्याणें बरोबर नाही. कां कां, रामदास, मुक्तेश्वर, आणि

विठ्ठल वगैरे कवींच्या ग्रंथांतून वरील प्रकार आढळण्यांत येतो, व हे कवि वामनाच्याच वळेस होते; मग वामनानेंच वरील प्रकार सुरू केला हें कशावरून ? या आक्षेपावर आमचें उत्तर एवढेंच आहे कीं, आमच्या आक्षेपकांनं वरील वाक्यावर एवढें पांडित्य करण्यापूर्वी जर त्याचा पूर्वीपर संबंध पाहिला असता तर बरें झालें असतें. हा 'प्रकार' ह्मणजे केवळ यमकरचना असा अर्थ नव्हे, तर लांब लांब यमकें गुळ्याचा प्रघात असा अर्थ होय. नुसता यमकाचाच प्रकार पाहिला तर रामदास, मुक्तेश्वर हेच कवि कशाला पाहिजेत, तो प्रकार अगदीं आदिकवि मुकुंदराज किंवा ज्ञानेश्वर यांच्यापासूनहि महाराष्ट्र-कवितेंत चालू झाला आहे. इंग्रजींत जशी यमकरहित छंदोरचना (blank verse) आढळते, व संस्कृतांत तर तिचाच प्रचार दृष्टीस पडतो, तसें मराठींत एका ठिकाणां खरीजकरून काठेंहि आढळत नाहीं, हें बहुधा कोणासहि सांगावयास नको. मग यमकाचा महाराष्ट्र-कवितेंत एवढा सर्वतोमुख प्रचार असतां आमच्या बिचाऱ्या शूद्रकवीला व बीडवासी चित्रकूटकार कवीला एवढी तसदी देण्याची पंचाईत आमच्या नागपुरकर भिन्नानें कशाला केली हें आह्मांस समजत नाहीं. अगदीं 'विवेकसिंधू'पासून व 'ज्ञानेश्वरी'पासून तो थेट ब्राह्मणांच्या कसबा'पर्यंत व 'एका साहेबानें केलेल्या कवितें'पर्यंत ज्या यमकाची जबरदस्त व्याप्ति पसरून राहिली आहे त्याला हुडकून काढण्यास रा. ओक हे विठ्ठलकवीकडे कशाला घुसले कोण जाणे ? असो; तर वामनपंडिताला जो आह्मी मान दिला तो नुसत्या यमकरचनेच्या संबंधानें नव्हे, तर पांच पांच सहा सहा अक्षरांचीं यमकें कवितेंत घालण्याची पद्धति त्याच्या काव्यांत प्रथमतः दृष्टीस पडूं लागली याबद्दल तो होय.

आतां वामनपंडित अगोदर श्लोकरचना करूं लागला, कीं रामदास, विठ्ठल वगैरे मंडळीनं प्रथमतः अक्षरगुणवृत्तें उचललीं, या विषयावर जें आमच्या आक्षेपकांनं एवढें विवेचन केलें आहे, त्याचा प्रस्तुत प्रकरणास फारसा उपयोग आहे असें आह्मांस वाटत नाहीं. मुक्तेश्वर, विठ्ठल वगैरे कवींचें कवित्व सामान्यतः पाहतां कोणत्याहि योग्यतेचें असलें, तरी श्लोकरचनेच्या कामांत त्यांस वामनाची सर येणार नाहीं हें कोणीहि सांगेल. फार लांब जावयाला नको. प्रस्तुत पत्रकारानेंच विठ्ठलाच्या ग्रंथांतले जे थोडेसे उतारे दाखल केले आहेत त्यांवरून पाहतांहि रचनेच्या संबंधानें दोघां कवींत किती अंतर आहे, तें सहज दिसून येईल. तेव्हां असें जरी कबूल केलें कीं, वामनाची कविता वरील साऱ्या कवींच्या मागून प्रगट झाली, तरी दीर्घ यमकांचा प्रकार त्याच्या ग्रंथां-

१. संस्कृतांत मात्र यमकरहित छंदोरचनेचाच प्रकार दृष्टीस पडतो. 'घटकर्परा'दि कांहीं थोड्या काव्यांत मात्र मुद्दाम यमकरचना केलेली आढळत, मराठींत वरच्याच्या उलट प्रकार असून मोरोपंतकृत 'गिता'यांत मात्र यमकांचा अभाव आढळतो.

वरून प्रवृत्त झाला असें ह्मणण्यास मोठीशी हरकत दिसत नाही. शिवाय नवीन पद्धतीचा प्रवृत्ति पडणे ही गोष्ट प्रवर्तकाच्या प्रसिद्धावर अवलंबून असते हेहि कोणास सांगावयास पाहिजे असे नाही. मग वामनाच्या श्लोकांच्या इतकीच विद्रुलकवीच्या दोन 'स्वयंवरा'ची किंवा मुक्तेश्वराच्या 'कौतूहल नाटक रामायणा'ची आजपर्यंत प्रसिद्धि असेल किंवा हल्लीं आहे असें आमच्या आक्षेपकांच्यानें ह्मणवेल काय? आमच्या वाचकांपैकीं बहुतेकांस तर वरील दोघां कवींच्या गणवृत्तात्मक ग्रंथांची नुकतीच माहिती झाली असेल असें ह्मणण्यास हरकत नाही. रा. आंक यांचा तरी वरील ग्रंथांशीं कितीसा जुना परिचय असेल कोण जाणे !

रा. आंक आह्मांस सांगतात कीं, "कोणत्याहि छंदांत यमकरचना साधणें हें त्या छंदावर फारसें नाही, तर कवीच्या चातुर्यावर ही गोष्ट अवलंबून असते. चांगला कल्पक कवि असला तर तो हव्या त्या छंदांत यमकांची रेलचेल उडवून देईल." आमच्या आक्षेपकानें आमचा मूलचा लेख जर अधिक लक्षपूर्वक वाचला असता तर वरील महातत्त्व प्रगट करण्याचें व त्यावर एवढा विस्तार करण्याचें त्यास प्रयोजन दिसलें नसतें. यमकाला काय, तें एकाक्षरी वृत्तांतहि येणार नाही काय ? पण ज्या-अर्थी त्याची योजना शोभेकरतां आहे, त्याअर्थी तें कोणत्या ठिकाणीं विशेष शोभेल याचा कांहीं विचार नको काय ? मोठमोठाल्या वृत्तांत जसें पांच सहा अक्षरांचें यमक शोभेल तसें तें लहानशा छंदांत शोभणार नाही हें उघडच आहे. सात आठ अक्षरांचा छंद, आणि त्यांत पांच सहा अक्षरांवर यमक, हा प्रकार ह्याला ह्मणजे मध्यें वीतभर काय ती जमीन आणि दोहोकडे हात हातभर रेशमी कांठ अशा बाजीरावी धोतरजोड्याप्रमाणें किंवा 'मिया मूठभर आणि दाढी हातभर' यासारखाच होय. तर ओवी व अभंग हे छंद यमकरचनेस विशेष अनुकूल नसल्याविषयीं जें आह्मां लिहिलें आहे त्याचें वरील कारण होय; व त्यामुळेच वामनास गणवृत्तांचा प्रयोग करतांना दीर्घ यमकांची योजना करण्यास अवकाश सांपडून यमकरचनेच्या विशेषास्तव त्याची महाराष्ट्र-कवींत प्रसिद्धि झाली असावी हें थोडासा विचार केला असतां कोणाच्याहि लक्षांत येणारें आहे

मोरोपंतानें वामनाविषयीं जें ह्यालें आहे, कीं त्यानें महाराष्ट्र कवींची आपल्या

१. या यमकप्रकरणां दादावांचा लेख येणेंप्रमाणें आहे--

"त्यांत आगखी रसान्वित यमकें साधण्याची तर हातोटी या कवीप्रमाणें कोणत्याहि इतर महाराष्ट्र-कवींची आढळत नाही. अशीं रसान्वित यमकें साधूनहि इतका विद्रुल ग्रंथ रचणारा महाराष्ट्र भाषेंत हा एकच कवि. मला वाटें अशीं यमकें साधण्याचा कित्ता मोरोपंतानें वामनपांडिताकडून भेटला असावा."

(यशोदा पांडुरंग-प्रस्तावना.)

यमकांनीं गर्वहानि केली, त्यावर आमच्या पत्रकारानें जें तर्कशास्त्र लढविलें आहे तें पाहून आम्हांस आचंबा वाटतो. बिचाऱ्या पंतांच्या मनांतहि एवढा खोल अर्थ वरील आर्या लिहितांना आला असेल, किंवा असा अर्थ काढणारा पुढें आपणास कोणी भेटेल अशो कल्पनाहि त्यांच्या मनांत आली असेल, असें आम्हांस वाटत नाहीं. आम्हांस तर वादविषयक आर्याधांचा एवढाच अर्थ भासतो कीं, त्यांत आमच्या कवीनें आपल्या वडील बंधूची त्याच्या काव्यांत आढळणारा जो विशेष त्याच्यासंबंधानें प्रशंसा केली आहे. हा विशेष मोरोपंतास स्वतः अत्यंत संमत असल्यामुळे, व तो नामनाच्या काव्यावरूनच त्यानें प्रायः उचलला असल्यामुळे, आपल्या गुरूचें ऋणच त्यानें जणू काय वरील प्रशंसेच्या रूपानें फेडलें असें मानण्यास हरकत नाहीं. कोणा एखाद्याच्या ठायीं एखादा गुणविशेष असून त्यावरून जर त्याच्या श्रेष्ठत्वाचें वर्णन केलें, तर तो गुणविशेष तदव्यतिरिक्त इतरांचे ठायीं अवश्य मानायासच पाहिजे असें आम्हांस वाटत नाहीं.

याप्रमाणें यमकाच्या प्रवृत्तीच्या संबंधानें आम्हीं वामनास कां प्रथम स्थान दिलें याविषयीं विचार झाला. आतां गणवृत्तांच्या संबंधानेंहि वरील कवीस आम्हीं तोच मान दिला आहे, तर याविषयींहि आमचा अभिप्राय कळविणें अवश्य आहे.

गणवृत्त हीं प्रथमतः वामनानें महाराष्ट्र-कवितेंत आणलीं व त्याच्यापूर्वीं प्रस्तुत कविता ही अभंग व ओंवी या छंदांतच होती असा आमचा उल्लेख आहे. यावर रा. ओक यांचे आक्षेप येणेंप्रमाणें आहेत. जोपर्यंत वामनाचा जन्मकाळ समजला नाहीं तोपर्यंत गणवृत्तांचा प्रवर्तक तोच हें झणणें बरोबर नाहीं. कां कीं, रामदास, विठ्ठल व मुक्तेश्वर या तिघांनीं गणवृत्तात्मक कविता केली आहे, व हे सर्व वामनाशीं समकालीन होते; मग यांच्यापैकीं कोणां प्रथमतः गणवृत्तांची योजना कशावरून केली नसेल? वामनानेंच ती केली यास आधार काय? दुसरें असें कीं, वामनाच्या पूर्वीं तरी गणवृत्तांचा प्रचार नव्हता यास तरी प्रमाण काय? हे दोन्ही आक्षेप एका रीतीनें पाहतां खरे आहेत. गणवृत्तात्मक रचना वामनानेंच प्रथमतः केली, किंवा त्याच्यापूर्वींहि कोणां इंद्रवज्रा, मालिनी, शिखरिणी इत्यादि छंदांत काव्यरचना केली होती, तसेंच विठ्ठल, रामदास व मुक्तेश्वर यांनीं कोणकोणत्या वेळां ग्रंथरचना करण्यास आरंभ केला; या सर्व गोष्टींची माहिती आमच्या आक्षेपकास जशी अद्याप लागली नाहीं तशीच आम्हांसहि ती अजून मिळाली नाहीं, हें आम्हांस कबूल करणें भाग आहे. वरील गोष्टींविषयीं चांगलीशी माहिती नसल्यामुळे आमच्या उल्लेखावर वस्तुतः पाहतां अनिश्चितता येणार आहे हेंहि उघड आहे. पण सामान्यतः व्यवहारदृष्ट्या पाहिलें असतां आमचा उल्लेख यथार्थ मानण्यास हरकत दिसत नाहीं. ज्या अर्थी वामनाच्या काळा-पूर्वींची जेवढी कविता आज प्रसिद्ध आहे तेवढी सर्व अभंग व ओंवी या दोन छंदांतच

आहे, व वामनाशीं समकालीन असणारे जे विवृलप्रभृति कवि त्या सर्वांत वामनाचीच श्लाकरचनेच्या संबंधाने अधिक प्रख्याति असून आजपर्यंत गणवृत्तांची जी प्रसिद्धि झाली तीहि मुख्यतः त्याच्याच ग्रंथांवरून झालेली आहे, त्या अर्थी सामान्यतः पाहतां आमचा वरील उल्लेख वादास्पद होत नाही. पूर्वी अनेक वैयाकरण झाले असतां जर पाणिनीस व्याकरणशास्त्रप्रणेत्या ह्मणतात, ग्रीनलंड द्वीपकल्पापर्यंत डेन्स लोक जाऊन पोचले असतां अमेरिका शोधून काढल्याचा मान जर कोलंबसाकडेच आहे, इकडे आर्य-भट्ट व ग्रीस देशांत पायथागोरस यांस गुरुत्वाकर्षणधर्माची माहिती असतां जर न्यूटनची वरील प्रमेयावद्दल प्रसिद्धि आहे, तर याप्रमाणेच जरी वामनाच्या पूर्वी गणवृत्तांचा प्रयोग करणारे कोणी असले तरी 'सुश्लोक वामनाचा' या सार्वलौकिक प्रसिद्धीस अनुसरून गणवृत्तांचे प्रवर्तकत्व वरील कर्वाकडे दिल्याने मोठासा असंमजसपणाचा दोष अंगां येतो असे आम्हांस वाटत नाही. आर्या व लावणी या छंदांचाहि पूर्वी कोणी प्रयोग केला असेल, किंवा नसला तरी आमचे नागपुरकर आक्षेपक ह्मणणारच कीं कोणी केला नसेल कशावरून?—तरी असे असतां वरील छंदांची प्रवृत्ति पंतांनी व जोशीबोवानीं केली असें ह्मटल्यावांचून कोणी राहील काय? एके ठिकाणीं कालिदासानें ह्मटलें आहे—

नक्षत्रताराग्रहसंकुलाऽपि

ज्योतिष्मती चंद्रमसैव रात्रिः ॥

“नक्षत्रे, तारे आणि ग्रह हे जरी आकाशांत असले तरी रात्रीस चंद्राच्या योगानेंच 'ज्योतिष्मती' (प्रकाशयुक्त) हें नांव प्राप्त होतें.” तर हा न्याय रा० ओक यांनी अंमळसा ध्यानांत आणला असता तर वरें झालें जसें !

येथवर आक्षेपास्पद लेखांपैकीं एकाच्या संबंधाने विचार झाला. आतां दुसऱ्या लेखाच्या संबंधाने आमचा अभिप्राय वाचकांस कळवितां.

आमचा मूळचा अभिप्राय असा आहे की, अगदीं पहिल्यापासून तो शेवटपर्यंत सान्या महाराष्ट्रकवितेचें स्वरूप जर लक्षांत आणलें तर तें कालिदासादिकांच्या कवितेच्या स्वरूपाहून अत्यंत भिन्नतेचें आहे असे दृष्टांस पडेल. हा भिन्नभाव कोणत्या प्रकारचा आहे याविषयी ४७ व्या अंकांत वरेंच दिग्दर्शन केलें आहे. याच निरूपणांत आमचा असा उल्लेख आला आहे की, एक 'नलोपाख्याना'खेरीज कोणतेहि महाराष्ट्रभाषेंतील काव्य संस्कृत कवींच्या पद्धतीवर लिहिलेले आढळत नाही; व मराठी कवींपैकीं रघुनाथ पंडिताखेरीज इतरांस कोणसाहि कालिदासादि संस्कृत कवींशीं परिचय होतासाहि दिसत नाही. रा० ओक यांनीं दहा बारा पृष्ठांभर जें एवढें अकांडतांडव केलें आहे त्याला आधार पाहिला तर एवढाच!—की कालिदासादिकांच्या ग्रंथांची महाराष्ट्र कवींस बिलकूल ओळख नव्हती असें तुझी ह्मणतां

पण हा पहा आझास विठ्ठलकवींच्या 'सीतास्वयंवरा'त कसा दाखला मिळाला आहे तो ! विठ्ठलकवीने 'हनूमन्नाटक' व कालिदासाचा 'रघुवंश' हीं दोन्ही वाचली होतील हें अगदी स्पष्ट आहे !! आमच्या नागपुरकर आक्षेपकाच्या नेहमींच्या वादरीती-प्रमाणें पहातां येथेंहि आझी हरलीं झणून गपचीप वसणें भाग आहे. तरी वरच्या-प्रमाणेंच पुनः एकवार आमच्या प्रतिपक्ष्यास हलवून अंमळ जागें करणें जरूर आहे तें इतक्याच संबंधानें कीं आमचा उल्लेख त्यानें अंगादर पुरतेपणां घ्यानांत पाणायचा होता, आणि मग पाहिजे तेवढी भरारी मारायाची होती ! महाराष्ट्र कवींपैकी कोणीहि 'रघुवंश'दि काव्यें वाचलीं नव्हतीं असा आमचा मुर्खीच उल्लेख नाहीं; आमचा उल्लेख केवळ काव्यपद्धतीच्या संबंधानें आहे. संस्कृत कवितेची व महाराष्ट्र कवितेची पद्धाते अगदीं भिन्न आहे, व तिजवरून पाहतां कालिदासादिकांची मराठी कवींस बिलकूल ओळख सुद्धां नव्हती असें वाटण्यासारखें आहे, एवढाच आमचा अभिप्राय आहे. वामन, मोरोपंत वगैरे मंडळीचा संस्कृत कवींपैकीं कितीकांशीं व कितीसा परिचय होता हें आतां समजणें अशक्यच आहे, पण एवढें खरें आहे कीं, त्यांच्या ग्रंथांत पाहूं जातां वरील परिचयाचें फारच थोडें प्रमाण सांपडेल. आणि यावरूनच तो परिचय जर कांहींकांचा यथाकथंचित् असलाच, तरी तो झणण्यासारखा दृढ नव्हता असें झणण्यास हरकत दिसत नाहीं.

आमच्या प्रतिपक्ष्यानें 'कांहीं श्रीहनुमंतनाटककथा कांहीं रघुवंशिची' एवढ्या एका पराला धरूनच जें एवढें प्रचंड उड्डाण केलें आहे त्यापेक्षां दहा वीस वामनी श्लोक किंवा पांचपंचवीस मोरोपंती आर्या, अथवा विठ्ठलकवीचीं दहापांच 'चित्रकूटें' घेऊन त्यांशीं समानार्थक अशीं जर पंचमहाकाव्यांतील कांहीं स्थले दाखविलीं असतीं तर आझी आपला लेख संतोषानें माधारी घेतला असता; व तेणेंकरून आमच्या 'वाचण्याची सीमा' किती आकुंचित आहे व रा० ओक यांची किती विस्तृत आहे हेंहि दिसून आलें असतें. पण हें ज्या अर्थीं त्यांनीं केलें नाहीं त्या अर्थीं आमचा मुद्दा पहिला आहे तसाच आहे असें झणणें भाग पडतें. विठ्ठलकवीनें वरील दोन ग्रंथांचा केवळ प्रसंगोपात निर्देश केल्यानें कांहींएक ठरत नाहीं.

आतां चालू मुद्द्याच्या संबंधानें एका गांष्टीविषयीं मात्र लिहिणें राहिलें. तें एवढेंच कीं, आझीं एकंदर महाराष्ट्र कवितेच्या संबंधानें जें एवढें विधान केलें आहे तें कोणत्या आधारावरून ? आझीं यच्चयावत महाराष्ट्रकवित्व अवलोकनांत आणून वरील सिद्धांत केला कीं कसें ? या आक्षेपावर आमचें असें उत्तर आहे कीं, प्रत्येक सिद्धांत

१. सदरील पत्रांत रा० ओक यांचा जसा आमच्या लेखाविषयीं गैरसमज झाला आहे तसाच पूर्वी आमच्या दुसऱ्या एका आक्षेपकाचाहि झाला होता. अंक ३५ पहा.

स्थापित करतांना तदाकलित सर्व व्यक्तीविषयीं पृथक् पृथक् शोध करणें नेहमीं अवश्य असतें असें नाहीं. 'कावळ्यांचा रंग काळा असतो' किंवा 'एशिया खंडांत लोकसत्तात्मक राज्याची पद्धति कोठें आढळत नाहीं,' असें सामान्यतः झटलें झणजे सारे कावळे एके ठिकाणीं वोलवायला पाहिजेत किंवा साऱ्या एशिया खंडभर हिंडलें पाहिजे असें नाहीं. जेवढे कावळे आजपर्यंत दृष्टीस पडले तेवढे सर्व जर काळेच होते, व जेवढ्या एशियांतील राज्यांची आपणांस माहिती आहे तेवढ्यातून राजसत्तेखेरीज दुसरा प्रकार जर चालूच नव्हता, तर वरील दोन सिद्धांतांचें विधान करणारास मोठीशी धास्ती बाळगायला नको. तर याचप्रमाणें आमचें महाराष्ट्र कवितेंत जेवढें अवलोकन आहे तेवढ्यावरून पाहतां वरील सिद्धांत यथार्थ वाटून त्याचा आद्वी उल्लेख केला. ज्यांचें अवलोकन आमच्याहून विस्तृत असेल त्यांना आमच्या सिद्धांताचा असत्यपणा दाखवावा, झणजे अर्थात्च आह्मांस त्याचा त्याग करणें भाग आहे. पण हें जांपर्यंत होणार नाहीं, तांपर्यंत आमचा मूळ उल्लेखच कायम समजला पाहिजे. अशा प्रकरणां पुराव्याचा बोजा विरुद्धपक्षावर रहातो हें उघडच आहे.

याप्रमाणें आमच्या नागपुरवासी आक्षेपकाच्या लांबलचक पत्रांत जेवढे मुद्दे आहेत तेवढ्यांच्या संबंधानें आद्वी आपलें मत कळविलें. आतां याखेरीज त्यांत जो पुष्कळ पाल्हाळवार व फाजीलपणाचा मजकूर आहे त्याच्या संबंधानें कांहीं विशेष न लिहितां त्यांतील एका मोठ्या मुद्द्याविषयीं मात्र थोडेंसे लिहून हें उत्तर आटपतों.

प्रस्तुत पत्रकाराचा सदरील लेख लिहिण्यांतला मांठा उद्देश आह्मांस हा वाटतो कीं, आद्वीं जसे आजपर्यंत बड्याबड्या मंडळीवर प्रहार केले आहेत, व त्यांच्या अनेक मतांवर निर्मांडपणें चर्चा करून त्यांचा शुष्कपणा दाखविला आहे, तसाच प्रकार आमच्याशीं करून महनिंदारूप महापातकाची आमच्याकडून निष्कृति करवावी. आमच्या आक्षेपकवर्गास आमचें पुस्तक हें कांहीं अंशीं

अयमश्वः पताक्यमथवा वीरघोषणा ।*

यासारखें भासत आहेसं दिसतें. प्रस्तुत पत्रकारानें एके ठिकाणीं नेपोलियनचा संबंध आणला आहे, त्यांतीलहि हाच आशय आहे हें उघड आहे. आतां ही जी आमच्या-विषयांची समजूत ती आमचे खिस्ती बंधु 'ज्ञानोदय' किंवा पुरे राजभक्त 'एलिफास' अशांच्या ठायीं आढळली तर नवल नाहीं; कां कीं आमच्याकडे मेहेरनजर त्यांची

१ अयमश्वः पताक्यमथवा वीरघोषणा ।

सप्तलोकैकवारस्य दशकंठकुलद्विषः ॥

‘उत्तररामचरित’

(सप्तलोकांतील एक वीर असा जो दशकंठकुलांतक (राम) त्याचा हा अश्व व ही पताका आहे, अथवा मूर्तिमती वीरघोषणाच आहे !)

कर्धाकाळीं वर्षा सहा महिन्यांनीं झाली तर होणार; आणि सद्वर्माचीं व राजनिष्ठेचीं पवित्र व शुद्ध तत्त्वे त्यांच्या जशा काय हाडांला खिळून राहिलेलीं ! पण आमच्या देशबंधनेच वरच्याचसारखे समज हाऊन बसले असावे हें खरोखर आश्चर्य आहे ! रा० ओक यांनीं आमच्या अंतःकरणांत प्रवेश करून पुढील हद्दते किती मौजेचीं बाहेर आढळी आहेत पहा !—

“आपल्या लेखाकडे कोणी पहात नाही, कोणी वाहिले तर वाचण्याच्या भरीस कोणी पडत नाही. कोणी वाचले तर त्यांत खरें काय आहे खोटें काय आहे हें पाहून त्यांतील दोष तुझांस कळावेण्याचे कोणीच मनावर घेत नाही. अशी ज्या वेळेस अनास्था तुमच्या नजरेस यऊं लागली, तेव्हां तुझांसहि सहज वाटले असावे कीं आपण तरी शोध करण्याची उरस्फोट कशास करावी ? याचें कांहीं तरी खेचून आणि अंक भरून काढावा; आपण तरी मागें पुढें पहा आणि ग्रंथ उलथे पालथे घाला कशासाठी ?”

ही आमच्या हद्दतांची मीमांसा झाली. आतां आमच्या झोटिंग बादशाहीपासून देशाचें कोणतें भयंकर नुकसान होत आहे, यावर ओक महाराजांचा अभिप्राय कसा काय आहे तो पहा !—

“ज्यांनीं लोकांस मार्ग दाखवून कांहीं प्रकारविशेषानें ज्ञानामृत पाजण्याचा जिंमा घेतला आहे, तेच जर अरेरावपणाचें प्राबल्य माजवितील, आणि निवळ हुक्मी-खातर अद्वानद्वा लेख प्रसिद्ध करतील तर इतर जनांनीं कोणाकडे पाहून धीर धरावा ? मुख्य नाविकांनंच जर डुलकी देत देत सुकाणूं फिरविलें, आणि जहाज वहावत वहावत जाऊन खडकावर आदळण्याची वेळ ठेपली, तर इतर नाविकांची आणि बरील लहान-थोर मंडळींची काय त्रेधा उडणार आहे ?”

वरच्यासारख्या लेखांवर काय उत्तर याचें ? आमच्या पुस्तकाच्या संबंधाची ज्यास थोडीबहुत माहिती असेल, व ग्रंथरचना ह्मणजे काय याविषयीं जो क्षणभर समंजसपणानें विचार करील त्यास सुद्धां बरील दोन लेख किती विलक्षण आहेत हें कळून येईल. आमच्या पुस्तकाचे वाचक किती आहेत, तें कितपत लक्ष लावून लोक वाचतात, त्यांतील सत्यासत्याचें कोणी विवेचन करतात कीं नाही, आमचे अभिप्राय नमूद करण्यापूर्वीं आह्मांस कांहीं शोध करावा लागतो कीं नाही, कांहीं पुस्तकें चाळावीं लागतात कीं खसूचित्व प्रगट करून तच्चेत लागेल तशी लेखणी चालविण्याबद्दल वादे-वींच्या दरबारचा आह्मांस एखादा चांद मिळाला आहे, वगैरे गोष्टींविषयीं लिहूं गेल्यास पुष्कळ लिहितां येईल. त्याप्रमाणें अरेरावपणा माजविण्याचा व खडकावर जहाज नेऊन हपटवण्याचा चार्ज आह्मांवर कितपतसा लागू होईल याविषयीं! ह थोडें लिहितां येईल असें नाही. पण स्वतःच्या संबंधानें सविस्तर लिहिणें हें स्वदोषनिवारणाच्या प्रसंगीं हि

विशेष प्रशस्त होईल असें आह्मांस वाटत नाही यास्तव आह्मी आपल्या तरफदारीनें आमच्या प्रतिपक्षिवर्गास एवढेंच कळवितों कीं, आह्मी आपल्या दरबारीं अठ्याहत्तरच्या नवव्याप्रमाणें अद्याप एकहि आवष्ट प्रसार केला नाहीं. आमचे तारूं सहा वर्षांपूर्वीं जेव्हां बंदर सोडून बाहेर पडलें तेव्हांच त्याच्या निशाणावर आमचा लेख फडकला आहे, कीं आमचें मत स्वीकारण्याविषयीं आमचा कोणास आग्रह नाही, व कोणीं आमची चूक आह्मांस दाखविल्यास ता आह्मी मोठ्या संतोषानें पदरीत घेऊं. याच प्रतिज्ञेची आह्मी पुढेंहि अनेकवार पुनरुक्ति केली आहे रा० ओक यांनां तर आपल्या सदरील पत्रांतच शंभर वेळां आमच्या प्रांजल बुद्धीचा महिमा गाडला आहे. मग तेव आह्मी 'अरेरावपणाचें प्राबल्य माजवतो' ह्मणून त्याच तोंडांनं आह्मांवर भडिमार करतात यास काय ह्मणावें ? आह्मी हवा तसा अद्वातद्वा लेख प्रसिद्ध केला ह्मणून यांच्या हातची लेखणी कोणीं हिसकावून घेतली आहे ? सदरील पत्रासारखा अद्वातद्वा व फाजील मजकूरहि आह्मी आपल्या पुस्तकांत खुशाल येऊं दिला हें अरेरावपणाचेंच लक्षण काय ? पण रागाच्या किंवा हेकटपणाच्या आवेशांत बुद्धीची समता राहती तर मग काय न हातें ! वरील वृत्तींच्या योगानें आमच्या पत्रकाराचा बुद्धि इतकी कलुषित झाली आहे कीं अगदीं उघड दिसण्यासारख्या गोष्टीहि त्यास दिसल्या नाहींत. टीका करण्यास हातीं घेतलेल्या दोन लेखांचा अर्थ ध्यानांत घेतांना तो कसा चुकला आहे हें मागें दाखविलेंच आहे. त्यांतून वरच्या दोन अवतरणांपैकीं दुसऱ्यावरून पाहतां तर त्याची मति अगदींच घसरली आहे असें ह्मणावें लागतें. आमच्या पत्रकाराचा सरासरी असा मतलब दिसतो कीं, आपल्या लिहिण्यांत प्रमादाला लवलेश स्थळ नाही अशी जेव्हां कोणाची खात्री होईल तेव्हां त्यानें हातांत लेखणी धरावी, दरम्यान धरूं नये. कोणतेंहि विधान करायचें ह्मटलें ह्मणजे सान्या जगभर हिंडून जेव्हां त्याची शाहानिशा करून घ्यावी तेव्हां मग लेखणीचा टांक कागदाला लावावा. या समजुतीवरून आमच्या आक्षेपकास मनुष्याच्या बुद्धीचें आकुंचितत्व, प्रमादपरत्व इत्यादि धर्म कबूल नाहींत असें वाटतें. त्यानें नाविकाचा दाखला घेतला आहे. तर तोचघेऊन आह्मी त्यास असें विचारतो कीं, समुद्रयान करण्याचा जर त्यास प्रसंग आला तर कपतानाकडून नौकेबद्दल अभयलेख घेतल्यावांचून तो तिजवर पाऊल ठेवणार नाहीं काय ? व वरील अभयलेख देणारे कपतान तरी त्यास किती भेटतील ? तसेंच वरील लेख मागणाराविषयीं मुख्य नाविकाच्या मनांत कल्पना तरी काय होईल ? तर हीच गोष्ट ग्रंथकारासहि लागू आहे. मोठा कपतान कुक् घेतला किंवा कोलंबस घेतला तरी त्याच्याहि स्वाधीन जसे वारे नाहींत, समुद्रातील खडक नाहींत, किंवा इतर होण्यासारखे शेंकडों अपायहि नाहींत, त्याप्रमाणेंच कोणी केवढाहि ग्रंथकार असला तरी प्रमादराहित्य हा गुण त्यास कधीहि लाभावयाचा नाहीं. हें तर काय, पण वरील

गुण आपल्या ठायीं असावा अशी हांव बांधणारा मनुष्य 'रासेलस'मधील पंचमहा-
भूतांवर अंमल चालविणाऱ्या ज्योतिष्याच्या इतपतच शहाणा ह्याणायाला पाहिजे.
असो; तर या सर्व गोष्टी आमच्या आक्षेपकांनं लक्षांत आणाऱ्याच्या होत्या. त्या
इतक्या उघड असाता त्याच्या ध्यानांत आल्या नाहींत याचा खरोखर आश्चर्य आचंवा
वाटतो. तर त्यास सरशेवटीं एवढेच सांगतां ह्याणजे बस आहे कीं, जसा मोठा शूरवीर
पराभव पावल्यानं नामदे ठरत नाहीं, त्याप्रमाणेच वेळेनसार लंखणा घेतली तरी
तिजबद्दल कोणत्याही ग्रंथकारास मोठाशी शरम वाटायला पाहिजे असें नाहीं. जगांत
आजपर्यंत ज्ञानाचा व सत्याचा प्रसार कोणत्या तऱ्हेन झाला हे पाहिलें असतां कोणा-
लाहि कळून येणारें आहे कीं, ज्यास जे मत वाटेल तें त्यानं प्रगट करावें हीच बगल
प्रसाराची रीति आहे. सत्याचा आविर्भाव एकदम होत नसतो, तो क्रमाक्रमानेच
व्हावयाचा. यास्तव निवळ सत्य हातीं लागेल तेव्हांच मी तें प्रगट करीन असें ह्याणून
कांहींच होणार नाहीं. ज्याला जितपत शोध लागेल तितपत त्यानं लोकांस प्रसिद्ध
करावा, त्याविषयी लोकांनीं निरंतर चर्चा चालू ठेवावी, आणि मग कालेंकरून जें
निष्पन्न होईल तें सत्य, हीच आजपर्यंतची सत्यशोधनाची पद्धति आहे. तर हांच
आर्ह्यांहि आजपर्यंत चालविली आहे. हातहि ज्यांस अरेरावपणा दिसेल त्यांची धन्य
ह्मटली पाहिजे. तर याप्रमाणें आर्ह्यां अनुसरलेल्या पद्धतीविषयीं रा० ओक यांस पुनः
एकवार जागें करून कलम खालीं ठेवतां.

३. आतां आमचे दुसरे आक्षेपक रा० कानेटकर यांच्या कोटिक्रमाविषयीं
विचार करूं.

५७ व्या अंकांत आर्ह्या मोरोपंताच्यासंबंधानें असा उल्लेख केला आहे कीं, तो
पंडित नव्हता, तर केवळ पुराणिक होता. हा उल्लेख प्रस्तुत पत्रकारास साहसात्मक
व चमत्कारिक दिसतो. ज्याची कविताच्या संबंधानें एवढी सर्वतोमुख ख्याति आज
शंभर वर्षे गाजते आहे तो 'आर्यापति' केवळ पुराणिक होता, ही गोष्ट आमच्या
आक्षेपकास जशी वाटली तशीच पंतांच्या बहुतेक भक्तांस अप्रिय वाटेल यांत संशय
नाहीं. शेक्सपीयर अविद्वान् होता हें जसें त्याच्या क्रित्येक भक्तांस खपत नाहीं.

१. "They who accuse him of wanting learning give him the
greatest commendation. He was naturally learned. He needed
not the spectacles of book to read nature. He looked inward,
and found her there."

—Dryden.

व मिल्टनने शाळा घातली होती ही गोष्ट जशी त्याच्या चाहत्यांस लाजिरवाणी वाटते, तसाच प्रकार प्रस्तुत महाराष्ट्र कवीच्यासंबंधाने होणार आहे. पण या गोष्टीस उपाय नाही. जी खरी गोष्ट आहे ती मनाला गोड न वाटे ह्याणून दडवून ठेवणे बरोबर नाही. शिवाय कानेटकरप्रभृति मंडळींनीं हाहि विचार करायला पाहजे कीं अंगां पोढित्य नसल्यानें कवींस कमीपणा तो कोणता ? कवित्वाचा व विद्वत्त्वाचा वस्तुतः विशेष संबंध मुळींच नाही; कांहीं अंशां तर वरील दोन्ही गुण परस्परविरुद्धहि आहेत. या प्रमेयावर आह्मी यापूर्वी अनेक वेळां प्रतिपादन केलें आहे.^२ मग ज्या विद्वत्त्वाचा कवित्वगुणाशीं अशा प्रकारचा संबंध ते आमच्या कवींच्या ठायीं बळेंच स्थापित करण्यापासून फायदा कोणता ? शिवाय पौराणिकत्वाच्या योगानें त्यास हीनत्व तें काय येणार ? कविरायांची डफावर थाप पडत नव्हती काय ? आंग्लभौमकविमुकुटमाण घोंडेवाल्यांचे काम करीत नव्हता काय ? स्काटलंडच्या कविश्रेष्ठाचा कृषिव्यापार चालत असतां वाग्देवी हलारूढ होत नव्हती काय ? मग त्याच देवीच्या हातून पंतांच्या व्यासपीठाची अवधीरणा होण्यास कोणतें कारण आहे तें आह्मांस समजत नाही ! असो; आतां प्रस्तुत आक्षेपकांचें ह्मणणे काय आहे तें पाहूं.

रा० कानेटकर यांचें आपल्या तर्पेंचें पहिलें प्रमाण हें आहे कीं, मोरोपंताच्या काव्यांत महाराष्ट्र भाषेचें अत्यंत उज्वल स्वरूप दृष्टांस पडतें; चित्रविचित्र संस्कृत शब्द, संबंध संस्कृत वाक्यें, कठिण व अप्रासिद्ध संस्कृत शब्द, हे सर्व त्याच्या ग्रंथांत आढळतात; शिवाय 'मुक्तमाला'दि संस्कृत काव्यें त्यानें रचिलीं असून क्वचित् स्थलीं त्याची कृति इतकी दुर्बोध असते कीं ती कोणास उकलतहि नाही. मग असें असून केवळ पौराणिकव्युत्पत्ति त्याचे ठायीं होती असें आह्मी ह्मणतो हें कसें ? यावर आमचें असें उत्तर आहे कीं, वरील सर्व गोष्टी सिद्ध होण्यास पौराणिक व्युत्पत्तिपक्षां अधिक साम-
ग्रीची आह्मांस गरज दिसत नाही. ज्यानें 'रामायण,' 'महाभारत' इत्यादि ग्रंथांचें

१. This is the period of his life from which all his biographers seem inclined to shrink. They are unwilling that Milton should be degraded to a school-master; but, since it cannot be denied that he taught boys, one finds out that his motive was only zeal for the propagation of learning and virtue; and all tell what they do not know to be true, only to excuse an act which no wise man will consider as in itself disgraceful. His father was alive; his allowance was not ample; and he supplied its deficiencies by an honest and useful employment.

—Johnson's *Life of Milton*.

अनेकशः पारायण केले आहे त्यास वरील सर्व गोष्टी सुसाध्य आहेत असे आझास वाटते. त्यांतून आमच्या कवीची आमदानी कोणत्या वेळी होती हे ध्यानात आणले असता व त्याच्या नैसर्गिक बुद्धिमत्तेचा विचार केला असता त्याच्या कवितेचे स्वरूप जितपत उज्वल दृष्टीस पडते तितपत सिद्ध होण्यास साक्षात् शास्त्राध्ययनाची इंगीठी अवश्यकता होती हे सहज दिसणारे आहे.

रा० कानेटकर यांचा दुसरा मुद्दा असा आहे की, मोरोपंताची विद्वत्ता किती होती याचे अनुमान त्याच्या ग्रंथांवरून कसे बांधता येईल ? त्याच्या ग्रंथांत वरील ज्ञान प्रगट होण्यास जर अवकाशच नव्हता, तर मग त्यांत ते दृष्टीस न पडल्यावरून त्याचा अभावच कसा निखालसपणे मानावा ? हा मुद्दा नमूद करतांना प्रस्तुत आक्षेपकांनी आमच्या मागल्या दोन आक्षेपकांप्रमाणेच चूक केली आहे. आमचा मूळचा उल्लेख एवढाच आहे की, पंचमहाकाव्यांशी किंवा नाटकांशी मोरोपंताचा परिचय होता असे ज्यावरून अनुमान करता येईल असे स्थळ त्याच्या ग्रंथांत आढळत नाही. याचा अर्थ अंमळ लक्षपूर्वक वाक्य वाचले असता कोणाच्याहि लक्षांत येणार आहे. त्यांत प्रस्तुत महाराष्ट्र कवीचा पंचमहाकाव्यांशी परिचय होता की नव्हता याविषयी साक्षात् विधान कांहीच केलेले नाही. जसे एखाद्या मनुष्य विषयीं झणावे, की पोषाखावरून हा श्रीमंत असायाचा दिसत नाही, त्याप्रमाणेच वरील विधान होय. त्यांतील मुद्दा एवढाच आहे की जर मोरोपंताच्या ग्रंथांवरून पूर्वोक्त काव्यांशी त्याचा परिचय होता असे कोणी झणू लागेल तर त्यास तसे झणता येणार नाही. यापलीकडे वरील वाक्यांतून अर्थनिष्पत्ति होत नाही. प्रस्तुत कवि पंडित नव्हता हा जो आमचा उल्लेख आहे त्याचे आधार निराळे आहेत.

प्रस्तुत आक्षेपकांचे तिसरे झणणे असे आहे की, केवळ 'अनुष्ठितुं' व 'पुनीते' या दोन रूपांवरून प्रस्तुत कवीच्या व्याकरणज्ञानाची परीक्षा करता येत नाही ही कोटा आझास सयुक्तिक वाटत नाही. आझास खास वाटते की, ज्याने व्याकरणाचे अध्ययन केले आहे त्याच्या हातून वरच्यासारख्या चुका कधीहि होणार नाहीत वामन पंडिताच्या एका चरणाचे पत्रकाराने उदाहरण दिले आहे, पण त्यावरून वरील कवीच्या शैथिल्याखेरीज दुसरी कोणतीहि गोष्ट ठरत नाही. रचनेच्या संबंधाने वरील प्रमाद कवीने बुद्ध्या केले असतील हे झणणेहि ठीक नाही; कां की, आमच्या कवीची व्याकरणशुद्धतेबद्दल अतिशयित ख्याति आहे. मग याच ठिकाणी त्याने मुद्दाम चिखलांत पांय बुडविला असेल हे मुळांच संभवत नाही. याप्रमाणेच लेखकप्रमादाची कट्टसिद्धि बसण्यासारखी नाही हे उघड आहे; कां की, तसे असते तर खरा पाठ बसविण्यास फारशी पंचाईत पडतीना. आतां एक मात्र सदरील पत्रकाराची कल्पना वास्तविक आहे खरी; की 'मुक्तामाला'दि ग्रंथांत शेंकडों चुका आढळण्याचा संभव होता. पण हे ग्रंथ

निवळ संस्कृत असल्यामुळे कवीने त्यांच्या रचनेकडे विशेष लक्ष पुरविले असेल असें द्वाटल्यास साजणार आहे.

रा० कानेटकर यांचा प्रस्तुत कवींच्या तर्पेने चौथा मुद्दा असा आहे कीं, कालिदासानेहि 'रघुवंश'च्या आरंभी आपली अत्यंत नम्रता प्रगट केली आहे; मग याच अर्थाने मोरोपंताच्या दोन केकांहि घ्याव्या. हे केकांचे प्रमाण आह्मां मोठेसें प्रबळ ह्मणून दाखल केले आहे असे नाही; ते केवळ पूर्वीच्यांस पुष्टीकरणरूप होय. ग्रंथांच्या आरंभी वगैरे वाचक मंडळीची क्षमा मागण्याची जशी सर्वत्र शिष्टजनरीति आढळते तसा कांही प्रकार पूर्वीक्त श्लोकांत मानण्यास हरकत नाही हें खरें; तरी एकंदर धोरणावरून पाहतां पूर्वीक्त केका केवळ उपचारार्थक आहेत असें आह्मांस वाटत नाही.

आतां प्रस्तुत पत्रकाराने शेवटीं एकंदर महाराष्ट्र कवींच्या संबंधाने जो आपला उद्गार प्रगट केला आहे त्याचा विचार करून हें उत्तर आटपतों. हा उद्गार कृतज्ञता-युद्धीनें परिप्लुत आहे खरा; पण त्यावरून आमच्या आक्षेपकांनें कवित्वाच्या स्वरूपाविषयी चांगलासा विचार केला नाही, व 'विद्वत्त्व' या शब्दाचा अर्थहि तो फार संकुचित घेतो, हें व्यक्त होतें. वर टीपेंत सांगितल्याप्रमाणें प्रस्तुत मालेच्या तिसऱ्या व चवथ्या अंकांत वरील विषयाच्या संबंधानें ऊहापोह केला आहे; तो ध्यानांत आणला असतां महाराष्ट्र कवींवर आर्विद्वत्त्व स्थापल्यानें केवळ साहसोक्तीचा दोष येतो असें नाही हें आमच्या आक्षेपकास कट्टन येईल. 'रसाळ व प्रासादिक उक्तीं'स विद्वत्तेची काय गरज आहे ? तुकारामप्रभृति शूद्रकवींचे ठायीं व महीपत्यादि ब्राह्मण कवींचे ठायीं कितपत विद्वत्ता होती ती त्यांच्या एकंदर स्थितीवरून व ग्रंथांवरूनहि स्पष्ट दिसण्यासारखी आहे. मग ज्या गुणाची ते स्वतःहि पर्वा करीत नसत त्याची त्यांवर बळेंच स्थापना करू पाहणें हा कृतज्ञतेचा कोण प्रकार !

किं कवेस्तस्य काव्येन किं कांडेन धनुष्मतः ।

परस्य हृदये लग्नं न घूर्णयति यच्छिरः ॥ ^१

अंक ६३ : (१) प्रस्तुत अंकाचा विषय. (२) मोरोपंतास कावे ही संज्ञा लागेल कीं नाही याविषयी विचार. (३) प्रस्तुत कवींचे काव्यगुण. (४) त्यांच्या कवितेतील गुण. (५) दोष. (६) उपसंहार.

१. येथवर प्रस्तुत विषयाच्या संबंधानें लोकांत अनुकूल व प्रतिकूल मते काय काय आहेत त्यांविषयी विवेचन झाले. आतां आमचीं मते काय काय ठरलीं आहेत तीं दाखल करतो.

१. "तें कवींचें काव्य काय कामाचें, व तो तिरंदाजाचा तीर काय कामाचा, कीं जीं हृदयाशीं येऊन धडकणीं असतां मुरकुंडी वळत नाही !"

२. प्रथमतः अगदीं मुख्य मुद्दा जो कवित्वाचा,—ह्मणजे भारोपंतास 'कवि' ही संज्ञा यथार्थरीत्या लावतां येईल कीं नाहीं,—याच्या संबंधानें विचार करावयाचा. या मुद्द्यावर आमचें ठरीव मत काय आहे ह्. फारकरून सांगायाला नकोच. इतर अनेक विषयांवर आमचा व इतर मंडळींचा जसा मतभेद आहे त्याप्रमाणेंच यावरहि आहे, व आमचें मत पूर्णपणें वाचकांस कळावें यास्तव गेल्या १० अंकांत व्यावर सांवेस्तर विवरण केले आहे. त्यावरून पहातां आमचा अभिप्राय सर्वांच्या सहज लक्षांत येण्यासारखाच आहे. तो हा कीं 'कवि' ही संज्ञा प्रस्तुत कवीस पूर्णपणें लागेल.

वरील निर्णय आह्मीं कशावरून केला असें जर प्रस्तुत कवीचे प्रतिपक्षी आह्मांस विचारतील तर त्यांस निश्चयात्मक उत्तर देणें कठिण पडेल. 'कविता हा विषय हृदयगम्य आहे, बुद्धिगम्य नव्हे; ह्मणजे कविता ह्मणावी कोणती व न ह्मणावी कोणती याचा निर्णय सहृदय मनुष्यास करतां येईल, केवळ जो बुद्धिमान् आहे, तो करू शकणार नाहीं. ज्याप्रमाणे आंधळ्या मनुष्यास एखाद्या पदार्थाची केवळ स्पर्शज्ञानावरून काय होईल तेवढीच कल्पना होईल, रंगाची कल्पना तर त्यास स्वप्नांहि व्हावयाची नाहीं; किंवा उत्कृष्ट रूपवतीविषयीहि क्लीबाची भावना ह्मणजे काय ती मानुषीत्वधर्मेकरून होईल; बाकी कामिजनास जो अनुभव घडतो, कीं—

१. पोप यास कवि ह्मणावा कीं नाहीं हा वाद जॉन्सन्च्या वेळेपासून चालत आला आहे. त्यास उद्देशून वरील पंडितानें जें लिहिणें आहे तें प्रस्तुत प्रसंगांहि लागू पडणारें आहे. हा लेख वरील कवीच्या चरित्राच्या शेवटीं आहे—

“After all this, it is surely superfluous to answer the question that has once been asked, whether Pope was a poet? Otherwise than by asking, in return, If Pope be not a poet, where is poetry to be found? To circumscribe poetry by a definition will only show the narrowness of the definer, though a definition which shall exclude Pope will not easily be made. Let us look round upon the present time, and back upon the past; let us inquire to whom the voice of mankind has decreed the wreath of poetry; let their productions be examined, and their claims stated and the pretensions of Pope will be no more disputed. Had he given the world only his version, the name of poet must have been allowed him; if the writer of the “Iliad” were to class his successors, he would assign a very high place to his translator, without requiring any other evidence of genius.”

स्पृशंत्यास्तारुण्यं किमिव न हि रम्यं मृगदृशः । *

“यौवनांत आलेल्या सुंदर स्त्रीचें मनोहर नाहीं असें काय आहे ?”— या गोष्टीची त्यास कल्पनाहि करतां येणार नाहीं, त्याप्रमाणेंच सत्कवींच्या कृतींचा साक्षात्कार नेत्रद्वारा अथवा कर्णद्वारा झाला असतां थरारून जाणें, गर्हिवरून जाणें, देहभान विसरणें, साश्रु होणें, हीं सर्व लक्षणें जो सहृदय त्याचेच ठायीं दृष्टीस पडतील; एरवीं कोणी केवढाहि पंडित असला तरी वरील गुणाव्यतिरिक्त त्यास अत्युत्कृष्ट काव्याचेंहि रमणीयत्व बिलकून कळून येणार नाहीं. तसेंच काव्यांतील रस हा केवळ स्वानुभवगम्य असल्यामुळें तो दुसऱ्याच्या आटोक्यांत आणून देणें हेंहि दुर्घटच आहे. प्रस्तुत विषय तर्कशास्त्रास अगोचर असल्यामुळें अमुक काव्य रसभरित आहे व अमुक नीरस आहे हें सिद्ध करून दाखविणें केवळ अशक्य होय. यास्तव मोरोपंत हा खरा कवि होय असें आह्मी कां समजतो याचां कारणें आमच्यानं देववत नाहींत. वरील विधानाची सिद्धता आह्मी केवळ पुढील रीतीनें करतो.

पहिली गोष्ट तर हीं कीं, आज शंभर वर्षें मोरोपंताची जी ख्याति चालत आली आहे ती त्याच्या अंगीं खरे कवित्वगुण नसने तर कधीं चालत आली नसती. कोणत्याहि कवीच्या योग्यतेचें ठोकळ प्रमाण त्याची लौकिक प्रसिद्धि व या प्रसिद्धीचा काळ हीं धरावयास हरकत नाहीं. आजपर्यंत जगांत जेवढे कवि होऊन गेले त्या सर्वांस वरील प्रमाण पूर्णपणें लागू पडतें. ज्याची जेवढी योग्यता तेवढ्याच मानानें त्याची लोकांन प्रसिद्धि व त्याच्या कीर्तीचा स्थाईकपणा. तर हेंच प्रमाण प्रस्तुत कवीवर लागू केलें असतां चालणार आहे. आतां हें खरें आहे, कीं अलीकडील विद्वान् मंडळीनें त्याच्या प्रसिद्धीचें एक मोठें कारण काढून ठेवलेच आहे. तें कोणतें तर त्याची यमकरचना ! पण केवळ यमकरचनेवरून कोणाचा कविवर्गीत रिचाव होईल हें संभवत नाहीं. तसें असतें तर संस्कृतांतील ‘रामकृष्णविलोमकाव्य’ इत्यादि कृत्रिम

१. वरील चरण भर्तृहरिच्या ‘शृंगारशतकां’तील एका श्लोकांतील आहे. तो श्लोक हा—

स्मितं किंचिद्वक्त्रे सरलनरलो दृष्टिविभवः
परिस्पंदो वा वामविरलविलासोक्तिपरसः ।
गतीनामारंभः किमलपितलीलापरिकरः
स्पृशंत्यास्तारुण्यं किमिव न हि रम्यं मृगदृशः ॥

याचें वामनकृत भाषांतर येणेंप्रमाणें आहे—

डोळे निशाल अणि चंचल मंद हास
चातुर्ययुक्त वचनं भिरबे विलास ।
शोभा हरी चरण कोमल पल्लवांची
कीं चांगलीच तरुणत्व दशा स्त्रियांची ॥

प्रबंधांची पंचमहाकाव्यांहून जास्ती प्रसिद्धी होती. अर्थात् बिलकूल धक्का न लागतां लांबलांब यमकें सहज साधणें हा प्रकार जेव्हां प्रस्तुत कवीच्या काव्यांत प्रथमतः दृष्टास पडूं लागला असेल तेव्हां श्रोत्यांची व पात्रकांची मने तेव्हांच तर्झन होऊन गेली असतील हें खरें; पण यमकें मात्र भक्केदार असून आतां कांहीं अर्थ नाहो असा जर वरील काव्यांतलं प्रकार असता तर त्याची एवढी प्रसिद्धी कधी न होती, व पूर्वीच्या महाराष्ट्र कवींत मोरोपंताची जी एकदम गणना आली, व उत्तरांश तर तो वरील मंडळांत शेवटला असतां अग्रगण्य होऊन बसला होहि कधी न दितेना. तर प्रस्तुत वादाचा निर्णय करण्यास वरील सामान्य प्रमाण बरेंच उपयोगी पडेल.

वरच्याहून सबळ कारण अर्थात्च प्रस्तुत कवीच्या कृतींतच जें सांपडतें तें होय. आह्मांस खास वाटतें कीं, ज्यास लवमात्र ह्मणून सहृदयता आहे तो प्रस्तुत कवीच्या ग्रंथांचें उगीच वरचेवर अवलोकन करूनाहि प्रकृत वादाच्या संबंधानें फार वेळ द्वेषांत रहाणार नाही. ज्याप्रमाणें लोहचुंबकाची परीक्षा करावयाची असल्यास त्याचें व लोहाचें सान्निध्य झालें कीं बस आहे, मग लोहाला मागें ओढलें तरी तें जाऊन चुंबकास चिकटणारच; त्याप्रमाणेंच ज्यास सत्काव्याचें मर्म समजतें आहे व ज्यावर सत्कवींचीं वचनें मोघ होत नाहीत, तो आमच्या महाराष्ट्र कवींचा सरस्वतीनिष्ठ संवेदितांच लुब्ध होऊन जाईल यांत बिलकूल संशय नाही. तसेच ज्यास प्राकृत कवितेचाचून वरच्यापैकी कांहींच अनुभव येणार नाही त्याने आपले ठायीं अरसिकता मानली अथवा आपल्या मनावर दुराग्रहाचा पगडा जबरदस्त आहे असें मानलें तर मोठीशी चूक होणार नाही असें आह्मी खात्रीने सांगतो.

३. असो; आतां ज्या कवित्वगुणांवर आह्मी इतके लुब्ध होऊन गेलों आहों- व ज्यांच्या योगानें आमचें प्रेम प्रस्तुत कवीवर इतका काळपावेतो स्थिर होऊन बसलें आहे, ते गुण कोणते तें सांगतो. कवितेचीं अंगे दोन; एक पदरचना, व दुसरें अर्थरचना. उत्कृष्ट कवींच्या पदरचनेचे गुण झटले ह्मणजे शब्दांचा साधेपणा व अन्वायाचा सरळपणा हे होत. व अर्थरचनेचे गुण प्रसाद व गांभीर्य हे होत. या चार गुणांपैकीं दुसरा व चवथा हे प्रस्तुत कवीच्या कृतींत दृष्टीस पडतात कीं नाहीत याविषयीं कोणी अभिज्ञ व रसिक शंका घेईलसे वाटत नाही. पहिल्या व तिसऱ्याविषयीं मात्र तसें केवळ विधान करवत नाही. आमच्या कवीस भवभूत्यादिकांप्रमाणें प्रौढ रचनेची अत्यंत आवड असल्यामुळे त्याने आपल्या प्राकृत काव्यांतहि मोठमोठ्या संस्कृत शब्दांस व लांब लांब समासांस स्थल देऊन जौनसनने ज्या प्रकारचें स्वरूप इंग्रजी भाषेस दिलें तसें यानें मराठीस दिलें, या त्याच्या रचनाविशेषास्तव केवळ प्राकृतज्ञास त्याच्या काव्यांत पुष्कळ ठिकाणीं प्रसन्नत्व दिसणार नाही हें खरें, तरां व्युत्पत्तीचा ज्यास अंमळ संस्कार लागला आहे त्याची कुरकूर प्रस्तुत कवीच्या ग्रंथाच्या संबंधानें फारशी

येईल असे वाटत नाही. त्याप्रमाणे पदरचना व अर्थरचना या दोन्ही प्रकारांवरून पहातां आह्मी मोरोपंताची महाकवीत गणना करतो.

महाकवीच्या ठायीं दुसरे मोठे लक्षण हें आढळते कीं, संपूर्ण रसवर्ग जसा काय त्यांच्या स्वार्थान असतो. चितान्याच्या पाशीं सारे रंग जसे सदैव सिद्ध असतात; पात्राचार्यापुढे षड्स जसे हात जोडून उभे असतात, त्याचप्रमाणे कवीचीहि गोष्ट होय, सारी भाषा ही जशी काय त्याची अंकित होऊन गेलेली असते, यास्तव तो अशी कांहीं चमत्कारिक शब्दांची सांगड घालून देतो कीं, वर्णनविषयक पदार्थ जसा काय डोळ्यांसमोर उभा रहातो, व वर्ण्य मनोवृत्तीशीं वाचकाच्या चित्ताचे तादात्म्य होऊन जाते ! मोरोपंताच्या कवितेंत वरील रसाविर्भावाचीं शेंकडों उदाहरणे आहत. तीं आमच्या वाचकांपैकीं बऱ्याच मंडळींस निर्दिष्ट करायस पाहिजेत असे वाटत नाही- शिवाय या पुस्तकांतच अनेक उतारे आजपर्यंत दाखलहि केले आहेत. तरी प्रस्तुत विवेचनाच्या परिपूर्यर्थ कांहीं उत्कृष्ट स्थलांचा येथे विशेषतः निर्देश करणे प्राप्त आहे.

प्रस्तुत कवीची शृंगारवर्णनाची हातोटी कोणत्या तऱ्हेची आहे हें ज्यास पहाव. याचें असेल त्यानें 'आदिपर्वा'तील शर्मिष्ठा व ययाति आणि शकुंतला व दुष्यंत यांचे प्रसंग पहावे; 'वनपर्वा'तील उर्वशीकृत अर्जुनविलोभन व 'विराटपर्वा'तील कीचककृत द्रौपदीप्रमाथ हीं दोन प्रकरणेहि वरील रसाचाच उदाहरणे होत. विप्रलंभ शृंगाराचा प्रकार पद्मणे असल्यास 'मंत्ररामायणांत' रामास पंचेच्या दर्शनाने उत्पन्न झालेल्या सोत्कंठ अवस्थेचें वर्णन केलें आहे तें पहावें, किंवा भारतांतर्गत रामोपाख्यानांत वरील प्रसंगाचेंच पुनः वर्णन आहे तें पहावें. वीररसाचा मासला पहाव-याचा असेल त्यानें 'वनपर्वा'तील किरातार्जुनीय युद्ध, 'विराटपर्वा'तील अर्जुनप्रकटन 'भीष्मपर्वा'तील भार्गवभीष्मयुद्ध इत्यादि कथानके पहावीं. सारें 'रामायण' व 'महाभारत' हीं काव्येच मुळीं 'इलियड'प्रमाणे वीररसाने परिप्लुत असल्यामुळे तो रस त्यांत हव्या तितक्या स्थलीं सांपडणार आहे हें उघडच आहे, यास्तव प्रस्तुत रसाच्या संबंधानें स्थलनिर्देशन हेंच वस्तुतः पहातां अप्रस्तुत होय. अद्भुत रसहि वीररसप्रधान काव्यांच्या अनुपंगानेंच रहाणारा आहे यास्तव त्याचो उदाहरणेहि विशेषतः सांगायला नकोत. कर्णरसाची परीक्षा कर्तव्य असतां ती पुढील उदाहरणांवरून चांगली होण्यासारखा आहे;—वनपर्वांत नल दमयंतीला निजल्या जागीं अरण्यांत सोडून जात आहे तो प्रसंग; यक्षाच्या शोकावरून चारी भाऊ मरण पावले असतां धर्मराजाचा शोक, 'क्षीपर्वा'त समरांगणावर कुशस्त्रियांनीं केलेला विलाप; व 'मंत्ररामायणांत' रामलक्ष्मणांस इंद्रजितानें मूर्छित केले असतां सीतेस त्यांचीं निश्चेष्ट शरीरे पाहून झालेले दुःख; 'गदापर्वा'त भयानक रस पूर्ण आहे. रौद्राचें उत्कृष्ट उदाहरण 'कर्णपर्वा'तर्गत दुःशासनवधप्रवरण हांय.

याखेरीज मोरोपंताच्या कवितेत जागोजाग मनोरम पद्ये, वर्णने, भाषणे वगैरे महाकवींच्या कृतींतून आढळणारे सर्व प्रकार भरपूर आहेत. त्यांचा निर्देश करणे केवळ अशक्य होय. यास्तव सरतेशेवटीं एवढेंच सांगून बस करतो की, ज्या कोणास प्रस्तुत कवींच्या कवित्वगुणांची थोडक्यांत परीक्षा कर्तव्य असेल त्याने 'केकावले' काव्य पहावे. ते हानी घेतले असतां कालिदासाचे गुणसर्वस्व जसे 'मिषदूत'त आढळणारे आहेत. जगन्नाथाच्या वाणीचे रससर्वस्व जशी 'गंगालहरी' प्रगट करते, त्याप्रमाणेच बरील केकारवाहि प्रस्तुत कवींच्या गुणाविषयां निर्णायक होईल.

बरील विवेचनावरून मोरोपंत हा कवि आहे की नाही या मुख्य मुद्द्याचा व कविवर्गांत त्याची पायरी कितीशी उंच येईल या गोष्टीचाहि निःकाल हाण्यासारखा आहे. आतां प्रस्तुत विषयाच्या एका भागावर मात्र लिहून हा दोन वर्षे चाललेला निबंध आटपतो.

४. हा अवशिष्ट भाग प्रस्तुत कवींच्या गुणदोषांचे विवेचन हा होय. टीकाकर्त्यांचे काम झटले ह्मणजे कोणत्याहि विषयाचे जें स्वरूप त्याच्या लक्षांत येईल तें त्याने निःपक्षपात बुद्धीने वाचकांस सादर करावे हें होय. तर हें कर्तव्य मनांत आणून आजपर्यंत मोरोपंताच्या कवितेशीं आमचा जेवढा परिचय घडला तेवढ्यावरून आमच्या मनांत तिचे स्वरूप जें आले तें येथे प्रगट करतो. हें स्वरूप अर्थात्च गुणदोषात्मक होय. तर आतां दोहोंचा क्रमाने निर्देश करतो.

मोरोपंताच्या कवितेत आढळणारा पहिला मोठा गुण झटला ह्मणजे हा होय की, त्याने भाषेच्या शुद्धतेकडे अत्यंत लक्ष दिलेले आढळते. हें लक्ष पूर्वीच्या कोणत्याहि महागाष्ट कवींचे ठायीं दिसून येत नाही. सरासरी अर्थाचा बोध झाला ह्मणजे झाले. मग व्याकरण किती कां चुकेना. असें पूर्वीच्या कवींचे एकंदर धोरण दिसते. पण या चरम महाराष्ट्रकवीने आपल्या साऱ्या पूर्वेजांचा कलंक झाडून टाकून आपल्या देशभाषेस पुरें प्रायश्चित्त दिलेले आढळते. 'ह्रस्वांचे दीर्घ, दीर्घांचे ह्रस्व हा प्रकार कोठें आढळत नाही एवढेंच नव्हे; तर अनुस्वार, प्रयोग इत्यादिकांकडेहि त्याने लक्ष पुरविलेले आढळते.' सारांश, प्रस्तुत कवीने महाराष्ट्र कवितेस व्याकरणशुद्धतेचें पुरतें धरण लावून या गुणास्तव तिचे स्वरूप विशेष उज्ज्वल केले आहे.

१. उदाहरणार्थ पुढील पद्ये पहा—

असुर ह्मणति विद्येनें प्रबळ करायासि देव या नीचे ।

मन मोहिलें गुरूचें गुरुचित्ताडूनि देव्यानीचें ॥

आदिपर्व.

जेणे ताप दिला तो हा कामी तापसा इतांस दया ।

उठवि तुझी किंति मारूं हाका मी ताप साहतां सदया ॥

(पुढें चालू.)

किता.

मोरोपंताच्या कवितेचा विशेष गुण निची प्रौढ रचना होय. प्राकृत भाषेच्या अंगा संस्कृत भाषेचा डोल आणत्या विषयां प्रस्तुत कवीस पराकाष्ठेची हांस हांती असें त्याच्या एकंदर काव्य-दृष्टीवरून स्पष्ट दिसून येतें. संस्कृत शब्दांचा चोहोकडे भरणा, लांब लांब संस्कृता समास, संस्कृत पद्धीवर केलेले प्राकृत भाषेचे प्रयोग, 'कोठे कोठे संस्कृत संबंधवा संबंध वाक्यें, हे सर्व प्रकार प्रस्तुत कवीच्या कृतींतून आढळतात. आतां या गुणाच्या योगानें प्राकृत कविता केवळ प्राकृत वाचकांस वरीच दुर्बोध झाली आहे खरी, तरी अंमळ बरल्या प्रतीच्या वाचकांस वरील गुणास्तव ती अत्यंत प्रिय झालेली आहे.

प्रकृत कवितेचें निसरें मोठें अंग यमकप्रासमय रचना होय. या रचनेच्या संबंधानें यापूर्वी माहीं ठिकाणीं लिहिण्यांत आलेच आहे, त्यावरून ती दोषमय आहे कीं काय याविषया वाचकांची संशयनिवृत्ति झालीच असेल. यास्तव येथें इतकें सांगतों ह्याणजे बस आहे, कीं वरील शब्दालंकार साध्यास प्रस्तुत कवीनें पुष्कळ परिश्रम केले आहेत; व व्याकरण विघट्टेन देतां किंवा अर्थाची हानि न करतां लांब लांब यमकें साधण्याची व मासांची सांखळीची सांखळी जुळविण्याची जी या कवीची अपूर्व करामत दृष्टीस पडते ती समयविशेषीं अर्थ खुलविण्यास किंवा निदान तुसता मनास चमत्कार वाटाविण्यास फार उपयोगां पडते. तिजवरून कवीच्या भाषाप्रभुत्वाविषयां मोठें प्रमाण मिळतें हेंहि येथें सांगावयास पाहिजे असें न हां.

मोरोपंताच्या कावितेच्या बाह्यरचनेच्या संबंधानें कोणते गुण सर्वांच्या लक्षांत येण्यासारखे आहेत ते वर सांगितले. आतां अर्थरचनेच्या संबंधानें विचार करूं. अर्थदृष्ट्याहि प्रस्तुत कवीचें काव्य प्रौढ व रसभरित आढळतें सर्व महाकवींच्या ग्रंथां-

(मागील पृष्ठावरून पुढें चालू.)

क्षणा मज उठाविळा गुणचि घेतला घाबरें
असो मन असेचि वा भजकवाहिंमेघा बरें ।
दिसे क्षणिक सर्व हां भरंवमा घडीचा कसें
धरील मन आधिनें बहु परिभ्रमे चाकमें ॥

केकावलि.

मुखीं हरि वमां तुज्जा कुशलधाम नामावली
क्षणांत पुरवाल जी सकल कामना मावली ।
क्षुधा करिंशि तूं जगत्त्रयनिवास दासांवली
तशी प्रकट हे निज श्रितजना सदा सांवरी ॥

किता.

प्रयोगांचीं कांहीं चमत्कारिक उदाहरणें पहाणें असल्यास (अंक १०) पृष्ठ १३० पहा.

२. मागील प्रयोगांचीं उदाहरणें (अंक १०) पृष्ठ १३१ यांत सांपडतील.

तून जशी सुंदर व प्रौढ अर्थाची सुंदर व प्रौढ भाषेन रचना केलेली आढळते त्याप्रमाणेच मोरोपंताच्या कवितेत हा सद्गुण वाचकांस केवळ छीन करून टाकणारा व हजारों व । वाचली तरी पुरेशी न होणारी अशी सहसावधि स्थले सांपडतात. त्या त्या पात्रास व समयास उचित व विवक्षित रसानें पूर्ण भरलेलीं अशीं भाषणें व वर्णने त्याच्या ग्रंथांत जागोजाग आहेत. आतां हें खरें आहे की वरील सरसता जेथे तेथे आढळते असें नाही; पण हा प्रकार सान्याच कवींच्या व ग्रंथकारांच्या ठायीं आढळणारा आहे. येथून तेथून सारें सारखेंच उज्जळ असें काव्य किंवा असा ग्रंथ प्रायः थोडच सांपडेल. त्यांतून ग्रंथाचा जेवढा विस्तार अधिक तसेवढा वरील सार्वत्रिक सरसत्वाचा संभव कमी. जॉनसनने एक ठिकाणीं झटले आहे, कीं हिरा झटला झणजे अर्थातच कोंढण त्याच्याहून कमी योग्यतेचें असलें पाहिजे. तर याच न्यायावरून पाहतां कोणत्याहि ग्रंथाचे सरस भाग झटले झणजे त्याहून इतर भाग अर्थातच निरस असले पाहिजेत.

हें प्रस्तुत कवींच्या कवितेचें सामान्य स्वरूप झालें. याहून सदरील कवितेविषयी विशेषतः लिहिण्यासारखें दुसरें कांहीं नाहीं. संस्कृत कवींत किंवा इंग्रजी कवींत पुष्कळांचे कवित्वविशेष जसे सांगण्याजोगे असतात तसा प्रकार महाराष्ट्र कवींत प्रायः दिसून येत नाहीं. संस्कृतांत ज्याप्रमाणें—

उपमा कालिदासस्य भारवेर्यगौरवम् ।

दंडिनः पदलालित्यं माघे संति त्रयो गुणाः ॥

अशी निवड करता येते, किंवा पाश्चात्य कवींत—

“The first in loftiness of thought surpassed,

The second in majesty, in both the last.”^२

असे कवित्वविशेष जसे एका प्रसिद्ध कवीने काढले आहेत, तसा प्रकार महाराष्ट्र कवीं हांग्यास झगण्यासारखी जागा नाहीं. एक मात्र गाष्ट अंमळ लक्षांत ठेवण्यासारखी आहे खरी, की मोरोपंताच्या कवितेत पूर्वीच्या सर्व कवींवेक्षा ठाकठकी विशष आढळते. झणजे दरबारांत वगैरे वागलेल्या मनुष्याचा जसा बोलण्याचालण्यांत, उठण्याबसण्यांत वगैरे बेतबान आढळता, त्याप्रमाणेच प्रस्तुत कवीच ठायींहि वाक्यरचना सरळ, शब्दरचना शुद्ध, वर्णन करायचे झालें तर तें पाल्हाळवार न करता

१. “उपमा अशी कालिदानानेंच करावी; अर्थगौरव असं भरवीनेच. पदलालित्य झणजे शब्दांचो दुमदार रचना ही दंडीसच साधली; पण माधकवीचे ठायीं मात्र हे तिन्ही गुण आढळतात.”

२. “पद्विष्याचा कवित्वविशेष उदात्तत्व हा होता; व दुसऱ्याचा पदलालित्य हा होय; आणि तिसऱ्याचे ठायीं वरील दोन्ही गुणांचें योगपत्य आढळतें.”

मुद्देशीर व थोडक्यात, इत्यादि प्रकार आढळतात. संक्षिप्त रीतीने मुद्देसूद मजकूर लिहिण्याची उद्वा प्रस्तुत कवीच्या ग्रंथावरून बरीच लागण्यासारखी आहे.

५. ओतां मोरोपंताच्या कवितेत दोष कोणकोणते आढळतात याविषयी विचार करायाचा. हे निरूपण करण्याच्या अंगादर एक मोठी गोष्ट लक्षात आणण्यासारखी आहे, तिजविषयी येथे थोडे लिहितो. ही गोष्ट मोरोपंताच्या कवितेचे, किंबहुना एकंदर महाराष्ट्र कवितेचे, स्वरूप ही होय.

या विषयावर थोडे दिग्दर्शन आम्ही पूर्वी एक वेळ केलेच आहे.^१ सामान्यतः पहातां मोरोपंताच्या सारखे संस्कृतशब्दप्रचुर व थाटामाटाचे काव्य पाहून कोणाचाहि असा समज होणे स्वाभाविक आहे, कीं ही काव्यसरणी संस्कृतावरून उचललेली आहे. सदरील निबंधात प्रस्तुत कवीच्या संबंधाचे लोकांचे अनेक ग्रह जे यापूर्वी दाखल केलेले आहेत,—कीं मोरोपंत हा महाराष्ट्रित होता, त्याच्या काव्याचे दहा दहा अर्थ होतात,—वगैरे ते सर्व वरील समजुतीवरूनच उत्पन्न झालेले आहेत हे उघड आहे. पण वस्तुतः पहातां वरील समज अगदी चुकीचा आहे. पूर्वनिर्देश निबंधात आम्ही दाखविलेच आहे कीं, संस्कृत कवितेचे स्वरूप व प्राकृत कवितेचे स्वरूप हीं दोन्ही अत्यंत विसदृश होत. वामन, मोरोपंत इत्यादि कवींवासून जो वाक्प्रवाह निघाला त्यास कालिदास-भवभूत्यादिकांची वाणी ही मुर्तीच कारण नाही. तसे असनें तर महाराष्ट्र कविता आहे त्याहून फार निराळ्या तऱ्हेची असली. उदाहरणार्थ, मोरोपंताचेच काव्य घ्या. मोरोपंताचा जर पंचकाव्यांवर व नाटकादिकांवर सतत परिश्रम असता तर त्यांतील सर्व विशेष त्याच्या कवितेत दृष्टीस पडल्यावांचून राहोना. हे विशेष कोणते ते पुढे लक्षांत येतीलच. यांचा वरील कवीच्या ग्रंथां जो अभाव दृष्टीस पडतो त्यावरून असे स्पष्ट दिसनें कीं, वरील संस्कृत कवींचे वर्णन आमच्या महाराष्ट्र कवीस लागणें असावें हे मुर्तीच संभवत नाही. आतां मोरोपंतादि कवींच्या मनावर संस्कार कोणाचा घडला व त्यांस कवित्वरूपी कोठून प्राप्त झाला या गोष्टीचा जर विचार केला तर अंमळ शोधावयांत असे कळून येईल कीं, वरील कवींचे गुरु ह्यांचे ह्याजें व्यास, वाल्मीकि वगैरे मंडळी हात. यांच्याच साच्या व प्रासादिक वाणीचा किता आमच्या महाराष्ट्र कवींतां वळविला.^२ यास्तव सहजच त्यांच्या कृतींत जी सरस्वती प्रगट

१. अंक ४७ पहा

२. “वरील गोष्टींचे एक मोठे प्रमाण हे आहे कीं, जो ज्याचे अनुकरण करतो त्याच्या विषयीचा उल्लेख त्याच्या ग्रंथात आढळतो. अर्वाचानं संस्कृत कवींच्या ग्रंथांतून (उदाहरणार्थ, ‘प्रसन्नपद्य’, ‘विश्वगुणादर्श’, ‘आर्या रत्नश्री’ इ०) पूर्वीच्या संस्कृत कवींचे,—ह्याजें कालिदास-भवभूत्यादिकां—उल्लेख केलेले उल्लेख आढळतात व कोठें कोठें नमोनें आढळतात. महाराष्ट्र कवींत पहावे तो कालिदासादि मंडळींचे नांवहि आढळत नाही. त्याचे उल्लेख (पुढे जाण.)

झाली आहे ती कालिदासप्रभृति मंडळीच्याहून निराळी आहे. उत्कृष्ट शिल्पकाराने आलेले सर्व कौशल्य खर्च करून शागोष्ठ्यादे संस्कारांच्या योगाने ज्याने सर्व तेज प्रगट करावेले आहे व नंतर मोठ्या नक्षीच्या कोंदणीत असून दिव्याने तर जो विशेष व खुलतो आहे अशा दिव्यांत व वरील संस्कार व उच्चार ज्यास झाले नाहीत अशा नूतन खनिज रत्नांत जितके अंतर गितकेच संस्कृत व महाराष्ट्र कवितेत होय. जय-देवाने पहिलीचें वर्णन येणेंप्रमाणे केले आहे—

यस्याश्चोरश्चिकुरानिकरः कर्णपूरो मयूरो
भासो हासः कविकुलगुरुः कालिदासां विलासः ;
हर्षो हर्षो हृदयवसातः पंचबाणस्तु बाणः
केषां नैषा कथय कविताकामिनी कौतुकाय ॥
'प्रसन्नराघव.'

हे वर्णन संस्कृत कवितेस पूर्ण लागू आहे पण महाराष्ट्र कवितेस तें लागू पडणार नाही. महाराष्ट्र कविताकामिनीचे ठायी तिच्या वडील बहिणीचा थाटमाट, नाकझोक, चापचोरी ह गुण बहुधा नाहीत व झटले तरी चले. पहिलीचें ऐश्वर्य काय वर्णाचें ? तिच्या प्रसाधनकर्मावर केवढ्या बड्या बड्या मंडळीची नेमणूक ! प्रत्यक्ष 'मुनित्रय' तीस निर्मल व उज्ज्वल पटांनी प्राकृत करण्यास व 'अंजनशालके'ने तिचे कटाक्ष अमोघतर करण्यास व्यापृत झालेले; 'रंभादि देवांगनां'स ज्याने इंद्राच्या कचरांत नाचण्याकरतां सजवाढ्या त्या भरताचार्याकडून तीस नाच्यविषप्रज्ञ शिक्षा मिळाली; मम्मटादि अलंकारिकांच्या हातून तीस भूषणविधि होणारा ! मग असले अगार ऐश्वर्य अनुकूल असल्यावर आमच्या रीवाज कावोच अंगी जी जगन्माहृता आली आहे ती कां न यावी ? आतां दुसऱ्या बहिणीस वरील संज्ञांची कितीशी अनुकूलता आहे हे पाहिले तर यासंबंधाची माहिती कोणामहि द्यावयास पाहिजे असें नाहीत. पहिलीचा पुरस्कार करण्यास व तिचे लालनपालन करण्यास जसे विक्रमभोजप्रभृति अनंत राजे झाले तशी

(भागाला प्रष्टावलून द्यालू.)

व नमोहे व्यामवाल्मीकिं व पूर्वकाळीन महाराष्ट्र कवामेव उद्देशून केली आढळतात. रघुनाथ पंडिताने मात्र मरनेशवटी 'नैषधविणयी' उल्लेख केलेला आढळतो. पण यापूर्वी अनेक वेळां सांगण्यांत आलेच आहे की, पंचकाव्यकारांच्या धर्तीवर रचना केलेला हा एकच महाराष्ट्र कवि होय.

१. "ज्या कवितावधूचा चोर हा चिकुरनिकर (केशपाश, मयूर हा कर्णपूर (कर्णभूषण), भास हा हास (हास्य), कविकुलाचा गुरु हाणजे कावश्रेष्ठ जो कालिदास तो जिचा विलास, हर्ष हा हर्ष (चित्ताचा उद्दहास), आणि बाण हा जिच्या हृदयात संचार करणारा साक्षात् पंचबाण (मदन) होय, ती कोणाच्या मनास कौतुक करील नाही ? "

तर अगोदर दुसरीस मुर्तीच सोय नव्हती. ती वाढली झटली तर ज्ञानोबांच्या मठांत, तुकोबांच्या दुकानांत, रायजींच्या गंगारिच्या झोंपडींत, किंवा दंग्यांच्या सज्जन-गडवर ! शबरी तर त्रिवारीस 'वाणी वाणा बभूवति' या वचनास अनुसरून मापुकजनाच्या रंजनार्थ उभावरहि पदावक्षेप करावा लागला ! मारांश, वरील दाहनी कवितांची थितिरितीत अत्यंत भवत होय. कालिदासादिकांची जी अवाचीन कविता ती महाराष्ट्र कवितांची जगथित्री मुर्तीच नव्हे, तर तिच्याहून प्राचीन जी वाल्मीकिव्यास इत्यादि आद्यकवांची वाणी तिच्यापामून हाचा उगम आहे.

वरील गोष्ट ध्यानांत ठेवली असतां मारोपांतीच्या कवितेंत जे दोष आढळतात यांची उत्पत्ति सहज हाणार आहे. या दोषांपैकीं कांहीं भावरूप आहेत व कांहीं अभावरूप आहेत. ज्यानें संस्कृत कवितेंचे किंवा इंग्रजी कवितेंचे स्वरूप पाहिले असेल त्यास प्रस्तुत कवीचे ठायीं पदलात्तिय, माधुर्य, प्रसाद इत्यदि गुण अस वे तसे नाहींत हें सहज वाटणार आहे. संस्कृत मी प्राहर्षानें व इंग्रजीत पोपनें भाषा कमविण्यांत जी मेहुंनत घेाली व त्या कानांत त्यांस जे यश आलें, तसा प्रकार प्रस्तुत कवीचे ठायीं, किंहुता कोणत्यांह महाराष्ट्र कवीचे ठायीं, त्यास आढळून येणार नाहीं. अमच्या महााष्ट्र कवांनीं सामान्यतः पहातां अर्थव्यंजनाच्या पलीकडे थोडेंच लक्ष दिलेंलें आढळेल. आपल्या मनःतील अर्थ शब्दांनीं व्यक्त झाला ह्याजें झाले, मग शब्दाच्या ठाकठिकीकडे किंवा सौंदर्याकडे विशेष लक्ष पुरवावयाचें नाहीं, असा त्यांचा सामान्य प्रवात आढळतो; व त्यांचा प्रवरचना करण्यातला उद्देश केवळ भक्ति, ज्ञान, वैराग्य यांतीच असल्यामुळें भाषा कमविण्याचा जो अप्रधान उद्योग त्याची त्यांनीं उपेक्षा केली यांत मोठेंसें नवल ह नाहीं. प्रस्तुत कवींच लागू होण्यासारखा वरील भाषा-संबंधां पाहेला दाप होय. दुसरा अर्थवरवनेच्या संबंधानें या प्रकरणांत आमच्या एकंदर महाराष्ट्र कवींचे ठायीं, व पुष्कळ अंशा या चरम कवींचे ठायींहि, न्यून काढण्यास जागा आहे. संस्कृत कवींचा प्रयत्न जसा वाचकास पदोपदीं चमत्कृत करण्याचा आढळतो तस या अवीचीन कवींच्या प्रयांतून आढळत नाहीं. आतां वरील हेतु साधण्यास संस्कृत कवींस जां साधनें आहेत, तीं सर्व प्राकृत कवींस नाहींत हें उक्त आहे; तरी एवढें खर आहे कीं, जर आमचे महाराष्ट्र कवि साहित्यशास्त्रज्ञ असते तर सध्यां आहे व्याहून मराठी कवितेंत पुष्कळ बहार दृष्टीस पडती; ह्याजें संस्कृत

१. अक १३ पद.

२. वरील साधनांपैकीं एक मोठें साधन श्लेषयोजना हें होय. श्लेषप्रकरणीं प्रस्तुत कवींनीं कीर्तिं किती आणि व तीं किती निराधार आहे, याविषयी पूर्वी पुष्कळ विवेचन झालेंलेंच आहे. प्रकृत स्थले पत्रांतच सांगों की, ज्या काळां संस्कृत विषेचें सामान्यतः पुनरुज्जीवन (पुढें चाल.)

कवितेंत जशी हृदयंगम वर्णनें, अलंकारिक भाषणप्रकार वगैरे आढळतात तसे प्रकार मराठी कवितेंताह आले असते.

तर संस्कृत व इंग्रजी कवितेशीं परिचित असलेल्या वाचकास पुष्कळ ठिकाणीं मोरोपंताचें काव्य मनोगम वाटणार नाही. वाचकाचें चित्त वेधून टाकण्याचे दूर जे शब्दरचनेच व अर्थरचनेचे उपाय सांगितले त्यां वर्षायां इतर महारष्ट्र कवींप्रमाणे त्यांनीं विशेष प्रयत्न केला नसल्यामुळे पुष्कळ ठिकाणीं प्रस्तुत कवीच्या प्रथांत नीरसता भासते. एवढें खरें आहे कीं, प्रस्तुत कवीस महाराष्ट्र भाषा हा केवळ कर्णलामलकवत् असल्यामुळे त्याच्या शब्दरचनेच्या सफाईनें व यमकप्रासांच्या याजनेनें वाचकांस वरील ठिकाणांही बरीच कसेलूक होतें, पण अशा स्थळां विशेष उपयोगीं पडण्यासारखे जे पूर्वोक्त प्रकार त्यांची अनुकूलता प्रकृत काव्यास असती तर याद्वन बरें झलें असतें यांत संशय नाही.

आतां प्रस्तुत कवींच्या कृतींत आढळणाऱ्या एका मोठ्या दोषाचें निरूपण करून हें विवरण व एकंदर निबंध समाप्त करतो. हा दोष अश्लीलत्व होय. अश्लीलत्व ह्याजें च वटवणा नव्हें; हा दोष मोरोपंताच्या काव्यांत मुळांच आढळत नाही.^१ अश्लीलत्व ह्याजें प्रौढ काव्यांत न खपण्यासारख्या ग्राम्य शब्दांच प्रयोग व केवळ व्यावहारिक दाखले हे होत. सत्कवींची शब्दपद्धति व अर्थपद्धति लक्षपूर्वक पाहिली असतां ही गाष्ट सहज लक्षांत येण्यासारखी आहे, दोहोंमध्ये प्राम्यतेचा लेगाहि त्यांस खपत नसतो; नुमती वाक्यरचनाहि कावितेंत व्यावहारिक भाषेद्वन निराळी असवी लागते. आणि त्यांतून शब्द व दृष्टांत हे तर प्राकृत व्यवहारांतले व ग्राम्यभाषेंतले मुळांच उरले गेले नाहीत. काव्याचा उद्देश मनोरंजन असल्यामुळे, व जें विषय नहमीच्या व्यवहारांतले व अत्यंत परिचित त्यांच्यापासून वरील उद्देश साध्य होत नसल्यामुळे, त्यांचे वाचक शब्द व त्यांचे दृष्टांत हे मनास आल्हाद देत नाहीत; उलटें असें सुद्धां होतें कीं, एखादे पद्य सुंदर साधलें असून त्यांत मोठा प्रौढ अर्थ संगृहीत केलेला असतो, पण वरच्या प्रकारच्या एका शब्दानें किंवा दाखल्यानें दुष्टांत मिठाचा खडा टाकल्याप्रमाणें होऊन जतें ! हा आक्षेप

होऊन त्या भाषेतील काव्यपद्धतीची चोहोंकडे वाढवा होती, व कतिनेनप्रसंगीं वगैरे 'चंपूकारा' दिकांच्या श्लेषवैचित्र्यावर पंडितजनांची वारंवार मान डोलत असेल व वाढवा उडत असेल, त्या काळाहि आमच्या कवीनें वरील अलंकाराचा थाटमाट आपल्या प्राकृत कवितेंत आणण्याचा प्रयत्न केला नाही हें त्याच्या समजमेतेंचें व रसिकतेचें मोठें प्रमाण आमी समजतो.

१. 'संस्कृत कविता' या शब्दांनीं कालिदासभवभूषणादिकां की कविता ध्यावयाची हें संदर्भावरून स्पष्टच आहे. परवीं वेद, पुराणें, इतिहास हीं सर्व वरील संज्ञेत येणारींच आहेत, पण तीं ध्यावयाचीं नाहीत.

२. 'विविधज्ञानविस्तार' अंक ७ पहा.

सर्व वाचकांसि बहुधा नवीनच वाटणार आहे, यास्तव त्याच्या स्पष्टीकरणार्थ काही उदाहरणे देई.

तूं जेंचि देवकीला भेट सि तैमैंचि भेट आतेला ।

आह्मांहानि तूंचि अधिक घृत सोडुनि केण करिल आ तेला ॥

उद्योगपर्व ६.

धृतराष्ट्रासि रुचेी सांगे अत्युग्र नीति तो काणक ।

वणिक प्राह्मकहस्तो देतो विषसर्पिशर्कराकारणक ॥

आदिपर्व २६.

प्रभुला बिभीषण ह्मणे पावेल जय न र वणि कदापि ।

निजकपटज्ञा पाणी जोडां भोळ्या नरा वणिक दापी ॥

वनपर्व १२.

आह्मां व्यःनार्तांची धर्मस्थिति हेचि बज पावे गा ।

त्वां मोडावे न इला स्वस्वास्थ्यसुखार्थ बा जपावे गा ॥

सभापर्व ५.

यदुनाथातें गोष्टीं पाहं जैसा चकोर सोमासीं ।

त्याच्या प्रभुमूर्तिरतदृगुपमंसि सितारता गमो मासीं ॥

मंत्रभागवत.

उत्तर ह्मणे नको गे पायां पडतो बृहन्नडे सोड ।

जोड दिली दुखवु नको केवल पितृकरतवस्थ हा फोड ॥

विराटपर्व ३.

गला स्वर्गासि अमित सुकृतें सोडोन राय तें नाकीं ।

होय सुदुःसह शक्रा जैसं बाळासि रायतें नाकीं ॥

आदिपर्व १०.

पहिल्या आयेंत 'आ' हा शब्द व तेलानुपाचा दृष्टीत हे दोन्ही ग्राम्य होत. दुसऱ्या व तिसऱ्या आयेंतील प्रसंगास वाण्याच्या दुकानाचे दाखले अगदी अप्रयोजक दिसतात. चौथ्यांत 'बाज' शब्द घातला आहे; तो मुळांच शोभत नाही; सेतूंची वगैरे उपमा अधिक सरस होती. पांचवीत पहिली चंद्रकोरांची उपमा चांगली आहे व ती कविसंप्रदायसंमतहि आहे; पण उत्तरार्धातील साखरेची व भाशीची उपमा ही ग्राम्य-त्वास्तव अप्रशस्त होय. शिवाय तिची आवश्यकता नसल्यामुळे ती पौनरुक्त्यदोषासहि पात्र आहे. सहाव्या आयेंतील उपमा तर केवळ अश्लील होय. सामान्यतः व्यवहारांत तशा प्रकारची भाषणपद्धति आहे खरी, पण ती कवितेंत सोम पावणार

नाहीं. शेषटल्या आयेंतांल रायत्याचा दृष्टांत वाचन तर थोडेच वाचक हांसल्यावांचून रहातांल. इद्र कोणीकडे आणि रायतें तें काय !!

३. असो; याप्रमाणें दोन अर्डीच वर्षां जा जो विषय आह्या ह्मता परिण त्याची आज समाप्ति झाली. आतां या पंताव्यानाच्या शेवटी त्याची थोडी 'आख्या' सांगितली असतां अप्रासंगिक होणार नाहो असें समजून चालू. शब्द लिपितीं वाचक आख्यानावरून पहिली मोठी गोष्ट ही ध्यावयाची का, जो प्रेक्षी लिहून ठेवेल. त्यास आमची महाराष्ट्र कविता हा विषयहि योग्यतेच्या मानानें किती वैचित्र्याच्या मानानें लहान आहे असें भासणार नाहीं. इंग्रजी व संस्कृत कवितेच्या जसा विस्तार मोठा आहे, तसाच हिचिह्ने अमून हिजव हवे तेवढे विवेचन हाण्यास जागा आहे. केवळ एका पंडितमन्य पाद्री साहेबांनीं एका पृष्ठा दोन पृष्ठांत वासलात लावून टाकावी यापेक्षा किती योग्यता फार अधिक आहे. तर आमच्या नवीन विद्वानांनीं आजपर्यंत धरलेली स्वभाषाविषयाची व तांतील कविताविषयांची लाज सोडून देऊन व कवितेच्या नव्या शाखा स्थापण्याची वेडगळ हाव तूत एकीकडे ठेवून जर जुन्या कवितेचें चांगलें अभ्ययन केलें व तिच्या गुणदोषांचें विवेचन केलें तर फार उपयोग होण्यासारखा आहे. एक तर इंग्रजी भाषेच्या योगानें होणारें जें स्वभाषादूषण तें बंद होईल; दुसरें स्वदेशीय कवितेची त्यांस योग्यता कळून येईल; आणि तिसरें हें की, स्वदेशाविषयांच्या अनेक तऱ्हेच्या समजुतीहि बऱ्याच पालटतील. तर मागील निबंध वांचून ही एक गोष्ट लक्षांत येण्यासारखी आहे. दुसरी गोष्ट ही की, केवळ परंपरेनें चालत आलेल्या समजुतींत व वस्तुस्थितींत किती अंतर असतें. मोठमोठ्या विद्वानांचीं मते सुद्धा पुष्कळ वेळां वरील परंपरेनें ग्रहण केलेलीं आढळतात तर त्यांविषयीं अधिक विचार केला असतां त्यांचें स्वरूप किती पालटतें हेहि प्रकृत निबंधावरून कळून येणार आहे. याखेरीज जे कोणी पंतांचें भक्त असतील त्यांस व साधारणतः तिन्हाईत वाचणारांसहि प्रस्तुत विवेचन बरेंच इष्ट वाटणार आहे असें ह्मणण्यासहि हरकत दिसत नाहीं. असो; आतां सरते शेवटीं आमच्या पूर्वींच्या भाकिताप्रमाणें जर कोणी 'मंडळी' आख्यानाच्या मध्यें झोंपी गेली असतील त्यांस उठून बसण्याविषयीं इशारत करून कलम खाली ठेवतो.

१. वर सांगितलेला दोष शेक्सपीयरच्या नाटकांतहि कोठें कोठें आढळतो. त्याच्या योगानें रसभंग कसा होतो याविषयीं जॉन्सनच्या 'रांबलर'च्या १६८ व्या अंकांत विवेचन केलेलें आहे. तें आमच्या आंग्लभौमभाषाभिज्ञ वाचकांस वाचण्याविषयीं आह्मी शिफारस करतो.

निबंधमाला—वर्ष ४ थें.

अंक ४८—सामान्य आक्षेप—ज्ञानोदय—दीनबन्धु—निबंधमाला.

दिनयामिन्यौ माधं प्रातः शिशिरवर्मन्तौ पुनरायातः ।^१

मोहमुद्गर.

सालमजकूरचा हा अखेरचा अंक आहे. याहि वर्षात मागल्याप्रमाणे आमच्या प्रतिपक्ष्यांनी आमच्या पुस्तकाविषयी वरीच चर्चा केली, यास्तव त्यांच्या आक्षेपांवर आमचे काय द्वगणणे आहे ते त्यांस व इतर वाचकांस कळलें पाहिजे. तेव्हा सालाबाद-प्रमाणें सदरील अंकांत वरीलच मजकूर येईल.

हा आमचा प्रतिवार्षिक स्नानविधि पाहून आमचे कित्येक वाचक कदाचित् द्वगणतील कां, एवढ्या उठाठेवीवाचून काय अडलें आहे ! अगोदर वाद उकरून काढा, आणि मग त्यावर चर्चा प्रतिलिखित करीत वसा यांत शद्धानुपपन्न तें कोणतें ? यापेक्षा कोणाशा तंटावखेडा न करतां सर्वांशां गुण्यागोविदानें रहावें हें बरें नव्हे काय ? भाषा सुधारण्याचें व लोकांत ज्ञानप्रसार करण्याचें काम जरी हातां घेतलें, तरी तें सिद्धांत नव्हेस 'याचा गचांडा धर, त्याचा गचांडा धर' याप्रमाणें वारंवार अर्ध-चंद्रप्रयोग करण्याचें कांहीं विशेष कारण दिसत नाहीं. दुसऱ्याचा मर्मभेद होई व त्यास संताप येई अशा रीतीनें लेखणी चालविणें हें खऱ्या विद्वत्तेचें लक्षण नव्हे. तर खरा विद्वान् व उत्तम ग्रंथकार तो होय, कां ज्याचे लेख चंद्रनाप्रमाणें सर्वांच्या हृदयास शांतवितान व आनंद देतात, व जो कोणाच्याहि वाटेस न जातां व कोणासहि तिलमात्र मुद्धा न दुखवतां लौकिक दुर्मतांचें खंडन करतो व आपल्या देशबंधूस सत्याचा व ज्ञानाचा लाभ करून देतो !

वरील सदुपदेश आजपर्यंत आह्मांस अनेकांनी केला, व ८, २४, ४४ वगैरे अंक तर वरील व्याख्यानें आह्मांस मिळण्यास विशेषच कारण झाले. एका विदर्भ-देशीय बंधूनें आपल्या पत्रांत 'मेकॅलेचा नवीन अवतार' या सदराखाली एके प्रसंगां आह्मांस उद्देशून शांतिपाठ वाचावयास आरंभ केला होता; पण तो एका लेखांतच आटपला. त्याचा उपक्रम व उपसंहार हे एकदांच झाले; मग काय झालें असेल तें असो ! तसेंच दुसरे एके प्रसंगां एका पुण्यग्रामस्थ बंधूनें आमच्या कडक लेखणीवर टीका करून ग्रंथकर्तृत्वाचे परम नव्व आह्मांस असें सांगून दिले होते कां, कोणास बिलकूल दक्का न लावतां जें लिहिणें तें लिडावें ही तऱ्हा शिकणें असल्यास 'स्पेक्टे-

१. "दिवस व रात्र, सकाळ व गंध्याकाळ, शिशिर व वसंत, हीं युग्मे एकामागून एक निरंतर चालत आहेत ।"

टराचें' अध्ययन करावें व तिची थोरवी लक्षांत येण्यास मेकेंलेचा आडिसनवरीक निबंध वाचावा !

आतां आमच्या प्रतिपक्ष्यांपैकीं बहुतेकांकडून वरच्यासारखे आक्षेप जे वरचेवर वाचण्यांत व ऐकण्यांत येतात त्यांवर उत्तर दर वर्षाच्या अखेरीस बहुधा आमच्याकडून देण्यांत आलेंच आहे. तेंच एकदां सरतेशेवटचें दगून येथेंहि दाखल करतों आमच्या पूर्वजांच्या वचनांपैकीं एक वचन ख्रिस्ती शेंडळीचें मोठें आयजें झालें आहे. तें हें कीं, 'वादे वादे जायते तत्त्वबोधः' ! तर हेंच वचन आमच्या साऱ्या प्रातिपक्ष्यांच्या अंगावर आझी टाकून देतां. त्यावरून त्यांनां असें समजावें कीं, कोणत्याहि विषयाचें वास्तव स्वरूप त्याची चांगली चर्चा झाल्याखेरीज कधींहि प्रगट होत नाहीं; आमच्या कविश्रेष्ठानें झटलें आहे—

हेमन्तः संलक्ष्यते ह्यग्नौ विशुद्धिः श्यामिकाऽपि वा ।

“अग्नीचे ठायीं सुवर्णाची परीक्षा होते,—कीं तें शुद्ध आहे कीं काळसर आहे.” तर याच न्यायानें जें खरेंखरेंच वावूनकशी आहे त्या सोन्यास अत्यंत तीव्र अग्नीवाहि जसा धाक बाळगायाला नको, त्याप्रमाणेंच जें खरें आहे त्यास कालत्रयांहि कशाचें भय नाहीं ! युक्तिडेचे सिद्धांत आज दोन हजार वर्षांवर साऱ्या पृथ्वीभर नांदताहेत. पण इतक्या काळांत त्यांचें खंडन किंवा उपहास करणारा कोणी निर्माण झाला नाहीं. पण तीच टॉलेमीच्या ज्योतिष सिद्धांताची दुर्दशा पहा ! आपल्या प्रहमालेच्या अधिपतीचें तेज आज अपरिमित वर्षें भुवनोदरांत फांकून राहिलें आहे,—त्यास वृद्धि नाहीं, क्षय नाहीं, अस्त नाहीं, ग्रहण नाहीं ! पण तीच खद्योतविद्युदादि अल्पतेजांची किंबहुना चंद्रादिकांचीहि स्थिति पहा ! कोणी कसलाहि वातरट असला, तरी वाघोबाच्या जबड्यापुढें उभें राहून विदूषकी प्रकार करण्याची कोणाची छाती होईल काय ? पण तीच गर्दभाचार्यांची मूर्ति पुढें उभी असूं या; मग त्यांनीं प्रत्यक्ष सिंहाचें कातडें आपल्या उंच कानांवरूनहि जरी अगदीं गुरगुटून घेतलें असलें, तरी त्यांच्या शाब्दप्रमाणावरून त्यांच्या अंतर्गत रूपाची तेव्हांच मीमांसा करून कोणी पोरहि आचार्य बोवांच्या पाठीवर खुणेची थाप मारील व विनधोकपणें वर झ्या करील ! तर खऱ्या महत्त्वाचें व खोख्याचें इतकें अंतर आहे. जें मूळचें खरें आहे तें मुहूर्तमात्र जरी कदाचित् लोपलें तरी कालांतरानें प्रगट होणारच; त्यास खंडनापासून अपाय नाहीं हें तर काय, पण खर्ची केलेल्या झाडाप्रमाणें किंवा जाळलेल्या जमिनी प्रमाणें वरील विपत्तिच त्याच्या अत्यंत उत्कर्षास कारण होते. मग हें जर खरें आहे, तर आमच्या प्रतिपक्ष्यांनीं वेड्यासारखी हाकाटी करावी हा केवळा बमत्कार आहे ! या हाकाटीनें ते आपला दुर्बळपणा मात्र लोकांस जाहीर करतात असें होत नाहीं काय ? आक्षेपावर यथार्थ उत्तर झटलें ह्यागजे त्याचें खंडन होय;

त्याबद्दल हाकाटी करणे किंवा कुरकूर करणे हे उत्तर नव्हे. खरा मर्द जसा कोणत्याहि प्रसंगां डगमगत नाही व घायातीं विव्दळ होऊन आक्रोश करीत बसत नाही, त्याप्रमाणेच आपला पक्ष खरा आहे अशी खात्री होऊन जो पुढे सरसावला तोहि प्रतिपक्ष्यांच्या वागवाणांची क्षिति न वाळगता उलटा अधिकाधिक हर्ष व उत्साह मात्र पावतो !

आतां आमच्या आक्षेपकांचें दुसरें ह्मणणें आहे कीं, आडिसननें कोणास बिलकूल ढक्का न लावतां लोकसुधारणा केली कीं नाही ! हे ह्मणणें आद्वांवर कितपत लागू पडेल याचा विचार केला असतां पुष्कळच आहे. मुळां अगोदर आडिसनची उपमा आद्दी घेऊं इच्छित नाही. आमच्या कित्येक देशबंधूस आपल्या विशाल बुद्धीची स्वतःची स्वतःला पक्की खात्री वाटून कोणी आपणास मिलटन ह्मणवून घेतो, कोणी डिर्मास्थेनीसच्या, कोणी लूथरच्या पदवीला पोहोचलेले आहेत, अशा प्रकारची मनोमय साक्ष आमचे मन आद्वांला कांहींच देत नाही. ज्या विख्यात ग्रंथकारांचें महत्त्व पोप, जॉनसन, मेकॉले अशा सारख्यांनाहि भक्तिपुरःसर वर्णिलें आहे त्याची बरोबरी करूं जाणें यापरतें धाडस कोणतें ! एवढेंच मात्र साम्य धरण्यास हरकत नाही, कीं स्वभाषेच्या अभ्युदयाची इच्छा मनांत धरून वरील ग्रंथकारानें तदर्थ जसा यत्न केला, तशीच आमचीहि मनीषा असून आमचे यथाशक्ति प्रयत्न त्याच उद्देशानें सतत चालू आहेत. यापलीकडे कोणत्याहि प्रकारचें सादृश्य आपणावर ओढून घेण्याचें धाष्टर्ष आमच्यानें करवत नाही. दुसरी गोष्ट अशी कीं, आडिसनच्या निबंधांचा अमुक अमुक प्रकार आहे ह्मणून तोच मार्ग सर्वांनीं अनुसरला पाहिजे किंवा तो अनुसरणें सर्वास शक्य आहे हें कसें ह्मणवेल ! ज्या त्या काळाच्या स्थितिविशेषावर व त्यांतून ज्याच्या त्याच्या प्रकृतीवर कोणाच्याहि लिहिण्याचें मान असतें. वरील ग्रंथकारांची प्रकृति जर जॉनसनच्या सारखी असती किंवा तो कालांतरां निपजला असता, तर त्याच्या लेखणीचा मऊपणा जाऊन तांत कडकपणा आला असता हें उघडच आहे. शिवाय ज्या काळां इंग्लिश लोकांनां एका राजाचें पारिपत्य करून दुसऱ्यास देशांतून पळवून लाविलें व आपलें स्वातंत्र्य पूर्णपणें स्थापून कोणत्याहि तऱ्हेचा जुलूम आपणावर होऊंच नये अशी तजवीज करून टाकली होती, ज्या काळां त्यांचें आधिपत्य भूमीवर व समुद्रावरहि स्थापित होऊन साऱ्या युरोपावर त्यांचा दरारा झाला, व हल्लीं जें त्या राष्ट्रचें वर्चस्व हरएक प्रकारें साऱ्या जगावर गाजत आहे त्यास जेव्हां सुरुवात झाली होती, तो काळ कोणीकडे; आणि सध्यां आमच्या देशाची जी स्थिति दृष्टीस पडते,—ह्मणजे जी नुकतीच सुवर्णभूमे ह्मणून साऱ्या जगभर गाजत होती तीच आतां दारिद्र्याचें वसतिस्थान होऊन दुर्मिक्षादि उत्पात तांत आपलें निरंतरचें विन्हाड ठेवूं पहात आहेत, जी सर्व प्रकारच्या वैभवानें मंडित भूमे हातो

तिचें आतां तें सारें वैभव नष्ट होऊन तिला आपल्या गत वैभवाची जणूं काय पूर्ण विस्मृतिच पडन चालली आहे व हर्षाचीच स्थिति आपली स्वाभाविक स्थिति असें तिला भासत आहे,—ही स्थिति कोणीकडे ! वरच्या भरभराटीच्या काळांत आडिसननें आपल्या देशबंधूंच्या व विशेषतः देशभगिनींच्या मनोरंजनार्थ अनेक नाजुक विषयांवर आपलें नाजुक कलम चालविलें, व प्रसंगोपात विशेष महत्त्वाच्या विषयांवर लिहितांनाहि आपली लेखणी कोणास न बोचें अशी तजवीज ठेविली, पण ती गोष्ट त्याची त्यास व त्या काळास शोभून गेली. इकडे तो प्रकार कसा चालेल ! हर्षाच्या दुर्धर देशस्थितींत व आणीबाणीच्या प्रसंगां शेंकडों अत्यंत महत्त्वाच्या विषयांवर अवश्य विचार कर्तव्य असतां, वरील प्रयकाराच्या पद्धतीस अनुसरून जर इगडील पत्रकार कांचोळावर, चंद्रकळंवर, गालावरील, हनवटीवरील गोंदध्यावर, तुऱ्याच्या टिकेवर वगैरे टीका करूं लागले व नवऱ्या बायकांचे प्रीतिकलह, पोषाकाच्या पेहेरावाच्या तन्हा इत्यादि विषयांवर विवेचन करूं लागले, तर तें किती शोभेल बरें ! वरील प्रकार ह्याटला ह्याणजे एका मराठी कादंबरींत एक वृद्ध राजा शत्रूंच्या पुढें पळत असतां आपल्या जिवलगस आंच्यावर लटकणाऱ्या कन्या दाखवून पानचट, अप्रयोजक व अप्रासंगिक शृंगार करीत आहे त्याप्रमाणें, किंवा आमच्या वीररसप्रधानकाव्यकारांचा नायक बहादुर आपल्या 'गोड राणी'स बगलेंत मारून रानोमाळ पळत सुटला असतां तिनच्या संधांतहि तीस एक वनस्वतिशास्त्रावर व्याख्यान देत आहे त्याप्रमाणें, होणार आहे. तर जे आमचे आक्षेप 'स्पेक्टेटर'च्या अध्ययनाची व अनुकरणाची आह्मांस सूचना देतात त्यांनीं वरील गोष्टांचे अंमळ मनन करावें.

तिसरी गोष्ट मेकॉलेची तारीफ. मेकॉलेनें प्रकृत विषयाच्या संबंधानें आडिसनची प्रशंसा केली आहे हें खरें आहे, व ती यथार्थ होय हेंहि खरें आहे. पण मेकॉलेच्या निबंधांचेंच जो कोणी एखादें पृष्ठ वाचील त्यास सुद्धां कळून येईल कीं, वरील साहेबांनां आपल्या गुरूचाच किंता केवळ वळविला आहे असें नाहीं. आपली लेखणी ते किती नम्रपणानें चालवीत, व तिचें कूसहि कोणास बोचूं नये, याविषयी ते किती जपत असत, याविषयींचीं भरपूर प्रमाणें त्यांच्या निबंधांत, त्यांच्या इतिहासांत, व त्यांच्या भाषणांत लागतील तितकी आहेत. यांकां बॉसवेलवेच एक उदाहरण घेतलें, तर कडक लिहिण्याचा त्यांस किती त्रास असे, व दुसऱ्याची टवाळी करणें हें त्यांस किती नको असे, याविषयीं कोणाचीहि पुरती खात्री झाल्यावांचून रहाणार नाहीं. पण इतकी लांबची गोष्ट कशाला पाहिजे ! मेकॉले बोवांच्या सभ्यपणाबद्दल व कनवाळूपणाबद्दल आमचा कोणीहि बंगाली बंडु पूर्ण साक्ष देईल. 'वॉरन हेस्टिंग्स'च्या

निबंधांत नंदकुमार यास पुढें करून बंगाली बाबूवर वरील इंग्रजी पंडितानें कशी कोमळ पुष्पवृष्टि केली आहे, ती इकडेह सर्व इंग्रजी जाणणारांस माहीत आहेच. असो; तर स्वतः हातघाईच्या वेळेस आपला हात आटोपण्याचें सामर्थ्य ज्यास नसे, व फावेल त्या रीतीने पाहिजे त्यावर प्रहार करावयास जो चुकला नाहीं, त्यानें आडिसनच्या कोमळ लेखणीचा महिमा कितीही गाईचा तरी काय फळ आहे ?

पण यावर आमच्या आक्षेपाकडे पुनः असें ह्मणणें पडेल कां, मेकाले जरी स्वतः आपल्या उपदेशाप्रमाणें चालला नाहीं, तरी तो उपदेश स्वतः खोटा झाला काय ? ही कोटी वस्तुतः खरी आहे: कां कां, मनुष्याच्या स्वाभाविक दौर्बल्यास्तव त्याचें आचरण स्वतःच्या उपदेशास नेहमीं अनुसरून असतंच असें नाहीं. यास्तव उपदेशाचें प्रत्यक्ष आचरण कसें आहे हा विचार पुष्कळ वेळां निराळा ठेवून उपदेशाचीच स्वतंत्रपणें योग्यता कितपत आहे याचा विचार करून त्याचें ग्रहण करावें लागणें. पण असें करतांना विवाक्षित उपदेश अगोदर कितपत यथार्थ आहे याचा निर्णय झाला पाहिजे. तो होऊन उपदेश सर्वथा प्राप्य होय असें ठरलें असतां त्याचे अनुसरण उचित होय.

आतां दुसऱ्याच्या मतांचें खंडन करणें हें वस्तुतः किती दूषणीय होय याचा जर विचार केला, तर हें कोणासहि कळून येईल कां, तें सामान्यतः पहातां दूषणीय नाहीं एवढेंच नव्हे, तर सर्व प्रकारें उलटें हितावहच होय. ज्याप्रमाणें हवा किंवा पाणी हें कोंडून जागच्या जागी राहिलें असतां तें दूषित होऊन अवायकारक होतें, त्याप्रमाणेंच मनुष्याच्या मनाची स्थिति होय. हवा व पाणी यांस अटकाव नसून तीं मोकळीं खेळत राहिलीं असतां जशीं शुद्ध असतात, त्याप्रमाणेंच मनुष्याच्या बुद्धीसहि निष्प्रतिबंधता असल्यानें तिची तीव्रता अबाधित रहाते. हें महातत्त्व ओळखूनच इंग्लंडांतल्या व अमेरिकेंतल्या राज्यतंत्रधुरंधरांनीं बोलण्याची व लिहिण्याची स्वतंत्रता एकंदर लोकांस देऊन टाकलेली आहे; व असें केल्यानें कोणत्याहि प्रकारचा अराय आजपर्यंत झाला नाहीं एवढेंच नव्हे, तर वरील राज्यांस मुख्य बळकटी वरील स्वातंत्र्यानेंच आली आहे असें झटलें असतां चालेळ. आतां यावर कोणी कदाचित् अशी शंका

१. वरील महत्त्वाच्या विषयावर मिलप्रभृति महान् महान् पंडितांनीं जगन्मान्य ग्रंथ करून ठेवले आहेत, तेव्हां त्याविषयां येथें काहीं विशेष लिहिणें नकोच. कदाचित् कोणाचा असा जर आक्षेप निघेल, कां वरील स्वातंत्र्य हें परम न्याय्य आहे तर हिंदुस्थान सरकारानें तें अलीकडे काढून कां घेतलें ? तर यावर आमचें उत्तर हें आहे कीं, चालू सालच्या ९ व्या आकटावरून प्रस्तुत विषयाच्या विरुद्ध कोणतेहि अनुमान बांधतां येत नाहीं. सदरील आकटावरून एवढें मात्र सिद्ध होईल, कां सुप्रीम कॉन्सिलच्या मतें हल्लींच्या स्थितीत स्वातंत्र्य हें (पुढें चालू.)

काढतील कां, अशी स्वातंत्र्याची दबंडी चोहोंकडे पिटल्याने सारी बजबजपुरी माज. गार नाहीं काय ? कोणास कोणी विचारीनासा होईल, व हवा तो हवे त्याविषयी पाहिजे तसें लिहील. ही शंका निवळ अडाणीपणाची आहे. एक तर असें आहे कां, विद्यामंदिरांत लहान व थोर ही लौकिक गणना मुळाच लागू पडत नाहीं. युक्लिडने एका राजास जसें उत्तर केलें, कीं किमतीत प्रवेश होण्यास राजमार्ग नाहीं, तशाच गोष्ट विद्यामंदिराच्या आंतल्या प्रदेशांतील होय. या पावेत्र भांदरास येण्यास राजाचा एक मार्ग व रंकाचा एक मार्ग हा भेद जसा विलकूल नाहीं, सर्वास रस्ता एवढा; त्याप्रमाणेंच मार्ग कमून आत प्रवेश करतांच पूर्वांचे व्यावहारिक संबंधांहि सर्व गळून जातात. नव्या राज्यांत गेलें असतां तेथील कायदे जसे मानले पाहिजेत त्याप्रमाणेंच विद्यादेवीच्या राज्यांत पाऊल ठेवल्याबरोबर पूर्वांचे तंत्र सारें विसरलें पाहिजे. तेथें रशियाचा बादशाहा सारखा व अगदीं कंगाल मनुष्याहि सारखा. तेव्हां ही स्थिति लक्षांत आणली असतां महाजनांच्या अपमानाबद्दलची वरील शंका व्यर्थ होय हें उघड आहे. आतां बजबजपुरी माजण्याबद्दल जे ह्मणणे आहे त्यांत कितपत अर्थ आहे याविषयांहि थोडासा विचार केला असतां खात्री होणार आहे. बाजारांत क्रयविक्रयाचीं मोकळीक असल्यानें, ह्मणजे ज्यास जो पाहिजे तो माल त्यास विकण्यास आणतां आल्यानें व ज्यास जो पाहिजे तो पटेल त्या किंमतीस घेतां आल्यानें, असा प्रकार आजपर्यंत कधीं घडण्यांत आला आहे काय कां, हिरा गारेच्या किंमतीनें गेला व गार हिऱ्याच्या किंमतीनें गेली ? तर मग हीच गोष्ट ग्रंथांसहि लागू पडणार आहे. बाजारांत ज्याप्रमाणें हजारों जिनस आले तरी तितक्यांचाहि किंमत चोख रीतीनें होऊन जाते; त्याप्रमाणेंच लोकांतहि सामान्यतः इतकी अभिरुचि नेहमीं आढळते, कां कोणत्याहि ग्रंथाची सरासरी परीक्षा तेव्हांच होते. त्यांतून विद्येचा प्रसार जसजसा सार्व-लौकिक होत जाईल तसतसें वरील परीक्षण विशेष सुलभतेनें होत जाईल हें उघडच आहे. तेव्हां एकंदरीत पहातां वरील स्वातंत्र्यापासून लोकांचें हितच आहे. जो चांगला ग्रंथ आहे त्यास खंडनाचें अगोदर भय नाहीं; त्यांतून खंडन करण्याचा कोणी यत्न केलाच तर मोठ्या दाट धुक्यानेंही सूर्याचें तेज जसें लोपून जात नाहीं, तर लवकरच प्रखरतर प्रकाशानें तें विरून जाऊन सूर्य विशेष देदीप्यमान मात्र दिसतो, त्याप्रमाणेंच

लोकांस धितावह होणार नाहीं. पण ज्याप्रमाणें तापकण्याम दुग्धादि पदार्थ अपथ्यत्वास्तव बर्ज्य असल्यावरून त्यांचे स्वभावसिद्ध धर्म नाहींसे होत नाहींत, त्याप्रमाणेंच आमच्या देशाच्या आधुनिक स्थितीवरूनहि वरच्यासारखें अनुमान करणें अप्रयोजक होय !

१. प्रख्यात भूमितिशास्त्रप्रवर्क युक्लिड यास एकदां कोणो राजानें प्रश्न केला कां, तुमच्या शास्त्राच्या उपपत्ति सुगम रीतीनें शिकण्याचा कांहीं मार्ग आहे कां नाहीं ? या प्रसंगीं युक्लिडनें वरील उत्तर दिलें.

त्या ग्रंथासहि प्रतिखंडनासरशी अधिकाधिक शोभा मात्र येते, व पैलू पाडलेल्या हिऱ्या प्रमाणें त्याचें अंतःस्वरूप विशेष व्यक्त होतें. आतां दुसऱ्यापक्षां ग्रंथ वाईट असला झणजे अयुक्तिक मतांचें त्यांत प्रतिपादन केलें असलें किंवा चित्तरंजनाचा प्रकार त्यांत विलकूल नाही. यथाकथंचित् ग्रंथकाराच्या बड्या नांवानें किंवा तत्पक्षाय लोकांच्या नसला तर असल्या ग्रंथाची योग्यताहि प्रगट होण्यास फार उशीर लागतो असें जयजयकारानें वगैरे एखाद्या ग्रंथाची योग्यता वाढली, किंवा मुळांच नसून ती अज्ञान किंवा भोळ्या लोकांस भासूं लागली, तरी कालंकरून त्याचें वास्तव स्वरूप लोकांच्या दृष्टीसमोर येईलच येईल. तेव्हां दोहोंकडून वरील स्वातंत्र्यापासून नफाच आहे. इंग्लंडांतल्या ओक झाडाविषयीं जसें सांगतात कीं, त्यास उलथून टाकण्याविषयीं वाऱ्याचा जितका जितका अधिक प्रयत्न तितकीं तितकीं त्याचीं मूळें मात्र भुईत खोल खोल जातात, तशीच गोष्ट सत्यसिद्धांताची होय. त्याचें तेज सूर्यतेजाप्रमाणें नित्य होय, वास्तव तें मलिन होण्याची शंकाहि नको. पण असत्य सिद्धांत हे खोट्या मोत्याप्रमाणें होत. अभाभिंकांस त्यांचें पाणी दुरून मोठें शानदार दिसेल, वेळनसार 'नेपालेश्वर-भाललमचिखला'च्या न्यायानें त्यांस मूढ जनांच्या दृष्टीनें मोठें गौरवहि प्राप्त होईल; पण त्यांस कोणाचा अंमळ ढक्का लागला कीं पुरे, त्यांचें तेज मावळलें ! तर असलीं मोतीं जर मोतीचौकांत येऊन खऱ्या मोत्यांच्या बरोबरीनें विक्री लागली, तर त्यांचें भंजन करणारा कोणी निघाल्यास त्यांत लोकांचें हित आहे कीं अहित आहे ?

वरील विवेचनावरून वाचकांस सहज ध्यानांत येईल कीं, दुसऱ्याच्या लेखावर टीका करणें हें सभ्यपणास व सुजनतेस उचित नव्हे, व वरील मोकळीक सर्वांस दिव्यानें मोठा हाहाकार उडून जाणार आहे, या दोन्ही केवळ कोत्या समजुती होत. सदरील मोकळीकेपासून कोणत्याहि तऱ्हेनें अनिष्ट होण्याचा संभव नसून उलटें तिजपासून लोकांचें अतिशायित हित आहे. तर मेकॉलेच्या वरील उपदेशाचा असा अर्थ जर कोणी समजत असतील तर तो अगदीं चुकीचा आहे असें त्यांनीं समजावें. त्याचा मुख्य ग्राह्य अंश वस्तुतः एवढाच आहे कीं, वादामध्ये एकमेकांच्या उखाळ्या पखाळ्या काढणें, अप्रस्तुत विषयाचा उपन्यास करून कोणाच्या गृहच्छिद्राचा ग्राम्य शब्दांनीं उल्लेख करणें रस्त्यांतल्या मांडणाप्रमाणें केवळ मोठ्यानें ओरडून आपला जय झालासा मानणें. इत्यादि प्रकार सभ्यत्वास व सुज्ञत्वास विरुद्ध होत. हे मात्र सर्वमान्य लोकांच्या वादविवादांत दृष्टीस पडत नाहींत. एरवीं प्रतिपक्ष्याच्या सिद्धांतांचें यथेच्छ खंडन करणें प्रसंगवशात् उपहासाचाहि प्रयोग करणें. वगैरे प्रकार किती युक्त आहेत हें मेटामेठ्या सर्वमान्य ग्रंथकारांच्या पद्धतीवरून पाहिजे त्यास स्पष्ट दिसणार आहे.

तर वरच्यासारखे आक्षेप काढून जे आह्मांस सभ्यपणाचा व कनवादपणाचा उपदेश करतात त्यांस पुनः सरतेशेवटीं आह्मी आपला अभिप्राय एकंदरीनें कळवितो

की सर्व मनुष्यांस आपापलें मत लोकांस स्पष्टपणें कळविण्याचा पूर्ण अधिकार आहे, व या अधिकारांतच आपल्या प्रतिपक्ष्यावर कोटिक्रम करण्याची मोकळीकहि येते. हा कोटिक्रम शुद्ध न्यायपद्धतीप्रमाणें 'पूर्वता वहिमान्'—'धूमत्वात्' असा केवळ प्रतिज्ञाहेतुघोटितच असावा, त्यांत विनादादिनांचें मिश्रण झालें असतां तो नेहमीच दूषित होतो, किंवा नीग्रतेनें त्याचा वेग मंद होतो, हें आह्मांस अद्याप कोठहि आठवण्यांत आलें नाहीं. उलटा प्रकार मात्र असा पुष्कळ ठिकाणां आढळला आहे की, मोठे वावडूक झगून ज्यांची जगभर ख्याती आहे व वादप्रवीण हाऊं पट्टाणार चर्चांच्या प्रथांचें अध्ययन करतात, ते विनादाले। पूर्ण असून वाद लेख्याचा शस्त्रास्त्रांहि ते आपणांशाहीं नेहमी लखलखीत ठेवीत असत. उबडच आहे कीं, सभारागणांत गांठ पडली असतां कोणत्याहि सैन्याकडून दुसऱ्याविषयां असं गाऱ्हाणें केलेलें कधी ऐकण्यांत येतें काय, कीं हें काय बोवा, तुझी आमच्यावर केवढ्यानें घाव करतां ! असली प्राणघेणी लडाईं कोठें बोलली आहे काय ? तिची खरी पद्धत झटली झणजे अशी कीं तीत दोन्ही पक्षांकडील एकहि शिपाई जाया होऊं नये ! तसेंच शिष्या रीतीने छुंझायाचें टाकून ही कवाईत व हे कपटप्रयोग तुझी करता, छाप घालनां, हें तरी तुमच्या माणुसकीला शोभतें काय ? वरच्यापारखें धर्मव्याख्यान कांहीं काळापूर्वीं तुर्कांनां रशियनांस किंवा रशियनांनां तुर्कांस दिलें असतें तर जितकें अप्रयोजक झालें असतें, तितकेंच आमच्या प्रतिपक्ष्यांचे वरील उपदेशपर आक्षेपहि होत. तर हें नीट ध्यानीत धरून आमच्या प्रतिपक्षिवर्गाने त्याप्रमाणें आपली वागणूक ठेवावी. आमच्या लेखणीपासून त्यांस उपद्रव पोचूं नये अशी जर त्यांची इच्छा असेल, तर आपल्या लेखण्या अगोदर पुसून साफ करून त्यांनां दप्तरांत अडकवून टाकाव्या व जिव्हेचें संयमन करण्यासहि अंमळ शिकावें. आजपर्यंत जसा भोळसरपणाचा व भाविरूपणाचा काळ होता तसा यापुढें रहाणें असंभाव्य होय. किताबवाल्यांनां व मोठमोठ्या हुद्देदारांनां कांहींहि कोटिक्रम लढविला तरी तो आजपर्यंत झेलला जात असे. लोकांस घाटे कीं, इंग्रजी विद्या पढून जे मोठमोठ्या अधिकारांवर अधिरूढ झाले, त्यांचां मते अर्थांतच अत्यंत समजसपणाचा असला पाहिजेत, त्यांत चुकीचा झणून लेशहि मिळावयाचा नाहीं. त्याप्रमाणेंच जे आमच्या राज्यकर्त्यांचे शिष्य बनले त्यांच्या अंगां त्यांच्या गुह्ये सर्व गुणहि सहजच उतरले असतील; झणजे ज्या बहादुरांनीं इंग्रजी पाटलून, इंग्रजी बूट, इंग्रजी वासकूट, इंग्रजी गळपट्टा वगैरे सुधारणेची सामुग्री आपलीशी करून टाकली, त्यांच्याच अंगां आंतली सामुग्री जी इंग्रजी व्यासंग, इंग्रजी देशाभिमान, इंग्रजी प्रामाणिकपणा, इंग्रजी साहस वगैरे गुणांहि असतील;—असाहि लोकांचा समज असे. पण अलीकडच्या दहावीस वर्षांत झालेल्या उलाढालींवरून वरील भ्रम बरंच उडून गेले आहेत. त्यांवरून अलीकडे सर्वांस स्पष्ट दिसून आलें आहे कीं, सम-

जसत्वाचा व व्यासंगादि गुणांचा युनिव्हर्सिटीच्या पदव्यांशी किंवा रावसाहेब, राव-
बहादूर या भिन्नांशां नित्यसंबंध आह असे नव्हीं सा ज्ञान्यतः पहा ! वरील गुणांचा
मनुष्याच्या उंचींशा किंवा वस्त्रकटपणाशां जितकित संबंध निपातच बी. ए., एम्. ए.
किंवा रा.सा. रा.व.०, या अक्षरांशी आह. तर या स्थित्यंतराच्या मानानें अलीकडे
लोकांच्या मनांत जी चलावचल झाली आह ती आमच्या प्रतिपाक्षवर्गीने लक्षांत
आणावी. आज जरीत जी मी त्यांच्या बुद्धीने मत्त व समंजस झालून गृहीत केलीं
होतीं तीं आतां पुष्कळ लोकांस अन्यथा भासूं लागलीं आहेत. हे फळ अलीकडे
झालेला अधिक विद्याप्रसार व विशेष अनुभव यांचे होय हा उत्तरांतर जसजशीं
वाढत जाताना तसतसे लोकां मीं र होत जां हा लोकांस्थितीचा नियमच होय. तेव्हां
यास विरोध करूं जणें क्षणें झलेंच एक राजा समुद्राच्या वाटावर बसून भरतांच्या
लाटांवर आले भुद्र प्राप्तुव चालवूं पहात हाता त्यामारबें अत्यंत असमंजस होय.
सद्गुरु राजांशीं सद्गुरु एकत नाहीसे पाहून आपले राजासन जसे मुक्ताच्याने मागे
घेले तसाच प्रकार आज जरीत सुखाने प्रभुत्व भोगल्या धुरंधरांनाहि समयविशेषां
करणे अवश्य होय. आज जरीत आले कारकीर्द जशी गाजत होती तशी आतांह कां
गाजूं नये असे त्यांच्या मनांत येत असल; व ज्या वंडवाल्यांना त्यांचा अंमल उठ-
विण्याचा प्रयत्न चालविला आह त्यांच्यावर यांचा मोठा रागाह हात असेल; पण
नुसत्या रागांने व खेदाने काय होणार ! जें पूर्वापार चालत आले तेंच पुढें चालवायचें
व स्वतःच्या विचारशक्तीचा झालून कधीं उग्याग करायचा नाहीं, हें जर आमच्या
देशाचा उत्तम न होत तो निकृष्ट दर्शम यऊन पोवण्याचें जवरदस्त कारण होय तर
दहर्वास वपीमागच्या लोकांचीच मने तेवढीं अनन्यभावंकरून शरसाबंध मानावीं हें
कांठलें ! पाण्याचा एकदा वांधारा फाडला झालेन अनुकच ठिकाणापर्यंत त्याने जाऊन
थांबावे असा त्यास हुकूम करत यईल काय ! त्याच्या स्वभावसिद्ध नियमास अनुसरून
तें जिकडे वाहिले तिकडे वाहिले ! आणि असेंच तें अनधर्तिवधने वाहिलें तरच
अनादिसिद्ध जां सत्यरूप समुद्र त्याशीं सरःशेवटा त्याचा संगम होण्याचा संभव ! सारांश
आमच्या प्रतिक्षांस जर लोककल्याणाची खरी अपक्षा असेल व सद्यसम ज्ञानाचा
प्रसार व्हावा होई त्यांच्या मनांत वागत असेल, तर आत्मप्रतिष्ठा व आढचता हीं
त्यांनां अगोदर मुर्ती सोडून दिला पाहिजेत. इसापनातातील सरज्याची गंष्ट नेहमी
ध्यानां वागतून त्यांनां असे समजले पाहिजे कां, आपल्या मनाविषयी आपल्याला
जसा अभिमान वाटत असतो व त्यांच्या सत्यत्वावषयी खात्री होऊन चुकलेली असते,
तशीच दुसऱ्याचीहि पण असते. यास्तव आमचें मन तेवढें खरें माना हा दुसऱ्यास
आग्रह करणें हे मूर्खपण होय. मनीच्या सत्यासत्यवाची परीक्षा करण्याचा जो
विवेचनरूप कम ईश्वरकृपेने मनुष्यमात्र स अनुकूल आहे तो वादसमयां दोहों पक्षांनीं

आणून मधें ठेवला पाहिजे, व त्याचा यथार्थ उपयोग करून जां निर्णय होईल तो प्रांजलपणे स्वाकाल पाहिजे, जे खरं उंची मने आहे त्यावर उक्त प्रयोग किती तीव्र केला तरी त्यास भय नाहीं एवढंच नव्ह. तर तिच्या त्याना उर्ध्व हाणार हें उघडच आहे !

याप्रमाणें आमच्या पुस्तकावर कटकाणाच्या संबंधानें पण क्रियाकांम अक्षेप सामान्यतः आढळतो, त्यावर आम्ही आपला आभिप्राय एकवार राविस्त देऊन आतां गेल्या वर्षीत झालेल्या चर्चेवर आमचे विचार दाखल करतो.

ज्ञानोदय— या आमच्या वयोवृद्ध वंश्या व आत्मची गांठ पडल्यास आज बघत काय लाटून गेला. आमच्या पाहण्या मुळाखोबीनी आठवण आमच्या वाचकांपैकी बहुतोस असेलव. प्रस्तुत पुस्तकाच्या आठव्या अंकांत आमची पारलौकिक विंता वाहणार व आमच्या कल्याणार्थ हजारां कोमांवरून येथें येऊन शुभवर्तमानाच्या प्रसारार्थ हजारां सत्य दर्शना खर्वणार ज ज्ञानाचे प्राप्ति त्यांच्याविषयी व यांच्या एकंदर उद्योगाविषयी आमचे विचार जेव्हां प्रथमच प्रगट झाले, तेव्हां त्यांच्या एकदम लक्षांत येऊन चुकले कीं, बीस वर्षांपूर्वी जी 'लहरी' आपण मोठ्या प्रयत्नांनीं आटवून टाकली होती तीच पुनः दुसऱ्या रूपानें प्रगट हाऊन आपल्या उद्योगास पूर्ववत् व्याघात होत जाणार ही धास्ती बरील मंडळीस पहिल्यानें पडली खरी; पण तीसहि उभेद वाटली असावी कीं, या लहानग्या पुस्तकास चिरडून टाकण्यास किती उशीर ? हें फार तर लोकाश्रयाच्या जोरावर आणणांशीं भांडणार, पण असल्या दुर्बल आश्रयावर टेकल्यांचा आपण कितीकाचा आजपावेत समाचार घेतला आहे ! आणानवर एवढी 'विचारलहरी' उठली होती; पण आम्ही मनावर घेतो व त्याच्या उगमाशीं बांधारा घालून टाकून तिचा प्रवाह तेव्हांच बंद करून टाकला, व तिच तरंग जागच्या जागीं मुळून जात अशी तजवीज केली. 'लहरी' आटून गेल्यावर फार दिवसांनीं 'दमहारक' जन्मास आले व आपला शिवरा स्वभाव प्रभूच्या सेवकावर प्रगट करूं लागले पण त्यावीहि खाड जिरून शेवटां रर करतां तोहे आमच्या प्रतापानें खपून गेले. तर त्यांतलेंच हें तिसरें ! हें तरी आपल्या समोर किती दिवस टिकणार ! याप्रमाणें विचार करून आमच्या वृद्ध वंश्यांनीं आपलें व आपल्या शिष्यवर्गाचें आश्वासन केलें असावें. पण गेल्या तीन वर्षांत बरील संकल्पाप्रमाणें कांहांच घडून आलें नाहीं मधून मधून अनक वेळां आमच्या वयोवृद्ध व ज्ञानवृद्ध वंश्या आहों बऱ्याच इशारतीहि दिल्या; पण काहां नाहीं ! आपल्या थोर बऱ्यास शोभणारी जी गंभीर वृत्ति त्यांनीं एकदां धारण केली ती ते कांहीं केल्या साडीनात ! शेवटां आमच्या अथाग्रहास मान देऊन त्यांनीं गेल्या जुलै व आगस्ट महिन्यांत पुनः आमची भेट घेतली.

या भेटीच्या समयीं आमच्या वंश्यास प्रथमदर्शनांचे दिसून आलें कीं, मधें जरी

इतका काळ निघून गेला तरी आमच्या स्वरूपात बालाग्रहि अंतर पडलं नाही. या गोष्टीचं आमच्या वडील बंधूस आश्चर्य वाटत असेल व कदाचित् खेदही होत असेल; पण आह्मांस तर निचा केवळ अभिमानच वाटतो. आरंभो जी प्रतिज्ञा केली तिचेंच अनुपकरण करीत असून आह्मा अद्याव मार्गग्रष्ट झालों नाहीं याविषयांची आमच्या बंधूंचा माक्ष आह्मांस आनंद देते. आतां आह्मांत मुळाव फरक न झालेला जसा त्याच्या लक्षांत आला तसे त्याच्या संबंधानें मात्र आह्मांम वाटत नाही. आमच्या विषयी सदरील पत्रकर्त्याची आरंभो जी समजूत होती ती कालेंकरून बरीच पालटलं आहे असें दिवतें. तीन वर्षांपूर्वीच्या त्याच्या लेखांत जी वृत्ति स्पष्ट दिवते तिजपेक्षा सध्यांच्यांत ती फार निराळी दृष्टीस पडते. पहिल्या लेखांत जसें 'औघत्य व उच्छृंखलपण' भरपूर होते तसें या दुसऱ्यांत नसून सभ्यपणाची गीत या दुसऱ्या खेपेस आमच्या वृद्ध बंधूनें बीच प्रगट केली आहे. याप्रमाणेंच उत्तरोत्तर आमच्या खिन्ती बंधूंची वृत्ति सुधरत जाऊन इतर धर्माच्या लोकांविषयी सभ्यपणानें लिहिण्याची जर त्यांस आवश्यकता दिसूं लागेल, तर आमच्या असदृशी पुस्तकाचीहि सदृशी लोकांवर कांहीं छाप पडूं लागली असें आह्मांस अभिमानपूर्वक व संतोषपूर्वक झणता येईल.

आतां आमच्या बंधूच्या आक्षेपांविषयी विचार करूं. या आक्षेपांस कारण प्रस्तुत पुस्तकाचा चालिसावा अंक होय. जौनसनच्या चरित्राच्या पहिल्या पांच अंकांत त्याचें चरित्र खुद्द संपवून वरील अंकांत त्याच्या चरित्रापासून एंग्लेशीयांनीं घेण्यासारखा बांध कोणता तो सविस्तर सांगितला आहे. या बोधाचें शेवटलें कलम धर्म हें होय. या कलमावर लिहितांना ख्रिस्ती व हिंदु धर्मांविषयी जे कांहीं उल्लेख केलेले आहेत ते अर्थात्च आमच्या बंधूस असंमत होऊन आमचें ख्रिस्ती धर्माविषयी अज्ञान व येथील धर्माविषयी वृथाभिमान हों दर्शविण्याचा त्यानें यत्न केला आहे. या मुख्य विवेचनाबरोबर कांहीं अर्वांतर गोष्टीविषयीहि त्यानें चर्चा केली आहे.

आमच्या प्रतिपक्ष्याचे आक्षेप एंग्लिश पहातां पुष्कळच आहेत. त्या सर्वांविषयी विचार करण्यास येथें जागा नाही व त्याची तादृश आवश्यकताहि नाही. यास्तव मुख्य मुख्य जे आहेत त्यांचा मात्र निर्देश करून त्यावर आमचे अभिप्राय वाचकांस कळवितां.

'ज्ञानोदय' बोधांचा पहिला मोठा आक्षेप आमच्या भाषेच्या संबंधानें आहे. आह्मां दुसऱ्यांस अशब्दांबद्दल व अप्रयोगांबद्दल नात्रें ठेवीत असून स्वतः हवी तशी भाषा दपटतो, व 'महाराष्ट्र भाषेचे शंकराचार्य' होऊं पहात आहों, असा आह्मांवर आरांज करून त्याच्या सिद्धयर्थ आमच्या बंधूनें कांहीं उदाहरणें दिली आहेत. आतां

यावर आमचें द्वणणें एक तर हें आहे कीं, शब्दांची व प्रयोगांची शुद्धाशुद्धता जीं ठरवायाची ती 'ज्ञानोदय' बेवांच्या मर्जीवरून किंवा कोशकारांच्या वगेर आधार-वरून ? ' दुसरें असं कीं आमच्या ख्रिस्ती बंधूंस केवळ स्वमनःकल्पित दूषणें दम्या-वर ठेवून वाक्याची एकंदरीत भारी हौस ! 'वादे वादे जायत तत्त्वबोधः' या वचनाचा एवढा महिमा गात अस ! त्यांची तत्त्वविचाराविषयी एवढी आस्था दृष्टीस पडते कीं, आमच्यासारख्या पुस्तकाचा अंक त्यांस जेव्हां काणी नेऊन दाखवावा तेव्हां ते तीं वाचतात; एखा त्यांची पवित्र दृष्टि सैतानप्ररेत मजकूर कडे कोटून जावयाला ? तीं जर मंहरबानीनें कधींमधीं आमच्या गरीब पुस्तककडे वळती, तर त्यांस तेव्हांच दिसून आलें असतें कीं, आमची पद्धत त्यांस वाटने तिजहून फार निराळी आहे. आमचा कोणा-वरहि कोणत्या प्रकारचा जोरा नाही, व भाषेच्या किंवा विचारांच्या संबंधानें ख्रिस्ताचे प्रतिनिधि पोपमहाराज याज्ञप्रमाणें आढीं अद्याप शिक्षा मोर्तबाहि कधीं अमलीत आणले नाही. वरील दोहों संबंधांनीं हव्या त्यावर टीका करण्याचा अधिकार आढी स्वतः जसा चालवितों त्याप्रमाणेंच इतरांनाहि तो आमच्यावर चालविला असतां आढी संतापत नाही एवढेंच नव्हे, तर दोषाविष्करणार्थ आक्षेपांची वारंवार प्रार्थना करून खुद्द आमच्या पत्रांतहि प्रतिपक्ष्यांच्या आक्षेपांस स्थळ मिळत गेलें आहे. तर वरच्या-सारखे निराधार उल्लेख करण्यापूर्वीं आमचे बंधु आपल्या प्रतिपक्ष्यांचें स्वरूप अगोदर नीट लक्षांत आणण्याचा जर प्रयत्न करतांल तर बरें, अशी आढी त्यांस एक सामान्यतः सूचना करून ठेवतो. तिसरी गोष्ट अशी कीं, मराठी भाषेविषयी नाक मुरडणें व तिची चवढव सांगणें या भागगडीत आमच्या ख्रिस्ती बंधूंनीं फारकरून पडूंच नये. ख्रिस्ती शास्त्रांतील प्रमेयांविषयी त्यांनीं पांडित्य केलें, किंवा एखाद्या सर्वसंधारण विषयावर चर्चा केली, तर ती त्यांस शोभणार आहे; पण महाराष्ट्र भाषेचे प्रयोग ठरविण्याच्या आंढ पाण्यांत त्यांनीं शिरणें द्वणजे पुष्कळ अंशां 'हितापदेशां'तील 'अव्यापारेषु व्यापार' करूं जाणाऱ्या वानरासारखीच अवस्था होय. पूर्वींचे भोळे दिवस आतां राहिले नाहीत; विद्याप्रसारजन्य जें यथार्थ ज्ञान त्यांच्या योगानें इतर शेंकडों गोष्टांच्या संबंधाचे भ्रम आजला जसे उडून गेलें आहेत, त्याप्रमाणेंच पाद्री साहबांस

१ उदाहरणार्थ 'आजचा' हा शब्द घ्या. आमच्या बंधूंच्या मते हा आमच्या शंकराचार्यां किल्ल्या या शब्दापैकी होय असें दिसतें. पण मेल्लेवर्था काश उलटला असतां त्यांत पुढील व्याख्यान मांडेल—“अजला—By to-day Bx. ‘मी मुंज ज्ञान्यापामून पढतो तर आजला पंडित झालों असतो.’”

शास्त्री मंडळीनें सन १८२९ सालीं जो 'महाराष्ट्र भाषेचा कोश' प्रसिद्ध केला त्यांतहि वरील प्रयोग व वरीलच उदाहरण दिलेंलें आहे. तेव्हां आतां प्रामाण्य कोणाचें मानावें ?

(पुढें चालू)

किंवा त्यांच्या छात्रशाखेस एतद्देशीय भाषांचें ज्ञान कितपत असतें हेंहि सर्वास केव्हांच पक्षें समजून गेळें आहे. तर जॉर्जियन पुणें, सातारा वगैरे जुन्या मराठी शारांचा महा-राष्ट्रांत मागमूस राहिल, व विप्रद्वी ब्राह्मणवर रुढ हाऊन नांवट, कामार, माळी वगैरेच्या घांघर पाणी भरून लागली अीं हणार नाहीं, तोंवर शणपुरीच्या पंडितांना किंवा सोलापूर वात्रांतील महार धूमपाभज्ञांनां 'अळी मिळी गूरा चिळी'चेंच व्रत पतकरावें हें आह्मांस बरें दिसतें ! 'ज्ञान-दया'ची लेखणी आज सुमारे चाळीस वर्षे जरी चालली आहे, व ख्रिस्ताच्या एतद्देशीय भक्तमंडळांपैकीं कोणाच्या हातून कोश-रचनेची वगैरे कामें जरी पार पडलें अपत्तां, तरी महाराष्ट्र भाषेचे प्रयोग शुद्ध कानां पडण्याचा संभव बरीं शहरांच्या रस्त्यांवाटे जात ना आहे तिच्या आजच्या ख्रिस्ती मंडळीच्या मोठमाथ्या सभांवाटे नाही. ही गाष्ट वस्तुतः पहातां अगदीं उगड आहे, व आमच्या जरठ बंधूंस आमच्यासारख्या पूर्वव्यस्कृतिनें ती सांगली असें न हां. पण काय करावें ! आमच्या बंधूंच्या दृष्टीस सामान्य जनास स्वष्ट दिसणाऱ्या गाष्टीहि अनेक वेळां विळकूट दिसत नाहीत. तेव्हां वडीलागावें नातें अशा प्रसंगां अमळ एकी-कडे ठेवून यावें लागतें !

एकीकडे पहावें तर आमच्या पुण्यग्रामस्थ जुन्या शास्त्रीमूढाची व त्यांच्या बरोबर मोल-स्थे साडेवांची मूर्खान गणना करावी लागणार, किंवा दुसऱ्या पक्षां आमचे ज्ञाननिधि परम-पूज्य बंधू, ज्यांनीं आज चाळीस वर्षे महाराष्ट्र भाषेचीं सुवें हातात वागविलीं, त्यांची शान-दृष्टि अद्याप ज्यांच्यापर्यंत पोचली नाहीं असें कांहीं चुकार शब्द कोठें कोठे कोणाकोणत्यांत दडून बसलेले आहेत असें तरी मानतें पाहिजे ! या या दोहोंमध्ये वाचकास काय वाटेल तो त्यांनीं निर्णय करावा

१ आमच्या वडील बंधू या आमच्या भाषेवर मोठाच कटाक्ष आहे असें दिसतें. मुख्य ७ फेब्रुवारीच्या अंकांत वडील मजकूर आढळतो—

“निबंधमाला—या मासकपुस्तकाविषयीं एक दिवाण संस्कृतज्ञ एतद्देशीय गृहस्थ असें लिहिलेला कीं, निबंधमालेची भाषा कांहीं मा-लेवांरक नाहीं. तिच्या भाषेची कोणी निःपक्षपातानें परीक्षा करूं लागल्यास तों शोभितें व देखणाऊ शब्दांचा थोट मात्र दिसून येतो. पण त्या शब्दांत चांगला व विचारशील अर्थ कधीं नसतो. अशा भाषेच्या शैलीपासून दूर राहणें बरे”—म्हणे अशी भाषा लिहावयास कोणी शिकूं नये.

हे विद्वान् संस्कृतज्ञ कोण अमनील ते अमान ! त्याप्रमाणेच संस्कृतज्ञत्वाबद्दल मर्दि-फिक्रिट देण्याचा अधिकार आमच्या ख्रिस्ती बंधूंनीं केव्हां घेतला, व 'विचारशील अर्थ'चे भोक्ते आणि 'भाषेच्या शैलीपासून दूर राहणारे' बरील टीकाकार यांस मराठी भाषेचे चौख कोणी नमलें, ऐहि आ-मि कळत नाहीं ! एकदरीत बरील प्रकार पाहून 'परस्परं प्रशंसन्ति ब्रह्म रूपं हो ध्वानः' या सुनापिताची आह्मांस आठवण होत बरोच वचनाचा अर्थ आमच्या गीतग पंडितांन व त्यांच्या शिष्यात्मक्यास तर सांगायला नकोच, पण आमच्या वाचकांपैकीं कोणता त्याविषयीं जिज्ञासा जात्यास त्यांनीं अंक ४१ (सुभाषित) पहावा.

याप्रमाणे आमच्या पुस्तकाच्या बाष्पागाविषयीं ह्मणजे त्याच्या भाषासरणी-विषयीं स्वतःच्या तर्पेन जें लिहणे योग्य वाटलें ते लिहिलें. 'ज्ञानादया'च्या टीकेपैकी भाषेच्या संबंधाचा हा एक आरंभोवा लहानगण मुद्दा आहे. पुढें जे पुष्कळ आक्षेप आमच्या बंधूंनीं काढिले आहेत ते त्यांच्या धर्माच्या संबंधाच आहेत. ह्मणजे ज्ञान-सनवी धर्मावश्यक जीं मतें होनीं त्यांच्या संवधानें अर्द्धां आपले भाषेप्राय जे प्रगट केले होते त्यांचें खंडन करून ख्रिस्ती धर्मावरच अमवे आक्षेप उद्भवण्यावा त्यांनीं यत्न केला आहे. या सर्व टीकेवर आहोतीं आपले विचार संपूर्ण दाखल केले होते, व सर्व मुद्द्यांवर आमच्या बंधूंच्या इच्छेनुसार आपला तपशिलवार मजकूर लिहिला होता. आमच्या बंधूस अवघ्या पवित्र शास्त्रांत खोश भूगोल खोटे पदार्थज्ञान, अप्रयोजक व बीभत्स कथा तंगरे प्रकार मिळतच आढळले नाहींत; यास्तव प्रत्यक्ष प्रमाणानें ते दाखविण्याविषयीं आमच्या बंधूंनीं आह्मांस सूचना केली होती. तीस अनुसरून आहोतीं मराठी पवित्र शास्त्रांतून अध्ययनवार, आंवीवार उतारे उतरून घेतलं हातें. पण इतकें होऊन ऐन वेळेंस तें सर्व व्यर्थ झालें. चालू सालचा नववा आक्ट एकाएकीं आदळल्यानें सर्व हिंदुस्थान हदरून गेलें, हजारों लेखण्या एकाएकीं भयस्तब्ध झाल्यासारख्या होऊन एका क्षणांत बंधूंदून गेल्या ! तेव्हां अर्थातच निरु-पायास्तव आमचें सर्व उत्तर जसेंचें तसें एकीकडे ठवून द्यावें लागलें. ठशावरून एक फर्मा उतरला असतां व दुसरा अर्धामुर्धा जुळला असतां सर्व काम सदरील आक्तामुलें रद्द झालें. असो; झाली ती गाष्ट बरीच झाली. तिजविषयां आतां बोलून काहीं फळ नाहीं. पण आह्मांस एवढ्याच गोष्टीचा खेद वाटतो कीं, आम-या वृद्ध ख्रिस्ती बंधूनें एवढ्या आप्रहानें व एवढ्या खात्रीनें जीं प्रमाणें आह्मांस दाखल करण्याविषयीं सांगि-तलें होतें तीं आह्मां एवढ्या श्रमानें गोळा करून त्यांस अर्पण करायोस आणलों असतां तीं शेवटीं काढून न काढून सारखीच झाली ! आतां निदानांची गाष्ट एवढीच आमच्या बंधूस कळवितों कीं, शुभवर्तमानांत वरील प्रकार आहेत कीं नाहीं य विषयीं खात्री करून घ्यावयाची असल्यास त्यांनीं आह्मांस तमें कळवावें. ह्मणजे सदरीलप्रमाणें पुनः एकवार काढून तीं आमच्या प्रिय व सन्मान्य बंधूस खाजगी रीतीनें पाठवून देऊं. मग तीं त्यांनीं आपल्या पत्रांतून प्रसिद्ध केल्यास त्यांस कोणत्याहि तऱ्हेचा आडकाठी नाहीं तसें केलें असतां त्यांच्या सर्व बंधूस व इतरांसहि तीं कळविल्यासारखीं होतील. शिवाय त्यांच्या खंडनाचा काहीं मजकूर त्यांस लिहिणें असल तर तोहि त्यांनीं लिहावा तणेंकरून लक्षावधि संशयित लोकांची संदेहनिवृत्ति होईल.

याप्रमाणें गेल्या सालांतील एका प्रतिपक्ष्याची वाट लागली. आतां याप्रमाणेंच दुसऱ्याच्या आक्षेपांवरहि आक्टाचा तडाका संभाळून जितकें लिहावयास सांपडेल तितकें लिहून सदरील अंक भाडपतो.

द्विबंधु—हैं एक लहानसें वर्तमानपत्र 'सुबोधपत्रिका' 'आर्यपत्रिका' वगैरेच्या प्रमाणे आपल्या समाजाच्या तपेने निघालेले आहे. हा समाज गेल्या ४४ व्या अंकांत सांगितलेला मध्यशोधक पंथ होय. या पंथाची एकंदर हकांगत वरील अंकावरून आमच्या सर्व वाचकांस थोडी बहुत कळलीच आहे. तेव्हां तिजवरून बरील पत्राची परीक्षा कोण स सहज करता येईल. असल्या पत्रांत आलेल्या आक्षेपांवर उत्तर देणें ह्याजें ह्याणजे अक्षरजननीस व्यर्थ शिणवणें होय. तरी ज्या अर्थी वरील अंकांत आमच्या शूद्रबंधूंच्या भ्रमानरमनार्थ गुलामगिरी'सारख्या अत्यंत अप्रयोजक प्रथांतील मतचिह्ने आह्मां विवेचन केले, त्या अर्थी त्याचमंथनांत आणवीहि काहीं विचार येथें दाखल करणें आह्मांस आवश्यक दिसतें, जोतीबासारख्यांना ब्राह्मणांच्या व शूद्रांच्या परस्पर संबंधविषयां ज्या कल्पना कित्येकांच्या मनांत भरवून दिल्या आहेत त्या जर खऱ्या असल्या, व आमच्या मनांत वागत्या, तर वरील महाप्रथांची आह्मां चर्चाच केली नसती, आह्मांस पक्कें माहीत आहे, कीं अप्रयोजक व गाबाळ प्रंथ हे बिरकाल रहाण्याचा बिलकूल संभव नाहीं; व त्यांत कोणा व्यक्तीविषयी, जातीविषयी किंवा राष्ट्राविषयी कितीहि निंदापर व कडक सजकूर लिहिला असला तरी इमापनी-तांतील किरडें व कानस यांच्या गोष्टाप्रमाणें विचारें मूर्ख किरडें मात्र भद्रदंत हाण्याचा संभव ! पण हें सर्व जाणीत असतां 'गुलामगिरी'चें एवढ सविस्तर निरूपण करण्याचें मुख्य कारण हेंच की, आमचे विचारे शूद्रबंधु अद्याप केवळ अज्ञान व भोळे असल्यामुळे 'झुकावेवाला चांढिये' या न्यायाने कोणामहि त्यांच्या मनांत हव्या त्या मूर्ख कल्पना भरवून देतां येणार आहेत. तर ही त्यांची प्रतारणा न व्हावी व त्यांच्या उत्कर्षाचा खरा मार्ग त्यांच्या ध्यानांत आणून द्यावा हें वरील विवेचनाचे मुख्य बज होतें. याशिवाय दुसर जे वरील लेखांचे उद्देश, कीं शिक्षणपणाचे अनेक हास्यास्पद प्रकार वाचकांस कळून त्यांस घटकाभर कर्मणूक करावी; लोकप्रसिद्धि, सरकारी अधिकाऱ्यांची मेहरबानी, व सर्वमान्य पुस्तकांतून उक्तेल हों सर्व पैदा हाण्यास किती थोड्या विद्वत्तेने व योग्यतेने प्रसंगविशेषी काम होतें हा प्रकार कांहीं लक्षांत यावा; व भर्तृहरीच्या व पोषकवीच्या सर्वप्रसिद्ध वचनांची उत्कृष्ट प्रचोती यावी; हे उद्देश केवळ गौण

१. ही वचनें ११ व्या अंकांत आलीच आहेत—

ज्ञानलब्धविदग्धं ब्रह्माऽपि च मे नरे न रज्यति ॥

भर्तृहरि.

(न जाणे न नेणे अशा पामराळ

बुझावू शकेना विधाता तयाला ॥)

वामन.

A little learning is a dangerous thing.

Pope.

होते. तर वरील मुख्य उद्देशासव अनुसरून आमच्या दीन शूद्रबंधूने आपल्या आचार्यांच्या तर्फेने जो कांहीं मजकूर आह्वांस कळविला आहे त्यावर कांहीं विवेचन करणे अवश्य होय.

‘दीनबंधू’ने आपल्या वेळ्या वागड्या भाषेने जे आमच्या लेखावर कांहीं आक्षेप काढले आहेत त्यांपैकी मुख्य तीन चार आहून. ते येणेप्रमाणे—

“मालाकार यांनी आजपर्यंत आपल्या पुस्तकांत अनेक विषय प्रसिद्ध केले. पण त्यांचा झोंक चरचरीत लिहिण्याकडे असतो की जेणेकरून दुसऱ्याचा पाणउतारा व्हावा अशी त्यांची ऐट असते. जेव्हां त्यांची हुक्मी तारीफ करण्याकडे लागते तेव्हा ते त्या कलावर लिहितात.”

“मि० फुले यांनी आपले बुकांत पुराणे व स्मृत्या यांबद्दल पुष्कळ चांगले विवेचन केले आहे. त्यांची भाषा जरी कडक दिसते, व पूज्य मानलल पुराण आणि त्यांतील नामधारी देव यांविषयी त्यांनी अति निर्भर्त्सना केली आहे, तरी त्यांचा हेतु अज्ञानाचे आवरणापासून लोक मुक्त व्हावे एवढाच आहे.....दुसरे त्यांनी चित्पावतांचे उत्पत्तीविषयी लिहिले आहे. तेव्हा आपले ज्ञानिसमुदायास दोष दिलेले त्यांस (मालाकारांस) सहन झाले नसतील.....असा; या विद्वान मालाकारांनी यापेक्षा असे करणे अवश्य होते की, फुले यांनी जे जे लिहिले आहे ते ते स्मृतिपुराण यांचे प्रमाणानां असत्य असे व्यक्त करून दाखविले असतें तर त्यांची तारीफ करतां आली असती.”

“ईश्वरकृपेने या देशावर इंग्रजी राज्य झाले झालूनच आज पुढारी ज्ञातीशिवाय इतरांस कांहीं तरी ज्ञान प्राप्त होऊन आपले हक्क कळू लागले आहेत. मालाकार आपले ज्ञातीच्या स्वभावाप्रमाणे दीर्घदर्शी व गुप्त द्वेषी मतलबीहि आहेत. इतर ज्ञातींची सुधारणा त्यांस अगदी आवडत नाही.”

“आतां मालाकार यांनी धूर्तानीं नाडलेले, दरिद्राने पीडलेले, आणि अज्ञानांत गडलेले अशा गाई बापड्या गरीब शूद्रांवर हत्यार धरणे झटले झणजे फारच विपरीत समजठे पाहिजे.”

आतां यांपैकी पहिल्या आक्षेपाविषयी तर आह्मी प्रस्तुत अंकाच्या आरंभी बराच विचार केला आहे; तेव्हां त्याच्या संबंधाने आमच्या दीनबंधूस कांहीं विशेष सांगावयाला नकोच. राब जातीसारख्य महान् पंडितांच्या अंवासिजनास आमचे निबंध पसंत पडत नाहींत या गोष्टीचा आह्मांस मोठासा आचंबा वाटत नाहीं. व तादृश्य खेदाहि हात नाहीं. ज्या दृष्टीस ‘गुलामगिरी’ हा ग्रंथ पर्वतप्राय पांडित्याचा बाटला त्याच दृष्टीस आमचे लेखहि मोठे प्रचंड वाटले तर बरीक आह्मांस खेद होण्यास कारण खरे! पण तसें न होऊन ‘दीनबंधू’ सारख्यांस आमचे लेख तद्विपरीत वाटतात

हेंच त्यांस लहानमान सर्टिफिकिट आहे असे नाही. मिळतनें एके ठिकाणीं झटलें आहे—

‘Of whom to be dispraised, is no small praise’

‘ज्यांच्या निंदेस पात्र होणें हीच लहानसान तारीफ नव्हे.’ तर या न्यायानें पाहिलें असतां आमच्या शूद्र बंधूंचा एक एक शब्द आह्मांस पुष्पप्रेक्षेपाप्रमाणें तोष-प्रदच होय !

दुसरें ह्मणणें असें कीं, जोतीबांनीं श्रुतिस्मृतींतून जीं एकेक वज्रप्राय प्रमाणें काढून आपला परम भाविक शिष्यमणि धोंडोबा याच्या द्वारे आपल्या साऱ्या शिष्य मंडळास प्रणीत केलां त्यांचे श्रुतिस्मृतीतल्या प्रमाणांनीं आह्मी खंडन करायला पाहिजे होतें, तसली बलकूल खटपट न करतां अह्मां केवळ थापट्यावारीच एवढ्या गुरुशिष्यांस जे जागच्या जागी बसविले ते नीट नव्हे ! आमच्या वाचकांस या आक्षेपावरून आठवेलच, कीं पंडित दयानंदजींच्या छात्रमंडळानेंहि आह्मांस पूर्वा हाच दोष दिला होता. एकंदर गाऱ्हाणें हें कीं, श्रुतिस्मृतीतल्या प्रमाणांचें खंडन श्रुतिस्मृतीतल्या प्रमाणांनीं केलें पाहिजे ! आतां या संबंधानें आमच्या परमहंसशिष्यांच्या ह्मणण्यांत कांहीं तरी अर्थ होता; कां कीं पंडितजींचें वेदमूर्तित्व व शास्त्रपारंगतत्व हें जरी बेताबाताचेंच आहे, तरी जोतीबांच्या मानानें तुलना करूं जातां स्वामी केवळ अपरसूर्यच होत असें झटलें पाहिजे ! द्विजत्वास्तव व विद्वान् लोकांच्या परिचयास्तव त्यांजपाशीं कांहीं फुटकळ ऋचा व शास्त्रवचनें यांचा संग्रह झालेला आहे, व त्यांचा अर्थहि समजण्याची त्यांस शक्ति आहे; यास्तव त्यांनीं अमुक अमुक वेदांत किंवा शास्त्रग्रंथांत अमुक अमुक आहे असें झटले असतां केवळ हास्यास्पदतेचा प्रकार होण्यासारखा नाही. पण आमच्या शूद्र धर्मस्थापकांची तर कशी मौज आहे ! त्यांस पुरतें व्याकरणाचें व शुद्ध लिहिण्याचेंहि ज्ञान नाही. आमच्या वाचकांस आठवतच असेल कीं, ‘गुलामगिरी’ची इमारत पूर्ण तयार झाल्यावर तांतील व्याकरणसंबंधी खाचाखोचा भरून टाकून साफ गिलावा करण्याविषयी त्यांनीं आपल्या स्नेहास आशा केली. आमचे प्रतिपक्षी ‘दीनबंधु’ यांचीहि व्याकरणाविषयी आपल्या गुरुसारखीच निष्ठा आहे. तर अशा स्थितीत आह्मां आपल्या शूद्रबंधूंस अशी सूचना करतो कीं, श्रुतिस्मृतींचा उहापोह

१ वरील आज्ञेचा उल्लेख (अंक ४४ पृष्ठे ५०३-४) यांत आहे. ‘दीनबंधू’नें तर विचारतां या साऱ्याच्या प्रारंभीच्या अंकांत प्रांजलपणानें कबूल केलें आहे—

‘माफी करतील—अजपर्यंत आम्ही पत्रांत व्याकरणाच्या संंधानें घडून आलेल्या त्रुकांविषयीं आमचे वाचक माफी करतील अशी आशा आहे. त्यांतून अव्वलपासून वाचीत आलेल्या वर्तमानपत्राच्या वाचकांस सांगणें नको.

वरील प्रायश्चितविधि कितपत निदोष आहे हें व्याकरणवेत्यांस कळून येईलच !

करण्याची हौस त्यांनीं तूर्त एकीकडे ठेवावी; अगोदर लेखनशुद्धीच्या सूत्रांची संथा घ्यावी किंवा दादोकृत महाभाष्यांत पारंगत व्हावें; आणि यांतून पार पडून कर्ता कर्म क्रियापदांची थोडीबहुत ओळख पटली ह्याणजे मग गीर्वाण भाषेविषयी व मनुवसिष्ठादिकांविषयी सावकाश विचार करतां येईल !

तिसऱ्या कलमांत आमच्या बंधूंनीं आमच्या ज्ञातीवर नेहर्मा करावयाचे आक्षेप केले आहेत, कीं आम्हीं त्यांस कधीं वर डोकें काढूं दिलें नाहीं, त्यांच्यात सुधारणा झालेली आम्हांस कधीं देखूं सकत नाहीं व इंग्रजांचें राज्य झालें झालूनच त्यांचा आज भाग्यांदय झाला आहे ! आतां या आक्षेपावर पूर्ण विवरण करून ब्राह्मणांची व शूद्रांची स्थिति वस्तुतः कशा होती व सध्या कशी आहे ती यथास्थितपणें दाखविण्यास व हल्लींच्या राज्यात त्यांचें स्थित्यंतर कसें झालें आहे हे दर्शविण्यास पुष्कळच स्थळ पाहिजे. सदरील विषयावर चांगला स्वतंत्र ग्रंथच होण्यासारखा आहे. तेव्हां तूर्त प्रसंगानुसार काहीं विचार आमच्या शूद्र बंधूंस सादर करून पुढें चालतो.

आमच्या देशाची अत्यंत प्राचीन काळीं स्थाति कशी होती, पुढें जे अनेक लोकव्यवस्था करणारे निपजले त्यांना तीं काय काय फेरफार केले, जातिभेदाचें अपूर्व प्रकरण केव्हांपासून उपस्थित झाले व कसें झालें, चारी वर्णांचा परस्पर संबंध आरंभीं कसा होता व पुढें कसकसा होत गेला, वगैरे गोष्टींविषयीं प्रस्तुत काळीं आमच्या लोकांत उगीच कोठें चर्चा हाऊं लागली आहे. वरील प्रश्नांचीं यथास्थित व समर्पक उत्तरें अद्याप कोणासहि देतां येणार नाहींत. आमच्या जुन्या ग्रंथांची माहिती जेव्हां विद्वान् लोक दृढ परिश्रम करून मिळवितात तेव्हां वरील गोष्टींचा उलगडा काहींसा हाऊं लागेल. आतां हें खरें आहे कीं, हल्लींही मोठमाठ्या युरोपीय पंडितांपासून तो जातीबांपर्यंत अनकांच अनेक तर्क वरील विषयाच्या संबंधानें बाहेर पडले आहेत; पण ते सर्व बहुतेक अज्ञानाचे व असमंजसपणाचे द्योतक असून झणप्यास हरकत नाहीं. युरोपियन लोकांनीं काय आहे कीं त्यांस अगोदर इकडची माहिती तुटपुंजीची, आणि नसल्या माहितीवर मग त्यांचें तर्क चालायचें ! त्यांतून जातिभेदासारखा प्रकार त्यांच्या सुधारलेल्या मुलखांत मुळींच नाहीं; तेव्हां असल्या अपूर्व विषयावर त्यांचे विलक्षण तरंग उठलेले आपण एरवीं जसे पहातो तसेच यावरहि दृष्टीस पडतात. आमच्या जोतीबाच्या सरख्या बहादरांची तर गोष्ट बोलवयासच नको. त्यांनीं बोलावयाला किंवा लिहावयाला आरंभ केला ह्याणजे मग अर्थसंगतीची गरज नाहीं, जुत्तीचें नांव घ्यावयाला नको, व सभ्यताद गुणांची तर ओळखीहि मिळायची नाहीं ! तर अपल्यांनीं प्रस्तुत पारख्या अत्यंत महत्त्वाच्या विषयावर जीं मतें प्रगट केलीं असतील तीं प्रमाण घेऊन चालणें हें फार असमंजस होय. त्यांतून पूर्वींच्या

काळाच्या वृत्तांताचा प्रस्तुत काळाशी मोठासा संबंध आहे असेंहि नाही. सर्वांस माहीतच आहे कीं, हजारों वर्षांपूर्वी या देशांत मन्वादिकांनीं ज्या व्यवस्था केल्या त्यांपैकीं सध्यापर्यंत चालू असणाऱ्या फारच थोड्या सांपडतील. मधले दोन वर्ण तर अगोदर बहुधा नष्टच झाल्यासारखे होऊन राहिलेल्या दोहोंचेहि आचार मूळ व्यवस्थे-प्रमाणे कितपत राहिले आहेत हें कोणालाहि सांगायला पाहिजे असें नाही. मग अशी जेथें स्थिति आहे तेथें त्रेतायुगांतल्या गोष्टी काढून विनाकारण बखेडा माजवावा हें कोणाहि सुद्ध पुरुषास मान्य होणार नाही. 'गुलामगिरी'च्या जनकानें ब्राह्मणां सारखे दुष्ट व लबाड लोक पृथ्वीच्या पाठीवर मिळावयाचे नाहीत, व त्यांनीं सर्व सत्ता आपणांकडे ओढून घेऊन मूळच्या रहिवाशांस गुलाम करून टाकले, वगैरे पुष्कळ निवळ बडबड केली आहे. पण त्यानें अंमळ डोळे उघडून जर जगाच्या अनादिसिद्ध व्यवहाराकडे पाहिलें असतें, व अमेरिकेंतल्या, आफ्रिकेंतल्या वगैरे मूळ रहिवास्यांची स्थिति क्षणभर मनांत आणली असती, तर आपलें भाग्य केवढें व ब्राह्मण हे खरोखर 'भूदेव' होत अशी त्यांची खात्री झाली असती ! शिवाय 'गुलाम-गिरी'तला इराणी इतिहास जर अक्षरशः खरा मानला, तर तेणेंकरून तर ब्राह्मणांचें विलक्षण गौरवच होतें ! कां कीं, इराणांतून येऊन एवढा हिंदुस्थान ज्यांनीं काबीज केला त्यांनींच जर पुढें राज्याधिकार क्षत्रियांस देऊन व वाणिज्य वैश्यांस देऊन स्वतः अरण्यवास पतकरला, तर मग त्यांच्याहून थोर व परोपकारी दुसरे कोण ? अमेरिकेंतल्या गुलामांस स्वतंत्र करण्याचा नुसता विचार असतां जर भयंकर लढाई उत्पन्न झाल्याशवाय रहात नाही, व खुद्द आमचें उदार सरकारहि इतकीं वचनें आह्मांस वेळोवेळीं देऊन लहानसहान अधिकार आह्मांस देतांनाहि मागे पुढें करीत असतें, तर मग ज्यांनीं स्वतः कमावलेलें राज्य आपल्या अंकित दासांस परत देऊन आपण कंदमूलांचे अधिकारी झाले, त्या ब्राह्मणांची थोरवी कोठवर वर्णावी !! पण ही मागली गोष्ट राहूं या. गेल्या शतकांत झालेल्या गोष्टी तर सर्वांच्या दृष्टीसमोर आहेत कीं नाहीत ? मग त्यावर वस्तुतः काय तर्क निघतान वरें ? दुराग्रहाचा चीक डोळ्यांत घालून बळेंच जो आंधळा बनला नसेल त्यानें पेशव्यांचा इतिहास ध्यानांत आणला असतां व शिंदे होळकरांच्या मूळपीठिकेकडे किंचित लक्ष पुरविलें असतां 'दीनबंधू'-च्या वरील अवतरणांतील आक्षेपांची योग्यता त्यास कळल्यावाचून रहाणार नाही. पण असे असतां आमचे शूद्र प्रतिपक्षी चित्पावनांच्या उत्पत्तीविषयीं वाटाघाट करून सद्याद्रखंड जोतीबाखंड असल्या महाप्रथांचें निर्मथन करून महापांडित्याचा आव घालतात, आणि अमुक ब्राह्मण वरच्या पायरीचे, अमुक खालच्या पायरीचे, या रिकाम्या उलाढाली करीत बसतात. मशकानें चार मोठीं कीं गिधाड मोठें ही चर्चा मोठ्या पर्वताच्या शिखराभावर आरूढ होऊन कंठशोष होईपर्यंत केली तरी त्यास

काहीं लाभ आहे काय ? इसापनीतीतल्या वेळ्या बेडकीप्रमाणे मात्र त्यास महत्त्व-
काक्षेचें फळ फार झालें तर मिळेल ! तर हा मूर्ख व्यापार सोडून देऊन आमच्या शूद्र
प्रतिपक्ष्यांनीं नेहमी लक्षांत ठेवावें कीं, चिन्मावन हे चित्तेपासून जीवत झालेले असोत
किंवा इराणांतून आलेले असोत, त्यांचे नैसर्गिक गुण जे यापूर्वी अंगद सांगे व
अद्यापि होत आहेत ते छप्पन्न 'गुलामगिन्यां'नीं व शंभर 'जानिभेदसारां'नाहि
लवमात्रहि कमी होणारे नव्हेत. चित्पावनांनीं गेल्या शतकांत सारा हिंदुस्थान दणाणून
देऊन आपल्या क्षेत्रकुलांतक क्षेत्रपतीप्रमाणें दिग्विजय केला, व अद्यापि त्यांचें
बुद्धिवैभव जसेंच तसेंच जागृत आहे, या गोष्टी सर्वजनाविषय आहे. त्या ज्यास
सहन होत नसतील त्यांनीं पाहिजे तर दिवाभीतांप्रमाणे गिरकंदरात आपलें तोंड
लपवून रहावें; वरील पक्ष्याच्या पंखांनीं दिनमणि जसा झंकला जाणार नाहीं,
त्याचप्रमाणें जोतीप्रभृतींनीं कितीहि कोल्हेकुई केली तरी ती सर्व व्यर्थच होय ! तर
एकंदरीत आझी आपल्या कनिष्ठ शूद्र बंधूस असें निश्चयानें कळवितां कीं, जोती साहेबांनीं
आपल्या महाप्रथांत आमच्या ज्ञातीस दोष लावले यामुळें आझांस राग आला असावा
असें जें त्यास वाटतें तें अगदीं चुकीचें आहे. मोहोरीचा दाणा जसा या पारज्यांत
टाकला कीं त्या पारज्यांत टाकला तरी त्याच्या वजनानें तराजूचा कांटा केंसभरांहि
ढळत नाहीं, त्याप्रमाणेंच मि० जोतीसारख्या महापंडिताच्या स्तुतीतहि अर्थ तितकाच
व निर्देष्टाहि तितकाच ! तेव्हां आमचे ज्ञातिबंधव दोहोंचीहि सारखीच पर्वा करतात
हें त्यानें खास समजावें. त्याप्रमाणेंच आमची ज्ञाति गुप्तद्वेषी मतलबी आहे वगैरे ज्या
कल्पना आमच्या गरीब विचान्या बंधूनें आपल्या महागुरूच्या उपदेशावरून एकदर
डोक्यांत भरून घेतल्या आहेत त्याहि बहुतेक अंशों निराधार होत हेहि त्यास शोधा-
अंती व विचाराअंती कळणार आहे.

आतां चवथा आक्षेप. तो असा कीं, गरीब बापळ्या शूद्रावर हत्यार धरण्यांत
आझांस काय पुत्रवार्थ वाटला नकळे ! हा आक्षेपहि अगदीं भ्रममूलक होय. मि०
फुले यांच्या मतांवर टीका केली किंवा 'गुलामगिरी'चा उपहास केला, झणजे शूद्र
मंडळीवर आझां हत्यार धरलेंसें जर होतें; तर दयानंदजींच्या संबंधानें मजकूर लिहि-
ल्यानें सान्या ब्रह्मवृंदांस आझां दुखविलें असेंहि पण झणायाला पाहिजे; परंतु या
दोन्हीहि गोष्टी खोख्या आहेत हें कोणालाहि सांगायला पाहिजे असें नाहीं. लक्षाबंधी
ब्राह्मण देवपूजेच्या संभळ्या झुगारून देऊन नित्य प्रातःकाळीं हवाशुद्धार्थ होमहवन
करूं लागले आहेत, शेंकडों ब्राह्मणराजांनीं आर्यसमाजाच्या पटांत आपलीं नांवें घालून
दिलीं आहेत, व पंढरपूर, जगन्नाथ इत्यादि क्षेत्रांकडे आतां कोणीं हुंकूनहि पहात नाहीं
हा प्रकार अद्याप जसा कोठेहि आढळूं लागला नाहीं; त्याप्रमाणेंच शिंदे, होळकर,
पवार वगैरे शूद्र अधिपति हे बडे बडे सत्यशोधक बनले आहेत, आळंदी, देहू, जेजुरी वगैरे

ओस पडून तुकारामप्रभृति संतमंडळींचे माहात्म्य पार नाहीसं झाले आहे, असलेहि प्रकार कोठोहे दृष्टीस पडत नाहीत.तर हें क्षणभर ध्यानांत आणलें असतां आमच्या बंधूस तेव्हांच कळेल कीं, मि० जाती व 'गरीब वापडे' शूद्र यांचा कांहीं संबंध नाही. जातीबाबें मत असें करतां पांच पन्नास शूद्रांस कदाचित् पसंत असेल नसल; तर एवढ्यांत साऱ्या शूद्र प्रजेचा त्यांनीं अंतर्भाव करूं पहाणें हें समजस नव्हे.

याप्रमाणें आमच्या शूद्रबंधूच्या आक्षेपांविषयीं विचार झाला. आतां सरतेशेवटीं आमच्या समाजाधिनीं व त्यांच्या शिष्यवृंदास कांहां सूचना करून त्यांचा शेवटचा निरोप घेतों. मि० फुले यांस सूचना अशी कीं, जर त्यांस आपल्या ज्ञानिबंधूंची सुधारणा कर्तव्य असेल तर ती 'गुलामगिरी'सारख प्रथं तयार केल्यानें व जे आपणां-हून सर्व प्रकारें श्रेष्ठ त्यांस नुसत्या शिष्या दिल्यानें ती हाणार आहे असें मुळींच नाही. ब्राह्मण कितीहि लबाड असले व कितीहि दुष्ट असले तरी एक गोष्ट निर्विवाद आहे;—ही ज्ञानभांडाराच्या किल्ल्या त्यांच्या कंबरला आहेत. त्यांच्या साह्याशिवाय इतर ज्ञानीस ज्ञानाचा लाभ होण्याचा बहुधा मुळींच मार्ग नाही. पाद्रीस हेब हजारों रुपये खर्च करून बर्ळच्या राज्यातून किंवा चंद्रलंकावरून इकडे येवोत, व शूद्रांस विद्या पढविण्याविषयीं पाहिजे तितकी खटपट करोत, पण भट्टांनीं कामांत पडल्यावांचून तें बळकूल सिद्दीस जावयचें नाही. तर अशी जेथें स्थिति आहे तेथें रिकामें डाकें फोडीत बसण्यांत कार्य हाशील आहे ? आपले कार्य जर साधून घ्यावयाचें असल तर त्या कार्यसाधकाशीं सलोख्यानें वागावें यांत शहाणपणा आहे कीं त्यांशीं नेहमीं हुमरोतुमरी करावी हा शहाणपणाचा मार्ग आहे ? आपले काम फुले झाल्यावर मग पाहिजे तर त्यांच्या बोकाडी बसून कुतज्ञतापाशांतून आपणांस मोकळे करून घ्यावें; पण तोंपर्यंत त्याचें मनाधारण करणें किंवा निदान त्यावर पुष्पवृष्टि न करणें हेंच न्याय्य होय. दुसरी गोष्ट अशी कीं, अलीकडच्या इंग्रजी विज्ञेच्या प्रसारानें पूर्वीचे समज पुष्कळ पालून गेल्यानें आधुनिक विद्वमंडळांत शूद्राविषयीं पूर्वाप्रमाणे ग्रह राहिले नाहीत हें तर काय, पण कांहीं दिवसांपूर्वी शूद्रांचे आचार मिरविण्यांतहि पुष्कळांस प्रतिष्ठा वाटूं लागली होती. भोजनादि कांहीं व्यवहारांखेरीज ब्राह्मणशूद्रत्वाचा संबंध अलीकडील मंडळांत तादृश ओळखीत न होत, व दिवसेंदिवस असलाच प्रकार वृद्धिंगत होत जाईल असा देशस्थितीच्या मानावरून सुमार दिसतो. मग अशी स्थिति जेथें आयतीच येऊं लागली आहे, तेथें मनःकम्पित दुःखावद्दल बळेंच आक्रोश करून व मत्स्य कच्छ, इराणांतून आले वगैरे निव्वळ गंधा खऱ्या मानून विनाकारण वखेडा माजविणें हा किती मूर्खपणा आहे ? तर आमच्या शूद्र देशहितेच्छनें वरील गोष्टीकडे कांहीं लक्ष पुरवून आपल्या ज्ञातीच्या सुधारणेचा जर समजसपणानें उद्योग केला तर त्यांत त्याचें, त्याच्या ज्ञातीचें व एकंदर

देशाचेहि कल्याण होणार आहे. याप्रमाणेच जातीबांच्या शिष्यवर्गासाह आमचे असे सांगणे आहे की, 'गुलामगिरी'सारख्या ग्रंथावरून ब्राह्मणाविषयी जे दुष्ट प्रहारांहीकांच्या मनांत बिंबले असतील ते त्यांनी सोडून द्यावे. त्यांनी अंमळ डोळे उघडून वास्तविक स्थिति कशी आहे ती जर पाहिली, तर ब्राह्मणांच्या मनांत त्यांच्याविषयी अग्नय वैर जळत आहे व त्यांचे जेवढे वाईट होईल तेवढे करण्याविषयी ते निरंतर तत्पर असतात वगैरे कल्पना किती कुत्सित आहेत, हे त्यांच्या तेव्हाच लक्षांत आल्यावांतून रहाणार नाही; आतां हे खरे आहे की, ब्राह्मण ह्मणजे सर्वच अत्यंत मुजन आहेत व त्यांत दोष ह्मणून सांपडायचाच नाही किंवा शूद्रांचे दुःखाक्रोश सर्व व्यर्थ असून त्यांच्या स्थितींत सुधारणा करण्याची बिलकूल गरज नाही, असे आमचे मुळां ह्मणणे नाही. आमच्या ज्ञातीचे जे काही वास्तविक दोष असतील ते सर्व आम्हांस कबूल आहेत; त्यांवर पांघरून घालण्याची किंवा ते नाहीत असे बाणण्याची आमची बिलकूल इच्छा नाही. त्याप्रमाणेच आमच्या शूद्र देशबंधूंचे जातिभेदाच्या संबंधाने वगैरे जीं दुःखे खरोखर येत असतील, तीं हलकीं करणे किंवा हातांत तितकीं नाहीशीं करणे हे प्रत्येक देशहितेच्छूंचे कर्तव्य होय हेहि आम्हांस मान्य आहे; व आमची पक्षी खात्री आहे की या कामाम आमच्या ज्ञातिबंधूंची विमुखता दृष्टीस पडणार नाही इतकेंच नव्हे, तर पुष्कळ मोठ्या उत्साहाने त्यास साहाय्य करतील. तर असे काहीं सुविचार मनांत आणून आमचे सत्यसमाजवाले देशबंधु त्यांप्रमाणे जर चालतील, व या आर्थभूमीचा आजपर्यंत साऱ्या जातींनी जसा अभिमान बाळगिला तसाच पुढेहि बाळगून आपसाआपसांत वितुष्ट वाहून न देण्याविषयी जर तजवीज ठेवतील, तर अजूनहि आमची स्थिति सुधरेल व हल्लीच्या राज्यापासून होणारे जे विद्यादिक अमूल्य लाभ ते सर्वांस होऊन सर्वांचे कल्याण होईल यांत संशय नाही.

निबंधमाला—वर्ष ४ थे.—येथे आमच्या चवथ्या वर्षाचा कारभार आटपला. आतां सालाबादप्रमाणे वर्षाची साधारण हकीकत लिहून अंक पुरा करतो.

या वर्षांत अनेक विघ्ने आलीं असतां त्या सर्वांतून आमचे पुस्तक निभावून ते अद्याप चालत आहे याबद्दल प्रथमतः जगन्निर्यात्याचे उपकार आठवून आमच्या आभारदात्यांचेहि आभार मानणे अवश्य होय. या विघ्नांचा उल्लेख पुढे होईलच. अगोदर गेल्या सालांत झालेल्या उलाढालींच्या संबंधाने दर वर्षाच्या वहिवाटीप्रमाणे कांहीं लिहितां.

आमच्या देशाच्या बाहेर गेल्या सालांत कोणता जबरदस्त उलाढाल झाली ती साऱ्या जगास महेश्वर आहेच. रुमशामच्या कितीका काळापासून गाजलेल्या बाद-

शाहीवर येतां येतां अखेरचा प्रसंग गतवर्षीं येऊन रशियाचा फार दिवसांचा मनोरथ पूर्णपणे सिद्धीस गेला. गुदस्ताहि तुर्क लोकांवर लढाईचा प्रसंग होताच; आणि त्यांतून पार पडून ते विसावा घेतात न घेतात तों मोठा घनघोर संप्राम त्यांच्या पुढें बाढून ठेवल्यासारखा आला. पण धन्य त्यांची छाती ! एवढें काहूर त्यांच्या भोंवताली जमून आलें असतां व ऐन संकटसमयीं त्यांस त्राता किंवा साह्यकर्ता कोणी मिळेना हें तर काय, पण ज्याची त्याची बुद्धि उलटी अशी कां ही खट एकदां युरोपांतून निघाली असतां बरी !—पण इतकें सर्व असतांहि बिलकूल न डरतां ते रशियाशीं सामना करा-याला उभे राहिले. ज्या संस्थानास सारें युरोप उपहासानें 'दुखणाईत मनुष्य' झणत असे त्यानें डोक्यास लपेटलेला रुमाल झुगारून देऊन जेव्हां का शिरस्त्राणाचें धारण केलें व फारा दिवसांनीं मैदानाची हवा पाहिली, तेव्हां सान्या जगाची तेव्हांच खात्री झाली कां चारशें वर्षांपूर्वीं तुर्क लोकांच्या अंगां जो कस होता तो अद्याप जसाचा तसा आहे ! केवढें प्रचंड व प्रबळ रशियाचें संस्थान, कां ज्यानें साठ वर्षांपूर्वीं सारें युरोप जिंकलेल्या नेपोलियनास रसातळास मिळविलें, व वीस वर्षांपूर्वीं इंग्लंड व फ्रान्स यांसहि सहसा दाद दिली नाहीं ! तेव्हां त्यानें फार दिवस भक्ष्य न मिळालेल्या भुकेल्या अस्व-लाप्रमाणें गुरगुरून व चवताळून जेव्हां गरीब बिचान्या 'दुखणेकन्या'वर चाल केली, तेव्हां सर्वांस खास वाटलें कां आतां याची धडगत नाहीं; हा दांडगा अस्वल यास एका क्षणांत फाडून टाकतो ! पण लवकरच सर्वांस तोंडांत बोट घालून चकित व स्तब्ध होऊन रहाण्याची पाळी आली व सर्वांच्या डोळ्यांचें पारणें फिटलें ! दुखणे-कन्यानें दरवेशाचें कसब पुरें दाखवून खूर व उन्मत्त अस्वलास असा सडकून मार दिला कां, युरोपांत व एशियेंत दोहों ठिकाणींहि त्यास चें चें करीत माघारी पळावें लागलें ! प्लेवनाच्या वाघानें तर त्याशीं पांच महिने झुंजून त्याचीं अशां बळकट हाडें मोडली कां, आजन्मपर्यंत ती तो न विसरें !! असो; एकंदरीत गेलें साल जरी तुर्कस्थानास पराकाष्ठेचें जड गेलें तरी त्यांनीं सान्या एशियाचें तोंड उजळ केलें व आपलें नांव जगांत चिरकाळ ठेविलें यांत संशय नाहीं !

आमच्या देशांत गेल्या सालच्या अगदीं आरंभां घडलेली गोष्ट 'केशर इ हिंद' हा किताब आपल्या महाराणी साहेबांनीं घेतला ही होय. या उपपदधारणानें त्यांची राज्यसत्ता झणजे दडतर झाली असें जरी झणतां येत नाहीं,—(कां कां त्यांच्याविषयीं येथील प्रजेच्या मनांत अतिशय प्रीति व पूज्यबुद्धि पहिल्यापासूनच वसत असल्यामुळें त्यांची राज्यसत्ता प्रकृत उपपद धारण करण्यापूर्वींच शिखरास जाऊन पोचली होती)—तरी भरतखंडवासी सर्व प्रजा एका स्वामिनीची अंकित होय, ही कल्पना विशेष दडतर झाली यांत संशय नाहीं. तिच्या योगानें या अफाट देशांतील नाना वर्णांचे व नाना धर्मांचे लोक आपआपसांतले भिन्नभाव सोडून देऊन सर्वसाधारण बंधुत्वाचें नातें ओळ-

खून एकमेकांशीं सलोख्यानें जर वागूं लागतील तर हा एक मोठाच लाभ झालास' हाणतां येईल. हा परस्पर स्रह आमच्या देशाची उत्तमतर जी स्थिति हात चालली आहे तिजकडे क्षणभर लक्ष पुराविलें असतां किती अवश्यक होय हे सहज कळणारें आहे. आमच्या देशाचे सर्व प्रकारचे शारीर्य तर साऱ्या जगास विश्रुतच आहे; त्यांतून अलीकडे तर दुष्काळ व महामारी ह भयंकर उत्पाण येथे निर्गंतचे विन्हाड पक्ष पहिला आहतसे दिसतें. गल्या साऱ्यांत या दाहाचा व त्यातून पाहल्याचा अंमल मुंबई मद्रास इलाख्यांत जारीने चालून त्याची अवई साऱ्या जगभर गेली हें सर्वांस ठाऊकच आहे. त्यांतून एवढे बरें झाले का, शेवटीं हस्त नक्षत्रानें आमच्या बिचाऱ्या देशास एन अखेरच्या गटकळीच्या वेळीं तरता हात दिला, नाही तर बहुधा प्रलयकालच येऊन ठेपला होता ! साऱ्या पावसाळ्याभर डांळे वटारून पर्जन्यानें शेवटीं साऱ्या देशावर अविच्छिन्न कृपा केलां त्यामुळे, 'हस्ताने साऱ्यांचीं तोडे हस्तीं केलां' असा प्रवाद सर्व-तोमुख झाला. असो; वरील कहरांचें वर्णन करावें तितकें थोडें आहे. लक्षावाध लोकांचा अन्नावांचून व पाण्यावांचून प्राणनाश व्हावा, टापूचे टापू ओस पडावे, गुरेंढोरें जी देशाचे जीवनास व संपत्तीस मूलभूत त्यांचा निःपात होऊन जावा, या गोष्टींची केवळ कल्पना मनांत आणली असतीह अंगावर थरथरून कांटा उभा रहतो; मग त्या प्रत्यक्ष डाळ्यांनीं ज्यांनीं पाहिल्या असतील त्यांची अवस्था तर काय झाली असेल ! ती ध्यानीत आणून प्रत्येक देशहितेच्छूचे कर्तव्य एवढेच होय, की जेणेकरून आप-आपसांतले तंटे मोडून साऱ्यांचा एक विचार होईल व आपल्या अंगच अनेक दाप जाऊन त्या जागां राष्ट्राभ्युदय'स कारण जे अनेक सदगुण ते येतील, असें आचरण ठेवावें.

आतां आमच्या पुस्तकाच्या संबंधानें पहातां या खेपेस कांहीं विशेष लिहिण्यासारखें आहे असें नाही. आमच्या कृत्यास पूर्वीपासून आमच्या देशबंधूंचा जसा आश्रय आहे तसाच तो नेहमींप्रमाणें गेल्या सालांतहि क्रमाक्रमानें वाढला. आमच्या पुस्तकाच्या अनियमितपणाबद्दल जरी पाहिल्यासून थोडा बहुत बोभाट आहेच आहे, व अलीकडे तर बराल तक्रारीच कलम फारच वाढले आहे, तरी आमच्या वर्गणीदारांनीं अत्यंत क्षमाशीलवृत्ति प्रगट करून पुष्कळांनीं त्याबद्दल कधीं चकारशब्दहि काढला नाही. या गोष्टींबद्दल आह्मी त्यांचे फार आभार मानतो; व त्याच्या मनोदयानुरूप आमच्याकडून कृति होत नाही याबद्दल जरी कांहीं विषाद वाटतो, तरी त्याबरोबर आह्मांस उमेदहि पण येते. ती अर्थातच अशी की, आह्मांवर आमच्या आश्रयदात्यांचा गैरभरंवसा नाही हें वरील गोष्टीवरून व्यक्त होतें. आतां अलीकडे आमची नेहमींची पद्धतहि सुद्धा आमचें पुस्तक चालू आहे की बंद पडलें असा अंदेशा वाटण्यानी जी तूर्त स्थिति आली आहे तिचीं कारणें आमच्या साऱ्या वाचकांस माहीत आहेतच. हीं

कारणें एकामागून एक इतकी लागोपाठ व इतकी अवचित आली, व इतकी उत्साह-भजक होती, की आमच्या पुस्तकाचा पाया आहे त्याहुन जर अंमळ लेखापेचा असता व आमच्या वाचकांची व आमची या कुठ्याविषयी जर कमीशा हास असती, तर हा व अंक अखेरचा करून एकंदर कारभार आटपण्याचीच पाळी आली होती ! पहिलें कारण स्थलांतर. हें होण्याचें कारण तूतें सांगतां येत नाही; पण आमच्या वाचकांपैकीं जे अंमळ कल्पक असतील त्यांच्या तें तेव्हांच ध्यानांत येण्यासारखें आहे. याच्या योगानें आमचें पुस्तक चालण मोठें दुरापास्त होईल असें आम्हांस प्रथम वाटत होते; पण पुढें पहातां केवळ तसा प्रकार आढळून आला नाही. नव्या ठिकाणीं पूर्वस्थला-इतक्या जरी सोई नव्हत्या व एकंदर कामाच्या संबंधानें जरी कित्येक नव्या अडचणी उत्पन्न झाल्या, तरी पुस्तक चालण्यास ह्यापण्यासारखी हरकत नव्हती. पण हें सर्व नीट होऊन पुनः सारी व्यवस्था नीट बसते न बसते ? चालू सालचा नववा आक्ट एकदम पसार होऊन बाहेर पडला. हा आक्ट प्रस्तुतच्या देशस्थितीस कितपत अनुकूल आहे, व सामान्यतः पहातां तो प्रजेस कितपत हितावह होण्याचा संभव असतो, वगैरे गांथाविषयीं येथें विचार कर्तव्य नाही. साऱ्या लहान मोठ्या इंग्रजी व एतद्देशीय वर्तमान पत्रांतून व विलायतेंतल्या जगभर फैलावणाऱ्या मोठमोठ्या पत्रांतून हि न्याविषयीं चर्चा झालीच आहे. या आक्टानें कोणत्याहि जातीच्या अगर धर्माच्या लोकांस चिरड येईल असा संजकू किंवा सरकारच्या राज्यपद्धतीच्या संबंधानें वरुद्ध विचार हीं दोन्ही मना केली आहेत. तेव्हां अर्थातच 'ज्ञानोदय' प्रभृति बंधूंचा व सर्व सामाजिकांचा आम्हांस शेवटचा निरोपच घेणें आलें; व मेकांले प्रभृति देशदूषकांचा जो आह्मी प्रसंगवशात् शक्यनुसार समाचार घेत होतो तोहि आतां बेताबातानांच ध्यावा लागेल. या बंधनांचा जेव्हां आम्हीं विचार केला, व जुळलेला अंक बहुतेक सारा रद्द करून तो नव्या रुखास लागू पडे असा पुनः नव्याने लिहिला पाहिजे हें जेव्हां मनांत आणलें, तेव्हां कांहीं वेळ आमचा असा कल झाला की हें काम अजीब बंद करावें हें बरें. पावली पावली अंग चुकविण्याची कसरत करीत मार्गक्रमण करण्यापेक्षां मुझीच मुक्काम करणें काय वाईट ! आमच्या भाषेच्या हितार्थ व देशाच्या कैवारानें चार वर्षे पर्यंत जेवढे आमचें परिश्रम झाले तेवढे बस झाले. याप्रमाणें कांही दिवसपर्यंत आमची बुद्धि होऊन नाउमेद झाली. पण पुनः अस बाहू लागलें की इतके दिवस चांगल्या प्रकारें चालू झालेला उद्योग टाकून देणें हें नीट नव्हें. आक्टाचा अंमल जेथपर्यंत पोचूं शकत नाही असे पुष्कळ विषय आहेत; तर तेच हातीं धरून पूर्ववत काम चालवावा, त्याप्रमाणे चालू अंकाचें काम आम्हीं पुनः हातीं घेतलें. यांतच गुंतलों असतां अकालिक वज्रपातासारखा कोणता भयंकर प्रसंग एकाएकी येऊन गुदरला तो खोस विभूत झालाच आहे. याविषयीं लिहिण्यास आमची लेखणी चाकत नाही

आतां सरतेशेवटीं आमच्या वाचकांस एवढेंच सांगणें आहे कीं, हल्लीं आमचें पुस्तक जरी सहा महिने मागें पडलें आहे तरी हा खडगा भरून टाकण्याचेहि आह्मांस केवळ दुरागस्त वाटत नाही. भविष्यकाच्या संबंधानें कोणतेहि विधान करणें मानवांस शोभत नाही; पण सामान्यतः आपल्या उन्दीच्या मानानें व कार्याच्या मानानें तसें करण्यास मनुष्य धजावतें व तें बरोबरहि आहे. तर आजपर्यंत उरकलेल्या कामावरून पहातां वरील कार्य केवळ दुर्घट होय असें आमचें मन घेत नाहीं कालें- करून एवढा तूटहि भरून येईल अशी आह्मांस उमेद आहे. हिजप्रमाणें पुढें जर कांहींच झालें नाहीं व आमच्या वाचकांची कुरकूर जशीच्या तशीच राहिली, तसं मग एक मार्ग सिद्धच आहे. घड्याळ फार मागें पडूं लागलेसें दिसतें तर तें पुनः बरोबर करण्यास जशी बिलकूल पंचाईत नसते,—कौटा फिरवून पुनः बारांवर आणून ठेवला ह्मणजे झालें,—त्याप्रमाणेंच आह्मी आपल्या पुस्तकाकडून मंडूकालुति करविली ह्मणजे झालें! या मार्गाचें अवलंबन आह्मांसच पहिल्यानें करावें लागणार आहे असें नाहीं. एतद्देशीय मासिक पुस्तकांचा व चांदोळ्यांचा असा प्रकार अनेक वर्सां झालेला आढळतो. पण ही प्लुति न करण्याचीं अनेक कारणे आहेत. एक तर आमचें पुस्तक मागसलें तें मजकुराच्या तुटीमुळें किंवा वर्गगीच्या तुटीमुळें मागसलें आहे असें नाहीं. केवळ अपरिहार्य कारणांनीं तशी गोष्ट झाली आहे. तर हा खंड जसा केवळ आंगंतुक करणां पडला आहे तसा क्रमाक्रमानें तो पूर्णहि होण्याचें संभव आहे. दुसरे असें कीं, नियमिपणा सर्वथा इष्ट तर खगच, पण तो जर तादृश साध्य नाहीं तर याच्या अभावानें मासिक पुस्तकांतील विषयांची रमहानि होते असें आह्मांस वाटत नाहीं. विलायतेतील त्रैमासिकांप्रमाणें चालू घडामोडींत जर आह्मी आपली लेखणी शिरकविली असती, तर मग आमच्यावर टपका बरोबर आला असता, कीं फ्रेंच व प्रशियनांचें युद्ध बडोदें प्रकरणाच्या वेळीं व बडोदें प्रकरण रूमशा- मच्या लढाईचे वेळीं आह्मी आणले! पण तसा प्रकार इकडे कोणता आहे! जोतीबांच्या 'गुलामगिरी'चें विवेचन आगष्ट महिन्यांत यावयाचें तें नोवेंबरांत आलें किंवा मोरो- पंताच्या कवित्वाचा विचार अगुक्त अनुक्त महिन्यांत व्हावयाचा तो अमुक्त अमुक्त माहे- न्यांत झाला ह्मणून काय बिघडलें! एका ऋतूंतलीं फळे दुसऱ्या ऋतूंत संपक लाग- तात किंबहुना अपायकारक होतात, तसा कांहा प्रकार मासिक पुस्तकांतील विषयांचें असतो काय? तर हा मुख्य मुद्दा आमच्या वाचकांना नेहमीं ध्यानीत ठेवावा. तिसरें व्यवहारदृष्ट्या जर पाहिलें, तर इकडूनहि आमचे दोषविमोचन बरेंच ह्याण्यासारखें आहे. अगोदर आमच्या पुस्तकाची वर्गणी अगदीं थोडी आहे. ती जर जशी असली तर उशीराच्या संबंधानें आह्मी विशेष दोषास पात्र झालें असतों. त्यांतून या थोड्या बसूलाबद्दलहि आमची बिलकूल सत्ती नाहीं. अंक मागसले असून आगाऊ पैसा

देण्याबद्दल जर आह्मांकडून तगादा होता, किंवा मोठमोठ्या ढोबळ्या अक्षरीनीं वर्गणीदारांस वसूलबद्दल अनेक वेळां मूखना दिल्या असल्या, तर आमच्यावर सदरील मंडळीचा शब्द रहाण्यास जागा होती. तेव्हां ज्या अर्थी आमच्या पुरस्कर्त्यांवर आह्मा कोणत्याहि तऱ्हेचा भार घालीत नाह्या, त्या अर्थी त्यांनाहि उशाराची बाब फारशी मनांत आणू नये. आतां हें तर खरेच आहे कीं, अशी शरीराबद्दलची हकाशी असणे हें सद्यःप्रसूत अर्भकाच्या प्राथमिक रुदितप्रमाणें अत्यंत शुभावहच होय कीं कीं, कित्येक बड्या बड्या पुस्तकांचीहि अशी स्थिति आढळते, कीं त्यांचे अंक टपालातून जे यावे ते जसेच्या तसे मेजावर पडावे, व तेथें त्यांस वाचनाचा सोहळा तर दूरच पण नुसता चाकूचा संस्कारहि पुरता होऊ नये, व लवकरच तेथून पुस्तकालयांत त्यांचें शेवटचें स्थलांतर व्हावें ! तर या मानानें पहातां वरील प्रकार केवडा श्रेयस्कर आहे !

याप्रमाणें हल्लींच्या स्थितीच्या संबंधानें जें कळविणें होतें तें वाचकांस कळविलें. याखेरीज प्रस्तुत पुस्तकाच्या अनियमितपणाबद्दलचीं जीं कारणें आहंत तां मागील वर्षांच्या उपसंहारांत विस्तारेंकरून सांगितलोंच आहंत. तींहि आमचे वाचक लक्षांत आणतीलच.

आतां सरतेशेवटीं एका गोष्टीविषयीं मात्र लिहून आटपतो. गेल्या ३९ व्या अंकांत मोरोपंतकृत 'शिवाय्या' छापण्यास आरंभ केला होता; पण पुढें त्या मुख्येंच आल्या नाहोत यचें कारण असें झालें कीं, आमच्या दोघां रत्नागिरीकर मित्रांनां पुढें लवकरच 'काव्येतिहाससंग्रह' नामक सध्या चालू असणारें मासिक पुस्तक काढण्याचा विचार आह्मांस कळविला. त्यावरून पंतांचा वरील ग्रंथ त्याजकडे सोपविण्याचा आह्मां निश्चय केला. तो त्यांच्या पुस्तकांत लवकरच समग्र प्रसिद्ध होणार आहे.

यद्यस्य नास्ति रुचिरं तस्मिन्स्तस्यास्पृहा मनोज्ञेऽपि ।

रमणीयेऽपि सुधांशो न मनःकामः सरोजिन्याः ॥

नीतिशतक.

अंक ७१—(१) प्रस्तुत अंकाचा विषय. (२) रा० कानेटकर यांच्या दुसऱ्या पत्राचें उत्तर.

१. हा चालू सालांतला शेवटला अंक होय. यास्तव सालाबादप्रमाणें सर्वांची खात्री दाखवून हिशेबाचा निकाल केला पाहिजे. हा निकाल यापुढें सरने शेवटींच ठेवण्याचा आह्मां बेत केला आहे. यापूर्वीं केव्हां केव्हा चालू विषय तहकूब ठेवून

१. "जें ज्याला सुंदर वाटत नाही तें कितीहि रमणीय असलें तरी त्याविषयीं तो पराङ्मुख असतो. पहा कीं, चंद्र एवढा रम्य असताहि त्याजवर कमालिनी प्रसन्न होत नाही!"

मधेच प्रतिपक्षपक्षा कोटिक्रमाचा विचार आधी करीत होती; पण त्यामुळे आमच्या वाचकांचा मनोमग होतो, व विषयसरणीसहि खंड पडतो यस्तवही खातेबाकी शेवटीच काढवी हें बरें असें आझांचा वाटतें.

२. चालू मालवे आमचे प्रतिपक्षी हाटले झणजे २० कानेटकर, २० ओक, व उमरावतीकर 'शोधक' ह् होत. २० कानेटकर यांच्या एका पत्रास ६२ व्या अंकात आझां उत्तर दिलेच आहे. त्याच झणजे 'मोरोपंताची कविता' या विषयाच्या संबंधानें त्यांना पुढें दुसरें एक पत्र पाठावेळें. तें ६४ व्या अंकांत त्यापलेलें आहे. तर आतां प्रथमतः या पत्रांतील आक्षेपांचा विचार करूं.

प्रस्तुत वाद हा ५९ व्या अंकांत आझां 'अनेकविद्यामूलतत्त्वां'तील एका लेखावर जी चर्चा केली आहे तिजवरून उपस्थित झालेला आहे. वरील अंकांत जो उताग आझां काढला आहे, तो त्या प्रसंगाला जेवढा उपयोग होता तेवढाच काढलेला आहे. यास्तव त्याचा पूर्ण अर्थ मनांत येण्याकरितां समग्र लेखाचें येथें प्रथमतः अवतरण करूं—

“वाक्याचा किंवा त्यांतील शब्दाचा अर्थ दोहोंकडे लागत असला; झणजे श्लेष नामक अलंकार होतो. जसें;

तूं मलिन कुटिल नीरस जडहि पुनर्भवपणें हि कच साच;

धरिला शिरीहि न स्व प्रकृति गुण त्यजिसि नाम कच साच.

मोरोपंत. कचोपाख्यान.

या स्थळां कचनामक ब्राह्मणास जीं विशेषणें दिरीं आहेत, तीं कंसासहि लागतात. साधारण काव या अलंकाराचा ह्वा तेथें प्रयोग करून आपल्या काव्यांस दुर्बोधता आणितात, व त्यांच्या ग्रंथांत एका शब्दाचे दोन अर्थ होत असतात, एवढ्यानेच त्यांस व कितीएक अरसिकांस ते ग्रंथ मोठे चांगले वाटतात; पण सहृदय पुरुष तसले लेख पसंत करीत नाहींत; हें आमचेंच मत आहे, असें वाचणाऱ्यांनीं समजूं नये; तर मोठमोठ्या सुज्ञ ग्रंथकारांचेहि मत असेंच आहे. आतां यावरून श्लेष कोठेंच उपयोगी पडत नाहीं असें समजूं नये. योग्य स्थलीं त्याची योजना केली असतां त्यापासून मोठा चमत्कार होतो. आपण अर्ध दोघांस दोन प्रकारें दाखवावयाचा आहे. तर त्या स्थलीं श्लेषापासून मोठा चमत्कार होतो जसें नलाख्यानांत पंचनली प्रकरणें

१. वरच्यावेराज इनर कांहीं लेखहि यदा वर्तमानपत्रांतून प्रसिद्ध झाले; एक 'शिवाजी'त व दुसरा 'नेटिवोपिनियन'मध्ये. पण या दोन्ही लेखांत कांहींच हांशील नसल्यामुळे त्यांम उत्तर देण्याची आमी मुर्खीच पंचाईत करीत नाहीं. आझांचा लिङ्गियाची व वाचकांचा वाचण्याची मात्र विताकारा नपदी पडणार. त्यांतून 'शिवाजी'तला कोटिक्रम तर कितीकांच्या वाचण्यांत आला असेल हेंहि अगोदर सांगवत नाहा !

रघुनाथ कवीने सरस्वतीच्या भाषणांत श्लेषाची योजना केली आहे. तेथें तो फारच शोभा देता. तेथें दुसऱ्या अलंकारापासून श्लेषाचें कार्य न होतें. साधारण बोलतांना सश्लेष प्रसंगाचित् भाषण केल्यास त्यापासून मोठा चमत्कार होतो. जसे कोणी एका गृहस्थाकडे दुसरा गृहस्थ सहज आला असता पहिला गृहस्थ चाकरास ह्मणाला. अरे. या गृहस्थास बसावयास पाठ आण. त्यावर दुसऱ्या गृहस्थानें. नकां, पाठ कशास पाहिजे, भुईसाठव आहे, असें सश्लेष उत्तर केलें. या असल्या श्लेषापासून मौज वाटते."

वरील लेख सगळा वाचला असता त्यांतील अभिप्राय कोणाच्याहि लक्षांत येण्यासारखा आहे. तो 'फिनीएक वेश' वाचूहि आमच्या प्रतिपक्ष्याच्या 'कधीहि' मनांत आला नाही या गोष्टीचें आह्मांस नवल वाटतें. 'या लिहिण्याचा कटाक्ष संस्कृतांतील जीं श्लेषात्मक काव्ये आहेत त्यांवर असावा असे स्पष्ट दिसतें.'—असें रा. कानेटकर यांचें ह्मणें आहे. पण हें केवळ निराधार होय. एकंदर निबंधाचें स्वरूप जर ते घ्यानांत आणिल, व जागोजागचे उल्लेख पहातील, तर त्यांस स्पष्ट दिवून येईल कीं, 'वाक्यांतले अलंकार' या धर्जांत संस्कृत कवितेचा ग्रंथकारानें कोठेहि संबंध आणलेला नाही. 'अनकविधामूलच' हा ग्रंथ इंग्रजींतील 'कोर्स आफ रीडिंग' नामक ग्रंथावरूनच प्रायः रचलेला आहे; व त्या ग्रंथांत 'फिगर्स आफ स्पीच' ह्मणून इंग्रजी भाषेतील अलंकारांवर एक धडा आहे तेव्हां त्याच नमुन्यावर मराठी कवींतील उदाहरणें घेऊन वरील मराठी धडा रचलेला आहे हें उघड आहे. अलंकारशास्त्राचा विषय संस्कृतांत असल्यामुळे उपमा, रूपक, श्लेष वगैरे जुनीं नांवें आयतींच मराठींत घेतलीं आहेत, व त्यांकरितां कित्येकांचा संस्कृतान्न सामान्यतः अगोदर वा प्रचारहि आहे. संस्कृतांत ज्यास नांवें नाहींत, व इंग्रजींत आहेत, असे दान तीन नवेहि अलंकार सामील केले आहेत; जसे, विरुद्धगुणन्यास (Antithesis) चेतनगुणोक्ति (Personification) इत्यादि. कोठें कोठें संस्कृत अलंकारांस मराठी कविनें उदाहरणें न सांपडल्यामुळे ग्रंथकारास स्वतःची गद्यमय उदाहरणेहि घालावा लागली आहेत; व परशुरामपंत गेडबोले यांच्या भाषांतरांतलीं उदाहरणें घेतलीं आहेत. तेव्हां वरील सर्व गोष्टींवरून विचार करतां हें उघड दिसणारें आहे कीं, प्रस्तुत पाठ हा केवळ मराठी भाषेच्या संबंधानच रचलेला आहे; त्यांत संस्कृत काव्याविषयीं उल्लेख करण्याचें मुळावें प्रयोजन नाही. यास्तव वाङ्मयिक लेखांत श्लेषालंकाराच्या प्रासंगिकत्वाविषया जें विवरण केलें आहे तें सर्व मोरोपंतासच लागू आहे हें उघड आहे.

आतां 'साधरण कवि' हे शब्द मोरोपंतासच उद्देशून लिहिले आहेत कीं नाहींत याविषयीं विचार करावयाचा. आमच्या आक्षेपकाच्या मतें वरील निंदाधोतक शब्द संस्कृत कवींकडे लावायाचे. ही कल्पना स्वतंत्ररीत्या विचार करतां सुयुक्तिक आहे

खरी कां कीं, संस्कृतीत श्लेषाचें बंड फार आहे; व विशेषतः अर्वाचीन कवींनीं तर पाहिजे तेथे श्लेषाची योजना केलेला आढळते. श्लेष ह्मणजे सरस्वतीचें सर्वस्व होय ही कल्पना बहुतेक अर्वाचीन संस्कृत काव्यावरून होणारी आहे. पण ही कल्पना एरवीं कितीहि ठोक असली तरी प्रकृत लेखाला ती मुळांच जुळण्यासारखी नाहीं. एक तर सदरील निबंधांत के ठांही संस्कृत कवीविषयी किंवा काव्याविषयी मुळांच उल्लेख केलेला नाहीं यास्तव तो येथेच तेवढा केला असेल हें ह्मणणे शोभत नाहीं. शिवाय दुसरें असें कीं, एकंदर संदर्भावरून पहातां श्लेषाच्या संबंधाने लिहिलेला सर्व मजकूर वर दाखल केलेल्या उदाहरणावरूनच ग्रंथकाराच्या मनांत आलेला असावा ही कल्पना करणे अगदीं सयुक्तिक आहे. या प्रकरणा चेणास संशय असेल तर तो प्रस्तुत निबंधातील दुसऱ्या एका लेखावरून निघण्यासारखा आहे. हा लेखांही वरच्यासारखाच प्रसंगोपात्त आहे —

“दोन तीन अक्षरें सन्निध असून, ज्या क्रमानें संनिद्ध असतील त्याच क्रमानें त्यांची आवृत्ति असली ह्मणजे यमक होतें, जसें;

कड्यावरुनिया उड्या प्रथम टाकुनी त्या गड्या

गडे पशुप भेटती, तटतटां भुजां आंगड्या

फुगोनि तनु फाटनी; मणगटां कडीं दटती:

सुखें बहुत व टती; विरहसिंधुतें आटती.

वामन.

या स्थलीं पहिल्या चरणातील शेवटच्या दोन अक्षरांची आवृत्ति दुसऱ्या चरणाच्या अंती, व तिसऱ्याच्या शेवटच्या अक्षरांची आवृत्ति चवथ्या चरणाच्या अंती आहे; यास्तव येथें यमकालंकार खाहे. या अलंकाराचा व मागच्या अलंकाराचा वामन पंडित, मोरोपंत वगैरे सर्व महाराष्ट्र कवींच्या ग्रंथांत हजारों उदाहरण सांपडतील. या अलंकारापासून चमत्कार वाटण्यास वाक्याचा अर्थ समजावा लागत नाहीं, नुसत्या ऐकण्यानेच आनंद होतो, यास्तव अज्ञान लोकांत यांची फारच चहा असते, विद्वान् व रसिकजन यांत यांचें तादृश महत्त्व नसतें. ते यांस गौण मानितात; तथापि अर्थ दुर्बोध न होतां सरस राहून जर शब्दालंकार काव्यांत आले, तर त्याहांकरून त्यास विशेष रमणीयता येते. यांत संशय नाहीं. ”

वरील मजकूर मराठी कवींस अनुलक्षून लिहिला आहे कीं संस्कृत कवींच्या संबंधाने लिहिला आहे याविषयी कोणाच्या मनांत शंका येईल काय? आतां हें खरें

१. उदाहरणार्थ सुबंधु कवींची पुढील प्रतिज्ञा पहा—

सर्वस्वीदत्तपरंपरादः चक्रे सुबंधुः सुजैकबंधुः ।

प्रत्यक्ष इत्येवमयमबंधुः - विन्यासबद्धाभिधानबंधनम् ॥

आहे की, वस्तुतःच विचार केला तर तो संस्कृत कवितेलाहि लागण्यासारखा आहे. पण संस्कृत कवितेला लागल तितकत इंग्रजी व फारशी कवितेलाहि लागणार आहे हें उघड आहे. तथापि ग्रंथकर्त्यांचा रोख केवळ मराठी कवितेकडेच आहे. किंवा निदान मुख्यतः तरी आहे असें द्यालें असतां 'बरेच ओढून ताणून अर्थ केला'—सें हांला असे वाटत नाहा

वरील काटकम हा केवळ अंतःप्रमाणावरून झाला, ह्याजें ग्रंथांतल्या ग्रंथांतच जें प्रमाण सांपडलें त्यावरच केवळ निर्वाह करून केला. पण बाह्यप्रमाण जें आमच्या-पाशा आहे तें तर वरच्याहुनहि अत्यंत सबळ आहे. 'साधारण कवि' हा प्रयोग केवळ मोरोपंतासच उद्देशून केलेला आहे याविषयी आझीं तर कधीच संशयांत पडलों नाहीं, व उयांचा आमच्या वाडिलांशीं बरेच दिवस सहवास घडला असेल तोहि कधीं पडणार नाहींत. प्रस्तुत मराठी कवींचें नव कधीं त्यांच्यापाशीं निघालें, आणि बिचाऱ्या कवीला काहीं तडाखे बसले नाहात, असें आझींस तर कधींहि आठवत नाहीं. 'आर्या करणारा', 'पुराणिक', 'भाषांतर करणारा', 'अप्रयोजक कवि' या व अशा सारख्याच पदांना नेहमीं मोरोपंताच्या संबंधानें निंदापर अभिप्राय प्रगट होत असत. आमचा प्रस्तुत कवींशीं जां परिचय झाला, तो वरील गुरुमुखानेच झाला. पण तो केवळ अर्थज्ञानाच्याच संबंध नें, त्या वेळेस ह्यायस्कुलांतून 'नवनीत' चाले, तेव्हां त्यांतील कवितेचा अर्थ आझींस समजून घ्यावा लागे; पण या अर्थविवरणाच्या वेळीं, या आर्यांची शब्दरचना चांगली आहे, किंवा हें वर्णन चांगलें आहे, वगैरे कोणत्याहि तऱ्हेची प्रशंसा आझीं कधींहि ऐकली नाहीं. हें तर काय, पण बहुधा दरएक प्रसंगी प्रस्तुत कवींची उपहस्यता मात्र होत असे. न हीं ह्याणायला, प्रस्तुत कवींच्या वाटचाला एवढी मात्र स्तुति येत असे, कीं त्यांच्या कवितेंत अशुद्धतेचा प्रकार कोठेंहि आढळत नाहीं व जां त्याची कविता समजून घेईल त्यांच्यापाशीं संस्कृत शब्दांचा पुष्कळ भरणा होईल. या दोन गोष्टीखेरीज मोरोपंताच्या काव्यांत काहीं वाखाणण्यासारखें आहे असें आमच्या वडीलांस कधींहि वाटलें नाहीं. त्यांतून रसाविषयीं तर बोलूच नका. कवित्वाचें परम तत्त्व जां रस तो प्रस्तुत कवींचे ठायी त्यांस कधींच आढळला नाहीं. एखाद्या कारागीरानें ठाकठिकांने केलेल्या मातीच्या चित्रांत व खऱ्या बोलत्या चालत्या माणसांत जितकें अंतर तितकेंच मोरोपंताच्या कवित्वांत व खऱ्या कवित्वांत हाय हें त्यांचें ठरीव मत असे. कैलासवासी गोडबोले यांची जशी एकंदर मराठी कवितेवर भक्ति असून मोरोपंताविषयीं तर अतिशयितच असे, किंवा भास्कर दामोदर यांनीं आपले उद्गार 'नवनीत' तल्या निबंधांत जसे प्रगट केले आहेत तसा कांहा एक प्रकार प्रस्तुत ग्रंथकाराचा नस. मराठी कवींपैकीं मुनेश्वरास मात्र ते मान देत, व गुरुनाथपांडताच्या 'नलोपाख्यान' । पूर्वार्ध तेवढा त्यांस पसंत असे; तसेंच रामजाशाच्या कवनातहि

कवित्वस्फूर्त कांहीं आहे असें ह्मणतानाहि आह्मां त्यास ऐकले आहे. बाकी अलाकडे ग्रांट साहेबांच्या कारकादीपासून तुकारामाचा जो जयजयकार होऊ लागला आहे तो किंवा इतर कोणत्याहि कवीचा तारीफ ते कधीहि करीत नसत. आणि सामान्यतः पहातां महाराष्ट्र कवीविषयी त्यांचा काय अभिप्राय होना तो आमच्या प्रतिपक्ष्यानें केलेल्या अवतरणावरूनच (शालापत्रक जुलै १८९८) स्पष्ट दिसत आहे !

आतां रा. कानेटकर यांनीं आपल्या तफेंचा पुरावा ह्मणून जीं कित्येक अवतरणे दाखल केलीं आहेत त्यांच्या योगाने त्यांच्या पक्षास कितीशा वळकटा येणारी आहे हें बहुधा कोणासहि सांगायला नको. 'वामन, मोरोपंत वगैरे महाराष्ट्र कवि' एवढ्याच शब्दावरून कवित्वाच्या संबंधाचा निकाल झाला काय ! वरील शब्द केवळ लोकप्रवृत्तीस अनुसरूनच योजलेले आहेत हें उघड आहे; त्याचा वास्तविक अर्थ एवढाच आहे कीं, "वामन, मोरोपंत वगैरे ग्रंथकार, ज्यांस आजपर्यंत लोक 'कवि' ह्मणत आले आहेत." यापेक्षा जास्त अर्थ वरील शब्दांत नाही. एवढाच अर्थ न धरला, तर 'कुकवि', 'bad poet' वगैरे शब्दावरूनहि कवित्व सिद्ध होऊं लागेल. एका उतान्यातील ('एवढाल्या कवींची') या शब्दप्रयोगावर आमच्या प्रतिपक्ष्यानें कटाक्ष ठेवला आहे; पण वरील अवतरणचिन्हित शब्दावरूनहि कवित्वाचे प्रमाण मिळतें असें नाही. 'एवढाले कवि' या शब्दाचा अर्थ 'असले सर्व प्रसिद्ध कवि' इतकाच ध्यावयाचा हें उघड आहे. वरील उल्लेख केवळ उच्चारपद्धति व लेखनपद्धति यांच्या संबंधानेंच केलेला आहे, कवित्वगुणाच्या संबंधानें नव्हे, हें आमच्या आक्षेपकांनें कसें ध्यानांत आणलें नाही कोण जाणे !

रा. कानेटकर यांनीं आपल्या पक्षाच्या समर्थनार्थ एक शाब्द प्रमाणहि आणलें आहे. तें ट्रेनिंग कॉलेजांतील विद्यार्थ्यांचें होय. मोरोपंत हा कवि नव्हे असा जर आमच्या वडिलांचा सिद्धांत असता तर तो त्यांनीं आपल्या शिष्यवर्गाच्या मनांत बिंबवून दिला असता, पण त्यांनीं असें कधीहि केलें नसून आर्या सांगण्याच्या त्याच्या हातोटीची प्रशंसा मात्र आह्मां ऐकली आहे, असें ते ह्मणतात. आमच्या प्रतिपक्षाचा वरील उल्लेख कितपत यथार्थ होय हें आमच्यानें सांगवत नाही. आह्मी स्वतः जें प्रमेय शेंकडों वेळां ऐकिले आहे तें नेहमीं तसा प्रसंग असतां ट्रेनिंगच्या मंडळीस कधींच श्रुत झालें नसेल याविषयी आमचें मन घेत नाही. मग वरील प्रमेय वरील मंडळीस दुर्ग्राह्य होय असें वाटल्यावरून त्यावर कधीं विवरण होत नसल्यास न कळे ! मोरोपंत कवि कां नव्हे, कालिदास किंवा शेक्सपीयर यांच्यासंबंधानें मात्र वरील संज्ञा अन्वर्थक की, हें मनांत भरण्यास, किंबहुना नुसतें लक्षांत येण्यासहि, इंग्रजी किंवा संस्कृत भाषेचें ज्ञान अवश्यक होय. यास्तव त्यांच्या अभावां वरील खेळ पाण्यांत विद्यार्थ्यांस न शिरविणें हेंच बरें अशा समजुतीनें वरील प्रकार कदाचित्

पडत असेल. आतां मोरोपंताच्या आर्या सांगण्याची त्यांची धाटणी अनुपम असे हा जो लौकिक आमच्या पत्रकाराने वरील कालेजांतील विद्यार्थ्यांच्या तोंडून ऐकला आहे तो प्रस्तुत वादास मोठासा उपयोगी आहे असे नाही. कोणाची कोणा ग्रंथकाराविषयी काहीही मते असली तरी त्याच्या ग्रंथाचा अर्थ सुबोध रीतीने सांगतांना कोणती अडचण पडणार आहे ? एखाद्यास 'राजः शिवार्जा' हें काव्य अगदी भिकार वाटले, ह्मणून त्यास तें विद्यार्थ्यास समजून देण्यास मोठीशी अडचण पडणारी आहे असें नाही.

याप्रमाणें प्रस्तुत वादांतील मुख्य गोष्ट जी प्रकृत वाक्यार्थाची मीमांसा ती झाली. वरील प्रमाणांवरून आमच्या सर्व वाचकांच्या सहज ध्यानांत येईल कीं, 'अनेकविद्यामूलनत्वा'तील वादविषयक लेख हा केवळ मोरोपंतासच लागू आहे. आतां वरील निर्णयावरून उत्तम होणारा जो दुसरा गौण वाद आहे त्याच्या संबंधानेहि कांहीं लिहिलें पाहिजे.

हा दुसरा वाद असा कीं, आमचे वडील 'मराठी भाषेचे उत्कृष्ट अभिज्ञ व अत्यंत मार्मिक' असतां प्रस्तुत कवीविषयी त्यांच्या मनांत एवढी अढी सदोदित कशी राहिली ? ज्या मयूरकवीचा 'अपूर्व टाढो' ऐकून आज शंभर वर्षे आबालवृद्ध महाराष्ट्रीय जन मान डोलवीत राहिले आहेत, ज्याच्या कवितारूप 'मदनमंजरी'ने सोलापुरस्थ फक्कड 'कविराया'च्या गळ्यांत माळ घालून त्याच्या हातचा डफ खाली ठेविला, ज्याच्या वाणीनें परशुरामपंत गोडबोले, भास्कर दामोदर, शंकर पांडुरंग पंडित अशा मंड-

१. 'यशोदा पांडुरंगी' या ग्रंथाच्या शेवटी पुढील आर्या सांपडते. ती कोणां रचिली असेल ती असो !—

येकूनि विश्व सुखावे ज्या केकांचा अपूर्व तो टाढो ।

त्याला ईशकृपेने आयुष्याचा कधी न तोटा हो ॥

२. वरील रसिक व मार्मिक गृहस्थाचें प्रस्तुत कवीविषयी काय मत असे तें आमच्या आक्षेपकानेंच ६४ व्या अंकांत पत्रद्वारे सादर केलें आहे. बी. ए. च्या परीक्षेत एके प्रसंगी त्यांचा पुढील प्रश्नहि पाहिलेला आह्मांस आठवतो—

"What was the spirited rejoinder of Bhishma to his preceptor ?"

[भीष्मानें आपल्या गुरूला जें वाण्याचें उत्तर दिलें तें कोणतें ?]

वरील उत्तर उद्योगपर्व अध्याय १३ यांत आहे. त्याचें स्वरूप पुढील एका आर्येवरूनच लक्षांत येण्यासारखें आहे—

वधिले क्षत्रिय तेव्हां नव्हता हा भीष्म शांतवन समज ।

देवाभि मागते ते झाले मरणां करूनि नवस मज ॥

वीरमाचे वगच्यासारखे तडागें जे मंदरील कवींच्या ग्रंथांतून जागोजाग आढळतात त्यावरून पुढील आर्यांना सार्थकता भागते—

नायक वीरकवीचा ऐसा हाडल काय अन्य कवी ॥

कीस चटका लाविला. व एका राववहादुरांच्या रूक्ष बुद्धीसहि क्षणभर तन्मय केलें, त्याच्या विषयीं एके ठिकाणांच अत्यंत तिरस्कार व पराङ्मुखता कां दृष्टीस पडावी बरें ? त्यांतून विशेष आश्चर्य करण्यामारखी गोष्ट ही कीं, कित्येकांची बुद्धि कितीहि प्रखर असली तरी ती रूक्षत्वास्तव काव्यास्व दनाविषयीं असमर्थ असते, तसाहि प्रकार प्रस्तुत प्रकरणां लागू होता असें नाहीं. 'पथरत्तावलि' ज्यांनीं वाचली असेल, व विशेषतः शेवटला 'विलाप' वाचला असेल त्यांच्या मनाची खात्री असेलच कीं, तें भाषांतर अत्यंत रसावांचून होण्याजोगें नाहीं पण काय चमत्कार आहे कीं, कालिदास, भवभूति, बाण.

१. रा० व० महादेव गोविंद रानडे यांचें महाराष्ट्र कविनेविषयीं विशेष प्रेम अमल्याचें कोठें दिसून येत नाहीं. 'केक वलि' हें काव्य तरी प्रसंगाविशेषानेंच त्यांम वाचावें लागलेंसें दिसतें. असें असतां त्यांच्या रिपोटींत पुढील वाक्य आढळतें—

"The all paramount importance of the sacred story of God's exploits, performed in the course of his various incarnations is described in a succession of fourteen beautiful stanzas at the end."

[तसेंच देवानें निरानिराळ्या अवतारां जीं चरितें केलीं त्यांच्या कथेचें माहात्म्य शेवटीं शेवटीं ज्या चवदा पद्यांत वर्णिलें आहे तीं हृदयंगम आहेत.]

बरील पद्यसमूहांत कवीची प्रतिभा अत्यंत उज्वलता पावली आहे हें कोणासहि सद्बुद्धानां सुद्धां लक्षांत येणारें आहे !

२. मोठमोठ्या पंडितांचे ठायीं काव्यपराङ्मुखत्व कधीं कधीं दृष्टीस पडतें याविषयीं एका प्रसिद्ध ग्रंथकाराचा येणेंप्रमाणें लेख आहे—

"Men of taste are sometimes disgusted in turning over the works of the anti-poetical, by meeting with gross raileries and false judgments concerning poetry and poets. Locke has expressed a marked contempt of poets; but we see what ideas he formed of poetry by his warm panegyric of one of Blackmore's epics ! and besides he was himself a most unhappy poet ! Selden, a scholar of profound erudition, has given us *his* opinion concerning poets. 'It is ridiculous for a *lord* to print verses; he may make them to please himself. If a man in a private chamber twirls band-strings, or plays with a rush to please himself, it is well enough; but if he should go into Fleet-street, and sit upon a stall and twirl a band-string, or play with a rush, then all the boys in the street would laugh at him.'—As if 'the sublime and the beautiful' are to be compared to the twirling of (पुढें चालू.)

बिन्हण, जगन्नाथराय^१ वगैरे गीर्वाण कवीविषयां ज्या रसिकाची परम भक्ति असे त्याची महाराष्ट्र कवितेविषयां सामान्यतः पहातां उदासीनवाचीच बुद्धि दृष्टीस पडे. “कालिदास, भवभूतीसारखे तर नकोच,—परंतु यत्किंचित् गोष्टांत तरी यांची बरोबरी ज्यांम करितां येईल, असे मुद्धां कवि मराठींत अद्यापि झाले नाहीत”—या अभिप्रायावर कितीका रसज्ञांनी मंजूरी पडेल ती पडो !

तेव्हां प्रस्तुत प्रकरणीं जो अभिप्राय आद्वी ५९ व्या अंकांतील टीपेंत दाखल केला आहे तोच आद्वीस खरा वाटतो. आमचे वडीलांची बुद्धिमत्ता सर्वोत्कृष्ट होती, व ‘अभिज्ञ’त्व, ‘मार्मिक’त्व, ‘चातुर्य’, ‘चाणाक्ष’पणा या सर्व गुणांनीं जरी ते विशिष्ट होते, तरी सूर्याचें तेजोनिधित्व व कलंकित्व यांचें सामानाधिकरण्य जसें संभवत नाहीसें नाहीं त्याप्रमाणेंच वरील सर्व गुणांचें व आद्वीं आक्षिप्त केलेल्या दोषाचें साहचर्यहि केवळ असंभाव्यच मानायाला पाहिजे असें नाहीं. मनुष्यस्वभावाचें ज्यानें बरेंच अवलोकन केलें असेल त्याच्या ही गोष्ट तेव्हांच लक्षांत येण्यासारखी आहे कीं, अगदीं निर्दोष अशी बुद्धि थोडी, प्रायः नाहीच झटलें असतां चालेल. कोणाचे ठायीं एखादी मानसिक शक्ति प्रबळ दृष्टीस पडली, तर तितक्याच मानानें दुसरीचें दुर्बलत्व आढळतें, आणि त्यांतून बुद्धीची समता ह्मणजे निःपक्षपातपणा हा गुण तर बहुधा फारच दुर्लभ.

a band-string, or playing with a rush” !— A poet, related to an illustrious family, and who did not write unpoetically, entertained a far different notion concerning poets—So persuaded was he that to be a true poet required an elevated mind, that was a maxim with him, that no writer could be an excellent poet who was not descended from a noble family. This opinion is as absurd as that of Selden's:—but when one part will not grant enough, the other always assumes too much. The great Pascal, whose extraordinary genius was discovered in the sciences, knew little of the nature of poetical beauty. He said ‘poetry has no settled object.’ This was the decision of a geometrician, not of a poet. “Why should he speak of what he did not understand?” asked the lively Voltaire. Poetry is not an object which comes under the cognizance of philosophy or wit.”

—*Curiosities of Literature.*

१. संस्कृत कवीपैकी वरील मंडळीवर आमच्या वडिलांची विशेष भक्ति असे. बाणभट्टाच्या कांदेवरील मात्र श्लेषाचा प्रयोग उत्तम रीतीचा आहे असें ते ह्मणत असत, जगन्नाथरायांचेहि काव्य त्यांस अत्यंत मान्य असे.

मनाच्या ताजव्याची दांडी निरंतर ममांतर असलेली. फारच विरळा आढळते. व ती तशी ठेवण्याबद्दल स्वबरदारी घेणारी मंडळीहि थोडीच ! आपण तरात्र उचलून गिन्हा इकाच्या पदरांत माल टाकतो आहो, तर दोन्ही पारड्यांची स्थिति काय आहे या गोष्टीकडे लक्ष देणारे वाग्देवीच्या मुलखांतील वणिक फार थोडे; आणि त्यांतून विशेष आश्चर्य करण्यासारखी गोष्ट ही की, गिन्हाइकेंहि बहुधा अशीं शहाणां कीं, दांडा कितीहि झुकली तरी त्या बिचाऱ्यास त्या गोष्टीची बिलकूल पर्वा नाही. पदर पसरण्याचे व दाम देण्याचे तेवढे बेव्याचे काम ! मेकाले साहेबांनीं सुमार पन्नास वर्षापूर्वी कलकत्ता मुक्कामां एक भला जंगी धट लावून एके पारड्यांत आरबी, फारसी व संस्कृत ग्रंथांचे ग्रंथ दुसऱ्या पारड्यांत इंग्रजी ग्रंथांचे अस घालून लाट साहेब मर विल्यम बेंटॉक यांच्या पदरांत कसे चोख माप घातले, हे यापूर्वी अनेक वेळां आम्हां मांगितलेच आहे. वरील तुला करण्यापूर्वी वरील दोघां साहेब बहादुरांनीं धटाचा पासंग तरी पाहिला होता काय ? तो कितपत बरोबर होता हे आतांच्या काळचे एखादे पोरहि सांगेल. मेकाले साहेबांनीं वरील तुलनेच्या समर्थी एका पारड्यांत आपले इंग्रजी विद्येचे भारी ज्ञान घातले असेल खरें; पण दुसऱ्या पारड्यांत बिचाऱ्यास कितीसं वजन पडलें असेल तें असो ! अशाच प्रकारची दुसरी मोठी गम्मत पाहिजे असल्यास ती आमच्या दक्षिणा प्रैज कमिटीची होय. आज तीस वर्षेपर्यंत ही कमिटीहि सरस्वतीच्या मुलखांत पिकणाऱ्या जिनसांचें माप लोकांच्या पदरांत टाकीत आहे. पण मौज काय आहे. कीं, तुलाध्यक्ष कोण ? तर मेजर क्याडी किंवा क्यापटन जेकब ! ह्याणजे ज्या बिचाऱ्यांचें मत एका किंवा अर्ध्या ओळीवर फार करून कधीहि लांबायाचें नाही, किंवा कधी लांबलेच तर तें आपल्या ठरीव व्याकरणनियमांचा किंवा ठरीव राजनिष्ठेचा वगैरे भंग झालासा आढळल्यासच काय तें. असली बहादुर मंडळी नवीन ग्रंथांचा सोक्षमोक्ष काय तो करणार ! असो; तर पक्षपाताचा अभाव हा गुण जगांत वर सांगितलेल्या तऱ्हेनें सामान्यतः आढळतो. त्याचें महत्त्व फारच थोड्यांच्या लक्षांत येतें, व त्याच्या संपादनार्थ मोठेसे परिश्रम केलेलेहि प्रायः आढळत नाहीत.

त्यांतून गेल्या मन्वंतराचा असा महिमा होता कीं कोणत्याहि विषयावर कसेंहि मत द्यावयाचें झालें, तरी मत देणारास कोणाचा धाक बाळगायला पाहिजे होता असें नाही. अलीकडे विद्येचा प्रसार अधिकाधिक होत चालल्यानें लोकांत शोधकबुद्धि दिवसेंदिवस वाढत चालली आहे. केवळ माना डोलविण्याचे दिवस हळू हळू जात चालले आहेत, तेव्हां वादविषयक लेख लिहितांना व भारोपतांविषयींची आपली अवज्ञा प्रगट करतांना प्रस्तुत ग्रंथकारास मोठेंसे जड पडलें असावे असें नाही. शिवाय नमूद केलेला अभिप्राय अजूनपर्यंतहि विद्वान व मार्मिक ह्याणविणाऱ्या मंडळींतून गेला आहे असें नाही; मग त्या वेळेस तर तो किती हट्ट असेल हे सांगायला नकोच.

आतां मोरोपंताच्या काव्यांत श्लेषाचा प्रकार कितीसा आहे व जो कवित् आहे त्याच्या योगानें त्याच्या कवितेस कितीसं दुर्बोधत्व आलें आहे, वगैरे गोष्टींचा आमच्या आक्षेपकानें उल्लेख केला आहे; पण त्या सर्व गोष्टी वादविषयक लेख लिहिते समयां आमच्या वडीलांनीं ध्यानांत आणल्याच असतीलसें आमच्यानें सांगवत नाहीं. एक तर त्यांचीं सर्व विषयांवरील मते प्रायः मागील मन्वंतरासच अनुसरून होतीं, तेव्हां मोरोपंताची अवहेलना हें त्यांत कलम आलेंच. शिवाय आमचे पत्रकार दुर्बोध-वाचें जें प्रमाण घेतात तेंहि त्यांस मान्य नव्हतें. जितकी सोप्या शब्दांत कविता असेल तितकी चांगली असें त्यांचे ठरीव मत होतें. या दुर्बोधत्वावर त्यांचा इतका कटाक्ष असे कीं, अलीकडील श्लेषप्रधान काव्यपद्धति त्यांस बिलकूल आवडत नसे. 'भारतचंपू' 'लक्ष्मी-सहस्र' वगैरे ग्रंथांचा ते नेहमीं अधिक्षेप करीत असत. तसेंच ज्यांनीं 'पद्मरत्नावली' पाहिली असेल त्यांच्या सद्गज लक्षांत येण्यासारखी एक ही मोठी गोष्ट त्या ग्रंथांत आहे कीं, जेव्हां निरुपायास्तव संस्कृत शब्दांचा व समासांचा वरील काव्यांत भरणा करावा लागला, तेव्हां दर एक पानाखालीं भरणेच टीपा व शिवाय शेवटीं एक निराळा कोश अशी सामग्री सदरील ग्रंथांस जोडावी लागली. तर ही गोष्ट ध्यानांत आणली असतां आमच्या आक्षेपकांस कळून येईलच कीं, जो श्लेष त्यांच्या बुद्धीनें अत्यंत सुबोध होय तो प्रस्तुत प्रथकारासहि तसाच वाटत होता असें नाहीं. तेव्हां या रीतीनें पहातां वादविषयक आर्येवर सदरील ग्रंथांत जो दोष दिला आहे तो ठीकच आहे.

आतां मोरोपंतानें फारच थोड्या जागीं श्लेषाची योजना केली आहे व श्लेष-प्रयोग ह्मणजे कवित्वचातुर्याची सीमा हें जें अर्वाचीनकाळीं मत निघालें आहे तें प्रस्तुत महाराष्ट्र कवीस अभिमत होतेंसें कोठेंहि दिसत नाहीं, या सर्व गोष्टी खऱ्या आहेत. पण त्या कोणाला ! ज्यानें प्रस्तुत विषयावर प्रांजलपणें शोध केला असेल त्याला. आमच्या वडीलांचें सामान्यतः सर्व महाराष्ट्र कवीविषयीं व विशेषकरून मोरोपंता-विषयीं काय मत होतें तें वर सांगण्यांत आलेंच आहे. शिवाय आह्वाला जातीनें माहीत आहे कीं, त्यांनीं आपण होऊन बुद्धिपुंगव मोरोपंताचें काव्य कधींहि वाचलें नाहीं;—मोरोपंताचेंचें काय, पण कोणत्याहि मराठी कवीचें वाचलें नाहीं. मुक्तेश्वरास जरी ते कविवाच्या संबंधानें मान देत, तरी 'नवनीता'च्या बाहेर त्यांचा वरील कवीशीं परिचय होता असें फारसें दिसत नाहीं. ही गोष्ट त्यांच्या लेखांतील जागोजागच्या अवतरणांवरून सुद्धां ध्यानांत येईल. त्यांचे पांडित्य लोकविश्रुतच आहे; तेव्हां त्यास अनुसरूनच त्यांचीं सर्व मते होतीं. ह्मणजे पूर्वींची बडी शास्त्रीमंडळी घेतली तर त्यांच्या ठायीं पुराणिक, हरदास वगैरे मंडळीविषयीं व प्राकृत भाषेविषयीं जी अवहेलनाबुद्धि दृष्टीस पडते, तीच प्रस्तुत ग्रंथकाराचे ठायींहि आढळत असे.

आमच्या अलीकडील बड्या विद्वानास जसे मराठी वर्तमानपत्र किंवा पुस्तक हातांत घेणें ह्याजें अंमळ अप्रशस्तच. किंवा एखाद्या ठिकाणीं कीर्तन चाललें असलें तर तें ऐकणेंहि विद्वत्तेस बडा आणणारेंच, त्याप्रमाणेंच जुन्या पंडितांचाहि सामान्यतः प्रकार होता. तेव्हां या रीतीनें पहातां आमच्या बडोलांची महाराष्ट्र वीविषयींनी बुद्धि व त्यांची तरफदारी करणाऱ्या प्रस्तुत पत्रकारांची बुद्धि या दोहोंत अतिशयित अंतर होतें हें उघड आहे. जे महाराष्ट्र कवि आमच्या आक्षेपास सर्वथा बंध होत ते वरील महापंडितास आपणांहून खालच्या पायरीचे वाटत असतील हें उघड आहे. मग अशांच्या कृति कोण वाचीत बसतो ? संस्कृत काव्ये यादर बुद्धीनें वाचतांना व विशेषतः पंडितरायांच्या 'गंगालहरी'त वाहवतांना प्रस्तुत रासकास आह्मी शेंकडों वेळां पाहिलेलें व ऐकलेलें आह्मांस आठवतें; पण 'ज्ञानेश्वरी' किंवा 'केकावाले', किंबहुना मुक्तेश्वरकृत 'भारतपर्व', यांत रममाण होतांना आह्मां त्यांस कधींच पाहिलें नाहीं. हें तर काय, पण वादविषयक कवितेच्या संबधानें त्यांनीं कित्येक वेळां आमचा निषेधहि केलेला आहे !

तेव्हां प्रस्तुत कवीविषयीं आमच्या बडोलांचा जो अभिप्राय होता तो प्रांजल बुद्धीचा किंवा शोधपूर्वक स्वीकारलेला होता असें नाहीं हें उघड आहे. जॉनसनच्या ग्रंथांत व भाषणांत बिचाऱ्या ग्रे कवीविषयीं जशी सदोदित अवहेलना आढळते, किंवा संस्कृत विद्येचें नांव निघालें कीं, मेकॉले साहेबांच्या कपाळाला तिडीक गेलीच, तसाच

१. वरील ग्रंथकारानें सदरील कवीचें जें चरित्र लिहिलें आहे तें सान्या 'कविचरित्रा'त भिकार ह्याणून निवडलें आहे. ज्याच्या अनुपम कृति नवाशिक्यापासून तों थोर थोर पंडितापर्यंत आज शेदीढीं वषें सर्वास आल्हादप्रद झाल्या आहेत त्यांवर जॉनसनचे अभिप्राय पुढील मासल्याचे आहेत—

"The second stanza, exhibiting Mar's car and Jove's eagle, is unworthy of further notice. Criticism disdains to chase a school-boy to his common-places." *Life of Gray.*

२. मेकॉले साहेबांचें पांडित्यसर्वस्व पुढील वाक्यांत प्रकट होत आहे—

"I believe that the present system tends, not to accelerate the progress of truth, but to delay the natural death of expiring errors. I conceive that at present we have no right to the respectable name of a Board of Public Instruction. We are a board for wasting public money; for printing books which are of less value than the paper on which they are printed was while it was blank; for giving artificial encouragement to absurd history, absurd metaphysics, absurd physics, absurd theology.—"

—*Minute on Education.*

प्रकार प्रस्तुत कवीचा व प्रस्तुत रसिकाचा होता. पहिल्याचें कवित्व सामान्यांतलें आहे असें नाहीं, व दुसऱ्याची रसज्ञताहि साधारण होती असें नाहीं; पण एका कवीनें झटलें आहे—

भ्रमन् वनाति नवमंजरीषु

न षट्पदो गंधफर्लामजिग्रत् ।

सा किं न रम्या स च किं न रंता

बलीयसी केवलमीश्वरेच्छा ॥

“भ्रमर हा वनांत विकास पावलेल्या नूतन मंजरीचा सर्वांचा स्वाद घेत असता एका चंपककलिकेचा मात्र अनादर करता झाला; आतां वस्तुतः पहातां ती ह्मणजे रमणीय नाहीं, असें नाहीं व तो भोक्ता नाहीं असेंहि नाहीं; केवळ ईश्वरेच्छा प्रबळ इतकीच गोष्ट !”—सारांश, प्रस्तुत प्रकरणीं वरील समाधानच पतकरिलें पाहिजे; दुसरा उपाय नाहीं.

यापुढें रा० ओक व उमरावतीकर ‘शोधक’ यांच्या पत्रांस उत्तरें द्यावयाचीं. पण तसें करण्यास आमचें मन घेत नाहीं. कां कीं, एक तर रा० ओक यांचें लांबट पत्र व उमरावतीकरांचें पत्र यांवर आह्मी आणखी चर्चा चालविली असतां तीत फारसें हांशील असणार नाहीं. आमचें ह्मणणें काय आहे, व आमच्या प्रतिपक्ष्यांचा अभिप्राय काय आहे, हें वाचकांस यापूर्वीं सविस्तर कळलेंच आहे. यास्तव आतां सदरील प्रकरणीं त्यांनींच तिन्हाईतपणें पंचाईत तोडावी ह्मणजे झालें. कोणत्याहि विषयाचा ऊहापोह होऊन लोकांस त्यांचें स्वरूप स्पष्टपणें कळावें हाच आमचा मुख्य उद्देश आहे. वरील निर्णय आमच्या तर्फेचा झाला असतां आह्मांस आनंद होणार आहे हें तर उघडच आहे, व तसा होण्याविषयां आह्मी पहिल्यापासून खबरदारी ठेवतो हेंहि सहजच आहे, तरी अमकाच निर्णय झाला पाहिजे याविषयीं आमचा बिलकूल आप्रह नाहीं.

रा० ओक यांचीं इतर जीं कांहीं पत्रें आहेत त्यांवर आमच्या कांहीं मित्रांनीं परस्पर उत्तरें दिलींच आहेत. यास्तव त्यांवरहि येथें पुनः चर्चा करण्याचें प्रयोजन दिसत नाहीं.

१. आमच्या आक्षेपकांना आपल्या पत्राच्या शेवटीं जो एक उल्लेख केला आहे, तो गैरसम-मजानें केला आहे. अंक ५९ ताल लेख जर ते पुनः वाचून पहातांल तर ‘प्रस्तुत प्रकरणीं’ या शब्दांचा संबंध ‘मोरोपंता-नी कारिता’ या विषयाकडे नाहीं, हें त्यांच्या लक्षांत येईल असें आह्मांस वाटत.

निबंधमाला—येथे आमच्या पुस्तकाच्या सहाव्या वर्षाची समाप्ति झाली. यास्तव आजपर्यंतच्या क्रमाप्रमाणे येथे सदरील पुस्तकाच्या संबंधाने व काही अर्थात गोंयाच्या संबंधाने काही लिहिण्यासारखे आहे ते लिहून एकंदर वर्षाचा काळ भार आटपतो.

प्रथमतः प्रस्तुत पुस्तकाच्या संबंधाने, या संबंधाने पहिल्यापासून जी एक ह्वाका-हाक आहे ती अद्याप मिटली नाही. ही अर्थातच अनियमितपणाबद्दल होय. हिच्या संबंधाने आम्हां यापूर्वी अनेक वेळां लिहिलेलेच आहे, यास्तव पुनः तेंच तेंच वाचकांस कळविण्यांत काही हाशील नाही. आमच्या पुस्तकाचे विशेष काय काय आहेत ते ध्यानांत आणले असतां कोणाच्याहि सामान्यतः लक्षांत येईल की, ते अगदी तारखेच्या तारखेला निघणे ह्याजें दुरापास्तच होय. या विशेषांचे आम्हां आजपावेतां कोठेहि सविस्तर निरूपण केले नाही; पण ज्या अर्थी आमच्या वाचकांची व प्रतिपक्ष्यांची एका अनियमितपणाच्या दोषाबद्दल आम्हांस वारंवार टांचणी सोसावी लागते, त्या अर्थी वरील विशेषांचा या खेपेस स्पष्टपणे उल्लेख करणे अवश्य वाटते. पुढील निरूपण कोणा कोणाच्या मते आत्मश्लाघेच्या व परनिंदेच्या सदरांत सामील होईल, पण त्यास आमचा इलाज नाही. आम्हांवर दोषारोप करण्याची जी मुभा आम्हां सर्वोस दिली आहे तीच आम्ह्या स्वतःच्या तरफदारीकरितां आम्हां स्वतः घेतली असतां आमच्यावर कोणीहि न्यायी मनुष्य टपका ठेवणार नाही. तर आतां वरील विशेषांचा निर्देश करितो.

आमच्या पुस्तकाचा पहिला मोठा विशेष हा आहे की त्यातील सारा मजकूर आम्हांस स्वतःचा नवा बनवावा लागतो. 'वेदार्थयत्न' 'षड्दर्शनचिंतनिका,' माजी झालेला 'कौमुदीमहोत्सव' हीं जशां व्याख्यात्मक मासिक पुस्तके आहेत; 'नाट्यकथा-र्णव' हें जसें प्रायः भाषांतररूप आहे; 'काव्येतिहाससंग्रह' हें तर केवळ प्रकाशनरूपच आहे, तसा प्रकार 'निबंधमाले'चा नाही. वर सांगितला हा मासिक पुस्तकांचा एक वर्ग झाला. आतां दुसरा पहा; या दुसऱ्यांत सध्यां चालू असणारे 'विविधज्ञानविस्तार' व यापूर्वी बुडालेली 'ज्ञानप्रसारक,' 'ज्ञानसंग्रह' वगैरे यांचा अंतर्भाव होतो. या पुस्तकांतून जरी विषयबाहुल्य आढळते, तरी त्यांत आमच्या पुस्तकांत वर सांगितलेला मोठा विशेष कोणाच्याहि लक्षांत येण्यासारखा आहेच. तो अर्थात हा की वरील पुस्तकांतील बरींच प्रकरणे भाषांतरद्वारा उपलब्ध झालेलीं होत. तर आमच्या पुस्तकाच्या तर्फेन वरील विशेष अंमळ ध्यानांत आणला असतां आमचे घड्याळ अगदीं तोफेबरोबर कधींच चालले नाही याचे आश्चर्य वाटण्यास कोणासहि जागा रहाणार नाही.

त्यांतून वरील पुस्तकांपैकीं काहीं काहीं काळपर्यंत मुर्खीच बंद पडून पुनः चालू करावां लागलीं अशीं आहेत, व बहुतेकांस तीन तीन चार चार किंवा अधिक महिन्यांचाहि गोता वेळोवेळीं बसलेला आहे, व अजूनहि बसतच आहे, हेहि शोध केला असतां

कोणासहि समजणार आहे. तशाच हीहि एक लहानशी गोष्ट आमच्या आक्षेप-कांनां मेहेरबानी करून जरा घ्यानांत आणण्यासारखी आहे, कीं आमचा आजपर्यंतचा हा सारा उद्योग केवळ एकट्याचा आहे !

आमच्या पुस्तकाचा दुसरा मोठा विशेष हा होय कीं, त्यांत लौकिक विषयांवर कथाहि विवरण असत नाहीं. जगांत घडणाऱ्या घडामोडींविषयी किंवा सामान्यतः आढळणाऱ्या लोकांस्थितीविषयी निबंधरचना करणें झाल्यास तें काम सुलभतेचें आहे हें उघड आहे. कीं कीं झालेल्या गोष्टीची इकीकत लिहिणें किंवा लोकांत साधारणतः ज्या विषयावर सहस्रशः ऊहापोह झालेला एकण्यांत किंवा वाचण्यांत येतो त्यावर निरूपण करणें हें काम मोठ्याशा श्रमाचें आहे असें नाहीं. पण आमच्या पुस्तकांतील विषय व त्यांच्या निरूपणाचा प्रकार हां दोन्ही वेगळीं. आमचें विषय प्रायः सर्व प्राथमिक अमुन त्यांचें निरूपणहि ग्रंथकारांच्या पद्धतीस अनुसरूनच केलेलें असतें. ह्याणजे कोणताहि विषय घेतला तरी त्याचें प्रथमतः स्वरूपवर्णन, नंतर त्याचे विभाग, मग एकेकावर क्रमशः निरूपण, शेवटीं उपसंहार, असा प्रकार असतो. शिवाय जागोजाग विषयाच्या विशदीकरणार्थ भरपूर टांपाहि असतात. तेव्हां ही पद्धति अंमळ लक्षांत घेतली असतां इकडूनहि आमची तरफदारी थोडी होणारी आहे असें नाहीं. जे अशी अपेक्षा करितात, कीं वर्तमानपत्र जसें सकाळचें असलें तर सकाळीं, संध्याकाळचें असलें तर संध्याकाळीं, असें अगदीं ज्या वेळेच्या त्या वेळेवर निघत असतें, त्या-प्रमाणेच मासिक पुस्तकांनेहि पाहली तारीख चुकूं देतां कामा नये. त्या बिचाऱ्यांस मासिक पुस्तकांची योग्यता व स्वरूप हीं दोन्ही कळत नाहींत असें झटलें पाहिजे. 'निबंधमाला' व 'विविधज्ञानविस्तार' हीं मासिक पुस्तके आणि 'प्रेक्षक' व 'बिनोद' हीं वर्तमानपत्रें जे सागरच्याच दरानें लेखील तो अंधेर नगरीचें राज्य करण्यासच योग्य झटला पाहिजे ! बिचारां 'प्रेक्षकें' इतक्यांतच किती बरे 'साखरावगुठित' होऊन बसलीं असतील ! त्याप्रमाणेंच 'इनोदा'चेहि किती गट्टे आताराच्या कामीं पडून आपल्या प्रकाशकाची कीर्ति जगांत उधळतील हें कोण सांगेल ? वर्तमानपत्रांना आयुर्दाय झटला ह्याणजे सरासरी तो दिवस, किंवा पराकाष्ठा झटली ह्याणजे तो आठवडा; खुद्द 'टाइम्स'हि बाळंटेणिणांच्या खोलींच्या खिडकीला डकवलेला किंवा हिंमजिऱ्याशीं सामील झालेला केणी पाहिला नसेल ? तर ज्या वर्तमानपत्रांचें असे क्षणिक आयुष्य तीं केणीकडे, आणि कधीं काळीं 'स्वकपोलकल्पित' शब्दाची योजना केली तिच्या-बद्दल आज पृष्ठानां पृष्ठे वाद माजवा इतकी ज्यांनीं ल. ले. ११ लिहिणागवर जोम्बीस

१. 'वेदार्थयत्ना'चा परवा डिसेंबरचा अंक निघाला, 'पंडदर्शनचिंतानके'चा जानेवारीचा निघाला, 'नाट्यकथार्णवा'चा अश्विनमासचा निघाला, 'विविधज्ञानविस्तार'चा अद्याप नोवेंबरचा निघावाचा आहे.

रहाने, तीं मासिक पुस्तकें कोणीकडे ? याप्रमाणेंच भाषा 'द्वितीय' वगैरेहि विचार करून घ्यासारखा आहे. मासिक पुस्तकांनून लेख प्रसिद्ध करून घ्यावा ना तो लवकरच गबाळांत दाखल होण्यासारखा नमल्यान त्या शब्दांनी मांडणी, वाक्यांनी जुळणी, विषयाची ठाकठिकी, वगैरे गोष्टींकडे किती लक्ष पुरविणें अवश्य असत होते. कारण हे समजस मनुष्याच्या लक्षांत तेव्हांच येऊन चुकणारें आहे. सारांश, प्रस्तुत प्रमाणच्या संबंधानें 'इसापनीती'तील 'कोल्ही व सिंहीण' हीं मासिक गोष्ट आमच्या वाचकांनीं-लक्षांत आणावी.

आतां आमच्या आक्षेपकांहीं कोणी कदाचित् ह्याणतील कां वरील मजकूर सर्व खरा आहे, पण विलायतेतील मासिक पुस्तकें व त्रैमासिक पुस्तकें वेगळ्या वेगवेगळ्या निष्ठात कीं नाहींत ! मग त्याप्रमाणेच एतद्देशीय पुस्तककारांनींही कां व्यवस्था ठेवूं नये ? या प्रश्नाचें उत्तर थोडक्यांत आहे. तें हेंच कां, आमचें हिंदुस्थान विलायत बनण्यास अद्याप बराच अवकाश आहे. तर तोंपर्यंत दम खाऊन मग वरील चुणचुणीत आक्षेप काढणारांनीं काढावे. जी इंग्रजी भाषा आज कित्येक शतकें सहस्रावधि महान् महान् ग्रंथकारांनीं परिश्रम करून अतिशयित कमावून टाकली आहे, व जीं आतां हवा तो विचार, हवी ती कल्पना, हव्या तितक्या तऱ्हेना अनायासें व्यक्त करिता येते, त्या भाषेची गोष्ट कोणीकडे; आणि जी भाषा आजपर्यंत अडाणी लोकांची ह्याणत जुन्या व नव्या पंडितांच्या अवहेलनेस पात्र झाली होती व जी ग्रंथकारांच्या उपयोगी पडूं लागून कोठें वीस पंचवीस वर्षे झालीं न झालीं ती कोणीकडे ! त्यातून अलीकडील विद्वज्जनांची स्वभाषेवर भक्ति किती आहे ह्याणाल, तर हीं तें मेठमोठे विचार व्यक्त करण्याचें मुळाच सामर्थ्य नाहीं, व ही गांवढळ लोकांच्याच उपयोगी, हेंच तिच्याविषयीं नुकतें नुकतें बहुमत ठरल्यासारखेंच होतें ! तेव्हा नुसत्या भाषेच्याच संबंधानें विचार केला तर सध्याच्या इंग्रजी व मराठी भाषेत तफावत झाली ह्याणजे आगगाडीच्या लोखंडी सडकेंत व डोंगराल प्रदेशांतील चेवाड वाटेंत जितकी आढळेल तितकी होय. ग्रंथरचनेचें बाह्य स्वरूप जी भाषा तिची ही नुसती गोष्ट झाली. आतां अंतःस्वरूप जे विचार त्याच्या संबंधानें पाहिलें असतां इकडूनहि इंग्लंड व हिंदुस्थान यांत थोडा फरक आहे असें नाहीं. तिकडे अगोदर पूर्वीं वा जमलेला ग्रंथसंग्रह किती आहे याचा कोणीं कधीं विचार केला आहे काय ? तसें इकडे अद्याप काय आहे ? नुसतीं ग्रंथरचनेचीं साधनेंच तिकडे किती आहेत बरें ? कितीका प्रकारचे कोश, कितीका तऱ्हेचीं माहितीचीं पुस्तकें, पुस्तकालये किती, सभा किती, पुस्तकांची किंमत किती स्वल्प ! वरील सर्व गोष्टींचें इकडे आजच्या घटकेला तर सर्व प्रकारें वैगुण्यच आहे. पण इतकें तरी दूर कशाळा ? नुसत्या छापखान्यांचीच व्यवस्था तिकडची व इकडची पहा ह्याणजे झालें ! आमच्या इकडे प्रिंटरपासून तों बाईडरपावेनीं किती विद्वान मंडळी

असते, आपापल्या कामांत त्यांची दक्षता किती वाखाणण्यासारखी असते, याविषयी छापखान्याचा थोडाबहुन ह्यागून ज्यास अनुभव असेल तो सुद्धा खास सर्टिफिकेट देईल ! ग्रंथकारानें विणून तयार केलेले कांरें सणंग कंराजिटर, करेक्टर, प्रिंटर, इतक्या खाशा मंडळींच्या हा-खाळून जेऊन शेवटची स्वच्छ परीटषडी निपजेपर्यंत किती हापटाधोपट करावी लागते, व किती साबण खराब करावा लागतो, याची कल्पना तरी आयता कपडा अंगावर घेणारास होते काय ? तर आमच्या वाचकांपैकी ज्या ज्या मंडळीस आमच्या पुस्तकाच्या अनियमितपणामुळे उद्वेग प्राप्त होत असेल त्यांनी वरील कांहीं गोष्टी मनांत आणाव्या, व मुदपाकांत तयार होणारा पदार्थ पात्रावर आला असता तो चटकावून टाकण्यास जितका वेळ लागतो, त्यापेक्षा आत सिद्ध होण्यास पुष्कळच वेळ लागत असतो या प्रत्यक्षाच्या अनुभवाकडे अंमळ लक्ष पुरवावे. त्यांतून वरील खाद्य चांगलें पक्कें तयार होऊन खासें खुसखुशीत उतरावे, अशी जर भोक्त्यांची इच्छा असेल तर त्यांनीं तीन आण्याच्या खाणावळींतल्या भोजनभाऊ-प्रमाणें घर डोवयावर घेण्याचा उद्योग करूं नये. त्यांनीं पाहिजे तर एवढा शांघ ठेवावा, कीं आपले सूपकार हे चुलीवर अक्षता टाकून महानसांत सुखेंकरून शयन करताहेत, का वसंतसेनेच्या वाड्यांतील पांचव्या चौकांत बुभुधु विदूषकाच्या नजरेस जो प्रकार पडला तसा चालू आहे ! तसें केलें असता पहिला प्रकार आढळण्यांत येईल असें नाहीं. जो अग्नि एकदां सिद्ध झाला तो अद्याप जशाचा तसाच चालू आहे, त्यास अगदीं खळ नाहीं, त्याच्या पोषणार्थ लाकडाचे भारे वरचेवर येऊन पडताहेत, मसाल्याचीं पाळां गच्च भरलीं आहेत, वरचेवर फोडणीचा चरचरीत प्रयोग होतोच आहे, हाच हालहवाल वरील प्रेक्षकाच्या दृष्टीस पडेल अशी आमची खात्री आहे. आतां कित्येक सूपशास्त्रज्ञांनीं आह्मांस कित्येक वेळां अशी इशारत केलेली आहे खरी, कीं तुमच्याकडून नेहमीं जो उश्निर होतो त्यापेक्षां तुझ्यां एकदम खंडी व अर्धाखंडी लांकडे चुलाण्यांत बोंबून एकदम धडाड जाळ करून मागला वचपा एका सपाटघासरसा काढून टाकाना ? गेल्या वर्षीं मंझुकप्लुति करून तुझ्यां जें लघु-व पतकरलेंत, त्यापेक्षां चिंचवडी धबडगा करून एक दोन भले खासे बत्ते उतरून लोकांची कूरकूर मिटवावीत को नाहींत ? वरील बलवोक्ति आमच्या हिताच्या हेत्या खऱ्या, पण आह्मां त्यांच्याकडे कां दुर्लक्ष केलें याचें कारण कोणाहि मर्मज्ञाच्या तेव्हाच लक्षांत येण्यासारखें आहे. तें हें कां, अग्निमहाराज हे पाकनिष्पादक खरे, पण त्यांच्या तरी तब्येतिनेंच घेतलें पाहिजे. कोणी त्यांच्यावर जबरदस्ती करूं ह्याणेल, किंवा त्रैशिकाच्या मापने त्यांच्यापासून काम घेईन ह्याणेल, तर बिल्कूल चालायाचें नाहीं. ब्रह्मदेवाने पदार्थमात्राच्या संबंधानें जे नियम एकदां लावून दिले आहेत ते त्यांसहि अलंघ्य होत ! तर पदार्थ विशेष सिद्ध व्हावयास जो काळ अपेक्षित आहे त्याचा संक्षेप

करूं पहाणें, हें अत्यंत असमंजसपणाचें लक्षण होय. त्यांतून भोक्त्या मंडळीस आपल्या शरीरप्रकृतीची जर काळजी असेल तर अंमळ उशीर झाल्यापासून जी पीडा होणार आहे निजपेक्षा अपेक्षे अन्न विशेष घेवणारें आहे, हेंहि त्यांनीं ध्यानीत ठेवेलें पाहिजे. सारांश, मासिक पुस्तकाचें काम लंकांत यथार्थ ज्ञानाचा प्रसार करण्याचें व भाषाभिवृद्धि करण्याचें होय; तर या मुख्य उद्देशाकडे जो नजर देईल व आपला कर्तव्य चोख रीतीनें बजावूं पाहील त्यानें सांगकाम्याप्रमाणें बाराची तोफ घडकत्याबरोबर हातांतली पाटी खाली टाकून द्यावी. व 'दिवस बुडाला आणि मजूर उडाला' या ह्मणीप्रमाणें अलगग जीपणा दाखवावा हें आह्मांस नर अत्यंत लज्जास्पद वाटतें. काम चोख होऊन तें वेळच्या वेळेवरहि होईल तर फारच उत्तम हें तर उघडच आहे; पण न आपल्या मनाजोगतें न होतां नुसतें घड्याळाच्या ठोक्याबरोबर मात्र होतें आहे तर तें कांहीं उपयोगाचें नाहीं, व तो कारागिरहि कुचकामाचा, अशी आमची तर समजूत आहे !

तर याप्रमाणें प्रस्तुत पुस्तकाच्या अनियमितपणाच्या संबंधानें जें आमच्या वाचकांस कळविणें उचित होय तें कळविलें. वरील उल्लेख यापूर्वीहि कित्येक वेळां केलेलाच होता, पण इतका स्पष्टपणें कधीहि केला नव्हता, तो प्रस्तुत समर्थी तसा प्रसंग प्राप्त झाल्यामुळे एकदां सरतें शब्दचा ह्मणून केला आहे. तर आमचे आक्षेपक तो ध्यानीत धरतील, व यासंबंधानें पुनः लिहिण्याची आह्मांस तसदी देणार नाहीत व आपणांही घेणार नाहीत अशी आशा आहे.

तेव्हां प्रस्तुत प्रकरणीं आमचा एकंदर अभिप्राय असा आहे कीं, आमच्याकडून होईल तितकी जलदी आह्मी करीतच असतो, व पुस्तकाच्या नियमितपणापासून वाचकांस आणि विशेषतः पुस्तककारांस किती फायदा होण्यासारखा असतो हेंहि आह्मी पूर्णपणें समजतो; पण नियमितपणा साधून जर विषयानुरूप यथास्थितपणें होत नाही, किंवा एखादी टीप एखादें पुस्तक वेळेवर न मिळाल्यामुळे लिहावयाची रहात आहे; तर आमच्या आक्षेपकांनीं कितीहि हाकाटी केली तरी तिजकडे आमचें बिलकूल लक्ष जाणार नाही. जे नियमितपणाचे एवढे चाहते असतील, कीं पहिली तारीख उजाडली न उजाडली कां नवा अंक बाहेर पाडावा, आणि असें होईल तरच तें मासिक पुस्तक, त्याचें समाधान आमच्याकडून होण्याचा विशेष संभव नाही; व हें आह्मांस पहिल्यापासूनच माहीत असून त्याविषयीं पहिल्याच अंकाच्या वेष्टनावर आह्मी सुचवूनहि ठेवलें होतें. आतां हें खरें आहे कीं, आमच्या पुस्तकाची सन १८७८ सालापासून तर फारच अव्यवस्था झाली; पण तिजबद्दल आह्मांवर रास्तपणें कितपतसा दोष येईल हें कोणीहि सांगू शकेल. खरोखर पहाणां त्या सालीं व पुढें हें पुस्तक मुळां बंदच पडावें अशी त्या वेळची स्थिति होती. पण तसल्या कचाट्यांतहि आह्मी पार

पडून सदरील पुस्तकास पुनः पहिल्याप्रमाणें सुरळीत रस्ता लागला हीच अगोदर भाग्याची गोष्ट ह्याग्याची ! अलीकड विद्याखातें दिवसंदिवस किती शहाणें होत चाललें आहे, त्यांत शहाण्या लोकांची कितपत वूज रहात आहे, प्रतिवर्षी काय काय नवे नवे आवट पसार होत आहेत, 'वगैरे' गोष्टींचा जो क्षणभर विचार करील त्यास आमची त्या वेळची स्थिति लक्षांत आणण्यास फारसे आयास पडणार नाहीत. येथील छापखान्यांची व्यवस्था किती उत्तम प्रकारची असते याविषयीहि आह्मां वर उद्देख केलाच आहे; मग छापखाना एकीकडे, लिहिणारा एकीकडे, व्यवस्थापक एकीकडे, अशी त्रिस्थली झाल्यावर तर काम किती चोख उठणार आहे हेंहि सांगायला नकोच ! पण सुदैवानें ह्या मागील व्यवस्थेचीं कारणें सर्व नाहीशीं झाली आहेत. आमचें इतःपर स्थानांतर करण्याचें सामर्थ्य कोणामध्येहि राहिलें नाहीं; आह्मांस या पुढें हेडमास्तरांची रिमार्क, इन्स्पेक्टर साहेबांचा रिपोर्ट, किंवा मेहरबान डायरेक्टर साहेबांची ऑर्डर यांपैकी कशाचाहि तिळमात्र सुद्धां धाक बाळगण्याचें कारण उरलें

१. डायरेक्टर माहेर बहादुरांनीं नुकताच गुजराथेंत एक बटुकूम कोणता सोडून दिला आहे तो आमच्या वाचकांपैकीं पुष्कळांस शुन झाला असेलच. तो हा को, कोणी मास्तर खाजगी रीतीनें कोणस शिकविण्याचें पतकरील तर विद्याखात्याच्या कामास पडणार नाहीं. मास्तरांनीं आपलें तन मन धन आपल्या सरकारी शाळेंत अर्पण केलें पाहिजे, दुसऱ्या यज्ञमानाची मजुरी त्यांनीं पतकरतां कामा नये. वरच्याप्रमाणें 'अव्यभिचारिणी भक्ति' ज्या मेहरबानांनीं आज्ञापत्रद्वारे प्रतिपादन केली त्यांच्या कर्णपथावर पुढील गज्जेना अद्याप आलीच नसेल काय ?

"But during the time, this was not the only work I had to do. I was engaged, for five hours a day, in administering a large school consisting of more than 500 young men. The administration of a large High School, and this in a town like Poona, is not a easy task. Again, I had already undertaken editing and annotating on the systems of Indian philosophy in my "Studies in Indian Philosophy," a monthly periodical. This engaged me from day to day at least for three hours. When these circumstances are examined, the reader will realize the difficulties of my position."

—M. M. Kunte's *Vicissitudes*.

पण स्विफ्ट साहेबांचें एक सर्वप्रसिद्ध सुभाषित आहे; तेंच येथें समाधानार्थ घेतलें पाहिजे—

"कायदे—कायदे हीं कोळ्यांचीं जाळीं होत, त्यांन माशांप्रमाणें साबे मोळे जे कोणी अस्तात, ते मात्र विचारे गुंतात. पण गांधील माशांप्रमाणें जे अस्तल पटाईत अस्तात, ते चांनून तेव्हांच निमटून जातात !" (मधुमक्षिका—पृष्ठ १७).

नाहीं. एलिफास साहेबांनीं आतां कितीहि टकरा मारण्याचा आष घातला तरी त्यांची मस्ती जिरवण्यास आह्वांपाशां अलाकडे पुष्कळ साधन झाले आहे. त्यांस 'केसरी'चे दर्शन करविलें किंवा 'मराठ्या'च. भाला अंमळसा चमकावला ह्याणजे काम झालें! पूर्वीं शाळाखात्याच्या काळाकड्याखाली व पंजाबी कानूखाळी आमचे ग्रंथवाचन हवें तसें होत नसे; दरवर्षीं पांचपांचवें रुपयांचा वृक आणून कपाटांची व केसरीची पत्रे करावयाची, पण वरील गंजोतली एखादी कांडाहि कोणें चावली को गुरे, सो लागलीच निमकहराम ठरायाचा, या वेडगळ काचांतून आम्ही सुटलों. आतां इंग्रज ग्रंथकार, संस्कृत ग्रंथकार, व मराठी ग्रंथकार आहेत आणि आह्वां आहो! तिसरा कांटा ह्याणून आतां कोणताहि उरला नाहा. याप्रमाणेंच आजपर्यंत आह्वांस भाड्याचा रथ आणून युद्धप्रसंग करण्याची जी पाळी येत असे, तीहि स्थिति जाऊन आतां आमचा स्वतःचा खासा रथ पूर्णपणें सज्ज होत आहे; व आजपर्यंत मार्गाची जी विषमता असे तीहि आतां बहुतेक वर सांगितल्याप्रमाणें नाहीशी झाल्यासारखीच आहे. तेव्हां यापुढील मार्गक्रमण सुखाचें होईल असा अजमास दिसत आहे. या उपर काय होईल तें पहावें !

वर जें आह्मी आपल्या वाचकांस आश्वासन दिलें आहे त्याच्या दृढीकरणार्थ कांहीं भ्रमाचा निरास करणेंहि येथें अवश्य वाटतें. हे भ्रम दोन तीन प्रकारचे आहेत. एक हा कीं, आमच्या लेखणीनें आजपर्यंत साठ सत्तर मजली मारल्या, तेव्हां साठ-सत्तरांच्या उमरींत जसें मनुष्य थकतें, त्याप्रमाणेंच आमच्या घड्याळाचाहि कांटा आतां रेंगाळायला लागला यांत कांहीं आश्चर्य नाहीं. ही कल्पना वस्तुस्थितीशीं कितपत जमते आहे याविषयीं बहुधा आमच्या कोणच्याहि समजस वाचकांस कांहीं सांगावयास नको. नुसत्या दूरच्या दुरून ज्यांनां कांहीं तरी कल्पना लढवाव्या त्यांचा हा वेडगळ तर्क दिसतो. अवधी सृष्टि व लोकव्यवहार हीं किती अपरंपार विषयांनीं भरलेलीं आहेत, इंग्रजीत ज्ञानाचें केवढें थोरलें कोठार आहे, संस्कृतीतील व महाराष्ट्र भाषेंतील सामग्री तरी केवढी आहे, या सर्व गोष्टी जो मनांत आणील त्यास वरील कल्पना किती कोती व मूर्खपणाची आहे हें तेव्हांच कळून येणारें आहे. आमची एकट्याचीच काय, पण आमच्याप्रमाणें सहस्रशः लेखण्या जरी आणखी चालू झाल्या तरी शतकांचीं शतकें विषय खळास व्हावयाला नकोत. असा अनंतपार सागर वर सांगितल्याप्रमाणें भरून राहिलेला आहे ! या भ्रमंडाला वेचून राहिलेला जो रत्नाकर

१. 'एलिफास' या सद्दीचें एक अप्रयोजक पत्र बीम्बे ग्याझिटच्या ता० ३ आक्टोबर १८७३ च्या अंकांत आलें होतें. वरील शब्दाचा अर्थ 'हत्ती' असा आहे. या आक्षेपाचा कोटिक्रम किती दुर्बल होता हें पहाणें असल्यास अंक ३६ पहावा. त्यांत त्याचें खंडन केलेलें आहे.

त्यांतून आज हजारों वर्षे रत्ने काढण्याचा सपाटा चालू असतोहि त्याचें रत्नाकरत्व जसे अद्याप अविच्छिन्नच आहे, किंवा इंद्राचे असंख्य हत्ती जरी प्रतिवर्षी त्यास शोषून साऱ्या जगाचा संताप जलासाराने दूर करतात तरी त्याच्या जलाधत्वास जसा ढक्का नाही, त्याप्रमाणेंच आमच्या पूर्वजांचीं भांडारें आह्मी कितीहि लुटलीं, व इंद्रांची अर्थसंचय आटवून इकडील टांकसाळा कितीहि सुरू केल्या, तरी वरील निर्धाचा कधी तळ दिवूं लागण्याची पाळी येणार आहे ही कालत्रयाहि गोष्ट काढायाला नको ! त्यांतून महाराष्ट्र भाषा ही जीस कधी नांगर शिवला नाही, अशा नूतन भूमिकेप्रमाणे आहे. हिची नुकती कोठे मशागत व्हावयाला लागली असून, पूर्वीक दोन महानद्यांच्या संबंधानेहि कोठें नुकती अंतर्वेदी बनत चालली आहे. मग वरील महानद्यांच्या पाटावर आह्मी उगीच एक लहानसा वाफा तयार करून त्यांतील फुलांची माळ आपल्या देशबंधूस प्रतिमासीं अर्पण करीत असतां इतक्यांतच जेव्हां वरील जमीन सख सोडील कीं काय याविषयीं मंडळी साशंक व्हावयाला लागली तेव्हां तिची किती घन्य ह्मणावी !

आमच्या पुस्तकाच्या संबंधानें पुष्कळांचे ठायीं दुसरा असा भ्रम दिसतो कीं आह्मी बहुधा माहिनाभर सुस्त पडून उगीच कोठें चार दिवस लेखणीला श्रम देतो व एक अंक भरून टाकतो. वाग्देवीची आह्मांवर जर एवढी बहाल मर्जी असती तर मग आणखी काय पाहिजे होतें ? आमच्या देशांतील लोकांस अद्याप ग्रंथकर्तृत्वाचीं ममें चांगलींशां कळूं लागलीं नाहीत असं हॉटलं पाहिजे. वाग्देवीची उपासना किती बिकट आहे, ती सन्मुख येऊन उभी ठाके तोंपर्यंत किती आढेवेढे घ्यावे लागतात, आपल्या मनाजागती ती सजणें हें अनेक प्रसंगां किती दुरापास्त असतें, इत्यादि रडस्यांचें ज्ञान स्वानुभवाविना प्रायः अगम्यच होय. तेव्हां प्रस्तुत भ्रमाच्या निरासार्थ इतकेंच सांगतों कीं, ज्या आलस्याचा आमचे आक्षेपक आमच्या ठायीं खुशाल संभावना करतात त्यास खरोखरच पहातां किती थोडा थारा मिळण्यास अवकाश आहे, हें वस्तुस्थितीवरून कोणाच्याहि लक्षांत येईल. एक अंक आटवून

१. प्रख्यात कवि कौपर यानें काव्यरचनापरिश्रमाविषयीं येणेंप्रमाणें लिहिलें आहे—

“There is a pleasure in poetic pains.
Which only poets know. The shifts and turns,
The expedients and inventions multiform,
To which the mind resorts, in chase of terms,
Though apt, yet coy, and difficult to win—
To arrest the fleeting images that fill
The mirror of the mind, and hold them fast,
(पुढें चालू.)

टाकल्यावर आझांस पंधरावीस दिवस झोंप घ्यावयाला सांगडते अशा भ्रमांत जे असतील त्यांस खरी हकीकत कळविली तर कव्हें आश्चर्य वाटेल ! ही खरी हकीकत अशी आहे की, एक दया संपला की लागलीच दुसऱ्या मर्याला आझांस नाही वाडावी लागतात, आणि याप्रमाणे आज महासात वर्षे कम चालला असल्याने कालाची मजल आमच्यापुढेच आहे. नाहीं द्याणाऱ्याला वाई! अजिबातस्ये . गांना काय व्यत्यय येतो तेवढा येतो; बाकी गेल्या दशाकांत काढाला एक लागल्यान्यतिरिक्त आमचे फारच थोडे दिवस गेले असतील !

आमच्या आक्षेपकांचा अलंकार तसरा असाहि मुद्दा निघत चालला आहे की, तुझीं इतकीं कामें सांसासोसांनें अंगावर घेतां, मग हा इतकीं निमणार तरी वशाः : 'निबंधमाला' आहे, 'काव्येतिहाससंग्रह' आहे, 'चित्रशाला' आहे, 'किताबखाना' आहे, 'न्यू इंग्लिश स्कूल' आहे, 'केसरी' आहे, 'मराठा' आहे, 'छापखाना' आहे,—हें आहे तरी काय ? इतकीं कामें कोठे चालली आहेत ! आमचे पाच्ये कार्ये द्याजे कसले नाजूक, उगीच तास दोन तास शिकविलें किंवा एक दोन पन्ने खरडलीं न खरडला, कीं त्यांना हाय हाय हुस्का हुस्का करीत लागलीच पडावे ! मग एखादे दुसरे कामच जड होऊन त्याखाली बेजार होऊन जावें असा इकडचा देशाचार असतो तो आह्मी सोडूं पहातो हें आझांस किती अनुचित आहे बरें ! या आक्षेपावर काय उत्तर द्यावें, हे खरोखरच आझांस सुचत नाहीं. बहुकार्यव्याप्तत्व हा जर

And force them sit, till he has pencill'd off
A faithful likeness of the forms he views :
Then to dispose his copies with such art,
That each may find its most propitious light,
And shine by situation, hardly less
Then by the labour and the skill it cost;—
Are occupations of the poet's mind !"

—The Task.

१. वर 'दशक' छोटलें आहे त्यातील तात्पर्य असे आहे की, माजी 'शालापत्रक' सेवकाला नार वर्षे आह्मी चालविलें. प्रस्तुत स्वतंत्र पुस्तक काढण्याची कल्पनाहि यंत्राल सरकारा पुस्तकावरूनच आमचे मनांत प्रथमतः आली. 'कविता' या मद्रासाली 'शालापत्रकांत' जो मजकूर आह्मी लिहिला होता; त्यापैकीच 'कालिदास', 'भवभूति', 'वाणभट्ट', 'सुबंशु' व 'दंडी', हे निबंधपत्रक आह्मी पुढें निराळे छापून पसिद्ध केले. तेव्हा महाराष्ट्र कवितेवर लिहिण्याचा आह्मी उपक्रम कला वाजा, पण ते आमच्या मेहरवान डायरेक्टर माहेबाबा आणि माजी ट्रान्सलेटर व डेप्युटी एज्युकेशनल इन्स्पेक्टर यांच्या पमेनीस न पडल्यावरून मंदरील निबंध तसाच टाकून द्यावा लागला, पुढें लवकरच मे. १९०० साली माहेबाबांच्या आज्ञापत्रावरून विनाया 'शालापत्रका'ची इनिशो झाली !

आमच्या देशबंधूंस एवढा अक्षम्य अपराध वाटत असला, तर मग आह्मी आपल्या देशाची मोठीच अगदीच केली यांत संशय नाही. वरील महादोषबद्दल प्रायश्चित्त करण्याचा आह्मांस एकच मार्ग दिसतो तो हा की, तज्जन्य पातक अधिकाधिक जोडीत जावे, ह्मणजे पूर्वी सांचलेल्याचा न्हास होत गेला तर काण जाणे ! इतउत्तर याप्रमाणेच प्रायश्चित्तविधि करण्याचा आमचा संकल्प आहे.

असो; येथवर दर वर्षाच्या वहिवाटीप्रमाणे सदरहू पुस्तकाच्या संबंधाने आमच्या आश्रयदालांस कांहीं गोष्टी कळविण्यासारख्या हो या त्या कळविल्या. आतां आमच्या स्वतःच्या संबंधाच्या इतर कांहीं गोष्टीविषयी थोडेसे लिहून आटपते घेतों.

गेल्या सालीं, ह्मणजे ६० व्या अंकाच्या सरतेशेवटीं, आह्मी आपली व विद्यावाच्याची जी फारकत करून घेतली. तिजविषयी आमच्या देशबंधूस कळवून पुढें आह्मी कोणता मार्ग पत्करणार याविषयीहि सूचना करून ठेवली होती. तर आतां वरील स्थित्यंतराचा जालीचा अनुभवहि त्यांस थोडाबहुत कळविणे अवश्य वाटतें. आमची पूर्वजभूमि जें परशुर मक्षेत्र तिकडे आमच्या मेहेरबान डायरेक्टर साहेबांनीं मेहेरबानीनें आमची रवतगी केली असतां मात्क्यान् आह्मां आपल्या पुण्यजनमंडळीत येऊन जे दाखल झालों, व रांप्यशतकाचा प्रांतमासीं जो वरील अधिकाऱ्यांच्या कृपेने आह्मांस लाभ होत असे त्यास आह्मां आपणास वडेपणाने अंतरविलें असतां गेल्या सालीं अ मचा योगक्षेम कसा काय चालला, राजसवा सेडून लोकसेवा पत्करल्याचा आह्मांस कथा अनुताप झाला की काय, वगैरे गोष्टीविषयीं आमच्या वाचकमंडळीपैकी कित्येकांस तरी जिज्ञासा वाटण्याचा संभव आहे. तर वरील मनोवृत्तीच्या तृप्त्यर्थे कांहां मजकूर लिहिणें जरूर आहे. शिवाय सरकारी अधिकारी दरसालीं आपल्या कामाची वरिष्ठांस जशी सुनावणी करतात, त्याप्रमाणेच आर्यभूमीच्या परमव्यं चरणीं आह्मां आपली दरवर्षीची सेवा प्रेमपुरःसर अर्पण केली असतां इकडूनहि आह्मांस कांहीं गैर दिसत नाही. तर सन १८८० सालीं आह्मां आपल्या आर्यबंधूंची काय काय कामांगरी वजावला तिचा खर्चा पुढें सादर करतो—

न्यू इंग्लिश स्कूल—गेल्या वर्षी जें आह्मी लिहिलें होतें, कीं आह्मी व आमचे कांहीं विद्यालयबंधु असे मिळून एक इंग्रेजी शाळा काढणार आहों ती वरील होय. होत हल्लीं सुमारं चारशें विद्यार्थी आहेत. अभ्यास अगदीं पहिल्या बुकापासून तों म्याट्रिक्युलेशन पावेतो चालतो. सदरील परीक्षेत गेल्या खेपेस बारातून आठ उमेदवार आमच्या शाळेंतून पसार झाले, व एकास जगन्नाथ शंकरशेठजी पहिली स्कॉलरशिप मिळाली. वरील दोन गोष्टीवरून सदरील 'स्कूल'ची स्थिति बरीच लक्षांत येण्यापायची आहे. आमच्या लोकांच्या त्या कित्येक वेडगन्म कल्पना आहेत, कीं सर-

कारचा नेट असल्याखेरीज नेटिव लोकांच्या हातून ह्मणजे कोणतेहि काम उठणें नाहीं. खाजगी शाळांतील विद्यार्थ्यांस युनिव्हर्सिटी पास करीत नाहीं, सरकारी मदतीवांचून नुसत्या लोकांप्रयावर शाळा चालणें केवळ अशक्य होय, डायरेक्टर साहेबांचें नियमन, इन्स्पेक्टर साहेबांची तपासणी, वगैरे सूत्रांखेरीज गालारूप शकट चालणें ह्मणजे अगदी दुरापास्त,—या सर्व भ्रमांचा निरास 'न्यू इंग्लिश स्कूल'च्या एका वर्षाच्या कारकीर्दीवरूनहि पुरतेपणीं होण्यासारखा आहे. आमच्या शिक्षकमंडळांत एक एल. एल्. बी, दोन एम्. ए, व एक बी. ए. असे चार उपपद्धती आहेत, ही एक विशेषतः ध्यानांत ठेवण्यासारखी गोष्ट आहे !

आर्यभूषण—गेल्या वर्षाच्या उपसंहारांत मागितलेला जो छापखाना तो हा होय. यांत पूर्वेक्त विद्यालयीन मंडळीच भार्गदार असून त्यांच्या परिश्रमावर हेंहि अवाढव्य काम सुरू झालें आहे. आजपर्यंत इतर सर्व व्यापारांप्रमाणें छापखान्याचा उपयोगहि अविद्वान व अडाणी लोकच प्रायः करीत आले, आहेत. यामुळें अज्ञानध्वंसनाविषयां केवळ वज्रच असें जें मुद्रणयंत्र त्याचा प्रभाव व्हावा तितका अद्याप प्रगट झाला नाहो, तो झाला अमतां आज उघड्या माथ्यांनीं जे आपलें उन्नतत्व निर्भयपणें खुशाल मिरवीत आहेत अशा विचान्या कितीक मैनाकांस समुद्राच्या तळीं जाऊन दडून बसावें लागेल !

मराठा व केसरी—हीं दोन वर्तमानपत्रेहि वरील मंडळीच्या श्रमांचेंच फळ होत. पहिलें पत्र निवळ इंग्रजी असून तें 'ज्ञानप्रकाशाच्या' एवढें निघतें व दुसरें निवळ मराठी असून तें 'सुबोधपत्रिके'च्या एवढें निघतें. पहिलें वाचलें असतां बहुतेक मोठमोठे इंग्रजी वर्तमानपत्रे व मासिक पुस्तके वाचल्याचें श्रेय येण्यासारखें आहे, व त्यामुळें दूरदूरच्या गांवां सरकारी कामांमुळें ज्यांस रहाणें पडतें व जगांत काय चाललें आहे हें समजण्याचा ज्यांस चांगलासा मार्ग नसतो त्यांस तें विशेष उपयोगाचें आहे. दुसऱ्याचा उपयोग विशेषतः सामान्य लोकांस, ह्मणजे ज्यांस इंग्रजीचा संपर्क नाहीं, किंवा जे खंडेगांवांतून रहाणारे, त्यांस ह्याण्यासारखा आहे. त्याविषयांची जाहिरात ६६ व्या अंकाच्या मलपुत्रावर आलीच आहे, तेव्हां त्याच्या संबंधानें जास्त लिहिण्याचें प्रयोजन नाहीं.

काव्येतिहाससंग्रह—हें पुस्तक आमच्या बहुतेक वाचकांस ऐकून तरी माहीत असेलच. हेंहि आमच्या दोन विद्यालयबंधूंच्या साह्यानें आह्मी १८७८ सालापासून सुरू केलें. त्यांपैकीं एकाकडे ऐतिहासिक भागाचें ह्मणजे बखरीचें प्रकाशन आहे, दुसऱ्याकडे महारष्ट्र कवितेचें आहे, व तिसऱ्याचें आमच्याकडे आहे. या तिसऱ्या भागाच्या संबंधानें आह्मी आपलें नांव प्रकाशकांत घालणार होतो; पण नुसत्या 'निबंधमाले'वरूनच अधिकारी मंडळीचा आमच्यावर घुस्सा होता; मग 'माला'

कर्तृत्वात 'संग्रह' कर्तृत्वाचीहि आणखी भर पडली असती तर 'पौरजानपदशिक्षणा-
विज्ञात्या' महाराजांची तत्वेत आमच्यावर किती जात रहाती कोण जाणे ? आमचें
बरील पुस्तकांत अंग आहे, हें साहेब बहादुरांस पुढें वारमुखें श्रवण झालेंच असेल;
कां कां, आपल्या नियुक्त भेषपातृत्वाखेरीज कोणी कांही करतो कां काय याविषयी
माहेबांचें परम जागरूकत्व आहे. 'रासलक्ष'मधल्या आनंदगुहंत जो एकदां शिरला
त्यास जसे सारें गणगांत तेव्हापासून अंतरलेंच, त्याप्रमाणेंच मेहेरबानांच्या मंडवाच्यांत
शिरून ज्यानें डिपार्टमेंटाला एकदां आपला देह वाहिला त्यानें मग दुसरी तिसरी
भानगड कांही करतो उपयोग नाहीं. कायद्याचा अभ्यास करणें, वर्तमानपत्रास मजकूर
पाठविणें, मासिक पुस्तक वार्तावर्णे, लोकसभांनास जाणें, हे सारे निवळ बदमाशीचे
प्रकार ! वरील घोर अपराधांच्या संबंधाने माहेबांम कोणाच्या संबंधाने बातमी
मिळाली पुंर, कां लागलीच काळें पाणी ! !

चित्रशाला—आमच्या वाचकांपैकी किंमतीस माहीत असेलच कां, 'काव्ये-
तिहासा'च्या तिसऱ्या अंकांत नाना फडणवीसाची लहानशा रंगीत तजबिरी घातली
होती तो चित्रशाळेंचा आरंभ होय. तेव्हापासून सुधारणा होतां होतां हल्लीं रामपंचायतन,
शिवपंचायतन येथपर्यंत मजल येऊन ठेपली आहे. या तजबिरीचें काम कोणत्या तऱ्हेचें झालें
आहे हें अक्षां स्वतः सांगण्याची आज गरजच उरली नाहीं. इजारां प्रती उडून दूरदूरच्या
गावांहूनहि त्यांजविषयीं प्रतिदवशीं मागण्या येत आहेत. असो; या उद्योगाच्या
संबंधाने आमच्या वाचकांस विशेषकरून एवढीच एक गोष्ट कळवायाची आहे कां,
आमच्या इतिहासप्रसिद्ध पुरुषांच्या भाति चित्रकाळ रहाव्या एवढ्याकरितां मुळां हा
कारखाना आझी काढला, व हल्लीं वरील तजबिरी जेवढ्या पैदा झाल्या तेवढ्यांचा
आझी संग्रहाणें करून ठेवला आहे; तर आमच्या शोधक भित्तीनां आणखी कांही शोध
लागल्यास आझीस वरदी यावा. वरील ऐतिहासिक मंडळी अवकाशानुसार हातां
जेण्याचा आमचा इरादा आहे.

किताबखाना—या नांवाचें येथें बुधवार पेठेंत आमचें दुकान आहे. यांत
चित्रशाळेंत तयार झालेलीं चित्रें, व इंग्रजी, मराठी आणि संस्कृत या तिन्ही भाषांतील
पुस्तकें विक्रीस ठेविलेलीं आहेत. सदरील पुस्तकांची यादी यापूर्वीं एकदां एका अंका-
बरोबर आमच्या वर्गणीदारांकडे आलेली होतीच. आतां लवकरच पूर्वापेक्षा मोठी व
संदस्तर याद आझी तयार करणार आहों. तिच्या आरंभीं सदरील दुकान स्थाप-
ण्याचा उद्देश वगैरे सर्व आमच्या देगबंधूस आझी सविस्तर कळविणार आहोंच, यास्तव
येथे कांही जास्त लिहीत नाहीं.

तर याप्रमाणें ही उद्योगपरंपरा आझी उपस्थित केली आहे. हिचें वरच्या
इतकें दिग्दर्शनच तूर्तच्या प्रसंगीं पुरे आहे; तिचा जसजसा विस्तार होईल तसतशी तिज.

विषयांची हकीकत आमच्या देशबंधुंस कळत जाईलच, आता यास्तव सरतेशेवटी एक गोष्टीविषयी मात्र थोडासा उल्लेख करून वाचक मंडळीची रजा घेतां. ही गोष्ट एवढीच की, आम्हां हा जो नवा पसारा घातला आहे, यापासून तूर्त जरी मोठसा फायदा दिसणार नाही, तरी आजहि वरील बहुतक उपयोग फलोन्मुख झाले पाहिजेत, व लवकरच हे आमच्या पूर्वस्थितीचें आझीस स्मरणाह होऊं देणार नाहीत, अशा आझीस पुरती उमेद आहे. निदान सध्यांची इतकी तरी स्थिति आहे. कीं आम्हां मेंदेंवानांच्यः पायांस अंतरलां या गोष्टीचा आझीस अनुताप होण्यास शक्यचित्ताह कारण उरलें नाही. राजसेवारूप खडतर जर्मानीला स्वातंत्र्यदाह्याचा नस्कार लावून व स्वतःस हीनत्व आणणाऱ्या नानाविध श्रमांना तिची प्रसन्नता संपादण्याचा संटाटोप करुनाई तें पळतें पीक आमच्या पदरां कधीहि पडलें नाहीं, तेंच आतां स्वातंत्र्याचा अपहार न होतां व पहिल्यासारखी हमालाची दगदगहि न पडतां हंगामाच्या वेळीं खुशाल आमच्या धरीं आपल्या पायांनीं चालून येत आहे. तर परम लाभप्रद व उन्नतिप्रद अशी जी ह्या आर्थभूमीची सेवा तिजकडे दिवसेंदिवस तिच्या बाळगोपाळांची मनःप्रवृत्ति होत जावो अशी 'सत्यसंकल्पदात्या' प्रभूगर्शां उत्कंठापूर्वक प्रार्थना करून याच भरतवाक्यानंतर जव निकेत अंतर्धान पावतां !

लोकहितवादी.

यदा किंचिज्ज्ञोदं द्विप इव मदांधः समभवं
तदा सर्वज्ञोऽस्मीत्यभनदवलिप्तं मम मनः ।*

नीतिशतक.

अंक ६४. (१) विषयोपन्यास. (२) लोकहितवादी. (३) त्यांच्या ग्रंथांचें सामान्य स्वरूप. (४) त्यांतोळ भर्त. (५) ग्रंथरचनेचा उद्देश.

१. वरील नांवावर प्रसिद्ध झालेले पांचसात ग्रंथ आमच्याकडे आल्याला बरेच दिवस होऊन गेले. त्यावर अभिप्राय यापूर्वीच यावयाचा, पण अनेक कारणास्तव तसें करतां आलें नाहीं. एक तर मोरोपंथाच्या कवितेवर आमचा निबंध चाललाच होता, यास्तव तो मधेंच टाकून दुसरा घेतां येईना. दुसरे, सदरील विषयहि लहानांतला नव्हे; लोकहितवादींचे अनेक लेख समग्र वाचणें द्वाणजे सुद्धा जबरदस्तच काम, मग त्यावर यथास्थित विवेचन करण्यास तर किती वेळ व किती श्रम पाहिजेत ! यास्तव पंतांची अगोदर बोलवण करून कीर्तिमंदिरांत त्यांचा यथोचित सन्निवेश झाल्यावर मग राववहादुरांची भेट सावकाश व निर्वेध घ्यावी असा संकल्प केला.

१. "जेव्हां मी अव्यक्त होतो तेव्हां हत्तीसारखा मदांध होतो, आणि मी सर्वज्ञ आंढ असा माझ्या मनाला गर्भ झाला होता ।"

तिसरे कारणाहे आतां परिष्कृत करण्यास हरकत नाही, कीं जोपर्यंत आमच्या पायांत राजसंघर्षाची मोठी बिडी होती तीपर्यंत राववहादुरांच्या ग्रंथगद्दनांत अनिरुद्ध संचार करण्यास व त्यावर यथास्थित कुठारप्रत्येक करण्यास बरीच अडचण होती. यास्तव ती तुम्हाने निरंकुशत्वाचा अंगीकार केल्यावरच वरील कार्यास हात घालावा हें बरें दिसलें.

२. लोकहित व दीर्घ स्वदेशहितार्थ उद्योग करूं लागल्यास आज सुमारे चाळीस वर्षे होत आलीं. इतक्या काळांत देशाच्या सुधारण्याच्या निमित्ताने ज्या ज्या उलाढाली झाल्या त्या सर्वांत हे आपल्या नामाभिधानाप्रमाणें प्रमुखत्वाने वागत आले आहेत; व अद्यापि त्यांचे उतार वय झालें असतां व राजसेवेचा भर त्यांच्या डोईवरून उतरला असतां त्यांचा लोककल्याणनिमित्तक उद्योग अव्याहत चालू आहे. जुन्या रीतीप्रमाणें द्वादशे द्वागजे अशा वयांत राववहादुरांनीं एखादे क्षेत्र पाहून तेथें 'हरि हरि' द्वागज कालक्षेप करावयाचा, व आमच्या आवाचीन मंडळीच्या पद्धतीप्रमाणें पाहिलें तर चहा, काफी, लायबरी, समाज, इतक्यांत कायतें सदोदित गुरफटलें असायाचें; पण त्यांचे कन फार वेगळ्या तऱ्हेचे आहे. दहा गेल पांच राहिले आतां आपलें काय उरलें आहे, स्वस्थ कांठें तरी वमून राहिलेले चार दिवस सुखा समाधानानें वाढावे, संतान झाली, संघत झाली, संसार आटपला, आतां आजवर कष्ट करून जोडलें भोगवें, आतां कांठें जा दगदग करायला, — इत्यादि जे नाउमेदीचे व सुस्तपणाचे उद्गार चाळीशीच्या सुमारासहि आमच्या देशांतलें मंडळीचे मामान्यतः निघूं लागतात, त्यांतलें विलकूल वारें एन साडीच्या अमलांतहि प्रस्तुत ग्रंथकाराचे ठिकाणीं आढळत नाही. देशहितार्थ उलाढाल करण्याविषयीं हव्यास, ग्रंथरचना, सभापाडिय वगैरे विषयीं होस हीं सर्व नव्या दमाच्या तरुण बांडांतहि आढळणार नाहीत अशी या वयातील पुरुषाचे ठायीं अज घटकेल तरतरीत आहेत. सारांश, लोककल्याणाच्या निमित्त सतत दीर्घकाल परिश्रम करणें व या कामाविषयीं सदोदित उत्साह वाळगणें, या गोष्टीच्या संबंधानें सर्वांनीं व विशेषतः आमच्या अलीकडील कमकुवत मंडळीनें राववहादुरांचा किता पंगे अत्यंत उचित होय.

आतां हें खरें आहे की, वरील आस्थापूर्वक उद्योगाशीं व उत्साहाशीं इतर अनेक गुणांचे साहचर्य जसें असायाला पाहिजे तसें प्रस्तुत व्यक्तीचे ठायीं आढळत नाही. खरा लोककल्याणेच्छु व देशभिमानी पुरुष द्वादशे द्वागजे त्याचे ठायीं पराकाष्ठेची निस्पृहता वागत असली पाहिजे, तो वचनाचा धड असला पाहिजे, व कसलोंहि संकटें आलीं, किंवा जीवितसंशयाचा जरी प्रसंग येऊन ठेपला, तरी त्यानें डगमगनां उपयोगीं नाही. या थोरल्या कसोटीला लावले असतां आमच्या देशांतले थोडे व देशहितेच्छु तोंतून पार पडतात, व सदरहू प्रमाणेंच प्रस्तुत लोकहितवादींचीहि स्थिति आहे. त्यांनीं ठायीं या देशाचे कल्याण व्हावें ही इच्छा जरी पूर्णपणें वागत

आहे, व आजपर्यंत अनेक कार्यांत त्यांनीं शक्यनुसार आपला वांटा जरी बराच उचलला, तरी अनेक प्रसंगां मागील पिढीच्या मंडळींस जें अपयश आले त्याचे हाह अंशभाक् झाले हें लोकविश्रुतच आहे. याशिवाय वरील आयशःहूनहि लोचनप्रव व लोकहितवादी या नांवाला न साजणारे असे आचरण त्यांच्या हातून अनेक प्रसंगां घडले आहे हेंहि सर्वप्रसिद्धच आहे. या आचरणाचा वाच्यता येथें करण्याचे योजन नाहीं कां का, लोकहितवादींच्या लैकिक वर्तनावर आधीस चर्चा करण नाहीं, ग्रंथ-कर्तृत्वाच्या नात्यानेच आम्ही त्यांविषया मुख्यतः लिहिणार आहो. तरी लोकहितवादींचे पूर्ण स्वरूप लक्षांत घेण्यास वरील दिग्दर्शन अवश्य हाय. यस्तव ते करून आतां मुख्य विषयास लागतो.

३. लोकहितवादींनीं गेल्या चाळीस वर्षांत हजारों ठिकाणां भाषणें केली आहेत, व शेंकडों लख वर्तमानपत्रांत लिहिले आहेत. ग्रंथ हें नांव सर्वथा शांभय सारखी स्वतंत्र, ठाकठिकीची, सविस्तर रचना त्यांच्या हातून अद्याप झालेली नाहीं. जो मजकूर जसा बोलावा तसाच तो लिहून छापण्याला पाठववा हाच त्यांचा क्रम आजपर्यंत चालत आला आहे. असे फुटकळ लेख एकत्र करून ते त्यांनीं 'निबंधसंग्रह' या नांवाने छापून प्रसिद्ध केले आहेत, व ठाणें मुंबई वगैरे ठिकाणां दिलेली व्याख्यानेहि कांहीं छापबिली आहेत. पंचवीस तीस वर्षांपूर्वीहि सुबांध व सार्धा निबंधरचनेची पद्धत लोकांस हितावह होतां हे खरें; कारण एकंदर लोकसमुदायांत त्या नेळेस विवेचा प्रसार नुकता कोठें होऊं लागला होता. सरकारानें लोकशिक्षणाकडे चांगलें लक्ष देऊन लोकांत लिहिण्यावाचण्याचा प्रघात सुरू केला होता, व त्यामुळे ज्ञानाची अभिरुचि त्यांचे ठायी उत्पन्न होऊं लागली होती. अशा समयास 'निबंधसंग्रह' तल्यासारखे लेख लोकांच्या नुकत्या जागृत झालेल्या विचारशक्तीस चांगलें खाद्य होतें. पण वरील निबंध सध्यांच्या स्थितीला ह्मटले ह्मणजे ज्यानीं आलेल्या मनुष्यास जसे बोंडलों भरभरून दुध पाजावे त्यासारखेच एकंदरीने होत. ज्या वयांत भरभक्कम पंलेच पंले उठायाचे किंबहुना शक्यनुसार चरव्याच्या चरव्या तोंडाला लागायच्या, त्या काळाला हे लुटपुट्टीच्या खेळांतल्यासारखे छोटे छोटे लेख काय उपयोगी ! ज्यास अर्वाचीन विवेचा बराच संस्कार झाला आहे, तो जर प्रस्तुत ग्रंथकाराच्या बड्या नांवास भुलून त्यानें निर्माण केलेल्या ग्रंथरूप महासागराचा

१. लोकहितवादींनीं भलीकडे कांहीं मोठाले ग्रंथ केले आहेत खरे; पण तेहि प्रायः भाषांतररूपच असून ग्रंथकर्त्यांचाच त्यांतील भाग ह्मटता ह्मणजे एका अंगची भली मोठी प्रस्तावना व दुसऱ्या अंगची लांबचर्चाच परिशिष्टे हा होय. तेव्हां एकंदरीत पहातां वरील आक्षेप अजूनहि लागू पडणाराच आहे.

२. 'निबंधसंग्रह'च्या आरंभीं ग्रंथप्रकाशकाने 'सचना' या मद्रासाची पर्वा न मजकूर घातला आहे—
(पुढें चालू.)

प्रथमांश जां 'निबंधसंग्रह' या नांवानें प्रसिद्ध झाला आहे त्याचें अवगाहन करूं लागेल, तर त्यास या महासमुद्राचा उथळपणा पाहून आश्चर्य व खेद होई वाटल्यावांचून रहाणार नाहीत. ब्राह्मदत्ताच्या बळ्या घरांत मोठ्या प्रयासानें प्रवेश करून विचारा शर्विलक जसा निराश होतसाता माधारा जाण्यास निघाला, त्यासारखीच बहुधा बऱ्याच नाचकांची नाउमेद रावबहादुरांच्या लेखसमुदायाच्या योगानें होणारी आहे. आतां एवढें खरें आहे, का वरील समूहांतांही माहितीच्या गोष्टी जागोजाग बऱ्याच सांपडतील, कांहीं ठिकाणीं मामिकपणाचें लिहिणें आढळेल, आणि शुद्ध मराठी भाषा व सुबोध भाषापद्धति यांचाहि लाभ होईल, पण एवढ्या सागरांत दुर्बल्याचें बीज एकंदरीत पहातां फारच थोडें होईल यांत संशय नाही. ग्रंथाची योग्यता सामान्यतः पहातां दोन प्रकारांनीं धरली जाते. एक त्यांत नवा मजकूर नरी असावा, किंवा जुनाच असला तर नव्या तऱ्हेनें मराी तो लिहिजेला असावा पण 'निबंधसंग्रहा'दि ग्रंथांत दोन्ही प्रकार आढळत नाहींत त्यांत दाखल केलेले अभिप्राय तीस चालीस वर्षांपूर्वीं काय नवे वाटले असतील ते असोत, पण हल्लींच्या काळांत तर ते आबालवृद्धांस श्रुत असल्यामुळे केवळ चर्चित-चर्चरूप झाले आहेत. शिवाय ते कांही नव्या पद्धतीनें सांगितले आहेत ह्याणांचे तर तसेंहि नाहीं. दयानंदजांच्या व्याख्यानांत जसा त्याच त्या कोठ्या सतरा वेळां ऐकण्यांत येतात, किंवा पाश्चांच्या ग्रंथांतून, भाषणांतून, बगैरे तेंच तेंच पोकळ पांडित्य शंभर वेळां आढळतें, त्याचप्रमाणें रावबहादुरांच्या व्याख्यानांतून व लेखांतून एकाच प्रकारचा पोष सदोदित आढळतो. ब्राह्मण लबाड, ब्राह्मण मूर्ख, ब्राह्मणांनां देश बुडविला, पंडितांनीं साता समुद्रांविषयीं शोध केला नाहीं, हिंदु लोक ह्याणजे मंडरें, संस्कृत विद्या येथून तेथून अप्रयोजक व वेडगळ, तिची हल्लींच्या काळांत कवडीचीहि योग्यता नाहीं, धर्माची स्थिति फार खराब झाली आहे, नवा धर्म तयार केला पाहिजे, जुने शास्त्रीलोक व भट्टे हीं सर्व मेलीं पाहिजेत, त्यांस छदाम उत्तलून देणें ह्याणजे निव्वळ पाजीपणा, एतद्देशीय राजेरजवाडे सर्व पशु, भटमिक्षुक लायजरांत गेऊन ज्ञानसंपादन करीत नाहींत, ग्रंथास उत्तेजन देत नाहींत, पुनर्विवाह सुरू झाला पाहिजे, विलायतेची महायात्रा करून आलेल्यास सर्वांनीं अप्राप्त दिलें पाहिजे, कर्मकांडाच्या

“या विद्वान् ग्रंथकाराचे परोपरीच्या विषयांवरील शोध व विचार पाहून कोणासहि नवल वाटल्यावांचून रहाणार नाहीं. अलीकडे नोद्वे विद्वान् बहुन असतील व यांहूनहि अधिक विद्वान् असतील, पण त्यांनीं असे अनेक विषयावर स्वार्थ विचाराचें लक्ष लिहिलेले कोठें आढळत नाहींत; आणि या परोपकारी व लोकहितवादी गृहस्थाने जाति, धर्म, शास्त्र, आचार, राज्य, सौकर्यवद्धार इत्यादि विषयांवर निर्भीडपणाने रास्त विचार दर्शवून एक महासागराप्रवृत्ती लेखांचा मांडा करून ठेविला आहे व तो सर्व प्रसिद्धीस येण्यास हा प्रथमचा दृष्टशक्ती यांचे हाणून हा ग्रंथ मनाचे आदराने पाल्य पात्र होईल यमा धरंयमा आहे.”

खटपटांत विलकूल अर्थ नाही. सर्व गुणांचें परम निधान ह्मणजे काय ते इंग्रज लोक. इ० इ०—हें सर्व भारूड लोकहितवादींच्या ध्यानीं मनीं आज चाळीस वर्षे वागते आहे; व ग्रंथ असो, निबंध असो, भाग असो, कोणताहि विषय असो, तरील तत्त्वांचा त्यांत प्रवेश झाल्याखेरीज व्हावयाचेंच नाही ! सारांश, ज्याप्रमाणें रामलस हा आपल्या जुन्या गुरूच्या तत्त्वज्ञानास कंटाळून ह्मणाला की, याचा उपसंग नाझ्या-माणें अद्यां काय ह्मणून ? यानें जे मला शिकविले ते लज्जनपर्णा मला आवडतें खरें, पण तें त्या वेळेस नवें होतें ह्मणून; पण आतां त्याच ज्ञानांतून मनास आनंद वाटणें ह्मणजे तें जेव्हां मात्स्यान विसरून जावें तेव्हां !—अशीच प्रायः अर्वाचीन बाचकांची लोकहितवादींच्या मताविषयीं समजूत आहे, व ती अप्रत्यर्थ आहे असांह बहुधा थोड्यांसच वाटेल.

४. आतां लोकहितवादींनीं आजपर्यंत आपल्या लेखांतून जीं शनावधि मनें प्रगट केलीं आहेत त्या सर्वांवर यथास्थित विवरण करणें ह्मणजे 'निबंधसंग्रहा'-सारखाच अवाढव्य ग्रंथ होणार. यास्तव तें तर विस्त रभयास्तव करतां येत नाहीच. शिवाय कित्येक मतांवर आज चर्चा करण्याचीहि जरूर राहिली नाही, कारण त्यांचा शुष्कपणा कालगत्या ठरला जाऊन आजला त्यांच्या संबंधानें कोणीहि भ्रमांत पडणार नाही. इंग्रजी विद्येचा नुकताच संस्कार झाल्यानें अवतरणभूत भर्तृहरिवचनाप्रमाणें किंवा पोपच्या सर्वप्रसिद्ध सुभाषिताप्रमाणें पाश्चात्य विद्यारूप वारुणीच्या पहिल्या दुरव्यावरोवर आमची विद्वान् मंडळी झिंगली जाऊन त्या अमलांत स्वदेशविषयीं, स्वधर्माविषयीं, आपल्या गीतीभक्तीविषयीं वगैरे जें भयंकर पांडित्य त्यांच्या तोंडावाटे उचेंवळत असे, त्यास अलीकडे पुष्कळच उतार पडला आहे. उत्तूं जाऊं लागणारें दूध जसें जलनुषारानें उपशम पावतें त्याप्रमाणें सुविचार व अनुभव यांच्या झटक्या-सरशी वरील पांडित्याच्या कहरानें पुष्कळच उलट खाली आहे. ही कलनी कळा दिसूं लागण्यापूर्वीं आमची मंडळी किती बहकली होती याचा मासला पहाणें असल्यास प्रस्तुत ग्रंथकाराचे पहिले पहिले लेख, तसेंच 'पुण्याचें वर्णन', 'घाशीगम कोतवाल', जोतीवाकृत 'गुलामगिरी' वगैरे ग्रंथ पहावि. या ग्रंथांतून मोठमोठ्या बलवत्तर ह्मणून ज्या कोठ्या दाखल केल्या आहेत त्यांच्यानें आतां एखादें पोरहि फसणार नाही. असो; तर याप्रमाणें राववहादुराच्या जुन्या लेखांतील कित्येक मतां-विषयीं थेंबें मुळींच विचार करावयाला नको. यास्तव हल्लींच्या काळींहि जीं लोकांस भ्रमांत पाडण्यासारखीं आहेत त्याविषयींच मुख्यतः विवेचन करूं.

'निबंधसंग्रहा'त एक विषय धरून त्यावर जें काय लिहावयाचें तें एके ठिकाणीं लिहिलेलें आहे असें नाही तर अनेक विषयांचा ऊहापोह अनेक ठिकाणीं केला आहे. सदरील लेख हे वर्तमानपत्रांतून प्रसिद्ध झालेले असल्यामुळे ज्या प्रसंगास जे मनांत

आले तें त्या वेळेस लिहून दिलें आहे. अशी अव्यवस्था असल्यामुळें ज्यास लोक-हितवादाचीं एखाद्या विवाक्षित विषयावर समग्र मतें द्यावीं असतील त्यास तीं एका मद्राखाळीं आढळतील असें नाहीं; तर 'त्रिस्थली यात्रा' या द्वर्णाप्रमाणें कांहीं भाग एका निबंधांत व कांहीं भाग विषयांतररूपानें दुसऱ्या निबंधांत असा प्रकार आढळेल. अशा प्रकारच्या व्यवस्थेमुळें पुढील विवेचनांत रावबहादुरांच्या लेखांचा निर्देश करतां येणें शक्य नाहीं. यास्तव वरील अवाढव्य रचनेवरून जीं त्यांचीं मतें आमच्या लक्षांत आलीं त्यांवर सामान्यतःच विवेचन करणें प्राप्त आहे.

१. प्रस्तुत ग्रंथकारानें 'लोकहितवादा' हें नांव धारण करून निबंधरचना करण्याचा एवढा उद्योग कां पतकरला याचें कारण उघडच आहे. आमच्या सरकारानें कांही अंशां औदार्याच्या बुद्धीनें व कांहीं अंशीं आपमतलबानें इकडील लोकांस सज्ञान करण्याचा जेव्हां उद्योग सुरू केला, तेव्हां उपदेशाच्या अंतां अजुनास जसें झालें, कीं अथास्य तत्त्वेषु कृतेऽवभासे समुन्मिर्मालेव चिराय चक्षुः ॥

"नच्चांचा बोध होऊन त्यांचा प्रकाश त्यांच्या अंतर्गामां पडला असतां फारा दिवसांनीं जशी दृष्टि यावी तसें त्यास होऊन गेलें," तसा प्रकार आमच्या इकडील मंडळींचा झाला. आमच्या पूर्वजांच्या घ्यानीं मनींहि नव्हत्या अशा शेंकडां गोष्टी त्यांस कळें लागून इंग्रजी विद्येचा अपरंपार सागर त्यांस दृष्टिगोचर झाला. या सागरांत जे आभर्निविष्ट होऊन त्यांचें अवगाहन करूं लागलां ते परम धन्य होत यांत कांहीं गंशय नाहीं, व आमच्या देशाचा जुलमां अंमलदारांच्या पायीं कितीहि हानि झाली तरी तीं वरील सागराच्या वळावर कालेंकरून तरी भरून येईल असा आत्मांस पूर्ण भरंवसा आहे. या भावी फलाचे सूचक अंकुर सध्यांहि दृष्टीस पडूं लागले आहेत."

२. इंग्रजी विद्येच्या प्रभावाचे वर्णन मेकॉलेनें आपल्या एका भाषणांत येणेंप्रमाणें केले आहे—

"And thus I am brought back to the point from which I started. I have been requested to invite you to fill your glasses to the Literature of Britain: to that literature, the brightest, the purest, the most durable of all the glories of our country; to that literature, so rich in precious truth and precious fiction; to that literature which boasts of the prince of all poets; and of the prince of all philosophers; to that literature which has exercised an influence wider than that of our commerce, and mightier than that of our arms; to that literature which has taught France the principles of liberty, and has furnished Germany with models of art; to that literature which forms a tie

(पुढें चालू.)

असा; पण वरील मंडळीचें काय झालें, कीं वरील सागराच्या दर्शनानें त्याच्या अवगाहनाविषयी उत्कट इच्छा व उत्कंठा जी त्यांचे ठायी उत्पन्न व्हावयाची ती न होऊन बहुतेकजण कांठच्या चिखलांत रेंदाळांत मात्र अडकून राहिले. वरील जलाशयांतील रत्नांचा लाभ अर्थातच गाढ अवगाहन करणारांस मात्र हावयाचा; तो वरील कांठच्या पोहणारांस कोटून होणार ? यान्वय त्यांचे ठायी असा दुमेतांचे व दुराग्रहांचे जाल मात्र सांठलें. आपला देश ह्मणजे क्यडान्या मोग्याचा, मौर्याची व सदाचरणाची आपले इकडे कहीं वार्ताहि नाही; हिंदुधर्मीगाम्या अण्णोजक व अनर्थकारक धर्म आजपर्यंत पृथ्वीच्या पाठावर कोणताहि झाला नसेल, आमच्या चाली ह्मणजे सरासरी रानटीपणान्याच. खरी विद्या काय ती श्रृंगीत, पूर्वीचे साधन शहाणे एकीकडे व अलीकडेचे पहिले वृक शकणारे पोर एकीकडे,—इत्यादि शेंकडें मते वरील कर्दमपानाच्या दुष्ट संस्कारानें आमच्या अर्वाचीन पंडित मंडळीस चिकटून राहिली. हाटलें आहे—

अगाधजलसंचारी नो गर्व याति रोहितः ।

अंगुष्ठोदकमात्रेण शफरी फर्फरायते ॥

“देवमासा हा समुद्राचा नेहमी ठाव घेणारा, पण त्यास त्यावद्दल गर्व होत नाही; पण आंगठा बुडेल न बुडेल अशा लहानग्या डबक्यांत राहून वेडकी डौलानें शब्द करते !” तर राववहादुरांनीं आपली लेखणी चालविण्यास जी सुरवात केली ती वरील समयास होय; ह्मणजे नूतनलब्ध पाश्चात्य विद्येच्या अंजनशालेकें जेव्हां त्यांची दृष्टि साफ झाली व पूर्वींचे अज्ञानपटल एकदम दूर झालें, तेव्हां आपणास ज्या नव्या गोष्टी समजल्या व जीं नवीं मते आपले ठायी बिंबलीं त्यांचा लाभ आपल्या देशवांधवांस करून द्यावा अशा हेतूनें त्यांनीं लोकहितवादित्वाची दीक्षा स्वयमेव धारण करून लोकाज्ञानाध्वंसनाचें परम साधन जीं लेखणी तिचा अंगीकार केला. प्रस्तुत ग्रंथकारानें आपला उद्देश एके ठिकाणीं स्पष्टपणें लिहिला आहे, यास्तव त्याचा येथें उतारा घेतों—

closer than the tie of consanguinity between us and the commonwealths of the valley of the Mississippi; to that literature before the light of which impious and cruel superstitions are fast taking flight on the banks of the Ganges; to that literature which will, in future ages, instruct and delight the unborn millions who will have turned the Australasian and Caffrarian deserts into cities and gardens. To the Literature of Britain, then ! And wherever British literature spreads, may it be attended by British virtue and by British freedom !”

“पत्र नंबर १००.”

शत पत्रांचा इत्यर्थ.

‘विनंती’ विशेष. मी आपले श्रम या पत्रांत संपूर्ण करणार. यास्तव या लिखित पत्रशतकाविषयी काही सुचवितो. आज दोन वर्षे मी लोकांस त्यांची स्थितिरीति बशी आहे ती अगदी भीड न धरितां उघड करून सुचविली. त्यांत एखादें अक्षर अधक उणें, शुद्ध अशुद्ध, कोणास वाटलें तर त्याणीं क्षमा करावी. माझे जिवार्ची पर्का खात्री आहे कीं, जो कोणी या पत्रांचें अवलोकन करील आणि विचार करून पाहील त्यास प्रत्येक शब्द खरा आहे असें वाटेल. लोकांहितवादीनें कोणाची मजुरी पत्करली नाहीं. कशाची अपेक्षा, आशा किंवा इच्छा धरली नाहीं. कोणाचे सांगण्यावरून व शिकविल्यावरून कुत्रिम वर्णन केलें नाहीं. लाभावर किंवा द्रव्यावर नजर देऊन कीर्ति व्हावी या हेतूनें लिहिलें नाहीं. इतके श्रम जे केले ते फक्त लोकांस त्यांची वास्तविक स्थिति बशी आहे ती कळावी, त्याणीं सुधरावें, त्यांस इहलंकां सुखशुद्धि व्हावी, परलोकाचें साधन घडावें, व आपले बहुत काळापामून दड प्रद झाले आहेत त्यांपैकी काहीं अविचारानें व काहीं मूर्खपणाने जडलेले आहेत ते कमी व्हावे किंवा नहीसे व्हावे इत्याच हेतूनें मी यथामतीनें व स्वइच्छेनें वेदनावाचून श्रम केले आहेत. व जितकें लिहिलें आहे तें अक्षरशः खरें खरें निवडून विचार करून काळजीनें लिहिले आहे. हें सर्व लोकांस नजरा आहे. हें लिखितशतक कोणी बाळगेल अथवा मोडी छापून मुलांस लिखितासारखें वाचण्यास दिलें तर बहुत नफा होईल. यास्तव या ग्रंथावर लोकांहितवादी आपली सत्ता ठवीत नाहीं. पाहिजे त्याणीं ती पत्रे छापून प्रगट करावीं. कितीएक प्राचीन काळचे लोकांस कितीएक लोकहितवादीचां मतें विपरीत व हिंदुधर्मास त्रिद्विध भासतील, परंतु तो त्यांचा मिथ्या भास आहे; कारण कीं, त्यांत हिंदु धर्मास काहीं विपरीत नाही. फक्त मूर्खपणास मात्र विपरीत आहे. याविषयी विचार केला तर खात्री होईल.”

“माझे मागणें सर्व लोकांस आहे कीं, मी जें लिहिलें आहे याचा विचार करून पहा. तुमच्या चांगल्या वाचून त्या लिहिण्याचा हेतु नाहीं. तुमचें कल्याण व्हावें ह्यापून मी इतकें व तुमच्या चुक्या वगैरे उघड करून दाखविल्यात राग राष येईल हे मी मनांत ठाणें नाहीं. कारण कीं, माझी उक्ता तुमच्या सुधारण्याकडे आहे. माझे अंतःकरण सर्व निकड आहे. यास्तव मी जें लिहिलें आहे त्याचा तुझी विचार करावा. कारण कीं, ज्याणें तुमची सेवा एकनिष्ठेनें व निष्कपटपणानें केली त्याजवर तुमची इतराजी नसावी. किंबहुना तो काय बोलतो हें तरी मनन करावें. अस्तु. तुमची आमची गांठ आज दोन वर्षे सतत हाती याचा मला मोठा आनंद सर्वकाळ वाटेल. सर्वांनीं कुशलोभ असो यावा हे विनंती.”

प्रस्तुत विषयाच्या विवेचनास बरील उपोद्घात बस आहे, असें आद्दास वाटते. त्यावरून प्रस्तुत ग्रंथकाराविषयी कोणास कदाचित् माहिती नसल्यास ती थोडी बहुत होऊन त्याच्या ग्रंथरचनेचा उद्देश व तिनें सामान्य स्वरूप हीं दोन्ही कळून येतील. आतां एवढेच सांगून पुढें करतो कीं, लोकहितवादींचा उद्देश जसा लोकांत यथार्थ व ज्ञानप्रसार करण्याविषयीचा होता व अद्याप आहे, तशीच आमचीहि गोष्ट आहे. शिवाय हे ज्ञान भासरूप किंवा मिथ्या नसतां ते यथार्थ व सत्य असावे असाच आमचाहि संकल्प आहे. जाणूनबुजून खोटे मत प्रसिद्ध केल्याचें किंवा त्याचा अभिमान धरल्याचें आमचें आद्दास तरी माहीत नाही, व कोणी तसा आरोप केलेला आमच्या पहाण्यांत किंवा ऐकण्यांत आला असता त्याचें यथार्थते आमच्याकडून निरसन होत जाऊन प्रमंभोपात्त प्रतिपक्ष्याची कोटींहि आद्दास घेतलेली आहे. आतां दोघांच्या नजरेस जी गोष्ट आपापल्या तऱ्हेनें खरी वाटते तींत भेद कां पडावा असें कोणास कदाचित् वाटेल. पण हा मतभेद मनुष्यस्वभावासच लागला आहे असें समजावें. लोकांत जसें रुचिवैचित्र्य आढळतें तसेंच मतवैचित्र्य हेंहि दृष्टीस पडावयाचेंच. फार तर काय, पण आपापल्या ठिकाणांहि समजुतींचा फेर किती होत असतो ! तर याप्रमाणेंच पहातां लोकहितवादींच्या व आमच्या काळांतील अंतर, त्या वेळची विद्यापद्धति, या वेळची विद्यापद्धति, तेव्हाची देशस्थिति, आजची देशस्थिति, इत्यादि गोष्टी क्षणभर घ्यानांत आणल्या असतां, ज्या गोष्टी रावबहादुरांस व तत्कालीन लोकांस युक्किडच्या सिद्धांतासारख्या वाटत होत्या, त्या आतां आद्दास फार निराळ्या तऱ्हेनें भासूं लागल्या आहेत यांत कांही आश्चर्य नाही; दर एक पिढींत शेंकडों विषयांवर याप्रमाणें मतांतर होत जाणें हा सृष्टिक्रमच आहे, व हें मतांतर कोणत्याहि प्रकारें अनिष्ट नसून लोकांच्या विवेचनशक्तीचा प्रवाह अप्रतिबद्ध होतसाता चालू आहे. याचें हें अत्यंत अभिनंदनीय निदर्शन होय ! असा; तर रावबहादुरांनीं आमच्या कडे आपले ग्रंथ परीक्षणार्थ पाठविले, याबद्दल त्यांचे आभार मानून व एक दोन वेळां आमचा अभिप्राय प्रगट करण्याविषयी त्यांनीं आद्दास सूचनाहि केल्या त्यावरून प्रदर्शित होणाऱ्या त्यांच्या प्रांजल बुद्धीची तारीफ करून हा नमस्कृतिरूप अंक संपवितों.

कस्यात्यंत सुखमुपनतं दुःखमेकांततो वा
नीचैर्गच्छत्युपरि च दशा चक्रनेमिक्रमेण ।

‘भेषद्वत’.

१. “सदोदित सुखी किंवा सदोदित दुःखी असा कोण आहे ? चाकाच्या धांवप्रमाणें मनुष्याची स्थिति ही बरेचवर बर खालीं होतच असते !”

अंक ६५—(१) प्रस्तुत अंकाचा विषय. (२) देशाची निकृष्ट स्थिति. (३) अशा स्थितीचीं दोन स्वरूपे. (४) त्यांपैकीं दुसरें आपल्या देशास लागू. (५) बरील स्थिति प्राप्त होण्याचीं कारणे.

१. मागील अंकांत लोकहितवादांच्या ग्रंथांचें सामान्य स्वरूप कोणत्या प्रकारचें आहे तें सांगितलें. आतां त्यांत अनेक विषयांवर जीं मते त्यांनीं प्रगट केलीं आहेत त्यांविषयीं विचार करावयाचा. हीं मते व्यवस्थेवर दाखल केलीं नसल्यामुळे अर्थातच त्यांचा निर्देश करतां येत नाही. तरी तीं त्यांच्या बहुतेक ग्रंथांतून आढळत असल्यामुळे व सामान्यतः सर्वांस माहीत असणाऱ्यांपैकींच असल्यामुळे त्यांचा निर्देश करणेंहि तादृश आवश्यक नाही. यास्तव त्यांच्या यथार्थत्वाविषयीं येथें सामान्यतः विवेचन करतां.

२. लोकहितवादीप्रभृति जे आमच्या देशाचे आक्षेपक आहेत त्यांच्या लेखांतून व भाषणांतून आढळणारा पहिला मोठा मुद्दा पाहिला तर हा आढळेल की, आम्हां आपलें प्राचीन वैभव आपल्या मूर्खपणानें घालवून आतां व्यर्थ हाका मारीत बसलों आहों. व इतकी निकृष्ट स्थिति प्राप्त होऊन साऱ्या जगांत केवळ नादान ठरलों असतां व परकी लोकांच्या लाथा खात असतां निलाजऱ्यांसारखे अद्याप सुस्त होऊन पडलों आहों. मेकॉलेप्रभृति स्वदेशमहिमा गाणारे ग्रंथकार, सद्धर्माच्या आवेशानें बरळणारे मिशनरी व बाटेमंडळ, उसनी धर्मस्फूर्ति आणून नव्या धर्माच्या खटपटीस लागलेली ब्रह्मसमाज, प्रार्थनासमाज, आर्यसमाज, सत्यशोधक समाज. यांतील भक्तमंडळी, 'घाशीराम कोतवाल'कारप्रभृति चार दिवस घाशीरामी चालवून घेतलेले अर्वाच्य पंडित, या साऱ्या मंडळांची आमच्या देशाच्या संवधाची एक मोठी समजूत ही आहे की, आमचा देश केवळ आसन्नमरण झाला आहे, आमच्यांत कोणत्याच प्रकारचा कांहींच वक्रव ह्मणून राहिला नाही, ही परम शोचनीय स्थिति आम्हां आपल्या मूर्खपणाच्या योगानें आपणांस आणली, आणि हींतून निघण्याचे उपाय ह्मटले ह्मणजे बरील तत्त्वमंडळी आमच्यावर मेहेरबानी करून आम्हांवर आपआपल्यापासच्या मात्रांचे प्रयोग काय करील तेवढेच काय ते ! या प्रयोगाखेरीज सध्यां आमची बिलकूल धडगत नाही. आमचे रावबहादुर तर आज चाळीस वर्षे आमच्या कानां कपाळीं ओरडताहेत की, तुमची ऋषींच्या कारकीर्दीत मात्र बरी स्थिति होती, तेव्हापासून आज दोन हजार वर्षे तुम्ही सारखे खालीं जात आहां. भर्तृहरिनें जसें ह्मटलें आहे की,

अधोधो गंगेयं पदमुपगता स्तोकमधुना

विवेकभ्रष्टानां भवति विनिपातः शतमुखः ।

“गंगा ही शंकराच्या मस्तकापासून जी भ्रष्ट झाली ती जातां जातां शेवटीं

अगदीं भूमेतलापर्यंत जाऊन पांचली; तर याप्रमाणेच ज्यांचा विवेक सुटला त्यांचा शेंकडों प्रकारांनीं विटंबना होते.”—त्याप्रमाणेच दोन हजार वर्षांपूर्वीचे इंद्रवरणादि देव, गवालंभ, नियोग वगैरे आचार, गुरुगृहीं बारा बारा चौवीस चौवीस वर्षे नास, इत्यादि गोष्टी चट साऱ्या सुटून जाऊन पुराणांचा शिमगा जेव्हांपासून सुरू झाला व भटांच्या घृतकुल्या व मधुकुल्या देशांत प्रवृत्त झाल्या, तेव्हांपासून वरील कुल्यांच्या प्रचंड प्रवाहाच्या वाटे येथील संपत्ति, येथील पराक्रम, येथील विद्या, येथील कौशल्य, चट सारें पार वाहून गेलें ! भटांच्या पायीं या देशाची गेल्या दोन हजार वर्षांनीं अशी दशा होऊन गेली कीं, आह्मांस हवें त्यानें खुशाल तुडवावें, आमचें भरलें घर लुटावें, आह्मांस गुलाम करावें, तरी आपल्या नीच अवस्थेवद्दल आह्मांस कांहीं नादूं नये. असें हांतां हांतां शेवटीं आमच्या डोळ्यांत दारिद्र्यांजन घालून आह्मांस खुद्दांवर आणण्याकरितां आकाशांतील प्रभूनें दयाळु होऊन साऱ्या पृथ्वींतेलें शहाणें लोक आह्मांवर अंमल करण्याकरितां पाठविले क्षणून बरें झालें; नाहीं पक्षां आमची आजला काय अवस्था होऊन जाती कोण जाणें !

आतां सर्वांनीं गृहीत धरलेला हा जे पहिला मोठा मुद्दा हा कितपत खरा आहे, याविषयीं प्रथमतः विचार केला पाहिजे. हा विचार दोन प्रकारांनीं करावाच. एक आमच्या देशाचा खरोखरच अत्यंत निकृष्टतेची स्थिति आहे कीं काय ? आणि दुसरें, ती तशी असल्यास तीस आमचें मौल्य कितपत कारणभूत आहे.

३. आतां वरील दोन प्रश्नांपैकी पहिल्याचें उत्तर तर सर्वांभाशीं सिद्धच आहे, कां हा देश अगदीं खराबीला येऊन पांचला आहे. लोकांस अठरा विश्व दारिद्र्यानें गांठलें असून खाण्याचीं मुद्दां दिवसेंदिवस घांत होऊं लागली आहे; कोणत्या व्यापारांत क्षणून तेजी राहिली नाहीं; घरीं दारीं विलायत भरली आहे. सरकारी देण्यानें तर लोकांस अगदीं टेकीला आणून वरचेवर नव्या बाबी निघतच आहेत; लोकांतला वकूब पाहिला तर कोणाच्या अंगां हिंमत नाहीं, जो तो आपल्यापुरतें पहाणारा, दुसऱ्याचें पागोटें माझ्या हातीं कसें येईल, बरिष्ठ अधिकाऱ्यांकडे चुगली करून दुसऱ्यास पेंचांत कसा आणीन, पुढें पुढें शेंपट हलवून व तुटाचें पवित्र प्रहार सोसून खुशामत कशी करान, या विचारांत बहुतेक मंडळी मग्न; शिपाईगिरी लोकांत किती राहिली आहे क्षणाल तर शस्त्रास्त्रांचीं चित्रें पुस्तकांतून पहावीं व त्यांचे प्रयोग इतिहासांत वाचावे; नुसत्या शरीरसामर्थ्याकडे पहावें, तर दर पिढीला आंत आंत पाय येत असून लवकरच हरबऱ्याच्या झाडाला शिडी लावण्याची पाळी येते कीं काय कोण जाणें असें वाटतें ! जुन्या विद्या, जुन्या कला, या तर नाहींशा होत चालल्या आहेत; त्यांच्या जागीं नव्या येत चालल्या आहेत क्षणवेचें तर तेंहि नाहीं. याखेरीज दुष्काळ, महामारी वगैरे हळू हळू येथें निरंतरचें बिऱ्हाड करूं पहात आहेत असेंहि दिसतें !

एकंदरीत हल्लींच्या काळाला या देशाची स्थिति मोठी भयंकर झाली आहे यांत बिल-कूल संशय नाही.

तेव्हां वगेल रीतीने पहातां आमच्या देशाच्या आक्षेपकांचें ह्मणणें सर्वथैव खरें आहे हें कोणीहि कबूल करील. पण निकृष्ट स्थितीचीं दोन स्वरूपें असतात; एक शाश्वत अथवा नित्य व दुसरें आगंतुक अथवा नैमित्तिक. जसा झाडाच्या मूळाला अगाय झाला किंवा मनुष्यास क्षयाची भावना झाली ह्मणजे त्यांची वाढ खुंटून तीं दुसऱ्या पंथाला लागलीं अगें समजायाचें, त्याप्रमाणेंच फार दिवस परकी अमलांत राहिल्यानें किंवा त्याची स्वतःची व्यवस्था सुटल्यानें जें अगदां निःसत्व होऊन गेलें त्या राष्ट्राची स्थिति होय. अशा अवस्थेस शाश्वत निकृष्टावस्था ह्मणतां येईल. अशा स्थितींत राष्ट्र फार दिवस रहाणें ह्मणजे मुश्कीलच हें सांगणें नको. दुसरी आगंतुक अथवा नैमित्तिक निकृष्टावस्था ह्मणजे कांहीं अपूर्व अनर्थापात होऊन त्यांच्या योगानें जेव्हां राष्ट्र क्षीण होऊन जातें, पण त्याच्या अंगचा जोम कायम असल्यामुळे कालेंकरून त्याची स्थिति पुनः सुधारते किंवा पहिल्याहून त्याची अधिक भरभराटहि होते. या दोन्ही स्थितींचीं उदाहरणें इतिहासांत अनेक आहेत. मिसर, इराण, वगैरे देशांचें वैभव नष्ट झाल्यास आज हजारों हप्ते होऊन गेलीं, व आजला तर त्यांचा फारसा मागमूसहि उरला नाहीं ह्मटलें असतां चालेल. ग्रीस देश हा प्राचीनकाळां अत्यंत उत्कर्षाच्या स्थितीस येऊन पोचला असतां आणि सर्व विद्या व सर्व कला जसा काय तथें अवनीर्ण होऊन राहिल्या असतां, हल्लीं त्या देशाची स्थिति पाहिली तर पन्नास वर्षांपूर्वीं तर तो मुसलमानांच्याच ताब्यांत होता, आणि हल्लीं जरी स्वतंत्र स्थितींत आहे तरी पूर्वींच्या वैभवाची आज तथें छायाहि दृष्टिगोचर होत नाहीं. युरोपच्या संस्थानांतील अत्यंत निकृष्ट स्थितीतलें संस्थान ग्रीस हें होय. यारारखीच पुष्कळ अशां इटाली देशाचीहि स्थिति होय. जें लोक पूर्वीं साऱ्या जगास आज्ञिक्य होऊन राहिले होते, व ग्रीक लोकांची विद्या ज्यांनीं संपादन करून वृद्धिंगत केली होती, त्या लोकांची आज प्रसिद्धी ह्मटली ह्मणजे मिजास, छानछुक, नीतिभ्रष्टता या गुणांनांच फारकरून आहे. शेजारच्या राष्ट्रांनीं त्यास यापूर्वीं अनेक वेळां पादाक्रांत करून टाकलें आहे, व हल्लीं एकंदर युरोपियन राष्ट्रांत सदरील देशाची गणना सामान्य प्रतीतच आहे. तेव्हां मिसर, इराण, ग्रीस, रोम, हीं उदाहरणें वर सांगितलेल्या पहिल्या स्थितीचीं होत. दुसऱ्या स्थितीचीं उदाहरणें ह्मटलीं ह्मणजे केनीच्या लढाईनंतर रोमची जी अवस्था झाली, पानपतच्या दारुण संप्रामानंतर ब्राह्मण बादशाहीचा जो अपकर्ष झाला, किंवा शिवाजीच्या मरणोत्तर त्याच्या विजयवत्या लेकानें जें लवकरच चोहोंकडे वाटोळे करून टाकलें, हीं सर्व होत. या सर्व महाप्रसंगां वरील राष्ट्रांची स्थिति खप्रास झालेल्या चंद्राप्रमाणें झाली होती. पूर्णप्रस्त चंद्र जसा सर्वथा निष्प्रभ होतसाता दीन दिसें लागतो, किंवा सूर्य तर पूर्णप्रा-

ससमर्थी आकाशांतून अगदी नाहींसा झाल्यासारखा होतो, त्याप्रमाणेच केनीच्या लढाईनंतर कांही दिवस रोमचा गत्ता त्या शहराच्या तटापयतच काय तो होता; पानांतल्या रणमखांत जी पूर्णाहुति पडली, तिच्या योगाने पुढे पेशव्याची तर केंद्रस्थ खून तो मरणान्या दाग बसला; व एकंदर राज्यावरिह अत्यंत ग्लानि आली. आणि तिसऱ्या उदाहरणांत तर मराठ्यांची राजधानी व राजकुल त्यांच्या चिरंतन शत्रूच्या कवजांत सांपडून संपूर्ण राज्यवृक्ष उपटून पडण्यासारखाच झाला होता ! तरा मगल्या भयंकर विपत्तींतहि वरील तीन संस्थाने उगमगला नाहींत कारण त्यांच्या बाबत जरी अगदी विवेक झाला, तरी त्यांचा आंतला जोम अद्याप तसा कायम होता. यास्तव—

कीं तोडिला तर फुटे अणखी भराने

तो क्षीणही विभु महोर्जात घे क्रमानें ।

या न्यायाने त्यांचे लवकरच पुनरुज्जीव झाले. हें तर काय, पण जसे खर्चा केलेले झाड पुनः विलक्षण जोराने फोफावतें, त्याप्रमाणेच वरील संस्थानांनी पुनः आपला प्रभाव अग्रा प्रगट केला कीं, त्यांच्यापुढे त्यांचे शत्रु अगदी जेराला आले. रामन लोकांनी केनीच्या लढाईचा बदला झामाच्या लढाईत घेतला; थोरल्या माधवरावांनी हिंदुस्थान पुनः सार करून यवनांचे पुनः शासन केले, निजामाची खोड सोडून हैदरास तर वेळोवेळ चीत केले, शिवाय नागपूरकर, कोल्हापूरकर वगैरेंचा वंदावस्त करून घराचे काकांचे प्रचंड बंड मोडले ते निरालेच ! त्याप्रमाणेच मराठे सरदारपैकीं दांघा पट्ट्यांनीं अवरंगजेबाचा कसा पाठपुरावा केला, व शेवटीं त्यास जेमतेम करीत अहमदनगरांत कसे नेऊन घातले, हेहि सर्व इतिहासज्ञांस विदित आहेच. तर हीं तीन उदाहरणे दुसऱ्या प्रकारच्या निकृष्ट स्थितीचीं होत.

४. आतां सध्यां हिंदुस्थानची जी निकृष्ट स्थिति आहे, ती वरच्यांपैकीं कोणती आहे याचा विचार करणे अवश्य आहे. या विषयावर एकंदरीत पहातां कोणाचाहि मतभेद नाहींच झटले असतां चालेल. राजा राममोहनरायापासून तो जोतीबापर्यंत व एडनवासी दरबंदखोरापासून तो परबी निवर्तिलेल्या जोशीबांपर्यंत आज शेंकडों लोकांचे जे अनेक प्रकारांनीं उद्योग चालू झाले व पुढे चालू आहेत त्या सर्वांवरून अर्थात् हेंच अनुमान निघतें कीं, ही आर्यभूमि आज अनेक कारणांना जरी विपन्न स्थितीस येऊन पोचली आहे तरी प्रयत्नांती तिचा उत्कर्ष होण्याचा अद्याप संभव आहे. आमचे राज्यकर्तेहि आह्मांस कळू लागल्यापासून आह्मांस हेंच सांगत आले आहेत कीं, “बावांनीं, तुमचा हा विस्तीर्ण देश आकाशांतील प्रभूच्या सत्तेनें आमच्या हातीं जो आला आहे तो उगीच नव्हे. आह्मांस देवानें तुमचे पालक नेमले आहेत. तर तुमची अज्ञानदशा सुरून तुम्ही आपला कारभार स्वतः पाहू लागण्याजोगे हुशार

झालां ह्मणजे मग आमचे काम काहीं उरलं नाही. आह्मी कृतकृत्य होव्हाते तुझांस दिल्लीपदावर आरूढ करून आपल्या श्वेतद्वीपास पुनः परत जाणार !” या नाटकी आश्वासनांत कितीहि तथ्य असो; तरी निदान एवढे खरं आहे की, आजपर्यंत आमच्या राज्यकर्त्यांनीं आह्मांस अज्ञानदर्शतून काढण्यास पुष्कळ प्रयत्न केले, व अद्यापि ते प्रयत्न चालूच आहेत; तसेंच वरील प्रयत्नांस यशहि पुष्कळ आलं यांत संशय नाही. ही जी पाश्चात्यांच्या प्रयत्नांची ग्रंथं सफलता झाली हिजविषयांचे नुसता विचार केला असतां आमच्या राष्ट्राची अंतर्गत स्थिति कशी आहे हे कोणाच्याहि लक्षांत आल्यावांचून रहाणार नाही. जसा एखादा नदीप्रवाह लव्हाळ्यांनीं चहूंकडे आच्छादून टाकला असल्यामुळे दृष्टिगोचर होत नसतो व तो आटून गेला का काय असा भास होतो, किंवा एखादा जबरदस्त घाव लागल्याने चांगला सशक्त मनुष्यहि जसा कांही वेळ निश्चेष्ट होऊन पडतो, तशी वस्तुतः पहातां आज आमच्या देशाची स्थिति झाली आहे. पूर्वी कधीहि पडली नव्हती अशी परकी अंमलाची जबरदस्त मगरमिठी त्यावर एभाएकी येऊन पडल्यामुळे त्याची हालचाल अगदी बंद झाल्यासारखी बाह्यतः दिसते खरी, व इतक्या दिवसांची निश्चेष्टतेने त्याच्यावर पुष्कळ ग्लानि आली आहे हेहि खरं; तरी एकंदरीत पहातां आंतल्या शरीरप्रकृतीस कांही धक्का पोचला आहे असें आह्मांस वाटत नाही.

वरील मत पुष्कळांस विलक्षण वाटण्यासारखें आहे, व आजपर्यंत आमच्या देशाच्या संबंधानें जे जे ह्मणून विचार बाहेर पडले आहेत त्या सर्वांस तें विरुद्धच आहे ह्यांतलें असतां चालेल. आमचा धर्म विघडला आहे, आमची नीति सुटली आहे, आमचे मूळचे चांगले आचार जाऊन वेडगळ रीतिभाति आह्मांस लागल्या आहेत, इत्यादि विषयांचें प्रतिपादन कोणां ऐकिलें नाही ? लोकहितवादींच्या ग्रंथांतून तर प्रायः याच तत्वांचें विवेचन आढळतें. मग हीं सर्व मते एकीकडे ठेवून या आमच्या देशाच्या प्रकृतीचे मान यथास्थित आहे, व त्याच्या रक्तशुद्धीबद्दल विशेष आयास करण्याची जरूर नाही, हें मत किती धाष्टर्चाचे वाटणारें आहे हें सांगणें नको ! यास्तव त्यावर सविस्तर विवेचन करणें जरूर आहे.

एखाद्या मनुष्याची शरीरप्रकृति दुरुस्त किंवा नादुरुस्त आहे याची परीक्षा जशी त्याच्या नाडीवरून वेगरे करता येते, त्याप्रमाणें देशाची स्थिति ठाम करण्याचें अमुकच एक साधन आहे असें जरी नाही, तरी सामान्यतः कित्येक गोष्टींवरून वरील निर्णय होण्यासारखा असतो. या गोष्टी शिपाईगिरी, बुद्धिमत्ता, कलाकौशल्य इत्यादि होत. आतां हे गुण आमच्या देशांत अद्याप कायम आहेत हें ह्मणणें पुष्कळांस केवळ हटवादीपणाचें वाटेल, पण जो वस्तुतः शोध करील त्यास वरील उल्लेख केवळ तसा वाटणार नाही. हल्लीं आमचा देश येथून तेथून सारा परद्वीपस्थ लोकांच्या ताब्यांत

आला असून त्यांत जीं अनेक शूर राष्ट्रे आजपर्यंत स्वतंत्र्याने वागत होतीं तीं आजला सर्व परतंत्र होऊन गेलीं आहेत. त्यांतील सध्यां एकासाठी स्वसत्तेनें अमुक गोष्ट करीन ह्याटलें तर सामर्थ्य उरलें नाहीं, वगैरे जे प्रकार येथें सर्वांस दृष्टीस पडतात त्यांवरून सामान्यतः कोणामहि असें वाटण्याचा संभव आहे कीं, हिंदुस्थानांतील यांस कोणता प्रजा ही केवळ नामदे झालेली आहे, हीं काहीं जीव उरला नाहीं. आमच्यांत नैतिक असे वहादुर गणिते आहेत कीं वरील एकंदर लोकसंख्येचा पचास देशांत असणाऱ्या युरोपियन फौजेचा मेळ घालून देऊन दहा हजार काळे लोकांबरोबर १६ गंगरा शिपाई असें ते बेलाशक कोष्टक घालून देतात ! लोकहितवादीप्रमाणे देशकार्यपुरुषांची समजूत तरी वरच्याहून भिन्न आहे असें नाहीं. आतां अमर विचार केला असतां वरील अभिप्राय कितपत यथार्थ ठरता तो पाहूं.

जगाच्या कोणच्याहि भागाचा इतिहास ज्यानें मननपूर्वक वाचला असेल त्याच्या एक गोष्ट सहज लक्षांत येणारी आहे कीं, दोन सैन्यांचें युद्ध झालें असतां त्यांत जय अपजय जो होत असतो त्यावरून सैनिकांच्या शरीरसामर्थ्याचा व मर्दुमकीचा नेहमीं सुमार लागण्यासारखा असतो असें नाहीं. जयापजयांत यद्दच्छेचा जो भाग असतो तो जरी काहून टाकला, तरी अवशिष्ट भागांत मुख्य अंश झटला ह्मणजे सेना-नायकांचें युद्धकौशल्य हाच होय. काष्ठयुद्धांत ह्मणजे बुद्धिबळांच्या डावांत सरशी होणें हें जसें खेळणाराच्या पयार्थपणावर नेहमीं असतें, तसाच पुष्कळ अंशीं प्रकार खरोखरच्या युद्धांतील होय. त्यांतून अलीकडे तर दारूचा उपयोग लढाईत होऊं लागल्यापासून वरील काष्ठयुद्धाचें साम्य युद्धास अधिकाधिकच येत चाललें आहे. पूर्वीं लढाई जिंकण्यास अंगच्या जोराचें जसें काम पडत असे, तसें आतां फारकरून नाहांच झटलें असतां चालेल. दूरच्या दूर राहून सनानायक सांगिल त्या वेळेस गाळ्यांचा भडिमार करावयाचा व तो हुकूम फिरवील त्याप्रमाणें भगभर रणभूमीवर हालचाल करावयाची एवढेंच अलीकडे शिपायांचें काम झाल्यामुळें सेना हें केवळ एक चालतें बोलतें यंत्रच बनून राहिलें आहे. त्याला स्वतःची ह्मणून प्रेरणा मुळांच नसून वरून जी इशारत येईल ती अमळांत आणाची एवढीच त्याची कामगिरी. हें स्थित्यंतर युद्धकलेंत अलीकडे झाल्यामुळें काय चमत्कार झाला आहे कीं. मोठा उंचापुरा जवान सारखाच व वाऱ्यानें उडून जाण्यासारखें एखादें किचकट पोरहि सारखेंच ! सेना-पत्याच्या कामांताह वरच्यासारखाच फरक झालेला आहे. पूर्वीं प्रमाणें आतां सेनापति मोठा धिपाड पुरुष व सर्व शस्त्रास्त्रांत कुशल असा असला पाहिजे असें नाहीं. त्याचें कसब त्यास माहीत असलें ह्मणजे बस होते; त्याच्या अंगच्या सामर्थ्याचा त्याच्या युद्धकौशल्यार्शी काहीं संबंध नाहीं. एवढा नेपोलियन बादशाहा, कीं जो दहा बारा वर्षांत गोलंदाजीपासून बादशाहीपर्यंत चढला, व प्रत्यक्ष त्याचे शत्रु ज्याच्याविषयीं

असें द्वाणत असत, कीं तो एकटा सैन्यांत असणें व अर्ध्या लाख फौजेची कुमक मिळणें बरोबर असे, — ती स्वारी स्वतः कशी होती द्वाणाल तर वामनमूर्ति, व लढाईत द्वाटलें तर मगसरी पेशव्यांच्या मूळ पुरुषाच्या तोडीचे ! !

तर सांगितलेली गोष्ट अंमळ ध्यानांत धरली असता आमच्या देशाच्या प्राच्य व पश्चात्य आक्षेपकांना एतद्देशीय लोकांच्या शिपाईगिरीच्या संबंधानें केलेल्या पांडित्याचा प्रायः विष्वंस होऊन जाणारा आहे. तिजवरून एखादें पोर मुद्दां सांगूं शकेल कीं, एखाद्यानें उंच डोंगरावर जाऊन उभें राहून मी साऱ्या पृथ्वीतील माणसांहून उंच आहे असें द्वाणणें, किंवा आगगाडीत बसलेल्या मनुष्यानें पायां धांवणाऱ्या मनुष्याहून मी अधिक वेगवान द्वाणून फुशारकी मारणें, हीं कृत्ये जितकीं समंजस आहेत; तितकाच समंजसगणा नेपोलियनच्या शिपायानें किंवा यथील पलटणांतील गाऱ्या मनुष्यानें आपल्या वीरश्रीची वडाई मारण्यांत आहे. शिवाय ही दुसरी गोष्टहि कोणाच्या मुद्दां लक्षांत येईल, कीं दहा हजार नेटिव लोकांस जर एक युरोपियन भारी, तर मग गेल्या शंभर वर्षांत कित्येक वेळीं इंग्रज लोकांचे जे पराभव झालेले आहेत व कत्तला उडाल्या आहेत तो सर्व प्रकार खोटा द्वाटला पाहिजे !

तेव्हां एकंदरीत बरील मत, कीं एतद्देशीयांवर परकी लोकांचें वर्चस्व झालें आहे यास्तव ते पराक्रमहीन होत, हें अगदीं असमंजस होय. याशिवाय प्रत्यक्ष प्रमाण पाहिजे अगत्यास या देशातील काळी फौज हें एक आहेच. शिवाय हेहि कोणास सांगावयास नकोच, कीं पूर्वापासून शिपाईगिरीविषयीं प्रख्यात असे जे रजपूत पुरभट्टे वगैरे लोक यांच्या अंगचें पाणी ह्छांच्या चिरकालिक स्वस्थतेनें हि कमी झालें आहे असें नाहीं; इतकेंच कीं ते प्रगट होण्यास हल्लीं बिलकूल जागान नाहीं !

१. मेकॉलेनें एके ठिकाणीं पुढील उल्लेख केला आहे—

“Donaparte loved to describe the astonishment with which the Mamelukes looked at his diminutive figure. Mourad Bey, distinguished above all his fellows by his bodily strength and by the skill with which he managed his horse and his sabre, could not believe that a man who was scarcely five feet high and rode like a butcher, was the first soldier in Europe !

—Life and works of Addison.

२. ‘राजा कालस्य कारणम्’ या संस्कृत छापीप्रमाणें जें राष्ट्र कांहीं काशपूर्वीं साऱ्यां जगाम भारीं झालेलें असतें तेंच पुढें किती नादान होऊन जातें याची पुढील उतान्यावरून प्रतीति येईल—

“The character of the Swedes has differed greatly in different
(पुढें चालू.)

हे वर सांगितल्यांपैकी एका गुणाविषयी झाले. आता दुसरा गुण बुद्धिमत्त्व. या गुणाविषयी आमच्या देशाची पहिल्यापासून प्रख्याति आहे. युरोपातील अत्यंत प्राचीन

ent ages; nor is it very uniform. At present their peasants seem to be a heavy plodding race of men, strong and hardy, but without any other ambition than that of subsisting themselves and their families as well as they can. It seems difficult to conceive that the modern Swedes are descendants of those, who, under Gustavas Adolphus and Charles XII carried terror in their names through distant countries, and shook the foundations of the greatest empires. The intrigues of their senators drew them to take part in the Seven Years' War against Prussia; yet their behaviour was spiritless, and their courage contemptible."

---*Geographical Grammar.*

"Who that has lived here (Berlin) will deny that the Prussians are energetic, patriotic, and teeming with youthful vigour; that they are not corrupted by sensual pleasures, but are manly, have earnest convictions, do not think it beneath them to reverence sincerely what is noble and lofty? What a melancholy contrast does France offer in all this? Having sneered at everything, she has lost the faculty of respecting anything. Virtue, family life, patriotism, honour, religion, are represented to a frivolous generation as fitting subjects of ridicule. The theatres have become schools of shamelessness and obscenity. Drop by drop poison is instilled into the very core of an ignorant and enervated society, which has neither the insight nor the energy left to amend its institutions, nor—which would be the most necessary step to take—become better informed or more moral. One after the other the fine qualities of the nation are dying out. Where is the generosity, the loyalty, the charm of our *esprit*, and our former elevation of soul? If this goes on, the time will come when this noble race of France will be known only by its faults. And France has no idea that while she is sinking, more earnest nations are stealing a march upon her, are distancing her on the road to progress, and are preparing for her a secondary position in the world.

---*Character,*

राष्ट्र जेव्हा उदयालाहि आली नव्हती, तेव्हापासून या आर्यभूमांतील लोकांच्या बुद्धीचा जो विकास झालेला आहे तो हल्लींच्या अपकर्षाच्या स्थितीतहि लयास गेला आहे. असें द्वाणवत नाही. पंचनददेशांत जेव्हा आर्यांची प्रथमतः वसाहत झाली, तेव्हा जी त्यांच्या बुद्धीची प्रखरता होती, ती आज हजारों वर्षे लोटून गेली असता अद्याप जशाची तशीच कायम आहे असें द्वाणण्यास हरकत दिसत नाही. वरील गोष्टींचे प्रमाण पहाण्यास फार लांब जावयास नको इंग्रजी विद्येचे अध्ययन आमच्या लोकांनी किती जलद केले, व जो विषय हातां घेतला त्यात ते किती लवकर पारंगत होतात, हे कोणासहि सांगायला पाहिजे असें नाही. युनिव्हर्सिटीच्या परीक्षा सुरू झाल्यास नुकती कोठे वीस वर्षे झाली न झालीं तां इतक्यांत किताबवाले पैशापासरी होऊन बसले; अकरा वर्षांपूर्वी सिविल सर्विसच्या परीक्षेस जाण्याची सरकाराने इकडील मंडळीस सोय करून दिली, तां पहिल्याच खेपेला असा प्रकार नजरेस आला कीं हे लवांड कोटून केले असें सरकारास होऊन त्यास पुढच्याच वर्षी हात आखडावा लागला ! तेव्हा कोणत्याहि विषयाचे ग्रहण करण्याची जी शक्ति आमचे लोकांचे ठायीं आढळते तिजवरून त्यांच्या बुद्धिमत्त्वाचे मान कोणाच्याहि लक्षांत आल्यावांचून रहाणार नाही.

वरील गुणाचाच विकास आमच्या देशांतील कलाकौशल्यांत दृष्टीस पडतो. हे अंगहि प्राचीन काळापासून या देशास अनुकूल असून इतर देशांतून अपरिमित संपत्तीचा लोट इकडे येण्यास ते कारणभूत झाले हे इतहासज्ञांस विदित आहेच. त्याप्रमाणेच इकडील नमुने नेऊन युरोपियन लोकांनी आपल्या देशांत कारखाने सुरू केले, व त्याच्या योगाने इकडील उद्योग बसला, वगैरे गोष्टीहि अलीकडे सर्वांस माहीत झालेल्याच आहेत. तरी इतके असतांहि येथील कारागिरी अद्यापि कोणत्या तऱ्हेची आहे याचा मासला एतद्देशीय व परदेशीय प्रदर्शनांतून दृष्टीस पडतो. इकडील कला जसे शास्त्रात्य शिकले त्याप्रमाणेच तिकडील कलांचा अभ्यास करून त्यांचा इकडे प्रचार करणे ही गोष्ट अद्याप लोकांच्या मनांत भरलेली नाही; पण ती जेव्हा भरेल तेव्हा इकडील कारागिर तिकडच्याशीं टक्कर मारायला लवकरच तयार होतील यांत बिलकूल संशय नाही.

तेव्हा एकंदरीत पहातां आमच्या बुद्धीचा असा पक्का निश्चय आहे कीं, आमचे पूर्वीचे सर्व गुण आमच्या ठिकाणीं अद्याप कायम आहेत. इतकेच कीं, भस्माच्छादित अग्नीप्रमाणे किंवा गंजलेल्या तरवारीप्रमाणे त्यांची हल्लीं स्थिति झाली आहे. त्यास प्रगट होण्यास हल्लींच्या मन्वंतरांत जर कोठें अवकाश असता तर ते कधीं असे अगोचर रहाते ना. आतां हे खरे आहे कीं, आमच्या राज्यकर्त्यांकडून आम्हांस वेळोवेळ मोठी मोठी गोड गोड आश्वासने मिळत गेली आहेत, कीं आमच्या हिताखेरीज त्यांचा

येथे राज्य करण्यात दुसरा बिलकूल उद्देश नाही. आह्वांस उच्च स्थितीस आणून पांच. विले ह्मणजे त्यांचे येथे दुसरे काम काही उरले नाही, धर्माची, जातीची वगैरे तफावत बिलकूल मनांत न आणतां आह्वांस मोटमोठ्या जागा खुशाल दिल्या जातील. इ० इ० वरील उदारोक्ति पार्लमेंटांतील भाषणांतून, जाहीरनाम्यांतून, दरबारांतील नाटकी बोलण्यांतून वगैरे सहस्रशः प्रगट झालेल्या आहेत. पण हा सर्व प्रकार बहुतेक वाडवराचाच आजपर्यंत ठरलेला आहे. पण पुढे कधी काळा आमचे बादशाह! सरकार आपल्या वचनांतील कांहीं अक्षरें तरी मोकळां करण्याचे जेव्हां मनांत आणाल, किंता आमच्या लोकांची हल्लीची सुस्ती झडून त्यांस कंवर बांधून देशहितार्थ उद्योग करण्याचे अगत्य भासू लागेल, तेव्हां वर सांगितलेल्या गुणांची त्यांस प्रतीति घडेल.

येथवर वरील दोन प्रश्नांपैकी एकाचा उलगडा झाला;—कां आमच्या देशाची अवस्था निकृष्टेची आहे कां कसे, व तशी असल्यास ती कोणत्या प्रकारची आहे ? आतां दुसऱ्या प्रश्नाचा विचार करावयाचा. तो हा कां, आह्मी निकृष्ट स्थितीस पोचलों यास आमचे मौल्य कितपत कारणभूत आहे.

५. या दुसऱ्या प्रश्नाचाहि उलगडा मागील प्रश्नाप्रमाणेच वस्तुतः पहातां तेव्हांच होण्यासारखा आहे. कोणतीहि हानि होण्यास मूर्खत्व हेच कारण होय हें उघड आहे. जर मनुष्य सर्वज्ञ असल व सदोदित जागरूक राहिल तर त्याचा कोणतीहि हानि होण्याचा संभव नाही. वरील दोन गुण जितक्या प्रमाणांने कोणामध्ये अधिक असतात तितक्या मानानें तो निर्भय व सुरक्षित असतो हें अनुभवसिद्धच आहे. तर अशा अर्थाने जर पाहिले तर व्यक्तिमात्राची किंवा एकंदर राष्ट्राची निकृष्ट स्थिति ही ज्याच्या त्याच्या मूर्खतेचेच फळ होय यांत संशय नाही. आमचे बाजीराव साहेब जर शहाणे व दूरदृष्टि असते तर या प्रांताची आजला अशी स्थिति कां होती ? भाऊसाहेब जर पानपतास आपलाच आग्रह धरून न बसते तर पुढे ओढवलेले महा अरिष्ट कां प्राप्त होते ? नेपोलियन जर गर्वाने चढून न जातां अंमळ अक्कल खर्च करता, तर त्याचे पांच लाख सैन्य रशियांत गारद कां होते ? व स्वतः चोरट्यासारखा एकटा माधारी पळून कां येता ? माजी कंपनी सरकारच्या फौजेचा तरी असाच अफगाणिस्थानांत जो मार्ग नाश झाला तोहि सुविचारावंती टळला नसता काय ? तेव्हा एकंदरीत जेथें तेंथें मूर्खत्वजन्य अविचार हाच फळाला येतो हें उघडच आहे. आपल्या भाषेतच ह्मण आहे कां, ‘आधीं अक्कल जाते आणि मग भांडवल जाते’. भारवाचाहि असाच दहा हजार रुपये किंमतीचा एक श्लोक सर्वप्रसिद्ध आहे—

सहसा विदधीत न क्रिया-

मविवेकः परमापदां पदम् ।

वृणते हि विमृश्यकारिणं

गुणलुब्धाः स्वयमव सपदः,^१

तेव्हा वरच्याप्रमाणे सामान्यतः विचार करतां आमची आज जी पडती कळा आहे तीस आमचे मौल्य कारणभूत आहे हे निर्विवाद आहे.

पण हा केवळ तात्विकरीत्या विचार झाला. हा व्यवहाराला कांही उपयोगी नाही. सर्वज्ञता व निरंतर जागरूकता हे मानुष धर्म जर मुळांच नव्हेत, तर मग त्यांच्या संबंधाने विवेचन करून फळ काय ? वरील गुणांनीं जो विशिष्ट असेल तो सदांदिन उच्चस्थितांत राहील हें ह्मणणे व ज्यास पंख असतील त्यास भुईवर पडण्याचें भय नाही हें ह्मणणे, हीं दोन्ही सारखांच होत. यास्तव वरील मुद्द्याचा व्यवहारदृष्ट्या विचार करणे जरूर आहे.

हा विचार झटला ह्मणजे असा आहे कीं, सामान्यतः जगाचा रहाटी जी दृष्टीस पडते तिजकडे लक्ष दिलें पाहिजे; व साधारणपणे इतर राष्ट्रांविषयी जी आपणांस माहिती आहे तिजवरून पद्दातां हिंदूस्थानांतील लोकांस त्यांच्या विपन्न स्थितीबद्दल कितपत नांव ठेवणें रास्त आहे हें पाहिलें पाहिजे. वरील विचार करून जर असे ठरलें, कीं इतर राष्ट्रांचे ठायीं जें सामर्थ्य व जी अक्कल बहुधा आढळते तितकें सामर्थ्य व तितकी अक्कल मुद्दां आमच्या देशाच्या वांट्याला आली नाहीत तर मग आमच्या मार्गी येणारा दोषारोप अवश्य पतकरला पाहिजे.

आमच्या या आर्यभूमाच्या संबंधाने जो कोणी विचार करूं लागेल त्यानें प्रथमतः हा एक मोठा गोष्ट लक्षांत ठेवली पाहिजे कीं, हा देश मोठा अवाढव्य आहे. हिंदुस्थानाचा विस्तार रशिया देश काहीन टाकला असतां बाकीच्या युरोपखंडाएवढा आहे हें सर्वास माहीत असेलच. तर हिंदुस्थान ह्मणजे युरोपांतील एकुणांस राष्ट्रां असें समजलें पाहिजे. या एकुणांस राष्ट्रांत जसे शेंकडों धर्मपंथ आहेत, शेंकडों तऱ्हेचे आचार-विचार आहेत, शेंकडों भाषाभेद आहेत, तशीच स्थिति हिंदुस्थानांतील आहे. हिंदुस्थान हें जरी या देशाचें नांव आहे, तरी यांतच एकीकडे फिरंगाण ह्मणजे फिरंग्याचा मुलूख आहे, एकीकडे हपसाण ह्मणजे हपसाचा मुलूख आहे, एकीकडे रोहिलखंड ह्मणजे रोहिल्यांचा मुलूख आहे, एकीकडे गोंडवन ह्मणजे अगदा रानटी स्थितांतले गोंड लोक यांचा टापू आहे, गुजराथचा भाग मुसलमानांनीं हाकून दिलेल्या पारशांना व्यापला आहे, पंजाब शिखांना धरला आहे, याप्रमाणें स्थिति आहे. आचारविचार व रीतिभाती यांच्या संबंधानेहि या देशांत वरच्यासारखेंच वैचित्र्य आहे. साप जरी चावला तरी त्यास युक्तीनें चिमट्यांत धरून दूर रानांत नेऊन सोडणार जैनधर्मां श्रावक

१. “कोणतोहि गोष्ट उतावळीनें करूं नये, कां कीं, अविवेक हा आपत्तीचें मुख्य मूल आहे. जो कोणतोहि गोष्ट सुविचारानें करतो, त्याच्या गुणास भुलून संपत्ति त्यास स्वयमेव वरतात !” या श्लोकाविषयी एका सावकाराची सर्वप्रसिद्ध गोष्ट आहे.

लोक येथें आहेत, व लग्नाचा लग्न बसवणारे फसिपारधी अथवा ठगहि आहेत; पन्नास पन्नास शंभर शंभर बायका करणारे असे कुलीन ब्राह्मण एकीकडे आहेत, दुसरीकडे पतिबाहुल्याने रहाणाऱ्या रंग लोकांच्या स्त्रिया आहेत; एकीकडे कन्याघाताची प्रवृत्ति आहे, दुसरीकडे खीराज्याची अलौकिक मांडा आहे; ज्यांनी बापजन्मा करणें शक्य स्पर्श केल्या नाहा अशी एकीकडे पुजगथी व वंगाली मंडळी आहे व त्यांच्या सदांदिता काम ठेवणारे व शस्त्रवृत्त मरणावध्यां होस बाळगणारे त्यासे दुसरीकडे रजपूत व पुरभत्ये आहेत; एकीकडे मराठमोहनाचा गोषा आहे, आणि दुसरीकडे स्वातंत्र्यचा काही भागांत आढळणाऱ्या प्रथम निवेदनाचा प्रकार चालू आहे ! आतां तारल प्रकाशवरून पहातां या देशांतील लोकांचे सामान्यतः वर्णन करणें हाणजे वस्तुतः दुरापास्ता असावे. कारण जेथें एवढें वैचित्र्य आढळतें तेथे कोणता गुण जसेस धरावा आणि कोणता नये धरूं ! सरडा जर घटकेंत नांबडा आहे, घटकेंत हिरवा आहे, घटकेंत पांढराहि आहे, तर त्याचा असुकच रंग हाणून कोणता सांगावा ? अर्थात् कोणताच सांगणें बरोबर नाहीं. पण ही गोष्ट एवढी उघड असतांहि पुष्कळ इंग्रज ग्रंथकारांस दिसली नाहींशी वाटते. त्यामुळे त्यांच्या ग्रंथांत पुष्कळ विलक्षण विरोध आढळतात. एके ठिकाणां वाचावे, कां हिंदु लोकांसारखे दुर्बळ व गरीब लोक कोठें नाहींत; दुसरीकडे उलटून पहावे तों सत्तावन सालचा भयंकर कृतोत् श्शीस पडतो. एकीकडे पहावे तों असा उल्लेख आढळतो कीं, हिंदु लोकांत स्वातंत्र्याचे वारं कसे तें माहीतच नाहीं, इतर राष्ट्रांनीं मानेवर ठेवलेलें जोकड मोठ्या आनंदानें वागवावे हाच त्यांस जन्माभ्यास. दुसरीकडे पहावे तों गॉल लोकांचा सेनानायक जसा शुक्र झालेल्या रोम शहरांत शिरला तसाच इकडे अल्लाउद्दिन चितूर शहरांत शिरत आहे, प्रतापगडावर नारसिंहावताराचा नमुना उतरला आहे, श्रीवर्धनकर कुळकरण्याचा पणतू शहाजहानच्या तफावर बसला आहे, बसई मुक्कामीं फिरंग्यांची व वडगांव मुक्कामीं इंग्रजांची तारंबळ उडाली आहे, कोणी कन्हाडी बाई मदींनी पोषाक करून शत्रूच्या तोफखान्यावर भरधाव घोडा टाकीत आहे, इत्यादि प्रकार आढळतात. कोणी इंग्रज बहादूर आझास सांगतात की, हिंदु लोकांस राज्य कसे चालवावे हें मुळींच कळत नाहीं; दुसरीकडे पहावे तों गोवळकोंड्याचा कारभार हांकणारा मादण्णा, अकबरबादशहाचे दिवाणजी बिरबल, हं-

१. ठग लोक कोण हें सर्वास माहात अमेलच. यांनीं कधीं कधीं एखाडे लग्नचें लग्न गांठून साऱ्या मंडळीस एकेकांनें गळफांस लावावा, असें ऐकण्यांत आहे. हिंदुस्थानचे इतिहासकार मेडोज टेलर यांचा 'ठगांची वतानी' या नांवाचा ग्रंथ ग्रंथिमिश्र आहे.

२. स्वातंत्र्यच्या पश्चिमकडील काही प्रदेशांत पूर्वी असा प्रवाद होता कीं, कुठानें लग्न केले असतां पाहिल्या ममाममाचा अनुभव त्याच्या यजमानानें हाणजे जमीनदारानें घ्यावा. हा प्रकार इकडे गुजराथेंत चालू आहे हें सर्वग्रंथिमिश्र आहे.

राज्याच्या सूत्रे चालविणारा पूर्णग्या ! मेकाले साहेब 'वारन हेस्टिंगज'च्या निबंधांत लिहितात की, हिंदुस्थानासारखा भिकारडा देश साऱ्या पृथ्वीत कोणताहि नाही; तेच 'लॉर्ड क्लाइव'च्या निबंधाकडे उलटावे, की हिंदुस्थान ह्मणजे कुबेरनगरी ! तेव्हा एकंदरीत काय की, आमचा देश अफाट पडल्यामुळे साऱ्या युरोपाच्या स्थितीच्या संबंधाने एखादा सामान्य सिद्धांत वसविणे हे जसे असमंजस होईल, तसेच ते येथेहि होणारं आहे.

आतां वरील विस्ताराविषयीच नुसता विचार केला तर ही गोष्ट कोणाच्याहि ध्यानांत येण्यासारखीच आहे, की हा विस्तारच या देशास लहानसहान रीतीने बाधक आहे असे नाही. रोमन बादशाहाच्या इतिहासाची ज्यांस माहिती असल त्यांस पुढील गोष्ट अवगतच असल की, पहिला बादशहा आगस्टस याने आपल्या वंशजांस असा उपदेश लिहून देवला होता की, सध्या ज्या राज्याच्या सीमा आहेत त्या वेताच्या आहेत, या वाढविण्याच्या भानगडीत कोणी पडू नये, पडल्यास राज्यास अपाय घडेल. या उपदेशाप्रमाणेच पुढे चालले होते; व कित्येक प्रसंगां तर राज्यांतले प्रांताहि वरील बादशहानां आपोआप सोडून दिले. पुढे ज्यास 'युनैटेडस्टेट्स' [संयुक्त संस्थाने] ह्मणूं लागले त्या अमेरिकेंतील प्रांताविषयीहि कित्येक इंग्रज ग्रंथकार असे ह्मणतात की, ते इंग्रजी राज्यांतून वेगळे झाले या यागाने इंग्लंडचे हिन झाले. अफगाणिस्थानचा कबजा पतकरण्याविषयी आमचे सरकार नाखुष आहे याचें कारण तरी तेच. क्षसार्ज राजाने ग्रीस देशावर आणलेल्या वीस लाख फौजेचा व मोठ्या आरमाराचा तुराडा झाला, व नऊ वेळा युरोपांत धर्मयुद्धावद्दल उचल होऊन ती सर्व वाया गेली यांतील बीज तरी एवढेंच, कीं अवाढव्य कारखाना असला नी तेथे वेवदाई सुरू झालीच ! तर हिंदुस्थानाच्या विस्तारावरून जो कित्येक कांटेक्रम रचतात, की इंग्लंड ते काय एवढेसे बेट व हिंदुस्थान केवढा अफाट देश, तरी एवढ्याशा मुलखांतील लोकांनी एवढे विस्तीर्ण राज्य घेतले, तेव्हा येथील लोकांत काही शोथ नाही,—या कांटीत फारसा अर्थ आहे असे नाही. एकदा तुकें लोकांनी लक्षावधि युरोपियन वीरांचा पराभव केला; यःकश्चित अफगाणिस्थान, पण ते आमच्या केसरिहिंदच्या रथांस महा-रथांस अजिंक्य होऊन बसले आहे; एवढेसे एका केपचांतील बेट, पण सारे युरोप जिंकणाऱ्या नेपोलियनच्या हातून ते घेणे झाले नाही, इत्यादि गोष्टींवरून जे अनुमान काढायाचें तेच आमच्या देशाच्या संबंधानेहि निघणारे आहे. ते हें की, अतिविस्तार हा राज्यास अपायकारक आहे; आठपशीर राज्यांत जी बळकटी अरांत ती मोठ्यांत असत नाहा. आमच्या हिंदुस्थानांत पहा; छपन देश, छपन भाषा, शेंकडों जाती, शेंकडों धर्म, शेंकडों आचार ! मग इतक्यांचा एकोपा व्हावा कसा ! आजपर्यंत तर साऱ्या देशावर एक सत्ता हा कधी नव्हती. नावाला जरी एक मुख्य अधिपति असला

तरी मोगलाईत व पेशवाईत जो प्रकार दृष्टीस पडत होता तसाच असायाचा. निजाम उल्मुलुख दिल्लीच्या बादशहापासून दक्षिण देशची सुभेदारी घेऊन जे बाहेर पडले ते पडले; शिंदे होळकर जे उत्तरेस जाऊन वसले ते वसले ! सध्यां तरी आमच्या मर-कारास एवढ्या अवाढव्य राज्याचा बंदोबस्त जो करता येतो आहे, तो आपखन, आगगाळ्या, तारायंत्रे इत्यादि अपूर्व साधनें त्यांस आयल्या वेळेस प्राप्त झालीं ह्यामुळे ! सारे भरतखंड जर लोहशंखलेनें बद्ध झालें नसतें, व तारायंत्रद्वारा सर्व राज्यसूत्र जर श्वेतद्वीपनिवासी सभेस चार हजार कोसांवरून धरतां आलीं नसती, तर हल्लीं प्रणिं सर्व राज्यतंत्र सुयंत्र चालण्यास किती पंचाईत पडती हें कोणामहि सांगायलास नको !

तर आमच्या देशातील लोकांत एकी नाही, त्यांनीं धर्माच्या, जातीच्या वगैरे जनक कारणांनीं आपआपसांत हजारों तेंढ उत्पन्न केले आहेत, इत्यादि प्रकारें जी आमची अर्वाचीत मंडळी हकाटी करते. व त्याबद्दल आपल्या देशावर आक्षेप घेवते, तें अगदीं बरोबर नाही. इंग्लंडसारख्या चिमुकल्या व शहाण्या ह्याणविणाऱ्या देशांत जर धर्माच्या संबंधांन शेंकडों मतभेद आहेत, व लक्षावधि मनुष्यांचे धर्मप्रकरणीं वळी पडले आहेत; लौकिक प्रकरणांत तर राजवधापर्यंत वारी येऊन परवांच्या सारखी मारामारी व मागळभटी तर तेथें जर हरदमेश चालू आहे, तर हिंदुस्थानसारख्या प्रचंड देशांत आज सहस्रावधि वर्षांच्या ज्या फळ्या व जे तट पडून राहिले आहेत ते काहोच नाहीत असे ह्याटलें पाहिजे. युरोपखंडाच्या सर्व देशांनीं निगंतर एकवट राहून परस्पर गुण्यागोविंदाने रहावे ही इच्छा करणाराम व तसें नसल्याबद्दल सर्वांस सरसकट बेवकूबीच्या सदरांत ओढणारास आपण किती शहाणा ह्याणूं ! तसेच तेथील शेंकडों धर्माचा खल करून एक सोज्जळ धर्म बनवूं पहाणाऱ्या जबरदस्त रसायनज्ञास तरी आपण कोणत्या कांटांत ढकलून देऊं ? पण इतकें तरी लांब कशाला ? आमच्या देशावर नाही तो आक्षेप आणून आपलें सुज्ञत्व मिरविणाऱ्या मंडळीकडेच जर नजर दिली, व आह्मांस शहाणें करण्याच्या निमित्त ज्या शेंकडों तऱ्हेच्या त्यांनीं खटपटी केल्या त्यांत तरी एकीचा महिमा कितपत दृष्टिगोचर होत आहे हें जर पाहिलें, तर आमच्या मते प्रस्तुत विषयाचा तेव्हांच निकाल पडणार आहे. गेल्या पंचवीस वर्षांत आमच्या देशांत किती सभा झाल्या, किती मंडळ्या निघाल्या, किती समाज झाले, याचा पत्ता तरी आहे काय ? तसेंच दर एक मंडळीची स्थिति कशी काय असते याचा जर वस्तुतः शोध केला, तर साडेतीन सभासदांत किती मतभेद, किती कुरबुरी, किती वैमनस्ये,

१. परवां लिबरल पक्षाची जी सरशी झाली, त्यावेळेस माजी गवर्नर टेंपल साहेब व 'बांबे ग्याझिट'चे माजी एडिटर म्याकालिन साहेब यांचा त्यांच्या देशवर्धनी कसा खरपूस समाचार घेतला हें सर्वांस महशूरच आहे !

किती लटपटी, याचा तरी कोणास थांग लागेल? मग शहाण्यासुरत्या बऱ्या बऱ्या विद्वान् मंडळांत जर ही व्यवस्था, तर मूर्खांच्या खाणींत निपजलेल्या मागील अज्ञान लोकांचा पाड तो काय? सारांश, मतभेद हा मनुष्यस्वभावासच खिळला आहे असें समजावे, व जे जे मनुष्ये सज्ञान होत जातात ते ते त्याचा न्हास न होतां तो उलटा वाढत माथ जातो; तसेंच जितका जितका देश विस्तीर्ण तितका तितका तो आवराया. सहि कठिण. तर या दोन गोष्टी मनांत आणल्या असतां आमच्या देशाची सध्यां जी स्थिति आहे तिजविषयी विशेष आश्चर्य कोणासहि वाटणार नाही.

सा रम्या नगरी महान् स नृपतिः सामंतचक्रं च तत्

पार्श्वे तस्य च सा विदग्धपरिषत्ताश्चंद्रविंबाननाः ।

उन्मत्तः स च राजपुत्रनिवहस्ते वंदिनस्ताः कथाः

सर्वे यस्य वशादगात्स्मृतिपथं कालाय तस्मै नमः ॥ १

‘वैराग्यशतक.’

अंक ६६- (१) आपल्या देशांनें प्राचीनत्व. (२) त्याची सांप्रतची स्थिति व त्यासंबंधः पाश्चात्य व तदनुयायी ग्रंथकारांचें मत. (३) लोकहितवादींचें मत व त्यांचें निरसन.

१. आमच्या देशाच्या निकृष्ट स्थितीच्या संबंधानें जो विचार करील त्यानें मनांत आणण्यासारखी दुसरी मोठी गोष्ट ही आहे कीं, तो अत्यंत प्राचीन होय. जगाच्या इतिहासांतला असा कोणताहि काळ नाही, की ज्या वेळेस हिंदु लोक नव्हते. इजिप्ती युरोपियन राष्ट्रं हीं रोमच्या बादशाहीखालीं असणाऱ्या प्रांतांतील लोकांची संतति होय; रोमन लोकांनां ग्रीक लोकांपासून विद्याप्राप्ति करून घेतली; ग्रीक लोकांनां मिसर-देशाच्या लोकांपासून ज्ञान संपादन केलें;— ते मिसरी लोक कदाचित् आमच्या प्राचीन ऋषांचे समकालीन असतील; तर आमची परंपरा इतकी प्राचीन आहे.

१. “गेला तो नृप ते प्रधान अवधे ते पडितांचीं समा

गेली ते नगरी तशा शशिमुखी ज्या तप्तहेमप्रभा ।

गेला तो नृपपुत्र त्या शुभकथा म्यां देविल्ले सर्व जे

ते जेणे स्मरणास योग्य रचिल्ले कालामि त्या वंदिजे ॥”

वामन.

२ “Ere yet the Pyramids looked down upon the valley of the Nile—when Greece and Italy, those cradles of modern civilization housed only the tenants of the wilderness, India was the seat of wealth and grandeur. A busy population had covered the land with marks of its industry; rich crops of the most

(पुढें चालू)

यवनांच्या 'वीरानीं' ग्रॅग शहराला वेढा दिला होता, त्या सुमाराला इकडे शतयोजन समुद्रावर सेतु पडून लंकेवर अयोध्येच्या राजाचा मारा चालला होता; तिकडे ऑगस्टस वादशहा रोमकर्त्तनीं सर्वभौमपदावर अधिष्ठित होऊन व्हर्जिलप्रभृति कविवरांच्या वाग्रसांत तल्लीन होऊन जात होता, तांचे इकडे शकांचे निर्दालन करून शिक मादित्य राजा उज्जयिनीस विराजमान होताना 'कविकुलगुरु'च्या सरस्वतीनिष्कटांत वाहवत होता; तिकडे येशू ख्रिस्ताचे प्रेषित आपल्या धर्माच्या प्रसारार्थ शेतत हाते, तेव्हांच इकडे बुद्धाचे अनुयायी चीन, तिबेट वगैरे देशांत व लंका समात्रा वगैरे वेढात आपल्या गुरूच्या मतांची स्थापना करीत होते; तिकडे इंग्रज लोक आपल्या राजावर उठून आपल्या स्वातंत्र्याचा पाया घालात होते, तांचे इकडे एका प्रचंड वीराच्या हस्ते बहुत काळापूर्वी नष्ट झालेल्या एतद्देशीय वैभवाचे पुनरुज्जीवन होत होते. सारांश, हा हिंदुस्थान देश कालआजचा आहे असें नाहीं; तर त्यांत मिसरी, इराणी, ग्रीक, रोम इत्यादि अनेक राष्ट्रांचे अभ्युदय व लय पाहिले आहेत, व अर्वाचीन राष्ट्रांशीहि टक्कर देऊन तो अव्याप कायम राहिला आहे.

२. वरील उघड गोष्टीकडे जो क्षणभर लक्ष पुरवील त्याच्या सुद्धा ध्यानांत सहज येणारें आहे की, जर हा देश इतका प्राचीन आहे तर आज तो कितीहि निकृष्ट

coveted productions of Nature annually rewarded the toil of the husbandman; skilful artizans converted the rude produce of the soil into fabrics of unrivalled delicacy and beauty; architects and sculptors joined in contributing works, the solidity of which has not in some instances been overcome by the revolution of thousands of years. The princes and nobles of India, unlike the wandering chieftains of the neighbouring countries, already dwelt in splendid palaces, and clothed in the gorgeous products of its looms, and glittering with gold and gems, indulged a corresponding luxury in every act and habit of their lives. Poets were not wanting to celebrate the exploits of their ancestors, nor philosophers to trade the mazes of metaphysical inquiry, and weave the net of ingenious speculation, with as much subtlety, and perhaps with not less success than has attended the researches of subsequent inquirers."

—Thornton's History of India.

१. यवन हणजे ग्रीक लोक हा शब्द Ionian या शब्दाचा अपभ्रंश होय असें किल्येकांचे मत आहे. 'महाभारतांत' यवनांचा उल्लेख अनेकशः आढळतो. अलीकडे 'यवन' शब्दाचा प्रयोग केवळ मुसळमानांच्या संवधानेंच होतो.

स्थितीला पोचला अगला तरी त्यांत आर्थी मानण्यासारखी गोष्ट मुळांच नाही, व त्या स्थितीबद्दल त्यास नांव ठेवणेहि बरोबर होणार नाही. एकंदर जगाची रहाटी आपण नित्य काय पहातो ? उत्पत्ति, स्थिति, लय हे अवस्थात्रय पदार्थमात्रास लागू नाही काय ? वायू, जीवन, मृत्यु, या अवस्थांस व्यक्तिभूत मनुष्य जसा पात्र आहे, तसेच एकंदर राष्ट्रहि पात्र नाही काय ? 'जसका भजव तडाखा' कोणाला सुटला आहे ? जी राष्ट्रं आज लक्ष्मीच्या भद्राने पुंद होऊन पडला आहेत व धार्येत्साहाने स्फुरण पावत आहेत तींच विचारी आणखी शेदेनेशे वर्षांनी कोण या कोनाकोपण्यांत जाऊन पडतील याचा कांही नेम आहे काय ? मिसर देशाच्या मनोऱ्याची कथा सांगायला आज कोण उरला आहे ? सारे जग पुंडले तरी जुना ग्रीक पंडित किंवा रोमन शिपाई कोठे तरी आढळणार आहे काय ? एकंदर इतिहासाकडे नजर दिली असतां असे आढळते की, कोणतेहि राष्ट्र भरभराटीस येऊ लागले असतां ती त्याची उत्कर्षाची स्थिति पराकाष्ठा शेदेनेशे वर्षे टिकत. नेपोलियन, चार्ल्स चार्लस राजा, तैमूरलंग वगैरेच्या उज्यापातासारख्या होऊन गेल्या कारकीर्दी तर राहोतच; की, तुफानाच्या सोसाऱ्यांत भर वेगाने चालणऱ्या जहाजाप्रमाणे किंवा भडकलेल्या रेल्वे इंजिनाप्रमाणे त्यांच्या प्रतापाची स्थिति होय; ती कितीहि उज्वल झाला तरी त्यांत स्थैर्याचा अंश प्रायः नाहीच दिसले तरी चालेल. पण व्यवस्थितपणे चाललेल्या संस्थानांचा जरी विचार केला, तरी सासांयतः असे आढळते की, एका पराक्रमी पुरुषाने राष्ट्रास उन्नताच्या दशेस आणावे तो दुसरा असा निपजतो की, त्याने नवे मिळविलेले व पूर्वीचे अशा दोन्ही घालवून टाकावी. कोणी राज्यकर्ते असे निघतात, की ज्यांनी आपल्या वाढविलेले व बुद्धिवलाने पायाशुद्ध नवी इमारत खाशी उठवून घावी; दुसरे वहादुर असे उत्पन्न होतात, की ज्यांच्या हातून पूर्वाजिताची वृद्धि होणे तर एकाकडेच राहिले, पण जे आहे ते राखण्याचाहि त्यांच्या ठिकाणी वकून नसतो. सग हा जर चाहोंकडे आढळणारी स्थिति आहे. तर आमचे हजारों वर्षांमागचे वैभव आज दृष्टीस पडत नाही द्वाणून इंग्रेज ग्रंथकारांना आत्तांस दूषण दावे हा केवढा सर्वप्रथम आहे, व 'लोकहितवादी'सारख्या स्वदेशभक्त व सत्यप्रिय द्वाणविणारांनी तेच तुणतुणे निर्गतर आमच्या कानाशी वाजवावे, व आपणांस मूर्खांतले भूख व पार्जांतले पाजी द्वाणून घ्यावे हे किती लज्जास्पद होय ! 'लोकहितवादी'चा जर हा सिद्धांत ठगला आहे, की प्राचीन कर्षांच्या कारकीर्दीत आमची काय सुधारणा झाली होती ती होती, तेव्हांसून पुराणांनी व भटांनी जी या देशाची नासाडी करून टाकली ती सांगतां पुरवत नाहीत; तर आज तीन हजार वर्षे लोटून गेली असतांही तीच पूर्वीची स्थिति व्याज येथे दृष्टीस पडता ती अपेक्षा करणे द्वाणजे केवढा वेढगळपणा आहे ? ज्या आमच्या रावबहादुरांस या देशांत आज कोठेहि वसिष्ठवामदेव

आढळत नाहीत किंवा रामछात्रांन आढळत नाहीत ह्यापुन खेद होतो. तेच जर आज अथेन्स शहरां गेलें व फ्लेटेन्या पाठशाळेचा शाध करूं लागले तर ती त्यांस कोठे आढळेल ? रोम शहरां जाऊन साच्या जंगमर फडकलेल्या रोमशच्या भांडीकरा निशाणांचा जर ने तपास करूं लागले तर ती त्यांस कोठे मांपडतील ? त्यांना असें समजा का, ३० स. १८८० साली अमृतसजीवनीच्या योगानें कोणी त्यांना ३० वळे. व त्यांनीं इंग्लंडास सफळ फेळें, तर पार्लमेन्तांत वनचूनाच्या श्रवणांत अथवा केसरिहिंद्या कोहिरूच्या दर्शनाचा त्यांस लाभ होण्याचा कितीका योग्य आहे ? या मुलखांत तरी बरील साला योग्यांचा जयस्तरा व मुकुतांत राजनक्तिप्रदशक टेंपल साह्यांची लव्यास्त प्रतिमा ही सन्दी ल्यास पडतालव हे कोणाच्यानें सांगवेल ? तर गेल्या तीन हजार वर्षांत आसची स्थिति कितीही पालटली असली, व राववहा-दुरप्रभ्रांत भंडळी जो मुखपाचाचा शक्का आमच्या कपाळावर ठाकूं पहातात तो कितीही खरा असला, तरी त्यांत काहीं आशय नाहा. ऐशां वर्षांच्या ह्याताच्यास जर आठ वर्षांचें पोर नांव ठेवूं लागलें, को माझ्या अंगांत पहा कशी चपळाई आहे, ती या जरठाचे अंग काहां नाहीं; माझें तोंड पहा कसें मुकुमार आहे, व शरीर कसें गोर्जरवाणे आहे; नाहा तर याचे पहा अंबाडीसारखें वेंस, अंगावर किती सुकुत्या, शरीरास किती कंप ! अशा सामल्यानें लंडनवाळपणानें पांडित्य करणाऱ्या टारग्या राजश्रींच्या नाजूक मालावर जर कोणा दोन वोटे उठाविले, व कणीत्पाटन-पूर्वक त्यांचीं अशी कानउघाडी वेली का, “वावारे, तुझ्यासारखां शंभर पोरें या ह्याताच्यानें आजपर्यंत खेळाविलां आहेत, तुझें आजवा जेव्हां तुझ्याएवढे होतें तेव्हां ते याच्या मांडीवर लोळत होतें, तुझ्या पंजाचीं भरज्वानीं यांनीं पाहिलीं आहे,”-तर असें करणें अयोग्य होईल काय ? तर असाच प्रकार आमच्या देशाच्या तर्फेनें मेकॅलेप्रभ्रांत टारगे ग्रंथकार व त्यांचे पुतदेशीय अनुयायी यांच्या संबंधानेहि करणें अवश्य होय. तो यापूर्वीं अनेक वेळां करण्यांत आलाच आहे; यास्तव पुनः चर्चितचर्चण नको !

तर आमच्या देशाचा अवाढव्य विस्तार व त्यानें अत्यंत प्राचीनत्व या दोन गोष्टींचाच विचार केला असतां कोणाराहि कळून येईल कीं, त्यास सध्यां जी स्थिति प्राप्त झाली आहे तिची उपशान्ति करण्यास केवळ आमच्या नैसर्गिक मुखत्वाकडेच गेलें पाहिजे असें नाहीं. मोठमोठ्यां शहाणां गुनां राष्ट्रे यापूर्वीं मोठ्या उत्कर्षाला चढून कालें-कळून पार लयाला गेलीं आहेत, व या घटकपर्यंतहि मोठ्या अठल शहाण्या राष्ट्रांचाहि वेळोवेळ अकल गुंग होऊन फटफटिता उडालेला आहे. मोठ्या थाटानें एखादें अवडंबर रचावें आणि लवकरच सगळे ओंपस होऊन जावें अशा प्रकारचीं उदाहरणें ज्ञानाच्या शिखरास जाऊन पोचलेल्या अर्वाचीन राष्ट्रांच्या इतिहासांतुनाहि आढळत

नाहीतसे नाही. मग सान्या पृथ्वीतील राष्ट्रांस ज्या गोष्टी लागू, व जे अल्पदृष्टित्व मनुष्यधर्मासच खिळलेले, त्या सर्वांबद्दल एकट्या हिंदुस्थानावरच मूर्खत्वाचा आरोप करणे हे केवढे अज्ञान होय ! आमच्या रावबहादुरांसारख्या मंडळींनी आजपर्यंत देशोदेशींचे इतिहास वाचून व आपल्या हयातीत घडलेल्या हर्काकती पाहून व ऐकून राष्ट्रांच्या उत्कर्षापक्षाच्या संबंधाने काय मिदांत ठरवले असतील ते असोत; पण आमच्या अल्पमात्र ज्ञानावरून व अनुभवावरून आमच्या बुद्धीस असे नाटने कां, जशी व्यक्तिभूत मनुष्याची स्थिति, किंवा समुद्रावर चालणाऱ्या तारवाची स्थिति, तशीच राष्ट्रांची किंवा राज्यांची होय. व्यक्तिभूत मनुष्यास जसे शेंकडा अपाय घडण्याचा नेहमी संभव असतो, व मी अमुक वर्षे जेणेन अशाविषयां त्याने चंग बंधनें हा जसा त्याचा मूर्खपणा होईल; किंवा मोठे प्रचंड तारु असले तरी त्याच्या नाडिलाने आपणांस सर्वथा निर्भय मानणे हे जसे असमंजस होईल; त्याप्रमाणेच वैभवाच्या शिखरास चढलेल्या राष्ट्रांने किंवा मोठ्या अवाढव्य वाढलेल्या राज्याने आपल्या दृढत्वाचा अभिमान वहाणे हाहि वेडगळपणाच होय. नौकेचे नियमन हे नाविकाच्या सर्व स्वाधीन असतांहि वातावरणांतल्या फेरफारावर जशी त्याची बिलकूल सत्ता चालत नाही, व इतर धोकेहि वेळेनुसार कोणते प्राप्त होतात याचा त्यास जसा नेम लागत नाही, त्याप्रमाणेच राजकारणाचीहि गोष्ट होय. कोणता मसलत कोणत्या वेळेस अंगावर येईल, व कोणता शत्रु कोठे उत्पन्न होईल, याचा काय नेम आहे ! आमचे सूर्यवंशी व सोमवंशी प्राचीन हिंदु राजे कोणीकडे, आणि तार्तार देशांत भटकणांर मोंगल कोणीकडे ! दिल्लीपदावर आरूढ झालेले बादशहा कोणीकडे, आणि पुनर्वर्द्धा मुक्कामी ठेवून दिलेला नावडत्या बायकोचा नावडता लेकर कोणीकडे, व अकूची शाक आणि ताकभात झोडणारे श्रीवर्धनवाले भट कोणीकडे ? भगवा झेंडा व जरीपटका कोणीकडे आणि कुंपाणी बाईचे 'हडेल हप' कोणीकडे ? लार्ड मेयो साहेब विलायतेहून निघाले असतील तेव्हा पोर्ट ब्लेरवासी कैद्याच्या हातून आपले देहावसान होईल हे त्यांच्या किंवा कोणाच्या स्वप्नां तरी आले असेल काय ? फ्रान्सच्या बादशहाने चिरंजीव, आणि त्यास जुलु लोकांच्या एका टोळीने सोडण्याखाली हाणून पाडावे ! काढतूस ते काय बोटभर, आणि त्याचा प्रभाव पाहिला तर रक्ताच्या नद्या !! तेव्हां एकंदरीत काय, की कालाची गति अत्यंत विचित्र आहे: यास्तव ती न जाणतां दृष्ट्या तशा वलगना करणे हे अप्रयोजकपणाचे लक्षण होय. त्यांतूनहि पाश्चात्य प्रथकारांनी वरील गर्वोक्ति प्रगट केल्या तर त्यांत मोठेसे नवल नाही: कांकी स्वदेशाच्या संबंधाने कोणी खोटाहि अभिमान वाहिला असता तो नादश दूषणार्ह होणार नाही. पण आमच्या देशांतल्याच पांडनांनी आपला एकंदर इतिहास गुंडाळून ठेवून, आपली स्वतःची कुळकथा विसरून जाऊन, व डोळ्यांसमक्ष घडलेल्या गोष्टींकडे दुर्लक्ष करून,

आपल्या जन्मभूमीच्या संबंधाने सदोदित कृशानूचें व्रत धारण करावें; व आह्मी मूर्ख, आह्मी नामर्द, आह्मी कोडगे, अशी सतत हातांत जपमाळ घ्यादी, या बहादुरीस काय ह्मणावें हें बरीक आह्मांस समजत नाहीं !!

३. येथवर आमच्या देशाच्या संबधानें पाश्चात्य ग्रंथकारांनीं जें सामान्यतः पांडित्य केलेलें आढळतें, व त्यांचे लेख शिरसावंध करणारी व इंग्रज ह्मणजे फक्त मानणारी जी मंडळी यापूर्वीं होऊन गेली त्यांच्या ठायीं या देशाच्या संबधानें ज्या समजुती बहुधा दृष्टीस पडतात, त्यांविषयीं चर्चा झाली. आतां बरील समजुतीत व 'लोकाहितवादी'च्या मतांत जरी प्रायः अंतर नाहींच; तरी एका माळ्या गोष्टीच्या संबधानें दोहोंत एक मोठाच फरक आहे. तो हा कीं, रावबहादुरांच्या मतें आमची निकृष्ट स्थिति आज तीन हजार वर्षे कायम आहे, एवढा सगळा काळ आमचा झोंपंतच गेला ! हीं तीन हजार वर्षे केव्हांपासून धरायाचीं याचा निश्चय प्रस्तुत ग्रंथकारांनीं कोठेंहि केलेला आह्मांस आठवत नाहीं, तरी एकंदरांत पहातां 'ऋषींची कारकीर्द' असे शब्द त्यांच्या लेखांत व भाषणांत अनेक वेळां आढळतात त्यावरून पहातां बरील ऋषिमंडळ जेव्हांपासून अस्तंगत झालें तेव्हांपासून या हतभाग्य देशाच्या अज्ञाननिद्रेस आरंभ झाला असें समजायाचें असें वाटतें. बरील ऋषींपैकीं शेवटला ऋषि निजधामास गेला तेव्हांपासून अकलेची व आमची जी फारकत झाली ती आमच्या मागल्या पिढीपर्यंत ! वाग्देवीच्या वीणेचा झणतकार वाल्मीकीच्या आश्रमांत जो गुप्त झाला तो तीन हजार वर्षांनीं करवीरपत्तनीं मात्क्यान् प्रगट झाला. धर्म-संस्थापना करणारे प्राचीन मुनि जे एकाएकीं कोणीकडे गडप झाले ते बरील दीर्घकाळानंतर. पुनः आर्यसमाजस्थापकाच्या रूपानें एकवट होऊन अवतीर्ण झाले. प्राचीन सोमरस पिणारी जुनी ऋषिपरंपरा जी मागे पार नाहींशी झाली ती आज एकोणिसाव्या शतकांत अर्वाचीन सोमरसाचे चषक धारण करून देशाच्या भाग्यानें पुनः उदयास आली ! बाकी एवढी तीस शतके जीं मधल्यामध्ये गेलीं तीं निव्वळ व्यर्थ गेलीं. त्यांत आह्मी काहीं लाभ करून घेतला नाहीं, काहीं नवीन युक्त्या काढल्या नाहींत, — काहीं केले नाहीं ! एवढें मात्र केले, कीं आठ हात लांकूड आणि नऊ हात धलपी अशा मासल्याचीं 'पंधरा आणि बाष्कळपणानें भरलेलीं' अक्टोविकटो पुराणें रचून ठेविलीं; धर्माचें अतोनात बंड माजवून शेंकडों व्यर्थ खटपटी उत्पन्न केल्या; भटांची घोकंपट्टी व शास्त्राचे शुष्क वाद हे उभे केले; भिक्षुकीचा संप्रदाय हरएक प्रकारें चालू करून आळसाची वृद्धि केली; आणि सारा देश ह्मणजे एक मेंढवाडा करून सोडला ! विक्रम, भोज वगैरे काहीं पराक्रमी राजे मध्यंतरीं होऊन गेले, पण त्या बेथ्यांनीं काव्यनाटकादिकांस उत्तेजन देऊन शेवटल्या बाजीरावानें जशी चोहोंकडे बंदफैली बाढविली तसा मात्र प्रकार करून ठेवला ! तसेंच अलीकडे शिवाजी,

बाजीराव, नाना फडनवीस वगैरे कांहीं पुरुष निर्माण होऊन त्यांनीं 'एरंडोऽपि द्रुमायते' या न्यायानें या मेंढवाच्यावर आपला अंमल कांहीं वेळ गाजविला, व या वड्यांच्या इस्पितळांत आपल्या शहाणपणाचा टेंभा चार दिवस मिरवून घेतला; पण एकंदरीत पहातां कांहीं जीव नाही. हल्लीं एखाद्या सहावी यत्ता उतरलेल्या पोरांत जी अकल सापडेल तीहि बिचाऱ्यांच्या बाव्याला आली नव्हती !!

आतां हें जें आमच्या रावबहादुरांचें मन इतक दिवस दड होऊन बसलेलें आहे, कीं प्राचीन ऋषींच्या कारकीर्दींत काय ती हिंदुस्थानांत सुधारणा हांती, व तेव्हापासून सारखा या देशाचा न्हासकाळ लागला आहे,—हें त्यांनीं कोटून पैदा केलें असेल व त्याजबद्दल त्यांच्यापार्शीं काय प्रमाणें असतील हें आह्मांस समजत नाही. अगोदर ऋषींचा काळ कोणता या गोष्टीचा पक्का निश्चय नाही हें वर सांगण्यांत आलेंच आहे; व शिवाय वरील काळाची एवढी माहिती तरी कोणाला आहे हेंहि नांठ समजत नाही तसेंच सुधारणा ह्मणजे तरी काय या सुद्धाचाहि स्पष्टपणें निकाल झाला पाहिजे. हल्लीं जें सुधारणेचें मान मानलें जात आहे तें ऋषींच्या कारकीर्दीस लागू पडेल असें 'लोकहितवादी'स वाटतें काय ! वाटत नसेल तर मग गेलीं तीन हजार वर्षें तरी गैरसुधारणेचीं कशावरून ह्मणायाचीं ? अर्वाचीन सुधारणेचीं मोठमोठीं तत्त्वे जीं मांस-भक्षण, सुरापान, सब-गोलंकार, इत्यादिकांस वेदांत आधार मिळतो यावरून तर प्राचीन ऋषींस हल्लींच्या इंग्रज, फ्रेंच वगैरे लोकांच्या पायरीला नेऊन मिळवायाचे नसतील ना ! असें असेल तर मग ठीक आहे. एरवीं वैदिक काळास सुधारलेला व पौराणिक काळास गैरसुधारलेला ह्मणण्यास काय प्रमाण आहे हें आह्मांस कळत नाही. इंद्रवरुणादिकांची उपासना केली कीं सुधारणेचें शिखर झालें, तेंच शिवविष्णूंच्या प्रतिमांकडे वळलें कीं सुधारणादेवतेचा क्षोभ झाला अशी कांहीं भानगड तर नसेलना ! असें असेल तर 'लोकहितवादी'नीं सुधारणुकेची एक कलमवारी करून ठेवली असती तर बरें झालें असतें; ह्मणजे तिजवरून वरील वादाचा तेव्हांच निकाल पाडतां आला असता. वैदिक काळांत कवायत शिकलेलीं पलटणें, कोर्टे-मार्शलें, पार्लमेंट सभा, आर्यसमाज, पुस्तकालयें, वगैरे सुधारणेस अवश्य लागणाऱ्या जिनसा असल्याविषयीं रावबहादुरांपार्शीं कांहीं दाखला नाहीना ! तसेंच वरील काळांत कांणी नेपोलियन होऊन गेला, कोणी फिडियस होऊन गेला, अशाविषयींहि आमच्या कानवर अद्याप वार्ता आली नाही; मग आमच्या प्रतिपक्षांच्या जवळ किंवा त्यांचे गुरुवर्य श्रीमत्तरामहंस यांच्या जवळ, कांहीं जबरदस्त पुरावा असल्यास न कळे ! एकंदरीत रावबहादुरांचें वरील मत आह्मांस केवळ निराधार वाटतें. दयनंदाजींच्या व्याख्यानांतून अर्वाचीन व प्राचीन काळांच्या संबंधानें जी वेडगळ बडबड आढळते, व वेदांत आगगाड्या आहेत, तारायंत्रें आहेत, विमानें आहेत, वगैरे निरर्गल प्रलाप

आढळतात, त्यांचीच कांहीं छाया त्यांच्या शिष्यमंडळीवरहि पडली आहे कीं काय कोण जाणे ! !

आमच्या प्राचीन पूर्वजाविषयीं आमची पूज्यबुद्धि 'लोकहितवादी'च्याहून कमी आहे असें नाहीं. ते परम तपोनिष्ठ व परमज्ञानी होते याविषयीं आमची खात्री आहे. त्यांनीं आपल्या बुद्धिप्रभावेकरून तत्कालीन राष्ट्रांतहि आपणास धन्य झालून घेतलें ही गोष्ट इतिहासप्रसिद्ध आहे. पण ते शहाणे होते झणून पुढील मंडळीं मूर्ख निघाली, व ती मूर्खपरंपरा रावबहादुरांच्या आदल्या पिढीपर्यंत अविच्छिन्नत्वेकरून चालत आली, व पुण्यांत इंग्रजी अंमल होऊन माजी बुधवारच्या वाळ्यान इंग्रजी शाळेची स्थापना आली तेव्हां काय ती अकल पुनः या देशांत आली हें जे महत्त्व 'लोकहितवादी' आपल्या ग्रंथांवरून लोकांच्या मनांत ठसवूं पहात आहेत, हें बरीक आह्मांस बिलकूल कबूल नाहीं. आमच्या रावबहादुरांनीं आपल्या स्वतःच्या बुद्धिमतेचें मान कितीसें ठरविलें आहे हें आह्मांस चांगलेसें माहीत नाहीं; तरी आमची पक्की खात्री आहे कीं, जो काळ अत्यंत अज्ञानाचा गेला झणून ते आजपर्यंत डांगोरा पिडीत आहेत त्याच काळांत त्यांच्याहून शतपट बुद्धिमान असे शंकडें हजारां लोक होऊन गेले आहेत. त्यांनीं जीं कृत्ये करून ठेविलीं आहेत त्यांजबद्दल सारें जग मान डोळ्यांत आहे, व ज्या काळीं रावबहादुरप्रभृति अर्वाचीन ऋषींचीं नांवें सुद्धां मागे उरणार नाहींत, व त्यांचे परमगुरु जे इंग्रज लोक त्यांचें नांव हिंदुस्थानच्या इतिहासांत मात्र राहील, त्या काळीं सुद्धां त्यांचा लौकिक हल्लींप्रमाणेच गाजत राहील. ही मंडळी कोण हें येथें सांगितलें पाहिजे असें नाहीं; कां कीं, गेल्या तीन हजार वर्षांत या देशांत मोठमोठे कवि, मोठमोठे शास्त्रकार, मोठमोठे राज्यस्थापक, मोठमोठे मुत्सद्दी वगैरे मंडळी कोण कोण होऊन गेली याविषयीं थोडीबहुत तरी माहिती नाहीं असा मायेचा पूत काणीहि सांपडेल असें आह्मांस वाटत नाहीं.

तेव्हां एकंदरीत पहातां अर्वाचीन काळांत एतद्देशीय लोकांच्या बुद्धीचा उदास झाला हा जो महासिद्धांत 'लोकहितवादी'नीं ठरवून ठेवला आहे तो आह्मांस केवळ चुकीचा वाटतो. आमचे रावबहादुर व त्यांच्या बरोबरीची मंडळी यांनीं ज्या वेळेस इंग्रजी विद्येच्या अध्ययनास आरंभ केला तेव्हांची स्थिति अशी होती कीं, इंग्रजांचें या देशांत नुकतेंच सार्वभौमत्व होऊन युरोपांतहि त्यांचा तसाच दरारा होता. शिवाय हल्लींच्या बादशाही अंमलांत जे विलक्षण प्रकार चोहोंकडे दृष्टीस पडत आहेत,— झणजे नवे नवे आकट, नवे कर, दरवर्षीं दुष्काळाचें भय, चोरांचे घाले आले तर उलटा प्रजेस दंड, इत्यादि—हेहि त्या वेळेस कांहींच नसून उलटी चोहोंकडे आबादानी, स्वस्थता, संतोषवृत्ति हीच दृष्टीस पडत असे. त्यांतून पाश्चात्य यांत्रिक वियेचा प्रभाव जेव्हांपासून इकडे दृष्टीस पडूं लागला, तेव्हांपासून तर आमच्या परद्वीपीय राज्यकर्त्या-

विषयी लोकांच्या अशा समजुती होऊन बसल्या कीं, हे कोणी अमानुष सृष्टीतले प्राणी आहेत; पंचमहाभूतांवरहि ज्यांचा अंमल चालू लागला, त्यांची सत्ता माणसांवर चालेल यांत नवल काय ? तर याप्रमाणें वीसपंचवीस वर्षांमागली येथील स्थिति असल्यामुळें नवीन इंग्रजी शिकू लागणारांच्या मनःवर कोणत्या तऱ्हेचे संस्कार होत असत याची कल्पना सहज करता येते. हल्लींहि इंग्रजी विद्येपासून कोणतीं फळे सामान्यतः दृष्टीस पडतात हें जर लक्षांत आणिलें, तर पूर्वीच्या ऐन अमदानींत हेच विकार किती दृढ हाण्याचा संभव होता हें सहज ध्यानांत येईल. कोणत्याहि गोष्टीची खरी योग्यता समजून येण्यास बराच काळ लोंढावा लागत असतो हा सामान्य नियम आहे; त्याप्रमाणेंच इंग्रज लोकांच्या विद्येचें, राज्याचें, सुधारणुकीचें वगैरे यथार्थ स्वरूप कांहीं काळापूर्वीं समजणें अशक्य होतें असें ह्याणण्यास हरकत नाही. आमच्या रावबहादुरांसारखी परम राजनिष्ठ मंडळीहि आतां इंग्रजी राज्याचे पहिल्यासारखे पोवाडे गाईल असें आम्हांस वाटत नाही. त्याप्रमाणेंच दहा वीस वर्षांपूर्वीं विद्वान् व सुधारलेले ह्याणविणाऱ्या लोकांची जीं मते ठरलेलीं असत, कीं इंग्रजी राज्य ह्याणजे नीतीचें आगर, इंग्रजांचा धर्म, आचारविचार वगैरे सर्व उत्कृष्ट, काय ज्ञान तें इंग्रजी भाषेंत, इंग्रजांचें हरएक गोष्टींत अनुकरण करण्यास बिलकूल हरकत नाही, कां कीं, साऱ्या जगांत शहाणे ह्याणून निवडलेले लोक जें करतात तें वाईट कसें असेल ?—इत्यादि परंपराहि प्रस्तुत काळीं विच्छिन्न झाल्यासारखीच आहे. अलीकडे इंग्रजी भाषेचा फैलावा या देशांत पुष्कळच झाल्यामुळें आमच्या राज्यकर्त्यांच्या शेंकडों गोष्टी ज्या आम्हांस पूर्वीं नुसत्या ऐकूनहि माहीत नव्हत्या त्या आतां चांगल्या स्पष्ट दिपू लागल्या आहेत. या दृढतर परिचयाच्या योगानें काय झालें, कीं आमचे पूर्वींचे पुष्कळ भ्रम उडून गेले; व आम्ही आपणांस व दुसऱ्यांस अधिक यथार्थ बुद्धीनें लेखू लागलों. तसेंच आजपर्यंत आम्हांस आपल्या स्वतःविषयी बिलकूल माहिती नव्हती असें झटल्यासहि सत्याचा अपलाप केलासें होईल असें नाही. आपण कोण, आपली स्थिति काय आहे, आपला पूर्वींचा वृत्तांत काय, आपल्या धर्माचें व आचारविचारांचें यथातथ्य स्वरूप काय, आपल्या हजारों वर्षांच्या ग्रंथसंग्रहांत काय काय लिहिलें आहे, इत्यादि गोष्टींविषयीं जिज्ञासाहि पूर्वीं कोणास वाटत नसे. पाश्चात्य ग्रंथकारांनीं इकडील स्थितिरीतीचें तुटपुंजीचें ज्ञान मिळवून त्यावर जें स्वकपोलकल्पित तर्कट रचावें, किंवा पाश्चात्य व प्राच्य ख्रिस्तभक्तांनीं पवित्र शास्त्राच्या भूषणार्थ जीं लेखद्वारा व भाषणद्वारा बडबड करावी, तीं सर्व वेदवाक्याप्रमाणें गृहीत करून चालायचें, व त्यावर काय त्या उध्या मारायाच्या, अशी पंधरावीस वर्षांमागिल येथील विद्वत्समूहाची स्थिति होती. बरील समूहाच्या स्वप्नीहि कधीं अशा कल्पना येत नसत, कीं ज्या मेकालेच्या अभिप्रायाचें प्रामाण्य त्याचे देश-बंधु तिकडील प्रकरणांतहि बेताबातानेंच स्वीकारतात, त्याचीच वचनें इकडे मात्र वेद-

वाणीप्रमाणें मानणें हा केवढा मूर्खपणा आहे ? जे मिशनरी बहादुर एकाच पेनाच्या तळाक्यासरसैं हिंदु धर्माचें, मुसलमानी धर्माचें, व पारशी धर्माचेंहि खंडन करून टाकीत, व युनिवर्सिटीच्या परीक्षांत ज्यांच्याकडे एशिया खंडांतील साऱ्या भाषांच्या बद्दल जशी काय एकदां सुपारीच देऊन टाकली असे, त्या परमपूज्य डॉक्टर विल्सन साहेबांस त्यांच्या शिष्यवर्गांनं पोपसाहेबांच्या प्रमादरहित आसनावर नेऊन त्रसवावें हा तरी केवढा शहाणपणा आहे ! माजी 'सत्यदीपिके'च्या कर्त्यांना विचार्याः शास्त्रा-वैदिकांस आपल्या घरी बोलावून आणून त्यांस आपल्या नूतनलब्ध पवित्रशास्त्राच्या तेजांनं दिपवून टाकून आपल्या मूर्तिपूजक जनित्यास पुत्रलीला दाखवून स्वतःची धन्यता वाटवावी, व नंतर वरील कुंठित झालेल्या मंडळीस दक्षणा देऊन बाटेस लावावें, हा तरी केवढा चमत्कार आहे ! पवित्रशास्त्राच्या पवित्र ओंव्यांत एवढा अजब गुण आहे काय कीं जसैं सैतानांनं येशूस एका उंच डोंगराच्या शिखरावर नेऊन सारों पृथ्वीतील राज्यें दाखविलीं (!), त्याप्रमाणेंच आदमाच्या व नोहाच्या पवित्र कथा वाचल्या-बरोबर वादेवीचा सारा मुख्य एकदम नजरेच्या आटोक्यांत येतो !! असो; तर राव-बहादुरप्रभृति जुन्या मंडळींच्या लेखांतून जीं विलक्षण मते आढळतात त्यांचें मूळ पाहिलें तर हें होय कीं, त्यांच्या वेळीं स्वतःविषयीं अज्ञान व दुसऱ्याविषयीं अयथार्थ ज्ञान हे दोन्ही प्रकार लोकांमध्ये होते. त्यामुळें चोहांकडे एक मोठें ठोकळ मत जारीनें चालू झालें होतें, कीं या देशांत पूर्वींचं ह्मणून जेवढें आहे तेवढें सर्व वेडगळ, व नवें जें जें दृष्टीस पडूं लागलें आहे तें ते सर्व शहाणपणाचें. व्यासकृत अठरा पुराणांचें सार जसैं पुढील वचनांत काढिलें आहे, कीं—

परोपकारः पुण्याय पापाय परपीडनम् ।

“परोपकार हेंच पुण्य व दुसन्यास पीडा करणें हेंच पाप” त्याप्रमाणेंच मागील मन्वंतरांतल्या तत्त्वज्ञानाचे दोन जबरदस्त सिद्धांत ह्मटले ह्मणजे हे होत कीं, हिंदु ह्मणजे मूर्खांतले मूर्ख; व अकलेचे वाटेकरी ह्मटले ह्मणजे इंग्रेज लोक, मिशनरी, बाटे-मंडळी व इंग्रेजीचा संस्कार झालेले नवीन विद्वान् !

वरील स्थिति लक्षांत आणली असता, प्रस्तुत ग्रंथकारानें जेथें तेथें इंग्रेजांचें माहात्म्य कां वर्णिलें आहे, नवीन विद्वत्तेची तेवढी शिफारस करून त्याखेरीज सर्व ज्ञान वायफळ असें कां दाखविलें आहे, व गेल्या शंभर पिढ्यांत या देशांत शहाणा मनुष्य ह्मणून कोणी निपजलाच नाहीं हें जें इतिहासविरुद्ध, अनुभवविरुद्ध, व वस्तु-स्थितिविरुद्ध मत त्याचें त्यानें सर्वत्र प्रणयन कां केलें आहे, हें सहज समजण्याजोगें आहे. वरील मते या काळापर्यंत रावबहादुरांचीं जशींच्या तशींच कायम राहिलीं, ही

गोष्ट बरीच आश्चर्य करण्यासारखी आहे. इतका दृढपणा त्यांच्या सध्यांच्या सहाध्यायी मंडळींतहि आढळत नाही. मग या दृढतेची उपपत्ति

अंगीकृतं सुकृतिनः परिपालयंति ।

“महात्मे पुरुष एकदा ज्याचा अंगीकार केला त्याला कधी अंतर देत नाहीत” या सर्वप्रसिद्ध वचनावरून करावयाची; किंवा ज्या माउलीच्या प्रसादाने त्यास आजपर्यंत ‘भाकरी मिळत गेली,’^१ व ते आज इतक्या योग्यतेस चढले, त्या राजनिष्ठेला वरील मतपरंपरा अत्यंत अनुकूल पडली ह्यातून तिची त्यास दुस्त्यज्यता वाटते, किंवा त्यांच्या ह्याणण्याप्रमाणे आमच्या देशाची बुद्धिदेवता जशी गेल्या शंभर पिढ्या झोपांगेली होती तसाच थोडासा चुटका गेल्या पिढीभर ‘लोकहितवादी’च्या बुद्धीनेही घेतला; काय असेल ते असो ! वरच्यापैकी कोणतीहि उपपत्ति स्वीकारली तरी कठिणच, पहिलीने त्यांच्या समबुद्धीवर धाड पडते, दुसरीने सत्यदेवतेचा क्षोभ होतो, आणि तिसरीने त्यांच्या बुद्धीची जागरूकता नष्ट होते !

स्वजातीयविघाताय माहात्म्यं दृश्यते नृणाम् ।

इयेनो विहंगमानेव दिनस्ति न भुजंगमान् ॥

‘दृष्टांतशतक.’

अंक ६७—(१) विषयोपक्षेप—ब्राह्मण. (२) प्रस्तुत लेखापासून होणारा गैरसमज. (३) ब्राह्मण मुत्सदी. (४) ‘निबंधसंग्रह’ तील उतारा. (५) इंग्रजी ग्रंथकारांचे अभिप्राय.

१. गेल्या अंकात ‘लोकहितवादी’च्या ग्रंथांतील एका मोठ्या मुद्द्याच्या संबंधाने विचार झाला; ह्याणजे एकंदर देशाविषयी जी त्यांचां मते आहेत त्यावर चर्चा झाली आतां या देशाची बुडवणूक ज्यांच्या पायी झाली असा प्रस्तुत ग्रंथकाराचा ग्रह आहे त्या लोकांविषयी, ह्याणजे ‘लोकहितवादी’चे सजातीय जे ब्राह्मण त्यांच्याविषयी विचार करूं. हा विचार तीन प्रकारांनीं करायाचा. एक, वरील लोक मुत्सदी होते या नात्याने. दुसरे, तेच काय ते या देशातील पंडित यासंबंधाने, आणि तिसरे, ते धर्माध्यक्ष ह्यातून. प्रस्तुत ग्रंथकाराने या तीन मुद्द्यांवरून आपल्या ब्रह्मबंधूंवर कोरडा उडवला आहे; याखव तिहीं संबंधांनीं प्रकृत विषयाचा विचार करणे अवश्य होय.

२. सदरील विषयास लागण्यापूर्वी एका गोष्टीच्या संबंधाने येथे उल्लेख करणे

१. रात्रवाहदुरांनीं दोन अडीच वर्षांपूर्वी ठाण्यास एके प्रसंगां काय माषण केले ते आमच्या वाचकांपैकीं बऱ्याच मंडळींस आठवत असेलच.

२. “मनुष्यांचा पराक्रम प्रायः स्वजातीयांचा घात करण्यांतच दृष्टीस पडतो. पहा कीं ससाणा हा सर्पास न मारतां पक्षांवरच झडप घालतो !”

अवश्य वाटते. ती गोष्ट ही होय की, आद्वी जातीनें ब्राह्मण पडलों. तेव्हां आपल्या सजातीयांच्या कैवारानें आद्वी काय लिहिणें तें लिहूं, असा आमच्या वाचकांचा समज होण्याचा संभव आहे. विशेषतः ब्राह्मणेतर वाचकांचा आणि त्यांतून परधर्मी व परधर्मांत शिरलेल्या मंडळीचा तर वरील समज हाईलच हाईल. जगाची सामान्यतः प्रशस्ति हटली ह्मणजे आपणावरून सर्व पहायाचें ही असल्यामुळे ज्या पवित्र मंडळीनें अफगाणिस्थानांत आमच्या शिपायांस जय येवो ह्मणून आकाशांतून बापापाशां गळ घतली, व खुनी जॉर्ज नेन्स याच्या तर्फेनें प्रभु येशूपाशां भीड खर्चली. त्याम वरील निःपक्षपातता केवळ दुर्घट वाटणार आहे हें खरें. पण या गोष्टीस आमचा उपाय नाही. आद्वी आपल्या तर्फे आमच्या साऱ्या वाचकांस प्रोजलपणें एवढेंच कळवितों की, आमच्या राष्ट्राचा, जातीचा, धर्माचा वगैरे आद्वी जरी पूर्ण अभिमान बाळगतां, व त्यांवर जो वृथा दूषण देईल त्याचें पारिपत्य केल्याखेरीज जरी आद्वी कधीं सोडणार नाही, तरी यथार्थ दूषणाचा कैवार आद्वी कधीं घेणार नाही. संदोषत्व हें इहलोकी कोणासच सुटलें नाही, यास्तव त्याचा आमच्या देशाकडे जेवढा रास्त वाटा येईल तेवढा कोणाहि निःपक्षपात मनुष्यास पतकरलाच पाहिजे. तो न पतकरणें ह्मणजे हटवादीपणा होईल. पण आमच्या देशाची अलीकडे अशी कांहीं चमत्कारिक स्थिति झाली आहे की, त्यास कोणी धनी ना गोसावी ! हवें त्यानें त्याच्याविषयी काय पाहिजे ती बडबड करावी. जो जो जितकी अधिक अधिक बडबड करील तितका तितका तो जाडा पंडित व जाडा देशसुधारणा करणारा ! इतर देशांविषयी कोणास कांहीं लिहिणें झाल्यास कांहीं तरी शोध करून लेखणी अंमळ जपून चालवावी लागते, पण आमचा हिंदुस्थान हटला ह्मणजे पार्लमेंटच्या सभासदांनीं, इंग्रज ग्रंथकारांनीं, मिशनरींनीं, एतद्देशीय ख्रिस्तभक्तांनीं, समाजवाल्या मंडळींनीं, चटोर पुस्तककारांनीं, त्याच्याविषयी काय पाहिजे तें बोलावें व लिहावें. कांहीं शोध करायला नको, कांहीं माहिती मिळवायला नको, कांहीं धाक बाळगायला नको—जें लिहावें तें सप्रमाण व जें बोलावें तें सत्यच ! बरें,

१. वरील नांवाच्या एका खलाशानें कलकत्त्याम एका पोलिसच्या शिपायाचा जीव घेतल्यावरून त्यास फांशी दिलें, हें कांहीं महिन्यापूर्वीचें वर्तमान आमच्या वाचकांपैकीं पुष्कळांच्या वाचण्यांत आलेंच असेल. बिचाऱ्या नेन्सचें पुढें त्याच्या धर्मबंधूनीं व धर्मभगिनींनीं कसें और्ध्वदेहिक केलें तें मात्र सर्वांच्या समजण्यांत आलें नमेल. नेन्स हा गतप्राण झाल्यावर त्याचें प्रेत वरील मंडळीनें मागून घेऊन त्याचा मोठ्या समारंभानें अंत्य संस्कार केला. पाद्री मंडळीनें त्याच्याबद्दल प्रभुपाशीं मोठ्या भक्तीनें प्रार्थना केली, व आपला बंधु आकाशांतील प्रभूच्या प्रेमळ मिठीचा अनुभव घेत आहे (Safe in the arms of Jesus) असें गीत गाईलें. तसेंच कित्येक मंडळींनींही वरील महापुरुषाच्या श्वास पुष्पगुच्छांनीं अलंकृत करून मोठा सोहळा केला ! वाः ! धन्य नेन्स साहेबांचें सौजन्य ! धन्य त्यांच्या भगिनींची बंधुप्रीति ! ! आणि धन्य पाद्री व त्यांचा प्रभु ! ! !

आमच्या येथल्या मंडळीला वरच्या बोलण्यापैकीं व लिहिण्यापैकीं काहीं टेंपेल ह्याणां तर त्याची वार्ताहि नकां ! तुम्ही त्यांस किती पाहिजे तितक्या शिष्या द्या, व नाहीं नाहीं तीं नांवें ठेवा; तीं सर्व त्यांस कबूल ! वरील पुष्पवृष्टि जितकी जितकी अधिक होईल तितका तितका त्यांस विशेष संतोष ! ती न होईल तर मात्र त्यांस चैन पडावयाचें नाहीं. या देशाविषयीं कोणीं चार ओळी मजकूर लिहिला, आणि त्यांत हिंदूंचें मूर्खत्व, भीरुत्व वगैरे सिद्ध केलेलें नसलें तर बरील तत्त्वज्ञ मंडळी नाक मुरडल्याखेरीज कधीं राहायाची नाहीं. सारांश, आमच्या देशांत अशी बहादर व निगरगट्ट मंडळी झाली आहे कीं, इतर देशांतील मनुष्यांस जशी आपली कोणी नालस्ती केलेली खपत नाहीं, तशी येथें स्वदेशाची प्रशंसा बिलकूल खपत नाहीं; व इतरांस जितपत आत्मस्तुति प्रिय तितपत इकडे आत्मनिंदा प्रिय !

तर अशा स्थितींत लोकांस आपणाविषयीं यथार्थ ज्ञान करून देणें हें अत्यंत महत्त्वाचें आहे. जे दुराग्रही व हटवादी असतील त्यांस वरील यथार्थ ज्ञानहि विपरीत रीतीनें भासेल यांत संशय नाहीं; पण समंजस लोकांकडेच दृष्टि देऊन वरील प्रयत्न करणें उचित होय. तर आमच्या सजातीयांच्या संबंधानें आम्हीं जें यापुढें लिहिणार आहों, तें केवळ तिन्हाईतपणानें व निःपक्षपात बुद्धीनें लिहिणार आहों. त्यांत कोणास अन्यथा दिसल्यास प्रत्याक्षेप करण्याची आम्हीं सर्वांस मोकळीक दिलेलीच आहे.

३. तेव्हां आतां प्रथमतः सुत्सद्दीपणाच्या संबंधानें ब्राह्मणांविषयीं विचार करावयाचा. गेल्या शतकांत पूर्वीं कधींहि न आलेलें ऐश्वर्य ब्राह्मणांस एकाएका प्राप्त झालें होतें; राजे ब्राह्मण, सरदार ब्राह्मण, दिवाण ब्राह्मण, वकील ब्राह्मण,—अशी कांहीं विलक्षण गर्दी एकदम होऊन गेली होती ! ज्या लोकांची प्राचीन वृत्ति ह्याटली ह्याणजे तपस्वीपणाची, व अलीकडील वृत्ति परकाष्ठा झाली तर कारकुनीपणाची, त्यांनीं गेल्या शतकांत प्राचीन आश्रमांचे दर्भ व अवीचीन आश्रमांची लेखणी हीं दोन्ही टाकून देऊन एकदम क्षात्रधर्माची नवीन दीक्षा धारण केली; व कोणी राजवेत्ताचा अंगीकार केला, कोणी खड्गाचा आश्रय स्वीकारला, असें अपूर्व वृत्त्यंतर त्यांचे ठायीं एकदम दृष्टीस पडलें. परशुरामक्षेत्रांतल्या मंडळीनें आपल्या क्षेत्रपतीचीं दिग्विजयाची दक्षेक्षा चौहोंकडे गाजविली. भारती युद्धापासून ब्राह्मणांचें नांव समरांगणांत जें लोपून गेलें होतें तें हजारों वर्षांनीं पुनः उदयास आलें; व ज्या महाक्षेत्रावर अर्जुनाचा वानरांकित ध्वज फडकला होता, त्यावरच युगांतरीं भाऊसाहेबांचा जरीपटका झळकला ! सारांश, ज्याप्रमाणें स्पेनच्या राजानें पंधराव्या शतकाच्या अखेरीस साऱ्या देशावरचा यवनी अंमल उठवून फारो दिवसांनीं मूळच्या राज्यसत्तेची व धर्माची पुनः स्थापना केली, त्याप्रमाणेंच पुढें दोन तीन शतकांनीं इकडेहि महाराष्ट्र वीरांच्या हस्ते तोच प्रकार बघण्यांत आला.

वरच्यासारख्या हकीकती कोणां तिन्हाइतानेहि ऐकल्या असतां त्याच्या मनां। आवेशाचें स्फुरण होण्यासारखें आहे; कां कां, ज्याच्या अंगां पौरुष आहे त्याग प्रयत्न शत्रूचा आपणास बाधक होणारा पराक्रमी अभिनंदनीय होत असतो, मग तिन्हा-इताचा होईल यांत नवल काय ! त्यांतून गेल्या दोन शतकांत आमच्या देशांतून आपला प्रताप असा गाजविला को, एवढा अफाट हा हिंदुस्थान, पण एका जनकाच्या अवघांत तो सर्व त्याच्या डोंडमाच्या नादानें दुमदुमून गेला ! शिपाय प्रताह लक्षात आणण्यासारखी दुसरी मोठी गोष्ट आहे की, मराठ्यांचा इतिहास तो इंग्लिश, फ्रेंच, किंवा स्पानियर्ड लोकांच्या इतिहासासारखा नाही, — ह्मणजे इंग्लिशांनीं जशी येथें सत्ता बळकावला, नेपोलियननें जसा साग युरोप विनाकारण तुडवून टाकला, किंवा स्पानच्या गिस्ती वारांनीं अमेरिकेंत घुसून तेथें देशाचे देश उध्वस्त करून टाकून जसा आपल्या देशास व साऱ्या मनुष्यजातीस अक्षय कलंक लावला, — तसाहि वराल इतिहासाचा प्रकार नाही. दुसऱ्यास बुचाडण्याच्या बुद्धीनें जे युद्ध आरंभिलेंलें असतें त्यांत वीरप्रीचा उत्कर्ष कितीहि दृष्टीस पडला तरी सुविचारी व न्याया मनुष्यास तो ताऱ्या प्रशस्त होत नाही; कां कीं, वरच्यासारखें युद्ध ह्मणजे दिवसा ढवळ्या घातलेल्या दरवज्याचेंच भावंड होय. यास्तव रीजर, नेपोलियनसारख्या सरदारांनीं कितीहि अद्भुत पराक्रम केलेले असले, किंवा हेस्टिंग्स डलहौसासारख्यांनीं दुसऱ्याचें पागोटें घेण्यांत कितीहि शिताफी दाखविलीं अगली, तरी प्रांजल इतिहासकारास त्यांच्या हकीकती लिहिण्यास कदापि संतोष वाटणार नाही. इतिहासदेवतेची परमाप्रिय रथानें झटलीं ह्मणजे थर्मोपलीचा पहाड, सिंगड, साराटोगा, केनीचें रणांगण, व्यानाकवर्नचा माळ, प्लेवनाचा मोर्चा हांच होत !

तर वरील अनेक कारणास्तव महाराष्ट्र देशाचा इतिहास व ब्राह्मणांचा शिपा-ईंगिरी व राज्यकारण हीं परकी वाचणारांसहि प्रिय होण्यासारखी आहेत. मग एत-हेतीय वाचकांस तर त्यांपासून केवढा उत्साह प्राप्त होण्यासारखा आहे हें सांगणें नकांच. पण या सर्व गोष्टी आमच्या राववहादुरप्रभूति मंडळीस काय होत ! त्यांनीं इंग्रजी भाषेच्या सव्वीस मातृकांचा परिचय झाल्या दिवसापासूनच बहुधा दोन महा-सिद्धांत बळकट धरून ठेवले आहेत कीं, अकलेंत पहिला नंबर झटला ह्मणजे आपलें विद्यादाते व अन्नदाते जे इंग्रेज लोक त्यांचा; व दुसरा नंबर त्यांचे प्रिय छात्र व दासा-नुदास जे आपण त्यांचा; व पहिल्या मंडळीस स्वर्ग एक बोट उणा, व दुसरीस दोन बोटें ! वर दाखल केल्याप्रमाणें अकलेंची वांटणी होऊन गेल्यावर मग वाकीच्या मंड-ळींची वार्ता कशाला पाहिजे आणि त्यांतून आमच्या देशांत गेल्या तीन हजार वर्षांत जीं अविच्छिन्न मूर्खपरंपरा होऊन गेली त्यांपैकीं कोणां वरील अकलेंस हक्क सांगणें ह्मणजे तर एखाद्या अतिशूद्रानें मोठमोठ्या वेदशास्त्रसंपन्न महाब्राह्मणांच्या पंतीच्या

लाभार्ची आशा करणें यासारखेंच वेडगळ होय. इंग्लिशभाषारूप महानसांत रांधला जाणारा जो अतिमोलाचा अकलरूप पदार्थ त्याचे पहिले भोक्ते ह्याटले ह्याणजे मेकॉले, मॉरग, विल्सनप्रभृति पाश्चात्य ऋषिवर्य हे होत; त्यांस समर्पण होऊन राहिलेले जे पवित्र उच्छिष्ट तें पुढें 'लोकाहितवादी', 'घाशीरामा'चे जनक, 'सत्यदीपिका'धारी यांनां पुरांडाश ह्याणून मोठ्या भक्तीनें सेवन करायचें; मग या दोन पवित्र पंक्तांतून निभावून येऊन वरील प्रभुभोजनापैकीं एखादा शलगवाचा तुकडा किंवा सोमरसाचा एखादा थेंबहि आमच्या ब्राह्मण वारांच्या किंवा मुत्सद्द्यांच्या विचार्यांच्या वाठ्याला काढून येणार ! असो; आतां आमच्या रावबहादुरांचे स्वज्ञातीविषयां जे अमोल उल्लेख जागोजाग आहेत, कीं ब्राह्मण हे राज्यबुडवे, त्यांस राज्य चालविण्याची अकल नाहीं, लडाईं करण्याचें शहाणपण नाहीं, इ० इ०. त्याविषयां येथें सविस्तर लिहिण्याचीं मुळींच जरूर नाहीं. अज्ञानाचें किंवा दुराग्रहाचें फटल जो आपल्या डोळ्यांवरून अंसळ दूर सारिल त्याच्या सुद्धां प्रस्तुत प्रकरणीं खरें काय तें लक्षांत येण्यास कांहीं अडचण पडणार नाहीं. यास्तव 'निबंधसंग्रहा'पैकीं एका मात्र लेखाचें येथें अवतरेण करून प्रस्तुत प्रकरण आटपतो.

“नंवर ४१.”

“नानाफडणविसाचें शहाणपण.”

“विनंति विशेष—सांप्रत मराठे लोकांत अशी ह्याण आहे कीं, नानाफडाण-सासारखा कोणी शहाणा नाहीं परंतु मला वाटतें कीं, आतां इंग्रज लोकांमध्ये सहस्रशः नानापिक्षी शहाणे आहेत. नानाफडणिसाचें शहाणपण वर्णन करण्याजोगें सर्वोत्कृष्ट नव्हतें. त्या लोकांमध्ये त्याची कीर्ति होण्याचें कारण इतकेंच कीं, मूर्खींच सभेंत थोडासा कोणी शहाणा असला ह्याणजे त्याचा म्हाति होत, आणि गांवढा जोशी गांवढ्यांत पांडित असतो; कारण कीं, त्या गांवचे लोक जितकें ज्ञानी असतात त्यांहून त्यास विद्वानपणा अधिक असतो. वास्तविक पाहिले तर नानाफडणीस कांहीं विद्वान नव्हता व त्यास दूरदृष्टि नव्हती. जन्मापासून त्यानें कारभार केला याजमुळें त्याची बुद्धि बरीच होती, व मराठे दरबारचा बंदोबस्त त्याला चांगला करितां येत होता; परंतु मेडायाम मेड्या वळतां आल्या ह्याणून तो कांहां घाडेस्वार होत नाहीं. इंग्रजलोकांतील कारभारी यांची बुद्धि विशाल, मसळत खोल, अनेक देशींचे वृत्तांत त्यांस माहीत, व त्यांचे आपसांत एक मत असे. नानाफडणिसाचे ठायीं हें नव्हतें. तो जुन्या चालींचा ब्राह्मण, त्याचा माहिती कमी, व आपसांत दुष्टपणा फार होता. पहा बरें, नानाफड-

णिसाचे हातीं सर्व राज्यकारभार होता. परंतु त्यानें कांहीं राज्यांत अधिकाऱ्यांची रचना व पदव्या हें ठरविलें नाहीं. इंग्रजांत एक मेला ह्मणजे दुसरा तयार असतो. हा क्रम मराठी राज्यांत नव्हता. कायदे कांहीं नव्हते. बरे, त्यांचे समीप इंग्रज होते त्यांचा शोध तरी त्यानें कांहीं करावा, तेहि कांहीं नाहीं, इंग्रजांनीं मात्र मवे लोकांच्या डोक्यावरचे केस मोजून ठेविले, परंतु मराठे लोकांस इंग्रजांविषयीं कांहीं माहीत नाहीं. त्यांचा देश व नांवगोच कांहीं एक ठाऊक नाहीं. नानाचे बेटचे पत्रांत कोठें इंग्रजांस जलचर, कोठें बलकनेकर असें झटलें आहे. याजवरून त्यांचें ज्ञान गमजतें. टिपूची लढाई केली तेव्हां लार्डकानवालीस तथें गेले होते. व त्याजबरोबर परशुरामभाऊ वगैरे सरदार पेशव्यांकडून गेले होते. पण त्यांपैकी एकजणागहि ते कोण होते हें ठाऊक नाहीं व कांयत आले हें माहीत नव्हतें. इंग्रजांचा वकील पुण्यांत होता त्यांचा मात्र त्यांस ओळख होती. परंतु त्यांचा शेडाबुंधा किंवा हिंदुस्थानांत इंग्रज कोठें आहेत व फरासीस कोठें आहेत व फिरंगी कोठें आहेत, याचा कांहीं शोध लागत नाहीं. नानाफडणिसाची बातमी फार होती असें ह्मणतात. परंतु ही बातमी फुसक्या गोष्टीची होती. शिकांचें व नेपाळचें वगैरे संस्थान दूरवर होतें, त्यांचा त्यास ठिकाण नव्हता व राज्यांत टपाल वगैरे नव्हतें. नानाची बातमी इतकीच होती कीं, आपले ओळखीचे लोकांतील कोण कोठें गेला, कोण काय जेवला, हा मात्र बातमी तो चित्त देऊन काडीत असे; एवढ्यावरून मूर्ख लोकांस असें वाटे कीं, आर्मी काल अमुक करीत होती तें नानास ठाऊक कसें झाले? परंतु या बातमीचा उपयोग काय? बातमी ह्मणजे संपूर्ण जगांत कोणतीं राष्ट्रे आहेत, कोणते मुख्य मोठे आहेत, हें समजावें. तबेगांवास इंग्रज लोक आले होते तेव्हां मराठे लोकांनीं एकावर हजार जाऊन त्यांचा पराभव केला. या गोष्टीचें मराठे लोक मोठें वर्णन करतात. परंतु असली गोष्ट कांहीं मोठी नव्हे व त्यांत कांहीं शहाणपण नाहीं. घोडे मनुष्यास मारील यांत काय आश्चर्य आहे? परंतु त्यामुळे घोडा शहाणा व मनुष्य वेडा असें ह्मणूं नये. ती गोष्ट एखादे वेळीं झाली ह्मणून वारंवार होणार नाहीं. नेहमीं मनुष्य घोड्यावर वसतात; तद्वत् इंग्रजांचा पराभव मराठे लोकांनीं केला, पण त्याजमुळे इंग्रज नाहींसे झाले नाहींत. आणि इंग्रज लोक शहाणे. ते इकडे आल्यावर त्यांनीं या लोकांच्या सर्व माहितगार्या काढिल्या आणि मग त्यांस जिकण्यास उशीर लागला नाहीं. अशी मराठ्यांनीं इंग्रजांची माहितगारी कां काढिली नाहीं? नानाफडणिसास ही गोष्ट करण्यास अनुकूल होती, परंतु त्यास हें कांहीं ठाऊकच नाहीं. त्याच्या समजुती अशा होत्या कीं, पृथ्वी काय ती एवढीच व सर्व जग तें इतकेंच आहे. याशिवाय कोठें कांहीं नाहीं. इंग्रज हे कोणत्या वेदांतून आले आणि प्रथम दहा वीस जण, नंतर शेंदोनशें असें इतके दूर येऊन एवढें राज्य जमविलें. ही कृति विश्वकर्मासारखी नव्हे काय? परभाषा, परमुल्लूख, परजात, परधर्म, तत्रापि

वरिष्ठता पादले हें केवढें शहाणपण बरें? इंग्रज कोण हें वर्तमान ठाऊक नाहीं, हा केवढा मूर्खपणा आहे! आपले लोक पेशवाईत मूर्ख होते यांत संशय नाहीं. त्यांस कांहींच कळत नव्हतें, वरें आणखी नानाफडणीस यास कांहीं आपले देशाचा अभिमान नव्हता व शौर्यहि नव्हतें. तो स्वभावानें कुत्सित होता व हलके मनाचा होता. सर्व देशांचें कल्याण करण्याचें त्याचें मनांत क्षणभर देखील येत नव्हतें. परंतु त्याचीं ओतून बहुत सरदारांशीं वाकडीं मात्र होती. त्यानें सर्वास एक कायदा लावून देऊन सर्वास एकत्र जमविण्याचा प्रयत्न कधींच केला नाहीं. आपले घरापर्यंत व आपले राज्यापर्यंत मात्र नजर ठेविली. लोकांच्या सुधारणेचा प्रयत्न केला नाहीं. श्रीकाशीक्षेत्रास जाणें तरी बरोबर दोनशें लोक लागत. तेव्हां मनुष्य माधारी येत होती. नाहीं तर भिन्न, रामोशी, पेंढारी वगैरे चोरटे लोक लुटून होत. त्यांचा वंदोवस्त त्याच्यानें झाला नाहीं. काशीहि आपलेकडे इंग्रजांकडून घेवावली नाहीं. व त्यास आपले राज्याबाहेर कोण अम्मल करितो याची खबर विलकूल नव्हती. या लोकांचें कोणतेंहि कल्याण त्याचें हातून झालें नाहीं. मग त्यास कोणत्या प्रकारानें लोक शहाणा क्षणतात हें कांहीं कळत नाहीं. नीति, सुधारणा किंवा वियेची वृद्धि त्यानें केली नाहीं; व कलाकौशल्ये हीं वाढविलीं नाहींत. नशीबानें राज्य चाललें, नाहीं तर अशा लोकांच्या हातांत राज्य क्षणभर देखील असूं नये; परंतु काळाच्या योगानें इंग्रज त्या वेळेस इकडे फारसे आले नव्हते. याजमुखें हें राज्य चाललें, नाहीं तर असे लुटारू, अडाणी लोकांचें वेकायदा राज्य निभूं नये. परंतु ईश्वरसत्तेनें तें झालें. तात्पर्य नाना फडणिसाविषयीं जो अभिप्राय लोकांचा आहे तो खोटा आहे. आतां जर नानाफडणीस असता तर त्याजला लोक वेडा क्षणू लागने आणि तो पळूनहि जाता यांत संशय नाहीं.”

लो० हि०.

वरील लेखावर चर्चा करण्यापूर्वी त्याच्या जाडीला कांहीं इंग्रजी लेख सामील करितो. त्यांचेंहि वाचकांनीं मनन करावें—

“The first of the events alluded to in point of time and importance was the death of Nana Furnuwees. His health had long been in a declining state; but he continued to transact business, almost to the last, with his accustomed order and punctuality. He died on the 13th March. “And with him,” says Colonel Palmer, “has departed all the wisdom and moderation of the Mahratta government.” Nana Furnuwees was certainly a great statesman. His principal defects originated in the want of personal courage, and in an ambition not always restrained by principle. In the latter unhappy years of his life, on the testimony of English as well as Mahratta authority, he is entitled to the high praise of having acted with the feelings

and sincerity of a patriot. He honorably advised Bajee Rao to such measures as he believed advantageous, unmindful of any consequences. He was decidedly averse to the admission of a body of foreign troops in the manner proposed by the Marquis Wellesley, if the energies of the government could possibly be restored without their aid. He respected the English, admired their sincerity and the vigour of their government; but as political enemies, no one regarded them with more jealousy and alarm. The life of Nana may be said to have been entirely public; and its events have been so fully recorded as well as the motives for his conduct, that it is unnecessary to enlarge on his character. In private life he was a man of strict veracity, humane, frugal and charitable. His whole time was regulated with the strictest order, and the business personally transacted by him almost exceeds credibility."

(“मागील भागाच्या शेवटी निर्दिष्ट केलेल्या वृत्तांतपैकीं कालमानानें व महत्त्वाच्या मानानें पहिली मोठी घडलेली गोष्ट ह्याटली ह्याणजे नानाफडणवीस याचा मृत्यु ही होय. नानाच्या प्रकृतीस वरेंच दिवस चैन नव्हतें, तरी शेवटपर्यंत त्यानें नेहमींच्या टाकटिकीनें व टापटिपीनें कारभार चालविला. मार्च महिन्याच्या १३ व्या तारखेस त्याचा काळ झाला. त्याच्या बरोबरच मराठी राज्यांतील सारें शहाणपण व सर्व व्यवस्थितपणा निघून गेला, असें कर्नल पामर यानें लिहिलें आहे. नाना फडणवीस हा खरोखर मोठा मुत्सद्दी होऊन गेला. त्याचे मुख्य अवगुण ह्याटले ह्याणजे एवढेच होतें कीं, तो जातीनें शूर नव्हता व त्याची महत्त्वाकांक्षा कांहींशी अनावर होती. त्याचीं शेवटलीं चार पांच वर्षे जीं विपत्तींत गेलीं त्यांत त्यानें स्वदेशभक्ति पूर्णपणें प्रगट केली; याविषयी त्याच्या देशबंधूंचें व त्यावेळच्या इंग्रजांचें ऐकमत्य आहे. वाजीराव गादीवर आल्यावर त्यानें त्यास निरपेक्ष बुद्धीनें आपला उत्तम सल्ला देण्यांत कशें कसर केली नाहीं. मार्क्स वेल्लेस्लीनें सांगितल्याप्रमाणें इंग्रजी पलटणें चाकरीस ठेवण्याची मसलत त्यास बिलकूल पसंत नव्हती. जांपर्यंत होईल तोंपर्यंत राज्यांतल्या राज्यांतच बंदोबस्त करावा हें उत्तम अस त्याचें मत होतें. तो इंग्रजांस चाहत असे, त्यांची नेकी व राज्य चालविण्याची शहाणमत यांची तो तारीफ करी; पण राज्यकाणाच्या संबंधानें ते नेहमीं त्याच्या डोळ्यांत खुपत असत. नानाचें सर्व आयुष्य राज्य कारभारांतच गेलें असें ह्याणण्यास हरकत नाहीं. या कारभारांत घडलेल्या सर्व गोष्टींची

तपशीलवार हकीकत पूर्वी दाखल झालेलीच आहे, व नानाचे कोणकोणत्या कार्यांत काय काय हेतु होते तेहि प्रदर्शित केलेलेच आहेत; यास्तव त्याच्या स्वभावाचें वर्णन येथें अधिक करण्याची जरूर नाही. खाजगी रीतीनें पाहतां नाना फडणवीस हा वचनाचा धड, दयाशील, मितव्ययी व धर्मात्मा असा होता. त्याचा सारा वेळ बौधलेला असे; व तेणेंकरून त्याच्या हातून इतकें काम उरके कीं, तें कोणास सांगितल्यास खरें मुद्दां वाटणार नाही !”)

“The fortunes of Nana Furnuwees were now, in the general opinion, and perhaps in his own, desperate: but on being forced to abandon half-measures, into which he was misled by a timid disposition, the vigour of his judgment, the fertility of his expedients, the extent of his influence, and the combination of instruments which he called into action, surprised all India, and from his European contemporaries, procured for him the name of “the Mahratta Machiavel.”

या वेळेस सर्वांस असें वाटून गेलें होतें कीं, आतां नानाची धडगत नाही; कदाचित् त्याचा त्यासहि त्यावेळेस भरंवसा वाटत नसेल, पण पहिल्यापहिल्यानें भिन्नेपणामुलें आरंभलेलें धरसोडीचें वर्तन सोडून देऊन जेव्हां त्यानें आपलें बुद्धिसर्वस्व प्रगट केलें, तेव्हां, त्याची दूरवर पांच, युक्तिप्रयुक्ति रचण्याचें चातुर्य, त्याचा चोहांकडे असलेला दबदबा, व आपणावर उठलेल्या शत्रूस मोडण्यास त्यानें जीं कारस्थानें उभीं केलीं तीं,— या सर्वांकडे पाहून सारें हिंदुस्थान तोंडांत बोट घालून राहिलें, व त्या वेळचे इंग्रज त्यास ‘मराठ्यांतला म्याकिवेल’ असें ह्वाणूं लागले.

वरील दोन उतारे ग्रांट डफच्या सवेप्रसिद्ध इतिहासांतले आहेत. पुढील उतारा ‘पेशियाटिक आन्वुअल रेजिस्टर’ या वार्षिक पुस्तकांतला आहे—

“Contemporary with Poorneah, and in no ways inferior to him, was Nana Furnevese, who for a quarter of a century administered the territory of the Peshwa, during the minority of Bajee Rao. To attempt a character of this great statesman, would be to detail a history of Mahratta politics for the last twenty-five years, during which he discharged the duties of Minister with abilities unequalled. During the long and important period of his administration, by the force

१. म्याकिवेल नांमें करून एक विख्यात इटालियन प्रधान मोळाव्या शतकाच्या आरंभी उदयाम आला, याला ‘इटालींतला वाणक्य’ झटलें असतां शोभणार आहे,

and energy of his single mind he held together his vast empire—composed of members whose interests were as opposite as the most anomalous elements—and by the versatility of his genius, the wisdom and firmness, and modification of his government, he excited this mass of incongruities to one mutual and common effort. With that wise and foreseeing policy—which strong in its own resources, equally rejects the extremes of confidence and despair, he supplied from the fertility of unexhausted genius an expedient for every possible event."

(पूर्णयाच्याच वेळचा व त्याच्यासारखा बुद्धिमान प्रधान नानाफडणीस हा होता; यानें बाजीरावाच्या अज्ञानदर्शित पेशव्यांचें राज्य पंचवीस वर्षे चालविलें. या नामांकित मुत्सद्दयाचें वर्णन करणें ह्याजें गेल्या पंचवीस वर्षांत मराठ्यांच्या राज्यांत ज्या उलाढाली झाल्या त्यांची हकीगत देणें होय; वरील काळांत त्यानें विलक्षण चातुर्यानें प्रधानगिरीचें काम बजाविलें. इतकीं वर्षे पावतों त्यानें आपल्या एकट्या बुद्धीनें पेशवाईसारख्या प्रचंड राज्याचें नियमन केलें. त्या राज्यांत किती निरानिराळां संस्थानें व त्यांच्यांत परस्पर किती बखेडें ! पण इतक्यांसहि त्यानें एक तंत्रानें वागविलें; अशी त्याची राज्य वहिवाटण्याची कांहीं चमत्कारिक हातोटी होती ! त्याचें शहाणपण व दूरदर्श हें अशा प्रकारचीं होतां कीं, कोणतेंहि कार्य करायाचें तर तें उतावळीनें न करतां किंवा त्याच्याविषयीं निराश होऊन न बसतां तें धिमेपणानें व धोरणा-धोरणानें करायाचें. यामुळे कोणत्या वेळेस कसाहि प्रसंग गुदरला तरी तो डगमगत नसे.)

प्रस्तुत विषय एकंदर ब्राह्मणांच्या मुत्सद्दीपणाचा आहे, यास्तव वरील पुस्तकांतूनच पुढीलहि उतारा बाचकांस सादर करतो—

"Every trait" said the British Resident of that day "in the character of Poorneah marks him as an extraordinary man. * * * To a mind of singular vigour, he added an extensive acquaintance with the resources of the country and an intimate knowledge of characters. The revenue of Mysore has been raised to its present amount by the superior management of Poorneah; by the attention to the repair of tanks and watercourses: and the construction of roads and bridges;

१. वरील उल्लेखांत थोडीशी चूक आहे. बाजीरावाच्या जागीं सवाईमाधवरावाचें नांव पाहिजे होतें.

by the encouragement which he has given to strangers to resort to and settle in Mysore; and his general endeavours to improve the agriculture of the country, and the situation of the people under the government."

(“त्या वेळचा इंग्रजांचा रेसिडेंट वरील प्रधानाविषयी असें द्दणतो कीं, पूर्णया यांच्या अंगेचें सर्व गुण मोठे विलक्षण होते. त्यांची बुद्धि अत्यंत तीव्र असून त्यास आपल्या देशाच्या संबंधानें सर्व प्रकारची उत्तम माहिती होती; शिवाय कोण कसा आहे, कोण कसा आहे हें ज्ञानाह त्यास सर्वोत्कृष्ट होतें. पूर्णयानें ह्यामूर प्रांताची जी उत्कृष्ट व्यवस्था ठेविली होती तिच्या योगानें त्याचें उत्पन्न आज इतकें वाढलें आहे. ही व्यवस्था अशी कीं, त्यानें तळ्यांची व नाल्यांची चांगली दुरुस्ती ठेविली, रस्ते व पूल बांधले, नवीन वसाहत करण्यास येणारांस चांगलें उत्तेजन दिलें, शेतकीचा सुधारणा केली, आणि एकंदर रयतेस सुखी केलें.”

ऐश्वर्यादनपेतमीश्वरभयं लोकोऽयंतः सर्वतः
तं गच्छत्यनु ये विपत्तिषु पुनस्तं तत्प्रतिष्ठाशया ।
मर्त्ये प्रलयेऽपि पूर्वमुकृतासंगेन निःसंगया
भवत्या कार्यधुरं वहति कृतनस्ते दुर्लभास्त्वादृशाः ॥

‘सुद्वाराक्षस’.

अंक ६८—(१) दोंग्वी अभिप्रायांची तुलना. (२) ‘लोकाहितवादी’च्या अभिप्रायाचें मंडन. (३) प्रस्तुत विषयावर आमचें मत.

१. मागील अंकांत जे उतारे दिले आहेत त्यांतील मराठी उतारा एका पारड्यांत घातला व इंग्रजी उतारें दुसऱ्या पारड्यांत घातले तर तराजूचा कांटा कोणत्या बाजूला कल्लेला वरें ? आमच्या रावबहादुरांनीं बिचाऱ्या नानास दिलेल्या सार्दिफिकिटांत व इंग्रजांनीं दिलेल्या सार्दिफिकिटांत हें केवढें जमीनअस्मानचें अंतर ! ‘लोकाहितवादी’ महाराज तर त्यांस शहाणपणाच्या उच्चपदावरून लाथेनें खालीं झुगारून देणार, आणि इकडे पहावें तों इंग्रज ग्रंथकार तर त्यास महामंत्रिमंडळांत नेऊन बसवणार; मग नानाची मधल्यामध्मं बिचाऱ्याची वाट काय ? प्राचीन काळच्या त्रिशंकूसारखी किंवा गेल्या शतकांतल्या द्रविड

१ “जो प्रभु ऐश्वर्ययुक्त आहे त्याची लोक स्वार्थास्तव सेवा करीत असतात; त्याच्या विपत्तिकाळांहि जे त्यास अनुसरतात ते तरी त्याची पुनः स्थापना हाईल, या आशेवर त्याला भजतात; पण आपल्या स्वामीचा सर्वथा नाश होऊन गेला असताहि केवळ पूजाचा लागण बांधा स्मरून जे केवळ निरपेक्ष बुद्धीनें त्याच्या कार्याचें देह क्षिजवितात ते तुझ्यासारखे धन्य पुरुष या लोकां दुर्लभ होत ! ”

ब्राह्मणासारखीच पुनः पंचाईत येऊन पडली ! बरं, वरील दोन सर्टिफिकेटांची एक-
वाक्यता करू झटले तर कोणत्याहि बाजूने ती होण्याचा संभव नाही. एक सर्टिफि-
केट झणतं, की नाना मूर्ख, अल्पदृष्टि, व आपस्वार्था होता, त्याने सर्वास एका
जुटीने वागविण्याचा कधीच यत्न केला नाही. तेच दुसऱ्या सर्टिफिकेटां-
गद्गवे, तो नाना झणजे अटोकाट शहाणा, दूरदृष्टि, लोककल्याणकर्ता, व सर्वोपरि त्याच्या हात
ठेवून सर्वास एका धोरणाने वर्तविणारा, असा आढळतो. मग या टिकाणा-
गोड तरी काय काढावी ? वरील दोन अभिप्रायांपैकी कोणता तरी एका अभिप्राय खोस ठरला
पाहिजे, हें उघड आहे. पण खोस झालावा कोणता ? आपल्या रावबहादुरांचे सर्टि-
फिकेट एकदम रद्द करून टाकावे तर ते कठिणच; को का, आज तीन हजार वर्षांत
नेपजलेल्या एकंदर लोकांस सरसकट महामूर्ख ठरवून त्या सर्वांचे शहाणपण हिरावून
घेऊन जे आज चाळीस वर्षे महाज्ञानी झालून नाणवलेले आहेत त्यांचा अभिप्राय यत्न-
यावत् खोस कसा झालावा ? त्यांतले एखादे अक्षर कदाचित् अन्यथा पडेल, किंवा
फार झाले तर एखादे वाक्य नजरचुकीने भलते पडलेसे झटले तर शोभेल; पण राह-
सशः मनन केल्या विषयावरचा त्यांचा एवढा सविस्तर नमूद केलेला अभिप्राय सग-
ळ्याचा सगळा निखालस चुकला असें झणणे झणजे केवढे धारिष्ट्र होणारं आहे ! त्यांनून
एतद्देशीय इतिहासाच्या संबंधाने तर रावबहादुरांचा हातखंडा आहे हें सर्वप्रसिद्धच आहे;
त्यास जुनी माहिती मिळविण्याचा पहिल्यापासून जितका हव्यास आहे तितका कोणा-
सहि नाही झटले असतां चालेल. मग इतके असून त्यांना एवढ्या डौलाने दिलेले स्व-
दस्तुरचे सर्टिफिकेट कवडीच्या मोलाचे झालून बेलाशक झुगारून दिले असतां शोभेल
काय ? कधी शोभणार नाही.

आतां दुसऱ्या पक्षाविषयी विचार केला असतां तिकडूनहि लहानसान पंचाईत
आहे असें नाही. रावबहादुरांना आवेचाराने काही तरी अभिप्राय ठोकून दिला असें जर
न झटले, तर नानास वरच्यासारखीं अघळपघळ सर्टिफिकेटे देणारे तरी अकलेचे खंदक
होते असें झणणे भाग आहे. जो खरा कवडीचा माल झालून आर्त्तां येथल्या येथे सर्वा-
नुमतें ठरवतो त्यालाच जेव्हां पाश्चात्य रत्नपारखे अमोलिक ठरवतात, तेव्हां ते गाजर-
पारखे नव्हेत ? अर्थात् ते तसेच होत. पण हा सिद्धांत स्वीकारणें झणजे 'लोकहित-
वादी'च्या तत्त्वज्ञानाच्या संबंधाने 'मूलच्छेदी पांडित्यप्रकर्षः' असाच प्रकार होणार !
ज्याच्या शहाणपणाचा प्रकाश अज्ञानीय हिंदूच्या नेत्रांस विषयीभूत करण्याकरतां मुळीं
आमच्या रावबहादुरांचा आज तीन तपें सारखा खटाटोप, त्यांच्याच डोक्यावर महा-
मूर्खत्वाचा बोजा नेमका जाऊन आदळला तर मग काय राहिले ! छे, छे ! हें तर
त्यांच्या ब्रीदास सर्वथा विरुद्धच होय. एक वेळ आपणाकडे मूर्खत्व घेऊन आपल्या
प्रभूकडे शहाणपणा यावा हा सेवकधर्म झाला तरी येईल; पण आपल्या राज्यकर्त्यांकडे

गाजरपारखेपणा देऊन आपण मात्र पहिल्या प्रतीचे परीक्षक होणे हा केवढा निमक-हरामीपणा होणार आहे ! !

तेव्हा एकंदरीत पदाता एकीकडे आड आणि 'एकीकडे विहीर' अशाच प्रकारची ही पंचाईत आहे. रावबहादुर, नाना व साहेब या त्रयीपैकीं मूर्खत्वाचा वोजा कोणी तरी पतकरला पाहिजे; त्याचाचून गत्यंतर नाही. वरील त्रिवर्गापैकी पुढील दोन असामी तर गतच झालेले आहेत; तेव्हा त्यांच्या तरफदारीचा खटला उरकलाच. आता राहिले—साहिले रावबहादुर; तर ते किंवा त्यांचे कैवारी यांपैकी कोणी जर वरील पंचाईत तोडतील तरच वरील त्रैध नाहीस होणार आहे. एरवीं मार्गच उरला नाही !

वर जो आह्मां हेतु प्रदर्शित केला आहे तो केव्हां सिद्ध होईल, किंबहुना मुळीच होईल की नाही, याविषयी तूर्त कांहीं सांगता येत नाही. यास्तव सध्या रावबहादुरांच्या पूर्वोक्त लेखावर आह्मी आपला अभिप्राय आमच्या वाचकांस सादर करतो.

२. 'लोकहितवादी'चा वादविषयक लेख हा अनेक प्रकारांनी मोठा विचार करण्यासारखा आहे. त्याचा पहिला मोठा उपयोग हा आहे की, त्यावरून पाश्चात्य विद्येपासून आमच्या नवीन मंडळीच्या मनावर कोणते दुष्ट संस्कार झाले ते त्यात स्पष्ट दिसत आहेत. पंचवीस वर्षे ब्राह्मण बादशाहीचा कारभार हाकलेला जुनापुराणा दिवाण नानाफडनवीस कोणीकडे, आणि आंग्लभौम भाषेचे केवळ मुखावळोकन होऊन नुकती ज्यांची लेखणी फुरफुरू लागली असे आमचे कोंवळे रावबहादुर कोणीकडे ?^१ पण कांहीं नाही; लहानग्या जॉर्ज बॅंशिंग्टनाने आपणास बक्षीस आलेल्या लहानशा कुन्हाडीचा प्रयोग जसा आपल्या वापाच्या बागेतील विचान्या झाडांवर करण्याचा लगे हात सपाट चालविला, त्याप्रमाणेच प्रस्तुत तरुण पंडितानेहि विद्याप्रविष्ट होतांच लोकहितवादीची दीक्षा धारण करून 'कुन्हाडीचा दांडा गोतास काळ' या झणीप्रमाणे जुने मुत्सद्दी, जुने पंडित, जुना धर्म, जुन्या चाली यांवर आपल्या नूतनलब्ध शस्त्रांवांचा भडिमार चालू केला. महामूर्खत्वाची एक भली जाडी सनद काढून ती त्याने परमप्रीतीने आपल्या पितृपितामहप्रपितामहादि शंभर पूर्वजांस एका सपाळ्यासरशी देऊन टाकली. ही अपूर्व पुष्पवृष्टि लोकांतरवासी देशमुखमंडळीस कितपत मानवली असेल कोण जाणे ! बरे, आतां हा जो सिद्धांत, कीं शहाणे काय ते आह्मी, आणि इंग्रजीचा ज्यांस पवित्र संस्कार घडला नाहीं ती सर्व मंडळी मूर्ख, हा कशावरून खरा समजायाचा ? रावबहादुरांनी त्याची सिद्धता कोठेंच केली नसून तो जेथें तेथें प्रत्यक्ष प्रमाणाप्रमाणे गृहीत धरलेलाच आढळतो. उदाहरणार्थ प्रस्तुत लेखच पहा. त्यांत वरील सिद्धांताचे जागोजाग विधान मात्र केलेले आहे. "आपले लोक पेशवाईत मूर्ख होते यांत संशय नाही. त्यांस कांहींच

कळत नव्हतें;”—“आतां जर नाना फडणवीस असता तर त्याजला लोक वेडा ह्मण लागते, आणि तो पळूनहि जाता यांत संशय नाहीं;”—“मूर्खांचे समेत थोडासा कोणी शहाणा असला ह्मणजे त्याची ख्याति होते”—इ० इ०. तर आतां अगोदर या महा-सिद्धांताची सत्यता कितपत आहे ती पाहूं.

इंग्रजी भाषेचा गेल्या वीस पंचवीस वर्षांत इकडे प्रगार झाल्यापासून वीस वर्षांत तो सामान्यतः सर्वांचे ठायीं व विशेषतः नवीन विद्वानांचे ठायीं चिंबलेले आढळतें. जुन्या इंग्रजी न शिकलेला तेवढा मूर्ख व इंग्रजी पैदा केलेला तेवढा शहाणा अशी एक साधारणपणें समजून पडण गेलेली आहे. ही समजून वस्तुतः महानां अगदीं वेडगळपणाची होय. इंग्रजी विद्वत्ता ह्मणजे एवढी काय अपूर्व चाज आहे याचा कोणी कधीं विचार केला आहे काय ? इंग्रजी विद्वत्ता ह्मणजे इंग्रजी भाषेचें ज्ञान याच्या पलीकडे काय आहे ? मग केवळ भाषेचें ज्ञान झाल्यानें, ह्मणजे दहा पांच हजार शब्दांचें अर्थज्ञान झाल्यानें व सामान्यतः कोणत्याहि इंग्रजी ग्रंथांतील अभिप्राय समजण्याची शक्ति आल्यानें, एवढें शहाणपण तें कोणतें आलें ? इंग्रजी भाषेच्या वर्णांत किंवा शब्दांत असा कांहीं विजातीय प्रभाव आहे काय, कीं पहिले जिव्हाप्रावर वसले व दुसरे मनांत साठवले ह्मणजे बुद्धीस आपली तीव्रता आलीच ? आतां कोणी ह्मणतील कीं, इंग्रजीत हजारों मोठ-मोठे ग्रंथ लिहिलेले आहेत, त्या भाषेत पदार्थविज्ञानावर व सामान्यतः सर्व व्यवहारावर महान् महान् पंडितांनीं आपापले अत्यंत प्रौढ विचार प्रगट केलेले आहेत; तेव्हां त्यांच्या परिशीलनानें अर्थात्च बुद्धीस परिपक्वता येणार आहे. खरें आहे; पण एवढ्या पद्धावर आजपर्यंत कितीशी मंडळी पोंचलेली आढळेल ? आज आमच्या देशांत जेवढ्यांस इंग्रजी भाषा येत आहे त्यांपैकीं शेंकडा कितीजण बेंकनचें किंवा मिळचें बुद्धिपुरःसर अध्ययन करणारे सांपडतील ? शिवाय केवळ ग्रंथज्ञान व व्यवहारज्ञान यांत किती तफावत असते हेंहि कोणाला सांगायला पाहिजे असें नाहीं. साऱ्या जगाचा इतिहास ज्यास मुखोद्गत येत आहे त्याच्या हातीं एखाद्या लहानशा संस्थानाचा कारभार दिला तर त्याच्यानें तो बहिवाटला जाईल काय ? सारा भूगोल ज्यास करतलामलकवत् आहे त्यास एखाद्या रानांत नेऊन सोडला किंवा त्याच्या हातीं जहाजाचें सुकाणू दिलें तर काय मौज होईल बरें ? तेव्हां ग्रंथपठन व व्यवहारचातुर्य हीं केवळ भिन्न होत हें उघड आहे.

आमच्या रावबहादुरांनीं नाना फडणविसावर मोठा टपका हा आणला आहे कीं, तो ‘कांहीं विद्वान् नव्हता,’ या आक्षेपावरून आह्मांस गेल्या वर्षीच्या अशाच एका जब-रदस्त आक्षेपाची आठवण होते. तो मोरोपंतास ईश्वरविषयक ज्ञान यथार्थ नव्हतें अशा-विषयीचा होय. वरील आक्षेपाच्या निरसनार्थ आह्मीं आमच्या महाराष्ट्र कवीच्या तर्फें जे विचार प्रगट केले आहेत तेव प्रायः प्रस्तुत प्रसंगां वरील महाराष्ट्रीय

मंत्र्याच्या तरफदारीसहि उपयोगी पडण्यासारखे आहेत.^१ नाना फडणवीस विद्वान् नव्हता ह्मणजे काय ? रावबहादुरांच्या मनांत त्यानें अगोदर सहाय्या यत्तेचा दाखला मिळवून किंवा चान्सेलर साहेबांच्या हातचें चर्मपत्र घेऊन मग फडणशीवर रुजू ब्हावयाचें हातें असें तर नाहींना ? तसें असल्यास आझी रावबहादुरांस असें विचारतां कीं, मराठी राज्याची मूळ स्थापना करणारे जे शिवाजी महाराज त्यांनीं कितीशीं सर्दिफिकिटे पैदा केलीं होती ? त्यांस नुसतें पांढऱ्यावर काळेंहि करतां येत नव्हतें. दुसरे उदाहरण हैदराबादीचें घ्या. यानेंहि आपल्या मनगटाच्या जोरावर राज्य कमावून त्याचा कारभार उत्तम रीतीनें चालविला होता. याचा दाखला इंग्रजी इतिहासांतूनहि सांपडतो. पण याचीहि विद्वत्ता किती होती ह्मणाल तर बेरीज वजाबाकीचीहि भ्रांत ! तिसरे उदाहरण पाहिजे असल्यास शिखांचा राजा रणजितसिंग याचेंहि आहे. पण हीं असलीं उदाहरणें आमच्या महा विद्वान् 'लोकहितवादी'स काय उपयोगीं ? "मंडक्यास मंड्या वळतां आल्या ह्मणून तो कांहीं घोडेस्वार होत नाही,"—“भूर्खांच्या समेत थोडासा कोणी शहाणा असला ह्मणजे त्याची ख्याति हांते.” खरें आहे. आझी सारे विचार मेघराशावरच जन्मलेलां, तेव्हां आझांवर ताबा चालविण्यास एवढी अकल ती कशाला पाहजे ? बरे तर, सिंदराशीवर जन्मलेल्या राष्ट्रांचीं उदाहरणें घेऊं. रावबहादुरांस मुसलमानांचा इतिहास अवगत आहेच, व मुसलमानांची गणना ते मंड्यांत करतील असेंहि वाटत नाही; मग त्यांच्या थोरल्या पैगंवर महाराजांचा वृत्तांत जर मनांत आणला तर तेहि ऐजेच्या किंवा आरिस्टोटलच्या पाठशाळेंत शिकून तरतरीत विद्वान् बनले होते असें दिसत नाही.^२ पण महंमदालाहि कदाचित् आमचें पाश्चात्यैकपक्षपाती प्रतिपक्षी चांगलासा कबूल करणार नाहींत. त्यांचा असा आक्षेप निघेल कीं, महंमद झाला तरी तो एशियाटिक पडला; व एशियाटिक झटला ह्मणजे युरोपाच्या मानानें नामदच ? बरे तर महंमदालाहि एका बाजूला गुंडाळून ठेवूं. रॉबर्ट क्लेव व वॉरन हेस्टिंग्स हे तर युरोपचे असले पण कीं नाहीं ! मग यांच्याविषयीं तरी काय ? या जोडीस हिंदुस्थानची हवा जी पहावी लागली ती अलीकडच्या 'सी. एस्. आय.'वाल्या तीनशें रुपये तनखा

१. अंक ५४ पहा.

२. "With these powers of eloquence, Mahomed was an illiterate barbarian : his youth had never been instructed in the arts of reading or writing; the common ignorance exempted him from shame or reproach, but he was reduced to a narrow circle of existence, and deprived of those faithful mirrors, which reflect to our mind the minds of sages and heroes."

गुरु झालेल्या खाशा मंडळीसारखी नाही. रॉबर्ट यास निव्वळ ठोंक्या व उडाणपणू ह्याणून त्याच्या आईबापांनी दूरदेशा पाठवून दिला, व बोरनची खानगी हाण्याचं तरां बहुतेक तसेच कारण ! आमच्या रावल्हादुरांना या आर्यभूमीच्या उत्तरार्थ आपल्या एका राजविद्याभूषित बरंजीवांस भगवद्गीता व लोणचें पापड वरोवर देऊन जेणें मळ्या समारंभानें अग्निनांकेवर आरुढ केलें, व “हा दिवस हिंदुस्थानच्या, व विशेषतः मुबई श्हाण्याच्या, इतिहासांत गणण्यासारखा झाला” ह्याणून आपले चित्ताचें कार्य अत्यंत धन्यता मानली, अशा प्रकारचा कांढाच सोहळा बरील ते तें गोरवां या संवांगानें झाला नाही. ‘खायाला हाळ आणि घरणीला मार’ या ह्याणीप्रमाणें तें फक्त नगदान ह्याणून त्यांस पंधरा सोळा वर्षाच्या उमरांत त्यांच्या आप्तजनांनी आपल्या हृषीवेगळे केले. त्यांची विद्या झटली ह्याणजे काय ट फ थोडेंस येत असेल तें, न पराकाष्ठा कांहीं जमाखचीची माहिती !

तेव्हां एकंदरीत पहातां प्रस्तुत ग्रंथकाराचा जो मुख्य सिद्धांत, कीं राज्याचा बंदोबस्त ठेवतां ग्रंथ्यास मूळ विद्वत्ता पाहिजे, त्यास कोठेंच थारा रद्दात नाहीं. तो राव-वहादुरांच्या अनेक सिद्धांतांप्रमाणें केवळ स्वकपोलकल्पित व भ्रममूलक दिसतो !

रावबहादुर प्रस्तुत मुत्सद्द्याविषयीं आणखी असें ह्मणतात कीं, “त्याला मराठे दरवारचा बंदोबस्त बांगला करतां येत होता.” मग नानां काय करावयाचें हांतें तर ? फ्रान्स देशांत जाऊन सोळाव्या लुईच्या राज्यकारभारांत पडावयाचें होतें काय ? किंवा तिसऱ्या जॉर्ज राजाच्या इंग्रजी अकलेच्या मुत्सद्द्यांनीं अमेरिकेंत जी आपली फटफटीती करून घेतली तिचा वाटा घेण्याकरितां विलायतेस जाऊन वसावयाचें होतें ? ‘लोकहितवादी’वर जर कोणीं असा टपका आणला कीं तुझीं भिकारड्या मराठी भाषेंत मोठी सुरस ग्रंथरचना करतां खरी, पण फ्रेंच भाषेंत किंवा चिनी भाषेंत कोठें तुझीं ग्रंथ लिहिले आहेत ? तर ते वरील आक्षेपकास काय उत्तर देतील बरें ?

“नाना फडणिसाचें शहाणपण वर्णन करण्याजोगें सर्वोत्कृष्ट नव्हतें” असाहि रावबहादुरांचा विचान्या नानावर एक लहानसा फटकारा आहे. हें वचनहि आमच्या हृदयांत चांगलेंसे उतरत नाहीं. ‘वर्णन करण्याजोगें’ व ‘सर्वोत्कृष्ट’ शहाणपण कोणतें समजावयाचें याचा रावबहादुरांनीं मेहेरबानी करून खुलासा केला असता तर बरें झालें असतें. अक्कल जोखण्याचा एखादा अजब कांटा तर ‘लोकहितवादीं’नीं विलायतेतून आणला नाहीं ना? एरवीं “आतां इंग्रज लोकांमध्ये सहस्रशः नानापेक्षां शहाणे आहेत” हें त्यांस कसें उमगलें बरें? विलायती मुत्सद्द्याची ते अशी तारीफ करतात कीं, ‘त्यांची बुद्धि विशाल, मसलत खोल, अनेक देशांचे वृत्तांत त्यांस माहीत, व त्यांचें एकमत असे.’ इतकी सर्व सामुग्री असतांहि अमेरिका हातची गेली, हिंदुस्थान जाण्याच्या वेतांत आलें होतें, आफगाणिस्थानांतून दोनदां पाय काढावा लागला, हां हां झणतों

तुर्कस्थानास रशियानें गिळिलें; एकदम भलीभक्कम दहा कोट रुपयांची चूक लागली, लाखों मनुष्ये अन्नान्न करून मरतातच आहेत, इत्यादि भयंकर अनर्थपात कसे बरें होतात ! लॉर्ड नॉर्थ, लॉर्ड डलहौसी, लॉर्ड, ऑकलंड, लॉर्ड लिटन, लॉर्ड बीकन्सफील्ड, सर जॉन स्ट्राची, सर विल्यम टेम्पल, असली जवरदस्त धेंडें राज्यकारभार हाकीत असतां गाडी खड्यांत कां जाऊन पडावी !

नाना फडणवीसास भुगोल येत नव्हता हाहि त्यावर एक जवरदस्त चार्ज आहे. 'तो जुन्या चालीचा ब्राह्मण, त्याची माहिती कमी,'—'त्याचे समीप इंग्रेज होते, त्यांचा शोध तरी त्यानें कांहीं करावा, तेंहि कांहां नाहीं;'—“नानाचें वेळचे पत्रांत कोठें इंग्रेजांस जलचर, कोठें कलकत्तेकर असें झटलें आहे, याजवरून त्याचें ज्ञान समजतें;—'शिखांचें व नेपाळाचें वगैरे संस्थान दूरवर होणें, त्याचा त्यास ठिकाण नव्हता;—'त्याच्या समजुतो अशा होत्या कीं पृथ्वी काय ती एवढीच व सर्व जग इतकेंच आहे”—'त्यास आपले राज्याचे वाहेर कोण अंमल करता याची खबर विलकूल नव्हती;—या सर्व उद्धेखांवरून वरील चार्ज शाबीत करायला आतां एवढें कोणासहि कवूल करायला पाहिजे कीं, हल्लीं जसें एखादें पोरहि चारी खंडांचा भूगोल खडाखड झणून दाखवील तशी माहिती बिचाऱ्या नानाला मुळीच नव्हती. त्याची माहिती झणजे पराक्राष्टा साऱ्या हिंदुस्थानची; व इराणी, दुराणी, पराशिस, वलंदाजी, आंग्रेज, फिरंगी,^१ वगैरे बाहेरील राष्ट्रांची त्यास काय थोडी बहुत ऐकून माहिती असेल तेवढीच पण एवढी माहिती त्या वेळच्या मुत्सद्दाला बस होती असें आह्मांस वाटतें. राघोबा दादासारख्या प्रचंड वीराशी 'मनसुबीच्या तलवारी'नें लढतांना गिवनच्या बड्या इतिहासाचा कांहीं उपयोग झाला असता असें आमच्या रावबहादुरांस वाटतें काय ? 'इंग्रेजांस खडे चारून' माघारी चुरमुरे खात लाविलें, त्या वेळेस युरोपखंडांतील भुशिरांचें ज्ञान त्यास कितपत कामास येतें कोण जाणें ! खड्यांस 'मोंगलास गोगलगाय' केली त्या वेळेस रावबहादुरांच्या पैगंबरचारित्र्याचें पठण कितीसं थ्रयस्कर होण्याचा संभव होता ! तेव्हां एकंदरीत वरील चार्जांतहि आह्मांस कांहीं अर्थ दिसत नाहीं. पेशवाईचा कारभार बहिवाटण्यास रसायनशास्त्राचा किंवा भूगर्भशास्त्राच्या ज्ञानाचा जितपत उपयोग झाला असता तितपतच बहुधा युरोपखंडाच्या इतिहासाचा व भूगोलाचाहि झाला असता !

१. 'वलंदाजी' हा शब्द हॉलंडर्स (Hollanders) या शब्दावरून झाला असावा मा दिसतो. 'आंग्रेज' हा शब्द 'आंग्लेज' (Anglaise) या ऋच उच्चारानवरून इकडे आला असावा. 'फिरंगी' हा 'फ्रान्क' (Frank) या शब्दाचा अपभ्रंश होय. फिरंग्यांची व मुसलमानांची ओळख युरोपखंडापासून आढे. 'व' हा शब्द व खड्गाविशेषाची 'फिरंग' शब्द हे वरील शब्दावरूनच निघालेले आहेत हें उघड आहे.

वर जें स्वदेशसंबंधाचें अज्ञान राववहादुरांनीं नानाच्या गळ्यांत वेलाशक अडकवून दिलें आहे, त्याबद्दलहि त्यांजपाशीं कितपतसा पुरावा असेल हें आम्हांस समजत नाहीं. नानास आपल्या राज्याच्या बाहेरील बिल्कुल माहिती नव्हती ह्याणें काय ? 'आपलें राज्य' ह्याणें कोणतें ? खुद्द पेशव्यांच्या अमलाखालीं जो मुलूख होना त्याच्या बाहेर त्यास खबर नव्हती असें जर राववहादुरांचें ह्याणें असेल, तर ते निवळ खोस आहे हें कोणीहि सांगूं शकेल. नानास महादजी शिंदे काय करतो आहे, टिपूची काय भसल आहे, निजामाची काय गडबड आहे, हें बिल्कुल माहिती नसे काय ? वरील माहिती-शिवायच त्यानें पंचवीस वर्षे कारभार हाकला काय ? महादजी, हैदर, टिपू, निजाम, इंग्रज, राघोबादादा, सखारामबापू, परशुरामभाऊ, पाळोबा तात्या, इत्यादि शतशः शत्रूस नाना जो एकटा पुरून उरला तो 'कोण काय जेवला' असल्या शिबो-त्याच्या वातम्या काढूनच काय ? राववहादुरांचा जन्म कारभार्यांच्या घराण्यांतला आहे, व बडोद्यासारख्या संस्थानांतील कारस्थानांतहि ते थोडे बहुत पडलेले असून जास्त पडण्याची त्यांची इच्छा होती, तेव्हां त्यांस काय अनुभव असल तो असो; पण आम्हांस तर केवळ अनुमानावरून असें वाटतें कीं, जो एकटा वरच्यासारख्या कचा-ख्यांत पंचवीस वर्षे राहिला व पाटीलबेवासारख्याच्याहि अकला ज्याच्यापुढें रद्द झाल्या तो केवळ 'जुन्या चालीचा ब्राह्मण' शाल्यादन झोडणारा भटभाईच केवळ नसेल ! शिखांच्या व नेपाळच्या संस्थानांचा नानास ठिकाण नव्हता असेंहि 'लोकाहितवादी' निश्चितपणें विधान करतात; पण हेहि आम्हांस अत्यंत असंभवनीय दिसतें. वरील संस्थानांचा मराठ्यांशीं बिल्कुल संबंध नव्हता हें खरें; पण त्यांविषयींची साधारण माहिती इकडे कोणाहि सामान्य मनुष्यास सुद्धां त्या वेळेस असाबीं असें हल्लींच्या स्थितीवरून वाटतें, ज्यास इंग्रजीचा गंध नाहीं अशा जुन्या साधारण बहुश्रुत मनुष्यास नानकशाही पंथ व नेपाळची कस्तुरी याविषयीं माहिती नाहीं असें हल्लीं सुद्धां आढळत नाहीं. यशवंतराव होळकर शिखांच्या मुलुखांत शेवटीं निघून गेला होता, व नागपुरचा आप्पासाहेब तर तिकडेच जाऊन दडून बसला होता, हें इतिहासज्ञांस विदित आहेच. मग नाना फडनवीसासारख्या भुत्सद्द्यास वरील संस्थानांचा ठिकाणहि नव्हता हें ह्याणें कितपत धाष्टर्षाचें आहे याचा वाचकांनींच विचार करावा ! इंग्रजांस 'जलचर'¹

१. नानाच्या पत्रांतून इंग्रजांस जर खराखरीच 'जलचर' झटलेलें अमेल, तर वरील शब्दाचा अर्थ 'समुद्रवासी' वेदांत रहाणारे इतकाच समजायाचा हें उघड आहे. ताम्रमुख, टापकर, टोपीवाळे हे शब्द जसे अद्याप इंग्रजांस निंदनें लावतात; किंवा टिपू सुलतान त्यांस जमैं बाणगट ह्याणत असे किंवा नेपोलियन 'Nation of Shopkeepers' (वेलाशेट) ह्याणत असे त्यासारखाच वरील शब्द केवळ निंदाद्योतक होय. त्यावरून नाना फडनवीसाच्या भूगोलज्ञानाचा तर्क करणें केवळ असंभजस होय.

व 'कलकत्तेकर, झटलेलें आढळतें एवढ्यावरून 'लोकहितवादी' चा तर्क धांवतो कीं, हिंदुस्थान झणजेच पृथ्वी अशी नानाची समज होती. आमचे रावबहादुर जर कसी-नदास मुळजांचा 'इंग्लंडचा प्रवास' वाचतील तर त्यांस एक मोठी गोष्ट आढळून येईल कीं, राघोबादादाकडून दोघे वकील विलायतेंस गेलें होतें, व त्यांनां तिकडून वर्कच्या हातचें पत्र इकडे आणून हजर केलें होतें ' मग हें जर खरें आहे, तर कलकत्ता हीच इंग्रजांची विलायत, हिंदुस्थान देश हीच काय ती पृथ्वी, या कल्पना नानाच्या डोक्यांत जरी कदाचित् मूळच्या असल्या तरी सहज निघाव्या असं वाटतें, मग रावबहादुरांच्या झणण्याप्रमाणें नाना फडनवीस हा बेटा अगदीच टोंगपा असल्यास नकळें ! !

एथवर नाना फडनवीसाच्या शहाणपणाची मीमांसा झाली. आतां टीकाविषयक लक्षांत घरील मुत्सद्दयाविषयी 'लोकहितवादी'ना त्याच्या संबंधानें आपलें इतर अभिप्राय जे नमूद केले आहेत त्यांविषयां विचार करूं.

'नानास दूरदृष्टी नव्हती'—या सूत्रावर 'लोकहितवादी'चेंच भाष्य असतें तर घरे झालें असतें, झणजे त्याची चांगली फोड तरी झाली असती. आझांस वरील वाक्याचें तात्पर्य एवढेंच दिसतें कीं, नानाच्या पश्चात् लवकरच पेशवाई बुडाली, तेव्हां हा परिणाम नानानें पूर्वी नीट कारभार केला नाहीं याचा होय; असाच जर रावबहादुरांचा अभिप्राय असेल तर तो अगदी चुकीचा आहे असं झटलें पाहिजे. ज्यानें नानाची कारकीर्द सगळी वाचली असेल, व तिजवर यत्किंचितीहि विचार केला असेल त्याच्या सहज लक्षांत येणारें आहे कीं, थोरल्या माधवरावाच्या मागे व नारायणरावाच्या मृत्यूनंतर जी सारी बजबज झाली ती नानानें झणून सांवरली, व सर्वां माधवरावानें उडी घेतली त्या वेळेस पेशवाईची भरभराट पुनः पूर्वीप्रमाणें दिसूं लागण्याचाहि रंग आला होता. तेव्हां नानाचा कारभार हा पेशव्यांच्या राज्यास बिल-

१. वरील पत्र ग्रंथाच्या ३७ व्या पृष्ठांत दाखल केलें आहे. सदरील ग्रंथाचा उपोद्धान वाचला असतां त्यांस इतर मजकूरहि बराच मिळणारा आहे कीं ज्यावरून रावबहादुरांच्या प्रस्तुतविषयक पांडित्यास बराच धक्का पोंचेल !

२. "Nana Furnawees was now at the summit of prosperity: without the intervention of a foreign power he had obtained every object of his ambition. Doulut Rao Sindia was favourably disposed towards him and his ministers and officers were more intent on forwarding their own particular views in the Government of their young master, than in schemes for controlling the Poona court. Tookajee Holkar had become imbecile, both in mind and body, and his officers were subservient to Nana,

कूल बाधक झाला नसून उलट्या ती अत्यंत हितावह मात्र झाला हें उघड आहे. एखाद्यास मोठें बिकट दुखणें लागलें असतां त्यांतून त्यास एखाद्या चतुर वैद्यानें जसें पार पाडावें व पुनः आरोग्य द्यावें, तसाच वरील प्रकार घडला. आतां पुढें जो पेशवाईचा शेवट झाला त्याबद्दल नानास दोष ठेवणें ह्मणजे शिकंदराच्या मागे झालेल्या झोंपिंग बाच्छाईबद्दल शिकंदरास मूर्ख ह्मणणें, महादजीच्या मागे, रणजितसिंगाच्या मागे, ओ. लिम्हर क्रॉमवेलच्या मागे, लक्करच जें वाटोळें झालें त्याबद्दल वरील महापुरुषांस अल्पदृष्टि ह्मणणे यासारखेंच सर्वथा अप्रयोजक होय.

“नाना फडणीस यास कांहीं आपले देशाचा अभिमान नव्हता व शौर्याहें नव्हतें. तो स्वभावानें कुत्सित होता, व हलकें मनाचा होता. सर्व देशांचे कल्याण करण्याचें त्याचे मनांत क्षणभर देखील येत नव्हतें परंतु त्याचीं आंतून बहुत सरदारांशीं वाकडीं मात्र होत्या. इ० इ०”—वरील आक्षेपांपैकीं नानाच्या अंगीं शौर्य नव्हतें एवढी मात्र गोष्ट बरोबर आहे; बाकी सर्व रावबहादुरांच्या अज्ञानाचा किंवा दुराग्रहाचा मात्र विकास आहे. “नानास आपल्या देशाचा अभिमान नव्हता”—राघोबा दादासारख्या प्रबल वीरांशीं व आनंदीबाईसारख्या राक्षशिणींशीं नानानें जें चिरंतन बैर संपादिलें तें कशाकरितां बरें ? बाजीरावासारख्या अधुमाधमाचीहि त्यानें शेवटीं सेवा जी पतकरली ती कशासाठीं ? याखेराज नानाच्या स्वदेशप्रीतीचीं आणखी कोणतीं उदाहरणें पाहिजेत ? त्यांतून आमच्या रावबहादुरांनीं दुसऱ्यास देशाभिमानाच्या संबंधानें नांव ठेवावें या गोष्टीची तर आह्मांस मोठीच मौज वाटते ! असो; ‘तो स्वभावानें कुत्सित होता व हलकें मनाचा होता’—‘कुत्सित स्वभाव’ व ‘हलकें मन’ या शब्दांचा रावबहादुर काय अर्थ समजत असतील तो असोत; आह्मांस तर प्रस्तुत मुत्सद्द्याच्या संबंधानें वरील शब्दांचा कांहींच बोध होत नाही. नानाची कदर मोठी होती, तो मितभाषी असे व कधीं हंसत नसे, शिवाय त्यानें आपणावर कोणाची मात्रा कधीं चालू दिली नाही, या गुणांस तर ‘लोकहितवादी’ कुत्सितपणा ह्मणत नसतील ना ? तसेंच

Rughoojee Bhonslay was completely secured in interests, and the Brahmin jarheerdars were of his party. The Peishwa's government had thus every prospect of regaining the tone and vigour it had possessed under the great MahdooRao; but Nana's fondness of power, and his anxiety to preserve it, brought on a catastrophe which speedily undermined his authority, overturned the labours of his life, and terminated his days in trouble and in misery.

—Grant Duff.

त्यानें वेलस्ली साहेबांनीं केलेल्या हितोपदेशास मान डोलवली नाही हा तर त्याच्या मनाचा हलकेपणा नसेल ना ! काय असेल तें असो ! 'सर्व देशांचें कल्याण करण्याचें त्याच्या मनांत क्षणभर देखील येत नव्हतें.'—खरेंच, त्यानें भटांची व शास्त्र्यांची दक्षिणा कोठें बुडविली ! क्यापटन कौपरसारख्या लोककल्याणकर्त्या पुरुषाची एक-निष्ठपणें सेवा कधीं केली ? आपल्या पुत्रपौत्रांची आपल्या राजकर्त्यांकडून पाठ कोठें थोपटून घेतली ! कौसलांत जागा पटकावून होस हो मिळवून देण्याचा स्तुत्य क्रम कधीं पत्करला ? 'निबंधसंग्रहा'सारख्या लोकमौल्यनिरसनार्थ पुस्तकें छापून कधीं प्रसिद्ध केलीं ? 'त्याचीं आंतून बहुत सरदारांशीं वाकडीं मात्र होतीं'—वाः—केवढा जबरदस्त ह्या नानाचा गुन्हा ! सर्वांशीं सरळपणें व मित्रभावानें वागण्याचें सोडून त्यानें मनांत तिढाभाव धरला आ ! महादजी शिंद्यासारखा सिधा व प्रेमळ मनुष्य पेशव्यांच्या गादीशीं एवढा इमानानें वागत असतां त्यास नानानें पुण्यास येतांच क्षेमालिंगन देऊं नये काय ? अरेरे ! त्या वेळेस एखादें ख्रिस्ती मिशन पुण्यास येऊन उतरलें असतें, अगर एखादा प्रार्थनासमाज किंवा आर्यसमाज तरी स्थापला गेला असता, तर किती बरें झालें असतें !

आतां 'लोकहितवादी'च्या निबंधांतील एका कलमाविषयीं मात्र लिहिणें आहे. तें कलम लोकप्रधारणा होय. नानानें आपल्या राज्यांत हल्लीं प्रमाणें 'अधिकाऱ्यांची रचना व पदव्या' हें ठरविलें नाही, कायदे कानू केले नाहीत, टपाल ठेवलें नाही, काशी इंग्रजांकडून आपल्या ताब्यांत घेतली नाही, भिल्लांचा व पेंढाऱ्यांचा बंदोबस्त केला नाही, विद्याखातें काढलें नाही, कलाकौशल्य वाढविलें नाही. 'वगैरे गोष्टींवरून आमचे शहाण्यांतले शहाणे व लोककल्याणार्थ देह झिजवणारे रावबहादूर पुढील महासिद्धांताचें निबंधन करतात,—कां "नानाचे हातून लोकांचें कोणतेंहि कल्याण झालें नाही. मग त्यास कोणत्या प्रकारानें लोक शहाणा ह्मणतात हें कांहीं कळत नाही." वाः ! एकूण नानाचें सारें शहाणपण व सऱ्या जन्माची दगदग टपालावांचून व पीनलकोडावांचून व्यर्थ गेली ना ! पण कां नये जाऊं ? एका कोर्ट माशिलाविना सारें पानपतचें युद्ध जसें फुकट गेलें, तशीच आगगाडीवांचून व तारायंत्रावांचून सारी पेशवाई बेवकूफ कां ठरू नये ! !'

आतां 'लोकहितवादी'चा शेवटचा गोड उपसंहार तेवढा एका, ह्मणजे पुरे करूं. "नशीबानें राज्य चाललें, नाही तर अशा लोकांच्या हातांत राज्य क्षणभर देखील असूं नये; परंतु काळाच्या योगानें इंग्रज त्या वेळेस इकडे फारसे आले नव्हते. याजमुळें

१ 'त्रिविधज्ञानविस्तार' पु० १० अ० ५, ६, ७ यांत 'लोकहितवादी'च्या 'पाणिपतची लढाई' या पुस्तकावर अभिप्राय आहे तो वाचकांनीं पहावा.

हैं राज्य चाललें, नाही तर असें लुटारू अडाणी लोकांचें बेकायदा राज्य निर्भू नये परंतु ईश्वरसत्तेनें तें झालें.”—आमेन्!

याप्रमाणें नाना फडनविसाचें शहाणपण बाहेर काढतांना आमच्या रावबहादुरांनीं आपलें जें प्रगट केलें आहे त्यावर आह्मी आपला अभिप्राय वाचकांस सादर केला. आतां हा अंक आठपण्यापूर्वीं प्रस्तुत प्रकरणीं आमचे काय विचार आहेत ते वाचकांस कळवितां.

३. राज्य चालविणें ही व्यवहारांतल्या इतर कलांसारखीच एक कला आहे. दर्यावर्दीस जशी जहाजाची व समुद्राची माहिती पाहिजे, किंवा वैद्यास जशी शरीराची व औषधांची माहिती पाहिजे, त्याप्रमाणेंच मुत्सद्दयासहि आपल्या स्वतःच्या राज्याची व्यवस्था कशी आहे, व ज्यांचा त्याशीं संबंध त्याची कशी आहे, याविषयींची माहिती असणें जरूर आहे. आतां या नियमाप्रमाणें पहातां नानाफडनवीसासारखे जे आमचे जुने मुत्सद्दी होऊन गेले त्यांस आपल्या कामांतली वाकबगारी कितपत होती याचा जर विचार केला, तर वरील दुहेरी ज्ञान त्यांस कमी होतें असें नाहीं हें कोणाच्याहि लक्षांत येईल. आतां आमचे ‘लोकहितवादी’ किंवा त्यांच्या मतांचे अभिमानी कोणी असल्यास ते आह्मांस विचारतील कीं, नानास इंग्रजांच्या देशाची काय माहिती होती? हल्लींच्या विद्वानास जशी इंग्रजी भाषा फडाफड बोलतां येते, इंग्रजांचा रीतरीवाज, इंग्रजी विद्या, इंग्रजी शास्त्रें, इंग्रजांचे शोध, या सर्वांविषयीं जशी त्यांस माहिती आहे तशी नाना फडनविसास कोठें होती? खरें आहे; वरील सर्व माहिती त्यांस मुळींच नव्हती द्वाटलें असतांहि चालेल. पण आह्मी असा प्रतिप्रश्न करतां कीं, वेलेस्ली साहेब किंवा जनरल स्मिथ यांस आमच्या इकडील कितपत माहिती असेल? वेलेस्ली साहेब मोक्षमूलरांप्रमाणें गीर्वाण भाषेंत पारंगत होते काय? जनरल स्मिथ साहेबापुढें मोरोपंताची आर्या टाकली असती तर ती त्यांस कितपत उलगडली असती? पण इतकें दूर कशाला? हल्लीं जी आमची राजपरंपरा आहे, ह्मणजे कलेक्टरापासून तों तहत पार्लमेंटाच्या सभासदांपर्यंत, त्यांपैकीं असे किती लाल सांपडतील, कीं ज्यांस इकडची सर्व माहिती यच्चयावत् पुसून घ्यावी? इकडे वर्षांचीं वर्षे राहिलेल्या विलायती कामगारांस इकडची अगदीं सामान्य माहिती सुद्धा नसते हें कोणास माहीत नाहीं? मग असें जर आहे, तर एतद्देशीय जुन्या मुत्सद्द्यांवरच एवढा भडिमार कां? आप्पासाहेबानें वसई घेतली व फिरंग्यांचीं ठाणीं कोंकणांतून उठवलीं तीं पोर्च्युगाल देशाच्या भूगोलाचें ज्ञान संपादन करून काय? हैदराबल्ली इंग्रजांस ठोकीत ठोकीत खुद्द मद्रासेवर जाऊन आदळत असे तो इंग्रजी भाषेच्या जोरावर काय? तेव्हां वरील सर्व उदाहरणांवरून ही गोष्ट अगदीं स्पष्ट आहे कीं, ज्याला जेवढी माहिती पाहिजे तेवढी त्याला असली ह्मणजे बस आहे. सेनापतीला शत्रूच्या सैन्याची व मुलखाची माहिती;

असली ह्मणजे बस आहे. मुत्सद्दाला तशीच शत्रूच्या राज्यव्यवस्थेची माहिती असली ह्मणजे बस आहे. ही माहिती नानाला होती की नाही याविषयी मराठ्यांच्या इतिहासकारांचेच खुद्द वर दाखल केलेले सर्टिफिकेट आहे.

१. वर जो आह्मी बिचाऱ्या नानाच्या संबंधाने तरफदारी केली आहे तो बहुधा बस होईलच. पण ती न होऊन जर भूगोलज्ञानावांचून व इतिहासज्ञानाशिवाय नानाची मुत्सद्द-गिरी सारी पाण्यांतच जात अमली, तर त्यास आमच्या रावबहादुरांनी मागील काळाचा तरी थोडा बहुत फायदा देण्याविषयी आह्मी शिफारस करतो अशाच एका प्रकरणी मेकाले साहेबांचा अभिप्राय काय आहे तो पहा—

“This gentleman can never want matter for pride, if he finds it so easily. He may boast of an indisputable superiority to all the greatest men of all past ages. He can read and write: Homer probably did not know a letter. He has been taught that the earth goes round the sun: Archimedes held that the sun went round the earth. He is aware that there is a place called New Holland: Columbus and Gama went to their graves in ignorance of the fact. He had heard of the Georgium Sidus: Newton was ignorant of the existence of such a planet. He is acquainted with the use of gunpowder: Hannibal and Caesar won their victories with sword and spear. We submit, however, that this is not the way in which men are to be estimated. We submit that a wooden spoon of our day would not be justified in calling Galileo and Napier blockheads, because they never heard of the differential calculus. We submit that Caxton's press in Westminster Abbey, rude as it is, ought to be looked at with just as much respect as the best constructed machinery that ever, in our time, impressed the clearest type on finest paper. Sydenham's first discovery was that the cool regimen succeeded best in cases of small-pox. By this discovery he saved the lives of hundreds of thousands; and we venerate his memory for it, though he never heard of inoculation. Lady Mary Montague brought inoculation into use; and we respect her for it, though she never heard of vaccination. Jenner introduced vaccination; we admire him for it, and we shall continue to admire him for it, although some still safer and more agreeable preservative should be discovered. It is thus that we ought to judge of the events and the men of other times,

सरतेशेवटीं हीहि एक गोष्ट आमच्या वाचकांनीं लक्षांत ठेवण्यासारखी अगहे कीं, नाना फडणविसासारख्या मुत्सद्दयाविषयीं जर निखालसपणें अभिप्राय प्रगट करायचा, तर तो ज्यांनीं राज्याचें सुकारणें कथा स्वप्नोंहि हातां धरलें नाहीं त्यांनीं देणें शोभतें ? कीं जे राज्यकारस्थानांत व राज्यकारभारांत जातीनें पडलेले त्यांनीं देणें शोभतें ? ज्या आमच्या राववहोदुरांच्या व्यवस्थेखालीं 'ग्रंथोत्तेजक मंडळी'च्या सारखे लहानसान काम निभेना त्यांनीं साऱ्या देशाच्या उलाढाली करून हा भूख होता, याला अकल नव्हती, ही मीमांसा करणें व त्यांच्या संबंधानें भगभर शिकेमांतवानिशीं सर्टिफिकेटें प्रसिद्ध करणें हें किती विलक्षण आहे ? ज्यांस पुनर्विवाहासारख्या जबरदस्त कामांत पडण्याची व लोकांत प्रसिद्धि करून घेण्याची मात्र हौस, पण अंमळ कचाट्यांत सांजडले कीं ज्यांस घटकाभरहि धीर निघायाचा नाहीं; त्यांनीं 'पानपतच्या मोहऱ्या'स तो 'जवानमर्द शिपाई होता असें नाहीं' य प्रमाणें सर्टिफिकेट देणें हा केवढा चमत्कार आहे ? ज्यांनीं पुरतीं बंदूकहि कधीं हातांत धरली नसेल त्यांनीं मोठ्या कमांडर इन-चीफच्या थाटानें पानपतच्या लढाईवर टीका करावी हें हास्यास्पद नव्हे काय ? पण हास्यास्पद कसलें ? आंग्लभौमभाषा माउलीचा वरप्रसादच हा, कीं तींत प्रविष्टमात्र होतांच सर्व जग तुच्छ दिसायला लागयाचें, व 'सर्वज्ञोऽस्मि' ही स्फूर्ति व्हावयाला लागयाची !!

'They were behind us. It could not be otherwise. But the question with respect to them is, not where they were, but which way they were going. Were their faces set in the right or in the wrong direction ? Were they in the front or in the rear of their generation ? Did they exert themselves to help onward the great movement of the human race, or to stop it ? This is not charity, but simple justice and common sense. It is the fundamental law of the world in which we live that truth shall grow, first the blade, then the ear, after that the full corn in the ear. A person who complains of the men of 1681 for not having been men of 1835 might just as well complain of a projectile for describing a parabola, or of quicksilver for being heavier than water'.

—Sir James Mackintosh.

वेदव्यासः स नवदश यो वेद वेदाक्षराणि
श्लोकं श्लोकं परिपठति यः स स्वयं जीव एव । ^१

‘विश्वगुणादर्श’.

अंक ६९ - (१) ‘लोकहितवादी’चा जुन्या पंडितांविषयीं अभिप्राय (२) तो वाचून सकृदर्शनीं मनांत येणारे विचार(३)शास्त्रविद्येवर ‘लोकहितवादी’चा आक्षेप—त्याचें निरसन.

१. मागील अंकांत राववहादुरांचीं आमच्या जुन्या मुत्सद्द्यांच्या संबंधानें काय मते आहेत तीं दाखल करून त्यावर चर्चा केली. आतां एतद्देशीय जुन्या पंडितांविषयीं व प्राचीन विद्येविषयीं त्यांचे काय अभिप्राय आहेत ते पाहूं.

बरील अभिप्राय ‘लोकहितवादी’नीं आपल्या ग्रंथांतून जागोजाग प्रगट केले आहेत, व भाषणद्वारादि शेंकडों वेळां लोकांच्या कानांवर घातले आहेत. त्यांचा समुच्चय पुढील लेखांत बराच दृष्टीस पडतो; यास्तव त्याचें येथें समग्र अवतरण करतो—

“सांप्रतच पंडितांचे ज्ञान.”

“सांप्रत काळचे पंडितांचे ज्ञान असें असतें कीं त्याचा जीवास, शरिरास, प्रपंचास कांहींच उपयोग पडत नाही. केवळ वादविवादच करण्यास व लोकांस तमाशा दाखविण्यास मात्र उपयोगी आहे. यास्तव मला हे पंडित बहुरूपी, सोंगाडी, व चित्रकथी यांहून बरे दिसत नाहीत. बारापंधरा वर्षेपर्यंत व्याकरण किंवा न्याय यांचें अध्ययन करितात, ह्मणजे त्यांस पंडितपणा प्राप्त होतो. परंतु त्यांची विद्या अशी असते कीं, एकाचें ह्मणावें, या शब्दाचे अंती “च” असावा; दुसऱ्याचें ह्मणावें “च.” असावा. याजविषयीं वाद शेंकडों प्रमाणें दाखवून सर्व दिवसभर करतात. शेवटीं निश्चय एकाचाहि होत नाही. तसेच नव्याकई^२ हेहि भांडतात. एक ह्मणतो ईश्वर आणि जीव एक आहे; दुसरा ह्मणतो, दोन्ही विभक्त आहेत. तिसरा ह्मणतो ईश्वर गुणी आहे. चवथा ह्मणतो निराकार आहे. याप्रमाणें रिकामा वाद चालविण्यांत जन्म घालवितात. आणि त्यांस त्या वादांतील सत्य काय आहे हें समजण्याची इच्छा नसते. परंतु परस्परापेक्षां श्रेष्ठ कोण होतो हें पाहण्याकरितां भांडतात. आणि मग त्या वादांत सत्यानेंच भाषण करतात असें नाही, मनास येईल तशी कल्पना, कपट, युक्ती, मूर्खपणा, इत्यादि योजून सरासरी फार बोललेसें करतात. त्यांस कोणी ह्मणतात असे

१. “ज्याला वेदाचीं नऊ दहा अक्षरे येतात तो वेदव्यास होय, व ज्याला एक श्लोक संबंध पाठ येतो तो प्रत्यक्ष बृहस्पति होय !”

२. बरील शब्द मूळच्याप्रमाणेंच ठेवला आहे. कदाचित् तो लेखकप्रमादहि असेल; तरी राववहादुरांच्या संस्कृत ज्ञानावरून पहातां बरील उपपत्तिच केवळ करावयाला पाहिजे असें नाही, असें आह्मांस वाटतें.

निर्फळ वाद घालण्याच्या ज्या ज्या विद्या हे शास्त्री शिकतात त्यापासून इहलोकीं व परलोकीं हित नाही. आपले जिवाचेंही कल्याण नाही, व दुसऱ्याचे जिवाचेंही नाही. एक व्याकरण झणावयास बाराचवदा वषे लागतात त्याचें कारण हेंच आहे की, त्या प्रकरणीं वाद करण्यास शिकतात; ग्रंथ पाठ करतात; व प्रतिष्ठेकरितां वाद करतात. हे सर्व शास्त्री, पंडित या प्रकाराचे आहेत. त्यांस व्यवहारीक ज्ञान नाही. त्यांस मोडीचें लिहितां देखील येत नाही, व कोणतेंही काम करावयाचे हे उपयोगी नाहीत. वरं इतकें असून यांची वर्तणूक पाहिली तर फारच वाईट. सामान्यातः हे गांधळी, भाट यांप्रमाणे व्याजस्तुति करून गृहस्थास भुलवून पैसा काढणारे लोक आहेत. प्रातःकाळीं उठले झणजे यांचा उद्योग हाच आहे कीं गृहस्थांचे घरां जाऊन यांची स्तुति करावी; त्यामध्ये त्यांचें जसे वर्णन पाहिजे तसे करून दोन पैसे निघाले झणजे त्यांचें कार्य झालें. पैशाकरितां महापातकी असला तरी त्यास शुद्ध झणतील, महान् नीच असला तरी त्यास सन्मान देतील. पापानें द्रव्य मिळविलें तरी त्यास दिलें झणजे तो सद्‌व्यय झाला अशी समजूत करून आणखी तसेंच मिळीव झणून सांगतील. याचे उदाहरणास फार लांब जावयास नको. बाजीराव पेशव्याने पुण्यांत ब्राह्मणांचे मनोरथाप्रमाणें दाने केली; व बहुत शास्त्री, पंडित जवळ बाळगिले. परंतु त्यांनीं त्यास सत्कर्मास किंवा आपले राज्यरक्षणास किंवा नीतीनें चालण्यास समजूत दिली नाही. जें त्याणें केलें त्याजविषयी त्याची स्तुतिच करीत गेले, व महाराज सर्वत्र विजयी होतील असे आशीर्वाद देत गेले. आपण ब्राह्मण प्रभु, आपलें तेज सर्वांहून अधिक, आपलेकडून एक शिपाई गेला तर सर्वांचा पराजय होईल, याप्रमाणें बोलून त्याजकडून राज्यकारभार सोडून देववून त्यास पंडिताचे आर्जव करणारा असा मूर्ख केला व शेवटीं आपण आणि तो असे दोघेही भीक मागत गेले. यास्तव हे पंडित जरी पुष्कळ पढलेले असले तरी ते मूर्ख समजावे. कारण की, लोकहितकारक ज्ञान त्यांस नाही. त्यांचें ज्ञान भाटांचे व तमासगिरांचे बोलण्याप्रमाणें आहे. त्यापासून मोक्ष व्हावयाचा नाही व इहलोकीं सुखोत्पत्तिही व्हावयाची नाही. सारांश हल्लींचे पंडित हे महामूर्ख असे मी झणतां. नानाप्रकारचे अर्थ फिरवितात. नानाप्रकारचे असत्य सिद्धांत कारितात. आणि क्षणांत भक्तीचा मार्ग, क्षणांत नरकांत जाण्याचा मार्ग दाखवितात. त्यांस मुख्य ज्या गोष्टी त्यांचें ज्ञान नसतें. मनुष्य जन्मला कशाकरितां ! त्याचें सार्थक काय ! व आपलें कर्तव्य काय ! याचा विचार त्यांचे मनांत क्षणभरही बसत नाही. द्रव्याचा व मानाचा लोभ धरून हे असतात. यांचा आश्रय जो कोणी करील त्यास वेड लागेल यांत संशय नाही. व त्यांची बुद्धि स्थिर नाही. अमूक सत्य व अमूक असत्य हेंही त्यांस भासत नाही. सत्याचा असत्याचा भाव यांस समजत नाही. धर्माचा अधर्माचा भेद यांस ठाऊक नाही. जो पाहिजे तो

शास्त्रार्थ काढून देतील, जें पाहिजे तें प्रायश्चित्त देतील. फक्त पैसा मिळाला ह्मणजे झालें. अशा पंडितांचा संग्रह करून कोणास काय फायदा होणार आहे ? राजास होणार नाही व प्रजेसही होणार नाही; व ज्या प्रजेचे पुढारी असलेले लोक विनाकारण आपल्यास विद्वान् ह्मणवितात त्या प्रजेचा सर्वस्वी नाशच होईल. याप्रमाणें हिंदु-लोकांची व्यवस्था झाली आहे. या लोकांस शास्त्रीपंडितांखेरीज जेव्हां दुसरे कोणी पुढारी मिळतील तेव्हां लोकांमध्ये व्यवस्था चांगली होईल. व शास्त्रीपंडित पुष्कळ असावे अशी जे इच्छा धरितात ते महामूर्ख समजावे. या लोकांपासून या देशाचें किंमपि हित होणार नाही. अधिक मूर्खपणा मात्र वाढेल व भ्रूति वृद्धिंगत होईल; आणि ती ज्याचे मनांत शिरेल त्याचा प्राण गेल्यावांचून निघणार नाही. यास्तव हे शास्त्री-पंडित अगदीं निरुपयोगी आहेत हा सिद्धांत होतो; ही विद्या कांहीं उपयोगी नाही. जर असे नसेल तर मला कोणी उत्तर द्यावें कीं, व्याकरणाचें पंधरा वर्षे अध्ययन केलें, त्यापासून अमुक उपयोग होतो असें मला दाखवून द्यावें ह्मणजे मी वास्तविक ह्मणें; परंतु मी शोध केला आहे त्यावरून मला तर वाटतें कीं मनुष्यास लांकडें तोडावयाचें कसब शिकविलें तर बरें, परंतु हें व्याकरण नको. यांत कांहींच अर्थ नाही. केवळ मूर्ख होण्याची विद्या आहे; आणि इतकेंही असून ज्याचा त्यास असा गर्व असतो कीं, मी केवढा विद्वान्, माझ्यासारखा विद्वान् त्रैलोक्यांत नाही. पाहिला तर तो सर्वांहून मूर्ख असतो. याप्रमाणेंच न्याय, मीमांसा, अलंकार या शास्त्रांची व्यवस्था आहे. केवळ असत्य सिद्धांतांचें प्रतिपादन करून विलक्षण कुतर्क करून भलतेच अविचार लोकांत स्थापन करितात; आणि वास्तविक पाहिलें तर ब्राह्मणौमध्ये चार रोजगार आहेत. सराफ, भट, पंडित, हरदास, या सर्वांपेक्षां पंडित हे महामूर्ख होत. सराफ, भट, हरदास हे बरे हे यत्किंचित पढलेले असतात. याजमुळें हे दुराग्रही नसतात व यांस अभिमान नसतो; सांगितली गोष्ट ऐकतात. व यांचें लक्ष व्यवहारिक मार्गावर फार असतें. याजकरितां कांहीं सुधारण्याचा रस्ता यांत आहे; परंतु हे विनिज (?) आहेत ह्मणून पंडित यांची समजूत फार दृढ होती कीं, आमचें मत खरें आहे; व इतर सर्व मूर्ख आहेत, याजकरितां यांचा दुराग्रह फार होतो तो हे सोडीत नाहीत; अतिशय आग्रह धरितात. याजमुळें हे लोक अगदींच उपयोगी नाहीत. हिंदुलोक यांचें महान् दुर्भाग्य ह्मणून हे पंडित व शास्त्री या लोकांचे पुढारी झाले, व यांस लोक समजतात कीं, हे धर्मरक्षक आहेत, परंतु हे अर्धभ्रष्ट करणारे होत; व हे सोनार, परभु, ब्राह्मण वगैरे यांचा यत्किंचित् निमित्तानें व नाद लावून दोहोंकडून पैसा खाणार व खोटीं मतें आणि नानाप्रकारचीं खोटीं कमें प्रसिद्ध करून भोळ्या लोकांस ठकविणार, यास्तव त्यांस आवडतही नाही कीं आपलीं शास्त्रें बहुत लोकांस ठाऊक व्हावीं. कारण तेंकेंकरून आपली उघडीक होते, व दगाबाजी व लबाड्या वाहेर पडतात हें त्यास फार

भय आहे, जांपर्यंत आछादित आहे तोपर्यंत यांच्या प्रतिष्ठेचे आयुष्य आहे; मग किरकोळ लोक यांस पुसतील कीं, तुम्ही अ. ग्रास सांगतां परंतु ही सर्व लबाडी आहे तुम्ही लबाडीवरच पोट भरतात, तस्मात् आम्ही तुमचा त्याग करितों. अशी अवस्था होईल त्यांत संशय नाही. हा मूर्खपणा बहुत काळपर्यंत निमग्न. कारण कीं गौ. चेत. आजपर्यंत महाप्रयत्नाने झांकून झांकून चालविलें परंतु आतां चालणार नाही. अ. डाणी लोकांकडे एखादी पंचाईत न्या, तर ते लागलाच न्याय सांगतील. बरें वाच पंचाईत चार पंडितांकडे न्या, ह्मणजे ते अतोनात वाद करतील, आणि नानाप्रकारच्या मसलती काढून असत्य प्रतिपादन करतील, अशी त्यांची अवस्था आहे. त्यांचां मनं विषडून जातात आणि भ्रांति उत्पन्न होऊन त्यांस विवेचन करता येत नाही. खोट्यास स्थापन करण्याकरितां प्रमाणें दाखवितील, आणि त्याचा पक्ष धरून भांडत बसतील. याचा अनुभव कोणीही विचार करून त्यांची वर्तणूक पाहिली तर लक्षांत येईल. जेथें बहुत पंडित तेथें मूर्खपणा वाढून भ्रष्टकार होतो; अधर्मप्रवृत्ति होते, व इतर लोकांवर दया करणें हें त्यांजपासून घडत नाही. त्यांची समजूत अशी आहे कीं, सर्वांनीं दुःख भागिलें तर चिंता नाही, परंतु आम्ही मात्र सुखी असावे. तदनुसार उदाहरण पहा. शास्त्री यांचे मतानें ज्या ज्या गृहस्थानीं अन्नछत्रें घातलीं तेथें शूद्र गेला तर त्यास अन्न मिळत नाही. आणि ब्राह्मण श्रीमंत झाला तरी जेवावयास बोलावितात; असा चमत्कार आहे. अस्तु, सर्व लोकांस ज्ञानप्राप्ति होईल तेव्हां हे सर्व पंडितांचे गुण बाहेर पडतील.”

लो० हि०

२. वरील लेखावर चर्चा करण्यापूर्वीं तो वाचून सामान्यतः कोणाच्याहि मनांत एक मोठा विचार येण्यासारखा आहे, तो येथें दाखल केला पाहिजे. हा विचार हाच कीं, आमच्या रावबहादुरांनीं वरील निबंधांत जुन्या पंडितांस ‘महामूर्ख’ हा जो ठळठळीत किताब दिला, व न्याय, व्याकरण, मीमांसा, अलंकार या सर्व शास्त्रांचें मर्म रहस्य काढून तें आपल्या प्रिय वाचकांस समर्पण केलें, तें करण्यापूर्वीं त्यांनीं एवढी जबर शास्त्रयुत्पत्ति कोणत्या पाठशास्त्रें पैदा केली बरें ? वरील गोष्टीचा बोभाटा अद्याप तर आमच्या कानांवर आला नाही; मग प्रत्यक्ष वाग्देवीनें त्यांस समग्र वाङ्मयाचा टेवा आश्रयाचा गुपचुप आणून दिला, किंवा त्यांचे महागुरु दयानंदजी यांनीं त्यांजवर एकाएकीं काहीं वरप्रसाद केला, कीं काय नकळे ! आमच्या अल्पबुद्धीस तर असें वाटतें कीं, एखाद्या विषयावर जर ठाम अभिप्राय ठोकून द्यावयाचा, तर त्याची तरी माहिती करून घेणें अवश्य आहे; केवळ रावबहादुरीवर जाऊन किंवा भाविक श्रोते मान डोलवितात एवढ्यावरच जाऊन झोडिंगपाच्छाई करणें हें फार अश्लाघ्य कृत्य होय. जो सत्याची यत्किंचित् तरी पर्वा करतो, व कागदाला टांक लावणें ह्मणजे केवढें जबाबदारीचें काम आहे हे ज्याचे ठायीं तिळमात्राहि वागणें

आणि सत्यज्ञानाचाच प्रसार लोकहिताबद्द होय, याविषयी ज्याची पक्की खात्री आहे, तो आमच्या रावबहादुरांप्रमाणे आपल्या लेखणीचे व मिष्ठानाचे चापल्य कधीहि प्रगट करणार नाही. एखादी गोष्ट कागदावर नमूद करण्यापूर्वी व ती छापून काढण्यापूर्वी तिजविषयी अनेक वेळां शोध केल्याखेरीज तो कधी रहावयाचा नाही. आता एवढे खरे आहे की, ज्या काळीं वरच्यासारखे शतशः अभिप्राय रावबहादुरांनीं बेलाशक झोंकून दिले त्या काळाचा महिमाच असा होता की, लेखणीला त्या वेळेस कोठे आडकाठीच नव्हती. ज्याला ज्या विषयांत ओ का ठो मुद्दां कळू नये, त्यावर त्यानें खुशाल व्याख्यान द्यावे व ग्रंथरचना करावी. विल्सन साहेबांनीं एका लेखणीच्या टाकांत हिंदु, मुसलमानी व पारशी या तिन्ही धर्मांचा फडशा पाडून निःक्षत्री पृथ्वी करावी, जोतीबांनीं धोंडीबाबरोबर मनू-विषयी व भागवताविषयी वादविवाद करावा, एका कासारज्ञातीय महापंडितानें संपूर्ण शास्त्राचा पराभव करून 'पवित्र शास्त्रा'चे माहात्म्य स्थापित करावे, मोरोबांनीं आपलें अगाध ज्ञान एका कादंबरींत ओतून गवर्नर साहेबांच्या चरणीं चषकसमर्पण करावे, 'एका साहेबाने' महाराष्ट्र भाषेंत विलायती कवितेचा अपूर्व मासला उतरून देऊन दुसऱ्या महाराष्ट्र साहेबानें तो चुटका क्रमिक पुस्तकांत सामील करावा,— अशी काहीं त्या वेळेस चमत्कारिक पर्वणी येऊन गेली! पण तो पर्वकाळ आतां संपला व रावसाहेबांचा अंमल बहुतेक आटपून चंद्राचा चंद्रिकेशीं पुनः पूर्ववत् पूर्ण योग होण्याचा समय आला आहे. मेकाले साहेबांनीं संस्कृताचे किंवा फारसीचे एक अक्षरहि माहीत नसतां त्याळीस वर्षांपूर्वी प्राच्य व पाश्चात्य विद्येची जशी बेलाशक तुलना करून दोहोंतले तारतम्य काढलें, किंवा मिलनें आमच्या रावबहादुरांच्या सारखाच

१. अंक ४४ पहा.

२. अंक ३६ पहा.

३. "I have no knowledge of either Sanskrit or Arabic. But I have done what I could do from a correct estimate of their value. I have read translations of the most celebrated Arabic and Sanskrit works. I have conversed both here and at home with men distinguished by their proficiency in the eastern tongues. I am quite ready to take the oriental learning at the valuation of the Orientalists themselves. I have never found one among them who could deny that a single shelf of good European library was worth the whole native literature of India and Arabia. The intrinsic superiority of the Western literature is indeed, fully admitted by those members of the Committee who support the

निरगल प्रलाप करून जुनी हिंदुविद्या कवडीच्या मोलाची ठरवून हिंदूस रानटी लोकांत काढलें, तसली बडबड या काळीं जर कोणी करूं ह्याणेल तर त्यास कोणी बाहेर तोंडहि काढूं देणार नाहीं. शाळेंतलीं पोर्तें सुद्धां वरच्यासारख्या प्रचंड पंडितास सांगतील कीं, “साहेब महाराज, आपली एरवीं केवडीहि विद्वत्ता असली तरी या विषयावर लेखणी चालविण्यास आपणांस बिलकूल अकत्यार नाहीं. आपणांस इकडील लोकांवर, इकडील विद्येवर, इकडील कलांवर वगैरे यथेच्छ पांडित्य करून आपली शेखी मिरविण्याची हौस असेल खरी; पण जोंपर्यंत आपण इकडील भाषांचें ज्ञान करून घेण्याची खटपट केली नाहींत, इकडील ग्रंथांवर परिश्रम केले नाहींत, इकडील लोकव्यवहार पाहिला नाहींत, तोंपर्यंत आपण आपलें पेन दौतांतच बुडवून ठेवाचें हें बरें. त्यांतच आपला बोज आहे.” नाहीं तर “युरोपांतील पुस्तकांची एक फळी एकीकडे आणि हिंदुस्थानांतील व आरबस्थानांतील सगळी विद्या एकीकडे;” “हिंदुस्थानांतील लेणां कदाचित् भुईतून वर निघालीं असतील किंवा दगातून खालीं कोसळलीं असतील;” असले जाडे जाडे सिद्धांत बाहेर पडायचे !

तेव्हां एकंदरीत पहातां ही गोष्ट उघड आहे कीं, प्रस्तुत ग्रंथकार हे आपणास कितीहि विद्वान् समजत असले, किंवा केवढ्याहि मोठ्या सरकारी अधिकारावर चढले असले, तरी एतद्देशीय प्राचीन विद्येविषयां त्यांनीं कोणत्याहि तऱ्हेचा अभिप्राय देणें हें केवळ धाष्टर्च होय. येथील गटारयंत्रावरील एखाद्या भटजांनीं भांग्या मारुतीचें वर-

oriental plan of education. It will hardly be disputed. I suppose, that the department of literature in which the Eastern writers stand highest is poetry. And I certainly never met with any Orientalist who ventured to maintain that the Arabic and Sankrit poetry could be compared to that of the great European nation.”

—*Minute on Education.*

१. “This labourious description of the architecture of the Hindus affords some curious specimens of the inveteracy of the author's prejudices. In his zeal to undervalue the cavern-temples of the Hindus he even insinuates that they are not artificial. “It is difficult to say, how much of the wonderful in these excavations, may be the work of nature.” He seemed inclined, with Bryant, to think that it was not impossible that the pyramids had dropped from the clouds, or sprung out of the soil.” (!)

—*Mill's British India (Wilson's Note).*

प्रदान घेऊन इंग्रेजी विद्येविषयी व्याख्याने देण्याचा सपाटा चालवून रसायनशास्त्र, भूगर्भशास्त्र, दर्शनानुशासन यांवर जर गर्दी उडविली, तर तें जितपत हास्यास्पद होईल तितपतच रावबहादुरांचे प्रस्तुत प्रकरणां वरील पांडित्य होय.

आतां आमचे प्रतिपक्षी, किंवा त्यांच्या तर्फेची कोणी मंडळी असल्यास ती, कदाचित् असा कोटिक्रम रचतील कां, येथील जुन्या विद्येविषयी स्वतः जरी कोणास माहिती नसली तरी ऐकीव गोष्टीवरून किंवा साधारण अनुमानानें तिजविषयी अभिप्राय दिल्यास काय हरकत आहे? सर्वच गोष्टी आपण जातीनें माहीत करून घेऊन मग त्यांवर मत द्यावें असा नियम कसा चालेल? कोणाचेंहि ज्ञान झालें तरी त्याचा काहीं अंश साक्षात् प्राप्त झालेला व कांहीं परंपरेनें मिळालेला असें असायावेच. खरें आहे, पण हा प्रकार तरी 'लोकहितवादी'च्या ग्रंथांतून आढळतो काय? आह्मांस कबूल आहे, कीं त्यांनीं स्वतः जरी 'रामः रामौ' 'घटः पटः' न केले तरी कांहीं चिंता नाहीं; पण हें तरी अवश्य आहे कीं नाहीं, कीं ज्यांस वरील विद्या अवगत आहे त्यांच्या-पामून त्यांनीं प्रस्तुत प्रकरणां कांहीं तरी माहिती करून घ्यावी! अथवा महामूर्ख शास्त्र्यांकडून ज्ञानप्राप्ति करून घेण्यांत मानहानि वाटत होती, तर निदान इंग्रेजी ग्रंथकार तर कांठे गेले नव्हते! सर विल्यम जोन्स, कोलब्रुक, विस्मन, मोक्षमुल्लर वगैरे मंडळी तर आमच्या रावबहादुरांस पसंत होण्यासारखी हांती कीं नाहीं? आमची पक्षी खात्री आहे कीं, वरील पाश्चात्य पांडितांच्या ग्रंथांपैकीं एखादें पान जरी त्यांनीं कधीं वाचलें असतें, तरी तेवढ्यावरूनहि आपले संस्कृत विद्येविषयींचे अभिप्राय किती अज्ञानाचे व किती दांडगाईचे आहेत हें त्यांस कळून आलें असतें. पण ही 'घटपटादि खटपट' करण्याची आमच्या 'लोकहितवादी'स काय जरूर? आपलें ज्ञानाचें कोठार अमक्या अमक्या ठिकाणीं रितें आहे असें जेव्हां त्यांस भासेल, तेव्हां तो रिता ठाव भरून काढण्याची पंचाईत कीं नाहीं! स्वतः ज्या त्या विषयाची खडानखडा माहिती बिनचूक असल्यावर मग दुसऱ्याच्या तोंडाकडे बघायची काय जरूर? डॉन क्विझोटची स्वार्गी पुरती भालेराईची दीक्षाहि न घेतां जशी जगांतील अन्य-यांस दंड करण्यास आपल्या शामकर्ण वारूवर आरुढ होऊन बाहेर पडली, त्याप्रमाणेंच इंग्रेजी विद्येचा संस्कार झाला न झाला तो लोककल्याणास ज्यांनीं आपणांस वाहून घेतले, व लोकांस शहाणे करण्याकरितां हातांत लेखणी धरली, ते कसली बिचाऱ्या कोलब्रुकची किंवा मोक्षमुल्लरची गरज वाळगताहेत?

१. 'नाईट' क्षोण्याच्यापूर्वी मोठा विधि असे. तो करण्यास वरील स्पानिश सरदार विसरला होता. पांच वर्गापूर्वी बडोद्याच्या प्रकरणांत सरकारची कामगिरी श्मानें इतवारें (पुढें चालू)

असो; आतां प्राचीन पांडित्यावर वर जें अर्वाचीन पांडित्य प्रगट झालें आहे त्यांत वस्तुतः कितपत तथ्य आहे तें पाहूं.

२. वादविषयक लेखाचा दोन प्रध्दारांनीं विचार करण्यासारखा आहे. एक, प्राचीन पांडित्यावरील आक्षेप; व दुसरें, तें पांडित्य संपादन केल्या मंडळीवर ह्मणजे पांडितांवर आक्षेप. आतां प्रथमतः पहिल्या मुद्द्याविषयीं विचार करूं.

एतद्देशीय शास्त्रविद्येवर 'लोकहितवादी'चा मोठा आक्षेप हा आहे कीं, तिचा 'त्रिवास, शरिरास, प्रपंचास कांहींच उपयोग पडत नाही;' तस्मात् 'लांकडें तोडायानें कसब शिकविलें तर बरें, परंतु हें व्याकरण नको.' वाः! केवढे अमोलिक तत्त्व हें आमच्या रावबहादुरांनीं शोधून काढून आपल्या महामूर्ख देशबंधूंस अर्पण केलें! भट्टोजी दीक्षितानें आपल्या ठिकाणां आपली मोठी धन्यता मानली असेल कीं, एवढा व्याकरणोदधि, पण त्या सगळ्याचें मंथन करून मी 'सिद्धांतकौमुदी' बाहेर काढली; पण त्या विद्याभ्यासाहि वरील प्रबंड सिद्धांताची प्रतीति कधीं घडली नसेल! वरील कौमुदीस आपल्या देशांतल्या देशांतच राहू उत्पन्न होतील हें त्याच्या स्वप्नांहि आलें असेल काय? एकूण पाणिनि, पतंजलि, नागोजीभट्ट वगैरे मंडळींनीं आज हजारों वर्षे ज्या विषयावर व्यासंग केला तो सारा तमाशा ह्मणून आज उमगला आं! पण हा काय बरें चमत्कार आहे, कीं ज्यांच्या ज्ञानांजनानें 'लोकहितवादी'ची दृष्टि साफ होऊन त्यांस वरील महातत्त्व ओळखतां आलें तेहि वेढे वरील तमासगिरांतच नाचूं उडूं लागले आहेत! बोधिलिंगाचार्य 'शार्मप्यदेशे रेणाख्य नदीतीरे बोणनान्नि नगरे' असा संकल्प करून मुनित्रयाच्या पुरश्चरणास लागले हें नवल नव्हे काय? दुसऱ्यानें उक्षतरण नगरां अधिष्ठान करून 'गोल्डस्टर्कस पाणिनि' ह्मणून एक मोठा थोरला 'चित्रपट' तयार केला याला तरी काय ह्मणावें? त्याप्रमाणेंच आमच्या देशांतहि भट्ट कीलहार्न पतंजलीच्या नादीं लागून त्याला सजवताहेत, दुसऱ्या एका पांडितांनीं 'लेक्चर्स ऑन पाणिनि' ह्मणून कांहीं सोंगें उभीं केलीं, हें तरी काय? आमच्या रावबहादुरांनीं तीस वर्षांपूर्वीं मोठी बहादुरी करून जें 'पुरंदरचें बंड' मोडून टाकलें होतें तेंच पुन्हा इतक्यांत कसें बरें उठलें! कणाद, जैमिनी, यास्क पिंगल, भरत वगैरे शेंकडों बंडवाले जे त्यांनीं

बजाविल्याबद्दल मुंबईच्या प्रख्यात सौटर साहेबांस खुद्द जुवराजांनीं 'नाईट' बनविलें ही गोष्ट आमच्या वाचकांस आठवत असेलच. वरील विधि झालेल्या पुरुषांस 'सर' ही किताबत मिळत असते तेव्हां किल्येक हिंदुहि 'नाईट' झाले आहेत हें सांगावयास नकोच.

१. "कांहीं दिवसांनीं हें जुने लोक गेले ह्मणजे पांडित उताणे पडतील. परंतु या गोष्टीस दहावीस वर्षे आणखी पाहिजेत. ह्मणजे आह्मीच या पांडितांचा तमाशा पाहूं तथापि प्रथम पाठशाळेचा विध्वंस झाला पाहिजे, ह्मणजे एक पुरंदरचें बंड मोडलें. हे विनंति.

'पांडितांची योग्यता' (पृष्ठ ४९५).

उत्कृष्ट लावले होते त्या सर्वांनीं द्वीपाचीं द्वीपें उडून जाऊन दूरदूर देशां आपले झेंडे नेऊन लावले आहेत, व साऱ्या युरोपभर व अमेरिकाभर त्यांचा दंगा दिवसेंदिवस जास्त वाढतोच आहे, हें भयंकर वर्तमान आमच्या नेटिव सौटर साहेबांस अद्याप कोणी विदित केलें नाहीं काय ? काय असेल तें असो. कदाचित् व्याख्यानांच्या तडाक्यांत त्यांस अलीकडील वर्तमान ऐकण्यास अवकाश सांपडला नसेल. भूगोलांत तीन प्रकारचीं सरोवरे सांगितलीं आहेत. काहींस नद्या मिळतात, पण त्यांतून निघत नाहींत; काहींस मिळत नाहींत, पण त्यांतून निघतात मात्र; आणि काहींस मिळतात, व त्यांतून निघतातहि. प्रस्तुत ग्रंथकाराचा प्रकार या तिहींपैकीं दुसऱ्यासारखा असावा असा सुमार दिसतो !

‘लोकहितवादी’ हे आपणांस विद्वानांत लेखीत असतील याविषयीं संशयच नाहीं; कां कीं ‘विद्वान् कोणास ह्मणावें ?’ वगैरे अनेक निबंधांतील प्रमेयांवरून व ‘मूर्ख’ ‘टोणपे’ ‘पशु’ इत्यादि विशेषणांच्या जागोजागच्या वृष्टीवरून वरील गोष्ट उघडच दिसते. पण आह्मांस खास वाटतें कीं, जर विद्यादेवी साक्षात् प्रगट झाली व तिनें दरबार भरविला, तर आमच्या रावबहादुरांस त्यांत वरील प्रतीच्या मानकऱ्याची जागा मिळणें मुष्कळ पडेल. ज्या वियेचा ‘जिवास, शरिरास, प्रपंचास कांहींच उपयोग पडत नाहीं’ ती काय कामाची, एवढीच ज्याची तिच्याविषयींची भावना तो कसला तिचा भक्त ? तो खरोखरच लांकडें तोडण्याच्या व तीं वहाण्याच्याच उपयोगी ? असला भारवाही व मजूरदार वाग्देवांच्या नंदनवनांत काय कामाचा ? ‘आरबी गोष्टी’तील यक्षानें लावण्य घतीच्या पलंगावर चढूं पहाणाऱ्या कुबज्याची जशी अश्वशालेंत योजना केली, शृंगारवंचन झाल्याबद्दल त्याच्याकडें जेवणाचें ताट पाठवून दिलें, तितपतच योग्यता वरील वियोपासकाची होय. ज्याची एवढी मंदबुद्धि व क्षुद्र दृष्टि, कां वियेच्या योगानें शरीरास समाधान झालें तर ती विया, तो कसचा विद्वान् ! त्या हतभाग्यास तिचें स्वरूप मुळींच बुद्धिगोचर झालें नाहीं, व तिच्यापासून होणाऱ्या आनंदाचा लहलहशहि मिळाला नाहीं, असें झटलें पाहिजे. ‘इसापनीर्ता’तील कोंबज्यानें जसा सिद्धांत केला, कां हें रत्न कुब कामाचें, याची कबडीचीहि योग्यता मी समजत नाहीं, याच्यापेक्षां एक जांघळ्याचा दाणा हजार वांट्यांनीं बरा, तशाच प्रकारचा वरील उदरभरि पंडितांचा सिद्धांत होय. सारांश, वियेचें सर्वोत्कृष्ट फल झटलें ह्मणजे उदरपोषण किंवा इंद्रियजन्य सुख हांय असें मानणारा मनुष्य अत्यंत जडबुद्धि समजला पाहिजे. त्यास उपमा झटली तर रत्नाविषयीं पाषाणबुद्धि धरणारा वरील कुक्कुट, पशुमात्राविषयीं केवळ मांसबुद्धि वागविणारा शौनिक किंवा युवतिमात्राविषयीं केवळ मानुषीबुद्धि बाळगणारा क्लीब, यांचीच यथार्थ होय. कोहिनूर हिरा व गार हीं जशीं कोंबज्याच्या दृष्टीनें सारखीं, शिकंदर बादशहाचा नामांकित घोडा^१ व भाडेकऱ्याचीं तट्टेहि जशीं खाटिकास सारखीं, षंढास

१. कुसेफेल्स नामेंकरून शिकंदर बादशहाचा मोठा उमदा घोडा होता हा त्याच

जसें मनुष्याच व स्त्रीचें आलिंगन सारगें, त्याप्रमाणेंच सरस्वतीच्या अबकृपेंतल्या मंड-
ळीस लांकूडतोड्या व बैयाकरण सारखा !

‘लोकहितवादी’चा व्यवहारोपयुक्ततेचा सिद्धांत अंगीकारला तर आज विद्या-
देवीचे किती मुलूख ओसाड पडणार आहेत ? मोठमोठ्या दुर्बिणीवर आरूढ होऊन
अंतराळातील दूरदूरच्या प्रदेशांत डोकावून येणारे ज्योतिषी, पृथ्वीच्या पोटांत शिरून
कोसकोस खोल जाणारे भूगर्भवेत्ते, नीलनदीचा उगम हुडकून काढणारे, धुन्प्रदेशांतील
गोठलेल्या समुद्रांत जाणारे, आफ्रिकेच्या मध्यभागांत खुसणारे, मुंग्यांच्या व मधमाशांच्या
प्रजासत्तात्मक राज्याविषयीं शोध करणारे, हजारों वर्षांपूर्वीचे सांगाडे गोळा करून
ब्रह्मदेवाच्या अव्वल कारकीर्दीतील प्रजेची स्थिति कशी होती याचा तलास लावणारे
वगैरे शेंकडों वेड्या पीरांची काय अवस्था होईल ? त्यांतून हीहि लहान चमत्काराची
गोष्ट नव्हे, कीं आमच्या रावबहादुरांच्या मताप्रमाणें शहाण्यांतले शहाणें जें ईंग्रज सर-
कार तेंहि वरील खुळास सर्वथा अनुकूलच आहे. लाखों रूपांचा खर्च ठेवून वरील
खुळें विलायत सरकारनें उराशीं बाळगिलीं आहेत; व एथेंहि वरील प्रकार दृष्टीस पडत
नाहींसा नाहीं. तशीच दुसरी हीहि मोठी गोष्ट लक्षांत आणण्यासारखी आहे कीं,
जगाच्या आरंभापासून प्रस्तुत ग्रंथकाराच्या महातत्त्वाचीच जर प्रवृत्ति असती, तर
आजला चोहोंकडे काय स्थिति दृष्टीस पडली असती बरें ! जगानें वेडे ठरविलेल्या
मंडळीनें विद्यादेवतेची केवळ निरपेक्ष व निष्काम बुद्धीनें जर हजारों वर्षें उपासना चाल-
विली नसती, तर आजपर्यंत जगांत कितीसें ज्ञान सांठलें असतें ! सरकारानें आपला
खर्च देऊन श्वेतद्वीपीची महायात्रा करविण्याचा कपिलाषष्ठीचा योग आणला असतां
आपलें जन्मभर केलेलें पांडित्य चटदिशीं गुंडाळून ठेऊन रावबहादुरांनां मुकाब्यानें माघारी
पाय घेतला या कृतींत आणि वर्षानवर्षे मनांत सांठविलेला संकल्प सिद्ध होण्याचा
समय आला असतां तीन डाकलग जहाजांनिशीं कोलंबसानें पृथ्वीसीमाभूत मानलेल्या
महासागरावर धाड घातली या कृतींत किती जमीन अस्मानची तफावत ! तर विद्येच
खरा भक्त झटला ह्मणजे तिजपासून आपणास कांहीं लाभ होईल कीं नाहीं, ही कल्प-
नाहि त्याच्या मनांत येत नसते; केवळ ज्ञानजन्य जें सुख त्याचीच तो पर्वां करात

बापाकडे प्रथमतः आपला. तेव्हां तो असा उच्छृंखळ होता कीं त्याच्यावर चढण्याची कोणाची
छाती होईना. शेवटीं शिंदेरानें त्याच्यावर स्वारी केली. त्याच्या साऱ्या युद्धांत हा घोडाच
त्यास उपयोगी पडला. त्याच्यावर चढण्याकरितां शिंदेरानें रिकीर्वात पाय ठेवला कीं
सैनिकांनां शत्रूवर चाल करावयाची, असा नेहमीचा संकेत असे. शेवटीं पंजाबांतल्या
लढाईत वरील घोडा जाया होऊन मरून पडला. ते समयीं शिंदेरानें त्याचा प्रेतसमारंभ
करून त्या ठिकाणीं त्याच्या नांवानें एक शहर वसविलें.

१. ‘विविधज्ञानविस्तार’ पु० ११, अंक १०, पृष्ठे २३५—६ पहा.

असतो. प्रणयी पुरुषांचें मन प्रेमाविषयक स्त्रीवर लुब्ध होऊन पडलेलें असतें तें जसें निच्या वत्त्राभरणाविषयीं किंवा तिजकडून घडणाऱ्या सेवेविषयीं निरपेक्ष असून केवळ तिच्या समागमाविषयींच आतुर असतें तशीच खऱ्या विद्याविलासी पुरुषांची होय !^१

बुभुक्षितैर्व्याकरणं न भुज्यते

पिपासितैः काव्यरसो न पीयते ।^२

अंक ७०—(१) 'लोकहितवादी' चा शास्त्रविद्येवर दुसरा आक्षेप—त्याचें निरसन (२) संस्कृत विद्येची उपयुक्तता. (३) तिची व अर्वाचीन पाश्चात्य विद्येची तुलना. (४) उपसंहार.

१. 'लोकहितवादी' ह्मणतात कीं, "ही विद्या कांहीं उपयोगी नाही. जर असें नसेल तर मला कोणी उत्तर द्यावें, कीं व्याकरणाचें पंधरा वर्षे अध्ययन केलें त्या-पासून अमुक उपयोग होतो, असें मला दाखवून द्यावें. ह्मणजे मी वास्तविक ह्मणें." आझी राववहादुरांस असें परत विचारतों कीं, जर संस्कृत व्याकरण निरुपयोगी, तर

१. "What is the use of logic ?—I answer that knowledge itself is a use, and that all legitimate inquiry rewards itself with its own pleasures. The appetite for finding out laws from facts, causes from effects, necessary truth from fleeting occurrences of the day, puts in its claim to gratification, which is as legitimate, if less imperious, as that of the animal nature for food and sleep. The studies which onwrapt the soul of Joseph Scaliger during the massacre of Saint Bartholomews, must have been a source of pleasure pure and high, from which they had a right to draw. If the question, what "fruit" does it bring?—which the Baconian philosophy puts so often—be understood, as it certainly ought not, to refer only to the *material* wants & comforts of humanity, it is a base, sordid, and stupid question against which every better mind indignantly protests. Science was never brought to its present height by hopes of wealth, plenty, and comfort alone, but chiefly by those *mirabiles amores* with which she can inspire her followers. He who loves to see the processes of his mind reduced to their laws and causes, to him are logical studies a pleasure—to him they bring fruit."

२. "ज्यास भूक लागली आहे त्याचें व्याकरणानें पोट भरत नाही; कोणास तहान लागली असतां काव्यरस उपयोगी पडत नाही."

मराठी व इंग्रजीहि तसेंच असले पाहिजे. मग ती शिकविण्याविषयी आमचे सरकार इतका अग्रहास कां करितें ? इंग्रजी भाषेची आजपर्यंत छप्पन जणांनी छप्पन व्याकरणे केली आहेत, व अजूनहि ती होत असून पुढेहि होतील यांत संशय नाही. आमच्या सरकारचे आमच्या देशावर जे मोठाले उपकार झाले आहेत त्यांतलाच एक हा होय, कां आमच्या भाषा आजपर्यंत ज्या सैरावैरा धांवत होत्या त्यांचे त्यांच्या आश्रयाच्या योगाने नियमन होऊन त्या व्याकरणाच्या आळ्यांत आल्या. मग जे परिश्रम मराठी व इंग्रजी भाषांच्या संबंधाने स्तुत्य, तेच संस्कृत भाषा आली कीं नित्य झाले काय ! आतां यावर आमच्या प्रतिपक्ष्याचे कदाचित् ह्मणणे पडेल कीं, व्याकरण शिकण्यास हरकत नाही, पण नुसत्या एका विषयाचा व्यासंग पंधरा वर्षे करीत बसणे, आणि त्यांत व्याकरणासारख्या रुक्ष विषयाचा यांत काय अर्थ आहे ? इंग्रजी किंवा मराठी व्याकरण जसे भाषाज्ञानास माध्यभूत झालून शिकतात, त्याप्रमाणेच संस्कृत व्याकरणहि तितक्या वेताचे शिकावे. उगीच पोकळ शब्दवाद वाढविण्यांत काय तात्पर्य ? या कोटिक्रमांत पुष्कळच गौणी विचार करण्यासारख्या आहेत. एक मोठी गोष्ट तर ही कीं, सदरील विषय अमुकपर्यंतच शिकावा व अमुकपर्यंत शिकूं नये ही मर्यादा करण्यांत काय अर्थ आहे ? ज्यास जितकें अपेक्षित असेल किंवा जेथपर्यंत त्याचा बुद्धिप्रवेश होईल तेथपर्यंत तो शिकेल. कोणास समग्र विषयाची माहिती करून घ्यावयाची असली तर त्यास आडकाठी करणारे रावबहादुर कोण ? नुसत्या अर्वाचीन इंग्रजी भाषेचे व्याकरण शिकूनच न रहातां जे आंग्लोसायनस वगैरे भाषा शिकतात व शब्दव्युत्पत्तीचा थांग लावीत लावीत अगदीं मूळाशीं जाऊन थडकतात किंवा तितक्यानेंहि तृप्त न होतां इंग्रजी शब्दांचीं दुसऱ्या छप्पन भाषांशीं जे नातीं जुळवीत बसतात, त्यांस आमचे नवीन कौसलदार एकदम वेड्यांच्या इस्पितळांत नेऊन टाकतील काय ? येथील कॉलेजांतील माजी संस्कृत गुरू डॉक्टर हौ किंवा सध्याचे उक्षतरणवासी मोक्षमुल्लर यांस जर 'लोकहितवादी' विचार लागले कीं, "काय हो, इतकीं वर्षांचीं वर्षे तुम्ही नुसते शब्द कुटीत बसतां, व या भाषेत अमकें रूप होतें, या भाषेत अमकें चालू आहे, भाषेची उत्पत्ति अमक्या अमक्या तऱ्हेनें झाली असावी, तींत कालगत्या असे असे फेरफार होत जातात, वगैरे पांडित्य करण्यांत तुम्ही कालक्षेप करतां, हें काय खूळ तुम्हां माजवले आहे ? तुमच्यापेक्षां रोटीवाल्याचा उद्योग मी फार चाहतां."—तर वरील शार्मण्यदेशीय पांडितांकडून त्यांस काय उत्तर मिळेल बरें ! दुसरे असे कीं, व्याकरणविषय आमच्या रावबहादुरांस जरी रुक्षत्वास्तव अप्रिय असला तरी तेवढ्यावरून तो सर्वांस नापसंत झालाच पाहिजे असें आहे काय ? व्याकरण, गणित, न्याय (तर्कशास्त्र), धर्मशास्त्र (कायदे), वगैरे विषय पुष्कळांस रुचिपरत्वेकरून कंटाळवाणे वाटतात, झालून तेवढ्यावरूनच ते त्याज्य झाले ? आपणास जें आवडेल तेंच इतरांस आवडेल पाहिजे

असा आग्रह धरणे हें किती असमंजस होय !' आतां बारा बारा पंधरा पंधरा वर्षे एकच विषय धरून वसणें हें चांगलें कीं वाईट याचा जर विचार केला, तर इकडूनहि आमचे जुने शास्त्री केवळ मूर्खच ठरतील असें आह्मांस वाटत नाहीं. एकच कां विषय

१. मनुष्यांच्या बुद्धीबुद्धीत फरक असतो; कोणाची रूक्ष असते व कोणाची सरस असते. व्याकरणगणितादि विषय रूक्ष बुद्धीच्या मनुष्यांस प्रिय होतात, व काव्येतिहासादि इतरांस आवडतात. संस्कृतां रूक्षत्वाच्या संबंधानें व्याकरणाची व न्यायाची ज्यांत निंदा केली आहे असे अनेक श्लोक आहेत. उदाहरणार्थ पुढील व्या—

पठंतु कतिचिद्व्याख्यफळोति वर्णच्छदान्

घटः पट इतीतरे पटु रटंतु वाक्पाटवात् ।

वयं बकुलमंजरीगलदनल्पमाध्वीश्वरी-

धुरीणगणरीतिभिर्मणतिभिः प्रमोदामहे ॥

मेकाले साहेबांस गणिताचा पराकाष्ठेचा कंटाळा असे. त्यांच्या 'चरित्रांत' पुढील गमतीचें पत्र आढळले—

"My dear mother,—King, I am absolutely certain, would take no more pupils on any account. And, even if he has numerous applicants with prior claims, he has already six, who occupy him six hours in the day, and he is likewise lecturer to the college. It would, however, be very easy to obtain an excellent tutor. Lefevre and Malkin are men of first-rate mathematical abilities, and both of our college. I can scarcely bear to write on Mathematics or Mathematicians. Oh for words to express my abomination of that science, if a name sacred to the useful and embellishing arts may be applied to the perception and recognition of certain properties in numbers and figures ! Oh that I had to learn astrology, or demonology, or school divinity ! Oh that I were to pore over Thomas Aquinas, and to adjust the relation of Entity with the two Predicaments, so that I were exempted from this miserable study ! "Discipline" of the mind Say rather starvation, confinement, torture, annihilation ! But it must be. I feel myself becoming a personification of Algebra a living trigonometrical canon, a walking table of Logarithms. All my perceptions of elegance and beauty gone, or at least going. By the end of the term my brain will be "as dry as a remainder biscuit after a voyage." Oh to change Cam for Isis ! But such is my destiny; and since it is so, be the pursuit contemptible, below contempt, or disgusting beyond abhor-

होईना पण तो पुरतेपणीं येणें हें चांगलें; कीं अनेक विषय अर्थेमुर्धे येणें हें चांगलें; याविषयीं विचार केला असतां कोणाच्याहि लक्षांत येईल कीं सर्वांनीं गुडघाभर पाण्यांत पोडण्यापेक्षां एकेका विद्येंत एकेकजण पारंगत असणें हें फार चांगलें. सर्व विद्या देशांत सामान्यानें जागृत रहाण्यास वरीलच साधन उत्कृष्ट होय हें उघड आहे. अर्थ-शास्त्रांत श्रमविभागाचा जो सिद्धांत आहे तोच इकडे व सर्वत्र लागू पडण्यासारखा आहे. त्यांतून परमेश्वराच्या कृपेनें आमच्या देशांत धारणाशक्तीचा असा दुष्काळहि नाहीं, कीं एकेक शास्त्रच ज्ञेयतां ज्ञेयतां पुरेसें होऊन इतरांकडे अवलोकन होणेंहि दुरापास्त व्हावें. चार चार शास्त्रांचें किंबहुना सहांचेंहि आकलन केलेल्या बुद्धि या देशांत निपजलेल्या आहेत. तसेंच हेंहि आमच्या बहुश्रुत ह्याविनाच्या 'लोकहितवादी'-स माहीत असायला पाहिजे होतें, कीं केवळ व्युत्पत्तीपुरतें व्याकरणज्ञान होण्यास पंधरा वर्षे अध्ययन करण्याची जरूर आहे असें नाहीं. इंग्रजी व्याकरण शिकण्यास

rence, I shall aim at no second place. But three years ! I cannot endure the thought. I cannot bear to contemplate what I must have to undergo. Farewell then Homer and Sophocles and Cicero.

Farewell happy fields.

Where joy for ever reigns; Hail ! horrors, hail,
Infernal world !

How does it proceed ? Milton's descriptions have been driven out of my head by such elegant expressions as the following—

$$\cos x = 1 - \frac{x^2}{1.2} + \frac{x^4}{1.2.3.4} - \frac{x^6}{1.2.3.4.5.6}.$$

$$\tan a + b = \frac{\tan a + \tan b}{1 - \tan a \tan b}.$$

My classics must be Woodhouse, and my amusements summing an infinite series. Farewell, and tell Selina and Jane to be thankful that it is not a necessary part of female education to get a headache daily without acquiring one practical truth or beautiful image in return. Again, and with affectionate love to my Father, farewell wishes your most miserable and mathematical son.

T. B. MACAULAY.

—*Life & Letters.*—pp. 90-1.

जसे भाषाशास्त्राचें अध्ययन अवश्य आहे असें नाही, तसेंच संस्कृत भाषेच्या व्याकरणाचें ज्ञान होण्यासहि भाषाव्यांतच उडी घातली पाहिजे असें नाही !

२. प्रस्तुत लेखांत आमच्या राववहादुरांनीं एकंदर शास्त्रविद्येवर जो भडिमार केला आहे त्याचें सार पुढील वाक्यांत आहे—“ही विद्या कांहीं उपयोगी नाही.” हें लहानसें वाक्य नमूद करतांना प्रस्तुत ग्रंथकारानें कितीसा विचार केला असेल बरें ! ‘उपयोगी’ ह्मणजे काय ? उपयोगित्वाची काय व्याख्या करावयाची ? ‘जिवास, शरिरास, प्रपंचास’ जें अवश्य लागेल तें उपयोगी हा जर सिद्धांत स्वीकारला, तर साऱ्या जगांत दोन विद्या मोठ्या उपयोगाच्या दिसतात. एक नांगऱ्याची, व दुसरी रोटीवाल्याची. अन्नावांचून जीव जगत नाही यास्तव धान्य जमीनींतून उत्पन्न केलें पाहिजे, व कच्चे धान्य मनुष्यास पचत नाही ह्मणून त्यास अग्निसंस्कार करून तें भक्षणीय केलें पाहिजे. याभ्यतिरिक्त इतर ज्या हजारों विद्या व कला सर्व सुधारलेल्या देशांतून चालू आहेत त्या सर्व निरुपयोगीच ह्मटल्या पाहिजेत. उदाहरणार्थ वागाईत व गायन-कला घ्या. ‘लोकहितवादी’च्या शिष्यास मोठ्या नंदनवनांत नेलें तरी तो भोंवतालचा सर्व देखावा पाहून ह्मणणार, “काय हो, काय हा धनाचा अपव्यय ? हीं शेंकडों तऱ्हेचीं तुझीं फुलझाडे लावलीं आहेत त्यांच्यापासून उपयोग तो कोणता ? या संगमरवरी दगडांच्या वाटा तुझीं केल्या आहेत व चंदनाचे मंडप उभे केले आहेत हा तुमचा कोण मूर्खपणा ! या बागेचा धनी महामूर्ख आहे असें मी समजतो. या फुलांपासून, फळांपासून, व कुंजांपासून अमुक अमुक उपयोग आहे असें मला केणी दाखवून द्यावें ह्मणजे मी खरें ह्मणें. माझी येथें सत्ता अगती, तर मी तर या साऱ्या वगीच्यावर गाढवाचा नांगर फिरविला अगता, व एक खासा भटारखाना येथें उठवून दिला असता !” गायनकलेच्या संबंधानेंहि वरील राजश्रींच्या तोंडून वरच्यासारखेंच पांडित्य निघायाचें. मोठ्या तानसेनाच्या आवाजदारीपेक्षा जात्याचा घर्षर शब्द त्यांच्या कानास अधिक गोड लागेल; कां कीं, पहिला स्वर केवळ निष्फळ असून दुसरा मात्र चपातीच्या रूपानें फलद्रूप होणार आहे. तर ‘जीव, शरीर व प्रपंच’ यांचा जर अगदीं मूळचा अर्थ घेतला, तर चपातीवाल्याची पायरी तानसेनाच्या वरची होणार हें उघड आहे. ‘जीव’ व ‘शरीर’ शब्दांनं जर इंद्रियगणाचाहि अंतर्भाव केला तर बरीक वगीचा व गायन हीं केवळ निरुपयोगी ठरणार नाहीत; कां तर, पहिल्यानें चक्षुरिंद्रि-

१. संस्कृत व्याकरणाच्या अध्ययनास फार काळ कां लागतो याबद्दल ‘लोकहितवादी’नीं येणेंप्रमाणें अपला अभिप्राय प्रगट केला आहे—

“एक व्याकरण ह्मणावयास बारा चवदा वर्षे लागतात. त्याचें कारण हेंच आहे कीं, त्या प्रकरणीं षाड करण्यास शिकतात; ग्रंथ पाठ करतात; व प्रतिष्ठेकारितां वाद करतात !” आमचे राववहादुर किती काळांत भाष्यान्त व्याकरण ह्मणण्याचा मक्ता घेतिल ?

याची व दुसऱ्याच्या योगाने श्रोत्रेन्द्रियाची तृप्ति आहे. पण ही मर्मांसा एकदां मुरू झाली ह्मणजे ती कोठपर्यंत जाऊन थडकेल याचा नियम नाही. शरीरनिर्वाहापासून इंद्रियतृप्तीपर्यंत एकदां मजल येऊन पोंचली, कीं लागलीच पुढें 'उपयोगी' या विशेषणाच्या अर्थांत शिवडमरूंतून प्रगट झालेलीं चवदा. सूत्रें, 'अवच्छेदकावच्छिन्ना'ची गर्दा, 'घटपटाची लटपट', व एकंदर 'पुरंदरचें बंड' हीं येऊन घुसलीच समजायाचीं ! कारण मनुष्य हा चिदंश व जडांश या दोहोंचा संयोग होय; चिदंश ह्मणजे मन व जडांश ह्मणजे शरीर. मग एका अंशाला जेणेकरून सुख होतें तो पदार्थ जर उपयोगी समजावयाचा, तर निदान तितक्याच मानानें दुसरा अंश जें मन त्यास आनंद देणाऱ्या वस्तुहि उपयोगीच, मानल्या पाहिजेत हें उघड आहे.^१ चपातीनें भूक निवते ह्मणून ती जर उपयोगी, व गाण्यानें कर्णेन्द्रियाचें समाधान होतें ह्मणून तेंहि जर उपयोगी तर बिचारे पाणिनीयच कशानें निरुपयोगी झालें? पाणिनीयाचें अध्ययन करणारास त्यापासूनहि आत्हाद होतो. आमच्या रावबहादुरांसारख्या महापंडितांस "अंती 'व' असला काय, आणि 'चा' असला काय" त्याची काहींच क्षिति नाही हें उघड आहे; पण त्यांच्या अभिप्रायावरून जर मुनित्रयाची किंमत करावयाची, तर एखाद्या नांगऱ्याच्या हातून तानसेनाला सर्टिफिकिट पोंचविलें पाहिजे !

३. वरील महासिद्धांतांचें प्रणयन करण्यापूर्वी 'लोकहितवादी'नीं दुसरीहि एक मोठी गोष्ट लक्षांत आणायाची होती ती ही कीं, व्याकरण, न्याय, मर्मांसा, अलंकार यांचा 'जिवांस, शरिरास व प्रपंचा'स जितपन उपयोग नाही, तितपतच हल्लीं मराठी

१. केवळ प्रपंचनिर्वाहाच्या सुखाहून विद्याजन्य मानसिक सुखाची थोरवी किती आहे हें पुढील उताऱ्यावरून लक्षांत येईल—

"Such are the charms to barren states assign'd:
Their wants but few, their wishes all confined;
Yet let them only share the praises due,
If few their wants their pleasures are but few;
For every want that stimulates the breast,
Becomes a source of pleasure when redrest.
Whence from such lands each pleasing science flies,
That first excites desire, and then supplies;
Unknown to them, when sensual pleasures cloy,
To fill the languid pause with finer joy;
Unknown those powers that raise the soul to flame,
Catch every nerve, and vibrate through the frame."

—The Traveller (The Swiss).

शाळांतून, हायस्कूलांतून, व कालेजांतून जे विषय, पांचपांचशे हजार हजार रुपयांचे मास्तर व प्रोफेसर शिकवतात, त्यांचाहि नाहीं. बरील सर्व विषय जसे संस्कृतांत आहेत, तसेच इंग्रजींत व एकंदर युरोपातील साऱ्या नव्या जुन्या भाषांतूनहि आहेतच आहेत. 'न्याया'च्या जागां 'लॉजिक' ह्याटलें, 'अलंकारा'च्या ऐवजी 'हेटरिक' शब्दाचा प्रयोग झाला, कीं बरील विद्यांचा अनुपयुक्ततेचा दोष चटर्शि उद्गून त्या लागलीच उपयुक्त वनल्या काय ! रावबहादुरांच्या चिरंजीवांपैकीं कोणी वैयाकरण, नैयायिक किंवा मीमांसक वनला असत' तर त्या गोष्टीची त्यांस अत्यंत लज्जा वाटली असती हें उघड आहे; वरील कल पहातांच बहुधा त्यांनीं फ्रेडरिक दि ग्रेट याच्या तीर्थरूपांचें अनुकरण केलें असतें.^१ पण इंग्रजी व्याकरण, इंग्रजी न्याय, इंग्रजी अलंकार शिकून 'प्राजुएट' पदाला पोंचणें हें बरीक अत्यंत भूषणास्पद होय नव्हे ? शालजोडी व गौन यांमध्ये वस्तुतः इतकें अंतर आहे काय ? आह्मांस तर दोहोंत एवढा मोठा फेर कोणता आहे तो समजत नाहीं. पंधरा वर्षे अध्ययन केलेला जुना पंडित बाजारांत उभा केला असतां तो जितक्या किंमतीला जाईल त्याहून बारा वर्षे डोळेफोड करून एम्. ए. बनलेला अर्वाचीन विद्वान् अधिक मोलानें विकेल असें 'लोकहितवादी'स वाटतें काय ? वरील गोष्ट हल्लींच्या काळीं तर सर्वांच्या चांगली प्रत्ययालाहि येत चालली आहे हें सुप्रसिद्धच आहे. भूगोलचे भूगोल तोंडपाठ करा, साऱ्या इतिहासांतल्या कर्मकटकडीची संथा घ्या, व्याकरण घांटघाटून त्याच्या आवृत्ति करा, शून्यलब्धीपर्यंत माराकूट करून मजल मारा; आणि शेवटीं फळ पाहिलें तर काय,—शून्यलब्धीच ! रावबहादुर मोठ्या डौलानें ह्या प्रश्न प्राचीन पंडितांपुढें टाकतात, कीं पंधरा वर्षे व्याकरण ह्याटल्यापासून अमुक अमुक उपयोग आहें असें मला कोणी सांगावें; आह्मीहि त्यांस प्रतिपृच्छा करतो कीं,

१. "The Latin was positively interdicted. "My son," His Majesty wrote, "shall not learn Latin; and more than that, I will not suffer any body even to mention such a thing to me." One of the preceptors ventured to read the Golden Bull in the original with the Prince Royal. Frederic William entered the room, and broke out in his usual kingly style.—

"Rascal, what are you at there ?"

"Please your Majesty," answered the preceptor, "I was explaining the Golden Bull to his Royal Highness."

"I'll Golden Bull you, you rascal !" roared the Majesty of Prussia. Up went the King's cane; away ran the terrified instructor; and Frederic's classical studies ended for ever."

—Macaulay's *Essays*.

चारीखंडाचा भूगोल वगैरे घडघड ह्मणतां आल्यापासून तरी काय फायदा आहे ? साऱ्या पृथ्वीतील नद्या तोंडांत बसल्या, तरी त्यांतील एकहि तहानेच्या वेळीं उपयोगीं पडेल काय ? शिकंदर बादशाहाचा किंवा नेपोलियनचा पराक्रम वर्णिला तर दोघांच्यापासूनहि एका छदामाची तरी प्राप्ति होणारी आहे काय ? अवध्या देशांतील उत्पन्नाच्या यादी मुखोद्गत झाल्या, ह्मणून अजराजाच्या खजिन्यांत चौदा कोटी मोहोरांची रास जशी रात्रीच्या रात्रीं अचानक येऊन पडली, तसें आमच्या कोठारांत होईल काय ? माजी गव्हर्नर साहेबांनीं मोठें दयाळू होऊन बी. ए. ची परीक्षा झालेल्या नवीन विद्वानांची मामलेदार कचेरींत योजना केली; तेथे त्यांस वर्षानवर्षे घोकलेल्या विषयांपैकीं एकाचा तरी उपयोग होतो काय ? कधीं जन्मांत बोरुच्या पेराचा संस्कार नाही, व लेखणी कशी करावी हें माहीत नाही; मग शंकुच्छेदाचा एखादा सिद्धांत तर तेथे लावायाचा नसेलना ? तेव्हां एकंदरीत पहातां शास्त्रविद्येच्या अनुपयुक्ततेच्या संबंधानें जें 'लोक-हितवादी'नीं प्रतिपादन केलें आहे, तेंच सारें अर्वाचीन शिक्षणपद्धतीसहि तंतोतंत लागणारें आहे. मग एकीच्याच नांवानें तेवढी सदोदित हाकाठी करोत बसावी हा केवढा अन्याय आहे ?

मेकॉले साहेबांनीं इ० स० १८३४ सालीं प्राच्यदेशीय विद्येची पाश्चात्य विद्येशीं तुलना करून पहिली केवळ निरर्थक ह्मणून जो साहेबी पेनाच्या सफाईत शेरा ओंकून दिला, त्यांत त्यांनीं मोठी जबरदस्त ह्मणून ही कोटी सरकारच्या नजरेस आणली कीं, संस्कृत किंवा फारशी ग्रंथ पढून त्यांपासून पढणारासहि कांहीं उपयोग पुढें घडत नाही, व लोकांचाहि कांहीं फायदा होत नाही. ही कोटी किती शुष्क आहे हें वरील विवेचनावरून सहज लक्षांत येईल. हल्लींच्या सरकारानें जसें विद्याखातें उत्पन्न करून त्यांत इंग्रजी भाषेच्या द्वारे लोकांशिक्षणाची पद्धति सुरू केली आहे, त्याप्रमाणेंच संस्कृताच्या व फारशीच्या द्वारेहि लोकांस ज्ञानप्राप्तीचें साधन करून देतां आलें नसतें काय ? हल्लीं जसे इंग्रजी प्रोफेसर, गणिताचे प्रोफेसर, तर्कशास्त्राचे प्रोफेसर यांच्या नेमणूका झाल्या आहेत, त्याप्रमाणेंच व्याकरणन्यायादिशास्त्रांचें अध्यापन करण्यास पंडित व मुनशी यांची योजना करण्यास कांहीं मोठी पंचाईत पडती असें कांहीं नाही. आतां एवढी गोष्ट अवश्य कवूल केली पाहिजे, कीं अलीकडे पदार्थविज्ञानाच्या संबंधानें पुष्कळ अधिक शोध झाला आहे, व इतिहासाचें अंग संस्कृत विद्येस मुळींच कमी आहे; पण शेक्सपीयरच्या जागीं कालिदास, टॉडहंटरच्या जागीं भास्कराचार्य, मिल्लच्या जागीं गदाधरभट्ट, मिल्टनच्या जागीं फर्दोशी असा कांहीं मोबदला होता, तर कांहींच उपयोग न होता हें ह्मणणें निवळ दांडगाईचें आहे ! त्यांतून वरील लॉर्ड साहेबांची फर्डेसाई चालली असतां त्यांच्या हातचें कलम हिसकावून घेऊन त्यांस कोणीं असें कसें विचारिलें नाही कोण जाणे !—कों, “पंडित महाराज, आपण संस्कृत, फारसी, आरबी भाषेंतील

ग्रंथांचें हार्द पुरतेपणीं काहून आपली तारतम्यशक्ति पूर्णपणें प्रगट केलीत खरी, व वरील भाषांतील ग्रंथ कवडीच्या मोलाचेहि नहींत, त्यांतील पदार्थविज्ञान, ज्योतिष, भूगोल, वैद्यक वगैरे सर्व चुकलेलें आहे, हें आपलें पांडित्य सर्व खरें आहे; पण आपण आह्मांस एवढें सांगा पाहूं, कीं पाश्चात्यांच्या सुधारणेस मूलस्तंभभूत जे ग्रीक व ल्याटिन भाषेतील ग्रंथ त्यांत कितपतसा भूगोल आहे, कितपतसें ज्योतिष आहे, कितपतसें पदार्थविज्ञान आहे ? न्यूटनचे ज्योतिषांतील व दर्शनानुशासनांतील सिद्धांत, फ्रांकलिनचे विद्युत्प्रयोग, छापखाना, होकायंत्र, आगगाडी, तारायंत्र, प्रकाशालेख्य, वगैरे सर्व जर सुधारणेचीं आवश्यक अंगें होत, तर जुने ग्रीक व रोमन यांस रानटी लोकांतच सामील केलें पाहिजे. मग हा काय बरें चमत्कार आहे, कीं वरील लेकांचे ग्रंथ अद्याप विलायतेतील व सर्व युरोपांतील विद्यालयांतून शिकविण्याचा तडाका चालूच आहे ! काहीं शतकांपूर्वी पाश्चात्य राष्ट्रे अज्ञान व रानटी होतील तेव्हां ऐरो, आरिस्टॉटल, लिव्ही, सिसरो वगैरे मंडळींचें माहात्म्य होतें तें ठीकच होतें; पण आज एकोणिसाव्या शतकांत सुधारणेचा प्रकाश सान्या युरोपखंडांत आणि त्यांतून श्वेतद्वीपांत एवढा कांदला असतां अजूनहि वरील रानटी ग्रंथकारांची पद्धित्यासारखीच चहा रहावी हें केवढें आश्चर्य आहे !” त्यांतून खुद्द साहेबांसच ग्रीक व रोमन ग्रंथकारांनीं किती वेडावून टाकिलें असें हें कोणास सांगितलेंतर खरेंतरी वाटे ! त्यांच्या भाच्यानें जें त्यांचें चरित्र लिहिलें आहे तें वाचलें असतां होमर, ऐरो, थुसिडिडीज इत्यादिकांच्या कृतींचीं पारायणे त्यांनीं कितीदां केलीं याचा ठिकाण लागत नाही !” मग नाही

१. ग्रीक लोकांच्या विवेचिण्यां वरील ग्रंथकारांचें किती विलक्षण प्रेम होतें हें त्यानेंच स्वतः एके ठिकाणीं बोलून दाखविलें आहे—

“Of the indifference which Mr. Mitford shows on this subject I will not speak; for I cannot speak with fairness. It is a subject on which I love to forget the accuracy of a judge, in the veneration of a worshipper and the gratitude of a child. If we consider merely the subtlety of disquisition, the force of imagination, the perfect energy and elegance of expression which characterise the great works of Athenian genius, we must pronounce them intrinsically most valuable; but what shall we say when we reflect that from hence have sprung directly or indirectly, all the noblest creations of the human intellect; that from hence were the vast accomplishments and the brilliant fancy of Cicero; the withering fire of Juvenal; the plastic imagination of Dante; the humour of Cervantes;

नाहींत ते वेडगळ आक्षेप प्राच्य ग्रंथांवरच आणून इवडील विद्या तेवढ्या सफाई बुड-
विल्याचें श्रेय जें साहेब बहादुरांनीं घेतलें, व नेटिव बहादुरांच्या अप्रयोजक लेखांस
आपला अज्ञानमूलक व दुराग्रहप्रचुर लेख कारणीभूत केला, ही प्राच्य राष्ट्रांची त्यांनीं
केवढी थोर आगळीक केली बरें ! साऱ्या पाश्चात्य राष्ट्रांतून जर ग्रीक व ल्याटिन
विद्यांच्या अध्ययनाचीं विद्यालये आहेत व शाळाहि आहेत^१, व त्यांच्या प्रीत्यर्थ
लाखों रुपयांचा खर्च प्रतिवर्षीं चालू आहे, तर येथील एक पाठशाळा तेवढी आमच्या

the comprehension of Bacon; the wit of Butler; the supreme and universal excellence of Shakspeare? All the triumphs of truth and genius over prejudice and power, in every country and in every age, have been the triumphs of Athens. Wherever a few great minds have made a stand against violence and fraud, in the cause of liberty and reason there has been her spirit in the midst of them; inspiring, encouraging, consoling;—by the lonely lamp of Erasmus; by the restless bed of Pascal; in the tribune of Mirabeau; in the cell of Galileo; on the scaffold of Sidney. But who shall estimate her influence on private happiness? Who shall say how many thousands have been made wiser, happier and better, by those pursuits in which she has taught mankind to engage: to how many the studies which took their rise from her have been wealth in poverty,—liberty in bondage,—health in sickness,—society in solitude? Her power is indeed manifested at the bar, in the senate, in the field of battle, in the schools of philosophy. But these are not her glory. Wherever literature consoles sorrow, or assuages pain,—wherever it brings gladness to eyes which fail with wakefulness and tears, and ache for the dark house and the long sleep,—there is exhibited, in its noblest form, the immortal influence of Athens.”

—*Mitford's History of Greece.*

१. युरोपखंडांत आज जो एवढा विद्येचा उत्कर्ष झाला आहे त्यास कारण ग्रीक व ल्याटिन भाषेतील ग्रंथ होत. इ० स० १४५३ सालीं तुर्क लोकांनीं कस्तुंतुनिया शहर हस्तगत करून रूमशामची गादी घेतली तेव्हां हजारों जुने पंडित आपले ग्रंथ खांद्यांम मारून दूरदूर देशां पळाले. पुढें त्यांच्या अध्यापनामुळे वरील प्राचीन विद्येचा संस्कार साऱ्या युरोपखंडास घडला. तेव्हांपासून हळू हळू इंग्लिश, फ्रेंच, इटालियन वगैरे अवाचीन भाषा सुधारत चालल्या, व त्यांत ग्रंथसंग्रहहि होऊं लागला. सोळाव्या शतकांत जी धर्मक्रांति झाली तीस कारण वरील विद्याप्रसारन होय.

सरकारास जड व्हावी हा केवढा चमत्कार आहे ? वेदांची आवृत्ति इंग्लंडांत निघावी, व पाणिनीचा जीर्णोद्धार जर्मनीत व्हावा, आणि आमच्या इकडच्या महापंडितांनीं पाठ-शाळा मोडल्याचें श्रेय घेऊन हें 'एक पुरंदरचें बंड मोडले' झणून नाचूं लागावें हें या आर्यभूमीच्या पुत्रांस केवढें भूषण होय ! !

४. शास्त्रविद्या कांहीं उपयोगाची नाही हा निर्णय 'लोकहितवादी'नीं कदाचित् आश्या मंडळीची स्थिति व शास्त्रीमंडळीची स्थिति यांची परस्पर तुलना करूनहि केला असेल. त्यांस वाटा असेल कीं सुधारलेली इंग्रजी विद्या शिकल्याचें फळ पहा, आणि वेदगळ शास्त्रांचें मूर्खपणानें अध्ययन केल्याचें तरी फळ पहा ! पंडितांनीं शास्त्रांची कुत्राकूट करून दहा दहा वीस वीस वर्षे घालवावीं, आणि शेवटीं फळ कय, तर शालजोडी खांद्यावर टाकून सभेला जावें, आणि हातावर पावली पडली तर मोठें भाग्य मानावें ! तींच आमच्या नवीन इंग्रजी विद्वानांची बंडजाव पहा, राजविद्याभूषित झाले कीं, खुद्द गवर्नर साहेबांच्या हातून त्यांच्या स्वदस्तुरचें चर्मपत्र मित्रायाचें, चोहों-कडे विद्वत्तेचा जयजयकार व्हावयाचा, तिसऱ्या प्रतःच्या सरदारांत नांव पडयाचें आणि कोणी मामलेदार, कोणी डेप्युटी कलेक्टर, कोणी हेडमास्तर, कोणी सदरअमीन, अशा अधिकारांवर आरुढ होऊन घर्गदारी पैशाचा पाऊस पडयाचा ! मेकाले साहेबांच्या पूर्वनिर्दिष्ट लेखांत असाच कोटिक्रम केलेला आहे. आतां यांत कितपत अर्थ आहे हें कोण सामान्य अकलेचा मनुष्य सुद्धां सांगूं शकेल. आमच्या सरकारच्या मनांत पाश्चात्य विद्येस हेईल तेवढें उत्तेजन द्यावयाचें होतें झणूनच वरील प्रकार आजपर्यंत दृष्टीस पडला हे उघड आहे. बडोद्याचे राजे मार्जा खंडेराव गायकवाड यांनीं मनांत आणलें असातें, कीं आपल्या राज्यांत जो जो कामगार नेमायाचा तो उत्तम कुस्तीगार असला तरच नेमायाचा तर चाललें नसेल नाय ? युनिव्हर्सिटीच्या परीक्षा चालतात तसाच वर्षातून एकदां तालीमवाजांचा मोठा आखाडा पाडला असता झणजे झालें असतें.

१. युरोपीय पंडितांची संस्कृत विषयक जी भक्ति आहे तिचा शतांशहि इकडे आढळत नव्हती. उदाहरणार्थ पुढील उद्गार पहा—

"So much in answer to objections which have repeatedly been made against Indian Logic. I should like to see the Brahmins themselves take up the gauntlet and defend their Logic against the attacks of European critics.....Indian philosophy therefore should not be attacked at random. Thales or Empedocles can be criticised in the schools with impunity, but Kanāda and Goutama may still find champions in India, if not in Europe."

—Max Muller.

आतां एवढें खरें आहे, कीं सेनाखासखेल साहेब'नीं वरील पद्धति सुरू केली असती तर सर्वांनीं हाकाठी केली असती, व मराठो दरबारच्या मूर्खपणाचा ज्यानें त्यानें यथेच्छ उपहास केला असता; आणि त्यांतून प्रस्तुत ग्रंथकारानें तर असली अमोलिक संधि कधींच फुकट दवडली नसती. हज्जां ते आपल्या ग्रंथांतून जागोजाग जशी मल्हारराव महाराजांची कीर्ति गाऊन आपल्या राजनिष्ठेस वारंवार उज्वल करतात, त्याप्रमाणेंच खंडेराव महाराजांवरहि त्यांनीं यथेच्छ भंडार उधळला असता' पण वस्तुतः पहातां आमची तर मनोदेवता अशी वाहते कीं, कान धरून मल्लाखांवावर उर्दी मारशील तर तुला मामलत देऊं किंवा अमुक अमुक पकड करशील तर तुला सरसुभा करूं, या ह्मणण्यांत जितपत शहाणपण आहे, तितपतच प्रहणांच्या उपपत्ति शिकून ये तेव्हां तुला बारनिशीवर घालूं, किंवा शंकुच्छेद सगळा करून ये तेव्हां तुला अव्वल कारकून करूं, या ठरावांतहि आहे ! पण हें बोलून उपयोग काय ? 'लोकहितवादी'च्या तत्त्वज्ञानाचे दोन महासिद्धान्त कोणते ते मागें सांगण्यांत आलेच आहेत. तेव्हां त्यांस अनुसरून ह्यालें ह्मणजे वरील प्रकार ठीकच आहेत.

विशेषतः सर्वविदां समाजे विभूषणं मौनमपंडितानाम् ॥^१

‘नीतिशतक.’

अंक ७१—(१) विषयोपन्यास. (२) जुन्या पंडितांवर आक्षेप—विनंङवाद्. (३) व्यवहारशून्यत्व. (४) इतर दूषणे.

१. मागील अंकांत ‘लोकहितवादी’चे या देशातील प्राचीन विद्येवर काय काय अभिप्राय आहेत ते दाखल करून त्यांवर चर्चा केली. आतां वादविषयक लेखांत जुन्या पंडितांच्या संबंधानें त्यांनीं जे अनेक उल्लेख केले आहेत त्यांच्या संबंधानें विचार करूं.

२. प्रस्तुत ग्रंथकाराचा जुन्या शास्त्रीमंडळीवर पहिला आक्षेप हा आहे कीं, ते विनंङवादी असतात. त्यांस सत्याची विलकूल पर्वा नसते, तर कोणत्या तरी युक्तीने प्रतिपक्ष्याचा पराजय करून आपण प्रतिष्ठा मिळवावी एवढाच त्यांचा हेतु असतो. या आक्षेपाच्या संबंधानें आम्ही राववहादुरांस असें विचारतां कीं, सर्वच शास्त्री असे हटवादी त्यांस आढळले काय ? तसेंच, शास्त्राध्ययन व हटवादित्व या दोहोंत नित्य कार्यकारणभाव आहे असेंहि त्यांच्यानें सिद्ध करून देवेल काय ? शिवाय तिसरी

१. “विशेषेंकरून सर्वशास्त्रनिपुण पंडितांच्या समाजांत अपंडितास परम पूषण ह्यालें ह्मणजे मौन हेंच होय ! ”

गोष्ट ही की वरील वितंडवादाचा प्रकार शास्त्रीमंडळीखेरीज इतर ठिकाणी त्यांच्या कोठेच नजरेस आला नाही काय ? आरोपांवर वरील चार्ज शाबीत होण्यास वरील तिन्ही प्रश्नांचा उलगडा झाला पाहिजे; तो आमचे रावबहादुर कोणत्या तऱ्हेने करतील हे आज काहीच सांगवत नाही. यास्तव त्यांच्या संबंधाने आमचे काय ह्मणणे आहे ते वाचकांस कळवितों.

वर जो दुराग्रहाचा प्रकार 'लोकहितवादी'नीं विचान्या शास्त्रीमंडळीच्याच तेवढा माथी मारून टाकला आहे तो वस्तुतः पहातां जेथें जेथें विद्वत्तेचा प्रकार आहे तेथें तेथें आढळ्याचाच. मनुष्यांत प्रायः अहंबुद्धीचें अतिशयित प्राधान्य असल्यामुळे अगदीं अडाणी लोकांत सुद्धां हट्टवादीपणाचा प्रकार आढळत नाहीसें नाही. आमच्या रावबहादुरांनीं 'इसापनीतीं'तील सर ज्ञाची गोष्ट जर कधीं वाचली असेल, व तिचें तात्पर्य काय आहे हें लक्षांत आणलें असेल, तर 'महामूर्ख' शास्त्र्यांच्या ठायीं वरील प्रकार आढळतो याविषयी त्यांस आश्चर्य वाटण्यास कांहीं कारण उरणार नाही. अमुक अमुक गोष्ट अशी आहे आणि अमुक अमुक गोष्ट अशी नाही, एवढ्यावरूनच वादाम प्रवृत्त झाल्याचा किंबहुना मारामारीवर आल्याचा, प्रकार प्रस्तुत ग्रंथकाराच्या कधी नजरेस आला नसेल काय ? मग मनुष्यस्वभावासच जो गुण खिळलेला तो काहीं मनुष्यांत आढळतो एवढ्यावरून त्यांसच त्या दोषाचे भागीदार करणें ही किती अन्यायाची गोष्ट आहे ! जुने पंडित तर 'महामूर्ख'च, त्यांची गोष्ट राहूं द्या; पण रावबहादुरांच्या नव्या पद्धतीचे कोरे करकरीत दोन चार विद्वान् घेतले समजा, तर त्यांचीं सर्वांचीं मते तरी सारीं एकसारखीं असें आढळेल काय ? तसेंच, आपल्या विद्वत्तंच्याच सदेदिन घमेंडोंत असावें, याला काय समजतें, त्याला काय येतें, अशा वलगना कराव्या, सभेंत नेहमीं आपली शेखी भिरविण्याचा यत्न करावा, इत्यादि प्रकार 'लोकहितवादी'स जसे शास्त्रमंडळांत आढळले असतील तसेच अलीकडील मंडळांत आढळले नसतील काय ? जॉनसन वाद करतांना कधीं हार घेत नसे, आपला पक्ष खोटा आहे असें जरी त्यास माहीत असलें तरी तो खरा करून दाखविण्यास तो झटत असे, ही गोष्ट रावबहादुरांच्या कानावर कधीं आली नाही काय ? विलायतें-ताल मासिक त्रैमासिक पुस्तकांची व वर्तमानपत्रांची नेहमीं झटापट चालत असते हेंहि त्यांनीं कधीं पाहिले नाहीं काय ? तर विद्येचा जेथें झणून प्रचार आहे, तेथें वितंडवाद, लब्धप्रतिष्ठा वगैरे प्रकार कोणाकोणामध्ये आढळायचेच. ह्मटलें आहे—

विद्या विवादाय धनं मदाय । शक्तिः परेषां परिपीडनाय

खलस्य साधोर्विपरीतेमतत् । ज्ञानाय दानाय च रक्षणाय ॥'

१. "विद्या आली कीं वादास प्रवृत्त व्हावयाचें, धनप्राप्ति झाली कीं मदोन्मत्त व्हाव.

तर विद्या प्राप्त झाली असतां ज्याशीं त्याशीं वाद करण्याची हौस, आपलें पांडित्य लोकांपुढें मिरविण्याची सदादित इच्छा, 'मी केवढा विद्वान् माझ्यासारखा विद्वान् त्रैलोक्यांत नाही' असा गर्व, यच्चवयावत् सृष्टि मूर्खीनां भरलेली दिसणें, हे प्रकार स्वभावपरत्वे व बुद्धिपरत्वे फुकळींमध्ये आढळ्याचेच. वरील गोष्टीचा प्रत्यय पहाण्यास आमच्या रावबहादुरांस इतकें दूर कशाकरितां जावें लागलें कोण जाणें ! पण सुबंधूनें 'वासवदत्ते'च्या प्रस्तावनेंत ह्मटलें आहे—

गुणिनामपि निजरूपप्रतिपत्तिः परत एव संभवति ।

स्वमहिमदर्शनमक्षोर्भुङ्कुरतले जायते यस्मात् ॥^१

पण हे पुरंदरचे रामोशी आह्मी आनरेबल साहेबापुढें अणून काय वेज्यासारखे उभे करतो ! !

'लोकहितवादी' शास्त्रविद्येचा उपहास करून ह्मणतात—“त्यांची विद्या अशी असते कीं, एकानें ह्मणावें, या शब्दाचे अंती 'च' असावा; दुसऱ्यानें ह्मणावें, 'चा' असावा. याविषयीं वाद शेंकडों प्रमाणें दाखवून सर्व दिवसभर करतात. शेवटीं निश्चय एकाचाहि होत नाही. तसेंच नैयायिक हेहि भांडतात. एक ह्मणतो, ईश्वर आणि जीव एक आहे, दुसरा ह्मणतो, दोन्ही विभक्त आहेत. तिसरा ह्मणतो, ईश्वर गुणी आहे, चवथा ह्मणतो, निराकार आहे. याप्रमाणें रिकामा वाद चालविण्यांत जन्म घालवितात आणि त्यांस या वादांतील सत्य काय आहे हें समजण्याची इच्छा नसते.” वरील वाक्यांत आमच्या रावबहादुरांनीं आपलें शास्त्रज्ञान दाखविण्याचा यत्न केला आहे हें शास्त्रज्ञान 'ज्ञानोदया'सारख्या पत्रांत किंवा माजी 'सत्यदीपिके'सारख्या मासिक पुस्तकांत आलें असतें, तर शोभलें असतें; पण प्रस्तुत ग्रंथकारासारख्या बहुश्रुत व विद्वान् ह्मणविणाऱ्या गृहस्थानें असा निरगल प्रलाप करावा हें खरोखर अत्यंत खेदास्पद होय. एकूण च मध्यें आणि चा मध्यें काहीं अंतर नाही ना ? हें अंतर नाही तर सर्व वैयाकरण महामूर्खच समजले पाहिजेत प्रस्तुत ग्रंथकाराचा निर्देश कर्तव्य असतां 'तो,' 'ती,' किंवा 'तें,' या तिहींगीं कोणत्याहि अक्षराचा उच्चार केला असतां आमच्या रावबहादुरांस चालेलना ! एकूण बिचाऱ्या दादोबांनें आपल्या थोरल्या व्याकरणाच्या आरंभीं व्याकरणशास्त्राच्या उपयुक्ततेच्या संबंधानें एवढें पांडित्य जें केलें आहे ते सारें फुकटच ! तसेंच हेंहि आह्मीं आज नवेंच ऐकलें कीं पाणिनि पतं-

याचें, शरीरसामर्थ्याचा उपयोग दुसऱ्यास पीडा देण्यामध्ये करावयाचा; हीं लक्षणे दुष्टाचीं होत. सज्जनाचा प्रकार वेगळा. तो विद्येपासून ज्ञान जोडतो, धनाचा विनियोग दानाकडे करतो आणि शक्तीचा उपयोग दुसऱ्याचा वचाव करण्याकडे करतो.”

१. “गुणिजनांसहि आपल्यां गुणाचें ज्ञान दुसऱ्यापासूनच व्हावयाचें; पहा कीं, डोळ्यांस आपलें स्वरूप समजायलां आरसाच पाहिजे ! ”

जलि वगैरे मंडळीनें जें एवढें भारूड करून ठेविलें आहे त्यांत निश्चयात्मकता ह्मणून कांही नाहीं. भाग्य बिचाऱ्या शास्त्रकारांचें ! त्यांनीं संस्कृत भाषा सारी धुंडाळून काढून तिचा पक्का छडा काढला, तरी शेवटीं खापर फुटायचे तें फुटलेंच ! इतर शास्त्रांचेहि मंथन करून लोकहितवादींनीं केवढा जाडा सिद्धांत काढला आहे पहा ! “याप्रमाणेंच न्याय, मीमांसा, अलंकार या शास्त्रांची व्यवस्था आहे. केवळ असत्य सिद्धांतांचें प्रतिपादन करून विलक्षण कुतर्क करून भलतेच अविचार लोकांत स्थापन करतात !”

१. आमच्या रावबहादुरांसारख्या राजनिष्ठ मंडळीस अल्पेष्टन साहेबांचें प्रमाण किती प्राप्य होणारें आहे हें सांगायला नकोच. यास्तव त्याच्या मूर्खप्रायश्चित्त इतिहासांतला एक लहानसा उतारा ‘पुरंदरच्या वंडाच्या’ तर्फेनं येथें दाखल करतो—

“Panini, the earliest extant writer on its Grammar, is so ancient as to be mixed up with the fatuous ages. His works and those of his successors have established a system of grammar, the most complete that ever was employed in arranging the elements of human speech.

—History of India—Book III, Chap. 5.

२. संस्कृत विषया फलितार्थ ह्मणून वर जो आमच्या प्र.च्य महापंडितांनीं काढला आहे त्याचा मेळ पुढील पाश्चात्य पंडितांच्या उल्लेखाशां कितीसा वसतो हें आमच्या वाचकांनीं लक्षांत आणावें. मिळ साहेबांनीं आपलें पांडित्य समग्र केल्यावर त्यावर विस्सन साहेब आपला अभिप्राय दाखल करतात—

“This question of the civilization of the Hindus, although discussed with disproportionate prolixity, irrelevancy of illustration, and tediousness of recitation, both in these concluding remarks, and in a variety of previous notes and observations, can scarcely be considered as satisfactorily determined. It may be admitted, that the Hindus were not a civilized people according to Mr. Mill's standard; but what that standard is, he has not fully defined. Civilization is used by him, however, as a relative term, and in this sense, we may readily grant that the Hindus never attained the advance made by modern Europe. It is not just to institute such a comparison; for, to say nothing of the advantages we possess in a pure system of religious belief, we cannot leave out of consideration the agency of time. The Hindus, by the character of their institutions, and by the depressing influence of foreign subjugation, are apparently

वगील लेख रावबहादुरांनीं जर अकलहुशारीनें लिहिला असेल, तर आह्मी त्यांस अशी सूचन करतो कीं, कणाद, जैमिनि, गदाधरभट्ट, मम्मटभट्ट, इत्यादि मूर्खपरंपरेनें आजपर्यंत या देशांतील वेड्याबागड्या लोकांस खूळ लावून अलीकडे तर तिनें आपलें वेड पाश्चात्यांच्या ठायींहि पिकविण्याचा सपाश चालविण आहे; तर त्यांनीं प्रतिपादन केलेल्या 'असंन्य सिद्धांतांचें' व 'विलक्षण कुतर्कांचें' बंड मोडल्याचें श्रेय जर रावबहादुर घेतिल, तर त्यांची कीर्ति बेकन किंवा जॉनसन यांच्याप्रमाणें भूगंडळावर अजरामर राहणारी होईल !

what they were at least three centuries before the Christian era. Two thousand years have done nothing for them, everything for us. We must, therefore, in fairness, compare them with their contemporaries, with the people of antiquity: and we shall then have reason to believe, that they occupied a very foremost station amongst the nations. They had a religion less disgraced by idolatrous worship, than most of those which prevailed in early times. They had a government, which, although despotic, was equally restricted by law, by institutions, and religion: they had a code of laws, in many respects wise and rational, and adapted to a great variety of relations which could not have existed, except in an advanced condition of social organization. They had a copious and cultivated language, and an extensive and diversified literature: They had made great progress in the mathematical sciences: they speculated profoundly on the mysteries of man and nature, and they had acquired remarkable proficiency in many of the ornamental and useful arts of life. Whatever defects may be justly imputed to their religion, their government, their laws, their literature, their sciences, their arts, as contrasted with the same proofs of civilization in modern Europe, it will not be disputed by any impartial and candid critic, that as far as we have the means of instituting a comparison, the Hindus were in all these respects quite as civilized as the most civilized nation of ancient world, and in as early times as any of which records or traditions remain.—W.

१. युरोपामध्ये प्लेटो, आरिस्टॉटल वगैरे मंडळींनीं जो शेंकडो वर्षांपासून तत्त्वज्ञानाचा प्रघात पाडला होता तो शेवटीं बेकननें फिरविण. याजविषयीं इंग्रजीं मेकोलेच्या 'लार्ड

“मनुष्य जन्मला कशाकरतां ! त्याचे सार्थक काय ? व आपलें कर्तव्य काय ? याचा विचार त्यांचे मनांत क्षणभराहि वसत नाही.”—“ज्या ज्या विद्या हे शास्त्री शिकतात त्यांपासून इहलोकां व परलोकां हित नाही.”—“धर्माचा अधर्माचा भेद यांस ठाऊक नाही.”—इत्यादि आरोपहि ‘लोकहितवादी’नीं जुन्या पंडितांवर आणले आहेत. हे सर्व यथार्थ आहेत असें जरा घटकाभर कबूल केलें, तरी हें उघड आहे कीं, वरील गोष्टींविषयां आमच्या जुन्या पंडितांचे ठायीं जितपत ज्ञान आढळेल तितपतच बहुधा नवीन विद्वज्जनांतहि आढळेल ! ‘मनुष्य जन्मला कशाकरतां ?—हा प्रश्न दोघांहि पंडितांपुढें टाकला तरी फळ सारखेंच होणार आहे असें आह्मांस वाटतें. धर्म काय आणि अधर्म काय ? या दोहों प्रश्नांचों उत्तरेंहि आमचे रावबहादुर देतील काय ? त्यांच्या वरील वाक्यांवरून असा घाट दिसतो कीं, वरील सर्व गोष्टींचा उलगडा त्यांनीं आपणाशीं करून ठेवला आहे, पण हा काय असेल हें निश्चयानें कांहीं सांगवत नाहीं. आमच्या जुन्या मंडळीस ज्यांची वार्ता सुद्धां नव्हती व इल्लीं नाहीं असे कांहीं नवीन शोध तर प्रकृत प्रकरणां ‘लोकहितवादी’नीं करून ठेवले नसतील ना ! असें असेल तर साऱ्या जगाच्या तोंफेंत आह्मी त्यांस अशी विनंति करतो, कीं ते त्यांनीं सर्वांस सादर केले असतां हजारों मोठमोठे तत्त्ववेत्ते जे विचार करून थकले, व ‘धर्मस्य तत्त्वं निहितं गुहायां’ असें झणून त्यांनीं हात टेंकले, त्या सर्वांचा आज एकोणिसाव्या शतकाच्या शेवटीं शेवटीं तरी खाडिदिशां निकाल होऊन जाणारा आहे ! सिनिया पर्वतावर प्रगट होऊन ईश्वरानें जसें मोश्याच्या स्वाधीन आज्ञादशक केलें त्याप्रमाणेंच आमच्या रावबहादुरांवर तर कांहीं अनुग्रह झाला नाही ना ! अथवा आमची ब्रह्मीमंडळी जशी आठआठ दिवस गिरिकंदरांत जाऊन बसते व पवित्र आत्म्याचा आणि त्यांचा संवाद होऊन नवीं पारमार्थिक तत्त्वं उदयास येतात, तसाहि कांहीं प्रकार आर्यसमाजाचे

बेकन’ या निबंधांत तर सविस्तर उपपादन आहेच; व मराठांतहि रा० काणे यांनीं केलेल्या वरील नांवाच्याच ग्रंथांत याचें कांहीं दिग्दर्शन सांपडेल. जॉनसननेंहि ‘मेटाफिजिकल पोपटल’ झणून एक कोटिवाज कविपरंपरा इंग्लंडांत निघाली होती तिचें बंड ‘कौले’ या प्रसिद्ध निबंधांत मोडून टाकलें आहे.

१. वरील चरण हा ‘महाभारतां’तील प्रसिद्ध यक्षप्रश्नांपैकी आहे. सगळा श्लोक येणेंप्रमाणें—

श्रुतिर्विभिन्ना स्मृतयश्च भिन्नाः । नैको मुनिर्यस्य वचः प्रमाणम् ।

धर्मस्य तत्त्वं निहितं गुहायां । महाजनो येन गतः स पथाः॥

२. बंगाल्यांतील ब्राह्ममंडळींत अलीकडे एक नवीनच द्रूम निघाली आहे. बाबू केशवचंद्र सेन, प्रतापचंद्र मजुमदार वगैरे मंडळीस नव्या देवाच्या नांवानें डोळे मिटण्याचा व आपल्या देशभूच्या मूर्तिपूजाजग्य पातकाचें आपल्या व्रतस्वरसानें परिक्षालन करण्याचा कंटाळा आला, कां एके दिवशीं उठून ते मुकाट्यानें कोठें तरी गिरिकंदरांत जाऊन बसतात,

धुरंधर जे प्रस्तुत ग्रंथकार त्यांचा झाला नसेल ना ! काय असेल तें असो. वरं आमच्या जुन्या पंडितांच्या स्वप्नांहि वरील विचार आले नाहीत असें समजा; पण नवीन मंडळींत तरी या संबंधानें कोणता फरक आहे? आपण कशाकरतां जन्मलों, आपल्या जन्माचें सार्थक काय? इत्यादि गहन विचारांत गढलेली नवीन मंडळी आमच्या राव-बहादुरांस आजपर्यंत कितीशी आढळली असेल? पण इतकें लांब कशाला? खुद्द आमच्या रावबहादुरांनींच जर आपला आजपर्यंतचा वृत्तांत सर्व प्रसिद्ध केला तर त्यांत स्वजन्माच्या सार्थकाचा प्रकार कितीसा आढळेल कोण जाणे !

५. 'लोकहितवादी'नीं व्यवहारदृष्ट्याहि जुन्या पंडितांवर कांहीं आक्षेप केले आहेत. ते असे. "त्यांस व्यवहारिक ज्ञान नाही. त्यांस मोडीचें लिहितां देखील येत नाही व कोणतेहि काम करावयाचे हे उपयोगीं नाहीत." या महान् आक्षेपाचें निरसन करूं पहाण्यासहि आह्मांस संकोच वाटतो. कां कीं, तो स्वभावतःच इतका दुर्बल आहे कीं त्याचा उल्लेख करणें हेंच त्याचें निरसन होय. मोडी लिहितां न आल्यानें जर पाणिनीयाचें अध्ययन व्यर्थ होणार व बारनिशीवाल्याची योग्यता पंडितांवर

व तेथें पवित्र आत्म्याची व त्यांची मनोमय भेट होते. मग आठा पंधरा दिवसांनीं वरील प्रेषित मंडळी पुनः बाहेर पडली, कां कांहीं तरी अमोलिक तत्त्व प्रगट होतें. कुचबिहारच्या राजाला आपली कन्या समर्पण करावी कां नाहीं हा प्रश्न मनांत धरून केशवचंद्र मेनाची स्वारी एकोणिसाव्या शतकांतील सुधारलेल्या देवाकडे कौल मागण्याकरितां जेव्हां गेली, तेव्हां चटदिशीं महंमदाप्रमाणें किंवा येशूख्रिस्ताप्रमाणें देवसाक्षात्कार होऊन त्यांस आशा झाली कीं "कांहीं फिकीर नाही, तुझी कन्या जरी मूर्तिपूजकाच्या पदरीं पडणार तरी या-वेळेपुरती डोळेझांक करून माझें चिरंतन जें मूर्तिपूजावर तें मी घटकाभर विसरून जाईन. भक्ताचा योगक्षेम यथास्थित चालण्याकरितां आपली प्रतिज्ञा गुंडाळून ठेवण्यास मला कांहीं मोठीशी पंचाईत नाही !" बाबू मजकुरांनीं कुचबिहारवाल्यांशीं सोयरीक केल्यापासून त्यांच्या शिष्यपरिवाराची मात्र त्यांच्यावरची भक्ति अगदीं उडाली. त्यांनीं त्यांस अध्यक्ष-स्थानापासून पदच्युत केलें, व किती एक वेळां ब्राह्ममंदिरांत मारामारीपर्यंतहि मजल येऊन पोचली ! तेहतीस कोटी देवांवर स्वारी करून त्यांस जे धर्मवीर जिकणार त्यांच्या गोटांत इतक्यांतच कां फंदफितूर व्हावा ! आमच्या इकडेहि वरच्यासारख्या गमती कांहीं कमी आहेत असें नाही. दयानंदजींचे शिष्य पासिफिक महासागर ओलांडून मुंबापुरींत येऊन दाखल होतांच त्यांनीं आपल्या पूर्वीच्या अध्यक्षांची काय शोभा केशी ती पुष्कळांस माहीत असेलच. त्याचप्रमाणें येथील प्राथनमंदिरांतहि एका प्रमुख बिरानें आपली व समाजाची एकदम फारकत करून टाकून आजपर्यंत मीं येथें व इतर ठिकाणीं जें जें पांडित्य केले तें 'सव झूट' झणून सर्वांस लखलखीत सांगून दिलें ही मौजहि ऐकण्यासारखीच आहे ! अशी झूट्या करणारी मंडळी वर्षानुवर्ष तोंडांत बागविलेला दोरा एकदम आयल्या वेळेस निःशंकपणें बाहेर काढूं लागली, झणजे मग देशोन्नति व धर्मोन्नति खाशी होणार ! !

होणार तर घिसाडी, सुतार, सोनार, चांभार वगैरे किती धंद्याची मंडळी आपापला असाच हक्क सांगावयास तयार होईल याचा विचार रावबहादुरांनी केला काय? मोडी लिहितां न आल्यानें जर प्राचीन पंडित कुचक्रामाचे ठरले तर सामता किंवा आरी धरतां येत नसल्यानें आमचे अर्वाचीन पंडितहि कवडीचा माल झणून ठरणार नाहींत काय? मग अलीकडील एम. ए. च्या पेक्षां पित्या चांभाराची योग्यता जास्त ही जवरदस्त कोटी 'लोकहितवादी'च्या गळ्यांत येऊं पहाणारी आहे. ही जर ते मेकाले साहेबाप्रमाणें मान्य करीत असले,^१ तर मग बरीक आमचें कांहीं बोलणें नाहीं!

“पंडितांस व्यवहारिक ज्ञान नाहीं, व ते कोणतेंहि काम करावयाचे उपयोगी नाहींत.”—हाहि पाणिनीच्या व कणादाच्या शिष्यशाखेवर मोठाच कुठारप्रहार आहे. ‘लोकहितवादी’च्या आज तीस चाळीस वर्षे प्रणीत केलेल्या तत्त्वज्ञानांतील वरील वचन हें केवळ महाकाव्य होय असें झटलें असतां चालेल. त्यावर अनेक ठिकाणीं त्यांनीं विवरण केलेलें आढळतें. “संस्कृताचा इतकाच उपयोग आहे कीं लोकांमध्ये भ्रांति उत्पन्न व्हावी, व जो जों मनुष्य त्यांत प्रवीण होतो तो तों अज्ञानसमुद्रांत खोलखोल जात असतो;”—“मुळां एकदां संस्कृताच्या झऱ्याचें पाणी जो प्याला त्याची भ्रांति जावयास नव्वद वर्षे शिकाविलें तरी उपयोग नाहीं हें निश्चित आहे”—“संस्कृतांत चांगली विद्या नाहीं व उपयुक्त ज्ञान नाहीं हें सर्व विद्वानांनीं ठरविलें आहे,”—इ० इ० वरील महासिद्धांत पाहून आझांस पुढें लेखणी चालविण्याची मोठी दहशत वाटते. कोण जाणे कीं आजपर्यंत अनेक विषयांवर आमचीं मतें जों रावबहादुरांच्याहून अगदीं विपरीत होऊन बसलों आहेत, व मोठमोठ्या विद्वानांनीं निर्विवाद झणून मानलेले सिद्धांतहि आझांस पुष्कळ जे वादग्रस्त वाटूं लागले आहेत, हा सर्व प्रभाव ‘संस्कृताच्या झऱ्याचें पाणी’ चाखल्याचा तर नसेल ना! वरील पाण्याचाच जर बेट्याचा असा गुण असला कीं त्याच्या योगानें डोकें आपलें गडूळ होऊन जावेंच, तर आजपर्यंत जें आझां कालिदासादिकांच्या सरस्वतीचें असोशीनें प्राशन केलें, व तोच प्रवाह प्राकृत भाषेच्या रूपानेंहि मयूरप्रभृति मंडळीच्या वाणीच्या द्वारें आझां सेवन केला, तो

१. “We shall next be told,” exclaims, Seneca, “that the first shoemaker was a philosopher.” For our own part, if we are forced to make our choice between the first shoemaker and the author of the three books on Anger, we pronounce for the shoemaker. It may be worse to be angry than to be wet. But shoes have kept millions from being wet; and we doubt whether Seneca ever kept any body from being angry.”

—Lord Bacon.

आह्वांस बाधला असेल यांत संशय नाही ! असें असेल तर आमचे रावबहादुरप्रभृति पंडित मोठे सावध खरे, कीं असल्या दुष्ट उदकाच्या ते बाऱ्यालाहि कधीं उभे न रहातां आजपर्यंत त्याचा अनुभव जो त्यांनीं घेतला तो पंचतंत्रांतील (काय करावें ! आह्वांस दाखला सुद्धां संस्कृतांतल्या भ्रांतिमय ग्रंथांखेरीज सुचतच नाही !) शहाण्या वानराप्रमाणेंच केवळ घेतला. त्या गुलामानें जसें ब्रह्मराक्षसाच्या तळ्यांतील पाणी झाडावरून नलिकायंत्राचा प्रयोग करून मोठ्या शिताफीनें शोषून घेतलें व आपली तहान भागविली त्याप्रमाणेंच 'लोकहितवादी' जोतीबा वगैरे अर्वाचीन महापंडितांनीं व्यास, कालिदास, पाणिनि इत्यादिकांशीं जातीनें गांठ न घेतां मेकाले झाले, विल्सन बोवा झाले, अशा अशा महासमर्थ गुरुमुखांपासूनच संस्कृत विद्येची माहिती कडून घेतली. तरीच त्यांचे डोकें आमच्याप्रमाणें विघडून न जातां आजपर्यंत अगदीं साफ राहिलें ! असो; आतां होऊन गेलेल्या गोष्टीस काय उपाय आहे ? आमच्या वेळ्या सरकारनें पाठशाळेंतील 'पुरंदरचें' बंड मोडून त्यासच पुनः युनिवर्सिटींत जो थारा दिला तसें जर केलें नसतें तर वरील खूळ आमच्या डोक्यांत कां शिरतें ? तरी एवढी एक गोष्ट वरीच समाधान मानण्यासारखी आहे, कीं आमच्या अलीकडील मंडळीपैकीं पुष्कळांवर जरी वरील दुष्ट संस्कार घडला असेल, तरी आमच्या रावबहादुरांच्या अमदानींतली बहुतेक मंडळी तरी त्यापासून अगदीं अलिप्त राहिली आहे. तेव्हा वरील लहरींत जरी आह्मी किती बहकलों तरी आह्वांस सांवरण्यास, किंवा हुना वरील दुर्विकारांचें निरसनहि करण्यास वरील सावध राहिलेली मंडळी चांगली उपयोगी पडण्यासारखी आहे !

गीर्वाणाच्या अध्ययनानें मनुष्य व्यवहारशून्य व कुचकामाचा कां होऊन जावा याविषयीं आह्वांस तर कांहींच तर्क होत नाही. पाणिनीला हातां घेतला कीं माणसाला खूळ लागतें, आणि दादोबाला घेतला तर लागत नाही; भास्कराचार्यानें बीजगणित व रेखागणित शिकविलें कीं विद्यार्थी वेळ्याच्या इस्पितळास योग्य होतो, आणि कोलंजे किंवा टॉडहंटर यांचे अंतर्वासित्व पतकरलें कीं कांहीं विकार होत नाही; 'गदाधरी' झटली कीं बहकला, तेंच मिळवें अध्ययन केलें कीं बुद्धि साफ; शंकराचार्यांच्या मुखें-करून वेदान्तश्रवण झालें कीं मनुष्य विघडला, तीच बर्केलेच्या तोंडानें जगाची मिथ्यात्वोपपत्ति ऐकली कीं डोकें शाबूत; वाग्भट हातां घेतला कीं मूर्खत्वाचा छाप बसलाच, ईप्रेजी वैद्यक शिकलें कीं झाला फडां शहाणा; शेक्सपीयरला हातांत वागविणें हा शहाणपणा, तोच बेटा कालिदास आला कीं तोच वाचक बेवकूब ठरला.—हें काय गौड-बंगाल असेल तें असो ! आमच्या रावबहादुरांनीं आपल्या बृहत्संहितेंत 'संस्कृत विद्या,' 'पंडितांची योग्यता', 'पंडितांचें ज्ञान', 'पुराणांतील माहिती' अशा शेंकडों सदराखालीं आपणाकडून शास्त्री, पंडित, पुराणें, रुस्तमूद्र, मेरुपर्वत, सप्तपदार्थ, इत्यादिकांचा पार

धुव्वा उडवून देऊन चौहोंकडे शेणसडा करून दिला आहे. तो इतका कां, प्राच्य विद्येचे परम शत्रु 'जे मेकाले साहेब त्यांस जर कोणी विलायतेंत वरील संहिता नेऊन दाखविली असती तर 'जीतेराव !' 'भलेबहादूर ?' असा आपला पट्टशिष्याविषयी धन्यवाद त्यांच्या तोंडून निघाला असता ! एथें तरी राव जोती, बाबा पदमजी वगैरे वीर जे अस्तन्या मार्गे सारून शास्त्र्यावर व भट्टावर तुटून पडले तो प्रभाव आमच्या रावबहादुरांच्या लेखणीचा असावा असे आद्दास वाटते; कां कां, विद्वानमंडळींत व देशसुधारणा करणाऱ्यांत अग्रगण्य मानलेल्या नवीन पंडितांच्या तोंडून जेव्हा वरील वाग्रत्ने निघत तेव्हां अर्थात्च त्यांचें महत्त्व सर्वांनीं मानणें अवश्य होतें. त्यांतून बिचाऱ्या आरोपीच्या तर्फेनें तर विलकूल पुरावा घेण्यास मार्ग नव्हता. जुने शास्त्रकार तर मेलेलेच, केवळ कीर्तिरूप देहानेंच त्यांचें आज हजारों वर्षे एथें वास्तव्य झालेलें. त्यांच्या यशाचे रक्षक जे शास्त्री व पंडित ते आपापल्या नित्यव्यवसायांत निमग्न; त्यांच्यापर्यंत आमच्या रावबहादुरांचें अकटोविकट पांडित्य अगोदर जातें आहे कशाळा ? त्यांतून गेलेंच, तर नवीन फाकड्या विद्वानापुढें त्यांचें काय चालणार ? बारा वर्षे घोक्पट्टी करून एक नुसतें व्याकरण पैदा करणारी मंदबुद्धि मंडळी कोणीकडे आणि पुरती रूपावळीहि न येतां साही शास्त्रांचा, अठरा पुराणांचा, चार वेदांचा एका सपाख्यासारखा निकाल लावून पार मोकळे होऊन जाणारे पाश्चात्य व प्राच्य पंडित कोणीकडे ! आरोपींच्या तर्फे एकीकडून मात्र भरभक्कम पुरावा मिळण्यासारखा होता खरा, पण तो एथपर्यंत येऊन पोचतो कसचा ! रेणानदीच्या कांठी, उक्षतरण नगरी वगैरे आपल्या प्राचीन ऋषींचे अंतेवासी थोडे होते असें नाहीं; त्याप्रमाणेंच विल्सनसाहेब (रेवरेंडबोवा नव्हेत !), कोलब्रुक साहेब, हौ साहेब वगैरेंच्या हातचीं शंकडों सर्टिफिकेटेहि एथल्या एथें उपयोगी पडण्यासारखीं होती. पण ही कुमक 'पुरंदरच्या बंडा'ला येऊन पोचावी कशी ? नवीन विद्वान् मंडळींनीं जेव्हां वरील खटपट करावी तेव्हां, पण ती मंडळी तर आपल्या नूतनसंपादित इंग्रजी विद्येच्या घमंडींत ! पहिलें बुक झालें, 'सेरीज ऑफ लेसन्स' झालें, किंवा 'कोर्स ऑफ रीडिंग' झालें कां जो तो आपणास 'न भूतो न भविष्यति' अशा तऱ्हेचा पंडित समजणार. सरासरी स्टेशनमास्तरचें किंवा सिग्नलरचें काम चालविण्यापुरतें वुटणेरी

१. मेकॉले, मिशनरी, 'लोकहितवादी' वगैरे मंडळी जशी पाणिनि, कणाद, कालिदास इत्यादिकांचे वैरी होत त्याप्रमाणेंच होमर, प्लेटो, सिसरो वगैरे ग्रंथकारांसहि तिन चार शतकांपूर्वी युरोपांत राहू उत्पन्न झाले होते. त्यांच्या मनांत वरील असद्धर्मी ग्रंथकारांचें प्राबल्य युरोपांत पुनः होऊं नये असें होतें. पण वरील खंडाचें किंबहुना साऱ्या पृथ्वीचें भाग्य सबळ तेव्हां वरील अरसिक शिरोमणींचे काहीं न चालून ग्रीक व रोमन लोकांचा बुद्धिप्रभाव पुनः सर्व देशांत प्रगट झाला. वरील मंडळीस त्यांचें प्रतिपक्षी उपहासानें 'ट्रोजन' ह्मणत असत। ट्रोजन (ट्राय शहरचें लोक) हे ग्रीक लोकांचे शत्रु होते हें सर्वप्रसिद्धच आहे.

इंग्रेजी का येईना, तेवढ्याच्याच बळावर तो आपल्या शंभर पूर्वजांस मूर्खांत निवडून काढणार, आपल्या आईबापांस भूगोलावर व इतिहासावर व्याख्यान देऊन त्याचें अज्ञान त्यांच्या पदरी घालणार, 'हीं भटें मेलीं पाहिजेत' 'हें पुरंदरचें बंड मोडलें पाहिजे ह्याजें आझीच या पंडितांवा तमाशा पाहूं' या सुधारणेच्या महत्त्वाचा निरंतर जप करणार, मग तो कशाला शास्त्र्यांची व पंडितांची तरफ उचलील ? असो; तर अशी आजपर्यंतची स्थिति असल्यामुळें 'लोकहितवादी' प्रभृति मंडळीनें या देशांतील जुन्या विद्येविषयीं काय पाहिजेत ते सिद्धांत करून ठेवले पण हल्लीं जो ज्ञानाचा प्रकाश दिव-सेंदिवस चोंहोंकडे फांकत आहे त्यांत ते पुष्कळ फिक्रे पडत चालले आहेत हें पाहून आझांस फार वाईट वाटतें !

'लोकहितवादी'नीं आमच्या जुन्या पंडितांस केवळ व्यवहारशून्य ठर-वितांना थोडकासा हाहि विचार करून पहावयाचा होता कीं, इंग्रेजी विद्येंत निपुण झाल्यानें तरी कितीसें व्यवहारचातुर्य येत असतें ? मोडी लिहिण्याच्या संबंधानें तर बहुधा येथें लिहावयास नकोच; कां कीं विद्यालयीन शस्त्रास्त्रांनीं मंडित होऊन तीन तीन चार चार लढाया मारून आलेल्या माहावीरांची मामलेदार कचेरींत काय फजिती उडते हें आज कोणाला सांगायला पाहिजे असें नाहीं. जन्मभर गदायुद्धाचा अभ्यास केलेल्या भीमाच्या हातीं जसा विराटाच्या घरीं पळा व झारा आला, किंवा 'किरात-रूपी प्रभू'शीं झगडलेल्या भारती महारथ्याच्या हातांत शंखवल्यें येऊन पडलीं; त्याप्रमा-णेच मिल्ल, बेकन ग्रेट एके खिशांत व विद्यारण्य, कालिदास मम्मटभट्ट दुसऱ्यामध्ये असे घालून आमचे अर्वाचीन पंडित जेव्हां आपल्या नवीन अधिकारावर हज्जू होतात, व विशी पंचविशींच्या अमलांत पुनः पुस्तीवर बसून श्री-श्री-श्री- व ग-ग-ग करण्याचा प्रसंग येतो, तेव्हां बिचारी 'श्री' तर सरस्वतीच्या मत्सरानें निघून गेलीच. पण 'ग'चाहि तिजबरोबरच मधल्यामध्ये परिहार झाला हें मनांत येऊन आमच्या खाशा मंडळीला किती संतोष होत असेल बरें ! ही एका मोडी लिहिण्याची गोष्ट झाली. याखेरीज इतर जीं बेंकडों व्यवहाराचीं मोठमोठीं अंगें आहेत त्यांत तरी इंग्रेजी शिकल्यानें मनुष्य पुरा वाकबगार बनतो असा आमचे रावबहादुर अभिप्राय देतील काय ? प्रस्तुत ग्रंथकारास सादर करण्यास एक खासें अलीकडचें उदाहरण आमच्यापाशीं आहे. गेल्या दशकांत देशी व्यापाराच्या संबंधानें पुष्कळ भवति न भवति व गडबड होऊन मुंबई व पुणें या दोन ठिकाणीं स्वदेशीय मालाच्या खपास उत्तेजन देण्याकरितां दोन खाशा मंडळ्या स्थापन झाल्या. त्यांनीं दहादहा वीसवीस हजारोंचें भांडवल उभारून विलायतेबरोबर टक्कर मारण्यास आरंभ केला. या दोन्ही उद्योगांत जुन्या महामूर्ख मंडळीपैकीं कोणीहि असेलसें वाटत नाहीं; सारीं मंडळी केवळ अर्वाचीन संस्काराची, — ह्याजें साऱ्या जगांत काय उलाढाल चालली

आहे, कोणत्या देशचा काय वृत्तांत, कोणती सामुद्रधुनी कोठें हें ज्यांस विनचूक माहीत अशा प्रकारची. पण इतका लख्ख भूगोल वागत असतां व साऱ्या जगाचा इतिहास करतलामलकवत् स्पष्ट दिसत असतां वरील व्यवहारनिष्णात मंडळींच्या हातून दोन्ही दुकानांचें काम किती उत्कृष्ट बहिवाटलें गेलें ह्याणाल तर बोलण्याची मुळांच सोय नाही! आम्हांस पक्कें माहीत आहे कीं, इतकें भांडवल एखाद्या कुळंच्यामाळ्याच्या स्वाधीन केलें असतें, तर तो सुद्धां पुष्कळपट अधिक किफायत करून दाखविता. पण इतकें तरी दूर कशाला? आमच्या रावबहादुरांच्याच खुद्द आधिपत्याखालीं अगणान्या ग्रंथोत्तेजक मंडळींची तर काय दशा होऊन गेली आहे, हें आज कोणाला नव्याने सांगायला पाहिजे असें नाही. तेव्हां एकंदरीत पहातां हाहि व्यवहारशून्यत्वाचा कोटिक्रम मागच्याप्रमाणेंच डांसळणारा आहे हें उघड आहे.

६. आतां यांखेरीज इतर जे अनेक आक्षेप प्रस्तुत ग्रंथकारानें बद्धातद्वा रीतीनें जुन्या पंडितांवर ठेवून दिले आहेत त्यांविषयां वरच्याप्रमाणें सविस्तर लिहूं गेलें असतां फारच पाल्हाळ होणार आहे, यास्तव त्यांच्या संबंधानें येथें कांहीं लिहीत नाहीं. शास्त्री हांजी हांजी करणारे असतात; ते धर्मसंरक्षक नसून उलटे अधर्मवृद्धि करणारे आहेत, ते अन्नछत्रांत शूद्रांस जेवूं देत नाहीत, त्यांनीं वाजीरावाला हरवल्याच्या झाडावर चढवावें, व तसें केल्यानें 'शेवटीं दोघेहि भीक मागत गेले' वगैरे असंबद्ध प्रलाप प्रस्तुत निबंधांत पुष्कळच आहेत. त्यांचा प्रकृत विषयाशीं फारच थोडा संबंध असून शिवाय त्यांत यथार्थत्वहि तितपतच आहे. आमच्या रावबहादुरांचें ज्ञाननेत्र जर विकाररहित असतें तर त्यांस फार निराळ्या तऱ्हेचां दर्शनें झालीं असतां. असो; आतां सांप्रत लेखांतील एका वाक्यावर मात्र कांहीं विचार प्रगट करून हें प्रकरण आटपतां.

वरील वाक्य हें होय—“लोकांस शास्त्रीपंडितांखेरीज जेव्हां दुसरे कोणी पुढारी मिळतील, तेव्हां या लोकांमध्ये व्यवस्था चांगली होईल.” या वाक्याचा रोंख काय आहे हें बहुधा कोणासहि सांगावयास नको. जुनी मंडळी पार नाहींशी होऊन जाऊन आपण जेव्हां पुढें सरसावूं तेव्हां साऱ्या देशभर सुधारणाच सुधारणा करून सोडूं अशी 'लोकहितवादी'स मोठी उमेद वाटत होती, हें वरील उल्लेखावरून स्पष्ट दिसतें. अशी उमेद बाळगणें हें कांहीं गैर नव्हे; उलटें तें भूषणास्पदच होय. पण खेद करण्यासारखी गोष्ट एवढीच कीं, गेल्या वीस तीस वर्षांत रावबहादुरप्रभृति मंडळींनीं ज्या कित्येक उलाढाली केल्या त्यांपासून 'चांगली व्यवस्था' होणें तर दूरच राहिलें, पण अधिक बखेडा मात्र झाला. पूर्वीचे शेंकडों मतभेद होते ते मोडण्याच्या उद्देशानें त्यांनीं नवे मात्र उत्पन्न केले; पूर्वीच्या अधर्मप्रवृत्ति नाहींशा करण्याच्या मिषानें अपायकारक नवीन प्रवृत्ति मात्र पाडल्या; संस्कृत भाषा नाहींशी करून प्राकृत होती ती मात्र धड राहूं दिली नाही; विधवांच्या साहाय्य कंबर बांधून त्यांस सधवा तर केल्या पण 'इदं

च नास्ति परं च न लभ्यते' अशा कचाट्यांत मात्र त्यांस नेऊन घातले; स्वदेशीय व्यापार तर सुधारला नाही, पण रिकामी हाकाटी केल्याच्या योगाने विलायती व्यापाऱ्यांचे बंध मात्र मोकळे केले; लोकांची सत्ता तर कांहीं वाढली नाही, पण एतद्देशीय संस्थानें मात्र सरकारच्या घशाखाली उतरविली; असा एकंदरीत पद्दाती 'इतो भ्रष्ट-स्ततो भ्रष्टः' एवढा मात्र देशास लाभ झाला. इंग्रेज सरकारची निरंतर तुतारी वाजतां वाजतां आजला अशी स्थिति येऊन पोचली आहे की, हा हिंदुस्थान आझाला नको, याच्या पायीं आझाला भुर्दंड मात्र भरावा लागतो व वारंवार संकटें प्राप्त होतात, असें आमचे राज्यकर्तेच ह्मणायाला लागले आहेत ! तुम्ही मूर्ख, तुम्ही पांजी, अशी भाज तीस वर्षे सतत पुष्पवृष्टि करून लोकांचा तेजोभंग केल्यानें ते असे निःसत्व होऊन गेले आहेत की, आमच्या हातून कांहीं होणें नाही, आझी जन्माचे रडेच, या कल्पना त्यांनीं उराशीं वाळगल्या आहेत; सरकारच मेहेरवानी करून जर आमचें कांहीं बरें करील तर होईल, एरव्हीं आझीं लयाच्या पंथाला लागलोंच आहों, हें महत्तत्त्व सर्वांनीं गृहीत केल्यासारखें दिसत आहे. नाही ह्मणायाला यथेच्छ मुखपांडित्य तेवढें करावें पण क्रियाद्वारा त्यापैकीं एकहि गोष्ट घडली नाही तरी चिंता नाही एवढा मात्र उपदेश 'लोकहितवादी' प्रभृतींच्या आचरणावरून पुष्कळांनीं उचललेला दिसतो. आपल्या महामूर्ख पूर्वजांनीं अटकेची अटक इतके दिवस घालून ठेविली, नाही तर आझी केव्हांच सुधारणेच्या शिखरास जाऊन पोचलों असतो हाहि विचार आमच्या रावबहादुरांच्या मनांत वर्षानवर्षे घोळत होता; शेवटीं सुमारे बारा वर्षांपूर्वीं त्यांनीं आपल्या एका राजविद्याभूषित चिरंजीवांकडून समुद्रयान करवून हजारों रुपये वरील महायात्रेच्या निमित्त उधळले. पण त्या सर्वांचा विचार्याचा विनियोग काय काय झाला असेल याची कल्पना आमचे वाचक सहज करतीलच. आमच्या रावबहादुरांनीं आपल्याकडून हिंदुधर्मसंरक्षणार्थ वरचेवर पापडांची पार्सलें श्वेतद्वीपास रवाना केलीं खरी; पण पापडांचा कोट ऐन विलायती सुधारणेच्या तडाक्यासमोर कितीसा टिकणार ! वरील महाप्रस्थानसमयीं पत्रोपत्रीं केवढा जयघोष झाला व देशसुधारणेच्या संबंधानें केवढाले मंगलाशीर्वाद झाले आणि त्यांतून 'लोकहितवादी'स तर केवढी धन्यता वाटली, हें त्या वेळचीं वर्तमानपत्रें काढलीं असतां समजणार आहे. पण याहि प्रचंड उद्योगास शेवटीं काय फळ आलें तें सर्वास महेश्वर आहेच. खुद्द 'लोकहितवादी'च आतां व्याख्यानांत सांगूं लागले आहेत की, इकडील तरुण मंडळी तिकडे पाठविण्यांत कांहीं हशील नाही ! तेव्हां एकंदरीत पद्दाती जुन्या महामूर्ख शास्त्र्यांचे धुरंधरत्व नाहीसें होऊन तें नव्या महाविद्वान् इंग्रेजी पंडितांकडे आलें असतां हि तीस चाळीस वर्षांच्या कारभारांत एकंदर काय झालें तर आमचे शूद्र कवि ह्मणतात—

बोलणें फाल झालें । डोलणें वायां गेलें ॥

प्रातः क्षालितलोचनाः करतले चंचत्पवित्राङ्कुरा-
स्तत्तत्स्थाननिवेशितोर्ध्वतिलकाश्चलांतबद्धाक्षताः ।
को जातश्च मृतोऽथवा मृततिथिः कस्यालये वर्तते
चेत्थं हर्षशतैर्युताः प्रतिदिनं धावंत्यहो भिक्षुकाः ॥'

अंक ७३—(१) विषयोपक्षेप. (२) हिंदुधर्म. (३) निबंधसंग्रहांतील उतारा. (४) भटांच्या अर्थशून्य अध्ययनाच्या संबंधाने विचार.

१. येथपर्यंत ब्राह्मणांच्या संबंधाने दोन प्रकरणांविषयीं विवेचन झालें; एक, ते सुत्सद्दी या संबंधाने. व दुसरे, ते पंडित या संबंधाने आतां तिसऱ्या प्रकरणास लागूं. हें तिसरे प्रकरण ब्राह्मणांचें धर्माधिकृतत्व हें होय. तर या संबंधाने प्रस्तुत ग्रंथकारानें जीं मते प्रगट केलीं आहेत त्यांत कितीशी यथार्थता आहे याविषयीं आतां विचार करावयाचा.

२. हिंदुधर्म हा जगांतील सर्व धर्मांहून प्राचीन होय असें झटलें असत। चालेल; निंदान याच्याहून प्राचीन असा तरी कोणताहि धर्म नाहीं हें खास आहे. या धर्माचा सर्व अधिकार पहिल्यापासून ब्राह्मणांकडे चालत आला आहे. सर्व देशांत धर्माचे रक्षक झणून जसे कोणी नियुक्त असतात त्याप्रमाणेंच या देशांतील सर्व धर्माधिकार वरील प्रमुख ज्ञातींकडेच अगदीं पूर्वापार चालत आले आहेत. सर्व राज्याधिकार जसा क्षत्रियांकडे, सारें वाणिज्य जसें वैश्यांकडे, त्याप्रमाणेंच धर्मप्रकरण झणून जेवढें तेवढें सर्व पहिल्यापासून ब्राह्मणांच्याकडे सोंपवून दिलेलें आढळतें. आत कालगत्या या मूळच्या स्थितींत पुष्कळच फेरफार होऊन गेले आहेत हें खरें आहे; वेदांच्या काळां काय स्थिति असेल ती पुराणांत आढळत नाहीं, व पुराणांतून आढळते तिला व आजच्या स्थितीलाहि पुष्कळ ठिकाणां जमीन अस्मानची तफावत ! तथापि ब्राह्मणांचें प्रमुखत्व व पूज्यत्व हें अजून चाललें आहे असें झणण्यास हरकत नाहीं.

हें ब्राह्मणांचें वर्चस्व फार प्राचीन काळापासून जगाच्या सामान्य प्रवृत्तीप्रमाणें सर्वांस मोठें दुःसह होऊन राहिलेलें आहे. विश्वामित्राची वसिष्ठाशां सदोदित स्पर्धा असे, नाहीं नाहीं ते कष्ट करून त्यानें ब्राह्मणत्व संपादन केलें, व आपल्या सच्चशील प्रतिस्पर्ध्याचा त्यानें नाहीं नाहीं तो छल केला; परशुरामाचेतर अवघ्या क्षत्रियकुलाशीं दाहण वार पेटून राहिलेलें होतें, व त्या वैराग्रीचा उपशम फार भयंकर रीतीनें झाला;

१. “सकाळच्या पहरां धोंडभट्टी करून पवित्र पल्लव हातांत घेतलेले, व वस्त्राच्या एका गांठीला तीळ बांधून दुसरीत अक्षता घेतलेले, असे भिक्षू आज कोण जन्मला, कोण मेलला, कोणाच्या धर्मां आज श्राद्ध आहे, वगैरे विचक्षणा करीत दररोज मोठ्या गदांनं इक. इक. तिकड धांवत असतात ! ”

बुद्ध तरी जात्या क्षत्रियच, तेव्हा त्याच्या मतांचा प्रथमतः जो प्रसार झाला असेल तो प्रायः ब्राह्मणेतर मंडळींतच झाला असेल; पुढे जेव्हा त्याचा पंथ बळावत चालला तेव्हा बौद्धांची व ब्राह्मणांची कित्येक शतके झटापट चालली होती; शेवटी श्रीमच्छंकराचार्यांनी वायुद्धांत आपल्या प्रतिपक्ष्यांचा पराभव करून सारें भरतखंड निबाँद करून टाकून पुनः वेदमार्ग स्थापित केला.^१ ही येथवर प्राचीन काळची हकीकत झाली. यापुढे तर फारच चमत्कारिक स्थिति झाली. ब्राह्मणांचे बौद्धांशी व जैनांशी जो वाद संपताहेत न संपताहेत, तो द्वीपांतरीचे निराळेच वादी त्यांशी वाकलह करण्यास उभे ठाकले 'ला इला इलीला महमद रसूलिला' (ईश्वर एकच आहे आणि त्याचा प्रेषित महमद आहे) या महामंत्राची जपमाळ घेतलेले व 'अल्लाहो अकबर' (परमेश्वरकी जय !) असा जयघोष करित ज्यांनी थोड्याच कालांत अनेक देश व्यापून टाकले असे अरबी धीर वायव्य दिशेकडून वावटळीप्रमाणें या देशांत घुसले. यांची व आमची भवति न भवति होऊन तोडजोड जो पडते न पडते,^२ तो त्यांच्याहि पलीकडच्या मंडळीच्या या देशावर धाडीवर धाडी येऊन पडल्या. त्यांत पहिल्या प्रथम जो येशूचा कळप आला त्यानें तर काय चोंहोंकडे धुमाळीच उडवून दिली; ब्राह्मणांच्या महावीरांचें जें समुद्रार्जित क्षेत्र तें त्यांनीं 'फिरंगाण' करून सोडलें ! शेवटीं वरीलच पण सुधारलेल्या धर्माची जी संभावित मंडळी पुढे आली तिनें सेंट जेवियरच्या^३ शिष्यमंडळीप्रमाणें एतद्देशीय

१. बाणभट्टावरील निबंध पृष्ठे ६-७ पहा.

२. हिंदुधर्म व मुसलमानी धर्म यांचा अनेक रीतींनीं मिलाफ होत चालला ही गोष्ट मोठी ध्यानांत ठेवण्यासारखी आहे. हिंदु मुसलमानांत अर्धेमुर्खे शिरून शीक बनले; मुसलमान हिंदूंत शिरून कबीरपंथी व शेखमहमदी बनले. आमचें योगशास्त्र मुसलमानांत शिरून सुफी नांवाचे त्यांच्यांत अवलिया बनले. त्यांचे रमल आमच्या शकुनशास्त्रांत सामील होऊन बसलें. शेकडों हिंदु देवस्थानांचे मुसलमानांकडून खर्च चालले आहेत, व त्याप्रमाणेंच शेकडों तक्ष्यांचा इतमाम हिंदु राजेरजवाड्यांकडून चालला आहे. ख्रिस्ती धर्माची वरच्याप्रमाणें आमच्याशीं अद्याप लगट जमली नाहीं. ब्रह्मसमाज, आर्यसमाज, सत्यशोधकसमाज, यांचा वरील ईश्वरप्रेत धर्माशीं बराच विंनप्रतिविंबभाव आढळतो खरा; तरी वरील रोपडे हें या आर्षभूर्मीत अजून मुळीच रुजलें नसल्यामुळे त्यांचा एतद्देशीय धर्मांत अंतर्भाव करतां येत नाहीं.

३. सेंट जेवियर नामेंकरून एक मोठा विख्यात क्याथलिक मिशनरी सोळाव्या शतकांत हिंदुस्थानांत आला होता. त्यानें पोर्चुगीज लोकांच्या मुलखांत कित्येक वर्षे उपदेशकाचें काम केलें, व हजारों लोकांस बापतिसा देऊन भावी नरकयातनेंतून मुक्त केलें. वरील शतकांत फिरंगी लोकांनीं कोकणपट्टींत काय कहर उसळून दिला तो सर्वांस विदित आहेच. वरील ख्रिस्ती साधूचें प्रेत गोवें मुक्कामीं पुरलें आहे; व दर बीस वर्षांनीं तें भाविक क्याथलिक मंडळीच्या दर्शनार्थ बाहेर काढीत असतात. तीन चार वर्षांपूर्वीं नुकता वरील दर्शनविधि होऊन गेला हें पुष्कळांस आठवत असेलच,

अधर्मी लोकांस पावांनीं पावन करण्याची दीक्षा तर उचलली नाही, पण त्यांच्या तरणोपायाकरितां निराळ्या तजविजी काढल्या. प्रत्यक्ष दंडाचाच अवलंब न करतां त्यांचीं गरीब भावंडे जीं साम, दान, व भेद त्यांचा त्यांनीं आश्रय केला. हा प्रकार अद्याप चालूच आहे.

याप्रमाणें ब्राह्मणांचें वर्चस्व सहन न होऊन त्यांस विरोध करणारी प्रतिपक्षी मंडळी आजपर्यंत इतकी निर्माण झाली. इतक्यांसहि दाद न देतां आजपर्यंत ब्राह्मण हे या देशांत प्रमुखचे प्रमुख राहिलेच आहेत. स्वदेशीय व परदेशीय शत्रूंवर अद्याप त्यांचीच छाप पडून राहिलेली आहे. एवढा बुद्धाचा धर्म कीं अवघ्या मानव जातीच्या एका अर्धावर ज्याचा आज अंमल आहे, तो या भरतखंडावर प्रथम पसर पसर पसरला, पण शेवटीं नद्यांच्या वर्षाकालीन पुराप्रमाणें पार सारा ओसरून गेला. एवढा आर-वस्थानच्या पैगंबर साहेबांचा धर्म, कीं ज्यानें एका अर्ध्या शतकांत एकीकडे फ्रान्स व स्पेन आणि दुसरीकडे इराण व हिंदुस्थान पाहिलें, पण या देशांत कित्येक शतकें बादशाही अंमलानें चालूनहि त्याच्यापासून हिंदुधर्मास पाहिलें तर काडीइतकाहि धक्का पोंचला नाही; अवतरंगजेवासारखे, टिप्पूसारखे एक एक मी मी ह्मणणारे करडे इमाम होऊन गेले, पण त्या सर्वांचें बारसें व वाराबा हीं दोन्ही वैदिक धर्माच्या लोकांनीं पाहिलीं ! पिता, पुत्र, व पवित्र आत्मा या त्रिकूटानेंहि आजपर्यंत येथें जंग जंग पछाडले, पण कोहीएक झाले नाही; व इतःपर तर पाद्रीसाहेबांचा उद्योग दिवसेंदिवस अरण्यादिनवतच होऊं पहात आहे. खुद्द खासा स्वारी किंवा त्यांचे कोणी हस्तक येशूच्या मेढवाळ्यांत शिरण्याविषयीं लोकांची मनोदेवता प्रसन्न करण्यास एखाद्या चवाठ्यावर उभे राहिले असतां गोमयस्नानेंकरून शुद्ध झाल्याविना बाहेर पडले तर भाग्याचे अशी आजच स्थिति दृष्टीस पडत आहे.

३. तर ज्या कोटावर आमच्या राववहादुरांनीं आपल्या 'शतपत्रां'चा भडि-मार चालू केला तो अशा तऱ्हेचा भक्कम आहे. आतां 'लोकहितवादी'च्या सरबत्तीचा थोडासा मासला वाचकांनीं पहावा—

“नंबर ६१.”

भटांनीं लावून दिलेलें वेड.

“विनंती विशेष. हिंदु लोक हल्लीं आहेत त्यापेक्षां चांगले होण्यास त्यांनीं बहुतेक आपलीं मूर्ख मतें सोडलीं पाहिजेत. प्रथम हीं मूर्ख मतें उत्पन्न कशीं झालीं ह्मणाल तर त्याचें कारण लिहितां. प्राचीनकाळां हिंदु लोकांनीं विद्या बहुत केल्या. पुढें असें झालें कीं ब्राह्मण लोकांनीं नवीन विद्या अधिक अधिक शोधावयाच्या सोडून ते काव्यें करूं लागले, आणि वेद पाठ करूं लागले. अर्थ सोडून दिला आणि धर्मशास्त्रांत असें आहे कीं, आपला कुलाचार रक्षावा त्याप्रमाणें जें मागें बापानें केलें तेंच मुलानें

करावें अशी समजूत पडली. आणि जों जों हे मूर्ख होत चालले तों तों मागले लोक त्यांस देवासारखे दिसूं लागले. निरक्षर भट झणूं लागले कीं व्यास अवतारी होता. व ज्यांनीं गणिताचे ग्रंथ केले ते देव होते असें झणून मागले ग्रंथ मात्र वाचावे, पुढें काहीं करूं नये, असें झालें. तेव्हां अज्ञान फार वाढलें. व त्यास साधन मुख्य पुराणें आणि महात्में लिहावयाचीं हाच काहीं दिवसपर्यंत पंडितांचा रोजगार होता. तेव्हां त्यांनीं मनास येईल तें लिहिलें. कोणी कावेरीमहात्मं, कोणी करवीरमहात्म, कोणी शालिवाहनचरित्र, कोणी नाशिकमहात्म, कोणी अग्निपुराण, कोणी गणपतिपुराण अशीं लिहिलीं. प्रत्येकांत त्यांचा हेतु इतकाच होता कीं एकाद्या देवाचें किंवा एकाद्या नदीचें वर्णन करून ईश्वर त्यांत आणून ठेवून ब्राह्मणांस पैसा मिळण्याचा तजवीज पाहावी. तशींच व्रत महात्में, कोणी झणाला सोमवारीं उपवास करावा. कोणी झणाला मंगळवारीं. कोणी शनवारीं दरएकाची कथा व त्याची देवता आणि त्याच-प्रमाणें अमक्यानें केलें, आणि त्याचें अमुक कार्य झालें, व तसें जो करील त्याचें तसेंच होईल झणून लिहिलें. पण हें सर्व कवीचें लाघव, आणि ब्राह्मणांचें कार्य करावयाची तजवीज आहे असें उघड दिसतें व याचा खोटेपणा उघड दिसतो. व वर्षांत तीनशेंसाठ दिवस व त्यांहून अधिक व्रतें आहेत. तसेंच दरएक पुराणांत दरएक देवाचें वर्णन, त्याचें नांव, अमके दैत्य त्यानें मारले, तो ईश्वर, त्यास भजावें, इतरांस भजलें तर नरकाचें साधन, याप्रमाणें लागलाच शेरा, असें दरएकांत आहे. दरएकांत सृष्टीची उत्पत्ति, देवाचें चरित्र व भविष्यें याप्रमाणें सर्व तयारी केली आहे. तेव्हां कोणते देवास भजावें, कोणतीं व्रतें करावीं, किंवा तीनशेंसाठहि दिवस व्रतें करावीं ? धर्मशास्त्र पाहिलें तर तो पर्याय कांहीं वेगळाच आहे. वेद पाहिले तर त्यांत कांहीं वेगळेंच आहे. वेदांत अवतार आणि नानाप्रकारच्या देवता आणि व्रतें हें कांहीं नाहीं. फक्त होमाशीं कारण आहे. याचा मेध, त्याचा मेध हें सर्व त्यांत आहे. तेव्हां वेद शास्त्र व पुराणें यांचा धर्म पाहिला तर अगदीं वेगवेगळा दिसतो. पुराणांत नित्यकर्म पाहिलें तर सगळा एक दिवस करावयास पुरणार नाहीं इतके धर्म त्यांत आहेत. पण त्यांत कांहीं नीति आहे असेंहि नाहीं. कासोटा असा घालावा, गंध असें लावावें, शौच्यास अमुक कोस जावें, तोंड असें धुवावें, हेंच फार आहे. याप्रमाणें नेम करणारास काय वाटलें असेल तें त्यांचें त्यांसच ठाऊक ! बरें असो. याचा आजपर्यंत कोणीच विचार केला नाहीं. आलीकडे भट वगैरे झाले यांनीं कांहीं ग्रंथ केले आहेत. पण ते त्यांहून अधिक. गोपिनाथ भटजींनीं अमुक भट्टी केली, गणेश भट्टांनीं अमुक भट्टी केली, अशा शेंकडो भट्ट्या केल्या आहेत; परंतु त्यांत आहे काय ? संस्कृताचा अर्थ फार लोकांस कळत नाहीं. परंतु जर त्याचा अर्थ कळावया जोगा असता तर मला वाटतें कीं लोक मागेंच ते ग्रंथ समुद्रांत नेऊन टाकते. परंतु ते झुजांत आहेत.

बरें, भरली मूठ सव्वा लक्षांची आहे तेंच बरें. श्राद्ध करावयाची कल्पना लिहावयास पन्नास पत्रें लागलीं आहेत. तसेंच हरएक संस्काराच्या रीति फार मूर्खपणाच्या आहेत. लमाच्या, उष्टवणाच्या, देवपूजेच्या पद्धती, आणि कोणतें कर्म असें नाहीं कीं त्या-विषयी ग्रंथ नाहीं. शौच्यविधीवर देखील एक ग्रंथ आहे. त्यांत मनुष्यानें शौच्य कसा कराना हेंच लिहिले आहे. वास्तविक पहा बरें याचा कांहीं तरी उपयोग आहे काय ? कशाला भट या संस्काराच्या कंठाळभर पोथ्या बाळगतात ! यांत काय आहे ? याचा काय उपयोग ? लोकांचें सुख व ज्ञान वाढावयाची त्यांत एक देखील गोष्ट नाहीं, मूर्खपणा वाढावयाच्या गोष्टी आहेत. त्या ग्रंथांनीं वेड लावले एवढें मात्र झालें. अज्ञानास अजरामर करण्याकरितां या पोथ्या लिहिल्या आहेत असें मला वाटतें, व त्यांची फजिती होऊं नये ह्यानून त्या गुप्त ठेवितात. कोणी सोडूं नये, व कोणी भल-त्यानेंच वाचूं नये ह्यानतात याचें कारण हेंच. जर त्यांत खरें ज्ञान असतें तर कोणीहि वाचलें तर चिंता काय ? ग्रंथ लिहिणारांची खात्री होती कीं, हें गुप्त ठेविलें तर याचें महात्म्य राहील. हे भूसाचे लाडू आहेत हें त्यांस माहीत होतें. याप्रमाणें हे भट वेडे झाले आहेत. मनुष्य कांहीं उद्योग करील तर त्यास या भटांचे संगतीनें वेळ सांपडा-वयाचा नाहीं. हल्लीं कर्नाटकांतील एक सरदार याजकडे पाहिलें ह्याजें समजतें कीं त्याचा वेळ हातपाय धुण्यांत जातो. दिवसांतून दोनशें वेळ पाय धुतो. पांचशें वेळ चूळ भरतो. यास हें काय वेड ? तसेंच बाजिरावाकडे पहा. हा पुरुष मराठ्याचे राज्यास बुडविण्यास कारण झाला. असें कां झालें याविषयी विचार केला तर इतकेंच दिसतें कीं त्यास जन्मापासून नानाफडणिसानें कोपरगांवीं भटांचे शाळेंत ठेविला होता, ह्यानून मोठेपणीं केवळ भटच निपजला. याचे राजकीय गुणांचे अंकूर जकून गेले. याप्रमाणें पूर्वींचे पेशवे भटांचे शाळेंत नव्हते. कोणी असें ह्यानतात कीं, राज्यास अयोग्य व्हावा ह्यानून नानाफडणीसानें त्यास बुध्या भट केला. परंतु तोच राज्यावर आला हेंच देशाचें प्रारब्ध. अस्तु. त्यास वेड लागलें. त्यानें राज्य केव्हां करावें, कारभार केव्हां करावा, आणि हें नित्य कर्म केव्हां करावें हें जाणलें नाहीं, आणि या कर्माचा फायदा काय ? जोपर्यंत निर्मळ वाटे तोंपर्यंत कोणीहि हात धुतोच आहे. त्यास असुक वेळ हात धू ह्यानून सांगायस कशास पाहिजे ? परंतु इतक्या मूर्खपणाच्या गोष्टीस ब्राह्मण मात्र मान देतात. आणि कोणी उपास, कोणी जप, कोणी अनुष्ठान असे सगळा दिवसभर करितात. ज्याजबळ पैसा आहे त्यास भट घेरतात आणि हा उपदेश करतात. आणि पुराणिक बावास घेरतात व वेड लावतात कोणी सांगतो आवळीचे झाडाखाली जावें, पूजा करावी. कापसाच्या वाती जाळाव्या. त्याप्रमाणें अज्ञान बायका करितात. हें वेड त्यांस भट लावतात. हें सर्व त्यांनीं सोडून दिव्याखेरीज यांची बरी गत मला दिसत नाहीं. भग ईश्वराची इच्छा. हे विनंती.

“लो० हि०”

वरील लेख हा केवळ मासल्याकरता दाखल केला आहे. त्यांत 'लोकहितवादी' चे भटाविरोद्ध जे जे आक्षेप आहेत ते सर्व आले आहेत असें नाही. इतर पत्रांतून 'मूर्ख', 'टोणपे', 'पशु', 'भडवे', वगैरे अतिशय नाजूक शब्दांची जी पुष्पवृष्टि रावब-हादुरांनी ठिकाणोठिकाणी केलेली आढळते तिची झांक सदरील पत्रांत द्वाणभ्यासारखी नाही. असो; तर या भटविषयक लेखाचा वाक्यशः किंवा शब्दशः विचार न करता एकांदर 'शतपत्रांत' त्यांच्या ज्या अनेक कोऱ्या आढळतात त्या कितपत युक्तीस धरून आहेत हें पाहूं द्वाणजे झालें.

४. भट 'टोणपे' होत हा आरोप त्यांच्यावर शाबीत करण्याचें पहिलें एक मोठें कारण हें होय कीं, ते अर्थावांचून ग्रंथांचें पठन करितात. हा जबरदस्त चार्ज बिचाऱ्या भटावर आज इकडे इंग्रजी सुरू झाल्यापासून जो तो फाकडा विद्वान् बेलाशक झोकून देत आहे. "काय हो, हे वेटे बैल, एका अक्षराचाहि अर्थ समजून घेण्याची खटपट न करतां जन्मभर घोकंपट्टी करित बसतात; बारा बारा वर्षे चोवीस चोवीस वर्षे दररोज उठून काय केलें, तर भाराभर ग्रंथ येथून तेथून घोकून त्यांचा पिडा पाडला, एवढीच काय ती त्यांची फुशारकी! आणि आमचे लोक तरी कसले महामूर्ख, कीं या आळशी पोपटपंची करणाऱ्या भटांस उपाशी मारायाचें टाकून त्यांच्या सभा करतात, त्यांस दक्षिणा देतात, त्यांचे आशीर्वाद घेतात;—तेव्हां एकांदरीत आमच्या लोकांच्या बेवकुबीची कांहीं शिकस्त आहे!" याप्रमाणे आजपर्यंत लक्ष वेळां आमच्या देशांतील नव्या इंग्रजी पंडितांचे उद्गार बाहेर पडले असतील! आमच्या 'लोकहितवादी'नींच वरील कोटिकम लेखद्वारा व भाषणद्वारा आजपर्यंत कितीदां लढवला असेल कोण जाणे? आतां हा कितपत सयुक्तिक आहे याविषयी जर कोणी अंमळ विचार करील, तर तो किती शुष्क आहे, व बिचारे भट प्रस्तुत प्रकरणीं किती निरपराध आहेत हें कोणाच्याहि लक्षांत येईल. आमच्या देशांतील भट आज पिढ्यानपिढ्या जे वेदाची घोकर्णी करित आले आहेत हा त्यांचाच अपराध काय? उद्यां जर आमच्या सरकारची व रशियाच्या बादशहाची चक्रमक उडून दुसऱ्या पक्षाचा जय झाला, आणि रशियन लोकांची सत्ता येथें सर्वत्र स्थापित होऊन घरीं दारीं रशियन भाषा चालू झाली, तर आजपर्यंत आंग्लभौम भाषेत पारंगत झालेल्या आमच्या अर्वाचीन महापंडितांची काय दुर्दशा घडेल बरें! मग अशा वेळां जर झारसाहेबांनीं चोहोंकडे दवंडी पिटली, कीं ज्याला आमची भाषा अवगत असेल त्यालाच आझी चाकरीस ठेवूं. इंग्रजीची घोकंपट्टी करून तीत ज्यांनीं आपल्या आयुष्याचा अपव्यय केला त्यांस आझी आपल्या दाराशीं उभें सुद्धां राहूं देणार नाहीं, ते उपाशी मेले तरी बेद्वेत्तर आहे,—तर आमचे 'लोकहितवादी' प्रभृति इंग्रजी विद्वान् किती हाकाटी करतील बरें! मग हीच गोष्ट जुनी विचारीं जीं 'भटें' त्यांसहि बरोबर लागू पडत नाहीं काय? इल्लीं जसा इंग्रजी भाषेच्या

ज्ञानानें चोहोंकडे निर्वाह होण्याचें साधन झालें आहे, तसाच प्रकार पेशवाईंत वेदविद्येचा नव्हता काय ? मग आमचे रावबहादुर इंग्रेजी झाल्यावर जन्मले, व रामभट्ट बिन शामभट्ट हा इंग्रेजीच्या पूर्वी जन्मला, एवढ्याचवरून एक शहाणे व दुसरा टोणपा हा निर्णय करणें ह्याजें केवढा शहाणपणा आहे बरें !

भट्ट हे वेदांचा अर्थ समजून घेण्याची खटपट करीत नाहींत, व वरील गोष्ट त्यांच्या कधीं स्वप्नांहि येत नाहीं, याबद्दल त्यांस दोष ठेवणें हें तरी किती वेडेपणाचें काम आहे ? वेदांचें पठण मुळीं लोक कशाकरितां करतात याचा आमचे अर्वाचीन पंडित अगोदर विचार करतात काय ? आमचे एतद्देशीय भट्ट ज्या हेतूनें संहिता हातां धरतात, व रेणातीरस्थ भट्ट ज्या उद्देशानें ऋग्वेदाचें अध्ययन करतात, ते परस्पर अगदीं भिन्न होत हें कोणींहि अंमळ विचार केला असतां त्यास सहज कळून येण्यासारखें आहे. येथें रामभट्टजी आपल्या बटूच्या शेंडीला हिसके मार मारून 'शिरिखा पुरुखा' ह्याणून जे दररोज आटाट करीत असतात ते भट्टमोक्षमूलरच्यापुढें चरचरीत परीक्षा देऊन पी. एच्. डी. हें वर्णत्रय त्यांस पटकावतां यावें ह्याणून नव्हे. त्यांचा उद्देश वरच्याद्वून अगदींच भिन्न असतो. तो अर्थात् हाच कीं, वेदाध्ययन हा ब्राह्मणांचा मुख्य धर्म आहे, छंदोमयी सरस्वतीचा पवित्र संस्कार द्विजांच्या जिव्हेस घडणें अवश्य होय, संहितेचें पठन केलें असतां त्यांत आपणास निःश्रेयसप्राप्ति असून आपल्या पूर्वजांच्या उद्धाराचाहि तोच मार्ग आहे, वृत्रासुराचा बाप एक स्वर चुकला तों त्यासरसें भलतेंचें भलतेंच होऊन गेलें, 'इत्यादि कल्पना या देशांत आज हजारों वर्षे लोकांच्या मनांत ज्या दृढतर होऊन बसलेल्या आहेत त्यांचें वरील अध्ययन हें फळ होय. मग असें जर आहे, तर वैदिकांस तुझी अर्थज्ञान कां करून घेत नाहीं हें ह्याणें ह्याजें याज्ञिकांस तुझी शारीरिक शास्त्राचा अभ्यास कां करीत नाहीं, किंवा यात्रेकरूस तुझी भूगोलविद्या कां पढत नाहीं हें ह्याणण्यासारखेंच केवळ अप्रयोजक होय हें उघड आहे. यज्ञाचा उद्देश जसा शारीरिक शिकविणें हा नाहीं, व यात्रांचा उद्देश नद्यांचे उगम धुंडणें किंवा पर्वतांच्या उंच्या काढणें हा नाहीं, त्याप्रमाणें आज हजारों वर्षे वेदपठनाची जी प्रवृत्ति पडली आहे तिचें तात्पर्य अर्थज्ञान हें नसून वेदराशींचें रक्षण हेंच मुख्यतः होय.

१. वेदांत वृत्रासुराचें व इंद्राचें युद्ध वर्णिलेलें आहे. वृत्र हा रावगाप्रमाणें ऋषिपुत्र होता. याच्या बापाची अशी कथा आहे कीं, त्यानें पुत्रेष्टि करून मला इंद्रशत्रु असा व व्हावा ह्याणून देवांपशीं प्रार्थना केली, व त्याप्रमाणें त्याची मनःकामना सिद्ध झाली. पण दुर्भाग्यवशात झालें काय, कीं वरील प्रार्थनेंत त्यानें 'इंद्रशत्रु' या सामासिक शब्दाच्या उत्तर पदावर जो स्वर धावयाचा तो न देतां पूर्वपदावर दिला; तेणेंकरून षष्ठीतत्पुरुषाच्या जागीं बहुव्रीहीचा प्रयोग होऊन 'इंद्र आहे शत्रु [नाशक] ज्याचा' असा त्यास पुत्र झाला !— तेव्हां वेदांत स्वर्गाचें माहात्म्य इतकें आहे !

आतां वेदांतल्या वेदांतच 'ब्राह्मणेन षडंगो वेदो निष्कारणोऽध्येयो ज्ञेयश्च' (ब्राह्मणाने निरिच्छतेने षडंगांसहित वेदाचे अध्ययन करावे व त्याचा अर्थ समजून घ्यावा) अशा वचने आढळतात खरी; पण वरच्याप्रमाणे श्रुतीच्या कितीहि आज्ञा असल्या, तरी प्रस्तुत काळाच्या संबंधाने त्याजविषयी विचार केला पाहिजे हें उघड आहे. ज्या काळीं वेदवाणीचा साक्षात् प्रचार होता, किंवा निदान संस्कृत भाषेची तरी पृष्कळ प्रवृत्ति होती, त्या काळीं सांगोपांग वेदाचे अध्ययन व त्यांचें ज्ञान हीं दोन्ही किती सुलभ होतीं हें कोणासहि सांगायला नको व. 'पण हल्लीं ख्रिस्तीशकाच्या एकोणिसाव्या शतकांत त्या प्राचीन स्थितीपैकीं कितीशी कायम राहिली आहे? पूर्वोसारखा अरण्यवासी जटावल्कलधारी यजनयाजननियुक्त ऋषि आतां कोठें राहिला आहे! पैगंबर महंमद व येशूख्रिस्त हीं नांवें तरी वसिष्ठविश्वामित्रांच्या कर्णपथावरून कधीं गेलीं होतीं काय? आपले वंशज शिपाई बनून पंचनद देशापर्यंत आपले झेंडे उडवीत नेतील, व कोणी अग्निनौकेवर आरोहण करून श्वेतद्वीपाची यात्रा करतील हें आमच्या सप्तर्षींच्या कधीं स्वप्नीं तरी आलें असेल काय? मग जेथें वरच्याप्रमाणें हजारों वर्षांत सगळीच उलटापालट होऊन गेली, तेथें मूळच्या स्थितींतल्या प्रवृत्ति कशा चालू रहाव्या? जो वेद प्राचीन होता होतां अलाकडे आह्वांस इतका दुरावला आहे हीं, त्याचा अर्थच होत नाही, तो करूं जाणें ह्मणजे पातक होय, अशा आमच्या समजुती होऊन बसल्या, तो अगोदर समग्र मुखोद्गत करणें ह्मणजेच केवढें अरिष्ट काम आहे? मग त्याचें सार्थ पठन करणें हें तर किती दुर्घट होणार!! तर आमच्या राव-बहादुरप्रभृति अर्वाच्य पंडितांनीं आज इतकीं वर्षे बिचाऱ्या भटांवर जो सारखा भडिमार चालवला आहे, तो सुरू करण्यापूर्वीं वरच्यासारख्या काहीं गोष्टी थोड्याशा मनांत आणल्या असत्या तर बरे होतें असें आह्वांस वाटतें.

भटांच्या प्रतिपक्ष्यांनीं दुसरी हीहि एक गोष्ट घ्यानांत धरण्यासारखी आहे कीं, वरील भारवाहकांनीं जर 'षडंग वेदा'चें ओझे आज हजारों वर्षे आपल्या जिवांशीं वागविलें नसतें, तर आजला तोच 'षडंग वेद', कीं जो आमच्या धर्माचें मूळ आहे,

१. 'शिक्षेत पाठकांच्या गुणावगुणाविषयीं पुढील वचने आढळतात—

गीता शीघ्री शिरःकंपी तथा लिखितपाठकः ।

अनर्थोऽल्पकंठश्च षडेते पाठकाधमाः ॥

माधुर्यमक्षरव्यक्तिः पदच्छेदस्तु सुस्वरः ।

धैर्यं लयसमर्थं च षडेते पाठका गुणाः ॥

याप्रमाणेंच 'निरुक्तांतहि—

स्थाणुरयं भारहारः किलाभूदधीत्य वेदं न विजानाति योऽर्थम् ।

योऽर्थश्च श्त्सकलं भद्रमश्नुते नाकमेति ज्ञानविधूतपाप्मा ॥

तो कोणीकडे गेला असता बरें? ज्या मूळापासून क्रमाक्रमाने आर्यांच्या सुधारणेचा वृक्ष पुढे बळावत गेला तेंच जर अगोदर विच्छिन्न होतें तर आमच्या राष्ट्राची काय स्थिति होऊन जाती कोण जाणे? आह्मांस तर असें वाटतें कीं, बौद्ध, मुसलमान, ख्रिस्ती वगैरे लोकांच्या तडाक्यांतून आह्मी अद्याप जे वांचलों आहों, व वरील धर्मापासून आह्मांस बिलकूल धक्का जो पोंचला नाही, हा सर्व प्रभाव वरील जबरदस्त कोटाचा आहे. मग या कोटावर आज हजारों वर्षे पहारा करून ज्या संन्यासी तो आजमितीपर्यंत एक दगडहि ढासळूं न देतां जसाचा तसा कायम राखला त्याच 'टोणपे' ही बक्षीची देणें हें आमच्या रावबहादुरप्रभृति महापंडितांसच शोभतें असें झटलें पाहिजे! ज्या कोणाचें डोकें मिशनरींच्या बडबडीनें फिरून गेलें नसेल, व ज्यास आपल्या पूर्वजांचा अभिमान लवमात्रहि वाटत असेल, त्याच्या मनाची स्थिति वेदघोष कानीं पडला असतां फार निराळ्या तऱ्हेची होईल असें आह्मांस वाटतें; व प्रस्तुत ग्रंथकारांस 'भटें' हीं जशीं अत्यंत तिरस्कारास पात्र होऊन केवळ केरकचरा वाटलीं आहेत त्यांपेक्षा त्यांजविषयी त्यांची बुद्धिहि बहुधा पुष्कळ निराळ्या तऱ्हेची होईल?'

१. आमच्या लोककल्याणकर्त्या रावबहादुरांनीं आर्यक्षेत्रां ज्या वेळेस भटमंत्राच्या स्वाहाकारास आरंभ केला होता, त्याच वेळेस इंग्लंडांत एका शार्मण्य भट्टाचार्यानें कोणत्या अनुष्ठानास सुरवात केली होती हें मनांत आणलें असतां लज्जा व खेद या वृत्तींनीं अंतःकरण परिप्लुत होतें! 'लोकाहितवादां'नीं इकडे जों शंखासुराचें वत चालू केलें होतें, तों श्वेत-द्वीपांत मोक्षमूळर यांनीं मत्स्यावताराची दीक्षा घेऊन जे ग्रंथ आह्मांस इकडे कस्पदासमान वाटत होते, किंबहुना अद्यापहि वाटतात, त्यांचा तिकडे जीर्णोद्धार करून 'निगमभूपतीचा नगरा' ते येणेंप्रमाणें पिथीत होते—

The Veda has a two-fold interest: it belongs to the history of the world and to the history of India. In the history of the world the Veda fills a gap which no literary work in any other language could fill. It carries us back to times of which we have no records anywhere, and gives us the very words of a generation of men, of whom otherwise we could form but the vaguest estimate by means of conjectures and inferences. As long as man continues to take an interest in the history of his race, and as long as we collect in libraries and museums the relics of former ages, the first place in that long row of books which contains the records of the Aryan branch of mankind, will belong for ever to the *Rig-veda*.

—Ancient Sanskrit Literature.

प्रस्तुत विषयाच्या संबंधानें आणखी असाहि एक विचार सहज मनांत येण्यासारखा आहे कीं, जेव्हां कोणत्याहि राष्ट्राचा जम वसून त्याची सर्व प्रकारची व्यवस्था लागते, तेव्हां थोडोंकडे श्रमविभाग झालून जो अर्थशास्त्रांत सांगितला आहे तो सुरू होतो. कोणत्याहि देशांत पाहिलें असतां गृहस्थ व मिथुक हे दोन वर्ग अगदीं निरनिराळे झालेले आढळतात; पहिल्याकडे सारा ऐहिक व्यवहार सोंपविलेला असतो, व दुसऱ्याकडे साऱ्या पारमार्थिक प्रकरणाचा झणजे धर्मखात्याचा हवाला दिलेला असतो. वरील श्रम-विभाग एकदां ठरून गेला झणजे मग त्याच्या मर्यादा अगदीं नियमित होऊन जातात. तर याप्रमाणें पहातां आमच्या देशांतील भटांकडे अखिल वेदराशींचें पठनद्वारा रक्षण, यज्ञयाणादिक अनुष्ठानें, नित्यनैमित्तिक विधि लोकांकडून करविणें, हीं कामें आज हजारों वर्षे सोंपवून दिलेलीं आहेत. मग हा सोंपवून दिलेला कार्यभाग जर त्यांना आजपर्यंत चांगल्या रीतीनें संभाळलेला आहे तर त्याव्यतिरिक्त इतर गोष्टींचें ज्ञान त्यांस नाहीं झालून त्यांच्यावर प्रहार करणें हा केवढा अन्याय होय? येथील सरकारी तिजोरीवर संगीनीची बंदूक खाद्यावर टाकून पहारा करणाऱ्या एखाद्या हैलंडर बऱ्याला जर आमच्यापैकीं एखादे फांकडे विद्वान् झणूं लागले कीं, “कायरे, तूं नुसता घाण्याच्या बैलासारखा आपली रेंखलेली मर्यादा न सोडतां नुसता इकडून तिकडे हिंडतोस; व तुझें कसब झटलें तर काय, संगीनीनें भोंसकायाचें किंवा वंदुकीचा चाप दावून कोणावर गोळी घालण्याची, एवढेंच; तुला या खजिन्यांत किती पैसा आहे, त्याची कशी काय व्यवस्था करतात, वगैरे काहीं माहीत आहे काय? सराफाचा कांटा, कारकुनाची लेखणी हीं तुझ्या हातांत देऊन काहीं फळ आहे? तूं बेव्या नुसता टोणगा, तुझ्या बळाचा दुसऱ्यांनां उपयोग करून घ्यावा तेवढाच; तुझा तुला काहीं नाहीं!”—इत्यादि पांडित्य जर एखादे कागदी जवान वरील श्वेतद्वीपस्थापुढें करायला लागले, तर त्यानें काय उत्तर करावें बरें? त्यानें वरील कोटिकमास एका शब्दानेंहि उत्तर न करतां जात जातां वरील राजश्रींच्या कानशिलावर बंदुकीचा दस्ता चांगला पाडून दिला तर त्याला देवाच्या घरचा बोल आहे काय? तर वरच्यासारखेंच जवरदस्त उत्तर आजपर्यंत जी टारगी मंडळी भटांस ‘बैल’ झणणारी निघाली आहे त्यांसहि खरोखर पहातां पाहिजे. पण हें न्हावें कसें? विचारे बुधवारी पंचा लावणारे व भांग्या मास्तीच्या आश्रयानें रहाणारे अश्वचे मिथुक कोणीकडे; आणि बूट स्टॉकिंग चढवलेले आधुनिक रावसाहेब, राववहाबुर, नामदार ही राजदरबारी मंडळी कोणीकडे? आमची तिसऱ्या बुकांतील झण सर्वांच्या तोंडीं आहेच, कीं “कोठें ईद्राचा ऐरावत आणि कोठें शामभटाची तट्टणी!” तेव्हां अशा स्थितींत आजपर्यंत आमच्या देशांतील सर्व वेदमूर्ति ‘लोकहितवादी’ प्रभृति अर्वाचीन पांडितमंडळींच्या हातून होणारी पुण्यवृष्टि सनत सेव्रीत मुकाट्यानें राहिले यांत काहीं आश्चर्य नाहो!

याचको याचकं दृष्ट्वा श्रानवत् गुंरुरायते ।^१

अंक ७४-(१) भटांवर दुसरा आक्षेप. (२) भट आळशी. (३) पोशे. (४) दानधर्माच्या संबंधाने आक्षेप. (५) पाश्चात्य राष्ट्रांत भटांचें माहात्म्य.

१. भटांवर 'लोकहितवादी' प्रभृति मंडळीचा दुसरा एक जवरदस्त चार्ज असा आहे की, हे निवळ पोशे होत; इतरांनी श्रम करून जोडावें आणि या आळशी भटांनी पाटांवर चोहोंचा आंकडा ठोकून देऊन यथास्थितपणें हात मारून घ्यावा एवढेंच यांचें काम ! ही जवरदस्त कोटीहि आज तीस चाळीस वर्षे बिचाऱ्या भिक्षुकांवर अप्रतिहत चालू झाली आहे. भटांनी खाण्याखाली सारा देश फस्त करून टाकला, जिल्ह्यांच्या व साखरभाताच्या ताटांनी पेशवाई ठार बुडविली, भिक्षुकांनी सारा देश व्यापून चोहोंकडे आळसाची वृद्धि केली, गरीबांस नाडून हे त्यांचे डोके कधी वर होऊ देत नाहींत, व यामुळे दुष्काळांत लोक अन्नान्न करून मरतात, आंधळे, पांगळे वगैरे अनाथ लोकांस दानधर्म करावयाचा टाकून आमचे मूर्ख लोक रिकामटवळ्या भटांची मात्र सर्व प्रकारें भर करतात, कारखाने, विद्यालये, ग्रंथकारांस उत्तेजन वगैरे गोष्टी सुरू करायच्या सोडून देऊन आमचे लोक कोठें सहस्रभोजन घालतील, देवळें बांधतील, सदावर्तें सुरू करतील, याप्रमाणें आह्मी अलीकडे अगदी गाढव होत चाललों आहों,— इत्यादि पांडित्यप्रकार आज चाळीस वर्षे जो जो आपणास शहाण्या व सुधारलेल्या लोकांत लेखित आला, त्याच्या तोंडावाटे हरहंमेश बाहेर पडला आहे. त्यांतून आमच्या देशाच्या हात धुऊन पाटीस लागलेलें जें मिशनरी व वाटेमंडळ त्यांनीं तर 'आळशी व पोशे' भटांचा जो काहीं पाठपुरावा केला आहे तो काहीं पुसूं नये. 'Priesthood' ('भटभाई') 'Priestcraft' (भटांचा कावा), 'Priest-ridden land' (भटांनीं प्राप्त टाकलेला देश), 'Sleek & pampered priests' (पराचर-पुष्ट व सुखावलेलीं भट्टे),—इत्यादि शब्दपरंपरेची पाश्चात्य भटमंडळीच्या भाषणांतून व लेखांतून अगदीं रेलचेळ उडालेली नेहमीं आढळते. पण कां नये उडूं ? सारा देश मेंढवाडा करून सोडला असतां हि आमच्या परमोदार व दयाळू सरकारच्या डोळ्यांत जर आमच्या राजेराजवाड्यांचे चार शेंदाड शिपाई सलतात, हिंदुस्थानची संपत्ति आज शंभर वर्षे सारखी लुटति असतां हि म्याचेस्टरवाल्यांची जर अजूनहि इच्छा त्रम होईना, तर आमच्या घरीं क्षणास बसणारीं भट्टे व नदीवर क्रिया चालवणारे कारटे यांच्या पदरीं पडणारा प्रतिग्रह पाहून वेदशास्त्रसंपन्न ख्रिस्तलोकवासी डॉक्टर विल्सन साहेब अशा सारख्यांचा आत्मा कां बरें तळतळूं नये !

१. 'एका याचकाच्या दृष्टीस दुसरा याचक पडला पुरे कां लागलांच दोघे एकमेकांवर कुठ्याप्रमाणें गुरगुरायाला लागतात !'

असो; तर आतां वरील जबरदस्त कोटिक्रमांत खरेपणा कितपतसा आहे या गोष्टीच्या विचारास लागूं.

२. 'भट आळशी आहेत' हे शब्द आझी आज कितीक वर्षे ऐकत आलां आहों; पण आझांस तर वरील शब्दांचा उमज अद्याप चांगलासा पडत नाही हें आझांस प्रांजलपणें कबूल करणें भाग आहे. भट,—आणि आळशी ! ही विशेष्य-विशेषणांची संगति कोण कशी जुळवील तो जुळवो ! भटांच्या संबंधानें 'उपद्रवापी,' 'लटपटे' वगैरे निंदान्यजक विशेषणांचा प्रयोग केला असतां त्यांचा अर्थ मनांत भरण्यास मोठीशी पंचाईत पडणार नाही; पण 'आळसा'चें विधान त्यांच्याशीं कसें करावयाचें कोण जाणे ? जुन्या चालीचा जर भट घेतला तर त्याची दिनचर्या झटली झणजे दररोज तीन चार वाजतां पहाटेस उठावयाचें, सूर्योदयापूर्वीं आपले नित्यविधि सर्व आटपायाचे, मग साऱ्या दिवसभर आपला भिक्षुकीचा रोजगार पहावयाचा,—अमक्याच्या घरीं अमुक अनुष्ठान आहे, अमकी अमुक व्रतवेकल्यें करते आहे, गोमाजी वसंतपूजा करताहेत, सोमाजीच्या घरीं मंत्रजागर आहे. इ० इ० इ०—मग या साऱ्या उलाढाली करून राहिलेल्या वेळांत वैदिक ग्रंथांची स्वतः अवृत्ति करायाची, विद्यार्थी पढवायाचे, ग्रंथ लिहावयाचे, मोठमोठ्या इष्टींपासून तों बारक्यासारक्यापर्यंत साऱ्यांची समजूत करून घ्यावयाची, वगैरे;—मग इतक्या खटाटोपांत ज्यांचा जन्म जावयाचा ते पुनः 'आळशी'च ! या महाराष्ट्र देशांत नवे प्रभु झाल्यापासून आमच्या जन्ममार्षेतील शब्दांनीं अगदीं ताळच टाकून दिला असल्यास नक्के ! एरवीं वरील शब्दांचा भटांच्या संबंधानें एवढा विपरीत अर्थ कसा व्हावा हें आझांस कळत नाही.

आतां आमचे प्रातिपक्षी कदाचित् झणतील कीं, केवळ अक्षरशः जरी वरील विशेषण भटमंडळास लागू न पडलें तरी मंडूकवत् निरंतर निरर्थक आक्रोश करीत वसणारी व वेड्यासारखे कांहीं तरी चाळे करण्यांत जन्म घालवणारी जी महामूर्ख मंडळी तीस 'आळशी' झणण्यास काय फिकीर आहे ? 'उद्योग' झणजे 'सदुद्योग' असा अर्थ घ्यावयाचा हें उघड आहे, मग निरर्थक उद्योग करणारास 'उद्योगी' कोण झणेल ?—कोटी खरी आहे, पण तीं इतकाच विचार अगोदर करावाचा कीं, आमच्या रावबहादुरांसारख्यानीं वेदविद्या व ब्राह्मणधर्मातील सर्व अनुष्ठानें निरर्थक ठरविलीं झणजे तीं तशीं लागलींच झालीं कीं काय याचा मात अंमळ विचार करणें जरूर आहे. 'लोकहितवादी'नीं नाना फडनविश्वास बेवकूब ठरवला, व न्यायमीमांसादि शास्त्रांत निष्णात असणाऱ्या साऱ्या मंडळींस एका तडाक्यासारसे महामूर्खांत निवडून काढले, या जबरदस्त कोट्या त्यांच्या कितपतशा अंगावर आल्या हें मागे वाचकांस कळेलच आहे; मग आरोपी नंबर तीन जो भटें तीं तरी आमच्या नामदारांच्या पिंज-

न्यांतून सुटणार नाहीत हा कोणी भरंवसा धरावा ? मागील दोन प्रकरणीं जर रावब-
दुरावा फेसला अगदीं रद्द करून टाकून आरोपींची क्षमा मागून त्यांची संभावनापूर्वक
वोळवणी करावी लागली, तरी हल्लीं कोर्टासमोर असणाऱ्या वेदमूर्तीच्या विरुद्ध तरी
भरपूर पुरावा असेल याबद्दल कोणी खातरजमा करावी ! तर चारी वेद व सहा वेदांगें
हीं सर्व निवळ केरकचरा होत, मोक्षमूळरप्रभृति पाश्चात्य वैदिक हे 'शहाण्याचे सुडके
आणि गाढवाचे चुलते' होत, आमचे नेहमींचे स्नानसंध्यादिक सर्व विधि निवळ पोर-
खेळ असून ते ज्यांनीं आझास आज हजारों वर्षे लावून दिले ते वरील 'चुलत्या'चेच
राखे बंधु होत, इत्यादि अनेक सिद्धांतांवर आमचे नामदारसाहेब आपलीं मिनिटें
जगजाहीर करीत तोंपर्यंत बिचाऱ्या आरोपींस गटारयंत्राचा रस्ता खुला करून दिला
असतां त्यांत काहीं गैरशिक्ष प्रकार होणार आहे असें आझास वाटत नाही !

अलीकडे इकडे अर्थशास्त्राचीं मूलतत्त्वे लोकांस काहीं समजून लागल्यापासून
'आळशी' या शब्दाची एक नवी मीमांसा निवाली आहे. 'आळशी' कोणास ह्मणावें ?
—तर ज्याचा श्रम अनुत्पादक होय, त्यास. मनुष्याच्या निर्वाहाला उपयोगी ज्या
वस्तु—ह्मणजे अन्नवस्त्रगृहादि—त्या ज्यांच्या हातून निर्माण होतात त्या लोकांचे श्रम
उत्पादक होत; बाकी इतर धंद्याचे सर्व लोक ही कोटी अनुत्पादक श्रमवाल्यांची. तेव्हां

१. 'उत्पादक' [productive] व 'अनुत्पादक' [unproductive] श्रम ह्मणजे
काय याची कांही कल्पना आमच्या वाचकांस वरील प्रसंगोपात्त विवेचनावरून होईलच; पण
प्रस्तुत निर्यावर पूर्ण विवेचन ज्यास पाहिजे असेल त्यानें आमच्या वडिलांचा 'अर्थशास्त्रपरि-
भाषा' हा ग्रंथ पहावा. सदरील ग्रंथाच्या तिसऱ्या भागांत वरील विषयाचें निरूपण केलेलें
आहे. वरील हवाला देणें हा पुष्कळ अंशीं थट्टेचाच प्रकार होणार आहे हें आक्षेप समजतो;
पण जर कोणी जुन्या पुस्तकाचे संग्राहक असले तर त्यास वरील माहितीचा उपयोग घड-
ण्याचा कदाचित् संभव आहे ! येथें प्रसंगवशात् आमच्या शहाण्या विद्याखाल्यास व मोडळीस
आलेल्या ग्रंथोत्तेजक मंडळीस एक सूचना करावीशी वाटते. ती एवढीच कीं, रा० सा०
सीताराम विश्वनाथ पटवर्धन बी० ए० कृत 'उजळणीचें पुस्तक' किंवा 'साथें आश्वलायनसूत्र'
अशासारख्या विचित्र पुस्तकांचा जो पुरस्कार त्यांनीं आरंभला आहे, त्यापेक्षां यापूर्वीं
अनेक चांगले चांगले ग्रंथ होऊन गेले असून ते जे राम ह्मणण्याच्या बेतांत आले आहेत त्यांज-
वर थोडासा संजीविनीचा प्रयोग झाला असतां देशाचें फार कल्याण होणार आहे. मेहेरबान
चाटफील्ड साहेब यांस 'उजळणीचें पुस्तक' हा मोठा अमोलिक ग्रंथ वाटत असेल तर त्यांनीं
तो रचणाऱ्या विद्वन्मर्णाची खाजगी रीतीनें पाहिजे असल्यास हवी तेवढी संभावना करावी;
पण देशाचा पैसा ह्मणून जो त्यांच्या हवालीं विश्वासानें केलेला असतो त्याची अशी झोटीग-
पाच्छाई करण्यास त्यांस अधिकार आहे असें आझास वाटत नाही. त्याप्रमाणेंच नामदार
देशमुख साहेब यांनींहि 'आश्वलायन सूत्रांवर ग्रंथोत्तेजक मंडळीच्या पसंतीची छाप बेलाशक
ठोकून देण्यापूर्वीं वाचक मंडळींच्या अभिरुचीविषयी कांहीं तरी कांय मनांत बाळगावी हें
आझास रास्त दिसतें. आठ वर्षांच्या पोरीला ऐशीं वर्षांचा कोंवळा वर पाहून दिला असतां

या अनुत्पादक कोटींतले अगदीं अग्रगण्य झटले झणजे आमचे भिक्षुक होत. मग ते 'आळशी' कसे नव्हेत ?—ठीक आहे; हीहि कोटी दयानंदजींच्या परिभाषेप्रमाणें 'ठीकसे ठीक' जुळते ! आतां तांत 'जुत्ती' कितपतशीं दृष्टीस पडते तेवढी मात्र पाहूं.

आतां प्रथमतः ही गोष्ट तर कोणासहि कबूल करणें भाग आहे, कीं 'उत्पादक' या शब्दाचा मुख्यार्थच जर घेतला, तर आमचा दशप्रंथी भिक्षुक निवळ अनुत्पादक कोटींतलाच खरा. कां कीं, मोठा घनान्त वेद झटला झणजे कांहीं गिरणांतल्या गारखे कापडाचे गट्टे तयार होऊन पडत नाहींत, किंवा भटारखान्यांतल्याप्रमाणें खाद्यसमृद्धि निष्पन्न होत नाहीं. उलटे वरील श्रम हे कंठशोषफलक मात्र होत. तेव्हां या रीतीनं पहातां भटांवर 'आळशी'पणाचा छाप ठळकठळीत वसतो खरा ! पण ही मीमांसा होतां होतां केवढी व्यापक होणारी आहे याचा मात्र आमच्या प्रतिपक्ष्यांनीं विचार केला पाहिजे. एकदां का भट हे वरील विशेषणाच्या टप्प्यांत आले, झणजे मग आमचे नामदारसाहेब, त्यांचे धर्मगुरु दयानंदजी, त्यांचे नेकनामदार खाविंद गवर्नर साहेब व सारें कौंसल, हिंदुस्थानांतील दोन लाख फौज, सारे छोटे वडे आफिसर वगैरे किती मंडळी एका दावणींत गोंविली जाणार आहे याचा कांहीं सुमार नाहीं ! नाहीं झणायाला वरील कोटींतून शेतकरी, कोष्टी, खादिक, पाणके, पण्यन्निया, वगैरे कांहीं निवडक मंडळी मात्र काय सुटेल तेवढी सुटेल. बाकी झाडून सारी मंडळी 'आळशी व पोशे' मंडळींत सामील होणार. मग हें जर आमच्या राववहादुरांस पतकरत असलें, तर आमच्याकडून कांहीं एक हरकत नाहीं. आज चाळीस वर्षे देशोन्नतीच्या कामाला कायावाचामनेंकरून झटलेले 'लोकहितवादी', व दररोज सकाळीं दुधाची चरवी रिचवून धर्मोन्नत्यर्थ अस्खलित वाक्प्रवाह चालवणारे दयानंद स्वामी वगैरे खाशी मंडळी जर आमच्या भटांस सोबतीला मिळाली तर मग आणखी काय पाहिजे ?

तेव्हां वरच्यापैकीं कोणत्याहि तऱ्हेनें पहातां भटांवर 'आळशी'पणाचा आरोप यथास्थितपणें स्थापित होत नाहीं. आतां वरील मंडळी ही देशाच्या बुडणुकीस कितपत कारणीभूत होय याच्याविषयीं विचार करूं.

३. कोणाहि व्यक्तीवर किंवा वर्गावर वरील आरोप लागू पडण्यास मुख्यतः ही गोष्ट सिद्ध झाली पाहिजे कीं, विवक्षित व्यक्ति किंवा वर्ग यांच्याकडून कोणतीहि कामगिरी होत नसून कुटुंबावर किंवा राष्ट्रावर त्यांच्या पोषणाचा व्यर्थ बोजा मात्र तिला जितपत आनंद होण्याचा संभव आहे, तितपतच आमच्या देशांतील कोंवळ्या वाचकांच्या हातीं राववहादुरांनीं सजवलेल्या आश्रलायन बोवांची दाढी लागली असतां होणार आहे हें उघड आहे ! तर सदरील मंडळीच्या अधिपतींनीं आपली जरठ अभिरुचि पक्कीकडे ठेवून वर्गगोदारांच्या पैशाच्या मोबदला अंमळसा कोंवळा मारू त्यांस पोंचता होण्याची तजवीज केली असतां बरें असें आझांस वाटतें !

पडतो. 'पोशे'पणाचें हेंच लक्षण होय हें उघड आहे. आतां आमच्या देशांत जो भिक्षुकवर्ग आहे त्याच्याविषयी जर विचार केला, तर कोणाच्यानें असें सिद्ध करून देवेल काय, कीं, ते मुळांच काम करीत नाहींत, किंवा निदान अगदीं थोडें काम करून देशांतील संपत्तीचा वांटा मात्र ते मोठा उपटतात ? वरील दोन्ही विधानें भटांच्या संबंधानें करणें झालें ह्यागजे अंमळ जडव जाईल असें वाटतें. पहिलें विधान तर किती शुद्ध आहे य.विषयीं नुसतें वर लिहिण्यांत आलेंच आहे, यास्तव त्याजवर आणखी लिहिण्याची जरूर नाहीं. तर आतां दुसरें विधान कितपत यथार्थ होणार आहे तेवढें पाहूं ह्यागजे झालें.

आमच्या देशांतील भटांकडे आज अनादिसिद्ध कोणती कामगिरी चालत आली आहे, व ती ते आजपर्यंत कोणत्या रीतीनें वजावीत आहेत याविषयीं यापूर्वीं आझीं उद्ब्रंख केलेलेच आहेत. ते लक्षांत आणले असतां, व भिक्षुकांस सामान्यतः प्राप्ति कितपत होत असते याचा विचार केला असतां, राववहादुरप्रभृति मंडळींचें आज इतकीं वयें जें त्यांच्यावर पांडित्य चालू आहे त्यांत कितपत यथार्थता आहे हें कोणाहि समजस व न्यायी मनुष्याच्या लक्षांत आल्यावांचून रहाणार नाहीं. मोठा उत्कृष्ट वैदिक घेतला, तर तो आपल्या विद्येंत पुरा होण्यास त्यास किती काळ लागत असेल, व किती श्रम पडत असतील, या लहानशा गोष्टींचा आमच्या नामदार साहेबांनीं कधीं विचार केला आहे काय ? जर केला असेल, तर वरील श्रम एका पारज्यांत घातले आणि सभेची दक्षिणा, स्वभाकाराची प्राप्ति, निरनिराळ्या याज्ञिकांतली किफायत, अनेक व्रतांत निष्पन्न होणारे अन्नप्राप्ति, इत्यादि अनेक कलमें दुसऱ्या पारज्यांत दाखल केलीं, तर कोणत्या वाजूला दांडी झुकेल बरें ? फार दूर कशाला, आझी 'लोकहितवादी'सच खुद्द असें विचारण्याची परवानगी घेतों कीं त्यांनीं ए. बी. सी. ला आरंभ केल्यापासून आजपर्यंत जो अभ्यास केला व आजतागाईत त्यांस जो द्रव्यलाभ झाला यांचें परस्पर प्रमाण घातलें असतां तें कितीका वैदिकांच्या संबंधानें लागू पडेल ? प्रस्तुत ग्रंथकर्त्यांस इंग्रजी भाषेचें व इंग्रजी स्मृतींचें अध्ययन करण्यास जो अडाट करावा लागला असेल त्यापेक्षां भटांस कमी श्रम पडतात असें कोणाच्यानें ह्यागवेळ काय ? मग आजपर्यंत असा कोणता दशग्रंथी भिक्षुक आढळला आहे, कीं ज्याचा इतकाम आमच्या ऑनरेबल साहेबांच्या शर्तांशाला तरी उतरेल ? आमच्या राववहादुरांनीं ब्राह्मणांच्या 'भिक्षेच्या सनदे'ची जागोजाग टक्काळी केली आहे, व त्यांच्या 'शक्कर और पूरी'वाल्या सद्गुरूंनीं शेंकडों वेळां 'सव टक्का बनानेकी बात है' हाणून एतद्देशीय भिक्षुकवर्गाचा

१. दधानंदर्जांच्या व्याख्यानंत पुढील गंमतीचा श्लोक आढळतो—

“ब्रह्मोवाच— टका धर्मैष्टका कर्म टका हि परमं पदम् ।

यस्य गृहे टका नास्ति हाटकाटककयते [?] ॥ ”

उपहास केलेला आहे, त्याप्रमाणेच पाद्री व बाटे मंडळीहि भटांची टर उडवून 'आका-
शांतील वापास' संतुष्ट करण्याची संधी कधी फुकट जाऊं देत नाही; पण चारगटपणा
सोडून देऊन खऱ्या निःपक्षपात बुद्धीनें जो प्रस्तुत प्रकरणाचा विचार करील, तो खरं
'पोशे' कोण याचा चोख निकाल तेव्हांच करील याविषयी आझांस बिलकूल संदेह
वाटत नाही.

पण या ठिकाणीं आमच्या प्रतिपक्षांचा असा कौटिक्रम निघण्याना संभव
आहे कीं जरी वेदपठनाचे श्रम व 'कनिंघमकृत सटीक पुराव्याचा आक्त' किंवा
'पोलिसचिंतामणि' वगैरे ग्रंथ झोडण्याचे श्रम हे परस्पर तुल्य होत असे घटका
भर कबूल केलें, तरी पहिल्यांत व दुसऱ्यांत व्यवहारदृष्ट्या किती फरक आहे
हें लक्षांत आणायला नको काय ? नुसत्या श्रमाचाच विचार करून काय फळ
आहे ? श्रमाबरोबर त्याच्या उपयुक्तेचाहि पण विचार करणें जरूर आहे. रस्तो-
रस्तीं पुष्कळ वेडे रात्रंदिवस फिरत असतात, झणून त्यांची व 'पोलिसचिंतामणि'
खिशांत घालून गस्त करणाऱ्या पोलिसांची बरोबरी करतां येईल काय ? पोलिसास सरकार
पगार देतें झणून वरील फिरत्या वेड्यांसहि दिला असतां चालेल काय ?—ठीक आहे.
येथवर वरील कोटी आझांस प्राह्य करणें भाग आहे पण तींत एकदोन मोठ्या गोष्टींच्या
संबंधानें अगोदर थोडासा विचार होणें जरूर आहे. एक गोष्ट तर ही कीं, आमचा
वेदराशि व कनिंघम यांची जी वर सांगड घालून दिली आहे ती सर्व प्रकारें बरोबर
नाहीं. कनिंघम आपल्या अध्येत्यास या लेकीं फळणारा आहे, झणजे वरील 'आक्त'
पाठ केला असतां त्याचा तावडतोव उपयोग होण्यासारखा असून तो उपयोग दृष्टहि
आहे. वेदराशीची तशी गोष्ट नाहीं. त्याच्या पठनाचें फळ येथें कोटीत किंवा बाजा-
रांत दृष्टीस पडणारें आहे असें नाहीं. तें आहे अदृष्ट, झणजे परलोकीं मात्र तें गोचर
होणार !^१ मग असें जर आहे, तर वरील दोन ग्रंथांची उपयुक्तेच्या संबंधानें परस्पर
तुलना होणार कशी ? दुसरी गोष्ट अशी कीं, अलीकडे सोशियलिस्ट व निहिलिस्ट
या मंडळ्यांनीं ईश्वर, येशू ख्रिस्त, बायबल वगैरे सब झूट झणून सारेंच जसें एका सपा-
ल्यासरसें झुगारून दिलें आहे, तसाच प्रकार जरी आमच्या रावबहादुरप्रभुति अर्वाचीन
ऋषींनीं साऱ्या प्राचीन ग्रंथांच्या व आचारविचारांच्या संबंधानें केला असें समजलें,
तरी जोपर्यंत वरील शून्याकार आमच्या देशांत साक्षात् झाला नाहीं, तोपर्यंत भटांचें

वरील स्मृतिवचन आमच्या परमहंसांनीं कोटून चोंचांत धरून आगलें असेल तें असो !
आझांस तर असा संशय येतो कीं, हें त्यांच्याच स्वतःच्या 'गडबडाध्यायां'ताल नसेल ना ! !

१. वेदपठनाचें साफल्य पुढच्यासारख्या वचनांवरून व्यक्त होतें—

कुक्षी तिष्ठति यस्यान्नं वेदाभ्यासेन जीयते ।

कुलं तारयते तेषां दश पूर्वान् दशापरान् ॥

वेदपठन व गर्दभांचें गांधर्व हीं दोन्ही सारखीं होत असें ह्यणण्यास कोणासहि अधिकार नाही. जोपर्यंत आमच्या नामदार साहेबांनीं कुस्तुतुनिया शहराचा स्थापक कागस्टंटाइन बादशाहा याच्याप्रमाणें सद्धर्मप्रतिपादनार्थ एखादा पवित्र आवट सरकारी कौसलानून पसार करून सान्या देशभर फडकवून दिला नाही, आणि शंखासुर व सुलतान महंमद या दोघांचा अवतार घेऊन दशप्रथांचें व तेहेतीस कोटी देवांचें कांडात काढलें नाही, तोपर्यंत त्यांनीं आपलीं खाजगीं मते आपलीं आपल्यापाशींच गुंडाळून ठेवावीं हें वरें. मदरील मनें जेव्हां लोक स्मृतींच्या जागीं मानूं लागतील तेव्हां अर्थातच भटांच्या वेदपठनास कोणी विचारणार नाही, व वरील कामगिरीवद्दल देशांतील पैसा त्याजकडे गेला असतां अन्याय होईल. पण वरील मन्वंतर पूर्णपणें अमलांत येईपर्यंत आजपर्यंत चालत आलेल्या प्रवृत्तीप्रमाणेंच सर्व गोष्टींचा विचार करणें जरूर आहे.

तेव्हां ब्राह्मणांचा तिसरा वर्ग जो भटांचा त्यांच्या तर्फेनें एकंदरीत आह्मी असें ह्यणतां कीं, त्यांच्यावर आजपर्यंत अवीचीन विद्वन्मंडळानें जो आळसाचा व पोशेपणाचा आरोप विनदिकृत ठेऊन दिलेला आहे तो अगदीं शुष्क आहे. वरील दोन्ही विशेषणें त्यांजवर विलकूल लागू होत नाहींत. तीं त्यांजवर उगीच जर ठोकून द्यावयाचीं असतील तर तीं त्यांच्या प्रतिपक्ष्यांस मात्र विशेष यथार्थत्वांनं लागू होणार आहेत. घनान्त वेद ह्याला असूनहि जर भट आळशीचा आळशीच रहाणार, तर मग आमच्या युनिव्हर्सिटींतला एम.ए.हि कां आळशी होणार नाही ? समग्र वेदवाणी वश झाली असतांहि एतेद्देशीय भिक्षुकांची 'भिक्षेची सनद' जर आमच्या फाकड्या विद्वानांच्या डोळ्यांत खुपते, तर आमच्या चिरंजीवांस अस्सिस्टंट कलेक्टर करा, आह्मांला एखाद्या बड्या नेटिव संस्थानांत कारभारी करा, हे हक्क सांगणें तरी किती अप्रयोजक होणार आहे वरें ? वरील भिक्षुकी 'सनदे'वर आमचे कितीसे वेदमूर्ति आजपर्यंत गळ्वर होऊन वसले आहेत ? 'सब टक्का वनानेकी बात' ह्यणून देशहितार्थ हळहळणारे जे दयानंदजी ते कधीं असा विचार करतात काय, कीं संध्याकाळच्या शिळोप्याच्या वेळीं चार घटका वडवड केल्यानें जर दररोज दोन रुपये लंबे करण्यास हक्क पोंचतो, तर दहा दहा वारा बारा वर्षांच्या घोकंपट्टीस क्षणाचें आमंत्रण व पावलीभर दक्षिणा ह्यणजे मोठी लयलूट झाली नव्हे ! पण अशासारख्या कोट्या किती उषड असल्या तरी त्या वरील जगद्वृत्त्या 'जुक्ती'स सर्वथा अगम्यच होत, निःसार जल तेवढें टाकून देऊन तन्मिश्रित दुग्धाचा स्निग्ध अंश तेवढा ग्रहण न केला, तर मग 'परमहंस'त्व तें काय ! !

'लोकहितवादी'नीं आजपर्यंत आमच्या लोकांचा सुखपणा जो अनेक प्रकारें वर्णिला आहे त्यांत शेंकडां नेळां असा कौटिकम आणला आहे कीं, आमच्या जुन्या लोकांस

पैसाचा व्यय कसा करावा हें बिलकूल करत नाही, व त्यामुळे आज आमचा देश इतक्या खराबीस येऊन पोचला आहे. शहाणपणाचा व्यय झटला ह्याने कारखाने काढवे, दवाखाने घालवे, शाळा स्थापव्या, पुस्तकालये सुरू करावी, नवीन ग्रंथकारांस उत्तेजन द्यावे, पण आमचे जुने टोणपे वरच्यापैकीं एकाहि गोष्टीकडे एक छदामहि खर्चणार नाहीत, तर करतील काय ? जिऊन तिकडून ब्राह्मणाची भर करतील. सहस्रभोजनें, देवालये, यात्रा, सदावर्ते इत्यादि अनेक मूर्खपणाच्या वाटांनीं पैसे उधळून टाकतील ! आतां हा जो जुन्या गृहस्थ व भिक्षुक मंडळीवर नामदार साहेबांचा भडिमार सतत उडत असतो, तो वस्तुतः पहातां एका अंशीं खरा आहे हें कोणासहि कबूल करणें भाग आहे. आमच्या लोकांत दातृत्वाविषयींच्या कल्पना फार विलक्षण आहेत, आणि पात्रापात्रत्वाचा विचार व मितव्यय या दोन्ही गोष्टींत त्यांची समजूत जशी असावी तशी नाही. पण ज्या प्रवृत्ति आज हजारों वर्षे सारख्या चालू आहेत त्या रावबहादुरप्रभृति मंडळीस आज आवडेनाशा झाल्या, ह्यानून लागलीच लोकांनीं एका क्षणांत सोडून द्याव्या ना ! मोठमोठ्या सुधारलेल्या राष्ट्रांतहि लोकांचा एकेक ग्रह नाहीसा व्हायला किती काळ लोटत असतो हें रावबहादुरांस माहीत नाही काय ? गुलामांचा व्यापार या विषयावर इंग्लंडांत किती वर्षे चर्चा चालली होती बरें ? आणि त्यांतून अजूनहि वरील राक्षसी व्यापार ह्याने वाईटच अशाविषयीं तरी सर्वांची खात्री होऊन चुकली आहे काय ? अमेरिकेंतलें परवांचें भयंकर युद्ध कोणास आठवत नाही ? तर सहस्रभोजनांत शेंकडों रुपये एकदम फत्ता करून टाकण्याचें सोडून तेच रुपये ग्रंथोत्तेजक मंडळीला देणगीच्या रूपानें दिले असतां त्यांत किती अधिक श्रेय आहे ही कल्पना आमच्या जुन्या मंडळीच्या डोक्यांत एकदम न शिरली तर त्यांत नवल कसचें ? व याबद्दल भटांच्या नांवानें खडे फोडण्यांत काय हाशील आहे ? त्यांतून आमच्या नव्या मंडळीनें तरी जुन्या खोडांस सुधारलेल्या समजुतीच्या संबंधानें जर कांहीं उदाहरणें घालून दाखविलीं असतीं तर इकडून तरी बोलायास कांहीं जागा झाली असती. पण असा तरी प्रकार आजपर्यंत कोणता दृष्टीस पडला आहे ? नाही ह्याणायला एवढें मात्र झालें आहे कीं, सहस्रभोजनांत जो पैसा खर्ची पडायचा तो विलायती कलांच्या उत्तेजनार्थ गेला आहे; देवालयांत जो मुरून जावयाचा तो प्रार्थनामंदिरांत किंवा दयानंदजींच्या धीशक्करेंत चूर झाला आहे; आणि विष्णुपदांत जो ठार बुडून जावयाचा तो लंडनांतल्या हॉटेलांत म्लेंच्छरमणीच्या सवें अनंगोत्सव भोगण्यांत खलास झाला आहे !

येथवर एतद्देशीय भिक्षुकवर्गाच्या तर्फेनें आझीं केलेली तरफदारी ही केवळ येथल्या येथेंच जी स्थिति आढळते तिच्याच संबंधानें केली. आतां आपला देश सोडून जर आपण अंमळ बाहेर नजर केली, तर इकडून प्रस्तुत प्रकरणीं कितपत पुरावा

मिळण्यासारखा आहे व तो कोणत्या तऱ्हेचा आहे याविषयी थोडासा विचार करू.

४. कोणत्याहि देशांतली स्थिति आपण लक्षांत आणली किंवा कोणत्याहि धर्मातील मतांचा विचार केला तर आपणास असें आढळेल कीं, दातृत्वाचें माहात्म्य कोणत्याहि राष्ट्रांत वर्णिलेलें नाहीं किंवा त्याविषयी कोणत्याहि धर्मांत आज्ञा नाहींत असें नाहीं. अगदीं अज्ञान राष्ट्रांत सुद्धां अतिथीचा सत्कार,^१ विपन्नावर दया करणें, धर्मनिष्ठ लोकांच्या द्वारे ईश्वराराधन, वगैरे प्रकार चालू असल्याविषयी आढळतें. मनुष्य स्वभावतः स्वार्थेकपर असल्यामुळे त्याची बुद्धि आपलें जें आहे तें आपल्यापाशीं ठेवावें, किंबहुना संधी सांपडल्यास दुसऱ्याचेहि लुबाडावें, अशा प्रकारची असते. ही बुद्धि अत्यंत निंघ व अनर्थकारक होय हें उघडच आहे. तेव्हां सर्व धर्मप्रवर्तकांनीं आपापल्या राष्ट्रांतून वरील कुत्सित मनोवृत्तीचा जितका संकोच होईल व तद्विरुद्ध जी औदार्यबुद्धि तिचा जितका विकास होईल तितका होण्याची तजवीज केलेली आढळते. आमच्या देशांत प्रतिग्रहाचे मालक जसे भट हे होत, त्याप्रमाणेंच मुसलमानांत फकीर आहेत, व ख्रिस्ती धर्मांत पाद्री आहेत. त्यांतून सदरील अंकावरील अवतरणास अनुसरून जें मिशनरी मंडळ आमच्या भटांवर नेहमीं प्रहार करीत असतें, त्याचा स्वतःचा चरितार्थ कसा चालत असतो याबद्दल तें कधींच क्षणभराहि विचार करीत नाहीं हा थोडा चमत्कार आहे असें नाहीं. पण इसापनीतींतील 'पक्षपाती न्यायाधीश'प्रमाणें आपल्या पदरांत माप ध्यावयाचें तें एका पारड्यानें व दुसऱ्याच्या पदरांत घालायाचें तें दुसऱ्या पारड्यानें ही सामान्यतः जगांतली रीत आहेच; मग येथल्या मंडवाड्यांतलीं लाडकीं कोंकरें तरी वरील नियमास अपवाद कां आणतील?

५. त्यांतून इंग्रज लोकांचे एकनिष्ठ भक्त जे आमचे रावबहादुर त्यांनीं खुद्द इंग्लंडांतच भिक्षुकीचा प्रकार कोणत्या तऱ्हेचा आढळतो याविषयी कधीं लवमात्राहि विचार केला नाहीं हें मोठें आश्चर्य आहे. वरील विचार जर ते करते तर त्यांची लेखणी येथील भटांवर इतकी चरचरीत चालती ना! कां कीं, साऱ्या सुधारणेंत पूर्ण झटलें ह्मणजे युरोपखंड, आणि त्यांत सुधारणेचा ऐन अस्सल गाभा झटला ह्मणजे इंग्लंड देश; पण या गाभ्याच्या आंत जों डोकावून पहावें तों कांहीं चमत्कारिकच स्थिति आढळते. नामदार साहेबांच्या तत्त्वज्ञानाचा महार्हासद्धांत जों भटांच्या संबंधानें अदत्तपणा व

१. अतिथीच्या सत्काराविषयी आमच्या धर्मांत कशा आज्ञा आहेत हें बहुधा एथें सांगायला नकोच. वैश्वदेवानंतर चवाठवावर घटकाभर उभें राहून आगतुक (एकाएकी येणाऱ्या) अतिथीची मार्गप्रतीक्षा करावी आणि नंतर अन्नग्रहण करावें हा गार्हस्थ्याचा धर्म होय हें सर्वप्रसिद्धच आहे. अगदीं अडाणी राष्ट्रांतील पद्धति पहाणें असल्यास प्रसिद्ध काव्य 'लेडी ऑफ दि लेक' याचा पांचवा सर्ग पहावा. स्कॉटलंडच्या वेषधारी राजास त्याच्या शत्रू-कडून कोणत्या तऱ्हेचा पाहुणचार मिळाला तो त्यावरून लक्षांत येईल.

भटांचा द्वेष या दोहोंपैकीं एकहि गोष्ट वरील ठिकाणीं निदर्शनास येत नाहीं. एखादा 'लोकहितवादी'चा शिष्य 'निबंधसंग्रह' खाकोटीस मारून महापुण्यभूमी जें श्वेतद्वीपक्षेत्र तेथें जर गेला, तर तेथल्या तीरावर पाऊल ठेवल्याबरोबर त्याच्या चित्ताला मोठा संतोष होईल कीं, "आतां बरीक परात्रास सोकवलेलों जां द्वाड भटें त्यांच्यापासून मी अगदीं मुक्त झालों, ज्या अत्यंत धन्य देशास आज माझे पाय लागले तेथील लोक असे बहादुर आहेत कीं, ते भटांच्या काव्याला कधीं भुलणारे नव्हेत; ज्यांनीं खुद्द आपल्या राजांचाहि मुलाजा ठेवला नाहीं ते दुबळ्या भटभिक्षुकांस मीठ घालतील कीं काय? ही गोष्ट कधींहि घडायची नाहीं!" याप्रमाणें मोठी उमेद बाळगून वरील महापंडित इंग्लिस्तानांत प्रवेश करील; पण त्यास लवकरच आढळेल कीं, दुर्वासाच्या मागें लागलेल्या सुदर्शनाप्रमाणें भटांचा पाठपुरावा हा आपला जेथें तेथें आहेच! 'आर्गांतून निघालें आणि फुपाट्यांत पडलें' या ह्याणींचा अनुभव वरील भटवस्तु गृहस्थास येईल; अथवा खरें झटलें तर फुपाट्यांतून निघून भर आर्गांत जाऊन पडलों असेंहि त्यास वाटे! विलायतेच्या संबंधानें वरील ह्या उलटी लागू करण्याचें कारण पुष्कळांस माहीत असेलच कीं, भिक्षुकमंडळीचा उपद्रव इंग्लंडास मुळीच नाहीं, किंवा धर्मभोळ्या हिंदुस्थानाहून कमी आहे, असा प्रकार अगदीं नाहीं. तर उलटें असें मात्र आहे कीं, तिकडे जें भटांचें बंड आहे त्याच्या पासंगालाहि इकडेचें पुरायाचें नाहीं. तिकडेच्या अगदीं कनिष्ठ प्रतीच्या भटास जी प्राप्ति असते ती इकडे मोठ्या पटीच्या भिक्षुकासहि होत नाहीं. पहा कीं, इकडे साऱ्या दिवसभर उपद्रवाप करून वर्षाच्या काठीं शेंदोनेशें रुपये मिळाले ह्याणजे बोक्यावरून पाणी गेलें अशीं इकडेचीं बिचारीं 'भटें' कोणीकडे; आणि दशमांशभुक्^१ विलायती गोरे भट कोणीकडे! तसेंच दररोज प्रहरभर कंठशोष करावा तेव्हां शेर दोनशेर तांदुळांचे धनी होणारे आमचे पुराणिक कोणीकडे आणि लॉर्ड होऊन वरच्या पार्लमेंटांत बसणारे विलायतेतील सरदारी भिक्षुक कोणीकडे! आमच्या साध्याभोळ्या देशास पाश्चात्य तत्त्वज्ञानी 'priestrid-den'(भटांनीं खोगीर ठेवलेला)असें पुष्कळ वेळां विशेषण जोडतात; पण आह्मांस खास

१. आमच्या प्राचीन धर्मशास्त्राप्रमाणें राजा हा षष्ठांशभुक् होय ह्याणजे त्यानें जमीनीच्या उत्पन्नाचा सहावा भाग घ्यावा. विलायतेतील पाद्री आपल्या खात्याकडे काळीच्या वसुलाचा दहावा हिस्सा ओढतात. यास इंग्रजींत 'टैथ' (tithe) ह्याणतात. सदरील प्रकरणासंबंधी कांहीं माहिती थोडक्यांत हवी असल्यास ती मराठी कमिक पुस्तकांत 'इंग्लंडवर्णन, प्रकरण आठवें, धर्म व धर्मखातें' या धड्यावरून मिळण्यासारखी आहे. त्यांतील पुढील मजकूर प्रस्तुत विषयास विशेष उपयोगाचा आहे—

"धर्माध्यक्षांच्या निर्वाहासाठीं भूमीच्या उत्पन्नाचा दहावा हिस्सा योजिला आहे, आणि बहुतेक प्रत्येक विभागांत देवळाजवळ रहाण्यास घर व कांहीं जमीन धर्माध्यक्षांस मिळते,"

वाटतें कीं, विलायती भट आमच्या नेटिव भटांस हजार वांट्यांनीं बरें ह्मणवितील. इकडे हिंदुस्थानांत कोणीं आजपर्यंत धर्माचें एक स्वतंत्र खातेंच ह्मणून कधीं ऐकलें आहे काय? पण आमच्या राज्यकर्त्यांच्या सुधारणाप्रमुख देशांत आज अनादिसिद्ध कालापासून 'चर्च' (धर्मखातें) आणि 'स्टेट' (राज्यखातें) हीं दोन्ही खातीं अगदीं बरोबरीने चाललीं आहेत. गृहस्थांमध्ये जशा छोट्या अधिकारांपासून तों अमीर-उमरावींच्या पदव्यांपर्यंत क्रमाक्रमानें पायऱ्या आहेत, त्याप्रमाणेंच भटभिक्षुकांतहि छोटेलानी उपदेशकापासून तों बिशप, आर्चबिशप यांच्यापर्यंत सारखी अधिकारपरंपरा आहे. मुलकी व लष्करी खात्यांत जसे प्रतिवर्षीं लोक परीक्षा देऊन शिरतात, त्याप्रमाणेंच धर्मविषयांत परीक्षा देऊन दरवर्षीं नवीन मंडळी धर्मखात्यांत शिरते. आतां या धर्मखात्याच्या मंडळींस देशाची एवढी कामगिरी तरी काय बजवावी लागते ह्मणाल, तर नूतन अर्भकांचें उपनयन, वधूवरांचें ग्रंथिबंधन आणि प्रेतांचें भूमौकरण ! ज्यास बाप्तिस्मा ह्मणतात तो विधि झाल्यानं मनुष्य येशूच्या कळपांत येतो व भावी नरकामीचा उपशम पाद्रीकृत पवित्र प्रोक्षणानें होतो, यास्तव मूल जन्मल्यावर थोड्याच दिवसांनीं वरील उपनयनविधि व्हावा लागतो तो करणें; वधू व वर यांनीं देवळांत पाद्रीकडे जाऊन तेथें आणा शपथा कराव्या लागतात व लग्न नोंदून ठेवावें लागतें तो प्रकार; आणि शेवटच्या सार्वजनिक पुनरुत्थानापर्यंत मेलेल्या ख्रिस्ती मनुष्यास लांकडाच्या पेटींत पडून रहावें लागतें, तर हा भूमौकरणसंस्कार,—हीं तीन पाद्रींचीं मुख्य कामें होत. याखेरीज आपापल्या टांपुंतलें लिहिणें ठेवणें, शाळांवर देखरेख ठेवणें, व दर आठा दिवसांनीं देवळांत उपासना चालवून एक धर्मव्याख्यान देणें, वगैरे कांहीं अल्पस्वल्प कामेंहि त्यांच्याकडे असतात. आतां या सर्व कामांकरतां एक स्वतंत्र अगडबंब खातें ठेवणें हें किती जरूरीचें आहे, व असें खातें ज्या लोकांनीं आज शेंकडों वर्षें चालविलें आहे त्या लोकांनीं इतर राष्ट्रांच्या धर्मभोळेपणाविषयीं निरंतर वाटाघाट करीत असावी हें किती शहाणपणाचें काम आहे, याचा आमच्या वाचकांनींच विचार करावा !

सदरहू प्रकरणाच्या संबंधानें लिहूं गेलें असतां आणखी पुष्कळ विस्तार होण्याजोगा आहे, पण त्याची विशेष अवश्यकता नाही, यास्तव पुढील दिग्दर्शन मात्र

१. इंग्लंडचे राज्यखात्याच्या संबंधानें जसे इकडच्या तालुक्यासारखे बाबन्न परगणे केले आहेत, तसे धर्मखात्याच्या संबंधानेंहि पुष्कळ विभाग केलेले आहेत. या विभागांस 'प्यारिश' ह्मणतात. दर एक प्यारिशमध्ये जन्ममरण व विवाह यांचा नोंदणपिट ठेवलेला असतो. त्याप्रमाणेंच लोकांच्या उपासनेकरितां देऊळ, शिक्षणांकरितां गांवठी शाळा व जे अगदीं विपन्न होतील त्यांच्या निर्वाहाकरितां 'वर्कहाऊस' (कारखाना) यादि सोयी वरील विभागांत असतात.

करितों. आमच्या राज्यकर्त्यांनीं भटांच्या पायीं केवळ आपला स्वतःचाच देश नागवून ठेवला आहे असें नाही, तर आपल्या पाद्रींचें गवाळें त्यांनीं इतर देशांवरहि 'तुका ह्याने माझें आहे संतांबरी ओझें' या न्यायास अनुसरून खुशाल ठेवून दिलें आहे. बिचारा ऐर्लेड देश, कीं ज्यानें आजपर्यंत आत्ममुक्त्यर्थ शेंकडों वेळां व्यर्थ प्रयत्न केले आणि या घटकेपर्यंत ज्याची सारखी आबळा चालली आहे त्यावर इंग्लिश सरकारानें तीनशेंहून अधिक वर्षे आपल्या सुधारलेल्या 'भटमंडळींचा उदरानेर्वाह' खुशाल चालविला होता. ऐरिश लोक रोमन क्याथलिक, त्यांस सरकारी बिशप आर्च-बिशपप्रभृति सद्धर्मोपदेशकांची बिरूकूल जरूर नाही, तरी वरील अगडबंब धर्मखात्याचा बोजा त्यांच्यावर विनदिकृत ठेवून दिलेला होता ! दुसरें उदाहरण आमच्या देशाचें. येथें अद्याप एवढो मेहेरबानी झाली आहे, कीं 'ऐरिश चर्च'प्रमाणें येथें एक 'इंडियन चर्च' स्थापित केलें नाही; ह्याजें इतर शेंकडों संबंधानें गोऱ्या मंडळींस जसें येथें यथेच्छ चरायला सांपडतें त्याप्रमाणेंच तिकडची भिक्षुक मंडळीची झुंडहि इकडे सोडून देतां येती. तरी येथेंहि आर्चबिशप, बिशप, चापलन वगैरें शेंकडों मंडळींचा तनखा चालू आहेच; नाहीसा नाही. कित्येक चापलनांस तर मुळीं कामहि नाही तरी त्यांचा पुल्खा आपला चालू आहेच !

वरील सरकारी धर्मखात्याखेरीज खाजगी धर्मखातींहि विलायतेस थोडों आहेत असें नाही. आमच्या अज्ञानांधकारमग्न देशाच्या धर्मोन्नत्यर्थच किती मिशनें चालू आहेत. पहा हीं इतकीं विलायती भटांचीं अन्नसत्रेंच ह्याणायाचीं ! येथल्या प्रेषितांनीं वरील लक्षावधि रुपयांचे गळच या आर्यजनसमुद्रांत टाकून दिलेले आहेत, पण त्यांच्या प्रबळ आभिषास भुलूनहि कधींकाळीं एखाद्या महापर्वणास लेले किंवा काणे यांच्यासारखा अंमळ जाडगेला असा मासा त्यांस गावतो ! बाकी दर वर्षींच्या रिपोटीची खोगीरभरती व्हावयाला पुष्कळ महा-अरि किंवा मातंग ही मंडळीच मारून सुटकून सामील करावी लागते !

असो; तेव्हां एकंदरीत पहातां वरील विवेचनावरून कोणाहि निःपक्षपात बुद्धीच्या मनुष्याची खात्री होईल, कीं, 'लोकहितवादी'प्रभृतींनीं भटांच्या नांवानें जी हाकाटी आज कित्येक वर्षे उठविलेली आहे, कीं ते देशास केवळ भारभूत होत, ती अगदीं असंमजस होय. ज्या काळीं भटांचा साऱ्या देशांतून निःपात होईल, व धर्माची मनुष्यजातींत मुळींच जरूर रहाणार नाही, त्या काळीं आझीहि आपल्या भिक्षुकमंडळींस एकदम शेवटची सुपारी देऊन रजा देऊं; पण मोठमोठ्या शहाण्या

१. ऐर्लेडच्या संबंधानें ही मोठी चमत्कारिक व ध्यानांत ठेवण्यासारखी गोष्ट आहे कीं, तें अद्याप आपला मूळचा क्याथलिक धर्म राखून राहिलें आहे,

ह्मणवणाऱ्या देशांतून आजमितीपर्यंत जर भटांचें खूळ आहेच आहे, तर आझीच काय ते साऱ्या जगांत महामूर्ख व धर्मभोळे ह्मणून जे चोहोंकडे टिमकी पिटतात, त्यांच्या शहाणपणाची, शोधाची, व निःपक्षपात बुद्धीची जेवढी तारीफ करावी तेवढी थोडी असें आम्हांस वाटतें !

कवणाला न प्रिय तें गुणगणिमय केलिमांदिर श्रुतिचें ।

‘आदिपर्व’.

अंक ७५—(१) ब्राह्मणांचें प्रस्थ. (२) हा मत्सरभाव उत्पन्न होण्याचीं कारणें. (३) ब्राह्मणांची व इतर राष्ट्रांची तुलना. (४) वस्तुस्थिति. (५) हल्लींच्या उच्च जातींच्या वर्तनांत व ब्राह्मणांच्या वर्तनांत अंतर. (६) शेवटले दोन मुद्दे.

१. ‘लोकहितवादी’चा भिक्षुकवर्गावर, किंबहुना एकंदर ब्राह्मणज्ञातीवर हाहि एक मोठा रोख आहे कीं, त्यांचें प्रस्थ या देशांत प्राचीन काळापासून फार माजलेलें आहे. मनुष्यजाति ही वस्तुतः सारखी असून तांति जन्मतःच लहान थोर कोणी नाहीं असें असतां ब्राह्मणांनीं इतर वर्णांच्या लोकांस फसवून आपलें स्तोम इतकें माजवून ठेविलें आहे कीं, आज हजारों वर्षे लोटून गेलीं असतांहि ‘वर्णानां ब्राह्मणो गुरुः,’ ‘सागरे सर्वतीर्थानि पदे विप्रस्य दक्षिणं’ वगैरे वंडाळी या घटकेपर्यंत कायम आहे ! आतां हें ढोंग इतकीं सहसावधि वर्षे निमलें कसें याविषयीं कोणाच्या मनांत शंका येईल, तर तिच्या समाधानार्थ रावबहादुरांनीं अशी एक अपूर्व कोटि काढली आहे कीं, या आपमतलबी ब्राह्मणांनीं अशी सारी विद्या अगदीं गूढ ठेविली, तेणें-करून तांति काय आहे कोण जाणे या भ्रमांतच सारे इतर लोक गडून राहिले; व त्या मुळें ‘झांकली मूठ सव्वा लाखाची’ या ह्मणीप्रमाणें ब्राह्मणांचा व त्यांच्या विद्येचा भोपळा आजपावेतां न फुटता तसाच राहिला ! पण आतां सरतेशेवटीं आकाशातील प्रभूस ब्राह्मणंतर वर्णांची कांव येऊन त्यानें या भरतखंडाचें राज्य आपल्या लाडक्या लोकांस बहाल केल्यामुळें त्यांच्या प्रसादानें ‘लोकहितवादी’, ‘गुलामगिरी’कार, ‘सत्य-दीपिका’धारी असे आज नवे ब्रह्मनिष्ठ उदयास येऊन त्यांनीं हें कितीका काळाचें ब्राह्मणांचें वंड मेडून तें ‘पुरंदरच्या वंडा’च्या भेरीला पाठविण्याचा स्तुत्य उद्योग सुरू केला आहे !

२. आतां ब्राह्मणांच्या महत्त्वाच्या संबंधानें हा जो प्रस्तुत ग्रंथकारास मत्सर-भाव उत्पन्न झाला आहे, किंवा निदान जो त्याच्या ग्रंथांतून व भाषणांतून नेहमीं व्यक्त होतो, तो ज्याचा त्यास निःपक्षपाततेच्या रूपानें मोठा भूषणप्रद वाटून तत्स-मानकालीन लोकांसहि नवीन विद्वत्तेचें परमसार ह्मणून वाटला असेल यांत संशय नाहीं; पण आम्हांस तर तो बऱ्याच अंशीं निराळ्या रूपानें भासतो हें आम्हांस प्रांजल

पणें कबूल करणें भाग आहे. निःपक्षपातपणाचें स्वरूप आह्मी एवढेंच समजतो कों-
शत्रोरपि गुणा वाच्या दोषा वाच्या गुरोरपि ।

“शत्रूचेहि गुण असले तरी ते बोलून दाखवावे, व प्रत्यक्ष आपल्या गुरूचे दोष असले तरी तेहि पण उघड बोलावे !” पण आमच्या नामदार साहेबांच्या व तद्गर्गाय लोकांच्या ठिकाणीं वरील पक्षपाताभाव कांहीं चमत्कारिक तऱ्हेचा नजरेस येतो. त्यांस वरील श्लोकार्थांत ‘अपि’ [हि] या शब्दाचें स्वारस्य मुळींच भासत नाहींस वाटतें. त्यांचें वचन कांहीं निराळ्याच प्रकारचें; तें हें—

शत्रोगुणा एव वाच्या दोषा एव गुरोरपि !

“शत्रूचे गुण असतील तेवढेच काढावे, व गुरूचे जेवढे ह्मणून दोष आढळ-
तील तेवढे काढावे” हा प्रकार गेल्या वीस पंचवीस वर्षांत झालेल्या पुष्कळ ग्रंथांतून आढळणारा आहे, हें सर्वास महशूर आहेच.

आह्मांस ही गोष्ट कबूल आहे की, आपल्या देशांतली एखादी गोष्ट असली ह्मणजे तेवढ्यावरून तिची तारीफ करावी, किंवा तिचा वास्तविक दोष असेल तो छानपण्याचा प्रयत्न करावा, हे दोन्ही प्रकार अश्लाघ्य होत; जो आपणास न्यायी व निःपक्षपात ह्मणवितो त्यास वरील दोन्ही गोष्टी खपायाच्या नाहींत हें उघड आहे. पण आपले जेवढे ह्मणून दोष असतील तेवढे बाहेर काढून जगजाहीर करणें, आपणां-
वर बळेंच खोटे दोषारोप करून घेणें, किंबहुना आपल्या गुणांवरहि दोषत्व स्थापित करणें, आणि या सर्व कृत्यांवद्दल बिलकुल संकोच न मानतां उलट्रीं आपली आपण मोठी फुशारकी मारणें, व हें मोठें लोकहिताचें कार्य आहे ह्मणून समजणें, हे सर्व निःपक्षपातत्वाचे कोणत्या मुलखांतले प्रकार असतील ते असोत ! आह्मांस तर वरील गोष्टीचा बिलकूल उमज पडत नाहीं. वरील पक्षपाताभावास आह्मी तर अज्ञानातिशय, मॅदु विषडल्याचा प्रकार, किंवा अतिनिंद्य मनोधारणाचा प्रकार, अशीं नांवें देतो. ज्या बेथ्या परद्वीपस्थ लोकांस इकडची उगीच उडत उडत माहिती सुद्धां पुरती मिळत नाहीं, व स्वाभिमानास अगर धर्माभिमानास पेटून जे निरर्गल प्रलाप करतात, त्यांची एक गोष्ट असो; किंवा जे येथल्या येथें मोट हाकायाची सोडून किंवा मोडीं ठोका-
याचीं सोडून बारा पिढ्यांत न घडलेल्या साक्षरत्वसंस्कारांस पात्र झाल्यानें पोप कवीनें वर्णिल्याप्रमाणें ज्यांच्या ठायीं विद्यारूप वारुणीच्या पहिल्या झुरक्याचा पूर्ण अंमल नजरेस पडतो, त्यांचीहि गोष्ट एक वेळ राहूं या; पण वाग्देवीचें मोहेरपर ह्मणून आज सहस्रावधि वर्षें नाणवलेल्या अत्युच्च वर्णांत जन्म झाला असून व बुद्धीस परम वैशद्य आणणारी जी पाश्चात्य विद्या तिचाहि पुष्कळ संस्कार घडला असून ज्यांस आपल्या देशांत नियतेचाच प्रकार जिकडे तिकडे दृष्टीस पडतो, जें जें पहावें तें तें

मूर्ख, वेडगळ, कुत्सित अशाच रूपानें ज्यांच्या मनांत भरतें, व अखिल दोषमय अशा या भारतवर्षांत आंधी कोठवे हतभाग्य जन्मास आलों, ही समजूत ज्यांनीं स्वतः निरंतर उराशीं बाळगून ती आपल्या देशबंधूंच्या गळ्यांत घालण्याचाहि ज्यांचा चाळीस वर्षे अस्खलित प्रयत्न चालू आहे, त्यांची शहामत केवढी ह्याणावी ! 'इसाप-नीती'तील खेचरास आपल्या अवलादीविषयी खोटा अभिमान वाटत होता, कीं मी मोठ्या उमद्या घोड्याचा बच्चा आहे, तर मीहि वेळ पडल्यास आपल्या अंगचा पराक्रम धन्यास दाखवीन,—हा प्रकारहि आह्मांस तितका अप्रशस्त वाटत नाही; पण प्रत्यक्ष उच्चैःश्रव्यापर्यंत जरी आपली परंपरा लागत असली, व उत्कृष्ट शालिहोत्रज्ञांनीं जरी आपल्या अश्वत्वाविषयी अनेक सर्टिफिकेटें दिलीं, व आपली धमक आपली आपल्याला जरी दिसत असली, तरी तें सर्व एकीकडे ठेवून निरपेक्ष बुद्धीनें जन्मभर अंगमेहनत करणारे जे कुंभकर्णाचे बंधु परम वैराग्यशील व पूर्णसमाधानी श्रीमत्सदानंदस्वामी^१ हेच आमचे महापूर्वज ह्याणून सतत हटाग्रह घेऊन बसणें या सत्यनिष्ठेस काय ह्याणावें हें बरीक आह्मांस समजत नाही ! एका अंशीं खोटा अभिमानहि श्लाघ्य ह्याणतां येईल; कां कीं, त्यावरून थोर पदवीस चढण्याची उत्कट इच्छा तरी प्रगट होते. पण आपली वास्तविक योग्यताहि लोपविण्याचा प्रयत्न करून मुद्दाम कान लांब करून गाढवांच्या पंक्तीला बसणें यांत कोणास काय पुरुषार्थ वाटत असेल तो असो !

तेव्हां आह्मी आपल्या ज्ञातिबांधवांविषयी ज्या भावना मनांत बाळगतां त्या 'लोकहितवादी'च्या पेशां फार निराळ्या आहेत. प्रस्तुत विषयाच्या संबंधानें आमचाहि केवळ निःपक्षपात बुद्धीनेंच लिहिण्याचा संकल्प आहे; पण ही निःपक्षपातता बरील मासल्याची मात्र नाही. 'लोकहितवादी'चा प्रयत्न जसा जेथें तेथें आपल्या देशबंधूंवर नक्षा करून व आपल्या ज्ञातिबांधवांवर प्रहार करून आपलें ज्ञानविशिष्टत्व मिरविण्याचा असतो, तसा आमचा बिलकूल नाही. गरीब बिचारीं जीं जुनीं 'भेटें' किंवा जुन्या चालीचे गृहस्थ यांच्यावर आह्मी आपल्या इंग्रजी ज्ञानाची मोठी फुशारकी मारली ह्याणजे त्यांत आमचा पुरुषार्थ तो काय झाला ! आह्मांला पहा भूगोलानें कसें ज्ञान आहे कीं, आफ्रिका खंड, अमेरिका खंड, अटलांटिक महासागर, पॅसिफिक महासागर, असें आह्मी ह्याणतो; नाही तर तुझी कोठलें जंबुद्वीप, कौंचद्वीप, दह्याचा समुद्र, मधाचा समुद्र वगैरे काढून इतके दिवस त्यांत गचकळ्या खात बसलां होतां; कसले तुझी गाढव लोक; इत्यादि वल्गना आजपर्यंत सहस्रावधि एतद्देशीय पंडितांनीं करून आपल्या बुद्धिमत्तेचें श्रेष्ठत्व मिरविलेलें आहे; पण आह्मांस तर हा

१. बरील खात्री कोण हें आमच्या पुणेंकर वाचकांस बहुधा सांगायला नकोच. इतरांस संशय पडल्यास त्यांनीं अंक २३ व २४ हे पहावे.

निवळ पोरकटपणा वाटतो ! त्यांतून 'लोकहितवादी' प्रभृतींनीं कुक, म्याजेलन यांच्या-प्रमाणें जर एखादी मोठी सफर तरी केली असती, किंवा पारिफिक महासागर माहीत असल्याचें कांहीं चीज करून दाखविलें अपतें, तर वरील घमेंडीत कांहीं अर्थ तरी होता; पण तसें कांहींच नसल्यानें दुग्धसमुद्राच्या जागां भूमध्यसमुद्र आल्यानें एवढा कोणता फरक झाला तो आह्मांस समजत नाहीं ! दुसऱ्याच्या उसन्या ज्ञानावर आपणच मधल्यामध्ये फुगून जावें हें कोणाहि समंजस मनुष्यास पसंत पडणार नाहीं. असो; तर या देशांत जीं ब्राह्मणांची व भटांची स्थिति आढळते तिजविषयीं पुढें जें आह्मी लिहिणार तें परद्वीपस्थांचें ज्ञाननेत्र उसनें घेऊन त्यावरून लिहिणार असें नाहीं. तर एकंदर जगाविषयीं विचार केला असतां कोणाहि मनुष्याच्या ज्या तिऱ्हाईतपणानें समजुती होण्यासारख्या आहेत त्या येथें दाखल करूं.

३. अलीकडे भाषाशास्त्रातील प्रमेयांवरून व कांहीं अवांतर प्रमाणांवरून पाश्चात्य पंडितांनीं असा सिद्धांत ठरविला आहे कीं, हें भरतखंड मूळचें आमचें नव्हे; तर कॉक्रेजस पर्वताच्या आसपास जीं आर्यराष्ट्रें रहात असत त्यांपैकीं पुढें कित्येक पूर्वेकडे गेलीं व कित्येक पश्चिमेकडे गेली, त्यांपैकीं प्राच्य आर्य ह्याटले ह्याणजे आह्मी व पारसीक हे आहो. पारसीकांनीं इराणाचा वाट धरली, व आह्मी पंचनद (पंजाब) देशांतून या हिंदुस्थानांत शिरलों. ही उपपत्ति जर स्वीकारली, तर आह्मी मुसलमान, फिर्गी, इंग्रेज, यांच्यासारखेच परस्थ आहो असें झालें. आतां या ठिकाणीं एवढाच विचार कर्तव्य आहे कीं, आह्मी आपापसांत व आमच्या अंकित लोकांशीं कोणच्या तऱ्हेनें वागलों ?

वैदिक काळांतल्या स्थितीविषयीं अलीकडे असा सिद्धांत ठरला आहे कीं, त्यांत जातिभेदाचा प्रकार मुळांच नव्हता.^१ तेव्हां या काळांत ब्राह्मणांचें बंड मुळांच नव्हतें हें उघड आहे, यास्तव या आद्य युगाविषयीं तर विचार करायाला नकोच, पुढलें पौराणिक युग; या दुष्ट काळांत ब्राह्मण, क्षत्रिय, वैश्य, शूद्र अशी वर्णव्यवस्था होऊन या आर्यभूमींत अवदशेनें प्रवेश केला. आतां या युगांत तरी हे चारी वर्ण एकदम कसे बांधले गेले हा एक दुर्घटच विचार आहे; पण ते कसेहि झाले असले तरी हें उघड आहे कीं जे जे ज्या ज्या वर्णांला योग्य त्यांत त्यांत त्यांचा अंतर्भाव झाला असेल, ह्याणजे जे ज्ञानी व तपोनिष्ठ ह्याणून निवडले गेले असतील त्यांवर ब्राह्मणत्वाचा शिक्षा बसला असेल, ज्यांच्यांत क्षात्र तेज चमकत असेल ते दुसऱ्या वर्गांत सामील झाले असतील, ज्यांचा वाणिज्याकडे व नौकागमनाकडे कल ते वैश्य बनले असतील, आणि वरील तिन्ही गाळण्यांतून निसटलेलीं जीं गाळीव रत्नें तीं व कदाचित् मूळचे रहिवासी

१. पुरुषसूक्तांतील चातुर्वर्ण्योपपादक ऋचा सर्वप्रसिद्ध आहे. पण वरील सूक्त हें प्रक्षिप्त होय असें आर्वाचीन पंडितांचें ह्याणें पडतें. मग खरा प्रकार काय असेल तो असो !

अनाडी लोक यांचा चौथा वर्ण झाला असेल. हें वर्गाकरण होतांच ब्राह्मणांनी आपला आश्रम पतकरला असेल, क्षत्रियांनी राजवेत्ताचा स्वीकार केला असेल. वैश्यांनी नौकेचा सुकर्ण धरला असेल व शूद्रांनी बळीराजाच्या मानेवर जोखड ठेवून खाद्यावर आसूड टाकून कृषि कर्मास सुरवात केली असेल ! ही आपापसांतली व्यवस्था झाली. आतां या आमच्या आर्यांनी आपण जिकलेल्या लोकांस कसे वागविलें हें जर पाहिलें तर शूद्रांस किंवा भिन्नप्रभृति लोकांस त्यांनी शिकारी कुत्र्यांकडून फाडविलें किंवा त्यांचा समूळ निःपात करून टाकला अशाविषयी तर कोठें दाखला मिळत नाही. एवढे शूद्रांचे कैवारी रा० जोतीराव, व एवढी त्यांची बृहत्संहिता 'गुलामगिरी'; पण आकाशातील बापाच्या पवित्र लेंकरांनी जेथें तेथें जो कंठस्नानाचा पवित्र विधि आचरलेला आढळतो तसा कांहीं प्रकार 'उद्धट व दांडग्या' भटांनी कोठेंच केलेला नजरेस येत नाही !!

तर वरील दोन्ही प्रकार पहातां ब्राह्मणांस दूषण ठेवण्यास जागा रहात नाही हें कोणाहि विचारी मनुष्याच्या लक्षांत आल्यावांचून रहाणार नाही. पहिल्यानें उच्च-नीचभाव मुळांचि नसतां ब्राह्मणांची जर त्यांच्या गुणांवरून ज्ञाति बांधली असेल, तर त्यांनीं आपलें प्रस्थ माजवलें असें ह्मणण्यास जागा कोठें राहिली ? 'आपलें' या शब्दाचा प्रयोगच मुळां प्रस्तुत स्थलीं केवळ व्यर्थ होय ! हें एक झालें. दुसरें असें कीं, हे जे लबाड ब्राह्मण आपण होऊन उंच पायरीवर वसले त्यांनीं आपल्या श्रृंग-त्वाचा उपयोग काय करून घेतला ह्मणाल तर वनवास व तपश्चर्या ! कंदमुळें खावों, पर्णकुटीत रहावें, विषयत्याग करावा, पंचाग्निसाधनादि खडतर तपें आचरावों, वेदाध्ययन व शास्त्रविचार यांत मग्न असावें, हीं खुळें त्यांनीं माजवलीं ! नाही तर आमच्या पवित्र धर्मांतली तरी मौज पहा. विलायतेंतले बिशप व आर्चबिशप किंवा

१. (पृष्ठ ४२२ अंक ३१ पहा.)

२. आमच्या पूर्वजांविषयीं ग्रीक व रोमन लोकांच्या ग्रंथांतून पुष्कळ उल्लेख सांपडतात. ब्राह्मणांची तपश्चर्या, स्त्रियांचा अग्निप्रवेश, इत्यादि अपूर्व प्रकार पाहून व ऐकून वरील लोकांस किती विस्मय वाटत असे तें त्यांच्या ग्रंथांवरून व्यक्त होतें. सिकंदर बादशहानें हिंदुस्थानावर स्वारी केली त्या वेळची चमत्कारिक हकीकत मोक्षमुल्लर सादेबांनीं येणेंप्रमाणें दिली आहे—

“No people certainly made a more favourable impression upon the Greeks than the Indians. And when we read the account of their moral and intellectual condition at the time of Alexander, we are obliged to admit that if some of their good qualities are no longer to be met with among the Indians of later times, this is owing, not entirely to an original defect of character, but to that continual system of oppression exercised

रोमनगरींतले ख्रिस्ताचे प्रतिनिधि यांचा थाट काय?—रहायाला दोलेजंग राजवाडे, जेवायाला चांगलें चमचमीत, प्यायाला अर्वाचीन सोमरस, इ० इ० ! तीन शतकां पूर्वीं तर पोप साहेबांची काय बडेजाव असे, केवढें ऐश्वर्य असे, व काय विलास असत ते तर सांगायला नकोच ! तिसरी गोष्ट अशी कीं, आपले आज्ञांकित जे लोक त्यावर ब्राह्मणांचा सोटाहि इतर देवप्रिय लोकांप्रमाणें फिरल्याचें कोठें आढळत नाहीं. महंमदाचे अनुयायी आमच्या देशांत व इतर अनेक देशांत शिरले, आणि त्यांनीं केलें काय ? धरा, मारा, झोडा, छुटा, सुंता करा, हें एकंदर चरित्र ! प्रभु येशूचे पवित्र लोक या आर्यभूमीत शिरले व अमेरिकेंत प्रविष्ट झाले. केलें काय ?—सारी अमेरिका आपल्या प्रभूच्या नांवें व पोपसाहेबांच्या हुकुमाअन्वये^१ ओस करून टाकली, व मूळचे विचारे

upon them by foreign conquerors, to whose physical power they submitted, while they could not help despising their masters as barbarians. Of the demoralising influence of a foreign occupation we have an instance in the time of Alexander, in the story of Kalanas (Kalyana), who yielded to the flattering offers of the European conqueror, and left his sacred home to follow his royal master as a piece of curiosity. But Megasthenes was afterwards informed that the behaviour of Kalanas was strongly disapproved of by his friends, as ambitious and servile ; while Mandanis was praised for his manly answer to Alexander's messengers, not only by his countrymen, but by Alexander himself. It was not long before Kalanas repented his unworthy ambition, for he burnt himself soon after a Pasargada, in the same manner as the only other Brahman who reached Europe in ancient times, burned himself at Athens, to the astonishment of the Greeks, who erected a tomb to him, with the inscription, " Here lies the Indian Sarman Cheya (Sarman Acharya ?), from Barygaza, who sought immorality after the old custom of the Indians.

—*Ancient Sanskrit Literature.*

१. कोलंबसानें अमेरिकेचा शोध लावल्यावर स्पेनच्या लोकांनीं मेक्सिको व पेरू, या समृद्ध देशांवर लवकरच गर्दी करून सोडली, व तेथें मूळच्या लोकांचीं जीं मोठालीं राज्ये होती तीं मोडून टाकलीं. ही भूमे बळकावण्याबद्दल स्पेनच्या राजास पोप महाराजाकडून आज्ञापत्र मिळालें होतें. पोप हे ख्रिस्ती धर्माचे मुख्य आचार्य असल्यामुळें ज्या त्या महत्त्वाच्याला त्यांची आज्ञा घ्यावी लागत असे. बरील देशाच्याच राजानें जेव्हां आपलें 'अजिंक्य आरमार' इंग्लंडावर पाठविलें, तेव्हां त्यावरहि बरील आचार्यांच्या हातच्या आशीर्वादाक्षता

इंडियन लोक हे सूर्यादि देवतांचे उपासक होते, यास्तव त्यांचा पार सप्ता उडवून देऊन सारी भूमि पवित्र करून सोडली ! आमच्या देशांत तरी प्रथमतः याचकवृत्तीने येऊन वरील लोकांनीं फावलें तोंपर्यंत पुष्कळ पुंडाई केली, पण पुढें तिजबद्दल त्यांस वरेंच खरपूस प्रायश्चित्त मिळालें. आफ्रिकाखंडांतील नीग्रो लोकांवर तर ख्रिस्तभक्तांची केवढी कृपा होत असे हें साऱ्या जगास महशूर आहेच. तर या सर्व प्रकारांपैकीं एकहि प्रकार आमच्या वसिष्ठाविश्वामित्रादि पूर्वजांच्या आचरणांत दृष्टीस पडला नाही ही लहानसान गोष्ट नव्हे !

४. तर ब्राह्मण लबाड, ब्राह्मण मतलबी, ब्राह्मण लोभी वगैरे आरोपापासून आमचे पूर्वज वरील कोटिक्रमावरून बहुधा मुक्त होतील जसें वाटतें. असा त्यांनीं सर्वांचें पायां पडून घेतलें, आपण भूदेव अशी आपणांकडे थोरवी घेतली, आपल्या चरणतीर्थांचे ठायीं पावनत्व स्थापित केलें, अभ्यापन, याजन व प्रतिग्रह हे हक्क आपणांकडेच ठेवले, ब्राह्मणानें कोणताहि अपराध केला तरी त्यास मृत्यूच्या शिक्षेची माफी असें ठरविलें, इत्यादि अनेक कलमांची याद आमचे प्रतिपक्षी आमच्यापुढें टाकतील. वरील कलमं खरीं आहेत, हें कोणासहि कबूल करणें भाग आहे. पण वरील गोष्टी-वद्दल ब्राह्मणांवर व भटांवर कडाका उडविण्यापूर्वीं आमचे प्रतिपक्षी जरासा शांतपणें जर विचार करतील, किंवा एकंदर राष्ट्रांत आढळणाऱ्या स्थितीकडे अंमळ लक्ष पुरवतील, तर त्यांचे प्रलाप पुष्कळ कमी होतील असें आम्हांस खास वाटते. ब्राह्मणांचे ठिकाणीं इतर वर्णांहून जर विद्वत्त्व, पावित्र्य वगैरे गुण अधिक आहेत, व सर्व पूज्यतेचें अधिष्ठान जो धर्म त्याचा अधिकार जर त्यांच्याकडे आहे, तर त्यांच्याकडे विशेष पूज्यत्व असायला कोणता प्रत्यवाय आहे ? अज्ञानी मनुष्यानें ज्ञानवंतास श्रेष्ठ मानणें हा अन्याय आहे काय ? धर्माचरणांत कालक्षेप करणाऱ्या पवित्र पुरुषास इतरांनीं मान दिला असतां त्यांत गैर काय आहे ? त्यांतून आमच्या अर्वाचीन पंडितांस कधीं असें आढळलें आहे काय, कीं शिंदा उठला आणि साऱ्या पाणक्यांच्या पायां पडत सुटला. किंवा दाभाड्याचें व पेशव्याचें युद्ध लागलें तेव्हां मला ब्रह्महत्या घडेल अशी दाभाड्यास मोठी धास्ती पडली ! कांहीं नाहीं; धर्मांतील मते निराळीं व व्यवहार निराळा. जगांत प्राधान्य ह्यातलें तर व्यवहाराचें आहे; या व्यवहारावर धर्मसंबंधीं मतांचें पुष्कळ कार्य घडतें खरें, तरी एकंदरीत पहातां व्यवहारच धर्माला आपणाकडे ओढीत असतो. यास उदाहरण ब्राह्मणांचेंच पहा. ब्राह्मणांचा मुख्य धर्म ह्याटला हाणजे अग्नीची उपासना व वेदाध्ययन. या दोहोंतलें हल्लीं कितीस शिल्लक उरलें आहे बरें ? पाणिनि, यास्क वगैरे मंडळीच्या वेळीं हजारों पशूंचीं आहुति पडून इंद्रवरणादि देव तप्त होत पडल्या होत्या. पण दैवयोग विचिल; कीं त्या अक्षता व आरमार या दोघांनीं हि शर्मण्यसागराच्या तळीं बरोबर ठाव घेतला !!

असत; तेंच पुढें कालिदास, भवभूति, यांच्या वेळीं पहावें तों त्यांच्या काव्यांत इंद्र-वरूण कोणीकडे लोपून जाऊन दुसऱ्याच देवांचें प्राधान्य आढळतें; त्यांतूनहि अलीकडे यावें तों आमचे नामदेव, तुकाराम हे एका तिसऱ्याच देवापुढें प्रेमभरांत नाचताहेत असें आढळतें. आमच्या जोशीबोर्वांनीं एका लावणींत याज्ञिकीवर भडिमार उठवून यज्ञकर्माचा जो विचका करून दाखविला आहे तो त्यांच्या गोत्रपतीला कितपतसा रुचला असता बरें ? किंवा रामेश्वरभट्ट हा सर्वांगाचा दाह झाला असतां स्वकृत शूद्र-गुरूच्या पायां पडतांना जर आमच्या मुख्य स्मृतिकारानें पाहिला असता तर त्याची काय वृत्ति झाली असती ! त्यांतून अलीकडे मल्लेंसार्वाभौमत्वापासून आमच्या आचारविचारांत जे पुष्कळच बदल झाले आहेत ते तर प्राचिन स्थितिसि किती प्रकारें विरुद्ध आहेत, हें सांगायला नकोच ! तेव्हां एकंदरीत पहातां धर्मपुस्तकांत लिहून ठेवलेल्या गोष्टी व प्रत्यक्ष घडणारा व्यवहार या दोहोंत पुष्कळच अंतर असतें, व वरील झटापटांत कोणता पक्ष बहुधा प्रबल होत असतो, हें कोणच्याहि सहज लक्षांत येणारें आहे. मग असें असतां वस्तुतः घडणारा प्रकार काय आहे, इकडे बिलकुल लक्ष न पुरवतां केवळ ग्रंथिक वचनांचा आधार घेऊन त्यांवरून वेडगळ कुतर्क करीत वसाव-याचें व यथेच्छ जल्पना करायची हा केवढा शहाणपणाचा मार्ग आहे बरें !

१. केवळ ग्रंथिक वचनांचाच जर विचार केला तर हिंदुधर्मातील वचनें जितकीं व्यवहाराला विरोध करणारीं आढळतील तितकीं अन्यधर्मांत आढळणार नाहीत असें नाही. पहा कीं ख्रिस्ती धर्मांत आदितवारीं काम करणें हें घोर पातक मानलें आहे; पण त्या वचनामुळे 'वॉटरलू'ची प्रचंड लढाई राबिली काय ? ख्रिस्तानें आपल्या शिष्यांस आज्ञा केली आहे कीं बाबांनीं, मत्स्या एका थोबाडींत कोणीं दिली तर त्याच्यापुढें दुसरा गाल करीत जा. पण याच सल्ल्यांची कृति साऱ्या जगभर काय आहे ती पहा ! ज्या प्रभूनें सूळावर चढतांना आपल्या शत्रूंच्याबद्दल प्रार्थना केली तो कोणीकडे, आणि साऱ्या जगाला ज्यांचा सुळसुळट पुरून उरला आहे अशी आकाशांतील बापाचीं गरीब कोंकरीं कोणीकडे ! योहान्नाचें शुभवर्तमान अध्याय १४ ओवी १२ हीत प्रभु येशूचें आपल्या अनुयायिवांसां असें भरपूर आश्वासन आहे—“मी तुहांस सांगतो, मी जीं कींमे करितों तीं मजवर विश्वास ठेवणाराहि करील, आणि त्यापेक्षां मोठ्ठीहि करील, कारण कीं, मी बापाकडे जातो.” या वचनावरून स्पष्ट आहे कीं येशूनें निजधामालां जातांना आपल्या कामाचा हवाला ख्रिस्ती लोकांस देऊन टाकला आहे, मग आहो जर आमचे बंधु ‘ज्ञानोदय’कतें यांस ह्मणूं लागलों कीं, काय हो तुम्ही आज चाळीस वर्षे ख्रिस्ती धर्माची दीक्षा धारण करून बसलां आहां, मग वरील पवित्र शास्त्रोक्तीस अनुसरून आपण आहांस थोडेबहुत चमत्कार करून दाखवाल काय ? येशू समुद्रावरून चालत गेला; तुम्ही एका खेपेला आगबोटीची गरज न ठेवतां मुंबईच्या समुद्रावर जो पाय ठेवा ते थेट लंडनच्या धुक्यापर्यंत तडक चालून जा ! वाटेनें त्रादळें वगैरे लागतील ह्मणाल, तर तें साधनहि तुमच्यापाशीं आहेच. कांकीं, ये नें हुं झटल्याबरोबर वादळ शांत झालें, त्याप्रमाणें तुम्हीहि आपला अंमल गाजवा ह्मणजे झालें ! ख्रिस्त महाराजांनीं पांच

५. त्यांतून आमच्या नामदार साहेबांसारख्या अर्वाचीन तत्त्वज्ञान्यांस ज्यांच्या-पासून प्रकाश प्राप्त झाला असे जे इंग्रज ग्रंथकार व विशेषतः मिशनरी लोक ते दुसऱ्यांच्या संबंधानें एवढें प्रचंड पांडित्य जे प्रगट करतात ते स्वतः त्यांतला एखादा शिंतोटा तरी आपल्या अंगावर कधी घेऊन पहातात काय ? तो जर ते घेतील तर किती चमत्कारिक गोष्टी बाहेर पडतील बरें ? ब्राह्मणांचें इतर वर्णांशीं जें वर्तन दृष्टीस पडतें त्याची आभि आमच्या पाश्चात्य प्रभुजनांची एतद्देशीय लोकांशीं जी वागणूक नजरेस येते तिची अशी परस्पर जर तुलना केली तर काय निष्पन्न होईल ? ब्राह्मण हे परम दुर्जन व इंग्रज लोक अत्यंत सज्जन असें ठरेल काय ? आमच्या देशांतील मोठा वेवसायसंपन्न पवित्र ब्राह्मण भागीरथीचें स्नान करून धौतवस्त्रांनिशीं रस्त्यानें चालत असून समोरून जर अंत्यज आला तर फार झालें तर तो त्यास दूर व्हावयाला सांगेल, किंवा आपणावर सावली न पाडण्याविषयीं सांगेल; पण झाडचे तुटून आलेल्या क्रियेक गौरकाय अंमलदारांचा आपलें महत्त्व गाजवण्याचा काय प्रकार असतो तो पुष्कळांस माहीत असेलच. साहेब बहादुरांस देखल्यावरोवर साऱ्या काळ्या रयतेनें त्यास सलाम केला पाहिजे. नाहीं तर खाडिशीं चाबूक ! आमच्या एका विद्वान् रावबहादुरांचें अपवित्र दर्शन एका पाश्चात्य स्त्रियेस दुःसह होऊन आगगाडीच्या डब्यांतून त्यांचें बलात्कारेंकरून निष्कासन केलें ही गोष्ट सर्वांस श्रुत आहेच. फार दूर कशाळा, बादशाही अंमल सुरू झाल्यापासून बूटमाहात्म्य किती वाढलें आहे हें सर्वांस माहीत नाहीं काय ? हायस्कुलांतून सुद्धा बादशाही कदर; की खबरदार साहेबांपुढें नेटिव जोडे घालून उभे रहाल तर; या नव्या बादशाही दैवतांपुढें गरीब जीं नेटिवें त्यांनीं अनवाणी पायांनिशीं पुढें उभें राहून आपण किती दीनवाणी झालों आहों, हें पूर्णपणें दाखविलें पाहिजे. असें तीं न करतील तर त्यांस राजद्रोही म्हणून समजण्यांत येईल ?

पाव व दोन मासे एवढ्या सामग्रीवर पांच हजार माणसें जेवूं घातलीं; मग ज्ञानोदय कचेऱ्यांत गेल्या दुष्काळांत अशीं सद्भक्तभोजनें कां बरें झालीं नाहींत ! लाखों माणसांनीं अन्न अन्न करून प्राण सोडला हें तुमच्यानें खुशालागें कसें बरें पाहवेलें ? आपल्या नेहमांच्या पुण्यांतून पांच पाव व दोन मासेहि कोणाच्यानें वगळवले नाहींत काय !"— या सर्व प्रश्नांस आमचे सद्धर्मी बंधु काय उत्तर देतील बरें ! तेव्हां एकंदरीत ही गोष्ट उघड आहे, कीं कोणत्याहि राष्ट्राच्या धर्मावरून त्या वा व्यवहार पहाणें किंवा व्यवहारावरून धर्माची परीक्षा करण या दोन्ही गोष्टी पुष्कळ अशीं असमंजसपणाच्या होत.

१. सन १८७७ च्या वर्षप्रतिपदेच्या सुमुहूर्तावर जो बादशाही अंमल आमच्या देशांत सुरू झाला तो विद्याखात्यासारख्या धर्मखात्यांत तरी विशेष सक्तीनें सुरू होणार नाहीं असें वाटलें होतें. कां की, एक तर विद्यार्थी पढवावयाच्या जागा झणजे कांहीं सरकारी दरबारें नव्हेत; तेव्हां 'खडी ताजीम', 'नजर रखवो', वगैरे प्रकार तेथें पुष्कळ अशीं हास्यास्पदच होत. देवळांत धर्मोपदेशक यावयाचा आहे; तर तुताऱ्या वाजताहेत व्याडबाजा झडतो आहे,

आझीच कांहीं दिवसांपूर्वीं माजी बादशाहीच्या रीतरिवाजांस हंसत होतो, व दिल्लीच्या दरबारीं किंवा हैदराबादच्या कचेरींत ज्ञानवंतां अग्रगण्य जी पाश्चात्य मंडळी तीस सात दरवाज्यांच्या आंत वृष्ट काढावा लागे, व हुजुरांत उभें रहायाचें तें बंदिवाना-प्रमाणें हात बांधून उभें रहावें लागे, इत्यादि प्रकार नुकतेच आह्मांस हास्यास्पद वाटत असत; पण तें वाटणें निवळ मूर्खपणाचें होतें असें आतां आह्मांस कळतें ! कुराना, मुजर्, कदम, मुलाजा, खामोष, वगैरे सांगें भागील काळांतल्या अर्धवट रानटी बादशाहीला लागू होतां असा आमचा व प्रायः सर्वांचा समज होता !^१ पण माजी बीकन्स-फील्ड साहेब यांनीं आपलें जातिस्मरत्व प्रगट करून आमच्या महाराणी साहेबांस केसर-इ-हिंद ही फारसी किताबत घेऊन दुष्काळाच्या ऐन भरांत कण्हत पडलेल्या आमच्या हिंदुस्थानास तर 'जनरल ऑफ दि एंगायर' पासून तो 'रावबहादुर'पर्यंत बेगडी किताबांनीं जेव्हां अगदीं मढवून काढलें तेव्हां आमच्या डोळ्यांत एकदम अंजन पडलें, व आह्मांस साफ दिसूं लागलें कीं आमच्या पाश्चात्य प्रभूंनीं येथें साठ वर्षे जी बादशाही भोगली ती अगदीं आळणीपणानें भोगली ! प्रजेकडून तिच्या धन्यांचा मानमरा-तब जर नाटकी थाटामाटानें यथास्थितपणें उठला नाही, तर मग सार्वभौमत्व तें काय !

अशा थाटानें त्यानें प्रवेश करून व्यासपीठावर चढावें हें जितपत शोभेल, तितपतच वरील प्रकार शोभणारें आहेत. शिवाय, ज्या विद्यार्थ्यांच्या कडून दररोज इंग्लंडच्या इतिहासाची संथा घेववावयाची त्यांसच मोगलाई कुरानिसा करण्याचीहि लहानपणापासून संवय लावावयाची ही तऱ्हाहि आह्मांस फार विलक्षण दिसते ! इंग्रजी विद्येचा प्रभाव स्वाभिमान, थोर बुद्धि, अशा रूपानें दृष्टीस पडावा असा जर तिच्या पुरस्कर्त्यांचा उद्देश असेल, तर त्याची व वरील मोगलाई बंदेशाईची कशी सांगड जुळणार कोण जाण ! आमच्या सरकाराम सर्व इंग्रजी विद्यार्थी बादशाही अमलास पुरतेपणीं योग्य व्हावे असें जर वाटत असेल, तर इंग्लंडच्या इतिहासाच्या ऐवजीं मोगलाईंचा किंवा तुर्कस्थानचा इतिहास योजला असतां ठीक पडेल; कां कीं मग ह्यांपडन, वॉशिंग्टन वगैरे दुर्वृत मनुष्यांचीं नांवें विद्यार्थ्यांच्या कानावर पडण्याचा संभव रहाणार नाही; व जो जो नवा आकट पसार होत जाईल त्याला 'आमेन' ह्मणण्यास सर्व शिकतां ! शिवाय सध्यांचे विद्याविनयसंपन्न डायरेक्टर साहेब यांच्या बंगल्याच्या पायऱ्यां-खालीं ग्राजेट मंडळीची जी बरंवार योग्य संभावना होत असते तिजपासूनहि कोणास खेद वाटण्याचें विशेष कारण रहाणार नाही ! !

२. माजी गवर्नर जनरल लॉर्ड बेंटिक यांचा कलकत्त्यास जो पुतळा आहे, त्याच्या खालीं मेकॉले साहेबांनीं रचून दिलेला लेख खोदला आहे; त्यांत पुढील चमत्कारिक वाक्य आहे—“Who infused into Oriental despotism the spirit of British Freedom;” (ज्यानें प्राच्यदेशीय साम्राज्यांत इंग्लंडाच्या स्वातंत्र्याची मूर्त ओतली !). विचारे बेंटिक व मेकॉले ! चाळीस वर्षांनंतर त्यांच्या जागीं वीकन्सफील्ड व फिटन या बादशाही मूर्ति अवतीर्ण होऊन ‘ब्रिटिश स्वातंत्र्य’, ‘छापण्याची मोकळीक’, ‘जातिभेदभाव-वगैरे’ किति धुळवाण होऊन जाणार आहे हें त्यांच्या स्वर्माहि आलें असेल काय ?

६. आतां वरच्यांपैकीं एक दोन मुद्द्यांविषयीं मात्र लिहून हें एकंदर ब्राह्मण-प्रकरण आटपतां. एक हा कीं, मनूनें ब्राह्मणांस देहान्तशासनाची जी माफी दिली आहे ती होय. ही माफी पाहून आमचे पाश्चात्य बंधु व विशेषतः ख्रिस्ताचे प्रेषित हे फार हळ-हळतात; कां कीं, एकाच ज्ञातीस तेवढें कायद्यांतून वेगळें करणें हा केवडा घोर पक्षपात आहे ? कां कीं, सर्व मनुष्यें ह्मणजे आकाशांतील वापाचीं लेकरें होत, आणि काय-द्याच्या दृष्टीनें हि सारीं मनुष्यें सारखींच; मग वरील भिन्नभाव हा किती अन्यायाचा

१. कंपनीची नवी सनद होते वेळीं १८३३ सालीं मेकॉलेनें जें पार्लमेंटांत माषण केलें त्यांत पुढील उद्धार निघाले होते—

“The danger is that the new-comers, belonging to the ruling nation, resembling in colour, in language, in manners, those who hold supreme military and political power, and differing in all these respects from the great mass of the population, may consider themselves as a superior class, and may trample on the indigenious race.....Unless, therefore, we leave the natives exposed to the tyranny and insolence of every profligate adventurer who may visit the East, we must place the European under the same power which legislates for the Hindoo. No man loves political freedom more than I. But a privilege enjoyed by a few individuals, in the midst of a vast population who do not enjoy it, ought not to be called freedom. It is tyranny. In the West Indies I have not the least doubt that the existence of the Trial by Jury and of Legislative Assemblies has tended to make the condition of the slaves worse than it would otherwise have been. Or, to go to India itself for an instance, though I fully believe that a mild penal code is better than a severe penal code, the worst of all systems was surely that of having a mild code for the Brahmins, who sprang from the head of the creator, while there was a severe code for the Sudras, who sprang from his feet. India has suffered enough already from the distinction of castes, and from the deeply-rooted prejudices which that distinction has engendered. God forbid that we should inflict on her the course of a new caste, that we should send her a new breed of Brahmins, authorised to treat all the native population as Parias ! ”

आहे बरं? खरें आहे; आमच्या पाश्चात्य तत्त्वज्ञांनीं हें मोठें अमोलिक तत्त्व शोधून काढलें खरें; पण लिहिण्यास खेद द्यावून एवढाच वाटतो कीं, तें फारकरून त्यांच्या वुकांतल्या वुकांतच काय तें आढळतें. त्यांचा उपयोग ह्याटला ह्याणजे प्रायः इतकाच, कीं आहोी पहा किती न्यायी आहों, हें आहोीस, परराष्ट्रांस, आणि यापुढें होणाऱ्या राष्ट्रांस समजावें! बाकी एकाच अपराधाबद्दल काळा व गारा हे दोघे सोबतीनें यमराजाच्या नगरास दाखल झाले असा प्रकार फारच क्वचित् आढळतो. काळ्या मनुष्याच्या प्राणाची किंमत फारकरून अल्पस्वल्प दंड, कैद, स्थलांतर, इत्याद्याच रूपानें घेतली जाते. ही गोष्ट तर आबालवृद्धांस श्रुत आहेच. शिवाय युरोपियन अपराध्याची चौकशीं करायाची झाली तर न्यायाधीश युरोपियन असला पाहिजे, पंढ गोरे पाहिजेत, वगैरे निःपक्षपातपणाचीं आणखी कलमें आहेत तीं निराळींच. तर या सर्व गोष्टींचा विचार केला असतां आमच्या जुन्या स्मृतिकारांत व अर्वाचीन कोडकर्त्यांत फरक कोणता होतो तो आहोीस चांगलासा समजत नाहीं. अन्याय जर करायाचाच, तर तो सर्वांस सांगून उघडपणें केलेला एक वेळ इतका वाईट वाटणार नाहों. पण आव मात्र सगळा बाहेरून निवळ सोबळेपणाचा आणि समदृष्टीचा, आणि कृति अगदीं भिन्न, हें मात्र कोणाच्या न्यायानुवर्ती मनास भावत असेल तें असो !

७. दुसरा मुद्दा हा कीं, ब्राह्मणांनीं आपली विद्या लपवून ठेवली, व तसें केल्यानें त्यांचा आजपर्यंत बोज राहिला. या दोन्ही गोष्टी प्रस्तुत ग्रंथकाराच्या दृढतर दुराग्रहाच्या मात्र दर्शक होत. वेदांपुढां सर्व विद्या शिकण्याचा अधिकार सर्व द्विजांस ह्याणजे पहिल्या तिन्ही वर्णांस आहे हें 'लोकाहितवादी'नीं कसें लक्षांत आणलें नाहीं कोण जाणे? चवथा जो मंदबुद्धि शूद्रवर्ण त्यासहि पुढें पुराणद्वारा सर्व ज्ञान करून घेण्यास खुला मार्ग झाला हीहि गोष्ट सर्व प्रसिद्धच आहे. पण हे सर्व कोण विचार पहातो? आपण ब्राह्मण असतां आपल्या ज्ञातीवर बेधडक भडिमार करतो हा धीट-

१. वरील लेखाच्या संबंधानें मलिका माआझमा महाराणी साहेबांनीं १८५८ सालीं प्रसिद्ध केल्ल्या जाहिरनाम्यांतील कांहीं कलमें लक्षांत आणण्यासारखीं आहेत. तीं येणेप्रमाणें—

“धर्मसंबंधी विचाराच्या, किंवा आचरणाच्या सबबीनें कोणाची तरफदारी होऊं नये, व कोणास इजा होऊं नये; व कोणास दुःख होऊं नये; तसेंच कायद्यांचा आश्रय सर्वांस समान रीतीनें व निःपक्षपातानें लोकांची जात किंवा धर्म मनांत न आणतां द्यावा.

“ईश्वरकृपेनें जेव्हां हिंदुस्थानांत स्वस्थता होईल तेव्हां त्या देशांतील व्यापारधंद्यांस उत्तेजन द्यावें, लोककल्याणाच्या कृपांची वृद्धि करावी, व आमच्या सर्व रयतेचें हित होईल अशा रीतीनें राज्यकारभार चालवावा, अशी आमची मनापासून इच्छा आहे. आमच्या रयतेची आबादानी तेंच आमचें सामर्थ्य, त्यांचा संशोधन तीच आमच्या राज्याची मजबुती, व त्यांची कृतज्ञता तेंच आहोीस उत्तम फळ असें आहोी समजतो.”

वरच्यापैकीं आज तेवीस वर्षांत किती अक्षरें खरीं झालीं आहेत बरें !!

पणा मिरवायाला मग कसा सांपडेल ? व खालच्या पायरीच्या लोकांबद्दल एवढी कळ-
कळ दाखविली असतां नव्या विद्वत्तेचें चीज केल्याबद्दल जो सरकारापर्यंत गवगवा
होणार व ख्रिस्ती वर्तमानपत्रांतून वगैरे जो निःपक्षपाताबद्दल जयजयकार व्हावयाचा
तोहि एरवीं कसा व्हावा ? त्यांतून प्रस्तुत ग्रंथकर्त्यांचें जर पहिल्यापासून हें ठरीव मत
आहे, कीं ब्राह्मणांची सर्व विद्या ह्मणजे येथून तेथून मुळीं अप्रयोजकच, तर ती इतर
वर्णांच्या लोकांस शिकवून तरी फायदा कोणता होणार होता व सध्या होणार आहे ?
सगळे संस्कृत ग्रंथ ह्मणजे जर 'भूसके लड्डू' तर ब्राह्मणांनींच तेवढें त्यांचें हजारां वर्षें
चर्वितचर्वण केलें हें बरें नव्हे काय ? 'संस्कृताच्या झऱ्याचें पाणी' जर इतकें दुष्ट आहे
कीं, त्याचा विकार 'निबंधसंग्रहा'चें 'नव्वद वर्षें' अध्ययन केल्यानं हि मोडला जाणारा
नव्हे, तर क्षत्रिय, वैश्य व शूद्र या मंडळींस ब्राह्मणांनीं त्या झऱ्याजवळ येऊंच दिलें
नाहीं हें वाईट केलें, का चांगलें ? पण हा विरोध तरी 'लोकहितवादी'ंच्या कोटून लक्षांत
यावयाला ! त्यांस एकंदर एक गोष्ट माहीत, कीं, जिकडून आपल्या देशबांधवांचा
पाडाव होईल तिकडून करावयाचा. मग खरें खोटें, समंजस असमंजस, सुसंगत विसं-
गत, जसे ह्मणून आक्षेप आढळतील तसे ते आपल्या ब्राह्मबंधूंच्या डोक्यावर आदळून
द्यावयाचे. हें देशोन्नतीचें परमश्लाघ्य कृत्य करीत असतांना आमच्या भावी नामदार-
साहेबांनीं ही मोठी गोष्ट ध्यानांत आणली नाहीं, कीं आपल्या लेखांची योग्यता
संदोदित सारखी रहावी असें जर मनांत असेल, तर सत्यदेवतेची होईल तेवढी जागरूक
उपासना करणें अवश्य आहे. ती तशी न करतां जर प्रमत्तेनें तिचा वारंवार
उपमर्द केला, तर त्याचें भयंकर प्रायश्चित्त कधींना कधीं तरी भोगणें पडेल.

५. असो; एथवर ब्राह्मणांच्या संबंधानें तीन प्रकारांनीं विवेचन झालें. यांत
'ब्राह्मण' हें सदर जरी विषयाच्या अनुगमाकरितां धरलें आहे, तरी बरील तीन
प्रकरणांत एतद्देशीय इतिहास, एतद्देशीय शास्त्रविद्या, व एतद्देशीय धर्म या तीन प्रकर-
णांवर आह्मी आपले विचार नमूद केले आहेत, हें मार्मिक वाचकांच्या लक्षांत आलें
असेलच. तेव्हा एकंदरीनें पहातां 'लोकहितवादी'नीं आपल्या देशाच्या संबंधानें जीं
अनेक मते प्रगट केली आहेत त्यांतील बहुतेकांच्या संबंधानें आह्मी आपले विचार
वाचकांस कळविले. हे सर्वांस प्रगट करणें आमच्या मनांत फार दिवस होतें, यास्तव
तसा प्रसंग आणल्याबद्दल आह्मांस रावबहादुरांचे उपकार मानणें भाग आहे. आमच्या
वाचकांसहि बरील विषय महत्त्वाचे वाटतील याविषयी आह्मांस संदेह नाहीं; यास्तव
तेहि प्रस्तुत ग्रंथकाराचे आभारी होतील असें आह्मांस वाटतें. सदरील विषयावर
पुष्कळांचे निवळ प्रलाप मात्र ऐकूं येतात; पण त्यांबरील आपलीं मते कागदावर
दाखल केलीं अशां प्रस्तुत ग्रंथकारानेंच. आतां त्यांवर त्यांचे एका तऱ्हेचे अभिप्राय
पडले आहेत, व आमचे एका तऱ्हेचे पडले आहेत, ही गोष्ट निराळी; तथापि आपलीं

मते स्पष्टपणे प्रसिद्ध केल्याचें श्रेय रावबहादुरांस अवश्य दिलें पाहिजे. नसते आहून गोळ्या मारणारे शेंदाड शिपाई पुष्कळ असतात; पण समरांगणावर निशाण फडकावून युद्धास तयार झालेला वीर थोडका ! तर ज्याप्रमाणें 'लोकहितवादी'नीं तीस वर्षांपूर्वी आपल्या देशबंधूंस आपलें 'शतपत्र' अर्पण करतांना ग्रंथकारांच्या नेहर्मीच्या चालीप्रमाणें त्यांची प्रार्थना केली, त्याप्रमाणेंच आम्हीहि वरील ग्रंथकाराचा निरोप घेण्याच्या तयारीस लागून हें 'शतपत्र नव्हे' शतपत्राची पाकळी त्यांस प्रांजल्भावानें अर्पण करतों !

प्रौढं विकांतमासीद्धन इव भवता शूरशून्ये रणेऽसिन् ।^१

वेणीसंहार.

अंक ७६—(१) उपसंहार. (२) मागील विवेचनाचें तीव्रत्व. (३) त्यांतील हेतु. (४) इतर येणारे आक्षेप. (५) 'निबंधमंग्रहा'तला उतारा.

१. या अंकांत प्रस्तुत ग्रंथकाराचा आम्ही निरोप घेणार. एथवर आमच्या देशाच्या व विशेषतः ज्ञातीच्या संबंधानें जें त्यांनीं आज चाळीस वर्षे विचार प्रगट केले, त्यांच्या संबंधानें जें आम्हांस वाटलें तें त्यांस व सर्वांस आम्हां सादर केलें. आतां हा विषय सोडतांना बऱ्याच गोष्टींच्या संबंधानें जें काहीं लिहिण्यासारखें आहे तें येथें नमूद करून नंतर पुढील मार्गास लागूं.

२. आजवर एक संबंध वर्षभर जें आम्हां 'लोकहितवादी'च्या मताच्या संबंधानें विवेचन केलें तें पाहून प्रायः कोणाच्याहि मनांत एक मोठी गोष्ट ही येण्यासारखी आहे कीं, आम्हां त्यांच्याविषयीं फार कडक रीतीनें लिहिलें. हा कडकपणा पुष्कळांस आवडत नाहीं हें आम्हांस माहीत आहे; पण हें त्यांचें मृदुत्व आम्हांस बिलकूल पसंत नाहीं. अस्थानीं मृदुत्व हें गुणांत मोडत नाहीं हें तर काय, पण तें उलटें अत्यंत तीव्रत्वाहूनहि अतिशयित अनर्थकारक होय अशी आमची पक्की खात्री आहे. बागेंत वाढणाऱ्या रानगवताचा किंवा काचकुयरीचा मुलाजा करण्यांत काहीं हांशील आहे काय ? कोणास जर रोग झाला तर वेळेनसार तीव्र शस्त्रक्रियाहि करणें यास कोणी आततायित्व द्वारेण काय ? तर हाच न्याय प्रस्तुत प्रकरणींहि वाचकांनीं लागू करावा. मासिक पुस्तकें हीं कुलस्त्रिया व कुलपुरुष यांनीं पलंगावर लोळत पडून वाचण्याचे दिवस आतां गेले. वर्तमानपत्रांनींहि अमुक अमुक रावसाहेब इकडून आले, आणि तमुक तमुक रावबहादुर तिकडे गेले, व अमक्या अमक्या गांवीं एक दोन तोंडांचें

१. अंक ६४ पहा.

२. "या शूरशून्य रणमंडळावर आपण खूप तरवार गाजवून घेतली !"

पारहूँ निपजलें, असल्या जाड्या बातम्या लोकांस देण्याचें सोडून आपणाकडे येणाऱ्या वर्गणीचें कांहीं अधिक चीज करून दाखविण्याची उमेद बाळगणें दिवसेंदिवस जरूर आहे. कां कीं, मासिक पुस्तक किंवा वर्तमानपत्र वाचणें ह्याजें चहाकाफी पिण्यासारखीच एक नवी निघालेली द्रूम आहे, असें मानणें या काळाच्या संबंधानें पहातां रास्त नव्हे. सध्यां आमची व एकंदर जगाची जी स्थिति आहे ती अशी कांहीं चमत्कारिक आहे कीं, सान्या राष्ट्रांची जणों काय शर्यत लागली आहे. या बड्या शर्यतींत जो तो आपलें घोडें पुढें दामटायला पहात आहे. नुकतीं नुकतीं आमच्या देखत दोन घोडीं पुढें होतां तीं मागें पडलीं, व दुसरीं दोन पुढें सरसावलीं; व एक उमदा घोडा तर मधल्यामधेंच खचला !' तर असली कडाकडीची शर्यत सध्यां जर जारीनें चालू आहे तर तिच्या ऐन गर्दीत जर आझी चहापाण्याचे झुरके एखाद्या खुशालवंदाप्रमाणें घेत बसलों तर आझी किती शहाणे ह्यागावयाचे ! त्यांतून सध्यां आझी तर इतके दुबळे झालों आहों कीं, आझाला वरील शर्यतींत भिडायला स्वतःचा घोडाहि पण नाही. त्याच्या ऐवजीं काडीचा घोडा करून आपल्याच कुल्यावर शिपड्या मारून घेण्याची आझांस पाळी आहे ! तर वरील स्थिति लक्षांत आणून आमच्या पत्रकर्त्यांनीं व पुस्तककारांनीं आपल्या देशास आलेल्या दैन्याचा परिहार करण्याचे उपाय योजले पाहिजेत. या उपायांतला सर्वांत मोठा उपाय ह्याटला ह्याजें देशस्थितीच्या वास्तविक स्वरूपाचें निरूपण हा होय. रोगाची यथार्थ परीक्षा हा चिकित्सेचा जहा मूळ पाया होय, व तीच जर झाली नाही तर मोठ्या धन्वंतऱ्याचेहि उपचार जसे केवळ व्यर्थ होत, किंबहुना उल्टे अनर्थकारक होत; त्याप्रमाणेंच आमचें हें एवढें पुरातन अवाढव्य राष्ट्र आज जें इतक्या निकृष्ट स्थितीला येऊन पोचलें आहे तें कशामुळें हें समजलें ह्याजें अगोदर एक मोठें काम झालें. पण हें होण्यास हल्लींचा बादशाही तोंडपुजेपणा उपयोगी नाही. जें काय असेल तें खडखडीत सांगण्याचे हे दिवस आहेत. अगदीं गळ्यापर्यंत येऊन ठेपल्यावरहि जर 'खावंद,' 'खुदावंत,' 'जी हां' हेच प्रकार रोग्यास रुचूं लागले, तर मग खुदाची मुलाखत होण्याची वेळ जवळच आली असें समजावें !

३. तर 'लोकहितवादी'ंच्या मतांवर आझीं जी इतकी चरचरीत टीका केली, ती एवढाचकरतां कीं त्यांच्या या देशाच्या संबंधानें ज्या समजुती आज चाळीस वर्षे होऊन बसल्या आहेत, व ज्यांचा आज इतके दिवस लेखनद्वारा व वाग्नद्वारा ते प्रसार करीत आहेत, त्या अगदीं चुकीच्या व अनर्थकारक आहेत; त्यांच्यापासून आजतागाईत देखील थोडा अनर्थ झाला आहे असें नाही. मनांतील विचार सर्व क्रियांचें मूळ होत; मग तेच जर बिघडलेले असले तर हातून घडणारा उद्योग तरी

१. वरील उल्लेख इंग्लंड, फ्रान्स, जर्मनी, रशिया, व टर्की यांच्या संबंधानें अनुक्रमेकरून केलेला आहे हें इतिहासज्ञांस सांगावयास नकोच !

कोठून घड होणार ? लहानपणापासून पोरांस जर दोन महातत्त्वे शिकवून ठेविलीं, कीं तुमच्या वाडवडिलांनीं आजपर्यंत जें जें झणून करून ठेवलें आहे तें तें सारें निवळ गाढवपणाचें आहे, देवबापानें हल्लीं जे धनी आपणांला पाठवून दिले आहेत ते साऱ्या दुनियेंतले शहाणे आहेत, यास्तव आपऱ्या आचारविचारांचा जितका तितकारा करावा तितका थोडा, व इंग्रजांचें जितकें अनुकरण करावें तितकें श्रेयस्कर; तर मग तेच अंकुर बळावून पुढें जो विचित्र शाखाविस्तार दृष्टीस पडतो तो कां नये पडूं ? कोणी बापाची ओळख विसरतात, कोणास बापाची लाज वाढूं लागते, कोणी आईशीं विनोद करतात, कोणी सोमरसाचें सेवन करून गटारोदकानें अवगृथस्नान करतात, इ० इ० शतशः प्रकारांनीं आमच्या अर्वाच्या पंडितांची बुद्धि जी आज फांकलेली दृष्टीस पडते, ती कशामुळें बरें ! तीस वरील दोन महासिद्धांत हेच कारणीभूत नव्हेत काय ? 'आपले लोक पेशवाईंत अगदीं मूर्ख होते यांत संशय नाही' हें महातत्त्व ज्यांच्या हृदयांत एकदां बाणलें त्यांच्या ठायीं स्वदेशाचा इतिहास वाचण्याविषयीं कितीशीं उत्कंठा उत्पन्न होईल बरें ? असे लोक 'बापू गोखल्याचें चरित्र,' 'पानपतची लढाई,' 'महादजी शिंद्याचें चरित्र,' 'ऐतिहासिक गोष्टी,' हीं पुस्तकें मोठ्या प्रेमानें वाचतील काय ? त्यांस अर्थातच असें वाटणार आहे कीं, या बेवकूब लोकांचां चरित्रें वाचल्यापासून काय फायदा होणार आहे ? त्यापेक्षां कैव साहेबांचें चरित्र, किंवा होंवलाक साहेबांचें चरित्र, अथवा 'युनैटेड स्टेट्स'चा इतिहास वाचलेला बरा नव्हे काय ? गेल्या तीन हजार वर्षांत आमच्या देशांत शहाणा झणून कोणी निपजलाच नाही हें जर खरें आहे, तर या तीस शतकांचा इतिहास झणजे मूर्खत्वाचाच इतिहास नव्हे काय ? तर आमच्या देशांत स्वतःविषयींचें जें लज्जास्पद अज्ञान आढळतें, व स्वदेशाच्या इतिहासाविषयीं अरुचि व अनास्था जी चोहोंकडे दृष्टीस पडते, हीं सर्व फळें 'लोक-हितवादी'प्रभृति अर्वाचीन तत्त्ववेत्त्यांच्या पांडित्यांचीच होत हें उघड आहे. युरोपांत व अमेरिकेंत इतिहासप्रसिद्ध थोरथोर पुरुषांचां नांवें निघालीं असतां लोकांचीं अंतःकरणें थरारून जातात. मध्यप्राशनाच्या वेळीं त्यांच्या नांवानें जयजयकार होतो.' त्यांच्या

१. युरोपांत मध्यप्राशनाला जेव्हां मंडळी बसते तेव्हां 'टोस्ट' देत असतात. 'टोस्ट' झणजे अमक्याच्या नांवानें दारू पिणें. हा 'टोस्ट' पुरुष, स्त्रिया किंवा एखादी गोष्ट यांच्या-संबंधानें असतो. तेव्हां एखादा मोठा मनुष्य मंडळींत असला, किंवा एखाद्यानें कांहीं मोठा पराक्रम केला तर त्याच्या नांवानें सारी मंडळी तोंडाला ग्लास लावते. एके प्रसंगां मेकांलेनें Literature of Britain (ब्रिटन देशांतला ग्रंथसंग्रह) हा विषय काढून तत्परीत्यर्थ मध्यप्राशन केलें. हा प्रसंग एडिनबर्ग येथें १८४६ सालीं घडला. त्यावेळीं मेकांलेनें येणेंप्रमाणें उपक्रम केला—

"The Directors of our Institution have requested me to

नांवांनं शतवार्षिक उत्सव होतात,^१ त्यांच्या संबंधाच्या सामान्य वस्तु सुद्धा लोक मोठ्या प्रेमाने जतन करून ठेवतात.^२ त्यांची चरित्रे कितीक वेळां लिहिली जातात, शिवाय त्यांचे पुतळे, तजबिरा वगैरे तयार होतात; आणि तोच इकडचा प्रकार पहा ! कोण आपासाहेब आणि कोण दादासाहेब; होते कधीकाळचे कोणी; सारेच लोक एकंदर मूर्ख होते, त्यांत 'एरंडोऽपि हुमायते' या न्यायाने यांनीं चार दिवस दुष्कार्यपणा मिरविला, इतकेंच काय तें ! हल्लींच्या शहाणपणाला हें जुनें अर्धे बोबडे शहाणपण तोलेल कीं काय ? छे, गोष्टहि बोलायला नको ! 'आतां जर नाना फडनवीस असता तर त्यास पळून जावें लागतें' हा नामदार साहेबांनीं सिद्धान्त करूनच ठेवला आहे !— हें इतिहासप्रकरण झालें. याप्रमाणेंच इतर प्रकरणांविषयीहि 'लोकहितदादी'चे अभिप्राय किती समजस आहेत, हें यापूर्वीं दर्शविण्यांत आलेंच आहे. कालिदासादि कवींची ख्याति साऱ्या भूगोलावर पसरून युरोपांतील व अमेरिकेंतील मोठमोठे पंडित त्यांच्या कृति पाहून तन्मय होतात; इकडे आमच्या रावबहादुरांनीं पहिल्यापासून एक मत

propose to you as a toast the Literature of Britain. They could not have assigned to me a more agreeable duty. The chief object of this Institution is, I conceive, to impart knowledge through the medium of our own language....."

या भाषणाचा उपसंहार पूर्वीं एके प्रसंगां आलाच आहे. (अंक ६४).

१. हल्लीं अमेरिकेंत 'संयुक्त संस्थानांचा' शंभरावा वाढदिवस मोठ्या थाटाने गाजविण्याची तयारी चालू आहे. तुकतेंच एक मोठें पुस्तक अमेरिकेंत प्रसिद्ध झालें आहे; त्याचें नांव Our First Century (आमचें पहिलें शतक) हें आहे. सन १८५७ सालीं हि वैजयंती करण्याचा घाट इंग्लंडांत कांदी मंडळीनें घातला होता; पण त्याला कोणी विशेष झेत्नात. हिंदुस्थान ह्यागजे रानवट मुख्य; तेव्हां तो जितल्यांत एवढी प्रतिष्ठा कशाची, व शतवार्षिक उत्सव तरी कशाचा, अशा बुद्धीनें वरील समारंभाची हेळसांड चालली होती, पण प्रभूस करणें!—तेव्हां वरील जयंती एकाएकी अशा कडाक्यानें गाजली कीं तिच्या नादानें सारें भूमंडळ दुमदुमून राहिलें ! !

२. युरोपांतील पदार्थसंग्रहालयांतून अशा अनेक चिजा जतन करून ठेवतात. उदाहरणार्थ आमच्या महाराष्ट्रसिंहाचीं शत्रूच्या हृदयास विदारण करणारीं वाघनखें 'ब्रिटिश म्युझियम'मध्यें ठेविली आहेत. अशा इकडच्या चिजा तिकडे शेंकडों नेऊन ठेवलेल्या आहेत. एका अर्थी या गोष्टींचें आप्पांस विलकुल दुःख वाटत नाहीं, आमच्यांत इकडे असली दिवडी मंडळी निघाऱेली आहे कीं, आपल्यापासचा एखादा जिन्नस कुत्रें देतील, किंवा वाण्याच्या दुकानीं त्याची वासलात करतील, पण कोणाला ह्याणून दाखवागार नाहींत ! दोन तीन वर्षांपूर्वीं येथील मोडक्या बाजारांत श्री० सवाई माधवराव व यशोदाबाई यांच्या जुन्या तसबिरा विकायाला मांडल्या होत्या. त्यांस कोणी गिन्हाईक विचारीना; त्यांच्या चौकटी चांगल्या नक्षीच्या होत्या, यास्तव त्या काढून देण्याविषयीं मात्र कित्येक बोलत. हल्लीं त्या तसबिरा आमच्या चित्रशाळेंत आहेत ! !

बळकट धरून ठेवले आहे की वरील कवि हे देशाच्या अपकर्षास कारणभूत होत. त्यांनी लोकांत शृंगारोद्दीपन करून हिंदी लोकांस हतवीर्य करून टाकले.^१ मोरोपंत-वर एके ठिकाणी प्रस्तुत ग्रंथकाराने असा आक्षेप आणला आहे की तो भर पेशवाईत हयात असतां त्याने पेशव्यांवर एखादे वीरसंप्रधान काव्य करावयाचें टाकून जुन्या पौराणिक कथाच तो कुटीत बसला ! कोण विलक्षण कल्पना या ! लोकांचे पुढारी ह्मणविणाऱ्या महाजनांचे असे बुद्धितरंग प्रकट होऊं लागले ह्मणजे मग राष्ट्रांत किती सुधारणा होत जाणार व किती यथार्थ ज्ञान प्रसृत होणार हें सांगायला नकोच !

तर आजपर्यंत आमच्या लोकांत स्वतःविषयी पराकाष्ठेचें अज्ञान राहून कोणत्याच लौकिक कृत्याविषयी त्यांच्या ठिकाणी उत्साह दृष्टीस पडत नाही; आमच्या देशबंधूंनीं गेल्या व चालू शतकांत एवढाले पराक्रम केले असतां व तद्वर्णनपर जुने वृत्तान्त असतां त्यांचा संग्रह करून ठेवण्याविषयी कोणासहि आजपर्यंत इच्छा झाली नाही व अद्यापहि होत नाही. आमच्या जुन्या विद्या व कला न्हास पावत जाऊन सांप्रत तर बहुधा क्षयाच्याच पंथाला पोचल्या आहेत, आमच्या राष्ट्रांतील जुने सद्गुण एक एक नाहीसे होत जाऊन त्यांच्या जागीं परवशताजन्य दुर्गुण आह्मांस जडत

१. रावबहादुरांचें सरस्वतीचें सारसर्वस्व जें काव्य त्याविषयीं पहिल्यापासून अत्यंत अग्रेम दिसतें. ही त्यांच्या अरसिकपणाची मोठी निशाणी ह्मणून आह्मी समजतो. अवघ्या प्राचीन व अर्वाचीन सुधारलेल्या राष्ट्रांतून कवींची लोकप्रियता कितपत आढळते ही गोष्ट त्यांनीं कधींहि मनांत आणली नाही असें दिसतें. साक्रेयीस व युरिपेडीस, सिसरो व व्हर्जिल बेरन व शेक्सपीयर, मिल व टेनिसन्, इत्यादि जोड्यांविषयीं जर ते क्षणभर विचार करतील, तर वाग्देवीचीं मृदु व कठोर ही दोन्ही रूपें तिला साहचर्यानें सहज प्रगट करतां येतात हें त्यांस कळून येईल. तसेंच कवींचा वाक्प्रवाह हा देशास हानिप्रद नमून उभ्या नदीप्रवाहाप्रमाणे अत्यंत भूषणप्रद व संतोषप्रद होय हेहि वरील उदाहरणांवरून सहज लक्षांत येण्यासारखें आहे. असें असतां 'लोकहितवादी'चे पुढील विलक्षण उल्लेख पहा ! :-

“हिंदु लोक हल्लीं आहेत त्यापेक्षां चांगले होण्यास त्यांनीं बहुतेक आपलीं मूर्ख मते सोडलीं पाहिजेत. प्रथम हीं मूर्ख मते उत्पन्न झालीं कशीं ह्मणाल तर त्यांचें कारण लिहितो. प्राचीन काळीं हिंदु लोकांनीं नवीन विद्या बहुत केल्या. पुढें असें झालें कीं ब्राह्मण लोकांनीं नवीन विद्या अधिक शोधावयाच्या सोडून ते काव्यें करूं लागले.”

‘निबंधसंग्रह’—नंबर ६१.

“भागवतासारखे शृंगारिक ग्रंथ, नवरस, अष्टनायकांचें वर्णन आणि गीतगोविंदासारखीं काव्यें, हीं लोकांस प्रिय होत चाललीं ! जेपू व काव्यांचा काल ह्मणजे जसा बाजीरावाचे वेळेस होनाजी बाळाचा काल आला आणि मराठी भाषेंत निरुपयोगी काव्यांचा भरणा झाला, तसाच होय.

‘स्वाध्याय’—पृष्ठ ९१.

तसेंच ‘आश्वलायन गृह्यसूत्र’—प्रस्तावना पृष्ठे ६६—६७ पहा.

चालले आहेत, अतिनिंद्य परकी आचारांची आह्मांस लाज न वाटता ते मोठ्या प्रतिष्ठेने आह्मी हळू हळू अंगीकारीत चाललो आहो, — इत्यादि सर्व परिणाम आजपर्यंत माजलेले जे तत्त्वज्ञान त्याजपासूनच साक्षात् उद्भवलेले आहेत असे आह्मी समजतो. मग वरील सर्व प्रकार जर अत्यंत अनिष्ट आहेत तर त्यांच्या मूळावर कुन्हाड घालून त्यांचा उच्छेद करण्याचा प्रयत्न करणे हे कृत्य अश्लाघ्यतेचे आहे काय ? हिंदुधर्म हा अत्यंत अनर्थकारक होय ह्मणून त्यावर मिशनरी, बाटे, व समाजवाले यांनी धोपाट्यावर धोपाटे घालावे यांत जर कोणास कांहीं गैर दिसत नाही; आमच्या जुन्या समजुती अगदी वेडगळपणाच्या आहेत ह्मणून 'लोकहितवादी' प्रभृतींनी चाळीस वर्षे सतत पांडित्य करावे हाहि प्रकार जर रास्त आहे, तर आमच्या बुद्धीने आह्मांस जीं मते अत्यंत असमंजस व अनर्थावह वाटतात तीं नाहीशी करून टाकून लोकांच्या समजुती बरोबर करण्याचा आह्मीहि कां उद्योग करूं नये ?

४. आतां आमच्या कित्येक कोमल व सभ्य देशबंधूंचा आह्मांवर असा आक्षेप येईल कीं, तुह्मांस कोणाचीं मते अप्राप्य वाटलीं तर तीं खोटीं ह्मणून तुह्मी सिद्ध करा, त्याविषयीं तुह्मांस पूर्ण अधिकार आहे; पण वरील निरसन जें करावयाचें तें सौम्य व सुकुमार शब्दांनीं करावयाचें टाकून तुह्मी आपल्या प्रतिपक्ष्यावर तीव्र शब्दप्रयोग करतां हें काय ? या आक्षेपावर यापूर्वीं आह्मी अनेक वेळां उत्तर दिलेलेंच आहे, यास्तव प्रस्तुत प्रसंगां इतकें सांगतों ह्मणजे बस आहे, कीं नामदार साहेबांच्या लेखणीच्या चरचरीतपणाशीं आमच्या कलमाचा तिखटपणा जो कोणी लावून पाहील त्यास आह्मांस नांव ठेवण्यास मोठीशी जागा राहिल असें आह्मांस वाटत नाही. शिवाय तीव्र व सौम्य लेखांविषयीं आमचें तर असें मत आहे कीं, वरील प्रयोग प्रतिपक्ष्याचा लेख ज्या मानाचा असेल त्याप्रमाणें करणें वाजवी आहे. जो सभ्य वादी आहे त्यावर जर प्रतिपक्षी तुटून पडेल व तीक्ष्ण वाक्प्रहार करील तर तें शोभणार नाही; पण जो मुळींच कोणाची मुरवत न धरतां तुह्मी 'पशु' आहां येथून पांडित्यास आरंभ करील त्याचा अंमळ खरपूससा समाचार घेतला असतां कोणी दोषी होईल असें आह्मांस वाटत नाही. इंग्लंड एवढें सुधारणेंत व सभ्यतेत अप्रगण्य होऊन बसलें आहे, पण उद्यां जर कोणी तेथें भरसभेंत विल्यम पिट्ट यास टोणपा ह्मणूं लागला, किंवा बेकनची महामूर्खांत गणना करूं लागला, अगर शेक्सपीयरला नांवें ठेवूं लागला, तर कोणी मुकाट्यानें ऐकून घेईल काय ? आह्मांस खास वाटतें कीं वरच्यासारख्या महापंडितास परवां टेंपल व म्याकलीन यांची जशी विलायतेस पूजा झाली त्याप्रमाणेंच जाडें बक्षिस भिळाल्यावांचून कधीं रहाणार नाही. आतां हें खरें आहे कीं, आमच्या इकडे मंडळी अशी खमंग होऊन बसली आहे कीं, त्यांस किंवा त्यांच्या पूर्वजांस तुह्मी कांहीं ह्मणा, त्यांस ह्मणून कोणत्याहि गोष्टीचा राग नाही. कशाला असेल ? प्रत्यक्ष स्वतःची किंतीहि

वेळां मानहानि झाली तरी जे निरंतर खाविंदवरणारविंदीं लोळणारे, त्या बापड्यांचे नाना फडनवीसास कोणां गाढव झटले ह्मणून काय गेलें ? नाना फडनवीस कोण हें अगोदर पुरतें माहीत असेल तर मग त्याच्याविषयीं राग किंवा लोभ !

तर 'लोकहितवादी'च्या लेखांवर गेल्या वर्षभर जी आह्मी शिस्त धरली त्यांत गैरशिस्तपणाचा प्रकार बिलकूल नाहीं अशी आमची पक्की खात्री आहे. आतां ते वयानें एवढें पोक्त झालेले आहेत, व आजपर्यंत मोठमोठे सरकारी हुद्दे वट्टिवाडून हल्लीं खुद्द गवर्नर साहेबांच्या खुर्चीशीं खुर्ची लावून बसण्यापर्यंत त्यांचा बडेजाव वाढला आहे, तसेंच लोककल्याणाच्या कामींहि त्यांनीं आजपर्यंत पुष्कळ मेहनत केली असून हल्लींहि ती खळली नाहीं; या सर्व गोष्टी खऱ्या आहेत; पण यांपैकीं एकहि प्रस्तुत प्रकरणास बिलकूल लागू नाहीं. वाग्देवीच्या मुलखांतला कायदा असा आहे कीं, त्यांत पाऊल ठेवतांच सर्वांचीं वयें सारखीं होऊन जातात, सान्यांचे हुद्दे एक होतात, व उच्चनीच-भावाला तेथें कोणताच थारा रहात नाहीं. हौद्यांत उडी टाकल्याबरोबर दोघे मल्ल जसे समवयस्क होतात, समरांगणावर मोठे रूमशामचे बादशहा सारखे व सात रुपयांचा हुडेलहूप शिपाई जसा सारखा, किंवा रतिनाथक हा जसा ज्ञातिभेदास न ओळखतां 'पंडितराजराजितिलका'सारख्या महाब्राह्मणासहि 'यवनी नवनीतकोमलांगी' हा ध्यास लावायला चुकत नाहीं, त्याप्रमाणेंच सरस्वतीच्या साम्राज्यातील हालहवाल आहे ! रोमन लोकांत अशी चाल असे कीं, फौजेवर ज्याची हुकमत चालते आहे, व जो लढाया मारून विजयी होऊन आला आहे, अशा सरदारासहि पुनः जर 'कॉनसल' हा हुद्दा पाहिजे असेल, तर त्यानें इतर उमेदवारांप्रमाणें साधा पांढरा पोषाक करून लोकसमाजांत येऊन हजर व्हावें, आणि मग त्याच्याकडे जर बहुमत पडलें तर तो हुद्दा त्यास मिळावयाचा; दरम्यान नाहीं. तर विद्वत्समाजांतीलहि हीच व्यवस्था आहे. तेथें रावबहादुरीला कोणी विचारीत नाहीं; व नामदारीचीहि कोणी किंमत समजत नाहीं; आपला ग्रंथ आणून लोकांपुढें टाकावा, मग त्यांतील मजकुराच्या योग्यतेवरून त्याचा काय दर लागेल तो लागेल ! ग्रंथकारावरून कोणी ग्रंथाची परीक्षा करीत नाहींत, तर ग्रंथावरून ग्रंथकाराची करीत असतात !

आतां किलेक कदाचित् असेंहि ह्मणतील कीं, जर 'लोकहितवादी'नीं आपण होऊन तुझ्याकडे आपले ग्रंथ पाठविले होते तर त्यावर इतका कडाका उडवणें हें सुजन-तेस उचित नव्हे. असें जर कोणाचें मत असेल, तर त्यास सुजनता ह्मणजे काय, व ग्रंथावर टीका ह्मणजे काय, या दोहोंचाहि चांगलासा उमज पडलेला नाहीं असें ह्मणणें भाग आहे. रावबहादुरांनीं जेव्हां आपल्या कृति आमच्याकडे पाठविल्या, तेव्हां त्या तिळगुळादाखल पाठविल्या असतील असें आमचें मन घेत नाहीं. आमची मते त्यांच्या मतांच्या किती विरुद्ध आहेत हें जरी कदाचित् त्यास पुरतेपणीं माहीत नसेल, तरी

केवळ गुणदोषविवेचनाच्या बुद्धीनेच वरील नजर त्यांनीं आह्मांस केली याविषयी आह्मांस बिलकूल संशय नाही. त्यांचा आमच्या पुस्तकास पुष्कळ दिवसांपासून आश्रय आहे, व आमचे लेख जरी त्यांनीं कदाचित् सगळेच बाचले नसतील तरी आमची विवेचनपद्धति लक्षांत येण्यापुरतें तरी त्यांनीं त्यांचें प्रसंगोपात अवलोकन केलें असेल याविषयी आमची खात्री आहे. तेव्हां वर्तमानपत्रांतून वगैरे गुरुमुळीत अभिप्राय जसे प्रगट होत असतात त्यासारखाच प्रस्तुत पुस्तकांतहि दृष्टीस पडेल अशा आशेनें वरील ग्रंथसमर्पण झालेलें नाही हें उघड आहे. तर ज्याप्रमाणें आपण बाजारांत गेलों असतां आपला दुकानदाराशीं बोल आहे हें तेंथें काढून उपयोग नाही, किंवा न्यायसभेंत अगर रणभूमीवर प्रेमालिंगनाची अपेक्षा करणें हें अत्यंत असमंजस होय, त्याप्रमाणेंच पुस्तकांकरितां आपण ग्रंथाची भेट पाठविली असतां आपणास आवडेल असाच अभिप्राय मिळेल अशी अपेक्षा करणें हेंहि वेडेपणाचेंच काम आहे. प्रस्तुत विषयाचें आह्मां पूर्वींच एका अंकांत राविस्तर विवेचन केलें आहे; यास्तव तें कोणास पहावयाचें असल्यास पहावें, ह्मणजे प्रस्तुत प्रकरणीं चांगली समजूत पडेल असें वाटतें.

५. असो; आतां सरतेशेवटीं 'लोकहितवादी'च्या 'निबंधसंग्रह'तला एक दुसरा उतारा वाचकांस सादर करतो त्यावरून प्रस्तुत ग्रंथकाराच्या गुणांचें वर्णन जें आह्मी आरंभाच्या उपोद्घातांत केलें आहे त्याची प्रतीति वाचकांस आल्यावाचून रहाणार नाही.

“फड व पेशवाईतील माहिती.”

“मराठी राज्यांत फड ह्मणून एक मोठी कचेरी होती. ती पुण्यांत पेशव्यांचे शनवारचे वाळ्यांत बसत होती. त्या कचेरीचे मुख्य अधिकारी बहुत वर्षेपर्यंत बाळाजी जनार्दन भानू ऊर्फ नाना हे होते. ह्मणून त्यांस नाना फडनवीस असें नांव पडलें. या पुरुषास ज्याप्रमाणें काम करण्याची शक्ति होती त्याप्रमाणें मराठी राज्यांत दुसरे कोणासहि नव्हती. सकाळपासून मध्यरात्रीपर्यंत एक क्षण व्यर्थ न जाऊं देतां सर्व काल ते सरकारी काम करीत. त्यांत हिशेब किती लिहित, जाबसाली पत्रें व बातमीचीं पत्रें किती लिहित, खलबतें आणि मसलती किती करीत, त्याचा सुमार नव्हता; व इतकें काम होण्याकरितां त्यांची वेळेची व्यवस्था फार चांगली असे. बडबड किंवा वायफळ अगर पोकळ गोष्ट ते कधीं बोलले नाहींत, व त्यांनीं कधीं ऐकिली नाहीं; व त्यांचे घरांत फार मंडळी नसे, व स्वारीचा डौल नसे, एकांताची त्यांस फार प्रीति होती. कामावाचून त्यांचे घरीं कोणी जात नव्हतें व कामावाचून कोणाची भेट होत नव्हती. त्यांचे हाताखालीं फडावर ७०० कारकून होते व तेथें जाबसाली, राजकीय, हिशेबी व चिटणिशी लिहिणें पुष्कळ असे. मराठी राज्याची रचना अशा होती कीं,

सरकारची आसमंडळी व पदरची मंडळीहि सरकारांत खासगत बाज्यांत रहात असे. शिवाय सरकारसंबंधाचीं माणसें दोन प्रकारचीं, मुत्सद्दी व सरदार. प्रत्येक सरदाराजवळ मुत्सद्दी होते, त्यांचीं नांवें, फडणीस, पोतनीस, मुजुमदार, दिवाण, हसबनीस, दसरदार वगैरे. याप्रमाणें लोक प्रत्येक सुभ्याचे नैसबतीस असत. व त्यांस दरकदार असें झणतात. सातारचे हुजुरचे दरकदार यांनां पुण्याचे दरकदार नेमावे, व पुण्याचे दरकदार यांनीं प्रांतांत व महालांत दरकदार नेमावे असा दस्तुर होता. सरदारांत पटवर्धन, रास्ते, पवार, धुळप, आग्नि, विंचुरकर वगैरे सरंजामी सरदार असत. शिवाय पागें, पयकी, किठेशर, शिलेशर वगैरे सरदार होते. प्रत्येकास गांव व कुराणें तोडून दिलीं होती. दरएक सरदाराकडे दरकदार असत त्यांनीं जमाखर्ची व जाबसाली लिहिणें लिहावें; आणि अधिक उणें हुजुरास कळवावें. पुण्यापासून ५० कोशाचे आंत मोठाले गवताचे व पाण्याचे गांव पाहून त्याठिकाणीं पागा असत. भिवरथडी, इंद्रायणीतीर, गंगथडी इत्यादि ठिकाणीं घोडा व स्वार राहिल्यानें खर्च थोडा पुरे, व स्वारास आणि जनावरांस आराम असे. काम लागेल तेव्हां बोलावून नेत. तसेंच जेथें किल्ले आहेत तेथें त्यांवर गडकरी लोक शेतसनदी शिपाई ठेवीत. शिवाय सबनीस, हवालदार, सरनोबत, किल्लेदार वगैरे अंमलदार असत. त्याचप्रमाणें पागांत व पथकांत डंके, निशाणें, विनी, व ढाल याप्रमाणें नेमणूक असे. मोठे सरदारास नौबती, चौघडे असत. व आणखी बक्षी, हजीरनीस, तबीब, जिनसीवाल यांची नेमणूक असे. होळकर हे मावळ्याचे सुभेदार. त्याचप्रमाणें गुजराथचे सरसुभे, वसई व साष्टी हे कोंकणचे सरसुभे, कर्नाटकचे सरसुभे असे विभाग होते. दर सुभ्याखालीं कित्येक मामलती व कमाविशी व किल्ले असत. सुभा हा लष्करी अंमलदार, तो स्वार, तोफा वगैरे बाळगून महालांत स्वस्थता राखी. त्याचे दरकदार व जमीनदार मिळून मुलकी काम करीत. दरकदाराची बहाली अगर बरतफी सुभ्याकडून होत नव्हती. हुजुराहून होत होती. पेशवे हे सातारचे मुख्य प्रधान; झणून राज्य धारभार करीत. यास्तव दर पिढीस सातान्यास जाऊन वखें घेत, व पुण्यास फडणीस, मुजुमदार होते ते सातान्याहून नेमलेले असत, व पुण्याचे दरकदारांनीं हरएक सुभ्याजवळ व सरदाराजवळ दरकदार नेमावें. या जागा बहुतकरून वंशपरंपरा होत्या, व त्यांस उत्पन्नाकरितां महालचे जमाबंदीवर शेकडे बांधून दिले होते तेंच वेतन. याप्रमाणें असल्यामुळें या जागा मोठ्या प्राप्तीच्या असत. व याजमुळें नानाफडनीसाकडे फडणिशीच्या जागा भरण्याचें काम असे. जितके फडणीस तितके सर्व नानाकडून नेमले जात. मोठे घराण्यांत एक सरदार असे. त्याचा भाऊ विंचुरकराकडील फडणीस असे. तिसरा गुजराथेंत दरकदार असे. चौथा किल्लाचा सबनीस असे. याप्रमाणें एकेकाच्या घरांत दहा दहा राजगार असत. रास्ते, पटवर्धन वगैरे जीं मोठालीं घराणीं, त्यांत तर कोणीच रिकामा नसे. नानाचें वेतन दहा हजार रुपये दरसाल

होतें, परंतु कारकुनी, दरक मिळून दहा लाख रुपये मिळत. या नेमणुका सरकारमहशूर होत्या, सबब लांच नव्हते. शिंद्यासारखे सरदार आपले मुलखाचे हिशेब पेशव्यास देत व फडणिसाची मखलाशी त्याजवर होण्याचे अगत्य असे, तेव्हां त्यांचे जमाबंदीवर हुजूरचे दरकदाराची प्राप्ती पन्नास हजार, सत्तर हजार येई. त्यांतील कांहीं फडणीस घेत. कांहीं मुजुमदार घेत. याप्रमाणें वांटणी होत असे. पेशव्यांच्या स्वान्या, मोहिमा व मुलखगिन्या दरसाल होत. त्यांतून कांहीं खुद्द व कांहीं सरदार मार्फत होत; तेव्हां त्या वेळेस जे शिपाई प्रसिद्धीस येत त्यांस सरदान्या मिळत. पानशे, पटवर्धन वगैरे नामांकित सरदार यांचे घरचे दहा दहा बीस बीस पुरुष सरकारकामावर मेले होते, याजमुळे त्यांवर सरकारची फार कृपा असे. याखेरीज विदेशी लोक चाकरीस असत; त्यांजवरील आरवांचे सरदार, शिंदी सरदार, पठाणाचे सरदार, गार्दी सरदार, गोमांतकी फिर्गी सरदार, वगैरे हे निराळेच असत. नानाफडणिसाचे कारकीर्दीस हे सरदार पागा, किल्ले, अठरा कारखाने, इत्यादि फार तयारीत असत. एक वेळ बाजिरावानें असें मनांत आणिलें कीं, पानशे यांचा सरंजाम जप्त करावा; तेव्हां गणपतरावभाऊंनीं श्रीमंतांस मेजवानी केली, आणि आंचवावयास जाण्याचे वाटेवर १८ विधवांनीं पानें मांडलीं. पुढें जेव्हां श्रीमंत आंचवावयास जाऊं लागले तेव्हां गणपतरावभाऊंनीं विनंति केली कीं, या स्त्रिया पहाव्या; या इतक्यांचे भ्रतार सरकारची दौलत राखण्याकरितां मेले आहेत ! असें असतां सरकारांतून जप्तीचा विचार झाला हें काय ? तेव्हां बाजीरावास आश्चर्य वाटून त्यांनीं अभय दिलें.

तसेंच पूर्वीं दादासाहेब राक्षसभुवनचे लढाईस गेले होते; तेव्हां तळेगांवीं जाऊन डमंडरे याजकडून कोण लढाईस येणार झणून त्यांनीं विचारलें. तेव्हां डमंडरे यांचे कुळात एक बाई व एक १५ वर्षांचा मुलगा मात राहिला होता. तेव्हां त्या बाईनें दादासाहेबांस सांगितलें कीं आमचा कोणी पुरुष तुमचेबरोबर नसल्यास आमचे कुळाचें नांव जाईल, याजकरितां एवढा मुलगा आहे हा बरोबर अगत्य न्यावा. जर त्यास वडिलांची शरम असेल तर तो कांहीं सरकारांत काम करून भूषणास येईल. तेव्हां तो मुलगाहि हौसेनें लष्कराबरोबर गेला. आणि राक्षसभुवनावर दादासाहेबांचे समक्ष ठार झाला. पुढें स्वारी परत आली तेव्हां दादासाहेब त्या बाईकडे भेटीस गेले आणि त्यांनीं तिला सांगितलें कीं मुलगा तर मेलाच, परंतु आतां मी तुमचा मुलगा आहे असें समजून समाधान माना. आणखी एक वेळ असें झालें कीं झुझारराव घोरपडे व बाजी घोरपडे यांचा मलवडी व बुध या परगण्याचे देशमुखीविषयीं वाद लागला आणि थोरले माधवरावसाहेब याजकडे उभयतां आले; त्या प्रसंगां रामशास्त्री यांनीं दोन चार वेळ गोष्ट काढिली परंतु श्रीमंतांनीं कांहीं उत्तर दिलें नाहीं, झणून तो वाद तसाच राहिला. पुढें धारवाड घेण्याकरितां स्वारी निघाली, तेव्हां वादी प्रतिवादी यांस

भाऊबंदसुद्धा बोलविले, आणि लढाईत किल्लाघावर शिज्या लावून हल्ला करावयाचें ठरलें तेव्हां उभयतां पक्षकारांस श्रीमंतांनीं सांगितलें कीं, आतां वुरजावर जो निशाण चढ्वाविले तो देशमुख खरा, असें ऐकतांच उभय पक्षांनींही मोठ्या निकरांनें युद्ध केलें. त्यांत बाजीचे पन्नास पुरुष ठार मेले. झुंझाराव यांनीं किल्ला सर केला; तेव्हां निर्विवाद होऊन देशमुखीच्या सनदा झाल्या. याचप्रमाणें मोतीतलावाचे लढाईत पटवर्धनाचे १७ पुरुष एकदम मेले. त्याचें कारण असें झालें कीं, त्रिबकरावमामा पेठे हैदर नायकावर गेले. इतक्यांत गोविंद हरि वारले. तेव्हां मामांनीं पुण्यास पत्र लिहिलें कीं, गोविंदपंत वारले, मागें पोरंबाळें उरलीं आहेत, तेव्हां त्यांच्या हातून काम कसें होईल ? हें वर्तमान गोविंद हरीचे चौघा मुलांस व पांच भावांस कळलें; तेव्हां त्यांनीं मामास सांगितलें कीं, उद्याची लढाई आझाकडे यावी, आणि आपण उगाच पहात असावें. आणि त्याप्रमाणें त्या दिवशीं सर्व पटवर्धन मंडळीनें विडे उचलले कीं, आज नांव जातें याजकरितां मामांची खात्री केली पाहिजे. मग संध्याकाळचें सुमारास हैदर नायकाचा पराभव होऊन पटवर्धन मंडळी बहुत पडली आणि राहिली ती विजयी होऊन मामाकडे आली आणि त्यांस नमस्कार केले. तेव्हां त्यांनीं हा वृत्तांत पाहून लागलीच पुण्यास लिहून सरंजामाच्या सनदा आणून दिल्या. पण चमत्कार असा झाला कीं, मामांचे पहिले दिवसाचें पत्र व हें अशीं दोन श्रीमंतांचे हातीं एकदम आली; तेव्हां तीं वाचून श्रीमंतांचे डोळ्यांतून अश्रु पडले. अशी सरदारांची तपासणी लढाईवर होत होती, आणि मुत्सद्दी यांची तपासणी फडावर होत होती. कोणी शिलेदार उमेदवार असला झणजे तो आरंभीं फडावर राही. तेथें त्याची हुशारी, शहाणपणा, विश्वास व सरकारचे ठायीं एकनिष्ठपणा यांची पारख झाली झणजे तो अर्थातच नानापर्यंत महशूस होई. नंतर त्यास दरकदारी मिळे. त्यास रवाना करते वेळेस माहितगारीचा अजमास झणून एक कागद असे, तो व तैनात जाबता व मशाल, अबदागीर, पालखी यांतून जशी ज्याची योग्यता असेल तसें सामान त्यास देऊन त्याचे स्वाधीन चिटणिसीकडील पत्रें श्रीमंतांचे शिक्क्यासुद्धा देऊन रवाना करीत. प्रत्येक सरदार व सुभा याजकडील वकील हुजूर पुण्यास नेहमीं रहात, व ते सरकाराशीं कामकाज पडेल तें करीत. याप्रमाणें शिंदे, होळकर, गायकवाड, पटवर्धन या सर्वांचे वकील पुण्यांत असत. सरकारची आज्ञा जी होणें ती वकिलाचे मार्फत होई आणि वकील आपले धन्यास लिहित. शिवाय वकीलाजवळ जासूद, सांडणीस्वार, हरकारे वगैरे कागद पांचविण्यास असत. खेरीज बातमीचीं पत्रें येत जात. व सावकारी ढाकाहि शिवाय होत्या. तसेंच परदरबारीं श्रीमंतांचे वकील होते. दिल्लीस नाशिककर हिंणणे, हैदर नाईकाकडे सातारकर जोशी, निजामाकडे बारामतीकर काळे व पिंगळे व नागपुरास वाईकर वैद्य असे होते. हीं कामें मोठ्या पदवीचीं होती. शिवाय सरकारांत

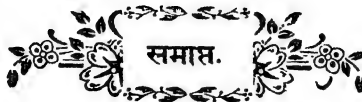
पारसनवीस, इंग्रजीनवीस मेहेंदळे होते. याप्रमाणें जे काय मराठी राज्यांत मोठे नामांकित मुत्सद्दी झाले, त्यांचा उगम फडावर झाला आहे. मोठा नामांकित हुद्दा मिळणें तो फडावर मिळे. उमेदवारास आपली योग्यता दाखविण्यास स्थल तेंच होतें. त्यांचे गुणाची परीक्षा तेथें होई. जाबसाली पत्रें, हिशेबी कागद, तहनामे, झडत्या, तरजुमे एकवेरीज दुवेरजी लिहिण्याच्या तऱ्हा, उत्तम वळणाचीं अक्षरें, चिटणेशी वळण, जनोबाभट्टी, विवळकरी हीं तेथेंच निर्माण झालीं. (भट व विवळकर हे फडावरचे कारकून होते.) रोजकिर्दी, दफाती, अठरा कारखान्यांचे हिशेब, शिवाय आरमार इत्यादींचा विचार फडावर होई. वांकनीस, खासगीवाले, हे खासगीकडील कारभारी, पण त्यांसहि फडावर हिशेब द्यावा लागे. मोठमोठे सावकार यांजकडे महालाचा निदया, रसादा भरणें वगैरे काम असे; याजमुळे त्यांची सरकारांत मोठी वजनदारी असे. दरकदारास किताब नव्हते. त्यांचे दरकाचीं नांवें फडणीस, मुजुमदार अशीं होती; तींच चालत. सरदार लोकांस किताब बहुत होते. विश्वासराव हा किताब सुपेकर पवारास होता. झुंझारराव, सरजेराव, घोरपडे, नामजाद हा किताब खानवेलकर व माणकर यांनीं कोंकण प्रांत सर केला त्यांस आहे. शिवाय रणनवरे, फांकडे, सरखेल, तरवारबहादुर इत्यादि शेंकडों किताब होते. व त्या किताबांचे लवाजिमे होते. आतां सरदारांपैकीं बहुत प्रसिद्ध आहेत. तसेंच मुत्सद्दयांपैकीं, रामशास्त्री न्यायाधीश, नारो बाबजी नगरचे सरमुभे, नारो अपाजी पुण्याचे सुभेदार, विसाजीपंत लेले वसईचे सुभेदार, रामाजी महादेव साष्टीचे सुभेदार, इत्यादिकांची कीर्ति अद्याप चालत आहे. अहिल्याबाईनं स्वतः ४० वर्षे राज्य केलें व तिच्या शब्दास श्रीमंत पेशवे, शिंदे, भोंसले, सर्व मानीत; व भिल्ल, कोळी, देखील तिला आई समजत. याजवरून त्या काळीं लोक अगदीं वाईट होते अशीं कितीएकांची समजूत आहे ती अशुद्ध आहे असें समजावें. पेशवाईचे अखेरीस मात्र बाजिरावाचा अंमल झाला त्यांत वसि वर्षेपर्यंत सतत दंगे, वंडे, काळ, अवर्षणें पडून मुख्य उजाड झाला, व गांवचे गांव बेचिराक झाले. वीस वर्षेपर्यंत सरकार नाहींसें झालें. दफतर, फड वगैरे सर्व कचेऱ्या बंद पडल्या. आणि भट व बायका यांचा गोंधळ माजला. ही गोष्ट खेरीज; परंतु या दुष्टत्वाचे पूर्वी मराठी राज्य फार अबादान होतें; व दक्षिणेंत द्रव्य फार होतें. अस्तु. देशांत प्रसिद्धपणा पावण्याचीं स्थलें असलीं पाहिजेत. विलायतेंत पार्लमेंट आहे तें तसेंच स्थल आहे. सांप्रत या देशीं असें स्थल नाहीं ही एक मोठी कमताई आहे. आतां कोणी ह्मणतील कीं फडाप्रमाणें हल्लींचीं कोडतें आहेत त्यांत वकिली करून प्रसिद्ध व्हावें. वैद्यशाळा आहेत त्यांत विद्या करूर डाक्टर व्हावें. इंजिनियर शाळा आहेत त्यांत शिकून सर्वेय्यर व्हावें. व व्यापार वाढला आहे त्यांत द्रव्य मिळवून प्रसिद्ध व्हावें. कायदेकौंसल आहे त्यांत भाषणें करून प्रसिद्ध व्हावें, तसेंच धारे कमी

झाल्यामुळें व महागाईमुळें कुळास मिराशी जहागिरीप्रमाणें झाल्या आहेत; त्यांत त्यांनीं स्वस्थ असावें. त्यास हें सर्व खरें आहे. यास आह्मी वार्ड्ट ह्मणत नाहीं, व हीं सर्व ठिकाणें फार योग्य आहेत परंतु त्यांत समावेश व प्रतिष्ठा फार होते असें आह्मांस वाटत नाहीं. याजकरितां मोठी प्रतिष्ठा वाढेल व बहुतांचा गुण दिसून येईल असें साधन काहीं तरी अवश्य पाहिजे. त्याशिवाय उमेदवारांची तृप्ति होत नाहीं. लक्षावधि लोक आहेत हे हल्लीं मुकाब्यानें उगीच चोरासारखे बसले आहेत, यांनीं कोठें व कोणत्या कामांत प्रसिद्ध व्हावें ?”

वरील उतारा वाचून कोणास खेद वाटणार नाहीं कीं, प्रस्तुत ग्रंथकारानें शास्त्रें व पुराणें याविषयीं विवेचन करण्याच्या भानगडींत न पडतां आपल्या देशबंधूंंस आपल्या बहुश्रुतपणाचा फायदा करून देण्याचें जर मनावर घेतलें असतें तर किती वरें होतें ! तर या गोष्टीविषयीं आमच्या देशबंधूंंच्या तर्फेनं नामदार साहेबांस विनंति करून त्यांची रजा घेतों.

आमच्या देशाची स्थिति.

यानंतर अंक ७७ पासून ८४ पर्यंत ‘आमच्या देशाची स्थिति’ या विषयावर निबंध होता. परंतु हा निबंध शास्त्रीयुवांनीं लिहिल्यानंतर सुमारें तीस वर्षांनीं, तारीख २१ एप्रिल १९१० च्या मुंबईच्या सरकारी ग्याझेटांत त्याच सालीं दोन महिने अगोदर पास झालेल्या प्रेस आक्टाअन्वये मुंबईसरकारनें मना करून सरकारजमा ठरविला. ह्मणून तो येथें छापला नाहीं; व आमची ही आवृत्ति येथेंच समाप्त झाली.

या ग्रंथाची सूची.

अनंतफंदी.	३१६	उत्कृष्ट भाषांतर.	२००
अपभ्रंशशब्दचंद्रिका.	४९२, ५०३	एडिंबरो रिव्यू.	५५९
अपशकुन.	२२०	एलिफास.	६२९
अमृतराय.	३१४	कविता.	२६
अमोलिक वैद्यक चातुर्य.	५१६	कवितेचें भाषांतर.	१९०
अवतरण.	१४३	कवित्व तर्कशास्त्राशीं विरुद्ध.	३६
आडिसन.	५५६, ५५९	कर्वाचे गुण.	४१
आमच्या देशाचा इतिहास.	८५	कादंबरी व नाटक.	१६०
आमच्या देशाची स्थिति.	१०९५	काव्यविवेचन.	२५
आमच्या देशाच्या इतिहासाविषयीं		काव्येतिहाससंग्रह.	४७७, ९५५
इंग्रजांना गोडी.	९९	काळा व गोरा.	१०८१
आरब लोकांचा इतिहास.	५९८	किताबखाना.	९५६
आर्यभूषण.	९५५	कीर्तन.	३०८
इंग्रजसरकारनें केलेलें आमचें हित.	२०९	कीर्तनाचा उपयोग.	३१६
इंग्रजांचा भाषाभिमान.	११४	केकावली.	८०१
इंग्रजी इतिहास.	५६५	केशवचंद्र सेन.	३३८
इंग्रजी गद्य ग्रंथ.	५५४	केसरी.	९५५
इंग्रजी भाषा.	५५०	कौमुदीमहोत्साह.	४३४
इंग्रजी भाषेचा कोश.	६७२	गद्यपद्यावली.	४४०
इंग्रजी भाषेचें अनुकरण.	१५६	गर्व.	२५१
इंग्लंडचा इतिहास.	५६६	गर्व दोषरूप.	२५४
इंग्लंडांतील वक्तृत्व.	२८३	गर्व निर्दोष.	२६०
इतिहास.	६१	गिबन.	७३
इतिहासाचा उपयोग.	६६	ग्यारिक.	६६१
इतिहासाची प्रवृत्ति.	१५८	ग्रंथांबर टीका.	३७९
इंदुप्रकाश.	६२३	ग्रहगति आणि संसारकृत्यें	
इराणचा इतिहास.	६०१	यांचा संबंध.	२३९

ग्रॉट डफ.	६१०	दिव्यबा बाजीरावांचे वक्तृत्व.	३०३
ग्रीसचा इतिहास.	५७१	दीनबंधु.	९२०
ग्रीस देशांतील वक्तृत्व.	२७७	नाट्यकला.	२९४
घाशीराम कोतवाल.	९७	नाना फडणाविसांचे शहाणपण.	९९४
चित्रकला.	२९५	निबंधमालेचा उद्देश.	१३
चित्रशाळा.	९५६	निबंधसंग्रह.	९५९, १०५०, १०९०
जमाखर्चाची पद्धति.	४७४	न्यू इंग्लिश स्कूल.	९५४
जानसन.	५५६, ६५१	पिट.	३५१
जानसन क्लब.	६८४	पुण्याचे वर्णन.	९७
जानसनचा दुराग्रह.	७४१	पेशवाईतील माहिती.	१०९०
जानसनचा स्वभाव.	७०४	पंडपुरच्या बडव्यांची व उत्पातांची	
जानसनचे कविचरित्र.	६९७	दांडगाई व अनाचार.	३३७
जानसनच्या चरित्रापासून बोध.	७१५	प्रतापचंद्र बाबू.	३३८
जुनॅं डॅडन.	१०१४, १०३५	प्रभू यशूच्या पवित्र लोकांचे कृत्य.	१०७५
जुनियसची पत्रे.	६९६	प्राच्य राष्ट्रांचा इतिहास.	५७८, ५९७
जेमर्ट.	६५८	प्रासादिक कविता.	३१
जेम्स मिड.	६१४	प्रेस आक्ट.	९३०
जोर्नाया फुले.	४५८	प्रेस आक्टाची वेसण.	५२५
ज्ञानेश्वरीपरिभाषा.	४९९	ग्रॉट भाषा.	१५२
ज्ञानोदय.	९१५	फाक्स.	३५१
ज्योतिष.	२३३	फुल्लर गाहवांचा खटला	६४६
ज्योतिषाची योग्यता व उपयोग.	२४७	वर्क.	२८६, ३५०
टांका करणाराचे गुण.	३८६	बाजीरावांचे वक्तृत्व.	३०१
टॅपेस्ट नाटक.	४००	बासवेल.	६८५
डोमास्थेनिस.	२७८, ३५०	बूटसाहात्म्य.	१०७८
तारा नाटक.	५२५	चेतन.	३५३, ५५५
तुच्छास.	३१३	ब्राह्मण.	९९०
तुच्छाराम बाबांचे अमंगांतील		ब्राह्मणांचे प्रस्थ.	१०७०
तनयडक वेंचे.	५१५	भटांचे अभ्ययन.	१०५०, १०५८
दक्षिणा प्रेज कॅमिटी.	३३०	भटांचे साहात्म्य.	१०६६
दयानंदसरस्वती.	३३९, ३७७, ६१८	भारतवर्षीय प्राचीन व ऐतिहासिक	
दयानंदसरस्वतीचे वक्तृत्व.	३४५	कोश.	४४३

भाषादूषण.	१०८	रामजोशीबुवा.	३१४
भाषादूषणाचीं उदाहरणे.	११८	रासेलस.	६८१
भाषादूषणाचीं कारणे.	१०९	रिकामपण.	५७
भाषादूषणाचे प्रकार.	११२	रोमचा इतिहास.	५७२
भाषापद्धति.	१३५	रोममधील वक्तृत्व.	२८०
भाषापद्धतीचें उत्तम स्वरूप.	१३७	लखनशुद्धि.	१०२
भाषापद्धतीची भिन्नता.	१४६	लोककल्याणाच्या वलगना.	३३७
भाषांतर.	१८३	लोकभ्रम.	२१०
भाषांतरकाराचे गुण.	१८६	लोकहितवादा.	९५७
भाषांतराचे प्रकार.	१८७	लोकहितवादीच्या ग्रंथांचें सामान्य	
भाषेचा प्रचार.	१२४	स्वरूप.	९५९
भुतेश्वरें.	२१०	वक्तृत्व.	२७३
मराठा.	९५५	वक्तृत्व आणि लोकसत्तात्मक राज्य.	२७६
मराठी भाषा-सांप्रतची स्थिति.	१	वक्तृत्वाचा उपयोग.	३५४
——सांप्रतचा न्हास व कारणे.	२	वक्तृत्वाचे विभाग.	२७४
——उत्कर्षाचे खरे उपाय.	६	वक्तृत्वाच्या अभिवृद्धीचें कारण.	२९०
मराठी भाषेचा कोश व व्याकरण.	७४४	वक्तृत्वाच्या उत्कर्षाची साधने.	३३३
मराठी भाषेची पूर्वीची स्थिति.	१३५	वक्तृत्वांतर्जक सभा.	३२४
मराठी भाषेची सध्याची स्थिति.	१३६	वक्तृत्वाचे गुण.	३४९
मराठी भाषेंतील ग्रंथसंग्रह.	१७७	वर्णशुद्धि.	१२६
मराठी वर्तमानपत्रे.	१४, १६	वर्तमानपत्रांचें वाचन.	१७९
महादेवशास्त्री कोल्हटकर.	३३६	वर्तमानपत्रे.	८
महाराष्ट्र देशांतलें वक्तृत्व.	२९८	वाच्यशुद्धि.	१२९
माणकेश्वर.	३१६	वाचन.	१७१
मासिक पुस्तकें.	९, १६	वाचनाचा आणि विद्वत्तेचा मेळ.	१८०
मिजास.	५६	वाचनाचा प्रघात.	१७९
मेकाले.	५६१	वाचनापासून लाभ.	१७२
मोरोपंत.	७५८	विद्यार्थ्याबुद्धिवर्धनी.	४७३
मोरोपंत कवि आहे कीं नाहीं	८६३, ८९३	विद्वत्त्व आणि कवित्व.	२५
मोरोपंतावर आक्षेप.	७६४	विनोदात्मक लेख.	१६१
रसायनशास्त्र.	४२६	बालसनसाहेब.	८१२, ८२३
राजस्थानचा इतिहास.	६११	विष्णु परशुराम रानडे.	३३६

वेदांचा काळ.	४११	सत्यशोधक समाज.	४५७
वेदार्थयत्न.	४०६	सरळ व सोपी भाषा.	१४७
व्याकरण.	१२३	सार्धी भाषा.	१३८
शकुन.	२२०	सिसरो.	२८१, ३५०
शकुनावर विद्वानांचा विश्वास.	२३१	सुबोध भाषा.	१३९
शकावली.	५१८	सृष्टिवर्णन.	१६२
शब्दशुद्धि.	१२७	संपत्ति अनिष्टाचें मूळ.	५०
शिवाजीचें वक्तृत्व.	३००	संपत्ति आणि धर्म.	५९
शुद्ध भाषा.	१३७	संपत्तीचा उपभोग.	४९
श्रीहर्ष.	८५३	संपत्तीचा राष्ट्रांस उपयोग.	५३
षड्विपु.	२५२	संपत्तीपासून लाभ.	५२
संस्कृत विद्येची उपयुक्तता.	१०२८	स्वाभिमान.	२६९
सत्यदीपिका.	६३५	हिंदुधर्म.	१०४८
		हिंदु लोकांचा इतिहास.	६०६

L B S. National Academy of Administration, Library

ससुरी

MUSSOORIE

यह पुस्तक निम्नांकित तारीख तक वापिस करनी है ।

This book is to be returned on the date last stamped

[illegible]

Mar

891.464

चिपलू

अवाप्ति सं० 5112

ACC. No.....

वर्ग सं.

पुस्तक सं.

Class No..... Book No.....

लेखक

Author..... दिव्यलाल शर्मा, कै० दिव्यलाल शर्मा

शीर्षक

Title..... निबन्धमाला ।

891.464

5112

चिपलू

LIBRARY

LAL BAHADUR SHASTRI

National Academy of Administration

MUSSOORIE

Accession No. _____

1. Books are issued for 15 days only but may have to be recalled earlier if urgently required.
2. An over-due charge of 25 Paise per day per volume will be charged.
3. Books may be renewed on request, at the discretion of the Librarian.
4. Periodicals, Rare and Reference books may not be issued and may be consulted only in the Library.
5. Books lost, defaced or injured in any way shall have to be replaced or its double price shall be paid by the borrower.